

Đồ Thần Chi Lộ (Đồ Thần Đường)

Contents

Đồ Thần Chi Lộ (Đồ Thần Đường)	11
1. Chương 1: Bất Thế Thiếu Niên	11
2. Chương 2: Trí Nhớ Thần Kỳ	14
3. Chương 3: Tâm Tư Kín Đáo	16
4. Chương 4: Nhị Lăng Tử Đệ Đệ	17
5. Chương 5: Ma Phiền Địch Môn Vệ	19
6. Chương 6:đam Mê Toán Học	21
7. Chương 7:trăm Mê	23
8. Chương 8: Môi Diện Bao	25
9. Chương 9: Tiểu Thuế Biến	28
10. Chương 10: Cật Bạch Thực	30
11. Chương 11 - Tiêu Di Nhiên	33
12. Chương 12 - Thất Ca	35
13. Chương 13: Tiêu Viễn Hành	38
14. Chương 14: Oan Gia Ngõ Hẹp	40
15. Chương 15: Tìm Vĩ Tiên	43
16. Chương 16: Mãn Giang Hồng	45
17. Chương 17: Giết Tận Cửa	51
18. Chương 18: Thỉnh Khách Cật Phạn.	53
19. Chương 19: Tiểu Lương Khẩu Ngoạn Thâm Trầm	56
20. Chương 20: Thiên Tài Địch Dẫn Sanh	58
21. Chương 21: Đồ Thư Quán.	60
22. Chương 22: Tư Duy Địch Bí Mật.	63
23. Chương 23: Ngã Địch Địa Bàn	65
24. Chương 24: Cao Tân Chức Vị	67
25. Chương 25: Chân Địch Sát Thượng Môn Lai Liễu	69
26. Chương 26: Phi Lễ	71
27. Chương 27: Diên Cuồng	73
28. Chương 28: Chấn Động	75
29. Chương 29: Khách Lạ	77
30. Chương 30: Lữ Phi	79
31. Chương 31: Thiên Địch (kẻ Thù Trời Sinh)	81
32. Chương 32: Không Phải Võ Công?	84
33. Chương 33: Bất Nhã Chiếu Phiến	87
34. Chương 34: Vua Nhìn Trộm	89
35. Chương 35: Lưu Bưu Đấu Lữ Phi	92
36. Chương 36: Tái Ông Thất Mã	95
37. Chương 37: Thời Hạn Mười Ngày	97
38. Chương 38:bí Mật Của Đồ Tuyệt	100
39. Chương 39: Võ Công Chân Chính	102
40. Chương 40: Dùng Súng !!	105

41. Chương 41: Bài Hành Tại Nhất Thiên Chi Hậu Địch Sát Thủ !!!!	107
42. Chương 42: Bảng Xếp Hạng Sát Thủ	110
43. Chương 43: Thế Giới Huyền Bí	112
44. Chương 44: Cô Độc Đợi Chờ	114
45. Chương 45: Đệ Nhất Hộ Vệ	117
46. Chương 46: Người Cho Ta Hôn Thì Ta Hôn	122
47. Chương 47: Tìm Được Đoạn Phim.	124
48. Chương 48: Aladdin Và Cây Đèn Thần	126
49. Chương 49: Quý Hoa Bảo Điển	129
50. Chương 50: Một Trăm Ưc Mỹ Kim	131
51. Chương 51: Mẹ Ta Có Nói	133
52. Chương 52: Lo Lắng	135
53. Chương 53: Thủ Tiễn	140
54. Chương 54: Trời Ôi! Một Trăm Ưc	142
55. Chương 55: Tái Kiến Quý Hoa Bảo Điển!	144
56. Chương 56: Lâm Thì Bảo Phật Cước Địch Tu Luyện	146
57. Chương 57: Thế Hoán (thay Thế)	149
58. Chương 58: Thần Kinh Bệnh Hoạn Giả	151
59. Chương 59: Rốt Cuộc Đã Khiêu Chiến	153
60. Chương 60: Mười Quyền Thần Kỳ	155
61. Chương 61: Thiên Tài Địch Vãn Lạc.	157
62. Chương 62: Chân Chánh Địch Đồ Thuật.	159
63. Chương 63: Đồ Trường	161
64. Chương 64: Thị Đồ Thần Mạ	164
65. Chương 65: Hào Đồ	167
66. Chương 66: Kiềm Đại Sự Địch Nhân! (kẻ Làm Đại Sự!)	169
67. Chương 67: Đòi Người Thê Thảm	172
68. Chương 68: Ý Loạn Tình Mê	174
69. Chương 69:gặp Lại	177
70. Chương 70:đóng Gói	179
71. Chương 71:thượng Vị Giả	181
72. Chương 72: Đoàn Tụ	183
73. Chương 73: Tổ Chức Sát Thủ «thời Kỳ Thần Thoại »	185
74. Chương 74: Tín Ngưỡng	187
75. Chương 75: Đánh Cuộc	189
76. Chương 76. Hào Đồ	191
77. Chương 77. Phong Mang Tắt Lộ! (cái Kim Giấu Trong Bọc Cuối Cùng Cũng Lộ Ra!)	193
78. Chương 78: Cò Quay Nga!	196
79. Chương 79: Sinh Mệnh Là Mỏng Manh Như Thế !	198
80. Chương 80: Sợ Chết Thì Phải Đạt Được Cường Đại.	200
81. Chương 81. Ác Mộng	202
82. Chương 82: Bắt Cóc Trương Dương	205
83. Chương 83. Anh Hùng Mạt Lộ	206
84. Chương 84. Phép Khích Tướng	212
85. Chương 85. Tính Toán Kỹ Càng	216
86. Chương 86: Quét Sạch Lũ Cẩu!	222
87. Chương 87. Kế Hoạch Diên Rồ	228
88. Chương 88. Áo Trời Không Vết Chỉ Khâu!	233
89. Chương 89. Nhân Tính Vốn Thiện Lương	239
90. Chương 90. Thùng Cơm (kẻ Vô Dụng)	245
91. Chương 91. Tuyệt Thế Cao Thủ!	250
92. Chương 92. Bạc Thầy Tiếp Thị	256
93. Chương 93. Ta Sẽ Chứng Minh Ta Là Bạc Thầy Tiếp Thị !	262
94. Chương 94. Thông Suốt	267

95. Chương 95. Người Cha Vĩ Đại Nhất Thế Giới	272
96. Chương 96. Mỹ Nữ Nghịch Sủng	278
97. Chương 97. Phá Thân Xử Nam Của Người	284
98. Chương 98. Nhi Hữu Ngân Đa Tiền?	289
99. Chương 99. Chứng Tinh Thần Phân Liệt, Sắp Biến Hóa	295
100. Chương 100:không Chế Tinh Thần	301
101. Chương 101: Truy Sát Tới Rồi	306
102. Chương 102: Sát Khí Liễm Nhiễm	312
103. Chương 103: Tuyệt Địa Phản Kích, Sát Lục!	317
104. Chương 104: Tái Sát Hồi Khứ !	321
105. Chương 105. Sát Lục Vô Biên, Trúng Thương!	325
106. Chương 106. Mỹ Nữ A!	331
107. Chương 107: Nữ Sắc Đích Dụ Hoặc	336
108. Chương 108: Nhất Kiến Chung Tình	339
109. Chương 109: Sát Hồi C Thị	342
110. Chương 110: Thập Vạn Hỏa Cấp	345
111. Chương 111: Mãi Mãi Đề Đến Rồi	348
112. Chương 112: Trở Lại Thành Phố C.	351
113. Chương 113. Đương Áp Tử, Hữu Tiền Đồ! (làm Trai Bao Rất Có Tiền Đồ!)	354
114. Chương 114. Y Nhân Tiều Tụy	357
115. Chương 115: Vi Truy Đồ Tiệt	360
116. Chương 116: Phong Lợi Đích Phong	362
117. Chương 117: Sáu Cổ Thi Thể !	365
118. Chương 118 : Mãi Mãi Đề!	368
119. Chương 119 : Phá Dịch Vũ Công Mật Mã	370
120. Chương 120 : Bưu Đại Gia Ta Quay Trở Lại Chém Giết Rồi Đây !	373
121. Chương 121. Bảo Bối Của Lưu Bưu	376
122. Chương 122. Sơ Phùng Sát Thủ	379
123. Chương 123. Cuộc Săn Bắt Đầu !	381
124. Chương 124. Ta Giết Người Rồi !	384
125. Chương 125. Cái Bẫy Của Kẻ Cổ Chấp	387
126. Chương 126. Bộ Bộ Sát Khí	390
127. Chương 127. Không Lối Thoát !	392
128. Chương 128. Phụ Tử Tình Thâm	395
129. Chương 129. Lời Nói Dối Thiện Ý	398
130. Chương 130. Nguy Cơ Của Vương Yến	400
131. Chương 131. Kinh Thành Phong Vân	403
132. Chương 132. Tổng Thư Ký Và Cà Lăm	406
133. Chương 133. Hận Không Gặp Sớm Hơn Để Chơi Cờ !	409
134. Chương 134. Một Cặp Xứng Đôi !	412
135. Chương 135. Hành Động Trả Thù	414
136. Chương 136. Truy Tìm!	417
137. Chương 137. Người Tân Cương	420
138. Chương 138. Quyết Đấu Xã Hội Đen	423
139. Chương 139: Mưu Lược.	428
140. Chương 140: Tân Sát Thủ Tổ Chức!	431
141. Chương 141: Vô Hình Dao!	434
142. Chương 142: Tướng Quân Cà Lăm	437
143. Chương 143: Sát Nhân Vương	440
144. Chương 144: Phá Cục	443
145. Chương 145. Mãnh Nam Vs Mãnh Nam	446
146. Chương 146.từng Dao Vấy Máu	448
147. Chương 147.con Đường Giang Hồ Chân Chính	451
148. Chương 148.ma Bì Hồ	454

149. Chương 149. Ngày Tàn Của Đạo Ca	457
150. Chương 150. Sóng Gió Tại Quán Bar	460
151. Chương 151. Chiếc Lưới Khổng Lồ	462
152. Chương 152. Thế Lực Sau Lưng	465
153. Chương 153. Đồng Bọn Hợp Tác Đầu Tiên	468
154. Chương 154 : Tình Thần Lực Và Thượng Vị Giả	471
155. Chương 155. Ba Huỳnh Đệ Họ Mao	474
156. Chương 156. Đạo Ca	476
157. Chương 157. Người Làm Thế Nào Giết Ta?	479
158. Chương 158. Ta Tới Đập Phá Địa Bàn Đây!	481
159. Chương 159. Sắp Xếp Và Tính Toán	484
160. Chương 160. Đạo Ca Vs Trương Dương	487
161. Chương 161. Lực Đại Vô Cùng	490
162. Chương 162. Con Đường Giang Hồ	493
163. Chương 163. Phong Khởi Vân Dừng	495
164. Chương 164. Lưu Manh	498
165. Chương 165. Một Sự Phô Trương Cực Kỳ Lớn	501
166. Chương 166. Trách Nhiệm Sung Sướng	504
167. Chương 167 : Chiến Thiếp Của Đại Hà	507
168. Chương 168 : Nam Nhân Chính Trực, Đạo Ca !	510
169. Chương 169 : Tuyệt Chiêu Của Đạo Ca	513
170. Chương 170. Giang Hồ Của A Trạch	516
171. Chương 171: Bĩ Tử Thái	519
172. Chương 172: Quyết Sách Khiến Người Ta Bất Ngờ	522
173. Chương 173. Cảnh Giới Thảm Không Thể Nhìn Nổi	525
174. Chương 174: Cường Giả Của Thế Giới Loài Người.	528
175. Chương 175: Giống Lão Đại Xã Hội Đen Không?	533
176. Chương 176: Sa Mạc Kỳ Cảnh	536
177. Chương 177: Tiên Đạo Mạn Mạn	539
178. Chương 178: Ngày Tàn Của Đàn Sói	542
179. Chương 179: Lang Vương Thiên Tài	545
180. Chương 180. Chiếc Đồng Hồ Thần Thông	548
181. Chương 181. Tình Dịch Của Trương Dương	551
182. Chương 182. Sơ Lộ Phong Mang	554
183. Chương 183. Thần Tượng A !	557
184. Chương 184. Long Mạch	559
185. Chương 185. Chiến Đấu Cùng Mãi Mãi Đề	562
186. Chương 186. Xạ Thủ	565
187. Chương 187. Bưu Đại Gia Đầu Ốc Đơn Giản, Tứ Chi Phát Triển	568
188. Chương 188. Không Phục ? Đánh Cho Người Phục !	570
189. Chương 189. Phong Thủy Ngọn Núi Chính Tứ Chi Phát Triển	573
190. Chương 190. Vụ Nổ Lớn	576
191. Chương 191. Dạ Minh Châu	578
192. Chương 192. Tuyệt Lộ Đẳng Đẳng	581
193. Chương 193. Quái Thú Tiên Sử	584
194. Chương 194. Cương Giáp Thú !	586
195. Chương 195. Lực Lượng Kêu Gọi !	589
196. Chương 196. Lưu Bưu Phát Cuồng	592
197. Chương 197. Có Mạnh Thú Nào Lại Lớn Hơn Không?	595
198. Chương 198. Bộ Lạc Mạnh Thú	598
199. Chương 199. Đại Chiến !	601
200. Chương 200. Tạo Vật Thần Kỳ	604
201. Chương 201: Nhân Loại Sáu Ngàn Vạn Năm Trước.	607
202. Chương 202: Tiên Đạo Mạn Mạn Sáu Ngàn Vạn Năm Trước.	610

203. Chương 203: Tu Luyện Tuyệt Thế Vô Công.	612
204. Chương 204: Cải Tạo Thân Thể.	615
205. Chương 205: Bí Mật Của Thần Công.	618
206. Chương 206: Người Vĩ Đại.	621
207. Chương 207: Ngân Hồ Tiền Sử.	624
208. Chương 208: Khó Sinh.	626
209. Chương 209: Ra Động, Thứ Tốt.	629
210. Chương 210: Cực Phẩm Sủng Vật.	632
211. Chương 211: Vua Lừa.	635
212. Chương 212: Bồ Của Trương Vân.	637
213. Chương 213: Sinh Vật Ăn Kim Loại.	640
214. Chương 214: Tôn Giáo, Tín Ngưỡng, Phương Thức Sống.	643
215. Chương 215: Gặp Lại Lang Vương.	645
216. Chương 216: Nhà Động Vật Học.	648
217. Chương 217: Sự Ăn Ý Của Đàn Ông.	651
218. Chương 218: Không Chỗ Nào Không Thấy.	653
219. Chương 219: Bắt Cóc Lưu Bưu.	656
220. Chương 220: Nhà Mãi Mãi Đề.	659
221. Chương 221: A Trạch Là Nằm Vùng	661
222. Chương 222: Đáng Buông Tay Thì Buông Tay	664
223. Chương 223: Bốn Cao Thủ Của Đại Tàn Võ Giáo	666
224. Chương 224: Tình Cảm, Cảm Giác Tự Ti	669
225. Chương 225: Thần Chúa Tể Vạn Vật: Hào Ca!	672
226. Chương 226: Thân Phận, Ở Khách Sạn	675
227. Chương 227: Chuyện Mười Tám Năm Trước	678
228. Chương 228: Thành Lập Thế Lực	680
229. Chương 229: Vali Mật Mã	683
230. Chương 230: Vừa Thấy Đã Yêu	686
231. Chương 231: Khắc Tinh Của Người Đột Biến Gien	688
232. Chương 232: Cảm Tình Hành Hạ	691
233. Chương 233: Âm Mưu Của Tiểu Hoà Thượng	694
234. Chương 234: Ngân Mị Đến Từ Ngoài Hành Tinh	696
235. Chương 235: Tuyệt Liên Hiểu Lâm	699
236. Chương 236: Đại Hán Trọc Đầu	701
237. Chương 237: Bồi Thường	704
238. Chương 238: Lửa Giận Của Vương Yến	706
239. Chương 239: Vương Thị Gia Tộc	709
240. Chương 240 Phòng Tổng Thống, Quyền Lợi, Dục Vọng	711
241. Chương 241 Ngân Mị Tiến Hóa	714
242. Chương 242 Nam Hải Bảo Tiêu	716
243. Chương 243 Tụ Hội	719
244. Chương 244 Văn Hóa Rượu	722
245. Chương 245 Một Ván Đánh Cuộc Nhỏ	724
246. Chương 246 Khiêu Chiến	727
247. Chương 247 Giả Lợn Ăn Thịt Hổ	729
248. Chương 248 Chiến Thuật Thần Kỳ	732
249. Chương 249 Ai Thắng?	735
250. Chương 250. Biết Cách Buông Tha	737
251. Chương 251: Trương Dương Vô Địch	741
252. Chương 252: Tiềm Lực Bộc Phát	741
253. Chương 253: Năng Lượng Tinh Thể Hóa.	741
254. Chương 254: Ngân Mị Mời Khách.	741
255. Chương 255 Tay Và Chân Của Tướng Quân	741
256. Chương 256 Người Khoẻ Nhất Hành Tinh	741

257. Chương 257 Chiến Thư	741
258. Chương 258 Giấy Trùng Tâm Đường	741
259. Chương 259: Tâm Nguyên Của Lưu Bưu	741
260. Chương 260: Lừa Dối Cả Tướng Quân	741
261. Chương 261: Tự Bạch	741
262. Chương 262: Thích Ai?	741
263. Chương 263: Cho Anh Một Chút Thời Gian	741
264. Chương 264: Máy Bay Tư Nhân Xa Xỉ Nhất Thế Giới	741
265. Chương 265: Hải Tặc Somali.	741
266. Chương 266: Gặp Lại Na Na.	741
267. Chương 267: Làm Rạng Danh Tổ Quốc.	741
268. Chương 268: Tâm Tính Giết Chóc.	741
269. Chương 269: Cờ Đỏ Năm Sao Tung Bay.	741
270. Chương 270: Tìm Cách Lên Bờ?.	741
271. Chương 271: Thực Lực Chân Chính.	741
272. Chương 272: Thuyền Hải Tặc.	741
273. Chương 273: Kindness Bull.	741
274. Chương 274: Ẩn Nấp	741
275. Chương 275: Gấu Chó To Lớn	741
276. Chương 276: Nguy Hiểm Quen Thuộc	741
277. Chương 277: Chiến Ý Thiêu Đốt	741
278. Chương 278: Năng Lượng Tinh Thể Hóa	741
279. Chương 279: Kem Đánh Răng Thần Bí	741
280. Chương 280: Sóng Thần	741
281. Chương 281: Sát Thủ Lý Bá	741
282. Chương 282: Ngân Mị Đáng Sợ	741
283. Chương 283: Tài Phú Kinh Người	741
284. Chương 284: Người Nghèo Ở Somali	741
285. Chương 285: Nghi Thức Thuần Phục	741
286. Chương 286: Các Người Phát Tài?	741
287. Chương 287: Sát Thủ Xa Xỉ!	741
288. Chương 288: Lập Mưu Tính Kế	741
289. Chương 289: Vệ Sĩ Da Đen	741
290. Chương 290: Không Phải Là Siêu Nhân!	741
291. Chương 291: Giao Long Trung Quốc	741
292. Chương 292: Mua Bán Súng Đạn	744
293. Chương 293: Thôn Làng Nghèo Khó	747
294. Chương 294: Công Tác Chuẩn Bị Của Hải Tặc	749
295. Chương 295: Tiến Hành Xây Dựng Căn Cứ	751
296. Chương 296: Đàm Phán	756
297. Chương 297: Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao	759
298. Chương 298: Tôn Kiếm	764
299. Chương 299: Núi Phú Sĩ, Là Na Na Sao?	767
300. Chương 300: Nụ Cười Khuynh Quốc Khuynh Thành	770
301. Chương 301: Một Loại Thần Công Khác	773
302. Chương 302: Đại Hà	776
303. Chương 303: Giết Chết Trương Dương!	778
304. Chương 304: Rốt Cuộc Là Ai Trúng Kế?	781
305. Chương 305: Là Ai Chết?	784
306. Chương 306: Chiến Đấu Cùng Cường Giả	787
307. Chương 307: Iq Đáng Sợ	790
308. Chương 308: Dùng Gỗ Đánh Lửa	793
309. Chương 309: Có Bẫy Rập?	796
310. Chương 310: Vận Mệnh Của Thiên Tài Cùng Cao Thủ	798

311. Chương 311: Cùng Em Xem Triều Lên Triều Xuống	800
312. Chương 312: Quyết Chiến Ninja	803
313. Chương 313: Ngân Mị Bị Thương	806
314. Chương 314: Ninja Chi Thương	809
315. Chương 315: Chỗ Nguy Hiểm Nhất	812
316. Chương 316: Hy Vọng Của Gia Tộc Giáp Hạ	814
317. Chương 317: Chán Ghét Bị Đuổi Giết	817
318. Chương 318: Cuộc Chiến Của Vương Giả Trong Không Gian Khác	820
319. Chương 319: Võ Công Có Tính Hủy Diệt	823
320. Chương 320: Dã Tâm Bành Trướng	826
321. Chương 321: Bình Cảnh	829
322. Chương 322: Ngư Trường Kiếm Và Đường Dao	831
323. Chương 323: Đại Hà Vs Tướng Quân	834
324. Chương 324: Thần Phong Cảm Tử Đội	837
325. Chương 325: Trận Súng Ngắm	840
326. Chương 326: Phá Trận	843
327. Chương 327: Khiêu Chiến Đại Hà	846
328. Chương 328: Trương Dương Vs Đại Hà	848
329. Chương 329: Quyết Đấu Kỹ Sảo	851
330. Chương 330: Xúc Động Muốn Cười	854
331. Chương 331: Thiên Hoàng Tín Nhiệm Ai?	857
332. Chương 332: Phục Kích Đại Hà	860
333. Chương 333: Đường Lang Bộ Thiên	863
334. Chương 334: Hoàng Tước Phía Sau	866
335. Chương 335: Lịch Lãm Giang Hồ	868
336. Chương 336: Năng Lượng Của Không Gian Khác Càng Tinh Khiết?	871
337. Chương 337: Gặp Lại Đỗ Tuyết	874
338. Chương 338: Người Là Trương Dương	877
339. Chương 339: Một Cô Gái Khó Hiểu	880
340. Chương 340: Người Châu Á Tại Mỹ	882
341. Chương 341: Một Đôi Mắt Nhìn Chằm Chứ	885
342. Chương 342: Âm Mưu Nữ Nhân	888
343. Chương 343: Tư Niệm Khắc Cốt Minh Tâm	891
344. Chương 344: Mẫu Hạm Nổ, Xé Rách Không Gian	894
345. Chương 345: Thần Đến Đây!	900
346. Chương 346: Thần Gặp Đại Hà	903
347. Chương 347: Đoạt Xá	908
348. Chương 348: Ta Không Phải Đáng Cứu Thế	911
349. Chương 349: Phải Về Nước	917
350. Chương 350: Thành Phố Shi, Dao Ca	924
351. Chương 351: “móc Ruột” Dao Ca	932
352. Chương 352: Đại Gia Là Người Có Tiền	935
353. Chương 353: Hai Lựa Chọn: Rời Đi Hoặc Là Chết	939
354. Chương 354: Gặp Lại Dao Ca	943
355. Chương 355: Không Cần Hai Tư Tiếng, Chính Là Bây Giờ	948
356. Chương 356: Giết Đến Lưu Kim Tuế Nguyệt	950
357. Chương 357: Đắm Máu Lưu Kim Tuế Nguyệt	956
358. Chương 358: Cơ Ca Đến	958
359. Chương 359: Cường Giả Đối Chiến	961
360. Chương 360: Chơi Dao, Chơi Súng	964
361. Chương 361: Cuộc Đối Quyết Đỉnh Cao Của Chuyên Gia Súng	967
362. Chương 362: Cao Thủ Súng Chân Chính	970
363. Chương 363: Mây Tại Sao Lại Muốn Giết Tao	973
364. Chương 364: Vi Tiểu Bảo Tới	976

365. Chương 365: Võ Công Bí Tịch Của Lý Tiểu Tử	979
366. Chương 366: Thăm Người Thân	984
367. Chương 367: Vòng Ngọc Trai Hai Vạn Tiền Âm Phủ	987
368. Chương 368: Phát Uy.	992
369. Chương 369: Hồ Ca Tới.	995
370. Chương 370: Học Theo Đạo Ca.	998
371. Chương 371: Tao Cũng Sẽ Kiêu Ngạo.	1001
372. Chương 372: Đột Phá Cảnh Giới Cường Giả.	1003
373. Chương 373: Lực Lượng Chính Thức Của Cường Giả.	1006
374. Chương 374: Trương Mẫu Cứu Con.	1009
375. Chương 375: Tôi Đến Nộp Tiền Phạt Cho Trương Dương.	1011
376. Chương 376: Tình Thương Vì Đại Của Mẹ.	1014
377. Chương 377: Về Hán Khu.	1017
378. Chương 378: Đỗ Tuyết Đã Về.	1020
379. Chương 379: Em Giết Tùng Hạ.	1025
380. Chương 380: Người Bị Lãng Quên.	1028
381. Chương 381: Ngân Mị Lại Tiến Hóa.	1030
382. Chương 382: Pháo Đài Không Trung.	1033
383. Chương 383: Mạnh Tướng Như Vân.	1036
384. Chương 384: Bí Mật Đằng Sau Tiên Đạo Mạn Mạn.	1039
385. Chương 385: Chém Giết Trên Internet.	1042
386. Chương 386: Tiết Lộ Bí Mật, Tay Chơi Cờ Với Lưu Bư.	1044
387. Chương 387: Giải Trừ Ma Chướng, Ba Huỳnh Đệ.	1049
388. Chương 388: Về Tỉnh Nội.	1052
389. Chương 389: Chạm Vào Lửa.	1056
390. Chương 390:nhất Định Phải Giả Làm Người Có Tiền.	1059
391. Chương 391:nhạc Mẫu Như Thế.	1065
392. Chương 392:tình Dịch Của Trương Dương.	1069
393. Chương 393 Tình Yêu Trung Trinh.	1074
394. Chương 394 Người Có Tiền.	1078
395. Chương 395 Tình Cuối Của Lưu Bư.	1082
396. Chương 396 Chuẩn Bị Cho Chiến Tranh.	1085
397. Chương 397 Tôi Thấy Siêu Nhân.	1091
398. Chương 398 Tử Đạn.	1095
399. Chương 399 Tám Người Phụ Nữ Chờ Đợi.	1099
400. Chương 400 Quan Chiến.	1102
401. Chương 401 Một Yêu Cầu Nhỏ.	1105
402. Chương 402 Mục Đích Của Mạch Phi.	1108
403. Chương 403 Bư Đại Gia Trở Về Báo Thù	1111
404. Chương 404 Sự Kiện Bi Thảm Trong Lịch Sử Loài Cầu!	1117
405. Chương 405 Thiện Duyên.	1119
406. Chương 406 Vũ Khí Bí Mật Của Lưu Bư	1125
407. Chương 407 Áo Gấm Về Nhà	1128
408. Chương 408 Người Đại Phú Quý	1134
409. Chương 409 Building Mây Trắng	1137
410. Chương 410 Vu Cơ Đến Đây	1142
411. Chương 411 Kho Vàng Ngầm Dự Trữ.	1145
412. Chương 412 Địa Quang Sinh Mệnh.	1148
413. Chương 413 Ngân Mị Cứu Chủ	1151
414. Chương 414 Trương Dương Vs Vu Cơ	1154
415. Chương 415 Chiến Đấu Đẫm Máu	1157
416. Chương 416 Bị Đánh Bại.	1160
417. Chương 417 Vu Cơ Đau Thương	1163
418. Chương 418 Tàn Nhẫn Liệp Sát.	1166

419. Chương 419	Bắt Cóc Đồ Tuyệt, Tiêu Di Nhiên, Vương Yên, Liễu Âm	1169
420. Chương 420	Ta Muốn Xem Biểu Hiện Của Người	1172
421. Chương 421	Trò Chơi Tử Vong Bắt Đầu	1175
422. Chương 422	Tử Cục	1178
423. Chương 423	Thiên Biến.	1181
424. Chương 424	Lại Lộ Xác!	1184
425. Chương 425	Thiên Tài Ngã Xuống	1190
426. Chương 426	Không Thuốc Súng, Quyết Đấu Trên Internet.	1196
427. Chương 427	Não Tử Vong, A Trạch.	1201
428. Chương 428	Tử Thủ.	1207
429. Chương 429	Không Thể To Hơn Được.	1213
430. Chương 430	Bảo Tàng Thần Bí.	1219
431. Chương 431	Huỳnh Đệ.	1224
432. Chương 432	Quân Viễn Chinh Trung Quốc.	1227
433. Chương 433	Tử Bảo Hiểm.	1230
434. Chương 434	Sinh Mệnh Luân Hồi - Luân Hồi.	1236
435. Chương 435:	Hậu Duệ Quân Viễn Chinh, Khổng Lão Nhị.	1248
436. Chương 436	Năm Lão Nhân.	1254
437. Chương 437	Phản Đồ Chương Cát Tường.	1259
438. Chương 438	Cao Thủ Quyền Thái.	1265
439. Chương 439	Khổng Lão Nhị, Đứng Lên!	1272
440. Chương 440	Đan Thụy Tướng Quân, Tam Tạng Kinh	1278
441. Chương 441	Chương Cát Tường	1283
442. Chương 442	Chương Cát Tường (2)	1290
443. Chương 443	Chương Cát Tường (3)	1295
444. Chương 444	Chương Cát Tường (4)	1301
445. Chương 445	Thuyền Nhập Cư Trái Phép.	1306
446. Chương 446:	Container Phong Vân	1312
447. Chương 447:	Hợp Tác	1317
448. Chương 448:	Lực Lượng Quân Chúng	1320
449. Chương 449:	Thí Nghiệm Thất Bại?	1322
450. Chương 450:	Trò Chơi Tử Vong Bắt Đầu	1325
451. Chương 451:	Tái Độc Hạt, Hai Người Hai Trận Doanh!	1328
452. Chương 452 :	Lối Ra!	1331
453. Chương 453:	Kỳ Tích Xuất Hiện	1334
454. Chương 454:	Lao Khỏi Lồng Giam	1336
455. Chương 455:	Cái Chết Tàn Nhẫn.	1339
456. Chương 456:	Trương Dương, Người Theo Ta.	1344
457. Chương 457:	Vương Hào Muốn Trở Về?	1350
458. Chương 458:	Một Người Bạn Nước Mỹ	1357
459. Chương 459:	Súng Thần!	1362
460. Chương 460:	Eagle Desert Vàng	1367
461. Chương 461:	Bố Già Mafia Mỹ	1372
462. Chương 462:	Vua Xạ Kích!	1377
463. Chương 463:	Trận Đấu Không Cân Sức	1383
464. Chương 464:	Mười Ngày Trăm Vạn Phú Hào	1387
465. Chương 465:	Giết Chóc Chỉ Mới Bắt Đầu	1390
466. Chương 466:	Người Indo Đàm Phán	1393
467. Chương 467:	Lấy Lại Đồ Thuộc Về Mình	1396
468. Chương 468:	Gặp Lại Na Na	1400
469. Chương 469:	Thách Đấu	1403
470. Chương 470:	Em Chính Là Người Vợ Duy Nhất Của Anh	1407
471. Chương 471:	Mỹ Nữ Quyền Thủ Hung Hãn	1410
472. Chương 472:	Đông Bắc Hồ Hay Hồ Lạc Bình Dương	1414

473. Chương 473:	Áp Lực Tinh Thần	1417
474. Chương 474:	Nụ Cười Khuynh Quốc Khuynh Thành	1419
475. Chương 475:	Công Phu Khổ Luyện	1423
476. Chương 476:	Nụ Cười Yêu Mỹ	1426
477. Chương 477:	Khổng Lão Nhị Cũng Tới	1430
478. Chương 478:	Sự Tàn Khốc Của Quyền Thái	1435
479. Chương 479:	Tuổi Thơ Đã Mất	1438
480. Chương 480:	Đám Người Lưu Bưu Tới	1443
481. Chương 481:	Tuyển Thủ Nhật Bản	1446
482. Chương 482:	Judo	1449
483. Chương 483:	Mượn Cớ Để Tới	1451
484. Chương 484:	Giết Chóc Thành Sông	1455
485. Chương 485:	Quyết Đấu	1460
486. Chương 486:	Giết Hắn	1464
487. Chương 487:	Người Cải Tạo Gien Sinh Hóa	1469
488. Chương 488:	Quán Quân Ra Sân	1473
489. Chương 489:	Trận Chiến Kinh Tâm Động Phách	1477
490. Chương 490:	Đứng Trên Lôi Đài Là Tỉ Phú	1481
491. Chương 491:	Trương Dương Xuất Thủ	1484
492. Chương 492:	Kế Hoạch Hoàn Mỹ	1487
493. Chương 493:	Đến Phiên Tiểu Lý Tử Làm Náo Động	1490
494. Chương 494:	Đỉnh Cao	1494
495. Chương 495:	Mật Mã Sinh Mệnh	1498
496. Chương 496:	Căn Cứ Ngầm	1501
497. Chương 497:	Người Biến Đổi Gien Bạo Động	1504
498. Chương 498:	Cửa Mở	1507
499. Chương 499:	Lợi Thế Tối Hậu	1510
500. Chương 500:	Mãnh Thú Tiền Sử Đại Tự Hội	1514
501. Chương 501:	Cự Mãng Chi Chiến	1517
502. Chương 502:	Sát Khí Lẫm Liệt	1521
503. Chương 503:	Hạo Kiếp, Phía Sao Đại Môn	1524
504. Chương 504:	Bí Ẩn	1528
505. Chương 505:	Ma Nhĩ	1531
506. Chương 506:	Thân Ảnh Vương Hào	1533
507. Chương 507:	Còn 27 Phút	1537
508. Chương 508:	Muốn Tiêu Di Nhiên Hay Đỗ Tuyệt?	1540
509. Chương 509:	Tình Địch Xuất Hiện	1543
510. Chương 510:	Niềm Vui Mới	1546
511. Chương 511:	Không Cần Chịu Trách Nhiệm	1549
512. Chương 512:	Không Thể Chờ Đợi	1553
513. Chương 513:	Bí Mật Thân Thể Của Trương Dương	1556
514. Chương 514:	Gặp Lại Tiểu Hòa Thượng	1560
515. Chương 515:	Hắn Tên Gọi Là Vương Hào	1563
516. Chương 516:	Trương Dương Mất Tích	1567
517. Chương 517:	Trương Dương Là Con Của Ta	1571
518. Chương 518:	Không Tiếc Trả Giá Để Mở Thông Đạo	1574
519. Chương 519:	Uy Phong Của Ngân Mị	1578
520. Chương 520:	Đại Hà, Ta Tới Đây!	1581
521. Chương 521:	Khí Tức Tử Vong	1585
522. Chương 522:	Đại Hà	1589
523. Chương 523:	Hoàng Tộc Huyết Thống	1592
524. Chương 524:	Vương Giả Quay Về - Đại Kết Cuộc (1)	1594
525. Chương 524:	Vương Giả Quay Về - Đại Kết Cuộc (2)	1598
526. Chương 524:	Vương Giả Quay Về - Đại Kết Cuộc (3)	1602

Đồ Thần Chi Lộ (Đồ Thần Đường)

Giới thiệu

Nguồn: 4vn. eu, tangthuvien. comBạn là nam nhi!!! Bạn đã từng trải qua tuổi trẻ bồng bột!!! Bạn d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-than-chi-lo-do-than-duong>

1. Chương 1. Bất Thế Thiếu Niên

Hơn một tháng trước, Trương Dương đang làm thêm trong một quán cà phê thì gặp phải một vụ khủng bố trấn động cả nước, Trương Dương cũng bị thương nặng và được đưa tới tỉnh thành trị liệu, hơn một tháng nay việc trị liệu được giữ bí mật không ai hay biết kể cả thân nhân và bạn bè hắn, sau khi Trương Dương mở mắt ra, dường như cách vài giờ đồng hồ lại có những người với thân phận khác nhau tới hỏi thăm về tình hình xảy ra lúc đó.

Ngoại trừ một câu: “Tôi không biết gì hết, tôi không nhớ gì hết!” Trương Dương vẫn trầm mặc không nói thêm nửa lời. Hơn một tháng nay, hắn chưa hề mở miệng thốt thêm một từ, bất luận là gặp cảnh sát hay bác sĩ hắn đều nhìn chằm chằm người ta và vẫn chỉ buông một câu: “Tôi không biết bất cứ điều gì!”

Cuối cùng, bác sĩ và cảnh sát đưa ra kết luận: Cậu sinh viên này đúng là không biết gì cả, hơn nữa còn quá hoảng sợ!

Đương nhiên, Trương Dương không phải là cái gì cũng không biết, ngược lại còn biết rất nhiều. Sau vụ nổ, hắn đã xâm chiếm trí nhớ của vô số người, trong thời gian hơn một tháng ở đây, hắn thường xuyên nghĩ về thương giới, cơ giới, toán học, bác kích...đó là những lĩnh vực cho tới giờ hắn chưa từng nghĩ tới, hắn chỉ là một sinh viên bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn được nữa, còn bây giờ trong đầu hắn luôn hiện lên vô số học vấn cao thâm của với cả biển vốn từ chuyên nghiệp.

Hắn không dám nói, cái gì cũng không dám nói, hắn sợ mình trở thành con chuột bạch trong phòng thí nghiệm.

Trời dần tối, đoàn tàu hỏa đang chạy trong đêm trong biết mệt mỏi, ở vị trí giữa toa thứ bảy có một thiếu niên đang ngồi có vẻ mặt tái nhợt, người thiếu niên đó cắt tóc ngắn, hai mắt đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen, trên tay cầm một tờ báo. Thiếu niên này chính là Trương Dương, Tờ báo trong tay hắn có danh sách những người đã chết trong đợt tập kích khủng bố vừa rồi.

Cái danh sách này hắn đã nhìn không dưới một trăm lần, cũng chính là danh sách này cũng là thứ khiến cho hắn khẳng định rằng hắn đã kế thừa toàn bộ trí nhớ của họ.

Nhưng trước sau gì hắn cũng không thể hiểu được rằng tại sao nhân tài trên toàn thế giới lại chạy tới quán cà phê thị xã C, hơn nữa nghề nghiệp của những nhân tài này không giống nhau.

Hắn ra nghĩ không ra một lý do gì để cho một ca sĩ và một quán quân bác kích lại ngồi cạnh nhau nói chuyện, càng không thể nghĩ ra được chuyên gia thương giới và một chuyên gia tâm lý học lại có chung tiếng nói, điều kì quái nhất là toàn bộ các nhân tài của các ngành nghề đều ngồi ở đây cùng uống cà phê.

Đây là một bí mật không cách nào giải thích, bởi vì những người này đều đã chết. Trương Dương cũng không thể biết mặc dù hắn kế thừa trí nhớ của bọn họ, trên thực tế phải nói là kế thừa tri thức của bọn họ. Hơn nữa, đó là những tri thức không trọn vẹn, không đầy đủ, cũng chính vì mơ kiến thức không đầy đủ khó hiểu này mà Trương Dương buồn bực hơn một tháng trời trong bệnh viện.

Chương Dương thở dài một tiếng, vận động chân tay một lát sau mấy giờ liền không hoạt động gì. Đã nghĩ hơn một tháng nay, xem ra hắn không thể nghĩ thêm được điều gì, gấp tờ báo cẩn thận cất vào trong túi, liếc mắt sang nhìn một học sinh ở kế bên, cho tới lúc này hắn mới phát hiện ra cô bé học sinh ở kế bên vô cùng xinh đẹp, Trương Dương bất giác có chút ảo não, cơ hội tốt trời ban thế này mà lại có thể bị mình lãng phí một cách vô ích, chẳng có chuyện thì chờ đợi ra đó làm gì...

Đương nhiên, cho dù Trương Dương không chờ đợi như trước, hắn cũng không thể nào dám chủ động bắt chuyện với cô bé đó, cho dù gan hắn lớn hơn gấp mười lần hắn cũng không dám.

Trương Dương nheo mắt lại, giả vờ vô cùng mệt mỏi, người hơi dựa một chút về phía cô bé bên cạnh, hắn có thể nghĩ thấy được mùi thơm tỏa ra trên mái tóc của cô bé đó, Trương Dương rất thích mùi hương đó, hơn nữa, hắn còn cảm nhận được làn da mềm mại, mịn màng trên cánh tay của cô đó.

Trương Dương dù nhất gan như hổ nhưng hiện tại hoàn cảnh hai bên không quen biết, mà lại có cơ hội thế này, hắn tuyệt đối không bỏ qua. Nơi này không phải là trường học, cũng không phải là thị xã C, nơi này là trên tàu hỏa, Trương Dương không hề lo lắng hành động đáng xấu hổ của mình bị người khác phát hiện. Đương nhiên thói háo sắc của hắn cũng chỉ là dựa gần hơn một chút vào người cô bé bên cạnh mà thôi.

Đã tới huyện S, còn gần một tiếng nữa mới tới thị xã C, cả toa xe ngoài Trương Dương một mình suy nghĩ làm cách nào để chiếm tiện nghi, những người khác hầu như đều đã ngủ, dù không ngủ thì cũng do mệt mỏi mà ngủ chập chờn, thế thật nhất là cô bé ngồi bên cạnh Trương Dương, cũng không biết là đang ngủ thật hay chỉ là giả vờ, đã bị Trương Dương ôm ép sát co lại như một con mèo nhỏ, hai mắt nhắm chặt, lông mi dài không ngừng khẽ rung, bộ dạng đáng thương có chút khó chịu.

Thật ra, con mắt của Trương Dương đã thấy được vẻ mặt khó chịu đó, nhưng hắn mặc kệ, xuống xe lửa thì không ai nhận ra ai, có thể lợi dụng được người ta tức là thắng lợi, hắc hắc... Tiểu muội muội sợ cái gì, lợi dụng một chút không thể nào mang thai được đâu?

Đột nhiên, Trương Dương trong đầu chứa đầy những ý nghĩ đen tối đang tận hưởng làn da mềm mại, bỗng đột ngột giật mình, tóc gáy dựng ngược, cảm giác sợ hãi đang lan tỏa toàn thân, thấm thấu vào từng tế bào.

Có nguy hiểm!

Trương Dương đang dựa vào cánh tay của cô gái ngồi bên cạnh lập tức ngồi thẳng dậy một cách ngay ngắn, hành động đột ngột của Trương Dương làm cho cô bé bên cạnh giật thót mình, mở to đôi mắt.

Trong nháy mắt ánh mắt ngây ngốc của Trương Dương trở nên sắc bén, toàn thân giống như một thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm lộ ra. Lúc này, Trương Dương cảm thấy được rằng mình hoàn toàn đã biến thành một con người khác, mặc dù tư duy vẫn là của mình nhưng dù thế nào đi nữa thì thính giác hay phản ứng đều đã không còn giống như mình trước kia...

Hắn nắm chặt tay, rồi lại thả ra, rồi lại nắm lại, rồi lại thả ra...cuối cùng ngón tay run rẩy của hắn đã hồi phục lại bình tĩnh, mắt nhìn về hướng phát ra nguy hiểm

Quả nhiên, phán đoán của Trương Dương không hề sai, ở đó có năm tên cởi trần vẻ mặt hung ác cười dữ tợn, chúng mở cửa toa xe, cả năm tên đó bập thít đều rắn chắc, trong tay cầm chủy thủ sắc bén, dưới ánh đèn mờ mờ phát ra hàn mang đáng sợ.

Vụ cướp bóc bắt đầu.

Người trong toa xe đường như đều đã cảm nhận được nguy hiểm, hầu như mọi người đều đã tỉnh dậy, đối mặt với những lưỡi chủy thủ sắc bén không ai dám lên tiếng.

Năm tên đó hành động cướp bóc vô cùng chuyên nghiệp, lục soát từng hành khách một, ngay từ đầu đã rạch mặt một người cứng đầu nên đã trấn áp được toàn bộ đám đông hỗn loạn. Máu tươi chảy xối xả, tiếng cười dữ dằn điên cuồng cùng với lưỡi dao sắc bén khiến cho tất cả hành khách không dám ho he.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, tim của Trương Dương lại tiếp tục đập loạn xạ, hắn không thể nào không chế được sự sợ hãi trong lòng.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, hít thở sâu!”

Trương Dương mặc dù không ngừng nhắc nhở bản thân, bản tính nhút nhát không vì có thêm những kí ức không toàn vẹn mà trở lên dũng cảm hơn, chủy thủ sắc bén với hàn quang lóe sáng khiến cho chút ít dũng khí mà hắn tích góp từ ban đầu trong chớp mắt đã biến mất hết. Quan trọng hơn, cơ thể mềm mại đang run rẩy của cô bé dường như có thể truyền nhiễm sự sợ hãi, điều này khiến cho ánh mắt vốn lạnh lợi của Trương Dương lại trở về với bộ dạng sợ sệt ban đầu, tay chân lại bắt đầu run rẩy.

- Không.....Không.....Không cần sợ?

Là một người đàn ông, Trương Dương cho rằng mình phải có trách nhiệm an ủi cô bé bên cạnh, hướng chỉ lúc đầu hắn đã lợi dụng người ta, về tình về lý cũng nên an ủi đôi điều, nói không chừng sự an ủi của mình lại trở thành một cơ hội tốt không mong mà tới.

Trương Dương lấy tay vỗ nhẹ vào vai cô bé, hắn không thể ngờ rằng tay mình còn run hơn cả tay của cô bé đó.

Cánh tay của cô bé mềm mại, Trương Dương rất muốn nắm chặt lấy để tận hưởng cảm giác của băng cơ ngọc cốt. Đáng tiếc, cô bé đó không hề có một chút cảm động, bị Trương Dương vỗ vào vai giống như bị kim đâm vào, lập tức giấu ra sau lưng, cả người càng co rúm lại, hành động của cô bé đó khiến cho Trương Dương vô cùng bối rối...

Đương nhiên, Trương Dương cũng chỉ bối rối một chút, hắn không có thời gian dành để bối rối. Bởi vì, mấy gã đàn ông cưỡi trần cướp rất nhanh, chúng đang từ chỗ đám người kia tập trung tới trước mặt hắn, chiếc túi da rắn trong tay một gã đã căng phồng, rõ ràng là bên trong đang đựng đầy những chiến lợi phẩm.

- Đưa tiền ra đây!

Một gã cầm chủy thủ đập nhẹ lên mặt Trương Dương, vẻ mặt vô cùng hung tàn, Trương Dương cảm giác được lưỡi dao lạnh như băng, thậm chí hắn còn nhìn thấy vài giọt máu tươi trên chủy thủ. Hiển nhiên đó là máu trên mặt vị lữ khách lúc trước.

Trương Dương không lên tiếng, vẻ mặt ngây ngô, không ai có thể ngờ rằng, lúc này tư tưởng của Trương Dương đang kịch liệt đấu tranh. Hắn đang suy nghĩ nên hay không nên ra tay, hắn chắc chắn một trăm phần trăm chỉ trong vòng mấy giây là có thể đánh bại bọn cướp, nhưng lý tính cho hắn biết trên thực tế hắn căn bản không nắm chắc được phần thắng mà chẳng qua chỉ là do hắn phỏng đoán mà thôi.

- Hắc hắc, tiểu huynh đệ đừng sợ hãi, chúng ta chỉ cần tiền thôi...

Gã đại hán kia cười dữ tợn thu lại chủy thủ, tên nhóc này bị dọa cho ngây người rồi. Hắn rất hiểu, tình trạng thế này hắn gặp nhiều rồi.

- Ta....ta....ta cho ngươi!!!

Cuối cùng, sự sợ hãi đã chiến thắng tư duy, Trương Dương tin rằng trong đầu mình mặc dù có kĩ xảo bác kích hạng nhất, nhưng cơ thể yếu ớt của hắn không thể nào đánh lại được năm tên đại hán kia, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp của hội họa gọi là “nhân cao thủ đề”

- Hắc hắc... Tốt, tốt! Rất hiểu chuyện, đây có phải là bạn gái của ngươi không?

Tên đại hán đón lấy túi tiền của Trương Dương, không thèm liếc nhìn rồi vút vào túi tiền ở phía sau, ánh mắt toát lên vẻ tà ác. Chủy thủ đưa xuống dưới cằm của cô bé hất nhẹ lên, cô bé sợ hãi không dám lên tiếng, ánh mắt cầu cứu nhìn sang phía Trương Dương.

- Đúng, tôi là bạn gái của anh ấy....

Chưa đợi Trương Dương kịp trả lời, cô bé đã ôm chặt lấy cánh tay của hắn, vội vàng nói. Đầu Trương Dương lập tức nóng bừng, cánh tay hắn cảm giác được sự đầy đặn mềm mại, bởi vì bộ ngực nóng bỏng của cô bé đang dán chặt vào đó.

- Đúng không?

Tên đại hán nghi ngờ nhìn Trương Dương hỏi.

2. Chương 2: Trí Nhớ Thần Kỳ

“Hắn ta tên là gì?”

Gã đại hán đột nhiên cười dữ tợn hỏi cô bé, trên thực tế gã đại hán căn bản không thể làm gì cô bé này, chỉ là nhất thời động sắc tâm, nhưng kinh nghiệm nói cho hắn biết, nếu như cô bé đó có bạn trai ngồi bên cạnh thì không dễ đùa giỡn, như thế rất dễ gặp phải sự phản kháng kịch liệt, bọn chúng chỉ là câu tài chứ không phải đi tìm phiền toái, nếu như cô bé này vẫn chưa có bạn trai, thì chắc chắn sẽ trợ giúp một phen, ai bảo cô bé này thật là xinh đẹp.

“Trương Dương”

Cô bé không cần suy nghĩ đã trả lời ngay, Trương Dương lập tức há hốc miệng nhìn cô bé, hắn căn bản thể ngờ được rằng cô bé đó lại biết tên hắn.

“Hắc hắc, ta thấy hắn không phải là bạn trai của ngươi!” Bộ dáng há to miệng của Trương Dương đương nhiên không thể thoát khỏi con mắt lão luyện của hắn, vẻ mặt của Trương Dương vô cùng kinh ngạc, rõ ràng cô bé này quen hắn, nhưng hắn lại không nhận ra cô gái.

Lúc này, một bàn tay của vị đại hán đã xoa lên má của cô bé, cười âm thầm, bàn tay kia dường như đang đưa dần xuống phía dưới.

“Cô ấy là bạn gái của tao, không cho phép ngươi thất lễ” Trương Dương đột nhiên đứng lên, một luồng nhiệt huyết chảy lên não, cánh tay hắn cảm nhận được sự sợ hãi của cô bé, Trương Dương do lâu ngày bị tiếm nhậm những bộ phim độc hại của Hồng Kông đã không khống chế được cái máu anh hùng cứu mỹ nhân

“Ha ha ha ha....Ta thất lễ cô ta lại không nói gì...”

Đại hán ngửa mặt lên trời cười dài, đột nhiên thanh âm càn rỡ của hắn bị một lực lượng nào đó chặt đứt.

Mọi người trên xe lửa đều sợ ngây người, bởi vì, vừa rồi Trương Dương vẻ mặt còn vẫn nhược nhưng giờ trong tay đã nắm một thanh chủy thủ, mũi chủy thủ sắc bén đặt lên cổ đại hán. Đương nhiên điều khiển cho người khác khiếp sợ không phải động tác của Trương Dương, mà là vẻ mặt của Trương Dương. Lúc này Trương Dương căn bản không giống một học sinh, vẻ mặt hung lệ dữ tợn, ánh mắt tràn ngập sát khí, làm cho người ta không dám nhìn vào.

“Người dám...” Đại hán hung hăng phun ra hai chữ.

“Tại sao không dám?” Trương Dương hai mắt như ác lang nhìn vào 4 tên đang muốn xông lên, cười lạnh nói.

Ngọn lửa giận dữ của tên đại hán lập tức bị nén xuống, hắn cảm giác được người này đột nhiên biến đổi hoàn toàn. Trực giác nói cho hắn biết rằng, cả người gã trai trẻ này đều tràn ngập khí tức nguy hiểm, chỉ cần chống lại ý hắn, hắn sẽ không chút do dự ra tay giết mình, đại hán hành tẩu giang hồ hơn mười năm, hắn tin vào trực giác của mình.

Đương nhiên, thứ khiến tên đại hán phải câm miệng chính là chủy thủ sắc bén với ánh hàn mang đang lóe lên, cho tới tận bây giờ, tên đại hán vẫn không thể lí giải được chủy thủ trong tay hắn lại có thể chạy tới tay của đối phương, lưỡi của chủy thủ đang cứa vào da hắn, hắn cảm nhận được máu trong người mình đang trào ra, không có ai có thể giữ được bình tĩnh khi tính mạng đang gặp nguy hiểm, nếu như có tuyệt nhiên không thể nào là hắn.

“Trả ví tiền lại cho ta!”

Yêu cầu của Trương Dương không cao, lập tức được đáp ứng, may mà ví tiền của hắn nằm ở bên trên cái túi, nên lập tức có thể tìm ra được

“Cầm giúp cho anh” Trương Dương không dám lơ là, chỉ thị cho tên đại hán đang cầm chiếc túi đưa ví tiền cho cô bé.

“Đưa chủy thủ cho cô ấy”

Thanh âm của Trương Dương vừa dứt, không khí lập bị nén xuống, không khí dường như đóng băng lại. Rõ ràng yêu cầu của Trương Dương đã đi quá giới hạn của bọn chúng, không có vũ khí, bọn chúng xê bị xé thành từng mảnh vụn ở trên toa tàu này.

“Nhanh lên!”

Chủy thủ lại đâm sâu vào một chút, máu của tên đại hán đã chảy từ ngực xuống tới quần hắn, chiếc quần bò xanh đã biến thành màu đen, giọng nói của trương dương đầy sát khí, cả toa xe gần 200 người đều tin rằng nếu như bốn tên đại hán còn lại không đưa cho cô gái chủy thủ thì thiếu niên này sẽ không chút do dự mà đâm xuyên qua cổ của tên đại hán.

“Huynh đệ, nước sông không phạm nước giếng, chúng ta chỉ là kiếm miếng cơm ăn, hãy cho ta một con đường sống..”

Tên đại hán cảm nhận được cái lạnh thấu xương của chủy thủ, mồ hôi trên trán không ngừng vã ra, hắn đã không có chút ý thức phản kháng nào, hắn tin rằng, chỉ cần mình có chút ý nghĩ phản kháng, cổ hắn sẽ lập tức bị thiếu niên này đâm qua.

Lúc này đây, tên đại hán căn bản không coi thiếu niên này là một học sinh nữa, một học sinh không thể nào biểu hiện độc ác như vậy, đây rõ ràng là biểu hiện của một lão giang hồ giết người không chớp mắt.

“Nơi này là thị trấn F, huyện C, thành phố C, cách ga xe lửa thành phố C vẫn còn 20 km, tốc độ hiện tại của xe lửa là 50km một giờ, còn 24 phút nữa sẽ tới ga, có hai đoạn vòng cần giảm tốc độ, và khi vào ga cũng cần giảm tốc độ, vậy thì cần khoảng nửa tiếng sẽ tới ga, vừa nãy các người đã cướp của 93 người, cướp được 65 ví tiền, 53 cái điện thoại, 6 chiếc máy ảnh kỹ thuật số, 11 chiếc nhẫn, 5 sợi dây chuyền....Ừm, bây giờ các người bắt đầu trả lại, lúc tới ga hãy đưa chủy thủ cho bạn gái ta, lúc đó, các người có thể nhận cơ lúc hỗn loạn xuống xe lửa, thế nào!”

“....” Tên đại hán vẻ mặt vô cùng bất ngờ nhìn gã thiếu niên, không ngờ được rằng danh sách những thứ mà mình cướp lại bị người thiếu niên này nhớ rõ ràng thế.

Không riêng tên đại hán sợ hãi, mà tất cả người trong toa xe này đều rất kinh ngạc nhìn thiếu niên thần kì này, người con gái xinh đẹp ngồi bên hắn ánh mắt cũng sáng ngời, vừa nãy cô bé mặc dù cũng nhớ được một số đồ, nhưng không nhớ tường tận như tên sắc lang này, hơn nữa, tên sắc lang này trong một khoảng thời gian ngắn ngủi có thể tính toán được tốc độ của tàu chạy, khoảng cách, và khoảng thời gian cần thiết, đây không phải là vấn đề mà chỉ đơn thuần dựa vào năng lực tính toán có thể giải thích được.

Cô bé này dù nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng được rằng ngay từ đầu Trương Dương đã tính toán mất bao lâu để xuống xe lửa.

“Nhanh lên một chút, chậm thì chỉ mất thời gian của các người thôi” Ánh mắt Trương dương phẳng phát giống như ánh hàn tinh trong đêm, vô cùng thâm thúy.

“Nhanh lên, một đám phế vật!” Gã đại hán thấp giọng quát, hắn không dám lớn tiếng bởi thanh chủy thủ sắc bén vẫn ghì chặt vào cổ hắn, cánh tay của người thiếu niên giống như đao bằng đá từ đầu tới cuối không hề động đậy.

Tên đại hán rõ ràng là thủ lĩnh, bốn tên còn lại bắt đầu vội vàng trả lại đồ cướp được, bây giờ thời gian chính là sinh mệnh và tự do, nếu như lúc tàu dừng lại không trả lại tất cả đồ cướp được, người thiếu niên này nhất định không tha, hoặc là một dao đâm chết lão đại của chúng, hoặc là báo án, bất luận là kết quả thế nào đi nữa cũng đều là điều chúng không hề mong muốn, cách duy nhất chính là làm theo chỉ thị của người thiếu niên này, sau khi tàu dừng lại sẽ nhân sự hỗn loạn chạy trốn.

3. Chương 3: Tâm Tư Kín Đáo

Tang vật nằm lẫn lộn trong chiếc túi, đem trả lại sẽ rất phiền phức, nhưng điều khiến chúng kinh ngạc chính là, mỗi khi chúng lấy từ trong túi ra một món đồ là người thiếu niên có thể nói một cách chính xác chủ nhân của tang vật đó là ai, điều này giúp bọn chúng tiết kiệm được rất nhiều thời gian, nửa giờ đồng hồ mặc dù không nhiều nhưng tính toán cẩn thận thì cũng đủ thời gian để trả lại hết chỗ tang vật này.

Rất nhanh nhờ có Trương Dương giúp đỡ, đám tang vật bị cướp trong túi đã được trả về tận tay cho những hành khách, những người hành khách bị cướp nhìn Trương Dương với ánh mắt đầy cảm kích, cảm giác mất rồi lại lấy lại được thật hạnh phúc.

“Được rồi, các vị chú bác, cô dì, chị em...mấy vị hảo hán này cũng chỉ là vì miếng cơm manh áo, mọi người đã không có tổn thất gì thì hãy tha cho họ một con đường sống, đợi lát nữa họ đưa chủ thủ cho bạn gái của tôi xong, mọi người hãy nể mặt tôi tha cho họ lần này, nói lời phải giữ lời, đại trượng phu phải nhất ngôn cửu đỉnh, ta đã hứa với họ, cũng hi vọng mọi người nể mặt ta... Đương nhiên, nếu như bọn họ lấy ra vũ khí gì đó để uy hiếp mọi người, mọi người không cần lo lắng, cùng lắm là đánh tới chết, bây giờ đã tới ga tàu, chúng ta có gần hai trăm người, bọn họ có chạy cũng không thoát..”

Trương Dương nói đến đoạn cuối, giọng điệu đầy vẻ uy hiếp cảnh cáo, chủ thủ trong tay lại ấn xuống 1 chút. Tên đại hán đau tới mức suýt bật khóc, nhưng hắn không dám nhúc nhích chỉ sợ Trương Dương hiểu nhầm hắn muốn phản kháng bỏ chạy sẽ ra tay giết hắn.

Không ai nói gì nhưng đều đồng loạt gật đầu. Hành khách trên xe lửa đều đến từ khắp mọi nơi, cho dù không có lời nói của Trương Dương cũng không thể có ai nguyền ỷ ra mặt. Huống chi Trương Dương đã nói, mấy hành khách cũng không có ý kiến gì.

“Cám ơn, hãy đưa chủ thủ cho cô gái kia.” Tên thủ lĩnh cổ nén đau đón hạ lệnh. Hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này tránh xa người thiếu niên. Tên thiếu niên toát ra khí tức tà ác khiến cho toàn thân hắn không được tự nhiên.

Mấy tên đại hán trong đám người đó cũng từ từ bước tới.

“Chậm đã!” Trương Dương đột nhiên quát. “Đưa tay qua đây, đừng bước tới, cầm lấy lưỡi dao và đưa chuôi dao cho bạn gái của ta là được.”

Tên thủ lĩnh lạnh toát người, trong đầu hắn vừa mới có ý nghĩ dùng cô gái uy hiếp gã thiếu niên. Ngay lập tức, người thiếu niên này đã dập tắt khả năng kia, sự thận trọng trong suy nghĩ của người thiếu niên khiến hắn vô cùng sợ hãi. Gã hán tử này hành tẩu trong giang hồ mười mấy năm, những việc hắn làm đều thu được vô số lợi lộc. Mặc dù không phải là một đại nhân vật, nhưng cũng được gọi là một hảo hán. Nhưng đứng trước người thiếu niên này, hắn không hề có ý thức phản kháng. Khi mà người thiếu niên này kẻ chủ thủ vào yết hầu hắn, thì cả toa xe này đều nằm trong sự khống chế của người thiếu niên.

Quả nhiên, đúng như những gì mà Trương Dương tính toán, xe lửa khi vào ga đang từ từ giảm tốc độ, có thể nghe thấy những tạp âm trong toa xe bên cạnh, và trong toa xe này cũng có nhiều người đang chuẩn bị hành lý. Nếu như không có mấy tên cướp ở trên tàu, chắc rằng mọi người sớm đã chen ra ngoài cửa rồi.

“Người có thể đi...được rồi. Các người sẽ không báo thù ta chứ?” Trương Dương đột nhiên hỏi.

“...Không, không thể nào!”

“Hắc, hắc, vậy thì tốt rồi.” Trương Dương thở phào, lúc này mới buông chủ thủ trên tay ra khỏi cổ đại hán.

“Cám ơn!”

Hán tử kia cũng không nói nhiều, ôm quyền thi lễ một cái, sau đó cùng mấy tên lâu la nhanh chóng đi sang toa xe khác. Khi mà bọn họ biến mất khỏi cửa toa tàu, Trương Dương thoáng thấy mấy người đàn ông cởi trần rút mấy chiếc áo ba lỗ màu đen hoặc màu xám mặc lên người, rồi lẫn vào trong dòng người đông đúc.

Xe lửa vẫn đang từ từ giảm tốc độ, sau khi mấy tên hán tử biến mất, Trương Dương toàn thân mềm nhũn ngồi phịch xuống ghế, cả người hắn giống như ‘túi nước bị đâm thủng’. Vừa nãy mặc dù không thực sự đánh nhau, nhưng là thể lực và tinh thần bị hao tổn tuyệt đối, không thua kém gì so với một trận đấu bóng rổ.

Trương Dương có cảm giác toàn thân vô lực, cho dù những hành khách cảm ơn hắn, hắn cũng không thể trả lời. Hắn dựa người vào cô bé kia, lúc này Trương Dương không lợi dụng gì mà quả thật là hắn không còn chút sức lực nào.

“Xin lỗi bạn Trương Dương, tôi phải xuống xe...” cô bé đỏ mặt nhẹ nhàng nói.

“A...” Cả người Trương Dương giống như lò xo bật lên, vẻ mặt biến sắc nhìn cô bé: “Cô là sinh viên của Văn Lý học viện sao?”

“Đúng thế, tôi là sinh viên năm 2 khoa Trung Văn, học dưới bạn 1 khóa...” Cô bé đỏ mặt không dám nhìn Trương Dương, cúi đầu xuống nhìn 4 con dao ở dưới chân.

“Xuy...” Thanh âm nổi lên, toa xe giống như nổi lên 1 trận cuồng phong, Trương Dương đã lao vào dòng người đông đúc, biến mất không thấy tăm hơi.

“Vĩ tiền của bạn kìa, vĩ tiền của bạn kìa.”

Giọng của cô bé vang lên trong toa xe. Đáng tiếc, Trương Dương đã không thấy tung tích, chỉ còn lại 1 đám hành khách chưa xuống xe đang há hốc mồm, bọn họ không hiểu chuyện gì xảy ra với đôi tình nhân này.

Lúc này Trương Dương đã xuống khỏi tàu hỏa, đang đứng trên sân ga vô cùng lo lắng, làm gì còn nhớ được vĩ tiền của hắn đang ở chỗ cô bé kia. Hắn cũng không hề có hành lý, bộ đồng phục làm việc trong quán café hắn mặc đã bị rách tả tơi. Bộ quần áo đang mặc trên người là mới mua, tự nhiên có thể tiêu sái thối khoai đi.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hu hu..., lại dở trò với học sinh khóa dưới, chết rồi... hu hu...”

Trương Dương đứng ở sân ga cúi mặt, bộ dạng đau đớn không muốn sống.

“Bản đại gia dù sao cũng đã làm rồi, trêu chọc thì đã làm sao.” Trương Dương lại lôi cái tinh thần AQ của mình ra, vẻ mặt vô lại ngẩng đầu nhìn xung quanh một lượt. Sau đó lại cúi đầu bỏ chạy giống như con chim sợ cây cung, dường như sợ ai đó bắt được.

Lúc Trương Dương chạy về cửa kiểm phiếu, thì có 5 đại hán đứng ở phía xa xa, đó chính là 5 tên cướp.

“Lão đại, thật hắn!” một hán tử vẻ mặt hung ác nhìn bóng lưng Trương Dương nói.

“Bốp!” 1 thanh âm vang lên, tên hán tử vừa mở miệng đã bị ăn 1 bạt tai của tên lão Đại.

4. Chương 4: Nhị Lăng Tử Đệ Đệ

Tên lão đại liên mồm mắng chửi một hồi, những tên đại hán còn lại không dám ho he gì. Lúc trên tàu, người thanh niên đó đã để lại cho chúng ấn tượng quá sâu sắc, đó là áp lực vô cùng khó chịu, đến việc hô hấp cũng khó khăn gần như là ngừng thở.

“Nhưng lúc đầu.....ta thấy hắn giống như một đứa trẻ...” Tên vừa bị bạt tai chính là Nhị Lăng Tử, mặc dù thấy mọi chuyện đều đúng như lời của lão đại nói nhưng vẫn cãi tiếp.

“Bốp!” lại một thanh âm nữa vang lên.

“Ồ ngu, sao ta lại có đứa em ngốc như ngươi chứ? Ngươi biết không, nhìn bề ngoài giống như là một sinh viên mới đáng sợ, nếu như nhìn giống như một cao thủ thì chúng ta còn sợ cóc gì! Ngươi có khi nào nhìn thấy một cao thủ mà giống một cao thủ không?”

Tên lão đại bộ dạng giận dữ nhảy lên cồ cồ bạt tai tên hán tử kia. Tên lão đại vô cùng buồn bực nếu như không phải tên em trai ngốc này rất giống với hắn, thì người thiếu niên kia sao có thể dùng hắn để uy hiếp bốn người còn lại.

Thì ra, tên Nhị Lăng Tử này là em trai của hắn, chẳng trách hắn dám đưa ra ý kiến trong khi những người còn lại không dám lên tiếng, đương nhiên Nhị Lăng cũng không phải là tên ngốc, nếu như hắn không vì ca ca ra mặt, thì càng khiến cho hắn ta với thân phận là ca ca của Nhị Lăng Tử sẽ càng thêm buồn bực.

“Ka...”

“Bóp” lại một tiếng bặt tai trên mặt của Nhị Lăng Tử

“Gọi lão đại!”

“Lão đại...” Nhị Lăng Tử uất ức ôm mặt, mặc dù da mặt hần dày nhưng cũng không thể cứ không có chuyện gì cũng đánh như thế, hần không thể hiểu nổi tại sao anh của hần không cho hần gọi là ca ca mà lại bắt gọi là lão đại.

“Nói”

“Chúng ta có tiếp tục lên tàu không?” Nhị Lăng Tử liếc mắt nhìn những người lữ khách sắp lên hết xe lửa nói.

“Lên cái khi gì nữa, thành phố C là một thành phố văn minh nhất nước, nghe nói môi trường tươi đẹp. Thành phố mặc dù không lớn, nhưng mà phồn hoa có tiếng, đã tới rồi chúng ta cũng phải vợ vét một mẻ..”

Lão đại nhìn màn đêm cười hắc hắc quái dị. Trên thực tế bọn chúng đều gây án ở nơi không cố định, lúc có tiền thì tiêu pha bạt mạng còn khi không có tiền thì sẽ nghĩ cách.

Trương Dương sau khi ra khỏi ga xe lửa liền chạy một mạch. Lúc này trời cũng đã rạng sáng, người chạy thể dục cũng có rất nhiều, thật ra cũng không ai chú ý tới hần.

“Hít thở, hít thở...”

Cuối cùng Trương Dương mệt rũ rời, thở hổn hển dựa vào một gốc cây đại thụ để cho người mình ẩn dưới bóng râm của cây.

Sau khi đi ra khỏi ga tàu Trương Dương càng nghĩ càng sợ hãi, rõ ràng lúc ở trên tàu hỏa tư duy của hần đã bị một luồng lãnh huyết lạnh lùng tàn bạo khống chế, phản ứng đó đã trở thành một loại bản năng, điều này khiến Trương Dương cảm thấy sợ hãi. Nếu như là trước kia đánh chết hần, hần cũng không đối mặt với năm tên đại hán cùng hung cực ác kia để nói chuyện.

Điều khiến cho Trương Dương kinh sợ nhất là suýt nữa hần đã không thể khống chế được bản thân mà ra tay giết tên đại hán kia, hần không hiểu tại sao mình lại có cái ý nghĩ như vậy. Lúc đó, trong tiềm thức dường như có một dục vọng giết người mãnh liệt.

Tại sao?

Tại sao đối phương đã không gây ra sự uy hiếp nào đối với mình mà mình lại còn muốn giết chết đối phương.

Trương Dương vắt óc suy nghĩ về vấn đề này. Đó không phải là ý nghĩ của hần, hần bằng nhường này mà ngay cả một con gà cũng không dám giết, tuyệt đối không thể nào đội nhiên sinh ra một luồng sát ý mãnh liệt như vậy đối với một kẻ xa lạ.

Trương Dương rất muốn làm rõ nguồn gốc của vấn đề là ở đâu, rõ ràng đây không phải là vấn đề xảy ra từ việc kế thừa những trí nhớ kia. Trong hơn một tháng nay, Trương Dương đã tiến hành một số thí nghiệm nhỏ và đã chứng minh được rằng những tư duy và kí ức kia sẽ không ảnh hưởng tới quyết định của mình, nhiều nhất trong lúc mình gặp nguy hiểm sẽ sinh ra một loại bản năng bảo vệ.

Vậy vấn đề xảy ra trên chính con người mình!

“Tại sao? tại sao...?”

Trương Dương thều thào lẩm bẩm nói, ngược nhìn bầu trời đêm, mặc dù đã gần sáng nhưng vẫn còn lâu trời mới sáng hần. Bây giờ có hần có hai sự lựa chọn, đầu tiên là trở về trường học và ngủ, thứ hai là tới nhà bạn thân ngủ..

“Taxi...”

Trương Dương không hề do dự lựa chọn cách về trường ngủ. Lúc này trường học đã đóng cổng, ông già coi cổng vô cùng cố chấp. Trường học thì đã khai giảng được ba ngày, lúc này mà về trường nhất định sẽ bị ông già đó mắng một trận

“Tối đường XX bao nhiêu tiền thế?” Trương Dương biết rằng nếu như không mặc cả tiền thì sẽ bị chém.

“Hai mươi”

Người lái taxi nghe khẩu âm của Trương Dương là người vùng này, cũng không thét giá cao, thành thật nói đúng giá.

“Ừ, được rồi. Hai mươi, cháu trả tiền trước bác đưa vé đây cho cháu...”

Người lái xe taxi hạ cửa kính xuống, một luồng không khí lạnh tạt vào mặt làm cho Trương Dương cảm thấy toàn thân thoải mái. Hắn đưa tay vào túi quần lấy ví tiền, mặc dù người lái xe không thét cao giá, nhưng Trương Dương cũng không hề tin tưởng ông ta, đầu tiên đòi trả tiền lấy vé cho bảo đảm.

“Hả....Ví tiền của ta....” Trương Dương ngậy đuồn mặt ra. Bàn tay dút vào trong túi quần cùng dờ ra, bên trong ngoài thanh chủy thủ ra thì không còn cái gì nữa, vừa nãy khi lấy ví tiền suýt nữa hắn bị cửa dút tay.

“Sao, không có tiền à?”

“Ví tiền của cháu rơi ở chỗ bạn học rồi” Trương Dương vẽ mặt đau buồn, lúc này hắn mới nhớ ra ví tiền của mình còn nằm trong tay cô bé kia.

“Hắc hắc, Ta không phải là Lôi Phong, không có tiền thì người hãy thông thả mà đi về á...”

Đột nhiên, người lái xe taxi kêu thất thanh lên, “vụt” một tiếng chiếc taxi lao đi như một mũi tên, chỉ trong vài giây đã không thấy bóng dáng đâu, tốc độ đó nhất định đã vượt qua trình độ đua xe thể thức 1.

“Hơ hơ....Ông chạy gì mà nhanh thế? Ta chỉ muốn hỏi con dao này có thể lấy làm 20 đồng tiền taxi hay không, cần gì phải chạy nhanh như thế...”

Trong tay Trương Dương cầm chủy thủ, há hốc mồm nhìn chiếc xe taxi lao đi. Thật bực quá! Xem ra chỉ có thể đi về trường ngủ thôi, nhà của bạn học hắn ít nhất xa gấp đôi đường về trường.

Nhìn chủy thủ trong tay, Trương Dương khẽ nhấc, cảm thấy rất nặng chất lượng chắc cũng không tồi. Trương Dương vốn định vất thứ hung khí này đi nhưng sau đó lại bỏ chiếc chủy thủ vào trong túi.

Bất Dạ thành nổi tiếng của Thành phố C, đặc biệt vào mùa hè cả buổi tối trên đường phố những kẻ cô đơn ham muốn tình dục, những kẻ dư thừa sức lực cần giải tỏa lữ lượt qua lại. Trương Dương một mình chậm rãi bước trên đường cũng không cảm thấy vô vị, thỉnh thoảng những cô bé trang điểm rất đậm ở trong những nhà hàng thấp thoáng ẩn hiện ánh đèn mờ ảo chạy ra trên đùa gọi mời hắn. Trương Dương sớm đã nghe về việc này, nhưng đáng tiếc hắn chưa có cơ hội, càng đáng tiếc hơn hôm nay trên người hắn không có lấy một xu...

Nghe nói, nếu cặp kè với đám cave này thì sẽ hồng ‘thằng nhỏ’...

5. Chương 5: Ma Phiền Đích Môn Vệ

“Bác Vương, bác Vương, bác Vương...”

Trương Dương vốn định trèo tường vào nhưng lại quyết định quang minh chính đại đi vào cổng chính, lúc này mà trèo tường vào rất dễ bị bảo vệ hiểu lầm đánh cho một trận.

“Kêu cái gì mà kêu! Đã đợi cậu hơn một giờ đồng hồ rồi, nghe nói nghỉ hè cậu lên thành phố làm thêm à?” một ông già người gầy gò, đeo kính mặc quần đùi bước từ phòng bảo vệ ra.

“Hắc hắc, chào bác Vương! Đúng vậy... vì đợi lấy tiền lương nên về muộn vài ngày, bác Vương nghỉ hè có vui không?”

Trương Dương vẽ mặt nhăn nhó lấy lòng ông già, mặc dù Trương Dương không thích nói chuyện nhưng không hề dám có chút bất kính với ông lão gác cổng, bình thường muốn ra khỏi trường lên net, đi dạo đều phải được sự đồng ý của ông già này.

“Có cái gì mà vui với chả không vui, có mỗi mình ta đơn độc...”

Ông già thở dài một tiếng rồi mở cánh cửa sắt. Cánh cửa sắt phát ra tiếng làm người ta điếc tai, âm thanh này Trương Dương đã nghe mấy năm, không hiểu sao ông già vẫn không chịu sửa chữa, sửa rất đơn giản chỉ là nhỏ vài giọt dầu vào là xong mà cửa hàng sửa chữa xe máy ở gần đó có rất nhiều dầu phế liệu.

“Hắc hắc, bác Vương nên kiếm bà vợ.” Trương Dương cúi đầu đi vào bên trong, vợ của ông già này đã mất sớm, lão vẫn sống cô độc một mình, không có việc gì là gọi sinh viên tới dốc bầu tâm sự, thậm chí là nói chuyện thâu đêm suốt sáng và Trương Dương chính là một trong những đối tượng “bị hại” thường xuyên. Điều đáng buồn nhất chính là vẫn phải tươi cười nghe ông già kể chuyện lịch sử cách mạng kiểu “nhớ khi xưa...”

“Hắc hắc, ta đã có mục tiêu...” Nói tới vợ, lão già vốn đang ỉu xìu lập tức hưng phấn hẳn lên.

“Ồi, đã có rồi?” Trương Dương không thể không dừng bước, không nên đắc tội với ông già này, nếu lão đang nói chuyện một cách hào hứng như thế này mà bỏ đi thì lão sẽ hận hận cả đời.

“Đúng thế, thầy Lí dạy môn ngữ văn đã chết rồi!” Ông già vui mừng nói.

“Thầy Lí chết rồi?” Trương Dương có biết thầy Lí này nhưng hắn không thể hiểu nổi việc thầy Lí chết thì có liên quan gì tới việc lão tìm vợ.

“Hắc hắc, vợ của thầy ấy và ta tuổi tác xấp xỉ nhau...” Ông già biết được sự nghi hoặc của Trương Dương, vẻ mặt ngưỡng ngừng nói.

“Hé hé...” Trương Dương cũng không nói gì.

“Hắc hắc...” Ông già dường như cũng hơi ngại, cười hì hì nói: “Cậu nhanh đi ngủ đi, đi tàu vài tiếng cũng đã mệt rồi đúng không? sao cậu lại về trễ thế, cô bé năm thứ hai đi cùng chuyến tàu với cậu đã sớm về rồi!”

“Ồ...dù sao thì cũng không có việc gì, cháu đi bộ về...”

Trương Dương lập tức chào rồi đi, hắn đã sớm đoán ra rằng cô bé kia đã về trường học, nếu không thì ông già đã không nói rằng đợi hắn lâu rồi, cô bé đó nhất định đã nói cho ông ta biết.

“ A...bác Vương.”

Ông già đưa tay chặn Trương Dương lại, Trương dương không khỏi sửng sờ, đứng ngay người ra đó.

“Cô bé đó cũng không tồi, sao cậu không theo đuổi?” ông già hỏi.

“Hi hi... Cháu không quen cô bé đó...” Trương Dương trong lòng mắng thầm lão già chết tiệt cứ gán ghép đôi bừa bãi.

“Không quen cô bé đó vậy sao cô bé đó lại bảo ta nói với cậu rằng cô bé tìm cậu có việc?” Con mắt của ông già nghi ngờ nhìn Trương Dương hỏi.

“À....Tiền của cháu...Đồ của cháu để quên ở chỗ cô ấy.” Trương Dương giả vờ vỗ đầu nói

“Thế à. Vậy thì cậu mau về ngủ đi. Nhớ kĩ, lần sau không được làm những việc khuất tất, rất mất mặt, hãy đường đường chính chính tìm một cô bạn gái, đàn ông mà, tới cái tuổi của cậu tất phải có nhu cầu.” ông già nói một cách thâm thúy.

“vâng, cảm ờ bác Vương đã quan tâm, bác Vương ngủ ngon, cháu đi ngủ đây.” Trương Dương đợi ông già buông tay ra là lập tức chạy thục mạng.

“Một đứa trẻ ngoan, vì tiết kiệm chút tiền taxi mà đã đi bộ cả tiếng đồng hồ. Đáng tiếc, tên tiểu tử này nhất gan quá, con gái nhà người ta rõ ràng là thích cậu thế mà cậu lại không dám theo đuổi, việc cần thiết không làm lại cứ thích đi xem trộm? Cậu đi nhìn trộm thì vẫn là nhìn trộm, không có việc gì thì tung lên mạng làm gì? Bây giờ đã lớn chuyện, đuổi học, giữ lại trường điều tra... hắc hắc, đứa trẻ này rất thông minh đã biết dùng máy ảnh kĩ thuật số chụp trộm kí túc của nữ sinh, thời ta còn trẻ cũng chưa nghĩ được như vậy!”

Nhìn theo bóng Trương Dương đang khuất dần, ông già vừa lẩm bảm vẻ mặt có vẻ tiếc nuối, có vẻ ảo não cuối cùng lão thở dài một tiếng rồi chấp tay sau lưng đi vào phòng bảo vệ, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để theo đuổi vợ của thầy giáo Lí.

Khi đi vào cổng của kí túc Trương Dương lại phải nói một thôi một hồi nữa, ông già ở đây không dễ nói chuyện như bác Vương.

Kí túc xá nam trong màn đêm có vẻ rất tĩnh mịch, các bóng điện trên hành lang cũng có vẻ tối tăm trong màn đêm vào lúc trời gần sáng. Trương Dương nhẹ nhàng bước lên tầng năm, phòng của hắn nằm ở tầng năm và cũng là tầng cao nhất, hướng về phía mặt trời, có thể đứng trên cao nhìn về phía xa làm cho tâm hồn thư thái. Trương Dương cũng đã vui vẻ ở đây được mấy năm.

Trên tầng năm, trong suốt vài năm liền hắn đã chụp trộm hàng nghìn bức ảnh, mục tiêu của hắn đều là những mỹ nữ trong khu kí túc nữ sinh ở phía sau.

Điều khiến Trương Dương may mắn chính là vì phòng 512 nhiệt độ hơi nóng nên cửa phòng lúc nào cũng mở. Trên thực tế vì nhiệt độ cao, nên rất nhiều phòng đều mở cửa cho thoáng vào ban đêm.

Trương Dương nhẹ nhàng bước vào phòng và trèo lên giường của mình, chiếc giường của hắn vẫn là bộ dạng giống như khi hắn rời đi, trên giường là chiếc đệm, dùng tay phải nhẹ cảm thấy có rất nhiều bụi, nhưng Trương Dương cũng không để ý được nhiều như vậy hắn cứ thế nằm xuống. Lúc này nếu như làm vệ sinh làm cả phòng thức giấc thì sẽ bị đánh thành tên thái giám cuối cùng của Trung Quốc.

Trong khi đang mơ màng, Trương Dương nghĩ tới giọt máu tươi trên thanh chủy thủ, lại còn cả làn da trắng mịn màng, gương mặt nõn nà kiều diễm như hoa và cả sự ấm áp mềm mại của bộ ngực... Trong đầu hắn giống như đang chiếu phim, hắn nhớ lại từng chuyện xảy ra trên xe lửa. Cuối cùng, trong đầu hắn bị khuôn mặt nhăn nhoe như quả quất ngâm của bác Vương chiếm cứ hết. Từ từ, mỗi ngày một lớn dần, to bằng một chiếc bánh rán.

Cuối cùng, Trương Dương chảy nước miếng rồi ngủ thiếp đi, hắn đã quá mệt rồi.

Hình như trong nháy mắt hoặc chỉ trong một thời gian ngắn, Trương Dương bị tiếng ồn ào làm tỉnh giấc, hắn mở to mắt nhìn, trong lúc hắn đang mơ màng thì những người bạn cùng phòng đang đánh răng rửa mặt gấp gáp chắn màn.

“Chúng mày đang làm gì thế?” Trương Dương ngái ngủ ngồi dậy hỏi.

“Ồ, hoàng tử của chúng ta đã về...” một tên trong miệng vẫn đang ngậm bàn chải đánh răng chạy ra từ WC.

6. Chương 6:đam Mê Toán Học

“Người anh em, người vẫn đang nằm mơ à, mau mau đi tập thể dục buổi sáng đi.” Gã nằm ở tầng trên giường của trương dương nhảy xuống cười quái dị.

“Tập thể dục buổi sáng? Chúng ta giờ không phải đã là năm thứ tư sao! Vẫn phải tập thể dục à?” Trương Dương kinh ngạc hỏi.

Nhất thời, cả phòng im phăng phắc không một tiếng động, cả rửa mặt , đánh răng cũng dừng lại, mấy gã đang chỉnh lại giường cũng ngừng tay... mọi người đưa mắt nhìn nhau, mới trở về trường vài ngày, tuyệt không có ai nghĩ tới vấn đề này, đúng vậy, còn tập thể dục gì nữa? Giờ họ đã là năm cuối, năm cuối thì còn lo lắng gì nữa, có thể mặc kệ tất cả.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người tựa như cùng hẹn trước với nhau, vứt mạnh những thứ trên tay xuống, cả kem đánh răng cũng không thèm rửa sạch, sắp xếp lại giường xong liền nhảy lên nằm ngay...

Ký túc xá vừa nãy còn đang sôi sục bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, tất cả đều đã im lặng đặt mình lên giường, Trương Dương nhìn thấy cảnh này cũng không nói ra thêm được lời nào, tốc độ , động tác như vậy không phải là quá nhanh sao?

Trương Dương cũng nhắm mắt lại,nhưng nằm trên giường chưa được một phút hắn đã thở dài một tiếng rồi ngồi dậy.Hiện tại, thân thể hắn tuy muốn nghỉ ngơi nằm ngủ , nhưng tư tưởng lại tựa như bị một lực lượng thần bí khổng lồ, tạo ra một loại dục vọng muốn ra ngoài hoạt động cực kỳ mãnh liệt. Hiển nhiên, bên trong thân thể hắn có một tên gia hỏa rất thích rèn luyện thân thể vào buổi sáng....

“Người làm gì vậy?” Mấy tên gia hỏa đang nằm im giả chết ở trên giường đồng thanh hỏi.

“Tập thể dục.”

“Sặc...!”

Khi ra khỏi cửa, Trương Dương liếc mắt nhìn sang một chiếc cửa sổ đang mở rộng bên cạnh, liền cố không chế ý nghĩ muốn nhìn trộm một cách mạnh mẽ, rồi lộ vẻ hối tiếc đi ra ngoài. Đáng tiếc cho một buổi sáng mùa hè đẹp trời như thế này, ai!

Trương Dương buồn bực đứng một mình giữa một đám người đang không ngừng làm mấy động tác khoa chân múa tay, bất quá dậy sớm cũng tốt, vào tháng 9 buổi sáng gió mát trong lành, chỉ là trong khi rửa mặt đánh răng, cả bầu trời đã sáng rực lên, khiến cho người ta có một cảm giác khoáng đạt thoải mái.

Trên sân trường có thêm rất nhiều gương mặt mới, cũng thiếu đi nhiều gương mặt cũ, Trương Dương không nhìn được hít sâu một hơi :” Năm cuối thật là tốt, sẽ không còn bị học sinh khóa trên bắt nạt nữa...” Trương Dương không khỏi thầm nghĩ thời gian hắn bị phát hiện là rình trộm cũng rất may mắn, chính vào giữa lúc nghỉ hè, hơn nữa lại sau khi đã cấp bằng tốt nghiệp, nếu không cuộc sống của hắn tại trường có lẽ sẽ còn đen tối hơn.

“Hít hà, hít hà... mẹ ơi... mệt như vậy sao.”

Chạy theo đám người đông đúc mới có mấy vòng quanh sân trường, đầu lưỡi của Trương Dương đã khô rát, hắn vốn không thích vận động lại nằm trong viện hơn một tháng nên thân thể càng yếu đuối, mới hoạt động một chút đã thở không ra hơi.

Trên thực tế, Trương Dương ra ngoài tập thể dục buổi sáng là muốn chứng thực xem bản thân có kế thừa thể lực trong ký ức hay không, nhưng, rất rõ ràng, thân thể hắn vẫn yếu đuối như trước, không có chút dấu hiệu tốt lành nào, ngược lại so với trước khi bị thương còn yếu hơn.

“Ngủ thôi, ngủ thôi.” Trương Dương cảm thấy rất mất hứng, liền cúi đầu từ từ đi chạy về hướng kí túc xá. Trương Dương vẫn luôn mong muốn được hưởng cuộc sống năm cuối, giờ mới biết năm cuối ngược lại quả thực là nhàm chán, cả sáng không biết làm gì, hắn đành thở dài một hơi thật sâu.

Học viện nghệ thuật XX là một trường đại học hạng 3 cực kỳ quái dị, khi những sinh viên năm thứ tư của các trường học khác đều dốc sức tìm việc, nhưng những sinh viên ở đây vẫn bình lặng như trước, việc này cũng có nguyên nhân, bọn họ biết rằng có tìm cũng chỉ phí công vô ích, dù sao tìm mà không được, không bằng cứ ở đây nằm im đợi chết, tới lúc gần tốt nghiệp không biết chừng sẽ được vài xí nghiệp nhỏ tới tuyển dụng....

Đương nhiên, mọi người cũng không nên hiểu nhầm, trường đại học này tuy chỉ là hạng 3 nhưng mỗi lần tuyển sinh đều chật kín, trường này tuy không được xếp hạng ở trong nước, nhưng khung cảnh ưu nhã, phong cảnh đẹp đẽ, lại có lịch sử lâu đời, học viện này cũng không hề lo lắng về việc hoạt động, bởi có rất nhiều những thiếu gia không có đầu óc tới đây học, vì phong cảnh ưu nhã cùng mỹ nữ như mây mà tới.

“Trương Dương?” Khi Trương Dương đang miên man suy nghĩ, bỗng có một người hô lớn.

“A...”

Trương Dương kinh ngạc phát hiện, đây là cảm giác bản năng của hắn, trong vườn trường có ít nhất 40 ánh mắt đang tập trung nhìn về phía hắn, mà trong đó nữ sinh lại chiếm phần lớn, đương nhiên, đây không phải là ánh mắt ôn nhu thương mến, mà là ánh mắt tràn đầy căm hận.

Chạy... còn không chạy sẽ bị băm thây thịt vụn!

Trương Dương đã xem rất nhiều phim, kinh nghiệm cho hắn biết, phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ đẹp khi mất đi lý trí cực kỳ đáng sợ.

Hắn lúc này chợt nhớ tới một câu ngạn ngữ : chuột nhắt qua đường, người người đòi đánh!

Trương Dương cũng không để ý xem ai gọi hắn nữa, liền quay đầu chạy, khi đám muội muội đang nổi cơn tam bành chuẩn bị phát tác còn chưa kịp phản ứng, Trương Dương đã biến mất không thấy đâu cả, tốc độ tuyệt đối còn nhanh hơn cả người châu phi, khiến cả đám nhìn thấy vậy không khỏi sửng sốt.

“Rầm, loạt xoạt...”

Trương Dương như một cơn lốc chạy tới bên dưới ký túc xá nam, liền và vào một nữ sinh ôm đầy sách vở trước ngực, làm cho sách của nữ sinh kia rơi xuống đất hết.

“Xin lỗi, xin lỗi...”

Trương Dương vội vàng cúi xuống giúp nữ sinh kia nhặt sách, hấn căn bản không dám nhìn mặt nữ sinh này, sợ rằng đối phương cho là hấn cố ý chiếm tiện nghi, Trương Dương bây giờ, ngoại trừ tân sinh năm đầu tiên không nhận ra hấn, từ năm thứ hai trở đi thì không có một ai là không biết hấn, ảnh của hấn sau vụ khủng bố đã có mặt trên khắp các báo lẫn trên mạng, cũng chính vì lẽ đó mà cô gái trên tàu có thể nhận ra Trương Dương mà hấn lại không hề biết cô ta.

Nữ sinh bị Trương Dương va phải có mái tóc dài mượt mà cùng thân hình thon thả, thiếu chút nữa ngã xuống đất, mặt mày đỏ bừng lên chuẩn bị mắng cho hấn một trận, thấy nam sinh này không ngừng nói xin lỗi, lại còn giúp cô nhặt sách, cũng không nói gì, chỉ vì mặc váy ngắn, nên không tiện ngồi xổm xuống, chỉ có thể đợi Trương Dương nhặt xong mà thôi.

Bỗng nhiên, cánh tay Trương Dương đang vươn ra chợt dừng lại giữa chừng, ngơ ngác nhìn một quyển sách trên mặt đất.

“Phương pháp nghiên cứu và học tập cơ bản.” Đây là một quyển sách khoa học nổi tiếng thế giới, nó sưu tập rất nhiều kiến thức số học kinh điển, đối với những khái niệm cơ bản cùng phương pháp trong số học lĩnh vực ở đây được giải thích sâu sắc mà lại đơn giản, cho dù là người chuyên nghiên cứu số học, hay là độc giả muốn tham khảo thêm đều có thể đọc sách này, đặc biệt là với giáo viên trung học, sinh viên đại học cũng như học sinh cao trung đây là một quyển sách tham khảo rất tốt.

Trương Dương nhìn quyển sách trên mặt đất, tựa như bị điện giật, quyển sách này, hấn sớm đã biết, nhưng hấn tới giờ vẫn không thích số học, mặc dù là học sinh năm cuối, nhưng cả số học cao trung hấn cũng không hiểu, vậy mà giờ, hấn lại có một dự vọng mãnh liệt muốn đọc quyển sách này, hấn không cách nào không chế được dự vọng mãnh liệt này, tựa như trong cõi u minh có một lực lượng cường đại đang chi phối thần kinh cùng tư duy của hấn...

Trương Dương bỏ hết sách trên tay xuống, hai tay nhẹ nhàng đặt quyển sách số học này vào lòng bàn tay, cảm giác ở sâu thẳm trong nội tâm tựa như có một tiếng gọi thôi thúc hấn, một loại dự vọng mãnh liệt khiến cho ngón tay của hấn cũng run lên.

7. Chương 7:trầm Mê

“a...”

Trương Dương vừa thấy rõ được gương mặt của nữ sinh này, thân thể như nhảy dựng cả lên, nữ sinh đó còn chưa kịp phản ứng, bóng của Trương Dương đã biến mất trên cầu thang rồi...

“sách của ta, sách của ta.. Trương Dương đáng chết, biến thái, đồ rình trộm.. “

Trương Dương lên được tới lầu năm, hai tay áp chặt vào tim đang đập thành thịch vẫn còn nghe được tiếng của nữ sinh kia, lúc này mới nhớ lại, quyển sách toán học vẫn còn nằm trên ngực của hấn

Trương Dương tự nhiên không dám xuống dưới trả sách, bởi vì nữ sinh kia là kẻ thù lớn nhất của hấn tại học viện này, trong số mấy trăm ảnh mà hấn post lên mạng, có hơn một nửa là của nữ sinh kia, hơn nữa tổng đó còn có vài bức ảnh trông rất lộ liễu...

Theo như những lời nguyện rửa của nữ sinh kia, chỉ cần bắt được Trương Dương, có lẽ sẽ hành hạ cho tới chết!

Cô gái có thể khiến cho Trương Dương sợ hãi tự nhiên có gia cảnh không đơn giản, cô ta họ Tiêu, tên Di Nhiên, cha mẹ không còn ai, chỉ có hai anh em sống dựa vào nhau, người của thành phố C, đồn đại, anh của cô cũng có địa vị trong giới xã hội đen tại đây, cụ thể là làm gì thì Trương Dương cũng không biết, dù sao là đám bạn cùng trường nói như vậy, hẳn cũng không có hứng thú tìm hiểu, bởi vì hẳn không quan tâm tới những vấn đề xã hội này, hẳn chỉ quan tâm là anh của cô ta có thể tới trường tìm hẳn hay không mà thôi..

Sau khi lên được tầng năm, Trương Dương mới nhẹ nhàng đóng cửa, bên trong ký túc vẫn yên lặng như trước, mấy người bạn cũng phòng của hẳn vẫn đang nằm ngủ trên giường.

Nằm lên giường rồi mà tim hẳn vẫn đập thình thịch. Sau một hồi lâu, Trương Dương mới khôi phục lại được bình tĩnh, anh của cô gái kia tạo cho hẳn một áp lực quá lớn, những loại tin đồn như vậy thường làm cho người ta càng thêm lo lắng, tất cả những tin tức thu nhặt được cho hẳn biết anh của Tiêu Di Nhiên là một kẻ lãnh khốc vô tình.

“lão tử chi cần không ra khỏi trường, ta không tin người có thể đuổi giết tới tận đây...” sau khi khôi phục lại bình thường, tinh thần AQ của Trương Dương lại tăng cao, lộ rõ vẻ điếc không sợ súng.

Trương Dương chợt nhớ tới quyển sách toán học trước mặt, sách vẫn còn nằm trong tay hẳn, phát ra mùi mực nhẹ nhẹ, đây là một quyển sách mới, mở ra liền có thể thấy được chữ kí của Tiêu Di Nhiên cùng với ngày mua sách.

“không ngờ là sách mới mua vào tháng tám! Kệ cô ta, bản đại gia ta cứ xem trước đã.”

Vừa đọc quyển sách này, đột nhiên, tất cả những lo lắng của Trương Dương đều tan biến hết, tựa như, ham muốn đọc sách mãnh liệt đã đẩy tất cả mọi phiền não ra khỏi đầu hẳn.

Rất nhanh, tương đương chìm đắm vào trong thế giới toán học kỳ diệu, đây là một quyển sách tham khảo rất hay, toàn bộ những khái niệm cùng phương pháp cơ bản trong lĩnh vực toán học, được miêu tả sâu sắc nhưng cũng rất dễ hiểu.

Thời gian từ từ trôi đi, Trương Dương từ lúc bắt đầu đọc đã không kìm được bản thân cầm lấy một cây bút vẽ hình cùng chú thích chi chít lên trên quyển sách, cứ thấy những chỗ nào quan trọng liền gạch chân bên dưới, chỗ nào trong sách còn bỏ trống thì liền thêm vào suy nghĩ riêng của mình cùng với vài phương pháp tính toán khác, hẳn đã hoàn toàn quên mất chủ nhân của cuốn sách này....

Thời gian bắt đầu trôi đi với tốc độ kinh người, Trương Dương căn bản không chú ý tới đám bạn cùng phòng ra ra vào, hẳn đã hoàn toàn nhập tâm vào thế giới số học, trong thế giới này hẳn chính là chúa tể, hẳn tồn tại tựa như một vị thần!

“Trương Dương, đang đọc tiểu thuyết gì vậy, không ăn cơm à?” một người bạn cùng phòng đem một hộp thức ăn đi vào.

“ăn cơm...”

Bỗng nhiên, một cảm giác mệt mỏi và đói khát đến cực độ bao trùm khắp người hẳn, mùi thức ăn lan ra khiến cho Trương Dương đang đắm mình vào trong thế giới toán học cũng bị kéo ra, Trương Dương cảm thấy cả thân người tựa như lão đảo không còn chút sức lực nào.

“giờ là lúc nào rồi? ta còn chưa ăn sáng. “ Trương Dương giờ mới chợt nhớ ra, bản thân sau khi gặp Tiêu Di Nhiên đã quên cả ăn sáng.

“ăn sáng?” bạn cùng phòng hẳn lộ vẻ ngạc nhiên nói:” đã là lúc nào rồi mà còn ăn sáng? Ta sớm đã ăn cơm tối rồi.”

“ồ... cơm tối?”

Trương Dương giống như bị con gù đột nhiên nhảy dựng lên khỏi giường, cầm lấy hộp thức ăn trống trơn đi ra ngoài, bản thân không ngờ bất tri bất giác nằm ở trong phòng cả ngày đọc sách, đến cơm tối cũng không ăn, từ lúc nào mình lại yêu thích học tập tới vậy?

“chúng ta xem thử xem vua rình trộm đọc loại tiểu thuyết hay ho gì nào... trời ạ! Phương pháp suy luận cùng nghiên cứu cơ bản.. tên tiểu tử này yêu thích học tập từ bao giờ vậy, cả quyển sách toán học cao thâm

như vậy không ngờ cũng có thể xem suốt cả ngày.

Trương Dương vừa bước ra khỏi cửa, đám bạn cùng phòng đã ùa tới xem thử quyển sách để trên giường hắn.

“để cho ta xem nào.” Một người bạn cùng phòng khác đang nằm trên giường tiếp lấy quyển sách rồi nói:” ta thấy, người quả thực là không có mắt, người ta học tập một ít thì sao, người ta học tập để tán gái mà, người không thấy trên sách có chữ ký của Tiêu Di Nhiên sao, hơn nữa còn mới mua vào tháng tám... kỳ quái, kỳ quái...,”

“kỳ quái cái gì?”

“Tiêu Di Nhiên cùng với hắn không đội trời chung, bọn họ kết bạn với nhau từ bao giờ không biết? Hơn nữa sách này mới mua hồi tháng tám, bây giờ đã tới được tay Trương Dương, các người nói xem không phải là kỳ quái sao? Huống chi, Trương Dương biến suốt cả mùa hè năm nay, ba năm nay hè nào hắn cũng đều ở lại làm việc tại thành phố C, ở lại trong trường...”

“ừm ừm, quả là rất kỳ quái..”

“chẳng lẽ, chẳng lẽ...bọn họ từ oan gia biến thành thân gia, Trương Dương không sợ anh trai Tiêu Di Nhiên sẽ cắt mất của quý của hắn sao? Ba năm qua, ta vẫn chưa thấy có ai dám theo đuổi Tiêu Di Nhiên cả..”

Một đám hỗn đản này lại đã từ một quyển sách toán học mà đi tới việc Tiêu Di Nhiên cùng Trương Dương có quan hệ với nhau.

Trong khi bọn chúng đang bàn tán xôn xao nói xấu sau lưng Trương Dương, thì hắn vẫn đang cầm hộp thực ăn đi tới nhà bếp , chỉ là, vừa đi tới nửa đường, hắn bỗng nhiên đứng khựng lại, giờ hắn mới nhớ ra, bạn thân không có mang tiền bên người, cả thẻ cũng không, quan trọng nhất là, chiếc thẻ ngân hàng duy nhất của hắn cũng nằm ở trong ví.

Nên tìm cô gái ở trên tàu hỏa?

Hay là tìm một người bạn tốt để giải quyết vấn đề sinh hoạt?

Suy nghĩ một lúc Trương Dương liền quyết định, lúc này tới kỳ túc xá nữ tìm một nữ sinh năm thứ ba không phải là tìm chết sao? Chi bằng cứ tìm lưu bưu để giải quyết vấn đề sinh hoạt trước.

Lưu bưu là bạn thân duy nhất của Trương Dương ở trong trường , là người kiêu ngạo phóng túng, thường thích giao lưu cùng mấy tên côn đồ lêu lổng ở bên ngoài trường, ngoại trừ hợp nhau việc tán gái, ai ai cũng phải ngạc nhiên là một người trầm mặc yếu đuối như Trương Dương không ngờ lại có thể kết bạn với một tên lêu lổng như vậy.

Trương Dương tính tình cô độc, bình thường chỉ thích độc lai độc vãng, mặc dù chỉ cần hắn mở miệng, thì mượn ở đâu cũng đủ tiền cho một bữa ăn, nhưng mà, hắn chỉ tình nguyện mở miệng ra với lưu bưu chứ không muốn tìm mấy tên bạn cùng phòng.

Đến đại học năm thứ ba, nếu không phải Trương Dương làm ra một vụ rình mò kinh thiên động địa chấn động cả nước, tin rằng, cả học viện nghệ thuật xx này cũng không quá năm mươi người nhận ra được Trương Dương, mà trên thực tế thì có hơn bốn mươi người là bạn cùng lớp với hắn, có thể thấy quan hệ xã hội của Trương Dương hẹp tới mức nào, ba năm đại học này, Trương Dương bình thường không lên lớp cũng đi làm thêm, sợ rằng cả ngày thứ bảy chủ nhật cũng tới thành phố C để tìm việc làm, nếu không có việc gì thì lại ngồi vào một quán cafe internet , lên mạng giải trí, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho hắn có quan hệ tốt với bác vương gác cổng.

“bác vương, cho cháu mượn điện thoại di động một lát.” Trương Dương bước vào trong phòng bảo vệ cười nói , cả trường này, không có mấy người không có điện thoại di động, mà Trương Dương lại là một trong số đó.

8. Chương 8: Môi Diện Bao

Lão Vương nằm trên ghế giả vờ ngủ, cả mắt cũng không mở ra.

“Ồ...”

Trương Dương liền cầm chiếc điện thoại di động cùng đồ sạc đang đặt ở trên bàn lên. Pin của chiếc điện thoại này đã quá cũ, phải liên tục được nạp điện, chỉ cần không cắm điện, điện thoại sẽ ngay lập tức không dùng được nữa. Nghe nói, đây là do lão Vương cố ý để vậy, lão trước kia thường xuyên bị mất điện thoại di động khi đóng cửa, chỉ cho tới khi đổi sang chiếc điện thoại di động này, lão mới không bị mất điện thoại nữa.

Điều này luôn khiến cho Trương Dương nghĩ không ra. Điện thoại di động mà không thể đem đi được, sao không mua một chiếc điện thoại bàn chẳng phải là dễ dàng hơn nhiều sao?

Đương nhiên, mặc dù Trương Dương rất tò mò, nhưng chuyện này không quan hệ gì tới hắn nên hắn cũng chưa từng hỏi qua. Hắn chỉ biết, từ sau khi Vương bá có bộ điện thoại di động này, hắn chưa bao giờ gọi điện mà mất sóng, lần này cũng không ngoại lệ.

“Lưu Bư, cứu mạng!”

“Sao vậy?”

Từ đầu bên kia truyền lại một giọng nói tràn đầy uể oải.

“Ta không có tiền, từ sáng tới giờ vẫn chưa được ăn cơm, mau tới cứu ta.”

“Thảm như vậy sao?”

“Đúng đúng, ta đói tới mức không đi được nữa rồi.”

Trương Dương meo máo nói.

“Đợi hai mươi phút, ta sẽ tới ngay. Không, ba mươi phút...”

“Tại sao lại lâu như vậy? Ta đói không chịu nổi nữa rồi.”

Trương Dương vừa nói xong, cảm giác cồn cào trong bụng càng thêm mãnh liệt. Hắn cảm thấy mình hiện giờ có thể nuốt chửng cả một con trâu.

“Ta thấy ngươi cũng chỉ là hơi đói mà thôi! Yên tâm, đói nửa giờ không chết ai đâu...” Đối phương không đợi Trương Dương nói xong đã cúp điện thoại.

Trương Dương cẩn thận đặt chiếc điện thoại về chỗ cũ, vẻ mặt buồn bực. Mọi lần gọi điện thoại cho Lưu Bư chưa tới 10 phút là hắn đã có mặt, hôm nay không ngờ lại phải đợi hắn tới nửa tiếng đồng hồ.

“Thằng bé đáng thương, mở cái ngăn bàn đầu tiên ra.”

Lão Vương giơ tay lên, hờ hững nói.

“Ồ!”

“Có thấy một cái túi ni lông màu đen hay không?”

“Có.”

“Ăn đi.”

“Bánh mì.”

Trương Dương mở túi ni lông màu đen ra, hai mắt sáng lên, nhưng hắn nhìn thấy chiếc bánh mì này đã ngả màu cũng có chút lo lắng, nhịn không được bèn hỏi:

“Để bao lâu rồi, đã quá hạn sử dụng chưa?”

“Bánh mì mà cũng cần có hạn sử dụng sao?”

Lão Vương không khỏi kinh ngạc ngồi dậy.

“Hi hi, tất nhiên, tất nhiên. Vậy đã bao lâu rồi?”

“Hình như là từ cuối tuần trước thì phải.”

Lão Vương có chút đắn đo, tựa như không thể xác định rõ được ngày tháng.

“Từ tuần trước?”

Trương Dương ngạc nhiên.

“Sao nào, không ăn à? Nhớ khi xưa...”

“Cháu ăn, cháu ăn. Ô... Ô...”

Trương Dương hai mắt rưng rưng cắn mạnh một miếng bánh mì. Hắn tình nguyện ăn hết chiếc bánh mì quá hạn này chứ quyết không muốn nghe lão đầu nói “nhớ khi xưa”, đó tuyệt đối là một loại hành hạ tinh thần.

Lão đầu này từng tham gia chiến tranh Vân Nam, nhưng trên thực tế, khi lão tham gia thì cũng là lúc cuộc chiến tranh sắp kết thúc. Cho tới khi ra quân, lão cũng còn chưa biết người Vân Nam trông như thế nào. Bất quá, bởi vì khi trước cũng đã có lần ngẫu nhiên độ súng với người ta tại biên giới, cho nên, lão cũng được xem như là đã từng tham chiến. Hiện giờ mỗi tháng đều được lĩnh tiền trợ cấp cho người tham gia chiến đấu.

Đương nhiên, đây đều là do người khác nói cho Trương Dương biết, còn lão đầu này thì thổi phồng con ếch lên thành cả con bò. Tóm lại, chiến tranh tại Vân Nam nếu như không có lão, Đông Quốc khẳng định không thể thắng nổi. Ban đầu, cũng thu hút được một đám sinh viên sùng bái anh hùng thời chiến. Nhưng dần dần, giấy không bọc nổi lửa, tự nhiên hình tượng quang huy của lão trong lòng sinh viên cũng sụp đổ. Chỉ là, bản thân lão không biết mà thôi.

“Người nói xem, ta nên làm sao để theo đuổi vợ của giáo sư Lý đây?”

Nhìn Trương Dương ăn bánh mì, lão đầu liền hài lòng nằm lên ghế, hai mắt nhắm lại.

“Việc này... việc này... cháu thấy, bác nên đợi một khoảng thời gian đi. Chồng người ta vừa mới mất, hẳn là không có tâm tư nói chuyện yêu đương đâu.”

“Ai! Đạo lý này ta cũng biết. Nhưng mà... nhưng mà... ta không vội không được!”

“Sao vậy?”

“Lão béo ở trong nhà ăn giờ ngày ngày đều đến nhà giáo sư Lý, nếu như ta còn không tấn công, có thể sẽ bị kẻ khác nhanh chân giành mất.”

Lão đầu lộ vẻ buồn bã nói.

“Vậy... vậy... Hì hì... vậy bác cứ trực tiếp đi tới nhà vợ giáo sư Lý bảo rằng lão yêu bà ta. Tới tuổi như hai người cũng không cần vòng vo nữa, thời gian là vàng bạc, cả hai đều đã hơn sáu mươi rồi, ngày tháng không còn bao nhiêu, mỗi ngày đều phải nắm lấy cơ hội.”

“Ta không cần! Ai không còn được bao nhiêu ngày tháng nữa?”

“Nhưng mà, nói như vậy cũng không sai. Được, đợi lát nữa xong việc ta sẽ đi gặp bà ấy.”

Lão nhân thở dài một tiếng rồi đột nhiên hét lớn, khiến cho Trương Dương giật nảy mình.

Nhìn bộ dạng của lão đầu lúc này, Trương Dương không khỏi toát mồ hôi. Chồng người ta mới mất có hơn một tháng, không ngờ tối nay lại tới gặp tổ tình. Trương Dương chỉ có thể thâm cầu trời khấn phật cho lão Vương không bị đánh, đuổi ra khỏi nhà là may.

“Trương Dương, nhanh lên nào!”

Bên ngoài cổng có một tiếng hét lớn vang lên.

“A, bác Vương, Lưu Bư tới rồi, cháu đi trước đây.”

Nghe thấy tiếng của Lưu Bư, Trương Dương tựa như gặp được cứu tinh, vội vàng đứng lên.

“Ồ... cẩn thận một chút. Nói cho tiểu tử đó biết, đừng có cả ngày không có việc gì cứ đem theo một đám hỗn đản lượn quanh cổng trường.”

“Vâng, vâng.”

“Đi đi.”

Lão đầu lại trở về với vẻ mệt mỏi không còn chút sức lực, cả người cuộn vào trong chiếc ghế trông cực kỳ cô độc.

“Vương bá, cháu đi đây. Đừng để cho gió thổi vào ngực, rất dễ bị cảm đó.”

Trương Dương nhìn lão đầu cuộn mình vào trong chiếc ghế, bỗng nhiên có chút không đành lòng.

“Đi đi.”

Lão đầu tựa như đã muốn đi ngủ, phát phát tay rồi lại nhắm nghiền mắt.

Trương Dương không nói thêm gì nữa, liền chỉnh đèn trong phòng bảo vệ xuống mức tối nhất rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài, từ từ đóng cửa lại.

“Nhanh lên nào, chậm như con rùa thế.”

Đứng trước cửa trường là một người mặc đồ vét cùng với áo sơ mi trắng, mày rậm mắt sâu tựa như một bức tượng, mới nhìn đã thấy là một kẻ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Bên cạnh là một chiếc xe máy Yamaha 250 phân khối đã cũ, khắp xe toàn là dầu nhớt.

“Người... người làm gì vậy?”

9. Chương 9: Tiểu Thuế Biển

“Hắc hắc, hôm nay đi gặp lão đại, mà lão đại lại thích mặc đồ tây, theo ta đi ăn nào.”

Lưu Bư nhếch miệng cười to, nói.

“Vậy... ta không đi đâu...”

Trương Dương không khỏi có chút chần chừ. Mặc dù hần quan hệ tốt với Lưu Bư, nhưng cho tới nay vẫn chưa từng tham gia xã hội đen với Lưu Bư.

“Đi một lát thôi, sợ cái gì. Mấy trăm người ăn tiệc, có thêm một mình người cũng không có ai chú ý đâu.”

Lưu Bư nắm lấy tay Trương Dương kéo tới bên xe.

“Ta...”

“Đây là cái gì?”

Lưu Bư nhìn bao ni lông màu đen trong tay Trương Dương hỏi.

“Bánh mì.”

Trương Dương xấu hổ dẩu ra sau lưng.

“Bánh mì? Là lão già cho người đứng không?”

Lưu Bư không khỏi nhú mày.

“Hi hi!”

“Đưa cho ta!”

“Không đưa!”

“Đưa cho ta!”

“Không đưa!”

“Mẹ nó, lão già chết tiệt đó cả thứ này cũng cho người được, không sợ ngộ độc chết sao. Ném đi cho ta, rồi cùng đại gia tới dự tiệc.”

Lưu Bưư tóm được Trương Dương, vừa mới mở ra nhìn thấy bánh mì trong bao đã chửi lớn, hung hăng ném xuống đất.

“Ta ăn no rồi.”

Trương Dương sờ sờ bụng.

Không biết có phải là bánh mì có vấn đề hay là đã ăn no rồi, mà Trương Dương cảm thấy bụng của hắn thoải mái hơn rất nhiều.

“Theo ta, ăn no rồi cũng phải đi. Đây là cho người ăn sao? Đợi tới khi vừa đi vệ sinh xong, bụng đã trống không rồi, như vậy mà cũng ăn được sao?!”

“Oanh... oanh... oanh...”

Động cơ xe phát ra những tiếng rú chói tai, ống xả thải ra một đám khói đen thật lớn, làm ô nhiễm cả khoảng không trước cổng trường, tựa như một chiến trường tràn ngập khói súng vậy. Sau khi chiếc xe này vừa gầm lên một tiếng đã nhập vào trong dòng xe đang chạy.

Khi chiếc xe vừa biến mất, Vương bá mới từ trong phòng bảo vệ đi ra, hai tay chấp sau lưng, đưa mắt nhìn đám khói xăng nm m ng nặc còn lưu lại bên dưới rồi ngồi xuống, vẻ mặt cực kỳ cẩn thận cầm lấy chiếc túi ni lông đen vừa bị Lưu Bưư ném đi, thận trọng phủi hết bụi rồi lại đi vào trong phòng.

“Cái con thô đế này, không biết để có được miếng ăn phải khổ cực như thế nào sao? Để lần sau đói bụng ta xem người sẽ ăn gì?”

Lão đầu vừa nhủ thầm vừa mở ngăn bàn ra, cực kỳ cẩn thận bọc chiếc bánh mì lại rồi sau đó đặt vào chỗ sâu nhất trong ngăn bàn. Trong khi lão đầu đang đóng ngăn bàn lại thì một đạo cường lực đánh ngay xuống tay lão đầu, lão đầu không hề do dự, gương mặt tràn đầy sát khí lạnh khốc, vung chưởng đánh ra...

“Lưu Bưư, ta đi liệu có ổn không?”

Trương Dương cảm thấy có chút không ổn, bản thân là một sinh viên lại chạy đến nơi như vậy ăn uống rất dễ xảy ra chuyện.

“Không sợ, không sợ. Hôm nay là ngày sinh nhật của đại ca ta, tổ chức tại khách sạn Bách Gia, người tới không được một ngàn thì cũng tới tám trăm, thêm một người cũng không nhiều hơn, bớt một người cũng không ít đi. Hắc hắc. Hơn nữa, ta cũng muốn cho người biết phong thái của đại ca của bọn ta.”

Lưu Bưư không ngừng phong cuồng, dùng chiếc xe 250 phân khối của hắn lạng lách trái phải giữa dòng xe cộ tấp nập, gương mặt lộ nụ cười đắc ý, tựa như đây là sinh nhật của hắn chứ không phải là của đại ca.

“Vậy... ta không cần phải có phong bì sao?”

“Hừ, nếu như phải có phong bì, thì còn gọi gì là mời khách nữa. Người yên tâm đi, không cần nghĩ nhiều như vậy, đi theo ta không sai đâu, hôm nay sẽ cho người mở rộng tầm mắt... Ha ha...”

“Ừm ừm, hôm nay cùng đi ăn với Bưư ca, giờ gió đang lớn, Bưư ca đừng nói những lời như vậy, nếu bị trúng gió thì thật là không hay.”

“Ta còn đang muốn bị trúng gió đây. Ha ha...”

Thành phố C vốn không lớn, chưa tới 10 phút chiếc xe của Lưu Bưư đã tới trước cửa khách sạn Bách Gia. Đương nhiên Lưu Bưư vẫn còn tự biết thân biết phận, gửi chiếc xe máy độc nhất vô nhị của thành phố C này tại vườn hoa của một tòa nhà thương mại cách đó khá xa, sau đó hai người liền đi bộ.

Giờ này trong trường sớm đã hết giờ ăn cơm chiều, nhưng đó là cuộc sống bên trong trường, còn bên ngoài, tới giờ một số cửa hàng mới bắt đầu mở cửa làm ăn.

Lúc này, bên ngoài khách sạn Bách Gia càng thêm nhộn nhịp, bãi đỗ xe khổng lồ ở bên ngoài khách sạn không ngờ cũng bị tắc nghẽn, tất cả các loại xe nổi tiếng đều có mặt tại đây. Trương dương nhìn thấy không khỏi sững sờ, hắn từ trước tới giờ chưa bao giờ nhìn thấy nhiều chiếc xe sang trọng như vậy.

“Mercedes-Benz, BMW... Cadillac Audi Ferrari...”

Trương Dương chảy nước miếng nhìn những chiếc xe hào nhoáng bóng bẩy trước mặt, chỉ hận là không thể chạy tới sờ thử. Mặc dù hẳn không phải người mê xe, nhưng bản thân là đàn ông, sự yêu thích với những chiếc xe sang trọng cũng không hề kém so với những đam mê khác.

“Ừm, người ngay cả một chút chí khí cũng không có, đừng làm ta mất mặt.”

Lưu Bưư tức giận gõ lên đầu Trương Dương một cái, trong khi bản thân vẫn đang dán mắt vào chiếc Mercedes-Benz 600 mới.

“Ồ, đúng vậy, không thể để mất thể diện.”

Trong lòng Trương Dương bỗng bùng lên một cỗ ngạo khí khác thường, tựa như những chiếc xe sang trọng mà bình thường cả nằm mơ cũng không dám mơ căn bản không tính vào đâu.

Ở sâu thẳm bên trong tiềm thức, có một loại trực giác mách bảo với hắn, trên thế giới còn có rất nhiều, rất nhiều xe tốt hơn. Những chiếc xe này mặc dù sang trọng, nhưng vẫn chưa phải là đỉnh nhất, ít nhất Rolls-Royce Phantom vẫn còn quý giá hơn những chiếc xe ở đây rất nhiều.

Bất tri bất giác, Trương Dương từ từ thay đổi, một loại cảm giác đam bạc không sợ uy quyền hoàn toàn chiếm lĩnh lấy tâm cảnh của hắn. Tuy không thể giúp cho hắn lập tức có thể đứng ở góc độ của những người ở tầng lớp trên nhìn sự việc, nhưng ít nhất cũng giúp cho hắn không hề cảm thấy bản thân thấp kém.

“Người làm sao vậy?”

Lưu Bưư bỗng ngạc nhiên hỏi.

“Gì thế?”

Trương Dương hỏi lại.

“Ta sao lại cảm giác thấy người đột nhiên có chút thay đổi...”

Lưu Bưư không khỏi cảm thấy khó hiểu. Hắn vừa quay đầu đi chỗ khác trong nháy mắt, đột nhiên phát hiện ra cái tên gia hỏa hèn mọn sau lưng không ngờ lại khiến cho hắn có một cảm giác không cách nào diễn tả nổi, bình đạm như mây trôi, thông dong như nước chảy.

“Mẹ nó, ta không nói nổi.”

Lưu Bưư tức mình chửi một câu, với trình độ văn hoá cả ngày đánh nhau với tán gái của hắn quả thật không tìm ra nổi từ nào để hình dung.

Trương Dương không nói được gì, hắn sớm đã quen với loại tác phong không đầu không cuối này của Lưu Bưư.

10. Chương 10: Cật Bạch Thực

Lưu Bưư nhìn thấy mấy người tuy mặc đồ tây, nhưng vẫn phải chen lấn nhau đi vào, nên nhất thời quên mất Trương Dương có chỗ khác biệt, đã vội vàng kéo Trương Dương vào trong.

“Các người là thủ hạ của ai?”

Phải biết, hai người vừa mới bước vào, đã bị mười mấy đại hán mặc đồ vét đen to lớn ngăn lại. Đồ trên người bọn họ không phải là thứ hàng rẻ tiền như của Lưu Bưư, chỉ cần nhìn vào chất vải thì biết ít nhất mỗi bộ cũng phải tới vài ngàn nhân dân tệ.

“Ta... ta... ta là Lưu Bưư...”

Lưu Bưư rụt rè, ngập ngừng nói.

“Ta hỏi người là thủ hạ của ai.”

Một đại hán tỏ vẻ lạnh lùng hỏi.

“Ta là Tiêu... không... không ... Ta là... kia kia... ta biết người kia...”

Lưu Bưư ngắc ngứ nói không nên lời. Bỗng nhiên, nhìn thấy một vị trung niên mặc đồ tây màu trắng đi qua, lập tức như nhìn thấy cứu tinh vậy.

“Người biết thất ca?”

Sắc mặt của đại hán kia bỗng nhiên đại biến, tuy nhiên ánh mắt hắn vẫn ánh lên chút nghi ngờ khi nhìn qua bộ đồ trên người Lưu Bưư cùng bộ dạng lếch thếch của Trương Dương.

Lúc này, Trương Dương hận không tìm được chỗ nào để chui vào. Hắn vẫn tưởng Lưu Bưư quả thực tới ăn tiệc để mừng phong bì, nhưng ngay cả gác cửa cũng không biết hắn.

“Đúng vậy, đúng vậy. Ta biết ông ta.”

Lưu Bưư vội vàng nói.

Đúng vào lúc này, vị trung niên mặc đồ vét trắng cùng với mười mấy vệ sĩ vây quanh đang từ tu khô đi tới. Ấn tượng đầu tiên về người này là da tay ông ta được chăm sóc rất tốt, không thể nhìn ra được tuổi thật, trông giống như mới ba mươi, cũng có thể đã bốn mươi, vẻ ngoài có chút ốm yếu.

“Thất ca!”

Mười mấy đại hán đứng canh cửa đồng thanh nói, rồi cúi người xuống thật sâu, trên mặt lộ rõ vẻ tôn sùng.

“Thất ca, hai người này muốn vào, người này nói hắn biết thất ca.”

Người nói chính là kẻ lúc nãy tra hỏi Lưu Bưư, vẻ mặt cực kỳ thận trọng nhìn sắc mặt của vị trung niên kia.

“Người biết ta sao?”

Ánh mắt ôn hòa của người trung niên kia bỗng nhiên lạnh đi, nhìn về phía Lưu Bưư, đồng tử co rút rất nhanh, tựa như một mũi kim vậy.

Chỉ trong nháy mắt, không khí như giảm đi mất mấy độ, khiến cho Trương Dương cảm thấy một cỗ áp lực làm hắn không thể hô hấp bình thường được. Ngay cả đến tóc gáy của Trương Dương cũng dựng hết cả lên, hai tay hắn nắm chặt lại, người này phát ra khí tức nguy hiểm khiến cho cả người hắn căng lên như một cây cung giương hết cỡ.

“Ta... ta... ta... Ta từng nhìn thấy ông tại Táp Phách Vương...”

Lưu Bưư lộ vẻ đau khổ. Hắn không ngờ chỉ muốn vào xem thần tượng của mình mà lại gặp phải khó khăn như thế này, nếu không, có đánh chết hắn cũng không dám tới.

“Nói cách khác, người cũng chỉ từng nhìn thấy ta mà thôi?”

Người trung niên không khỏi bật cười, áp lực trong không khí đột nhiên biến mất. Trương Dương đang căng hết cỡ cũng thở ra một hơi, áp lực của người trung niên này tạo ra cho hắn lớn hơn năm đại hán trên xe lửa gấp cả mười lần, hắn không thích loại cảm giác không hề nắm chắc điều gì này.

“Đúng, đúng. Để ta vào đi, Tiêu lão đại là thần tượng của ta, ta chỉ muốn gặp qua người. Ông xem, ta có hồng bao đây... Ta không phải là đến ăn không...”

Lưu Bưư run rẩy đưa tay vào túi áo lôi ra một chiếc hồng bao nhỏ tới đáng thương, hắn cũng bị khí thế của người trung niên này áp đảo.

Toàn trường bỗng nhiên ngưng đọng lại, tất cả mọi ánh mắt đều nhìn về phía người trung niên kia.

“Ha ha ha ha... Khắc khắc...”

Trung niên nhân đang nhìn chằm chằm về phía Lưu Bưư bỗng nhiên cười lớn, cười đến mức không ngừng ho khan, ho tới mức hai gò má vốn trắng bệch cũng phải đỏ bừng lên.

“Ta có thể vào được không?”

Lưu Bưư làm ra bộ dáng đáng thương khiến cho Trương Dương suýt nữa ngã ngửa ra đất, hắn không ngờ loại người tứ chi phát triển như Lưu Bưư lại có thể làm ra vẻ mặt như vậy.

“Khắc khặc...”

Trung niên nhân cười đến chảy cả nước mắt, sau đó rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay màu trắng khề xoa xoa mặt nói:

“Ôi, lâu lắm rồi ta không được vui như thế này, đi vào đi. Mọi người gọi ta là thất ca, cũng có người gọi ta là tiểu thất, người tên là gì?”

“Lưu Bư, hần là Trương Dương.”

Lưu Bư nhất thời mừng rỡ.

“Ừm, Trương Dương, ta nhớ rồi.”

Trung niên nhân kia đưa mắt nhìn qua Trương Dương, thâm ý nói.

“Cảm ơn thất ca.”

Trương Dương cảm giác như bản thân bị người khác nhìn xuyên qua cả lục phủ ngũ tạng.

“Cùng vào đi nào, ha ha!”

Thất ca vỗ vỗ lên đôi vai to rộng của Lưu Bư nói:

“Lưu Bư “Người quả thực không tồi, có dũng khí, bằng hữu của người cũng không tồi. Cứ an tâm đi, lần sau nếu gặp phải chuyện này lúc đi ăn, người đều có thể nhắc tới tên của ta.”

“Vâng, vâng, cảm ơn thất ca!”

Lưu Bư cúi người đưa mắt nhìn thất ca đi lên lầu hai, cho tới bây giờ, hần vẫn không nhìn ra được thất ca là nhân vật ra sao. Bất quá, hần đúng là đã từng nhìn thấy ông ta tại thành phố C trong một quán ăn cực kỳ nổi tiếng đặc sắc tại Táp Phách Vương.

Sau khi Trương Dương tiến vào đại sảnh của khách sạn Bách Gia liền lập tức phát hiện, cả khách sạn Bách Gia đã được chia thành vài đẳng cấp khác nhau. Bọn họ giờ đang ở tầng một, tầng hai vẫn còn có mười mấy đại hán mặc vét trông giữ, như trung niên nhân tên gọi thất ca sớm đã được người ta dẫn vào trong thang máy, có lẽ là lên tầng ba.

“Trương Dương, lại đây...”

Lưu Bư nhìn thấy thất ca biến mất trong thang máy, lập tức âm thầm quan sát xem Trương Dương đã chạy tới chỗ nào rồi.

“Sao?”

“Người có thấy không?”

Lưu Bư chỉ vào mấy chiếc bàn ở phía bên ngoài, ở trước đó có rất nhiều người đang đứng, tựa như rất bận rộn.

“Trời ạ, đây là phong bì. Người có phong bì không?”

“Đúng rồi, đúng rồi, nhưng ta chỉ có một chiếc phong bì. Vậy đi, ta chia chiếc phong bì này ra làm hai, không phải bọn ta đều có phong bì hay sao?”

Lưu Bư cười hắc hắc nói.

“Ồ, quả là một chủ ý không tồi.”

Trương Dương đương nhiên đồng ý. Nếu như hần không có phong bì, quả thực có cảm giác như ăn không vậy, nếu như lưu bư có thể chia phong bì ra làm hai tự nhiên là tốt hơn nhiều.

“Được, cứ như vậy đi.”

Lưu Bư không nói thêm gì, mở phong bì ra, đem hai trăm tệ bên trong đưa cho Trương Dương một nửa rồi lại dán lại.

11. Chương 11 - Tiêu Di Nhiên

“Còn hồng bao chứ?”

“Không, sợ gì chứ!? Người xem, đây kẻ chẳng cần hồng bao cũng có sao đâu.”

Lưu Bư chỉ vào mấy kẻ quanh đó.

“Khái khái...”

Trương Dương nhất thời đổ mồ hôi hột, bọn chúng xấu xa kém gì người, không cần hồng bao là đúng rồi. Lúc này, Trương Dương mới để ý, những kẻ cầm hồng bao trên tay đều xếp tiền lại thành từng thếp tề tề chỉnh chỉnh khiến hắn có chút kinh sợ.

“Nhanh nào, nhanh nào, để ta trước.”

Lưu Bư mặt dày vô đối, kéo tay Trương Dương chen tít vào trong. Trương Dương cũng theo sát sau hắn.

“Lưu Bư!”

Lưu Bư vai u thịt bắp nhanh chóng xô đẩy đám đông, cầm hồng bao nện mạnh lên bàn rồi hô ầm lên. Trương Dương đứng cạnh cũng cảm thấy hơi ngượng ngượng, mặt có chút nóng lên. Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, một cái hồng bao nho nhỏ mà lại có kẻ dám lớn tiếng đến như vậy quả là lần đầu tiên họ mới thấy.

“Tránh đường, ta quen thất ca! “

Lưu Bư đắc ý vênh mặt lên khiến kẻ da mặt mỏng như Trương Dương không khỏi cảm thấy ngượng.

Tuy nhiên, lời hắn nói quả thực có tác dụng. Lập tức, nhiều kẻ không còn dám nhìn bọn họ với ánh mắt như vừa nãy. Kể cả mấy người ghi chép về mặt cũng không dám hiện lên bộ dáng coi thường, vội vàng mở hồng bao, cực kỳ nghiêm túc cầm 100 nguyên của Lưu Bư rồi bảo hắn ký tên vào. Hơn nữa, phía sau tên còn đánh một ký tự rất đặc biệt.

“Đến người đây.”

Lưu Bư cầm hồng bao khoái trá đẩy Trương Dương lên.

“À... ừm, Trương Dương bạn của lưu bư...”

Trương dương móc trong túi quần dài ra 100 nguyên tệ khe khẽ nói.

Mọi người xung quanh không khỏi sửng sốt thêm một lần nữa. Tuy nhiên, nhân viên ghi chép mặc dù có chút chần chừ nhưng cũng ghi tên Trương Dương lại, ngấm nghĩ thoáng qua rồi đánh một dấu nho nhỏ chú thích: bạn của Lưu Bư.

“Đưa ta!”

Lưu Bư lấy từ trong túi Trương Dương một bao thuốc, cầm một điều trên tay nói:

”Không hút thì đưa ta, hê hê, loại này thuộc nhóm Phù dung vương - kim cương Phù dung, hơn 100 một bao.”

“Ồ... ờ... bao thuốc này hơn 100?”

Trương Dương tròn mắt. Đối với hắn mà nói 10 khối đã là quý lắm rồi, vậy mà bao thuốc này những hơn 100, thật là khó tin.

“Đương nhiên, lão đại mà mời, chắc chắn là phải mời loại này rồi!”

Lưu Bư chẳng buồn nhìn mặt Trương Dương nữa.

“... ..”

Trương Dương thấy vẻ mặt lặng thinh đặc ý của Lưu Bư, biết rằng bao thuốc này quả thực đến 100 nguyên, bèn lấy 200 nguyên tệ trong phong bì chia ra làm hai phần, để phòng sau này Lưu Bư có lỡ gây ra chuyện xấu gì.

“Đúng rồi, vậy cuối cùng người có nhận ra vị lão đại mời rượu chúng ta là ai hay không?”

Trương Dương đột nhiên hỏi.

”Khái khái... Ta... ta biết hần.”

“Thế hần không nhận ra người à?”

Trương Dương lập tức nhìn kỹ bộ dạng Lưu Bư.

“À...”

Lưu Bư áp ứng.

“Vậy mà người kêu ta tới ăn cơm.”

Trương Dương rất buồn bực, chính hần muốn đi thì tự đi đi, còn lôi mình theo làm gì không biết nữa.

“Có phải chính người kêu đói bụng đúng không, nãy giờ trách cứ ta. Người xem, sơn hào hải vị người có ăn hay không ta không biết, nhưng chúng ta đều có hồng bao.”

Lưu Bư bộ dáng như Lữ Đồng Tân bị chó cắn, ra vẻ ta đây làm ơn mắc oán (Lữ Đồng Tân nuôi chó, một hôm về nhà bị chó cắn vì nó không nhận ra do Lữ Đồng Tân mặc bộ quần áo mới).

“Ăn chứ sao lại không ăn!”

Trương Dương xoa xoa bụng, vừa nãy mới ăn lót dạ cái bánh mì, giờ nhắc tới mấy món ngon lành lại khiến hần đói bụng.

“Hảo huynh đệ!”

Lưu Bư cười lớn, cùng Trương Dương đi tới đằng sau một đám người. Ngồi quanh một cái bàn có lều tèo vài kẻ, phỏng chừng chẳng có ai nhận ra Lưu Bư, khiến cho Trương Dương không khỏi hoài nghi cuối cùng có đúng là Lưu Bư thường lẫn lộn bên ngoài không.

Vẫn chưa vào bữa ăn, các món ăn hầu hết đều đã mang lên, nhưng chưa có đĩa, chắc là thống nhất cùng dùng bữa. Trương Dương sau khi ngồi xuống mới có cơ hội quan sát tỉ mỉ phòng ăn.

Nhà hàng xem chừng cực kỳ rộng rãi, ít nhất cũng tới 60 bàn, bây giờ đã không còn cái nào trống, mà ngoài cửa, người ra kẻ vào không ngớt, trông có vẻ hỗn loạn nhưng lại rất trật tự. Điều này khiến cho Trương Dương cảm thấy hết sức kỳ quái, mấy trăm người trên đại sảnh mà không ai phát ra thanh âm gì, quả nhiên là có cảm giác quỷ dị.

Trương Dương đối với kiến trúc cũng không có kinh nghiệm lắm, nhưng hần cũng có thể nhìn ra được, đây là một nhà hàng rất có đẳng cấp, phần lớn không gian đều nhuộm màu lung linh bởi những mảng tường như dát vàng. Trong đại sảnh, cây cột lớn trạm trổ rồng lớn uốn lượn trông rất sống động, khiến cho người ta có cảm giác như đang ngao du trên không trung vậy.

Hướng ra ngoài đại sảnh có một bức tường pha lê trong suốt khá lớn, không vướng chút bụi bặm nào. Phía dưới là một loạt các chậu ngọc lan khiến cho cả đại sảnh xa hoa huy hoàng điểm thêm một màu xanh biếc, khiến người ta thần trọng phú quý mà lại cảm thấy lòng thật nhẹ nhàng, thanh thản.

Xem hết cảnh lại đến người. Chỉ là, liếc mắt một cái Trương Dương lập tức ngạc nhiên khi phát hiện cả đại sảnh chỉ có mình mình mặc sơmi cộc tay, vô luận là người nho nhã hay thô hào đều thấy mặc âu phục bóng nhoáng cả. Dù khác nhau cũng chỉ là về màu sắc và cà vạt mà thôi.

“Nơi này tựa hồ cũng không hỗn tạp lắm.”

Trương Dương mặc dù bình thường không cùng với Lưu Bư lêu lổng ở bên ngoài, nhưng nhãn tính cũng có điểm độc đáo. Bọn họ căn bản không giống với những tên lưu manh mà hần vẫn nhìn thấy, hầu như về

mặt đều rất hòa khí, thỉnh thoảng mới có tên bộ mặt hung ác dữ tợn, nhưng xem ra cũng có vẻ thuận mắt, điều này khác hoàn toàn với đám bạn xấu liều lĩnh việc gì cũng dám làm của Lưu Bư.

“Nói nhỏ lại chút đi, bọn họ hầu hết đều là người làm ăn, ít ra cũng đều quen biết lão đại. Đừng thấy bọn họ mặt mũi hiền lành, tất cả đều không dễ trêu vào đâu.”

Lưu Bư vội vàng kéo tay áo Trương Dương mà nói.

“Ồ, đúng rồi, người hay nói tới thất ca, vậy thất ca là ai?”

Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Ta cũng không rõ lắm, bất quá chắc cũng không kém Tiêu lão đại đâu.”

“Tiêu lão đại là ai?”

“Chết mất, Tiêu lão đại chính là người hôm nay mời rượu. Ai, không biết đến khi nào ta mới có thể được như Tiêu lão đại, chỉ là mời rượu một trận cũng có thể nhận tới gần trăm vạn hồng bao. Ô ô, không biết khi nào mới ngóc đầu lên được đây.”

“Trăm vạn nhân dân tệ?”

Trương Dương trợn mắt đến nỗi 2 con ngươi như muốn rơi ra ngoài. Trăm vạn nhân dân tệ đối với hắn là một con số khổng lồ, mặc dù thường xuyên nghe thấy kẻ nào đó có vài trăm vạn nhân dân tệ, thế nhưng vài trăm vạn nhân dân tệ thì nhiều đến mức nào chứ?

“Hê hê, nói cho người biết, Tiêu lão đại lần này mời rượu thu vào hơn một ngàn vạn. Người xem, đại sảnh này đang có bao nhiêu người, chưa kể tầng hai, tầng ba đã bao trọn. Nhìn mặt những kẻ ở đây, hồng bao ít cũng từ mấy vạn cho tới hơn mười vạn... Trừ tiền tiệc rượu đi, ít nhất cũng thu về khoảng tám trăm vạn...”

Lưu Bư nói xong, mặt mày hớn hở, có vẻ như hơn ngàn vạn đó đều là của hắn thì phải.

Thực ra mà nói, hắn cũng chỉ nghe nói vậy thôi. Tuy nhiên, khi nghe Lưu Bư nói, Trương Dương cũng liên tưởng đến cảnh vừa rồi bọn họ mừng hồng bao. Hắn cũng tin rằng, Lưu Bư nói có chút căn cứ, nếu phân tích số khách mời, năm ba trăm vạn cũng không phải là khó.

“Tiêu lão đại có chuyện gì vui hay sao mà lại mời rượu?”

“Khái khái, cái này ta cũng không rõ. Nghe nói Huyện C này, mấy người kinh doanh sòng bạc đều do ông ta quản lý, tất cả các thế lực trong phạm vi huyện C này đối với ông ta đều phải...”

“Cúi đầu.”

Đột nhiên, Trương Dương nắm chặt lấy tay áo Lưu Bư, kéo mạnh hắn ngồi xuống, chính mình cũng ngồi xuống theo. Mấy vị khách ngồi cũng bất ngờ ngẩng đầu nhìn tới trợn mắt há mồm.

“Người làm gì thế?”

Lưu Bư gỡ tay Trương Dương ra, đứng lên quay về phía mấy vị khách cười cười rồi mới nhìn Trương Dương giận dữ nói.

“Tiêu Di Nhiên... Tiêu Di Nhiên a...”

Trương Dương lắc lắc đầu về phía trước, nghiêm mặt ý bảo Lưu Bư nhìn về phía bức tường pha lê. Chỉ thấy bên ngoài hành lang, một dáng người thanh thoát, là một cô gái trong bộ quần áo khiết bạch, đang hướng cửa lớn của nhà hàng đi tới, hiển nhiên là muốn tiến vào nơi này, thế nhưng mắt chẳng hề chú ý tới phía trước, tựa hồ tâm tư có chút u buồn, hiện cả lên mặt.

12. Chương 12 - Thất Ca

“Cô ta... cô ta tới đây làm gì?”

Trương Dương ngơ ngác, lăm lăm nhìn theo bóng lưng Tiêu Di Nhiên.

“Chúng ta tới được tại sao cô ấy lại không tới được, Tiêu lão đại là anh trai cô ấy, đương nhiên cô ấy phải đến rồi.”

Lưu Bưu ra vẻ như đó là điều hiển nhiên vậy.

“A... Khái khái... Tiêu lão đại là anh trai Tiêu Di Nhiên?!”

Trương Dương tròn mắt nhìn Lưu Bưu.

“Sợ ta nói láo? Nếu không phải anh trai cô ta, người có thấy trong trường học lại có nhiều người sợ Tiêu Di Nhiên như vậy, người biết tại sao chứ?”

Lưu Bưu ra vẻ hồ nghi chất vấn.

“Không... không.”

“Có phải người đang sợ chuyện chụp ảnh lén trước không?”

Lưu Bưu đột nhiên cười gian xảo.

Trương Dương trong bụng nóng như lửa đốt, làm gì còn tâm tình cùng Lưu Bưu đùa giỡn, hắn bây giờ đúng là đem thân vào miệng cọp.

“Đừng sợ, thể nào Tiêu Di Nhiên cũng không ngồi tại tầng 1 đâu, chắc chắn cô ấy sẽ đi thẳng lên tầng 2 hoặc tầng 3. Vả lại, anh trai Tiêu Di Nhiên dù đáng sợ nhưng trước giờ vẫn thường không quan tâm lắm đến chuyện của em gái, trừ phi...”

“Trừ phi làm sao?”

“Trừ phi Tiêu Di Nhiên muốn tìm người gây phiền phức mà gọi anh cô ta tới.”

Lưu Bưu rất khoái trá khi thấy bộ dáng kinh hoàng thất thố của Trương Dương.

“Thế... thế... chúng ta cũng nên... đi thôi nhỉ...”

Trương Dương giống như là ngồi phải đinh.

“Không phải xoắn, nếu cô ta thực sự gọi anh trai tới, có cho người chạy trước thì người cũng chết không toàn thân thôi, hê hê.”

“Ý người là cô ấy sẽ không gọi anh trai tới kiểm chuyện với ta?”

Trương Dương hai mắt sáng ngời.

“Hê hê, không chắc mà ta còn dẫn người đi à. Được rồi, ta còn muốn hỏi người vài câu...”

Lưu Bưu vẻ mặt thần bí, cười hề hề nói nhỏ vào tai Trương Dương:

“Sao người lại thích đem ảnh Tiêu Di Nhiên post lên mạng?”

“Phụt.”

Trương Dương đang uống trà, vừa mới bình tĩnh được một chút, nghe Lưu Bưu nói bao nhiêu nước trong mồm phun ra bằng sạch, dính đầy trên bàn, mặt đỏ bừng, thanh minh:

“Làm gì có cái nào khoả thân, vẫn mặc quần áo mà...”

“Ồ, ờ, chúng ta tạm thời không nói về vấn đề đại thị đại phi này. Mấu chốt là, sao người post lên mạng làm gì, để xem 1 mình không sướng hơn à?”

“Ta... ta... ta cũng không biết tại sao... Lúc đấy tự nhiên nóng đầu, thể là post luôn lên mạng.”

Trương Dương vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, hắn tin rằng đây là việc làm ngu xuẩn nhất trong đời của mình.

“Giải thích hay lắm, của tốt dùng chung phải không?”

Lưu Bưu cười dê vỗ vỗ lên bả vai Trương Dương, khiến tên này nổi đầy da gà.

Trong lúc 2 đĩa đang đá xoáy lẫn nhau, phục vụ nhà hàng đã nhanh chóng mang thìa đĩa tới, rất nhiều bàn đã bắt đầu khai vị. Rất là chậm rãi, đại sảnh ban đầu vốn yên tĩnh về sau cũng bắt đầu náo nhiệt lên. Trương Dương, Lưu Bưu cũng nhanh chóng ngồi xuống nhập tiệc.

Trên thực tế, ngoại trừ Trương Dương, Lưu Bưu ăn như ba ba thường luồng ra, đa số bộ dáng đều rất khách sáo, có khi còn gấp thức ăn cho nhau, ra vẻ cư xử tốt một chút, có người lại cầm một chén rượu đầy cùng chén khắp đại sảnh. Xem ra, bọn họ coi nơi này chỉ là một chỗ giao tiếp bình thường chứ không phải là nơi để ăn cơm uống rượu.

Thức ăn đa dạng phong phú, có tới bốn nồi lẩu, đều là sơn hào hải vị, mùa nào thức nấy, lại càng làm cho Trương Dương thêm ăn, đương nhiên điều này cũng chịu ảnh hưởng của tâm tình. Khi biết Tiêu Di Nhiên sẽ không mách anh trai, tảng đá đè nặng tron lòng Trương Dương cuối cùng cũng quẳng được xuống sông.

Mặc dù Lưu Bưu, Trương Dương ăn như hổ đói, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng tới ai. Rất rõ ràng, những người ngồi trên bàn đều là kẻ làm ăn, cực kỳ an tĩnh. Mấy người bên phía ngoài thấp giọng nói chuyện với nhau, tựa hồ bàn bạc chuyện làm ăn, hơi một tí là mười vạn, bọn họ cũng không có tâm tư để ý Trương Dương Lưu, Bưu. Mà thực ra họ cũng chẳng biết có hai tên gia hỏa ăn uống như quỷ đói, thoáng chốc đã dọn dẹp gần sạch.

“Ăn no rồi bọn ta cũng nên đi thôi.”

Trương Dương buông đĩa, hai tay xoa bụng. Bữa ăn này phải gấp năm lần bữa ăn trong trường học, nhưng hẳn hoàn toàn không nhận ra toàn bộ đồng đồ ăn lúc trước, một bàn tôm đã bị giải quyết một cách triệt để biến thành một đồng vỏ tôm.

“Không được.”

Lưu Bưu bộ dạng bất kể ra sao, cho dù động đất cũng không lay chuyển được hắn, hung hăng phun ra một bãi đờm, kiên quyết nói.

“Sao?”

Trương Dương ngạc nhiên, hắn ít khi thấy Lưu Bưu có vẻ mặt cương quyết như thế.

“Bởi vì, ta muốn nhìn thấy thần tượng của ta.”

“Tiêu lão đại?”

“Đúng!”

“Ông ta sẽ đến chứ? Từ lúc chúng ra đến đây cho tới lúc ăn xong cũng chưa hề thấy có người khác tới.”

“Chắc chắn sẽ đến! Lão đại đã an bài người tiếp khách hợp tình hợp lý cả rồi, khi khách nhân tới đông đủ, anh ấy đương nhiên sẽ ra chào hỏi.”

Lưu Bưu tự tin đầy mình.

“Ừm, có khi nào... cũng đến...”

Trương Dương chần chờ một chút rồi cảm như hén.

“Người sợ Tiêu Di Nhiên đi theo anh trai tới đây?”

Một nụ cười cổ quái hiện lên gương mặt Lưu Bưu.

“Cái này... kháis kháis...”

Trương Dương bị Lưu Bưu nhìn thấu tâm tư, nhất thời mặt đỏ lên.

“Đừng sợ, Tiêu Di Nhiên trước giờ không cùng anh trai cô ta tham gia vào mấy hoạt động xã giao này. Hôm nay đều là vì anh trai cô ta 36 tuổi, trên thực tế gọi là tiệc mời rượu nhưng bên trong cũng có lời đồn hôm nay là sinh nhật lần thứ 36 của Tiêu lão đại nên Tiêu Di Nhiên mới tới đây. Lời đồn này chắc cũng không phải là giả.”

“Ồ!”

Trương Dương nghe xong cầm đĩa gấp một hạt lạc thả vào nồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Trương Dương và Lưu Bưư hai người cũng thấy nhàm chán, quay đi quay lại, ngẩng cả cổ lên trời cũng chẳng thấy nhân vật chính đâu. Mấy người khác vừa chúc rượu nhau chắc bàn chuyện làm ăn cũng chán chê rồi, bèn quay về chỗ Trương Dương, Lưu Bưư. Ai nấy ngẩn người vì mấy cái nồi lẩu, nồi nào cũng trống rỗng. Mọi người nhìn quanh quẩn rồi lại hướng ra cửa, nhưng cũng không ai có ý muốn về, hiển nhiên đang đợi nhân vật chính xuất hiện.

Không riêng gì bàn Trương Dương phải đợi, mọi người trong sảnh hầu như cũng ăn xong hết rồi. Thực tế có nhiều người chỉ làm vài hớp rượu, giao tiếp mới là chính. Căn bản không có ai giống như Trương Dương và Lưu Bưư, giành hết thời gian để ăn uống.

Rốt cuộc!

Xa xa trong tầm mắt chúng nhân, một người mặc âu phục trắng từ bên trong bước ra, đúng là thất ca đang đứng ngay phía trước Trương Dương, phía sau thất ca có tới mười mấy người. Trong đại sảnh, đám vệ sĩ thấy thất ca đến, lập tức dàn ra để bảo vệ, ánh mắt cảnh giác nhìn chung quanh.

“Tiêu lão đại!”

Lưu Bưư liếm môi rồi cắn chặt răng lại.

“Ai là tiêu lão đại?”

Trương Dương hỏi.

“Đằng sau thất ca.”

Trương Dương lập tức hiểu tại sao Lưu Bưư có vẻ mặt như vậy. Bởi vì, Tiêu lão đại mặc dù cũng mặc âu phục nhưng nhìn thể nào cũng không giống nhân vật chính, do đứng đằng sau thất ca, tựa như chỉ là một tiểu nhân vật, khiến người ta coi thường.

Mà ngay lúc này, tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh cũng đều đứng dậy hướng về thất ca hết sức chăm chú, ánh mắt tràn ngập một niềm sùng kính và sợ hãi.

13. Chương 13: Tiêu Viễn Hành

Trương Dương không khỏi than thầm trong bụng. Vị thất ca này quả nhiên là bất phàm, cả đoạn đường tới đây về mặt vẫn tươi cười ôn hoà, bị cả đám người xúm quanh mà về mặt vẫn thong dong không gượng ép. Thỉnh thoảng hướng về phía chung quanh ra ý gật gù đầu cứ như là bạn già lâu năm không gặp, mà đám người được cái gật đầu của thất ca đều tỏ vẻ mừng rỡ như điên.

“Mọi người có khoẻ không? Ô, tiểu thất tôi rời khỏi thị xã C cũng vài năm rồi, bất quá, tôi vĩnh viễn sẽ không quên thị xã C, vì nơi này là nơi khởi đầu của tiểu thất. Nơi này chính là quê hương của tiểu thất, cho tới bây giờ, mỗi năm tiểu thất đều trở về vài lần. Có thể tham dự yến hội lần này, đa số đều là bạn già cả, có nhiều chuyện cũng không cần phải dài dòng. Tại nơi này, tiểu thất xin chào tất cả mọi người, hy vọng các vị được vạn sự như ý!”

“Bộp bộp... bộp bộp...”

Một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

“Ài, xin cảm ơn sự ưu ái của mọi người, đã không quên Tiểu Thất. À à...”

Thất ca giơ tay ra ý bảo ngừng một chút, đại sảnh liền yên tĩnh trở lại.

“Hôm nay tôi vì chuyện gì tới đây, tôi nghĩ mọi người ít nhiều đều đã có biết chút ít. Ở đây, tôi xin mất thì giờ mọi người một chút để nhắc lại một chuyện. À, các vị nên nhớ, chủ sự ngày hôm nay không phải là tôi mà là Tiêu Viễn Hành của chúng ta. Mấy năm nay, đều do tiểu Tiêu chăm lo sinh ý của thị xã C, sự phồn vinh của thị xã C có một phần công lao của anh ta. Mọi người đều đã thấy rõ, tôi cũng không cần

phải nhiều lời. Bây giờ, tôi tuyên bố, tất cả các nghiệp vụ có liên quan tới thị xã C đều do tiểu Tiêu toàn quyền phụ trách.”

“Bộp bộp... bộp bộp...”

Lại một tràng vỗ tay nhiệt liệt, Tiêu Viễn Hành đứng bên cạnh thất ca, vẻ mặt có chút hưng phấn. Mọi người đứng ở chung quanh hắn ta đều tay bắt mặt mừng ôm chặt lấy hắn.

“À, tại đây tôi còn muốn nói thêm vài câu. Thành tích của Tiêu Viễn Hành mọi người đều thấy rõ, hơn nữa, anh ta cũng đạt được sự ủng hộ của mọi người. Tôi tin tưởng, chỉ cần có thể có được điều kiện như tiểu Tiêu, bất kể là ai cũng đều có thể đạt được địa vị này. Tôi biết ở đây có nhiều người muốn đạt được địa vị hàng đầu, tôi muốn họ biết, chỉ cần họ có năng lực, chỉ cần họ có nghị lực, chỉ cần họ kiên trì, cơ hội, khẳng định là có...”

Thất ca đưa ánh mắt dò xét nhìn mọi người. Cuối cùng, hắn nhìn đến Lưu Bưu và Trương Dương, khẽ mỉm cười gật đầu một chút. Chỉ là, động tác nhẹ nhàng này không có ai chú ý tới. Chỉ có Trương Dương mới cảm giác được mục quang của hắn ta khựng lại trong nháy mắt.

Tiếng vỗ tay lại bắt đầu vang lên, bắt quá, lập tức lại bị thất ca ra dấu ngắt ngang.

“Kỳ thật, chuyện tôi vừa tuyên bố cũng không phải là trọng yếu. Còn có một việc càng trọng yếu mà tôi muốn tuyên bố.”

Thất ca dừng lại, mỉm cười một chút.

Mọi người nhất thời sững sờ, còn có chuyện trọng yếu hơn sao?

Còn có chuyện trọng yếu hơn việc Tiêu Viễn Hành được lên địa vị hàng đầu hay sao?

“Hôm nay, ngày 4 tháng 9, là sinh nhật tiểu Tiêu ba mươi sáu tuổi. Hôm nay, tiểu Tiêu là Thọ Tinh công của chúng ta. Lại đây, chúng ta hãy cùng nhau chúc tiểu Tiêu sinh nhật vui vẻ, vạn sự như ý.”

Tiểu thất đưa cái micro trong tay cho cô tiếp tân, rồi bắt đầu vỗ tay. Lập tức, trong sảnh đường tiếng vỗ tay vang lên như thủy triều, liên miên không ngừng. Rất nhiều người nhìn Tiêu Viễn Hành với ánh mắt hâm mộ. Mặc dù mọi người đều biết hôm nay là sinh nhật ba mươi sáu tuổi của hắn, nhưng có thể khiến nhân vật như thất ca đích thân tham gia yến hội sinh nhật, hơn nữa lại còn tự tay chủ trì, vinh dự kiểu này cũng đủ khiến mọi người ghen tị.

Lúc này, duy nhất có mỗi Trương Dương là không chú ý tới Tiêu Viễn Hành. Hắn phát hiện ra vị thất ca này thật không đơn giản. Mỗi cái nhắc tay, nhắc chân của hắn đều có ảnh hưởng tới mỗi một cá nhân trong đại sảnh. Thái độ bình tĩnh, phong dung của hắn khiến Trương Dương có chút bị mê hoặc. Trương Dương cũng không rõ vì sao bản thân lại sản sinh ra ý nghĩ mê đắm kiểu này đối với một nam nhân. Hắn viện dẫn mỗi một động tác cùng biểu tình của vị thất ca này đều tràn đầy một thứ khí thế tự nhiên.

Đương nhiên, Trương Dương không hiểu rõ là thứ khí thế này của thất ca là do sự bồi dưỡng trường kỳ từ khí thế của một người luôn nắm vị trí hàng đầu, chưởng quản đại quyền sinh sát mà ra. Trương Dương tuổi còn quá trẻ, hắn tự nhiên là không hiểu rõ. Nhưng ký ức không trọn vẹn của hắn lại hoà đồng với khí độ kia của tiểu thất, cho nên Trương Dương mới cảm giác rất thoải mái vậy.

“Cảm ơn mọi người!” Tiêu Viễn Hành cầm lấy cái micro, đầu tiên là cúi người thật thấp chào mọi người. Điều này khiến Trương Dương phát hiện ra, so với thất ca thì Tiêu Viễn Hành còn kém nhiều lắm. Tuyệt đối không phải chỉ là một chút mà hình như là một khoảng cách lớn không tài nào vượt qua được.

“Đầu tiên, tôi xin cảm tạ sự nâng đỡ của thất ca, xin cảm tạ mọi người mấy năm nay có lòng ưu ái đối với Tiêu mỗ. Tiêu mỗ là người thô lỗ, cũng không biết nói gì. Mọi người cứ yên tâm, vô luận là Tiêu mỗ có trở nên thế nào đi nữa thì vẫn là Tiêu Viễn Hành lúc trước...”

Tiêu Viễn Hành tựa hồ như có nói thêm một chút gì đó, nhưng Trương Dương không nghe ra được gì. Trong đầu hắn đều đang suy tư tại vì sao mà lại có cái cảm giác ham muốn ngớ ngẩn như vậy. Cái thứ cảm giác này rất là quý dị, bởi vì không có thứ gì đáng để cho hắn ham muốn ngớ ngẩn như vậy, nhưng hắn đích xác là lại có cảm giác này. Tựa hồ như một thứ dục vọng đang hướng về hắn vậy gọi...

Là cái gì đang hướng về Trương Dương vậy gọi, vấn đề này, cho đến mãi rất lâu về sau Trương Dương mới hiểu được rõ ràng. Mọi việc đều là vì quyền lợi, mỗi một nam nhân, trời sinh đối với quyền lợi đều có tham vọng chiếm hữu mãnh liệt. Mà trong đầu của Trương Dương không thiếu gì tư duy của các nhà lãnh đạo trong mọi lĩnh vực, tự nhiên vô tình mà lại sản sinh ra một chút dự vọng đối với quyền lợi.

“Đi nào.”

Trương Dương trong lúc ngây người thiếu chút nữa là bị Lưu Bư kéo ngã lăn ra.

“Ài ài...”

Trương Dương theo sát Lưu Bư cùng với dòng người đi ra ngoài, thông qua bức tường kiếng có thể thấy được thất ca đã cùng với mười mấy người xúm chung quanh đang kéo nhau tới tử điểm bên ngoài. Một đoàn xe sang trọng đang đợi tại nơi đó. Bởi vì khoảng cách khá xa, Trương Dương cũng nhìn không ra nhãn hiệu của đoàn xe này, nhưng hắn dám khẳng định rằng hết thấy đều là các loại xe hơi danh tiếng quý giá. Tiềm thức cho hắn biết thất ca không thể nào ngồi trong một xe ô tô bình thường được.

Trong lúc Trương Dương cùng Lưu Bư đi tới cửa thì thấy Tiêu Viễn Hành đứng tại cửa tiễn khách. Đột nhiên trong lúc đó, Trương Dương phát hiện ra Tiêu Viễn Hành có biến đổi, bắt đầu trở nên sắc bén. Trong nụ cười của hắn có ẩn tàng một thứ sát khí trọng hậu...

Cái sắc thái ôn hoà tiêu nhĩ ban đầu khi đứng bên cạnh thất ca đâu rồi?

Điều khiến Trương Dương kỳ quái là rất nhiều ánh mắt của các khách nhân đối với Tiêu Viễn Hành tràn đầy vẻ kính sợ.

Một con người có khả năng biến chuyển lớn như vậy sao?

Trong lúc đang miên man suy nghĩ thì hắn cùng với Lưu Bư đã tiến tới trước mặt Tiêu Viễn Hành.

14. Chương 14: Oan Gia Ngõ Hẹp

Tiêu Viễn Hành đột nhiên chặn Lưu Bư lại, Trương Dương cũng đành phải dừng lại. Hắn ngạc nhiên phát hiện, trong nháy mắt, mục quang của Tiêu Viễn Hành đã trở nên nhu hòa trở lại.

“Dạ, dạ. Tiêu đại ca, ta... ta là... là Lưu Bư...”

Lưu Bư nhất thời cảm thấy ngây người như được thượng cấp ban ân huệ, trở nên lắp ba lắp bắp.

“Người nhận ra thất ca hả?”

Tiêu Viễn Hành ôn hoà cười hỏi.

“Đúng, đúng, ta nhận ra thất ca...”

Lưu Bư lại giở y hết trò như vậy.

“Ài, tốt lắm, có chuyện gì thì tìm ta.”

Tiêu Viễn Hành cười vỗ vai Lưu Bư, khi ánh mắt đảo tới trên người Trương Dương, chỉ gật gật đầu, sau đó lại bắt đầu tiếp đãi khách nhân.

“Tiêu đại ca nhớ được ta rồi, Tiêu đại ca nhớ được ta rồi...”

Lưu Bư cùng Trương Dương vừa đi tới tử điểm thì sắc mặt của hắn lập tức trở nên hưng phấn đến đỏ bừng, thấp giọng điên cuồng hét lên. Trương Dương tin là nếu nơi này không phải có nhiều người thì hắn ta đã sớm bắt đầu giở cái giọng sói lang tru tréo kêu gào của hắn.

“Đúng vậy, anh ta khẳng định là nhớ được ta. Ta tặng anh ta hai phong bao đỏ một trăm, lời được hai bao kim cương Phù Dung Vương.” (hai bao thuốc lá hiệu Phù Dung Vương đầy kim cương).

Về mặt Lưu Bư sưng sờ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Trương Dương nói không ra lời.

“Hà hà, ta không sợ, anh ta nhớ kỹ ta là được. Xem ra hôm nay chúng ta gặp được quý nhân rồi. Nếu như không phải là thất ca, Tiêu lão đại cũng sẽ không nhớ được ta. Kỳ quái, xem ra trong tửu điểm đại đa số người đều biết thất ca. Ta chẳng nhẽ chưa từng nghe nói qua Thất ca sao?”

Về mặt Lưu Bư trở nên dày như bức tường thành, cười cười quái dị rồi lại nghi hoặc, tự mình lầu bầu lằm bằm.

“Người lớn lên tại thị xã C mà chưa từng nghe qua Thất ca hay sao?”

Trương Dương thất thần hỏi.

“Chưa hề chưa hề. Từ khi ta lăn lộn giang hồ lúc mười mấy tuổi, hình như chưa từng nghe qua đại nhân vật như hần ta. Khi đó, cả cái thị xã C đều do Tiêu đại ca quản lý hết.”

“Có thể thất ca là lão đại lúc trước ở thị xã C. Nói không chừng sau khi đi khỏi liền đem các chuyện giao lại cho Tiêu ca. Lần này quay lại là muốn đem mọi chuyện làm ăn của thị xã C triệt để giao cho Tiêu đại ca... Ài, chúng ta đi thôi...”

Trương Dương suy nghĩ một hồi cũng không thông quan hệ giữa thất ca và Tiêu ca. Hần cũng không muốn suy nghĩ tiếp nữa, chuyện này đối với hắn chẳng có quan hệ gì, bọn họ với hắn là người của hai thế giới khác nhau. Hơn nữa, Trương Dương vừa rồi tiếp xúc với Tiêu Viễn Hành liền cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm. Thứ cảm giác này cho biết Tiêu Viễn Hành tuyệt đối không phải là thiện nam tín nữ gì như bề ngoài. Trương Dương không thích loại cảm giác này lắm.

“Ài, đi đi...”

Trương Dương cũng chẳng muốn suy nghĩ thêm, mà cái tướng Lưu Bư như vậy có muốn nghĩ cũng nghĩ không thông. Với tính tình vô lo của hắn tự nhiên là không có để trong lòng. Hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng trở về nơi... bên trong tiếng khoe khoang khoác lác, Trương Dương nói đi liền lập tức đi nhanh tới hướng chiếc xe máy tồi tệ của hắn.

“Chậm lại!”

Khi hai người tới bên cạnh chiếc xe máy, Trương Dương kéo mạnh Lưu Bư.

“Tiêu Di Nhiên...”

Hai người dường như mở miệng cùng một lúc đồng thanh la lớn.

Chỉ thấy một mình Tiêu Di Nhiên đứng tại một nơi cách xe máy không xa, lưng quay lại bọn họ, tựa hồ như đang đợi cái gì đó.

Mặc dù lúc này trời đã tối, nhưng các công trình phát quang tại thị xã C tiến hành đặc biệt tốt. Hơn nữa, chung quanh Bách Gia Duyên khách sạn là một số cơ quan chính phủ trọng yếu, đèn đường chiếu sáng như ban ngày, chiếu xuống mái tóc Tiêu Di Nhiên trông rất bắt mắt. Trương Dương cùng Lưu Bư cơ hồ đưa mắt nhìn một cái là nhận ra ngay.

“Làm sao bây giờ?”

Trương Dương có chút khẩn trương. Mặc dù Lưu Bư nói Tiêu Di Nhiên không thể nào đi tìm ca ca của cô ta, nhưng Trương Dương vẫn lo sợ. Hơn nữa, lại vừa mới thấy Tiêu Viễn Hành, khiến cái thứ áp lực tâm lý trong lòng Trương Dương lại càng phát ra mạnh hơn.

“Cái gì mà làm sao bây giờ! Đi qua đó đi, người có khả năng né tránh cô ta cả một năm sao? Năm cuối đại học có thể bắt đầu rồi đây!”

“Không được, không được, hay là người đi qua trước đi, ta đi bộ về trường?”

“Hay là, ta đi qua bên đó lái chiếc xe máy tới bên kia, người chờ ta ở đó được chứ?”

Lưu Bư chỉ về phía toà giả sơn cách đó bên cạnh không xa.

“Ài, nhanh một chút đi.”

Trương Dương vội vàng chạy về phía toà giả sơn. Mặc dù toà giả sơn này không cao, nhưng cũng đủ che chở thân người của Trương Dương. Lưu Bưu có thể lái chiếc xe gắn máy một vòng, bọc ra phía sau đón Trương Dương.

Trương Dương nhìn theo hướng Lưu Bưu đi về phía xe gắn máy, mắt dựa lên toà giả sơn, ngậy người nhìn xuống mũi giày. Hắn phát hiện càng ngày càng xui xẻo. Làm công việc mùa hè bị vụ nổ thiếu chút nữa là táng mạng, ngồi xe lửa thì lại mém chút nữa bị cướp. Mặc dù không bị cướp, nhưng ví tiền đến bây giờ vẫn ở chỗ người khác. Nản nhất là chưa tới một ngày, không ngờ gặp Tiêu Di Nhiên tới hai lần. Không thể không nói, vận xui của hắn đã tới mức cực điểm...

“Xịch xịch...”

Một tràng tiếng xe máy nổ ầm ỉ, Trương Dương không khỏi tự nhiên phải ngẩng đầu lên nhìn.

“A!”

“Trương Dương!”

Một thanh âm trong trẻo, chính là của Tiêu Di Nhiên, không biết vì sao từ bên kia lại đi qua đây. Trương Dương không ngờ lại không phát hiện ra, vừa ngẩng đầu nhìn thì hai người đã bốn mắt nhìn thẳng vào nhau.

“Trương Dương... quyển sách của ta, quyển sách của ta...”

Ánh mắt hai người vừa tiếp cận thì Trương Dương đột nhiên biến thành một nhà quán quân Olympic. Tiêu Di Nhiên còn đang sửng sốt thì Trương Dương đã bỏ chạy không thấy bóng người, biến mất vào trong khu hoa viên nho nhỏ ở bên cạnh. Bóng đêm hoàn toàn che dấu lấy hắn.

“Trương Dương đáng chết, ta vừa thấy là người bỏ chạy, ta vừa thấy là người bỏ chạy...”

Tiêu Di Nhiên nhìn thấy hoa viên u ám như vậy cũng không dám tiến vào, giận đến nổi hung hăng đá mấy cước lên toà giả sơn.

“Di Nhiên, em làm sao vậy?”

Một thanh âm hùng hậu đầy nam tính truyền tới, là của Tiêu Viễn Hành.

“Ca ca...”

Tiêu Di Nhiên chần chờ một chút rồi nói:

“Không có gì, chúng ta đi thôi. Hôm nay là sinh nhật của anh mà, bánh sinh nhật vẫn còn ở nhà, có thời gian không?”

Trên mặt Tiêu Di Nhiên hiện lên vẻ mong đợi.

“Ài, thì đi. Hôm nay anh em mình cùng nhau mừng sinh nhật, cùng nhau ăn bánh. Em đã lâu rồi cũng không có trở về nhà, huynh muội chúng ta gặp mặt một lần cũng không phải chuyện dễ dàng a...”

Tiêu Viễn Hành thở dài một tiếng rồi nắm tay Tiêu Di Nhiên đi về phía chiếc xe limousine màu trắng cách đó không xa. Vừa lên xe thì ánh mắt của Tiêu Di Nhiên lại không đành lòng cứ nhìn về phía khu hoa viên tối mịt kia.

Nhìn thấy chiếc xe hơi chạy đi, Trương Dương đang trốn bên trong hoa viên nhất thời thở được một hơi dài rồi gạt mồ hôi trên trán. Vừa rồi thấy Tiêu Viễn Hành đi tới, cả người hắn toát đầm mồ hôi. Nếu như Tiêu Di Nhiên nói một tiếng, phỏng chừng hắn hôm nay sẽ chết không toàn thây.

“Mẹ nó, lại phải đi bộ rồi!”

ND: baike: kháo đây là nói lẹo chữ ‘thao’

Nhìn ra phía ngã tư đường trống không, Trương Dương giận chửi đổng một tiếng. Lưu Bưu đã sớm chẳng thấy bóng dáng đâu, phỏng chừng là đã lấy xe máy đảo một vòng rồi, khi quay lại không thấy Trương Dương liền bỏ đi. Lúc này người Lưu Bưu muốn gặp nhất không phải là Trương Dương mà là cái đám bạn lêu lổng du thủ du thực hàng ngày của hắn.

15. Chương 15: Tìm Ví Tiền

Quay trở về ký túc xá, Trương Dương cơ hồ lăn ra giường ngủ, chẳng thèm tắm rửa gì hết.

Giấc ngủ này, Trương Dương ngủ một mạch cho tới bảy giờ sáng mới tỉnh dậy. Nếu không phải là mắc tiểu, hẳn cũng chẳng thức dậy.

Mặc dù mới bảy giờ nhưng trời bên ngoài đã sáng rực. Sau khi ra khỏi nhà xí, Trương Dương lăn qua trở lại cũng không ngủ lại được, mà đám bạn chung phòng bị Trương Dương đánh thức đều là dân năm cuối đại học, căn bản là đều nằm trên giường giả chết.

Mấy ngày gần đây, Trương Dương ngoại trừ đôi lúc tham dự mấy lớp chuyên ngành hay đi mua đồ ăn, khi về cơ hồ là ở lì trong ký túc xá không ra ngoài.

Mỗi ngày hẳn đều không tự kềm chế được đắm chìm trong quyển sách toán học “Tư tưởng cùng phương pháp nghiên cứu cơ bản” của Tiêu Di Nhiên.

Hắn đã lật qua lật lại xem tới xem lui mấy lần mà vẫn còn thích thú như cũ. Hẳn từ trước tới giờ chưa hề nghĩ tới cái môn toán học khô cằn này lại thú vị thế này.

Đám bạn cùng phòng ở ký túc xá cũng chẳng để ý tới hắn. Sinh hoạt của bọn sinh viên năm thứ tư này phong phú đa dạng lắm. Trên thực tế thì ở phòng 512 này, ngoại trừ Trương Dương, đều đã có bạn gái.

Bọn chúng tự nhiên là không rảnh rỗi như Trương Dương cả ngày ngắc trong phòng đọc sách để qua ngày.

Chuyện đáng nhắc tới nhất chính là Trương Dương lại là sinh viên mỹ thuật, mức tự do vô cùng lớn. Bình thường thì hay đeo bản vẽ đi khắp thiên hạ.

Nhưng Trương Dương đối với chuyên ngành này cũng chẳng có hứng thú. Lúc trước khi đăng ký chí nguyện học, cũng là điền đại vào mà thôi.

Trương Dương hiện tại đang ở trong trạng thái hưng phấn cực độ.

Hắn lần đầu tiên tiếp xúc với toán học, cũng là lần đầu thật sự cảm thấy hứng thú với một chuyện gì.

Một cánh cửa mới đã mở ra cho Trương Dương, mà Trương Dương lúc này, hẳn đã bước một chân đi vào. Sự ảo diệu của thế giới toán học đã mở rộng cho hắn, mà quyển sách của Tiêu Di Nhiên giống như là một bàn đạp cho hắn đi lên.

Quyển sách này rất thích hợp với Trương Dương, rất nhiều lý luận rõ ràng cùng với phương thức tính toán đã khiến tri thức cao thâm có được bên trong Trương Dương dung hội quán thông.

Bất quá, quyển sách của Tiêu Di Nhiên đã trở nên quá thê thảm. Trên quyển sách bị Trương Dương viết lên chi chít.

Kỳ thật đôi khi Trương Dương tỉnh táo thì hẳn cũng cảm thấy hoảng sợ, liền ráng cố gắng né tránh việc lưu lại dấu vết trên quyển sách.

Nhưng khi Trương Dương bắt đầu suy nghĩ thì cây bút của hắn lại tự nhiên lưu lại suy nghĩ cùng bút tích trên quyển sách.

Hiện tại não bộ của Trương Dương cũng giống như một cái máy vi tính, rất nhiều tri thức tồn tại trong đó.

Cái hắn cần nhất là một công cụ tìm kiếm dữ liệu, mà quyển sách “Tư tưởng cùng phương pháp nghiên cứu cơ bản” chính là bộ máy đó trong đầu của hắn.

Nhân loại đối với ước ao tìm hiểu về tri thức là tính trời sinh. Nhưng vì đủ loại nguyên nhân bên ngoài, hay là năng lực tiên thiên hậu thiên, mà khiến mỗi cá nhân đối với cách nhận biết tri thức đều không giống nhau.

Tỷ như, có người thì thích hội họa, hơn nữa lại có thiên phận, nhưng nếu vì hoàn cảnh bên ngoài không cho phép, phần thiên phú này của hắn cũng bị mai một đi.

Trên thế giới, ngoại trừ đàn độn, điên khùng, ngu ngốc, kỳ thật mỗi cá nhân đều có khả năng xuất sắc trong một lĩnh vực nào đó.

Đương nhiên, mức độ thông minh cùng trình độ nỗ lực cũng quyết định thành tựu người đó lớn hay nhỏ.

Sau bốn ngày, Trương Dương rốt cuộc cũng tỉnh lại từ cơn trầm mê bên trong thế giới toán học.

“Lại không có cơm ăn sao?”

Trương Dương mở túi bánh mì nhéo một miếng rồi sờ sờ bụng. Cơn đói dữ dội khiến hắn không cách nào đọc sách nổi nữa. Mấy ký hiệu toán trên sách đều biến thành gà quay vịt quay cả....

Hôm nay vật giá leo thang, Lưu Bưu cho hắn mượn năm mươi đồng bạc mà có thể kiên trì bốn ngày đã là một kỳ tích rồi.

Không cần nói nhiều, cần phải đi lấy ví tiền về thôi.

Trương Dương buồn bực soa bụng rồi rời khỏi giường rửa mặt súc miệng thay đổi y phục toàn thân.

Con người này của Trương Dương có hai tính cách trái ngược nhau nghiêm trọng. Tại ký túc xá, hắn có thể mấy ngày không tắm rửa, không súc miệng, nhưng một khi ra khỏi cửa, phải khiến bản thân trở nên thật sạch sẽ tươm tất.

Đã xế chiều rồi, người lang thang trong sân trường không nhiều, đương nhiên là đều đang ở bên trong các phòng học.

Trương Dương vốn chuẩn bị trước tiên tới chỗ lão già quét dọn lấy cơm ăn. Cuối cùng lại quyết định tới lấy ví tiền về.

Dù sao ở chỗ lão già ăn cũng chỉ ăn một bữa.

Ví tiền thủy chung cần phải lấy về, hơn nữa học phí cùng với sinh hoạt phí của trường học cũng phải nộp rồi, mỗi ngày ăn bánh mì cũng không phải là biện pháp.

Khoa Trung Văn?

Trương Dương vỗ vỗ đầu, nhớ ra cô gái đã nói cô ta là sinh viên khoa Trung Văn năm thứ hai. Vậy hiện giờ đương nhiên là sinh viên năm thứ ba.

Sau khi quyết định chuyện này, Trương Dương liền theo thói quen lần tới khoa Trung Văn.

Trường học này hắn đã có hơn ba năm ngu muội tại đây, tự nhiên là quen đường quen lối.

Quả nhiên không phụ lòng người có tâm bỏ sức, Trương Dương nhìn thấy được cô gái kia trong phòng học.

Cô gái này đang ngồi nghe giảng ở hàng ghế thứ ba. Một vị giáo sư mang cặp kiếng dày đang giảng bài.

Trời cũng giúp ta!

Bên cạnh cô gái kia không ngờ còn một chỗ trống.

Trương Dương mừng rỡ, mặc kệ mười mấy người đang nhìn hắn, thừa dịp giáo sư đang quay lưng lại viết lên bảng liền chui vào.

Mặc dù hắn rất sợ Tiêu Di Nhiên, nhưng hắn lại không sợ người bạn học thấp hơn hắn một lớp. Nói thế nào đi nữa thì hắn cũng là sinh viên năm thứ tư lão luyện, không lý nào lại sợ sinh viên dưới hắn một lớp.

“Chỗ này có ai không ... à...”

Cô gái kia nghiêng đầu nhìn, nhất thời kêu lên một tiếng khiến đám bạn đồng học đang tập trung nghe giảng đều bị lôi cuốn quay qua nhìn. Cô gái này nhất thời đỏ cả mặt lên.

Về mặt Trương Dương xấu hổ từ dưới mông lấy ra một quyển sách. Vừa rồi bên ngoài cửa sổ không thấy được quyển sách trên chỗ ngồi này, hiển nhiên là cô gái này đang giữ chỗ giùm một người khác.

“Vị học sinh này, người đối với câu ‘Tình Khang sỉ, do vị tuyết, thần tử hận, hà thời diệt!’ có cảm tưởng gì?” Vị giáo sư râu bạc xoay người lại nhìn Trương Dương hỏi.

ND: bài ‘Mãn Nhan Hồng’ của Nhạc Phi, dịch bởi Phan Lang:

Mối nhục Tĩnh Khang ,

Vẫn còn chưa rửa .

Thần dân oán hận ,

Khi nào mới tan .

*Nhục Tĩnh Khang: Hai vua Khâm Tôn và Huy Tôn (thượng hoàng) nhà Tống bị quân Kim đánh bắt năm 1127 đem về Liêu Đông cùng với thái tử , hậu phi , hoàng tộc và rất đông con nhà dân đã lên đến hơn 3000 người .

Tĩnh Khang là niên hiệu của vua Khâm Tông (Triệu Hoàn) , chỉ có 1 năm (1126). Năm 1127 Cao Tông (Triệu Cấu) lên ngôi đổi thành niên hiệu Kiến Viêm sau khi hai vua kia

Lập tức bên trong phòng học mười mấy cặp mắt nhìn chăm chăm về phía Trương Dương. Trong ánh mắt nhiều người lộ ra vẻ chế nhạo, người ở đây ai cũng đều nhận ra Trương Dương, và một số ánh mắt chị em còn loé lên vẻ phẫn nộ. Các cô đều là kẻ bị hại do Trương Dương rình chụp trộm hình.

“Ừm ừm... cái này.... em không thích lắm....” Trương Dương bắt đầu đứng lên, vẻ mặt hiện lên tia đỏ ửng hiếm có.

“Người không thích lời của Nhạc Phi sao?” Vị lão giáo sư sững sốt.

“Là Nhạc Phi à...” Trương Dương lúc này mới có phản ứng.

“Ha ha ha...”

“Ha ha...”

Bên trong phòng học nhất thời rộ lên một trận cười lớn, ngay cả cô gái ngồi bên cạnh Trương Dương cũng che miệng cười đến cả mặt đỏ bừng.

Mọi người bên trong phòng học đều nhận ra Trương Dương sợ đến thất thần, căn bản là không hiểu gì hết. Đương nhiên bọn họ cũng xem thường sở thích của Trương Dương.

Một sinh viên khoá mỹ thuật mà lại vào lớp Trung văn. Chuyện này đúng là một trò cười.

“Vị học sinh này, người tại sao lại không thích Nhạc Phi, giải thích một chút đi?”

Vị giáo sư kia đẩy đẩy cặp kiềng hứng thú hỏi, hiển nhiên đây là một lão già cổ lỗ sĩ trầm mê về nghiên cứu học thuật, căn bản là không nhận thức được Trương Dương trong trường học này là sắc ma nổi danh nhất.

“Cái đó.... cái đó...”

Trương Dương không khỏi ngây người ra, cúi đầu nhìn thoáng qua cô gái kế bên cầu cứu.

Cô ta nhìn vẻ mong đợi của Trương Dương, vẻ mặt liền đỏ lên, quay về phía bảng đen bĩu môi.

16. Chương 16: Mãn Giang Hồng

Mạc đẳng nhân bạch liễu thiếu niên đầu không bi thiết tĩnh Khang sĩ do vị tuyết thần tử hận hà thì diệt Giá trường xa đạp phá hạ lan sơn khuyết

Tráng chí cơ xan hồ lỗ nhục tiểu đàm khát ẩm hung nô huyết Đãi tông đầu thu thập cự sơn hà triêu thiên khuyết ”

Phan Lang dịch:

Giận tóc dựng ngược ,

Đứng tựa lan can ,

Mưa hiu hắt ngừng ,
Mở mắt tròng lên
Nhìn trời hú lớn
Lòng trai khích động
Ba mươi tuổi công danh như bụi đất ,
Tám ngàn dặm đường chỉ mây và trăng .
Đừng chờ đợi uống công ,
Để đầu xanh bạc trắng ,
Da diết khắp trời buồn .
Mối nhục Tĩnh Khang ,
Vẫn còn chưa rửa .
Thần dân oán hận ,
Khi nào mới tan .
Cười xe dài đạp nát cung điện núi Hạ Lan .
Nuôi chí lớn đói ăn thịt Hồ tặc ,
Nói cười khát , uống máu giặc Hung Nô .
Đợi từ lâu thu hồi sông núi cũ ,
Dâng lên cung khuyết

Tất cả mọi người đều sửng sò, không thể tưởng tượng được Trương Dương không ngờ lại bắt đầu đọc bài ‘Mãn Giang Hồng’ trên bảng đen.

Thanh âm của Trương Dương khàn khàn gãy gọn, rất có sức hấp dẫn của nam tính, hơn nữa lại tràn đầy lực xuyên thấu. Vị lão giảng sư không ngừng gật gù.

Nếu như bình luận về khía cạnh ngâm nga văn từ, không nghi ngờ gì nữa thằng nhỏ này xuất sắc phi thường, có thể đem tính kích động cùng khí thế bài từ của Nhạc Phi biểu hiện ra.

“Lão sư, nếu nhìn từ một góc độ nào mà nói, bài ‘Mãn Giang Hồng’ của Nhạc Phi không hổ là một bài từ lừng danh thiên cổ. Bất quá, nếu theo tư tưởng mà nói, ‘Mãn Giang Hồng’ lại có tính hạn chế rất lớn...”

Về mặt Trương Dương đột nhiên thay đổi, cách ăn nói trở nên bình tĩnh thông dong rắn rỏi. Mọi người đều bị giật mình.

“Giải thích vì sao như vậy?”

Thần sắc vị giảng sư đột nhiên trở nên ngưng trọng. Ông ta bỗng cảm giác được vẻ mặt bỉ ổi ban đầu của thằng nhỏ lúc len lén vào đây đã thay đổi. Bên trong cặp mắt kia loé lên một thứ quang mang chất chứa trí tuệ cùng tự tin.

Vị lão giảng sư cả đời chỉ thấy được việc này hai lần, mà mấy ngày gần đây ông ta liên tục nhìn thấy mấy lần. Thật là xảo hợp, lần kia cũng là ngồi ở vị trí của Trương Dương.

“Không thể phủ nhận, bài thơ ái quốc danh tiếng truyền tụng thiên cổ này, có thể khẳng định trong biển thi từ bao la của chúng ta không có từ ngữ nào có ảnh hưởng thâm sâu tới xã hội như vậy, cũng không có từ ngữ nào có thể kích thích sự hưng phấn của nhân tâm như vậy, cổ vũ lực lượng sát địch của mọi người trên chiến trường.

Bài từ này biểu đạt được cả một tấm lòng tận tụy, sự can đảm dâng trào khiến người cảm động sâu đậm, mà Nhạc Phi muốn báo đáp cho triều đình.

Hơn nữa, không thiếu những câu như Trường Giang chảy suốt, quanh co khúc chiết, kích động tới những chỗ như sắt đá...”

“Ồ, tiếp tục!”

Vị lão giảng sư gật gật đầu, mà đám sinh viên của ông ta cũng vô cùng sững sốt. Bọn họ không thể tưởng được vì sao Trương Dương không ngờ lại không thích bài từ ‘Mãn Giang Hồng’ được đặt hàng đầu này.

Hiện tại, bọn họ đều mong đợi để xem Trương Dương vì sao lại không thích bài từ lừng danh thiên cổ này.

“Kỳ thật... em rất thích bài từ này. Em thích nhất là hào khí kia của Nhạc Phi, cái khí khái vô song dùng vó ngựa đạp Hung Nô kia.

Bất quá, bài từ này của Nhạc Phi lại chất chứa tính hạn chế rất lớn. Đầu tiên, ông ta chỉ nâng cao sự chiến đấu mà không có khí phách mở rộng lãnh thổ.

Ông ta cũng chỉ vừa muốn đem ngoại tộc trục xuất ra khỏi giang sơn gấm vóc Đại Tống, mà không có ý đem lãnh địa của ngoại tộc dung nhập vào bản đồ Đại Tống.

Trong này có một câu, thu thập cự sơn hà, cho thấy rõ ý nghĩ của ông ta. Đương nhiên đây chỉ là một trong...”

“Thứ nhì là gì?”

Lão giảng sư gật gù, ánh mắt nhìn chằm chằm lấy Trương Dương.

Không thể không nói, Trương Dương đã chỉ ra được hạn chế trong tư duy của Nhạc Phi. Nhạc Phi đương thời chỉ muốn ổn định giang sơn Đại Tống, căn bản không có ý muốn khuếch đại bản đồ Đại Tống.

Trên thực tế, vô luận lúc đó là Hung Nô hay các chủng tộc khác xâm lấn Đại Tống, đều đã trở thành dân tộc Trung Hoa.

“Thứ nhì, lòng trung quân ái quốc của Nhạc Phi lúc đó là đúng, nhưng bất quá như vậy lại tạo thành tính cách ngu muội của ông ta. Khi phải lựa chọn giữa trung quân và ái quốc, ông ta chọn trung quân.

Trong tầm nhìn của ông ta, trung quân so với ái quốc càng trọng yếu hơn. ‘Tĩnh Khang sĩ, do vị tuyết, thần tử hận, hà thì diệt?’ chỗ này cho thấy rõ ý tưởng trung quân của Nhạc tướng quân.

Đương nhiên, đây là do hoàn cảnh lúc đó tạo thành, dù sao, ở thời điểm đó hoàng đế cũng chính là biểu tượng của quốc gia, trung quân cũng chính là trung thành với quốc gia...”

“Em không biết, các bạn cùng lớp khi phải đối diện với chọn lựa kiểu này, bọn họ sẽ chọn trung quân hay trung thành với quốc gia?” Trương Dương dừng lại một chút, hướng về chung quanh nói.

Mọi người đều trầm mặc một hồi. Mặc dù vấn đề này bọn họ đã từng nghĩ qua, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới lật đổ tư tưởng ái quốc của Nhạc Phi.

Nếu xem theo tư tưởng của người bây giờ, không nghi ngờ gì nữa, cách diễn giải của Trương Dương lại càng lý trí hơn.

Trong lúc quốc gia đang trong cơn nguy nan, thì vì một chính đảng nào đó mà hiến thân hay vì quốc gia mà hiến thân, việc này căn bản là không cần phải lo tới. Bất luận kẻ nào cũng sẽ lựa chọn quốc gia.

Một chính quyền có thể sụp đổ, nhưng một quốc gia thì không thể mất nước. Đạo lý này nam nữ già trẻ lớn bé đều biết.

“Bạn đồng học này, bạn có cho rằng Bắc Tống có các danh tướng nào khác có thể được đánh giá ngang hàng với Nhạc Phi hay không?” Lão giảng sư gật gật đầu hỏi.

“Danh tướng Bắc Tống có thể được đánh giá ngang hàng với Nhạc Phi rất là nhiều...” Đột nhiên Trương Dương cảm giác được ngay lúc đó vô số nhân vật Bắc Tống hiện ra trong đầu của hắn.

“Ồ, nói đi.” Lão giảng sư mỉm cười nói.

“Triệu Khuông Dân, mặc dù là người sáng lập ra Bắc Tống, địa vị cao quý cửu ngũ chí tôn, nhưng cũng là tướng lãnh Ngũ Đại Hậu Chu, nhờ chiến công mà thăng lên chức kiểm soát đô thành, thống lĩnh cấm quân.

Trần Kiều bình biến đoạt lấy chính quyền Hậu Chu kiến lập quốc hiệu Tống. Ông ta dùng ba năm thời gia để bình định các thế lực phản đối bên trong, sau đó tiến hành các hành động quân sự thống nhất toàn quốc.

Dùng phương châm chiến lược tiên Nam hậu Bắc, trước dễ sau khó, chinh chiến hơn mười năm bình định Kinh Nam, Hậu Thục, Nam Hán các chính quyền cát cứ khắp nơi. Đồng thời tiến hành một loạt cải cuộc cách quân sự, chính trị, tài chánh, chế độ khoa cử, tăng cường quyền lực trung ương.

Ông ta tại vị mười bảy năm, miếu hiệu Thái Tổ, niên hiệu Kiến Long, Kiến Đức, Khai Bảo. Trong thời gian tại vị, căn bản đã kết thúc cuộc diện Ngũ Đại Thập Quốc phân chia cát cứ, tạo nên tác dụng tích cực khiến kinh tế xã hội khôi phục và phát triển... Ông ta mặc dù là vua một nước, nhưng không thể không nói cũng là một vị tướng lãnh xuất sắc.”

“Tiếp tục!” Ánh mắt vị lão giả sư sáng ngời, ông ta không tưởng được Trương Dương không ngờ đối với vị hoàng đế khai quốc Bắc Tống lại có thể phân tích triệt để như vậy, chính là bảo bối khó tìm.

Hắn ta không ngờ ngay cả thời gian cũng nhớ được rõ ràng như vậy, mà lúc này đối với đám sinh viên vốn không phục Trương Dương, trong ánh mắt bọn họ cũng tràn ngập vẻ khó tin.

Thậm chí có nhiều người còn hy vọng Trương Dương cứ tiếp tục nói cho hết. Đương nhiên, cũng có nhiều người hy vọng Trương Dương bị bẽ mặt.

“Tào Bân, tự là Quốc Hoa, người xứ Linh Thọ. Thời Hậu Chu nhờ có họ hàng gần với hậu cung mà làm Tấn Châu binh mã đô giám, leo dần đến chức Dẫn Tiên Sứ. Sau khi Bắc Tống kiến lập, bị giáng xuống làm tỉnh sứ kiêm Xu Mật đô thừa chỉ.

Kiên Đức năm thứ hai, nhờ làm Quy Châu hành doanh đô giám tham gia chiến dịch diệt Thục, nhờ không lạm sát cướp bóc mà được Tống thái tổ Triệu Khuông Dân ban thưởng, phong chức Nam Viện Sứ, Nghĩa Thành Quân Tiết Độ Sứ.

Khai Bảo năm thứ bảy, thừa lệnh mang quân diệt Nam Đường, ước thúc Tống binh không được tự ý giết người cướp của, khiến phủ đệ đô thành Giang Trữ của Nam Đường khỏi bị phá hủy. Về triều không lâu được bổ nhiệm làm Xu Mật Sứ.

Tống thái tông Triệu X lên ngôi, thăng lên làm Đồng Bình Chương Sự, phong làm Lỗ Quốc Công rất được tín nhiệm. Ung Hi năm thứ ba, Tống thái tông chia binh ba lộ tấn công nước Liêu.

Tào Bân nhận lãnh tiền quân U Châu chia ra mã bộ thủy lục, mang theo chủ lực của Tống binh từ Hùng Châu hướng thẳng tới Trác Châu.

Vì không có khả năng chỉ huy nên không thể ước thúc đám bộ tướng, bị thảm bại trong cuộc chiến tại quan ải Kỳ Cầu, rốt cuộc khiến hai lộ quân của ông ta bị ép lui binh.

Vì thế bị giáng xuống làm Hữu kiều vệ thượng thư quân. Đến năm sau, được tiến cử làm Thị Trung, Võ Trữ quân tiết độ sứ. Sau khi Tống chân tông Triệu Hằng lên ngôi, triệu về phong chức Xu Mật Sứ. Hàm Bình năm thứ hai bị bệnh mà chết. Năm chết được sáu mươi chín tuổi.”

“Nếu Tào Bân không bị thảm bại trong cuộc chiến ở quan ải Kỳ Cầu, vậy ông ta cũng coi như là một danh tướng vô song, đáng tiếc...” Trương Dương thở dài nói.

“Dương Duyên Chiêu, vốn tên là Duyên Lăng, từ nhỏ đã theo cha Dương Nghiệp chinh chiến.

Ung Hi năm thứ ba Bắc phạt, Dương Nghiệp vâng lệnh mang quân tấn công Sóc Châu. Duyên Chiêu làm tiên phong.

Mười năm sau, năm hai mươi chín tuổi, vây đánh thành Sóc Châu, bị tên lạc xuyên cánh tay, chiến đấu càng dũng mãnh hơn, cuối cùng công hạ được Sóc Châu.

Sau khi cha chết, liền đảm trọng nhiệm tới biên duyên Hà Bắc kháng Liêu. Sau khi Ung Hi bắc phạt, Duyên Chiêu ở tại các nơi Cảnh Châu, Bảo Châu phòng chống Liêu quân xâm nhập. Dương Duyên Chiêu trí dũng thiện chiến như người cha Dương Nghiệp của ông ta.

Có thể cùng quân sĩ đồng cam cộng khổ, gặp địch thì đưa mình đi trước quân sĩ mà lại không giành công lao, rất được quân sĩ yêu thương và kính nể. Ông ta phòng thủ tại biên giới hơn hai mươi năm, uy danh cũng khiến người Khiết Đan phải khiếp sợ.

Sau khi ông ta chết, rất nhiều người Hà Sóc nhìn quan tài mà khóc. Ngay cả địch quân người Khiết Đan cũng kính nể chia buồn. Có ba người con: Truyen Vĩnh, Đức Chánh, Văn Quảng.”

“Ông ta cùng cha của ông ta Dương Nghiệp đều là tướng lĩnh Bắc Tống mà khiến người ta không tôn kính không được!” Trương Dương bình phẩm một câu.

“Tiếp tục.”

Ánh mắt của vị lão giảng sư cùng hết thấy sinh viên trong phòng học đều tràn đầy vẻ chấn kinh.

Trương Dương vô luận là niên hiệu Bắc Tống hay quân chức của các tướng lĩnh đều thuật lại rõ ràng. Ngay cả vị lão giảng sư cũng không dám cam đoan có khả năng biểu đạt rõ ràng khi thuật lại lịch sử của các tướng lĩnh này.

“Địch Thanh, tự Hán Thần là người Phần Châu Tây Hà, xuất thân nông gia. Sau khi tòng quân, bị tuyển vào làm túc vệ trực đêm cho hoàng đế.

Khi Tống nhân tông Bảo Nguyên vừa lên ngôi, nhậm chức làm Duyên Châu chỉ huy sứ. Trong chiến tranh phòng chống Tây Hạ, nhờ vào lòng dũng cảm mà được nổi danh, liên tục lập nên chiến công... Trong đám binh sĩ danh vọng rất cao.

Nhưng vì triều đình nhà Tống một lòng đề phòng nghiêm mật tới hàng võ tướng nên bàn việc gì cũng không được phép.

Nhậm chức tại Xu Mật viện chưa tới bốn năm thì bị trục xuất khỏi triều đình, đem hàm tướng về làm quan Trần Châu. Chỉ hơn hai năm thì chết tại Trần Châu. Nói đến ông ta thì so với Nhạc Phi lại càng bất đắc chí, tuổi già buồn bực mà chết...”

“Ở đây, chúng ta cũng nên nhớ kỹ tới tên tuổi một người mà cơ hồ đã bị quên lãng. Phan Mỹ, người mà trong tiểu thuyết còn gọi là ‘Phan Nhân Mỹ’, tướng lĩnh Bắc Tống, tự là Trọng Tuân, người Đại Danh, xuất thân làm quan Hậu Chu, quan hàm đạt tới Khách Tỉnh Sứ.

Phan Mỹ cùng Tống thái tổ Triệu Khuông Dận là chỗ thân quen cũ. Sau khi Bắc Tống lên thế nhà Chu, khá được trọng dụng... Phan Mỹ nam chinh bắc chiến, trong chiến dịch Bắc Tống tiêu diệt Thập Quốc, có được tác dụng tích cực.

Ung Hi năm thứ ba, Tống binh chia ba lộ, Bắc phạt triều đình nhà Liêu. Phan Mỹ lãnh chức hành doanh đô bộ thư tại Vân, Ứng, Sóc các châu, làm trợ tá cho Dương Nghiệp, lãnh quân Tây lộ ra khỏi Nhạn Môn. Sắp đạt được chiến thắng thì không lâu sau đó đạo quân do Tào Bản thống lĩnh bị đại bại tại quan ải Kỳ Cầu.

Phan Mỹ cũng nhận chiếu chỉ triệt quân, cùng yểm hộ dân chúng tại Vân, Ứng tứ châu di chuyển.

Trong quá trình triệt quân, Phan Mỹ cùng Vương X bức bách Dương Nghiệp mạo hiểm nghênh địch, biết đây là chỗ tất bại nhưng lại thấy chết không cứu, khiến toàn quân Dương Nghiệp tiêu diệt, lớp chết lớp bị bắt.

Vì thế Phan Mỹ bị tước tam phẩm, xuống thành kiểm giáo thái bảo, đến năm sau mới được phục hồi chức cũ. Thuần Hoá năm thứ nhì, thăng lên Đồng bình chương sự, vài tháng sau thì chết...”

“Nếu ông ta không vì binh ở quan ải Kỳ Cầu chiến bại, ép Dương Nghiệp tử trận, vậy ông ta cũng sẽ không bị lịch sử lãng quên!”

“Đương nhiên, cả triều đại nhà Tống cũng có một số danh tướng. Nếu muốn kể ra hết chỉ sợ mất mấy ngày mấy đêm. Kỳ thật, cảm giác đọc Tống sử căn bản cùng với Minh sử không sai biệt lắm, tự nhiên sẽ sinh ra cảm giác thê lương.

Từ sự rối rắm sai lầm của ‘trọng văn khinh võ’ cho đến hệ liệt ‘Chúc quang phủ ảnh’ đều có quan hệ cốt nhục với nhau.

Từ ‘Hi trừ biến pháp’ cho đến ‘Nguyên hữu canh hóa’ sau đó, khiến cho Tống vương triều vốn chìm đắm trong bần cùng yếu nhược lại càng trở nên vô cùng loạn lạc. Rồi đến bài bình phẩm tối hậu ‘Văn hoang vũ hi’... Đáng tiếc, đáng giận, đáng thương, đáng buồn...”

Trương Dương nói năng rõ ràng mạch lạc, thanh âm trầm trọng, hơn nữa lại kể tới một số tướng lĩnh Bắc Tống mà đa số đều gặp phải cảnh bất đắc chí.

Cả giảng đường đều tràn ngập một cổ hào khí bị đè nén, có một số sinh viên đã bắt đầu nhìn Trương Dương với một con mắt khác.

Bằng vào vừa rồi hẳn thuật lại rành rọt đại bộ phận các danh tướng của Bắc Tống, rồi tối hậu lại bình luận một câu như vẽ rồng điểm mắt có thể nhìn ra được Trương Dương tuyệt đối không phải là một tên rác rưởi nông cạn.

“Vị tiền của ta đâu?”

Thấy mọi người đang ngẩn ngơ tự hỏi bản thân, Trương Dương vội vàng cúi đầu xuống hỏi.

“... Không có ở trên người...” cô gái kia cũng ngẩn người ra, vẻ mặt thê lương trầm trọng vừa rồi của Trương Dương lại trở nên tràn đầy vẻ bỉ ổi khiến cô ta ghét vô cùng.

“A! Vậy thì thăm rồi...” vẻ mặt Trương Dương ủ rũ.

“Sao vậy?” cô nàng không nhịn được tò mò bèn hỏi.

“Ta đã ăn bánh mì bốn ngày rồi.”

“Lão sư, em có thể vào lớp không?”

Trương Dương vừa ngồi xuống thì ở ngoài cửa phòng học có một người trẻ tuổi đang đứng đó, trong tay cầm vài quyển sách, vẻ mặt thoát nhìn rất mộc mạc chất phác.

Lão giảng sư vừa nhìn thấy người tuổi trẻ này thì ánh mắt không ngờ lại ngời sáng lên, vui vẻ gật đầu. Ông ta còn tưởng người tuổi trẻ này sẽ không tới.

“Thật xin lỗi, đây là chỗ của ta ngồi.” Người tuổi trẻ kia đi thẳng tới bên cạnh Trương Dương, cặp mắt tràn đầy kiên định thần thiên nhìn Trương Dương. Vẻ mặt vốn chân thật chất phát kia đột nhiên bắt đầu biến đổi thành yêu dị.

“Ồ... Ta.... Ta trả lại cho người ...” Trương Dương vội vàng đứng lên, hướng về phía vị lão giảng sư nói: “Lão sư, em muốn đi nhà vệ sinh.”

“Đi đi.” Lão giảng sư quay lưng lại lớp học rồi viết gì đó lên tấm bảng đen.

Kỳ thật, Trương Dương đi nhà vệ sinh làm gì, túi tiền của hắn nếu đã không có ở đây, lưu lại chỗ này đã không còn ý nghĩa gì. Hắn đối với văn học chẳng có chút hứng thú gì.

“Trên người cô có tiền không?” Trương Dương đứng lên rồi đột nhiên kề miệng bên tai cô gái kia hỏi.

“.... Có....” Cô nàng bị nhiệt khí của Trương Dương thổi ngay bên tai, vẻ mặt nhất thời đỏ cả lên.

“Cho ta mượn mười đồng. Khi ta tới lấy ví tiền thì cô giữ lại mười nguyên là được.”

“Ồ.”

“Cảm ơn...”

Trương Dương tiếp lấy tiền từ trên tay cô gái kia rồi nhanh nhẹn phóng ra khỏi phòng học. Hiện tại hắn chẳng nghĩ gì cả, chỉ nghĩ tới ăn cơm thôi, cho dù là cơm hộp cũng được.

Hắn ăn nhanh như rồng cuốn, một hộp cơm đã bị giải quyết sạch sẽ, chưa tới ba phút đã bị Trương Dương tiêu diệt. Vừa ăn xong thì chúi chúi miệng vẻ mặt vẫn còn thòm thèm chưa đã.

Mấy ngày nay ăn toàn bánh mì, mùi vị của bữa cơm này thật là đặc biệt ngon lành.

Sau khi ăn cơm xong, Trương Dương đột nhiên phát hiện hẳn chẳng có chuyện gì để làm, quay về ký túc xá thì còn quá sớm, chẳng lẽ lại về đó ngủ cả ngày.

Lại nói quyển sách kia hơn bốn ngày nay đã bị Trương Dương liên tục hành hạ, đã không còn gì đáng để xem nữa, mà muốn lên mạng thì trong người chẳng có đồng nào...

Quyết định cuối cùng là tới thư viện. Quyển sách kia đã không còn cách nào thỏa mãn được khát vọng về tri thức của Trương Dương.

17. Chương 17: Giết Tận Cửa

Trong thư viện không có người nào, chỉ có một người lớn tuổi, là một bà cụ đeo kính vẫn như hai năm trước, ngồi tại bàn làm việc ở phía trước sửa lại những quyển sách bị hư hại, thái độ vô cùng chăm chú vào công việc.

Trên bàn dụng để bừa bãi một số công cụ như hồ và kéo.

Bà ta chính là quản lý viên của thư viện. Nghe nói, bà ta vẫn còn độc thân, chưa từng kết hôn, làm việc ở nơi đây rất nhiều năm rồi.

Trương Dương đi vào thư viện, bà ta ngay cả đầu cũng chẳng ngẩng lên nhìn.

Trương Dương trực tiếp đi tới chỗ để sách toán học. Tại đó có một người bộ dáng giống một vị lão giảng sư, đang xem xét mấy giá sách.

Trương Dương cũng chẳng mở miệng nói gì, hẳn đối với các lão giảng sư ở trường này, ngoại trừ của chính hắn, đều rất không quen thuộc.

Trương Dương cầm quyển sách thứ nhất lên thì bị cuốn hút ngay vào đó.

Thế giới toán học lại khiến hắn bị trầm mê trong đó. Sự phong phú của sách vở nơi này tự nhiên là quyển sách kia của Tiêu Di Nhiên không thể so sánh được.

Thời gian cứ thế dần dần trôi qua...

Trương Dương nào hay động tác của hắn đã thu hút sự chú ý của vị lão sư bên cạnh.

Lão nhân này là giảng sư toán học, ngay từ đầu cũng chẳng có chú ý tới Trương Dương.

Nhưng khi Trương Dương cứ hết đổi sách rồi đọc, đọc xong lại đổi sách khác, nhanh chóng thu hút sự chú ý của ông ta.

Tên thiếu niên trước mặt mang đến cho người khác một cảm giác rất quý dị. Từ khi tới đây chỉ chưa tới hai tiếng đồng hồ, hẳn không ngờ đã đổi đến bốn quyển sách.

Lúc đầu đổi sách thì còn ngồi xuống, đến lần sau, ngay cả ngồi xuống cũng không ngồi, trực tiếp đứng đó đọc, xem xong lại lập tức đổi sách khác...

Lão nhân này từ đầu chỉ tưởng Trương Dương đang tìm một quyển sách mà hắn thích, kết quả ông ta nhanh chóng biết mình đã sai.

Nhân vì, khi Trương Dương cầm quyển sách lên, cơ hồ trang nào hắn cũng xem hết không bỏ qua trang nào, chỉ là tốc độ đọc sách của hắn có chút nhanh quá đáng.

Nếu như không phải là cái bộ dáng trầm mê chăm chú kia của Trương Dương, lão nhân khẳng định là Trương Dương chỉ làm bộ làm ra cái tướng đó mà thôi.

Vốn vừa chuẩn bị bỏ đi thì lão nhân đột nhiên thấy rất hứng thú đối với Trương Dương, nên cũng tìm một quyển sách ở bên cạnh Trương Dương không xa, lấy lên đọc, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Trương Dương...

Thời gian từng giây từng giây trôi qua.

Đối với người đang chăm chú cực độ lúc này, thì thời gian lại giương như nhanh chóng phi thường.

Mà Trương Dương dưới cái tình trạng như hiện tại, hẳn đã ở nơi này đọc suốt hơn bốn tiếng đồng hồ.

Bản thân hẳn cũng không biết đã đọc bao nhiêu sách rồi, chỉ cần đặt một quyển sách toán học trước mặt hẳn, hẳn đều sẽ không tự kềm chế được lại lật xem. Rõ ràng là tốc độ đọc mà nhanh một chút thì tốc độ thâm sâu sẽ chậm một chút.

Hắn vươn người dài ra, mệt mỏi đứng đó cả bốn tiếng đồng hồ, thật là nản quá, bụng lại đói. Trương Dương nhìn lên giá sách muốn tìm thêm một quyển sách đọc xong rồi quay về ký túc xá.

“Quyển này thì thế nào?” Vị lão nhân kia đi tới bên cạnh Trương Dương, đưa cho hắn một quyển sách rồi nói.

“Ồ... cảm ơn... nguyên lý tính toán lưu thể lực học...” Trương Dương cũng chẳng ngần đầu lên, lật quyển sách ra duyệt xem. Lập tức, hắn lại bị quyển sách này hấp dẫn.

Quyển này là một quyển sách toán học rất nổi tiếng, tác giả là Wesselingh người Hà Lan.

Lão nhân này chỉ mỉm cười không nói gì.

Ông ta chỉ quan sát, tin tưởng vào trực giác của bản thân, tên thiếu niên này không phải là làm bộ, mà là thật sự thích quyển sách này.

Về mặt chăm chú kia của Trương Dương khiến ông ta nhớ lại sự cuồng nhiệt đối với phép tính toán của chính ông ta lúc còn trẻ.

“Không xong, không xong...”

Cơn đói lại lần nữa lôi Trương Dương ra khỏi quyển sách. Hiện tại phương pháp duy nhất có thể đánh lạc hướng lực chú ý của Trương Dương chính là cơn đói.

“Vì sao lại không xem hết?” vị lão nhân sừng sốt.

Ông ta rõ ràng thấy được một tia biểu tình không muốn rời khỏi trên mặt Trương Dương. Ông ta có chút khó hiểu, nếu như là thích thú, tại sao lại không tiếp tục xem.

“Cái này... ngày mai em lại tới xem. Thẻ thư viện của em bị mất rồi...”

Lão nhân gật gật đầu, không nói lời nào, nhìn Trương Dương đi khỏi thư viện, trên mặt lộ ra vẻ tự lự.

Sau khi rời khỏi thư viện, Trương Dương chạy đến khoa Trung Văn tìm một vòng cũng không thấy cô gái kia.

Đây là xã hội gì chứ? Không phải là người người đều đầy đủ ấm no hay sao, vì sao mà ta cả ngày lại cứ phải bồn ba vì ba bữa ăn?

Xem ra, chỉ đành trước nhất tìm một tên bạn chung phòng gạt bữa cơm tối.

Trương Dương xoa xoa cái bụng đang kêu ột ột của hắn.

Chính hắn cũng không biết đã xoa bao nhiêu lần rồi. Càng đói lại càng muốn xoa.

Trương Dương cảm giác được biến hoá trên thân thể của hắn. Đặc biệt dễ dàng bị đói, điều này trước đây thật không thể nào tưởng tượng nổi.

Trương Dương tự nhiên là không nghĩ ra, cả người chuyên chú lao động đầu óc kia đối với việc tiêu hao dinh dưỡng không kém chút nào với làm việc thể lực nặng.

Đương nhiên, khiến Trương Dương cảm giác được cơn đói mãnh liệt như vậy không riêng gì là lao động đầu óc mà còn các loại nguyên nhân khác.

Vô số các tình anh tư duy trong đầu của Trương Dương cũng là một trong các nguyên nhân tạo ra việc này.

“Trương Dương, có người ở ký túc xá đang đợi người.”

“Ồ...”

Trương Dương vừa mới tới lầu dưới của ký túc xá thì lão đầu coi cửa đã xoa lập tức chấn động tinh thần, đang ngồi ở ghế liền đứng dậy.

Trương Dương nhất thời mừng rỡ, người tìm hắn không nhiều, 99% là Lưu Bưu. Thời gian gần đây, thằng đó không ngờ không có chút tin tức.

Bây giờ tới đây thật là đúng lúc á!

Trương Dương không muốn nói tầm phào với lão đầu kia nữa, vội vàng nhanh chóng leo lên lầu năm.

Hắn đã âm thầm quyết định, hôm nay phải tới nhà hàng ở ngoài trường học phung phí một phen, cá thịt gì cũng ăn tuốt luốt.

“Trương Dương, có người tìm người...”

“Trương Dương, mau trở về ký túc xá, có người đã đợi người lâu lắm rồi!”

“Trương Dương, người rốt cuộc cũng về rồi á...”

Lập tức, Trương Dương phát hiện sự tình có điểm không bình thường.

Ở mỗi tầng lầu đều gặp được người cho hắn biết có người đang đợi hắn, hơn nữa vẻ mặt người nào cũng mang vẻ thần thần bí bí.

Đương nhiên, dùng lời của Trương Dương mà hình dung thì chính là vẻ mặt dâm dăng.

Rốt cuộc là ai đây?

Trương Dương không khỏi chậm bước lại, não đại giống như một máy tính bắt đầu vận chuyển, nhưng hắn thủy chung cũng nghĩ không ra ngoài Lưu Bưu còn có ai lại chạy đến ký túc xá này tìm hắn.

Rõ ràng!

Tâm trạng Trương Dương đột nhiên cảm thấy nghiêm trọng, chẳng lẽ là Tiêu Di Nhiên đuổi giết tới đây?

Trương Dương cam giác trái tim của hắn đập ‘phằng phằng’.

Nhưng hắn không có chọn lựa trong việc trở về.

Cho dù là giết tới cửa cũng phải trở về. Hắn không thể nào cứ né tránh cả năm, cũng không thể nào không về ký túc xá ngủ.

Sĩ khả sát bất khả nhục!

Trương Dương âm thầm tự khích lệ bản thân, động tác thì càng ngày càng chậm, hận sao không thể dùng mười năm, tám năm leo lên mấy tầng lầu này cho khoẻ.

18. Chương 18: Thỉnh Khách Cật Phạn.

“khái khái Có thể cho ta đi ra được không?” Trương Dương không ngừng vỗ vai tên bạn cùng phòng.

“Kháo, tại sao lại muốn ta nhường cho người, muốn nhìn thì phải đến trước, đến sau ở ngoài” Tên bạn cùng phòng không quay đầu lại, chăm chú nhìn bên trong.

“Nhưng mà ta muốn đi vào ...”

“A... ha ha, Trương Dương đã trở lại, Trương Dương đã trở lại...”

Trương Dương còn chưa có phản ứng lại, một đám người ở cửa đã kéo mạnh Trương Dương vào bên trong sau đó đóng sập cửa lại.

“Trương Dương!”

Đang lúc Trương Dương chuẩn bị mở cửa mắng to một trận thì sau lưng truyền đến một thanh âm ôn nhu.

Chỉ thấy trên giường Trương Dương có một tiểu mỹ nữ đang ngồi, đúng là nữ hài tử trên tàu lửa, nữ tử vẻ mặt ứng hồng, hiển nhiên, nàng có thể ngồi ở chỗ này chờ đợi Trương Dương phải có một dũng khí lớn lao.

“Ồ ô... Người rốt cuộc cũng tới...”

Nhìn ví tiền trong tay nữ hài tử, Trương Dương tựa như bản hạ trung nông gặp quý nhân cảm động như nhau, chạy đến cầm bàn tay trắng nõn mềm mại của nữ hài tử vẻ mặt cảm động gần như muốn khóc.

“A...” nữ hài tử đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, lui lại bên cạnh cửa kính hoảng thất thố nói: “Người người Người đừng lại đây...”

Trương Dương nhìn cũng không nhìn nữ hài tử nọ, vội vàng mở ví tiền của mình xem xét. Thật tốt, giấy CMND, thẻ ngân hàng, tiền và một số thứ khác vẫn còn nguyên, không nhịn được thở dài một hơi thật sâu, rốt cục cũng không cần phải vì một ngày ba bữa cơm mà bôn ba nữa, cuộc sống không có cơm ăn thật quá khổ cực a.

Nữ hài tử nọ thấy Trương Dương căn bản không có chú ý đến nàng, nhất thời chính mình cũng cảm giác có chút thất vọng.

“Còn cái này.” Nữ hài tử vẫn còn chút sợ hãi, nhìn chử thủ trên giường Trương Dương

“A!”

Trương Dương chạy đến bên giường, nguyên lai trên giường hẳn là thanh chử thủ sắc bén tỏa ra hàn khí.

“Ấn ân, cảm ơn người đã trả lại ví tiền, mười nguyên này là trả lại người.” Trương Dương đem chử thủ giấu vào chăn mềm bên trong giường, từ bên trong ví móc ra mười nguyên tiền mặt đưa cho nữ hài tử nọ.

“Cảm ơn người.” Nữ hài tử tiếp nhận tiền xong nhẹ nhàng nói.

“A...” Trương Dương đầu tiên là sửng sốt, lập tức phản ứng lại nói: “Không có việc gì không có việc gì, đây là đây là ...”

Trương Dương đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra trên chuyến tàu, cười ngượng ngập cảm giác cả người không được tự nhiên, nếu biết nữ hài tử này là học cùng trường với mình thì có đánh chết hẳn cũng không dám làm như thế, nhưng mà lúc ấy Trương Dương căn bản không có nghĩ tới nữ hài tử này cùng với hắn đến trường muộn.

Hai người trầm mặc 1 lúc.

“Trương Dương....” Nữ hài tử tựa hồ lấy lại được dũng khí.

“Ấn”

“Ăn cơm chiều chưa?”

“Chưa ăn, cũng đói rồi.” nữ tử nhắc đến chuyện ăn cơm, Trương Dương nhất thời cảm giác cơn đói ập đến.

“Ta muốn mời người đi ăn cơm để cảm tạ người.” Nữ hài tử nói chuyện thanh âm như là muỗi bay.

“cái này....Không được, không được ta tự đi ăn là được rồi.” Trương Dương cuống quýt khoát tay, mặc dù hắn đói bụng nhưng mà không nghĩ là sẽ cùng nữ hài tử này đi ra ngoài, nếu mình cũng nữ hài tử này đi ra ngoài ăn cơm, tuyệt đối sẽ trở thành câu chuyện để cho mọi người bàn tán trong trường.

“Ta thật sự rất cảm kích người, thật sự, người để cho ta mời người ăn cơm để ta còn trả lại cho người một phần nhân tình...”

Thấy Trương Dương không đồng ý, nữ hài tử nhất thời gấp đến độ vẻ mặt đỏ bừng, đi tới cầm lấy cánh tay của Trương Dương đang đưa, hiển nhiên là nàng phi thường có thành tâm mới Trương Dương đi ăn cơm.

Trương Dương không khỏi ngạc nhiên nhìn nữ hài tử cầm lấy cánh tay mình, nữ hài tử này đơn thuần đến đáng sợ, vừa rồi vẫn còn mang vẻ mặt sợ hãi, chỉ là trong lòng quýnh lên là ôm tay, cái đó và tiểu hài tử có khác nhau à?

“Thật sự mời ta?” Trương Dương lộ ra vẻ mặt của một tên sói già ngăm nhìn nữ hài tử cười hắc hắc.

“A...”

Thấy vẻ mặt của Trương Dn đơng, nữ hài tử phảng phất như bị kim châm buông hai tay ra

“Còn mời ta đi ăn cơm không?”

“Mời!” vẻ mặt nữ hài tử vẫn kiên định như cũ.

“Vậy thì đi thôi” Trương Dương thở dài một tiếng, hắn không dám ở tại bên trong kí túc xá này quá lâu, chuyện cô nam quả nữ truyền ra ngoài thì không biết lại biết thành lời đồn như thế nào nữa.

“Nhưng mà, ngay bên cạnh trường học được không?” Nữ hài tử vừa rồi vẻ mặt vẫn còn kiên định, thấy Trương Dương đồng ý xong lập tức nói với vẻ mặt cầu xin.

Trương Dương nhất thời không biết nói gì, không biết có phải nữ hài tử còn lo lắng hắn ăn cơm rồi phi lễ với nàng?

Ngất!

Khi Trương Dương mở cửa ra, chỉ ít có hơn 10 người bám thân vào khe cửa nghe lén, cửa vừa mở ra, một đại đội người thiếu chút nữa thì ngã trên mặt đất, thấy Trương Dương đến, lập tức giả bộ nói chuyện như không có liên quan đến chuyện này.

Trương Dương cũng không để ý đến bọn người này, trực tiếp xuống lầu, nữ tử vẻ mặt đỏ bừng bước theo sau Trương Dương, căn bản không dám nhìn đám người xung quanh.

Hai người đi ra dưới ánh mặt ngạc nhiên của các giáo viên. Đương nhiên, nữ hài tử nọ không có mấy người biết được, mấu chốt là ở Trương Dương, người biết hắn thật sự là nhiều lắm, nhiều lắm....

Trương Dương đi ở trên đường cảm giác chính mình tựa như bị vô số phi đao xạ vào người, hắn không khỏi đột nhiên có điểm hối hận đã đáp ứng cùng nữ hài tử này đi ăn cơm, cái này rõ ràng là một quyết định ngu xuẩn mà.

Không xong!

Khi Trương Dương đi tới trước cổng trường thì biết là không xong rồi, bác Vương chính là đang mặc cái áo màu trắng, tay cầm một cái quạt làm bằng lá cây đang ở trước cổng đi lại, hơn nữa lúc này bác Vương đã nhìn thấy Trương Dương.

“Chào bác Vương, bác chưa đi ăn cơm sao?”

“Chào bác!” nữ tử nọ cũng lên tiếng chào, vẻ mặt vẫn còn hơi ửng đỏ, Trương Dương phát hiện cô bé này rất dễ đỏ mặt.

“Ăn cơm? Hai người đang đi ăn sao?” bác Vương tinh thần hưng phấn, bộ dáng mỉm cười.

“Đang chuẩn bị đi.”

“Không ăn! Ta còn có chút bánh...” lão đầu nói xong hướng phòng bảo vệ bước vào.

“A... không phải, không phải...” Trương Dương nhất thời quỳnh quáng lên, vội vàng ngăn cản lão đầu, hắn bây giờ có tiền không muốn ăn bánh nữa. Đương nhiên Trương Dương không biết, mình lần trước không ăn bánh, lão nhân vẫn còn giữ lại cho hắn.

“Đây là bạn gái người?” lão đầu xoay người cười hắc hắc.

“Không phải!”

“Không phải cô bé này?”

“Không phải.”

“Rõ ràng là...”

Trương Dương cũng không trả lời lão đầu đã vội kéo nữ tử kia rời đi.

19. Chương 19: Tiểu Lương Khẩu Ngoạn Thâm Trầm

“Nhưng mà, ta đâu có nói hần không tốt.” Trương Dương ngẩn ngơ

“VẬY người nhảy cẫng lên như thế làm cái gì?”

“Cái đó..... người không rõ đâu..... Thôi, ăn cơm trước, đói bụng rồi, ăn rồi hãy nói.” Trương Dương tính cách lười biếng, đối với chuyện giải thích này cũng không muốn phí công suy nghĩ.

“Ê Còn nhà này thế nào?”

Hai người vừa mới đi ra khỏi cửa chưa được hai mươi thước nàng lại chỉ vào một cái quán cơm nhỏ hỏi ý kiến của Trương Dương.

“Đi, cũng chỉ là ăn bữa cơm thôi, nơi nào cũng giống nhau cả.” Trương Dương rất đói nên không lựa chọn nữa, có thể no bụng là tốt rồi.

“Lão bản, ăn cơm.”

Trương Dương nhìn bộ dáng nhút nhát của nữ hài tử, có lẽ rất ít bước vào quán xá, hướng vào sau quán cơm hô to, những quán xá bên cạnh trường học phần lớn để dành việc xào nấu đặt ở phía trước, không khí rất ngọt ngào, bất quá nghe thấy hương ngào ngạt lửa hừng hực thế kia, từ xa cũng cảm thấy được, giá cả cũng rẻ, rất hấp dẫn các học sinh trong trường, học sinh có điều kiện bình thường đều đến chỗ này ăn cơm.

“Ăn thì ăn, quát cái gì? Ăn món gì? Hôm nay cãi nhau, lão bà bỏ về nhà bố mẹ.”

Kẻ xào rau là một người mập mạp cởi trần, khối bốc lên nghi ngút quanh người hần, nhìn cũng không nhìn Trương Dương, tâm tình tựa hồ không tốt, vẫn như cũ cúi đầu xào rau.

“Ăn cái gì?” Trương Dương quay đầu lại hỏi.

“Người chọn đi.” Nữ hài tử khẽ cau mày nhìn tên xào rau mập mạp, sợ hần đến nổi mồ hôi trên trán chảy ta không ngừng.

“Ok, một bát canh cà chua trứng, một đĩa thịt xào ớt, còn thêm món cà dầm mắm, được rồi, nhiều như vậy, đủ các thứ Được rồi, còn có chỗ ngồi tình nhân sao?”

Nữ hài tử nghe được Trương Dương nói chỗ ngồi tình nhân, lập tức trên mặt đỏ lên, mở miệng ra định nói nhưng lại thôi, bởi vì, nàng vào cửa đã thấy, trong đại sảnh bày ra bốn cái bàn thì ba cái đã có người ngồi, toàn bộ đều là học sinh bên trong trường học, một đám đang ngồi uống rượu, uống đến mặt đỏ tới mang tai, cũng may là bọn họ đều không có chú ý tới Trương Dương và nàng.

“Tận cùng bên trong còn có một, tự phục vụ, bây giờ đang bận, bát và đĩa ở bên kia.” Mập mạp vẫn như cũ không có ngừng đầu, cái thìa khua vào nồi sắt vang lên “đương đương”.

“Ok.”

Trương Dương khinh xa thực lộ (quen việc dễ làm) chạy đến cầm hai bộ chén đĩa mang theo cùng với nữ hài tử đi vào trong một gian phòng nhỏ, loại phòng này được học sinh trong trường gọi là chỗ ngồi tình nhân, bởi vì, không gian nhỏ hẹp, hơn nữa cái bàn chỉ có thể vừa vặn ngồi xuống hai người, hơn nữa, chân lại không thể hoàn toàn mở rộng.

Chỗ phía trước vướng chỗ phía sau, nữ hài tử rất lo lắng, thân thể ra sức co lại nhưng là vô luận thế nào, nàng cũng không thể tránh được sự tiếp xúc với Trương Dương, dù sao, không gian cũng quá nhỏ, thấy bộ dạng đứng ngồi không yên của nữ hài tử, Trương Dương cũng không có biện pháp, chỉ phải lui người hướng ra phía ngoài thì mới tách được thân thể hai người ra.

“Họ gì?”

“A Đỗ Tuyết” Nữ hài tử bị Trương Dương hỏi một cái bất ngờ thốt lên không kịp suy nghĩ.

“Tại sao không gọi là Đỗ Khang?”

“A a, hay nói giỡn thôi, được rồi, ta ở trường này tại sao không có thấy qua người?” Trương Dương cười nói.

“Ta mặc dù là học năm 3, kỳ thật mới ở tại trường này nửa năm, bình thường ta đều ở trong kí túc xá hoặc là đọc sách” Thanh âm nữ hài tử êm ái, Trương Dương nghe được rất dễ chịu.

“Ra thế, khó trách”

Ngồi xuống bên trong xong là bắt đầu một hồi trầm mặc, Trương Dương vốn cũng không nói nhiều, Đỗ Tuyết vừa nhìn chính là loại nữ hài tử lịch sự ít nói, hai người ở cùng một chỗ tự nhiên cũng không biết nói cái gì.

“Trương Dương, người thật là lợi hại.” Nữ hài tử tựa hồ hiểu được loại hào khí bất hảo, dù sao cũng là nàng chủ động mời khách ăn cơm

“Cái Kia...”

Trương Dương không biết nói như thế nào, nếu chính mình không lợi hại, ngày đó biểu hiện của mình thật sự quá thần dũng, mà nếu nói lợi hại, chính mình hiện tại sợ yếu không chịu được gió.

:Người có thể hay không thật sự giết người?” Nữ hài tử đột nhiên hỏi.

“Khái khái Tại sao người nghĩ như vậy?”

“Không biết, ta cảm giác ngày đó người hình như có giết người, ta rất sợ” Nữ hài tử mở to hai mắt, tựa hồ trong lòng còn sợ hãi, ngày đó nàng ngồi ở bên người Trương Dương, tự nhiên có thể cảm thấy Trương Dương lúc ấy sát khí dày đặc vô cùng.

“Chính ta cũng không biết nữa, được rồi, trước kia người học ở địa phương nào?” Trương Dương thay đổi đề tài.

“Tại tỉnh thành.”

“Tại sao lại chuyển tới C thị? Trường học này rất kém đấy.”

“Không có nguyên nhân gì, chỉ là muốn thay đổi không khí.” Nữ hài tử tựa hồ không muốn nói về chuyện của chính mình

“Ừm ...”

Hai người lại rơi vào trầm mặc, nhìn bàn tay cầm đũa. , Trương Dương phát hiện, tay nữ hài tử rất khiêu gợi, rất đầy đặn múp múp, trên bàn tay có rất nhiều chỗ lúm nhỏ, trắng trẻo vô cùng, Trương Dương hận không được cắn một cái ...

“Canh cà chua trứng, thịt xào ớt, cà dầm mắm (ND: cái du là dầu nhưng ta không có món nào là cà ngâm dầu cảYour browser may not support display of this image.Your browser may not support display of this image.) gì cơ? Hai cái miệng nhỏ mà ăn lắm thế?” tên đầu bếp nọ bưng cái thác bàn tiến tới, thấy Trương Dương cùng Đỗ Tuyết không nói lời nào liền cười nói.

“” Trương Dương không nói gì.

“... Không phải không phải, chúng ta chỉ là đồng học, không phải là hai cái miệng nhỏ”

Trương Dương không nói chuyện, Đỗ Tuyết vốn đã nóng nảy, vội vàng trả lời, khuôn mặt trắng hồng lại càng thêm đỏ ửng.

“Biết rồi biết rồi, có người nào đấy bên trong trường học này đã cùng ai đó có quan hệ không phải chỉ đơn thuần là đồng học, ta đã hiểu được rồi...”

Tên mập mạp vẽ mặt đường như đã hiểu được điều gì đấy, cuống quýt gật đầu rồi rời đi.

Đỗ Tuyết buồn bực nhìn tên béo buông rèm cửa xuống rồi cứ thế bỏ đi, chính là bản thân nàng càng cố gắng thanh minh lại càng bị hiểu lầm hơn

“Được rồi, ăn cơm ăn cơm, cơm ở ngoài cửa, tự mình lấy, mẹ ta đã nói, nam nhân không thể lấy cơm cho nữ nhân.....” sau khi Trương Dương thấy Bàn Tử rời khỏi đây liền chạy ra bên ngoài lấy một chén cơm. Cầm chén ăn ngay. Hắn đã sớm đói bụng.

Nữ hài tử ngậy người ngẩn ngơ, cũng đi ra ngoài lấy một chén cơm.

“Tại sao nam nhân không thể lấy cơm cho nữ nhân?” Nữ hài tử tò mò hỏi.

“Mẹ ta nói, nếu nam nhân lấy cơm cho đàn bà, có thể lấy cho đàn bà nước rửa chân, lấy nước rửa chân có thể nấu cơm, nấu cơm có thể giúp nữ nhân sinh đứa nhỏ....”

“Sau đấy thì sao?” Nữ hài tử mở to hai mắt nhìn Trương Dương, nàng không thể tưởng tượng được chỉ là chuyện lấy cơm mà Trương Dương cứ nhiên có thể diễn giải ra một câu chuyện như thế.

“Sau đó cái Này quá đúng rồi bởi vì, nam nhân nọ không phải là nam nhân nữa rồi.”

Trong khi đang nói chuyện, Trương Dương đã xử lý xong chén cơm trong tay, chạy ra bên ngoài lấy thêm chén nữa

“Ăn đi, tại sao không ăn?” Trương Dương ngẩng đầu cả miệng đầy cơm thấy Đỗ Tuyết vẫn còn không nhúc nhích.

“Ừm.”

Trương Dương tựa như bị bỏ đói bên trong tù lao đến chết, phong quyển tàn vân (gió cuốn mây tan) trong chốc lát tiêu diệt hết ba chén cơm mới cảm giác thấy bụng mình thoải mái hơn rất nhiều, mà lúc này Đỗ Tuyết mới ăn được một chút.

“thoải mái a”

Trương Dương giãn tứ chi ra một chút vỗ vỗ bụng, toàn thân phát ra một tiếng thỏa mãn.

“hi.... hi....”

Đỗ Tuyết thấy bộ dáng Trương Dương như vậy nhịn không được cười lên một tiếng, nụ cười này giống như ngày xuân trăm hoa đua nở, khuôn mặt xinh tươi như hoa làm tâm thần Trương Dương nhất thời rung động, vẻ mặt si ngốc nhìn khuôn mặt Đỗ Tuyết, đối với nữ nhân, năng lực chống đỡ của Trương Dương là con số không.

“Nhìn cái gì” Đỗ Tuyết thấy Trương Dương cứ nhìn chằm chằm vào nàng, vẻ mặt nhất thời đỏ bừng, vội vàng cúi đầu làm bộ ăn cơm.

20. Chương 20: Thiên Tài Đích Đản Sanh

“Không không, ta cũng không cười cái gì, người còn chưa ăn no, không ăn nhanh đi?”

“Ăn, ăn, tại sao không ăn?” Trương Dương vừa nói vừa đứng lên chạy đến bên trong đại sảnh lấy một chén cơm đầy ắp, thấy con mắt Đỗ Tuyết mở thật to, vẻ mặt lộ ra bộ dáng không thể tin được.

“Hắc hắc, tại cơ thể phát triển, không có biện pháp.”

“.... Người có muốn kêu thêm vài món ăn không?”

“Không cần không cần, người xem, canh trứng cà chua thế này có thể ăn được một chén cơm rồi.” Trương Dương nói, đem bát canh trứng chan vào bát nói: “cả mấy ngày không ăn cơm rồi, ***, cơm ngon a.”

“Nghe nói người là người ở thị C, tại sao không trở về nhà ăn cơm?”

“Ta không phải người địa phương thị C, mới chuyển đến thị C mấy năm, ba mẹ ta đi ra nước ngoài công tác, ta kiên trì đợi ở lại nhà, rồi thuê một phòng ở tại trường học vừa tiết kiệm lại vừa tiện lợi.”

“Oh!”

Hai người lại trầm mặc, Trương Dương ăn chén cơm này tốc độ chậm hơn, hẳn không ngừng nhìn trộm nữ hài tử, đột nhiên phát hiện, ngay từ đầu chỉ nghĩ là một nữ hài tử xinh đẹp, bây giờ xem ra lại càng rực rỡ, mà xinh đẹp lại có một nét đơn thuần, phẳng phất như hoa sen từ trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Trương Dương không khỏi âm thầm thở dài, đáng tiếc danh tiếng của chính mình tại trường học quá xấu, bằng không có thể là một cơ hội tốt để theo đuổi.

“Người thích văn học sao?” Rốt cục, Đỗ Tuyết cũng ăn xong một chén cơm, buông bát xuống hỏi chuyện.

“Không thích.” Trương Dương cũng buông chén, chậm rãi uống một ngụm trà.

“Không thích?” Đỗ Tuyết nhất thời sửng sốt nói: “Ta thấy người đối với thi từ cũng có chút kiến giải mà.”

“có cái gì kiến giải, chỉ là nói lung tung, kỳ thật, ta cũng thích Nhạc Phi, lúc ấy thoát thân không được bèn hồ ngôn loạn ngữ, bây giờ thông suốt, chân thành xin lỗi lão nhân gia a”

“Hi hi về mặt sự phụ ta rất tiếc nuối khi người đi, có biết không, ông ấy nói người có suy nghĩ phi thường đặt biệt đấy.”

“Có đúng vậy không.”

Trương Dương không có hứng thú nói qua loa, nhắc đến thi từ hẳn đột nhiên rất muốn đến đồ thư quán xem lại quyển sách số học còn chưa được đọc.

Hai người chỉ nói một câu, nhưng là hai người cũng không có nói rồi đi, hình như có một loại lực lượng vô hình giữ bọn họ ở lại, Đỗ Tuyết đối với Trương Dương tràn ngập sự tò mò mà Trương Dương đối với Đỗ Tuyết lại thấy một loại hấp dẫn lạ kì. Nhưng là, hai người tựa hồ không tìm được tiếng nói chung, Trương Dương trong đầu mặc dù có vô số tri thức văn học nhưng hẳn dưới tình huống không có hứng thú căn bản không cách nào nói ra được.

“Tuyết nhi!”

“Tuyết nhi!”

Trong khi hai người đang vất óc suy nghĩ đề tài nói chuyện, bên ngoài phát ra một thanh âm nam tính.

“A.... Phi ca, ở chỗ này.”

Đỗ Tuyết vừa dứt lời, một người trẻ tuổi cao gầy kéo tấm màn chắn ra, người thanh niên khuôn mặt bệnh tật tái nhợt, đúng là Trương Dương khi ở thư viện đã ngồi vào cái ghế của hắn.

“Tuyết nhi, vừa rồi tìm muội rất lâu, điện thoại di động lại không ai nghe.” Người trẻ tuổi phảng phất như Trương Dương không tồn tại, hướng Đỗ Tuyết mà trách cứ.

“Ồ ... điện thoại di động muội để quên trong ký túc xá, phi ca, đây là Trương Dương đồng học, hệ mỹ thuật.” Đỗ Tuyết đứng lên giới thiệu.

“chào người, Trương Dương.” Trương Dương đứng lên đưa tay ra.

“Trương Dương, ta biết người là một nhân vật phong vân của trường học chuyên đi quay trộm.” Người trẻ tuổi nọ cười lạnh nhạt, nhìn Trương Dương một cái rồi tiếp tục nói chuyện với Đỗ Tuyết: “sau này nếu có đối bụng thì ta cùng người ăn cơm, sao lại cùng người khác ăn cơm thế này?”

“Phi ca....” Đỗ Tuyết kêu lên.

“Tốt lắm, đi nào, cơm cũng ăn xong rồi, a a, mời nữ hài tử ăn cơm lại như vậy a?” Người trẻ tuổi nhìn thoáng qua mặt bàn bữa bãi đã bị Trương Dương càn quét, trong ngữ khí tràn ngập sự khinh bỉ.

“Phi ca, là mời mời hân ăn cơm!” Đỗ Tuyết tức giận đỏ bừng mặt, hai tay dùng sức nắm lấy vạt áo.

“Cái gì? Ha ha ha.... Mời mời hân ăn cơm? Đàn bà mời nam nhân ăn cơm?” Người trẻ tuổi cười ha hả.

“Là muội mời thì sao.”

Trương Dương thủy chung không nói gì trong ánh mắt chợt lóe lên một tia hàn quang rồi biến mất, trong khi đang nói chuyện, hắn lấy ví đựng cần thận xuất ra một ít tiền đặt ở trên bàn rồi bước đi ra ngoài.

“Lữ Phi, người đi quá xa rồi đấy”

Lúc Trương Dương đi ra khỏi quán cơm, hắn nghe được thanh âm tức giận của Đỗ Tuyết, Trương Dương có thể tưởng tượng được, bây giờ vẻ mặt của Đỗ Tuyết dám chắc đã đỏ bừng, con mắt thì mở thật to...

Nghĩ đến bộ dáng tức giận của Đỗ Tuyết, Trương Dương vốn đang buồn bực nhin không được cười lên một tiếng, về phần cái tên Lữ Phi kia, Trương Dương căn bản không có để ở trong lòng, loại vũ nhục này không phải là lần đầu tiên, cũng không phải là lần cuối cùng, đương nhiên, lúc này đây lại có sự khác nhau rất lớn, trước kia những kẻ có dũng khí vũ nhục Trương Dương đều là sinh viên sắp tốt nghiệp, sinh viên lớp thấp đều không dám vũ nhục hắn bởi vì mọi người đều biết, Trương Dương có bạn thân là Lưu Bưu...

“Lữ Phi....!”

Trương Dương âm thầm nhẩm lại cái tên này, tên này rất quen thuộc, nhưng mà Trương Dương trong thời gian ngắn không thể nhớ nổi đã gặp qua tên này ở nơi nào.

Phiền!

Trương Dương sau khi ra khỏi quán cơm liền bước tới phòng bảo vệ, liếc mắt nhìn một cái nhưng không có thấy bác Vương, hắn vốn là chuẩn bị hỏi một chút kế hoạch mà bác Vương đang theo đuổi đã được hoàn thành chưa, xem ra không có rồi, Trương Dương ở trường học đọc sách được ba năm cho đến bây giờ hắn còn không có biết bác Vương ở ban nào, hình như hắn một năm 365 ngày đại bộ phận thời gian đều là ở tại đây, nhưng là tùy lúc lại không có ở phòng bảo vệ.

Lúc này màn đêm đã bắt đầu phủ xuống, Trương Dương không muốn về túc xá ngủ, còn phải đi Đồ thư quán xem qua sách thể lực học mà hắn cảm thấy rất hứng thú.

Đồ thư quán lúc này rất nhiều người. Thật tốt! Quyển sách Trương Dương thích, “Kế toán lưu thể lực học nguyên lý” vẫn còn, Trương Dương cầm quyển sách lựa một chỗ ngồi xuống, rất nhanh hắn đã trầm mê vào thế giới của những con số, hết thấy phiền não đều bị quên đi.

Trương Dương chính mình cũng không biết, hắn bây giờ tựa như một hồ không đáy hấp thu tất cả các tri thức liên quan đến số học. Từ sau khi vụ nổ xảy ra, đa số cho rằng hắn bị tổn thương trí nhớ, nhưng là không ai biết được trí nhớ của hắn bây giờ còn tốt hơn lúc trước.

Trí nhớ này không trọn vẹn mặc dù có trí thức phong phú nhưng cũng phải chính Trương Dương chủ động học tập mới có thể đánh thức những tri thức này, bây giờ, Trương Dương nếu muốn lợi dụng những tri thức này chỉ có hai cách, đầu tiên, chính là phải chịu nguy hiểm thì khi đó tiềm năng trong cơ thể mới bộc phát.

Trên tàu hỏa đúng là một lần bộc phát tiềm năng, mà tại khóa đường trung văn hệ coi như là một loại tiềm năng bộc phát.

Cách thứ hai chính là Trương Dương chính mình chủ động học tập, tỷ như có một quyển sách nào đó hoặc là một việc nào đó trong trí nhớ chính mình không được trọn vẹn sẽ gây ra cho mình một sự hứng thú vô cùng, Trương Dương sẽ thông qua học tập sẽ chủ động hoán tỉnh. Bây giờ, Trương Dương đối với số học rất yêu thích chính là biểu hiện cụ thể.

Đột nhiên!

Trong khi Trương Dương lật sang trang một tờ giấy rơi ra, Trương Dương ngẩng mặt lên nhìn, mặt trên cư nhiên là một đề bài số học, như là một loại bản năng, Trương Dương từ trên người lấy ra một cây bút bi bắt đầu làm bài....

21. Chương 21: Đồ Thư Quán.

Trương Dương không biết rằng trong khi hắn chuyên chú đọc sách, cái lão nhân ban ngày hắn gặp phải đang đứng ở cách đó không xa nhìn hắn, tựa hồ đang suy tư điều gì.

Đêm đó, Trương Dương ngủ rất say, mà ngay khi hắn nằm ở trên giường, lão nhân chính là đang ngồi ở trên bàn, ngay đó có quyển sách “kế toán lưu thể lực học nguyên lý”, trên tay lão đầu ấy cầm một tờ giấy.

Đây là một bài toán của đại học Harvard trình độ sinh viên đại học mới hiểu được phương pháp hình học không gian mà giải bài toán, chính là bình thường chưa từng có mấy sinh viên học xuất sắc, nhưng tại ngôi trường bỏ đi này lại xuất hiện một nhân vật như vậy làm cho lão giáo thụ rất khiếp sợ.

Lão nhân mặc dù ở tại C thị văn lý học viện nhưng trên thực tế chính là giảng viên của đại học Harvard, nghỉ hưu trở lại cố hương dưỡng lão, chỉ là ngẫu nhiên tham dự lắng nghe một số buổi giảng dạy trong trường mà thôi.

Dương nhiên, để cho lão nhân khiếp sợ không phải là do Trương Dương làm ra cái đề này mà là phương pháp Trương Dương giải đề, đề này không chỉ dùng hình học không gian để giải đáp mà còn dùng hình học phẳng để giải, loại phương thức giải quyết này làm cho lão nhân tràn ngập kích động.

Bởi vì, phương pháp giải đề quá đơn giản, đơn giản đến nỗi hần không thể tư nghị, Trương Dương đầu tiên dùng phương pháp hình học phẳng chuyển nó về mấy cái công thức hình học không gian, sau đó lại dùng công thức của chình mình chứng minh để giải quyết bài toán này.

Lão nhân không biết tất cả là do Trương Dương có lòng hảo tâm, hần sợ khi lưu lại bài giải này vị đồng học kia lại có điều gì không hiểu cho nên hần đã dùng phương pháp đơn giản nhất, hần căn bản không biết m lòng hảo tâm của mình lại làm cho một lão nhân khiếp sợ như thế.

Lão nhân thở dài một tiếng, nhẹ nhàng đặt tờ giấy trong tay xuống, lão cảm giác được chính mình có điểm kích động, loại cảm giác này đã thật lâu không có xuất hiện. Nhớ kĩ, khi cảm giác này xuất hiện đã rất lâu rất lâu rồi, trong ánh mắt lão nhân không nhận được hiện lên một tia đau thương...

Buổi sáng hôm này có môn chuyên ngành, Trương Dương đã rời khỏi giường từ sớm, mặc kệ là đại tam hay là đại tứ. Môn chuyên ngành, Trương Dương bình thường đều đi học, hần có một tiêu chuẩn làm người cho chính mình, hần cho rằng, chính mình nếu là học chuyên ngành này thì nhiều ít cũng là cần phải điểm danh.

Ánh sáng chiếu vào khe cửa, Trương Dương nhìn thoáng qua chiếc rèm cửa được vén lên một nửa, nhận không được nuốt một ngụm nước miếng. Cuối cùng, Trương Dương chịu không được hấp dẫn nhẹ nhàng đi đến bên rèm cửa kéo ra....

“Sát....”

“Sát...”

Trương Dương lại càng hoảng sợ, hần chỉ là vừa mới kéo rèm ra tòa nhà đối diện đã truyền đến những tiếng kéo rèm cửa, dựa theo lý thuyết mà nói, với khoảng cách xa như vậy Trương Dương hần là không nghe thấy được nhưng mà hần hết lần này đến lần khác đều nghe rõ.

Trương Dương vội vàng khom lưng trốn vào sau rèm cửa, từ khe hở bên trong nhìn lại, chỉ thấy các rèm cửa sổ tòa túc xá bên kia đã được kéo lại, rất nhiên rèm cửa vẫn còn đang đung đưa, hiển nhiên là vừa mới được kéo lại...

Trong lòng hần không khỏi có một trận buồn bực, thời tiết tốt như vậy vốn là dịp tốt để rình trộm nhưng không biết mình đã phạm phải sai lầm ngu ngốc gì mà cái gì cũng nhìn không được.

“Người anh em, đừng phí công nữa, chỉ cần chúng ta bên này rèm cửa có chút đông tĩnh thì bên kia sẽ kéo lại hết thấy.” Bạn cùng phòng của Trương Dương đang nằm trên giường ngẩng đầu nói.

“A... Khái Khái.... Không không....ta chỉ là muốn có chút gió thôi....” Trương Dương lúng túng nói.

“Trương Dương, chúng ta cũng chỉ là muốn có chút gió, chính là bây giờ thông gió cũng bị người khác hoài nghi, chỉ cần là kéo rèm cửa ra thôi, người muốn nhìn thì ở bên trong cũng giống nhau, yên tâm, chúng ta sẽ không tố cáo đâu....” Một người bạn cùng phòng khác cũng lộ đầu ra nói.

“....” Trương Dương không nói gì.

“Trương Dương, chúng ta đã ở với nhau mấy năm, chuyện đó nói ra cũng không ai trách gì người, chỉ là, chúng ta có vấn đề muốn hỏi người.” Lại một người từ trên giường lộ đầu ra.

“Àn?” Trương Dương trầm nghĩ không ổn, nhưng mà hần cũng không giải thích.

“Người tại sao muốn đem những tấm ảnh này tung ra ngoài, chúng ta mấy người bên trong ký túc xá này xem không tốt hơn sao, ai....” Một tên bạn cũng phòng nói chuyện với bộ mặt vô cùng tiếu ngạo.

“Cái này, cái này Các người trò chuyện tiếp đi, ta còn phải đi học nữa, còn phải chuẩn bị, các người cũng biết công tác chuẩn bị của môn chuyên ngành chúng ta rất lâu đấy...”

Trương Dương vội vàng bỏ chạy.

Cái buổi sáng này, Trương Dương trải qua tiết học vẽ, vẽ một chút bức tượng thạch cao nhằm chán vô vị, cuối cùng lại tô màu nước lên rồi mới rời khỏi phòng vẽ, sau khi ăn xong bữa cơm trưa lại đi đến thư viện.

Thư viện rất yên tĩnh, Trương Dương lại thấy cái lão nhân kia, hai người chạm mặt nhau một chút rồi cũng cúi đầu đọc sách.

Đối với tính cách của Trương Dương mà nói, hẳn căn bản không thích hoạt động xã giao, huống chi tuổi của lão nhân này thoát nhìn cũng khá cao, cũng không phải là đối tượng để hắn giao tiếp.

Lúc này đây, Trương Dương lấy ra cây bút, mỗi lần đến thư viện thì hắn chỉ có mỗi dự định tính toán.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tốc độ Trương Dương vẫn như cũ là nhanh một cách không bình thường, một quyển sách cực kỳ khó trong nửa giờ hắn đã thay quyển khác, vô tình gặp được một cái nan đề thì dừng lại cầm lấy bút viết vài cái.

Trương Dương càng ngày càng mở rộng các vấn đề liên quan, so với phương pháp tích phân, phương pháp đại số, phương pháp logic, phương trình vi phân, lưu thể lực học....cơ hồ, dần dần các khoa mục của thiết kế toán học hắn cũng bắt đầu đề cập đến.

Rất nhanh, Trương Dương đã phát hiện, những bộ sách bên trong thư viện này không thể thỏa mãn dự định của hắn.

Trên thực tế, cái trường học này vốn là chỉ là một cái mặt lưu học phủ (trường cao đẳng lỗi thời), sách nhập vào thư viện cũng ít, rất nhiều bộ sách đã không theo kịp thời đại, may là lịch sử của trường học cũng lâu đời, ít nhiều cũng còn có chút tư liệu, nếu không thì Trương Dương cũng không đọc được bao lâu. Dù sao, Trương Dương bây giờ có thể lựa chọn đọc rất nhiều loại sách, rất nhiều tư liệu trong thư viện nhưng phạm vi liên quan cũng tương đối hẹp hòi.

Ước chừng khoảng năm giờ chiều, Trương Dương đối với giá sách số học phía trước cũng đã mất đi hứng thú, hắn đi dạo bên trong thư viện một cách nhàm chán, cố gắng tìm ra một chút tư liệu mà mình tương đối cảm thấy hứng thú.

“Trương Dương?”

“... Đỗ Tuyết!”

Đang lúc Trương Dương đang đi dạo bên trong thì sau lưng truyền đến một thanh âm trong trẻo của nữ hài tử, Trương Dương quay đầu lại nhìn, thì ra là Đỗ Tuyết.

“Xin lỗi.” Đỗ Tuyết thấy Trương Dương, vâng vâng góc áo của mình cúi đầu nói, bên tai và cổ đều ửng hồng.

“A a, không có việc gì, người cũng đọc sách à?” Trương Dương không muốn dây dưa cái vấn đề trên nữa.

“Đúng vậy, ta mỗi ngày đều tới nơi này đọc sách, ta thích loại không khí này được rồi, người xem loại sách nào?” Đỗ Tuyết thấy Trương Dương tựa hồ không để tâm, nhất thời thở dài một hơi.

“Không có thích cái gì, tùy tiện lục lọi mà thôi...”

Trương Dương cười cầm trong tay quyển sách “Sơn hải kinh” từ trên giá sách, sách này hắn khi còn nhỏ đã từng xem qua, vừa rồi chỉ là tùy tiện lục lọi lấy ra.

“Người thích xem loại sách này sao?”

“Không cảm thấy hứng thú với cái gì, trước kia thì thích xem võng lạc tiểu thuyết, gần đây bạn cũng không có xem qua.”

“A ... người cũng thích đọc võng lạc tiểu thuyết?” Đỗ Tuyết vẻ mặt hưng phấn.

“Ân, giết thời gian mà.”

Nhìn da tay trắng nõn của Đỗ Tuyết, trổng ngực Trương Dương đập mạnh liên hồi, Đỗ Tuyết là mẫu nữ nhân càng nhìn càng xinh đẹp, nhu mì rất dễ làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác muốn bảo vệ, trong khi trên xe lửa, Trương Dương đột nhiên bộc phát dừng khí muốn bảo vệ người con gái có cái khí chất nhu mì này, đây là tâm lý chung của nam nhân đều muốn bảo vệ những người yếu nhược....

22. Chương 22: Tư Duy Đích Bí Mật.

“A ... hần hần Hần không phải là bạn trai của ta...” Về mặt Đỗ Tuyết nhất thời đỏ bừng.

“Không phải bạn trai của cô?” Trương Dương nhất thời sững sốt.

“Ân, hần là bạn học thời phổ thông của ta” Đỗ Tuyết tựa hồ có điều gì khó nói.

“vậy hần cũng là chuyển trường à?” Trương Dương tựa hồ hiểu được Lữ Phi rất lạ mắt, mặc dù người bên trong trường học hần nhận biết không được mấy người nhưng chỉ cần là năm hai năm ba hần tuyệt đối sẽ không cảm thấy lạ mắt như vậy.

“Không phải không phải, hần mới là năm một mà!”

“Năm một” Trương Dương nhất thời sững sốt, cùng Đỗ Tuyết là bạn học nhưng lại chỉ mới là năm một.

“Hai vị đồng học, nơi này là thư viện chứ không phải là nơi yêu đương, nếu các người còn tiếp tục ồn ào thì xin mời các người rời khỏi nơi này.”

Đỗ Tuyết đang chuẩn bị trả lời Trương Dương thì lập tức bị một âm thanh nghiêm khắc cắt đứt, người nói chính là quản lý của thư viện đeo mắt kính gắt gao nhìn thẳng vào Trương Dương, vẻ mặt nghiêm túc.

Đỗ Tuyết nhất thời mắc cỡ về mặt đỏ bừng, vội vàng cúi đầu đi ra phía ngoài, còn Trương Dương nhếch miệng hưởng nữ tử cười một cái rồi cũng theo ra ngoài, bây giờ là lúc ăn cơm, Trương Dương cũng lại nhìn trúng sắc mặt của lão xử nữ này, mọi người trong trường đều biết quản lý viên của thư viện là một lão xử nữ, nghe nói khi còn trẻ đã chịu nhiều đau khổ nên đối với việc nam nữ phi thường thống hận. Cho nên tình lữ bên trong trường học muốn tại thư viện đàm tình thuyết ái thì tuyệt đối là đã tìm sai địa điểm....

Đợi đến khi Trương Dương rời khỏi thư viện lão nhân ngồi ở trong góc lập tức đứng lên đi tới thùng rác lấy tờ giấy vừa rồi Trương Dương viết nháp lên đó.

Nhìn mặt trên đầy rẫy những công thức tính toán, ánh mắt lão nhân ngày càng trở nên ngưng trọng.

“Trương Dương, người không hề xấu như lời đồn.” Đỗ Tuyết về mặt tràn đầy nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, vô tư như một đứa trẻ.

“A a, người xấu nếu nhìn ra được thì không phải là người xấu chính thức.”

“Người rất xấu sao?” Đỗ Tuyết nghiêng đầu hỏi.

“Hắc hắc, cái này....”

Trương Dương làm ra vẻ mặt của một tên sắc lang nhìn vào chỗ nhấp nhô đầy đặn của Đỗ Tuyết, khoe miệng ứa ra nước bọt.

“Không để ý tới người nữa” Đỗ Tuyết nhất thời trên mặt đỏ bừng, cúi đầu tránh ánh mắt của Trương Dương vội vã rời đi.

Nhìn bóng lưng của Đỗ Tuyết khuất dần, Trương Dương không nhịn được thở dài một tiếng, nữ hài tử này ngây thơ đến đáng sợ, Trương Dương cũng có điểm hoài nghi Đỗ Tuyết tới cùng là ngây thơ hay là ngu ngốc, dựa theo bình thường mà phân tích, một nữ hài tử năm ba thì không thể đơn thuần như vậy được.

Có ba khả năng.

Đầu tiên, nàng là một người được lớn lên trong hoàn cảnh cực chiều, dung dưỡng thành cái tính cách đơn thuần này.

Thứ hai, nàng là người ngu ngốc, lần đầu tiên nói chuyện làm cho người ta cảm giác rất đơn thuần nhưng trên thực tế là ngu xuẩn.

Thứ ba là làm bộ đơn thuần.

Trương Dương không nhìn được chếp chếp miệng, nếu là loại thứ ba vậy thì nữ hài tử này thật là đáng sợ, nhưng mà Trương Dương nguyện ý tin tưởng có thể là loại một hoặc hai, khả năng loại thứ ba là rất nhỏ.

Ngay lúc Trương Dương chuẩn bị xoay người lại, hần nhìn thấy một người, cảm thấy một ánh mắt sắc bén chợt lóe lên.

Là Lữ Phi!

Trong nháy mắt Lữ Phi và Đỗ Tuyết gặp nhau, hần nhìn thoáng qua Trương Dương, trong ánh mắt tràn ngập hàn ý, phẳng phất như là lưỡi dao.

Ngay lúc đó Trương Dương cảm giác được một mối nguy hiểm cực độ, loại khí tức nguy hiểm này còn vượt xa so với khi gặp phải nguy hiểm trên xe lửa, Trương Dương không thích cái cảm giác này, cảm giác này làm cho hần cả người dường như mất khống chế rất nguy hiểm....

Nhìn bóng lưng Lữ Phi và Đỗ tuyết rời đi, đầu ngón tay hần khẽ run lên, trên người toát mồ hôi, vừa rồi ánh mắt của Lữ Phi hiện lên sát ý, một loại dự cảm giết người mãnh liệt.

Tại sao?

Trương Dương lau mồ hôi trên mặt, hần lo lắng nhất chính là thân thể của chính mình mất đi sự khống chế mặc dù tư duy trong óc thì lại không bị ảnh hưởng từ bên ngoài.

Tại sao lại như vậy?

Trương Dương hồn vía lên mây hướng về phía tức xá đi đến, vừa rồi sát khí trong nháy mắt làm cho hần kinh tâm động phách, thân thể chính mình lại bị ngoại giới kích thích căn bản không có cách nào khống chế được, loại tình huống này phi thường nguy hiểm, bây giờ là xã hội pháp chế hần chỉ là một học sinh, một khi thân thể mất đi khống chế, chính thức chịu tội chính là hần.

Không được, cần phải tìm ra nguyên nhân chính thức!

Sau khi trở lại tức xá, Trương Dương bắt đầu sửa sang lại ký ức của mình, chỉ phát sinh từ sau khi vụ khủng bố, Trương Dương đã hôn mê hơn một tuần lễ, trên thực tế trong hơn một tuần đó, tư duy của Trương Dương vẫn bảo trì trạng thái thanh tỉnh, hần cảm giác được não bộ mình sinh ra biến hóa thật lớn, hần cảm nhận được vô số trí nhớ đang xoay quanh trong đại não, cũng nhờ có hơn một tuần hoãn lại nên Trương Dương mới có thể tỉnh lại trả lời đầy đủ các câu hỏi của cảnh sát.

Điều này nói lên cái gì? Nói rằng, đại não thủy chung vẫn còn đang dưới sự khống chế của hần nhưng ý thức và hành động của hần không cách nào khống chế được.

Nhưng là chuyện phát sinh trên tàu lửa đã phá tan ý nghĩ của Trương Dương, hần đã có thể dám chắc, khi có ngoại cảnh tác động kích thích tới đại não, thân thể hần sẽ mất đi khống chế, mặc dù ý nghĩ của mình thủy chung vẫn bảo trì thanh tỉnh nhưng mà hần không cách nào khống chế được hành vi năng lực của chính mình, tỷ như trên tàu lửa, nếu là như trước kia hần vạn phần không dám phản kháng

Đồng thời Trương Dương đã dám chắc trong trí nhớ không trọn vẹn của chính mình, có một nhà toán học đứng đầu và một tên giết người lãnh khốc, rất nhiều hành động của chính mình đều bị tư duy của hai người này khống chế, vì vậy lúc bật thốt lên tính toán tốc độ của tàu hỏa và thời gian đến trạm chính là một ví dụ điển hình.

Nhà toán học!

Bỗng nhiên, Trương Dương ánh mắt chợt lóe lên, trên xe lửa tư duy của hần đã bị ảnh hưởng bởi nhà toán học, trong thư viện cũng bị như thế. Nhưng khi hần bắt đầu học tập thì lại không bị khống chế, ít nhất bây giờ khi hần vẫn chưa trải qua loại kích động trước kia.

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ muốn đem trí nhớ dung hợp với tư duy bên trong thì sẽ không bị ảnh hưởng.”

Trương Dương nhìn trần nhà, trong miệng thì thầm, nếu thật sự là vậy thì hẳn phải đem toàn bộ trí nhớ dung hợp với tư duy của mình, không biết sau này tư duy có ảnh hưởng đến ngôn ngữ cử chỉ của mình hay không.

Nghĩ như vậy, Trương Dương không khỏi tự cười: “Có thể không?”

Trương Dương phi thường rõ ràng, trong óc mình có rất nhiều trí nhớ đáng sợ, có thể cả đời hẳn cũng không làm cho trí nhớ này dung hợp với tư duy của mình được.

Nhà toán học, nhà vật lý, nhạc sĩ, bác sĩ... Không dễ cho ta sống sao?

23. Chương 23: Ngã Đích Địa Bàn

Bất quá Trương Dương vẫn quyết định cần phải đem trí nhớ của cao thủ bác kích dung hợp, bằng không động còn không động được lại còn muốn giết người, vậy làm sao được

Nghĩ đến đây, Trương Dương đột nhiên có một loại ham muốn, một loại ham muốn muốn học tri thức bác kích, vừa nghĩ vậy, Trương Dương lập tức bật dậy nhảy xuống giường

Lão tử bộ dáng yếu ớt không chịu được một cơn gió còn học bác kích cái gì?

Trương Dương khổ sở nghiêm mặt nhìn cánh tay trắng tuột không có một chút cơ bắp, đồng thời Trương Dương phát hiện chính mình không cách nào xuất ra một chút trí nhớ về phương diện tri thức bác kích, rất nhiều sự việc chỉ là một chút khái niệm mơ hồ, chẳng hạn như xuống tay phải quyết liệt, không để lại đường lui, võ thuật chân chính không phải là xem thấy đẹp mà là ở kết quả v.v.

Trên thực tế, Trương Dương bản thân còn không có tìm được nguyên nhân chính thức, bây giờ đại não của Trương Dương giống như một máy điện toán siêu cấp, bất quá nội dung bên trong máy tính mặc dù nhiều nhưng phải tìm tòi mới gặp được đầu mối (thủ hiệp), cũng giống như học tập tri thức số học thông thường, phải có một số bộ sách hướng dẫn, dù sao trí nhớ này không phải của bản thân Trương Dương

”Trương Dương, người đang làm gì?”

Lưu Bư đẩy cửa tiến đến, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bộ dáng Trương Dương đang làm ra vẻ gồng bắp tay

”a... khục khục... không có gì, không có gì, vừa rồi ăn cơm, vận động vận động...được rồi, người gần đây bận việc gì mà không thấy người?”

Hắc hắc, trương dương, nói cho người một tin tức tốt, Lưu Bư vẻ mặt thần bí hề hề cười nói

”Cái gì?” (toát mồ hôi) Trương Dương đối với vẻ mặt của Lưu Bư sớm đã tập thành thói quen

Ta bây giờ là lão đại, ta cũng có địa bàn...ha ha ha

Vốn Lưu Bư đang thấp giọng nói còn chưa nói xong đã đắc ý cười rộ lên

Oa... chúc mừng chúc mừng, rốt cục lên chức lão đại, bây giờ ta có phải gọi người là đại ca không?

Khắc...đi, cùng bốn đại gia ra ngoài xem xem!

Lưu Bư cũng không cho Trương Dương có cơ hội phản đối, mạnh mẽ lôi Trương Dương ra cửa, leo lên chiếc mô tô 250 phân khối chạy đi, lưu lại một đám khói đầy trời, khi Vương Bá hùng hùng hổ hổ nhảy ra ngoài cửa phòng bảo vệ bọn họ đã biến mất không thấy bóng dáng

Gần đây vương bá rất buồn bực, tên Lưu Bư tựa hồ thích tại cửa trường đi tới đi lui, tụ tập năm ba người thành một nhóm không biết làm cái gì.

Vương bá tự nhiên không biết Lưu Bư hiện tại đã là nhất phương lão đại, đương nhiên là lão đại khẳng định có một số thủ hạ để sai khiến, mà học sinh hư hỏng trong trường học đương nhiên thành mục tiêu của hắn

Đây là địa bàn của người?

Trương Dương miệng há hốc nhìn một con phố nhỏ, đây là một phố nhỏ ước chừng dài hai trăm thước, độ rộng phố nhỏ vừa đủ một cái xe nhỏ, đương nhiên, xe nhỏ không có khả năng đi vào, bởi vì bên trong còn có một ít người đi đường, sợ là một người đi đến cũng gây ão xe

Cửa Phố nhỏ rất tập nập, phần lớn đều là người đánh giày, bán trái cây cùng rau quả, bên phải phố nhỏ có một hiệu sách không tới mười mét vuông, đều là sách lậu về internet

Hư...nói nhỏ... Lưu Bư thấy Trương Dương nói ra, nhất thời khẩn trương hướng Trương Dương nuốt một tiếng

“trách tích?” (toát mồ hôi)

“phố nhỏ không phải là địa bàn của ta, địa bàn của ta là cửa ngõ của phố, mỗi ngày chú ý người ra vào, nếu như gặp người không quen, hình dáng khả nghi liền gọi điện thoại thông báo”

Trương Dương suy đoán nửa ngày mới rõ ràng ý tứ của Lưu Bư, thì ra phố nhỏ này đi vào ước chừng hơn hai trăm thước có một sông bạc dưới đất, mà Lưu Bư là phụ trách giám thị cửa ngõ của phố, nếu có người hình dáng khả nghi lập tức phải thông báo, mà phố nhỏ này có hơn hai trăm thước, chỉ cần nhận được thông tri, sông bạc dưới đất cũng có đủ thời gian rút lui

Đồng thời Trương Dương cũng hiểu rõ rằng công việc ở địa bàn này cũng không nhẹ nhàng, mỗi ngày ít nhất phải làm hơn mười lần tiếng đồng hồ, quan trọng nhất chính là phải nhớ kỹ từng người một bên trong phố, kể cả hơn một trăm hộ gia đình bên trong, đơn giản mà nói chính là phải quen thuộc mỗi một người đi vào phố nhỏ này, nếu gặp người lạ lập tức phải thông báo

“Tổng Đào, lại đây” Lưu Bư vẫy tay, một tên trông như con khỉ lập tức từ trong hiệu sách chạy ra

“Bư ca, sao đến sớm vậy?” tên gọi là Tổng Đào vẻ mặt xiểm nịnh cười với lưu bư

“ân ân, đây là Trương Dương, huynh đệ của ta”

“A, ... chào Dương ca!” Tổng Đào cúi người gật đầu chào

“khái, khái... chào Đào ca” Trương Dương nhất thời không nói gì cùng tên gầy trơ xương này bắt tay, cảm giác bàn tay chứa mình như là bắt lấy nắm xương

“Người hôm nay trông lâu hơn một chút, huynh đệ tới, đợi lát nữa người đi ăn cơm ở quán bên, tiền tính vào ta!” Lưu Bư bàn tay to vung lên

“Bư ca, ta đã nhìn năm giờ rồi, hoa hết mắt, ô, ô...”

“Đừng có la, đi theo Lưu ca ta, sẽ không bạc đãi với người đâu ”

Lưu Bư đuổi Tổng Đào như đuổi gà vào bên trong hiệu sách, thư điểm là một địa phương ‘giám thị thiên nhiên’ (dùng để theo dõi rất dễ dàng), có thể tránh mưa gió, còn có thể che dấu tung tích...

Trương Dương nhìn thoáng qua “bộ xương khô” đáng thương nọ sau đó đi theo Lưu Bư tới một quán nhỏ phụ cận phố nhỏ, gọi một bịch đậu phộng nhỏ, đĩa mì cùng một bình bia, hai người bắt đầu uống

“Trương Dương, chúng ta quây không tồi chứ, ha ha! Chỉ từ lần trước sau khi chúng ta gặp qua Tiêu lão đại, liền có người liên hệ với ta, an bài cho ta khối địa bàn đó, hắc hắc, còn cho phép ta dẫn đầu năm tiểu đệ, thấy không, vừa rồi tên kia bây giờ chính là theo ta quây...” Lưu Bư vẻ mặt đắc ý cười, tâm tình cao hứng uống hết một vại bia...

“Không sai, không sai” Trương Dương nhai cơm, vẻ mặt không hứng thú lắm. Chuyện giang hồ đối với hắn tuy chứa đầy cảm giác thần bí, nhưng là hắn không muốn hòa nhập vào, mà Lưu Bư bây giờ sau khi đi theo Tiêu Viễn Hành liền trở thành 1 nhân vật giang hồ điển hình, điều này cùng với trước kia tại trường học quây phá trên bản chất là khác nhau

Người đoán xem, ta bây giờ một ngày thu vào được bao nhiêu? Lưu Bư thấy Trương Dương tựa hồ không có hứng thú, lập tức thần bí cười hề hề nói

24. Chương 24: Cao Tân Chức Vị

“Ba trăm!” Lưu Bưư điên cuồng ha ha cười to

“Ba trăm...”

“Trương Dương quả nhiên bị số tiền này rung động, một ngày ba trăm, vậy một tháng chẳng phải là chín ngàn đại dương? Số tiền này so với lương một người bình thường lao động trí óc cũng cao hơn rất nhiều”

“Hắc hắc, thế nào”

“Ồ!”

“Có hứng thú không?”

“ta bây giờ còn trống bốn vị trí, người đi theo ta không?”

“một ngày ba trăm?” Trương Dương có chút động tâm, nếu một ngày ba trăm, tham gia xã hội đen này cũng không tồi

“khái khái...” Lưu Bưư đang uống rượu, nhất thời xúc động đỏ mặt, rượu trong miệng hầu như phun hết bàn ”Trách tích?”

“Dương ca, ta tổng cộng có ba trăm nguyên, còn phải nuôi sống năm người, nếu ta cho người ba trăm đại dương, chúng ta uống gió tây bắc à?”

“Cái đó...cái đó... khái khái các người sáu người mỗi ngày ba trăm nguyên”

Năng lực biểu đạt ngôn từ của Lưu Bưư phi thường kém, Trương Dương uống gần hết hai bình rượu Lưu Bưư mới giải thích rõ ràng, vốn là, mỗi ngày ba trăm nguyên là tiền riêng cho Lưu Bưư hoạt động, hắn có thể tùy ý chi phối, bất quá điều kiện tiên quyết là phải làm tốt công việc, về phần năm vị trí trên danh nghĩa cùng với phố nhỏ này không quan hệ, nhưng trên thực tế cũng là để Lưu Bưư tự mình lãnh đạo một đám người quản lý tốt cửa ngõ của phố, như bản thân Lưu Bưư nói, nếu như quản lý xuất sắc, rất nhanh liền có cơ hội thăng tiến, cuối năm còn sẽ có tiền thưởng chưa biết cụ thể số lượng

“Năm mươi đại dương một ngày, hoặc quên đi” Trương Dương cúi đầu ăn, nếu như mỗi ngày ba trăm hắn còn có thể lưỡng lự, một ngày năm mươi hắn nghĩ cũng không cần nghĩ, bây giờ giá cả leo thang, năm mươi nguyên một ngày vừa vặn chỉ là vừa đủ sống mà thôi, huống chi trên lưng còn mang danh tiếng xã hội đen, Trương Dương lập tức phủ quyết

“ô, ô... Dương ca, người cần phải giúp chúng ta a, mấy ngày này ta mệt đến chết, ta mới thu được một tên đàn em, chính là tên trông giống con khỉ Tống Đào kia, ô, ô... Đáng thương, đáng thương ta, ta chính mình đều đã trông mấy ngày rồi, mỗi ngày vào vào ra ra mấy ngàn người, nhìn đến hoa cả mắt, đáng thương a...”

“A...”

Trương Dương nhất thời trợn mắt há mồm, khó trách gần đây không thấy Lưu Bưư, hóa ra là ở chỗ này canh gác, Lưu Bưư nói nửa ngày chính là nghĩ muốn hắn hỗ trợ trông giữ địa bàn cho hắn

“Dương ca, người nể mặt huynh đệ mà giúp đỡ ta đi.” Lưu Bưư nói đến rơi nước mắt

“Nhưng mà ta muốn đọc sách, huống chi công việc này cũng không thích hợp với ta ”

“Không có nhưng mà cái gì hết, đọc [cái gì] điều thư, [đều,cũng] đại [bốn] liễu, mỗi ngày cũng chỉ năm giờ thôi, người trước giúp ta một đoạn thời gian, rất nhanh sẽ tốt, ta cam đoan, rất nhanh ta sẽ đưa nhân mã triệu tập, phố nhỏ này cũng không cần sáu người, nhiều nhất bốn người là được, hắc hắc, ta cho bọn chúng mỗi người năm mươi đại dương, ta còn có tiền...”

Nhìn vẻ mặt dương dương đắc ý của Lưu Bưư, Trương Dương không nói gì, xã hội đen này cũng làm quá kém, bây giờ tiền lương dân công một ngày cũng lớn hơn năm mươi đại dương

“Trong hai tháng!”

“Một tháng”

“Ồ, ô hai mươi ngày, không thể ít hơn nữa, ta tìm người dễ dàng sao?”

“Được rồi, trong hai mươi ngày, ta giúp người trong coi chỗ này hai mươi ngày, hai mươi ngày sau người tự nghĩ biện pháp.” Trương Dương thở dài một hơi, hần nhìn thấy được Lưu Bưu đích thật rất lo lắng, người này thật vất vả mới tiến vào được bên trong, tự nhiên là muốn nắm bắt cơ hội leo lên tầng trên, ít nhất cũng muốn ổn định cục diện bây giờ

“Ồ ô, ta thật cảm động a, chính là tự gia huynh đệ tốt, đám kia bình thường ăn của ta, uống của ta, lúc đến già chết đi cần đến bọn họ thì đều chạy hết, yên tâm, rất thoải mái, mỗi ngày tại cửa phố phơi nắng, trước tiên quen thuộc người ra vào, nghe nói bên trong phố nhỏ còn có người giám thị, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...”

Lưu Bưu gần đây trong lòng buồn bực, một đám bạn bè của hần ngay từ khi nghe nói hần theo Tiêu Viễn Hành, cả đám hăm mộ muốn chết, nhưng sau khi để bọn họ ngồi ở đây nhằm chán trông giữ phố nhỏ, cơ bản không có ai nguyện ý, dù sao để cho một đám tiểu tử huyết khí phương cương ở chỗ này đứng mấy giờ ai cũng không muốn

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là không ai nguyện ý là thủ hạ của Lưu Bưu

“Ân, người cũng nhanh chóng an bài nhân thủ cho tốt”

Sau Khi Trương Dương cùng Lưu Bưu nói chuyện xong, Trương Dương tạm thời thành một người của Lưu Bưu, bởi vì Trương Dương còn không quen thuộc cư dân bên trong phố nhỏ, nên phụ trách trông buổi sáng, trước tiên làm quen vài ngày, sáng sớm tám giờ đến giữa trưa khoảng mười hai giờ, mà Lưu Bưu cùng con khỉ kia phụ trách buổi tối, lượng công việc so với Trương Dương nặng nhọc hơn nhiều

Bình thường, sòng bạc buổi sáng đều rất ít người, để Trương Dương trông buổi sáng chủ yếu là để hần quen thuộc người đi vào bên trong phố nhỏ này

Sáng sớm Ngày thứ hai, khi Trương Dương chạy tới phố nhỏ, lập tức hần liền biết hần sai rồi, hần vẫn cho rằng đây là một công việc dễ dàng, kỳ thật phần công việc này khó khăn hơn so với dạy học cùng nhân viên quán rượu rất nhiều

“Người là người của Lưu Bưu?”

“Vâng”

Khi Trương Dương mới vừa ngồi xuống trong hiệu sách, chủ hiệu sách đeo kính dày liền hỏi, sáng sớm hiệu sách còn chưa có người, chỉ có chủ hiệu sách đang sắp xếp lại bộ sách, khi thấy chủ hiệu sách liếc mắt một cái, Trương Dương liền nghĩ tới người quản lý thư viện, hiển nhiên chủ hiệu sách này cùng với người quản lý thư viện là cùng loại người

“Ba” một tiếng vang lên, chủ hiệu sách ném một quyển sách dày lên bàn

“Cái gì cũng không được hỏi, tự mình xem.” Chủ hiệu sách vẻ mặt lạnh lùng, rõ ràng hần đối với Trương Dương không có hứng thú

“Ồ..”

Vốn Trương Dương đang muốn hỏi chủ hiệu sách một chút chuyện thấy chủ hiệu sách vẻ mặt lạnh lùng lập tức biết điều ngậm miệng, cầm lấy quyển sách đọc, nguyên lai đây là quyển viết về các gia đình, mở tờ thứ nhất, Trương Dương liền đoán được đây là tư liệu về hơn một trăm hộ gia đình

Nhìn trang hai, Trương Dương nhất thời toát mồ hôi lạnh, tư liệu này ghi lại chi tiết còn hơn tài liệu quản lý hộ tịch của sở

Thời gian chậm rãi trôi qua, Trương Dương cảm giác muốn đem các hộ tịch này hiểu hết còn muốn khó khăn hơn nhiều đọc bộ sách sổ học cao thâm, một quyển tư liệu dày này hần mất hơn một giờ.

25. Chương 25: Chân Đích Sát Thượng Môn Lai Liễu

Đọc được một nửa, Trương Dương càng há mồm tròn mắt, phố nhỏ này nào chỉ có hơn một trăm hộ, trong bộ sách này ghi lại tất cả tư liệu dân cư lưu động bên trong phố nhỏ, bao quát ăn mày, bán rau, vân... vân... rất rõ ràng.

Nhìn tư liệu dày cộp này, Trương Dương không khỏi rất có ấn tượng đối với Tiêu Viễn Hành, thu thập tư liệu đầy đủ như vậy không dám tưởng tượng phải cần bao nhiêu nhân lực vật lực

Đây cuối cùng là một tổ chức như thế nào?

Trương Dương nhìn chủ hiệu sách đang chăm chú toàn bộ tinh thần sắp xếp lại giá sách, rất rõ ràng chủ hiệu sách này cũng là phụ trách phố nhỏ, chỉ là không biết cụ thể công việc của hắn?

Người tuổi trẻ, nhìn cái gì

“A... không, không” chủ hiệu sách đột nhiên ngước đầu lên, kính mắt lóe lên, dọa Trương Dương nhảy dựng lên

“Làm tốt chuyện của mình, tư liệu này người chỉ có một tuần thời gian đọc” chủ hiệu sách lại cúi đầu

“Oh”

Trương Dương lại có cảm giác mãnh liệt chủ hiệu sách đeo kính này giống quản lý viên thư viện trong trường, duy nhất không giống chỉ là tên không giống mà thôi

Bản tư liệu này dám chắc rất trọng yếu, một tuần, nói cách khác hắn phải trong một tuần phải nhớ kỹ tài liệu hộ khẩu này, sau đó so sánh với tư liệu này giám thị cửa phố, đối với người bình thường mà nói không thể nghĩ ngờ là một nhiệm vụ kinh khủng

Trương Dương nhất thời hiểu được tại sao Lưu Bưu lại không chiêu dụ được thủ hạ, phỏng chừng ai thấy tư liệu hộ khẩu dày cộp này đều cũng đau đầu

Tại đây trong một tuần, ta có thể rời khỏi nơi này không? Trương Dương hỏi

Chủ hiệu sách đột nhiên ngẩng đầu, cặp mắt gắt gao nhìn thẳng Trương Dương. Trương Dương cảm giác được một cỗ hơi thở lạnh như băng lan tràn trong không khí, hắn không rõ tại sao lại sinh ra cảm giác này. Nhưng tồn tại loại cảm giác này tuyệt đối là thật

“Khái..khái ta chỉ là nghĩ tại bên trong phố nhỏ làm quen làm quen...”

”Có thể”

Chủ hiệu sách nọ hạ ánh mắt xuống, nhàn nhạt nói một câu

”Cám ơn”

Thanh âm Chủ hiệu sách vừa dứt, Trương Dương đã như một làn khói chạy ra ngoài, thấy chủ hiệu sách sững sờ nhìn tư liệu hộ khẩu còn trên bàn, trên mặt không khỏi nổi lên một tia cười lạnh, thuận tay đem bản tư liệu hộ khẩu cất đi

Đây là một phố nhỏ dài đến hơn hai trăm thước, phố nhỏ thoạt nhìn là thẳng tắp trên thực tế ở chính giữa có mấy cung tròn, mấy cung tròn này phi thường xảo diệu vừa vặn xe nhỏ không cách nào tiến vào, hơn nữa, bên trong phố nhỏ còn có mấy chướng ngại vật, hẳn là để ngăn xe máy xe đạp không cách nào tăng tốc

Tiến vào hơn hai trăm thước, tại một ngõ rẽ nhỏ, Trương Dương có một loại cảm giác sáng sủa, không gian bên trong cũng không nhỏ, một loạt phòng nhỏ, rất nhiều phụ nữ trẻ em tại trước phòng chơi đùa, phơi chăn chiếu

Khi Trương Dương đi trở về, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một loạt nhà hai tầng, đây là một duy nhất một loạt nhà hai tầng, phía sau nhà cũng có một loạt rất nhiều phòng, Trương Dương cảm giác đầu tiên đoán nơi này chính là sông bạc, bởi vì có thể thấy bên ngoài có một vài ánh mắt cảnh giác

Đi dạo hơn một giờ Trương Dương mới phát hiện, mặc dù nơi đây không gian rất lớn, to to nhỏ nhỏ các phố không ít, nhưng đường đi ra ngoài chỉ có một cái, ngoại trừ tiến tới cửa phố nhỏ, ngoài ra không có cách đi ra ngoài

Thăng đến giữa trưa, Trương Dương mới từ bên trong phố nhỏ đi trở lại hiệu sách, mệt đến thở dốc

“Ồ đó có một cái bánh, còn có một bình nước.” chủ hiệu sách thấy Trương Dương quay lại, chỉ chỉ trên giá sách nói

“Hắc, hắc, vừa lúc đói bụng” Trương Dương cười nịnh nói

“Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, chỉ có một lần, ta ở đây không phải lo cơm nước. ” chủ hiệu sách nhìn quyển sách trên tay cũng không ngẩng đầu lên

“oh..oh”

Trương Dương hai ba miếng đã đem cái bánh ăn hết, nhìn thời gian, trên giá sách lấy một quyển tiểu thuyết ngồi trên ghế đọc, chủ hiệu sách chỉ nhìn thoáng qua sau đó cúi đầu đọc sách tựa hồ Trương Dương căn bản cùng hắn không quan hệ

“Chủ quán, ta họ Trương, người khác đều gọi ta Trương Dương, không biết ông họ gì?” Trương Dương giở một hai trang, tìm không được cảm giác thuận tay lại để lên giá sách hỏi

“gọi ta là lão Lý” chủ hiệu sách đưa mắt vẫn như cũ không có ngẩng đầu

“oh... lão Lý...hiệu sách này có thể nuôi sống người sao? Nhìn hình dáng tựa hồ sinh ý không tốt.” Trương Dương ngẩng quyển sách trên cái giá rách nát, rất rõ ràng sách trong hiệu không theo kịp tốc độ trên mạng, chắc hẳn là không có sinh ý gì

Ta không thiếu tiền, ta ở đây chờ một người

“Xờ người, chờ ai?”

Người không biết. lão Lý vẽ mặt cô đơn

“.....lão Lý, Tống Đào tới, ta đi trước”

Trương Dương thấy Tống Đào mặt mũi đau khổ đi đến, lập tức đứng lên cùng Tống Đào nói chuyện sau đó cáo biệt, trong quán này giống như một cái quan tài tử khí trầm trọng, Trương Dương không thích khí tức nơi đây, mà lão Lý tựa hồ so với hắn còn không thích nói chuyện hơn

Từ hiệu sách, Trương Dương lập tức vào bách hóa mua bìa cùng giấy, hắn bây giờ cần phải làm một việc, sau khi thấy bản tư liệu hộ khẩu, Trương Dương ý nghĩ đầu tiên chính là tại thời gian ngắn một tuần Lưu Bưu căn bản không có khả năng nhớ kỹ tư liệu về mọi người, còn nói gì đến quen thuộc mỗi một người bên trong phố nhỏ, làm bằng hữu của Lưu Bưu, Trương Dương muốn vì Lưu Bưu từ bản hộ khẩu sửa sang lại cho dễ nhớ

“đông đông...”

Chính khi Trương Dương đang bận rộn, đột nhiên truyền đến vài tiếng gõ cửa khe khẽ, điều này làm cho Trương Dương có cảm giác kỳ quái, phải biết rằng, người bên trong ký túc xá bọn họ đều có chìa khóa, chủ yếu nhất chính là bây giờ cửa phòng chỉ khép hờ, nhẹ nhàng đẩy là có thể mở ra, là ai còn phải gõ cửa?

“đông đông...” tiếng gõ cửa tiếp tục vang lên, thanh âm mặc dù rất nhỏ, không biết tại sao Trương Dương lại từ thanh âm có tiết tấu như vậy nghe ra một tia kiên định hàm nghĩa, tựa hồ không ai đáp lại thì người bên ngoài sẽ không rời đi

“vào đi” Trương Dương bắt đầu đi

“Trương Dương”

Cửa vừa đẩy ra, một thanh âm tràn ngập phấn nộ vang lên, khiến cho Trương Dương sợ đến nổi nhảy phắt lên trên giường

“người, người... người làm gì?” Trương Dương lắp bắp nhìn ra cửa.

26. Chương 26: Phi Lễ

Một tiếng đóng cửa vang lên, Tiêu Di Nhiên đóng cửa phòng lại, nhằm ngăn chặn mấy tên lén lút ở ngoài cửa.

“Đi xuống!” Tiêu Di Nhiên nhìn Trương Dương đang trèo lên chiếc giường tầng hét.

“Không xuống!”

“Xuống!”

“Không xuống!”

“...hi hi...” Đột nhiên, vẻ mặt Tiêu Di Nhiên như băng sương đang tan, cười khúc khích nói: “Tốt tốt, ta nghĩ người có thể ngu ngốc ở lại ở phía trên bao lâu.” Nói xong, Tiêu Di Nhiên ngồi xuống đối diện tầng giường Trương Dương, làm một vẻ mặt sung sướng.

“Người muốn như thế nào?”

Trương Dương thở dài một hơi tụt từ trên giường xuống, cô ả này không dễ đối phó như Đỗ Tuyết, nếu giám thị đến đây, chắc chắn sẽ khó giải thích cùng lắm thì ta để mặc ả xử lý. Trương Dương hắt lại phát huy tinh thần AQ.

“Không phải nói là không xuống sao, xuống làm gì?” Tiêu Di Nhiên cười nói

“....” Trương Dương cúi đầu không nói.

“Ta xem người trốn, ta xem người trốn nơi nào đây?” Tiêu Di Nhiên giận giữ nói.

“Nói nhanh, câm à? Ảnh của ta đâu?” Mặt Tiêu Di Nhiên hơi đỏ, thấy Trương Dương nhất định không nói lời nào, vừa khoa chân múa tay nhưng lại không dám xông tới, tức đến mức dậm chân thỉnh thoảng.

“Tốt tốt, người không nói ta tự mình tìm...”

Tiêu Di Nhiên tựa hồ đối với ký túc xá này rất quen thuộc, liếc mắt một cái là nhận ra giường Trương Dương, bước qua những thứ hỗn loạn trên giường, cố gắng ở bên trong tìm kiếm những bức ảnh bất nhả của Trương Dương

“Sách của ta...”

“Không tốt! Trương Dương nhất thời kinh hãi, đột nhiên nhớ lại cuốn sách “Những ý tưởng và phương pháp nghiên cứu cơ bản”, là sách số học đã bị chính mình vẽ bậy loạn lên, nếu bị Tiêu Di Nhiên nhìn thấy, sẽ không còn đường sống.

Trương Dương dưới tình huống cấp bách, vội nhắm vào quyển sách nơi tay Tiêu Di Nhiên...

“A...”

Hai người đồng thời hô lên, nguyên lai, ngay khi Trương Dương định chụp vào quyển sách, Tiêu Di Nhiên xoay người lại, chuẩn bị quay về phía Trương Dương hỏi, nào biết một trảo này của Trương Dương, thực sự là ngũ trảo kim long, tay phải Trương Dương đã chụp vào nhũ hoa mềm mại của Tiêu Di Nhiên.

Đột nhiên, trong lúc đó không khí phảng phất như ngưng lại, Trương Dương ngậy người ra, tay phải vẫn giữ chặt chỗ đó không chịu buông, cảm giác mềm mại này làm cho hắn thấy giống như trong mộng.

“Lưu manh...”

Tiêu Di Nhiên chưa từng bị bề mặt như lần này, nhất thời vừa tức vừa vội, tát một cái vào mặt Trương Dương.

“A...”

Tiêu Di Nhiên vừa thét lên kinh hãi, tay Trương Dương đang để ở trước ngực đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng. Vào lúc này, thân thể Tiêu Di Nhiên đã nhào vào ngực Trương Dương, Trương Dương tựa như một mãnh

thú, trong ánh mắt hần bắn ra một cỗ quang mang đỏ rực, đó là một loại dục vọng, một loại dục vọng ở trong sáu thẩm tâm linh được phóng thích...

“Trương Dương... người... uthm uthm...”

Không để Tiêu Di Nhiên kịp nói hết câu, miệng Trương Dương đã khóa chặt vào cặp môi mềm mại của Tiêu Di Nhiên, Tiêu Di Nhiên giãy giụa một cách vô vọng, nhưng lúc này Trương Dương phảng phất đã mất đi lý trí bình thường, hơn nữa khí lực lại mạnh mẽ vô cùng, Tiêu Di Nhiên một điểm phản kháng căn bản không có bao nhiêu tác dụng, ngược lại càng làm nổi lên dục vọng chinh phục của Trương Dương, đôi tay đặt trên người Tiêu Di Nhiên bắt đầu xoa nắn khắp nơi...

“A... A...”

Người Trương Dương bỗng nhiên lui lại, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, nguyên lai, Tiêu Di Nhiên cắn vào đầu lưỡi hần, nỗi đau đớn kịch liệt lôi hần từ vực sâu của dục vọng tỉnh lại.

Ta đã làm cái gì?

Ta đã làm cái gì?

Nhìn thấy Tiêu Di Nhiên quỳ dưới đất, người cô rúm lại, khóc rưng rức, đầu Trương Dương lập tức tỉnh táo lại

Trương Dương đột nhiên có một loại cảm giác thất vọng, hần cho tới bây giờ không tự cho mình là chính nhân quân tử, nhưng hần cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới chính mình sẽ gây ra chuyện hạ lưu vô sỉ này.

“Ta xin lỗi, không phải là ta cố ý”

Trương Dương vẽ mặt ngốc trệ đứng lên hướng ra cửa đi tới.

“Người định làm gì?” Tiêu Di Nhiên mặt đầy nước mắt ngẩng đầu lên, nàng cảm giác có điểm không đúng, cái vẽ mặt này của Trương Dương như không có chút sinh cơ.

“Ta là nam nhân, nam nhân đã làm sai chuyện gì sẽ phải chịu trách nhiệm, ta đi tự thú...”

Trương Dương dừng lại một chút sau đó vẫn đi ra cửa, nhìn vẽ mặt biểu hiện ngây ngốc làm người nhìn e ngại, hần trong óc thống hận mình, hần hận mình tự nhiên làm ra chuyện vô sỉ như thế này.

Tiêu Di Nhiên ngơ ngác nhìn bóng lưng đi ra cửa, cái lưng kia tràn ngập sự cô độc.

Rất cục!

Ngay khi Trương Dương định mở cửa, Tiêu Di Nhiên liền nói:

“Trương Dương, ta tha thứ cho người...” Tiêu Di Nhiên thở dài một hơi thật sâu, mặc dù nàng hận nam nhân này có điểm bỉ ổi, thiếu chút nữa sự trong sạch của nàng bị hủy, nhưng tiềm thức nói cho nàng rằng nàng nên cho hần một cơ hội, Tiêu Di Nhiên phi thường rõ ràng, bởi vì Trương Dương sau cơn phong ba ảnh lần trước đã bị lưu vào trong học bạ, nếu xuất hiện ra loại chuyện này, chỉ sợ là nàng không truy cứu, năm học cuối cùng trong trường của hần dám chắc cũng không cách nào hoàn thành.

“Tại sao?” Trương Dương xoay người hỏi.

“Không có gì, hy vọng người có thể xóa những bức ảnh này, nếu bị ca ta thấy, hần sẽ giết người đó.”

Tiêu Di Nhiên nhẹ nhàng sửa sang lại một chút quần áo lộn xộn, cầm quyển sách rơi trên mặt đất đứng lên cất ở ngực, cúi đầu lách qua người Trương Dương, mở cửa đi ra ngoài...

Nhìn bóng lưng mở cửa rời đi, Trương Dương chợt hoảng hốt, giống như nằm mơ, hần không thể tưởng được, Tiêu Di Nhiên tự nhiên buông tha hần.

Nghĩ đến khoảnh khắc mềm mại vừa rồi, trái tim Trương Dương nhảy rộn lên một trận.

Không được!

Chuyện này sớm hay muộn cũng đến.

Trương Dương khó khăn ới ra một ngụm nước miếng mang theo máu tươi, đi nhanh ra bên ngoài, hẳn muốn đi đồ thư quán, bây giờ biện pháp duy nhất chính là dung hợp tư duy này, đó là lối thoát duy nhất.

Trong khi Trương Dương đi ra cửa, mấy tên lén lút bên ngoài chuẩn bị tra hỏi, thấy Trương Dương hăng giọng, trên mặt lóe ra một cổ sát khí kinh khủng, mấy tên quái đản ấy cũng không dám mở miệng ra hỏi.

Đồ thư quán buổi chiều người tương đối nhiều, hẳn tìm một quyển sách về não thần kinh học, Trương Dương tìm không được chỗ ngồi.

“Trương Dương, nơi này.” Đang lúc Trương Dương chuẩn bị ngồi trên mặt đất thì một thanh âm ôn nhu vang lên.

“Không ai ở đây à?”

Trương Dương nhìn chỗ trống bên cạnh Đỗ Tuyết, chỗ ấy có một quyển sách đặt sẵn, Trương Dương đoán hẳn là Đỗ Tuyết đã để giành chỗ đó cho tên sinh viên năm thứ nhất.

“Người ngồi đi, hẳn đi gọi điện thoại, khi hẳn quay lại phỏng chừng đã có chỗ ngồi khác”. Đỗ Tuyết trên mặt đỏ lên.

27. Chương 27: Điên Cuồng

Một phút!

Một giờ!

Hai giờ!

Ba giờ!

Trương Dương căn bản không để ý thời gian trôi qua, hẳn thay đổi sách, một quyển rồi lại một quyển, hẳn bây giờ đã quên hết thấy phiền não, cũng quên vết cắn nơi đầu lưỡi, hẳn ở trong tri thức tìm kiếm bí mật quái khởi của loài người, để cho tư duy chính mình và trí nhớ không ngừng dung hợp.

Trương Dương bây giờ đã không giới hạn trong một loại sách, chỉ cần hẳn có ham muốn đọc, hẳn đều cầm lấy xem, phảng phất trong đầu hẳn có một cỗ lực lượng thần bí đang chi phối hẳn điên cuồng học tập.

Trương Dương có một loại cảm giác phi thường kì diệu, tựa hồ rất nhiều bộ sách trong đó đều có một chút gì đó làm cho người ta mê hoặc, nhưng hẳn lại không thể nói cụ thể nên lời, đặc biệt là một ít cổ tịch từ xưa, mỗi khi đọc sách này Trương Dương lại có một loại xúc động không hiểu được, phảng phất văn tự này trong lúc đó cất dấu bí mật viễn cổ nào đó.

Bất tri bất giác, Trương Dương chuyển hướng mục tiêu đọc sang một số bộ sách cổ xưa.

Đỗ Tuyết nhìn Trương Dương không ngừng đứng lên ngồi xuống, ngờ ngác quên cả đọc sách, nàng căn bản không rõ Trương Dương tại sao lại đọc sách thường xuyên như thế, rất nhiều sách mới lấy không tới hai mươi phút lập tức được thay bằng một quyển khác. Thậm chí có quyển sách không tới vài phút đã thay đổi, đương nhiên điều này không làm Đỗ Tuyết ngạc nhiên, ngạc nhiên chính là kiểu Trương Dương chuyên chú đọc, Đỗ Tuyết tin tưởng Trương Dương tuyệt đối chính là đang đọc thật, loại vẻ mặt này chỉ có ở nhân tài chăm chú đọc.

Vài giờ sau, Đỗ Tuyết nhận một cú điện thoại gọi đến, mà Trương Dương căn bản không có phát hiện Đỗ Tuyết rời đi, cả người hẳn như bị ma ám đắm chìm trong những bộ sách nhiều như biển không thể tự kiểm chế.

Trong khi loài người tập trung tinh thần lực cao độ, thời gian trôi qua dường như cũng nhanh hơn vài phần, Đỗ Tuyết cũng đã đi được vài giờ, người bên trong đồ thư quán cũng ngày càng ít, người đến người đi, duy nhất Trương Dương vẫn còn ngồi ở đây, không ngừng đứng dậy lấy sách, hẳn đã quên cả cơn đói...

“Trương Dương, người vẫn còn ngồi à?” Thanh âm mềm mại cắt đứt tư duy Trương Dương.

“... Ah ...”

Trương Dương ngẩng đầu lên, sau đó lại cúi đầu vào sách.

“Người không ăn cơm tối sao?”

“A... ăn cơm, cơm cái gì, cơm tối?” Đột nhiên, một trận uể oải cực độ và đói xâm nhập vào đại não, Trương Dương lúc này mới nhớ tới mình quên ăn cơm, lập tức, cái gì vẫn tự trí nhớ và tri thức đều bị cho qua một bên.

“Cho người.” Đỗ Tuyết cầm trong tay cái túi nhựa đỏ đưa cho Trương Dương.

Nhìn mùi bánh tỏa ra phía trước trên đôi tay trắng nõn mềm mại, Trương Dương ngẩng người, không khỏi nhớ tới đôi tay mềm mại của Tiêu Di Nhiên.

“Không cần, ta đi ra ngoài ăn, giờ cũng muộn rồi.”

Trương Dương thở dài một tiếng rồi đứng lên, cầm quyển sách trong tay đặt lên giá sách đồ thư quán bước ra bên ngoài, hẳn không muốn ở lại với những nữ nhân ngốc một phút nào, hẳn sợ tư duy tà ác trong óc lại không chế thân thể hẳn.

“Đứng lại.”

Ngay khi Trương Dương đi tới cửa, đột nhiên một thanh âm lạnh lùng vang lên.

“A...” Ý thức buộc Trương Dương dừng lại, quay đầu lại kinh ngạc nhìn bà lão sửa sang lại giá sách.

“Ở đây có bánh mì và nước, tự mình lấy đi, lần sau không có nữa đâu.” Lão bà đó cũng không ngẩng đầu lên khỏi cái ghế bên cạnh cái ngăn nhỏ.

Trương Dương đầu tiên là sửng sốt, trong lòng đột nhiên ảm áp, một cảm giác vô cùng quen thuộc lan tràn trong mạch máu, khi ở trong thư viện, lão bà biết hẳn không có ăn cơm cũng là những lời này, mà người phụ nữ này cũng nói những lời này, chính là vẻ mặt và ngữ khí đều giống nhau tràn ngập lạnh lùng, nhưng Trương Dương rõ ràng, chỉ có trong khi chú ý hoặc quan tâm một người mới có thể quan tâm đối phương không có ăn cơm.

“Cảm ơn.”

Trương Dương chỉ thoáng chần chờ một chút, mang bánh mì và nước đi ra ngoài ăn, mà thủy chung lão bà cũng không ngẩng đầu nói gì.

Nhìn Trương Dương biến mất sau cánh cửa, Đỗ Tuyết trong tay cầm bánh mì, nước mắt trực trào ra, nàng vội vã mang bánh tới cho Trương Dương, nhưng Trương Dương tự nhiên không lưu tình chút nào, tình nguyện ăn bánh của lão bà cũng không ăn của nàng...

Nhìn Đỗ Tuyết rời đi, lão nhân thở dài một tiếng, từ sau đi đến trước bàn làm việc của lão bà, lão là giáo sư Harvard đã nghỉ hưu, lão cơ hồ mỗi ngày đều ở đồ thư quán đợi Trương Dương, nhưng làm cho hắn thất vọng chính là Trương Dương tựa hồ với số học tính toán đã mất đi hứng thú, bộ sách hôm nay đọc căn bản không có một quyển sách số học.

“Tại sao người không nói cho hẳn, để cho hẳn vẽ loạn lên trên quyển sách?”

“Không cần, dù sao ta cũng rồi.”

Lão bà vẫn như cũ cúi đầu bận rộn, nếu Trương Dương thấy hẳn sẽ chấn động, vì trên bàn làm việc lão bà là hàng đồng sách mà hẳn đã xem qua, hơn nữa ở mặt trên dùng bút vô ý thức làm một chút bản ghi chép và ghi chú.

Bây giờ, lão bà đang tỉ mỉ sử dụng hóa chất để xóa chữ viết, phi thường chăm chú.

“Hẳn là thiên tài!” Lão giáo sư nhẹ nhàng nói.

“Đúng vậy, hẳn là thiên tài cho nên ta không thể quấy rầy hẳn đọc sách.” Lão bà cẩn thận cầm một quyển sách đặt sang một bên, xem ra công việc hôm nay của bà phi thường nhiều, bởi vì từ số lượng bộ sách đã xem, bà vẫn chưa hoàn thành một nửa.

“Ân.... Chẳng lẽ người định sống đồ thư quán cả đời?”

Lão giáo sư chần chờ một chút hỏi, trên mặt tràn ngập một sự chờ mong.

“Nếu hần không đến, ta sẽ ở đây cả đời.” Thanh âm lão bà khe khẽ, nếu Trương Dương nghe thấy, hần hần thấy ngạc nhiên, vẻ mặt lạnh lùng của lão bà bỗng ửng hồng, giống như vẻ mặt thiếu nữ hoài xuân.

“Ai...” Lão giáo sư thở dài một tiếng rồi đi.

“Xin lỗi!”

Nhìn lão giáo sư bóng dáng già nua biến mất sau cửa, lão bà thì thào, vẻ mặt xin lỗi.

28. Chương 28: Chấn Động

Đương nhiên, sự biến hoá của Trương Dương cũng không khiến đám bạn cùng phòng chú ý quá nhiều. Mặc dù đều cảm giác được biến hóa của hần, nhưng bọn họ cũng chẳng quan tâm tới Trương Dương. Bọn họ đã quá quen với tính cách trầm mặc ít nói này của Trương Dương rồi.

Quan trọng nhất là đám bạn ở cùng phòng với Trương Dương rất ít khi về ký túc xá. Bọn họ đa số đều muốn phòng với bạn gái, cả tháng cũng không có mặt ở ký túc xá được mấy lần.

Sinh hoạt của Trương Dương bình đạm theo quy luật.

Mỗi ngày, sáng sớm chạy tới con hẻm ‘gác cửa’, đến trưa thì trở về ăn cơm, sau đó liền đi tới thư viện. Lần nào cũng sẽ đem theo bánh mì với nước, đọc sách một mạch cho tới khi thư viện đóng cửa. Sau khi thư viện đóng cửa liền trở về ký túc xá chỉnh sửa lại sổ sách hộ khẩu.

Hơn một tuần nay, Trương Dương cơ hồ ngày nào cũng gặp được Đỗ Tuyết tại thư viện, mà đa số thời gian là Đỗ Tuyết sẽ giữ một chỗ ngồi cho Trương Dương, nhưng bọn họ hiếm khi mở miệng nói một câu. Không biết là cố ý hay vô ý mà Trương Dương cứ đều né tránh Đỗ Tuyết. Bất quá, khiến Trương Dương lấy làm kỳ quái là thủy chung tại thư viện hần vẫn không gặp được cái vị bạn học trung học của Đỗ Tuyết kêu là cái gì Phi đó.

Xử nữ lão bà của thư viện vẫn vậy gánh vác trọng trách chỉnh lý đám sách vở, thanh lý tử tế vết tích Trương Dương để lại trên mấy quyển sách. Đôi lúc vị lão giảng sư kia cũng tới thư viện xem, chỉ là việc khiến ông ta thất vọng chính là thủy chung Trương Dương vẫn không đụng lại mấy quyển sách về phương diện toán học nữa. Cho dù là ông ta đã đem mấy quyển sách quý của cá nhân để tại thư viện cũng không khiến Trương Dương chú ý.

Bên dưới cuộc sống bình đạm hàng ngày ẩn chứa sự lật xác để tìm trở thành hồ điệp. Một cặp cánh tung bay rực rỡ cần phải trải qua một quá trình tiến hóa.

Trương Dương cảm giác được trong thân thể đang phát sinh một chút biến hoá, nhưng hần không cách nào xác định được nơi phát sinh biến hoá, bởi vì hần chỉ có đọc sách mà thôi, căn bản không có học mấy môn đâm đá gì hết. Hơn nữa, trong trường học, sách vở thuộc phương diện này rất là thừa thớt.

Hôm nay là ngày thứ bảy Trương Dương ở hẻm ‘gác cổng’. Bảy ngày nay, hầu hết thời gian hần đều đứng đi tới đi lui con hẻm. Một phần thời gian lại đứng ngó ngẩn ở tiệm sách. Ông chủ tiệm sách trừ khi lâu lâu ngó ra phía cửa vào con hẻm, cơ hồ là nhìn thấu qua người của Trương Dương (như không có ai).

“Bắt đầu từ hôm nay, người không thể xem tư liệu của con hẻm này.”

“Ồ...”

Ông chủ tiệm sách nhìn cái tướng hồn bất phụ thể của Trương Dương cũng chẳng muốn nói thêm. Ông ta có hay không có đưa ra tư liệu cũng đã không còn trọng yếu rồi. Bởi vì, sau ngày thứ ba, Trương Dương đã không còn đọc mở tư liệu này nữa.

Lúc này Trương Dương đang thả hồn bay bổng, hần đang tự hỏi phải bắt đầu từ đâu. Bởi vì trong thế giới của hần, căn bản không có người nào chân chính hiểu được võ thuật. Mà ký ức không trọn vẹn trong đầu của hần hiển nhiên có sự tồn tại của một cao thủ võ thuật chân chính.

Võ thuật!

Là một từ quen thuộc nhưng lại xa lạ.

Ở Đông Quốc, bất cứ người bình thường nào cũng đều có thể mở miệng nói vài câu có liên quan tới võ thuật, nhưng người hiểu được võ thuật một cách chân chính thì hiếm như là phượng mao lân giác. Trương Dương từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường tiểu thuyết võ hiệp, sự cuồng nhiệt đối với võ thuật đã thấm tận xương tủy. Nhưng hẳn biết, tất cả đều là hư cấu trong thế giới võ hiệp kia của Kim Dung và Cổ Long. Trên thế giới làm gì có ‘Cửu Âm Chân Kinh’, càng không có cái gì mà ‘Hàng Long Thập Bát Chương’.

“Bác Lý, bác nói coi, võ công trong mấy quyển sách này có phải thật hay không?”

Trương Dương đột nhiên không đầu không đuôi chỉ vào mấy quyển sách trên kệ hỏi bác Lý.

“Tại sao lại hỏi chuyện này?” bác Lý ngẩng đầu đưa mắt nhìn Trương Dương.

“Không gì, cháu chỉ cảm giác được, nếu có nhiều sách viết như vậy, đương nhiên là có chút sự thật trong đó.” Trương Dương hung hăng ôm lấy đầu, tựa hồ như hận không thể mở mang đầu óc lãnh ngộ võ thuật cao thâm trong đó.

“Người cảm thấy hứng thú với võ thuật hả?”

“Bác biết võ à?”

Ánh mắt Trương Dương chợt sáng ngời, đọc biết bao nhiêu kỳ ngộ trong tiểu thuyết võ hiệp khiến sức liên tưởng của Trương Dương vô cùng phong phú, không chừng ông chủ tiệm sách này là một cao thủ đang ẩn tàng trong chốn đông người. Đột nhiên lúc đó, Trương Dương có chút kích động.

Không phải nói là, hạng tiểu ẩn sĩ thì núp mình nơi hoang dã còn hàng đại ẩn sĩ thì trú mình nơi thành thị hay sao? Thân phận của lão đầu này trong khu thế lực xã hội đen của Tiêu Viễn Hành có chút siêu nhiên. Thời gian gần đây của Trương Dương chắc là không uống phí rồi, bởi vì thường hay có người thoáng nhìn có vẻ có chút thân phận tới nơi này thăm bác Lý. Từ trong ánh mắt của mấy người này, Trương Dương có thể nhìn ra bọn họ rất là tôn trọng bác Lý.

“Không biết.” Bác Lý nhìn vẻ mặt kích động của Trương Dương, không khỏi buồn cười lắc đầu.

“Không biết?” Vẻ mặt Trương Dương thất vọng.

“Không biết!” Bác Lý khẳng định lắc lắc đầu.

“Ài...” Trương Dương không khỏi thở dài than thầm một tiếng.

“Người muốn học võ à?” Bác Lý không khỏi nảy sinh hứng thú với biểu tình trên mặt Trương Dương.

“Muốn.”

“Vì sao?”

“Chuyện này... nói ra bác cũng không hiểu đâu...”

“...” Vẻ mặt ông già khựng lại, cười nói: “Mặc dù ta không biết võ thuật, nhưng đối với võ thuật ta lại hiểu một chút.”

“Hiếu! Thật sự là hiếu à?” Ánh mắt Trương Dương bừng sáng.

“Ài, người muốn biết gì? Để ta xem có thể trả lời cho người không.” Hôm nay ông già rất hăng hái.

“Mấy thứ công phu trong tiểu thuyết võ hiệp có phải thật sự lợi hại như vậy không?”

“À, à, khẳng định. Thậm chí, công phu chân chính còn cao xa hơn trong thế giới của truyện kia. Bất quá, tại thế giới này, số người có thể chân chính hiểu được võ thuật chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Cho nên, người hãy mau xa lánh ý định học hỏi được võ thuật chân chính gì đó đi.” Ông già cười nói.

“Ồ... Bác có thể nói thêm một chút không, lợi hại cỡ nào?”

“Chuyện này, ta cũng chưa từng thấy qua. À à, nghe nói, võ công đạt tới một trình độ nhất định, có thể né đạn, hơn nữa cái này cũng không phải là lợi hại nhất.”

“Lợi hại vậy à?” Trương Dương không thể tưởng tượng được, mở to mắt nhìn ông già. Võ công có thể né đạn, khái niệm đó là thế nào? Tốc độ của con người không ngờ lại có thể nhanh hơn viên đạn sao?

“À à, đúng vậy. Bất quá, ta cũng chưa từng thấy qua. Được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc. Hơn một tuần nay, ngươi đã quen mặt hết mọi người trong con hẻm này chưa?”

“Ồ... quen hết rồi...”

Trương Dương vốn đang mười phần tập trung nghe ông già nói tới vấn đề này, lập tức cả người mềm eo như dưa leo bị đập bẹp: Hết rồi à!

“Nói đi.” Ông già tựa hồ bất mãn với thái độ hững hờ này của Trương Dương

“Có chuyện gì có thể nói đây. Con hẻm này có một trăm ba mươi hộ nhân khẩu thường trú, ba mươi một hộ nhân khẩu ở mượn. Người già cùng trẻ em chiếm đại đa số. Người già có chín mươi sáu người, trẻ em có tám mươi lăm em, vợ chồng trẻ tuổi năm mươi tám cặp, nam nữ độc thân hai mươi bảy người. Ngoài ra, người ở trọ từ bên ngoài tới đây có hai mươi chín cặp vợ chồng, đa số là ở gần quanh đây làm ăn nhỏ. Ở cửa hẻm này, người hàng ngày tới đây bán rau có mười hai người, trong đó có hai cặp vợ chồng. Đánh giày, bán bánh chiên, cộng với hẻm bà lằng một số buôn bán khác có hai mươi bảy người. Bất quá, bọn họ di chuyển nhiều lắm, chỉ sáng sớm và chiều tối mới dừng chân ở đây...”

Ông già há hốc mồm, ánh mắt ngây ngốc lơ lơ nhìn Trương Dương nói không ra lời nào.

“Ngoài ra, mấy cái tư liệu của bác cũng phải nên thay đổi đi. Trên thực tế, nhân khẩu mượn nhà ở đây đã đổi hết sáu. Số người cư trú ở cả cái con hẻm này tăng thêm ba người. Cái này là cháu mới sửa chữa lại gần đây. Sau này bác đưa cho bọn Lưu Bưu xem, rất dễ nhớ thôi.”

Trương Dương nói xong, đem tư liệu do tự hẩn chỉnh sửa từ trong một túi ni lông đen đặt lên trên bàn.

29. Chương 29: Khách Lạ

Ông già chậm rãi mở tập tư liệu ra xem, lật từng trang từng trang một, vẻ mặt không có một tia biểu tình nào, nhưng nội tâm lại chấn động không thể nào hơn được nữa. Ông già đã sống ở nơi này suốt mười mấy năm rồi, tự nhiên là nhìn ra được tính trọng yếu cùng chỗ tinh tế trong phần tư liệu của Trương Dương. Càng trọng yếu chính là tập tư liệu này có phần khác biệt vô cùng lớn so với ban đầu. Tập tư liệu này không có án chiếu theo kiệt tu tập tư liệu từng hộ từng hộ một, mà là án chiếu theo độ tuổi cùng giới tính mà chia ra. Bất quá, ở đằng sau có đánh dấu, cho biết rõ ai là hộ chủ, bao nhiêu người trong hộ, tại trang thứ mấy, hàng thứ mấy...

Nếu nói quyển sổ hộ khẩu ban đầu kia đọc rõ ràng, vậy phần tư liệu hiện tại lại tương đương với ký ức. Ví dụ như trong tư liệu của ông già có ghi chú, mấy người kia thích hoạt động gì, họ rất ít khi ra ngoài, vân vân.

Ông già nhanh chóng giở hết trang.

Trong tiệm sách trở nên trầm mặc, ông ta khe khẽ vuốt ve tập tư liệu, tâm lý đột nhiên nổi lên một câu: hậu sanh khả úy!

Bỗng nhiên, ông ta nhớ tới chuyện Trương Dương vừa nói.

“Ngươi nói người ngớ ngẩn ở đây không được thêm bao lâu à?” Ông già nói

“Đúng vậy.”

“Tại sao?”

“Không có gì, cháu cùng Lưu Bưu lúc đầu đã có nói rõ ràng, coi cho hẩn hai mươi ngày. Hiện tại đã qua một tuần rồi, cũng không còn được bao lâu nữa.”

“... Ài, vì sao không tính tới chuyện tiếp tục ngó ngàng đi, ta thấy công tác này đối với người dễ dàng lắm.” Ông già nhìn kỹ ánh mắt của Trương Dương, tựa hồ như muốn thăm dò ý nghĩ trong đầu Trương Dương.

“Chuyện đó... không được đâu...” Trương Dương tự nhiên là không tiện nói ra vấn đề tiền quá ít.

“A a, không phải là vì tiền quá ít chứ?” Đã nói là sống lâu thành tinh, ông già lập tức từ ánh mắt vừa lóe lên của Trương Dương đã đoán được ý nghĩ trong đầu của hắn.

“Chuyện đó... khực khực...”

“Nghĩ lại đi, nghĩ lại đi. Khi người chân chính gia nhập cái..., người sẽ phát hiện ra chỉ cần người có năng lực, thì rất dễ dàng leo lên cao. Ta đã ở đây mười bảy năm rồi, nơi này đã đổi mười một tốp người rồi. Trong đó có ít nhất năm tên hiện giờ đúng là vô cùng cà chớn.” Ông già lúc nào cũng lạnh lùng đột nhiên sản sinh ra tâm lý mến tiếc tài năng đối với Trương Dương.

“Ài ài, trước hết hãy qua giai đoạn này rồi mới nói.” Trương Dương lãnh hội được ý tốt của ông già, không tiện nói thêm lời cự tuyệt.

“Ài, nghĩ lại đi, nghĩ cho kỹ đi thằng nhỏ. Nhớ kỹ, có được vô lực đương nhiên là dễ dàng leo lên hàng đầu, nhưng trí tuệ cỡ này có thể khiến người xuất thân lập địa. Thị xã C chỉ là một nơi rất nhỏ rất nhỏ, nơi đây chỉ là nơi khởi điểm mà thôi, hiểu rõ chưa?” ông già nói một cách thâm thúy.

“Đúng vậy, thị xã C quá nhỏ.” Trương Dương cũng rất đồng cảm.

“À à, thật rất nhỏ. Bất quá, thị xã C lại xuất ra rất nhiều đại nhân vật.”

“Thất ca có phải không?”

“Người nhận biết thất ca à?” Về mặt ông già đột nhiên biến sắc.

“Khực khực... không nhận biết... chỉ là nghe nói qua...”

“Thằng nhỏ, ta cho người một lời khuyên, một lời khuyên trọng yếu vô cùng. Thứ nhân vật như thất ca không nên mở miệng nói tới, chỉ để ở trong lòng là được rồi. Danh tính của rất nhiều người không đụng tới là tốt hơn hết, rất dễ khiến người rước họa sát thân vào người.

“Đề cập tới cũng không được à?” Về mặt Trương Dương hiện ra vẻ không tưởng được, miệng há lớn ra.

“Thất ca chỉ cần đạp một cước, cả thị xã C đều sẽ run lên hết. Nhưng người lúc nào nghe được có người đề cập tới danh tính của hắn ta?” Ông già nhìn về mặt của Trương Dương, không khỏi mỉm cười nói.

“... Thật ra thì...”

Trương Dương gãi gãi đầu. Hình như hắn ở thị xã C cũng vài năm rồi, lại chưa từng nghe qua thất ca gì đó. Thậm chí ngay cả cái tên lêu lổng vui tính Lưu Bưư cũng không biết. Trong suy nghĩ của Lưu Bưư trước đó, Tiêu Viễn Hành mới là lão đại của thị xã C. Hiển nhiên, thất ca là lão đại ẩn hình của nơi này. Mọi người đều ráng né tránh nói về hắn ta.

“À à, chúng ta không đề cập tới chuyện này nữa. Người xem cái tên già ta đã sống bao nhiêu năm rồi. Được rồi, Lưu Bưư vì sao mà muốn người giúp đỡ?”

“Hắn còn chưa tìm được một tên tiểu đệ nào.”

“À... khực khực...” Ông già đang uống trà thì bị sắc đỏ cả mặt lên.

“Tốt lắm, tốt lắm... à à... già rồi...” ông già phải vội vàng vịn lấy lưng Trương Dương ngồi xuống nói: “Ba trăm nguyên một ngày mời hai người tới làm có được không?”

“Không phải là năm người sao?” Trương Dương khựng lại.

“Người nói là năm người?” Ông già cũng ngẩn người ra.

Trương Dương không nói gì. Hắn không cần hỏi cũng đoán ra trong lòng Lưu Bưư đang tính gì. Trước hết, mang tới hai tên tiểu đệ chẳng biết xử sự gì, án chiếu theo tác phong của Lưu Bưư, ra đường không mang theo ba người năm người thì không có chút khí thế gì, lại càng không có kiểu cách của lão đại một phương.

Cho nên, Lưu Bư mới tự làm chủ đem hai người đổi thành năm người. Trương Dương phỏng chừng, Lưu Bư ít nhất cũng mời tới bốn người.

Trên thực tế, đồ trường cấp cho Lưu Bư ba trăm cắc vốn là tiền sinh hoạt cho mỗi người một trăm. Mà tiền lương của Lưu Bư thì để đến cuối năm mới kết toán. Kỳ thật, Lưu Bư không biết, thân phận hiện giờ của hắn đã thật sự là nhân viên của đồ trường rồi, cùng với đám đàn em đi theo căn bản khác biệt.

“Cái thằng nhỏ ngốc đó, chẳng trách cả ngày chỉ ăn cơm hộp.” Ông già sau khi hiểu rõ tình huống không khỏi cười khở nói: “Nếu như Tiêu Viễn Hành biết được đám thủ hạ lộn xộn của hắn mỗi ngày chỉ ăn cơm hộp, không biết sẽ nghĩ thế nào?”

“Bác nhận biết Tiêu đại ca à?”

“Biết.” Ông già nhặt nhẹo nói.

“Ồ.... có khách lạ...”

Trương Dương đang định hỏi đến một vấn đề liên quan tới Tiêu Viễn Hành thì ở ngoài ngõ hẻm tiến tới ba người. Ba người này đặc biệt vô cùng. Một người mặc một bộ đồ ngỉ mát trắng tinh. Hai tên đi theo đằng sau người trẻ tuổi này, mặt mày cương mãnh như hai tên bảo vệ vững như thiết tháp, tuổi ngang cỡ Trương Dương. Ngũ quan cương mãnh như vậy khiến cho người ta có cảm giác như là lai nhiều chủng tộc.

Tính đặc thù bảo vệ của hai tên này cũng lộ ra rõ ràng, cả người mặc đồ Tây thẳng băng, cặp mắt cảnh giác dò xét khắp chung quanh, tựa như hai con mãnh thú lúc nào cũng sẵn sàng tấn công, tràn đầy cảm giác nguy hiểm.

Mà người tuổi trẻ kia, mặc dù phía sau có mấy tên cường mãnh kia, vẻ mặt lại có vẻ tùy tiện, giống bộ dạng của một tên thiên hạ lão tử, bại gia chi tử tới đại.

“Là khách lạ gì đây?” Ông già đưa mắt nhìn ba người, làm bộ đưa tay ra nhấn vài cái, tựa hồ như phát ra một tin tức gì đó.

“Nhìn vẻ mặt của người khách rất kiêu ngạo đương nhiên không phải là người bản địa. Hơn nữa chưa từng tới đây, bởi vì, cháu ở nơi này cả tuần cũng chưa hề thấy khách mang vẻ mặt kiêu này. Càng không cần nói tới mấy tên bảo tiêu, hơn nữa khách của đồ trường dường như đều là khách quen. Đôi khi có người không nhận ra, đều là do khách quen dắt tới. Đám khách này tới con hẻm hết nhìn đông lại nhìn tây, hẳn nhiên là đã nghe nói qua nơi này có đồ trường. Khả năng là cảnh sát thì vô cùng nhỏ, vì nếu là cảnh sát tới đây, không lẽ lại khiến người để ý tới như vậy, làm kiểu này chỉ khiến người ta đề cao cảnh giác thôi...”

30. Chương 30: Lữ Phi

Ông già gạt gù than thở, sức quan sát của thằng nhỏ mạnh khiến người ta kinh ngạc. Đúng là chưa từng thấy qua ba người bọn hắn.

Rất nhanh, từ trong con hẻm xuất hiện một người, ở ngay giữa hẻm chặn ba người đó lại. Mấy người đó tựa hồ nói với nhau vài câu gì đó rồi liền được dẫn vào trong hẻm...

“Không cần phải xen vào chuyện của hắn. Đã có người ở trong đó chiêu đãi rồi, người chỉ cần lo chuyện ở đây thôi. Được rồi, nghe Lưu Bư nói người là sinh viên năm thứ tư, có chuẩn bị gì khi tốt nghiệp chưa?”

“Chưa nghĩ qua, mấy cái bằng tốt nghiệp đại học của bọn cháu cũng không có ứng dụng gì. Tốt nghiệp xong rồi mới xem sao. À à, mộng tưởng của cháu là được nhận vào hai đại công ty lớn nhất của thành phố C. Đáng tiếc là nghe nói hai đại công ty này đã nhiều năm nay không tuyển mộ sinh viên mới tốt nghiệp rồi...”

“Tập đoàn Bạch Vân cùng với Đại Tần Quốc Tế hả?”

“Dạ.”

“À à, trong số mười một nhóm người tới nơi này, có hai người vào được Đại Tần Quốc Tế.” Trong ánh mắt ông già nổi lên một tia tiếu ý.

“Có cách à?” Tinh thần Trương Dương nhất thời chấn động. Tâm nguyện lớn nhất của hắn là tiến nhập vào hai công ty đa quốc gia này.

“Không biết.”

Ông già để lộ vẻ mặt thần thần bí bí, lại càng khiến Trương Dương khẳng định ông ta biết cách. Nên biết rằng, hai đại công ty này, không phải nói vào là vào. Hai đại công ty này ngoại trừ hơn hai mươi năm trước tuyển dụng người ở bên ngoài lúc mới thành lập ở thành phố C, hơn mười năm nay số người được tuyển dụng vào ở thành phố C có thể đếm trên đầu ngón tay. Nghe nói, chỉ cần vào được hai đại công ty này, là có thể tiến nhập vào lãnh vực của hàng ngũ cán bộ điều hành cao cấp. Cho dù là nhân viên cấp thấp của hai đại công ty này, phúc lợi cũng cao kinh người rồi...

“Bác khẳng định là biết!” Trương Dương bị lão đầu này làm ngứa ngáy cả trong lòng, liền hỏi tới.

“Không không...” ánh mắt ông già thoáng loé lên một tia xảo trá. Ông ta đã thành công dẫn dụ sự hứng thú của Trương Dương. Vì Trương Dương mà thả xuống một cái mồi cực lớn này, ông ta tin tưởng, Trương Dương tuyệt đối sẽ suy nghĩ lại rất nghiêm túc việc có nên ở lại đây hay không.

“Bỏ chuyện đó đi... cháu đi này. Tống Đào tới thì...” Vẻ mặt Trương Dương trở nên buồn bực, tâm tư của hắn mặc dù kín đáo, nhưng sao lại là đối thủ của lão già giảo hoạt này. Ông già đã chôn sâu vào trong tâm khảm của hắn một mầm mống đang bắt đầu nảy chồi. Sự hấp dẫn trong việc có thể tiến nhập vào hai đại công ty này thật quá lớn, khiến cho Trương Dương mặc dù có được vô số tàn khuyết tư duy cũng không cách nào chống cự lại được.

Ông già gật gù, liền khôi phục lại vẻ lạnh lùng, nhắm mắt nằm lên trường kỷ chờ người ra. Tiếp xúc với Trương Dương khiến ông ta cảm thấy trẻ đi, khiến ông ta tưởng nhớ lại những chuyện phù phiếm cũ của thời niên thiếu.

“Hay là đi đọc sách..”

Ăn hết phần cơm hộp lẻ đường, loại cơm hộp này mười đồng một phần vừa ngon lại ăn no bụng, hơn nữa rất vô cùng phong phú. Đáng tiếc duy nhất là rau cỏ chỉ đóng vai trò một chút bên cạnh. Dương nhiên điểm này cũng chẳng ảnh hưởng đến sự ngon miệng của Trương Dương. Trương Dương vỗ vỗ cái bụng trướng lên như một trái khí cầu, không ngờ phát hiện ra hắn ngoại trừ đi thư viện, chẳng còn chuyện gì để làm.

Lúc này chính là lúc thư viện đông người nhất. Trương Dương phát hiện ra, hắn mỗi khi giữa trưa tới thư viện chưa bao giờ thấy còn chỗ trống.

“Trương Dương, đây nè.”

Quả nhiên như Trương Dương dự liệu, Đỗ Tuyết cũng đang ở thư viện, đem sách chiếm lấy hai chỗ ngồi. Hiên nhiên, một chỗ là của cô nàng, chỗ còn lại là của bạn trung học của Đỗ Tuyết. Trương Dương rất lấy làm kỳ quái, mỗi lần đều thấy Đỗ Tuyết giữ chỗ cho tên Lữ Phi kia, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy qua hắn. Ít nhất là trong thời gian hơn một tuần qua, Trương Dương vẫn chưa thấy qua.

“Cảm ơn, được rồi, vị bạn học kia của cô đâu?” Trương Dương ngồi xuống rồi hỏi: “Vì sao ta chưa bao giờ nhìn thấy anh ta?”

“Hắn... hắn không thích tới thư viện đọc sách...” Đỗ Tuyết bẽn lẽn liếc mắt nhìn lão xử nữ đang ngồi ngay cửa, thấp giọng nói nhỏ.

“Vậy sao lại giữ chỗ cho anh ta ngồi?”

“Hắn nói.... hắn nói... hắn có thể quay lại...” Vẻ mặt Đỗ Tuyết đỏ ửng lên. Trương Dương đã quen với thói quen hay đổ mặt của cô nàng, nên không thấy gì đặc biệt.

“Có thể đến...” Trương Dương đột nhiên im lặng, xem ra, cô nàng Đỗ Tuyết này rất thích tên kia, nếu không, sẽ không vì hắn mà cứ kiên trì không thôi giữ chỗ cho hắn.

“Cô rất thích anh ta hả?” Trương Dương nhỏ giọng lại. Hắn cảm giác là lão xử nữ kia hình như liếc mắt nhìn hắn, nhưng hắn cũng không muốn bị đuổi ra khỏi thư viện.

“Không.... không...” Đỗ Tuyết nhất thời hoảng loạn, cả cẳng cổ cũng đỏ ửng lên.

“Ồ...”

Trương Dương cũng không phải là đứa khờ, tự nhiên là nhìn ra Đỗ Tuyết thích Lữ Phi.

Lại có cảm giác ánh mắt của bà lão xử nữ đang nhìn tới. Trương Dương không dám hỏi thêm, lão xử nữ này bình thường thì nhìn không thấy gì, nhưng đôi khi ánh mắt như dao phong vậy. Trương Dương có chút sợ cái thứ ánh mắt này. Loại ánh mắt này khiến Trương Dương có cảm giác mâu thuẫn vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Dường như hắn đã thấy ánh mắt này ở đâu rồi.

Rất nhanh, Trương Dương lại đắm chìm trong biển rộng bao la của thế giới văn tự. Tư duy của hắn đang ngao du tung hoành khắp nơi trong lịch sử mấy ngàn năm. Trương Dương có được một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, tựa hồ như có một cỗ lực lượng thần bí hướng về hắn vậy gọi. Nhưng hắn thủy chung vẫn không cách nào tìm ra được nguyên nhân. Cái quỷ dị trong cái nơi u ám đó khiến người ta không nắm bắt được.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Trương Dương đã chúi đầu vào, đến nỗi có một mình ngồi bên cạnh Đỗ Tuyết cũng không hay.

Thậm chí có một người tới phía sau nhìn hắn, hắn cũng không biết.

Trong tay Trương Dương đang cầm quyển ‘Tôn Tử binh pháp’. Quyển sách này là quyển sách hắn mất nhiều thời gian đọc nhất. Cả buổi chiều hắn chỉ xem quyển này, coi đi coi lại mấy lần. Hắn có một thứ cảm giác không cách nào hình dung được. Trong quyển sách mỏng này, tựa hồ ẩn tàng vô số bí mật. Đáng tiếc là Trương Dương đã xem không dưới năm lần, hắn vẫn tìm không ra được nguyên nhân khiến hắn nảy sinh loại cảm giác này. Chữ cũng chỉ là chữ, ý nghĩa ngầm bên trong cũng không có chỗ nào thần kỳ, mà quyển này cũng chỉ là ấn bản phát hành rộng rãi thôi, bất cứ tiệm sách lớn nào cũng có bán. Chuyện này khiến Trương Dương không cách nào lý giải được.

“Đỗ Tuyết, còn bánh ngọt không? Đói bụng rồi...”

Trương Dương thò tay ra, cũng chẳng ngẩng đầu lên. Đây là lần đầu hắn hướng về Đỗ Tuyết hỏi đồ ăn. Thủy chung hắn cảm giác quyển ‘Tôn Tử binh pháp’ này có chỗ đặc biệt. Hắn cơ hồ đem từng chữ trong quyển sách này đọc mấy lần, từng dấu chấm dấu phẩy cùng từng trang đều nghiên cứu thấu triệt.

Mặc dù Trương Dương không phát hiện được gì trong sách, nhưng bên trong chỗ tầm tới đó lại có một lực lượng vô hình kêu gọi hắn ở lại. Dưới lực lượng của lời kêu gọi này, tên Trương Dương đói đến nhịn không nổi này lại nghĩ đến ổ bánh mì trên người Đỗ Tuyết.

Trầm mặc một hồi...

“Đỗ...”

Trương Dương ngẩng đầu, lập tức nhắm mắt lại, bởi vì hắn nhìn thấy một khuôn mặt có chút điểm tà khí, chính là Lữ Phi. Trong tay Lữ Phi cầm miếng bánh ngọt kia, khi nhìn thấy Trương Dương nhìn về phía hắn chỉ cười nhạt, nhẹ nhàng ngoạm một miếng...

31. Chương 31: Thiên Địch (kẻ Thù Trời Sinh)

“Phi ca...”

Đỗ Tuyết liếc mắt nhìn Trương Dương, lập tức ôm lấy đầu chẳng biết nói gì. Giọng điệu của Lữ Phi khiến cô ở giữa hai bên khó xử.

“Ồ ồ, người đang coi Tôn Tử binh pháp à? Không tệ á... có phải là nghiên cứu Tôn Tử binh pháp để tán gái không?”

Vẻ mặt cười cười của Lữ Phi tràn đầy vẻ chế diễu, dường như là cười nhạo Trương Dương không biết tự lượng sức mình.

“Trương Dương đóng quyển sách lại không nói tiếng nào, chỉ nhìn chăm chăm vào Lữ Phi rồi hít một hơi thật sâu.

Hắn liều mạng ráng áp chế sát khí đang ngọ nguậy trong người .

Không biết vì sao , mỗi lần thấy Lữ Phi hắn đều có thứ dục vọng muốn giết người như vậy.

Thứ dục vọng này còn ghê gớm hơn rất nhiều so với lần trước ở trên xe lửa.

Trương Dương cắn lợi tới chảy máu, mấy ngón tay vô tình đều bị run cả lên.

“Sao vậy, không thích ta à?”

Khoé miệng Lữ Phi hơi có chút cong lên, nở ra một nụ cười mang theo một tia tà khí quỷ dị.

Nụ cười kiểu này khiến Trương Dương có cảm giác phát cuồng, sát khí trong người càng dày đặc mãnh liệt hơn khiến huyết quản trong người như muốn bùng nổ.

Ta phải đi khỏi đây !

Ta phải đi khỏi đây !

Môi của Trương Dương không ngừng run rẩy, máu tươi từ khoé miệng chảy ra...

Thình lình, trái tim của Trương Dương máy động, đang chuẩn bị đứng lên thì thân thể phảng phất như bị một toà núi lớn đè lại, thì ra là tay của Lữ Phi.

Bàn tay có vẻ thon dài nhợt nhạt của Lữ Phi đang đặt lên vai của Trương Dương.

“Nói chuyện một chút, khoan đi đã, chúng ta gặp một lần cũng không dễ á, a a.”

Ánh mắt Lữ Phi bắn ra một cỗ áp lực khiến người nghẹt thở.

Đột nhiên lúc đó, Trương Dương từ trong ánh mắt của Lữ Phi thấy được hình bóng của một người khác, Thất ca, đúng, chính là Thất ca.

Thất ca cũng khiến hắn nảy sinh áp lực kiểu này.

Mặc dù áp lực do Lữ Phi sản sinh ra còn lâu mới bì được với Thất ca.

Nhưng cảm giác khiến người khiếp sợ thì tương tự.

Có mỗi khác biệt duy nhất chính là, Thất ca khiến người ta có cảm giác rất thoải mái. Thứ cảm giác vô cùng thoải mái này, tràn đầy sức thân cận êm dịu.

Hai loại áp lực này có chỗ giống nhau, cũng có chỗ bất đồng. Lữ Phi tạo ra cho người ta áp lực cương ngạnh và phô trương.

Thất ca tạo ra cho người ta áp lực mềm mỏng khiến người ta không còn đường nào khác ngoài cách chịu đựng ảnh hưởng của hắn ta.

Trương Dương thủy chung không lên tiếng. Trong ánh mắt dường như có một đồng hỏa diễm đang bùng lên.

Ánh mắt này chỉ loài liệt báo tại đại thảo nguyên Phi Châu mới có thể có. Hơn nữa, chỉ khi liệt báo xé xác con mồi thì lúc đó mới gặp được.

“Nghe Tuyệt nhi nói ngươi lợi hại lắm...”

Lữ Phi không để ý tới ánh mắt hung mãnh của Trương Dương, vẫn đặt tay lên vai của Trương Dương.

Mấy đầu ngón tay vô cùng sạch sẽ, ánh lên một thứ nước bóng đặc biệt.

“Hai vị đồng học, nơi này là thư viện!”

Đột nhiên một thanh âm lạnh lùng cắt ngang lời của Lữ Phi, thì ra là lão xử nữ.

Ngay khi lão xử nữ đang nói, Trương Dương cảm giác lồng ngực hắn như bị một cái bàn đá đè lên.

Thứ cảm giác này rất không khá, tựa như bị một lực lượng vô hình kéo căng dây thần kinh.

Tương tự vậy, Lữ Phi cũng cảm giác được vẻ khó chịu này. Lữ Phi kinh ngạc ngẩng đầu lên thì thấy người quản lý viên của thư viện.

Cánh tay đang đặt trên vai Trương Dương không tự kiềm chế được phải thả xuống.

“Nếu các người muốn nói chuyện phiếm, xin mời rời khỏi!” Bà già vẫn để nguyên vẻ mặt lạnh lùng.

“Tốt tốt, chúng ta đi ra!”

Lúc đầu thì Lữ Phi sửng sốt, đột nhiên thành linh đứng lên cười lớn, đi trước ra ngoài.

Mặt mày Trương Dương trở nên xám xịt, hiện tại trong đầu của hắn đều trống rỗng. Hắn chỉ có một ý niệm duy nhất là giết chết cái tên đáng ghét này.

“Người đợi một chút.” Bà lão xử nữ nhẹ nhàng chuyển người chắn đường Trương Dương.

Lữ Phi cũng dừng chân lại, vẻ mặt nhạo nhẽ cười Trương Dương.

“Xin lỗi, mời tránh đường. Ta là nam nhân, cho nên ta phải đi ra.”

Về mặt Trương Dương trơ ra.

“...” Bà lão xử nữ đầu tiên trầm lặng một hồi rồi thở dài một tiếng, sau đó lui lại một bước, không biết là nói cho Trương Dương hay Lữ Phi nghe: “Bọn người, có thể trở thành bằng hữu mà.”

Trương Dương không nói gì, chỉ lắc lắc đầu. Hắn đối với Lữ Phi rất chán ghét mà nói không ra được nguyên nhân. Sự chán ghét này tựa như mỗi một trong xương cốt, khó chịu vạn phần.

Không trở thành địch nhân đã khó, muốn trở thành bằng hữu, không thể nào!

“Bằng hữu?”

Lữ Phi ngửa mặt lên trời cười lớn nói: “Ta cùng hắn, vĩnh viễn sẽ không trở thành bằng hữu.

Bởi vì bọn ta là thiên địch (kẻ thù trời sanh). Bà có thấy qua rắn cùng ếch qua lại làm bằng hữu với nhau không?”

“Đúng, chúng ta chính là kẻ thù trời sanh!”

Trương Dương lập tức gật đầu. Hắn vô cùng đồng ý với từ Lữ Phi dùng để hình dung mâu thuẫn giữa bọn họ.

Chỉ có dùng từ này mới có thể hình dung chính xác cảm nhận của hắn. Thiên địch vốn không có cừu hận, bản thân của thiên địch là cừu hận, không cần phải có lý do.

Trương Dương chính là có cái cảm giác này. Hắn ghét Lữ Phi, ghét động tác cùng nụ cười của hắn. Mỗi động tác của hắn ta cho dù rất nhỏ cũng đều dễ dàng khiến hắn sản sinh ra cảm giác thịnh nộ.

Đương nhiên, nói Lữ Phi cùng Trương Dương là kẻ thù trời sinh thì có điểm hơi quá.

Bất quá, trong lòng Trương Dương, sự chán ghét này đã thâm căn cố đế tràn ngập trong đầu hắn rồi.

Hắn ghét cái tên Lữ Phi này, mỗi lần gặp liền động sát ý.

Nhiều lần, Trương Dương có chút hoài nghi trong tư duy bản thân không biết có người nào có thù với Lữ Phi.

Nhưng theo thân phận học sinh của Lữ Phi cùng độ tuổi mà phán đoán, chuyện này thật không thể nào.

Lần này, Đỗ Tuyết dường như bị ngậy người ra. Cô ta nghĩ không ra vì sao chuyện lại phát triển thành thế này, bởi vì chẳng có duyên cớ gì cả.

Bà lão xử nữ không nói gì, lui một bước, lông mi thon dài có chút nhú lại.

Ngay tại lúc đó, Trương Dương không ngờ lại chú ý tới động tác rất nhỏ này, đột nhiên phát hiện, lão xử nữ này chỉ thoáng nhú lông mi một chút, không ngờ lại khiến hắn nảy sinh cảm giác ngạc nhiên này.

Trương Dương tin tưởng, lão xử nữ khi còn trẻ tuyệt đối là một mỹ nữ, mà còn là một mỹ nữ có khí chất nữa.

Đương nhiên, đây chỉ là tư duy trong nháy mắt của Trương Dương. Hắn không có thời gian nghĩ tới chuyện này.

Hiện tại, hắn muốn đi khỏi thư viện, mặc dù hắn không biết khi ra khỏi đây sẽ phát sinh ra chuyện gì. Nhưng hắn nhất định phải đi ra, vì Lữ Phi đang đợi hắn ở cửa.

32. Chương 32: Không Phải Võ Công?

Lúc này đã là vào giờ ăn cơm tối.

Trương Dương Lữ Phi vừa đi ra khỏi thư viện, lập tức thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Mỗi cá nhân đều cảm giác được không khí không tầm thường này.

“Coi người kia, lần đầu xung động muốn giết người!”

Lữ Phi hoàn toàn không để ý tới những người đang đứng xem, tới gần Trương Dương thấp giọng khẽ nói, sát khí trên mặt không ngờ lại nổi lên dày đặc hơn.

“Đúng vậy, ta cũng có cảm giác này.”

Dòng máu đang chảy lồng lộn trong người Trương Dương bình tĩnh trở lại, rồi hắn hít một hơi thật sâu.

Trương Dương lúc này, đã thoát ra khỏi lúc tư duy tràn đầy sát khí, đổi lại thành vẻ lãnh tĩnh cùng lãnh khốc.

Ngữ khí thản nhiên kia của Trương Dương cùng với ánh mắt lãnh tĩnh không khỏi khiến Lữ Phi sửng sốt.

Hắn vốn tính dùng lời nói của mình khiến Trương Dương nổi giận, nào hay Trương Dương tựa hồ như không bị ảnh hưởng.

Trong lúc vô ý, không ngờ lại trở nên nên bình tĩnh lạnh lùng như vậy.

“Người là người gì?” Trương Dương nhìn chằm chằm lấy Lữ Phi. Hắn hỏi thẳng vấn đề này, bởi vì, hắn đối với danh tự của Lữ Phi có cảm giác rất quen thuộc, tựa hồ ở nơi nào đã thấy danh tự này.

Trương Dương không cách nào khẳng định được suy nghĩ của mình bởi vì cũng có khả năng là trong ký ức của tư duy sản sinh ra cảm giác này đối với Lữ Phi.

Đương nhiên, khả năng này rất nhỏ, bởi vì Trương Dương đã thí nghiệm qua nhiều lần, cho dù là trong lúc tư duy của ký ức kia khổng chế hắn, cũng chỉ là khiến thân thể cùng thần kinh của hắn mất đi ràng buộc, mà sẽ không sản sinh ra ý tưởng cụ thể nào.

“Các bạn đồng học, à à, bạn đồng học Trương Dương này muốn tất cả mọi người đều biết, hắn, chính là vương tử rình trộm của trường chúng ta.

Trên truyền hình, trên báo chí, còn trên tất cả cổng vào mạng lưới điện toán. Ài, gần đây, hắn tựa hồ có hứng thú tới bạn gái của ta, cho nên, ta muốn giáo huấn hắn...”

Lữ Phi nói xong, không người nào nói gì, chỉ yên lặng nhìn bọn họ.

Mặc dù Trương Dương không được người hoan nghênh trong trường, nhưng Trương Dương là sinh viên năm thứ tư, bị một tên sinh viên năm đầu khi dễ khiến người khác cảm giác không được thoải mái.

Cho nên, không có ai ủng hộ Lữ Phi. Dù sao ở trong trường, số lượng sinh viên năm thứ nhất chỉ chiếm hơn một phần tư một chút mà thôi.

Về mặt của Trương Dương vẫn lãnh tĩnh trơ trơ ra như cũ. Hắn đã quá quen với sự chế giễu của người khác.

Đỗ Tuyết há mồm không nói gì, không ai biết cô đang nghĩ gì.

Bỗng nhiên!

Cửa vào thư viện vốn yên tĩnh lại tạo ra cảm giác ức chế đến mọi người, bởi vì có một thân người vừa chuyển mình bước vài bước tới chỗ bọn Trương Dương, Lữ Phi.

Ánh mắt giống như một vì sao hàn tinh ban đêm, vô cùng thâm thúy. Khuôn mặt người đó lệch lạc gầy còm tái nhợt mang theo một cỗ tà khí....

Trương Dương đứng đó không hề nhúc nhích chút nào.

Không hề bị cỗ tà khí của Lữ Phi ảnh hưởng, chiến hoả trên không trung thiêu đốt, hai người không vì bất kỳ lý do gì trở thành thiên địch.

Ngay lúc Trương Dương chuẩn bị nghênh tiếp lời đanh thép nhất kích của Lữ Phi thì đột nhiên áp lực cực đại từ Lữ Phi trên người hắn bỗng nhiên biến mất.

Trương Dương cảm thấy lồng ngực trở nên khó chịu, một loại khí lực khó chịu và khó đỡ trong không trung.

“Phù...” một tiếng, một bùm máu học ra khỏi miệng. Tất cả sát ý trong đầu của Trương Dương đều biến mất.

“Phát sinh chuyện gì vậy?”

Trương Dương lau vết máu ở khoé miệng, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Lữ Phi đang nhìn về phía sau lưng hắn.

Trương Dương xoay người theo tiềm thức, lập tức thấy được một người đàn bà, một bà lão. Bà lão xử nữ đang đứng cao cao trên cầu thang ngoài cửa thư viện.

Đồng tử của Lữ Phi co rút thật nhanh một hồi, phảng phất như bị kim châm.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn cảm giác bản thân như bị một khẩu súng chĩa vào.

Loại cảm giác này khủng bố phi thường, không có người nào nguyện ý để trái tim bị một cây súng chĩa vào, Lữ Phi cũng chẳng thích thú chuyện này.

Bà lão kia tựa như một cây súng, hơn nữa, là một cây súng trường bắn tỉa uy lực cường đại.

Chỉ có súng bắn tỉa mới gây cho người ta thứ cảm giác nguy hiểm cực độ này.

“Đây là trường học!”

Bà lão nhẹ nhàng nói một câu rồi mới bước xuống cầu thang.

Trong ánh mắt của vài sinh viên tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bà lão vẻ mặt lúc nào cũng lạnh lùng ít nói này dường như là một nữ vương thanh nhã, vô luận là động tác đi đứng cùng khí chất đều tạo cho người ta một loại cảm giác cao quý.

“Ài, đây là trường học.”

Ánh mắt Lữ Phi nhìn chằm chằm lấy là bà ta rồi xoay người bỏ đi.

Đỗ Tuyết nhìn thoáng qua Trương Dương, tựa hồ như muốn nói gì, lại nhìn mọi người chung quanh muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ khẽ đi theo phía sau Lữ Phi.

Nhìn thấy bóng lưng của Lữ Phi biến mất, Trương Dương cảm thấy nháy mắt vừa rồi dài như cả trăm năm.

“Vì sao bà giúp ta?” Trương Dương đứng đối diện bà lão hỏi.

“Con người khi còn sống, nói chung là làm nhiều việc không có ý nghĩa.”

Bà lão xử nữ thản nhiên cười, khiến trái tim Trương Dương đột nhiên nhảy một cái.

“Bà biết võ công à?” Đây mới là vấn đề Trương Dương muốn hỏi.

Sự tình vừa rồi nằm ngoài phạm trù tư tưởng của hắn. Hắn chỉ có thể duy nhất dùng võ công giải thích.

“Không biết.” Bà lão xử nữ lắc lắc đầu.

“Đúng mà, đó là võ công.”

“Không phải, ta không có gạt người, hơn nữa, ta không cần phải gạt người. Được rồi, bây giờ là giờ cơm tối rồi, tự người chú ý một chút, ta không phải lúc nào cũng đều ở bên cạnh người.”

Về mặt bà lão biến đổi trở lại lạnh lùng, xoay người đi về phía thư viện.

“Đa tạ bà, ta muốn biết, bà vì sao giúp ta?”

Trương Dương lại hỏi.

Bà lão dừng chân lại, trầm mặc một hồi.

Cuối cùng, bà lão từ từ chuyển người bỏ đi.

“Bởi vì, thế giới này không dễ gì xuất hiện một thiên tài.

Ta không hy vọng thấy một thiên tài chết yểu trước mặt ta.

Còn nữa, tránh xa cô gái kia một chút.”

“Tránh xa cô gái kia một chút... tại sao?”

Trương Dương nhìn bà lão xử nữ đi vào thư viện, trong đầu đột nhiên lâm vào cảnh hỗn loạn.

Võ công!

Cuối cùng võ công chân chính là gì?

Bà lão vừa rồi chỉ đứng ở đó liền khiến Lữ Phi không dám khinh cử vọng động, chẳng lẽ không phải là võ công?

Trương Dương tin tưởng bà lão không gạt hần, chính như bà lão đã nói, bà ta không cần phải gạt hần, bà ta hoàn toàn có thể không trả lời hần.

Tại sao?

Còn nữa, vì sao bà lão xử nữ lại muốn hần rời xa cô gái kia một chút?

Hiển nhiên, cô gái ở đây là Đỗ Tuyết.

Trương Dương thật sự nghĩ không ra Đỗ Tuyết đối với hần có gì bất lợi.

Huống chi, đoạn thời gian gần đây, bọn họ căn bản không có phát sinh chuyện gì, ngay cả nói chuyện cũng đều rất ít.

Trương Dương dám khẳng định, bản thân hần trong thư viện nói với Đỗ Tuyết không quá mười câu.

Đương nhiên, trọng yếu nhất là Trương Dương cho rằng hần chẳng có thứ đồ gì đáng giá để người khác có mưu đồ với hần.

Hần đối với Đỗ Tuyết cũng không có ý đồ gì. Mặc dù hần rất muốn tìm một bạn gái, nhưng trước khi tốt nghiệp, đặc biệt là ở trong trường học, hần sẽ không tìm bạn gái, dám chắc là vậy.

Trương Dương nhúc muốn bẻ đầu, những chuyện phát sinh gần đây tựa hồ khiến tư duy của hần đi vào ngõ cụt.

Vô luận là bác Lý hay là bà lão này, đều tạo cho hần một cảm giác đặc biệt, lại còn Lữ Phi, còn ‘Tôn Tử bình pháp’...

Từ khi bị bom nổ trúng đến giờ, Trương Dương phát hiện ra quỹ đạo cuộc sống của hần đã dần dần biến đổi.

đây chính là mặt mà hần có thể cảm giác được biến đổi. Nhưng Trương Dương không thích cái cảm giác không cách nào không chế được này.

Hần cũng rất hy vọng mở tư duy kia có thể mang tới điều lợi cho hần, nhưng hần lại không hy vọng tư duy kia không chế cuộc sống của hần, ít nhất, cũng có thể tự hần không chế lấy.

“Lữ Phi.”

Trương Dương trong hoài niệm thì thảo danh tự của Lữ Phi, đột nhiên lúc đó, Trương Dương nhất thời muốn lên mạng, cơ hồ trực giác báo cho hắn biết, hắn có thể tìm được đáp án trên mạng...

33. Chương 33: Bất Nhã Chiếu Phiến

Lấy được account và mật mã ở quầy bar xong, Trương Dương đi thẳng vào chỗ ngồi tít bên trong cùng, chỗ đó có 2 máy, vị trí có vẻ âm u, bình thường rất ít người nguyện ý lên mạng ở nơi này, nhưng, Trương Dương lại rất thích, bởi vì, khi nào thấy một hắn ta có thể ghép 2 cái ghế vào để ngủ.

Tiến về chỗ đó Trương Dương mới phát hiện, bên trong có ngồi một người, tóc dài, có lẽ là một cô gái.

“Xin lỗi, chỗ này có người chưa?” Trương Dương chần chờ một chút mới hỏi một câu, bình thường ngồi đây đều là những đôi tình nhân, vốn định đổi chỗ khác Trương Dương nhưng vẫn hỏi một tiếng, hắn quen dùng cái máy này, hơn nữa, bên trong máy này hắn lưu lại rất nhiều tranh ảnh.

“Không... Trương Dương!”

“Tiêu Di Nhiên...”

Hai người đều ngẩng ra, ngẩn ngơ không biết nói gì, Tiêu Di Nhiên mặt đỏ bừng, hiển nhiên, chuyện xảy ra lần trước trong tức xá khiến nàng nhớ mãi không quên.

“Xin lỗi, ta không biết cô ở đây...” Trương Dương ấp úng nói, nhưng, vừa mới nói ra khỏi mồm, lập tức hối hận, lời này nghe rất khó chịu, tự hồ nàng ở chỗ này thì hắn không nên tới.

“Tôi ở đây thì anh không tới sao?” Quả nhiên, khuôn mặt vốn đỏ bừng của Tiêu Di Nhiên lông mi lập tức dựng lên, tức giận nói.

“Hi hi... không có không có... cái đó...” Trương Dương lùi ra phía sau một bước, tựa như hắn muốn rời khỏi đây.

“Ngồi xuống, chính là chỗ này, chẳng lẽ còn sợ cô nài nài ta ăn thịt người, còn nữa, ta còn có lời muốn hỏi người.”

“Ồ...”

Trương Dương tiến thối không được, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống mở máy tính ra.

“Ghi chú trên quyển sách đó của tôi là do anh viết?” Tiêu Di Nhiên không nhìn Trương Dương, cầm chuột bấm loạn mở ra một đồng cửa sổ.

“Đúng vậy... hay là, tôi mua cho cô một quyển mới nhé...”

Trương Dương cụp mắt cúi mày, sự sợ hãi của hắn đối với Tiêu Di Nhiên hoàn toàn tới từ Tiêu Viễn Hành, sau mấy hôm sống ở Hồ Đồng khẩu đó, hắn càng cảm giác thấy thế lực của Tiêu Viễn Hành tại thành phố C, dùng cụm từ hô phong hoán vũ để hình dung Tiêu Viễn Hành cũng không quá đáng...

“Không cần... anh cũng thích số học?”

“Đúng vậy.” Trương Dương hơi hột mở trang web, đăng nhập vào QQ và 51 của mình.

“Tôi ở trường học mấy năm rồi, sao chưa từng nghe qua thành tích số học của anh rất lợi hại nhỉ?”

Ánh mắt của Tiêu Di Nhiên dần chuyển từ màn hình sang trên người Trương Dương, cô cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu gã thanh niên thanh danh xấu xa này, trong kí ức của cô, Trương Dương là một học sinh bỉ ổi nhất gan thành tích bình thường, nhưng, sau khi cô nhìn thấy ghi chú của Trương Dương trên mặt quyển sách đó, đột nhiên phát hiện, mình sai rồi, ít nhất, tài năng thiên bẩm của gã thanh niên nhút nhát này trên phương diện số học khiến người ta kinh ngạc.

“Ồ... mới bắt đầu cảm thấy hứng thú thôi...”

Trương Dương nhìn màn hình vẫn lơ đãng như cũ, tay không ngừng trả lời thư tín và tin nhắn QQ tin nhắn 51.

“Anh cũng chơi QQ và 51?”

“Ừ”

Trương Dương tiếp tục lơ đãng, hẳn muốn xử lý một chút tin tức sau khi tra tìm tin tức liên quan tới cái tên Lữ Phi, đối với Tiêu Di Nhiên, hẳn sớm đã từ sắc tâm trước kia biến thành đề phòng, bây giờ cho dù Tiêu Di Nhiên trần truồng đứng trước mặt hẳn cũng không nhất định dám làm gì, đương nhiên, mất đi không chế thì lại là chuyện khác.

“Trương Dương!” Tiêu Di Nhiên lạnh lùng nói.

“A... Sao vậy?” Trương Dương hoảng sợ nhìn Tiêu Di Nhiên.

“Đứng lên!” Tiêu Di Nhiên tức giận, lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng, mới rồi mình nói chuyện phiếm với hẳn mà hẳn cư nhiên không thèm để ý tới, điều này khiến cho nàng rất tức giận.

“Đứng dậy làm gì?” Trương Dương cẩn thận hỏi.

“Anh đứng lên hay không? Đừng tưởng rằng tôi thật sự tha thứ cho anh rồi, nói cho anh biết, là tôi sợ ca ca của tôi biết được sẽ giết anh thôi !” Tiêu Di Nhiên nhớ tới chuyện xảy ra ở túc xá hôm đó lại tức giận, vô duyên vô cớ bị người ta chiếm tiện nghi mà không dám ho he, lại còn giúp che giấu.

“Tôi biết tôi biết...”

Trương Dương cúi đầu ừ rừ đứng dậy, hẳn cũng phân tích qua nguyên nhân vì sao Tiêu Di Nhiên lại tha thứ cho hẳn, nguyên nhân duy nhất chính là không muốn anh của nàng giết hẳn. Trong lòng Trương Dương đối với cô gái vẫn luôn thâm mến, cảm kích vô cùng, nếu như là trước đây, hẳn có thể không tin có người dám giết hẳn, nhưng, bây giờ hẳn tin rồi, giết một học sinh như hẳn đối với Tiêu Viễn Hành mà nói dễ dàng giống như ăn một bữa sáng mà thôi.

“Đi ra”

“Ồ...”

Tiêu Di Nhiên đắc ý nở nụ cười sau đó ngồi xuống vị trí của Trương Dương, nụ cười sáng lạn đó khiến Trương Dương ngây ngất, hẳn thủy chung không cách nào kháng cự được nụ cười của Tiêu Di Nhiên, đối với Trương Dương mà nói, nụ cười của Tiêu Di Nhiên có lực sát thương siêu việt xa Đỗ Tuyết.

Không tốt!

Trương Dương biết là không xong rồi, bởi vì, Tiêu Di Nhiên đã mở web QQ và web 51 của hẳn...

Trương Dương mặt như tro tàn nhìn lên màn hình từng tấm từng tấm ảnh bị Tiêu Di Nhiên mở ra, toàn bộ là ảnh sinh hoạt của Tiêu Di Nhiên tại túc xá, có tấm nằm ở trên giường đọc sách, có tấm đang ăn vặt, phần lớn đều là ảnh sinh hoạt...

Số lượng ảnh đạt tới vài trăm tấm, một số lưu bên trong ổ cứng trên mạng, một số lưu ở trong album, liền đó một sự im lặng bao trùm, Trương Dương tựa như một phạm nhân đang chờ tử hình đứng đằng sau Tiêu Di Nhiên.

“Phác xích... tấm ảnh này xấu quá đi, tôi đang ăn kem đây mà... Xin lỗi, anh chụp đẹp đẹp một chút được không?”

Tiêu Di Nhiên phóng to một tấm ảnh, khuôn mặt nàng có vẻ ửng hồng, dưới ánh đèn u ám, Trương Dương đứng ở đằng sau nhìn thấy phía dưới chiếc cổ trắng nõn của Tiêu Di Nhiên, nhất thời hoa mắt một trận, trông ngực kịch liệt gia tốc.

“Anh nhìn gì vậy?” Tiêu Di Nhiên đột nhiên quay đầu, nhìn thấy con mắt của Trương Dương đang nhìn chằm chằm không nhin được hỏi.

“A... Không không...”

Trương Dương miễn cưỡng dời ánh mắt khỏi chiếc cổ trắng nõn đó, bộ dạng tiếc nuối không thôi.

“Lưu manh, chó thì không sửa được tính ăn phân, hừ!”

Tiêu Di Nhiên tựa hồ có chút phát hiện, vội vàng đứng lên nắm thật chặt cổ áo, mặt đỏ bừng, nàng không ngờ lại quên mất đứng đằng sau chính là kẻ rình trộm nổi danh toàn trường, ngồi ở vị trí đó quả thực là chính mình dâng lên tận miệng cho hắn nhìn lên.

Trương Dương vẻ mặt xấu hổ, tự trách chính mình không thay đổi được thói quen.

“Ngồi xuống”

“Ừ ừ...” Trương Dương như được đại xá vội vàng ngồi xuống, nếu như còn tiếp tục đứng, hẳn hoài nghi mình sẽ chảy máu mũi mất.

“Còn may, không có ảnh bắt nhả, nếu như tôi phát hiện có ảnh bắt nhả thì anh chết chắc, hừ hừ...”

“...Vâng vâng...”

Trương Dương cũng không biết nói gì, chỉ có thể cuống quýt gật đầu, thậm chí, hắn không dám nhìn vẻ mặt của Tiêu Di Nhiên, vẻ mặt hờn dỗi đó của Tiêu Di Nhiên khiến hắn hồn bay phách lạc.

34. Chương 34: Vua Nhìn Trộm

Tiêu Di Nhiên nhìn thấy cái tướng nghiêm chỉnh cẩn trọng của Trương Dương, nhin không được liền cười một cái.

Cô ta phát hiện ra, cái tên Trương Dương thanh danh xấu xa kia mặc dù có chút bỉ ổi, nhưng cũng có lúc rất là khả ái

.

Đồng thời, Tiêu Di Nhiên đối với cái loại thiếu niên bỉ ổi này lại sinh ra một cảm giác kỳ lạ, thứ cảm giác này không cách nào hình dung được, vừa tò mò, vừa kích thích, thậm chí còn cảm thấy vinh hạnh trong lòng.

Sau khi nhìn thấy mấy trăm tấm hình của Trương Dương, Tiêu Di Nhiên không hiểu sao lại có chút cảm động.

Bởi vì, bao nhiêu tấm hình đó không phải trong một ngày chụp được, mà là những tấm hình có được trong ba năm trường. Sinh hoạt từ năm thứ nhất tới năm thứ ba không gì không có.

Mấy tấm hình này cơ hồ bao gồm mọi sinh hoạt tập quán của Tiêu Di Nhiên. Đối với sinh viên năm thứ tư Tiêu Di Nhiên mà nói, càng có vẻ rất trân quý.

Không có cô gái nào không hy vọng mình được người khác chú ý tới, Tiêu Di Nhiên cũng không ngoại lệ.

Tiêu Di Nhiên thủy chung đối với Trương Dương tràn đầy phần hận, nhưng sau khi tiếp xúc với Trương Dương vài lần lại phát hiện ra, Trương Dương mặc dù bỉ ổi, nhưng lại cũng không phải xấu xa như bản thân tưởng tượng.

Về nhiều phương diện, hắn vẫn còn giữ được bản tính chất phác vốn có của một sinh viên...

“Cười cái gì?” Trương Dương đối với bất kỳ cử động nào của Tiêu Di Nhiên đều có một loại cảm giác kinh hãi hoảng sợ. Hắn tự nhiên là không thể nào hiểu được tâm tư bên trong trăm thay ngàn đổi của một cô gái.

“Không có gì... mấy cái hình này người chụp đã lâu rồi à?”

“Ài... ta lập tức xóa ngay...” Trương Dương lập tức cầm lấy con chuột

“Đợi một chút, ta muốn hỏi người... người người.. người còn có mấy cái hình nào khác không?” Thanh âm của Tiêu Di Nhiên càng nói càng nhỏ, nói xong cả mặt đỏ ửng lên.

“Mấy cái loại đó hả?” Trương Dương sững sốt.

“Thì là mấy cái hình loại đó đó!” Tiêu Di Nhiên tức giận dậm chân, trợn tròn hai mắt nhìn trừng trừng lấy Trương Dương.

“À à.... không.... không có. Tuyệt đối không có. Máy chụp hình điện tử đã bị sở cảnh sát tịch thu rồi.

Mớ hình trong đó đều bị xóa sạch, còn lại chỉ là mấy tấm này.

Ta đảm bảo, ta thề...” Trương Dương nhất thời hiểu rõ ý tứ của Tiêu Di Nhiên. Thì ra cô ta hỏi hắn có còn mấy cái hình bắt nhả nào hay không.

“Ồ... Vậy thì tốt... không cần phải thề..” Tiêu Di Nhiên thở một hơi thật dài, vỗ vỗ lên bộ ngực đầy đặn.

Động tác nhỏ này tràn đầy sức dự hoặc khiến Trương Dương nhìn thấy, huyết mạch trong người như bị căng ra.

“Mấy cái tấm hình đó ta xóa nha...” Trương Dương có chút không muốn.

Mấy tấm hình này đã bầu bạn với hắn trong những ngày tháng của ba năm qua. Hắn lại không có lưu trữ, hiện giờ đột nhiên phải xóa cũng có chút không đành lòng.

“Tạm thời không cần phải xóa đi. Qua vài ngày, ta sẽ tới t nào i xuống... Ồ... thật vô ý quá, ta xem điện thoại một chút.”

“Ồ.”

Tiêu Di Nhiên cầm điện thoại trong lòng bàn tay, rõ ràng là có tin nhắn ngắn tới.

“Trong trường học phát sinh ra chuyện, có muốn đi vô không?” Tiêu Di Nhiên nhìn thoáng qua điện thoại cầm tay rồi ngẩng đầu lên hỏi.

“Có chuyện gì?” Trương Dương không chút hứng thú hỏi.

“Nghe nói là đánh nhau, hình như là người có chút quan hệ tới ta, cụ thể thế nào ta cũng không rõ.”

“Ồ... ta không đi đâu. Thật không hiểu, một người con gái lại có hứng thú đối với đánh nhau như vậy...” Trương Dương không khỏi lẩm bẫm.

“Hi hi.. chỉ cho phép đám con trai các ngươi coi đánh nhau sao, bọn con gái chúng ta không được phép à?!”

Tiêu Di Nhiên đứng lên cười mắng: “Mấy tấm hình này không cho phép xóa đi đó nha, nếu như xóa đi thì người chết chắc!”

Tiêu Di Nhiên dùng một ngón tay trắng xanh chọt lên đầu Trương Dương một cái, khiến một làn hương thơm thoảng qua chỗ ghé ngồi.

Trương Dương không khỏi ngẩn ngơ một trận, cứ muốn bàn tay ở trên đầu mãi mãi vẫn vậy không hạ xuống...

Đột nhiên, Trương Dương trở nên sáng suốt, bởi vì, hắn vừa thấy QQ (instant messenger) của Tiêu Di Nhiên vẫn còn ở đó.

Cơ hồ theo bản năng, Trương Dương tức tốc đem bí danh QQ của hắn thêm vào trong danh sách hảo hữu của Tiêu Di Nhiên.

Vừa xong thì máy điện toán của Tiêu Di Nhiên đã ngắt mạng, rõ ràng là Tiêu Di Nhiên đã tới quầy để hạ mạng.

“Thích nam nhân có chút điểm xấu xa!”

Nhìn thấy ký danh QQ của Tiêu Di Nhiên, Trương Dương không biết nói gì, chỉ chuẩn bị tiến vào trong không gian QQ của Tiêu Di Nhiên để xem xem.

Không ngờ phát hiện ra không gian của Tiêu Di Nhiên đã được bảo mật, người ngoài căn bản là không có cách nào viếng thăm.

Nếu như không có bảo mật thì khả năng gây hứng thú với Trương Dương không lớn.

Khi thấy bảo mật, ngược lại Trương Dương lại nảy sinh một cổ dục vọng muốn xem trộm càng lúc càng không thể thu thập lại được.

“Không phải là ngày sinh!”

“Không phải ngày tháng năm nhập học!”

“Không phải số điện thoại cầm tay... vậy là cái gì đây...?”....

Hơn ba năm nay, Trương Dương đối với tư liệu cá nhân của Tiêu Di Nhiên rõ như lòng bàn tay.

Ấn chiếu theo tập quán của con nhỏ này thì đều dùng những ngày tháng cùng con số quen thuộc.

Trương Dương không ngừng sử dụng những con số mà hắn biết được để phá giải mật mã.

Nhưng từng số từng số trong ký ức của hắn đều không phải.

“Chẳng lẽ là ba cái vòng đo thân người?” (vòng ngực, vòng eo, vòng hông)

Trương Dương buồn bực cho vào cái số mật mã này, hiện tại hoàn toàn chỉ là cho ngựa chết uống thuốc.

“Khà khà... không ngờ lại là ba cái vòng đo này...” Trương Dương không khỏi bắt đầu kích động trở lại.

Phát hiện ra thanh âm của mình quá lớn, liền vội vàng ngậm miệng, rồi như một tên trộm, ngó ló liên chung quanh rồi mới ngồi xuống, âm thầm cảm thấy may mắn vì đã từng nghe được ba vòng đo của Tiêu Di Nhiên.

“Ca ca, em rất lo lắng cho anh. Em tình nguyện cứ để chúng ta như khoảng thời gian sinh hoạt gian khổ, nương tựa lẫn nhau trước đó, cũng không muốn anh cứ ở bên ngoài lẩn lộn. Anh có biết không? Đám bạn học đều rất sợ em, đều không dám kết giao bạn hữu với em. Bởi vì, em có một người ca ca như anh. Đường nhiên, em vẫn thương anh như trước...”

“Ca ca, hôm nay là ngày sinh nhật của anh. Em hy vọng có thể được cùng anh ăn bánh sinh nhật, hy vọng mộng tưởng của anh trở thành sự thật. Bao nhiêu năm nay, vị trí của anh càng lúc càng lên cao, mà huynh muội chúng ta không ngờ, cùng ăn một bữa cơm cũng không dễ dàng. Ài, chỉ đành hoài niệm cuộc sống trước đây!”

Bên trong không gian nhật ký, đại đa số đều là ký lục trong tâm tư của Tiêu Di Nhiên, hơn nữa một số lớn đều có liên quan đến chuyện của Tiêu Viễn Hành.

Nhìn mấy cái thứ này, Trương Dương không khỏi buồn bã. Thì ra Tiêu Di Nhiên cũng không được vui vẻ gì lắm, khó trách ngày đó sinh nhật của Tiêu Viễn Hành mà vẻ mặt cô ta cứ u buồn.

Đột nhiên!

Cả người Trương Dương trở nên khẩn trương, bởi vì, hắn vừa thấy được những điều trong nhật ký mà hắn cảm thấy hứng thú.

“Lớp đệ nhất lại tới một học sinh mới, Lữ Phi. Hắn tựa hồ đối với ta có cảm tình, thường xuyên muốn mời ta đi ăn cơm, đi uống trà. Ta rất mâu thuẫn, ta không biết là nên cự tuyệt hay tiếp nhận. Hắn ta rất thông minh, không ngờ rõ ràng mấy lần thi đậu vào trường đại học Tsinghua Bắc Kinh mà vẫn không đi... Loại người như hắn tràn đầy một loại lực lượng thần bí, ta không cách nào cự tuyệt được, nhưng lại có chút sợ hãi. Ánh mắt của hắn tạo cho ta một cảm giác rất yêu dị tà khí...”

“Hôm nay ta đi tới khu ký túc xá nam sinh để lấy lại quyển sách. Ta bị cái tên nam sinh Trương Dương kia phi lễ. Hắn như một thằng điên hôn ta, vuốt ve ta, khiến ta rất sợ. Ánh mắt của hắn trở nên đỏ như máu làm ta sợ gần chết. Ta rất hận hắn, hắn suýt chút nữa là hủy đi thanh bạch của ta. Nhưng ta không dám cho ai biết.

Ta sợ sau khi ca ca biết thì sẽ giết hắn. Ca ca mà biết khẳng định là sẽ giết hắn...”

“Nhìn thấy bút ký của Trương Dương viết lên trên quyển sách, ta đột nhiên phát hiện, cái người con trai mà ta một mực cho là một tên bỉ ổi, không ngờ lại là một thiên tài toán học.

Thật sự khiến ta giật mình, một con người không ngờ có thể ẩn tàng chuyện tốt như vậy.

Xem ra, con người đều không thể chỉ xem vẻ bên ngoài, không biết hẳn vì sao lại muốn ẩn tàng thiên phú bản thân như vậy?

Trương Dương.... một con người đầy mâu thuẫn.

Không ngờ lại cứ thường xuyên nghĩ tới lúc bị hấn phi lễ một cách thô lỗ cuồng dại, khí tức nam nhân rất mãnh liệt. Ài.... ta vì sao lại có ý tưởng kỳ quái kiểu này?”

35. Chương 35: Lưu Bưu Đấu Lữ Phi

Ở đằng sau nghe thấy, Trương Dương đổ mồ hôi lạnh. Hấn chưa từng nghĩ qua lại có một nữ hài tử có nhiều suy nghĩ mâu thuẫn đến như thế.

Điều làm cho hấn không thể hiểu được chính là, hấn rõ ràng đã vô lễ với Tiêu Di Nhiên, nàng lại còn muốn thỉnh giáo hấn về các đề toán, thật đúng là lòng dạ phụ nữ, mò kim đáy bể a!

Dĩ nhiên Trương Dương trong lòng cũng cao hứng, dương dương tự đắc. Hấn chưa bao giờ nghĩ rằng chính mình trong con mắt của nữ nhân lại có vị trí quan trọng như vậy.

Đương nhiên, dương dương tự đắc cũng chỉ là cao hứng cho bản thân, Trương Dương không cho rằng bản thân mình lại có đủ mị lực để thu hút mỹ nhân.

“Lữ Phi mấy lần thi đậu vào Bắc Đại Thanh Hoa***?”

Trương Dương rê chuột, trong miệng lẩm bẩm nhớ lại. Đột nhiên, hấn nhớ tới một người, một cao khảo trạng nguyên nổi danh toàn quốc, rốt cục đã hiểu được vì sao khi nghe đến cái tên này lại phát sinh cảm giác quen thuộc.

Bởi vì, trước kia khi hấn lên mạng đã thường xuyên thấy cái tên này. Cái tên này từng tạo nên một tin tức chấn động, chiếm cứ trang đầu của các bài báo mạng lớn.

Đầu ngón tay của Trương Dương trên bàn phím gõ thoăn thoắt, rất nhanh tư liệu của Lữ Phi đã được lôi ra. Hấn chỉ tùy tiện tìm tòi bên trong công cụ tìm kiếm Baidu () một chút, tư liệu về Lữ Phi cũng đạt hơn trăm ngàn bài.

Nhìn vào từng trang từng trang tư liệu trên màn hình, Trương Dương cảm giác sống lưng một trận phát lạnh.

Lữ Phi, nam, người thành phố X tỉnh X, lần thứ nhất thi đỗ Bắc Đại, bởi vì ham mê game online đã bị buộc thôi học, sau đó, thi lại vào Bắc Đại. Năm tiếp theo, lại thi vào Thanh Hoa

Nhìn tư liệu của Lữ Phi, Trương Dương cảm giác được một cỗ áp lực rõ ràng. Hấn cho đến giờ chưa từng nghĩ người mà mình ghét không ngờ lại là một thiên tài, và cũng chỉ thể có dùng duy nhất hai chữ “thiên tài” để hình dung Lữ Phi; một kẻ mà có thể ra vào Bắc Đại Thanh Hoa như thể lấy đồ trong túi chỉ có thể hình dung bằng từ này.

Điều càng khiến cho Trương Dương khiếp sợ chính là, theo như tư liệu cho thấy, Lữ Phi mỗi lần vào Bắc Đại Thanh Hoa đều lựa chọn những khoá học khác nhau, gần như bao hàm hết các ngành.

Trong hơn mười vạn tư liệu phần lớn đều là xào xáo lại, nội dung trùng lặp. Hơn nữa đa phần là trùng tên, Trương Dương kiên nhẫn tìm tòi.

Tiềm thức nói cho hấn biết, Lữ Phi làm cho người ta có một cảm giác quá đặc biệt, tuyệt đối không có khả năng đơn giản chỉ có một thân phận thiên tài đơn giản như vậy.

Thời gian mau chóng trôi qua. Qua hơn hai giờ, Trương Dương thủy chung không có phát hiện chút manh mối có giá trị.

Trương Dương vẫn như vậy, chẳng nóng chẳng vội, lòng kiên nhẫn của hắn phi thường tốt. Hiện tại, hắn bắt đầu chuyển qua tìm tòi chút bài bình luận cũng như lời nhắn, hy vọng từ trong đó tìm ra một vài thứ có giá.

Có rất nhiều cách đối nhân xử thế, mà Trương Dương cũng đã trải qua biến đổi. Nếu là trước kia hắn tuyệt đối sẽ không để tâm đến những chuyện khô khan và nhàm chán này.

Nhưng bây giờ, những suy nghĩ của Trương Dương đã có sự thay đổi về bản chất. Từ trong tiềm thức, việc tìm hiểu rõ đối thủ đối với Trương Dương đã trở thành một nhiệm vụ tương đối trọng yếu.

“Tri dĩ tri bỉ, bách chiến bách thắng!” Đây đúng là lời vàng ý được viết trong “Binh pháp Tôn Tử”.

Rốt cuộc, trời không phụ kẻ có lòng!

Trương Dương từ một bài hồi đáp cuối cùng đã tìm được một chút tin tức như mong muốn.

Lữ Đại Vĩ, cha của Lữ Phi, quan chức cao cấp, có liên quan đến tham ô hối lộ lượng lớn kim ngạch, phán xử tử hình, lập tức chấp hành

Con của quan lớn!

Trương Dương không khỏi nhũu mày, khó trách Lữ Phi có một tính ngang tàng kiêu ngạo khó dấu như vậy. Nguyên lai là được dạy dỗ từ nhỏ. Chỉ có điều cha của thằng nhãi này đã bị phế truất nhiều năm, tại sao hắn còn có thể kiêu ngạo như vậy?

Nếu Lữ Phi chính là con của cao quan, vậy còn Đỗ Tuyết Nhi?

Có thể cùng với Lữ Phi trở thành loại bằng hữu mắt nhìn qua đỉnh đầu này, vậy thân phận của Đỗ Tuyết hẳn không đơn giản.

Đột nhiên, Trương Dương nhớ tới lão xử nữ đã từng bảo hắn cách xa Đỗ Tuyết một chút, chẳng lẽ Đỗ Tuyết đối mình thật sự ý đồ gì?

Trương Dương càng nghĩ càng thấy không đúng. còn nhớ lúc ở trên xe lửa đích, Đỗ Tuyết mặc dù thoát nhìn rất sợ hãi, nhưng là tựa hồ có một loại ung dung như thể từng trải qua sóng to gió lớn.

Trong mấy ngày hắn trở lại trường học, Đỗ Tuyết đều không tìm hắn để đưa ví tiền. Vậy mà ngay khi hắn đến giảng đường khoa Trung Văn, Đỗ Tuyết lại lập tức tìm tới cửa. Có mối liên hệ nào bên trong chuyện này không?

Quan trọng nhất chính là, hắn bỗng nhiên mỗi ngày đều gặp Đỗ Tuyết ở thư viện, mà Đỗ Tuyết cũng đột nhiên tỉ mỉ chu đáo vì một sắc lang như hắn chuẩn bị bánh và nước. Có vẻ như đây không phải là một sự trùng hợp bởi nó có chút không đúng với lẽ thường.

Tại sao?

Trương Dương có trăm mối suy tư không thể lý giải. Nếu là vì hắn có tiền có thế thì còn có thể giả thích được. Nhưng mà hắn chỉ là một học sinh nghèo, căn bản không có chút giá trị lợi dụng, vì sao Đỗ Tuyết lại tìm đến hắn?

Hơn nữa, ngay sau khi Đỗ Tuyết tìm tới hắn, định ý của Lữ Phi đối với hắn rõ ràng đã tăng cao, tới mức trắng trợn và không hề cố kỵ khiêu khích hắn. Tại sao?

Trương Dương cảm thấy chính mình càng nghĩ càng thấy không bình thường, nhưng lại tìm không ra được nguyên nhân căn bản.

Những chuyện kỳ lạ khó hiểu xảy ra ngày càng nhiều, kể cả lão xử nữ kia cũng là một điều bí ẩn. Ngay như Lữ Phi loại người kiêu ngạo này cũng đối với lão xử nữ nhân nọ rất là kiêng kỵ; không biết lão xử nữ nhân đó là nhân vật gì.

Làm cho Trương Dương cảm thấy kỳ quái chính là, lão xử nữ nhân đó nói mình không biết võ công, nhưng Trương Dương lại rõ ràng cảm giác được trên người lão xử nữ nhân phát ra một loại sát khí, loại sát khí mà Trương Dương đã có những cảm ứng tương đối mãnh liệt từ ngay sau vụ nổ.

Ở trên xe lửa, lúc đám cướp kia còn chưa có đến toa hắc thì hắc đã có thể cảm ứng được loại sát khí này, mà sát khí của lão xử nữ phát ra khi đó còn mãnh liệt hơn đám tội phạm bỏ trốn kia đâu chỉ gấp trăm lần

Một người không có võ công lại có thể phát tán ra sát khí sao?

“Bíp bíp...”

Trương Dương cảm giác đầu mình tựa hồ như muốn nổ tung. Lúc này, trên trang QQ trước mặt hắc hiện ra một tin nhắn.

“Có ở đó không?” đối phương hỏi, Trương Dương chính là đang ở chế độ ẩn thân trên QQ.

“Có”

Đó là một đồng học của Trương Dương.

“Mọi người đang tìm người, ta chỉ biết người đang ở trên mạng, có chuyện lớn rồi.....”

“Làm sao vậy?” trong lòng Trương Dương đột nhiên máy động.

“Lưu Bư và Lữ Phi đánh nhau, chân bị đánh gãy, xương sườn cũng gãy mất hai chiếc, bây giờ người vẫn còn hôn mê bất tỉnh, đang ở bệnh viện đệ nhất nhân dân cấp cứu.....”

“Vì sao?” Trương Dương đột ngột đứng dậy.

“Còn không phải là vì người sao, hắc không biết nghe ai nói người tại thư viện bị Lữ Phi khi dễ, hắc tự dẫn theo ba tên kiếm Lữ Phi, kết quả bị Lữ Phi đánh cho trọng thương, bây giờ cả bốn người đều nhập viện. Người nhanh đi, Lưu Bư còn đang được cứu chữa trong phòng cấp cứu đó.....”

Không có gõ phím trả lời, Trương Dương cả người đã biến mất

Lưu Bư là bằng hữu tốt nhất của hắc, cũng là bằng hữu duy nhất của hắc tại thành phố C.

Tính cách của Trương Dương mặc dù nhu nhược, nhưng giữa tình bạn của hắc và Lưu Bư, bất kỳ chuyện gì đều trọng yếu. Bởi vì có bộ dáng chính nhân, Lưu Bư đã để cho hắc làm “Trạm cương” (canh gác, chắc để rình trộm hehe).

Mặc dù không muốn tham dự cái chuyện *** kia, nhưng hắc vẫn đi, bởi vì hắc xem trọng tình bạn của bọn họ. Tương tự, Lưu Bư cũng thích kết giao cùng Trương Dương, giữa bọn họ có một loại ăn ý, một loại kết hợp ăn ý không cách nào giải thích được.

“Bệnh viện đệ nhất nhân dân!”

“A.....” Gã tài xế nhẹ nhàng cẩn thận từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua thiếu niên ngồi trên xe, thiếu niên này vẻ mặt dữ tợn, tràn đầy vẻ hung mãnh, khiến cho gã tài xế có một loại cảm giác nổi da gà.

Gã tài xế tựa hồ cũng biết Trương Dương đang lo lắng, đạp ga phóng nhanh.

“Tại sao dừng lại?” hai tay Trương Dương chộp vào tay vịn bằng thép không gỉ trong xe, trong ánh mắt bắn ra một tia nhìn rực máu.

“Đèn đèn đỏ” Gã tài xế hoàn toàn bị sát khí lạnh lẽo của Trương Dương dọa cho hết hồn, cả giọng nói cũng tràn ngập sự sợ hãi.

Hắc không thể tưởng tượng được một thiếu niên đọc sách không ngờ lại có sát khí nặng nề như thế.

“Từ làn bên trái mà vượt qua!” Trương Dương nhìn thoáng qua dây xe phía trước. Hắc tại ngã tư này đã phải đợi ít nhất hai lượt đèn đỏ.

Khi vừa nói, hắc đã móc trong ví tiền ra mấy trăm đồng, ném lên ghế ngồi đằng trước qua khe hở giữa lan can ở băng sau .

“Nhưng mà”

Gã tài xế không nói gì, tay lái đột nhiên xoay mạnh, giữa dòng xe lưu thông đã nghịch hướng vượt qua đèn đỏ. Hắn không có quyền lựa chọn

đường sống bởi hắn thấy một đôi con mắt yêu cầu phóng nhanh bên trong chiếc kính chiếu hậu.....

Cũng may, nhờ đoạn đường hữu kinh vô hiểm (đáng sợ nhưng không nguy hiểm), bọn họ đã rất thuận lợi tới được bệnh viện.

“Két.....”

Chiếc taxi yên định đậu ở cửa bệnh viện, bánh xe tản mát ra một cổ khét lẹt do sự ma sát dữ dội. Cơ hồ khi xe còn chưa có dừng lại, thiếu niên nọ đã như một trận cuồng phong lao vào trong bệnh viện; gã tài xế taxi thở ra một hơi thật dài.

Thiếu niên ngồi ở trên xe kia đã mang đến cho hắn một loại cảm giác ghệt thở.

Đột nhiên!

Gã tài xế sống lưng một trận phát lạnh. Ngay khi hắn đảo xe bỗng dừng phát hiện, thanh lan can thép vốn để chống cướp ở phía sau đã bị siết mở ra thành hai cái khe to, chính là chỗ mà hai tay thiếu niên nọ vừa rồi nắm vào.....

(*** Bắc Đại và Thanh Hoa là hai trường đại học danh tiếng nhất Trung Quốc)

36. Chương 36: Tái Ông Thất Mã

“Tránh ra!”

Trong mắt Trương Dương dường như muốn bắn ra hỏa diễm, vẻ mặt hung hãn, phảng phất như mãnh thú hút máu.

“Để hắn đi vào, hắn là bằng hữu của Lưu Bưu.” Một tên hán tử mặc tây phục khác tựa hồ nhận ra được Trương Dương, hướng về phía người đang ngăn trở Trương Dương nói.

Hán tử mặc tây phục kia nhường đường, Trương Dương lập tức hướng về phía cửa phòng cấp cứu chạy tới. Hai tên hán tử mặc tây phục không khỏi nhìn nhau, trong ánh mắt trào lên vẻ kinh ngạc: thằng nhóc này sát khí nặng quá!

Cái gọi là sát khí, trong sinh hoạt, chúng ta mỗi ngày đều có thể tiếp xúc được. Tỷ như, có cảnh sát trường kỳ bắt giữ phạm nhân, hành động của mỗi người họ đều có cơ quan cường mạnh của chính phủ ủng hộ, tự nhiên sẽ nuôi dưỡng ra một thứ chính khí, là thứ khí thể khiến phạm nhân kiêng kỵ. Cái này cùng với sát khí cũng là chung một đạo lý.

Khi một con người coi sinh mạng như kiến hôi, tự nhiên cũng sẽ sản sinh ra sát khí khiến người khác rung động trong lòng. Trong sinh hoạt của chúng ta thường hay gặp phải hiện tượng loại này. Mười mấy người lại bị một người chèn ép. Trên thực tế, đây cũng là một loại sát khí. Nguồn gốc của sát khí cũng chính là thực lực của bản thân hoặc do bối cảnh hùng hậu.

Đương nhiên, có những người ở vị trí hàng đầu lâu ngày, lúc nào cũng phát ra mệnh lệnh, cũng có thể bồi đắp ra thứ khí thể này. Thứ người này, mỗi cái nhắc tay nhắc chân đều ảnh hưởng tới ý nghĩ của người khác. Cho dù là khi lâm vào tình cảnh thua thiệt, thì người bình thường cũng không dám trêu chọc tới loại người này.

Trong sinh hoạt thường hay xảy ra một hiện tượng thú vị. Tỷ như có người làm báo cáo trong hội nghị mà bên dưới thì ồn ào náo loạn không ngừng, nhưng có người vừa lên bục giảng, ánh mắt chỉ vừa nhìn xuống, bốn chung quanh lập tức im lặng như tờ. Lý luận mà có thể giải thích được hiện tượng này, chỉ có khí thể cùng với sát khí, cái thứ khí thể mà tích lũy lúc bình thời khiến người khác không dám khinh thị.

Đương nhiên, ‘sát khí’ cùng ‘khí thể’ cũng có khác biệt. ‘Sát khí’ là thể hiện của thực lực, mà ‘khí thể’ là thể hiện của thể lực. Một người chiến sĩ bình thường trên chiến trường giết người như ma có thể có được

‘sát khí’, nhưng tuyệt đối sẽ không có được ‘khí thể’. ‘Khí thể’ lại càng là thể hiện của thứ người ở địa vị hàng đầu.

Bất quá, trong sinh hoạt cũng có thể có người đồng thời có được những thứ khí chất này, chỉ là vô cùng hiếm có như lông phượng sừng lân mà thôi.

Mặc kệ giải thích thế nào, tóm lại, muốn có được sát khí, vậy khẳng định là đã từng giết người.

“Xin lỗi, nơi này là nơi trọng địa phẫu thuật, không thể đi vào!” Một người y tá đang đứng tại cửa ghi chép gì đó. Nghe được tiếng bước chân của Trương Dương, đầu cũng không ngẩng lên.

“Tôi muốn đi vào!” Trương Dương lạnh lùng nhìn người y tá.

“Nếu anh muốn đi vào, bị thương ngoài ý muốn, hoặc là phẫu thuật thất bại, anh phụ trách à?” Người y tá ngẩng đầu lên. mặt không chút thay đổi. Bà ta cơ hồ miễn dịch với vẻ mặt của Trương Dương. Trong y viên, mỗi ngày đều gặp phải thứ người như Trương Dương, vì thân nhân bị đau hoặc là người thân bị chết mà mất đi lý trí. Cho nên, người y tá đối với sát khí của Trương Dương, ngược lại không có cảm giác mãnh liệt như mấy tên đại hán vận tây phục kia.

“Ồ... vậy tôi đợi... đợi...”

Đầu óc Trương Dương đột nhiên thức tỉnh lại, ánh mắt đã khôi phục lại vẻ trong sáng. Hẳn hiện tại đi vào phòng giải phẫu căn bản là vô bổ, chẳng giúp được gì.

“Anh đi vào bệnh viện xem xem, mấy tên bằng hữu của anh đều bị thương cả, trong khu chính hình, lâu năm. Đợi chút nữa mấy người bị thương đều sẽ được đưa tới đó. Anh không cần chờ ở đây...”

“Hắn không có nguy hiểm tới tính mạng chứ?” Trương Dương từ miệng bà y tá nghe được chút tin tức, nhất thời mừng rỡ.

“Anh hy vọng hắn chết à?” Nét mặt bà y tá nhìn Trương Dương kỳ quái.

“À... không phải... không phải...”

“Gãy mấy khớp xương sẽ không chết người đâu, thành nhỏ!” Người y tá trừng mắt nhìn Trương Dương rồi đẩy cửa tiến vào phòng cấp cứu.

“Ha ha...”

Nhìn theo bóng lưng của bà y tá, Trương Dương không khỏi một trận cười khúc khích, rồi đi thẳng tới khu chính hình lâu năm. Trương Dương có thể khẳng định, Tống Đào chắc chắn là ở trong đó. Nếu đã tới, cũng nên đi xem xem, hà huống, đợi chút nữa Lưu Bưu cũng sẽ được đưa tới.

Hiện tại Trương Dương mới có thể thở phào một cái. Chỉ cần không có nguy hiểm tính mạng, hết thấy đều dễ dàng xử lý.

Hỏi thăm mấy người y tá, rồi nhanh chóng tìm tới phòng của Tống Đào. Đây là phòng sáu người.

“Bác Vương, bác làm gì ở đây vậy?”

Vừa mở cửa, Trương Dương quả nhiên nhìn thấy Tống Đào cùng hai người trẻ tuổi quen mặt khác đang nằm trên giường. Bất quá khiến hắn kinh ngạc là bác Vương không ngờ cũng nằm trên giường, trên cánh tay cũng bó hai cái nẹp.

“À... Trương Dương à, khục khục.... già rồi, già rồi...” Vẻ mặt bác Lý xấu hổ, khuôn mặt già cả đỏ lên hết, không ngờ là gặp được Trương Dương.

Thăm hỏi ít nhất cả nửa giờ đồng hồ, mấy người nhao nhao lên nói bảy mồm tám miệng, thật không dễ mới hiểu được sự tình.

Thì ra, Lưu Bưu không biết nghe ai nói, Trương Dương ở thư viện bị người xỉ nhục, lập tức triệu tập nhân mã, tụ tập lại đi giúp Trương Dương. Nào hay khi bọn họ đến cửa thư viện thì đã sớm không còn một người.

Lưu Bưu hiện giờ đã là lão đại một phương, tự nhiên là không chịu cứ như vậy mà từ bỏ ý đồ, mấy khi có được cơ hội để đại triển thân uy như vậy, lập tức đi vào trong trường học tìm Lữ Phi. Tìm mấy vòng vẫn

không tìm được, mấy người chẳng cách nào khác hơn đành bỏ cuộc đi về. Nào hay, bọn họ vừa ra khỏi cửa trường thì gặp được Lữ Phi. Lữ Phi đã sớm chờ bọn họ ở cửa trường từ lâu rồi.

Sự tình vô cùng đơn giản, nói chưa tới ba câu, Lưu Bưu nổi giận dưng dưng hạ lệnh một tiếng, bốn người liền ủa tới tay đâm chân đá một trận...

Chỉ là, kết cuộc khiến ai cũng buồn bực. Bốn người căn bản không phải là đối thủ của Lữ Phi. Lưu Bưu bị đá bể xương bắp chân, đánh gãy hai cái xương sườn. Ba người kia ai cũng bị chấn thương, chỉ là không có nghiêm trọng như Lưu Bưu.

“VẬY bác Vương vì sao bị thương?” Trương Dương nghĩ hoài mà không ra.

“Cái đó... khục khục... cổng trường đó là địa bàn của lão phu. Lão phu tự nhiên không thể để bọn chúng muốn làm gì thì làm. Ta thấy bọn chúng đánh lộn náo nhiệt vậy, ta liền đi ra...”

Thanh âm của ông già càng lúc càng nhỏ, nói đến khúc sau thì không còn nghe thấy gì. Chỉ là Tống Đào kể lại tiếp chuyện xảy ra. Phỏng chừng lúc đó ông già muốn ngăn bọn họ lại, nào hay trong lúc hỗn chiến, cũng không biết là đứa nào đẩy ông già một cái. Ông già liền lập tức té lăn cù ra đất. Kết quả là cánh tay bị trật ra khỏi khớp.

“Bác Vương, mọi người gặp phải chuyện này chạy còn không kịp, sao bác lại xấp vào chỗ nhiệt náo như vậy? Bác hiện tại không còn là lúc tuổi còn trẻ đi đánh Vân Nam nữa rồi! Đã có tuổi rồi, bác còn...”

Trương Dương nghe đến đó mồ hôi, hần cơ hồ có thể khẳng định ông già này cứ cho mình là tướng Liêm Pha nhà Triệu (Lian Po). Ông già khi nói chuyện phiếm cùng hần rất thích nói khoác, nói khoác tận trời cao. Trương Dương bình thường cũng không nỡ đập vỡ hứng thú của ông già. Nào hay, đúng lúc này, xảy ra chuyện, cánh tay cũng bị trật khớp luôn.

“Ai nói ta đã có tuổi rồi? Thân thể lão già ta vẫn còn rắn chắc lắm...” Ông già nổi giận, uốn bộ ngực nhún nheo lên, ra vẻ không phục tuổi già.

“Bác được mà, bác được mà...”

“Ai da.... đau quá...”

Ông già đột nhiên ôm cánh tay kêu la thảm thiết. Trương Dương nghe vậy liền sững sốt. Vừa rồi còn khá lắm mà, sao lại đau như vậy

“Lão Vương, còn đau à?”

Trương Dương há hốc mồm. Ngoài cửa có một bà già hơi mập mạp bước nhanh tới bên giường, vẻ mặt đau đớn nhìn ông già. Nhẹ nhàng dùng miệng thổi thổi cái cánh tay gãy gờ xương của ông già.

“Còn đau, còn đau... Tiểu Liễu, nơi này thú vị lắm. Em rời khỏi cái chỗ này đi, có y tá rồi...” Trương Dương nghe được ông già kêu Tiểu Liễu, da gà nổi hần cả lên.

“Em vừa rồi có hồi y tá, hần nói anh không có chuyện gì lớn, ở nhà dưỡng bệnh cho khoẻ cũng được. Có thể xuất viện rồi.”

“”Nhưng.... anh còn chưa ăn cơm...”

Ông già thở dài một hơi, vẻ mặt tang thương. Nhìn đến nỗi Trương Dương cũng bi thương theo. ****. Nghề diễn xuất này của ông già càng lúc càng khá đây!

37. Chương 37: Thời Hạn Mười Ngày

Bà Tiểu Liễu kia nhẹ nhàng vỗ vào lưng bàn tay của ông già. Vẻ mặt bên lên của bà ta khiến Trương Dương thấy được phát lạnh sống lưng, da gà toàn thân dựng đứng cả lên. Xem ra hai người này đang tới giai đoạn hồi xuân lần thứ hai.

“Thằng nhỏ, ta đi trước đây. Ài, tái ông thất mã...”

(Mất ngựa mà vẫn được lợi)

“Ồ, bác Vương đi mạnh khỏe, lần sau gặp phải chuyện kiểu này đừng có sính cường nữa. Đây không phải là chiến trường Vân Nam, cũng không phải là thời kỳ bác anh hùng đơn độc cầm súng lục thâm nhập hậu phương địch.” Trương Dương trêu ghẹo.

“Ài ài, già rồi a... Hảo hán bắt đề đương niên dũng (hảo hán không nhắc chuyện anh hùng xưa), ài, đi cũng không nổi rồi...”

Nhắc tới mấy chuyện khoác lác đó, vẻ mặt già nua của bác Vương không ngờ đỏ cả lên, chợt tựa vào lưng Tiểu Liễu quay lại phía Trương Dương nháy nháy mắt, rồi vịn tay bà già từ từ đi ra ngoài. Trương Dương không khỏi hoài nghi ông già này có phải cũng bị thương ở chân hay không. Chỉ có tay bị trật khớp mà đi cũng không nổi sao?

“Tái ông thất mã là ý tứ gì đây?”

“Khục khục.... không nhớ nữa. Trong nhà ta có sách, trở về sẽ đưa cho người xem...”

“Ồi chào... cẩn thận một chút, đi từ từ một chút!”

Cho tới khi bóng lưng cùng thanh âm của ông già biến mất, Trương Dương vẫn còn ngẩn ngơ. Đã mấy ngày rồi? Nghĩ không ra tiến triển của ông già này không ngờ nhanh như vậy!

“Tránh ra, tránh ra...”

Đang lúc Trương Dương còn đang tự lự thì một đám y tá cùng mấy người mặc tây phục đẩy một cái giường phẫu thuật tới, trong tay một người y tá còn giơ lên cao một bình nước biển.

Trương Dương vội vàng chạy tới giúp. Cả đám người ba chân bốn cẳng nhanh chóng dọn chỗ đặt Lưu Bư cho đảng hoàng. Lúc này, Lưu Bư vẫn còn đang ngủ say, chắc là bị đánh thuốc mê toàn thân.

“Y tá, thế nào rồi?” Nhìn vẻ hân mê bất tỉnh của Lưu Bư, Trương Dương vội vàng níu một người y tá hỏi một chút.

“Không có chuyện gì, nghỉ ngơi hơn một tháng là được. Chủ yếu là vì xương chân bị đả kích mạnh, khiến chỗ xương gãy bị nát hết. Xương sườn chỉ là vấn đề nhỏ, nghỉ ngơi chừng mười mấy ngày là anh ta liền có thể dùng nạng đi lại được.”

“Ồ, cảm ơn anh.”

“Không có gì, yên tâm đi. Chú ý, sau phẫu thuật ba tiếng không thể uống nước, ráng cho anh ta ăn đồ ăn dinh dưỡng lỏng, cử món ăn cay...”

Sau khi y tá bàn giao một chuyện liền đi khỏi. Trong phòng bệnh nhanh chóng trở nên im lặng trở lại, tựa hồ không ai còn hứng thú tán dóc nữa, còn hai người đại hán mặc tây phục thì giống như bị câm, chỉ ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần.

Phòng bệnh này có sáu chiếc giường. Mấy người Lưu Bư ngủ trên bốn chiếc, còn hai cái kia thì để trống. Nghĩ chắc là cả phòng đều đã được bao hết rồi.

Chờ đợi một lúc lâu, nhìn thấy Lưu Bư ngủ thật yên ổn, Trương Dương không khỏi có chút cảm động. Hắn cùng Lưu Bư quen biết hơn ba năm. Trong ba năm thời gian này, đa số là Lưu Bư chiều cố hắn, mà hắn thì cơ hồ rất ít khi lo tới Lưu Bư. Trong lòng của Trương Dương, Lưu Bư có điểm giống Lý Quý thời xưa, đạo nghĩa!

Lúc quen Lưu Bư thật là đầy tính hài kịch. Ba năm trước khi bắt đầu khai trường, nhớ được là lần đó cùng Đỗ Tuyệt ăn cơm ở một nhà hàng nhỏ. Trương Dương gặp được Lưu Bư lúc hắn ta ăn cơm mà lại quên mang theo túi tiền. Đang lúc dằng co cãi lộn với ông chủ tiệm thì Trương Dương đại phát thiện tâm trả tiền cho Lưu Bư hết mấy đồng các lẻ. Sau đó hai người trở thành bạn chí thân.

Đương nhiên, hai người còn có rất nhiều điểm giống nhau. Lưu Bư cũng thích đi bắn game, đọc tiểu thuyết, rình trộm....

Nghĩ đến từng chuyện cũ trong ba năm qua trong đầu, khoe miệng Trương Dương không khỏi cười nhẹ một cái, có thể có được một đứa bạn như Lưu Bư, hẳn cũng rất thỏa mãn rồi. Nhiều khi, bằng hữu không cần nhiều, có một người bạn vững chắc như vậy cũng đủ rồi.

“Người cười cái gì vậy?”

“À... khục khục.... không... không có cười. Cảm giác thế nào rồi?” Trương Dương sững người. Lưu Bư không biết từ khi nào đã tỉnh lại rồi, dáng vẻ rất hư nhược.

“Cũng may, ***, bác sĩ nói uống rượu nhiều quá, thuốc mê cũng không có tác dụng bao nhiêu. Trương Dương...”

“Ài ài.”

“Mấy huynh đệ làm người mất mặt rồi.”

“Không phải, không phải. Lưu Bư, cảm ơn người!” Nhìn vẻ mặt hư nhược tái nhợt của Lưu Bư, Trương Dương cảm giác như lồng ngực bỗng bị nghẹn lại, không biết nói gì cho khá.

“Mẹ nó, ***, đợi lão tử lành vết thương lại, chém chết cái thằng lại cái đó.... á da...”

Lưu Bư vỗ mạnh trên giường một cái, liền động tới vết thương, nhất thời đau đến phải la hoảng một tiếng.

“Không cần đợi người lành vết thương, ta lập tức đi tìm thằng đó.”

Trong lời nói thản nhiên của Trương Dương tràn đầy sát khí lạnh liệt. Lưu Bư ngây mặt ra, cảm giác của Trương Dương khiến hắn thấy xa lạ. Có phải là cái tên rồ nhìn trộm nhất gan không đây?

Hai tên hán tử mặc tây phục lại cảm giác được sát khí nồng nặc của Trương Dương, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong đó có một người khẽ cúi đầu xuống một chút.

“Lưu Bư, ta muốn người biết, chúng ta là do Tiêu đại ca phái đến. Chuyện của người Tiêu đại ca đã biết, hơn nữa, tất cả tiền bệnh của người, công ty đều sẽ thanh toán. Ở chỗ của Tiêu đại ca không có chuyện cứng miệng. Người ngàn vạn lần không nên báo thù bất kỳ ai, kể cả hạn chế bạn bè của người.” Tên mặc đồ tây phục bước tới bên giường Lưu Bư rồi nói. Nói xong lại nhìn Trương Dương một cái. Rõ ràng là câu cuối cùng là nói cho Trương Dương nghe.

“Hề hề, cảm ơn lão đại, cảm ơn lão đại. Ta còn đang lo về chuyện tiền bệnh đây. Yên tâm, ta sẽ không để Trương Dương đi tìm cái thằng *** phiền phức kia. Nhất thiết đều nghe theo lão đại...” Lưu Bư cười nịnh.

“Vì sao lại không thể báo thù?” Trương Dương lấy tay chặn lời nói của Lưu Bư lại, lạnh lùng nhìn người đàn ông mặc tây phục.

“Người báo thù thế nào? Đánh tàn phế hắn đi? Chém chết hắn?” Người mặc đồ tây phục đen cười nói.

Trương Dương nhất thời không biết nói gì. Mặc dù hắn hiện tại cần hận không thể lập tức tìm Lữ Phi gây chuyện, nhưng hắn cũng không có kế hoạch gì.

“Ta dám cam đoan, chỉ cần người giết hắn hoặc đánh thương hắn, lập tức sẽ bị cảnh sát bắt giữ.” Tên mặc tây phục cười lạnh nói.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ vậy mà bỏ qua...” Nói ra chính là Lưu Bư, vẻ mặt phẫn nộ.

“A a, xem ra, người không biết Tiêu đại ca. Lưu Bư, người hiện tại đã thật sự là người trong công ty. Người không phải là bọn hắn!” Người mặc đồ đen về mặt khinh miệt chỉ ngón tay tới mấy tên lưu manh đang nằm trên giường, lại nói: “Người nên biết, chúng ta là một công ty, chúng ta là người làm ăn. Chúng ta làm chuyện gì cũng đều tuân thủ theo trình tự pháp luật. Hơn nữa, người biết bối cảnh của tên đó không? Còn nữa, ngay cả người muốn báo thù, có phải muốn mình tự tay cầm dao hay không? Hà hà, rất nhiều rất nhiều sự tình cần phải xử lý, cũng cần phải có thời gian nhất định. Không phải như diễn trên truyền hình đâu, cầm dao cắt đứt đầu là có thể ra đường chém người...”

“Được, ta chờ các người mười ngày!” Trương Dương lạnh lùng nhìn người mặc tây phục.

“Sau mười ngày thì sao?” Người mặt tây phục sững sốt, hần nghĩ không ra Trương Dương nói đoạn thời gian này làm gì.

“Sau mười ngày nếu như không có xử lý chuyện này, vậy để ta!” Trương Dương trầm giọng nói, khiến người ta có cảm giác vô cùng kiên định.

“Trương Dương...” Lưu Bưư luôn cảm giác được Trương Dương có gì là lạ. Đây không giống như tác phong của Trương Dương.

“Lưu Bưư, không cần phải nói nữa. Ta đã quyết ý, người vì ta mà bị thương. Nếu như đại ca của người không thể có giải thích vừa lòng cho người, vậy thì cứ để cho ta!” Trương Dương ngắt ngang lời Lưu Bưư, thanh âm tràn đầy quyết tâm trước giờ chưa từng có, khiến người khác không thể không tin tưởng vào lời nói của Trương Dương.

38. Chương 38:bí Mật Của Đỗ Tuyệt

„Được rồi,ta muốn hỏi,cảnh sát có nhúng tay vào không? „ Trương dương hỏi.

„A a,nếu mà việc của chúng ta cũng cần phải có cảnh sát xử lý, bọn ta đây cũng không phải lẫn lộn trong thành phố rồi,Tiêu đại ca cũng phải về quê làm ruộng rồi”

Nam nhân mặc đồ tây không nhịn được cười to,tiếng cười tràn ngập hào khí,hiển nhiên,hắn đối với Tiêu Viễn Hành tràn ngập tin tưởng,đây là một loại tín nhiệm,một sự tín nhiệm đối với thế lực.

Trương dương gật gật đầu,hắn lo lắng nhất là cảnh sát nhúng tay,chỉ vì từ lần trước ăn trộm bị quay hình lại rồi sau đó bị tạm giam,nên trong tiềm thức Trương Dương đối với cảnh sát có một sự sợ hãi.

„Lưu bưư,chúng ta đi trước đây,phí thuốc men của người sẽ báo lại trong công ty,nhưng chi phí chữa trị mấy bằng hữu của người để chính họ phải trả,bởi vì,bọn họ không phải người bên trong công ty, cũng không phải vì làm việc cho công ty mà bị thương,đương nhiên,công ty đã trả hộ cho các người rồi, đến cuối năm sẽ trừ vào tiền thưởng của người...”

„Bọn họ chữa trị hết bao nhiêu tiền?”

„Đều là vết thương nhẹ,không nhiều lắm,ba người cũng mới chỉ mất hơn vạn.”

“A.....ta tin rằng,bệnh viện này cướp bóc a,hơn 1 vạn.....” Lưu bưư giận dữ nói.

„A a,hơn 1 vạn cũng nhiều sao?”

Nam nhân mặc đồ tây kia thấy vẻ mặt méo mó của Lưu bưư không nhịn được mỉm cười nói.

“Hơn 1 vạn a.....tiền thưởng cuối năm của ta có đủ hay không?” Lưu bưư yếu nhược hỏi,hắn rất lo lắng mình uống phí một năm lại còn phải đền tiền.

„Ha ha ha „

2 nam nhân mặc tây trang nhìn nhau rồi liền cười to,vẻ mặt vui vẻ,phảng phất giống như nghe được một lời nói đùa lớn.

“Ta ta.....ta nói sai rồi sao?”

“Không không,người yên tâm,tiền thuốc chỉ có không tới 2 phần 10 tiền thưởng cuối năm của người thôi....a a,người cứ tu dưỡng tốt đi,chúng ta đi trước đây,rất nhanh sẽ có tin tức thôi.”

2 người hướng đến Trương Dương hơi gật đầu một cái rồi sau đó rời đi,bọn họ từ đầu chí cuối đều không có cùng 3 người bị thương kia nói một câu nào,ngay cả nhìn thẳng một cái cũng không có,mà ba người thấy hai người này cảm như hèn cũng không dám lên tiếng.

“2 phần 10.....một....hơn một vạn mới không đến 2 phần mười....Trương dương, là bao nhiêu vậy?” Lưu Bưư bấm đầu ngón tay tính toán.

Ước chừng trên dưới 30 vạn..

Chúng kiến bộ dạng Lưu Bư giống như nô lệ của tiền bạc, Trương dương toát mồ hôi, nhưng Trương Dương cũng âm thầm khiếp sợ, không thể tưởng tượng được tiểu nhân vật như Lưu Bư lại có tiền lương cao như thế, không biết rốt cục công ty của Tiêu Viễn Hành liên quan tới cái gì nữa?

“Ha ha ha.....30 vạn, 30 vạn á.....ha ha,ta phát tài rồi...các huynh đệ,cuối năm cầm được tiền,mỗi người 2 vạn,coi như tai nạn lao động, dạt dạt.....”

Lưu Bư nhất thời cao hứng khoa tay múa chân,giống như một người giàu mới nổi,trần đầy hào khí,tựa hồ vết thương cũng không còn đau nữa, mà Tống Đào nằm ở trên giường vẻ mặt cũng cao hứng và thêm muốn,cao hứng chính là một vết thương nhẹ lại có thể cầm 2 vạn,thèm muốn chính là tiền một năm của Lưu Bư lại có hơn 30 vạn.

Lưu Bư mới đến công ty của Tiêu Viễn Hành,đương nhiên không biết đó là công ty phúc lợi,kỳ thật,mỗi người có thể tiến vào công ty Tiêu Viễn Hành tiền lương đều cao đến đáng sợ,nhưng Tiêu Viễn hành vì Đỗ Tuyết vừa mới gia nhập,lại xuất thân là lưu manh của tầng chót xã hội sau khi có tiền sẽ cờ bạc bừa bãi,cho nên mỗi tháng năm đầu chỉ cho tiền sinh hoạt và phí trả cho cuộc sống.

Tiền lương thưởng khác đều là để cuối năm đưa một lần,hơn nữa vì để khảo nghiệm sự kiên nhẫn của người mới,phúc lợi sẽ không dốc lực nói cho bọn họ,cho nên đến bây giờ Lưu Bư còn không biết mình đã bước vào lớp nhân viên cao cấp hàng năm lĩnh lương 30 vạn.

Đương nhiên,toàn bộ 30 vạn cũng không phải hoàn toàn cấp cho Lưu Bư,trong này cũng tính cả chi phí của Lưu Bư rồi,cụ thể vận dụng như thế nào,sẽ phải xem năng lực và thủ đoạn của Lưu Bư,đây cũng là một phương thức kiểm tra đánh giá.

Lưu đồng học,nơi đây là bệnh viện,mong người không nên gây ồn ào,vì đồng học này cũng có thể rời khỏi đây rồi,phòng điều trị này có hộ lý,vì không muốn ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của bệnh nhân,mong người phối hợp với nhiệm vụ của chúng ta.

Một nữ y tá trung niên mặc quần áo dài tiến vào phòng.Với vẻ mặt nghiêm túc,liền cắt đứt ngay dâm ý của Lưu Bư.

“Nga.....ha ha....” Thanh âm của Lưu giống như bị cắt tiết gà.

Xin lỗi,ta nói mấy câu rồi rời đi ngay. Trương dương cẩn thận phụ thêm vào,rồi hắt lại khôi phục bộ dạng nhu nhược.

Ân,nhanh lên một chút,nếu có sự tình gì có thể bấm chuông.Y tá trưởng gật gật đầu sau đó khép cửa rồi rời đi.

“Lưu Bư,người nghỉ ngơi cho tốt,ta sẽ đến thăm người.....”

“Ah.....không xong...Hồ Đồng Khẩu không ai chăm sóc....ai u....”

Lưu Bư bỗng nhiên nhớ tới Hồ Đồng Khẩu không ai trông nom,nhất thời cấp bách đến nỗi ngồi bật dậy,tác động đến vết thương liền kêu đau oa oa.

Bây giờ trong ý nghĩ của Lưu Bư về Hồ Đồng đã không phải là một Tiểu Hồ Đồng đơn giản nữa,mà là 30 vạn đại dương,có thể thấy được mức độ coi trọng là rất cao thâm.

Tiêu đại ca hẳn là đã có an bài rồi,huống chi còn có lão Lý trông nom nữa mà.Trương dương an ủi.

“Không được,nếu lão Đại an bài cho người khác,đến lúc đó đem địa bàn cho người khác thì ta phải làm sao bây giờ?lão Lý đầu óc hồ đồ,mất thì hoa có thể trông nom được cái gì? Không được.....”

“ Vậy làm sao bây giờ?”

Trương Dương không khỏi thở dài,đừng thấy Lưu Bư to lớn thô kệch,nhưng thường thường trong cẩu thả lại có sự tỉ mỉ,cư nhiên có thể nghĩ đến địa bàn của mình có bị người khác nhân cơ hội chiếm hay không.

“ Hắc hắc,không phải còn có người sao?”

“Ta.....”

“Lão già hiệu sách cũng nói viển vông với người vài lần rồi,***,người sắp xếp sổ hộ khẩu quả thực rất lợi hại,rất dễ dàng nhớ kỹ,ta trước kia thế nào lại không phát hiện ra người nhặt lợi hại như vậy chứ?

Cứ quyết định như vậy đi,khoảng thời gian này người trông nom trước đi,bọn Hầu tử đều là vết thương nhẹ,nghỉ ngơi vài ngày có thể đổi cho người rồi,người phải khổ cực rồi, hắc hắc....”

“Tốt lắm....”

Khi Trương dương đang trở lại trường học,cũng đã đến đêm,đêm cuối tháng 9 có chút mát mẻ,trong khi tiến vào cửa trường học Trương dương ngoảnh mặt vào phòng bảo vệ một cái,lúc này mới nhớ tới,Vương bá cũng bị thương,có lẽ lúc này đang hưởng thụ sự quan tâm và chăm sóc của Tiểu Liễu.

Kêu vất vả mới mở được cửa sắt,Vương bá hẳn là đã gọi lão đầu này,lão đầu nhìn thoáng qua Trương dương cái gì cũng không nói liền mở cửa.

Trương Dương.....

Vừa mới đi đến ký túc xá,bỗng nhiên dưới bóng cây xuất hiện một người đang đứng,dọa cho Trương dương nhảy bật lên,là Đỗ Tuyết.

“Muộn thế còn đứng đây làm gì?”

Trương dương lạnh lùng nhìn nữ hài thoát nhìn có vẻ đơn giản này,hắn bây giờ càng nghĩ càng hiểu được rằng nữ hài không hề đơn giản chút nào.

Xin lỗi,ta không biết chuyện lại như vậy.Đỗ Tuyết dè dặt nói,con mắt lóe lên.

„Tại sao? “ Trương dương đột nhiên bước tới 1 bước,con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Đỗ Tuyết.

„ A.....không có gì.....không có gì.“ Đỗ tuyết sợ đến nỗi lùi lại đằng sau 1 bước,ấp úng nói.

„ Người từ lần đi tàu hỏa trước đến sau này vẫn không có liên lạc với ta,mà sau khi ta đến khoa Tiếng hoa tìm người,người lại nhiều lần đột nhiên tiếp xúc với ta,mỗi ngày đều đến thư viện,mà trên thực tế,có đồng học nói người ngày trước rất ít khi đến thư viện,mà địch ý của Lữ Phi đối với ta ngày càng mãnh liệt,người cho rằng,chuyện này với người có quan hệ không.....”

„ Ta..... ”

„Mặt khác,khi ấy Lưu Bưu tìm Lữ Phi,Lữ Phi hoàn toàn có thể tránh né,nhưng hắn ngược lại còn tận lực chờ ở cổng trường,người cho rằng,chuyện này rất dễ dàng giải thích sao?

Huống chi,đồng học trong lúc có mâu thuẫn cũng không cần phải nhỏ nhen mà xuống tay độc ác vậy,xương chân Lưu bưu bị bẻ vỡ tan tành,xương sườn gãy 2 chiếc.

Chính cả Vương bá khuyên can cũng bị thương.Người sẽ không cho rằng cái này chỉ là ngoài ý muốn chứ;‘

“....”Đỗ Tuyết vẻ mặt tái nhợt lắc lắc đầu nói: „ta không hiểu sao lại biến thành như vậy,ta không biết.....“

„Có thể nói cho ta tại sao không? „ Trương dương không chút nào vì tiếng thút thít của Đỗ tuyết mà bị ảnh hưởng,vẫn bức bách như cũ.

39. Chương 39: Võ Công Chân Chính

Đỗ Tuyết thở dài một tiếng, trên mặt chảy ra dòng nước mắt rất thành thực, tạo cảm giác thương hại, có cảm giác quý dị phi thường.

Một nữ nhân như hoa như ngọc đột nhiên như thế làm người khác thương tiếc, làm người khác cảm thấy muốn bảo vệ.

“Nói vào việc chính đi” Trương Dương trong lòng bối rối, quả nhiên Đỗ Tuyết có mục đích.

“Phụ thân và anh trai Thế Giao của ta, chuyện đã xảy ra nhiều năm rồi, anh trai ta vốn là thư ký tỉnh uỷ cho cha, phụ thân ta là bí thư tỉnh uỷ, một lần ở tỉnh phát sinh vụ hối lộ rất lớn, anh trai và cha ta đều bị bắt, cha ta bị án chung thân, bây giờ vẫn ở trong tù, còn anh trai ta..”

Đỗ Tuyết càng nói càng nhỏ dần, âm thanh nức nở.

“Tiếp tục đi” Trương Dương mặt chẳng biểu lộ gì, với tham quan hẳn chẳng một chút đồng tình, nếu Trung Quốc không có tham quan, ít nhất sẽ tiến bộ hơn 10 năm.

“Cha của Phi ca không những liên quan đến số tiền lớn mà còn dính líu đến một số thế lực đen ở địa phương, gây ra án mạng, cuối cùng bị phán xử tử hình, lập tức chấp hành..” Đỗ Tuyết nhẹ lau nước mắt, thanh âm nức nở nói:

Sau khi phụ thân Phi ca bị xử tử hình, cuộc đời của phi ca có thay đổi, tại tỉnh uỷ đại viện hàng ngày đều bị bạn học cười nhạo, mắng mỏ phụ thân hẳn tham ô, tính cách hẳn ngày càng trầm lặng, sau đó không lâu hẳn cùng mẹ rời khỏi tỉnh uỷ đại viện.”

“Sau này tin tức của hẳn ngày càng ít, chỉ biết là hẳn đã ba lần học ở Đại học Bắc kinh và Đại học Thanh hoa, cuối cùng không biết vì lý do gì mà không hoàn thành việc học, cho đến năm ngoái, chúng ta mới liên lạc được, bnữ nhân vì ta không muốn gặp hẳn tại tỉnh thành mà hẳn chán ghét, nên chúng ta hẹn gặp ở trường này vào năm nay, hẳn sẽ học ở đây”

“Nói trọng điểm” Trương dương vẫn vậy mặt không chút thay đổi.

“ Ta chỉ hi vọng hẳn tỉnh lại đứng dậy” Đỗ tuyết liếc nhìn Trương Dương kín đáo, thở dài một tiếng nói:

”

Ta biết hẳn trầm lặng, ta biết vì chuyện của cha hẳn nên đã đã kích trầm trọng vào tinh thần của hẳn, hi vọng hẳn có thể tỉnh lại đứng lên, nhưng là ta chẳng thể ảnh hưởng đến hẳn, chỉ là cả ngày hẳn cùng ta đi học thôi, còn lại ta chẳng biết gì nữa, hơn nữa..”

“Hơn nữa gì? „

Trương Dương nhú mày.

“ Hơn nữa, hẳn lại theo đuổi Tiêu Di nhiên!”

Đỗ Tuyết vẻ mặt phẫn nộ, da trắng biến đổi rõ ràng, hiển nhiên Lữ phi theo đuổi Tiêu Di nhiên làm cho nàng phẫn nộ dị thường.

“Cái này quan hệ gì với ta?”

Trương Dương gật gật đầu, Từ Tiêu Di Nhiên không gian chứng tỏ Đỗ Tuyết không có nói dối.

“Ta muốn cho hẳn tập trung tinh thần vào việc học, ta muốn hẳn tỉnh lại đứng lên, ta biết Phi ca là người thông minh nhất thiên hạ, chỉ cần hẳn muốn, hẳn có thể làm bất cứ chuyện gì, bởi vì hẳn là thiên tài...”

Đỗ Tuyết ánh mắt cực kỳ mờ ảo, tựa như nhớ lại chuyện cũ của Lữ Phi.

“Người muốn kích tỉnh hẳn, cho nên đã lợi dụng ta?”

“Đúng vậy, trên tàu hoả ta đã rất kinh ngạc trước khả năng tính toán phi thường của người, mà tại trung văn hệ biểu hiện của người càng làm ta khiếp sợ, không nghĩ ngờ gì nữa, người và Phi ca đều là thiên tài, ta biết Phi ca rất quan tâm đến ta nên ta nghĩ sẽ lợi dụng tài trí của người để kích thích tiến tâm của huynh ấy, bởi vì Phi ca tự tôn rất lớn, không bỏ qua cho người nào siêu việt hơn hẳn, chỉ là chuyện xảy ra nằm ngoài khống chế của ta..”

“Ồ, tiếp tục”

về mặt Trương Dương không thay đổi, nhưng trong lòng không khỏi gợn sóng, không thể tưởng tượng nữ nhân này tâm tư kín đáo như vậy, từ trên tàu đã chú ý đến hẳn, thực ra mọi chuyện đều là do nàng tạo ra, hẳn đã thành địch nhân của Lữ phi.

“ Ta không nghĩ đến Phi ca thành tích học tập siêu việt hơn người, với thành tích học tập của người chỉ là khinh thường, mà lại dùng cách đơn giản và trực tiếp là dùng vũ lực với người, chuyện này ngoài dự liệu của ta, Trương dương, ta xin lỗi!”

“Xin lỗi, có thể được sao?” Trương Dương nói nhẹ” Người yêu Lữ Phi?”

“Đúng vậy, ta yêu huynh ấy, hơn cả tính mạng của ta” Đỗ Tuyết kiên định nói.

“À, ta hiểu rồi” Trương Dương thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

“Trương Dương, người có thể tha thứ cho ta không?”

“Tại sao không?” Trương Dương dừng lại

“Vậy, người.. giảng hoà Lữ phi...”

“Không được” Trương Dương ..

Tại sao? Đỗ Tuyết sững sờ nói

“Người cho rằng, một khổng tước thiêu đậu hai con hổ, làm hai con đánh nhau, có thể đứng lên điều đình hay sao?”

Trương Dương cười lạnh lùng, Lưu Bưu nếu như chẳng bị thương, tất cả đều nói thế được, nhưng bây giờ Lưu Bưu đang bị trọng thương phải nằm trên giường, mọi đàm phán đều chấm hết, hướng chi...

Nhìn Trương Dương biến mất tại cầu thang, Đỗ Tuyết hắng giọng, rảo bước rời đi.

Dưới ký túc nam lại trở nên yên tĩnh, lúc Đỗ Tuyết đường hoàng rời khỏi, sau một cây đại thụ một bóng người cao gầy chậm rãi đi ra, vẻ mặt hẩn tái nhợt, con mắt phảng phất hàn tinh, thâm thúy vô cùng.

Là Lữ phi

“Nữ nhân, thành sự bất túc, bại sự hữu dư” Lữ phi vẻ mặt âm trầm, nhìn theo lưng Đỗ Tuyết lẩm bẩm: “Một khổng tước làm hai hổ đánh nhau, người có thể điều đình sao...?”

Ầm

Lữ phi hung dữ đánh một chưởng vào thân cây, lá cây rơi dày đặc như mưa xuống, Lữ phi rời được khoảng năm phút thì lá cây đã phủ trên mặt đất một tầng.

Mười ngày

Phải dùng mười ngày này đem võ thuật trong óc dung hợp với thân thể mình.

Trương Dương nằm trên giường, dưới ánh trăng chiếu xuống, trong tay chuyển thủ xoay đi xoay lại, trong tim có hàn mang... mặc kệ phải mất lớn như thế nào, phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng.

Lữ phi có thể đánh bại Lưu Bưu, phải nói rằng Lữ phi chính là một cao thủ, không nghi ngờ gì nữa, một người bình thường sẽ chẳng có khả năng chiến thắng, hướng chi là mấy người thân kinh trăm trận..

Chỉ còn mười ngày chuẩn bị, mười ngày này như muốn giúp Lưu Bưu.

Hơn nữa, chẳng cần như thế, chẳng có bí tịch võ công cái thế nào mà mười ngày học xong có thể thắng được Lữ Phi.

Bây giờ chỉ có biện pháp duy nhất là bác kích vào trí nhớ để ra thôi.

Cái gì mới là võ thuật chân chính?

Vấn đề này vẫn quấy nhiễu Trương Dương, mấy ngày này hắn cũng xem một chút về sách võ thuật, là Thái cực hình ý bát quái.. quyền nhu đạo không làm hắn hứng thú, tựa như có người nói với hắn đây không phải là võ thuật chân chính.

Trương Dương lại phiền lòng lần nữa, hình như trong não tư duy muốn đùa cợt hắn, không cần dùng thì lại tới, lúc cần thì chẳng thấy chút nào.

Chẳng lẽ phải dụng kế để thắng?

Nghĩ đến mưu kế, Trương Dương lập tức nhớ tới Tôn tử binh pháp, đột nhiên các chữ viết trong Tôn tử binh pháp hiện lên trong đầu như một bộ phim điện ảnh.

Một cổ dục vọng không thể khắc chế trào dâng trong đầu Trương Dương, cầm chủy thủ trong tay quăng ra bên ngoài.

Sưu

Một đạo hàn mang trong tay Trương Dương phóng ra, tựa như một đạo thiểm điện phá không trong đêm tối.

40. Chương 40: Dừng Súng !!

Trương dương.....ngươi nửa đêm canh ba làm gì ở đây.....Một cái đầu từ trên giường với xuống dưới,đôi mắt buồn ngủ ,đầu tóc rối bời.

“ A.....không có gì,không có gì,xong hết rồi.... “

“ Nga,đi ngủ đi,ta đã tìm thấy một đơn vị thực tập rồi,ngày mai bên trong ký túc xá này chỉ còn một mình ngươi,đến lúc đó,ngươi muốn đi qua đi lại thế nào cũng không có người nói ngươi rồi.....” Tên gia hỏa Thượng Phổ mơ mơ màng màng nói.

“Bọn họ đi đâu vậy?

Chúng ta đều thực tập cùng nhau.....không nói nữa,ngủ ngon,uống hơn thùng bia mà.....”

“ Nga,ngươi ngủ đi”

Trong bóng tối,Trương dương ghìmi hô hấp chờ đợi,cuối cùng,một tiếng ngáy rất nhỏ từ mặt trên truyền đến,mà những người trên giường khác lúc đầu nghe tiếng động lớn rõ ràng không tỉnh lại,hiển nhiên cũng uống rượu rồi.

Đôi chân trần dè dặt đi tới cửa phòng,Trương dương không khỏi toát mồ hôi lạnh,một chuỗi đao cong của chủy thủ hình răng cưa cắm ở trên cửa,từ giường của mình tới bên cửa phòng ít nhất cũng ngoài 8 thước,một cú ném khe khẽ của mình vừa rồi dùng hết bao nhiêu khí lực?

Trương Dương phải vất vả mới rút được thanh chủy thủ từ trên cửa xuống,bởi vì không thể tạo ra tiếng vang quá lớn,vả lại thanh chủy thủ có hình răng cưa,khó khăn phi thường,tốn đúng nửa giờ mới rút ra khỏi ,mà trên cửa còn lưu lại một cái khe hở mờ mờ.

Tìm tùy tiện một ít đồ vật lấp khe hở lại,nhẹ nhàng nhón tay nhón chân lên giường,trong lòng Trương Dương không không chế lại được một trận mừng như điên.

Chẳng nhẽ,”Tôn Tử Binh Pháp” là tuyệt thế võ công?

Trương dương vội vã đem “Tôn Tử Binh Pháp” từ trong não hải hồi tưởng lại một lần,đáng tiếc, Trương dương cuối cùng lại không tìm thấy cảm giác vừa mới tung chủy thủ ra,tuy nhiên bộ sách vẫn tràn đầy một lực hấp dẫn thần bí như trước,điều này khiến cho Trương dương nghĩ mãi mà không ra.

Rất rõ ràng,” Tôn Tử Binh Pháp” có một ít bí mật,nhưng hẳn chỉ thể dùng tinh thần cảm ứng tới,mà không có cách nào tìm ra chỗ xác định.

Không biết những cổ tịch khác sẽ có hiệu quả như thế này hay không ?

Hoặc là bản “Tôn Tử Binh Pháp” của thư viện trường có chỗ nào giống không ?

Trong lúc mơ mơ màng màng,Trương dương chìm vào giấc ngủ,trong giấc mơ,chủy thủ răng cưa của hắn chém ra như điện,cắm vào ngực của Lữ Phi,khắp cả não hải của Trương dương biến thành màu đỏ.....

Tới đây.Lão Lý nằm ở trên trúc nghệ,đôi mắt lười nhác cũng khẽ mở ra.

Ân ,chào buổi sáng Lý Bá,lão ăn sáng chưa?Trương dương tiến vào trong hiệu sách.

Ăn rồi,a a,ta đoán tên Lưu Bưu kia sẽ không để cho Tiêu Viễn Hành an bài người đến nơi này trông nom giúp hắn,đúng thật!Lão đầu khẽ mở mắt cười nói:đánh nhau thua rồi hả?

Ai,tên đó đúng là dễ xúc động.

Trương Dương đối với tính cách thích gây phiền toái của Lưu Bưư có thể nói rõ ràng là quá khổ sở rồi,mấy năm nay ở trong trường học đánh nhau không ít,chỉ là với lần này thì không giống,Lưu Bưư trong trường học cơ hồ đánh đâu thắng đó,chưa từng chịu đựng sự thiệt thòi như vậy.

Có thể giải thích,những người trẻ tuổi vô cùng lòng bông !

Lão đầu tựa hồ cũng không cho là đúng.

Trương dương đỏ mặt,hắn vốn tưởng rằng lão đầu sẽ trách mắng Lưu Bưư một trận,vậy mà lão đầu này lại có vẻ mặt tán dương đối với hành vi của Lưu Bưư.

Xử lý như thế nào?

Lão đầu tựa hồ còn chưa biết thời gian mười ngày của Trương Dương.

Chờ vài ngày.....đúng rồi,Lý bá,mấy ngày nay ta đi làm,nhưng lại có chút sự tình.....

Không việc gì,người không đến cũng được.Ta sẽ trông coi giúp Lưu Bưư,a a,Lưu Bưư mặc dù cầu thả,lại cũng không có đạo nghĩa,nam nhân mà,đôi khi có chút xúc động cũng có thể tha thứ được,người để cho hắn yên tâm,Hồ Đồng Khẩu này ta sẽ trông coi cho hắn,sẽ không để cho người khác tiếp tay đâu,a a....

Cám ơn Lý bá,cũng không cần phiền toái lão cả ngày đâu,thời gian quá dài lão chống đỡ không nổi,chỉ là thời gian của ta có thể không có quy luật.

Nga,vậy đi,người muốn lúc nào đến lúc nào đi cũng được mà..

đúng rồi,cầm cái điện thoại di động này đi,nếu Hồ Đồng Khẩu nảy sinh vấn đề gì đặc biệt thì gọi điện,ở trên có số,lúc người ở Hồ Đồng,thì chỗ này do người trong coi.Lão đầu đưa cho Trương Dương một cái điện thoại di động rất lung linh xinh xắn.

Ấn.....

Trương dương cúi đầu xuống kiểm tra chiếc điện thoại di động một chút,chiếc điện thoại đã đầy pin,bên trong điện thoại chỉ giữ sẵn một số.

Ngây người vài phút,sau khi vừa cùng lão đầu xả một chút tình hình của Lưu Bưư,Trương dương đi lang thang qua các hiệu sách lớn và các sạp bán sách cũ trong vòng 1 dặm,không thương xót mấy trăm đại dương mua một ít sách cổ và sách nói về phương diện kiến thức võ thuật.

Xách đầy một túi da rắn rồi quay trở lại thư viện.

Người làm gì vậy?

Thấy Trương Dương đầu đầy mồ hôi bận bịu sắp xếp lại sách mới,lão đầu trừng mắt nói:Người sẽ không phải muốn học võ công từ trong sách này chứ?

Khắc khắc không....chỉ là xem qua....Trương Dương vẻ mặt xấu hổ nói.

Có phải có chuyện gì hay không? Lão đầu lập tức có thể đoán được Trương dương có chuyện gì.

Mười ngày sau ta muốn tìm cái tên đã đả thương Lưu bưư kia.

Tiêu Viễn Hành có quần không?Lão đầu không khỏi sùng sờ.

Mặc kệ Tiêu đại ca có quần hay không,chỉ cần trong thời gian mười ngày không để cho ta thấy một kết quả xử trí hài lòng,vậy,ta sẽ tới!

Trương dương cúi đầu sắp xếp lại bộ sách,thanh âm nhàn nhạt nhưng lại đầy kiên quyết.

Người muốn tự mình tìm cái tên phiền toái Lữ Phi kia?

Phải xem cuối cùng Tiêu đại ca xử lý hậu quả như thế nào đã.

Người có thể đánh bại đối phương?lão đầu cười nói:dám chắc Lữ Phi là một cao thủ đánh lộn,ta dám khẳng định,người không phải là đối thủ của hắn,thậm chí,người cũng không đủ tư cách để đánh nhau với hắn.

Vì thế,bây giờ ta mới tận lực học một ít kiến thức võ thuật.

Trương dương hít một hơi thật dài, một túi đầy sách gốc sách sao chép đều theo phân loại đặt vào chỗ trống bên trong của mặt trên giá sách, dù sao loại sách này cũng không có người xem, huống chi mấy quyển sách cũ nát của lão đầu này căn bản không có mấy khách hàng thèm xem.

“.....” Lão đầu nhìn quyển sách trên giá sách trước mặt, không khỏi cảm thấy tức cười, học công phu từ trong bộ sách này, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Lý Bá, giúp ta trông coi một chút, ta muốn xem quyển sách này.

“Nga.....ngươi cứ xem đi, được rồi, ngươi tại sao không cân nhắc đến phương thức khác, chẳng nhẽ cứ phải dùng võ thuật hay sao?”

“Có phương pháp khác?” Hai mắt Trương Dương sáng ngời lên.

“Nhiều!” Lão đầu cười to nói: “Dùng một cái ô tô, chờ khi hấn tới thì đâm chết hấn, thậm chí nếu bị bắt cũng chỉ là một sự cố giao thông, bồi thường ít tiền, rồi giải làm là ngồi tù vài năm

A.....khắc khắc.....ta không biết lái xe, ta cũng không có xe, hơn nữa.....”

“Ngươi muốn hấn biết rõ ràng ngươi trả thù hấn?”

“Ngươi như thế nào lại biết?” Trương Dương sửng sốt.

A a, Người Đông Quốc đều thích dùng phương thức báo thù này, người không xem trong điện ảnh khi người tốt trả thù bại hoại hoặc là người tốt đánh chết người xấu đều phải đối diện với nhục nhã sao?

Kỳ thật đây là việc ngu xuẩn nhất, thông thường dễ dàng ở một giây sau cùng lật ngược lại, những tổ chức mafia nổi danh nhất các quốc gia Tây phương cho tới bây giờ không vì sự nhục nhã với đối phương mà cho đối phương một cơ hội nào cả, bọn họ chỉ cần cho rằng ngươi là địch nhân, sẽ tìm đủ các cơ hội khiến cho ngươi biến mất khỏi Địa cầu, rất nhiều người khi chết căn bản không biết bị ai giết, rất nhiều vụ án cũng trở thành vụ án không đầu mối.

“Tóm lại, dùng ô tô đâm là không được, còn có biện pháp nào khác không?” Trương Dương mặc dù hiểu được lời lão đầu nói rất có đạo lý, nhưng hấn vẫn không chấp nhận được kiến nghị của lão đầu.

“Dùng súng đi....” Lão đầu ngồi dậy, đôi mắt đục ngầu trở lên sắc bén, nhìn chăm chăm một cách gắt gao vào Trương Dương.

41. Chương 41: Bài Hành Tại Nhất Thiên Chi Hậu Đích Sát Thủ !!!!

Trương dương cuống quýt lắc đầu, hấn chỉ là một sinh viên, sinh viên cùng với sinh viên trong lúc mâu thuẫn không đến nỗi phải dùng đến súng, trên thực tế.

Trong lòng Trương dương còn không có ý định giết chết Lữ Phi, đối với một sinh viên trong trường, mặc dù trong ý nghĩ bởi vì có một chút sát ý không cách nào không chế, nhưng loại chuyện giết người này trong lòng vẫn còn có ý thức bài xích.

“Ta không còn biện pháp nữa rồi.....”

Lão đầu chậm rãi nằm ngủ ở trên ghế, trong mắt hiện lên một tia thất vọng, tiện tay cầm ở trên bàn một cái lò xo nhỏ màu đen được đánh bóng đặt ở trong bàn tay với đầy vết chai mà vuốt ve, phát ra những âm thanh rất nhỏ.

Rất nhanh, Trương dương lại lần nữa đắm chìm trong thế giới văn tự mệnh mông, cơ hồ là một bản năng, quyển sách hấn thấy đầu tiên vẫn là “Tôn tử binh pháp”, để cho hấn kinh ngạc chính là quyển sách lậu này lại khiến cho hấn sinh ra cảm giác phi thường kỳ dị, cái cảm giác này không thể nói rõ, cái cảm giác không rõ trước sau vẫn quấy rầy mạch suy nghĩ và linh hồn hấn.

Tất nhiên, không phải sách bên trong thư viện khiến cho hấn sinh ra cảm giác, mà là nội dung của sách khiến hấn sinh ra cảm giác.

Sau khi xác định được loại cảm giác này, Trương Dương tựa như một người điên, điên cuồng đối sách mà đọc, đọc xong lại đối, sự tình khiến hắn càng ngày càng kinh hãi, rất nhiều tác phẩm văn tự từ ngày xưa đều có thể khiến cho hắn sinh ra cộng hưởng với thân thể.

Khiến cho Trương dương cảm thấy quỷ dị chính là, cảm giác dẫn tới sự cộng hưởng có nhiều bất đồng, có sách có thể sinh ra loại cảm giác rục rịch, có sách cũng chỉ là khiến cho thân thể hắn hơi có chút cảm ứng.

Tại sao vậy?

Sự tình tựa hồ càng ngày càng phức tạp, điều này dường như đã thoát khỏi phạm vi hiểu biết của Trương Dương, trên thực tế, đại bộ phận sách ở trên cùng với võ thuật đều không có quan hệ, các tác phẩm văn tự hoàn toàn là một ít hệ tư tưởng hoặc đứt khoát là mang tính cổ sự.

Rất nhanh, Trương Dương lấy mấy quyển sách khi đọc có thể sinh ra dự cảm mãnh liệt sắp xếp lại, những bộ sách không có tỷ phản ứng gì thì đặt lại lên trên giá sách.

Suốt một buổi sáng, Trương dương đều ở trong mệnh môn văn tự tìm kiếm những bí mật to lớn cho chính mình, nhưng khiến hắn thất vọng chính là, hắn trước sau vẫn không có cách nào khống chế ý nghĩ giao tranh bên trong thân thể mình, thậm chí đến cả tiếp sau đó, những bộ sách sinh ra cộng hưởng cũng trở lên mờ ảo, mệnh môn, cái loại ham muốn rục rịch cũng càng ngày càng nhỏ.....

Chẳng nhẽ thật sự phải học tập từ lúc đầu?

Tư duy của Trương dương từ bên trong biển sách bị lôi kéo ra ngoài, nhìn ngầy ngốc một đồng tri thức về phương diện võ thuật còn chưa có xem qua.

Đột nhiên!

Trương dương cảm giác được một cỗ sát khí tràn ngập không trung, Trương Dương không khỏi rung mình một cái, ngẩng đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy đôi mắt đục ngầu của Lão Lý đột nhiên sắc bén lại, đang gắt gao nhìn chòng chọc về hướng ngoài cửa. Cả người giống như bức tượng.

Theo ánh mắt của lão Lý nhìn đến, Trương Dương thấy được 3 người mấy hôm trước đã thấy qua, người thanh niên dũng mãnh ngũ quan mang bộ dạng con lai mặc một cái quần jeans, đi một đôi giày thể thao, mặc một chiếc áo sơ mi tơ tằm màu trắng với phong cách nhìn lên rất tự nhiên.

2 người bảo vệ vẫn đồ tây giày da như trước, khuôn mặt nghiêm túc đi theo phía sau thanh niên, ba người đều hướng đến bên trong Hồ Đồng mà tiến vào.

Họ là ai? Trương Dương không nhận được liền hỏi, hắn nhớ rõ lần trước khi lão đầu thấy 3 người này thì không có cảm giác sát khí lăm lăm như bây giờ, mà lúc này, Trương Dương lại bắt đầu hoài nghi lão đầu biết võ công.

Hắn thật sự nghĩ không ra một người không biết võ công tại sao lại tấn mạt ra loại áp lực và sát khí khiến cho lòng người sợ hãi, đồng thời, loại sát khí này của lão Lý khiến cho Trương Dương nhớ tới lão xử nữ trong thư viện kia, áp lực bọn họ sinh ra làm cho Trương Dương cảm giác phi thường giống nhau.

“Không có gì...” Lão nhân đưa mắt nhìn 3 người biến mất vào bên trong Hồ Đồng, ánh mắt khiến cho lòng người sợ hãi cũng tản mạn đi, thay thế vào đó là vô cùng mệt mỏi.

“Lão Lý, lão thật sự không biết võ công?” Trương Dương vẫn chưa từ bỏ ý định liền hỏi.

Không biết, tại sao lại hỏi như vậy?

Ta thấy lão thỉnh thoảng có thể sinh ra một loại cảm giác làm cho người ta sợ hãi, cái này không phải điều trong sách nói là đặc thù của cao thủ võ lâm sao?

“Ta tin là người xem võng lạc tiểu thuyết nhiều quá rồi, người có phải là cao thủ hay không, người xem bộ dạng ta giống cao thủ sao?” Lão đầu đột nhiên ngồi dậy, một tay cốc đầu Trương Dương rồi mắng to.

“Hắc hắc.....” Trương Dương sờ sờ đầu cười gượng.

“A a, tuy nhiên lực quan sát của người đứng là rất tốt, nhưng ta thật sự là không biết võ công, ta cho tới bây giờ không cần dùng đao giết người.....”

“ Giết người.....” Sóng lưng Trương dương đột nhiên phát lạnh, ánh mắt lão nhân này lúc nói giết người vô cùng bình thản, nhưng ngược lại còn khiến cho Trương dương sinh ra một cảm giác rất sợ hãi.

“ Ta giết người, dùng súng!”

Lão nhân hồ hững cười, bí mật này, cả thành phố người biết cũng không nhiều, hôm nay nói cho hài tử mới quen biết không lâu, đột nhiên cảm giác được một sự thoải mái, một sự nhẹ nhõm khi phát tiết bí mật, lão đầu chính mình cũng không hiểu tại sao lại muốn nói cho hài tử này, nhưng câu trả lời của hắn đơn giản là dưới ý thức.

“ Ngươi là sát thủ?” Trương Dương mở to mắt, không thể tưởng tượng được một lão đầu yếu ớt trông thấy mỗi ngày lại có thể là sát thủ trong truyền thuyết.

“ Coi như vậy đi.” Lão nhân mân mê cái lò xo trong tay, ánh mắt vô cùng mờ ảo, phảng phất nhớ lại năm tháng phong vận đã mất.

“ Lão trong giới sát thủ đứng hàng thứ mấy?”

“ Khắc khắc.....thứ mấy? “ Ngươi cũng lại quá coi trọng ta rồi.....Lão nhân ho khan đến đỏ bừng cả mặt.

“ Không phải trong sách nói, người giống như lão ẩn cư trong thành phố nào nhiệt đều là cao thủ sao?” Trương Dương nói thầm.

“” Lão đầu không nói gì.

“ Vậy ngươi thế nào thoát nhìn lại trông rất lợi hại vậy?”

“ A a, nếu ngươi hỏi, thì ta nói cho ngươi biết, nếu thật sự có bài danh, ta đoán ta trong giới sát thủ phải đứng đến sau một ngàn.....! “

“ Sau một ngàn.....” Trương dương bĩu môi, căn cứ vào con số này làm cho hắn không chút hứng thú, nếu một người đứng sau một ngàn người trên bảng, thì có lợi hại thêm nữa cũng không lợi hại hơn chỗ đó.

“ Thế nào? Coi thường Lý bá rồi hả?” Lão đầu cười nói không chút mảy may ý nghĩa.

“ Không không” Trương Dương vội vàng khoát tay.

“ A a, vậy ta hỏi ngươi, trên địa cầu có bao nhiêu quốc gia?”

“ Cái này không thể tính toán cụ thể được, hôm nay nước này độc lập, hôm sau nước khác độc lập, ước chừng cũng phải hơn 200”

“ Ân, cho dù 200, nếu tổng số sát thủ là một ngàn người, vậy thì chia ra mỗi quốc gia có bao nhiêu sát thủ?”

“ Năm..” Trương Dương có chút quái lạ, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“ Ân, là 5 sát thủ, vậy toàn thế giới có bao nhiêu thành phố lớn như thế này?”

“ Điều này.....”

Trương Dương liền ngơ ngẩn cả người, đây là một vấn đề không có cách nào trả lời được, thành phố lớn như thành phố này trên thế giới thì thật sự có vô số, căn bản không có con số xác định, chỉ tính hết Đông Quốc thành phố lớn so với thành phố này cũng phải trên 300, toàn thế giới quả thực không có cách nào tính toán.

“ Ngươi còn coi thường ta sao? “Lão đầu ha ha cười to.

Lúc này, Trương dương hiểu được ý của lão đầu, lão đầu mặc dù chỉ là sát thủ xếp hạng sau một ngàn người không được lưu truyền, thế nhưng , phạm vi toàn cầu mà nói, coi như là tương đối lợi hại, ít nhất, lão đầu tại thành phố này có thể chính là người lợi hại nhất.

“ Lão có súng không? “ Trong mắt Trương dương phóng ra quang mang, làm một sinh viên tốt, cả đời Trương Dương đúng là còn chưa chính thức nhìn qua súng, đối với một nam nhân bình thường mà nói, cơ hồ không cảm thấy hứng thú với súng là không đúng.

“ A a, nếu một sát thủ không có vũ khí thì cũng không thể xưng là sát thủ được.” Lão đầu cười nói.

42. Chương 42: Bảng Xếp Hạng Sát Thủ

“Được!”

Ông già liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, sau đó từ trên ghế đứng lên, đem cái lò xo trong tay để lên bàn rồi người bắt đầu đi tới giá sách...

Nhìn thấy lão già lồm khồm từ từ di chuyển tới bên cạnh giá sách, ánh mắt của Trương Dương càng trừng lớn hơn.

Chỉ thấy lão già đi khắp khếnh tới đầu giá sách, từ giữa mấy quyển sách lấy ra một mớ đồ linh kiện đặt trên mặt đất rồi bắt đầu lắp ráp, động tác vô cùng thuần thục. Trương Dương nhìn thấy hoa cả mắt, còn ánh mắt của lão già thì hoàn toàn tập trung.

Đảo một vòng quanh giá sách, ông già đã có trong tay một cây súng thô sơ. Ông lão từ từ ngồi xuống, lấy từ hộp đựng bút trên bàn và trong ngăn kéo ra vài món linh kiện nữa, rồi cái lò xo trên bàn cũng được lắp lên. Rất nhanh, một cây súng lục ngăm đen óng ánh mới tinh xuất hiện trước mặt Trương Dương.

Cuối cùng, ông già tháo sợi dây chuyền đeo trên cổ xuống, Trương Dương nhìn thấy đồ mờ mờ, không ngờ trên sợi dây chuyền có treo một viên đạn sắt sáng loáng.

“Cạch!” một tiếng, khẩu súng lục phát ra âm thanh trống rỗng.

“Bao lâu?”

“Một phút bốn mươi giây.” Trương Dương buột miệng nói.

“Ài... thật sự là già rồi.”

Ông già thở dài một tiếng, đem viên đạn gắn lại đeo lên cổ, rồi quăng cây súng cho Trương Dương.

Cầm nhận được vẻ lạnh lẽo nặng nề trong tay, Trương Dương không khỏi kích động trong lòng, đây chính là một khẩu súng a!

“Lý bá, lấy vài viên đạn, cho cháu cầm chơi đỡ ghiền.” Trương Dương cười nịnh nhìn bác Lý nói, cây súng trong tay quơ trái quơ phải.

“Muốn đạn làm gì? Bán muối à? Người lại không thích súng, không cho!” Lão Lý giả cười nói.

“Không cho thì thôi...”

Trương Dương buồn bực đứng lên, hướng về phía giá sách đi một vòng. Khi quay về lại bên người bác Lý, cây súng chỉ còn lại là vài món linh kiện, đem mấy món linh kiện này bỏ vào trong ống bút và trong ngăn kéo, Trương Dương tức giận đem cái lò xo nhét vào trong tay ông già: “Cho bác nè!”

“A...”

Ông già ngậy người ra nhìn lò xo trong tay rồi lắp ba lắp bắp hỏi: “Người... người sao lại làm được...”

“Bác không phải vừa rồi làm như vậy sao? Bác ráp làm sao thì cháu gỡ ra như vậy.”

“Khệch khệch... cái đó... cái đó... một phút mười lăm giây...”

Ông già không có chút phản ứng, vẻ mặt dường như không thể nào ngờ nhìn lấy lò xo trong tay. Nếu như không phải là ông ta tự nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không tin là thật.

Một tên thiếu niên còn đang đọc sách không ngờ chỉ nhìn ông ta lắp ráp một lần, sau đó không ngờ có thể lập tức bắt chước tháo ráp được một khẩu súng lục hoàn chỉnh, quả là không thể tưởng tượng, không thể tin nổi...

Ông già chột miệng như điên một trận.

“Muốn học dùng súng không?” Thanh âm của ông già có chút run run. Tên thiếu niên trước mặt tuyệt đối là một kỳ tài trong giới súng đạn.

Không ngờ chỉ cần tiếp xúc với súng lần thứ nhất đã có thể đem súng đùa giỡn ra điệu bộ thuần thục như thế này, đã không thể nào dùng từ ngữ bình thường để hình dung, chỉ có thể nói là kỳ tài.

“Không muốn.” Trương Dương trả lời quyết đoán.

“Vì sao?” Ánh mắt ông già khựng lại.

“Rất không có hàm lượng kỹ thuật. Nếu như không có súng, một người sát thủ không biết võ công căn bản là một tên phé vật.”

Trương Dương lắc lắc đầu, đối với súng ống, hẳn có sự bài xích không giải thích được. Mặc dù súng có sức dự hoặc nhất định đối với hắn, nhưng so với võ công, quả thực là không đáng kể.

“Ài... Thật ra, người trên thế giới chân chính có được danh hiệu sát thủ đều đồng thời tu luyện súng lẫn võ công.

Cho dù súng có sử dụng xuất thần nhập hóa cỡ nào, không có cơ sở võ công cũng không thể làm ra được bao nhiêu chuyện.

Trên thế giới này, thiên tài súng ống càng ngày càng nhiều, chỉ cần có thiên phú cùng cơ sở nhất định, rất dễ dàng huấn luyện thành một sát thủ xuất sắc. Mà võ công thì không dễ dàng như vậy.”

“Thật sự có bảng xếp hạng sát thủ à?” Trương Dương mở tròng mắt.

“À à, khẳng định là có., nói chung, người lẫn lộn rồi cũng có cấp bậc nhất định, chỉ quan tâm tới một chút hư vinh vậy thôi.

Xã hội hiện tại, bộ không có bảng xếp hạng hay sao? Viết truyện cũng có bảng xếp hạng, xí nghiệp cũng có bảng xếp hạng, sát thủ tự nhiên là cũng có bảng xếp hạng, chỉ là người bình thường không biết mà thôi... Bảng xếp hạng sát thủ cùng với các bảng xếp hạng khác cũng không sai biệt gì mấy, đại đồng tiểu dị.

Giống như bảng xếp hạng người giàu nhất thế giới, mặc dù ai cũng nói mình không quan tâm tới, nhưng nếu không có tên trên bảng, thật rất là mất hứng. Giống như ta, nguyện vọng cả đời ta là có thể đạt tới mức mười lăm người hàng đầu trên bảng xếp hạng sát thủ.

“Không có chí khí...” Trương Dương lẩm bẩm nhỏ một tiếng rồi hỏi: “Vậy xếp hàng đầu trên bảng là những nhân vật thể nào?”

“Nhân vật thần thoại.” Ông già nằm xuống ghế, dường như đang hoài niệm lại những năm tháng trong quá khứ.

Trương Dương không nói gì, ở chung với nhau trong thời gian gần đây, Trương Dương đối với ông già này đại khái đã hiểu rõ. Hiện tại, ông già khẳng định là tâm tư đang dao động.

Quả nhiên!

“Nói tới bảng sát thủ, không khỏi nhắc tới một tổ chức sát thủ. Tổ chức sát thủ này thành lập vào hơn hai mươi năm trước.

Lúc đó, ta chính là đang ở độ tuổi tráng niên. Đương thời, tổ chức sát thủ đó có tên là “Tổ chức sát nhân thời đại”.

Không bao lâu sau, không biết vì nguyên nhân gì, tên của tổ chức sát thủ này được đổi lại thành ‘Thần thoại thời đại’, bất quá, cho dù là biến đổi thế nào, tổ chức sát thủ này đều được xưng là tổ chức sát thủ ưu tú nhất trên thế giới.

Một bước của tổ chức sát thủ này đủ để làm chấn kinh thế giới. Hơn nữa, họ cơ hồ chiêu mộ được bảy mươi phân trăm sát thủ ưu tú hàng đầu trên thế giới, càng khiến người không thể tưởng tượng nổi.

Mười người hàng đầu trên bảng xếp hạng sát thủ có tám người là thành viên của tổ chức sát thủ ‘Thần thoại thời đại’ này.

Lúc đó, danh tiếng của tổ chức sát thủ Thần thoại thời đại này vô cùng mạnh không ai có thể ngăn nổi. Thậm chí, lúc đó tổ chức sát thủ Thần thoại thời đại còn cuồng ngôn tuyên bố, chỉ cần có tiền, bọn họ có thể ám sát tổng thống của bất cứ quốc gia nào, kể cả nước Mỹ.

Khuôn mặt hần sâu khắp nơi của ông già khi nói tới tổ chức sát thủ Thần thoại thời đại thì tràn đầy vẻ kích động, dường như đó là những năm tháng huy hoàng của ông ta.

“Vì sao mà chỉ nói là lúc đó? Hiện tại tổ chức này sao rồi?”

Ông già dường như ra vẻ không nghe được lời Trương Dương nói, vẫn tiếp tục nói với giọng điệu vô cùng mờ ảo.

“Vào thời kỳ phong vân của sát thủ, vô số sát thủ ưu tú quật khởi. Hơn nữa, có vài tổ chức sát thủ có trọng lượng, vì lợi ích bản thân đã chém giết lẫn nhau, trước mặt Thần thoại thời đại cũng chịu không nổi một đòn.

Đáng tiếc là chưa tới ba năm sau, tổ chức sát thủ này đột nhiên thần bí biến mất y hệt như lúc nó xuất hiện.

Trong hai mươi năm nay, Thần thoại thời đại cũng không có xuất hiện trở lại. Thần thoại thời đại đã trở thành thần thoại trong giới sát thủ, tuyệt đỉnh, không còn gì siêu việt hơn nữa tồn tại, ài...” Ông già than thật dài một tiếng, vẻ mặt tiếc nuối.

“Vậy vậy... mấy người sát thủ kia đâu?” Trương Dương lấp ba lấp bắp hỏi, hẳn không thể tưởng được một tổ chức có ảnh hưởng như thế, nói biến mất là biến mất.

“À à, ngoại trừ một vài người hàng đầu trên bảng xếp hạng biến mất, trên thực tế, đa số các sát thủ của Thần thoại thời đại vẫn hoạt động ở các nơi trên thế giới.

Chỉ khác biệt duy nhất là, bọn họ không dùng thân phận sát thủ của Thần thoại thời đại để xuất hiện, mà dùng thân phận riêng để chấp hành nhiệm vụ.”

“Vậy có tổ chức sát thủ nào mới lên để thay thế tổ chức Thần thoại thời đại không?”

“Không có, mặc dù trong hai mươi năm nay có vô số tổ chức sát thủ mới nổi lên, cũng không ít có thể lực cường đại, nhưng khiến người ta kinh ngạc là, trên bảng xếp hạng thì Thần thoại thời đại thủy chung vẫn nằm ở hạng nhất.

Một số tổ chức sát thủ tranh đoạt vị trí cũng đều bị giới hạn tận cùng ở hạng thứ nhì. Không ai có thể giải thích được hiện tượng này. Có thể là những tổ chức sát thủ đó vẫn một lòng tôn trọng thần thoại trong giới sát thủ thôi.”

43. Chương 43: Thế Giới Huyền Bí

“Ồ...”

Tư duy của Trương Dương bay bổng khắp nơi, hẳn lần đầu tiếp xúc với thế giới trong truyền thuyết này, ánh mắt tràn đầy vẻ ước ao ham muốn.

Trong thế giới sóng gió ba đào của giới thiết huyết giang hồ, rốt cuộc vẫn còn ẩn tàng bao nhiêu bí mật mà không ai biết?

Dưới hòng súng đen ngòm lại chôn dấu bao nhiêu mây mù của lịch sử?

Không nghi ngờ gì, sát thủ, cái chức nghiệp này nắm giữ một trong vô số bí mật của các ngành nghề.

Sự hình thành của tổ chức sát thủ Thần Thoại Thời Đại này là một điều bí ẩn nhất, không có ai biết lão bản sau lưng tổ chức sát thủ này là ai, cũng không có ai biết rốt cuộc tổ chức này vẫn còn tồn tại hay không.

Bởi vì, tổ chức sát thủ này từ trước cho đến giờ vẫn rất là chặt chẽ. Rất nhiều người sát thủ ưu tú trẻ tuổi muốn có được cái vinh dự gia nhập vào tổ chức sát thủ này, rất tiếc, trong hai mươi năm nay, lại không có một người nào có thể gia nhập vào tổ chức sát thủ Thần Thoại Thời Đại này...”

Về mặt ông già tràn đầy vẻ tiếc nuối, rõ ràng là ông già cũng là một người trong đó, đối với việc không thể nào gia nhập vào tổ chức sát thủ Thần Thoại Thời Đại lúc nào cũng canh cánh trong lòng.

“Nếu cháu muốn làm sát thủ, nhất định phải leo lên được hạng nhất trên bảng xếp hạng!” Trương Dương nói, hào khí nổi lên như mây.

“À à, người lại nằm mơ rồi. Đây là một sự tồn tại siêu việt mà không thể vượt qua được.” Ông già tức cười, phá lên cười nói.

“Tại sao?” Trương Dương không phục, cả giận nói.

“Người có thể dăng không bay lên mười mấy thước không? Người có thể một cước đá nát bảy đầu người không? Người có thể đánh một gia tộc hùng bá một phương tới lạc hoa lưu thủy không còn lực để trả đòn hay không?”

“À.... à... lợi hại như vậy sao? Ông ta biết võ công à?” Một người có thể nhảy cao mười mấy thước, đối với Trương Dương quả nhiên là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Cỡ quán quân nhảy cao Olympic cũng chỉ nhảy hơn hai thước một chút thôi.

“À à, sát thủ hạng nhất trên bảng xếp hạng, tên gọi là Đệ Nhất Hộ Vệ. Trước kia, trên mạng đã từng lưu truyền một đoạn phim giết người của hắn ta.

Rất tiếc, đột nhiên một ngày, đoạn phim được lưu truyền khắp nơi trên thế giới này, trong một đêm hoàn toàn biến mất. Vô luận là cổng mạng phim hay máy tính cá nhân, dường như biến mất như một kỳ tích, không ai có thể giải thích tại sao...

Trên thực tế, có thể xếp hàng vào mười sát thủ hạng đầu đã rất ít khi dùng súng rồi. Thân thể bọn họ đã là một lợi khí giết người!”

Về mặt ông già trở nên ao ước ham muốn, hiển nhiên, người Đệ Nhất Hộ Vệ gì đó là thần tượng của ông ta.

“Đệ Nhất Hộ Vệ... vì sao lại đặt ra cái tên kỳ quái thế?” Trương Dương hỏi.

“Không biết, à à, người bên trong đều đoán, trên hắn ta còn có một nhân vật lợi hại hơn, rất có thể là lão bản của Thần Thoại Thời Đại, nhưng không có ai có thể chứng thực.”

“Được rồi, bác Lý, vì sao mà muốn tham gia tổ chức sát thủ? Chẳng lẽ tự mình làm không được sao?”

“À à, tự mình làm thì đương nhiên được. Nhưng làm một sát thủ ưu tú, ngoại trừ có một thân thủ xuất sắc, còn cần phải có một hệ thống tình báo thật tốt, mà tổ chức sát thủ thì lại có thể cung cấp phục vụ về phương diện này.

Tỷ như tiếp đón mỗi làm ăn, cung cấp vũ khí, cung cấp hộ chiếu của khắp nơi trên thế giới, rất nhiều thứ, căn bản là một cá nhân không thể nào xử lý tốt hết được.

Cho nên, một sát thủ bình thường đều chọn một tổ chức, khả dĩ bớt được rất nhiều chuyện phiền phức phía sau. Tỷ như, người đi tới một quốc gia xa lạ, người không có nắm được hệ thống tình báo ngầm ở địa phương đó, người làm thế nào nắm được vũ khí, người chẳng lẽ lại mang theo súng bắn tĩa lên máy bay sao?” Ông già cười nói.

“Đúng rồi đúng rồi!” Trương Dương liên tục gật đầu.

“Hơn nữa, có sự hậu thuẫn của một tổ chức sát thủ cường đại, có thể tránh được nhiều người báo thù, bởi vì những người thân thuộc của mục tiêu bị sát tử đều mang hận thù ghi lên trên đầu của tổ chức sát thủ.

Như tổ chức sát thủ Thần Thoại Thời Đại này có thể cung cấp mọi thứ đồ dùng cần thiết, thậm chí có thể vì sát thủ mà cung cấp bảo hộ. Đây là nguyên nhân vì sao một số người nguyện ý gia nhập một tổ chức sát thủ cường đại.

Không riêng gì những chuyện này, rất nhiều hộ khách vì tự bảo mật, bọn họ cũng không nguyện ý tìm mấy sát thủ đơn độc.

Tìm một tổ chức sát thủ có tín dụng tốt so với bản thân trực tiếp tiếp xúc với một sát thủ thì khá hơn rất nhiều. Ít nhất, nếu nhiệm vụ sát thủ bị thất bại hoặc bị bắt giữ thì lão bản phía sau cũng không vạch trần mọi chuyện.”

“Nhưng ban đầu bác nói có nhiều sát thủ đỉnh điểm tự mình ra làm, bọn họ làm sao tìm được mối làm ăn đây?” Trương Dương hiểu kỳ nói.

“À à, cái này rất là đơn giản. Sát thủ có chút danh tiếng đều tự có mạng lưới khách quen cũ trong nghiệp vũ. Bọn họ đều chỉ tiếp nhận mối làm ăn lớn. Ba năm không khai trương, khai trương thì đủ ăn ba năm!

Hơn nữa, trong sinh hoạt mỗi ngày của chúng ta, đều có nhiều tin tức liên hệ tới việc muốn sát thủ, chỉ là người bình thường không biết mà thôi. Những tin tức này rất có thể ẩn tàng trên những trang quảng báo trong báo chí.

Trên mạng mà có có một câu mật khẩu bí mật thì có thể thể là một hộ khách đang muốn thuê muốn sát thủ.

Dưới tình huống bình thường, bọn họ sẽ lưu lại một số điện thoại, hẳn sẽ an bài nhiệm vụ cho người. Người chỉ đưa số tài khoản cho hắn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tiền sẽ vào tài khoản.

Bất qua những mối làm ăn kiểu này có tính phong hiểm rất lớn. Thứ nhất, rất dễ bị gài bẫy. Thứ hai, không dễ gì thu được tiền.”

“Đương nhiên, chuyện ta nói trên thực tế tính phong hiểm rất nhỏ. Trong cuộc sống sát thủ của ta chưa hề xuất hiện qua. Bởi vì, người muốn mời sát thủ đều là những người làm ăn khá lớn, hoặc có thể là người gì đó ở trong. Bọn họ cũng không vì một chút tiền mà đắc tội với một sát thủ.

Vô luận là người bình thường hay là một tổ chức bang hội, hậu quả chọc giận tới một sát thủ rất là nghiêm trọng. Nên biết rằng, sát thủ ẩn tàng tại một góc tối u linh, bắn ra viên đạn dẫn đi linh hồn. Chuyện này trên tâm lý đối với người khác sinh ra áp lực rất lớn...”

“Trang báo này có tin tức gì về thuê muốn sát thủ không?” Trương Dương mở trang báo của tờ báo địa phương ‘XX nhật báo’, về mặt hưng phấn. Đây là tờ báo mà hắn dùng để gói bánh chiên mang theo ăn sáng, trên mặt toàn là dầu mỡ dầu.

“Dẹp đi! Loại báo địa phương này mà có người đi tìm sát thủ sao? Chẳng thà mời cái đám lưu manh Lưu Bưu hiệu quả còn có thể khá hơn nhiều.”

Ông già đứng lên hung hăng gõ một cái lên đầu Trương Dương rồi nói: “Người xem trang này...”

Trương Dương nhích đầu tới nhìn tờ báo. Đây là một tờ báo phát hành trong toàn quốc, số lượng phát hành toàn quốc lớn phi thường.

“Người xem, cái gì mà thuê gia công sản phẩm, hầm bà lằng một mớ sản phẩm gia công, giá tiền lại thấp kinh người.

Nếu như đem mấy cái chữ này ghép lại sẽ phát hiện ra, đây là một bản quảng cáo thuê muốn sát thủ...”

Ông già chỉ từng từ trên tờ báo cho Trương Dương hay. Quả nhiên, đem mấy từ nối lại thành nội dung có liên quan tới thuê muốn sát thủ.

“Nhưng, nếu là tay mới, thì làm sao tìm được cái quảng cáo này?” Trương Dương nghi hoặc nói.

44. Chương 44: Cô Độc Đợi Chờ

Cái chức nghiệp sát thủ này sẽ không cho người một quá trình tu luyện thuần thực. Thất bại có nghĩa là nguy hiểm cùng tử vong. Cho nên, khi một người sát thủ xuất đạo, đã chính là một người sát thủ có đủ tư cách.

Giống như hiện tại, ta cho người biết, nếu người muốn làm sát thủ, còn rất nhiều chuyện người chưa hiểu rõ!” Ông già giống như con chó sói lớn đang muốn câu dẫn cô bé quàng khăn đỏ, không ngừng dụ hoặc để Trương Dương gia nhập vào nghề nghiệp sát thủ.

“Cháu đang là học sinh đọc sách, được chứ! Cháu không muốn phạm pháp giết người.” Đáng tiếc, Trương Dương không vì thế mà động lòng.

“Vậy người hỏi làm cái quái gì!” Ông già có chút buồn bực.

“Hề hề, biết nhiều một chút cũng tốt mà. Lỡ cháu vận nhất mà phát tài, có người muốn giết cháu thì cũng có chuẩn bị cho tốt sớm một chút.”

“....” Ông già không nói gì, bụng tờ báo xuống rồi nằm lại lên trường kỷ, vẻ mặt lộ ra vẻ thất vọng nghiêm trọng.

“Bác Lý, giữa trưa rồi, phải đi ăn cơm thôi. Cháu đi trước nha.”

“Ăn ở đây đi, ài, Lý bá cô đọc cả đời, tìm một người nói chuyện không dễ dàng á.

Uống chút rượu với bác đi, lấy mấy đĩa đồ xào ở kế bên, nhớ kỹ, phải lấy món cơm đậu phộng cùng với thịt bò mặn... lấy một bình rượu gạo lâu năm ở cái tiệm nhỏ bên cạnh, mạnh đô lắm, không cần đưa tiền, ta cuối tháng mới thanh toán một lần...”

Ông già móc từ trên người ra một tờ giấy bạc một trăm nguyên đưa cho Trương Dương.

“Ồ... bác Lý, ba người kia đã đi ra rồi.” Trương Dương vừa đứng lên lấy tiền trong tay ông già, liền thấy ba người kia từ trong con hẻm bắt đầu đi ra.

Tên trẻ tuổi đi đầu sắc mặt ra vẻ đắc ý, còn hai tên hán tử mặc âu phục giống như hai tên hộ vệ, mỗi tên cầm một cái bao nhựa đen lớn nặng chịch, cảnh giác chú ý nhìn chung quanh.

Thậm chí, Trương Dương vừa nhìn thấy bọn họ liền lọt vào ngay trong ánh mắt của bọn họ.

“Ài, không gì, để bọn họ đi.” Ông già nhìn cũng không thèm nhìn một mắt ra ngoài. Nhưng Trương Dương cảm giác được, trong ánh mắt ông già loé lên một tia sắc bén mãnh liệt.

Trương Dương nghi hoặc liếc mắt nhìn ông già, rồi lại nhìn ra ba người lúc này đã ra khỏi con hẻm kêu xe taxi, trong lòng cảm giác như có chuyện gì vừa xảy ra, bởi vì biểu hiện của ông già có điểm gì đó không giống bình thường.

Nhưng Trương Dương lại nghĩ không ra là vì sao.

Trương Dương có thể khẳng định, ba người này cùng ông già không có quan hệ qua lai gì, bởi vì hôm đầu thấy được bọn họ thì ông già căn bản không có biểu hiện gì đặc biệt, cho đến mấy hôm sau mới xuất hiện thứ sát khí mãnh liệt khiến người khiếp sợ này.

Không liên quan gì tới ông già, chẳng lẽ là có quan hệ cùng đồ trường trong đó?

Đồ trường chỉ là chỗ bài bạc thôi, lại có thể phát sinh ra mâu thuẫn gì chứ?

Theo Lưu Bư nói qua, đồ trường này rất là công bình, có điểm giống như mấy đại đồ trường tầm cỡ quốc tế của Macao. Ấn chiếu theo đạo lý mà phỏng đoán, lẽ ra là sẽ không phát sinh mâu thuẫn. Vì cái gì mà bây giờ ông già lại xuất hiện ra cái thứ sát khí này?

Trương Dương không cách nào giải thích được trăm mớ tâm tư trong lòng, chỉ lắc đầu rồi cũng không muốn suy nghĩ tiếp.

Chuyện này đối với hắn không có quan hệ. Bên trong đồ trường thế nào hắn cũng không biết, chỉ biết một điều duy nhất là nghe nói đồ trường đó đã có gần hai mươi năm lịch sử.

Rất nhanh, mấy đĩa đồ ăn bốc khói được đặt lên trên cái bàn tre trong tiệm sách.

Trương Dương mặc dù không uống rượu cũng vẫn tự mình rót một chung bồi tiếp ông già. Rượu qua tam tuần, câu chuyện giữa hai người cũng nhiều hơn, nội dung câu chuyện không từ bất cứ thứ gì.

Ông già càng nói càng có hứng, từ Tần triều nói tới Đường triều, sau đó từ Đường triều nói tới hiện tại. Khi nói chuyện đến chỗ cao hứng, liền đem những chuyện cũ trên giang hồ, thêm mắm thêm muối nói luôn miệng.

Chuyện này khiến Trương Dương nghĩ tới Vương bá gác cổng trường học. Hai người đều có sở thích giống nhau: thích nói khoác.

“Bác Lý, bác không có thân nhân sao?”

“Không có.” Vốn đang hứng thú cao độ, bác Lý bị Trương Dương hỏi một câu, đột nhiên tâm tình lại trở nên chán nản.

“Xin lỗi bác Lý, cháu không phải muốn bác bị buồn.” Trương Dương lập tức cảm giác được tâm tình của bác Lý, liền vội vàng rót rượu, gấp đồ ăn xin lỗi.

“À à, không sao, người già rồi thì thế này. Thích hoài cựu, đa sầu đa cảm. Kỳ thật, Lý bá mặc dù là cô nhi, nhưng cũng có gia đình có thể tử...” Ông già thở dài một tiếng nói.

“Vậy lão... sư mẫu của bác đâu?” Trương Dương không biết xưng hô thế nào, cuối cùng chỉ cảm giác được kúi u sư mẫu là thích hợp.

Mặc dù ông già không phải là sư phó gì, nhưng hần cảm giác được ông ta đối với hần rất tốt. Đây là một thứ cảm giác mà không cách nào hình dung được.

“Mười tám năm trước, ta cùng với sư mẫu người ở Phi châu nhận được một mối làm ăn.

Chúng ta cùng nhau đi tới Phi châu, nào biết đối phương đã có phòng bị. Mặc dù chúng ta cuối cùng cũng hoàn thành xong nhiệm vụ, nhưng ta cùng với sư mẫu người lại vì hỗn loạn mà mất liên lạc.”

“Mất liên lạc? Chẳng lẽ không có điện thoại di động? Không có địa chỉ liên lạc?” Trương Dương há hốc miệng, mặt lộ vẻ không thể tưởng tượng được.

Trong xã hội truyền thông phát triển hiện đại, hai người bình thường không ngờ lại mất đi liên lạc, có vẻ là quỷ dị vô cùng. Nên biết, điện thoại di động đã phổ biến đến mức ai cũng có một máy rồi.

“À à, số điện thoại của sát thủ chúng ta chỉ là tạm thời thôi.

Lúc đó khi tới Phi châu, chúng ta đã bỏ đi dụng cụ liên lạc mang theo, bởi vì mấy thứ đồ đó rất dễ dàng mang tới phiền phức cho bản thân.

Hơn nữa, chúng ta cũng có phương thức liên lạc cố định. Chúng ta đã định trước rồi, vô luận là nhiệm vụ thành hay bại, đều sẽ hội họp tại toà nhà XX của thành phố C, không gặp không về...”

“Toà nhà XX, chưa hề nghe thành phố C có toà nhà XX này.”

Trương Dương mặc dù không phải là đã ở thành phố C lâu năm, nhưng đối với thành phố C, có thể nói là hiểu rõ như lòng bàn tay. Hần chưa bao giờ nghe nói qua thành phố C có toà nhà XX gì.

“À à, mười tám năm trước thì có. Người xem, là khu thương nghiệp mà từ ngoài con hẻm đi ra chưa tới một trăm thước.

Toà nhà XX vốn là ở chỗ đó. Lúc đó vẫn còn là kiến trúc tượng trưng cho thành phố C. Sau khi chúng ta bị thất lạc, ta đã ở đó đợi suốt hai năm thời gian.

Hai năm sau, chỗ đó bị phá đi, xây thành một quảng trường thương nghiệp tầm cỡ lớn.” Ông già lại thở dài một tiếng.

“... Nói vậy, sư mẫu cho dù tới thành phố C cũng không tìm được bác sao?”

Trương Dương đứng lên, đi tới cửa nhìn lấy những toà cao ốc của khu quảng trường thương nghiệp, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Bình thường xem những vở bi kịch trong TV, xem nhưng ngược lại không tin vào bi kịch. Nghĩ không ra trong cuộc sống không ngờ có ví dụ sờ sờ ra đó.

“Ta nghĩ, khả năng bà ta còn sống tại nhân gian đương nhiên là rất nhỏ rồi.”

Về mặt ông già trở nên tang thương.

Lúc đó Trương Dương mới có thể chân chính phát hiện ra, ông già bình thường lạnh lùng này có vẻ cô độc vô cùng. Ông ta đã ở đây đợi chờ hết vô số năm tháng rồi, chỉ vì hy vọng có thể cùng người tình xưa tương phùng.

Trương Dương thậm chí có thể khẳng định, ông già chọn nơi ngõ hẻm gần khu thương nghiệp kia để mở tiệm sách, chỉ là vì muốn chờ đợi thê tử của ông ta. Nơi này, đã là mảnh đất cuối cùng của thành phố C cũ...

45. Chương 45: Đệ Nhất Hộ Vệ

“À à, hy vọng là vậy. Mặc kệ là chuyện gì, ta chuẩn bị cuối năm nay rời khỏi thành phố C để tới Phi châu tìm xem. Mấy năm nay, ta vì tiểu Thất cũng đã bồi dưỡng một số nhân tài, cũng tính là có đối đáp với hần rồi.”

Ông già nâng ly rượu, nốc cạn rượu bên trong, vẻ mặt đầy nếp nhăn nheo xuất hiện vẻ ửng đỏ quỷ dị.

Trương Dương không biết nói gì, chỉ có thể trầm mặc. Một con người sợ nhất là cái gì? Sợ nhất chính là cô độc, mà cô độc sợ gì?

Sợ chính là những năm tháng cuối cùng mong manh. Sự cô độc của những năm tháng cuối đời mong manh là điều đáng sợ nhất.

Trương Dương mặc dù chưa già, nhưng hần đột nhiên có thể cảm giác được vẻ thê lương kiểu này của ông già, vẻ thê lương của buổi chiều cô độc.

Trong xã hội vật chất này, không ngờ lại còn có thứ nam nhân chuyên nhất đối với cảm tình thế này. Không cần phải nói thêm, đây là một kỳ tích.

Điều này khiến người cảm động, đồng thời cũng khiến người bi thương!

Hiển nhiên, ông già không thể nào thiếu tiền.

Người như ông ta vĩnh viễn sẽ không thiếu tiền. Một người không thiếu tiền mới đối với tình cảm trân quý như thế. Cần phải có một ý chí kiên cường để có thể không chế dục tâm lý bản thân....

“Trương Dương, ta muốn về hưu rồi. À à, ta đã mệt mỏi với giang hồ.

Mặc dù hiện tại ta đã coi như là ở trong trạng thái về hưu, nhưng ta thủy chung vẫn là người trong giang hồ. Hiện tại, ta mệt mỏi rồi, thật sự là mệt mỏi rồi.

Ta chuẩn bị tới một quốc gia nào đó ở Phi châu, có thể, cả đời này cũng sẽ không quay trở về. Ta muốn ở nơi đó bầu bạn với thê tử của ta, ta rất muốn. Hiện tại bà ta khẳng định là rất cô độc...”

Ông già tựa hồ có chút hơi say, ánh mắt mông mông lung lung, nhưng lời nói lại vẫn rõ ràng như cũ. Ly rượu trong tay vẫn ổn như thái sơn, không bị sánh ra một giọt. Bao nhiêu năm tháng đằng đằng cũng không khiến tay cầm súng của ông ta vì uống rượu mà bị run rẩy.

“Ta ở tại thành phố C gần bó với tiểu Thất. Hơn mười năm nay vì hần đã làm một số chuyện, bồi dưỡng ra một nhóm nhân thủ.

À à, với người cũng coi là có duyên. Hơn mười năm nay, nhiều thứ người trẻ tuổi đã rời khỏi con hẻm này, nhưng không có ai khiến ta hứng thú.

Người là người duy nhất khiến ta hân thưởng. Đáng tiếc a, người đối với cái chức nghiệp này không thấy hứng thú.

Xem ra, lão già tệ hại ta cả đời cũng vẫn như vậy, làm một sát thủ xếp trọng một ngàn người cũng được.

Bà vợ không ngờ cũng đánh mất, muốn tìm một người kế thừa cũng tìm không ra. Người xem, ta không phải rất thất bại sao?”

Ông già nói xong, bắt đầu cười ha hả.

Nhưng trong tai của Trương Dương, tiếng cười kia nghe sao có vẻ như tiếng khóc.

“Cháu không phải là đã kêu lão bà của bác là sư mẫu đấy thôi!”

Ánh mắt Trương Dương đỏ lên.

Vô luận là ông già trước đó có lợi hại cỡ nào, ông ta hiện tại chỉ là một ông già như ngọn đèn leo lét.

Mấy cái chuyện tình cảm giang hồ nhi nữ, những năm tháng thiết huyết nhu tình rửa nhau giống ruổi sông núi đã một đi không trở lại, còn lại chỉ là sự cô độc cùng tịch mịch vô tận, chỉ đành uống để quên đi ký ức giang hồ kia.

Ông già đột nhiên sững sờ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ánh mắt Trương Dương, dường như muốn nhìn xuyên thấu linh hồn Trương Dương.

“Đừng đừng... đừng nhìn nữa, đừng nhìn nữa...”

Cháu chỉ là tội nghiệp bác thôi...” Trương Dương bị nhìn đến nổi da đầu phát ngứa ngáy cả lên.

“Ha ha ha ha...”

Ông già ngẩng mặt lên trời cười rộ một trận dài, trong tiếng cười tràn đầy vẻ vui mừng.

Trương Dương không khỏi rụt rụt cái cổ, khẳng định ông già không có phát điên mà là thật sự vui vẻ.

“Người cũng không cần phải gọi ta là sư phó.

Thứ sát thủ hạng ba như ta cũng không xứng làm sư phó của người.

Người cứ coi như là tội nghiệp tên sát thủ hạng bét xếp hạng trong ngàn người của ta, học học mấy cái trò vật vãnh không dám mang ra biểu diễn của ta, để thỏa mãn cái tâm hư vinh của lão già... ha ha...”

“Ài ài... Bất quá, gần đây cháu không có thời gian, cháu phải tìm biện pháp học tập võ công chân chính.”

“Ài, không vội. Bất quá học võ công thì ta không có biện pháp giúp đỡ người.

Ta tối đa chỉ có thể khiến người làm chậm hô hấp lại, khống chế tốc độ của trái tim, khiến tay của người ớn như thái sơn, khiến mắt của người trở nên tinh nhuệ như một lão ưng.

Còn về phần công phu thì ta cái gì cũng không biết. À à, bất quá, nếu như người muốn học võ thuật chân chính từ trong mấy quyển sách, người có thể phải thất vọng thôi.” Ông già nói.

“Sẽ có biện pháp mà... khęc khęc...”

Trương Dương nốc sạch rượu trong ly, nhất thời sắc mặt trắng khiến mặt đỏ cả lên, nhìn sang thì thấy ông già cười một trận lớn, triều mến đưa cho Trương Dương một cuộn giấy lau miệng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hiền lành của một người già.

Ăn cơm xong, khi Trương Dương thu thập cái bàn cho sạch sẽ, lập tức lại đắm chìm trong mấy quyển sách.

Ông già vẫn như cũ nằm trên trường kỷ ngó ra ngoài hẻm, không hề quấy nhiễu Trương Dương.

Lần đọc sách này, Trương Dương không tìm được chút cảm giác nào. Mấy cái cảm giác ngớ ngẩn ham muốn ban đầu đối với sách vở, hiện tại xem ra đã không còn tí cảm giác nào.

Buông quyển sách trong tay xuống, nhìn ngầy người sang phía cái đầu hơi trọc của ông già.

Hiển nhiên, muốn tự mình từ trong mấy quyển sách mà tìm ra tuyệt thế võ công gì đó thì thật không thể nào. Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Trương Dương không khỏi cảm thấy tâm phiền ý loạn, thời gian chỉ có mười ngày, mà hôm nay đã qua quá nửa.

Trương Dương không khỏi có chút hối hận vì đã có hẹn ước thời gian mười ngày kia. Bất quá, nghĩ đến Lưu Bưu nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, không thể động đậy kia, Trương Dương lập tức dẹp bỏ cái mớ ý tưởng tiêu cực trong đầu kia.

Vô luận thế nào, thù này nhất định phải báo. Trương Dương con người này tính cách mặt dù yếu nhược, nhưng chuyện một khi đã quyết định, tuyệt sẽ không thay đổi. Lưu Bưu vô cũng rõ ràng với tính cách của Trương Dương, cho nên, lúc Lưu Bưu quyết định thời gian mười ngày, hắn cũng không có phản đối.

“Bác Lý, cháu về trường học trước. Cơm tối cháu sẽ không ăn ở đây. Đến tối cháu sẽ lại tới giúp bác trông chừng.”

“Tốt quá, nếu như đến tối có chuyện, không cần phải tới. Được rồi, điện thoại để ở đây, nhớ kỹ, điện thoại này chỉ có thể để ở trong tiệm, không thể mang đi, cũng không thể đánh số của bất kỳ ai khác. Đây là quy tắc, không thể phá bỏ!” Về mặt ông già nghiêm túc nói.

“Ài, cháu bây giờ đi đây.”

Trương Dương đem cái điện thoại di động kia từ trong túi quần đặt lên trên bàn, nhìn ông già gật gật đầu rồi mới rời khỏi tiệm sách.

Trương Dương vừa đi trên đường vừa miên man suy nghĩ. Đột nhiên, hắn nhớ tới bác Lý có nói tới tên “Đệ Nhất Hộ Vệ” đã từng có một đoạn phim giết người trên mạng, không biết trong đó có thứ gì giá trị không.

Nếu như xem được đoạn phim này, có thể có ảnh hưởng tới tư duy về võ thuật trong đầu, vậy có thể đơn giản hơn nhiều...

Mặc dù bác Lý nói đoạn phim đó đã bị xóa mất một cách thần kỳ, nhưng Trương Dương không tin là có thể xóa sạch khỏi cả cái mạng lưới điện toán.

Điều này quả thật là không thể nào. Rất có khả năng, có người nào đó đã lưu giữ lại đoạn phim này trong máy tính của họ.

Hơn nữa, khả năng kiểu này rất là lớn, bởi vì, theo bác Lý nói, đoạn phim này đã từng làm kinh động cả thế giới. Nếu như làm kinh động, tự nhiên sẽ có người thích mà cất giấu.

Trương Dương không có đi thẳng tới trường mà trực tiếp đi tới quán mạng “Linh Cự Ly”.

Cũng may, ở góc kẹt trong cùng vẫn còn một chỗ đường như lúc nào cũng trống.

Mở máy lên, Trương Dương bắt đầu lên mạng tìm tư liệu liên quan tới “Đệ Nhất Hộ Vệ”, nhưng khiến hắn thất vọng chính là trên mạng không ngờ không có dấu vết gì về “Đệ Nhất Hộ Vệ”, sợ rằng ngay cả từ tương tự cũng không có.

Trương Dương dùng đến tuyệt chiêu tối hậu: treo giải thưởng!

Trương Dương bắt đầu treo giải thưởng tại các cổng mạng cùng với các diễn đàn, hơn nữa còn để lại số QQ của mình làm công cụ liên lạc.

Tiền treo thưởng là hai trăm đồng, đây đã là mức ra tay cực hạn của Trương Dương. Sáng nay Trương Dương mua sách đã mua hết vài trăm nguyên, Trương Dương đã có chút cảm giác thu không đủ bù chi.

Sóng Xô Bờ

29-01-2009, 04:31 PM

Chương 46: Người cho ta hôn thì ta hôn.

Dịch + Biên dịch :Neopunk1

Biên dịch: Thiên Hạ Hội

Nguồn:Tàng thư viện

Một mạch viết bài trên mạng treo giải thưởng hơn hai tiếng đồng hồ, nhưng QQ (hệ thống Instant Messenger của Đông Quốc) của Trương Dương thủy chung cũng không có động tĩnh gì, không có ai tìm hắn liên lạc, ngay cả tìm hắn tán dóc cũng đều không có.

Nhìn bài viết của hắn từng cái từng cái tuột dần xuống dưới, Trương Dương chỉ đành ngây ngốc nhìn màn hình máy tính một hồi.

Đột nhiên, biểu tượng QQ loé lên, cả người Trương Dương thực sự khản trương, chẳng lẽ tin tức đã tới?

Cơ hồ lập tức một cửa sổ mở ra trên màn hình, thì ra là từ đám bạn quen biết trong QQ, nhưng lại là một cái biệt hiệu không quen biết: Khinh vũ phi dương.

Khinh vũ phi dương: Người là ai?

Ta là người tốt: Ta muốn biết người là ai...

Biệt hiệu của Trương Dương là “Ta là người tốt”. Lúc này tâm tình Trc.

Khinh vũ phi dương: Kỳ quái á, vì sao trong sổ hảo hữu của ta lại có người trong đó?

Ta là người tốt: Ta làm sao biết được á.

Khinh vũ phi dương:(biểu tượng cảm xúc: làm ra cái vẻ mặt sầu khổ)

Ta là người tốt: Muội muội, người có đẹp gái không?

Khinh vũ phi dương: Rồi sao?

Ta là người tốt: Muội muội, nếu như đẹp gái thì cho coi webcam đi, còn không đẹp thì đi chỗ khác chơi. Đại gia đang phiền nè...

Khinh vũ phi dương: Người sao lại là thứ người này chứ! (làm ra cái vẻ phẫn nộ)

Ta là người tốt: Ta chính là thứ người này, có cho coi webcam hay không? Không có webcam thì đi chỗ khác chơi!

Hiện tại người Trương Dương toàn là khí giận, thời gian mười ngày chỉ là nháy mắt, mà tự hấn đã mở miệng nói càn là sẽ vì Lưu Bưu mà báo thù. Chỉ sợ đến lúc đó lại phải làm trò hề. Hiện tại nào có tâm tình muốn cùng đối phương cù cưa qua lại.

Khinh vũ phi dương: Được, webcam thì webcam. Ta muốn xem cái bản mặt người dài kiểu nào.

Ngã thị hảo nhân: Mẹ nó. Người làm trước đi, chỉ sợ người là khủng long, nếu như đẹp gái, ta sẽ ráng hết sức hôn người một cái. Nếu như là khủng long thì làm ơn lập tức biến mất...

Khinh vũ phi dương: Người....

Đối phương tựa hồ bị Trương Dương chọc giận không nhẹ, sau đó đối phương phát ra yêu cầu muốn kết nối webcam. Trương Dương không nghĩ ngợi gì lập tức tiếp nhận liên kết.

Khinh vũ phi dương: Trương Dương...

Ta là người tốt: Tiêu Di Nhiên...

Cơ hồ ngay lập tức, Trương Dương cắt đứt liên kết webcam, sợ đến cả người đổ mồ hôi lạnh. Bản thân hấn không ngờ lại quên mất biểu hiệu QQ của Tiêu Di Nhiên. Lần này thảm rồi, thảm rồi... Nhìn lại ký tải trên màn hình máy tính, Trương Dương thâm kêu khổ.

Khinh vũ phi dương: Trương Dương, người ác lắm!

Khinh vũ phi dương: Người nói chuyện coi!

Khinh vũ phi dương: Người có nói hay không?

Khinh vũ phi dương: Người không phải là đàn ông à?

Khinh vũ phi dương: Được, được, người không nói thì...

Trương Dương cả người xuất mồ hôi lạnh, nhìn những hàng chữ của Tiêu Di Nhiên gõ liên tục. Hiển nhiên, tự hấn đã chọc cho đối phương nổi giận.

“Trương Dương, ta có phải là khủng long không?”

“Không phải...”

Đột nhiên, đây không phải là thanh âm từ trong máy tính, sao lại có tiếng nói vậy?

Có sát khí!

Trương Dương đột nhiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiêu Di Nhiên đang đứng chống nạnh, cả mặt đỏ lên, trợn mi, cặp mắt hung hăng nhìn chằm chằm lấy hắn.

“A... khục khục...” Trương Dương muốn nói gì đó, nhưng miệng lại bắt đầu ho khan.

“Ta hỏi ngươi, ta có phải là khủng long hay không?” Tiêu Di Nhiên tới gần.

“Khục khục... không phải không phải...”

“Vậy ngươi hôn ta đi. Ngươi không phải nói là nếu ta đẹp gái thì sẽ ráng hết sức hôn ta một cái mà? Ngươi hôn đi ngươi hôn đi... Để ta xem ngươi có cái gan này không. Lần trước ta còn chưa tìm người tính sổ...” Khuôn mặt Tiêu Di Nhiên tiến tới gần Trương Dương. Trương Dương đang ngồi trên ghế sợ đến nỗi rụt cả người vào trong.

Đáng tiếc, Trương Dương tránh cũng không thể tránh nổi, đằng sau hắn đã là cái bàn máy tính rồi.

Nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn đang đỏ lên nhích lại càng gần, trái tim Trương Dương bắt đầu nhảy dựng lên một cách kịch liệt. Hắn khả dĩ có thể thấy rõ hàng lông mi dài dài của Tiêu Di Nhiên, đôi môi mềm mại kia, lại còn mái tóc toả u hương đang rủ lên mặt hắn.

Thú huyết!

Bên trong não bộ của Trương Dương trong nháy mắt đã mất đi không chế, cơ hồ chỉ còn lại bản năng, hai tay ôm lấy đầu Tiêu Di Nhiên, dùng môi hôn lên môi của Tiêu Di Nhiên. Mái tóc mềm mại kia, đôi môi nồng nàn kia, khuôn mặt kiều diễm kia, khiến Trương Dương vô cùng mê đắm, phảng phất như đang bị rơi vào một không gian vô đáy, không thể dứt ra được.

Thời gian ở đây trong nháy mắt dường như ngừng lại.

Trong nháy mắt này, Tiêu Di Nhiên dường như cũng bị đông lại như một pho tượng, mắt mở thật to, vẻ mặt lộ vẻ không tưởng tượng nổi, còn Trương Dương thì đang tham lam nạy mở đôi môi xử nữ chưa từng được khai khẩn của cô nàng...

“A...”

Một tiếng thét chói tai khiến Trương Dương từ trong giấc mộng xa vời kia tỉnh lại. Hắn vừa mở mắt ra đã không còn thấy bóng dáng Tiêu Di Nhiên đâu nữa.

“Có chuyện gì vậy?” tên quản lý tiệm net chạy tới.

“Không có chuyện gì á...” Trương Dương liếm láp cặp môi còn vương vẩn vị ngọt, mặt đỏ ửng cả ra. Hắn đang hồi tưởng lại xem vừa rồi có phải là nằm mơ hay không.

“Không có chuyện gì sao kêu la thê thảm vậy? Lão đại, bây giờ là ban ngày ban mặt, ngươi đừng có dọa người ta chứ, người dọa người, dọa chết người đó!” Tên quản lý lẩm bẩm rồi bỏ đi.

Vừa rồi có phải là thật hay không?

Có phải là thật hay không?

“Úi chà...” Trương Dương hung hăng tự nhéo hắn một cái.

Thảm rồi thảm rồi!

Nhìn thấy cái biểu hiệu QQ của Tiêu Di Nhiên vẫn còn đang nhấp sáng, Trương Dương liền gửi tin tức sang thăm dò.

Ta là người tốt: Tiêu Di Nhiên, còn đó hả?

Ta là người tốt: Còn đó không?

Ta là người tốt: Xin lỗi nha, ta không phải là cố ý!

Tin tức của Trương Dương gửi đi như đá bỏ biển, không hề có tí phản ứng nào, nhưng Trương Dương lại không dám đi tìm trong quán nét, hiện tại đánh chết, hắn cũng không dám đối diện với Tiêu Di Nhiên.

Ta là người tốt: Người tốt cuộc có còn ở đó không á? Còn đó thì làm phiền lên tiếng đi.

Khinh vũ phi dương: Trương Dương, ta hận ngươi....

Rốt cuộc, Tiêu Di Nhiên cũng trả lời một câu. Lúc này Trương Dương cũng có chút nổi nóng, hắn đã phát đi mười mấy câu, đối phương mới trả lời một câu. Xin lỗi cũng đã nói rồi, dỗ ngọt cũng đã nói cả rồi, còn muốn trách cứ à? Nghĩ tới đây, một thứ cảm giác heo chết không sợ nổi súp bắt đầu trỗi dậy, Trương Dương cơ hồ không suy nghĩ gì lập tức đánh một hàng chữ.

Ta là người tốt: Người đẹp, người đến tận cửa uy hiếp ta hôn ngươi, người còn muốn thế nào nữa chứ a?

46. Chương 46. Người Cho Ta Hôn Thì Ta Hôn

Nhìn bài viết của hắn từng cái từng cái tuột dần xuống dưới, Trương Dương chỉ đành ngây ngốc nhìn màn hình máy tính một hồi.

Đột nhiên, biểu tượng QQ loé lên, cả người Trương Dương thực sự khẩn trương, chẳng lẽ tin tức đã tới?

Cơ hồ lập tức một cửa sổ mở ra trên màn hình, thì ra là từ đám bạn quen biết trong QQ, nhưng lại là một cái biệt hiệu không quen biết: Khinh vũ phi dương.

Khinh vũ phi dương: Người là ai?

Ta là người tốt: Ta muốn biết người là ai...

Biệt hiệu của Trương Dương là “Ta là người tốt”. Lúc này tâm tình Trương Dương buồn bực, nào có tâm tư muốn tán dóc. Nếu như là bình thường, hắn có thể sẽ yêu cầu đối phương cho xem webcam coi đẹp gái hay, nhưng hiện tại, hắn không có tâm tình đó. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Khinh vũ phi dương: Kỳ quái á, vì sao trong số hảo hữu của ta lại có người trong đó?

Ta là người tốt: Ta làm sao biết được á.

Khinh vũ phi dương:(biểu tượng cảm xúc: làm ra cái vẻ mặt sầu khổ)

Ta là người tốt: Muội muội, người có đẹp gái không?

Khinh vũ phi dương: Rồi sao?

Ta là người tốt: Muội muội, nếu như đẹp gái thì cho coi webcam đi, còn không đẹp thì đi chỗ khác chơi. Đại gia đang phiền nè...

Khinh vũ phi dương: Người sao lại là thứ người này chứ! (làm ra cái vẻ phẫn nộ)

Ta là người tốt: Ta chính là thứ người này, có cho coi webcam hay không? Không có webcam thì đi chỗ khác chơi!

Hiện tại người Trương Dương toàn là khí giận, thời gian mười ngày chỉ là nháy mắt, mà tự hắn đã mở miệng nói cần là sẽ vì Lưu Bưu mà báo thù. Chỉ sợ đến lúc đó lại phải làm trò hề. Hiện tại nào có tâm tình muốn cùng đối phương cù cưa qua lại.

Khinh vũ phi dương: Được, webcam thì webcam. Ta muốn xem cái bản mặt người dài kiêu nào.

Ngã thị hảo nhân: Mẹ nó. Người làm trước đi, chỉ sợ người là khủng long, nếu như đẹp gái, ta sẽ ráng hết sức hôn người một cái. Nếu như là khủng long thì làm ơn lập tức biến mất...

Khinh vũ phi dương: Người....

Đối phương tựa hồ bị Trương Dương chọc giận không nhẹ, sau đó đối phương phát ra yêu cầu muốn kết nối webcam. Trương Dương không nghĩ ngợi gì lập tức tiếp nhận liên kết.

Khinh vũ phi dương: Trương Dương...

Ta là người tốt: Tiêu Di Nhiên...

Cơ hồ ngay lập tức, Trương Dương cắt đứt liên kết webcam, sợ đến cả người đổ mồ hôi lạnh. Bản thân hắn không ngờ lại quên mất biểu hiệu QQ của Tiêu Di Nhiên. Lần này thảm rồi, thảm rồi... Nhìn lại ký tải trên màn hình máy tính, Trương Dương thầm kêu khổ.

Khinh vũ phi dương: Trương Dương, người ác lắm!

Khinh vũ phi dương: Người nói chuyện coi!

Khinh vũ phi dương: Người có nói hay không?

Khinh vũ phi dương: Người không phải là đàn ông à?

Khinh vũ phi dương: Được, được, người không nói thì...

Trương Dương cả người xuất mồ hôi lạnh, nhìn những hàng chữ của Tiêu Di Nhiên gõ liên tục. Hiển nhiên, tự hắn đã chọn cho đối phương nỗi giận.

“Trương Dương, ta có phải là khủng long không?”

“Không phải...”

Đột nhiên, đây không phải là thanh âm từ trong máy tính, sao lại có tiếng nói vậy?

Có sát khí!

Trương Dương đột nhiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiêu Di Nhiên đang đứng chống nạnh, cả mặt đỏ lên, trợn mi, cặp mắt hung hăng nhìn chằm chằm lấy hắn.

“A... khục khục...” Trương Dương muốn nói gì đó, nhưng miệng lại bắt đầu ho khan.

“Ta hỏi người, ta có phải là khủng long hay không?” Tiêu Di Nhiên tới gần.

“Khục khục... không phải không phải...”

“Vậy người hôn ta đi. Người không phải nói là nếu ta đẹp gái thì sẽ ráng hết sức hôn ta một cái mà? Người hôn đi người hôn đi... Để ta xem người có cái gan này không. Lần trước ta còn chưa tìm người tính sổ...” Khuôn mặt Tiêu Di Nhiên tiến tới gần Trương Dương. Trương Dương đang ngồi trên ghế sợ đến nỗi rụt cả người vào trong.

Đáng tiếc, Trương Dương tránh cũng không thể tránh nổi, đằng sau hắn đã là cái bàn máy tính rồi.

Nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn đang đỏ lên nhích lại càng gần, trái tim Trương Dương bắt đầu nhảy dựng lên một cách kịch liệt. Hắn khả dĩ có thể thấy rõ hàng lông mi dài dài của Tiêu Di Nhiên, đôi môi mềm mại kia, lại còn mái tóc toả u hương đang rủ lên mặt hắn.

Thú huyết!

Bên trong não bộ của Trương Dương trong nháy mắt đã mất đi không chế, cơ hồ chỉ còn lại bản năng, hai tay ôm lấy đầu Tiêu Di Nhiên, dùng môi hôn lên môi của Tiêu Di Nhiên. Mái tóc mềm mại kia, đôi môi nồng nàn kia, khuôn mặt kiều diễm kia, khiến Trương Dương vô cùng mê đắm, phảng phất như đang bị rơi vào một không gian vô đáy, không thể dứt ra được.

Thời gian ở đây trong nháy mắt dường như ngừng lại.

Trong nháy mắt này, Tiêu Di Nhiên dường như cũng bị đông lại như một pho tượng, mắt mở thật to, vẻ mặt lộ vẻ không tưởng tượng nổi, còn Trương Dương thì đang tham lam nạy mở đôi môi xử nữ chưa từng được khai khẩn của cô nàng...

“A...”

Một tiếng thét chói tai khiến Trương Dương từ trong giấc mộng xa vời kia tỉnh lại. Hắn vừa mở mắt ra đã không còn thấy bóng dáng Tiêu Di Nhiên đâu nữa.

“Có chuyện gì vậy?” tên quản lý tiệm net chạy tới.

“Không có chuyện gì á...” Trương Dương liếm láp cặp môi còn vương vẩn vị ngọt, mặt đỏ ửng cả ra. Hắn đang hồi tưởng lại xem vừa rồi có phải là nằm mơ hay không.

“Không có chuyện gì sao kêu la thê thảm vậy? Lão đại, bây giờ là ban ngày ban mặt, người đừng có dọa người ta chứ, người dọa người, dọa chết người đó!” Tên quản lý lăm bắm rồi bỏ đi.

Vừa rồi có phải là thật hay không?

Có phải là thật hay không?

“Úi chà...” Trương Dương hung hăng tự nhéo hấn một cái.

Thảm rồi thảm rồi!

Nhìn thấy cái biểu hiệu QQ của Tiêu Di Nhiên vẫn còn đang nhấp sáng, Trương Dương liền gửi tin tức sang thăm dò.

Ta là người tốt: Tiêu Di Nhiên, còn đó hả?

Ta là người tốt: Còn đó không?

Ta là người tốt: Xin lỗi nha, ta không phải là cố ý!

Tin tức của Trương Dương gửi đi như đá bỏ biển, không hề có tí phản ứng nào, nhưng Trương Dương lại không dám đi tìm trong quán nét, hiện tại đánh chết, hắn cũng không dám đối diện với Tiêu Di Nhiên.

Ta là người tốt: Người tốt cuộc có còn ở đó không á? Còn đó thì làm phiền lên tiếng đi.

Khinh vũ phi dương: Trương Dương, ta hận ngươi....

Rốt cuộc, Tiêu Di Nhiên cũng trả lời một câu. Lúc này Trương Dương cũng có chút nổi nóng, hắn đã phát đi mười mấy câu, đối phương mới trả lời một câu. Xin lỗi cũng đã nói rồi, dỗ ngọt cũng đã nói cả rồi, còn muốn trách cứ à? Nghĩ tới đây, một thứ cảm giác heo chết không sợ nòi súp bắt đầu trỗi dậy, Trương Dương cơ hồ không suy nghĩ gì lập tức đánh một hàng chữ.

Ta là người tốt: Người đẹp, người đến tận cửa uy hiếp ta hôn ngươi, người còn muốn thế nào nữa chứ a?

47. Chương 47: Tìm Được Đoạn Phim.

Ta là người tốt: Ta là đàn ông có phải không, ta lại không phải là Liễu Hạ Huệ, chẳng lẽ có một cực phẩm mỹ nữ đứng trước mặt ta, đưa mặt tới kêu ta hôn mà ta cũng không hôn sao? Người nên nói đạo lý một chút chứ!

Khinh vũ phi dương: Theo như người nói thì ra là ta sai rồi sao?

Ta là người tốt: Khẳng định là người sai rồi. Người phạm tội mê hoặc người khác, người có hiểu hay không, đây là phạm pháp!

Đánh xong mấy hàng chữ này, Trương Dương liền lập tức hối hận, đây không phải là ép đối phương trở mặt hay sao?

Quả nhiên!

Khinh vũ phi dương: Trương Dương, chúng ta thế bất lưỡng lập!

Ta là người tốt:

Khinh vũ phi dương: Trương Dương, sao ngươi lại đem ta bỏ vào danh sách hảo hữu của ngươi? Nói, không nói ta sẽ không tha cho ngươi! Ngươi cùng Lưu Bưu cả ngày lêu lổng, cũng nên biết mấy chuyện của ca ca ta. Nếu như ta báo cho ca ca ta, ngươi tự nghĩ xem hậu quả thế nào.

Nhìn thấy câu nói của Tiêu Di Nhiên, Trương Dương lập tức xuất mồ hôi lạnh. Hiện tại chỉ có thể đánh chết cũng không thừa nhận là hắn có bỏ vào danh sách hảo hữu. Dưới tình huống kiểu này khẳng định là kháng cự thêm tội, về nhà hưởng Tết; thành thật được khoan hồng, ngồi mòn nhà tù.

Ta là người tốt: Ta không biết, là ngươi bắt chuyện với ta trước. Ta ban đầu cũng không biết là ngươi, ta làm sao biết chứ?

Khinh vũ phi dương: Không thể nào, ngươi có phải là hacker không? (hacker: chuyên giá đánh phá mạng, máy, phần mềm...)

Trương Dương đổ mồ hôi, sức tưởng tượng của con nha đầu này cũng thật là phong phú.

Ta là người tốt: Nếu như ta là hacker, ta sẽ biết là ngươi. Mấu chốt ở chỗ ta không biết là ngươi, ngươi nói xem ta có phải là hacker hay không?

Khinh vũ phi dương: Cũng được ồ....

Ta là người tốt: Tiêu Di Nhiên, xin lỗi nhé, ta thật sự không phải cố ý.

Khinh vũ phi dương: Không nói thứ này, chuyện này còn chưa xong. Hiện tại ta hỏi ngươi, ngươi vì sao đánh nhau với Lữ Phi?

Ta là người tốt: Muội muội, chúng ta không có đánh nhau, là hắn đã thương Lưu Bưu thôi.

Khinh vũ phi dương: Ta biết, người cùng Lưu Bưu đều không phải là người tốt. Ngươi vì sao lại cùng Lữ Phi phát sinh mâu thuẫn? Không phải là ngươi thích người đẹp Đỗ Tuyết trong ban Trung Văn chứ hả?

Ta là người tốt: Người đẹp, người đẹp cái chuyện hiểu lầm uyên ương này có được không. Ta cùng Đỗ Tuyết không có chút quan hệ nào.

Khinh vũ phi dương: Vậy vì sao Lữ Phi lại tìm ngươi gây chuyện?

Ta là người tốt: Ta làm sao biết được chứ?

Trương Dương không muốn mang chuyện Lữ Phi cùng Đỗ Tuyết nói ra, chuyện này quá phức tạp, phức tạp đến mức không thể hai câu ba lời mà có thể giải thích rõ ràng. Kiên quyết một mực không biết gì hết là tốt nhất, càng giải thích với con gái càng thêm phiền toái.

Khinh vũ phi dương: Thật sự không hiểu cuối cùng là các ngươi xảy ra chuyện gì. Ca ca của ta không ngờ lại biết cái tên Lữ Phi này, lại còn hỏi chúng ta hiện tại là quan hệ gì. Thật là quá đáng. Anh ấy còn cho nhiều người điều tra quan hệ giữa ta và Lữ Phi. Anh ấy trước kia chưa từng như vậy bao giờ.

Ta là người tốt: Ta làm sao biết được, lại không quen anh của ngươi.

Trương Dương nghe được tin tức này, cả người chợt khấn thề. Hiển nhiên, Tiêu Viễn Hành đã điều tra cái tên Lữ Phi này. Thậm chí, ngay cả muội muội của hắn cũng không bỏ qua. Xem ra, Tiêu Viễn Hành này cũng là một người có tâm tư cẩn mật.

Khinh vũ phi dương: Ngươi khi nào thì rảnh?

Ta là người tốt: Cái gì?

Khinh vũ phi dương: Ta muốn tải xuống mấy cái hình của ta.

Ta là người tốt: Bây giờ có chuyện, sau này nói tiếp nha.

Trương Dương vừa chuẩn bị muốn nói Tiêu Di Nhiên có thể tải xuống bây giờ, đột nhiên có một tin nhắn nhận được từ đám hảo hữu. Hơn nữa lại còn kèm theo bốn chữ nhắn tin này: Đệ Nhất Hộ Vệ.

Nhìn mấy cái chữ này, trong lòng Trương Dương vô cùng kích động, vội vàng bỏ biệt hiệu vào danh sách hảo hữu. Ngay lúc đó, Tiêu Di Nhiên lại đánh tới vài câu. Trương Dương nào còn tâm tình để xem, trực tiếp nhấn nút xoá đi.

Thích lên mạng: Phải người đang tìm đoạn phim kia không?

Ta là người tốt: Đúng đúng, người có không?

Thích lên mạng: Ài, có. Ta đã tải vào trong điện thoại di động rồi. À à, điện thoại này đã hơn hai mươi năm rồi, nhưng vẫn quảng ở nhà làm bảo tồn đồ cổ. Vừa rồi không phải thấy bảng treo thưởng của người, không thì thiếu chút nữa quên mất rồi. Lúc đó, ta đặc biệt thích đoạn phim này, người vừa đề cập tới, ta lập tức nghĩ tới nó.

Rất nhanh, Trương Dương liền bàn tới phương thức trả tiền thoả đáng, dùng cách trả tiền trên mạng bỏ tiền vào tài khoản của hắn ta.

Trương Dương đối với tín dụng của đối phương không có nghi ngờ gì. Bởi vì, đối phương có mở tiệm bán hàng trên mạng, loại người này đối với tín dụng xem ra rất là trọng yếu.

Hai trăm nguyên đến cùng cũng không khiến họ phá hoại tín dụng không dễ dàng gì tạo được. Cũng may là dùng thẻ tín dụng, trên người Trương Dương đã không còn tiền mặt rồi.

Rất nhanh, sau khi Trương Dương trả hai trăm nguyên, đối phương liền bắt đầu chuyển tài liệu qua hắn.

Nhìn thấy tài liệu từ từ chuyển qua, Trương Dương không hiểu sao lại thấy kích động. Sâu tận trong tâm khảm phẳng phất có một thứ cảm ứng, lần này khẳng định sẽ có thu hoạch.

Thích lên mạng: Được rồi, hợp tác vui vẻ, lần sau muốn gì, có thể cho ta hay.

Ta là người tốt: Ài ài, cảm ơn, cảm ơn.

Nhìn thấy folder có tiêu đề ‘Đệ Nhất Hộ Vệ’ trước mặt, Trương Dương ráng khống chế kích động, dùng con chuột nhấn nhẹ một cái.

“Két...” một tiếng rất nhỏ vang lên, trên màn hình lúc đầu tối đen, dọa Trương Dương giật cả mình, từ từ màn hình màu đen liền giống như hai tấm màn cửa mở ra, một tên tiểu hòa thượng đầu trọc nâng một cái chén đỏ đội trên đầu, vẻ mặt khó chịu ngồi dậy, xoa xoa mắt nhìn một vòng chung quanh.

“Mẹ nó, ngủ gần hai mươi năm rồi!”

Tiểu hòa thượng đột nhiên nói, dọa Trương Dương một phen giật mình. Lập tức Trương Dương hiểu rõ, bị gạt rồi, cái này nào là đoạn phim Đệ Nhất Hộ Vệ gì chứ, thứ này hoàn toàn chỉ là phim hoạt hình mà thôi.

Trương Dương không nghĩ ngợi gì, dùng con chuột muốn đóng cái màn hình phiền toái này. Nào hay, nhấn chuột mấy lần mà vẫn đóng không xong. Tên tiểu hòa thượng kia mở con mắt thật lớn nhìn chằm chằm lấy hắn, nhìn đến hắn phát hoảng sợ luôn...

“Người vì sao lại muốn đóng ta lại?”

Trên màn hình xuất hiện một hàng chữ lớn màu đỏ. Tên tiểu hòa thượng kia, một tay chống nạnh, lấy ngón tay chỉ hắn, vẻ mặt phẫn nộ.

48. Chương 48: Aladdin Và Cây Đèn Thần

Cả người Trương Dương giật nảy lên như một cái lò xo, cảm thấy một cảm giác sợ hãi vô biên đang lan tràn toàn thân, thẩm thấu vào từng tế bào, bản thân không biết có phải là gặp quỷ hay không?

“Ngồi xuống!” Trên màn hình hiện ra hai chữ lớn với vết máu nhỏ giọt.

Trương Dương nào dám ngồi xuống, lại càng thụt lùi ra sau một bước. Hắn chợt nhớ tới đĩa phim quý dị kinh điển của Hồng Linh “Trình Tử” (tựa tiếng Anh là ‘The Ring’). Trương Dương rất lo là tên tiểu hoà thượng kia sẽ từ bên trong máy tính leo ra ngoài.

“Tiểu tử, ngươi có ngồi xuống hay không? Ngươi có tin tiểu nạp ta sẽ tru di cửu tộc ngươi không? Ngồi xuống. Nói! Ngươi vì sao muốn tìm đoạn phim của Đệ Nhất Hộ Vệ?”

Đột nhiên, bên trong máy nghe tai phát ra một âm thanh non nớt, mặc dù âm thanh này non nớt, nhưng lại tràn đầy vẻ uy hiếp, mà vẻ mặt tên tiểu hoà thượng trên màn hình lại càng trở nên của một tên hung thần ác sát.

“Ngươi biết Đệ Nhất Hộ Vệ hả?”

Trương Dương vốn đang chuẩn bị đào tẩu thì thân người lập tức bất động, cẩn thận đằng hoàng ngồi nửa cái mông xuống ghế. Đệ nhất hộ vệ đối với hắn có sức dự hoặc rất lớn. Ngay cả đối phương có là quỷ cũng phải hỏi cho rõ ràng rồi mới chạy.

“Nói nhảm, không sợ tiểu nạp đi ra sao?” Lúc này tính tình của tên tiểu hoà thượng không được khá lắm.

“Ta muốn gặp hắn, có cách nào không?” Trương Dương mừng rỡ, nếu như đối phương biết Đệ nhất hộ vệ thì tốt nhất, nếu có thể bắt được một người sư phó lợi hại như vậy thì tuyệt đối bắt buộc phải cứng đầu.

Đệ nhất hộ vệ không phải là một sát thủ hạng ba vô danh tính như bác Lý xếp hạng dưới ngàn người, mà là đỉnh điểm sát thủ đệ nhất trên toàn thế giới. Sát thủ hạng ba như bác Lý mà còn lợi hại như vậy, thì có thể tưởng tượng được, đệ nhất sát thủ uy phong cỡ nào.

“Mẹ nó, tiểu nạp còn đang muốn gặp hắn đây.” Tên tiểu hoà thượng đột nhiên nổi giận vô cớ, trong tay biến ra hai cây thái đao, rồi chém loạn xạ trên màn hình một hồi.

Cái giường lớn được điêu khắc kia bị hắn chém thành bảy tám khúc, vừa chém vừa khóc rống lên: “Ô ô... các người không muốn tiểu hoà thượng ta. Kiếm ca đáng chết, thủ lĩnh đáng chết.... ô ô... ta chém, ta chém, ta chém chết các người... gần hai mươi năm rồi, các người vẫn còn chưa tới a.... ô ô....”

Tên tiểu hoà thượng bị thương tuyệt vọng, tựa như một đứa bé bị lạc đường, bất quá đứa bé này dường như rất hung hãn, hai cây thái đao trong tay xoay chuyển lung tung, hàn quang sáng loè.

Trương Dương nhìn thấy vậy toát cả mồ hôi lạnh, cho đến giờ hắn vẫn còn chưa minh bạch đối phương là cái thà gì. Bất quá, hắn đã khẳng định, đây tuyệt đối không phải là hoạt hình gì.

“Nói, ngươi có mục đích gì. Hôm nay ngươi không nói rõ ràng, tiểu nạp có thể rõ rõ ràng ràng cho ngươi biết, ngươi đừng nghĩ đến chuyện còn sống nữa, tiểu nạp muốn tru di cửu tộc ngươi, ông nội ở quê nhà ngươi, còn có ba ba má má của ngươi đang làm công tại Thâm Quyển, tiểu nạp ta cũng đều sẽ không bỏ qua.

Ài, ngươi còn có người bạn thân nhất tên gọi Lưu Bưu, lại còn con nhỏ mới quen gần đây Tiêu Di Nhiên, ài, tựa hồ cô nàng có điểm thích ngươi... ngươi muốn còn mạng sống, thì phải thành thật với đại gia một chút, nếu không, hắc hắc...”

Tên tiểu hoà thượng nhảy xuống từ trên cái giường đang rung rinh như muốn sập kia, cây thái đao sáng loè trong tay chỉ lấy Trương Dương. Bên trong máy nghe lại phát ra thanh âm nổi giận non nớt.

“A...”

Trương Dương thiếu chút nữa là té lật ra đất, trong lòng tràn đầy vẻ hoảng sợ. Đối phương không ngờ biết rõ chi tiết về hắn như vậy.

Lúc này, trong lòng Trương Dương phát lạnh, chỉ là một nhân vật hoạt hình, không ngờ lại khiến hắn sản sinh ra thứ áp lực lớn như thế này.

Đây là thứ áp lực thật sự, loại áp lực này, thậm chí còn mạnh gấp trăm lần so với khi bác Lý lộ ra sát khí.

“Ngồi xuống, cho ngươi một phút để giải thích rõ ràng, nếu không, hừ hừ!”

Nhìn thấy vẻ mặt lãnh khốc của tên tiểu hoà thượng.

Trương Dương không biết sao lại tin, cái tên gia hỏa trên màn hình kia có thể làm ra chuyện hắn nói.

“Ta... ta...” Trương Dương vừa ngồi xuống ghế, vất vả lắm mới ổn định lại tư tưởng được. Chuyện này đã vượt quá tư duy của hắn. “Ta nghe nói võ công của Đệ nhất hộ vệ rất lợi hại. Ta muốn thấy võ công của hắn ta, học tập một chút...”

“Ồ...”

Nghe câu trả lời của Trương Dương, tâm tình của tên tiểu hòa thượng kia rõ ràng khá hơn một chút. Trên màn hình lại biến đổi một hồi, y phục của tên tiểu hòa thượng cũng bắt đầu thay đổi, trở thành một cái áo choàng cổ lông cừu, trên đầu là một cái đỉnh bát giác trạm rồng khắc phượng, bông tuyết trên không rơi xuống là tả...

Cảnh đẹp này khiến Trương Dương ngây người ra nhìn.

“Ài, thích võ công hả, khá lắm, khá lắm!” Tên tiểu hòa thượng bưng một cái bình bằng đất nung từ trên cái bàn đá trong đình bát giác kia, vô cùng ưu nhã uống một ngụm, khiến người có cảm giác như một vị phong hầu bá chủ phong nhã.

“Có thể giúp giới thiệu ta quen biết Đệ nhất hộ vệ được không? Hoặc là cho ta xem đoạn phim của hắn ta cũng được...” Trương Dương cẩn thận nghiêm túc nói.

“Ài... tiểu nạp đã gần hai mươi năm chưa gặp hắn, người nói tiểu nạp làm sao giới thiệu chứ? Tiểu nạp thấy người thiên đình đầy đặn, hai tai chảy dài, khuôn mặt mập mạp, ánh mắt lấp lánh có thần, môi hồng răng trắng, mỗ nhon má khỉ, đôi lúc lộ ra ánh mắt đậm tà... đúng là nhân tài khó được á!

Nếu như tiểu nạp có thể liên lạc được với hắn, khẳng định sẽ giới thiệu người với hắn làm đồ đệ. Đáng tiếc, tiểu nạp hiện tại cũng không liên lạc được á...” Về mặt tên tiểu hòa thượng trở nên hối tiếc.

Trương Dương nghe dứt h”c mỗ hôi đậm đà.

“Ta có thể xem đoạn phim của hắn ta không?”

“Đương nhiên có thể, hai mươi năm rồi, người đánh thức tiểu nạp dậy, cũng tính là chúng ta có duyên. Bất quá, tiểu nạp muốn trước tiên hỏi người vài vấn đề rồi mới có thể cho người xem.” Tên tiểu hòa thượng lúc này mới đứng lên, lại uống thêm một ngụm trà, dáng điệu nhàn nhã vô tự lực. Trương Dương thấy vậy hàm mộ không ngừng, đây là một loại cảnh giới á!

“Chuyện gì?”

“Nhớ kỹ, chuyện tiểu nạp hỏi người, không thể suy nghĩ nhiều, phải lập tức trả lời. Nếu như chậm chạp, vậy tất cả yêu cầu của người đều hủy bỏ, hiểu không?”

“Ừ ừ...” Trương Dương liên tục gật đầu. Hắn căn bản không còn đường chọn lựa. Tên tiểu hòa thượng này dường như tràn đầy một cỗ ma lực khiến hắn không thể không nghe theo.

“Người hận nhất là người gì?”

“Người Hồng Linh!” Trương Dương không ngần ngại nói.

“Người ghét nhất là người gì?”

“Người Thiên Quốc!”

“Ài ài, không sai không sai, coi như là người đã qua khảo hạch. Người có thể xem đoạn phim của Đệ nhất hộ vệ. Đợi khi người xem xong, cứ như truyện cổ tích của Aladdin và cây đèn thần, tiểu nạp có thể đáp ứng người một yêu cầu.

Có nghe nói tới chuyện này chưa? Phật độ người hữu duyên đó, chúng ta tính ra cũng có duyên... hắc hắc...” Về mặt tên tiểu hòa thượng đắc ý cười.

Màn hình lóe lên một cái, tên tiểu hòa thượng biến mất, thay vào đó là cảnh của một đoạn phim đang quay.

Cảnh quay xuất hiện máu me kinh khủng, chỉ thấy một cái đầu trọc bóng lưỡng, một hình người mà khuôn mặt đã bị xử lý qua, đang ra sức dẫm lên đầu một người, trong đó còn loáng thoáng nghe được chút đối thoại, tựa hồ người đang bị dẫm lên là một người miền Vân Nam.

Cảnh phim càng lúc càng trở nên bạo lực, khiến Trương Dương cảm giác sau lưng phát lạnh.

Tiếng rên la thảm thiết lọt vào tai, người Vân Nam kia khớp xương đã từng đốt từng đốt bị dầm gãy lìa. Trước tiên là từng chỗ từng chỗ trên đùi bị dầm lên, cuối cùng, tên đầu trọc lại bẻ gãy hai cánh tay, rồi mười đầu ngón tay từng cái từng cái bị dầm lên, tiếng khớp xương bị gãy giống như tiếng que trúc nổ lách tách trong lò.

Có thể thấy được vết máu tươi trên bàn từ từ loàn ra. Trương Dương tựa hồ có thể ngửi được mùi máu tanh đậm đặc, dường như mùi máu tanh kia có trộn lẫn với gió biển khiến người ta muốn buồn nôn.

Con người là một động vật rất kỳ quái, không muốn nhìn cái gì lại càng muốn nhìn. Hiện tại, Trương Dương căn bản là không muốn nhìn tên đầu trọc ngược đãi người Vân Nam kia, nhưng ánh mắt lại cứ nhìn chằm chằm tới vẻ mặt người Vân Nam đang chịu đựng thống khổ.

Người Vân Nam kia đã ngất đi mấy lần, nhưng hôn mê đối với hắn ta lại là một thứ hạnh phúc. Tốc độ tỉnh lại của hắn ta khiến Trương Dương không dám tin tưởng, mỗi lần khớp xương bị dầm lên bạo liệt gần cả mười lăm phút, hắn ta vẫn cứ mở mắt thật lớn, chờ đợi đôi ủng da thật dày kia đập lên trên tay như trong phim kinh dị của Tôn Kiêm (đạo diễn Đông Quốc)...

Cuối cùng, mọi chuyện cũng sắp kết thúc. Bất quá, mấy phút tối hậu này đối với Trương Dương là một loại cực hình.

Chỉ thấy thân thể người Vân Nam kia đột nhiên bị tên đầu trọc quăng lên trên không, rồi hắn ta nắm lấy cây súng máy trên bàn điện cuồng xả đạn tới. Thân thể người Vân Nam kia không ngờ vẫn lơ lửng trên không trung một cách quỷ dị, không bị rơi xuống, chỉ bị mớ đạn dày đặc bắn lỗ chỗ như tổ ong, không còn hình người...

Súng máy, súng trường, súng bắn tỉa, súng lục.... một đồng đạn được súng ống ở bên cạnh tên đầu trọc đều được bắn lên thân thể không còn hình người kia...

49. Chương 49: Quỳ Hoa Bảo Điện

“Oanh...” một tiếng nổ lớn.

Gã đầu bóng lưng kia đã bất ngờ vác ống phóng hỏa tiễn, hướng lên không trung phóng ra một phát xuyên giáp đạn.

Thị thể của gã người Vân Nam nổ tung giữa không trung, biến mất không còn tăm hơi, chỉ có một mớ máu thịt nhầy nhụa bắn ra như mưa từ không trung rơi xuống, đã phá vỡ sự bình tĩnh ngoài khơi...

Trương Dương vẻ mặt ngốc trệ nhìn khói thuốc súng ngoài khơi chậm rãi tiêu tán, sau đó, trên màn hình xuất hiện một hàng chữ lớn màu huyết hồng: Cảm ơn đã thưởng thức, đây chính là kết quả khi cùng chúng ta đối địch.

Kết thúc rồi, kết thúc rồi!

Trương Dương đang xem thì đoạn video đột nhiên tiêu thất, lau lau mồ hôi trên trán, tròng cảnh vừa rồi khiến hắn chấn động vô cùng, màn huyết tinh bạo lực đó cũng đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn, tựa như một đối thủ vô hình nắm lấy trái tim hắn dùng sức siết chặt. Trọng yếu nhất chính là, Trương Dương nhìn ra được, đây tịnh không phải cái gì phim ảnh, mà là đoạn video chân thật, dù sao, Trương Dương đã tìm hiểu về mỹ thuật hệ mấy năm, đối với video thật hay giả vẫn có thể phân biệt được.

Cũng chính là bởi vì khi biết được là thật, cái loại sợ hãi này phảng phất như đã thâm nhập vào linh hồn, khó trách, đoạn băng video này có thể nổi tiếng trên mạng internet toàn cầu 20 năm trước.

“Có cảm giác gì?” Tiểu hòa thượng nọ vẻ mặt cười quỷ dị đã nhảy đến, màn hình lại khôi phục cảnh bông tuyết phiêu phiêu rơi, phảng phất, vừa rồi hoạt cảnh run sợ, kinh hãi, huyết tinh, bạo lực căn bản chỉ là một ảo giác.

“Không hổ là đệ nhất hộ vệ...”

Trương Dương đột nhiên nhớ tới, chính mình là muốn sau khi xem đoạn video có thể kích hoạt tư duy ký ức của mình hay không, nhưng mà, ngoại trừ thân thể chính mình có chút sợ hãi, hiện tượng kích hoạt trí nhớ tư duy vẫn không xảy ra.

“Hắc hắc, người muốn từ trong đó học được công phu, vậy phải để người thất vọng rồi. Được rồi, mọi người đều đã ngủ 20 năm. Ta còn có nhiều việc, nhanh một chút đề xuất yêu cầu của người, ta sẽ tận lực thỏa mãn, bất quá, ta cảnh cáo người trước, không được quá tham lam....”

“Người thật sự có thể giống như ma quỷ bên trong cây đèn Aladin có thể thỏa mãn yêu cầu gì của ta?” Trương Dương trừng to mắt, hẳn không tin tưởng một nhân vật bên trong video có thể giống như ma quỷ trong cây đèn Aladin thỏa mãn yêu cầu và dục vọng của con người.

“Ta khinh, người coi ta là loại người gì? Lão tử so với ma quỷ chó má trong cái gì đèn Aladin lợi hại hơn nhiều, người nói đi, kim tiền, mỹ nữ, quyền lợi, danh lợi, ta đều có thể thỏa mãn được....”

Tiểu hòa thượng tựa hồ rất là tức giận, nhảy dựng lên, trong tay đột ngột xuất hiện một thanh thái đao so với thân thể hắn còn to hơn, hướng về phía bát giác đình chém loạn, mặc dù là mô phỏng tràng cảnh vừa rồi, nhưng mà, Trương Dương vẫn nhìn thấy mà đau đớn vô cùng, bát giác đình và thủy y, kể cả trà hồ, đều là công nghệ cao cấp có giá trị liên thành trong cuộc sống thực.

“Vây.... vậy.... có thể cho ta 100 vạn nhân dân tệ không?” Trương Dương cẩn thận nói thẳng ra.

“Nguyện vọng của người chính là 100 vạn nhân dân tệ?”

Tiểu hòa thượng trừng to mắt, vẻ mặt không hiểu nổi nhìn Trương Dương, chẳng lẽ là tự mình đã nói ra điều đó?

“Hoặc là 50 vạn...không không..không phải...” thấy tiểu hòa thượng vẻ mặt kinh ngạc, Trương Dương liền vội sửa lời nói: “Ta chỉ là hỏi một chút, kỳ thật, ta là muốn học một chút công phu”

“Ngày ngày ngày ngày ... ta ngày người lại không đưa ra yêu cầu nào khác? Kỳ thật, công phu này ta chính là thật sự không thể có a...” tiểu hòa thượng ngẩn ngơ, sâu mi khổ kiếm, trên màn hình đã biến ảo ra một chiếc xe hai bánh cực lớn, tiểu hòa thượng đã ngồi trên xe, nhìn bộ dạng hình như muốn chạy trốn.

“vậy người có bí tịch võ công gì không?” Trương Dương vẻ mặt thất vọng.

“Ta khinh, không sớm nói, ra là bí tịch võ công, hại tiểu nạp ta còn đang chuẩn bị đào tẩu...”

Sau khi tiểu hòa thượng nghe được lời Trương Dương, lập tức từ trên xe nhảy xuống, nhìn thấy vẻ mặt Trương Dương đang đổ mồ hôi lạnh. Hắn muốn chạy trốn thì Trương Dương có thể làm gì, chỉ cần lên xe là phóng đi.

Bây giờ Trương Dương đoán tiểu hòa thượng này là một chương trình có trí tuệ, chỉ có đã lập trình sẵn mới có thể nhanh chóng biến ảo ra tràng cảnh. Bất quá, Trương Dương vẫn không dám xác định, bởi vì suy nghĩ của tiểu hòa thượng này rất giống con người. Quả thật, từ lúc nào trình độ nhân loại đã đạt được bước tiến bộ như thế. Mặc dù nhân loại có phát triển nhưng là ở lĩnh vực trí tuệ máy móc, ở đây hơn 10 năm bên trong tại sao không có chút tiến triển, mà lại dừng ở trình độ 20 năm về trước.

Cửu âm bạch cốt thảo.

Thiết sa chưởng.

Thái cực quyền.

Cửu âm chân kinh.

Hàng long thập bát chưởng.

Đả cẩu côn pháp.

Ngọc nữ tâm kinh.

Quỳ hoa bảo điển.

“Chỗ này đã đủ chưa?” tiểu hòa thượng vẽ mặt đắc ý đứng vào một góc của màn hình, trên màn hình đã xuất hiện tầng tầng điệp điệp bí tịch võ công.

“Cái đó... khụ khụ...” Trương Dương nhìn đồng tên võ công trong tiểu thuyết võ hiệp này chỉ có thể câm nín, hẳn có một loại cảm giác bị mê man, ngay cả công phu tu luyện của thái giám cũng có.

“Ta khinh, yêu cầu của người cũng quá cao, đồng võ công này người tùy tiện học được một loại đều có thể thành thiên hạ vô địch, đồng công phu này tiểu nạp ta chính là đã tìm suốt một tinh kỳ mới chỉnh lý ra đó... ***, ta cũng không dám xem nhẹ, yêu cầu quá cao mà! Xem ra, ta phải xuất ra tuyệt chiêu...” hai mắt tiểu hòa thượng lảo liên, trên mặt lộ vẻ giảo hoạt.

“Tiên đạo mạn mạn”, trên màn hình hiện ra một quyển sách phi thường phổ thông, duy nhất nhìn tốt một chút chính là bốn chữ “Tiên đạo mạn mạn” hiện lên rất phiêu dật tiêu sái, và rồng bay phượng múa, bộ dạng rất có một chút thoát phàm xuất trần.

“Quyển sách thì sao?” tiểu hòa thượng trừng mắt nhìn Trương Dương.

Trương Dương không nói gì, bắt đầu ngẫm nghĩ tên quyển sách, quyển sách này hẳn chưa từng nghe nói qua.... hơn nữa, quyển sách này vừa nhìn liền biết là thư tịch về mê tín tướng số thời phong kiến, trong đó làm gì có võ công?

“Cái này cũng không hài lòng?” tiểu hòa thượng đại nộ

“Cái đó.... hay là quên đi.... ” Trương Dương không biết nên nói thế nào.

50. Chương 50: Một Trăm Ưc Mỹ Kim

Không đợi Trương Dương kịp phản ứng, tiểu hòa thượng đã leo lên chiếc xe mô tô kênh càng nọ, trong chớp mắt đã phóng đi, chỉ để lại trên màn hình khối bụi mịn mù. Trương Dương có cảm giác dường như tất cả đất bụi đó cũng bay vào mặt hắn.

Chậm chậm, bụi mù tan đi, màn hình trở lại trang web. Trương Dương vẫn còn ngây người, sự tình gặp được ngày hôm nay đã quá khiến người ta không thể tưởng tượng.

“Oanh oanh”

Tay Trương Dương vừa mới đụng đến con chuột, tiếng rì rầm trầm thấp của động cơ phát ra lại truyền đến, tiểu hòa thượng nọ lại xuất hiện ở trên màn hình. Chỉ là, lần này mặc dù vẫn còn chiếc xe mô tô, nhưng hoàn cảnh lại không giống nhau. Trong màn hình, dây cát vàng cuộn cuộn trải dài tít mù, tiểu hòa thượng mặc một bộ quần áo không giống như lúc đầu. Hiện tại, hắn mặc một bộ đồ jeans, một đôi ủng da, trên cái đỉnh đầu bóng lờng đội một chiếc nón sên, và một cặp tả luân thủ thương (súng lục ổ quay) vắt ngang dưới cái áo khoác da.

“Ta hỏi, người lúc đầu không phải đã muốn tiền sao, tại sao lại đòi võ công?” Tiểu hòa thượng tựa hồ rất muốn hiểu được suy nghĩ Trương Dương .

“A ta ta ta sợ người lấy không ra một trăm vạn” Trên thực tế, Trương Dương thật ra vẫn muốn tiền, bởi hắn đối với việc tiểu hòa thượng cho hắn võ công bí tịch cũng không có nắm bao nhiêu hy vọng. Nếu thật sự để cho Trương Dương lựa chọn, Trương Dương sẽ sẵn sàng không chút tham lam yêu cầu một trăm vạn.

“Ta không có tiền, người quả nhiên lo rằng ta không có tiền”

Tiểu hòa thượng ánh mắt bị ức chế, từ trên chiếc mô tô rút mạnh xuống, trong miệng học ra máu tươi. Nếu Trương Dương không phải đoán tiểu hòa thượng chỉ là một chương trình trí tuệ, tuyệt đối lo rằng tiểu hòa thượng sẽ học máu mà chết.

“***, lão tử không có tiền, lão tử mà không có tiền, người một lát nữa đi ra ngân hàng kiểm tra tài khoản của người, ***, lão tử không có tiền, lão tử không có tiền, ôi trời ơi, không ngờ lại có người nghi ngờ tiểu nạp không có tiền ô ô Đại gia nói cho người biết, ta ở trong tài khoản của người đã bỏ vào một trăm

ức mỹ kim, nhưng vì trừng phạt sự vô tri của người, người sẽ chỉ có thể nhìn, không thể lấy, ha ha ha ha”

Nhìn tiểu hòa cười trên chiếc mô tô cười điên cuồng bỏ đi, Trương Dương tỏ vẻ khinh bỉ. Một trăm ức mỹ kim? Một trăm mỹ kim hẳn có thể sẽ tin.

Rốt cục, màn hình máy vi tính trở lại như cũ. Trương Dương có điểm thất vọng, hẳn vốn tưởng rằng thấy được đoạn phim được ghi lại của tên đệ nhất hộ vệ là có thể đánh thức ký ức bên trong thân thể. Nhưng hẳn lại không có chút cảm giác, thậm chí còn kém hơn cả quyển cổ tịch này.

Không thể không nói, công phu của đệ nhất hộ vệ nọ đã vượt qua khỏi phạm trù tư duy của Trương Dương. Đặc biệt là cảnh gã đầu trọc kia chỉ một cước đã đá người Văn Nam bắn lên không trung làm cho hắn bây giờ nhớ lại trông ngược vẫn còn đập thình thịch, trong lòng kinh khiếp. Một cước đó, ít nhất đá bay cao hơn mười thước

Dĩ nhiên, làm cho Trương Dương có ấn tượng sâu đậm nhất chính là sự máu lạnh và tàn nhẫn của gã đầu trọc nọ, hình tượng ngông cuồng nọ đã khắc in thật sâu vào trong tâm trí Trương Dương.

“Trương Dương!”

Trong lúc Trương Dương đang chuẩn bị mở trang QQ, sau lưng vang lên một giọng nói lạnh như băng, đầu hắn bỗng bị cuốn tập hung hăng vỗ lên.

“A Tiêu Di Nhiên” Trương Dương quay đầu lại lập tức thấy khuôn mặt lạnh lùng băng giá của Tiêu Di Nhiên, cuốn tập đó chính là đang nằm trong tay Tiêu Di Nhiên.

“Người tại sao không trả lời ta?” Tiêu Di Nhiên hung hăng nhìn chằm chằm Trương Dương, từng bước một lui về phía sau, cố giữ một khoảng cách với Trương Dương, như thể e sợ Trương Dương sẽ tấn công mình.

“Ta Ta Ta không biết a”

Trương Dương trợn mắt há mồm, hình như sau khi tiểu hòa thượng xuất hiện trên QQ, hắn căn bản còn chưa có thu được thông tin gì, Trương Dương đột nhiên minh bạch, khẳng định là cái tên tiểu hòa thượng kia vì tin tức của Tiêu Di Nhiên mà bị ngăn trở, chẳng phải lúc hắn rời đi có nói Tiểu nương tử gì đó sẽ tìm đến đây gây phiền toái sao?

“Không biết? người mù hử, mở máy” Tiêu Di Nhiên ngồi vào ghế của Trương Dương mở những đoạn chat được lưu lại trên QQ, không khỏi kinh ngạc nói: “Quả là không có a! Sao kỳ vậy? Rõ ràng ta đã gửi rất nhiều tin, không phải máy tính của người bị dính vi rút rồi chứ.....”

“Gửi cái gì?”

“Không có gì.” Mặt Tiêu Di Nhiên đỏ lên.

“Không có gì thì ta đi đây, ta còn chưa có ăn cơm chiều, ăn cơm xong còn có việc, người cứ từ từ mà chơi, ta đi trước.....” Trương Dương không muốn dây dưa cùng Tiêu Di Nhiên, sợ Tiêu Di Nhiên đem đến phiền toái cho hắn, vội vàng với tay tắt máy và màn hình, tính đến chuyện đào tẩu.

“Hử, muốn chạy?”

Tiêu Di Nhiên đưa chiếc eo thanh mảnh của mình ra chặn trước ghế.

“Người muốn thế nào?”

Trương Dương da đầu cảm thấy tê dại, một chút động tác nhỏ của Tiêu Di Nhiên cũng là tràn ngập sự hấp dẫn, cho dù là đang tức giận nhưng vẫn là phi thường đáng yêu. Bất quá, đáng yêu vẫn là đáng yêu, đằng sau lưng mỹ nữ đáng yêu này chính là có một ca ca đáng sợ.

Nếu là trước kia, Trương Dương có thể ngây thơ cho rằng dưới ban ngày ban mặt như vậy không có khả năng sẽ có kẻ dám giết người. Chỉ là sau khi tiếp xúc qua miêu tả về sát thủ thế giới của Lý Bá, lại còn vừa chứng kiến qua cái loại xem mạng người như cỏ rác của đệ nhất hộ vệ, Trương Dương đã tin trong cái thế giới hắc ám và cường quyền này, loại nhân vật hô phong hoán vũ ở thành phố C như Tiêu Viễn Hành muốn giết chết một học sinh như hắn cũng dễ dàng như đạp chết một con kiến.....

“Người đã làm sai chuyện thì phải trả giá, nhận sự trừng phạt. Hừ, người bây giờ phải đáp ứng ta, sau này phải hứa tuyệt đối không thể đụng vào thân thể ta, tối thiểu cũng phải cách xa ta một cự ly nửa thước.” Tiêu Di Nhiên nhìn chút khoảng cách giữa mình và Trương Dương rồi nói.

“Ừm.” Trương Dương chỉ có gật đầu chấp nhận.

“Hiện tại, ta có vài đề toán không giải được, người phải nói cho ta biết.”

“Nhưng mà ta còn phải ăn cơm, ta đói bụng” Trương Dương sàu mi khổ kiếm nhìn thoáng qua bầu trời đã chạng vạng bên ngoài. Ăn cơm xong hẳn còn phải đi giúp Lý Bá coi hẻm. Trên thực tế, nhiệm vụ ban đêm ở ngoài hẻm quan trọng hơn so với ban ngày nhiều, bởi vì các con bạc phần lớn đều hoạt động về đêm.

“Ừm, được, vậy thì trong lúc ăn cơm vậy. Ta cũng đói bụng rồi, người sẽ đãi ta ăn.”

Bộ mặt của Tiêu Di Nhiên hết sức tự nhiên, lúc này Tiêu Di Nhiên đối với Trương Dương đã có một loại cảm giác phi thường đặc biệt. Trương Dương càng né tránh nàng, nàng ở trong tiềm thức ngược lại càng muốn tiếp cận Trương Dương. Trương Dương này tựa như một người mơ hồ, nói hăng gan lớn thì bình thường đều cho thấy một bộ dáng hèn mọn bỉ ổi, nói hăng gan nhỏ thì hẳn lại sắc đảm đầy trời, đã liên tục hai lần dám vô lễ với nàng.

Trương Dương quỳ quỳ túy túy (lén lén lút lút) cúi đầu đi theo sau Tiêu Di Nhiên đi đến dãy nhà hàng, sợ bị người khác thấy.

“Ăn ở đâu đây?” Tiêu Di Nhiên nhìn một loạt nhà hàng hỏi.

“Ở quán lão mập đi.”

Trương Dương tiến đến trước nhà hàng của lão mập, Tiêu Di Nhiên theo sát phía sau. Lúc này rất đông khách, hai vợ chồng lão mập đang bận rộn chạy tới lui bồi tiếp.

“Người sẽ gọi món hay ta gọi?” Trương Dương dò hỏi.

“Dĩ nhiên ta gọi, đi, kiếm chỗ ngồi ở bên trong đi, bên ngoài ồn ào quá.” Tiêu Di Nhiên đối với nơi này tựa hồ cũng rất quen thuộc.

“A”

“Tiểu tử, nhìn không ra người mặc dù ngu ngu ngốc ngốc (nguyên văn: ngốc đầu ngốc não), nhưng xem ra thật lợi hại!” Lão mập đang chiên cơm vừa lúc ngược đầu lên, nhìn thoáng qua Tiêu Di Nhiên rồi lại nhìn Trương Dương về mặt mập mờ nói.

51. Chương 51: Mẹ Ta Có Nói

“Có, chỗ cũ!” Lão bản mập mập cười quái dị hắc hắc vài tiếng.

“Nga, người gọi món, ta đi lấy ghế.” Trương Dương vội lén chạy ra sau, sợ lão mập miệng chó không mọc được ngà voi.

“Người thường xuyên ra quán này ngồi ăn?” Trương Dương ngồi còn chưa ấm chỗ, Tiêu Di Nhiên đã bắt đầu gọi món.

“Không thường lắm a, ta nghèo, đâu có dư tiền để tới nơi này ăn cơm, bình thường đều là ăn ở nhà ăn lớn trong trường.”

“Không thể nào, vừa rồi lão bản mập đó còn nói chỗ cũ, người lập tức đi đến chỗ này, còn gạt người, là ăn chung với ai ?” Tiêu Di Nhiên đột nhiên có một tia cảm giác không thoải mái khó hiểu, trong lòng có chút khó chịu, chẳng lẽ cái tên xấu xa này có bạn gái?

“Không không, người không phải nói có đề toán sao? Mau nhanh đưa ra xem, lão mập rất bận rộn, rất có thể phải một lát mới có thể đem ra, chúng ta làm mấy cái bài đó trước.”

“Nga?”

Tiêu Di Nhiên cầm quyển tập trong tay đưa cho Trương Dương, nhìn gương mặt Trương Dương hoài nghi, tựa hồ muốn từ bên trong vẻ mặt của Trương Dương tìm ra chút gì. Trên thực tế, nàng nào có biết Trương Dương không dám nói đã cùng Đỗ Tuyết đến đây ăn, bởi vì lúc Tiêu Di Nhiên hỏi hần và Đỗ Tuyết có quan hệ hay không, hần đã kiên quyết phủ nhận nếu bây giờ nói đã cùng Đỗ Tuyết ăn chung, vậy thật sự là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Là cái này?” Trương Dương mở quyển tập, căn bản không có chú ý đến Tiêu Di Nhiên.

“Ừm.” Tiêu Di Nhiên thu hồi ánh mắt, gật gật đầu, cố gắng kiềm chế cổ cảm giác khó chịu không lý giải được kia.

“Là ta nói cho người cách giải hay ta giúp người giải trước rồi sau đó nói cho người?” Trương Dương rất nhanh lập tức cầm quyển tập, qua loa nhìn mười đề toán một lần rồi hỏi.

“Người giải trước đi.” Tiêu Di Nhiên đưa cho Trương Dương, nàng bây giờ đột nhiên có điểm không yên lòng, làm gì có tâm tư gì để giải bài, trong đầu luôn nghĩ Trương Dương đã cùng ai đến chỗ ngồi tình nhân này ăn cơm?

“Àn.”

Trương Dương bắt đầu cầm đầu giải bài, rất nhanh, Trương Dương như đắm chìm trong thế giới của những con số, phẳng phất như thế giới này chỉ còn lại có những đề toán, cái gì đệ nhất hộ vệ, cái gì trí tuệ trình tự, cái gì Lữ Phi, Đỗ Tuyết, Tiêu Di Nhiên cũng bị ném ra ngoài chín tầng mây.

Vốn là Tiêu Di Nhiên trong lòng không yên đang nhìn Trương Dương, đột nhiên một trận thất thần, cái tên có vẻ mặt bỉ ổi này bỗng nhiên thay đổi, biến thành một người mà nàng cũng không nhận ra, vẻ mặt chăm chú. Cái vẻ mặt vốn mang nét hồ đồ cũng bởi vì chuyên chú trầm ngâm mà trở nên sắc sảo phân minh, tràn ngập mị lực nam tính. Mọi thứ bỉ ổi, nhất gan, cũng vì vậy mà trở nên vô nghĩa.

Tiêu Di Nhiên trong ánh mắt hiện lên một tia mê say

Những âm thanh ăn uống ồn ào bát nháo bên ngoài tựa hồ cũng đã biến mất, chỉ nghe thấy âm thanh “sột soạt” của bút viết lên giấy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mười đề toán này của Tiêu Di Nhiên mặc dù đều là mấy đề toán có độ khó cao. Nhưng với loại như Trương Dương; ngay cả những đề mà anh tài viện khoa học kỹ thuật trong Đại học Harvard giải không ra thì hần cũng có thể dễ dàng phá giải, mấy đề này dĩ nhiên chẳng thể gây khó dễ.

“Tốt lắm, làm tốt lắm người nhìn gì vậy?” Trương Dương vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tiêu Di Nhiên.

“A không không không nhìn gì có” Tiêu Di Nhiên tựa như chính mình đang làm chuyện xấu bị bắt gặp, vội vàng biện hộ, vẻ mặt đỏ bừng.

“Không nhìn gì cả mà cũng có thể kích động sao? Ta đi xem mấy món đã làm xong chưa.....”

Trương Dương miệng có chút khô khốc, đứng lên bước ra ngoài.

Nhìn nghiêng tấm thân Trương Dương bước ra ngoài, Tiêu Di Nhiên ngẩn người một trận. Chính mình bị làm sao vậy? Tại sao bản thân lại gặp phải loại tình huống hỗn bất thủ xả (mất hồn) này?

Chẳng lẽ, ta thích hần?

Nghĩ vậy, Tiêu Di Nhiên đột nhiên lại càng hoảng sợ. Không có khả năng, không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Hần chỉ là một kẻ bệnh hoạn, hần là một tên nhìn trộm bệnh hoạn. Không phải chỉ làm vài đề toán sao? Hơn nữa, chúng ta mới kết giao không đến mấy lần, không có khả năng!

Ta không có thể nào thích hần, hần còn phi lễ ta, nghĩ đến hai lần bị phi lễ, Tiêu Di Nhiên trên mặt một trận nóng rần

“Đến đây”

Trong lúc Tiêu Di Nhiên đang miên man suy nghĩ, Trương Dương bưng một cái mâm đi tới.

“Mỹ nữ, người gọi toàn là món cải xào, người dù không thích ăn thịt nhưng ta vẫn phải ăn chứ, ta là còn phải phát triển thân thể.”

“Phì” Tiêu Di Nhiên vốn đang ngăn người chột nở nụ cười đứng lên nói: “Người đã bao nhiêu tuổi rồi, còn phát triển thân thể?”

“Mẹ ta có nói, nam phát triển đến ba mươi sáu, nữ phát triển đến mười tám, giống ta, vẫn còn phát triển tốt thêm chục năm, mà người, hắc hắc đủ rồi đủ rồi.....” Cặp mắt của Trương Dương liếc nhìn thân thể mập mạp phốp phốp của Tiêu Di Nhiên qua một lượt rồi cười quái dị nói.

“Sắc lang, mồm chó ăn phân, lấy cơm cho ta!” Tiêu Di Nhiên vẻ mặt đỏ bừng.

“Không được!” Trương Dương quả quyết cự tuyệt.

“A khải khải tại sao?” Tiêu Di Nhiên không thể tưởng được Trương Dương cư nhiên chút nào không để cho mặt mũi.

“Mẹ ta có nói, nam nhân chân chính tuyệt đối không lấy cơm cho nữ nhân.”

Trương Dương vừa nói vừa chạy ra ngoài, quả nhiên không cầm lấy cái tô của Tiêu Di Nhiên. Tiêu Di Nhiên há miệng không nói nên lời, bĩu môi cũng đi theo phía sau ra ngoài lấy cơm. Đối mặt với cái bộ dáng đại nghĩa凛 nhiên ra vẻ khách cơm của Trương Dương, Tiêu Di Nhiên thật tìm không ra lý do để phản bác.

“Ăn đi, dưa leo tốt cho dung mạo, ăn nhiều chút.” Sau khi hai người ngồi xuống, Trương Dương gấp rau cho Tiêu Di Nhiên.

“Mẹ người không có nói nam nhân không nên gấp rau cho nữ nhân sao?” Tiêu Di Nhiên có điểm buồn bực hỏi.

“Không có!”

“Tại sao?” Tiêu Di Nhiên tò mò hỏi.

“Mẹ ta có nói, nếu nam nhân tìm lão bà, nhất định phải là nữ nhân biết đi lấy cơm, đây là cấp cho nam nhân tôn nghiêm, nếu ngoại nhân có nhìn vào, nam nhân sẽ rất có mặt mũi.”

“Vậy còn gấp rau?”

“Mẹ ta có nói, nam nhân gấp rau cho nữ nhân là một loại ân ái, nhân gia trông thấy sẽ nghĩ rằng cảm tình bọn họ dành cho nhau rất tốt. Hơn nữa, đối với nữ nhân làm nội trợ đây chính là một loại tưởng thưởng và khẳng định.”

“..... mấy cái quy tắc của mẹ người.” Tiêu Di Nhiên đột nhiên rất muốn xem một vị mẫu thân như thế nào giáo dục ra được một người có loại tính cách thật đáng kinh ngạc như Trương Dương này.

“Đương nhiên a a không ăn thịt, thật sự là nghĩ không thông nữ hài tử các người, cả ngày không ăn cái này không ăn cái kia mà vẫn phát dục tốt như vậy.....” Trương Dương cầm đôi dưa trái gấp cà rốt, phải gấp dưa leo, vẻ mặt buồn bực dán vào bộ ngực đầy đặn của Tiêu Di Nhiên dò xét.

“..... người” Tiêu Di Nhiên còn tưởng rằng trên người mình có dính vết bẩn, khi cúi đầu nhìn không thấy gì, vừa ngẩng lên lại bắt gặp ánh mắt gắt gao của Trương Dương dán chặt vào bộ ngực mình, nhất thời vừa tức vừa vội, nhưng vì không thể tránh được nên chỉ có thể hung hăng nhìn chằm chằm vào mắt Trương Dương.

52. Chương 52: Lo Lắng

“Ăn từ từ chứ, quỷ chết đói đầu thai à?” Tiêu Di Nhiên trợn mắt nhìn Trương Dương.

“Không không không... !”

Cách ăn cơm của Trương Dương thật là vất vả, giống như chịu cực hình vậy. Cùng Tiêu Di Nhiên ăn cơm tuyệt đối là một loại cực hình. Ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt như hoa như ngọc, cúi đầu xuống liền thấy cái thứ đầy đặn mê người rung rinh phốp phốp...

“Người có chuyện gì vậy?” Tiêu Di Nhiên nhìn thấy Trương Dương kêu tính tiền liền hỏi.

“Ài ài, chuyện rất quan trọng!” Trương Dương đưa tiền cho bà chủ quán đang đứng ngay cửa: “Bà chủ, trên người ta không có tiền lẻ, tạm thiếu của bà ba nguyên tệ nha!”

“Được rồi!” Bà chủ nhìn thoáng qua Tiêu Di Nhiên, rồi quay về Trương Dương nở nụ cười mờ ám, sau đó mới tiếp lấy tiền.

“Được rồi, người đi đi! Nhớ kỹ, sau này không biết lúc nào ta sẽ tìm người. Người nhớ là khi nào ta kêu là cần phải đến ngay. Nếu như người dám cãi lời ta, ta sẽ cáo tố người với anh trai ta! Hừ!” Tiêu Di Nhiên đứng lên nhìn chằm chằm lấy Trương Dương. Mặc dù cách nhau một cái bàn dài ở giữa, nhưng vì không gian rất chật hẹp cho nên dường như nàng đã nhích tới sát mặt Trương Dương.

“Ài à... !” Trương Dương ngửi được một cỗ u hương trên thân người xử nữ, không khỏi khép hờ mắt hít một hơi thật sâu.

“Muốn chết à?” Ngón tay như ngọc của Tiêu Di Nhiên xỉ ngay trên trán Trương Dương một cái rồi cười mắng. Cô nàng đối với Trương Dương không còn biện pháp nào nữa. Nói hấn nhất gan thì chính là nhất gan, nói hấn lớn gan thì cũng đích xác là lớn gan. Rõ ràng rất sợ ca ca của mình, nhưng lại nhịn không được làm ra cái đng nng tác cùng về mặt phù phiếm như vậy. Dần dần rồi Tiêu Di Nhiên cũng đã quen với tập quán của Trương Dương.

“Ài ài... !”

Trương Dương nhất thời như được ân sủng từ bề trên ban xuống, ngậy người ra nhìn vẻ mặt kiêu diễm của Tiêu Di Nhiên, rồi cứ rờ rờ thật lâu cái chỗ bị Tiêu Di Nhiên chọc vào mà không chịu hạ tay xuống. Hấn thâm yêu Tiêu Di Nhiên đã hơn ba năm thời gian, ngoại trừ hai lần trước nhất thời không kiềm chế được bản thân giở trò phi lễ, thì lần này là lần đầu được tiếp cận thân mật gần gũi nhất với Tiêu Di Nhiên. Chuyện tối trọng yếu là lần này Tiêu Di Nhiên chủ động tiếp cận hấn, so với hai lần trước thì khác như trời với đất.

“Đi đi, có gì đẹp mà coi chứ?” Tiêu Di Nhiên bị cái ánh mắt dâm dăng của Trương Dương nhìn đến cả người nóng ran lên, thấy Trương Dương đang đứng ngay cửa một cái.

“Trương Dương.... !”

“Lữ Phi!”

Trương Dương vừa bị đẩy ra thì nhìn thấy ngay Lữ Phi và Đỗ Tuyết. Tay của Đỗ Tuyết đang đặt trên cánh tay của Lữ Phi. Nhìn thấy Trương Dương, vẻ mặt Lữ Phi lộ ra một tia cười lạnh. Hấn chưa bao giờ để cái tên gia hỏa bỉ ổi này vào mắt. Mặc dù cái tên gia hỏa bỉ ổi này đôi khi cũng lộ ra một cỗ nhân thần khiến người khác rúng động, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới vẻ khinh thị của Lữ Phi đối với Trương Dương.

Bỗng nhiên trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc. Sát khí trong mắt Trương Dương chợt loé lên rồi biến mất, hiện tại không phải là lúc tốt nhất. Chỉ ít là hiện tại cùng đối phương trở mặt chỉ là mang nhục vào thân. Trong khoảng thời gian nháy mắt như điện quang hỏa thạch đó, ánh mắt vốn ngập tràn sát khí bùng bùng của Trương Dương bỗng biến thành bình thản như mặt nước. Trương Dương không biết rằng từ khi hấn xem xong đoạn phim của Đệ Nhất Hộ Vệ đã có chút biến đổi nho nhỏ, đã trở nên lạnh tĩnh, trở nên quý trọng sinh mạng bản thân hơn. Bởi vì hấn đã hiểu thế giới này còn có cường quyền cùng chém giết.

“Di Nhiên... !”

Đang cười lạnh thì Lữ Phi nhìn thấy Tiêu Di Nhiên, trước tiên là ngậy người ra, rồi cánh tay vô cùng tự nhiên thoát khỏi Đỗ Tuyết. Vẻ mặt đang hạnh phúc tràn trề của Đỗ Tuyết nhất thời trở thành nhợt nhạt, đôi môi run rẩy một hồi, dường như đang ráng sức khổng chế kìm nén cái gì đó. Chỉ là không có người nào chú ý đến vẻ mặt của cô ta.

“Lữ Phi, khỏe chứ, ăn cơm sao?” Tiêu Di Nhiên cười cười, vẻ mặt tự nhiên vô cùng, dường như không hề thấy Đỗ Tuyết nắm tay Lữ Phi.

“Ài, ăn xong rồi hả? Nếu không thì cùng nhau ăn nha?” Lữ Phi nào còn giữ cái cổ tà khí phát xuất với Trương Dương ban đầu, ngay lập tức trở thành cái vẻ ôn nhu văn nhã của một thân sĩ.

“Không cần, vừa ăn xong...! Trương Dương, chúng ta đi nào!” Tiêu Di Nhiên rất hồn nhiên kéo tay Trương Dương đi ra bên ngoài.

“Ồ!” Trương Dương có chút đần người ra, không rõ là đã phát sinh chuyện gì. Tự hồ có điểm gì không đúng, vô luận là Đỗ Tuyết hay là Lữ Phi, hoặc giả Tiêu Di Nhiên đều có điểm không đúng.

Nhìn thấy Tiêu Di Nhiên kéo tay Trương Dương, vẻ mặt Lữ Phi chợt biến sắc.

“Trương Dương, hôm nay hẳn nhiên không phải là nữ sinh mời người ăn cơm chứ hả?”

“Ta trả tiền rồi...!” Trương Dương có chút thụ động trả lời máy móc.

“À à, ài! Như vậy mới là đàn ông chứ! Ăn cơm mà cứ luôn để con gái trả tiền thì không tốt đâu!” Lữ Phi hướng về Tiêu Di Nhiên cười cười tràn đầy thâm ý, đi tới ngay trước chỗ Trương Dương vừa ngồi rồi ngồi xuống.

Trương Dương cảm giác được tay của Tiêu Di Nhiên đang dùng sức lôi kéo, vội vàng đi theo.

“Trương Dương, người đã cùng với ai ăn cơm vậy?” Tiêu Di Nhiên lắc mạnh tay của Trương Dương, vẻ mặt phần nộ.

“Sao hả?” Trương Dương có chút ngây người như phỗng chẳng hiểu gì cả.

“Nói! Người và cô gái nào đã cùng nhau ăn cơm?” Tiêu Di Nhiên tiến tới gần Trương Dương, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Trương Dương, bởi vì kích động nên vẻ mặt nàng trở nên đỏ ửng.

“Muội muội, ta cùng cô gái nào ăn cơm đối với người có quan hệ gì chứ? Ta có cần phải cho người biết sao?”

“A...” Tiêu Di Nhiên trợn mắt há mồm, ngây người nhìn Trương Dương, miệng há hốc nhưng không nói ra lời.

“Thật là kỳ quái, không rảnh cùng người tán gẫu nữa, ta còn có chuyện phải làm!” Trương Dương lẩm bẩm rồi quay người bỏ đi. Hắn thật sự nghĩ không thông vừa rồi phát sinh chuyện gì, khiến hắn rất có cảm nhận, nếu như theo IQ trí tuệ số một của hắn, IQ tình cảm rộng tuếch của hắn mà nói, chuyện này thật sự quá ư phức tạp. Đương nhiên, hắn cũng không muốn suy nghĩ.

Cho đến khi bóng lưng của Trương Dương biến mất trong màn đêm, Tiêu Di Nhiên vẫn còn ngây người đứng nhìn về nơi Trương Dương mất hút.

Ta khẩn trương như vậy làm gì?

Hắn cùng cô gái khác ăn cơm thì có quan hệ gì tới ta chứ?

Chuyện này đối với ta là thế nào đây?

Mấy ngày kế tiếp, Trương Dương như phát điên phát cuồng tìm khắp ở các tiệm sách lớn một mớ sách cổ đại, ra sức tìm kiếm lại cái cảm giác kỳ lạ kia. Lại còn chạy tới một số các võ quán Nhu Đạo, Đài Quyền Đạo trong thành phố C để tìm kiếm. Thậm chí cả võ đường cách thành phố C mười mấy cây số, hắn cũng đi tới nữa. Đáng tiếc hắn vẫn hoàn toàn tìm không ra cái cảm giác si si khờ khờ muốn quậy phá kia.

Đôi khi tìm được vài quyển sách cũng gây được ấn tượng với hắn, sau khi lật xem vài lần rồi cũng mất đi cái cảm giác xúc động ngay từ đầu. Điều này khiến Trương Dương chán nản. Đã qua bảy ngày thời gian, hắn vẫn như cũ không có thu hoạch được gì.

Bác Lý cũng chẳng giúp được gì cho hắn. Mỗi ngày thấy Trương Dương trầm mê trong sách vở như một người điên, cũng chỉ đành lắc đầu. Đối với bác Lý mà nói, sinh mạng của ông ta là súng, súng chính là sinh mạng của ông ta! Mặc dù mấy ngày gần đây ông ta cũng cho Trương Dương biết một chút phương pháp làm thế nào để rèn luyện thân thể, một số biện pháp để đề cao thể chất toàn thân. Nhưng mấy cái thứ đó với võ công chân chính không có quan hệ nhiều lắm. Tối đa lắm cũng chỉ có thể khiến thân thể của Trương Dương trở nên mạnh khỏe hơn, ánh mắt trở nên sắc bén tinh nhuệ hơn, tay cầm súng có thể ổn định vững vàng như núi.

“Ăn cơm... ăn cơm... !” Thấy Tiêu Di Nhiên hung hăng nhìn chăm chăm vào mình, Trương Dương liền hiểu ra, cười cười xấu hổ cúi gầm mặt cầm chén cơm điên cuồng và vào miệng.

“Ăn từ từ chứ, quý chết đói đầu thai à?” Tiêu Di Nhiên trợn mắt nhìn Trương Dương.

“Không không... !”

Cách ăn cơm của Trương Dương thật là vất vả, giống như chịu cực hình vậy. Cùng Tiêu Di Nhiên ăn cơm tuyệt đối là một loại cực hình. Ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt như hoa như ngọc, cúi đầu xuống liền thấy cái thứ đầy đặn mê người rung rinh phập phồng...

“Người có chuyện gì vậy?” Tiêu Di Nhiên nhìn thấy Trương Dương kêu tính tiền liền hỏi.

“Ài ài, chuyện rất quan trọng!” Trương Dương đưa tiền cho bà chủ quán đang đứng ngay cửa: “Bà chủ, trên người ta không có tiền lẻ, tạm thiếu của bà ba nguyên tệ nha!”

“Được rồi!” Bà chủ nhìn thoáng qua Tiêu Di Nhiên, rồi quay về Trương Dương nở nụ cười mờ ám, sau đó mới tiếp lấy tiền.

“Được rồi, người đi đi! Nhớ kỹ, sau này không biết lúc nào ta sẽ tìm người. Người nhớ là khi nào ta kêu là cần phải đến ngay. Nếu như người dám cãi lời ta, ta sẽ cáo tố người với anh trai ta! Hừ!” Tiêu Di Nhiên đứng lên nhìn chăm chú lấy Trương Dương. Mặc dù cách nhau một cái bàn dài ở giữa, nhưng vì không gian rất chật hẹp cho nên dường như nàng đã nhích tới sát mặt Trương Dương.

“Ài à... !” Trương Dương ngửi được một cỗ u hương trên thân người xử nữ, không khỏi khép hờ mắt hít một hơi thật sâu.

“Muốn chết à?” Ngón tay như ngọc của Tiêu Di Nhiên xỉ ngay trên trán Trương Dương một cái rồi cười mắng. Cô nàng đối với Trương Dương không còn biện pháp nào nữa. Nói hấn nhất gan thì chính là nhất gan, nói hấn lớn gan thì cũng đích xác là lớn gan. Rõ ràng rất sợ ca ca của mình, nhưng lại nhịn không được làm ra cái động tác cùng vẻ mặt phù phiếm như vậy. Dần dần rồi Tiêu Di Nhiên cũng đã quen với tập quán của Trương Dương.

“Ài ài... !”

Trương Dương nhất thời như được ân sủng từ bề trên ban xuống, ngẩng người ra nhìn vẻ mặt kiêu diễm của Tiêu Di Nhiên, rồi cứ rờ rờ thật lâu cái chỗ bị Tiêu Di Nhiên chọc vào mà không chịu hạ tay xuống. Hấn thâm yêu Tiêu Di Nhiên đã hơn ba năm thời gian, ngoại trừ hai lần trước nhất thời không kiềm chế được bản thân gở trò phi lễ, thì lần này là lần đầu được tiếp cận thân mật gần gũi nhất với Tiêu Di Nhiên. Chuyện tối trọng yếu là lần này Tiêu Di Nhiên chủ động tiếp cận hấn, so với hai lần trước thì khác như trời với đất.

“Đi đi, có gì đẹp mà coi chứ?” Tiêu Di Nhiên bị cái ánh mắt dâm dăng của Trương Dương nhìn đến cả người nóng ran lên, đẩy Trương Dương đang đứng ngay cửa một cái.

“Trương Dương.... !”

“Lữ Phi!”

Trương Dương vừa bị đẩy ra thì nhìn thấy ngay Lữ Phi và Đỗ Tuyết. Tay của Đỗ Tuyết đang đặt trên cánh tay của Lữ Phi. Nhìn thấy Trương Dương, vẻ mặt Lữ Phi lộ ra một tia cười lạnh. Hấn chưa bao giờ để cái tên gia hỏa bỉ ổi này vào mắt. Mặc dù cái tên gia hỏa bỉ ổi này đôi khi cũng lộ ra một cỗ nhân thân khiến người khác rung động, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới vẻ khinh thị của Lữ Phi đối với Trương Dương.

Bỗng nhiên trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc. Sát khí trong mắt Trương Dương chợt loé lên rồi biến mất, hiện tại không phải là lúc tốt nhất. Chỉ ít là hiện tại cùng đối phương trở mặt chỉ là mang nhục vào thân. Trong khoảng thời gian nháy mắt như điện quang hỏa thạch đó, ánh mắt vốn ngập tràn sát khí bừng bừng của Trương Dương bỗng biến thành bình thản như mặt nước. Trương Dương không biết rằng từ khi hấn xem xong đoạn phim của Đệ Nhất Hộ Vệ đã có chút biến đổi nho nhỏ, đã trở nên lạnh tính, trở nên quý trọng sinh mạng bản thân hơn. Bởi vì hấn đã hiểu thế giới này còn có cường quyền cùng chém giết.

“Di Nhiên... !”

Đang cười lạnh thì Lữ Phi nhìn thấy Tiêu Di Nhiên, trước tiên là ngây người ra, rồi cánh tay vô cùng tự nhiên thoát khỏi Đỗ Tuyết. Vẻ mặt đang hạnh phúc tràn trề của Đỗ Tuyết nhất thời trở thành nhợt nhạt, đôi môi run rẩy một hồi, dường như đang rúng sức không chế kìm nén cái gì đó. Chỉ là không có người nào chú ý đến vẻ mặt của cô ta.

“Lữ Phi, khỏe chứ, ăn cơm sao?” Tiêu Di Nhiên cười cười, vẻ mặt tự nhiên vô cùng, dường như không hề thấy Đỗ Tuyết nắm tay Lữ Phi.

“Ài, ăn xong rồi hả? Nếu không thì cùng nhau ăn nha?” Lữ Phi nào còn giữ cái cổ tà khí phát xuất với Trương Dương ban đầu, ngay lập tức trở thành cái vẻ ôn nhu văn nhã của một thân sĩ.

“Không cần, vừa ăn xong...! Trương Dương, chúng ta đi nào!” Tiêu Di Nhiên rất hồn nhiên kéo tay Trương Dương đi ra bên ngoài.

“Ồ!” Trương Dương có chút đần người ra, không rõ là đã phát sinh chuyện gì. Tựa hồ có điểm gì không đúng, vô luận là Đỗ Tuyết hay là Lữ Phi, hoặc giả Tiêu Di Nhiên đều có điểm không đúng.

Nhìn thấy Tiêu Di Nhiên kéo tay Trương Dương, vẻ mặt Lữ Phi chợt biến sắc.

“Trương Dương, hôm nay hẳn nhiên không phải là nữ sinh mời người ăn cơm chứ hả?”

“Ta trả tiền rồi... !” Trương Dương có chút thụ động trả lời máy móc.

“À à, ài! Như vậy mới là đàn ông chứ! Ăn cơm mà cứ luôn để con gái trả tiền thì không tốt đâu!” Lữ Phi hướng về Tiêu Di Nhiên cười cười tràn đầy thâm ý, đi tới ngay trước chỗ Trương Dương vừa ngồi rồi ngồi xuống.

Trương Dương cảm giác được tay của Tiêu Di Nhiên đang dùng sức lôi kéo, vội vàng đi theo.

“Trương Dương, người đã cùng với ai ăn cơm vậy?” Tiêu Di Nhiên lắc mạnh tay của Trương Dương, vẻ mặt phần nộ.

“Sao hả?” Trương Dương có chút ngây người như phỗng chẳng hiểu gì cả.

“Nói! Người và cô gái nào đã cùng nhau ăn cơm?” Tiêu Di Nhiên tiến tới gần Trương Dương, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Trương Dương, bởi vì kích động nên vẻ mặt nàng trở nên đỏ ửng.

“Muội muội, ta cùng cô gái nào ăn cơm đối với người có quan hệ gì chứ? Ta có cần phải cho người biết sao?”

“A...” Tiêu Di Nhiên trợn mắt há mồm, ngây người nhìn Trương Dương, miệng há hốc nhưng không nói ra lời.

“Thật là kỳ quái, không rảnh cùng người tán gẫu nữa, ta còn có chuyện phải làm!” Trương Dương lẩm bẩm rồi quay người bỏ đi. Hẳn thật sự nghĩ không thông vừa rồi phát sinh chuyện gì, khiến hẳn rất có cảm nhận, nếu như theo IQ trí tuệ số một của hẳn, IQ tình cảm rỗng tuếch của hẳn mà nói, chuyện này thật sự quá ư phức tạp. Đương nhiên, hẳn cũng không muốn suy nghĩ.

Cho đến khi bóng lưng của Trương Dương biến mất trong màn đêm, Tiêu Di Nhiên vẫn còn ngây người đứng nhìn về nơi Trương Dương mất hút.

Ta khấn trương như vậy làm gì?

Hắn cùng cô gái khác ăn cơm thì có quan hệ gì tới ta chứ?

Chuyện này đối với ta là thế nào đây?

Mấy ngày kế tiếp, Trương Dương như phát điên phát cuồng tìm khắp ở các tiệm sách lớn một mớ sách cổ đại, ra sức tìm kiếm lại cái cảm giác kỳ lạ kia. Lại còn chạy tới một số các vũ quán Nhu Đạo, Đài Quyền Đạo trong thành phố C để tìm kiếm. Thậm chí cả vũ đường cách thành phố C mười mấy cây số, hẳn cũng đi tới nữa. Đáng tiếc hẳn vẫn hoàn toàn tìm không ra cái cảm giác si si khờ khờ muốn quậy phá kia.

Đôi khi tìm được vài quyển sách cũng gây được ấn tượng với hắn, sau khi lật xem vài lần rồi cũng mất đi cái cảm giác xúc động ngay từ đầu. Điều này khiến Trương Dương chán nản. Đã qua bảy ngày thời gian, hắn vẫn như cũ không có thu hoạch được gì.

Bác Lý cũng chẳng giúp được gì cho hắn. Mỗi ngày thấy Trương Dương trầm mê trong sách vở như một người điên, cũng chỉ đành lắc đầu. Đối với bác Lý mà nói, sinh mạng của ông ta là súng, súng chính là sinh mạng của ông ta! Mặc dù mấy ngày gần đây ông ta cũng cho Trương Dương biết một chút phương pháp làm thế nào để rèn luyện thân thể, một số biện pháp để đề cao thể chất toàn thân. Nhưng mấy cái thứ đó với võ công chân chính không có quan hệ nhiều lắm. Tối đa lắm cũng chỉ có thể khiến thân thể của Trương Dương trở nên mạnh khỏe hơn, ánh mắt trở nên sắc bén tinh nhuệ hơn, tay cầm súng có thể ổn định vững vàng như núi.

53. Chương 53. Thủ Tiễn

Dưới áp lực của thời gian, tâm tình của Trương Dương bắt đầu bồn chồn lo lắng, thậm chí các lần đến bệnh viện thăm Lưu Bưu cũng ít đi, người càng lúc càng trầm mặc. Trong thời gian mấy ngày nay, hắn cũng đã nhiều lần cự tuyệt Tiêu Di Nhiên đến thỉnh giáo những vấn đề về Toán học.

Tất cả tâm tư hắn cũng đều đặt vào việc làm thế nào để tập trung mạnh mẽ mỗi võ công trong đầu.

Trương Dương có thể khẳng định, chính mình trong đầu có một tư duy phi thường cường đại, sâu thẳm bên trong tựa hồ có một loại cảm ứng, tư duy này một mặt để cho hắn lợi dụng tùy ý, để hắn có thể mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới. Ít nhất, Trương Dương có một loại cảm giác, bản thân cứ sôi sục tìm kiếm manh mối võ công bên trong cổ tịch chính là vì tiếp nhận ảnh hưởng từ loại tư duy này.

Điều khiến cho Trương Dương buồn bực chính là, tri thức trong đầu hắn đem ra sử dụng thì nhanh vô cùng, vô luận là Toán học hay là Trung văn, hoặc là Vật lý, chỉ cần hắn muốn biết, thoáng học qua là đã có thể sử dụng những tư duy này. Thứ duy nhất khiến hắn không cách nào lợi dụng được, chính là võ công.

Đạo lý này Trương Dương thủy chung không cách nào hiểu được. Nếu đều là ký ức tư duy, tại sao tri thức về phương diện võ công lại không cách nào học được?

Ban đầu Trương Dương còn cho rằng vì thân thể của chính mình làm hạn chế võ công trong ký ức của bản thân, nhưng đã lập tức bác bỏ. Bởi vì, nếu thật sự là mặt hạn chế của thân thể, vậy thì trong tư duy ký ức sẽ không chi phối khiến hắn điên cuồng xem cổ tịch, mà phải để cho hắn rèn luyện thân thể ... !

Cho đến lúc này, Trương Dương còn chưa có động cơ chuyên cần rèn luyện nâng cao thể năng, hoặc có dự vọng khiến cho thân thể của bản thân trở nên cường tráng hơn!

Phải tìm cho được nguyên nhân, bằng không, đừng nói chỉ còn có ba ngày, cho dù là ba mươi ngày, ba mươi năm cũng vẫn không có biện pháp hữu hiệu nào.

” Lý bá, trông coi giúp ta, ta trở về trường học một chuyến, thuận tiện lấy tiền luôn!” Trương Dương thoáng nhìn ánh nắng chói chang của dương quang bên ngoài. Bây giờ chính là buổi trưa, đồ trường lúc này bình thường không có kẻ nào ra vào.

” Ừm, người đi đi, hãy nhớ kỹ là có rất nhiều thứ bất khả cưỡng cầu, cái gì nếu thuộc về người thủy chung vẫn sẽ là của người.....!” Nằm trên ghế vuốt ve viên đạn đeo trên ngực, lão đầu thở dài một tiếng. Lão cũng thấy được nỗi lo lắng của đứa nhỏ này trong thời gian gần đây, nhưng lão cũng chịu bó tay không giúp được gì.

“Ta hiểu được mà!” Trương Dương gật gật đầu.

Đã là hạ tuần tháng chín, thành phố C và nhiệt độ vùng duyên hải có sự khác biệt rất lớn, mặc dù ánh dương quang chói mắt, nhưng lại không phải như thiêu đốt. Ở ngã tư đường người đông như kiến, nhìn những toà nhà thương mại đứng sừng sững, Trương Dương cảm giác trong lòng có một áp lực kỳ lạ.

Năng lực của con người thật nhỏ bé đến dường nào, Lý bá mặc dù là một tam lưu sát thủ, thế nhưng ở thành phố C này chắc hẳn là rất lợi hại, có điều lão vẫn vô pháp ngăn cản sự phát triển của xã hội. Có lẽ,

tất cả những cao ốc này hơn mười năm trước và cái ngõ nhỏ này có chút giống nhau, nhưng là, bây giờ đã không còn thấy chút bóng dáng khi xưa.

Nếu thê tử của Lý bá vẫn còn sống, nếu vùng đất này không bị khai phát, hai người bọn họ có được trải qua một cuộc sống hạnh phúc hay không?

Thương hải tang điền, vòng quay của lịch sử tự nhiên có quy luật phát triển của nó. Nếu không có như vậy, trong cái đô thị phồn hoa này, sẽ không ai chú ý tới bi kịch của một mảnh kiến trúc bị phá huỷ rồi chế tạo từng món từng món một.

Ài... !

Trương Dương thở dài một tiếng rồi bước vào một ngân hàng. Hắn trên người sau khi đã kinh đạn tấn lương tuyệt (hết tiền hết gạo) sớm đã ở Thỉnh Tiêu vui vẻ ăn cơm. Nếu không phải đi theo lão đầu kiếm cơm, hẩm sớm đã chết đói. Mặc dù có cơm ăn, nhưng trên người không tiền luôn khiến hắn có cảm giác bất hảo.

” Phiiácn toái, rút năm trăm đồng!” Rốt cục, Trương Dương phải sắp hàng ít nhất hai mươi phút mới đến phiên hắn. Ngân hàng mở ra rất nhiều quầy tiếp tân giao dịch, nhưng nhân viên chính thức làm việc thì vẫn mãi chỉ có bấy nhiêu người.

Trương Dương có cái thói quen, dưới tình huống có thể sử dụng sổ tiết kiệm để rút tiền nhất quyết sẽ không đến ngân hàng. Bởi vì, hơn mười năm trước phát sinh chuyện một người sử dụng máy rút tiền mà bị bỏ tù. Nghe nói, máy ATM lần đó đột nhiên không hiểu vì sao có thể cho phép rút tiền không hạn chế. Kết quả, người nọ không kèm chế được lòng tham đã lấy đi hơn mười vạn rồi bị bắt mà bị phán kết án chung thân. Trương Dương không nghĩ bản thân có đủ nghị lực kiên cường để có thể kháng cự sự hấp dẫn to lớn này. Cho nên, Trương Dương tận lực tránh không sử dụng máy rút tiền.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân trọng yếu nữa: hắn từng ở ATM rút tiền đã nhận được một trăm đồng tiền giả. Bởi vì lúc ấy không có phát hiện, hắn cũng chỉ có thể tự nhận là xui xẻo. Cho nên, hắn sẽ kiên quyết tẩy chay máy ATM, cương quyết xếp hàng ở quầy.

” Có thể không?” Người phụ nữ phát ngân nhú mày thoáng nhìn ra phía sau đội ngũ xếp hàng rồng rắn thật dài.

” Có!”

” Bên ngoài có máy ATM, dùng thẻ mà rút!” Người phụ nữ cầm sổ tiết kiệm ném trả lại.

” Ta thích dùng sổ tiết kiệm, thì sao?” Trương Dương nhất thời giận dữ, mất bao công sức xếp hàng đã hơn hai mươi phút mà rốt cuộc lại bị bắt phải chọn ATM bên ngoài. Đương nhiên, mấu chốt chính là thái độ cửa quyền kênh kiệu của người phụ nữ nọ đã khiến cho Trương Dương rất khó chịu.

Người phụ nữ ngậy người, tựa hồ không có tâm tình cùng Trương Dương gây lộn, bảo Trương Dương cầm sổ tiết kiệm đưa lại.

Cầm sổ tiết kiệm đưa đến, người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi này có lẽ thực hiện những giao tiếp cơ bản với khách hàng đã lâu, trên mặt u mê tựa như một cương thi, bắt đầu thao tác trên máy tính trước mặt.

Trương Dương nhập mật mã vào dụng cụ nhận mật mã...

Đột nhiên, khuôn mặt đờ đẫn của người phụ nữ nọ chợt ngược lên, kinh ngạc nhìn Trương Dương, trên mặt tràn ngập sự mơ hồ.

” Xin lỗi, Trương tiên sinh, xin Ngài chờ cho một lát!” Người phụ nữ nọ có chút khẩn trương, thận trọng kính cẩn nhìn Trương Dương. Sau khi được Trương Dương gật đầu đồng ý, lập tức cầm lấy điện thoại bên người quay số. Trương Dương có điểm nghi hoặc, không rõ xảy ra sự tình gì. Đương nhiên, Trương Dương cũng không sợ, vì cây ngay không sợ chết đứng. Hơn nữa, bên trong sổ tiết kiệm nọ của hắn cũng chính là được mẩu thân mỗi tháng gửi vào tài khoản một ngàn đồng. Gần đây vì việc điên cuồng mua sách nên cũng không còn dư nhiều lắm.

Sau khi người phụ nữ gọi điện thoại xong, lập tức gọi một người phụ nữ khác đến giúp giao dịch với khách hàng, còn bản thân nhân viên này lại từ trong quầy bước ra.

” Trương tiên sinh, Giám đốc ngân hàng chúng tôi mời Ngài đến chờ ở Quý tân thất (phòng VIP) một lát, ông ấy sẽ lập tức tới ngay!”

” Có chuyện gì vậy? Ta sẽ đợi ở chỗ này!” Trương Dương có chút mất kiên nhẫn. Rút có năm trăm đồng có cần mời tới Giám đốc ngân hàng phiên toái đích thân đến không vậy?

” Được được ạ, vậy xin mời ngồi ở đây trước!” Người phụ nữ vẻ mặt ân cần rót nước mời Trương Dương.

Rất nhanh sau đó, một nam nhân bụng phệ khoảng hơn năm mươi tuổi từ một cái cầu thang bên cạnh chạy tới. Trên mặt toát đầy mồ hôi, thái độ trông rất khẩn trương, biểu tình cũng rất hưng phấn kích động...

54. Chương 54: Trời Ơi! Một Trăm Ức

Lão nam nhân thấy nữ nhân viên nọ đứng phía sau lập tức chạy tới cầm tay Trương Dương, như thể hắn là lão bằng hữu đã lâu không gặp.

“Ta đúng là họ Trương, Trương Dương, ngài có lầm hay không?” Trương Dương thật sự không nghĩ ra vì sao một giám đốc ngân hàng có sự đối đãi nhiệt tình như vậy đối với hắn.

Huống chi, đây không phải chỉ là nhiệt tình bình thường, nói là nịnh nọt tăng bốc để mô tả cũng không quá đáng.

“Là đúng là đúng, tư liệu của Trương tiên sinh chúng ta đều rất quen thuộc. Không lâu trước chúng ta còn ký kết một hiệp nghị qua điện thoại, giọng nói của ngài ta nghe ra được, là ngài, tuyệt đối là ngài, đúng là như vậy, a a Lại đây, Trương tiên sinh, chúng ta vào quý tân thất từ từ nói chuyện”

Đối diện với hai bộ mặt ân cần, Trương Dương có một loại cảm giác vô lực. Dĩ nhiên, hắn cũng rất muốn biết tới cùng đã xảy ra sự tình gì.

Trương Dương bị kéo vào một cái phòng bên trong quý tân thất. phòng này có vẻ phi thường sang trọng.

Nội thất trang trí bằng hồng mộc, sô pha lợp da to lớn, trên trần treo một chùm đèn thủy tinh mạ vàng, trên mặt đất phủ lớp lớp tấm thảm màu đỏ sậm, khiến người ta vừa bước vào thì có một loại cảm giác xa xỉ trắng lẹ, phi thường nặng nề khó thở.

“Thật đáng chê cười, đáng chê cười.”

Giám đốc ngân hàng thấy Trương Dương nhìn xung quanh nội thất trang trí ở bên trong, vội vàng cười xấu hổ.

Tựa hồ những nội thất trang trí này vô cùng tồi tàn, đã khiến cho hắn có ý kiến không tốt .

“E hèm rốt cuộc đã có chuyện gì?” Trương Dương cảm thấy chính mình thái độ mình rất nông dân, xấu hổ cười cười ngò vào sô pha lớn kia.

Mặc dù Trương Dương có chút tư duy của thượng vị giả (kẻ giàu sang), tuy nhiên, hắn thủy chung vẫn còn là một học sinh, loại phú lẹ này ở địa phương của Trương Dương cho tới bây giờ chưa có thấy qua, tự nhiên, trong lòng sẽ có một chút cục xúc.

“Là như thế này, chúng ta hy vọng một trăm ức mỹ kim kia của Trương tiên sinh có thể được đặt với thời hạn lâu hơn.....”

“A một trăm ức ta lúc nào có một trăm ức mỹ kim” Trương Dương cơ hồ nhảy dựng lên.

“Không có việc gì không có việc gì, người đi ra ngoài trước.....” Lão giám đốc đối bắt đầu đi cùng Trương Dương tới chỗ người phụ nữ kia.

”Yên tâm, chúng ta sẽ giữ bí mật. Lần trước Trương tiên sinh có nói cho ta biết, ngài kế thừa một mớ di sản của người thân bên Mỹ quốc, hơn nữa chúng ta cũng đã qua điện thoại ký kết hiệp nghị, có nói khoản tiền này sẽ đặt ở ngân hàng chúng ta thời hạn một năm.

Yên tâm, chúng ta ngân hàng có chế độ giữ bí mật nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không tiết lộ tư liệu của khách hộ đích.....”

Trương Dương vẻ mặt ngu ngốc, nhìn miệng lão nam nhân huyền thuyên, căn bản không có nghe hắn nói gì.

Hắn chỉ nghe hiểu được, sổ tiết kiệm của hắn bây giờ sở hữu một trăm ức mỹ kim. Hơn nữa, là chính hắn với lão nam nhân này gọi điện thoại, phỏng chừng còn ký thêm cái hiệp nghị điện tử gì đó vân vân.

Trương Dương cho dù có ngu ngốc, cũng nghĩ ra tiểu hòa thượng kia đã giở trò quỷ.

Dĩ nhiên, cuộc điện thoại kia cũng là do tiểu hòa thượng gọi, không chừng cũng là giả mạo giọng hắn. Đối với loại trí tuệ này trình tự mà nói, cũng không quá khó.

Rất nhanh, Trương Dương đã hiểu rõ, đại khái so với dự đoán của chính mình cũng không sai biệt lắm.

Tiểu hòa thượng giả mạo danh nghĩa của hắn nói chính mình tại mỹ quốc kế thừa một mớ di sản khổng lồ.

Rồi lại nói cái gì bởi vì còn đi học, không tiện, nên dùng điện thoại truyền chân cùng ngân hàng ký kết hợp ước định kỳ một năm, cụ thể nội dung của hợp ước.

Trương Dương không được thấy, dám chắc có đặt ra đủ loại chương ngại để phòng rút vốn.

“Ta có thể rút một trăm ức mỹ kim ra không?” Trương Dương hỏi nhỏ, hắn bây giờ đã bị con số một trăm ức mỹ kim này làm cho mê mẩn.

“A khục khục Trương tiên sinh, ngài không hài lòng với sự phục vụ của chúng ta sao? Chúng ta chính là đã ký kết hiệp nghị”

Lão nam nhân nhất thời kinh hãi thất sắc. Hắn vốn là đến vì công việc của Trương Dương, thấy đối phương bỗng dưng đề cập đến vấn đề rút tiền, nhất thời kinh hoảng đứng lên.

Có một trăm ức mỹ kim này, ngân hàng nghiệp vụ gửi tiền của bọn họ có thể nói đã bước lên một bậc mới, con đường thăng tiến của hắn đang ở rất gần (nguyên văn: chỉ nhật khả đãi) a

“Quên đi, nửa năm sau chúng ta hãy nói tiếp, ta sẽ cố gắng suy nghĩ lại.”

Trương Dương đứng lên, hắn không muốn cùng lão mập này dài hơi. Đầu óc hắn không có khả năng có một trình tự trí tuệ thông minh.

Dám chắc, trình tự trí tuệ nọ đã đóng tất cả các nguồn rút tiền của hắn

Nếu có chút kẻ hở, trình tự trí tuệ kia dám chắc cũng có thể ở chỗ hắn rút một trăm ức tiền chuyển đi sạch sẽ.

Đối với một thứ mà đã có thể bắt chước giọng nói loài người, theo thứ tự mà nói cũng có thể phá giải hệ thống an ninh ngân hàng, hắn là rất dễ dàng.

“Vâng vâng” Lão giám đốc không dám nhiều lời, gật gật đứng lên cúi người mở cửa cho Trương Dương.

Phục vụ của quý tân thất quả nhiên không giống nhau, nữ nhân viên trước đó giờ đứng ở cửa cầm sổ tiết kiệm cùng năm trăm đồng bạc của Trương Dương.

Một đám nhân viên nhân viên ngân hàng nhìn chăm chăm vào hắn, Trương Dương cầm tờ bạc năm trăm đồng đáng thương và sổ tiết kiệm của hắn bước ra khỏi cửa ngân hàng.

Trời ạ!

Một trăm ức mỹ kim a!

Trương Dương nhìn bầu trời trong xanh xa thẳm, bỏ hết thấy mơ tưởng không biết một trăm ức mỹ kim nếu đặt lên cân sẽ nặng bao nhiêu dục khóc vô lệ (khóc không ra nước mắt).

Chính mình bỗng nhiên hoài nghi cái trình tự trí tuệ, thậm chí một trăm vạn nhân dân tệ cũng không lấy được, ô ô

Thống khổ a, nỗi thống khổ của nhân sinh cũng không được như thế, rõ ràng trong tài khoản của bản thân có một trăm ức mỹ kim, vậy mà mỗi ngày lại ăn cơm hộp, thật thống khổ a!

Trương Dương rất muốn khóc thật to phát tiết buồn bực trong lòng mình một trận.

Tiểu hoà thượng!

Tiểu hoà thượng!

Thần đèn Aladdin!

Trương Dương hận không thể băm vằm tiểu hòa thượng ghê tởm kia thành mảnh nhỏ. Cái gì thần đèn Aladdin chó má?

Nếu sớm biết trước tên gia hỏa kia có nhiều tiền như vậy, hẳn là phải cả mấy trăm ức, thậm chí chỉ cần một ức hai ức cũng tốt a. Cũng không cần phải là mỹ kim, nhân dân tệ là được

Đột nhiên, Trương Dương cả người chấn động, chẳng lẽ hai bản võ công bí tịch nọ là thật?

Cái khả năng này thật rất lớn!

Nếu một trăm ức mỹ kim cũng có thể tùy tiện đặt ở ngân hàng một năm, vậy thì có sự tình gì còn không thể phát sinh?

Nghĩ đến đây, Trương Dương ước gì có thể chấp cánh bay đến tiệm Internet.

Rất mau, Trương Dương tìm thấy một quán Internet cà phê gần đó.

Tại thị trấn C, thứ gì cũng không có nhiều, riêng những tiệm Internet này cơ hồ ở mỗi góc phố đều có.

Giao tiền, cầm lấy số, khởi động máy, đăng nhập, mọi thứ suôn sẻ!

Trương Dương trong lòng lúc này vô cùng kích động. Bây giờ đánh chết hẳn cũng không tin những thứ mà tiểu hòa thượng kia cho hẳn là rác rưởi.

Cái này giống như đem tặng lễ vật cho một cự phú, dù bình thường cũng không phải thứ rẻ tiền.

55. Chương 55: Tái Kiến Quỳ Hoa Bảo Điện!

Trương Dương không chút nghĩ ngợi chọn mở “Tiên đạo mạn mạn”. Bởi vì hắn vẫn nhớ kỹ tiểu hoà thượng nọ nói đã đem cho quyển “Quỳ Hoa bảo điện” kia. Nếu như đã cho đi mất, vậy dám chắc không còn một bản khác.

Đáng tiếc!

Trương Dương trong lòng vốn đang hứng khởi lập tức bị dội lên đầu một gáo nước lạnh. Mở quyển sách này ra, căn bản không có tư liệu chữ nghĩa gì ngoài một vài hình vẽ nhân vật đơn giản. Dù thoạt nhìn hình vẽ có vẻ giống như bộ dáng luyện công, nhưng mà Trương Dương không nghĩ đó có thể là một quyển võ công bí tịch cao thâm. Bởi vì hình vẽ rất trừu tượng, hơn nữa bên trong các đường vẽ đại biểu cho chân khí lại giống như hình vẽ của trẻ con, căn bản không thể nhìn ra vị trí cụ thể.

Dĩ nhiên, điều quan trọng nhất là thân thể Trương Dương cùng với tư duy không có chút cảm ứng gì!

“ Hoà thượng đáng chết, dám gạt người ta!”

Trương Dương buồn bực mở “Quỳ Hoa bảo điện” ra, bây giờ hắn đã không còn ôm nhiều hy vọng, ngay cả món chính còn bị thất vọng rồi, vậy thì cũng chớ mong thứ đồ khuyến mãi (nguyên văn: mua một tặng một) sẽ tốt đẹp gì.

“ Quỳ Hoa bảo điện!”

“ Quỳ Hoa bảo điện!”

Bỗng nhiên ... Trương Dương cả người cảm giác một trận áp lực, đồng tử thu nhỏ lại bằng cái đầu kim, tiếp đó, huyết dịch nhộn nhạo sôi trào. Đó là một loại cảm giác không cách nào diễn tả được, tựa như vạn mã bồn dâng (phóng nước đại), nhiệt huyết dâng trào, bài sơn đảo hải, chưa từng có từ trước đến nay... !

Tuy mới chỉ thấy một phần văn tự, Trương Dương đã có cảm giác ký ức bên trong tư duy bản thân đột nhiên thức tỉnh chuyển động, trong đầu căng thẳng như thể muốn nổ tung lên. Hắn cảm thấy, cảm giác được một niềm hưng phấn cực độ, đó không phải là tư duy của hắn mà đó là sự hưng phấn của tiềm thức bộc phát trong đại não, cho dù với hắn không có quan hệ, nhưng Trương Dương không chút nghi ngờ cảm giác được nó cùng với sự hưng phấn của tư duy bản thân đã có sự biến hóa.

Từng đạo từng đạo khí lưu ở quanh thân lưu chuyển. Trương Dương ở ngay tại thời khắc này cảm giác được chính mình dường như trở nên vô cùng cường đại. Đó là một loại cảm giác của sự phát triển cực độ, như thể trong thiên hạ chỉ mình ta duy ngã độc tôn!

Một cách chậm rãi, cái loại cảm giác phát triển cực độ này dần dần lặng lẽ trôi qua. Những văn tự trong trang web QQ nọ tiếp tục thu hút mục quang của Trương Dương. Nhưng điều làm cho Trương Dương cảm thấy kỳ quái chính là, cái gọi là võ công bí tịch này căn bản một điểm hắn nhìn cũng không hiểu. Đơn thuần chỉ là một ít văn tự cổ đại khó hiểu, không có hình vẽ, cũng chẳng có thuyết minh.

Mịa, thời buổi bây giờ dù mua nồi cơm điện, hay quạt máy điện cũng đều có kèm theo thuyết minh thư (bản hướng dẫn), vậy mà cái võ công bí tịch này sao lại không có chứ?

Tại sao lại như vậy?

Không có thuyết minh thư, Trương Dương chỉ có thể tự mình vắt hết óc ra suy nghĩ, hắn cảm giác được trong đầu mình dù đã tràn ngập vô số tri thức võ thuật, nhưng vẫn như cũ không cách nào đọc hiểu được quyển sách này. Nói cách khác, quyển sách này, ngoại trừ kích hoạt một phần ký ức của hắn ra, rốt cuộc chẳng có chút hữu dụng nào.

Trương Dương cực kỳ tập chung chăm chú cẩn thận nghiên cứu, thời gian từng phút từng phút một trôi qua. Giờ giấc đã sớm trở nên không còn quan trọng, một tiếng, rồi hai tiếng.....

Tồn hết năm giờ đồng hồ, Trương Dương vẫn chưa tìm ra được chút huyền bí nào bên trong quyển sách, chữ vẫn hoàn chữ!

Sao có thể như vậy?

Trương Dương có thể cam đoan bản võ công bí tịch này có cất dấu bí mật kinh nhân. Nếu không, tư duy trong đầu hắn đã không bị kích động như thế Đồng thời, Trương Dương cũng đã chứng thực được một sự tình khác, bên trong loại cổ tịch như “Tôn Tử Binh Pháp”, “Chu Dịch” đều có cất dấu chút ít võ thuật cổ xưa. Đơn giản bởi vì có quá ít tri thức về phương diện võ thuật được che dấu, mà lại không cách nào để kích thích khôi phục lại ký ức tư duy bản thân.

Lại còn đói bụng nữa... !

Cường độ lao động cao của bộ não đã làm hao phí rất nhiều tinh lực, cảm giác đói bụng cực độ đã kéo Trương Dương trở về thế giới thực tại. Thật ra cũng không còn gì để nghiên cứu, bản “Quỳ Hoa bảo điển” này Trương Dương đã có thể nhắm mắt đọc lầ lầ.

” Mịa, tiểu hòa thượng đáng chết, chơi một quyển bí tịch thâm ảo như vậy, muốn xem cũng xem không hiểu!”

Trương Dương đứng dậy, tắt máy tính, hắn bây giờ đã có thể khẳng định, bản “Quỳ Hoa bảo điển” này là một quyển võ công bí tịch chân chính, chỉ là hắn xem không hiểu mà thôi. Có điều Trương Dương cũng đã thỏa mãn, cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều. Bởi vì, bấy nhiêu tri thức võ thuật trong đầu hắn cũng đã đủ. Hơn nữa cái tên của quyển võ công bí tịch “Quỳ Hoa bảo điển” này khiến cho Trương Dương có chút e sợ. Hắn chính là không muốn vì học võ công mà phải hy sinh “tiểu đệ đệ”, phải mất đi “đệ nhất lạc thú”, có khi không học cũng được!

Dục luyện thần công, tắt tiên tự cung! (Muốn luyện thần công, trước hết phải tự hoàn!)

Fuck!

Tuy vậy, bên trong những quyển cổ tịch này rốt cuộc đã che dấu những loại bí mật gì mà khiến Trương Dương trong lòng như thể đang có kim châm gai đốt.

“ Ha ha ha, lão tử cũng trở thành võ lâm cao thủ rồi, hắc... !”

Trương Dương hã hê bước trên đường, nhặt một viên đá ở trên mặt đất nhắm vào một cây bạch dương cách đó hơn năm bảy thước ném mạnh tới. Trương Dương trăm phần trăm niềm tin viên đá sẽ xuyên thủng cái thân cây thô chắc như bắp đùi kia. Bởi vì, hắn có một loại cảm giác tự tin mãnh liệt này!

Gần đây, Trương Dương đặc biệt tin tưởng vào cảm giác của chính mình.

Trương Dương đắc ý nghênh ngang đi đến gốc cây bên cạnh kiểm tra thành quả của bản thân...

“ A... ?”

Trương Dương trợn mắt há mồm nhìn thân cây: cục đá không thấy, thân cây nọ vẫn là thân cây nọ, căn bản không hề có lỗ thủng, thậm chí ngay cả một chút dấu vết như là một vết xước cũng không có.

Trương Dương bị sốc!

Trương Dương thật sự bị sốc!

Rõ ràng cảm giác chính mình hoàn toàn có thể ném thủng thân cây nọ, hắn đã có một niềm tin mãnh liệt, nhưng mà sự tình tựa hồ lại phát triển theo hướng trái ngược: cái bản thân có chính là tâm lý cường giả, mà không phải là năng lực.

Thật ra, Trương Dương đã có một sự ngộ nhận, trên thế gian này, không có chuyện “bất lao nhi hoạch” (không lao động mà có ăn). Trương Dương mặc dù đã kích hoạt tri thức võ thuật bên trong ký ức, nhưng cái thân thể yếu nhược đó của hắn căn bản không cách nào thực hiện được những chuyện bên trong ký ức.

Rất nhanh, chỉ số IQ cao mấy trăm của Trương Dương lập tức thông hiểu đạo lý này.

Chẳng lẽ, thật sự phải bắt đầu học tập từ đầu? Trương Dương buồn bực nhéo nhéo cánh tay của mình. Cho dù chính mình chấp nhận chịu khổ luyện tập võ thuật trong ký ức, nhưng mà kỳ hẹn mười ngày đã ước định với Tiêu Viễn Hành sẽ rất mau đến. Nếu vạn nhất Tiêu Viễn Hành không bị xử lý, vậy hắn sẽ phải “leo cây bắt vịt” a!

Chấp nhận đặt cược tất cả!

Nghĩ tới nghĩ lui không ra một biện pháp nào, Trương Dương hai mắt đột nhiên chợt lóe hung quang, khí tức hung hãn kia vốn tiềm phục ở sâu trong trí nhớ trong nháy mắt bùng bộc phát. Trương Dương vẫn nghĩ rằng bản thân chỉ là kẻ thừa một bộ phận tri thức của ký ức. Trên thực tế hắn không hề biết, phạm vi học tập tri thức của một người không khỏi bị ảnh hưởng bởi tính cách, đây là một đạo lý phi thường đơn giản. Kẻ điềm tĩnh ít khả năng ưa thích võ thuật, mà kẻ hiếu động lại rất hiếm khi yêu thích thư pháp.

56. Chương 56: Lâm Thì Bảo Phật Cước Đích Tu Luyện

Ngay từ lúc ban đầu, những tri thức mà Trương Dương tiếp xúc đều là một phần nhỏ về các phương diện Toán học, Lịch sử, Ngữ văn, Vật lý..., đối với ảnh hưởng của tính cách rất khó phát hiện; dù sao thì tri thức về mặt sách vở cũng sẽ chỉ làm Trương Dương thành thực hơn. Tuy nhiên võ công lại hoàn toàn khác hẳn. Võ công chung quy lại cũng không ngoài sự tranh cường ngoan đấu và rèn luyện thân thể. Hiển nhiên, kẻ ở trong ký ức Trương Dương hẳn không phải là một kẻ sử dụng võ công với chủ đích rèn luyện thân thể, bằng không sẽ không phát sinh tình huống trên người Trương Dương đột nhiên bộc phát tiềm năng nọ.

Sau hôm Trương Dương trở về cửa hiệu sách trong ngõ, Lý bá luôn cảm giác Trương Dương có điểm khác.

Như thế, khí chất đã cải biến rất nhiều!

Tựa hồ, ánh mắt trông lợi hại hơn rất nhiều!

Đường như có một loại khí độ uy nghiêm vinh nhục đều không sợ!

Như thế là...

Lý bá cũng cụ thể không nói ra được Trương Dương đã thay đổi cái gì, chỉ là cái loại cảm giác bồn chồn bất an của Trương Dương đã hoàn toàn biến mất. Vô luận là kiểu cách nói chuyện hay là động tác hành xử đều khiến cho người khác tràn ngập cảm giác tự tin và tự nhiên.

Tuy nhiên làm cho Lý bá còn kinh ngạc hơn chính là, Trương Dương sau khi trở về cũng không còn tiếp tục đọc sách nữa, mà lại như một tên điên giấu mình đằng sau kệ sách bắt đầu thực hiện một số động tác cơ học: loan yêu (khom lưng), thích thối (cước đá), phách chưởng (tay vỗ)... còn có một vài động tác quỷ dị khiến cho Lý bá cũng cảm thấy không thể hiểu nổi. Bởi vì những động tác này cơ thể con người căn bản không cách nào làm được, vậy mà Trương Dương lại liều mạng cố gắng thực hiện cho bằng được những động tác uốn éo các bộ phận của cơ thể đó.

Hai ngày kế tiếp, phản ứng của Trương Dương đã làm cho Lý bá có một loại cảm giác tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi).

Động tác Trương Dương thực hiện hoàn toàn vượt khỏi phạm trù rèn luyện thân thể và võ thuật. Rất nhiều lúc vào buổi sáng hắn đều chỉ thực hiện một động tác xuất quyền, mà động tác cơ giới khô khan này hắn có thể thực hiện mấy ngàn lần không ngừng nghỉ.

Trên mặt Lý bá tuy không có biểu hiện gì, nhưng là trong lòng lại phiên giang đảo hải (tràn ngập sóng gió), khiếp sợ vô cùng. Tiềm lực của tên thiếu niên này đã vượt xa dự đoán của lão. Nếu là một kẻ nghiệp dư sẽ không thể nhìn ra sự huyền bí của các động tác mà Trương Dương đang thực hiện, nhưng lão nhìn ra được. Mặc dù lão không hiểu nhiều về võ thuật, tuy vậy, luyện tập võ thuật và luyện tập thương giới (súng ống) đều có cùng một đạo lý, vô luận là huấn luyện xạ kích hay là lắp ráp súng đạn đều cũng phải trải qua vô số động tác kỹ thuật lặp đi lặp lại mới có thể thực hiện được một cách hoàn toàn an toàn.

Một ý niệm trong lòng lão dần chợt lóe qua. Những ngày này, lão dần đã lĩnh giáo thiên phú về thương giới của Trương Dương. Trương Dương có thể lắp ráp súng ống không hề sai sót, thậm chí còn có thể nhớ kỹ từng số hiệu quy định và kích thước của các bộ phận. Điều này đã vượt khỏi tri thức cần thiết của một sát thủ.

Bây giờ, khiếm khuyết duy nhất Trương Dương chính là huấn luyện bằng đạn thật.

Kỳ thật, sự hiểu biết của Lý bá đối với Trương Dương vẫn còn thiếu sót rất nhiều, hắn không chỉ liều mạng luyện tập sau khi trở về thư điểm, mà kể cả khi trở lại về ký túc xá vẫn còn liều mạng tập luyện. Bây giờ bên trong ký túc xá chỉ có mỗi mình hắn, phi thường thuận tiện để hành động.

Và cuối cùng thì Trương Dương toàn thân đau nhức leo lên giường nằm thẳng.

Trên thực tế, Trương Dương cũng đã biết cái phương thức luyện công kiểu nước đến chân mới nhảy này không có giúp ích được gì; dù sao thời gian cũng chỉ có ba ngày. Đã biết loại huấn luyện dưới cường độ cao ngược lại sẽ càng dễ làm cho cơ thể mình đau nhức mệt mỏi, nhưng có điều Trương Dương không cách nào khống chế cái loại dục vọng tu luyện này của bản thân. Hắn chính là dù đang nằm mơ cũng là luyện công. Trong tâm trí hắn, ngoại trừ luyện công ra không còn sự tình gì nữa... !

Buổi chiều hôm nay, Trương Dương đi thăm Lưu Bư. Lưu Bư đã khá hơn rất nhiều rồi. Có điều cái chân bị thương vẫn chưa hồi phục khả quan, tuy vậy, dựa vào cặp năng hắn đã có thể tự mình đi nhà xí. Điều này làm cho Trương Dương rất vui mừng.

Ngày mai, ngày mai sẽ là cái hẹn mười ngày!

Trương Dương bật vòi sen tắm rửa sạch sẽ, sau đó dán đầy cao được thông huyết lên khắp thân người rồi sớm leo lên trên giường nằm. Vài ngày huấn luyện ở cường độ cao vừa qua đã khiến cho hắn kiệt sức, đầu ngón tay không chút khí lực. Bây giờ, hắn phải ngủ một giấc thật sáng khoái để hồi phục, thậm chí hắn còn uống cả hai viên thuốc ngủ. Hắn không lo lắng sẽ ngủ quên, bởi vì, hắn còn có điện thoại di động của Lý bá, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người thông tri hắn.

Tuy nhiên, Trương Dương thật ra hy vọng Tiêu Viễn Hành có thể đem về một kết quả thỏa đáng. Ba ngày tu luyện hết sức cũng không có khả năng có thể chiến thắng được Lữ Phi. Sau khi chính thức am hiểu võ

công thì Trương Dương ngược lại càng thấu hiểu được sự đáng sợ của Lữ Phi. Trương Dương đã có thể khẳng định, Lữ Phi chính là một cao thủ về bác kích! (bác kích = đấu tay đôi, đấu vật, cận chiến...)

Trời vừa sụp tối, thuốc an thần đã phát huy tác dụng, trong lúc miên man suy nghĩ, Trương Dương vừa thấy mơ mơ màng màng đã ngủ thiếp đi. Trong giấc mộng, tựa hồ thanh chủ thủ rằng cửa của mình cắm vào trái tim của Lữ Phi, máu tươi phún ra, tràn ngập trong không trung, tựa như từng cánh từng cánh hoa hồng tươi nhan sắc quý dị...

“ Tít tít...!”

Một loạt chấn động cùng âm thanh ồn ào đánh thức Trương Dương, đó là điện thoại cầm tay Lý bá đưa hẳn.

“Lý bá... ?”

“Đừng nói gì cả, bây giờ, ngươi cứ chiếu theo yêu cầu của ta mà làm. Ngươi không phải thích ngồi ở tiệm Internet ở gần trường học lướt web sao? Ngươi đầu tiên hãy tới cửa hàng ở trường mua chút bánh gì đó ăn, nhất định phải đưa tờ một trăm đồng, để cho cửa hàng thối cho ngươi tiền lẻ. Sau đó lập tức chạy tới tiệm Internet, trên đường nếu gặp người quen đến bắt chuyện, động tác phải tự nhiên, đừng giả tạo. Sau khi vào tiệm Internet, đến quầy bar ngồi lại vài phút, tỷ như mua chút nước hoặc là đồ uống gì đó. Ngươi vẫn sẽ như cũ ngồi vào cái máy người hay thích ngồi, khởi động máy, truy cập QQ, có một ít mail gì đều mở ra hết. Sau đó, sẽ có người tìm ngươi. Tốt lắm, lập tức cứ theo ta nói mà làm ...!”

“ Đây là... ?”

Trương Dương có điểm không hiểu thấu, có cần phải thần bí như thế không?

Trương Dương mặc dù cảm giác thần bí khó hiểu, nhưng vẫn nghe theo lời Lý bá nói mà làm theo. Đầu tiên là đến thương điểm dùng tờ một trăm đồng mua bánh mì và bánh kem, sau đó thông thả bước ra khỏi cổng trường. Ở trên đường hẳn cũng gặp phải mấy muội muội, chẳng qua Trương Dương không có dám chào hỏi gì, bởi vì mấy người muội muội hung hăng trừng mắt lườm nguýt hẳn một trận. Cái này cơ bản cũng đã có hiệu quả như chào hỏi rồi.....

Bây giờ đã là giữa trưa, người bên trong tiệm Internet cũng đã rất đông đúc. Tuy vậy, trùng hợp chính là, Trương Dương vừa đến thì người đang ngồi ở chỗ yêu thích của hẳn cũng vừa lúc xong việc, chủ quán còn nói rằng vận khí của hẳn tốt lắm.

Mở máy lên!

Đăng nhập vào vài cái forum và hộp thư, vào luôn trang QQ.

Trong đồng hồ lớn trên diễn đàn cũng gõ vào một vài câu.

“ Ngươi là Trương Dương?”

“ Ừm... là ta...”

Sau lưng Trương Dương, một giọng nói cất tiếng hỏi, Trương Dương quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người trẻ tuổi tóc dài, đeo kính, mặc một bộ y phục dài trang nhã.

“ ... Hãy mặc vào...!”

Người thanh niên tóc dài vừa nói một mặt bắt đầu cởi bỏ y phục, mắt kính, tóc...

Trương Dương nhìn thấy không khỏi trợn mắt há mồm. Người kia sau khi cởi áo khoác ra, hóa ra quần áo mặc so với hẳn giống nhau như đúc. Sau khi cầm bộ tóc giả trên đầu lúi xuống, không ngờ kiểu tóc cũng giống hẳn y chang. Điều làm cho Trương Dương vui mừng chính là mặt mũi của người này và của hẳn không giống nhau, bằng không, Trương Dương quả muốn hoài nghi chính mình thật sự có hay không một huynh đệ ruột thịt còn lưu lạc bên ngoài.

57. Chương 57. Thế Hoán (thay Thế)

Sau khi Trương Dương theo chân nam nhân trung niên nọ bước ra khỏi quán, không hề gây ra sự chú ý của bất kỳ một ai. Thậm chí người chủ tiệm Internet mà bình thường mỗi khi gặp Trương Dương đều chào hỏi cũng không có nhìn hắt lắt một chút.

“ Tại sao lại phải phức tạp như vậy?”

Rời khỏi vũng ba (tiệm Net) được hơn mười thước, sau khi hai người đã bước lên một chiếc xe minibus không biển số, Trương Dương vì đeo mắt kính và tóc giả nên cảm giác rất không thoải mái, buồn bực hỏi.

” Ha ha, bởi vì chúng ta là công ty chuẩn mực, chúng ta đều là những công dân lương thiện tuân thủ pháp luật.” Nhìn Trương Dương cùng nam nhân trung niên cười một cái, tài xế mở miệng nói.

Trương Dương không nói gì, hắn cũng chẳng hỏi nhiều, bắt đầu chú ý ngoài xe. Hắn kinh ngạc phát hiện, không ngờ toàn bộ các con đường mà chiếc xe này chạy qua đều rất vắng vẻ, hơn mười phút rồi mà không hề gặp phải một cái hồng lục đăng (đèn xanh đèn đỏ).

Trương Dương thường hay tự hào là rất thông thuộc thành phố C, bây giờ mới phát hiện còn có rất nhiều con đường nhỏ đi qua hắn lại không biết.

Rốt cục, sau một hồi lòng vòng, chiếc xe minibus đỗ trước một nhà kho thật lớn ở ngoại ô. Rất rõ ràng, Trương Dương cảm giác được không khí có cái gì đó không đúng. Bởi vì, đứng bên ngoài nhà kho đều là một đám hán tử mặc tây phục vẻ mặt nghiêm túc, trong không khí tràn ngập sát khí.

” Két” một âm thanh mở cửa nặng nề. Cánh cửa ga-ra to lớn chậm rãi mở ra, tối đen như mực, tựa như cái miệng khổng lồ của con mãnh thú đang há ra.

” Đi vào đi, tiểu tử, kỳ hẹn mười ngày của ngươi đã tới, Đại ca chúng ta chính là vì cái hẹn mười ngày này của ngươi mà đã đợi ba ngày. Được rồi, quần áo, tóc giả và mắt kính cũng đều bỏ trên xe.....” Tên tài xế quay qua Trương Dương nói.

” Tại sao vậy?” Trương Dương khom lưng đứng lên cởi quần áo, có chút sửng sốt hỏi lại.

” Ha ha, người nói mười ngày dĩ nhiên là muốn cho bằng hữu Lưu Bư một cái thể diện, kỳ thật ngươi đã có thể làm một cái kỳ hẹn đích xác bảy ngày.” Tên tài xế cười hắc hắc đẩy cửa ra.

Trương Dương chậm rãi hướng về cái kho hàng tối bưng kia mà bước, một cỗ áp lực cường đại khiến cho hắn có cảm giác hô hấp khó khăn, trong lòng khẩn trương như thể bị ngạt thở.

” Két...!” lại là một hồi âm thanh ma sát chói tai. Cánh cửa nhà kho ở sau lưng Trương Dương đã đóng lại. Bên trong nhà kho rơi vào một trận áp lực của bóng đen.

“ Trương Dương, đúng không?” Một âm thanh nghe như quen thuộc được hô lên.

“ Đúng vậy, người là ai?”

” Ha ha, đừng hỏi ta là ai. Nghe người ta nói ngươi rất thông minh, hơn nữa, lá gan cũng rất lớn, hiện tại ngươi sợ sao?” Âm thanh nọ dù là đang cười, nhưng lại mang đến cho Trương Dương có một loại áp lực tâm lý rất lớn.

” Sợ...!” Trương Dương không chút do dự trả lời, bởi vì hắn quả thật có điểm sợ hãi. Mặc dù bây giờ bản thân có cảm giác bất kỳ ai trong gian phòng này cũng đều không phải là đối thủ của hắn...” Nhưng mà hắn biết, đây đều là giả tưởng do ký ức tư duy của bản thân tạo thành.

Bên trong bóng tối dường như dấy lên một trận kinh ngạc. Hiển nhiên, câu trả lời của Trương Dương hoàn toàn nằm dự liệu của bọn họ.

” Mịa, người... cái con mẹ nó thật làm mất mặt ta quá, ngươi không thể nói không sợ sao?” Một giọng nói không thể quen thuộc hơn mắng to Trương Dương một tiếng.

“ Lưu Bư!”

“ Ha ha ha ha...!”

“ Ha ha...!”

Bên trong nhà kho vang lên một trận cười vang dội.

Đột nhiên, một cái đèn trần trên không trung bật sáng, bắn ra quang mang chói mắt. Trương Dương không khỏi lấy tay ngăn trở quang mang, rất vất vả mới để cho con mắt thích ứng trở lại.

Đây là một nhà kho trống trải, nhà kho bị phong bế rất nghiêm ngặt. Ở giữa nhà kho có một lối đi đơn sơ rất lớn. Ở trên lối đi, được đặt một chiếc ghế gỗ được chạm khắc, ngồi trên chiếc ghế chính là Tiêu Viễn Hành, và còn Lưu Bưư chống cặp nặng đứng ở phía sau Tiêu Viễn Hành. Đứng phía sau Tiêu Viễn Hành còn có mấy gã đại hán vận tây phục, toàn thân phát ra vẻ hung hãn.

Khí thế thật to lớn!

Trương Dương không khỏi cảm thán. Lần trước trong khi Tiêu Viễn Hành cử hành tiệc sinh nhật tựa hồ không có gì đặc biệt, không thể nghĩ ra quả nhiên lại có khí thế nghiêm trang như thế. Xem ra, Tiêu Viễn Hành tại thành phố C đích thật là quyền thế ngấp trời. Nếu không có một chút quyền thế mà lại xuất hiện bộ dáng này ở đây, ngược lại sẽ làm trò cười cho thiên hạ.

“ Người rất thành thật!” Tiêu Viễn Hành chậm rãi đứng lên.

“ Khục khục...! Cũng không tệ...!”

Trương Dương không biết trả lời như thế nào. Cũng may, Tiêu Viễn Hành có vẻ cũng không muốn cùng hấn nhiều lời, ánh mắt ném tới vài người bên cạnh Trương Dương nói: “Mở ra!”

Trương Dương lúc này mới để ý thấy cách người hấn không xa có một cái thùng gỗ. Ban đầu hấn cũng không có chú ý, bởi vì bên trong cái nhà kho này có chứa nhiều thùng cũng là rất bình thường, không có cái thùng nào mới là điểm bất thường.

“ Vâng!”

Mấy gã đại hán cầm lấy dụng cụ bắt đầu nạy thùng gỗ ra. Rất nhanh, thùng gỗ đã bị mở bung, ngay lập tức Trương Dương về mặt biến thành ngây dại. Bởi vì bên trong thùng gỗ chính là cái tên Lữ Phi công cuồng ngạo mạn mà mấy hôm trước vẫn còn thấy ở trong nhà hàng, bây giờ bỗng dưng bị trói ở trong thùng, miệng nhét đầy giấy, tay chân đều bị băng keo trói chặt, vẻ mặt hoảng sợ.

Lữ Phi lúc đầu hiện vẻ hoảng sợ, sau đó chuyển sang phẫn nộ. Sau khi thấy Tiêu Viễn Hành lập tức về mặt biến thành khiếp sợ, hấn không ngừng gật đầu ra dấu, tựa hồ muốn Tiêu Viễn Hành thả hấn ra.

“ Mở trói!”

Tiêu Viễn Hành lạnh lùng cười, trong ánh mắt lộ ra một cổ sát khí. Trương Dương không khỏi rung mình một cái, hấn không thể ngờ được sự tình sẽ tiến triển thành như thế này. Chẳng lẽ, Tiêu Viễn Hành muốn giết Lữ Phi?

” Xem ra ngươi nhận ra ta!” Tiêu Viễn Hành trở lại ghế ngồi, cười nhạt nói.

” Nhận ra, Tiêu Viễn Hành, chính là lão Đại thế lực ngầm của thành phố C. Trên thực tế, cũng chính là lão Đại của cả tỉnh H. Dù là thành phố C hay là H, chỉ cần là dân giang hồ lăn lộn kiếm ăn ngoài đường thì không ai là không biết.”

Lữ Phi đứng lên, chậm rãi cử động tứ chi một chút. Bộ dáng hoảng sợ ban đầu đã biến mất, thay vào chính là sự bình tĩnh, thậm chí, hấn cũng không thêm ngó đến Trương Dương đang đứng bên cạnh.

” Ừm, không tồi, biết một chút chuyện của ta, quả nhiên không đơn giản. Ngươi biết tại sao ta bắt ngươi không?”

” Ta nghĩ không ra, chẳng lẽ là vì Lưu Bưư. Nhưng theo ta được biết, Lưu Bưư chẳng có bối cảnh gì, hấn chỉ là một tên côn đồ trà trộn vào khắp trường sở mà thôi. Tiêu lão Đại hấn là không chỉ vì một tên côn đồ hèn mọn hạ cấp như thế mà xuất đầu chứ?”

58. Chương 58. Thần Kinh Bệnh Hoạn Giả

Gia đình bi thảm bệnh nhân tâm thần

Mưu đồ thủ đoạn kinh nhân

Rõ ra mới biết ai chân kiêu hùng)

“A a, người lắm rồi, Lưu Bư bây giờ là người trong Công ty, hơn nữa hắn đã có địa bàn riêng, nếu người đã biết ta, hắn nên minh bạch địa vị của một người có địa bàn riêng trong Công ty chứ...!”

“Không, không không có khả năng” Lữ Phi chợt biến sắc, nét ung dung thông dong vốn đang ngự trị trên khuôn mặt đã bị thay bằng vẻ tái nhợt.

“Thực là ngoài ý muốn, bởi vì Lưu Bư mới gia nhập không bao lâu, trên thực tế hắn và người phát sinh mâu thuẫn sau khi mới gia nhập Công ty được mười ngày.” Tiêu Viễn Hành lạnh lùng nói.

“Không có khả năng không có khả năng ...!” Lữ Phi mặt xám như tro tàn, miệng cứ lắp ba lắp bắp.

“Không cần quản có khả năng hay không, người đã dám dấn thương người của Công ty, vậy thì phải trả giá!”

“Người muốn giết ta?” Lữ Phi trong ánh mắt bắn ra một tia ngạo khí không cam lòng, hung hăng nói: “Là các người sắp đặt mẫu thân ta gọi điện thoại xuống nói rằng thân thể không khỏe, để ta chạy đến tỉnh thành rồi hạ mê được bắt cóc ta?”

“Đúng!” Tiêu Viễn Hành lãnh đạm nói.

“Ta chỉ là một sinh viên, mặc dù Lưu Bư là nhân vật trọng yếu của Công ty các người, nhưng mà hắn cũng là sinh viên mà thôi. Chẳng lẽ người lại vì một chút xô xát nhỏ như vậy mà đuổi tận giết tuyệt?”

“Vậy sao, người chỉ là một sinh viên thôi sao?” Tiêu Viễn Hành ha ha cười to nói.

“Chẳng lẽ ta không phải?” Lữ Phi tựa hồ vẫn quả quyết, thanh âm lạnh lùng nói.

“Được được vì người không thừa nhận, ta muốn người chết cũng phải minh bạch. Lữ Phi, nam, hai mươi ba tuổi, xuất thân từ thành phố C tỉnh H. Cha, Lữ Đại Vi, quan chức cao cấp Tỉnh ủy. Nhiều năm trước, do có dính líu đến một loạt hành vi tham ô hối lộ nghiêm trọng liên quan đến sự cố khai quặng, kéo theo hàng loạt vụ án mạng, sau khi bại lộ đã bị tước đoạt toàn bộ tài sản rồi bị phán quyết án tử hình. Sau khi cha người chết, người sống trong đại viện tỉnh ủy không tới nửa năm thì bỏ đi, cùng mẫu thân cư trú ở tại một tỉnh thành cách thành phố Z không xa. Vì bị ảnh hưởng bởi chuyện của cha, người đã mắc phải chứng bệnh tinh thần phân liệt nghiêm trọng, bệnh tình cụ thể ta cũng không rõ. A a, chẳng qua ta biết người ở bệnh viện Thần kinh hồi phục tâm thần hết ba năm thời gian dài đằng đặc...! Ân, người xem ta nói có sai không?” Tiêu Viễn Hành khẽ cười nói.

“Không sai, chẳng lẽ chỉ bởi cái lịch sử này mà giết ta?” Lữ Phi cười lạnh.

”Ha ha, chuyện còn chưa có hết. Trong thời gian ba năm trị liệu tại bệnh viện, người quen biết một bệnh nhân tâm thần khác. Sau đó, người nhanh chóng khỏi bệnh rồi xuất viện. Sau khi xuất viện, người điên cuồng lao vào học tập, muốn nổi trội hơn hết thảy. Không thể không nói, người là một thiên tài, người thi đỗ Thanh Hoa Bắc Đại Học dễ như thể lấy đồ trong túi...!”

Trong khi điều tra chuyện này, ta trăm điều cũng không hiểu, mục tiêu của người chính là vượt qua mọi người, cũng là để trả thù những kẻ đã chèn ép cha người, nhưng tại sao người lại không đi học?

Bằng vào trí tuệ của người, người hoàn toàn có thể đạt được thành công trong thời gian ngắn. Nhưng mà người lại nhiều lần bỏ cuộc, tại sao? Có thể trả lời ta không?”

“Bởi vì, cho dù ta vào học tại Thanh Hoa Bắc Đại Học, nhưng vì bối cảnh chính trị có vết nhơ, hơn nữa lại có tiền sử về bệnh tâm thần, ta vĩnh viễn cũng không có cơ hội leo cao, mà ta nhiều lần tham gia Bắc Đại Thanh Hoa cũng chính là vì tiền thưởng, ta cần tiền, ta cần tiền cho giải nhất, ta phải thay đổi phương thức để trèo lên.....”

“Ừm, ta hiểu rồi, sau khi đạt được những món tiền thưởng đó, người lập tức lôi kéo bằng hữu mà người đã kết thân trong bệnh viện hồi phục tâm thần ra. Các người bắt đầu bày ra các thương vụ buôn bán, bắt đầu tìm cơ hội khổng chế thế lực ngầm của thành phố Z. Qua gần ba năm hoạt động, bằng vào trí tuệ thông minh của các người, các người đã khổng chế được thế lực ngầm của thành phố Z, khổng chế cả một bộ phận khai thác mỏ than ở đó. Tuy vậy, thế lực của các người thủy chung vẫn bị giới hạn ở Z, chủ yếu là vì thiếu sự hỗ trợ về kinh phí cũng như chính trị. Cái quặng than mà các người khổng chế chỉ có chút cổ phần, rất là thất thường. Người đã cố gắng phát triển, kết quả nhắm trúng được thành phố C. Ở đây ta vẫn còn một vấn đề. Vô luận là người hay là đồng bọn hợp tác kia của người cũng đều là loại nhân vật thiên tài, các người hợp tác cũng rất vui vẻ, vậy tại sao cuối cùng người lại phải đem đồng bọn hợp tác với người trở về bệnh viện tâm thần?”

“Thứ nhất: hần quá thông minh, thứ hai: hần quá nguy hiểm, hai lý do này đã đủ rồi chứ?”

“Đã đủ!” Tiêu Viễn Hành gật gật đầu, để một nhân vật vừa thông minh lại vừa nguy hiểm ở lâu bên người đích thật là rất không thoải mái. Làm một kẻ lãnh đạo, hần đương nhiên phi thường hiểu rõ điều này, cho nên ở trước mặt Thất ca hần luôn mang một chút đáng vẻ ngu dần.

“Vậy, ta có tội gì?”

“Ta muốn biết, người vì sao muốn vào thành phố C học tập?” Tiêu Viễn Hành trong ánh mắt lộ ra một tia cười nhạo.

“Ta”

“Đừng nói với ta rằng người là muốn học chút gì đó, hoặc là vì Đỗ Tuyết gì gì kia!”

“.....” Lữ Phi nhất thời trầm mặc.

“Được được, nếu người không nói, vậy ta sẽ nói, a a, người khẳng định đã bỏ ra rất nhiều công sức nghe ngóng tin tức về ta. Người bước vào Học viện Văn Lý của thành phố C, chính là để tiếp cận ta. Đ đáng tiếc, người tìm sai đối tượng, người không nên tìm cách từ tay muội muội ta. Nếu người trực tiếp đến tìm ta, bằng vào thực lực của người, muốn theo ta xuất nhân đầu địa cũng không khó, đáng tiếc!”

Tiêu Viễn Hành thở dài một tiếng, Lữ Phi trên mặt một phen trắng bệch. Hiển nhiên, Tiêu Viễn Hành đã nói trúng tim đen của hần, mà Trương Dương đứng cạnh bên nghe cũng là trợn mắt há mồm. Hần nằm mơ cũng không thể tưởng được một chút xô xát nho nhỏ không ngờ có thể dính líu đến nhiều chuyện như thế. Trương Dương cũng đột nhiên hiểu được vì sao Lữ Phi khi đi ăn cùng Đỗ Tuyết, gặp phải Tiêu Di Nhiên lại có chút mất tự nhiên.

“Nhưng không thể không thừa nhận, người thiếu chút nữa đã thành công. Nếu không có Lưu Bư, nếu không có Trương Dương, rất có thể người đã thành công. Trên thực tế, muội muội ta đối với người đã sinh ra hảo cảm. Chỉ đáng tiếc là, bởi vì Đỗ Tuyết đã khuấy lên mâu thuẫn thực sự giữa người và Trương Dương, làm cho người tiền công tận khí (công dã tràng). Vấn đề này, ta cũng đã tự hỏi thật lâu, ta không biết người và Đỗ Tuyết nọ có cảm tình hay không? Nhưng với tính cách của người mà nói, người sẽ không vì một nữ nhân mà làm ảnh hưởng đến lý tưởng của mình. Nhưng, người lại hết lần này tới lần khác phạm vào cùng một sai lầm ngu xuẩn..... Chuyện này không cần người trả lời, a a, người trả lời cũng không được. Vì vấn đề này, ta đã hỏi kỹ một bác sỹ tâm lý nổi danh trong thành phố C, hơn nữa xem xong bản bệnh lý của người ở bệnh viện hồi phục tâm thần lúc trước, đã rút ra được một kết luận: bệnh tình của người đã càng ngày càng nghiêm trọng.....!”

“Không không ta không bị bệnh tâm thần không!” Lữ Phi tựa như mèo bị dấm đuôi điên cuồng hét lên.

“Người cả một thời gian dài bị vây quanh bởi những lo âu, sợ hãi, khẩn trương, thống khổ ức chế, luôn trong tình trạng bị kích động, có khuynh hướng bạo lực mãnh liệt và ham muốn chiếm hữu. Có lẽ, người căn bản không yêu thương Đỗ Tuyết. Có lẽ người biết rõ Đỗ Tuyết yêu người, chỉ muốn lợi dụng Trương Dương để thu hút sự chú ý và trọng thị của người. Tuy nhiên, người vẫn không cách nào khổng chế được bản thân, từ một chút bất mãn con con trở thành sự giận dữ, sau cùng nhanh chóng biến tướng trở thành cơn bạo nộ bất kể hậu quả. Đương nhiên, người không có nghĩ đến bối cảnh và quan hệ của ta với Lưu Bư, cho nên

hành vi của người đã không hề cố kỵ.” Tiêu Viễn Hành không chút bị ảnh hưởng bởi sự phát cuồng của Lữ Phi, vẫn thong thả nói.

Trương Dương nghe xong một trận rùng mình sờn hết cả gai ốc (nguyên văn: mao cốt tủng nhiên). Thì ra Lữ Phi đơn thuần là một bệnh nhân tâm thần. Dĩ nhiên, điều khiến cho Trương Dương cảm thấy run sợ không phải là Lữ Phi, mà là tâm tư kín đáo cẩn thận của Tiêu Viễn Hành. Lữ Phi ở trước mặt Tiêu Viễn Hành liền như thể bị lột sạch y phục phơi bày không sót một điểm gì, hoàn toàn trần trụi.

59. Chương 59. Rốt Cuộc Đã Khiêu Chiến

“Mặt khác, người còn là một kẻ đồng tính. Người đẩy người bạn đồng tính của mình vào bệnh viện tâm thần, triệt để cướp đoạt và nắm giữ cái thế lực ngầm mà các người đã khổ công cùng nhau lập nên tại thành phố Z.” Tiêu Viễn Hành không hề tỏ ra thương hại Lữ Phi, hoàn toàn lột bỏ chút tôn nghiêm cuối cùng của Lữ Phi.

Trương Dương vừa rồi sống lưng một trận phát lạnh. Khó trách Lữ Phi đôi khi khiến cho người ta cảm giác có một phần yêu dị, nguyên lai là kẻ đồng tính. Nghĩ xong, Trương Dương không khỏi khắp người nổi da gà.

“Người nếu đã là đồng tính nam, vậy người tìm muội muội ta thuần túy chỉ là để lợi dụng muội muội ta để rồi tiếp cận ta. Sau đó lợi dụng quyền thế và sức ảnh hưởng của ta giúp người khuếch đại thế lực tại thành phố Z. Nếu người không phải là kẻ đồng tính, ta còn có thể tha thứ cho người. Nhưng người là kẻ đồng tính, người cận kề muội muội ta tựu chung chỉ có một mục đích: tiếp cận ta. Tất nhiên, người vĩnh viễn sẽ không yêu muội muội ta, sẽ chỉ làm thương tổn muội muội ta. Trên thế giới này, ta không cho phép bất kỳ kẻ nào thương tổn muội muội ta, bất kỳ kẻ nào cũng không được phép!”

Giọng nói âm trầm của Tiêu Viễn Hành ngập tràn sát khí đậm đặc, không khí dường như cũng muốn ngưng đọng cô đặc lại. Trương Dương không khỏi lại rùng mình một lần nữa. Bởi vì hắn cảm giác Tiêu Viễn Hành trong lúc nói những lời này không biết cố tình hay vô ý liếc hắn một cái.....!

“Ha ha ha ta là kẻ đồng tính..... ta là kẻ tâm thần ta là kẻ đồng tính, ta là kẻ tâm thần! Đỗ Tuyết, Đỗ Tuyết, tất cả mọi nỗ lực của ta đều bị người một đống làm cho thiêu rụi (nguyên văn: phó chi nhất cự)! Ha ha quả nhiên hồng nhan thì họa thủy. Trên thế giới này, nếu không có đàn bà thì sẽ tốt đẹp biết bao ...?”

Bên trong nhà kho, ngoại trừ những tiếng cuồng tiếu thê lương của Lữ Phi không hề có chút âm thanh nào khác. Mỗi một người đều nhìn Lữ Phi với ánh mắt tràn ngập vẻ thương hại, cả Trương Dương và Lưu Bư cũng vậy.

Không nghĩ ngờ gì nữa, Lữ Phi là một nhân vật thâm hiểm, đáng hận, ghê tởm nhưng cũng thật đáng thương.....! Gây ra tất cả những chuyện này không phải do lỗi của bản thân hắn, mà là sai lầm của cha hắn. Cha của hắn đã tạo dựng nên một cuộc sống thơ ấu lập dị, và tương tự, cũng đã bóp méo đi nhân tính của một một vật thiên tài. Nếu như Lữ Phi quang minh chính đại bước con đường chánh đạo thì với trí tuệ siêu phàm của hắn, dù có làm gì cũng sẽ dễ dàng xuất đầu nhậm địa (nổi trội, vượt trội). Nhưng bởi vì tâm tính bị lệch lạc đã chú định cho hắn phải bước trên con đường giang hồ. Đáng tiếc, thiên thời địa lợi nhân hòa đều không được, hắn bước vào Học viện Văn Lý lại gặp ngay lòng yêu mến của Đỗ Tuyết, gặp phải Trương Dương, rồi lại gặp Lưu Bư. Cuối cùng đụng phải một đối thủ hắn không thể nào chiến thắng được: Tiêu Viễn Hành!

Một chút xảo hợp tất thế đan kết lại thành một chiếc lưới thật lớn, ngăn cản Lữ Phi tiếp cận Tiêu Di Nhiên, rốt cuộc công bại thùy thành (sắp thành thì lại thất bại).

Tựa hồ, tất cả vận số hẩm hiu đen đui đều bám sát hắn

Đột nhiên, Lữ Phi đình chỉ sự phát tiết điên cuồng, vẻ tái nhợt trên mặt biến mất, khôi phục lại sự bình tĩnh, khẽ thở dài một tiếng quay lưng về phía Trương Dương.

“A a, kỳ thật, ở đây không có địch nhân của ta, ta không phục, ta không phục. Ta thua nhưng không phục, ta thua là bởi vận khí không tốt.....! Trương Dương, ở trong này người là người duy nhất đáng giá làm đối

thủ của ta. Đáng tiếc, tranh đấu giữa ta và người còn chưa có bắt đầu đã vội kết thúc. Đại trượng phu trên đời sống có gì vui, chết có gì phải sợ, nếu không cách nào tránh khỏi cái chết, vậy phải chết sao cho oanh oanh liệt liệt. Trương Dương, có dám chấp nhận cùng ta đánh một trận không?”

Lữ Phi đột nhiên giữa lúc đó dường như biến thành một người bình thường, từ trong lãnh đạm phát ra một sắc thái cuồng nhiệt, sự cuồng nhiệt thiêu đốt tánh mạng bản thân. Trong nháy mắt đó hắn đột nhiên phát hiện, chết ở trên tay Tiêu Viễn Hành thật không đáng. Tiêu Viễn Hành chỉ là có thể lực, không phải là thiên tài. Ở trong nhà kho này, Lữ Phi đột nhiên hiểu thấu chỉ có Trương Dương mới xứng làm đối thủ chính thức của hắn.

Trương Dương mất tự nhiên lui lại một bước. Hắn còn không có ngu mà lại cùng một kẻ sắp chết liều mạng. Từ Tiêu Viễn Hành hắn đã có thể đoán ra thủ đoạn ở đây, Tiêu Viễn Hành đã quyết định kết liễu tính mạng của Lữ Phi.

“A a, người sợ? Chúng ta cùng là một loại người, ta cảm giác được, chúng ta cùng là một loại người, đánh đi!”

Lữ Phi chậm rãi lui ra phía sau vài bước, cùng Trương Dương kéo lại khoảng cách, ánh mắt càng lúc càng trở nên sắc bén. Mọi người ở trong nhà kho cũng cảm giác được chiến ý điên cuồng kia của Lữ Phi. Mà Tiêu Viễn Hành lại chỉ mỉm cười không nói gì, còn Lưu Bư thì gấp đến độ muốn nhảy xuống, ở sau lưng Tiêu Viễn Hành không ngừng chống quả trứng di chuyển, quả trứng đập trên lõi đài phát ra âm thanh “đông đông”.

“A a, đừng nóng vội, hãy để cho tự hắn quyết định!” Tiêu Viễn Hành quay đầu lại cười nói. Lưu Bư bắt đầu dĩ gật gật đầu. Hắn không cách nào ngăn cản Tiêu Viễn Hành, cũng vô pháp ngăn cản Trương Dương và Lữ Phi, chỉ còn có thể yên yên tĩnh tĩnh đứng xem cuộc chiến. Dĩ nhiên hắn đối với Trương Dương không hề có chút lòng tin nào. Nguyện vọng lớn nhất của hắn bây giờ chính là thương thế Trương Dương đừng quá nghiêm trọng.

“Đánh!”

Trương Dương cũng chậm rãi lui về phía sau mấy bước, nghiêng răng phun ra một chữ. Chiến ý của Lữ Phi đã làm cho hắn sôi sục, một cổ khát vọng chiến đấu trong máu thiêu đốt mãnh liệt.

Tiêu Viễn Hành kinh ngạc phát hiện, cái tên thiếu niên ban đầu thoát nhìn yếu yếu ớt ớt đột nhiên trở nên hung hãn, trong con ngươi lộ ra một tia quang mang tàn nhẫn lẫn tự tin. Hiển nhiên đây không phải là ánh mắt mà một sinh viên có thể có.

“Đánh!” Trong lúc Tiêu Viễn Hành vẫn còn đang kinh ngạc, Lữ Phi đã thét lên một tiếng điên cuồng, thân thể chợt động, không chút màu mè, chính là một quyền nhắm vào mặt Trương Dương mà phóng tới.

“Bang!”

Trương Dương bối rối không kịp phòng bị, vội vã tung một chưởng ngăn trở một quyền của Lữ Phi. Mặc dù đỡ được, nhưng thân thể của Trương Dương bị một quyền đánh cho liên tục lui về phía sau, cuối cùng vẫn phải đặt mông ngồi phịch xuống mặt đất, có thể thấy được một quyền này của Lữ Phi chứa đựng biết bao nhiêu là lực đạo cuồng mãnh. Tiêu Viễn Hành trong lúc đang suy nghĩ nhân tình cũng chợt loé lên.

“Đứng lên!”

Lữ Phi không có thừa thắng truy kích, trên vẻ mặt có chút thất vọng. Hắn không hề nghĩ rằng Trương Dương lại yếu ớt như thế.

Trương Dương lồm cồm bò dậy, trong não tựa như một chiếc máy tính siêu tốc lập tức tính toán khoảng cách song phương và trọng lượng tốc độ một quyền vừa rồi của Lữ Phi.

“Đến đây đi!”

Nhìn Trương Dương tuy có điểm chật vật, nhưng lại phẳng phát như núi cao, Lữ Phi có một tia ảo giác, trong lòng loáng thoáng nổi lên một cổ bất an, tựa hồ đâu đó có chút không đúng.

Lữ Phi là một kẻ cao ngạo. Sự cao ngạo của hắn được tạo thành dựa trên chỉ số thông minh và thực lực. Nếu nói Trương Dương bởi vì vụ nổ mà trở thành thiên tài, thì Lữ Phi cũng là một thiên tài chân chính. Hắn không cần thầy, vô luận là học tập hay võ thuật hắn đều là vô sư tự thông (không thầy cũng tự thông tỏ). Hắn bằng vào trí óc thiên tài đó của mình mà hoàn thành từng mục tiêu. Cũng chính vì quá thông minh, hắn lại rất nhiều lần thích đi đường tắt. Đặt mục tiêu tập trung lên người Tiêu Di Nhiên cũng chính là một trong những con đường tắt của hắn. Chỉ là, một loạt sự cố ngoài ý muốn đã phá vỡ tất cả các kế hoạch của hắn.

Vô luận thành công hay thất bại, Lữ Phi đều không phải là một người dễ dàng bỏ cuộc.

60. Chương 60. Mười Quyền Thần Kỳ

Mục tiêu của hắn không phải là Trương Dương, mà là một gã hán tử vận tây phục đứng không xa sau lưng Trương Dương. Cầm cộm ở dưới trang phục của hán tử nọ ắt tất có loại súng gì đó.

Chỉ cần hắn bức Trương Dương lui đến bên người đại hán nọ, hắn rất tin tưởng sẽ đoạt được khẩu súng.

Chỉ cần bắn bể bóng đèn trong nhà kho hắn hoàn toàn sẽ có cơ hội thoát ra ngoài. Vạn nhất bất thành hắn vẫn còn có thể không chế Tiêu Viễn Hành.....

Trương Dương chỉ là một con mồi của hắn, một con mồi có chút giá trị lợi dụng thôi!

Biểu tình của Lữ Phi không có chút biến hóa, cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Trương Dương. Lúc này hắn không có lao đến mà từng bước từng bước một hướng tới gần Trương Dương.

Mười bước!

Năm bước!

Đột nhiên!

Lữ Phi tăng tốc, một cước nhắm vào ngực Trương Dương xuất ra “Bồng!” một tiếng vang lên, một cước cương mãnh nọ đá vào cánh tay giơ lên của Trương Dương, lực công kích mãnh liệt đã khiến cho thân thể Trương Dương quay một vòng trên không.

“Bang!” một tiếng, thân thể Trương Dương nặng nề rớt xuống mặt đất. Tuy nhiên, Lữ Phi rất thất vọng, vừa rồi trong nháy mắt, Trương Dương tựa hồ thay đổi một góc độ, mặc dù bị đá văng đi rất xa, nhưng phương hướng lại cách gã hán tử khoảng cách hơn mười thước xa.

So với lúc mới bắt đầu, ngược lại càng xa hơn.

“Bồng!”

Trương Dương vừa mới đứng lên, Lữ Phi lại một cước đá vào mặt Trương Dương.

Trương Dương song chưởng mặc dù cản được một cước nhanh như chớp kia, nhưng lại đập vào chính mặt mình, thân thể lại bị đánh văng trên mặt đất, mũi bắt đầu chảy máu tươi liều

Nhìn chỗ Trương Dương rơi xuống, Lữ Phi có một tia căm giận.

Trương Dương tựa hồ mỗi một lần ngã xuống đất đều vẽ nên một vòng cung, lợi dụng lực công kích của hắn để cho thân thể di chuyển trong một phạm vi, từ đầu chí cuối đều giữ một khoảng cách an toàn với hán tử nọ đích.

Không lẽ hắn đã phát hiện?

Nhìn Trương Dương trên mặt đất ngọ nguậy thân người điều chỉnh lại vị trí, Lữ Phi loáng thoáng cảm giác được Trương Dương đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

Nghĩ vậy, khóe miệng Lữ Phi nhếch lên một nụ cười lãnh khốc. Nếu người không phối hợp, ta sẽ đánh cho người phối hợp!

Trong mỗi suy nghĩ, tốc độ của Lữ Phi bỗng nhiên nhanh hơn, quyền cước phóng tới Trương Dương như mưa, tình huống chiến đấu bắt đầu trở nên thảm thiết.

Trên thực tế, Trương Dương căn bản không có cơ hội nghỉ ngơi, hắn tựa như một con lật đật, ngã xuống rồi lại đứng lên, rồi lại bị đánh cho ngã xuống. Lưu Bưu cũng không đành lòng xem, đây không phải là cùng cấp bậc chiến đấu.

Lữ Phi càng đánh lại càng điên cuồng, hai mắt đỏ ngầu. Hắn cơ hồ đã quên đi mục đích ban đầu.

Bởi vì, Trương Dương mặc dù bị đánh ngã vô số lần, nhưng thủy chung cũng vẫn duy trì khoảng cách với gã nam nhân kia. Cho dù thi thoảng ngã xuống gần một chút, nhưng Trương Dương khi bò dậy rồi cũng sẽ nhích ra một chút, Lữ Phi không hề có biện pháp.

Làm cho Lữ Phi không cách nào khống chế cơn bạo nộ của bản thân chính là, dù hắn thoát nhìn chiếm hết thượng phong, nhưng trên thực tế, mỗi một quyền mỗi một cước của chính mình đều là đâm đá vào cánh tay và bàn tay của Trương Dương, căn bản không cách nào đánh được vào chỗ trí mạng của Trương Dương.

Bất kể hắn ra quyền có nhanh bao nhiêu, thủ và chưởng của Trương Dương vẫn sẽ luôn đưa ra đón chờ hắn.....

Trương Dương tóc tai bù xù, cả người đều là đất bụi, tay áo trên đôi song thủ đã sớm rách tả tơi, lộ ra một cặp tay sưng tấy, đầy những vết máu bầm. Nhưng, cặp mắt của hắn vẫn luôn sáng ngời, tựa như một con sói hoang đã cô độc rình mồi.....

Thời gian từng phút từng phút trôi qua. Sức tấn công của Lữ Phi càng trở nên kịch liệt, cuồng phong bạo vũ, tựa như một động cơ chuyển động không ngừng. Ngay giây phút khi tất cả mọi người đều nghĩ rằng Trương Dương bò dậy không nổi nữa, Trương Dương đột nhiên đứng lên, bắt đầu đếm đếm.....

“Một quyền!”

“Hai quyền!”

“Ba quyền!”

Âm thanh run rẩy của Trương Dương bên trong nhà kho đặc biệt quư ư ị. Mỗi một người nhìn vào biểu tình của Trương Dương đều có chút tức cười. Bọn họ không rõ Trương Dương tại sao có thể đếm trong lúc này.

Mỗi một quyền, Trương Dương đều bị Lữ Phi đánh hoặc lăn xuống đất, hoặc là lui về phía sau mấy bước.

Ngay sau khi Trương Dương đếm đến chín, Lữ Phi tựa như một Ma thần địa ngục chậm rãi hướng về phía Trương Dương bước tới. Cặp mắt đỏ máu, tràn ngập khí tức hung bạo. Về hung ác đó khiến cho bọn đại hán vây xem ai nấy tim đều một trận đập mạnh.

“Bồng!” Lữ Phi một quyền cứng cứng chắc chắn nện vào ngực Trương Dương. Điều khiến người ta ngạc nhiên chính là, thân thể của Trương Dương không có giống ban đầu ngã trên mặt đất, mà đứng yên bất động. Thậm chí, sau khi Lữ Phi phát quyền ra, cánh tay hắn cũng không hề động đậy.

Khi một quyền của Lữ Phi đâm vào ngực của Trương Dương, thân thể của hai người dường như ngưng trệ. Đầu quyền của Lữ Phi vẫn còn dính ở trên ngực của Trương Dương.

“Mười!”

Sau khi hô lên, Trương Dương nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tiếng hô vừa dứt, kỳ tích xảy ra. Tiếng hô của Trương Dương tựa hồ tràn ngập ma lực, thân thể của Lữ Phi đột nhiên như rụng hết xương cốt quy xuống đất.

Bên trong nhà kho vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy Lữ Phi cả người nặng nề thở dốc.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ chấn kinh nhìn Trương Dương đứng hiên ngang ở chính giữa. Không ai biết được đã phát sinh chuyện gì. Sự tình này quá quý dị, Lữ Phi rõ ràng đang hoàn toàn chiếm hết thượng phong bây giờ lại như một quả cà bị đông đá *, mà Trương Dương mặc dù cả người vô cùng chật vật, lại vẫn đứng yên như cũ.

Hiển nhiên, kẻ chiến thắng là Trương Dương!

“Mang đi!” ngồi ở trên ghế, Tiêu Viễn Hành vẻ mặt vô cảm phát phát tay.

Lập tức, hai gã đại hán đã đi tới cạnh Lữ Phi đã yếu nhược, kéo hắn như thể chỉ lôi một bao tải đem ra ngoài

Nhìn Lữ Phi bị lôi đi, Trương Dương há miệng ra nhưng rốt cuộc vẫn không lên tiếng. Hắn đối với Lữ Phi không hề có cừu hận, mà ngược lại chủ yếu là lòng thương hại và sự đồng cảm. Nhưng ở đây hắn không có quyền quyết định sinh tử của Lữ Phi.

Từ sự an bài của Tiêu Viễn Hành, hắn hiểu rằng cái chết của Lữ Phi đã được định đoạt, không ai có thể thay đổi.

Trên thực tế, cái chết của Lữ Phi và chuyện của Lưu Bưu đã không còn nhiều quan hệ nữa. Bây giờ, sau khi Tiêu Viễn Hành phát hiện ra mục đích của Lữ Phi, Lưu Bưu và Trương Dương ngược lại đã trở thành ngoại nhân.

“Đợi đã” bị hai gã đại hán kéo đi, Lữ Phi yếu ớt hô lên một tiếng. Nếu không phải vì nhà kho yên tĩnh, cơ hồ sẽ không nghe thấy.

Hai gã đại hán quay đầu thoáng nhìn về Tiêu Viễn Hành rồi dừng lại.

“Người đã làm như thế nào?”

Lữ Phi vẻ mặt ồm yếu tái nhợt, hơi thở mong manh, vừa rồi điên cuồng công kích đã khiến hắn tiêu hao hết tia khí lực cuối cùng.

Trương Dương nhìn thoáng qua mọi người chung quanh, lắc đầu trầm mặc.

”A a, hãy để cho ta thua rõ ràng minh bạch đi. Người và ta mặc dù không có thâm giao, chung quy cùng là một loại người. Điểm duy nhất không giống nhau chính là, người so với ta xu

”Mangt thân tốt hơn, so với ta vận khí cũng tốt hơn.

Ta biết, người không muốn ở trước mặt bọn họ bộc lộ ra thực lực chính thức của người.

Như vậy đi, nếu người nói cho ta, ta sẽ nói cho người một bí mật có quan hệ đến tánh mạng người, thế nào?” Lữ Phi tựa hồ nhìn thấu tâm tư của Trương Dương.

“Bí mật có quan hệ đến tánh mạng ta?” Đồng tử của Trương Dương đột nhiên co rút lại.

“Đúng vậy, ta nghĩ rằng, nói chính xác hơn chính là tánh mạng của người và Lưu Bưu.” Trong ánh mắt của Lữ Phi hiện lên một tia quang mang yêu dị.

61. Chương 61. Thiên Tài Đích Văn Lạc.

“Ây, tiếp tục!” Lữ Phi gật gật đầu.

“Ta lợi dụng ý nghĩ người nóng lòng đào tẩu, thủy chung chúng ta chỉ chiến đấu trong một phạm vi cố định, điều đó khiến cho người bạo nộ. Bởi vì ta biết người không cách nào khống chế chính mình, cho dù người hiểu được đạo lý này người cũng vô pháp khống chế cảm xúc của mình. Tính cách của người quyết định sự thất bại, người không nghĩ rằng ta tự nhiên có thể cùng người đối kháng. Hơn nữa thủy chung người không có cách nào đến gần mục tiêu, kỳ thật nếu người có kiên nhẫn, người hoàn toàn có thể làm được. Tiêu đại ca nói đúng, thần kinh người đúng là có vấn đề, người không cách nào khống chế đại não của mình.” Trương Dương thở dài một tiếng.

“Ây, tiếp tục, người tại sao lại biết ta kiệt lực?” Lữ Phi vốn sắc mặt tái nhợt chợt biến thành xanh lè.

“Rất đơn giản, khi người xuất ra quyền đầu tiên, ta đã tính toán biết người có thể đánh ra nhiều ít bao nhiêu quyền. Ngay từ đầu ta đã có thể phân tích mỗi quyền mỗi cước của người có bao nhiêu khí lực. Cho nên ta có thể tính toán người kiên trì được bao lâu.”

“Tại sao người mỗi lần đều có thể chống cự sự tấn công của ta?”

“Tốc độ, rất đơn giản, tốc độ ra quyền của người, sau khi người ra quyền thì ta trong nháy mắt có thể tính toán người đánh vào vị trí nào. Cho nên người vĩnh viễn không có khả năng đánh vào chỗ trí mạng của ta.”

Trương Dương cúi đầu nhìn thoáng qua chỗ sưng tấy trên cánh tay, không khỏi nhìn được một trận cười khổ. Thân thể của mình thật sự rất yếu, sợ là đối phương đánh vào vị trí nào cũng vô pháp né tránh chỉ có thể dùng tay để đỡ lại.

Trong đại sảnh lại yên tĩnh một lần nữa, ai cũng không thể tưởng tượng được, vừa rồi chứng kiến được màn chiến đấu huyền bí. Lưu Bưu cũng trợn mắt há mồm, cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ Trương Dương lại lợi hại như thế. Hắn chỉ cho rằng vận khí Trương Dương tốt, nằm mơ cũng không thể nghĩ được phía sau con người đó là một sự tính toán và mưu lược kinh người.

Không riêng gì Lưu Bưu, ngay cả Tiêu Viễn Hành cũng tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Trương Dương. Cái biểu hiện yếu nhược của thiếu niên trong nháy mắt đã trở thành đại trí, mưu lược.

Trường chiến đấu vừa rồi mặc dù không kịch liệt, nhưng đều lưu lại trong lòng mỗi người sự ảnh hưởng nhất định. Đặc biệt là lúc cuối cùng Trương Dương bắt đầu tính toán, lúc đó tràn ngập một cỗ lực lượng thần kỳ. Mà cỗ lực lượng này bây giờ mọi người mới cảm thấy rõ ràng. Đó chính là sự tính toán siêu việt và năng lực phán đoán của gã thiếu niên đó.

Thắng lợi không phải là vận khí, mà là dựa vào nghị lực kinh người, còn có năng lực tính toán thần kỳ nữa.

Điều đó làm cho người ta cảm thấy sự đáng sợ của gã thiếu niên, ai cũng có nhận định như vậy.

“Ký sanh du hà sanh lượng...?” (Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng) vẻ mặt Lữ Phi gốc trệ nhìn vào bóng tối trong thương khố thì thào.

“Người nói gì?”

Trương Dương tin rằng Lữ Phi sẽ không vô duyên vô cớ nói ra điều hàm hồ. Hắn bây giờ giống như một người đã chết. Người chết hay xem thường mọi sự, huống chi Lữ Phi vẫn còn là một thiên tài cao ngạo.

“Mạch Dịch Văn, a a, nhớ kỹ tên này, hắn sẽ tìm các người.” Trên mặt Lữ Phi hiện ra cỗ huyết hồng sắc, phảng phất như hồi quang phản chiếu.

“Mạch Dịch Văn!”

Trương Dương thì thầm, nhớ kỹ cái tên này. Nhưng dù hắn vắt hết óc ra cũng không nghĩ được cái tên này và mình có liên quan gì. Tựa hồ hắn cũng không biết trên đời này có họ Mạch. Phải biết rằng họ Mạch tại Đông Quốc không nhiều lắm, nếu trong trí nhớ có tên này thì tuyệt đối sẽ không quên.

“Mạch Dịch Văn...?”

Đột nhiên Tiêu Viễn Hành đang ngồi trên ghế đứng lên.

“Đã muộn rồi, ha ha, đã muộn rồi...!” Lữ Phi điên cuồng cười to.

“Mang hắn đi!” Tiêu Viễn Hành xanh mặt quát.

“Tiêu Viễn Hành, người đợi đó, ha ha. Một người là thiên tài, một người bị chứng tâm thần đa nhân cách, một người sát thủ, ha ha... Ba ngày, không thể tưởng được các người chỉ cho ba ngày thời gian, nếu vừa rồi ta không nhìn đồng hồ, ta còn không biết, ba ngày hắn cũng sẽ đủ thời gian đến. Các người biết không? Chỉ cần một ngày ta không gọi điện thoại cho hắn, hắn sẽ nổi giận, sẽ nghĩ biện pháp đến đây. Một cái bệnh viện tâm thần nho nhỏ không ngăn cản được bước chân của hắn, Tiêu Viễn Hành, người chờ xem, ha... ha...!”

“???”

Tiếng cười chợt tắt, thanh âm của Lữ Phi đã ngừng, một đại hán đã đánh Lữ Phi ngất xỉu.

“Lập tức an bài người, chở hắn đến thành phố Z, Bệnh viện Thần kinh, tìm Mạch Dịch Văn!” Tiêu Viễn Hành hắng giọng, trên mặt nổi lên sát khí.

“Vâng!” Đại môn thương khổ vừa mở, một đoàn người trang phục Tây phương đi ra ngoài.

“Xử lý cho tốt, không nên lộ ra sơ hở. Chúng ta là công dân tuân thủ pháp luật mà!” Tiêu Viễn Hành nhìn Lữ Phi nằm trên mặt đất lạnh lùng nói.

“Vâng!”

Hai hán tử lập tức đem Lữ Phi kéo ra ngoài. Trương Dương không cần nghĩ cũng biết, Lữ Phi đã xong đời. Thậm chí Trương Dương cũng đoán được, Tiêu Viễn Hành có rất nhiều biện pháp làm cho Lữ Phi tử vong như là: bệnh tật, bị cướp bóc, tai nạn... Lý do rất nhiều nhưng sợ mình cũng không đoán rõ được. Cho dù mình có đi báo cảnh sát cũng là vô ích. Ít nhất là không có ai làm chứng lời của hắn.

“Kẹt...” Một thanh âm trầm trọng vang lên, đại môn thương khổ đã đóng lại.

“Trương Dương!” Tiêu Viễn Hành ngồi trên ghế, bộ dáng thong dong, tựa hồ đã quên cái tên Mạch Dịch Văn.

“Tiêu ca tốt a!”

Trương Dương cười cười, bộ dáng trở lại như cũ, sững sờ nhìn đám đại hán bên trong thương khổ. Rất nhiều người không nhận được, xoa xoa dụi dụi con mắt, không biết có phải bọn họ đã nhìn lầm không. Vừa rồi vẫn còn là một thiếu niên trí tuệ đáng sợ, đột nhiên đã trở nên hèn mọn bỉ ổi. Mà Lưu Bư cũng rất là mừng rỡ, hắn vẫn thích vẻ mặt này của Trương Dương, hắn không có thói quen nhìn Trương Dương đột nhiên trở thành thông minh. Bây giờ thật tốt, ngậy ngốc, hắc hắc...!

62. Chương 62. Chân Chánh Đích Đỗ Thuật.

Nói đến đó, thanh âm của Tiêu Viễn Hành lại tràn ngập sát khí lạnh liệt, làm cho Trương Dương có cảm giác lạnh sống lưng.

“Cảm ơn Tiêu ca, cảm ơn Tiêu ca...!”

“Ân ân, không cần cảm ơn, được rồi, Trương Dương, người cùng Lưu Bư là đồng học, Lưu Bư là bạn tốt của người, lần này Lưu Bư bị thương cũng là vì người, có phải vậy không?” Tiêu Viễn Hành đột nhiên cười, trong ánh mắt hiện lên một tia quỷ dị làm cho Trương Dương cảm thấy dường như chính mình là một tiểu bạch hổ còn đối phương là một đầu đại hoi lang (sói).

“Đúng... đúng a!” Trương Dương mặc dù cảm giác không ổn nhưng vẫn cố gắng mặt trả lời.

“Vậy người nói xem, ta lần này giúp người diệt trừ Lữ Phi có đúng hay không là đã giúp người bớt đi một cái phiền toái?”

“Cái này Đúng a!” Trương Dương lần đầu tiên bị nghẹn họng, chỉ có thể chửi thầm trong lòng, ta làm gì có cho người giết người, đương nhiên Trương Dương vạn vạn lần không dám nói ra.

“Ân, a a, biết là tốt rồi, ta bây giờ gặp phải một chuyện phiền toái cần phải nhờ đến sự trợ giúp của người.” Tiêu Viễn Hành hồ hững nói.

“Tiêu ca có cái gì cần tiểu đệ hỗ trợ xin hãy cứ nói, tiểu đệ chỉ cần làm được, cho dù là lên núi đao hay xuống biển lửa nhất định sẽ không chối từ!” Trương Dương chỉ có thể trả lời đồng ý, hắn chính là không dám nghịch lại ý của Tiêu Viễn Hành, Trương Dương lỡ mở cảm giác được Tiêu Viễn Hành đã biết được chuyện của hắn và Tiêu Di Nhiên, hắn có thể biết được chuyện của Lữ Phi rõ ràng như vậy thì không lẽ nào lại không biết mâu thuẫn của mình và Tiêu Di Nhiên. Nghĩ vậy, Trương Dương cả người toát ra mồ hôi lạnh.

“Ha ha.....!” Tiêu Viễn Hành thấy bộ dáng đại nghĩa lâm nhiên của Trương Dương nhất thời cười to nói: “Chuyện rất nhỏ, không cần phải lên rừng đao xuống biển lửa đâu, vừa rồi biểu hiện của người rất xuất sắc, điều đó nói rằng năng lực tính toán cùng năng lực quan sát của người phi thường xuất sắc, chúng ta gặp phải một việc phiền toái, đã hơn mười ngày qua chúng ta tổn thất gần ba ngàn vạn nhân dân tệ....”

“Ba ngàn vạn?” Trương Dương miệng mở to kinh hô.

“Ân, tại các đồ trường của chúng ta ở thành phố C xuất hiện ba người lạ, bọn họ ở tại đây hơn mười ngày đã quét sạch tất cả các đồ trường của chúng ta ở thành phố C, mà những người của chúng ta ở trong đồ trường cũng không có biện pháp đối phó với bọn hắn. Bởi vì chúng ta đều không phát hiện được bọn hắn có điểm gì khả nghi, đương nhiên trọng yếu nhất chính là chúng ta không có cách nào điều tra ra được lai lịch của ba người này.” Tiêu Viễn Hành hung hăng nói, dường như chuyện này làm cho hắn rất là phiền muộn.

“Tiêu ca muốn ta làm như thế nào?” Trương Dương lập tức nghĩ tới lúc thấy ba người lạ ở ngõ hẻm, có thể khẳng định rằng quét sạch các đồ trường của Tiêu Viễn Hành chính là ba người nọ, khó trách ánh mắt Lý Bá khi thấy ba người bọn họ đã lộ ra sát khí, ba ngàn vạn cũng đã là quá đủ để cho Tiêu Viễn Hành tìm ra được lý do để giết người.

“Ta cần người tại đồ trường quan sát bọn chúng, nếu có thể, người cứ ra mặt đối phó với bọn chúng, điều chúng ta muốn là tìm ra được chứng cứ, hừ! Ta mặc kệ hắn là quan lớn của thành phố hay là lão đại của hắc đạo, hắn cũng đều phải trả giá bằng máu!”

Tiêu Viễn Hành trong khi nói chuyện lộ ra một loại khí thế liêu lĩnh, loại khí thế này làm cho Trương Dương cảm giác rất không ổn nhưng lại tìm không ra nguyên nhân, từ lần đầu tiên tiếp xúc với Tiêu Viễn Hành và đến bây giờ đã là lần thứ hai gặp mặt Tiêu Viễn Hành thì tựa hồ Tiêu Viễn Hành đã xảy ra biến hóa rất lớn, thêm một phần kiêu ngạo, thiếu đi một phần trầm ổn.

Đáng tiếc Trương Dương thiệp thế vị thâm (kinh nghiệm sống chưa nhiều), nếu là một lão giang hồ tất nhiên sẽ nhìn ra được, con người Tiêu Viễn Hành đây là một loại biểu hiện quyền lực cực độ bành trướng, Thất ca đã giao quyền cho Tiêu Viễn Hành chính thức có quyền lợi và địa vị của một lão Đại, do đó hắn có tiền đề và hậu thuẫn hùng mạnh để mà kiêu ngạo, có thành phố C, có tỉnh H, hay nói cách khác cả tỉnh H đều là địa bàn của hắn, ở bên trong phạm vi này, ai lại không để cho Tiêu Viễn Hành vài phần mặt mũi chứ?

“Nhưng mà Ta không biết đồ thuật....!”

“A a, người không biết đồ thuật là gì sao?” Tiêu Viễn Hành cười nói.

“Không biết!” Trương Dương trả lời một cách quyết đoán, sợ rằng cho dù hắn biết cũng trả lời không biết, cùng hợp tác với xã hội đen coi mạng người như cỏ rác làm cho hắn có cảm giác không an toàn, hắn không muốn nghĩ tới một ngày nào đó tỉnh dậy trong khi bị nhốt trong một cái quan tài.

“Kì thật, đồ thuật chính là năng lực tính toán và trí nhớ, kể cả năng lực quan sát, vừa rồi người có thể trong thời gian ngắn như vậy nhìn ra được nhược điểm của Lữ Phi, điều đó chứng minh năng lực quan sát của người rất tốt, mà người lại có thể tính toán rõ ràng mỗi quyền hắn đánh ra tiêu hao bao nhiêu lực đạo, vậy cũng nói lên rằng năng lực tính toán của người rất xuất sắc. Còn về phần trí nheác, người cũng đã dùng sự thật chứng minh, người có thể dưới cái loại điên cuồng công kích này nhớ kỹ tốc độ công kích của hắn cùng lực lượng tiêu hao của mỗi một quyền, sau đó tính toán thời gian hắn kiệt sức. Loại năng lực tính toán một cách chính xác này là được thành lập dựa trên trí nhớ siêu việt, ta tin tưởng người, người rất nhanh chóng sẽ trở thành một cao thủ đồ thuật!”

“Cái đó Cái đó...”

“Không muốn?” Tiêu Viễn Hành cười một cách cổ quái.

“Ta!”

“Ân, nếu không muốn thì quên đi, ta sẽ không bức bách người, được rồi, người bây giờ hãy quay trở lại trường học, ta sẽ tiễn người, đã lâu rồi ta cũng không có gặp Di Nhiên, không biết muội muội ta ở bên trong trường học như thế nào rồi?!”

“A.... không không, ta nguyện ý, ta cam tâm tình nguyện vì Tiêu ca mà cống hiến hết sức mình!” Trương Dương nghe được tên của Tiêu Di Nhiên lập tức gạt đầu, trên mặt nở nụ cười sáng lạn nói.

“Nga.... Tốt lắm, nhớ kỹ, ta không hề có bức bách người a, tục ngữ nói, chỉ có cường gian nhưng không có bức đồ.” Tiêu Viễn Hành a a cười nói.

“Không có không có, là ta tự nguyện!”

“Ân, vậy ở ngõ hẻm người tạm thời không trông nữa, ngày mai đi vào đồ trường ở đây vài ngày để thích ứng, đoán chừng sau mười ngày nữa, ba người kia sẽ lại đến đồ trường trong hẻm, nếu trong thời gian ba ngày chúng ta còn không tra ra được lai lịch của bọn chúng thì người sẽ xuất tràng!”

“Vâng....!”

Trương Dương đã dám chắc, Tiêu Viễn Hành đã biết chuyện của hắn và Tiêu Di Nhiên, trong lúc miên man suy nghĩ cũng không biết như thế nào đã rời khỏi nhà kho, sau khi thoát khỏi áp lực bên trong nhà kho, hắn lập tức được mang đến trước mặt một chiếc xe, làm cho Trương Dương kinh ngạc chính là, bên trong xe đã vì hắn một lần nữa chuẩn bị một bộ quần áo giống y như bộ đang mặc trên người. HIển nhiên, lúc Trương Dương muốn cùng Lữ Phi quyết đấu, bên ngoài đã có người vì Trương Dương mà chuẩn bị quần áo, không thể không nói, những người này không những giết người đã phi thường chuyên nghiệp mà còn cơ hồ không có lưu lại bất kỳ một vết tích nào.

Trong khi quay trở lại tiệm Internet, Trương Dương đã đeo kính mắt và tóc giả được chuẩn bị sẵn, trên người mặc thêm một cái áo khoác làm thay đổi hình dáng.

Khi Trương Dương thay xong quần áo, một lần nữa ngồi vào trên ghế suy tư, cảm giác mọi chuyện đã qua cứ như là một giấc mộng không hề có thật!

63. Chương 63: Đồ Trường

Sau khi Trương Dương tắt máy, ở trên quầy đột nhiên hỏi hắn hôm nay sao lại đến sớm như vậy...

Hết thấy đều không thể tưởng tượng được. Ai có thể ngờ trong ánh nắng tươi sáng của trời thu này, sinh mệnh của một người vẫn còn đang sống sờ sờ đã biến mất.

Dưới bóng dương quang này, liệu sẽ có bao nhiêu người biết được?

Sau khi ở chỗ lão mập ăn lung tung chút gì đó, Trương Dương dấu mình trong kí túc xá, cái chết của Lữ Phi đã gây cho hắn một chấn động lớn.

Lần đầu tiên hắn phát hiện, thì ra sinh mạng ở trước mặt cường quyền lại trở nên mỏng manh như thế!

Không thể nghi ngờ, Lữ Phi đối với người thường mà nói nhất định là một cường giả, là một nhân vật thiên tài.

Nhưng khi hắn đứng trước Tiêu Viễn Hành thế lực cường đại cơ hồ đã không còn chút phản kháng nào....

Thế giới này thật là không an toàn!

Thế giới này tràn ngập sự nguy hiểm!

Rất nhanh, Trương Dương đưa ra một cái kết luận, nếu muốn cho chính mình được an toàn, nhất định phải làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Mặc dù không thể tu luyện đến mức địch lại vạn người nhưng ít nhất cũng phải đối phó được với ba, năm người. Nếu không, một khi có chuyện gì sẽ chỉ có thể là một con cá trên thớt.

Bây giờ để cho Trương Dương sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt chính là cái tên đồng tính luyến ái Mạch Địch Văn kia.

Rất hiển nhiên, có thể là nhân vật làm cho Lữ Phi cố kỵ tuyệt đối không phải là người bình thường.

Mặc dù cái chết của Lữ Phi với mình không có quan hệ trực tiếp, nhưng mà cái tên Mạch Địch Văn kia là kẻ thông minh, dám chắc sẽ tìm hắn trước tiên!

Ít nhất, Lữ Phi đã tin vậy!

Trương Dương đối với việc Tiêu Viễn Hành có bắt được Mạch Địch Văn hay không cũng không quá hi vọng. Nếu Mạch Địch Văn có thể dễ dàng bị bắt như vậy thì đã không xứng được Lữ Phi sùng bái như thế.

Không nói trước được Mạch Định Văn có bao nhiêu lợi hại, nhưng bản thân Trương Dương cho rằng, nếu như gặp phải nguy hiểm thì hẳn có thể lựa chọn hơn mười biện pháp để rời khỏi thành phố C.

Đương nhiên, Trương Dương bây giờ cũng không lo lắng Mạch Định Văn sẽ tìm tới trước cửa. Nếu trí thông minh của Mạch Định Văn thật sự là siêu việt, hẳn tuyệt đối sẽ không đi tới thành phố C lúc này để tìm manh mối.

Trong khoảng thời gian ngắn này, Mạch Định Văn hẳn là sẽ không ra tay hành động. Bây giờ đi tới thành phố C chính là đi tìm chết.

Hôm nay, Trương Dương mệt mỏi nên đi ngủ rất sớm. Trời còn chưa tối thì hắn đã ngủ. Hắn đã quá mệt mỏi. Cùng Lữ Phi quyết đấu tuyệt đối không phải dễ dàng đơn giản như người khác chứng kiến.

Dưới cái loại tấn công với cường độ cao như thế, hắn còn phải diễn cường tính toán, vô luận là thể lực hay là não lực đều đã tiêu hao rất nhiều.

Sự cường đại của Lữ Phi quả thật là đáng sợ, chỉ có cùng hắn chiến đấu Trương Dương mới chính thức hiểu được rõ ràng.

Lữ Phi dưới tình huống bị nhốt trong thùng gỗ ba ngày thân thể vốn đã suy yếu, lại có thể dưới thể trạng như vậy tạo ra loại công kích điên cuồng này, thật không thể dùng người bình thường để mà hình dung.

Nếu là mình, phỏng chừng đi đứng còn khó khăn, sao còn có thể công kích người khác.

Lực công phá của Lữ Phi đã lưu lại cho Trương Dương một ấn tượng sâu đậm. Bây giờ cánh tay của Trương Dương vẫn còn sưng phù như một cái bánh bao. Điều này khiến cho Trương Dương cảm thấy phi thường khi Đạp sợ.

Phải biết rằng, cách đỡ của Trương Dương thoát nhìn đơn giản nhưng lại tràn ngập kỹ xảo, khoảng cách và phân lượng của quyền cước trong mỗi lần giao thủ đều là thông qua tính toán tỷ mỉ, vậy mà Trương Dương vẫn bị thụ thương.

Mặc dù thương thế không nghiêm trọng nhưng có thể để cho Trương Dương cảm nhận được sự cường đại của Lữ Phi.

Trương Dương tin tưởng, nếu là lúc bình thường mình căn bản không phải là đối thủ của Lữ Phi. Có lẽ, thân thể của Lữ Phi ở trạng thái tốt nhất chỉ cần ba quyền là đủ giết chết hắn!

Sáng sớm hôm sau, sau khi tỉnh dậy Trương Dương ngạc nhiên khi phát hiện thương thế trên cánh tay mình đã hồi phục hơn bảy tám phần.

Mặc dù vẫn còn sưng tấy như cũ nhưng Trương Dương rõ ràng cảm giác được, cơ nhục ở phía dưới da tay đang nhanh chóng được khôi phục.

Chẳng lẽ một chút võ công mình am hiểu còn có tác dụng liệu thương cho bản thân?

Nghĩ đến đây, Trương Dương nhất thời mừng rỡ. Mặc dù tác dụng của trị liệu không thật rõ ràng, nhưng điều này làm sáng tỏ một khả năng, nếu như mình không ngừng tu luyện, sau khi võ công được tu luyện đến một trình độ nhất định thì tốc độ trị liệu đảm chắc cũng sẽ nhanh hơn.

Không biết có thể giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, chỉ cần vận công là chỗ bị thương có thể tự động cầm máu?

Càng nghĩ càng kích động, đây là thứ tốt nhất trong võ thuật mà Trương Dương phát hiện ra. Có đúng hay không tu luyện đến bước nào đó thì đau đầu cầm mao cũng có thể chữa trị? Đây chính là một khoản tài phú thật lớn a!

Mịa, bệnh tật chính là một khoản phí tổn khổng lồ.

Đột nhiên trong lúc đó, thân thể gầy yếu của Trương Dương lần đầu tiên đối với luyện võ đã sinh ra một loại hứng thú mãnh liệt.

Loại hứng thú này với loại hứng thú được tạo ra bởi sự kích thích của tư duy ký ức hoàn toàn bất đồng. Đây là loại hứng thú hoàn toàn do Trương Dương tự phát sinh ra.

Rửa mặt xong, Trương Dương ở trong kí túc xá lại bắt đầu điên cuồng tu luyện các tri thức võ thuật hiện lên trong đầu.

Các hình thức luyện tập vẫn là những động tác đơn giản được lặp lại một cách máy móc.

Sau khi luyện tập khoảng chừng ba giờ hần chạy tới tiệm sách, bởi vì hôm nay hần phải tiếp nhận nhiệm vụ mà Tiêu Viễn Hành an bài.

“Lý bá, khổ rồi” Trương Dương vừa nhìn thấy Lý bá đã làm ra bộ mặt thảm thiết nói.

“Ân?” Lý bá vẫn như cũ nằm nhắm mắt ở trên ghế, trên thân thể bao trùm bởi một tấm mền lớn màu đỏ, có chút rách nát, làm cho Trương Dương có cảm giác rất quỷ dị.

“Bọn họ bắt cho ta đi tới đồn trường, bác hãy giúp ta nói một tiếng, ta không muốn đi vào trong đó.”

“A a, ta cũng không có biện pháp. Tiêu Viễn Hành mặc dù không quản ta nhưng ta cũng không quản được hần.

Hơn nữa, quyền lực của hần so với ta lớn hơn nhiều lắm, ta chỉ là một tam lưu sát thủ đã về hưu được một nữa mà thôi, không thể can dự vào chuyện này được đâu.” Lão lắc đầu cười nói.

“Vậy làm sao bây giờ? Bọn họ để cho ta làm đối thủ với ba người kia, nhưng ta căn bản lại không hiểu đồ thuật.” Trương Dương vẻ mặt buồn bực, hần còn tưởng rằng lão đầu còn có một chút ảnh hưởng, vậy mà lão lại không thể giúp được gì.

Kỳ thật Trương Dương không biết, loại người như lão đầu này có thân phận độc lập, bởi vì nhiệm vụ của lão là giết người, đối với vấn đề quản lý ở trên căn bản không có quyền can dự vào.

“Đối phó với ba ngoại nhân kia?” Con mắt lão đầu bỗng nhiên sáng ngời.

“Đúng vậy.”

“Điều tra rõ ràng lai lịch bọn chúng rồi chứ?” Con mắt lão đầu trở nên sắc bén hẳn lên, phảng phất như là hai lưỡi đao bén ngọt vô cùng.

“Chưa có”

Trương Dương bị lão đầu kích động dựng tóc gáy lên, hần không rõ một lão đầu không có võ công tại sao có thể làm cho con người sinh ra loại cảm giác sợ hãi như vậy.

“Chưa có?” Ánh mắt sắc bén của lão đầu trở nên ảm đạm hơn một chút, nắn lòng nằm xuống ghế trở lại, nhắm hai con mắt nói: “Khó trách để cho người đi đối phó.

Đừng lo lắng, đoán chừng chỉ là để người đối mặt dò xét thử mà thôi, không có nguy hiểm gì đâu. Nơi này là thành phố C, không có ai dám ở chỗ này giương oai đâu.”

“Ồ.”

“Người đi đi, nơi này không cần người quản lý nữa đâu.”

“Ân ân, Lý bá người nghỉ ngơi, ta đi.”

Ngay khi Trương Dương bước vào toà đồn trường hai tầng nọ lập tức bị sự tráng lệ lồng lộng của nó làm cho ngây người.

Hần mặc dù đã lượn lờ trước cửa đồn trường một tuần lễ, nhưng đây mới là lần đầu tiên hần bước vào đây.

Không ai có thể nghĩ rằng tòa nhà hai tầng bên trong con hẻm này so với một khách sạn năm sao còn muốn xa hoa hơn: có thể thấy bóng người phản chiếu qua những phiến đá cẩm thạch lát trên mặt đất, những chiếc đèn được mạ vàng, các loại đồ gỗ được phông theo kiểu cổ.

Nhưng mà Trương Dương hoài nghi những thứ này chính là cổ vật chứ không phải chỉ là mô phỏng.

Ở trong sự xa hoa còn hiện ra một loại thú vui tao nhã: một bức tranh chữ được treo trên vách tường, đàn hương đang cháy trong một cái lư đỉnh bằng đồng (đàn hương: hương thơm của cây đàn, loại cây dùng làm nhang thơm).

Mùi hương nhàn nhạt lan tỏa trong không khí làm cho Trương Dương rất thoải mái. Tựa hồ, đây là một thư phòng xa hoa nhưng lại tràn ngập sự cổ kính.

Nếu không phải nhìn thấy ở chính giữa phòng bày ra bàn đánh bạc thì Trương Dương căn bản không tin nơi đây là đồ trường.

Trương Dương tin rằng, mỗi một tác không gian nơi này đều trải qua sự bố trí tỉ mỉ, cơ hồ không hề khiến cho người ta có cảm giác đơn điệu hay là nhàm chán, mà là đem lại sự tinh xảo theo phong cách Hy Lạp.

Có thể là còn quá sớm nên bên trong đồ trường vẫn chưa có khách ngoại trừ mấy người trẻ tuổi mặc mã quái (một loại áo khoác ngoài, ngắn, màu đen nam giới hay mặc lúc cưỡi ngựa) đang sửa sang lại một ít dụng cụ, và mấy người thất cả vật bộ dáng trông giống hà quan đang đứng nói chuyện phiếm.

“Lại đây.”

“Lại đây...”

Mọi người tựa hồ cũng nhận ra Trương Dương, nhẹ nhàng gật gật đầu không lạnh lùng cũng chẳng vồn vã. Đương nhiên, Trương Dương cũng nhận ra bọn họ bởi vì những người này mỗi ngày đều đi qua ngõ hẻm, hẳn chỉ là không biết thân phận cụ thể của họ mà thôi.

“Tới đây tới đây...”

Trương Dương tựa như bước vào một khu vườn lộng lẫy, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Đồ trường này tràn ngập sự xa hoa nhưng lại không mất đi thứ vị làm cho hắn vô cùng hứng thú.

Hắn vốn trong ngành mỹ thuật nên tự nhiên nhìn ra được nơi này có một ít tác phẩm thư họa có giá trị.

Ở bên trong, hắn ngạc nhiên khi thấy được một bộ tác phẩm thư pháp của đại sư Khải Công, điều này đã làm cho hắn vô cùng kinh ngạc.

Nếu Khải Công lão tiên sinh biết được tác phẩm của mình được treo bên trong đồ trường thì không biết sẽ nghĩ gì?

64. Chương 64. Thị Đồ Thần Mạ

“A!”

Trương Dương giật mình một cái, vội vàng xoay người lại thì thấy một người thanh niên khoảng hai lăm hai sáu cầm trong tay một bộ bài tứ lơ khơ đang nhìn hắn, những người bên cạnh ngồi xem một cách vui vẻ.

“Nhặt lên!”

Người trẻ tuổi vừa dứt lời, những lá bài trên tay tung bay lên không trung như là thiên nữ tán hoa.

Bỗng nhiên, Trương Dương tựa như bị điện giật, con mắt vốn bình thản ảm đạm bỗng sắc bén hẳn lên, trong nháy mắt, thời gian dường như dừng lại, trong ánh mắt Trương Dương bắn ra một tia quang mang kì lạ, những lá bài tung bay tại không trung tựa như hiện rõ lên trong não hắn. Tinh thần của Trương Dương tiến vào trạng thái không minh, thế gian vạn vật dường như biến mất, trong mắt chỉ có tầng tầng lớp lớp các lá bài bay tới tấp và hình ảnh những lá bài...

“Đại ca, không cần nhặt lên, vẫn còn bốn con Ách ở trong tay người!”

Chỉ là dừng lại trong vài giây, mọi người căn bản không có chú ý tới ánh mắt sắc bén của Trương Dương, Trương Dương vừa khôi phục lại bộ dáng bình thường, vẻ mặt hiện lên nụ cười có chút hèn hạ. Trương Dương đã hiểu lắm, hẳn tưởng cái người tuổi trẻ này đang khảo nghiệm trí nhớ của hắn, trên thực tế, người trẻ tuổi này căn bản là ra oai áp đảo tinh thần Trương Dương vào ngày đầu tiên đến đồ trường, để cho hắn biết điều một chút.

Người thanh niên nọ trợn mắt há hốc mồm, sờ sờ bốn lá bài còn lại trong tay, quả nhiên đều là bốn con Ách.

Người trẻ tuổi cũng không phải là tự nhiên đi gây khó khăn cho Trương Dương, bình thường những người mới vào đều phải bị làm khó dễ một chút mới có thể tiến bộ lên được. Bởi vì, bên trong đồ trường, tâm tình mỗi một đồ khách đều cao ngạo vô cùng, vì phải đối mặt hàng ngày nên nhân viên làm việc cần phải có năng lực kiên nhẫn và chịu đựng thật phi thường.

Không riêng gì người trẻ tuổi nọ về mặt đang ngây ngốc mà những người xung quanh cũng đang kinh ngạc nhìn về phía Trương Dương, về mặt bất khả tư nghị, trừ đi bốn con Ách trong tay người trẻ tuổi, thiếu niên có vẻ mặt hèn hạ này cư nhiên chỉ trong nháy mắt đã có thể phân tích biết được toàn bộ năm mươi quân bài kia.

Trừ phi thiếu niên mới đến này đã nhìn thấy được bốn con Ách trong tay người thanh niên nọ.

Thấy mấy người đưa mắt nhìn về mình, người trẻ tuổi nọ lộ ra một tia cười khở, lắc lắc đầu, hẳn có thể dám chắc, Trương Dương không hề thấy được những quân bài trong tay hắn, không có khả năng biết được trong tay hắn chính là bốn con Ách, bởi vì, hắn có một cái thói quen là cho tới bây giờ không có bao giờ đem mặt quân bài hướng ra phía trước.

“Trương Dương, nhìn xem!”

Một người trẻ tuổi khác bộ dáng nhân viên có vẻ không tin được cảnh tượng vừa xảy ra, trong khi nói chuyện, đưa tay tung những lá bài lên không trung, đương nhiên trong tay hắn vẫn còn lưu lại một bộ phận.

Nhìn những lá bài dường như dừng lại trên không, ánh mắt Trương Dương lập tức trở nên sắc bén vô cùng, phảng phất như là có thể xuyên thấu không gian, mấy nhân viên ngồi ở trên ghế chứng kiến ánh mắt của Trương Dương lợi hại như vậy, cảm giác Trương Dương lúc này như đã biến thành một người hoàn toàn khác.

Thời gian có vẻ trôi qua rất lâu nhưng kỳ thật chỉ là vài giây, những lá bài trên không trung đã lả tả rơi xuống hết.

“Đại ca, còn lại trên tay người có hai con Ách, một con Hai, một con J, ba con Năm, người xem có đúng hay không?” Trương Dương mỉm cười lấy lòng, nói một cách cẩn thận.

Cả đồ phòng đều lâm vào tĩnh lặng trầm mặc, mỗi một người đều nhìn về phía nhân viên vừa rồi.

Thời gian phảng phất dừng lại, phảng phất ngàn năm đã trôi qua....

Nhân viên nọ chậm rãi cầm những lá bài trong tay mở ra: hai con Ách, một con Hai, một con J, ba con Năm, đúng là như thế!

Trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ khiếp sợ, những cảnh này chỉ có thể thấy trên TV, trên thực tế, trong cuộc sống chính thức căn bản không có người nào có thể trong thời gian chỉ vài giây mà tính toán được số lượng và những lá bài còn thiếu trong lúc xuất bài, thế mà hôm nay một nhân vật bình thường đứng ở trước mặt họ giống như là thần thoại đã chứng tỏ điều đó tới những hai lần, hơn nữa lại có vẻ vô cùng cẩn thận biết vâng lời.

Hai nhân viên tuổi còn trẻ liếc mắt nhìn nhau, cúi người xuống cầm những quân bài rơi trên mặt đất lên.

“Ta đã thông qua khảo nghiệm chưa?” Trương Dương vẫn còn ngẩn người.

Mọi người lại trợn mắt há hốc mồm, tất cả đều tưởng rằng tên này đang khoe khoang, nguyên lai hắn tưởng là khảo nghiệm, nhưng mà cho dù là khảo nghiệm, mọi người cũng có chút buồn bực, đặc biệt là người trẻ tuổi đầu tiên, hắn cũng là từ ngõ hẻm lặn lội suốt ba năm mới có thể tiến vào đồ trường công tác, mà Trương Dương này mới hơn thời gian mười ngày rồi bước vào đồ trường đã thể hiện sự khác biệt quá lớn.

Trương Dương đâu có biết rằng cái gì là quy củ đồ trường đâu, hắn thậm chí học hỏi đồ thuật nhanh lên một chút rồi sau đó rời khỏi chỗ này, vĩnh viễn cũng không gặp lại Tiêu Viễn Hành nữa.

Đối với những nhân vật như Tiêu Viễn Hành, sâu trong ý thức Trương Dương luôn có bài xích.

Tuy nhiên, Trương Dương ngẫu nhiên bộc lộ sự lợi hại của mình cho mọi người biết đối với hắn mang đến rất nhiều điều tốt. Mỗi một người ở nơi này đều tin tưởng Trương Dương không phải là nhân vật cá nhỏ trong ao tù.

Thời gian tiếp theo, Trương Dương bắt đầu điên cuồng học tập đồ thuật, nói là học tập đồ thuật chứ trên thực tế chính là học tập đánh bạc, ở bên trong đồ trường cũng không có cái gì gian lận, tất cả đều dựa vào vận khí cùng kinh nghiệm đánh bạc, không có chút nào quan hệ với kỹ thuật đồ bác.

Chỉ trong thời gian một ngày hắn đã tìm hiểu hết các hình thức đánh bạc trong đồ trường, kỳ thật cũng không nhiều lắm, không hề giống với đồ trường ở trên TV hay trong phim ảnh, ngoại trừ loại bài tứ sắc phổ thông được lưu hành trong nước, còn có mặt chược, bàn quay rô-lét (Roulette), máy đánh bạc điện tử tự động (Slot machine), đồ xúc sắc xí ngẫu tài xỉu... vân vân, mà được chơi nhiều nhất chính là loại bài Blackjack 21 điểm.

(Chú thích: Máy Slot gọi đúng là Máy đánh bạc điện tử, ở Việt Nam trước kia có nhập loại đơn giản về nhưng phải sử dụng “xèng” đút vào để chơi, còn ở Casino các nơi trên thế giới là trực tiếp đút đồng xu mệnh giá 5, 2, 1 \$ hoặc Euro vào chơi. Các máy này được đặt rất nhiều trong các quán bia, cafe, hộp đêm, động đèn đỏ.... Khi cho một số tiền nhất định vào rồi bấm play, có 3 vòng tròn quay hoặc tự động hoặc người chơi bấm dừng, sẽ hiện ra ở 3 ô cửa các số hoặc ký hiệu, nếu được 3 hoa hoặc 3 số (thường là số 7) thì trúng thưởng rất cao, trong lúc chạy phát nhạc rất vui tai. Người chơi phải có cảm giác tay tốt, tai thính, nhanh tay nhanh mắt... thì chơi dễ ăn lắm!)

Mà đồ trường này rất ít tham dự đánh bạc, trên cơ bản, đồ trường chủ yếu là ăn hoa hồng (thu hồ), vô luận là ai thắng ai thua, cũng đều mỗi lần hết ván rút ra từ năm đến mười phần trăm, thoạt nhìn thì số lượng không lớn nhưng sau khi tổng kết tổng số tiền lại lớn đến đáng sợ.

Ngày đầu tiên Trương Dương ở chỗ này thấy số người đến đồ trường không nhiều, cũng không đến bốn mươi người, nhìn bộ dáng đại bộ phận đều là những người có máu mặt tại địa phương, bọn họ đi tới đồ trường đầu tiên là dùng tiền mặt đổi lấy thẻ đánh bạc (phỉnh), sau đó chơi cùng với mấy con bạc quen thuộc, nếu thiếu người, đồ trường sẽ tìm cách an bài, vạn nhất không có ai, đồ trường sẽ cho người của mình vào để bổ khuyết, nói cách khác, tuyệt đối không thể để cho khách đến được nhân rồi, luôn làm cho khách nhân được tận hứng.

Từ quan sát có thể thấy, căn bản không có thể tồn tại trò bạc bịp gian lận, thậm chí người bên trong đồ trường cũng có thua có thắng. Danh dự của đồ trường xem ra đặc biệt tốt, đồ khách cũng không lo lắng có người gian lận, hiển nhiên đây là sự tín nhiệm sau một thời gian dài thành lập.

Đồng thời, Trương Dương còn phát hiện, đồ trường có thêm một con đường khác để kiếm tiền: cho vay nặng lãi, rất nhiều đồ khách sau khi thua hết tiền mặt sẽ tìm đến đồ trường để mượn tiền, cụ thể lãi suất là bao nhiêu thì Trương Dương không có biết rõ nhưng mà từ tiền vốn mà thấy, hẳn là sẽ không dưới mười phần trăm tổng lợi nhuận mỗi ngày.

Chín giờ tối, Trương Dương tính toán sơ sơ một chút, khánh nhân một ngày mới chỉ chưa đến bốn mươi người, đồ trường đã ít nhất thu vào bảy mươi vạn tiền mặt, còn chưa tính năm mươi vạn nhân dân tệ lợi tức.

Khi Trương Dương lần đầu tiên thấy có người từ trong ba lô, hành lý xuất ra từng xấp từng xấp tiền giấy đổi lấy Phỉnh, trái tim hắn đập nhanh hơn vài lần, hẳn từ trước tới giờ cũng chưa từng được thấy nhiều tiền đến như vậy.

Nhưng mà rất nhanh chóng, thần kinh Trương Dương dần trở nên cứng cõi hơn, bởi vì đồ khách tới nơi này xuất ra ít nhất là mười vạn, tùy tiện là có thể lấy từ trong túi ra hơn mười vạn một cách bình thường. Nếu như trong túi không có tiền thì có lẽ mới làm cho Trương Dương cảm thấy không bình thường.

Bây giờ Trương Dương mới hiểu được vì sao những người đi vào ngõ hẻm đều có một cái ba lô hoặc là mang theo một cái vali, thì ra bên trong đều là tiền giấy.

Hôm nay sinh ý của đồ trường tựa hồ rất tốt, vào chín giờ tối vẫn còn hai bàn đang đánh bài, đều là những người quen thuộc từng chơi với nhau nhiều lần, không cần người của đồ trường tham dự.

“Học được cái gì rồi?” Người nói chuyện chính là Tiểu Cường, cũng chính là nhân viên đầu tiên ném những lá bài lúc Trương Dương mới đến.

“A ... Cường ca hảo ...không có học cái gì, không có học đánh bài!” Trương Dương đang ngồi ngẩn người trên

ghế, suốt cả ngày nay, hắn chỉ biết một chút về quy củ của đồ trường cũng như một số tri thức nhập môn đánh bạc, không có ai chỉ cho hắn đồ thuật, càng không ai nói cho hắn gian lận và phát hiện gian lận như thế nào.

“A a, người không có học đánh bài, vậy người muốn học cái gì?” Tiểu Cường cười nói: “Chúng ta ở bên trong đồ trường này chủ yếu là để cung cấp cho khách nhân một môi trường an toàn, thu vào trong tay một phí tổn nhất định, đồ trường chúng ta bình thường đều tận lực không tham dự đánh bạc, nhưng mà một đoạn thời gian trước lại có thay đổi....”

Nói đến đó, Tiểu Cường nhìn thoáng qua đại sảnh một cách lạnh lùng rồi thở dài nói.

“Àn?”

“Một đoạn thời gian trước có ba ngoại nhân đến, bọn họ cứ cách vài ngày lại đến nơi này đánh bạc, ban đầu còn có một số khách nhân chơi cùng bọn họ, nhưng một thời gian sau, không có một khách nhân nào nguyện ý chơi cùng bọn họ nữa, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng thua bao giờ, sự xuất hiện của bọn họ làm cho sinh ý của đồ trường chúng ta cũng rơi rớt xuống ngàn trượng bởi vì có khách nhân hoài nghi là do đồ trường chúng ta sắp đặt cao thủ”

“Nga, ta biết, chẳng lẽ không thể cự tuyệt bọn người nọ tham gia đánh bạc sao?” Trương Dương có điểm không hiểu.

“Không được, đây là quy củ của đồ trường, không được cự tuyệt khách nhân, đây chính là quy củ đã được lập ra từ hai mươi năm trước, cũng bởi vì quy củ vô cùng uy tín này cho nên các đồ trường ở tại thành phố C. này mới có thể hưng vượng phát đạt, trừ phi là phát hiện khách nhân gian lận, nhưng là cho đến bây giờ chúng ta căn bản không có phát hiện được bọn hắn gian lận cho nên cũng không có biện pháp gì để đối phó!”

“Nga” Trương Dương có điểm không yên, hắn đối với tình hình của đồ trường không có một chút hứng thú, con mắt hắn thủy chung vẫn nhìn chăm chăm vào bàn điều khiển rô-lét (Roulette).

65. Chương 65. Hào Đồ

Tiểu Cường thấy Trương Dương nhìn không chớp mắt vào máy tính của rô-lét (roulette), loại rô-lét này cùng loại rô-lét trên tivi có điểm bất đồng, căn bản là không có luân bàn mà là một bàn máy vi tính, trên màn hình máy tính là một cái vòng tròn không ngừng chuyển động, phía dưới máy tính có một đồ thai (bàn đặt cược), mặt trên có các ô để đặt tiền, hình thức đánh bạc này mới bắt đầu lưu hành tại đây, chủ yếu phổ biến trong thành phố, trong những đồ trường ở đây cũng không có nhiều.

Rô-lét chính thức (Russian roulette) là một loại trò chơi đánh bạc tàn nhẫn, cùng với nó chính là bài poker, tứ sắc các loại hình thức bất đồng chính là, xuất xứ đồ cụ của Russian roulette là chơi trò bắn súng Colt có ổ quay cùng đặt cược với chính tính mạng của con bạc, cách đánh cược của Russian roulette rất đơn giản: đặt vào trong sáu lỗ nạp đạn của ổ đạn một viên đạn hoặc là nhiều hơn, sau đó tùy ý quay tròn rồi lắp ổ đạn vào súng. Người tham gia trò chơi sẽ lần lượt chia hòng súng vào đầu chính mình rồi bóp cò súng, người bị trúng đạn đương nhiên là rời khỏi cuộc chơi xuống trình diện Diêm Vương, trò chơi cứ lần lượt như thế, người nào có thể kiên trì sống sót đến cuối cùng là chiến thắng, những người đứng xem bên ngoài thì lựa chọn tính mạng của từng người tham gia mà đánh cược!

Nghe nói, loại hình đánh bạc này xuất hiện đầu tiên vào Đại chiến thế giới lần thứ nhất, binh lính Nga chiến bại tại quân doanh uống rượu tiêu sầu rồi dùng trò chơi này để trợ hứng. Vì vậy loại hình đánh bạc này được gọi là “Nga la tư luân bàn đồ” (Nga la tư = Russia). Vào năm 1978, ca sĩ chính Terry Karsh của một nhóm nhạc rock tại Chicago, Hoa Kỳ đã biểu diễn loại trò chơi này và đã trở thành oan hồn, trước khi chết trong miệng vẫn không ngừng lẩm bầm “không có việc gì, lần này chắc chắn là không có đạn!”

Nhưng mà loại Russian roulette đã được cải tiến này vô cùng công bằng, bàn đặt cược cùng máy tính không hề liên quan đến nhau, đồ trường căn bản không có khả năng giữ trò bịp bợm, hoàn toàn đều dựa vào vận khí.

Lúc này nhân viên bên trong đồ trường chính là đang đánh cược, bình thường cũng chỉ có tại cái máy này là nhân viên bên trong đồ trường mới được phép chơi vui vẻ, khách nhân bình thường đều đặt cược ở chỗ này một số tiền nhỏ để giải trí, thắng hay thua cũng không có quan tâm lắm, có thể ở chỗ này làm việc thì tiền lương cao đến đáng sợ, mặt khác, đồ trường vì tránh cho nhân viên lâm vào cảnh mê say cày cú đánh bạc nên cũng không chế họ mua Phỉnh đánh bạc, dưới tình huống bình thường, nhân viên của đồ trường cũng chỉ có thể dùng Phỉnh đánh bạc được thưởng để đặt cược.

“Không có gì, có Phỉnh đánh bạc không?” Trương Dương hai mắt nhìn chăm chăm vào cỗ máy đó.

“Có a...!”

Tiểu Cường có điểm buồn bực, Trương Dương tiếp nhận tám Phỉnh đánh bạc của hắn mà cũng không thèm nhìn hắn đến một cái, trực tiếp đi về phía bàn đặt cược của rô-lét.

Thấy Trương Dương đi tới bên cạnh bàn đánh cược, hắn cũng đi theo để xem thử, thấy Trương Dương muốn đặt cược mọi người ai cũng muốn nhìn xem biểu hiện của thiên tài tính toán này, dù sao nhớ được những lá bài trên không trung cùng trực tiếp đánh bạc là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Trương Dương nhẹ nhàng đặt tám Phỉnh vào một con số.

Rất nhanh, luân bàn chuyển động đến con số nọ và nhân viên trả lại hai Phỉnh.

Mọi người đang quan sát cũng không có bao nhiêu kinh ngạc bởi vì thắng được một lần vẫn chưa tính là cái gì, dù sao xác suất ngẫu nhiên trúng cũng không phải là quá thấp.

Cả người Trương Dương phảng phất như là bị một cỗ lực lượng thần bí khống chế, con mắt gay gắt nhìn chăm chăm vào luân bàn, hắn cũng không lập tức đặt cược mà chỉ là nhìn thẳng vào máy tính, dường như tất cả tinh thần lực đều dung nhập vào đó, đối với những người đứng xem xung quanh đều không có chú ý gì.

Mọi người có điểm thất vọng, vốn tưởng rằng Trương Dương sẽ có biểu hiện gì đặc biệt nữa nhưng Trương Dương vẫn ngồi im lặng không nhúc nhích.

Ngay khi mọi người bắt đầu chậm rãi giải tán đi, Trương Dương rốt cục cũng có cử động, hắn đem hai tám Phỉnh đặt toàn bộ vào một con số, những người đứng xem xung quanh không khỏi sửng sốt, không ai nghĩ đến Trương Dương chỉ là đặt xuống một cái mà hai thẻ ban đầu đã biến thành ba mươi hai cái, cái này đã là một con số phi thường, nếu là một nhân viên bình thường căn bản không có khả năng đặt cược vài lần mà có được.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn xuống dưới, luân bàn đã chỉ vào con số mà Trương Dương đã đặt, lần này thì đám người có một chút xao động, nếu lần đầu tiên là vận khí vậy lần thứ hai sẽ không thể là vận khí trùng hợp may mắn đến thế.

Hai tám Phỉnh đặt cược trước mặt Trương Dương đã nhân lên thành hai đồng bởi vì lần này hắn đặt cược tại một ô có màu sắc và con số cụ thể, tỷ lệ bồi thường đều là hơn mười lần!

Trương Dương căn bản không có để ý đến mấy đồng Phỉnh, con mắt hắn vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào luân bàn như cũ, trải qua năm phút, thân thể hắn vẫn không nhúc nhích, phảng phất như là già đi vài tuổi, và rất nhiều người đang theo dõi cũng bắt đầu mất kiên nhẫn.

Trương Dương không biết, trên tường của một phòng kín tại lầu một có một màn hình tinh thể lỏng thật lớn, cặp mắt Tiêu Viễn Hành nhìn chăm chăm như đóng đinh vào màn hình trước mặt, mà những gì hiện lên bên trong màn hình chính là vị trí mà Trương Dương đang ngồi, từ trên màn hình có thể thấy Trương Dương đang cau mày.

“Nhanh đặt đi!”

Người luôn luôn tỉnh táo như Tiêu Viễn Hành cũng có phần khẩn trương, Trương Dương là thiên tài hay là tầm thường thì phải xem xong mới biết được. Mãi đến gần đây, Tiêu Viễn Hành mới phát hiện, đồ trường mà mình quản lý đúng là không có mấy người có thể trở thành cao thủ đồ thuật, tùy tiện chỉ có mấy ngoại nhân đến thể hiện bản lĩnh là có thể làm cho hắn không thể ngăn trở được, điều này gây áp lực trầm trọng cho hắn, làm hắn có cảm giác bất lực phải xuất hiện loại dục vọng giết người.

Sau đó Tiêu Viễn Hành phát hiện Trương Dương là người có vẻ thích hợp, chỉ là không có chú ý đến hắn cho lắm. Tên trẻ tuổi này có điểm nhất gan, hèn mọn, và trên thực tế là lúc Tiêu Di Nhiên bị chụp hình lên Tiêu Viễn Hành đã biết là Trương Dương làm. Có điều hắn cũng không muốn chấp vì không muốn gây ảnh hưởng xấu đến cuộc sống của muội muội, cho nên chuyện này cũng dần qua đi, đương nhiên đó là nguyên nhân chủ yếu. Còn chuyện mà Trương Dương làm cần bản cũng không tính là cái gì to tát xấu xa cho lắm, hơn nữa, những hình ảnh của Tiêu Di Nhiên được phát tán trên Internet cũng không có cái gì bất nhĩ nên cuối cùng Tiêu Viễn Hành cũng không cần truy cứu đến kỳ cùng.

Chính thức khiến cho Tiêu Viễn Hành chú ý chính là sau khi Trương Dương sửa đổi hộ tịch thì tên thiếu niên cô độc hèn mọn này mới lọt vào ánh mắt của hắn. Rồi đến khi Trương Dương đánh bại Lữ Phi, Tiêu Viễn Hành mới bắt đầu sốt sắng chiêu nạp Trương Dương.

Rốt cục cũng đến lúc!

Trương Dương lại đặt cược lần nữa, hắn đem tất cả Phỉnh đặt vào một con số, những người đứng xem không khỏi nổi lên một trận ồn ào, cho đến bây giờ không ai nghĩ là Trương Dương lại đặt nhiều như vậy, mỗi lần đều là cược toàn bộ

Áp lực không khí trong đại sảnh lên tới đỉnh điểm, hai bàn đồ khách khác cũng đã vây lại xung quanh xem nào nhiệt.

“Trúng!”

“Trúng!”

Luân bàn lại chuyển động, rất nhiều người không nhịn được phải rống lên, xem rõ-lét quay chính là hào khí, mỗi hành động của Trương Dương đều làm nổi lên hào khí trong đại sảnh, có mấy nhân viên không nhịn được cũng đặt theo Trương Dương vài tấm.

“Trúng rồi....ha ha....!”

“Trúng rồi, trúng rồi....!”

Mọi người cười rộ lên, rất nhiều người vỗ tay hoan hô, những ánh mắt nhìn về phía Trương Dương cũng bắt đầu trở nên kính sợ, phải biết rằng, phần mềm hoạt động của rô-lét mặc dù có quy luật nhất định nhưng mà Trương Dương chỉ cần tập trung trong một thời gian ngắn như thế này đã tìm ra thì quả thực là không thể tưởng tượng được.

Mỗi một người đều biết là phần mềm đánh bạc cũng có một quy luật tuần hoàn nhưng mà có thể chính thức phá giải thì có mấy người đây?

Những người hòa theo Trương Dương đặt cược thì vẻ mặt dương dương tự đắc còn những người không kịp đặt theo đều hiện lên vẻ tiếc nuối.

Nhân viên đem một đồng Phỉnh cao ngất đẩy vào trước mặt Trương Dương, trên trán hắn đã bắt đầu toát ra mồ hôi hột.

Lúc này duy nhất chỉ có Trương Dương là không có lên tiếng, bên ngoài đối với hắn không có chút ảnh hưởng, vô luận trước mặt có bao nhiêu Phỉnh đánh bạc, hắn cũng vẫn giữ nguyên bộ dáng lạnh nhạt như trước, cứ như là điều hắn quan tâm không phải là thắng thua mà là thắng lợi, bây giờ địch nhân của hắn chính là cái máy tính kia.

Đương nhiên, Trương Dương nếu biết chính mình đã thắng đồ trường tới mức mấy trăm vạn, hắn vẫn còn có thể bảo trì vẻ mặt lạnh nhạt không quan tâm hơn thua như hiện tại thì hắn đúng là vô địch, đáng tiếc, hắn không biết, hắn mặc dù biết tấm Phỉnh đánh bạc là tiền nhưng mà hắn còn chưa tiếp xúc chứng kiến quá trình đổi thành tiền như thế nào.

66. Chương 66: Kiềm Đại Sự Đích Nhân! (kẻ Làm Đại Sự!)

Nhìn dáng bộ “vinh nhục lòng không rói” (nguyên văn: sủng nhục bất kinh) của Trương Dương, Tiêu Viễn Hành ngồi ở phòng giám sát cảm thán. Hắn dĩ nhiên còn chưa biết trong đầu của Trương Dương hiện không

hệ quy đổi giá trị đồng phỉnh thành nhân dân tệ.

“A a, ta giờ lại hy vọng ba gã ngoại nhân kia sẽ đến sớm một chút.” Phía sau Tiêu Viễn Hành, một gã trung niên vóc người tựa thiết tháp nói.

“Bọn họ sẽ đến, sẽ đến. Đồ trường ngâm ở thành phố C là ngân hàng vô tận để bọn họ rút tiền, bọn họ có thể không đến sao?” Trong mắt Tiêu Viễn Hành thoáng loé lên tia mục quang khiến lòng người rung động.

“Lại đặt nữa.....” Chứng kiến Trương Dương đẩy chồng phỉnh lên mấy ô số mà bởi số lượng phỉnh quá nhiều đã che mất ở phía trước, gã hán tử nọ về mặt kinh hãi than. Cái kiểu đánh này, cho dù là mấy lão giáo hoạt lẫn lộn tại đồ trường hơn mười năm như hắn cũng phải chấn kinh.

Trương Dương đặt càng lúc càng nhanh, mà chồng phỉnh chất trước ngực cũng càng ngày càng nhiều. Nếu tên Hà Quan* kia không mấy lần đem đồng phỉnh giá trị nhỏ của Trương Dương đến quầy để đổi lấy loại lớn hơn, thì mấy cái ô số nhỏ xíu ở trên mặt bàn căn bản sẽ không thể nào chứa nổi chồng phỉnh cao như núi kia.

Ở sau lưng, những người đặt theo Trương Dương đến cũng càng ngày càng nhiều, ngay cả mấy người đồ khách cũng không nhịn được cầm lấy phỉnh trong tay đặt theo.

Chậm chậm, đồ trường rơi vào sự yên ắng cực độ. Mọi người cũng ngưng không đặt theo Trương Dương, bởi vì Tiêu Viễn Hành đứng ở ngay phía sau Trương Dương.

Trương Dương tốc độ đặt đã bắt đầu trở nên điên cuồng, càng lúc càng nhanh, cơ hồ lần nào cũng đặt. Hơn nữa mỗi lần đặt đều trúng. Đến nỗi, ngay cả khi luân bàn còn chưa có bắt đầu quay thì chồng phỉnh của hắn đã được đẩy tới trước

Trương Dương không hề chú ý tới những gương mặt đứng nhìn ngây ngốc chung quanh, cũng không có chú ý tới Hà Quan đầu đã toát đầy mồ hôi. Tinh thần hắn đã hoàn toàn đặt lên trên chiếc máy tính. Bây giờ trong lòng Trương Dương đang tràn ngập cảm giác rất thành công.

“Mịa, lão tử không tin chơi không chết cái máy tính này của người.....” Rốt cục, Trương Dương nói ra một câu. Bây giờ, hắn đã không cần tính toán nữa, chỉ cần luân bàn vừa chuyển động, hắn liền có thể dựa vào trực giác mà đánh.

Mọi người nghe được ai nấy đều toát mồ hôi.

“Trương Dương, vẫn còn chơi sao?” Hà Quan một bên quạt mồ hôi một bên đếm số phỉnh, cẩn thận nhỏ nhẹ hỏi, con mắt ngắm liếc phía sau lưng Trương Dương một cái.

“Chơi tại sao không chơi, thật vất vả mới hiểu được, còn phải chơi nhiều lắm.....” Trương Dương bây giờ đang rất hưng phấn.

“Nhưng mà” Hà Quan nháy nháy mắt.

“A Tiêu đại ca” Thấy Hà Quan nháy mắt, Trương Dương lúc này mới phát hiện không khí dường như có chút không đúng. Vừa quay đầu lại nhìn, thấy Tiêu Viễn Hành cười cười đứng ở sau lưng, nhất thời hoảng sợ đứng lên. Mấy người chơi theo, kể cả mấy người đồ khách cũng đều đứng câm như hến.

“A a, đừng lo lắng, cứ việc chơi đi, đồ trường sẽ bồi hoàn cho.” Tiêu Viễn Hành cười nói.

“Khục khục, không chơi, không có tính khiêu chiến, không phải chỉ là một cái máy tính ngu si sao” Trương Dương hướng về Tiêu Viễn Hành cười nịnh một chút, sau đó xoay người đếm hai mươi chồng phỉnh trên bàn rồi nói với những người chung quanh: “Tiểu đệ mới đến lần đầu. Số phỉnh này hãy để cho mọi người phân chia đi, xem như là chút kính ý của tiểu đệ.”

.....

Mọi người nhìn Trương Dương nhất thời trợn mắt há hốc mồm. Cuối cùng, mọi ánh mắt đều hướng lên người Tiêu Viễn Hành.

Tiêu Viễn Hành cũng ngẩn ngơ.

“Khục khục người xác định, người thật sự muốn đem số phĩnh này đem chia cho bọn chúng?” Tiêu Viễn Hành vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ừm ừm, hai phĩnh thắng được này là của ta, tiểu Cường đã được nhiều hơn đó.” Trương Dương gật đầu nói.

“Vậy thì chia đi.....” Tiêu Viễn Hành trong ánh mắt chợt loé lên một tia kỳ dị, thờ dãi nói.

“Ha ha ha ha phát tài rồi, ta phát tài rồi a nhanh, nhanh đếm đầu người đi, tiểu Cường ta cũng không tham lam, đã được hơn năm mươi vạn rồi, mọi người sẽ chia ra như thế nào?”

Tiêu Viễn Hành vừa dứt lời, tiểu Cường liền gấp rút cúi xuống bàn ôm đống phĩnh cười to, mà bọn người kia cũng lập tức đồng tình, tựa hồ việc tiểu Cường có năm mươi vạn là một chuyện hết sức tự nhiên.

Năm mươi vạn?!

Tim Trương Dương chợt nhói lên, mình có nghe lầm hay không?

Trương Dương vẻ mặt dần dần nhìn Cường ca ở trên bàn cẩn trọng tỉ mỉ đếm năm mươi thẻ phĩnh hạn mức lớn nhất. Đó là chồng phĩnh cuối cùng mà Hà Quan bồi hoàn.

Cơ mặt của Trương Dương giật giật một trận. Hắn không dám cử động, hắn sợ mình sẽ té xỉu trên mặt đất. Hắn rất cục đá nhớ, những phĩnh này đều là tiền, đều là hiện kim! Đầu Trương Dương như một cái máy tính siêu cấp lập tức tính toán, bắt đầu từ hai phĩnh nợ của Cường ca.....

Tim Trương Dương lại nhói lên lần nữa. Bởi vì, trí nhớ siêu tuyệt cùng năng lực tính toán đã giúp hắn lập tức tính ra. Hắn vừa rồi đã thắng hơn bảy trăm vạn! Đúng vậy, là hơn bảy trăm vạn! Mịa nó, hơn bảy trăm vạn đã bị mình tùy tiện dễ dàng đem cho người ta!

Trương Dương không khỏi nhìn kiếm cửa sổ chung quanh, trong lòng đang suy nghĩ không biết nhảy từ lầu hai xuống có thể chết hay không. Bởi vì Trương Dương đột nhiên có một loại dự cảm muốn tự sát mãnh liệt, không cách nào khống chế.....

Hơn bảy trăm vạn đã mất.....

Trương Dương khóc không ra nước mắt.

“Làm rất tốt, ta xem trọng ngươi.” Tiêu Viễn Hành thấy Trương Dương vẻ mặt vô thần, không khỏi âm thầm than thở. Quả nhiên là kẻ làm đại sự, bảy trăm vạn lại cứ như vậy đem cho người, mặt không đỏ tim không run (nguyên văn: kiếm bất hồng tâm bất khiêu). Trong mắt Tiêu Viễn Hành, vẻ mặt thờ dãi vô hồn của Trương Dương lại là một sự bình thản không lo lắng.

“Nga”

Nhìn bóng lưng Tiêu Viễn Hành rời đi, Trương Dương hận không thể giết người. Chung quanh đều là một đám người cuồng hoan (vui vẻ điên cuồng), duy nhất chỉ có Trương Dương tựa như một xác chết di động. Mãi cho đến khi đổ trường đóng cửa, Trương Dương vẫn còn hoảng hốt thần thờ, còn đang tưởng tượng xem bảy trăm vạn là nhiều cỡ nào?

“Dương ca, đổi phĩnh đi.”

Bây giờ Trương Dương đã được thăng cấp, Cường ca giờ cũng gọi Trương Dương là Dương ca. Hiển nhiên bảy trăm vạn nhân dân tệ kia chính là còn có một chút tác dụng. Chỉ ít, địa vị của Trương Dương bên trong đổ trường con con này đã được đề cao lên rất nhiều. Ngoại trừ giám đốc ra, thậm chí là mấy lão mục châm trà ai nấy cũng đều gọi Trương Dương là Dương ca.

Đổ trường kẻ lớn người nhỏ kẻ cả nhân viên quét dọn vệ sinh cũng có hơn hai mươi người, mỗi người cũng được chia gần ba mươi vạn, trong đó Cường ca mà giờ trở thành tiểu Cường được chia nhiều nhất, được tám mươi vạn. Nhìn đổ trường đưa tờ chi phiếu tám mươi vạn cho tiểu Cường, Trương Dương cố khống chế một dự cảm mãnh liệt muốn chạy đến cướp, cầm lấy hai mươi phĩnh đáng thương của mình đưa đến quầy đổi tiền.

“Dương ca, muốn chi phiếu hay là muốn hiện kim?” Đứng ở quầy, cô gái có giọng nói ngọt ngào hướng về Trương Dương chớp mắt một cái. Nàng chính là nhờ phước của Trương Dương cũng được chia hơn hai mươi vạn. Số tiền này so với tiền lương một năm của nàng còn cao hơn rất nhiều, một cái chớp mắt tuyệt đối đáng giá.

“Hiện kim đi.”

Trương Dương cúi đầu ủ rũ. Bất quá, trong mắt cô gái, cái vẻ mặt này của hắn lại đem đến một cảm giác khác biệt: quả nhiên là kẻ làm đại sự a, hai vạn quan tiền căn bản chẳng là gì cả!

Kẻ làm đại sự a

*Hà Quan: ý chỉ người cầm cái đếm phỉnh

67. Chương 67 Đời Người Thê Thảm

Bút tiền kia bản thân không có khả năng đoạt lấy, mà mấy trăm vạn này, đã lấy vào trong tay, đầu mình bắt đầu phát nóng ra ngoài rồi...

Khi Trương Dương đi ra khỏi hẻm, sờ nắm hai vạn đồng bạc trong khố, trong lòng mới lộ ra chút vui mừng, không tồi, mình chỉ để lại nhiều nhất có hai mươi thẻ bài.

Trời đã hơi sáng, hiệu sách lại còn chưa mở cửa, đương nhiên, Trương Dương muốn vào thăm hỏi lão đầu

“ Ngày đầu tiên đi làm, thế nào?” Lão đầu dường như mong đợi Trương Dương hết giờ làm.

“ Không tồi, thắng hơn bảy trăm vạn...” Trương Dương thất vọng cúi đầu, trong lòng lại là một trận đau nhói

“A..khái khái.. hơn bảy trăm vạn, tiền đâu?” lão đầu đang nằm bật người ngồi dậy, ánh mắt trên mặt chớp hiện tia sáng màu vàng, rõ ràng, con số bảy trăm vạn này đã kích thích lão, mặc dù lão đã làm sát thủ cả đời, nhưng sau khi nghỉ hưu một năm hắn cũng đã dùng lương bổng của mười vạn năm.

Sau khi chi tiêu linh tinh đã còn dư lại không được nhiều năm, hơn bảy trăm vạn đối với lão mà nói không coi là số lượng nhỏ.

“ Ở chỗ này” Trương Dương buồn rầu đưa hai vạn nhân dân tệ cho lão.

“ Đây là bảy trăm vạn? ta khó, người cho là ba vạn “ lão đầu vừa đếm đếm xào xạo hai vạn lượng vừa chửi to.

“Chia rồi...” Trương Dương thở dài nói.

Dựa theo sự giải thích lê thê đầy đau đớn của Trương Dương, lão đầu miệng đang há hốc rồi cuộc cũng đem âm thanh quay về long mạch (ài từ tượng hình).

“Ài, ta hoàn toàn không có nói gì đối với người, người ta phân chia hơn bảy trăm vạn lượng, ta sẽ chia tám ngàn người không có ý kiến chứ?” Lão đầu liên tục lắc đầu thở dài, từ trong một xấp giấy bạc đếm ra tổng cộng hai ngàn đồng đưa cho Trương Dương một xấp khác.

Trương Dương trợn mắt há hốc mồm nhìn lão đầu nói không ra lời.

“ Thôi đi di, lão nhân gia phải ngủ một giấc rồi, ai...cái này có thể làm cho ta ngủ rất ngon a..” lão nhân mang vẻ mặt phiền muộn phát phát tay, giống như xua ruồi đuổi Trương Dương đi ra ngoài

Trời ạ !

Sau khi bị lão đầu đuổi ra, Trương Dương nhìn bầu trời đêm đầy chấm sao, hắn rất muốn tìm một địa phương tĩnh mịch mà khóc rống một hồi.

Ô ô...xem ra, chỉ có thể tìm sự an ủi từ nơi Lưu Bư vậy, Trương Dương tin rằng, Lưu Bư sẽ an ủi hắn, bây giờ, Trương Dương rất cần một người nhẹ nhàng vỗ vai hắn, sau đó sẽ nói, huynh đệ, vẫn còn có rất nhiều cơ hội.

Lúc này trong bệnh viện đang tĩnh lặng, Trương Dương lén lút chuồn vào phòng bệnh của Lưu Bư.

“Ha ha, quả nhiên người đến”

“A...gào to thế?” Trương Dương vừa mới đẩy cửa vào, đã thấy vài thương binh đang nằm ở trên giường hoạt bát gấp trăm lần, Trương Dương vừa mới đến, mấy người này đều lập tức nhồm dậy.

“Nghe nói người đã thắng tiền...” Lưu Bư vui mừng hơn hở.

“Đúng vậy đúng vậy...” Bàn tay của Trương Dương không nhận được nắm chặt túi quần, chợt phát hiện, chính mình quyết định chạy vào bệnh viện tìm sự an ủi là sai lầm.

“Ngồi đây”

“Há... ta ko có việc gì, chỉ là đến coi người đã khỏe chưa, không có việc gì nữa, ta đi trước đây...” Trương Dương lui từng bước, giờ hồi hận hình như còn kịp.

“Ta kháo, người còn đi được sao, các huynh đệ, vậy lấy” Lưu Bư vung tay lên, thấy đại ca lên tiếng, mấy thương binh đang nằm ở trên giường lập tức như sói như hùm nhảy xuống giường kéo hắn tới bên giường của Lưu Bư.

Rất nhanh chóng. Một vạn hai ngàn lượng Trương Dương giấu ở bên trong túi quần đã bị lục ra ngoài.

“Ha ha, quả nhiên là thắng tiền, ta còn cho rằng Cường ca bịa đặt gạt ta, xem nào..một, hai, ba...oa ha ha, một vạn hai a, phát tài rồi phát tài rồi..” Lưu Bư cười to, hiển nhiên, tên tiểu Cường kia không nói cho hắn biết Trương Dương đã thắng bao nhiêu.

“Thật ra, ta thắng hơn bảy trăm vạn...” Trương Dương nhận không được, làm cho hắn kìm nén bản thân không nói quả thực là so với dâng tặng người khác bảy trăm vạn còn thống khổ hơn.

“Bảy trăm vạn..”

Về mặt của mấy tên bên trong phòng bệnh đũng bu ngây ngốc hết/

Trương Dương lại mất một hồi miệng lưỡi mới đem tất cả sự tình giải thích một lần, rồi Lưu Bư từ sự kinh ngạc ban đầu đến sự phần nộ cuối cùng, nghe đến đoạn sau khi Trương Dương đã đem bảy trăm vạn lượng tặng cho kẻ khác, gần như là muốn đứng lên dậm chân kêu trời khóc lóc.

“Trời ạ, bảy trăm vạn mất rồi, bảy trăm vạn mất rồi..người người...người lăn ra người cho ta!” Lưu Bư càng nói càng giận dữ, hung hăng gõ vài cái lên đầu Trương Dương.

“Ta lăn, ta lăn..ối ối...vậy tiền kia...” Trương Dương ngóng nhìn một cách tội nghiệp một vạn hai đang trong tay của Lưu Bư.

“**, người vẫn còn muốn tiền, được rồi, phải là hai vạn, còn lại tám ngàn đâu?” Lưu Bư cầm tiền đập đập trên lòng bàn tay rồi hỏi vài cái.

“Bị lão nhân của hiệu sách kia cầm rồi” Trương Dương gương mặt thảm hại nói.

“Ông trời của ta, lão già đang chết, cũng quá độc ác nhé, cầm tám ngàn... cho người, mau xéo, nhìn người thêm bức mình” Lưu Bư đếm mười tờ tiền đưa cho Trương Dương,

“A..ôi ôi...”

“Ôi cái đầu ***, lão đầu đã cầm tám ngàn, một đám thương binh chúng ta cầm bằng ấy cũng không nhiều lắm nhé...đừng khó chịu, theo lão tử đã ghi vào sổ, tính cho người coi, ba năm qua, đi theo Bư ca ta được nổi tiếng, nhậu nhẹt, bảy trăm vạn ta lấy hoa hồng một vạn một ..., người muốn hay không muốn, không muốn ...”

“Ta muốn ta muốn...”

Trương Dương giật lấy một ngàn đồng bạc chạy nhanh như chớp, tính cách của Lưu Bư đó là rất rõ ràng, còn lải nhải lắm mồm thêm vài câu thì một ngàn đồng bạc này cũng giữ không được.

Cất một ngàn đồng bạc trong áo, hiện tại Trương Dương đã không còn vì bảy trăm vạn mà đau khổ nữa, bởi vì, bảy trăm vạn kia đã là hồi ức chỉ có thể ước mà không thể đạt được nữa rồi, mà bây giờ, làm cho Trương Dương đau khổ chính là hai vạn đồng bạc, hai xấp giấy bạc dày cộm đã biến thành một ngàn đồng mỏng dính, cái loại tâm lý này chênh lệch thật là lớn.

Ban đầu còn bởi vì bị bảy trăm vạn một cú kích phía sau, cho rằng hai vạn không nhiều lắm, bây giờ mới nhận ra, so với một ngàn đồng bạc còn lại, hai vạn thật sự là rất nhiều rất nhiều...

Mượn rượu tiêu sầu!

Trời cũng đã sáng hai canh, Trương Dương cô độc lang thang đầy buồn bực trên đường cái, cuối cùng quyết định đi đến chợ C thưởng thức món vịt bá vương đứng đầu đặc sản, Trương Dương thích ăn đầu vịt của món vịt bá vương nhất, nhưng mặc dù chi tiêu đâu có quá cao, nhưng đối với loại học trò như Trương Dương này mà nói thì có chút nuột không trôi.

Trương Dương phát thệ, nhất định phải xé ngẫu nhiên vịt bá vương một bữa, ăn hết đầu này tới đầu khác, uống hết bình này tới bình khác...

Đương nhiên, Trương Dương vẫn không thể ăn hết đầu này tới đầu khác, uống bình này tới bình khác, giấc mơ này tạm thời không có cách nào thực hiện, lần sau nếu thắng bảy trăm vạn, nhất định ăn nhiều đầu vịt, uống nhiều bình rượu.

Thật là mượn rượu tiêu sầu sầu càng sầu, một người sau khi tiêu mất sáu mươi năm tờ đồng bạc, Trương Dương đã có chút choáng váng mặt mày, thời gian cũng đã rạng sáng, cũng phải đến trường học rồi, bỗng đâm vào lưới “Linh cự ly”

Vừa mới bình tĩnh, chạm vào đăng lục QQ, một cái đầu bóng lưỡng cười xe mô tô đã xuất hiện trong đáy mắt, dọa Trương Dương phải nhảy dựng.

“Tiểu tử, lên vông thôi” bộ dạng của tiểu hòa thượng Duệ Thượng Thiên khiến Trương Dương nhìn thấy tưởng đầu gối.

“Chuyện gì?”

“Nói cho người một tí, một trăm vạn mỹ kim kia bốn đại gia đã chuyển đi, người đừng hi vọng làm triệu phú nữa, bà nội, gặp người xem như tiểu nạp xú quẩu, bị khấu trừ hơn một trăm triệu làm tiền đặt cọc...ai, tiểu nạp lo lắng cho người a, sợ người nghĩ biện pháp giấu tiền, không ngờ đã biết bản thân ta có chút an toàn mà cho vay, hắc hắc, tái kiến a, à... không cần gặp nhau, ta và người không phải là người cùng ...

Trương Dương đã uống một chút rượu nên mượn theo men rượu, nổi giận, một người mà trình độ chỉ biết đánh chó bẹp đầu mà cũng khi dễ hần, tuy là rất nhịn, cái gì không thể nhịn! Tiếc là, trong khi Trương Dương chờ đủ giận để phát tiết, tiểu hòa thượng kia đã sớm lặn mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

“***, ở lại không đi lão tử sẽ đập vỡ đầu rồi” Trương Dương hùng hùng hổ hổ thêm một lần nữa mới nguôi.

68. Chương 68. Ý Loạn Tình Mê

Sau khi tiểu hòa thượng nói rút đi một trăm vạn (mười tỷ) Mỹ kim, hần mới phát hiện chính bản thân mình đã phạm phải một sai lầm ngu dốt, không thể tha thứ, hơn nữa là không thể cứu vãn được.

Khi mười tỷ Mỹ kim đó ở trong tài khoản của mình, mình chính là Chủ tài khoản, là người kế thừa hợp pháp. Nếu như mình phá vỡ hợp đồng, có thể Ngân hàng sẽ không đáp ứng, thế nhưng chỉ cần rút ra trước mấy trăm ngàn hoặc mấy trăm vạn lợi tức thì Ngân hàng tuyệt đối sẽ không cản trở, tối đa cũng chỉ phải nộp một khoản tiền bồi thường hợp đồng, thêm nữa, mười tỷ đó vốn không phải là của hần, cho dù là khấu trừ năm mươi % tiền vi phạm cũng chỉ là chuyện vặt mà thôi.

Điều khiến cho Trương Dương không tha thứ cho mình chính là bản thân không ngờ lại phạm liên tục luôn mấy cái sai lầm, làm ức vạn phú hào một cách phí hoài trong một đoạn thời gian, tiếp đó thì suýt chút nữa trở thành một bách vạn phú ông, rồi lại đem hết cho người khác.

Hiện tại Trương Dương có chút hoài nghi bản thân liệu có chắc chắn được kế thừa ký ức của những tình anh ấy không nữa, bằng không vì sao hắn lại phạm sai lầm nghiêm trọng như thế?

Điều này khiến cho Trương Dương nhớ tới việc trước kia từng đem những bức ảnh chụp trộm up lên mạng. Đây cũng là một loại sai lầm ấu trĩ sơ đẳng...!

“Ngày mai phải thắng lại bảy trăm vạn mới được!” Trương Dương thầm hạ quyết tâm.

Buồn bực a... Trương Dương chơi game vài phút lại cảm thấy vô vị tẻ nhạt, trong đầu lúc nào cũng chập chờn ẩn hiện hình ảnh mười tỷ Mỹ kim và bảy trăm vạn Nhân dân tệ đó.

Đúng là không có cách nào tập trung được tinh thần, Trương Dương buồn bã mở QQ không gian, đem “Quỳ hoa bảo điển” xem lại một lượt, dực vọng luyện tập bên trong thân thể vẫn phi thường mãnh liệt như trước, nhưng Trương Dương vẫn không chế được dực vọng cuồng bạo đó, click vào dấu X!

“Muốn luyện thần công, rút dao tự cung!”

Loại võ công này cho dù là tuyệt vời thâm ảo như thế nào đi chăng nữa hắn cũng không thể luyện, gia đình hắn chính là chỉ còn dựa vào mỗi mình hắn để nối dõi tông đường, hương khói cho tổ tiên ông bà!

Nhất là hiện tại tri thức võ thuật trong đầu đã đủ để hắn phải tiêu hóa trong một đoạn thời gian dài rồi, thế nên Trương Dương đối với “Quỳ hoa bảo điển” không hề cảm thấy hứng thú.

Xem tin tức một lát, rồi lật xem một số tin nhắn, không ngờ lại phát hiện Tiêu Di Nhiên đã gửi cho hắn mấy chục cái tin nhắn, mỗi tin nhắn là một câu chữ: “Trương Dương chết bầm, Trương Dương chết dẫm, Trương Dương đi chết đi...!”

Nhìn liên tiếp các câu “Trương Dương chết đi!”, hắn mới nhớ ra hình như gần đây vì mải luyện công mà quên mất chuyện bản thân đã đồng ý hứa hẹn với Tiêu Di Nhiên là bất kỳ lúc nào cứ gọi thì đến ngay.

Nick “Ta là người tốt”: -Tiêu Di Nhiên, gần đây ta hơi bận, xin lỗi nhé!

Trương Dương sau khi gửi tin nhắn đi lại cảm thấy buồn chán, vừa chuẩn bị đóng QQ rồi trèo tường trường học về đi ngủ, không ngờ Tiêu Di Nhiên ở bên kia đã lập tức trả lời thông tin.

Nick “Khinh Vũ Phi Dương”: -Trương Dương, người lên khi nào thế?

“Ta là người tốt”: -Mới lên thôi, người sao vẫn còn trên mạng?

“Khinh Vũ Phi Dương”: -Không ngủ được, chán...! Lúc muốn ngủ thì trường lại đóng cửa rồi, cứ lên mạng cả đêm, chẳng ngày mai cũng không có tiết.

“Ta là người tốt”: -Chán cái gì?

“Khinh Vũ Phi Dương”: -Không có gì, người đang ở đâu?

“Ta là người tốt”: -Quán Cafe’ Internet, còn người?

“Khinh Vũ Phi Dương”: -Ta cũng ở Cafe’ Internet, người vẫn ở chỗ đó chứ?

“Ta là người tốt”: -Ý, người không phải là có laptop ư? Sao còn muốn tới quán Net?

-Ta thích không khí ở quán Net!

Khi Trương Dương đang thắc mắc vì sao Tiêu Di Nhiên không trả lời thì nàng đã bước vào phòng, ngồi lên ghế của máy tính bên cạnh Trương Dương.

“Copy những bức ảnh ở bên trong vào USB cho ta!” Tiêu Di Nhiên đưa USB cho Trương Dương: “Trương Dương, người cả ngày bận gì thế? Làm cái gì thần bí mà đến lớp của người cũng tìm không thấy người?”

“Không, cả ngày ở trong ký túc xá ngủ thôi, lười chẳng muốn ra khỏi cửa.”

“Người ngủ cả ngày, có phải là làm chuyện xấu gì không?” Đôi mắt to tròn long lanh của Tiêu Di Nhiên đảo lên đảo xuống, nhìn đến nỗi làm Trương Dương phát sợ.

“Không không, không đâu... ta tải xuống cho người...” Trương Dương có chút sợ hãi khi đối nhân với Tiêu Di Nhiên.

Hai người trầm mặc một hồi, Trương Dương lại ngửi thấy hương vị trinh nữ sâu kín động lòng người...

“Trương Dương, người biết chuyện của tên Lữ Phi đó không?”

“Không biết!” Tim Trương Dương đột nhiên nhảy thót lên.

“Hôm qua ở tỉnh thành có tin tức, nói rằng xe của hắn đâm nhau với một chiếc xe tải ở trên đường cao tốc, xe bốc cháy, ài...” Tiêu Di Nhiên thở dài.

“Còn sau khi bốc cháy?” Tim Trương Dương lại giật thon thót, nếu Lữ Phi chạy thoát được thì đúng là to chuyện.

“Bị thiêu sống nên chết rồi!”

“A...” Trương Dương không khỏi thở dài một hơi.

“Ái ui! Người... người cóc ta làm gì?” Trương Dương ôm đầu.

“Người thì vui rồi, người ta chết nên người vui!” Tiêu Di Nhiên cau mày mắng.

“Không không... ta uống nhiều rượu quá, khó thở...”

“Hừ! Người cho rằng ta không biết người uống rượu ư, miệng đầy hơi rượu, hôi chết đi được...! Nói cho người biết, người cũng đừng cao hứng, Đỗ Tuyết mà người thích sau khi biết tin tức lập tức đi rồi, hơn nữa còn mang theo toàn bộ hành lý, ta nghĩ, nàng chắc sẽ không quay về trường đâu!”

“Nàng đi rồi...” Trương Dương sững sờ, chẳng qua lập tức liền minh bạch, hiển nhiên là Đỗ Tuyết rất yêu Lữ Phi, sau khi biết Lữ Phi chết rồi không có tâm tư để đi học nữa, điều này có thể hiểu được.

“Không vui à?”

“Không...”

“Người thật sự thích Đỗ Tuyết sao?”

Tiêu Di Nhiên đột nhiên có chút khấn trương nhìn Trương Dương, hai tay dùng sức nắm chặt lấy chéo áo, cảm giác của nàng đối với Trương Dương ngay cả bản thân mình cũng không thấu hiểu rõ ràng, thế nhưng nàng rất muốn biết Trương Dương rốt cuộc có thích Đỗ Tuyết hay không.

“Không!”

“Người không phải là lừa ta chứ?” Tiêu Di Nhiên đột nhiên thở phào, cả người buông lỏng không còn căng thẳng nữa, rồi ngày thơ cười nói.

“Cho người...”

Trương Dương rút USB ra đưa cho Tiêu Di Nhiên, quay đầu nhìn nụ cười tươi như hoa của nàng, đột nhiên trở thành ngây ngốc, ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào khuôn mặt kiều diễm ấy, nụ cười rạng rỡ ấy dường như biến cả căn phòng u ám này trở nên tươi sáng hơn.

“Nhìn cái gì?” Tiêu Di Nhiên trừng mắt nhìn Trương Dương.

“Người rất đẹp...” bên trong thần kinh và huyết quản của Trương Dương đầy hơi men nồng, trong con mắt là một khoảng mơ hồ, dường như cả thế giới chỉ còn lại khuôn mặt ở phía trước, khuôn mặt này khiến cho hắn phải nằm mơ giữa ban ngày, khiến hắn đau khổ tương tư suốt ba năm, chỉ vì tâm lý tự ti thủy chung khiến hắn không dám biểu lộ, chỉ có một biện pháp là nhìn lên, chụp lên hơn trăm ngàn bức ảnh để tự an ủi bản thân, khuôn mặt này bỗng đang hiện hữu trước mắt, như đóa hoa Bách hợp nở rộ tươi thắm ngát hương!

“Mồm mép lém lỉnh...” Tiêu Di Nhiên khẽ cười, ngón tay trắng xanh ấn lên đầu Trương Dương.

Đột nhiên!

Tay Trương Dương giống như thiểm điện, nắm lấy bàn tay Tiêu Di Nhiên còn chưa kịp rút lại...

Đột nhiên, thời gian và không gian giống như ngưng đọng, Tiêu Di Nhiên ngẩn ngơ ngây ngốc nhìn Trương Dương nhẹ nhàng hôn lên ngón tay nàng, nàng cảm nhận được khí tức nam nhân nồng đậm của Trương Dương, rồi nàng nhớ tới lúc ở kí túc xá bị Trương Dương phi lễ, cả người Tiêu Di Nhiên dâng lên cảm giác vô lực... mềm nhũn nhu nhuyễn... không còn hơi sức nữa!

69. Chương 69:gặp Lại

Thời gian dài đằng đẳng!

Thời gian rất ngắn ngủi !

Trương Dương kéo tiêu di nhiên từ trên ghế đứng dậy,cánh tay tràn đầy sức mạnh ôm lấy eo tiêu di nhiên, ,Trương Dương đã hoàn toàn chìm đắm vào cảm giác như trong mộng ảo,g giống như bản thân đang mơ một giấc mơ xa vời với không thể với tới được.

Hắn không dám mở mắt, hắn sợ thời khắc ngày nhớ đêm mong này một khi mở mắt ra sẽ biến mất, miệng hắn tìm kiếm,tìm kiếm cội nguồn của hơi thở thơm như hoa lan ấy, hắn cảm giác được trái tim trong lồng ngực của thân thể mềm mại kia đang đập rộn rã, hắn cũng cảm giác được một mùi thơm dịu khó quên....

Tìm được rồi!

Không đúng!

Trương Dương đột nhiên mở mắt, chỉ thấy mấy ngón tay mềm mại trắng nõn đang đang chặn trước miệng Tiêu Di Nhiên, đôi mắt Tiêu Di Nhiên tựa như trăng rằm, tràn đầy xuân ý.

“Hí hí.....Không cho người hôn, người đi mà hôn Đỗ Tuyết của người,còn nữa, ta ghét mùi rượu.....”

Tiêu Di Nhiên đánh nhẹ vào ngực Trương Dương hai cái, sau đó đẩy Trương Dương ra che miệng cười rồi chạy ra khỏi phòng ,lưu lại hương thơm khắp phòng.

“ha ha ha.....dát....”

Cảm nhận được mùi thơm dịu trong không trung, Trương Dương đột nhiên mừng như điên, hắn cho dù là một con heo ngốc cũng biết mình đã có hi vọng rồi, bất quá, tiếng cười điên cuồng của hắn lập tức im bặt, bởi vì, nơi này là quán Internet.

Ai!

Nếu như không uống rượu có phải tốt hơn không? Trương Dương vẫn có chút buồn bực, há mồm hà hơi rượu trong miệng ra.

Rất nhanh,Trương Dương liền nằm trên hai cái ghế rồi ngủ,cái ghế rất ngắn,nhưng Trương Dương lại ngủ rất thoải mái, trong mơ, hắn tựa hồ cảm thấy có người đắp một bộ y phục lên trên người hắn.

Giấc ngủ này, hắn ngủ thẳng căng đến giữa trưa mới tỉnh lại, sau khi tỉnh lại, quả nhiên trên người có một cái áo khoác màu trắng, là của Tiêu Di Nhiên.

Con người gặp việc vui thì tinh thần sáng khoái, sau khi Trương Dương mừng khắp khởi ăn bữa trưa xong liền đi thẳng đến ký túc xá tắm rửa, tiếp đó lại đi thẳng đến thư viện,bình thường đồ trường đều là làm việc vào ban đêm, nên Trương Dương cũng không vội, hưởng chi, hắn bây giờ còn đang trong thời gian học tập, cũng không có ai nói với hắn phải lên lớp vào lúc nào.

Đương nhiên, nguyên nhân chân chính khiến cho Trương Dương lười biếng là vì hắn không hề coi chuyện ở đồ trường là một việc, đơn giản chỉ làm lấy lệ với Tiêu Viễn Hành mà thôi.

Trương Dương tới thư viện là muốn tìm vài quyển sách mang đến đồ trường xem, thẻ thư viện hắn mấy trước đã làm lại rồi.

Trong thư viện,thời gian của Trương Dương tựa hồ không bao giờ đủ,vừa xem vừa tìm, bất tri bất giác đã tới lúc ăn cơm tối, Trương Dương có chút thấy đói bụng nên lúc này mới nhớ là phải đi rồi.

“Đồ phiên toái nhà người...”

Trương Dương đem mấy quyển sách đặt trước bàn làm việc của lão bà, lão bà vẫn như trước vùi đầu sắp xếp lại sách vở, tay rất đều, gọn gàng ngăn nắp, bên cạnh hẳn chính là giáo sư số học, bọn họ tựa hồ đang nói cái gì đó.

Lão bà cũng không ng, h”ng đầu lên, ghi chép rất nhanh, Trương Dương mặc dù cảm kích lão xử nữ này lần trước giúp hắn, nhưng Trương Dương cũng là người không thích nói chuyện, mà lão xử nữ cơ hồ từ sáng đến tối đều nói không tới vài câu, tất nhiên, Trương Dương ngay cả cơ hội nói một tiếng cảm ơn cũng không có.

“Trương Dương, ăn cơm chưa?”

Đang lúc Trương Dương muốn đi thì lão giáo sư đứng ở đằng sau lão xử nữ đột nhiên gọi.

“A.....Chuẩn bị đi ăn....”Trương Dương chút không hiểu, mặc dù ở thư viện này thường xuyên thấy lão đầu này, nhưng hẳn từ trước tới nay chưa từng trao đổi, không ngờ rằng lão lại biết tên mình.

“Ta biết người không muốn một mình cùng ta ăn cơm, nếu thế kêu Trương Dương cùng ăn nhé?”Lão đầu ra hiệu bảo Trương Dương chờ chút rồi cúi đầu nói với lão xử nữ.

Lão xử nữ giống như không nghe thấy gì, vẫn vùi đầu vào công việc như cũ.

“Phỉ Phỉ, vài ngày nữa ta phải tới Mỹ, sau này cũng muốn định cư ở Mỹ, chắc hẳn, cả đời này cũng không còn gặp được vài lần nữa đâu, ta biết người vẫn còn nhớ đến người kia, ta cũng không mưu cầu xa xôi gì cả, chỉ hy vọng có thể cùng người ăn một bữa cơm, mặt khác, ta cùng Trương Dương cũng có chút chuyện, ba người chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm được không? Lão đầu vẻ mặt cầu xin nói.

“Được rồi!”

Sau một hồi trầm mặc, lão xử nữ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trương Dương sau đó rút cục cũng đứng lên, đi tới bên trong thư viện thấp giọng dặn dò với người quản lý khác vài câu rồi sau đó đi ra.

“Trương Dương, ta mời người ăn cơm, còn có chút sự tình cần nói với người.”Lão nhân thấy lão xử nữ đi ra, nhất thời mừng rỡ, vẻ mặt kích động nói với Trương Dương.

“A.....”

Làm cho Trương Dương bất ngờ chính là tao lão đầu lại có một chiếc bôn tri (xe đua??) 600 mới tinh, lão bà vẫn trầm mặc, ba người cũng không nói chuyện, sau khi ngồi trên xe liền đi thẳng tới phòng ăn của một nhà khách 4 sao.

Nhìn lão đầu vẻ mặt ân cần mở cửa cho lão bà, cả người Trương Dương không khỏi nổi cả da gà, đứng tuổi rồi, có cần phải như thế không? Bất quá, Trương Dương vẫn bị phong độ của lão đầu và lão bà làm cho cảm phục, vô luận là lão đầu hay lão bà, bọn họ đều có một loại khí độ làm cho người ta không dám khinh thị, một loại khí độ vô cùng tự nhiên, đặc biệt là lão bà, vô cùng ung dung thư thái, Trương Dương không biết hình dung thế nào, phong cách? Sang trọng? Đều có cả.....

Tựa hồ, đây không phải ăn cơm, lão đầu và lão bà tùy tiện chọn vài món ăn, ngược lại Trương Dương như nắm được cơ hội trăm năm khó gặp, thấy lão đầu dùng bôn tri đi tới thì đã biết là ông chủ giàu có, Trương Dương tuyệt đối sẽ không vì lão đầu mà tiết kiệm.

“Trương Dương đồng học, xin chào, đồng học bên trong trường đều gọi ta là Lâm giáo sư, người cũng gọi ta là Lâm giáo sư đi.”

Sau khi gọi món ăn xong, lão xử nữ vẻ mặt lạnh lùng, lẳng lặng ngồi, con mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ không muốn nói chuyện, mà lão đầu không muốn tế nhị, nhiệt tình nói chuyện với Trương Dương.

“A.....chào Lâm giáo sư.”Trương Dương không biết nói gì, trả lời xong sau đó liền cúi đầu LA, lật quyển sách trong tay.

“A a, Trương Dương đồng học, người rất thích số học?”

“Cũng thích.”

“Trương Dương đồng học, không biết người có hứng thú sang Mỹ du học không?”

“Không có tiền, cũng không muốn đi.” Trương Dương không chút nghĩ ngợi liền trả lời.

“Khái khái...vậy thật đáng tiếc, nếu người bằng lòng sang Mỹ du học, ta có thể cung cấp tất cả điều kiện cho người, kể cả kinh tế, ta là giáo sư của học viện Harvard đã nghỉ hưu, nếu người nguyện ý.....” Lão nhân dẫn dụ nói.

“Havard.....vẫn không đi đâu....” Trương Dương trước tiên lưỡng lự sau đó vẫn cự tuyệt, nếu như sớm nói vào một ngày trước hẳn có thể sẽ đồng ý không chút do dự, tới trường đại học chuyên sâu nổi tiếng nhất thế giới là ước mơ của đại bộ phận sinh viên Trung Quốc, Trương Dương cũng không ngoại lệ, nhưng bây giờ Trương Dương lại không quan tâm nữa, bởi vì, hẳn đã có Tiêu Di Nhiên.

Lão nhân vẻ mặt thất vọng, dựa theo cách nghĩ của lão, chỉ cần lão đưa ra điều kiện, gần như không ai có thể cự tuyệt, vậy mà đứa nhỏ đối diện này chỉ lưỡng lự một lát sau đó lập tức cự tuyệt, điều này khiến cho lão có cảm giác rất thất bại.

Lại là trầm mặc một hồi, bất quá, lão nhân dường như không muốn mất đi cơ hội cuối cùng này.

“Phỉ Phỉ, người ở thành phố C cũng đợi hơn mười năm, nếu hẳn vẫn còn sống, khẳng định cũng yên bề gia thất rồi, nếu không.....” Lão đầu vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Tuổi thanh xuân trân quý nhất của ta đều đã lãng phí vào việc đợi chờ, bây giờ già rồi, cần gì phải để ý nữa? Lâm giáo sư, ta vô cùng cảm tạ ơn cứu mạng của người đối với ta, nhưng chúng ta không có cơ hội, sau này, không nên đề cập nữa.” Lão bà nhẹ nhàng uống một ngụm trà, ngữ khí bình thản như nước.

Lão nhân vẻ mặt buồn bã.

Chờ đợi!

Hơn mười năm rồi!

Trương Dương cảm giác đầu mình ứa đọng máu.

“Phỉ di, bà thích súng không?” Trương Dương không chế hưng phấn, cố gắng đè nén thanh âm của mình.

Đột nhiên, không khí đều phẳng phất như trở nên lạnh giá, đôi mắt lão bà vốn đang bình thản đột nhiên trở nên sắc bén, Trương Dương thấy được không khỏi rung mình, nhớ ra rồi, nhớ ra rồi, chính là cảm giác này, đúng, chính là cảm giác này, lúc hẳn và Lữ Phi ở trong thư viện thì lão bà chính là có loại ánh mắt này, khi lão đầu thấy được ba người vùng khác cũng chính là ánh mắt này.

Lão đầu nói qua, đây là một loại ánh mắt săn mồi.....

“Phỉ di.....xin người, nói cho ta biết đi, rất quan trọng đó.”

Nhìn ánh mắt thuần khiết ngây thơ của Trương Dương, lão bà trầm mặc rất lâu, cuối cùng cũng gật gật đầu.

“Bà biết cao ốc XX không?”

Vẻ mặt lão bà đột nhiên biến sắc, trên mặt nổi lên màu hồng quý dị, đột nhiên đứng lên, Trương Dương cảm thấy thân thể lão bà đang run rẩy.....

“Phỉ di, người chờ ta, nhất định phải chờ ta, một giờ.....không không.....hai giờ.....”

70. Chương 70:đóng Gói

Đây là một loại biến hóa làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ, chỉ trong nháy mắt, lão bà này dường như thay đổi hoàn toàn.

“Ta chờ người, hơn mười năm cũng đã chờ rồi, huống chi là hai giờ?” Lão bà ánh mắt như nước.

“ý ý, bà nhất định phải đợi, nhất định, thời gian có thể hơi lâu, bà nhất định phải đợi nhé.....”

Lão bà nhẹ nhàng uống ngụm trà, chậm rãi ngồi xuống, đôi mắt tựa như sương mù nhìn Trương Dương, khẽ gạt đầu một cái, Trương Dương cảm giác được trong đôi mắt và động tác bao hàm sự kiên định.

Khẩn cấp, khẩn cấp a!

Trương Dương quên hết tất cả, từ trong phòng xông ra đường bắt taxi, hắn chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất để đi đến hiệu sách Hồ Đồng Khẩu.

Lão đầu vẫn nằm ngủ ở trên ghế, trên người vẫn đắp một cái thảm màu hồng đã cũ nát, đôi mắt hé mở một nửa, ánh nắng chiếu trên người lão đầu làm cho người ta có cảm giác cô độc, đương nhiên, cái thảm hồng cũ nát kia là thủ phạm đầu sỏ, đây là nhận định của Trương Dương.

“Lý bá, Lý bá, dậy đi, nhanh dậy đi, ta biết ông không ngủ...” Trương Dương nắm chặt cánh tay gầy trơ xương của lão đầu rồi lay lay.

“Uy uy.....tiểu tử, người có biết tôn trọng người già hay không? Lão nhân gia ta một nắm xương già, chịu không nổi thanh niên lôi qua lôi lại như vậy đâu...” Thân thể nhẹ bẫng của lão nhân đều bị Trương Dương nhắc lên, nhất thời giận dữ nói.

“Lý bá, Lý bá, tắm rửa đi, tắm rửa đi....” Trương Dương kéo lão đầu đẩy ra ngoài cửa, tiện tay kéo cầu dao cửa hiệu sách xuống.

“Tiểu tử, người làm cái gì vậy, lão tử vừa rồi mới tắm rửa xong.” Lão đầu bị Trương Dương làm cho buồn bực muốn chết.

“A....vậy không cần tắm rửa nữa, trên người lão có tiền không?” Trương Dương nhìn nhìn bộ quần áo có vẻ cũ kỹ trên người lão đầu hỏi.

“Tiểu tử, trên người đại gia tiền còn rất nhiều, nhưng, tìm ta vay thì không có cửa đâu, trừ phi....!” Lão đầu vẻ mặt quái dị từ trên người rút ra một cái card vàng nói.

“Ân ân, có tiền là được rồi, cửa này cũng đừng khóa nữa, mấy quyển sách rách nát của lão không ai cần đâu, lão cũng đừng có “trừ phi trừ phi” với ta nữa, nhanh lên!”

Trương Dương giống như là bắt cóc lão đầu tới đường dành cho người đi bộ, khiến cho lão đầu sưng sờ không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Trương Dương quyết tâm không nói. Đương nhiên, lão đầu cũng rất muốn phản kháng, thế nhưng tay Trương Dương tựa như vòng sắt, sát thủ trên tay không có súng đúng là bi thảm và đáng thương.

Thân thể Trương Dương mặc dù không coi là cường tráng, nhưng đủ cao, mà lão đầu lại gầy trơ xương, Trương Dương tóm lấy lão đầu dễ dàng tựa như xách một con gà con, đương nhiên, lão đầu cũng không thật sự giãy dụa, gần đây ở chung một thời gian, lão đã phi thường hiểu rõ tính cách Trương Dương, nếu không có chuyện trọng đại phát sinh, Trương Dương tuyệt đối sẽ không làm như thế này, chỉ là, lão đầu vắt hết óc suy nghĩ cũng nghĩ không ra đã phát sinh chuyện gì trọng đại.....

Cuối cùng, khi lão đầu hận không kiếm được một khẩu súng ngắn bắn chết Trương Dương, thì hai người đã đi tới một cửa tiệm có nhãn hiệu nổi tiếng trên đường dành cho người đi bộ, nói là nổi tiếng nhưng thực ra cũng chỉ là tương đối mà thôi, cũng chính là nhãn hiệu đại chúng trong nước, bởi vì nguyên nhân kinh tế, nên Trương Dương đối với chuyện nghiên cứu về ăn mặc ít đến đáng thương.

“Có người sống không? Hai người lại đây!”

Trương Dương đoạt lấy chiếc card vàng trên người lão đầu, cầm chặt trong tay rồi đi vào cửa, hét lớn, tỏ ra bộ dáng của một đại gia có tiền.

“Tiên sinh, có thể giúp đỡ gì cho ngài không?” Một nữ nhân bộ dáng quản lý liền đi tới, nhú mào, hiển nhiên, nàng không coi Trương Dương và lão đầu là khách hàng, bởi vì, vô luận là hình tượng hay cách ăn mặc của Trương Dương hay lão đầu, hoặc khí chất, đều không giống với các ông chủ quen tiêu tiền trong cửa hàng, đương nhiên, người có thể làm quản lý tự nhiên không phải người bình thường, sự kiên nhẫn và khí độ không phải thường nhân có thể so sánh được, ngoài mặt cũng không lộ ra rõ ràng..

“Ân, cho các người nửa giờ, đem toàn bộ y phục trên người lão cởi xuống, nhớ kỹ, cần chính quy một chút, phải là đồ Tây, tốt nhất đắt tiền nhất, nhanh lên, nửa giờ thôi!” Trương Dương nhìn chiếc đồng treo tường nói.

“Người điên rồi, đắt tiền nhất?” Lão đầu bưng bưng tức giận, đây chính là tiền đường lão của lão.

“Hắc hắc, nghe ta đi, đúng vậy, hôm nay hãy nghe ta một lần, nếu như lão trách ta, ta cam đoan sẽ trả lại cho lão gấp mười lần số tiền đã tốn.” Trương Dương hắc hắc cười nói.

“Người có tiền trả lại sao?” Lão đầu khinh thường hắc hắc cười nói.

“Khái khái, ta không có tiền, ta có thể đi thắng.....” Trương Dương gần như là nín thở, cũng may mà nhanh trí trong lúc vội vàng..

“Nêu vậy, bản đại gia cũng muốn xem người chơi trò gì, nhìn cái gì mà nhìn? Nhanh lên, tốt nhất, đắt tiền nhất, vừa vặn nhất, đều mang hết lên.....” Lão đầu không phải thiếu cận như Trương Dương, người đã già thì giống như quỷ thành tinh, tự nhiên nhìn thấy được sự khinh thường trong đôi mắt người quản lý

“Vâng vâng....”

Lão nhân trong thành phố chưa có cái gì là chưa gặp qua, trong lúc nói chuyện tự nhiên có một cỡ uy thế hơn người, mấy nhân viên bán hàng và quản lý này vốn không coi lão vào đâu, nhưng quản lý bị lão đầu hét một cái, giật nảy mình, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, đột nhiên phát hiện, lão già lúc đầu có chút nhếch nhác hèn mọn này đột nhiên biến thành cao lớn, trong đôi mắt ẩn hiện uy thế, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

Ngay lập tức, hiệu suất của mấy người bán hàng trỗi dậy, cầm y phục, cầm giày da, đo kích cỡ, giới thiệu màu sắc, vô cùng bận rộn.

Tốc độ quả nhiên rất nhanh, chỉ mười mấy phút, dưới sự “đóng gói” của một đám nhân viên bán hàng có thể coi là chuyên nghiệp, tài sản cũ kỹ trên người lão đầu đã hoàn toàn được cởi xuống.

Lúc lão đầu từ trong phòng thay đồ đi ra, cả cửa tiệm đều rơi vào trong im lặng.

Đây là lão đầu cả ngày nằm ở trên trường kỷ, nhắm mắt giả vờ ngủ đây sao?

Trương Dương xoa xoa con mắt, trợn mắt há mồm nhìn lão đầu từ bên trong đi ra, ngay cả mấy nhân viên bán hàng và quản lý cũng ngơ ngác nhìn, đây là lão già lúc đầu nhếch nhác đó sao?

Lão nhân mặc một bộ quần áo màu cà phê, sơ mi màu trắng đục, ca-vát màu vàng, một đôi giày da màu nâu bóng lộn.....

Đương nhiên, cái này không phải trọng yếu, mà quan trọng chính là khí độ ổn định an nhàn, không chút nào vì thay bộ đồ Tây mà lộ ra vẻ câu thúc, trong khi gơ tay nhấc chân đều có một loại dáng vẻ ung dung.

Trương Dương có thể khẳng định, lão đầu khi còn trẻ là một suất ca cực kỳ đẹp trai!

“Thế nào?” Lão đầu đi tới trước mặt Trương Dương hồ hững cười, cách nói năng giương như biến thành một người khác

71. Chương 71: thượng Vị Giả

“Uhm, vậy phiền tiểu thư cắt mấy cái móc quần áo giùm ta một chút.” điều làm cho Trương Dương không thể hiểu nổi chính là lão đầu nói chuyện không có ý tứ như trước lại trở nên khách khí lịch sự làm cho người cảm thấy một loại hương vị nho nhã.

“Tốt, tốt lắm.”

Mụ quản đốc nọ khom người, vội vàng chạy về phía quầy cầm một cái kéo lật tất cả mấy bộ quần áo lên, lấy kéo cắt sạch hết mấy cái móc, lúc này quản đốc có chút không dám coi thường lão đầu nữa, quần áo đều là do lão đầu tự mình phối hợp. Từ điểm này có thể thấy được trình độ của lão đầu này ko hề tầm thường, quan trọng nhất chính là lão nhân này tuyệt đối không phải là lão nông dân nhà quê, từ cái yêu cầu lập tức

phải cắt bỏ toàn mặc là nhìn ra được hẳn không phải là loại người khoe khoang mua quần áo xong không được đem mặc dán trước trán lờ mọi người ...

“Lý Bá, cháu có cảm giác là lạ” hai người ra khỏi cửa hàng, Trương Dương nhin không được nói.

“Cái gì lạ?” lão đầu chậm rãi đi, trên mặt nổi lên một tia tươi cười làm cho người ta thấy ấm áp.

“Cháu nhớ người..... khực khực..... người rất thô lỗ.....”

Lão đầu từ mi thiện mục, thở dài một tiếng chậm rãi chấp tay đi bộ trên đường cang tạo ra cho Trương Dương một loại ảo giác, có còn là lão hàng sách kia cả ngày mặc khổ xái lưng, một lão già ốm yếu? Đây rõ ràng chính là một người rất có thành tựu trong đời mà!

“Hảo, hôm nay ta đã nói ngươi muốn ta thay đổi y phục, dám chắc có chuyện trọng yếu phi thường xảy ra. Nếu vậy ngươi cũng cần chú ý tầm quan trọng của vẻ ngoài, ta cũng thuận tiện giảng cho ngươi một chút..... rất nhiều người nói quần áo hợp với người nhưng mà ta cho rằng người hợp với quần áo. Tỷ như ta tại thư điểm cả ngày nằm ngủ ở trên ghế không phải tiếp xúc để mua bán như ở cửa hàng tạp hóa, ngươi không thể yêu cầu ta cùng bọn họ nói chuyện khách khí lịch sự? Đương nhiên, không phải nói ta làm ko được nếu người cả ngày cùng một tên đồ tể giết heo khách khí lịch sự, mọi người nhìn vào tưởng ngươi bị thần kinh, ít nhất bọn họ sẽ không cho rằng ngươi giống như họ ***.....”

“Oh” Trương Dương trầm ngâm gật đầu.

“Ta tại thư điểm chỉ là một lão đầu mà thôi, ta hay mặc khổ xái lưng ăn cơm hộp, tiếp xúc với đủ loại người, cho nên bề ngoài bề bối như vậy mới thỏa đáng, ta phải mặc quần áo phù hợp với thân phận của ta!”

“Bây giờ, ta mặc tây trang hàng hiệu có thể có việc phi thường trọng yếu chờ ta, ta tự nhiên cũng muốn phải mặc quần áo loại này, mặc vào long bào mà không giống thái tử thì còn không bằng mặc khổ xái xuyên lưng cho sang khoái.”

“Trương Dương, chúng ta duyên phận ko tệ, không bao lâu nữa ta sẽ đi Phi Châu, trở lại hay ko còn chưa biết, ngươi là người thứ nhất làm ta qua nhiều năm như vậy hưng phấn, với tài năng của ngươi, ta không cách nào đoán trước được tương lai ngươi, bất quá có thể dám chắc chỉ cần ngươi không chết ngươi sẽ thành trở thành 1 tam lưu sát thủ, bởi vì quen biết ngươi mà ta cảm thấy vô cùng vinh dự.....”

Trương Dương trên mặt nóng rần, chính là lần đầu tiên có người khen ngợi hẳn như thế, điều này làm cho hẳn vô cùng xấu hổ. Trương Dương không chí lớn cũng không muốn nghĩ quá loại... cuộc sống giang hồ đao phong nhảy múa hẳn chỉ muốn ngắm trọn nữ nhân vui vẻ khoái lạc cả đời.

“Trở thành một sát thủ, sát thủ là ai? Sát thủ chính là kẻ phải ẩn núp ở nơi âm u, bắn ra tử đạn giết người. Đây là sát thủ. Để làm một sát thủ, đầu tiên cần phải biết ẩn dấu ra sao, che giấu hành tung làm cho mình biến mất ko còn tăm hơi trong biển người, để làm được như thế ngươi phải có thể biến thành bất cứ ai: phú hào, hoa hoa công tử, cao quan, bình dân, thậm chí làm khát cái..... ngươi làm cho người khác không nhớ được ngươi, không nhận ra ngươi, không cách nào tìm được ngươi, vậy ngươi đã thành công rồi, ngươi có thể làm một sát thủ đủ tiêu chuẩn!” lão nhân trên mặt tựa hồ có một tia thất ý.

“Ta không muốn làm sát thủ.....” Trương Dương thấp giọng nói thầm.

“Ha ha, không muốn làm sát thủ? Vậy ngươi muốn là người bán hàng? Khoa học gia? Văn học gia? Hay là quan chức? Đứa nào vừa nãy mới nói với ta là biết rất nhiều thứ, làm người bán hàng tự nhiên phải biết thuyết phục người, gặp quỷ kể chuyện ma quỷ, nếu ngươi viết sách cũng phải có lịch duyệt tri thức phong phú, nếu không có mặc dù ngươi văn phong xuất chúng nhưng tả cái gì cũng sẽ nhợt nhạt ko thực tế, cuộc sống mới là nguồn suối nguồn chân chính của viết lách, còn muốn làm quan, chờ một chút ta không nói ngươi cũng nghĩ ra được, phải ra vẻ bề trên biến hóa.....”

“Bề trên, biến hóa.....” Trương Dương ngờ ngác nhìn lão đầu chấp tay chậm rãi mà đi phía trước trong lòng không khỏi giật mình phảng phất từ lời này khiến cho trí nhớ tư duy của mình máy động

“Ha ha, lời này chỉ là đại khái, khi ngươi đạt đến một tầng thứ, một lời nói sẽ là nhất ngôn cửu đỉnh, lúc đó sẽ chánh thức trở thành thượng vị giả, vung tay lên ngàn vạn người sẽ nghe lời ngươi, vung tay lên sẽ

làm cho thế giới nổi cuồng phong, bọn họ đều nhất ngôn cửu đỉnh... Từ trước đến nay chưa có ai dám mạo phạm bọn họ. Đó mới chính thức là thượng vị giả.”

“Có loại người này sao ?” Trương Dương không khỏi nhin được những mày hỏi.

“Ha ha, có trong lịch sử, vũ lực có Sở bá vương Hạng Vũ thế lực bao trùm thiên hạ quét sạch mọi chướng ngại. Văn có Gia Cát Lượng cười nói phẩy quạt đốt triệu quân địch (trận Xích Bích), ‘kế không thành’, uống rượu tấu nhạc, đẩy lui vạn binh, bọn họ hoặc dựa vào vũ lực, hoặc dựa vào trí lực, đương nhiên bọn họ cùng thượng vị giả vẫn còn có chênh lệch nhất định.” lão nhân quay đầu lại cười nói.

“A..... còn có chánh thức thượng vị giả?” Trương Dương trợn mắt há hốc mồm, hẳn bội phục nhất trong lịch sử là các nhân vật như Hạng Vũ cùng Gia Cát Lượng, nghĩ không ra tại sao trong mắt lão đầu còn không tính họ là thượng vị giả chân chánh.

“Sở Bá Vương dùng sức, Gia Cát Lượng dụng kế, nhưng là bọn họ đều có một khuyết điểm chung, đó chính là bọn họ không phải vương giả, chánh thức thượng vị giả phải là vương giả không ai có thể ước thúc bọn họ, không ai khống chế bọn họ, bọn họ ngửa tay làm mây lật tay làm mưa, bọn họ không chỉ làm cho người ta kính ngưỡng, mà còn làm cho người sợ hãi!”

“Có ai?”

“Ha ha, nói đến thượng vị giả vậy có nhiều lắm nhiều lắm, trong lịch sử, các khai quốc hoàng đế đều cũng xem như thượng vị giả, ta không nói nhiều, cận đại hiện nay chính là lãnh đạo Trung Quốc đầu tiên của chúng ta, không có hẳn cũng không có Trung Quốc như bây giờ, đương nhiên vẫn còn tồn tại rất nhiều tranh luận. Bất quá cũng không ảnh hưởng nhiều. Trong lịch sử có nhiều vị thượng vị giả hùng tài đại lược, thống nhất Trung Hoa. ”

”Đó là, đó là là Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ, Đường Tông, Tống Tổ.’

“Ha ha ha, đứa trẻ rất có triển vọng! Uhm, nhân vật hiện đại mà người vừa nói cũng đúng đấy, được rồi người muốn ta thay quần áo làm gì?” lão đầu chuyển đề tài, đột nhiên hỏi.

“A a.....ô ô..... lão đầu đáng chết, nghe người bốc phét thiếu chút nữa quên chuyện chính, mau mau, thăm rồi thăm rồi đã quá hai giờ rồi” Trương Dương đột nhiên nhớ tới còn có người chờ tại tửu điểm nhất thời khẩn trương đi vài bước đến ngã tư đường vẫy taxi, vừa vẫy có một chiếc ngừng lại.

72. Chương 72: Đoàn Tụ

“Ngay ở tửu điểm XX, đi tới thì biết.”

Trương Dương mở cửa xe taxi cơ hồ là nhét lão vào, lão đầu buồn bực đến hộc máu, tây trang chính là vừa mới mua lúc nãy a, toàn bộ đồ này hồi nãy hẳn tiêu hết một vạn tệ. Mặc dù lúc nãy trả tiền lão đầu vẻ mặt lạnh nhạt thông dong nhưng trong lòng lại rất là đau xót.

Sau khi vào tửu điểm, lão đầu lại khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt, mặc cho Trương Dương có kéo hẳn thế nào hẳn cũng chậm rãi mà đi.

“Đứa nhỏ nhớ kỹ, phải tỉnh táo, tỉnh táo, mặc kệ bất kể có phát sinh chuyện gì, tỉnh táo là quan trọng nhất!”

Lão đầu khe khẽ vỗ vỗ đầu Trương Dương, làm cho Trương Dương bực tức cắn răng nhưng là không thể tránh được, ở trong quán làm chuyện ồn ào đích xác không ra thể thống.

“Phỉ Di, người nhìn xem ai đó đang tới?”

Trương Dương dừng mảnh bước vào cửa, lão bà vẫn lẳng lặng ngồi ở trên ghế như cũ mà Lâm giáo thụ nọ vẻ mặt tâm sự trùng trùng hai mắt ngơ ngẩn nhìn thức ăn trên bàn đã nguội lạnh.

Ngay lúc Trương Dương đẩy cửa bước vào, lão đầu với bộ dáng ôn văn nho nhã đi bộ đến.....

Bỗng nhiên!

Không khí như đọng lại, thời gian như đình chỉ lại, tựa như trải qua một ngàn năm, qua trăm ngàn năm, mà lúc này Trương Dương cũng hưng phấn tới đỉnh điểm, trái tim đập thành thịch hần chưa bao giờ nghĩ tới tình yêu chờ đợi

Không ai biết trải qua bao lâu, hai người nhìn nhau chăm chăm phảng phất như hai đạo thiểm điện chiếu vào nhau trong không trung, lão nhân cùng nữ nhân trước ngực kịch liệt phập phồng, Trương Dương có thể cảm giác được thân thể bọn họ hai người đều đang run rẩy.

“Người còn sống?!” lão đầu hỏi một câu vô nghĩa.

“Ta còn sống! Người thì sao?” lão bà nói làm cho Trương Dương muốn học máu, căn bản không có loại đối thoại như thế này mà.

“Ta cũng còn sống, kỳ thật ta biết người còn sống.”

“Uhm, ta cũng tin tưởng người còn sống!” lão bà gật đầu khẳng định.

Lão đầu cũng không có vui mừng như điên chạy lại ôm lấy lão bà như Trương Dương tưởng tượng, mà thân thể vẫn đứng ở cửa như cũ khe khẽ đưa tay vẫy nữ nhân, nữ nhân nọ sắc mặt đỏ ửng chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi tới choàng tay ôm lấy lão đầu, tựa đầu lên ngực lão đầu phảng phất như một cô gái mười bảy, mười tám tuổi vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc ngượng ngùng.

Nhìn hai người khe khẽ ôm nhau, Trương Dương cảm giác mũi có hơi sịt sịt con mắt có điểm mờ đi.....

Mười tám năm chờ đợi!

Mười tám năm tìm kiếm!

Mười tám năm cô độc!

Mười tám năm kiên trì, rốt cục, cũng được hồi báo.....

“Trương Dương.”

“Oh.....” đang khi Trương Dương cúi mắt một thanh âm khe khẽ phát ra bên lỗ tai hần, tựa hồ thanh âm này không đành lòng phá vỡ không khí hạnh phúc đó.

“Nếu người thay đổi ý kiến có thể tìm ta, đây là địa chỉ cùng điện thoại của ta ở Mỹ.”

...

Lão nhân đưa cho Trương Dương tấm danh thiếp khe khẽ vỗ vỗ vai Trương Dương bước đi..... Trương Dương không nhìn thấy sắc mặt lão nhân, nhưng là hần cảm giác lão nhân nọ trong nháy mắt trở nên già nua cùng cô độc, tấm lưng kia tang thương vô cùng, tựa hồ thân thể cũng trở nên mệt mỏi, lão nhân khe khẽ lách qua hai người nghiêng người khe khẽ đi qua biến mất ở ngoài cửa.....

Hỏi thế gian tình là gì?

Một người thống khổ luôn tốt hơn ba người cùng thống khổ a ! Ai.....

Trương Dương lắc đầu, sờ sờ cái mũi, lập tức hóa bi thương thành đói bụng ngồi vào ghế bắt đầu ăn như sói nuốt như hổ, trên bàn đầy đồ ăn không thể lãng phí a !

Thức ăn mặc dù đã lạnh nhưng là Trương Dương vẫn ăn rất ngon lành.

“Ăn no chưa?”

“A a.....” Trương Dương bị lão đầu đột nhiên vỗ vào lưng, thức ăn trong miệng liền phun ra ngoài.

“Ăn no rồi, ăn no rồi.”

Trương Dương đứng lên quay đầu lại nhìn chỉ thấy lão bà vẫn ôm lấy lão đầu mỉm cười nhìn hần.

“Đi thôi, theo ta trở về thư điểm.” lão đầu đi ra ngoài trước mở cửa cho lão bà, tất cả động tác tự nhiên không có chút giả tạo, mà lão bà cũng on lững lại chờ đợi phảng phất như mười tám năm chia lìa ko có chút nào ảnh hưởng đến sự ăn ý giữa bọn họ.

Sau khi lên xe lão đầu móc điện thoại.

“Thất ca, ta phải đi.”

Lão đầu nói một câu, sau đó không nói gì mà trong điện thoại vẫn không có tiếng trả lời, Trương Dương vốn là đang ngắm cảnh đêm lơ tạt lập tức vểnh lên, Thất ca nọ rốt cuộc ra là nhân vật ra sao làm cho hắn cảm thấy rất hứng thú, dù sao Tiêu Viễn Hành nhân vật lợi hại như vậy cũng nghe theo Thất ca. Điểm này đủ để khiến cho Trương Dương hiếu kỳ mãnh liệt.

“Khi nào đi?” rốt cục, trong điện thoại cũng vang lên tiếng nói chuyện không nghe ra biểu tình gì, tựa hồ rất bình thản.

“Bây giờ.”

“Um, có cần tiền ko?”

“Không cần, mấy năm nay cũng có chút tích góp.”

“Tốt lắm, người cũng nên nghỉ ngơi, chúc người may mắn.”

“Cám ơn!”

“Không cần, người theo ta nhiều năm như vậy, là ta phải cám ơn người, có việc gì cứ điện thoại cho ta.”

“Gặp lại.....”

Lão đầu nói chuyện điện thoại xong, hết thấy bình thản như trước không có bí mật, cũng không có nói nhiều lắm, tựa hồ rất đơn giản. Điều này làm cho Trương Dương rất thất vọng, vốn tưởng rằng có thể biết chút bí mật chỉ thấy mới nói vài câu đã kết thúc

Cửa thư điểm không có khóa, Trương Dương khẽ đá nhẹ mở cửa đi tới, sau khi ba người bước vào lão đầu liền kéo cửa đóng lại.

Vào thư điểm, lão bà rõ ràng bắt đầu kích động lên nằm lên ghế lão đầu hay ngủ khe khẽ vuốt ve, phảng phất như vuốt ve lão đầu nọ vậy

Lão bà rất cẩn thận, bà không có bỏ qua đồ vật gì vô luận là cái chén uống trà của lão đầu hay cái thảm? Bà đều cẩn thận vuốt ve, thậm chí còn ôm ở ngực khe khẽ dụng mũi hít hà, tựa hồ bà có thể từ những vật này tìm được những năm tháng đã qua đi

Đột nhiên, Trương Dương cảm giác được thân thể mềm yếu của lão bà đột nhiên biến đổi trở nên sắc nhọn giống như một bảo kiếm ra khỏi vỏ, ánh mắt lão bà tựa như nữ nhân nhìn thấy hột xoàn, đá kim cương lấp lánh.

73. Chương 73: Tổ Chức Sát Thủ «thời Kỳ Thần Thoại »

Trương Dương vẫn không rõ lắm tại sao lão đầu muốn cầm lò xo trong tay, cho đến khi có một lần lão đầu nói cho hắn cách dùng súng hắn mới hiểu được ở khẩu súng phần dễ bị mất nhất chính là lò xo bởi vì lò xo hình tròn hơn nữa lại co dãn, cho nên lò xo luôn là vật ở cạnh lão đầu nhất ngoại trừ viên đạn hay đeo ở cổ

“Tại phòng này, thói quen cũ.”

“Muốn cản ta sao?”

Lão bà cười nhẹ vẻ mặt vũ mị, thấy Trương Dương vẻ mặt ngây ngốc, đây chính là... bà giữ thư viện cả ngày vui đầu làm việc vẻ mặt như khúc gỗ sao? Lão bà vừa rồi cười khê làm cho Trương Dương có một loại cảm giác kinh diễm.

Đang khi Trương Dương miên man suy nghĩ, lão bà bắt đầu chậm rãi đi lại dọc theo giá sách đặt mỗi chỗ một loại linh kiện năng cũng vô cùng tự nhiên đem mấy món đồ giấu trong xô xinh cầm ra ngoài, phảng phất quen thuộc như ở trong nhà của mình vậy.....

“Tiếp đi!”

Sau khi lão bà đi quanh một vòng về, lão đầu lấy viên đạn trước ngực ném tới.

Tử đạn trong không trung vẽ một vòng cung xinh đẹp màu hoàng kim rồi rơi vào trong tay lão bà.

“Cạch cạch!” một tiếng vang lên súng đã lên đạn dưới ánh đèn lóe ra một hào quang lộng lẫy.

Nhìn khẩu Desert Eagle trong tay lão bà tựa như một bông hoa xinh đẹp, Trương Dương cảm thấy một loại hơi thở nguy hiểm tỏa ra trong phòng, ***, quả nhiên là một đôi tình lữ sát thủ, tuổi này rồi sát thủ cũng muốn cặp đôi, shit!

Lão bà tựa hồ không thích nói chuyện, bắt quá ánh mắt nhìn về phía lão đầu vẫn nhu tình như nước.

“Nhanh được 3s, xem ra mấy năm nay người cũng không có xao lãng còn muốn hoàn thành giấc mộng của chúng ta hay không?” lão đầu lấy khẩu súng trong tay lão bà đưa cho Trương Dương.

Nghe lão đầu nói, con mắt lão bà sáng ngời đột nhiên trong lúc đó cả người tràn ngập 1 sức sống mãnh liệt thần thái sáng láng.

“Phỉ Phỉ, không uống công ta đợi người mười tám năm ha ha, hảo, quyết định như vậy đi chúng ta trước tiên du ngoạn một đoạn thời gian ở trong nước sau đó tiếp nhận nhiệm vụ, đã có nhiệm vụ xuống rồi.” lão đầu cười nói.

“Thật sao?!” lão bà vẻ mặt kinh hãi.

“Ha ha, đúng, chuyện trước đây không lâu.” lão đầu gật đầu rồi nhìn Trương Dương nói.

“Trương Dương, nhớ lúc đầu ta và người nói đến hai nhân vật không?”

“Ừh uh, người đã nói có một nhân vật rung chuyển trời đất thời cận đại còn chưa nói thời hiện đại nữa.”

“Kỳ thật, trên thế giới người tài giỏi rất nhiều, tổng thống quốc gia cũng có thể coi như người tài giỏi, nhưng là ta bây giờ nói không phải chính khách, mà là ông chủ phía sau một tổ chức dân gian sát thủ, kỳ thật người hần cũng đoán ra rồi, hần chính là ông chủ phía sau của “Thời kỳ thần thoại”.”

“Ông chủ phía sau của « thời kỳ thần thoại »..... người không phải đã nói « thời kỳ thần thoại » đã gần hai mươi năm không có xuất hiện sao? Điều này không xem như nhân vật hiện đại rồi sao?”

“Ha ha, nếu là trước kia nói « thời kỳ thần thoại » đã trở thành lịch sử, nhưng bây giờ không phải thế, đúng ba ngày trước “thời kỳ thần thoại” lại bắt đầu nhận nhiệm vụ, hơn nữa ngay khi thông báo nhiệm vụ không tới hai mươi tư giờ, mười bảy mục tiêu nhiệm vụ được thông báo toàn bộ hoàn thành làm kinh hoàng toàn thế giới, nói rõ rằng “thời kỳ thần thoại” vẫn là vua trong giới sát thủ như trước. Đồng thời cũng chứng minh lão bản phía sau của “thời kỳ thần thoại” không then là 1 người tài giỏi chân chính.....”

Lão đầu nói với vẻ tràn ngập sùng bái, lão bà vẻ mặt cũng lộ vẻ khao khát, trên trán Trương Dương không khỏi đổ mồ hôi. Hai cụ lão này chỉ còn lại hai bộ xương mà đối với “thời kỳ thần thoại” mê luyện quả thực quá cuồng nhiệt, ngang nhiên bàn luận về một ông chủ phía sau của tổ chức sát thủ đứng đầu Trung Quốc có khác gì người điên đâu?

“Tổng quan Trung Quốc năm ngàn năm lịch sử chưa có một tổ chức sát thủ nào có thể vượt qua “thời kỳ thần thoại”, “thời kỳ thần thoại” như sáng tạo nên thần thoại truyền kỳ, nó cơ hồ khống chế 10% sát thủ toàn thế giới. Quan trọng nhất chính là nó khống chế 80% sát thủ ưu tú nhất trên thế giới, đương nhiên những con số làm cho người ta sợ hãi không đủ để đem “thời kỳ thần thoại” thành truyền kỳ, chánh thức để làm cho “thời kỳ thần thoại” thành một thần thoại không cách nào vượt qua chính là hệ thống VIP của “thời kỳ thần thoại”.”

“A..... sát thủ còn có VIP?” Trương Dương trợn mắt há hốc mồm đây chính là điều chưa hề nghe tới a.

“Shit, ta nói lúc nào sát thủ có VIP, sát thủ chỉ có bài danh, ta nói chính là khách hàng kìa, người có thể trở thành khách được bảo hộ loại VIP của “thời kỳ thần thoại” thì sẽ không trở thành mục tiêu của “thời kỳ thần thoại” chính là hệ thống VIP, làm cho toàn thế giới vì thế mà điên cuồng. Nghe nói rất nhiều người vì trở thành VIP của “thời kỳ thần thoại”, hàng năm phải trả phí cực lớn cho dù là “thời kỳ thần thoại” mất tích hai mươi năm thời gian bọn họ vẫn như cũ không dám gián đoạn, “thời kỳ thần thoại” khai sáng lịch sử giới sát thủ nó đã không phải là một tổ chức sát thủ đơn giản nữa.....”

“Còn không phải là một tổ chức sát thủ sao.....” Trương Dương nói thầm.

“Người biết trên thế giới có những người nào là khách VIP của ”thời kỳ thần thoại” không?” lão đầu thấy Trương Dương có chút lơ đãng, nhất thời có một tia tức giận.

“Ai?” Trương Dương mặc dù ko có hứng thú, vẫn cứ phối hợp hỏi.

“Gia đình Bush, ông chủ Arabmovich.....”

“Thật ư?” Trương Dương con mắt nhất thời mở to chuyện này quả thực thì không thể tin nổi, một nguyên thủ quốc gia phát đạt nhất, cùng ông chủ Arabmovich nắm giữ đầu mỏ của toàn thế giới ko ngờ vẫn nộp bảo vệ phí cho một tổ chức sát thủ.

“Hắc hắc..... ta đều ngẫu nhiên cho người biết bí mật này, đúng vậy số khách hàng VIP tuyệt đối là một quần thể khổng lồ vì ko muốn bị ám sát bởi các nhiệm vụ của « thời kỳ thần thoại », nghe nói hiện nay muốn gia nhập làm VIP của ”thời kỳ thần thoại” đã càng ngày càng khó, rất nhiều xí nghiệp cùng gia tộc, ông chủ đều muốn gia nhập nhưng lại không tìm được biện pháp.”

“Oh..... nhưng,điều này cùng các người có quan hệ sao?”

“Khái khái.....” lão đầu nhất thời một trận ho khan, được lão bà ôn nhu vỗ vài cái mới khôi phục lại nói.

“Chúng ta làm sát thủ, giấc mộng lớn nhất của chúng ta chính là trở thành một thành viên của ”thời kỳ thần thoại“, đáng tiếc khi chúng ta là sát thủ có chút danh tiếng cũng là lúc ”thời kỳ thần thoại” biến mất, bây giờ “thời kỳ thần thoại” tái xuất giang hồ, đã chiêu mộ sát thủ ưu tú trên toàn cầu vì thế chúng ta phải nắm cơ hội lần này.”

“Ta nói Lý Bá, người cũng lớn tuổi rồi, người không thể cùng Phỉ Di sống tốt sao? Đã đợi mười tám năm vất vả mới đoàn tụ người lại muốn tham gia tổ chức sát thủ a?”

74. Chương 74: Tín Ngưỡng

Trương Dương không nhịn được nhìn về phía lão bà, lão bà chính là không nói gì, nhưng là, nàng làm một động tác, đi đến bên người lão đầu, khe khẽ tựa ở trên vai lão đầu, hoàn toàn là bộ dáng “phu xướng phụ tùy”.

Trương Dương không nói gì, lão bà đã dùng hành động nói rõ thái độ của mình. Còn gì là thế đạo a? Già rồi mà còn đánh đánh giết giết!

“Trương Dương, người không rõ, người khi còn sống, đều sẽ có theo đuổi, vô luận người tài giỏi quyền thế ngập trời, hoặc người thấp kém vì ba bữa ăn no bụng hàng ngày, bọn họ đều cũng có theo đuổi mục đích của chính mình, mà sát thủ, cũng có truy cầu của sát thủ, trong mắt người ngoài có thể hiện lên rất ngây thơ, nhưng đây là một loại tín ngưỡng, mà gia nhập ”thời đại thần thoại“, là tín ngưỡng của chúng ta, chờ khi người có tín ngưỡng, người sẽ hiểu được!” lão nhân vẻ mặt nghiêm túc.

“Có thể sao” Trương Dương phát hiện mình tìm không ra lời phản bác, bởi vì thực sự có rất nhiều người như thế, thời sự trên TV cũng thường xuyên phát sóng tổ chức thánh chiến quốc gia Arab (Jihad), bọn họ nguyện ý đem tánh mạng,lấy người làm tạc đạn cùng địch nhân đồng quy vu tận, đây là điển hình lực lượng tinh thần của tông giáo tín ngưỡng, lão đầu chỉ là chấp nhất muốn gia nhập một tổ chức mà thôi, cùng với các phần tử cuồng nhiệt nguyện ý vì tông giáo tín ngưỡng mà hy sinh tánh mạng căn bản ko thể so sánh được.

“Uh, sau này người sẽ hiểu được, bây giờ ”thời đại thần thoại” chiêu mộ năm sát thủ trên toàn cầu, kỳ thật, hy vọng chúng ta rất nhỏ, dù sao, sau hai mươi năm sẽ có vô số sát thủ ưu tú, bất quá,chúng ta nếu không thử ,thì cũng không cam lòng.” lão đầu vẻ mặt kiên quyết,mà lão bà cũng nắm chặt tay lão đầu.

“Khái khái thế kiểm tra như thế nào?”

“Rất đơn giản, tổng cộng có mười nhiệm vụ, hoàn thành hai cái là hợp cách, chúng ta đã lựa chọn mục tiêu thứ nhất, ám sát Abdullah - Hasan lãnh đạo hải tặc Somali.....”

“Tại sao không chọn cái nào dễ dàng hơn?” con mắt Trương Dương nhất thời trợn to, hải tặc Somalia chính là nỗi danh toàn thế giới, mặc dù vài chục năm trước bị hải quân mấy quốc gia lớn tấn công mãnh liệt, thế lực bị thương nặng, nhưng là gần đây tựa hồ định góc đầu trở lại, theo tin thời sự thông báo, mấy năm gần đây thế lực của hải tặc nổi tiếng nhất Abdullah - Hasan bành trướng kịch liệt, đã bắt cóc hơn 10 tàu thuyền, kể cả một tàu chở dầu lớn nhất thế giới của Arap Saudi, sau khi tóm được tàu chở dầu, thậm chí còn làm cho giá dầu mỏ đang sụt giảm một mạch leo thang, có thể thấy được sự cường đại của thế lực hải tặc này.

“Đây là 1 nhiệm vụ nhẹ nhàng nhất rồi.” lão đầu vẻ mặt cười khở.

“.....” Trương Dương trợn mắt há hốc mồm, đây là một nhiệm vụ nhẹ nhất, vậy mười cái khác, sẽ là cái gì đây ?

“Được rồi, không cần lo lắng, chúng ta biết thân thể chính mình, bây giờ đã không phải thiếu niên mười bảy, mười tám, sẽ bày ra một kế hoạch hoàn hảo, tạm thời chúng ta sẽ không h LẠnh động, ta còn muốn cùng Phi Phi chu du thế giới mà.”

Lão đầu thấy vẻ mặt Trương Dương lo lắng, an ủi vỗ vỗ bả vai Trương Dương, sau đó quay lại bàn làm việc dẹp hết đồ, tìm cẩn thận ở dưới sàn nhà, có 1 lỗ nhỏ, kéo ra từ bên dưới có 1 cái hộp nho nhỏ, bên trong có vài tờ dollar cùng euro, còn có một chút giấy tờ card gì đó.

“Đi, chúc người may mắn!” lão đầu cẩn thận bỏ đồ vật vào túi nói.

“Người người.....các người bây giờ đi.....”

“Ha ha, ngày mai đi và bây giờ đi có khác nhau sao?” lão đầu ha ha cười, hào khí vạn trượng.

“Nhưng.....Nơi này của người”

“Ha ha, vài cuốn sách rách nát mà thôi, sẽ có người xử lý, đi, người cũng nên làm việc đi, Trương Dương, đây là địa chỉ mail của chúng ta, sau này, hãy dùng nó cùng ta liên lạc.”

“Người không phải nói sẽ không lên net sao?” Trương Dương hồ nghi nhìn tờ giấy trong tay.

“Khái khái cũng sẽ học được cách đọc mail”

Lão đầu mặt đỏ lên, mở cửa, cùng lão bà ôm lấy nhau biến mất tại màn đêm.

Trương Dương ngơ ngác nhìn hai bóng lưng, nghĩ không ra, hơn mấy chục tuổi, cứ nhiên thoải mái như thế, nói đi là đi, không chút miễn cưỡng, đột nhiên trong lúc đó, vốn có chút thương cảm, Trương Dương biến thành hâm mộ, nếu có thể cùng Tiêu Di Nhiên ngao du thế giới, sẽ tốt lắm a!

Cùng lão đầu ở chung 1 thời gian mặc dù không dài, nhưng là, hai người lại tạo nên cảm tình thâm thiết, đây là một loại cảm giác phi thường kỳ diệu, rất nhiều người gặp gỡ cả đời đều cũng rất khó trở thành bằng hữu, mà có người, chỉ là gặp một lần, sẽ trở thành cõi mở. Rất nhiều lúc, khi mọi người lựa chọn bằng hữu, hoàn toàn tin vào cảm giác, mà thường thường, loại cảm giác này cũng phi thường chuẩn xác.

“Súng”

Nhìn bóng người tài xế taxi, Trương Dương vô ý thức phát phát tay, phát hiện, bảo bối lão đầu cứ nhiên còn đang ở trong tay mình.

Đáng tiếc, đợi đến khi Trương Dương phản ứng, lão đầu đã leo lên taxi biến mất trong dòng xe cộ, Trương Dương tự nhiên không có khả năng giữ một khẩu súng chạy như điên đuổi theo trên đường.

Bất quá, Trương Dương lập tức nghĩ đến, súng này hẳn là lão đầu lưu cho hắn, bởi vì viên đạn gắn trên chiếc vòng cổ cũng đặt ở trên bàn, đó chính là bảo bối của lão đầu, nếu không phải cố ý lưu lại, quả thực không có khả năng quên.

Lập tức, Trương Dương cũng hiểu được, lão đầu nếu muốn chu du thế giới, tự nhiên không tiện đem súng ở trên người, phỏng chừng đôi tình lữ sát thủ tại Somalia ở Phi Châu sẽ có đường dây cấp vũ khí, hơn nữa, ám sát thủ lĩnh hải tặc, một khẩu Desert Eagle có vẻ như cũng không có nhiều tác dụng, nhớ kỹ sát thủ

trong TV, đều là dùng bazooka vác vai, tề lăm thì cũng có súng ngắm, chỉ có cái loại cực kỳ ngu ngốc mới cầm một khẩu súng giết gà...

Trương Dương cẩn cẩn môi, đem tử đạn đeo ở trên cổ, rồi tháo rời khẩu súng, dọn dẹp thư điểm 1 chút rồi kéo cửa xuống, cũng lười đóng lại, trực tiếp đi vào bên trong Hồ Đồng Khẩu, lúc này trên đường đã sớm tối om rồi, đèn đường cũng đã bật lên.

“Dương ca, người đã đến rồi à?” Muội muội trước quầy bar thấp giọng chào hỏi hắn.

Vừa vào đồ trường, Trương Dương cảm giác được không khí không đúng lắm, trên mặt phục vụ viên đứng ở cửa tràn ngập vẻ ngưng trọng, mấy người ở đồ trường trên mặt cũng là sát khí凛冽, trong không khí tràn ngập một loại áp lực vô cùng nặng nề. ”

75. Chương 75: Đánh Cuộc

Lầu hai ngoại trừ một bàn mạt chược (mahjongs), còn lại thì yên tĩnh.

Bỗng nhiên, trái tim Trương Dương đột nhiên nhảy dựng lên, bởi vì, hắn thấy được hai người, hai người hắn không hề muốn thấy.

Ở cửa trên bàn mạt chược, có Tiêu Viễn Hành đang ngồi, ở cửa dưới Tiêu Viễn Hành, là 1 người thanh niên mặc một bộ đồ Tây trắng, người tuổi trẻ này chính là người mà Trương Dương thấy qua ở Hồ Đồng Khẩu, hai bảo tiêu của hắn vẻ mặt lạnh như băng đứng ở phía sau hắn, ánh mắt không có một chút cảm tình, thấy Trương Dương tiến đến, cũng chỉ là chớp mắt một cái.

Không phải nói ba ngày sau mới có thể tới sao? Tại sao hôm nay đã tới rồi?

Trương Dương có một loại cảm giác đối phó không kịp, tựa hồ, còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

Bất quá, nếu đã tới, thì đành phải kiên trì tới cùng thôi.

Sau khi Trương Dương đi vào, Tiêu Viễn Hành ngẩng đầu hướng về phía hắn nở một nụ cười thân thiện, sau đó gật đầu ý bảo cho Trương Dương đứng ra sau lưng hắn.

Đây là đánh mạt chược bản địa, cùng mạt chược Đài Loan có điểm tương tự, nhưng không có nhiều kiểu, bài bắt buộc tự ráp, trùng lặp cũng không nhiều, bất quá, từ trên bàn đồ thì thấy, je-ton nhỏ nhất cũng là một vạn, ngoài ra còn loại je-ton mạ vàng, là mười vạn một cái. Điều này hôm qua mới được biết, bất quá, cũng chỉ nghe qua, Trương Dương chưa có nhìn qua, bởi vì, trong đồ trường chưa xuất hiện qua loại je-ton này.

Bàn mạt chược không phải là loại bàn tự động lưu hành hiện nay, người chơi bắt buộc tự mình xây bài, điều này làm cho Trương Dương rất không hiểu, bởi vì, để cho người chơi tự mình xây bài sẽ rất dễ dàng xáo bài, ít nhất, có thể nhớ được một bộ phận bài, sau đó dưới sự giải thích của Tiểu Cường thì Trương Dương mới hiểu được rõ ràng.

...

Nguyên lai, con bạc chân chính đều không thích bàn mạt chược tự động, bởi vì, loại bàn này làm cho con bạc càng không an tâm hơn, dù sao, đó là máy móc, vô luận xúc xắc hay mạt chược, đều rất dễ bị khống chế, mà khi xây bài thủ công chỉ cần chú ý một chút, muốn gian lận cũng phải khó khăn nhiều lắm.

Đương nhiên, một nguyên nhân quan trọng nhất chính là, dựa vào kỹ xảo đánh bài không phải gian lận, người có thể ở chỗ này đánh bạc đều là những gia hỏa đã thành tinh, muốn qua mắt bọn họ mà gian dối cũng coi như là có bản lĩnh, mọi người cho dù thua cũng là thua tâm phục khẩu phục.

Từ je-ton trên bàn có thể thấy được, thanh niên kia đã đại thắng, loại je-ton mạ vàng đều đã có hơn ba mươi cái, mà hai con bạc khác đã không còn nhiều je-ton nữa rồi, chỉ còn lại hơn mười cái một vạn, hai người tựa hồ rất khẩn trương, không ngừng đổ mồ hôi, mà Tiêu Viễn Hành vẫn trấn định như cũ, je-ton trên bàn mặc dù không nhiều lắm, nhưng từ tỉ lệ mà thấy, thua cũng không nhiều lắm.

Liên tục ba ván đều là người thanh niên thắng tiền, ván thứ tư, Tiêu Viễn Hành thắng, hai người kia trên bàn đã còn lại chẳng đáng bao nhiêu.

Tiêu Viễn Hành ngoại trừ tay ráp bài, thân thể cơ hồ vẫn không nhúc nhích, con mắt thủy chung nhìn chăm chăm bàn tay thon dài trắng nõn của người thanh niên nọ, đáng tiếc, tất cả động tác người tuổi trẻ đều là phi thường tự nhiên, không có chút hiện tượng gian lận, thậm chí, ngay cả lúc xây bài, người tuổi trẻ đều tận lực không động vào mặt chược, tựa hồ, hẳn cũng tránh cho người khác hoài nghi hẳn trộn bài.

Đây là ván thứ 5.

Khi Trương Dương xem đến ván thứ hai, hẳn đã không quan sát người thanh niên kia nữa, từ biểu hiện người thanh niên nhìn ra, hẳn tựa hồ trải qua một khóa huấn luyện đặc thù, có thể nhớ kỹ vị trí mỗi một quân bài.

Hơn nữa, người tuổi trẻ tựa hồ từ khi cầm lấy bài, đúng là không có xem qua bài của mình, mặt chược trước sau đều vút lên trên bàn, lúc đánh bài tựa hồ như thích đánh thế nào thì đánh.

Trương Dương phát hiện, lúc Tiêu Viễn Hành có mấy lần ráp bài hoàn thành, đều bị người thanh niên xuất bài hoặc đánh bài phá hỏng, nếu là một hai lần vậy, còn coi như ngẫu nhiên ngoài ý muốn, nếu mỗi lần đều như vậy, vậy thì không phải ngoài ý muốn nữa rồi, tựa hồ, lúc người thanh niên bỏ qua bài, chính là để không chế ai đó ráp bài.

Chẳng hạn như, Tiêu Viễn Hành thắng được một ván, hẳn cơ hồ cắt đứt tất cả bài đẹp của Tiêu Viễn Hành, mặc dù vẫn là Tiêu Viễn Hành dính bài, nhưng là, vạn tự thanh nhất sắc trước sau vẫn không làm ra.

Làm cho Trương Dương cảm thấy kinh ngạc chính là, người tuổi trẻ tựa hồ có thể biết được tỷ lệ mình tổ bài thành công, dưới tình huống không có đại bài xuất hiện, hẳn sẽ chọn bất cứ cơ hội nào để không chế ván bài, nói cách khác, hẳn căn bản không muốn cho ba người khác bất cứ một cơ hội dính bài nào cả.

“Tam điều!”

Tiêu Viễn Hành mặt không chút biểu tình đánh ra một tấm bài, ván này, hẳn bốc được bài tốt, chỉ cần đổi ba « vạn tự » cần thiết, thì sẽ có thể dính bài.

“Bính!”

Trương Dương trái tim nhất thời nhảy lên, bài người tuổi trẻ chính là đồng sắc, cư nhiên ngay từ đầu đánh ra một đôi « điều tử » duy nhất khó trách, Trương Dương nhìn tấm bài thứ tư trên bàn, đó chính là quân bài Tiêu Viễn Hành muốn ráp, đánh ra cái này, Tiêu Viễn Hành cũng không cách nào ráp được nữa, trừ phi, người tuổi trẻ đánh ra « vạn tự » mà Tiêu Viễn Hành cần rồi đem vị trí phục hồi như cũ.

Người thanh niên hơi cười một cái, không có đánh ra tấm « vạn tự » trong tay, mà là hủy đi một đôi « đồng tử ».

Lực trí nhớ thật mạnh!

Trương Dương phi thường rõ ràng, phương thức đánh bài giống như người thanh niên này, hoàn toàn tin vào lực ghi nhớ, hẳn không có gì phải nhớ kỹ bài trên bàn, chỉ cần nhớ bài trong tay ba người khác, hơn nữa, luôn luôn chú ý ba người khác sẽ phải ráp loại bài nào, rồi đánh ra bài gì.

Nói cách khác, ngay từ lúc đầu chơi mặt chược, hẳn đã nhớ kỹ vị trí mỗi tấm bài, bất quá, từ bài của hẳn vẫn có thể phân tích được, hẳn không có cách nào không chế từ đầu, hẳn chỉ có thể thông qua xuất bài để không chế ván bài, mà không thể để cho mình cầm được bài đẹp.

Bất quá, cái này cũng đã đủ rồi, cũng đủ cho hẳn không chế thắng thua ván bài!

Một ván này, Tiêu Viễn Hành thủy chung không cách nào ráp được « vạn tự » hẳn cần, cuối cùng, vẫn là dính bài ở cửa trên.

“Giúp ta đánh vài ván, ta mệt rồi.”

Tiêu Viễn Hành vươn rộng tứ chi một cái, đứng dậy gật gật đầu với Trương Dương, sau đó trực tiếp đi thẳng ra ngoài, hai người kia liếc mắt nhau một cái, nhìn je-ton cửa trên một lần sau đó cũng không lên tiếng, bất quá, trong ánh mắt nhìn về phía Trương Dương có một tia hoài nghi.

Trên thực tế, hai cao thủ mặt chược này đều là Tiêu Viễn Hành đặc biệt mời tới để phối hợp với Tiêu Viễn Hành, vì thế, Tiêu Viễn Hành thua so với hai người bọn họ ít hơn nhiều lắm.

Thấy Tiêu Viễn Hành rời đi, người thanh niên không khỏi ngây người, nhìn Trương Dương một chút, trên mặt nổi lên một nụ cười cao thâm khó lường, hiển nhiên, hắn cũng nhìn ra được, những người này đều là để đối phó với hắn.

“Mọi người hảo!” Trương Dương vẽ mặt hèn mọn cười.

Mặt chược ở trên bàn vang lên “Hoa hoa”, bốn người cùng lúc bắt đầu xoa xoa, ngoại trừ người thanh niên kia, hai người khác đều liềm mạng xoa, tựa hồ như muốn hoàn toàn xóa sạch vết tích của mặt chược, xem ra, bọn họ cũng nhìn ra được cách thức.

(je-ton:thẻ thay tiền tính trong đánh bài)

76. Chương 76. Hào Đồ

Lúc này, Tiêu Viễn Hành đi tới phòng điều khiển từ xa, vẽ mặt cũng rất nghiêm túc, thanh niên kia mỗi khi tới đồ trường hắn đều đích thân giám thị kỹ càng, cuối cùng rút ra một kết luận, đó chính là thanh niên này không hề giở thủ đoạn gian lận.

Điểm này có chút không hợp với lẽ thường, cao thủ giống như thanh niên này hẳn là không thèm thần bí trà trộn vào địa phương nhỏ bé như thành phố C. này làm gì, dựa vào thân thủ của hắn thì cho dù ở Las Vegas hay Macao đều có thể mặc sức tung hoành ngang dọc, thừa sức thống trị giới cờ bạc, thế vì sao hắn lại mạo hiểm tới đồ trường ngầm của thành phố C. này?

Một người lạ tuyệt đối sẽ không bắt chấp mối nguy hiểm lớn như vậy để tới một đồ trường ngầm có bối cảnh xã hội đen mà kiếm tiền, kể cả kẻ gốc trên đường cơ hồ cũng thừa biết cái đạo lý này.

Nguyên nhân duy nhất chính là người thanh niên này có bối cảnh vững chắc sau lưng ủng hộ thì hắn mới dám tới ỉm đồ trường ngầm thành phố C cần quét, chỉ cần hắn bỏ chút công sức ra động thủ, vậy thì danh dự của đồ trường hơn mười năm vất vả thành lập ở thành phố C này sẽ phải tan thành tro bụi.

“Là ai đây nhỉ?”

Tiêu Viễn Hành châm một điếu thuốc, mạnh mẽ rít một hơi dài, mí mắt giật lên một cái, trên mặt nổi lên một cỗ sát khí nồng đậm, hắn đã quyết định hôm nay cho dù Trương Dương thắng hay thua, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cho thanh niên này. Nơi đây là địa bàn của Tiêu Viễn Hành hắn, không phải ai cũng có thể tới vơ vét tiền!

Ngay lúc Tiêu Viễn Hành còn đang buồn bực, đột nhiên thấy trong màn hình giám sát, Trương Dương bất chợt đứng lên, hung hăng vỗ một chưởng lên trên mặt bàn, đồng bài mặt chược đều bị vỗ đến nhảy bật lên.

“Ta nói cho hai vị đại ca biết, các người có thể đứng xa một chút có được hay không, các người cứ nhìn chằm chằm kiểu như vậy làm ta cảm thấy áp lực rất lớn!” Trương Dương quay về phía hai tên vệ sĩ phía sau thanh niên hùng hùng hổ hổ nói.

Trong đại sảnh nhất thời im lặng, cả đám nhân viên làm việc ở đồ trường đều trợn rách mắt há hốc mồm, bọn họ không hiểu Trương Dương vì sao bộc phát tức giận, phải biết rằng hai tên vệ sĩ kia mặc dù đứng ở phía sau thanh niên, nhưng vị trí thì vẫn giữ một đoạn khoảng cách, căn bản sẽ không ảnh hưởng tới ván mặt chược của bọn họ.

Thanh niên cũng ngăn cả người, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm một cách gay gắt vào Trương Dương.

“Đại ca, người không cần nhìn ta như vậy, ta chỉ muốn để bọn họ rời xa một chút!” Trương Dương tỏ ra một dáng vẻ đáng thương miễn cưỡng nài nỉ.

Chúng kiến về mặt của Trương Dương, người trong đại sảnh đều cùng là một vẻ mặt ngẩn ngơ, vừa rồi còn ngông cuồng quát tháo đột nhiên lại trở thành hèn mọn bĩ ối, ngay cả người thanh niên về mặt cũng mờ mịt chẳng hiểu gì.

Loại biến hóa này của Trương Dương khiến cho mỗi một người đều khó chịu.

Dưới ánh mắt cầu xin của Trương Dương, thanh niên quay đầu lại ý bảo để cho hai vệ sĩ đứng rời xa một chút.

Trong nháy mắt khi người thanh niên quay đầu ra hiệu cho thủ hạ, hai tay Trương Dương ở trên bàn đột nhiên xoa xoa, đồng quân bài mặt chược ở trên bàn phát ra thanh âm “chi chi ba ba” va chạm vào nhau.

Nghe được thanh âm va chạm của mặt chược, thanh niên vội vã quay đầu lại, nhưng đáng tiếc, vị trí các quân mặt chược trên bàn sớm đã bị Trương Dương đảo lộn đến nỗi thay đổi hoàn toàn, thanh niên dường như cũng cố nhớ lại sự sắp xếp cũ vài lần, rồi liếc Trương Dương một cái đầy thâm ý....!

“Tối tối, xoay mặt chược, đảo mặt chược ...!” Bộ dáng tiểu nhân đắc ý của Trương Dương khiến cho người bên trong đồ trường nổi lên một trận xấu hổ.

Một ván này, quả nhiên có chút khác biệt!

Đầu tiên, khi người thanh niên bắt đầu cầm mặt chược thì phải dựa vào cảm giác tay để xác định bài gì, suy nghĩ cũng lâu hơn.

Ngược lại chính là, Trương Dương ngay từ đầu đã không cần xem bài của mình.

Trên mặt mỗi một người trong đồ trường đều tràn ngập kinh ngạc lẫn vui mừng, không ai nghĩ tới Trương Dương đạt được quả nhiên lợi hại như thế, phải biết rằng hôm qua Trương Dương còn không biết đánh mặt chược, thậm chí còn không biết ráp bài.

Chậm chạp, chậm chậm, mà có vẻ rất quý dị nữa, Trương Dương cơ hồ ngay cả bài cũng không biết ráp, cầm lên liền đánh ra luôn, hoặc là đổi quân, phảng phất như biết trước đó là quân bài gì, mà trên trán thanh niên mặc đồ tây màu trắng đã bắt đầu đổ mồ hôi, sự bình tĩnh thờ ơ của Trương Dương đã tạo thành một áp lực to lớn trong lòng hắn...!

Thanh niên mỗi khi thấy quân bài cần thiết của mình bị bài Trương Dương đánh ra phá hỏng thì trái tim liền hoảng sợ khẩn trương, máu lưu thông cũng nhanh hơn.

Hắn hiểu được rằng hắn đã gặp phải cao thủ, hơn nữa, không phải chỉ là cao thủ bình thường, mà thậm chí so với hắn còn lợi hại hơn nhiều!

Ván này, Trương Dương không thắng, thanh niên cũng không thắng, cao thủ đồ bác đối diện Trương Dương đã gặp phải một đối thủ nặng ký.

Sau ván đầu tiên này, hình thức liền thay đổi đột ngột, từ lúc ván thứ hai bắt đầu, Trương Dương không còn quấy nhiễu thanh niên coi bài nữa, đương nhiên là thanh niên đó vẫn nhớ kỹ tất cả các quân bài, thế nhưng cục diện ván bài đã không phải để cho hắn có thể khống chế được nữa, bởi vì, Trương Dương căn bản không cần lo liệu ván bài mà hắn hoàn toàn để cho hai người cùng chơi kia chế tạo cơ hội.

Trí tuệ thanh niên đã hoạt động tới cực hạn, hai người khác kia không phải là điều hắn cần lo lắng, mà là hắn muốn phân tích Trương Dương tiếp theo sẽ xuất ra bài gì, sau khi xuất bài sẽ có những người nào cần, sẽ tạo thành kết quả như thế nào?

Không khí càng lúc càng ngưng đọng trầm trọng, tốc độ cũng chậm lại, thanh niên mỗi khi đánh ra một quân bài đều phải suy nghĩ rất nhiều, mà Trương Dương cơ hồ bốc bài rồi lập tức liền vứt ra, từ chỗ này rõ ràng có thể nhìn ra là sự chênh lệch với nhau quá lớn.

Liên tục xoa mười một vòng, Trương Dương tự mình ráp một cái, mười cái khác đều là của hai người kia, mà thanh niên cứ nhiên một ván cũng không thắng, đồng Phỉnh trước ngực hắn đã càng ngày càng ít đi, các tấm Phỉnh mạ vàng kia đã sớm chuyển tới trước mặt hai người khác.

Thời gian chậm chậm trôi qua, thanh niên đã để cho vệ sĩ của hắn đổi Phỉnh hai lần ở quầy Lễ tân, cả đến những tấm Phỉnh mạ vàng trị giá mười vạn đều thua hơn mười cái, hắn tựa hồ rất không cam lòng, nhưng

trong ván bài trước sau đều bị Trương Dương khống chế, hắn căn bản không còn sức xoay chuyển cục diện, bởi vì mục đích của Trương Dương chính là ghìm chặt hắn, còn phía hắn bắt buộc phải đối phó cả ba người, không thể lơ là bất cứ một người nào.

Hai người kia vốn chính là cao thủ mặt chược, sau khi có được sự phối hợp của Trương Dương thì như cá gặp nước lấy lại được phong độ, dù cho thỉnh thoảng cũng bị tên thanh niên phá hỏng, nhưng bọn họ vẫn càng chơi càng điêu luyện hơn trước. Ánh mắt hai người nhìn về phía Trương Dương cũng hoàn toàn giống nhau, là tràn ngập niềm kính sợ. Càng là cao thủ lại càng cảm thấy sợ hãi đối với Trương Dương, bởi vì một tay của Trương Dương giống như có lực lượng thần kỳ, từ đầu từng ci cuối ván bài đều chịu sự khống chế của hắn ...!

Năng lực tính toán của Trương Dương ở chỗ này đều được phát huy toàn diện, hắn cùng thanh niên có điểm không giống nhau, hắn thì không cần phải lo lắng mình thắng hay thua, điều hắn cần làm chính là tính mỗi một quân bài của người thanh niên ráp lại.

Đồng thời, Trương Dương còn phát hiện được nhược điểm của người thanh niên, người thanh niên dưới tình huống mặt chược va chạm trên phạm vi lớn, hắn dường như không có cách nào thông qua thanh âm và lực va chạm mà suy đoán ra vị trí quân mặt chược, không cách nào hoàn toàn nhớ kỹ mỗi quân bài, ít nhất sai số cũng đạt tới 5%, mặc dù đây là sai số nhỏ đến nỗi có thể bỏ qua, thế nhưng sai số này lại cũng có thể quyết định đến sự thắng bại. Tiếp sau đó, Trương Dương thậm chí chính mình cũng có thể ráp vài lần, mà thanh niên kia vẫn đành chịu lép vế như cũ.

Sau khi phá rối làm loạn trí nhớ của thanh niên không cho hắn hiểu được quy luật ráp, Trương Dương bắt đầu từng bước khống chế bài của mình. Thế rồi Trương Dương kinh ngạc phát hiện ra năng lực trí nhớ của thanh niên kia do tâm tình khẩn trương đã bắt đầu không ngừng đánh sai, sai số đã đạt tới 50%.

“Được rồi, chúng ta đổi phương thức!”

Sau khi một ván kết thúc, thanh niên đột nhiên đứng dậy, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm như đóng đinh tới Trương Dương, trên trán tất nhiên cũng lộ ra một cổ uy thế nồng đặc, Trương Dương cảm giác được một áp lực cực lớn, tựa hồ loại áp lực này cùng với áp lực Thất ca đã tạo cho hắn tương tự nhau.

“Ta ta.....!” Trương Dương bị khí thế của hắn đè nén, tự dưng nói không ra lời.

“Người muốn đồ thế nào?” Nói ra câu ấy chính là Tiêu Viễn Hành, trên mặt mang theo nụ cười lạnh lùng, không biết hắn từ lúc nào đã đứng sau lưng Trương Dương.

“Chúng ta đồ luân bàn Nga (roulet)!”

Người thanh niên đứng dậy, phần lớn mọi người đều đi ra bàn ru-lô Nga, lúc này Trương Dương mới phát hiện, người thanh niên quả nhiên cao hơn so với hắn nửa cái đầu, Trương Dương mặc dù cũng cao, khoảng gần 1m8, nhưng so sánh cùng với thanh niên này thì có vẻ hết sức yếu kém.

“Bàn ru-lô Nga?” Trương Dương không khỏi trợn mắt.

77. Chương 77. Phong Mang Tất Lộ! (cái Kim Giấu Trong Bọc Cuối Cùng Cũng Lộ Ra!)

Chẳng những Trương Dương kinh ngạc, mà ngay cả Tiêu Viễn Hành cũng ngây người ra một chút, đột nhiên cười ha hả ầm ĩ, mà vài nhân viên làm việc trong đồ trường cũng khàng khặc cười lên, nếu như nói chơi món khác thì Trương Dương có thể phải trải qua một quá trình thích ứng, nhưng bàn ru-lô Nga lại là dụng cụ đánh bạc Trương Dương quen thuộc nhất trong đồ trường.

Khi người thanh niên ngồi bên cạnh bàn đồ vẫn còn đang không hiểu ra sao, vẻ mặt mờ mịt ngẩn ngơ ngây ngốc, hắn không hiểu vì sao Tiêu Viễn Hành bỗng dưng lên cơn rò lại cười ầm lên như thế, đương nhiên hắn cũng không thể đặt câu hỏi.

“Chúng ta chơi đối áp, trực tiếp lần lượt ép nhau, ai đặt chính xác nhiều nhất thì người đó thắng!”

“Được! Chơi luôn!”

Trương Dương bưng một đồng Phỉnh lớn vui mừng ngồi xuống đối diện với thanh niên.

“Một Phỉnh một lần cược?”

Người thanh niên lạnh lùng nhìn tên thanh niên hèn mọn kia, tất cả kế hoạch gần như hoàn hảo của hắn đều bị tên này phá hỏng, chỉ cần chiến thắng tên tiểu tử này, cả đồ trường ngầm của thành phố C sẽ phải thuộc vào phạm vi quản lý của hắn. Vừa nghĩ đến đoạn này, trên mặt thanh niên không khỏi hiện lên một nụ cười lãnh khốc.

“Ồ....!” Trương Dương quay đầu lại nhìn Tiêu Viễn Hành rồi gật gật đầu, một ván này chính là đánh một Phỉnh trị giá mười vạn, Trương Dương mặc dù chắc ăn rất lớn, thế nhưng lại không dám làm chủ.

“35!” Trương Dương thấy bàn quay khởi động, giành đặt cược trước.

Thanh niên ngậy người một chút, hắn không biết tại sao Trương Dương lại dám chắc đến như vậy, đặt một con số chuẩn xác so với đặt Tài – Xỉu (đại-tiểu) khó khăn đâu chỉ gấp trăm lần, Tài- Xỉu thì chắc ăn 50%, nhưng tỷ lệ đặt Tài- Xỉu cũng thấp đến đáng sợ, hơn nữa, trong đồ trường thì tỷ lệ thua lỗ khi đặt một con số chuẩn xác nhất định cũng là tương đối cao.

Kết quả chuyện này thì ngay cả dùng... mông cũng đoán được!

Người thanh niên đặt xuống kỳ thật cũng vô cùng chuẩn xác, nhưng mà hắn chỉ có thể đoán được Tài- Xỉu, không cách nào dự đoán được một con số cụ thể, mà Trương Dương thì đương nhiên là khác hẳn, hắn cơ hồ mỗi lần đều có thể đặt được con số chuẩn xác nhất, hơn nữa, mỗi lần đều giành đặt trước, tựa hồ hắn căn bản không để cho người thanh niên này chút cơ hội nào.

Tốc độ loại đồ này so với tốc độ chơi mặt chược nhanh hơn rất nhiều, chỉ sau có hơn hai mươi phút, người thanh niên đã thua hơn bốn trăm vạn. Cộng lúc trước khi thua mặt chược, người thanh niên ít nhất phải thua hơn hai ngàn vạn, tuy nhiên số tiền này so với số tiền hắn đã thắng gần đây căn bản không tính là gì cả.

Có điều cho dù số tiền đã thắng trước kia có nhiều đến mấy thì với tốc độ thua tiền như thế này vẫn tạo cho người thanh niên một áp lực tâm lý cực lớn, Trương Dương cảm giác được rất rõ ràng, người thanh niên lúc này hô hấp đều trở nên trầm trọng. Thậm chí Trương Dương còn cảm giác được tốc độ lưu thông máu bên trong mạch máu của địch thủ rõ ràng nhanh hơn bình thường, đây là một loại cảm giác phi thường kỳ diệu. Gần đây Trương Dương phát hiện năng lực cảm ứng của mình càng ngày càng mạnh, cho dù khi con ruồi bay qua hắn cũng có thể nghe được thanh âm dao động rất nhỏ của đôi cánh.

“Ta thua!”

Sau khi thanh niên thua nốt tấm Phỉnh cuối cùng ở trước mặt, vẻ mặt hoàn toàn thất ý, đành mở miệng thừa nhận thất bại, hắn cũng không cho rằng Trương Dương gian lận. Bởi vì hắn đối với bàn quay ru- lô Nga cũng phi thường nắm bắt rõ ràng, mặc dù loại phần mềm máy tính này có quy luật nhất định, thế nhưng đặt chính xác như Trương Dương quả thực không có khả năng, thế nhưng tên gia hỏa ấy lại làm được.

Tiếp tục đồ nữa cũng vẫn sẽ thua tiếp, mất hết ý nghĩa rồi!

Tiêu Vithwñ Hành ra hiệu bảo Trương Dương đứng dậy, lẳng lặng tới ngồi trước mặt thanh niên, đôi mắt lạnh lùng nhìn người thanh niên ấy, hắn đang chờ đợi một đáp án. Hắn tin rằng người thanh niên này không phải vì tiền mà tới, người có bản lĩnh như vậy không cần phải giở thủ đoạn để làm giàu ở thành phố C.

“Người muốn biết?”

Người thanh niên từ trong nỗi thống khổ điên cuồng vì thua bạc bắt đầu bình tĩnh trở lại, đôi mắt vẫn những tia máu đỏ rực cũng khôi phục lại sự trong sáng bình thường, nhìn Tiêu Viễn Hành cười hỏi.

“Nói đi, người không nói, thì không thể rời đi!”

Đôi mắt Tiêu Viễn Hành đột nhiên trở nên sắc bén vô cùng, bầu không khí xung quanh cũng dường như đặc quánh đè nén trầm trọng... Cũng không biết từ lúc nào, người trong đồ trường đều đã biến mất sạch, bên trong đại sảnh chỉ còn lại mấy người Trương Dương, Tiêu Viễn Hành và bọn ba người của thanh niên,

trong không khí tản phát ra một loại cảm giác khó chịu mà ngọt ngào ngột thở. Trương Dương cũng cảm giác được, phảng phất trong đó ẩn tàng một cỗ sát khí tràn ngập ràn rụa không trung.

“Ta muốn khống chế toàn bộ đồ trường ngầm ở vùng Tây Bắc này, bởi vì có người, cho nên thành phố C mới là trạm đầu tiên.” Người thanh niên thở dài một tiếng rồi liếc Trương Dương một cái.

“A a, nếu như cậu vào đồ thuật để khống chế toàn bộ đồ trường Tây Bắc, vậy thì Đồ thần Đồ vương gì đó trong đồ trường Las Vegas và Macao chẳng phải đã sớm khống chế cả Đông Quốc này rồi, còn đến lượt người sao?”

Các mặt quan hệ trong một đồ trường vô cùng phức tạp, không những cần những lực lượng vũ lực cường đại làm hậu thuẫn, còn cần phải có những đường dây thế lực rộng rãi, chẳng hạn như giao thiệp gần bó với chính quyền, còn kinh doanh làm ăn phi pháp thì cần phải đục lót nhiều nơi lắm, nếu không có ô dù quan chức đỡ đầu và những đường dây quan hệ đặc biệt thì ngay cả đem cả đồ trường ngầm này tặng cho người bình thường nào đó thì hẳn cũng không có biện pháp nào duy trì được.

Hiện tại nói tới đồ trường này, những ô dù “dây máu ăn phần” cũng có hơn hai mươi người, chỉ tiêu mỗi ngày đều rất nhiều, nếu không có một số lượng lớn con bạc cố định tới chơi, căn bản không có cách nào sinh tồn được, huống chi còn phải dàn xếp êm đẹp với cả hắc bạch lưỡng đạo nữa.

Tóm lại, một đồ trường ngầm tuyệt đối không phải một người có đồ thuật siêu tuyệt có thể quản lý được!

“Ta khẳng định không có cách nào khống chế, thế nhưng tới khi đó thì không cần người phải lo lắng, đương nhiên điều quan trọng là người không có tư cách để biết!” Thanh niên khe khẽ cười, từ trong túi lấy ra một cái bật lửa mạ vàng nạm kim cương rất tinh xảo, cái bật lửa mở nắp phát ra một âm thanh rất dễ nghe, hắn nhẹ nhàng châm một điếu thuốc cho mình.

“Đúng không?”

Tiêu Viễn Hành nhíu mày một cái, nếu không phải vì cổ kỵ danh dự của đồ trường, hẳn đã sớm giết chết đối phương rồi. Còn bây giờ, hắn cần có một lý do để giết chết đối phương, chỉ cần có lý do chính đáng thì hắn tin rằng bất cứ chuyện tày đình gì Thất ca đều có thể vì hắn mà xử lý công bằng.

“A a, sau này người sẽ biết, huống chi ta bây giờ còn chưa thua, người dám cùng ta đồ một ván không?”

“Đồ cái gì?” Tiêu Viễn Hành khống chế lại sát khí mãnh liệt của mình, người thanh niên này khinh người quá đáng, rất rõ ràng biết rằng đồ thuật của mình và hắn không cùng một đẳng cấp thế mà hắn cố khiêu chiến hắn.

“Cùng người đánh bạc, tự nhiên phải thiết lập trên nguyên tắc công bằng, chúng ta chơi tiếp trò ru- lô Nga, thế nào?”

“Trò quay ru- lô Nga?”

“Đương nhiên, nhưng trò quay ru- lô Nga ta nói không phải là cái bàn ru- lô với phần mềm kia, mà chúng ta thực sự chơi bàn ru- lô Nga chân chính, đặt cược chính là mạng của ta và các đồ trường ngầm ở vùng Tây Bắc của người, thế nào?”

Người thanh niên vừa nói vừa rút từ trong túi một khẩu súng Colt ổ đạn quay xinh xắn tinh xảo đặt lên trên bàn.

“Người dựa vào gì mà tự tin như vậy?” Tiêu Viễn Hành cầm khẩu súng ở trên bàn quay một vòng, mỉa mai cười nói.

“A a, ta đối với chính mình thì không tin tưởng, nhưng ta đối với người lại hoàn toàn tin tưởng, bởi vì người có một muội muội như hoa như ngọc, người sẽ không thí mạng sống cùng ta!”

Về mặt người thanh niên ung dung bình tĩnh, đối với vẻ mặt dữ tợn của Tiêu Viễn Hành không thêm để ý chút nào, hiển nhiên hắn phi thường hiểu rõ gia đình Tiêu Viễn Hành.

“Người dám điều tra ta?” Tiêu Viễn Hành đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt lập tức nồng nặc sát khí.

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, ta chỉ là biết hai huynh muội người sống nương tựa lẫn nhau mà thôi, vì thế ta mới dám cùng người đặt cược tính mạng, trên thực tế thì mạng của ta so với mạng của người đáng giá hơn nhiều lắm. Đương nhiên người có thể không cùng ta cá cược, thậm chí người có thể lập tức giết ta, bất quá, hậu quả thì.....!” Người thanh niên cười to nói.

“Được được, nếu người muốn chơi thì ta sẽ chơi với người!” Tiêu Viễn Hành giận dữ, rồi ngược lại cười nói: “Súng là súng của người, đạn là đạn của người, nếu người nói phải công bằng, vậy chúng ta hãy công bằng một chút! Ta sắp xếp một người quay ổ đạn để ta bắn, còn người cũng tự sắp xếp một người quay cho người, thế nào?”

“Bắt đầu đi!” Thanh niên mỉm cười, gật gù đầu nói với Tiêu Viễn Hành: “Có phải kiểm tra súng một chút không?”

“Ta cần phải tin nhiệm người sao?” Tiêu Viễn Hành cơ hồ dựa vào trực giác đem khẩu súng vất cho Trương Dương, hắn cũng không rõ tại sao lại đưa súng cho Trương Dương kiểm tra, điều này hoàn toàn là một loại trực giác, hắn rất tin tưởng vào trực giác của mình. Người ta khi còn sống trên đời làm được rất nhiều chuyện kỳ diệu, mà Tiêu Viễn Hành đưa súng vất cho Trương Dương thì dường như đã có sự an bài sắp xếp tốt đẹp rồi.

Ánh mắt mọi người bắt đầu dừng lại ở trên người Trương Dương.

Dần dần, những ánh mắt kia từ không thể tin nổi đến kinh ngạc, sau đó lại khiếp sợ, ngay cả vẻ mặt người thanh niên cũng biểu hiện sự bất khả tư nghị.

Đôi bàn tay với những ngón thon dài mà tràn ngập sự thần kỳ kia dần chinh phục từng người, kể cả những kẻ đang phục kích ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó.....!

78. Chương 78: Cò Quay Nga!

Trong ánh mắt Tiêu Viễn Hành tràn ngập khiếp sợ!

Trong ánh mắt người thanh niên tràn ngập khiếp sợ!

Trong ánh mắt hai người bảo tiêu cũng tràn ngập khiếp sợ!

Mà mấy tay đánh lén ẩn nấp ở nơi bí mật gần đó cũng là vẻ mặt kinh hãi, động tác thuần thục của Trương Dương, vẻ mặt tập trung đã không phải biểu hiện của một người bình thường, ngay cả mấy tay đánh lén đang ẩn núp cũng tự thẹn không bằng.

Thời gian dường như vô cùng dài, lại dường như vô cùng ngắn ngủi, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên đôi tay linh động kia, nhìn từng bộ phận đều ngay ngắn đặt trên bàn đồ, vị trí đặt chỉ có mấy tay đánh lén đang ẩn nấp mới rõ ràng, đó là vị trí đặt tốt nhất, có thể ngay lập tức đem súng lắp ráp một lần nữa.

Việc khiến cho mọi người khiếp sợ còn chưa hết, lúc Trương Dương đem khẩu súng biến thành một đồng linh kiện, hắn bắt đầu nhắm mắt lại, từng bước mò mẫm, đây là phương pháp kiểm tra lão đầu hiệu sách đã nói cho hắn, đôi mắt con người ta rất dễ dàng lừa gạt chính mình, mà xúc giác lại rất chân thật, tuyệt đối sẽ không tự lừa dối chính mình, làm một sát thủ, quen thuộc súng ống của mình phải giống như quen thuộc thân thể của mình.

Cuối cùng!

Trương Dương mở mắt, trong khi mọi người còn đang trợn mắt há mồm, hai tay hắn ở trong không trung múa may kịch liệt, đám người xem hóa cả mắt, năm giây, bảy giây? Tốc độ thật sự quá nhanh, mấy tên đánh lén đang ẩn núp đều quên đếm giờ, vẻ mặt mê hoặc.....

“Đại ca, không vấn đề gì!” Trương Dương đặt một viên viên đạn vào bên trong rồi sau đó đưa súng cho Tiêu Viễn Hành.

“Ân, tốt lắm, nếu ta lần này không chết, người sẽ theo ta.” Tiêu Viễn Hành vẻ mặt tán thưởng vỗ vỗ vào bả vai Trương Dương, sau đó nói với người thanh niên: “Người là khách, ta là chủ, người tới trước đi.”

“Sảng khoái!”

Người thanh niên đưa súng cho bảo tiêu ở phía sau, bảo tiêu xoay bàn một lần sau đó đưa cho người thanh niên.

“Người hối hận còn kịp.”Họng súng người thanh niên chỉ lên trán của Tiêu Viễn Hành.

“Mở súng đi”

Tiêu Viễn Hành cắn cắn răng, từ trên trán lăn xuống từng giọt mồ hôi to bằng hạt đầu, hắn đột nhiên có chút hối hận, mình có quá lỗ mãng hay không?Mình rõ ràng chiếm ưu thế tuyệt đối, hoàn toàn có thể giết chết đối phương, tại sao lại chọn loại phương thức ngu xuẩn này?

Nhưng bây giờ cười hổ khó xuống!

Kỳ thật, Tiêu Viễn hành không hiểu rõ chính mình, đầu tiên hắn lo lắng cho muối muối của mình.Nếu bây giờ giết chết đối phương, ông chủ phía sau đối phương khẳng định sẽ gây bất lợi cho hắn và muối muối hắn. Sau lưng thanh niên này tuyệt đối có một thế lực khổng lồ, có lẽ, bọn họ chính là chờ đợi mình không giằng dụa lý. Sau đó để cho danh dự của hắn mất sạch, sau đó lại tấn công các hướng, và rồi cướp lấy cả bầu trời thành phố C là giang sơn mà Tiêu Viễn Hành hắn vất vả gầy dựng lên .Nếu buông tha cho hắn còn không bằng chết.....

“Cạch.....”

Đạn không vang lên, vận khí thực tốt!Tiêu Viễn Hành cảm giác chân mình đều có chút như nhũn ra, không ai nguyện ý bị người dùng súng chỉ vào đầu, sinh tử trong nháy mắt, người chưa từng trải qua căn bản không cách nào hiểu được.

“Đến người rồi!”Người thanh niên đưa súng cho Tiêu Viễn Hành, phe phẩy tay, vẻ mặt không tỏ thái độ, căn bản không có đem sinh mạng mình làm chuyện một hồi.

“Trương Dương, hắn sống hay chết đều trông ở người!”Tiêu Viễn Hành đưa khẩu súng lục cho Trương Dương.

“Người xác định người sẽ thắng?”Trương Dương tiếp nhận khẩu súng không đáp trả lời của Tiêu Viễn Hành, mà là nhìn người thanh niên hỏi.

“Tại sao hỏi như vậy?”Vẻ mặt người thanh niên vẫn không chút sợ hãi như cũ.

“Ta có thể khẳng định, một súng này sẽ lấy đi tính mạng của người.”Trương Dương nói.

“Người khẳng định?”Người thanh niên không khỏi ngần ngại.

“Đúng vậy!”Trương Dương khẳng định gật gật đầu.

“Xem ra ta nhất định phải thử, ha ha.....”Người thanh niên cười to quái lạ.

Trương Dương thở dài một hơi, sau khi lại đem thương cân lại vài lần, kéo bàn xoay kiểm tra một lần sau đó nhắm mắt rồi bất ngờ xoay, trong đại sảnh im lặng cực độ, chỉ nghe thấy thanh âm “ti ti” chuyển động.

Cuối cùng, bàn xoay ngừng lại.

“Cho người một cơ hội, chỉ cần người trả lại tiền thắng được của đồ trường gần đây, ta có thể an toàn rời khỏi thành phố C!”

Tiêu Viễn Hành tiếp nhận khẩu súng lục đôi mắt lạnh lùng nhìn người thanh niên ở phía đối diện, hắn luôn cảm giác người thanh niên này có điểm không bình thường, đây là loại cảm giác cùng với Lữ Phi không giống nhau.Lữ Phi chỉ là thông minh, có chút cuồng vọng, mà người thanh niên này lại càng mang nhiều cảm giác hồ hững.Người như thế phải có thân phận cực kỳ cao quý, phải tay nắm trọng quyền.Trong tiềm thức Tiêu Viễn Hành vẫn không muốn cùng loại người này kết thù, phải biết rằng, nếu đối phương dám đến khu vực thành phố C này cướp đồ trường, không có vài phần thế lực thì đúng là không có khả năng.

Bây giờ, Tiêu Viễn Hành chỉ cần người thanh niên này xuống nước với hắn, hắn hoàn toàn có thể không truy cứu.Đến loại thân phận này của hắn không chỉ đánh đánh giết giết, nhiều khi cần phải dùng đầu óc hơn.

Người thanh niên nhìn khẩu súng trong tay Tiêu Viễn Hành, trầm mặc một hồi, tựa hồ đang lo lắng.

“Nổ súng đi, ta bây giờ chỉ muốn biết, vận khí của ngươi có thật sự tốt hay không.....” Người thanh niên nhìn thoáng qua Trương Dương sau đó nói.

“Đoàng”

Một tiếng súng vang lên, khi Tiêu Viễn Hành bóp cò súng thì Trương Dương liền nhắm hai mắt lại.....

Không đúng, tại sao không có thanh âm thì thế ngã xuống đất?

Mở to mắt, không thấy cảnh máu tươi tung tóe, người thanh niên kia vẫn đứng thẳng như cũ, mỉm cười.

Không những Trương Dương ngây người, ngay cả Tiêu Viễn Hành cũng ngây ngốc, nhìn khẩu súng trong tay, không rõ xảy ra chuyện gì, đích xác vừa rồi nghe được âm thanh súng, hơn nữa, hắn cũng cảm giác được lực giật của súng, nhưng, người thanh niên vẫn đứng ngay ngắn ở đó.

Sự tình có chút quái dị!

“Kỳ thật, đây đều là đạn rỗng!” Người thanh niên từ trên bàn đổ cầm lấy năm viên đạn màu vàng rực, thản nhiên nói.

“Nói cách khác, ngươi lừa bịp ta?”

Chứng kiến trên mặt Tiêu Viễn Hành tản phát sát khí nồng đặc, Trương Dương một trận hoảng sợ, cảm giác nhạy cảm của hắn cảm ứng được sát khí của Tiêu Viễn Hành.... Ngay khi tâm tư của Trương Dương biến chuyển, tay phải Tiêu Viễn Hành đã nhẹ nhàng đỡ dậy....”

79. Chương 79: Sinh Mệnh Là Mỏng Manh Như Thế !

“Bồng!”

“Bồng!”

Người thanh niên còn đang nói, hai âm thanh trầm bổng vang lên, hai người bảo tiêu như bị điện giật, há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn thanh niên rồi từ từ ngã xuống, không trung vang lên hai đóa huyết hoa...

“Bồng!” Lại là một âm thanh buồn bã.

“Ngươi dám...”

Người trẻ tuổi vẻ mặt kinh ngạc, phảng phất như không dám tin tưởng nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Tiêu Viễn Hành, trong ánh mắt tràn ngập vẻ mặt không thể tin nổi, sau đó, chậm rãi cúi đầu, hai tay che ngực mình, bộ đồ Tây trắng tinh đã nhiễm màu đỏ rực, làm cho người ta một cảm giác xinh đẹp rực rỡ trong nháy mắt.

“Tại sao ta không dám?” Tiêu Viễn Hành lạnh lùng nhìn người tuổi trẻ dùng tay chống ở bàn đồ, trong lòng lại hoảng sợ, người tuổi trẻ này bị súng bắn tía bắn trúng, lại vẫn còn có thể chống đỡ, sinh mạng lực có thể nói ngoan cường.

“Khái khái...” Trên khuôn mặt tái nhợt của người thanh niên nổi lên một nụ cười quỷ dị, trong miệng ho ra máu tươi diễm lệ, “Ngươi dám, đúng vậy, ngươi dám, ta xem thường ngươi rồi... a a... ta sai rồi, một người thống trị cả thế giới ngằm vùng Tây Bắc kiêu hùng lại có cái gì không dám làm? Đại tướng đứng đầu của Tiểu thất lại có cái gì không dám... khái khái... ta dùng tính mạng để đền bù cho sai lầm của mình... khái khái...Hãy nhớ kỹ... nhớ kỹ... Tên của ta Nhiệt Định Lực Mãi Mãi Đề... ngươi rất nhanh sẽ theo ta, đúng rồi, ngươi tên là gì...?”

“Trương... Dương ...” Trương Dương nhìn đôi mắt trên bộ mặt tái nhợt kia, không nhìn được lui về phía sau một bước.

“Ân ân...ta nhớ kỹ, ta chờ ngươi ở phía dưới...khái...”

Người trẻ tuổi tựa hồ dùng hết rất cả lực lượng nói ra một câu cuối cùng, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi ngã xuống mặt đất, quần áo trắng tinh tựa như một cái chăn màu hoa anh đào đỏ, tươi đẹp chói mắt, trên mặt vẫn là nụ cười khiến cho lòng người lo lắng, phảng phất, hắn vẫn đang cười nhạo Tiêu Viễn Hành không tự lượng sức mình.

“Thất ca...”

Tiêu Viễn Hành nhìn thi thể chết không nhắm mắt dưới đất, nhớ kỹ lời lẩm bẩm trong miệng, dường như có chút hồn vía lên mây, đi ra phía sau, căn bản không để ý tới Trương Dương.

“Oe...”

Nhìn Tiêu Viễn Hành rời đi, Trương Dương vội vã chạy đến gần thùng rác để nôn mửa.

Đối với Trương Dương mà nói, hắn thủy chung vẫn còn là một sinh viên, vô luận trong óc hắn có bao nhiêu trí nhớ của cường giả, hắn trí nhớ của chính mình vẫn chiếm vị trí chủ đạo, điều này cũng là nguyên nhân tại sao hắn thường xuyên lơ đãng lộ ra bộ dáng hèn mọn.

Hôm nay là lần đầu tiên Trương Dương chứng kiến giết người, máu tươi tung tóe, thanh âm ngã xuống đất, còn có nụ cười quỷ dị của người thanh niên kia, đã tạo thành một bức tranh tàn khốc.

Lần trước cái chết của Lữ Phi Trương Dương mặc dù biết, nhưng hắn không chứng kiến quá trình tử vong, mà vừa rồi, hắn trở mắt nhìn viên đạn bắn trúng thân thể, thân thể cường hãn kia trở nên vô cùng yếu ớt, đối mặt tử vong, cho dù là đã được chứng kiến tử vong, mọi người cũng sẽ nổi lên một nỗi sợ hãi không cách nào không chế, mà Trương Dương cũng không ngoại lệ.

“Trương Dương, lão đại cho người về trước nghỉ ngơi một thời gian, đến lúc cần sẽ an bài người gọi người đến, đi đi, nơi này chúng ta sẽ xử lý.” Tiểu Cường đi tới bên người Trương Dương, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Trương Dương an ủi nói.

“Oe... khạc khạc...tốt rồi...”

Trương Dương cắn chặt hàm răng, mạnh mẽ tự khống chế sự không thoải mái trong bụng rồi đứng dậy, khi hắn quay đầu lại mới phát hiện, ba cỗ thi thể trên mặt đất đã bị kéo đi, lưu lại vài vết máu nhìn mà phát hoảng trên nền đá cẩm thạch, vài cái Phỉnh cũng rơi rải rác trên mặt đất, nhân viên sông bác đã bắt đầu quét dọn vệ sinh, mà hai con bạc kia cũng không thấy đâu nữa.

Sau khi Trương Dương từ sông bác đi ra, nhìn bầu trời tối đen như mực, phảng phất như đang nằm mơ.

Mấy ngày hôm trước Lữ Phi chết đối với hắn cũng không tạo nhiều kích động, trong tiềm thức, Trương Dương cho rằng Lữ Phi chỉ là rời đi thành phố C, cho đến vừa rồi hắn mới chính thức hiểu được, Lữ Phi đã chết rồi, cái chết của Lữ Phi là thật, là sau khi bị tai nạn xe ngựa tạo thiêu chết...

Cái chết của Lữ Phi cùng với mình có quan hệ, mặc dù Lữ Phi cũng không phải là người tốt, nhưng là tội cũng chưa đáng chết!

Ba người vừa rồi cũng là vì hắn mà chết, nếu không có hắn, ba người khẳng định sẽ không chết, đây là khẳng định, từ lúc Tiêu Viễn Hành bảo hắn đối phó người trẻ tuổi nọ thì có thể phán đoán được. Tiêu Viễn Hành cần chính là cái cớ, nếu không lấy cớ, Tiêu Viễn Hành cũng sẽ không giết chết ba người kia, từ việc ba người có thể hoành hành lâu như vậy tại thành phố C, mà Tiêu Viễn không hề xuống tay ngay lập tức có thể đưa ra kết luận này.

Người trẻ tuổi nọ dùng đạn rồng hoàn toàn muốn gia tăng áp lực để cho Tiêu Viễn Hành đề phòng, nhưng là, hắn đánh giá không đúng đắn khí của Tiêu Viễn Hành, không nghĩ đến lại xuất hiện Trương Dương thiên tài tính toán này, đương nhiên càng không nghĩ đến Tiêu Viễn Hành sau khi biết là đạn rồng còn có thể hạ thủ tàn nhẫn.

Hi, ít thấy, ở ngoài đều tựa hồ bất ngờ, kể cả Tiêu Viễn Hành và Trương Dương.

Ngay từ lúc bắt đầu, người trẻ tuổi chỉ là bức bách Tiêu Viễn Hành tuân lệnh, căn bản không có nghĩ đến việc lấy mạng Tiêu Viễn Hành, có thể dám chắc người trẻ tuổi nọ còn rất nhiều lời nói, nhưng, Tiêu Viễn Hành giống như bị lừa cột liền ra lệnh giết người, hết thấy đều không thể đoán trước!

“Oe...”

Nghĩ ở đây, dạ dày Trương Dương lại co thắt một trận, ngồi xổm trên đất điên cuồng nôn mửa, nhưng cái gì cũng không nôn ra, chỉ là cảm giác được có một tia ngọt ngào trong miệng, có mùi vị mặn.

Trương Dương lấy tay chùi chùi, nguyên lai là bởi vì hàm răng của mình dùng sức quá mức, chân răng chảy máu, dưới ánh đèn mờ mờ, máu tươi trên tay hiện ra màu đỏ sẫm, trong không khí cũng phảng phất tràn ngập một mùi máu tươi.

Trương Dương lại nhớ lại con mắt màu đỏ kia, còn có nụ cười quỷ dị nọ, phảng phất, người thanh niên thực sự đang cười với hắn.

Sau khi đi tới hiệu sách của lão đầu, Trương Dương dừng lại một chút không có đi vào, nếu bây giờ lão đầu vẫn còn, ít nhất hắn có thể có một chỗ để nói chuyện, đáng tiếc, lão đầu rời đi, có thể sẽ vĩnh viễn không trở về thành phố C

Đêm đã khuya, trong óc Trương Dương hiện lên một khoảng trống rỗng, chuyện phát sinh ngày hôm nay hoàn toàn đánh đổ thế giới của hắn, người liều xiêu đi tới quán bar internet.

Lúc Trương Dương đi tới chỗ cũ, thấy được một bóng lưng quen thuộc.

Tiêu Di Nhiên.

“Trương Dương, người làm sao vậy?”

Tiêu Di Nhiên nghe được thanh âm sau lưng quay đầu nhìn, kinh ngạc đứng dậy, Trương Dương lúc này đầu tóc rối bù xù, vẻ mặt trắng bệch, phảng phất như kiệt sức đến nơi.

“Không việc gì...” Trương Dương cố gắng nở một nụ cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

“Người trước hết ngồi xuống, ngồi xuống.” Tiêu Di Nhiên vội vàng đỡ Trương Dương ngồi lên ghế của mình, kéo một cái ghế khác tới bên người Trương Dương, nhẹ nhàng vỗ bả vai Trương Dương.

80. Chương 80: Sợ Chết Thì Phải Đạt Được Cường Đại.

Trương Dương co rút người trên ghế. Ánh mắt cùng nụ cười của tên trẻ tuổi năm đó dường như vẫn bám theo hắn.

“Sợ gì chứ?”

“Sợ... Di Nhiên, người sợ chết không?” Trương Dương thở dài một tiếng, ráng sức khiến thân thể khôi phục lại vẻ tỉnh táo.

Tiêu Di Nhiên nghĩ không ra Trương Dương sao lại hỏi vấn đề này, chỉ nhẹ nhàng nhún mày bắt đầu suy tư.

Trương Dương cũng không lên tiếng, ngẩn ngơ nhìn vẻ mặt tự lự xuất thần của Tiêu Di Nhiên.

“Ta nghĩ, mỗi cá nhân đều sợ chết. Trên thế giới này, không có người nào không sợ chết, bằng không cũng không có việc nhiều vị đế vương thời xưa luôn tìm cách truy cầu thuật trường sinh bất lão. Cho nên, mọi người ai cũng đều sợ chết, không vì địa vị của người cao quý ti tiện mà không có úy kỵ. Bất quá, chết khiến người sợ hãi, nhưng lại không có cách nào né tránh được. Sinh lão bệnh tử, kỳ thật là hiện tượng tự nhiên, rất nhiều người biết, rất nhiều người rõ ràng, nhưng không có mấy ai có thể nhìn thấu được. Nếu như người muốn có đáp án cụ thể, vậy thì ta cho rằng, vì chết không cách nào né tránh được, chúng ta việc gì phải sợ hãi? Nếu như có sinh cơ, mỗi một cá nhân đều sẽ trân quý lấy nó. Trên thế giới này, không có ai nguyện ý bỏ mặc sinh mạng bản thân. Khi sinh mạng thật sự phải ly khai, chúng ta cũng nên dừng cảm đối diện...”

“Người nói, người chết rồi sẽ có tiệc nuôi gì không?” Trương Dương ngẩn ngơ nhìn vẻ mặt thiên kiều bá mị của Tiêu Di Nhiên.

“Người là thằng ngốc á...” Tiêu Di Nhiên nhìn thấy cái vẻ nhìn chằm chằm của Trương Dương, liền nhẹ nhàng xỉ lên trán Trương Dương một cái rồi nói: “Khi người chết đi khẳng định là sẽ có tiệc nuôi. Tỷ như,

không nhìn được thân nhân nào đó, hoặc là người tình của bản thân. Đương nhiên cũng có gia đình, sự nghiệp cùng với các mục tiêu, lý tưởng chưa hoàn thành vân vân...”

“Được rồi, người vì sao lại hỏi mấy chuyện này?”

“Ta sợ chết...”

“Chết thì có gì phải sợ chứ? Nếu như thật sự sợ, thì người ráng đi bộ một chút, ăn ít lại mấy cái đồ ăn không lành mạnh. Nếu như người vẫn còn sợ, ta đây cũng không có biện pháp, chỉ có tuyệt chiêu thôi... hì hì...”

“Tuyệt chiêu gì?” Trương Dương có chút mê mẩn nhìn vẻ mặt tươi cười như hoa của Tiêu Di Nhiên.

“Luyện công đi. Càn Khôn Đại Na Di gì đó, Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Dương Chân Kinh, Cáp Mô Thần Công... Đợi người luyện thành rồi, bảo đảm xe đạp cũng không chết người...” Tiêu Di Nhiên nhìn cái vẻ đang lắng nghe trình trọng của Trương Dương, nhất thời nhin không được, bịt miệng cười nói: “Người không phải tin là thiệt chứ?”

“Ta tin, nếu như sợ chết, phải khiến bản thân trở nên cường đại!” Trương Dương vô cùng nghiêm túc gật đầu. Lúc này Trương Dương mới thật sự lý giải được ý nghĩa của cường đại. Thế giới này, thật chẳng an toàn gì, có vô số góc tối âm u mà người bình thường không biết. Bản thân hắn đã lọt vào dòng nước đục, không khiến bản thân trở nên cường đại không được.

Cũng từ giờ khắc này, Trương Dương mới thật sự nghĩ cách dung hợp các ký ức trong thân thể. Ít nhất, muốn học hỏi ứng dụng vũ khí cùng với gia tăng tu luyện võ công. Nếu như bản thân tiếp xúc nhiều với vũ khí đạn dược, vậy thì cũng nên kiểm tra cho ra cái vỏ đạn rỗng kia, vậy thì cái người tuổi trẻ kia sẽ không chết bỏ mạng.

“.... Người có phải bị nóng trong người hay không...”

Tiêu Di Nhiên nhìn cái vẻ nghiêm túc của Trương Dương, cô nàng nghĩ không ra mình chỉ đùa một chút mà Trương Dương không ngờ lại cho là thật, liền đưa tay sờ sờ trán Trương Dương.

“Di Nhiên, Người có muốn biết khi ta chết sẽ nghĩ tới gì không?” Trương Dương nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiêu Di Nhiên.

“Người ta đều nói người tốt không sống lâu, kẻ xấu sống ngàn năm. Người là dê chúa, sẽ không có chết sớm vậy, miệng quạ đen bấy bọ như vậy... phì phì phì...”

Tiêu Di Nhiên bị Trương Dương nắm lấy tay, nhất thời mặt đỏ bừng, nhưng cũng không né tránh.

“Anh cứ nghĩ, anh không biết vì sao lại không cho người con gái mà anh thương hơn ba năm nay hay biết rằng anh thích cô ta! Di Nhiên, anh hiện tại cho em biết, anh thích em...”

“Có phải không đây a, em thấy anh thích nhiều cô khác lắm mà, chụp tới mấy trăm tấm hình.” Vẻ mặt Tiêu Di Nhiên bẽn lẽn nói.

“Mấy cái đó...” Trương Dương nhất thời xấu hổ.

“Nói, anh có thích nhiều cô khác không?” Tiêu Di Nhiên thấy Trương Dương không trả lời, nhất thời có chút giận dỗi nói.

“Cái này... không không, thích nhất em thôi...”

“Hừ, chỉ là thích nhất thôi. Vậy còn có thích nhiều một chút, có phải không?”

“À.... khục khục...”

Trương Dương nhất thời đỏ mặt. Hắn đích thật thích rất nhiều rất nhiều cô khác. Cái cô đối diện của sổ hắn cũng rất thích, còn có muội muội xinh xắn lả lướt ở tầng hai phòng 215 hắn cũng thích, còn có muội muội chân dài phòng 318 hắn cũng thích, dường như còn có vài cô...

“Hừ, còn nói là thích em nhất, dê chúa mà!” Tiêu Di Nhiên thấy Trương Dương không ngờ chẳng tranh biện gì, hiển nhiên là đã nói trúng rồi, nhất thời vẻ mặt phẫn nộ, đứng lên rời khỏi chỗ đó. Cô nàng hoàn toàn

quên mất, hiện tại cô nàng cùng Trương Dương không có quan hệ gì, cô nàng cũng không rõ vì sao lại dùng dùng nổi giận như vậy.

“Di Nhiên...”

“Đẹp... đẹp...”

Nhìn thấy Di Nhiên muốn bỏ đi, Trương Dương nhất thời khẩn trương, kéo lấy cánh tay trắng nõn của Tiêu Di Nhiên. Hiện tại hắn chẳng lo tới bao nhiêu chuyện. Chuyện gặp được ngày hôm nay khiến hắn nhìn ra được rất nhiều sự tình. Sinh mạng con người rất ư ngắn ngủi, cũng rất nguy hiểm. Nếu như có cố kỵ gì thì cả đời đều mệt mỏi. Hắn khả dĩ không muốn như bác Lý chờ một cái là hết mười tám năm.

Chỉ mới kéo nhẹ một cái, thân hình đầy đặn mềm mại của Tiêu Di Nhiên đã lọt vào lòng Trương Dương.

Trương Dương dùng môi mình áp vào đôi môi đỏ mọng non nớt của Tiêu Di Nhiên, há miệng lớn ra, tựa như muốn nuốt sống đôi môi của Tiêu Di Nhiên, kịch liệt tấn công tổng hành dinh. Di Nhiên cự tuyệt cũng không cự tuyệt, ngay cả không khí trong lồng ngực dường như cũng bị hút đi mất. Trong đầu đột nhiên cảm thấy trống rỗng mơ hồ.

Tiêu Di Nhiên trong lúc bất tri bất giác bị áp bức trở thành trạng thái hoàn toàn thuần phục. Đầu lưỡi của Trương Dương trong miệng nàng quấy động kịch liệt, thô lỗ xâm lược khắp nơi, quấn lấy đầu lưỡi Tiêu Di Nhiên bắt đầu nút lấy. Cả người Tiêu Di Nhiên run rẩy. Cô nàng đã bị hắn kéo vào nơi vực sâu không đáy.

Hôn hít một hồi thật lâu thật lâu... Mớ nước miếng thô lỗ của Trương Dương nhều vào miệng Tiêu Di Nhiên. Cả người Tiêu Di Nhiên run rẩy, trong cổ họng như muốn phát ra âm thanh sợ hãi nhưng lại không thoát ra được.

Khí tức nam nhân nồng nặc của Trương Dương khiến Tiêu Di Nhiên mê say, đánh mất đi vẻ xấu hổ thâm sâu trong tấm thân vốn luôn gìn giữ của cô nàng, buông thả sự chống cự, mắt nhắm nghiền lại, hàng lông mi mỹ lệ khẽ run lên. Tiêu Di Nhiên khẽ nhếch đôi môi anh đào nho nhỏ, từ từ đẩy cái đầu lưỡi nhỏ nhắn ra. Trương Dương dùng đầu lưỡi của mình chạm lấy đầu lưỡi của Tiêu Di Nhiên, cùng đảo một vòng. Tiêu Di Nhiên từ từ nhắm nghiền mắt lại, không biết từ nơi thâm sâu nào trong cổ họng phát ra tiếng rên nhẹ nhàng, không phải là đơn thuần chỉ có cảm giác ngọt ngào mà thôi. Cảm giác ngọt ngào đó theo đầu lưỡi, từ từ lan ra toàn miệng, khắp nơi đều tràn ngập cảm giác ấm áp.

Dần dần, lưỡi hai người càng lúc càng trở nên thuần thực. Tiêu Di Nhiên gìn giữ cùng kháng cự ban đầu đã trở nên ôn nhu như một con mèo nhỏ, hai tay ôm chặt lấy bờ vai rộng lớn của Trương Dương.

81. Chương 81. Ác Mộng

Cặp mày liễu cong vút của Tiêu Di Nhiên khẽ nhú lại, môi thơm nồng nàn nhẹ mở, đôi mắt khẽ nhắm, cả người mềm nhũn tựa lên ngực Trương Dương, hơi thở hào hển nhẹ nhàng không dám nhìn vào mắt Trương Dương. Cả căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Hai người tựa hồ đều cố gắng muốn duy trì giờ phút thiêng liêng tĩnh lặng này.

“Em phải đi rồi ...!” Tiêu Di Nhiên khẽ nói.

“Ở lại với anh đi?” Trương Dương khẽ cắn cắn nhắm nhắm một bên dái tai Tiêu Di Nhiên.

“Không được, anh của em vừa mới gửi tin nhắn, để em về nhà một lúc đã, rồi sau sẽ lên mạng với anh được không?” Tiêu Di Nhiên ngượng ngùng xin lỗi.

“Tiêu đại ca tìm em hả?” Trương Dương ngậy người ra, chợt nghĩ tới mục quang âm trầm kia của Tiêu Viễn Hành, không khỏi rung mình một trận.

“Anh biết anh của em sao?”

“Khục khục... có nghe nói qua!”

“Hi hi, đừng sợ, anh của em kỳ thật rất tốt, con người rất thiện lương. Anh ấy ngay cả giết gà cũng không dám. Hi hi... mỗi lần tất niên đều là do em giết gà đấy... !” Tiêu Di Nhiên nói tới Tiêu Viễn Hành, tựa hồ rất vui vẻ.

Trương Dương phát lạnh sau lưng, Tiêu Viễn Hành mà thiện lương ư? Hắn lần đầu tiên mới nghe có người nói Tiêu Viễn Hành thiện lương, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi đã có bốn mạng người bị kết liễu trong tay của Tiêu Viễn Hành, thứ người này mà thiện lương à? Dùng chữ “tâm ngoan thủ lạt” để hình dung Tiêu Viễn Hành cũng không phải là quá đáng lắm.

“Trương Dương, em phải đi rồi! Anh của em có chuyện cần nói với em, lần sau em sẽ nhất định lên mạng bồi tiếp anh, lên suốt đêm cũng được!” Má lúm đồng tiền yêu kiều của Tiêu Di Nhiên đỏ lựng lên, khéo léo tránh thoát khỏi bàn tay Trương Dương đang níu kéo.

“Di Nhiên, nếu như anh mất tích, em sẽ chờ anh không?” Tấm thân mềm mại vừa thoát ra khỏi lòng, Trương Dương liền cảm thấy trống rỗng trong đầu, hụt hẫng ngẩn ngơ nhìn theo tấm lưng ong thon thả của Tiêu Di Nhiên, rồi đột nhiên đặt câu hỏi.

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Tiêu Di Nhiên sững sờ, cặp mắt mở to long lanh như làn thu thủy nhìn Trương Dương.

“Trả lời anh đi, nếu như anh đột nhiên mất tích, em có đợi anh không?” Ánh mắt Trương Dương tựa như bị mờ đi, hắn lại nghĩ tới bác Lý cùng với dì Phi.

Tiêu Di Nhiên quay trở lại, nhẹ nhàng khom người hôn lên trán Trương Dương một cái.

“Trương Dương, em biết, anh đối với bản thân mình không có tín tâm. Hãy tin tưởng lấy chính mình, anh rất ưu tú, anh thật sự rất ưu tú!”

Tiêu Di Nhiên thở dài một tiếng nói tiếp: “Kỳ thật, em cũng tưởng là sẽ hận anh, nhưng em không hận được. Em càng tiếp xúc với anh thì càng lún sâu hơn. Trương Dương, em từ trước tới giờ chưa từng có cảm giác này. Em từ trước tới giờ cũng chưa nghĩ rằng mình sẽ gặp một người con trai như vậy. Anh có biết vì sao em lại đến nơi này để lên mạng không? Kỳ thật, trước đó em ít khi nào tới quán Nét để lên mạng. Em tới nơi này, chính là muốn được nhìn thấy anh. Em là thân con gái, em cũng cần có thể diện. Em biết anh thích em, nhưng em lại không dám ước hội cùng anh. Em chỉ đành vì anh mà tạo ra cơ hội cho chính mình. Trương Dương, em khẳng định, em thật sự thích anh. Hãy cho chính mình chút điểm tín tâm đi, không cần phải tự ti, rõ chưa?”

“Cảm ơn em!”

Ánh mắt Trương Dương trở nên nhoè đi. Một người con gái nói ra những điều này cần rất nhiều can đảm. Trí tuệ Trương Dương lúc này đã không thể nào so sánh với người thường được, tự nhiên là hiểu rõ Tiêu Di Nhiên nói ra điều này là muốn giúp hắn cởi bỏ tâm lý mặc cảm tự ti.

“Khờ quá, cảm ơn gì chứ? Anh cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi, bớt thức khuya một chút! Anh coi anh kìa, vẻ mặt tiêu tụy, giống như một ông già vậy... !” Tiêu Di Nhiên nhẹ nhàng sửa sang lại mái tóc của Trương Dương một chút, né người tránh bàn tay tấy mẩn đang định thò tay lấy bộ ngực mình của Trương Dương rồi thản nhiên cười bỏ đi.

Nhìn Tiêu Di Nhiên rời đi, Trương Dương chợt thấy như vừa trải qua cơn ảo mộng.

Ha ha...! Trương Dương không khỏi ngậy ngốc cười lên một trận rồi nhìn ngắm bàn tay của chính mình, rồi lại rờ rờ lên môi. Nghĩ không ra, không ngờ hôn được nữ thần trong mộng, hơn nữa lại còn được sờ sờ soạng soạng vuốt ve ôm ấp....

Nếu như Tiêu Di Nhiên lúc này nhìn được cái vẻ mặt bỉ ổi kia của Trương Dương, tuyệt đối là cần phải lo lắng xác định lại xem bản thân rốt cuộc có phải là thật sự thích cái tên gia hỏa ti bỉ này hay không!?

Nhìn thấy Tiêu Di Nhiên còn chưa log out thoát ra khỏi QQ, dục vọng xem trộm của Trương Dương lại nổi dậy không cách nào kiềm chế được, lập tức khai mở không gian QQ của Tiêu Di Nhiên.

“Gần đây có chút tâm phiền ý loạn, lúc nào cũng ngủ không được, lúc nào cũng tưởng nhớ tới vẻ mặt bỉ ổi của tên gia hỏa kia! Ta hoài nghi, ta thật sự đã thích hắn rồi!”

Nhìn thấy hai cái chữ “bỉ ổi” trong nhật ký, Trương Dương chợt đỏ mồ hôi, con mắt chợt giật một cái, rồi mới tiếp tục đọc tiếp.

“Cảm giác tư niệm tới một người thật sự rất là kỳ quái, cả ngày người cứ như hồn bất phụ thể, ài, ta không ngờ lại thích cái tên cuồng khoái rình trộm như vậy, hừ, thật là điên mà...!”

“Cũng không biết là cái tên gia hỏa kia bận rộn cái gì, cả ngày vẫn không thấy người của hắn. Tới quán Nét cũng đợi không được hắn, cái tên Trương Dương thần thần bí bí đáng chết, lần sau thấy được người, sẽ cho người biết tay. Đợi hai ngày nữa là ta sẽ vĩnh viễn không thèm lý gì tới người nữa...!”

“Lại không tới...!”

“Ba ngày rồi, vẫn chưa tới. Trương Dương, ta hận người chết đi được. Ta sẽ không để ý gì tới người nữa!”

“Lại cho người một tuần cơ hội, nếu như trong một tuần này mà còn không xuất hiện, ta phát thệ, ta sẽ thật sự không ngó ngang gì tới người nữa. Cho dù là hắn có quỳ xuống năn nỉ bà cô này của hắn cũng sẽ không thèm lý tới hắn nữa. Hừ...!”

Xem mấy lời này, Trương Dương không khỏi nở nụ cười âm áp. Hắn có thể tưởng tượng ra được cái vẻ mặt, bộ dáng như con nít kia của Tiêu Di Nhiên.

Kỳ thật, Trương Dương rất thích xem cái tướng nổi giận của Tiêu Di Nhiên, má lúm đồng tiền ửng đỏ dễ thương kia, mày liễu khẽ nhú lại, không biết đã khiến Trương Dương bình tĩnh trong biết bao nhiêu cơn xuân mộng.

Xem nhật ký của Tiêu Di Nhiên, theo dõi tâm tình khi thì cao hứng, khi thì phiền muộn của Tiêu Di Nhiên, đọc xong mấy dòng văn tự này, khoảng cách giữa hai người dường như càng lúc càng xích gần lại.

Thời gian từ từ trôi qua, trong lúc bất tri bất giác, Trương Dương đã ngủ thiếp đi mất...

“Dậy đi, dậy đi...!”

“Dậy đi, mau dậy đi...!”

Trong giấc mộng, tựa hồ như có người đang hò hét kêu gọi.... Trong mộng, tựa hồ như thấy được vẻ mặt tái nhợt cùng với cặp mắt quỷ dị kia, lại còn có máu tươi bắn tung toé, như một đóa hoa nở rộ... Ta sẽ ở dưới đó chờ người đến....

Đột nhiên!

Trương Dương bừng mở mắt, cả người sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Mịa, người rút cuộc đã tỉnh lại rồi, tiểu nạp kêu gọi người cả đêm đấy!”

Máy nghe treo bên cạnh máy điện toán phát ra âm thanh cực nhỏ, trên màn hình cái tên tiểu hòa thượng kia nổi giận nhảy lên nhảy xuống, thái đao cầm trong tay quơ qua quơ lại sáng loè, bộ dáng như hận không được nhảy tới chém cho Trương Dương vài đao.

Đưa mắt nhìn ánh sáng mặt trời bên ngoài sáng rực, Trương Dương chợt ngáy người. Nghĩ không ra, không ngờ đã ngủ tới tận giữa trưa, dường như gần đây bản thân thường hay ngủ trong quán Nét. Xem ra, cần phải thay đổi cái thói quen này a! Chỉ là Trương Dương còn chưa hay biết, đối với cuộc sống sau này của hắn, được ngủ tại quán Nét cũng chính là một thứ hưởng thụ xa xỉ lắm rồi.

“Sao chứ?”

Trương Dương chỉnh cho âm thanh lớn hơn một chút. Hiển nhiên là Tiêu Di Nhiên đã chỉnh vặn nhỏ lại âm thanh của máy, bằng không, cái tên tiểu hòa thượng đầu trọc kia tuyệt đối có thể đã kêu gào cả đêm mà mình vẫn không hay biết gì.

“Có người muốn giết người, người chỉ còn có hai giờ đồng hồ để bỏ chạy thoát mạng. Ài, người và ta cũng coi như là có duyên. Phật độ người có duyên, tiểu nạp đã kêu gào người từ hồi bốn giờ sáng đến giờ, đã quá hai giờ chiều rồi, cũng coi như là tận lực!” Tên tiểu hòa thượng ngưng vẫy thanh thái đao, thở dài một tiếng, bộ dạng từ bi hỉ xả như thể đang phổ độ chúng sanh!

82. Chương 82: Bắt Cóc Trương Dương

“Không cách nào giải thích, người tự thu xếp ổn thỏa đi, tiểu nạp cũng chỉ có thể giúp người như vậy thôi, nhớ kỹ, còn có thời gian hai giờ, rời khỏi thành phố C, càng xa càng tốt, tìm một chỗ, sống một đời an tĩnh ở đó đi!”

Tiểu hòa thượng lại thở dài một tiếng, màn hình đột nhiên lóe lên rồi biến mất, so với phong cách trước kia không giống nhau chút nào.

“Tiểu hòa thượng, nói cho ta biết, ai muốn giết ta!”

“Tiểu hòa thượng.....”

“Tiểu hòa thượng....”

Mặc cho Trương Dương gào thét gõ bàn phím như thế nào, tiểu hòa thượng cũng không xuất hiện nữa.

Hai giờ?

Hai giờ?

Nếu tiểu hòa thượng nói chỉ có hai giờ, vậy thì khẳng định chỉ có hai giờ, chỉ từ sau khi xuất hiện chuyện trăm ức mỹ kim và võ công bí tịch, Trương Dương đối với tiểu hòa thượng có trí tuệ lập trình trên máy tính này có một loại tin nhiệm mù quáng, bất kể thật hay giả, bây giờ rời khỏi cũng không có sai lầm.....

Nếu Trương Dương không biết về cái chết của Lữ Phi, hẳn sẽ không tin tưởng lời nói của tiểu hòa thượng, nếu không chứng kiến máu tanh và sự lãnh khốc trong đồ trường, hẳn cũng sẽ không tin lời tiểu hòa thượng, với tư duy của hắn ngày trước, trời đất sáng sủa thế này, không có khả năng có việc giết người phóng hỏa, nhưng sự thật chiến thắng hùng biện, cái mạng của Trương Dương hẳn, căn bản chịu không nổi sự dày vò của nhân vật lợi hại này.

“Di Nhiên, anh phải đi, thời gian cấp bách, không có thời gian giải thích, anh đi trước đây, em cố gắng bảo trọng.....”

Ngón tay Trương Dương nhanh đến nổi huyền hóa thành một màn hư ảnh, mười đầu ngón tay gõ lướt qua trên bàn phím, dạn dò lại cho Tiêu Di Nhiên sau đó tắt máy rời đi.

“Đi đâu đây?”

Trương Dương đột nhiên có chút mù mịt, hẳn cả đời còn chưa từng đi quá khu vực thành phố C.

Hơn nữa, tiền trên người Trương Dương bây giờ chỉ có hơn ngàn, card và sổ tiết kiệm lần trước đều cất ở trong ký túc xá, cho dù tới ký túc xá lấy được card và sổ tiết kiệm cũng phải lấy tiền, đi tới đi lui, hai giờ cũng sẽ không còn, đương nhiên, máu chốt là số tiền còn lại bên trong card cũng không đến vài đồng đại dương nữa, nếu như trên đường chạy trốn mang theo hơn ngàn nguyên, có lẽ khả năng chết đói cũng đều có thể, Trương Dương đối với năng lực sinh tồn của mình vẫn giữ vững thái độ không tin tưởng.

Lập tức, Trương Dương liền quyết định, tới bệnh viện tìm Lưu Bư, Lưu Bư ở đó còn có hơn vạn, nếu có chỗ tiền này, ít nhất mấy tháng không cần vì cuộc sống mà phải mệt nhọc.

Đi tới đường phố, Trương Dương liền cảm giác được một cỗ áp lực.

Tựa hồ, thành phố C tràn ngập sức sống đã trở thành tử khí nặng nề, cảnh sát trên đường cũng biến khác, càng khiến cho Trương Dương bất an chính là ở vài ngã đường trọng yếu, đều có vài đại hán cường tráng mặc đồ Tây đen, đeo kính râm, điều này khiến cho Trương Dương nhớ tới lời nói của người thanh niên nọ.....

Chẳng nhẽ, thế lực sau lưng người thanh niên đã đánh tới thành phố C?

Tiêu Viễn Hành đại ca bây giờ thế nào rồi?

Dựa vào thế lực của Tiêu đại ca, lại dám đến thành phố C tìm phiền toái sao? Huống chi, còn có cảnh sát thành phố đầy đường.....

Trương Dương lúc này không dám tiết kiệm nữa, mạng nhỏ quan trọng hơn, sau khi lên taxi, từ cửa sổ taxi nhìn ra bên ngoài lại phát hiện, người mặc đồ Tây màu đen càng ngày càng nhiều, tựa hồ, bọn họ đang khống chế giao thông, mà vài cảnh sát lại có thể phối hợp cùng.

Những người mặc đồ Tây đen này đều rất dễ dàng phân biệt, bởi vì, bọn họ không hề che dấu sát khí mình phóng thích.

Trương Dương lúc này cái gì cũng mặc kệ, hắn chỉ mong nhanh chóng rời khỏi vùng đất đầy thị phi này, có thể khẳng định, những người này đều là tới báo thù Tiêu Viễn Hành, bất luận ai thắng ai thua thì một tên Trương Dương nhỏ bé như hắn tùy tiện một ngón tay cũng có thể bóp chết, huống chi, hắn cùng với cái chết của Mãi Mãi Đề gì đó có quan hệ trực tiếp, chờ bọn họ chém giết lẫn nhau xong rồi quay trở lại....

“Lưu Bưu.....”

Trương Dương sau khi xuống xe, thang máy cũng không ngồi, cơ hồ là chạy một mạch đến khoa xương ở tầng năm, hai giờ đã lãng phí hơn nửa giờ, nhưng, khi hắn thở phò đẩy cửa ra, nhất thời vẻ mặt si ngốc, Lưu Bưu không có ở trong phòng bệnh, trong phòng bệnh là bốn đại hán vẻ mặt hung hãn, vẫn là những người mặc đồ đen mà khiến cho người ta cảm giác bị kìm nén.

“Trương Dương!”

“A....Ta....Ta....Ta không phải Trương Dương...”

Một đại hán đột nhiên hét lên một tiếng chẳng kịp đề phòng, Trương Dương không tự chủ đáp lại, ngay lập tức, hắn liền biết hỏng bét rồi, vội vàng phủ nhận, người lùi về phía sau, thân thể giống như một cây cung kéo căng.

:Nếu người cho rằng chạy thoát được đạn của chúng ta, vậy thì người cứ chạy đi!”

Đại hán cười lạnh một cái, vỗ vỗ vào chỗ nhô ra trên lưng quần.

Trong đầu Trương Dương điên cuồng tính toán, cơ hồ trong nháy mắt, hắn liền vứt bỏ sự đấu tranh, bởi vì, hắn không có biện pháp cùng lúc đối phó với bốn đại hán lực lưỡng mang súng, mặc dù bây giờ hắn đứng ở cửa nên rất dễ dàng chạy khỏi phòng, nhưng ngoài phòng là một cái hành lang rất dài, cho dù chạy ra khỏi phòng cũng không cách nào chạy hết hành lang kia, người ta chỉ cần đi ra bắn một súng thì ngay lập tức có thể giết chết hắn.

Biện pháp duy nhất chính là đi theo bọn họ, tìm được cơ hội tốt thì lại chạy trốn.

Chỉ là, Trương Dương đã tính sai, bốn người này cực kỳ chuyên nghiệp ép buộc hắn, tay hai người xách đai lưng quần của Trương Dương, cơ hồ là nhắc bóng Trương Dương đi, khiến cho hai chân Trương Dương căn bản không cách nào dùng lực, quan trọng nhất chính là, hai người khác một trước một sau, duy trì khoảng cách nhất định, một tay trước sau vẫn đặt trên ngực, Trương Dương cho dù dùng đầu gối để nghỉ cũng biết món đồ trong ngực là súng.

Vốn kế hoạch lợi dụng lúc ở trong đại sảnh nhiều người hỗn tạp nghĩ biện pháp đào tẩu cũng không cách nào thực hiện được nữa rồi.

Đi tới bãi đậu xe phía trước, càng phát hiện ra không cơ hội, một người trong bốn người lái xe, một người ngồi buồng phụ xe, hai người khác đưa Trương Dương kẹp ở giữa, cho dù Trương Dương muốn nhảy khỏi xe cũng không có biện pháp, Trương Dương cũng đã từng nghĩ tới việc cướp một khẩu súng, sau khi hắn thấy phía dưới nách mỗi người lộ ra một bao đựng súng rộng, cũng bỏ qua, loại bao đựng súng này mặc dù hắn hiểu rõ kết cấu, nhưng hắn không cách nào nắm chắc cơ hội trong nháy mắt mở bao đựng súng rút khẩu súng sau đó lên nòng nổ súng.

Tiểu hòa thượng đáng chết! Không phải nói có hai giờ sao?

83. Chương 83. Anh Hùng Mạt Lộ

Nơi này đã bị phong tỏa nghiêm mật, hoàn toàn trở thành một cái ngõ cụt!

Trương Dương nhìn thoáng qua cánh cửa xếp chỗ quán sách của Lý bá vẫn đóng im lìm như cũ, không nhin được thở dài một tiếng, nếu Lý bá còn ở đây thì khả năng còn có một đường sinh cơ, nhưng xem ra cái mạng nhỏ này ngày hôm nay đi tong rồi.

Tuy nhiên, Trương Dương cũng thầm vui mừng khi Lý bá không ở đây, với tình hình vô cùng khủng bố như hiện tại, có bao nhiêu Lý bá cũng chỉ là góp thêm vào đó bấy nhiêu tính mạng mà thôi.

Tình cảnh hiện tại, cho dù đưa cho Trương Dương một khẩu tiểu liên hần cũng không chạy thoát được.

Cửa đổ trường đứng đầy đặc từng nhóm những đại hán đang bày bố thế trận đón địch, bất quá Trương Dương phát hiện, những người này tựa hồ chia làm hai phe, từ kiểu đồ Vest phục trang cùng với vị trí đứng rõ ràng có sự khác biệt, hơn nữa Trương Dương còn phát hiện, trong những người này có một bộ phận mang huyết thống dân tộc thiểu số vùng Tân Cương, thoạt nhìn có chút giống người Nga.

Nhìn cục diện này, Trương Dương nhất thời vui vẻ, xem ra Tiêu Viễn Hành vẫn chưa bị đánh bại hoàn toàn. Vì ít nhất hần vẫn còn có nhân thủ đang lập thế trận phòng ngự bên ngoài, nhưng có lẽ bây giờ đang ở trong trạng thái bế tắc.

“Đi mau lên!”

Đại hán đi phía trước quay đầu lại thấy Trương Dương có chút dây dưa lằng nhằng, dường như nhìn thấu suy nghĩ của Trương Dương, vẻ mặt nghiêm lạnh quát lên, người phía sau lập tức đẩy một nhát, cú đẩy khiến cho Trương Dương lão đảo một cái suýt chút nữa ngã xuống đất.

Trương Dương bị đưa trực tiếp lên lầu hai, sau khi Trương Dương lên lầu rồi, đột nhiên rung mình một cái, suýt chút nữa thì ngã nhào.

Bởi vì, cái nhìn đầu tiên của hần chính là nhìn thấy một cái quan tài thủy tinh đặt trong đại sảnh, Trương Dương đã từng thấy qua loại quan tài này. Trong nhà tang lễ đều là dùng loại quan tài này, có thể làm lạnh bảo trì thi thể gửi lại một thời gian. Tuy nhiên, mặc dù xưng là quan tài thủy tinh nhưng trên thực tế cái quan tài ở đây chính là chế tạo từ pha lê, quý giá sang trọng hơn nhiều.

Cả đại sảnh đã bị dọn dẹp sạch sẽ rồi, tất cả dụng cụ đánh bạc đều không còn. Ngoại trừ đám đại hán mặc đồ Vest đen đứng dày đặc ở xung quanh. Ở trung tâm chỉ đặt duy nhất cái quan tài, mặc dù nhiều người hiện diện nhưng lại có vẻ trống rỗng mà tràn ngập cảm giác âm u tĩnh mịch.

“Thất ca.....Tiêu đại ca...?”

Trương Dương thu hồi ánh mắt từ trên quan tài, lập tức thấy được ba người đứng ở cạnh quầy lễ tân cách đó không xa, Thất ca và Tiêu Viễn Hành đứng cùng chỗ, Lưu Bưu đứng ở xa xa phía sau, hướng tới Trương Dương nháy mắt ra hiệu, tựa hồ muốn nói cho Trương Dương cái gì đó nhưng lại không dám nói ra tiếng.

Còn có một lão nhân ước chừng hơn năm mươi tuổi mà Trương Dương không nhận ra, lão ta là người duy nhất ngồi trong cả đại sảnh. Ăn mặc rất gọn gàng sạch sẽ nhưng giản dị, mặc bộ quần áo bình thường màu nâu nhạt. Vẻ mặt ung dung hờ hững, tất cả mọi người ở đây bao gồm cả Thất ca, đều lấy lão làm trung tâm.

“Ân...!”

Tiêu Viễn Hành nhìn qua Trương Dương không lên tiếng, ngược lại Thất ca hướng về Trương Dương gật đầu, vẻ mặt tiều tụy. Trương Dương phát hiện, Thất ca trước kia vốn có thần thái hào hùng uy vũ, sôi nổi mà bây giờ lại già nua đi rất nhiều, thần sắc chất chứa đầy tâm sự nặng nề.

“Đại ca, bây giờ phải làm sao? Sự tình đã tới nước này rồi...” Thất ca cúi đầu cung kính nói với lão nhân.

“Tiểu Thất, ta suốt đêm từ Thượng Hải tới đây, chính là vì chuyện này của ngươi, nếu người chết là người khác thì ta đều có thể dễ dàng bảo lãnh, nghĩ rằng Mãi Mãi Đề hần cũng phải cho ta vài phần thể diện, nhưng là....” Lão nhân kia liếc qua quan tài lắc lắc đầu thở dài nói.

“Nhưng.....?” Thất ca liếc qua Tiêu Viễn Hành, muốn nói lại thôi.

“Đợi thêm một lát, không tới một giờ nữa Mãi Mãi Đề sẽ đến, hần lần này cơ hồ điều động tất cả thủ hạ tinh nhuệ của mình, nếu không cho hần một cái đáp án hài lòng, ta sợ rằng thành phố C này sẽ biến thành

địa ngục của nhân gian, cả người và ta đều sẽ bị cuốn vào trong đó, tên kia nếu thực sự có phát điên lên thì ta cũng không có biện pháp can thiệp, bây giờ còn ai có thể ước thúc hắn được nữa?”

Lão nhân vẻ mặt nghiêm túc liếc qua xung quanh nhìn khắp lượt đám đại hán mặc đồ Vest đen, từ từ nhắm mắt lại, tay nhẹ nhàng giơ lên, một hán tử gần đấy bước nhanh tới đặt vào trong tay lão nhân một cây xì-gà. Thắt ca vội vàng khom lưng châm lửa cho lão.

Thắt ca liếc qua Tiêu Viễn Hành, lại liếc qua Trương Dương, lắc lắc đầu, thở dài không nói.

“Tiểu Thắt, ta có thể tới đây đúng là đã cố gắng hết sức rồi, nếu ta không đến, chỉ sợ người cũng không thoát nổi liên can a, về phần người khác, người đừng nghĩ tới nữa, ai.....” Lão nhân đưa điếu xì-gà đặt lên bên mép còn chưa kịp rút lại cầm xuống, hung hăng vất xuống đất, vẻ mặt âm trầm.

“Thắt ca, việc này.....” Tiêu Viễn Hành bước tới phía trước một bước.

“Lớn mật!”

Bước chân Tiêu Viễn Hành vừa mới bước tới thì một hán tử giống như một cây cột sắt đã chắn ở trước mặt Tiêu Viễn Hành, cặp mắt bắn ra quang mang sắc bén, phảng phất như tùy thời có thể đem Tiêu Viễn Hành xé tan thành từng mảnh nhỏ.

“Viễn Hành, ta sẽ xử lý...” Thắt ca liếc qua lão nhân rồi phất tay ra hiệu cho Tiêu Viễn Hành lui ra.

“Để hắn lại đây đi!” Lão nhân lạnh nhạt nói.

Đại hán kia nghe thấy lão nhân mở miệng, lập tức tránh ra nhưng vẫn duy trì trạng thái cảnh giác cực độ như trước, không riêng gì hắn mà ngay cả mỗi một đại hán gần bên người lão nhân trước sau đều duy trì trạng thái cảnh giác nghiêm trọng, Trương Dương tin rằng chỉ cần Tiêu Viễn Hành có bất cứ động tác bất ngờ nào, đều sẽ khiến cho những kẻ này điên cuồng xả đạn bắn chết.

“Người là Tiêu Viễn Hành?”

“Vâng!”

“Àn, người tuy không biết ta nhưng ta lại biết người, người là đại tướng cai quản vùng này của Tiểu Thắt, quản lý cả đồn trường ngầm và nhà cái ngầm của vùng Tây Bắc, làm việc rất có khí phách, cũng có can đảm, mới hơn ba mươi tuổi đã đạt đến mức như thế, cũng coi như tuổi trẻ tài cao!”

Lão nhân dừng lại một chút, tựa hồ đang sắp xếp lời nói.

“Tiểu Thắt rất xem trọng người, đã từng cùng với ta nói qua nhiều lần, nói người hữu dũng hữu mưu, vô cùng tài giỏi, hắn còn định đưa người tiếp nhận làm người bảo hộ, nếu người còn ở thành phố C làm việc thêm hai năm, thì sau đó chắc chắn người có thể hưởng tới một thế giới rộng lớn hơn, tương lai rạng ngời hơn.....!”

Tiêu Viễn Hành mạnh mẽ gạt gặt đầu, cảm kích hướng về Thắt ca liếc qua một cái.

“Nhưng, người lần này đụng phải đại họa thấu trời, lớn tới mức đại ca người cộng thêm ta cũng không cách nào bảo vệ được, vì người mà Tiểu Thắt sau khi gọi điện cho ta, đã ngồi máy bay đi luôn tới đây, vì người mà Tiểu Thắt thậm chí không tiếc để cho thành phố C biến thành bãi chiến trường, người cũng thấy được chỗ này là thủ hạ Tiểu Thắt đưa đến, còn chỗ kia đang bao vây bên ngoài là người của kẻ thù người sắp xếp....!” Lão nhân chỉ vào hơn mười người trong đại sảnh nói.

“Bất quá, ta có thể nói rõ ràng cho người biết, cho dù thêm lực lượng của ta và đại ca người, cũng không chắc là đối thủ của kẻ thù người, đương nhiên điều này không phải là trọng yếu nhất, nếu thực sự phải tiến hành chiến tranh, vô luận là Tiểu Thắt hay là ta cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước.....!”

Lão nhân đột nhiên nổi lên một cỗ áp lực tinh thần cường đại, một khí thế bá chủ một cõi sơn hà nắm trọng quyền trong tay liếc nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt. Điều này làm cho Tiêu Viễn Hành tuyệt đối tin tưởng lời nói của lão nhân không phải là giả. Bởi vì hắn biết, chính là thế lực của Thắt ca lớn đến đáng sợ, thành phố C chỉ là không đến 1/10 cả địa bàn của Thắt ca, mà từ thành phố C tỏa ra cả năm tỉnh Trung Nam, từ điểm này có thể suy đoán ra thế lực chính thức của Thắt ca.

Bất quá, khiến Tiêu Viễn Hành lo lắng chính là, những người chỗ này cùng người đối kháng với hắn cư nhiên cũng có quen thuộc với hắn, có vài người ở thành phố C đều là người có máu mặt, có thể nói là những lão đại trong giới giải trí. Đại bộ phận tụ điểm giải trí trong thành phố C đều thuộc quản lý của bọn họ, bình thường Tiêu Viễn Hành và bọn họ cũng có chút qua lại cùng quan hệ tốt đẹp, thậm chí những người này lại còn thỉnh thoảng tới cổ động cho đồ trường của hắn. Nhưng không thể tưởng tượng được, mình chỉ giết chết một người vùng khác tới gây hấn với đồ trường mình, những người này ngay lập tức cùng hắn trở mặt muốn đuổi giết đến tận cửa. Thậm chí cả nói chuyện qua cũng không thêm. Đường như lại còn rất sợ vận khí đen đủi của hắn nhĩm vào.

Tiêu Viễn Hành đã có thể khẳng định, người hắn giết có thân phận vô cùng đặc biệt. Ít nhất, bối cảnh người này so với Thất ca sẽ không chênh lệch, thậm chí còn mạnh hơn!

“Nếu thực sự có thể xảy ra chiến tranh, phải chiến thế nào? Chính là chúng ta vào hai mươi năm trước có một ước định, vô luận như thế nào, chúng ta đều không thể phát sinh xung đột, nghiêm khắc mà nói là không thể tự tàn sát nhau....! Mà lần này, người đã giết một người không thể giết, lão Đại của người bắt buộc phải dâng lên cho hắn một cái phương án bồi tội thỏa đáng, ai, người cũng là người thông minh, đánh đánh giết giết không thể giải quyết được vấn đề, người chẳng nhẽ không biết?”

“Ta.....!”

“Không cần giải thích, chờ chính chủ tới người hãy giải thích, giải thích gì với ta cũng không có tác dụng. Ta chỉ nói cho người biết ta không có cách nào bảo vệ người, hiện tại, cho dù bảo vệ đại ca người cũng phải gặp khó khăn rất lớn, người có hiểu không?” Lão nhân cắt ngang lời Tiêu Viễn Hành, đôi mắt uy nghiêm nhìn thẳng một cách gay gắt vào Tiêu Viễn Hành.

“Đại ca.....!”

“Thất ca, không cần cầu xin nữa, ta biết ta nên làm thế nào!” Tiêu Viễn Hành cắt ngang lời Thất ca, quay sang nói với lão nhân: “Ta vẫn muốn hỏi Ngài một chuyện!”

“Àn, ta sẽ tận lực thỏa mãn người!” Lão nhân sau khi thấy thái độ quật cường của Tiêu Viễn Hành bèn yên tâm gật gật đầu.

“Còn hai người bọn chúng thì sao ạ?” Tiêu Viễn Hành chỉ vào Trương Dương và Lưu Bưu hỏi.

Lão nhân thở dài một tiếng lắc đầu nói: “Bọn họ muốn thấy mạng của bọn chúng, ta chỉ có thể bảo vệ thân nhân duy nhất trong nhà của người thôi!” Hiển nhiên lão nhân biết Tiêu Viễn Hành còn có một muội muội bảo bối.

“Cám ơn!” Tiêu Viễn Hành đôi mắt sáng ngời cảm kích.

“Không cần phải cảm ơn, người theo Tiểu Thất nhiều năm như vậy, có công lao, lại có khổ lao nữa, nếu ngay cả muội muội người cũng bảo vệ không được, ta nghĩ Tiểu Thất sẽ phát điên lên, người cũng sẽ phát điên... Hãy tin ta đi, ta đã hứa thì sẽ làm được, nếu ta làm không được, vậy khai chiến đi, để máu tươi rưới ra chứng minh lời hứa của ta với người!” Nói đến câu sau, trong mắt lão nhân bắn ra một cổ sát khí ác liệt mà không kém hào hùng.

“Đại ca, ta.....!”

“Tiểu Thất, không cần nói nữa, cứ như vậy đi! Cả cuộc đời này ta cũng đi quá nửa rồi, sự chờ đợi của chúng ta cũng đã quá dài, đều đã nhẫn nại nhiều năm như vậy, đều đã an tĩnh hưởng phước chút ít rồi... Đây đã là kết quả tốt nhất rồi, người muốn biết rõ ràng hơn ư, được, người chết chính là đứa con trai út hắn yêu quý nhất, hơn nữa, nghe nói cũng là nhi tử có tiền đồ nhất mới du học từ Mỹ trở về! Cả ta và người đều có con, người tự mình ngẫm lại đi....!” Lão nhân lại cắt ngang lời của Thất ca.

Thất ca vẻ mặt buồn bã, hai tay dùng sức nắm chặt lại, có thể nhìn ra được tâm tình hắn rất trầm trọng, sự tình đã thoát khỏi tầm khống chế của hắn. Nếu người chết là bất cứ thủ hạ nào của Mãi Mãi Đề thì hắn đều có thể nắm chắc phần giảng hòa, nhưng bây giờ người chết lại là tiểu nhi tử mà Mãi Mãi Đề hắn cưng chiều nhất. Vô luận là nguyên nhân gì tạo thành, hậu quả cũng tương đối nghiêm trọng, cũng không có bất cứ con đường sống sót nào mà quay trở về.....

“Thất ca, sinh tử do mệnh, phú quý do trời, nhiều năm qua đều là Ngài chiếu cố ta, dìu dắt ta, Tiêu Viễn Hành ta mặc dù là người thô lỗ ít học, nhưng trong lòng ân oán phân minh, vẫn biết rõ ai đối với ta tốt, ai đối với ta không tốt...! Chuyện này tùy theo tự nhiên đi, ta đã gây ra thì xin chấp nhận hậu quả, ta ngoại trừ có một thân muội muội thì một chút bận lòng đều không có! A a a, cũng chẳng có điều gì tiếc nuối, nếu muội muội ta không có việc gì thì chuyện này cứ để ta tự xử lý đi!” Tiêu Viễn Hành cười to nói.

“Viễn Hành...” Thất ca liếc qua Tiêu Viễn Hành, thở dài một hơi sau đó lắc lắc đầu có lời muốn nói lại thôi.

“Thất ca, ta hiểu, không cần nhiều lời, ta đã quyết định rồi, chỉ hy vọng Thất ca giúp ta chiếu cố muội muội ta một chút!”

Thấy Tiêu Viễn Hành một đời kiêu hùng nói những lời sinh ly tử biệt này, Trương Dương và Lưu Bưu nhìn ngó lẫn nhau, nhất thời sống lưng một trận phát lạnh rét run, cảm giác nguy cơ mãnh liệt lan tràn bên trong lòng tóc.....

Nếu Tiêu Viễn Hành cũng không thể không khuất phục trước thế lực của đối phương, vậy thì bọn họ cơ hồ chẳng khác nào hai con lợn béo nằm chềnh ềnh trên thớt, mặc cho bọn họ mổ xẻ xâu xé tùy ý rồi.

Trương Dương và Lưu Bưu cơ hồ không hẹn mà cùng nhau nhìn xung quanh, ngay lập tức lại nhìn nhau chán nản. Dãy đặc xung quanh đều là đại hán mặc đồ Veston đen, cho dù muốn nhảy khỏi cửa sổ cũng không có cơ hội, bởi vì hai bên mỗi một cửa sổ đều đứng đầy người. Hình thành lên một bức tường người màu đen kín kịt rợn người.

Trên thực tế, ngoại trừ vị trí trung tâm của cả đại sảnh, đứng đầy bốn xung quanh tường nhà đều là tầng tầng lớp lớp những đại hán cường tráng trên người ẩn dấu vũ khí.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân khiến cho Trương Dương không dám manh động, vì hắn phát hiện vài người đứng bên cạnh người lão nhân và Thất ca không xa tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ, cảm giác được từ trên người bọn họ tỏa phát ra một loại khí thế mãnh liệt. Bọn họ chắc chắn không phải là mới học công phu vài ngày mà để cho Trương Dương có thể đối phó được. Trong khi cuộc nói chuyện diễn ra, trong không trung tràn ngập áp lực trầm trọng, làm cho người ta phải phát chịu đựng một cảm giác như trái tim bên trong một lực lượng vô hình đè lên làm cho nghẹt thở.

Duy nhất nhìn lên có vẻ hồ hững chính là lão nhân. Tựa hồ núi Thái Sơn có sụp xuống trước mặt cũng không biến sắc. Lão ta nhàn nhã nhắm đôi mắt dưỡng thần.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua. Điều này đối với Trương Dương và Lưu Bưu mà nói là một loại hành hạ cực hình về mặt tâm lý, cho dù bọn họ có ngu ngốc đến mấy chẳng nữa thì cũng từ trong cuộc đối thoại giữa lão nhân và Thất ca nghe ra một ít đầu mối. Trên thực tế, vận mệnh của bọn họ ngay lập tức đã được xác định phải đi làm tùy tùng cho tên thanh niên đã bị chết trên đường xuống âm phủ rồi, do một người tên Mãi Mãi Đề là người quyết định.

Đây là một loại cảm giác rất không tốt. Mỗi người đều hy vọng mình nắm trong tay tương lai và sinh mạng của chính mình. Không có ai lại chấp thuận sinh mạng mình bị một người xa lạ quyết định cả.

Từ trong cuộc đối thoại giữa lão nhân và Thất ca, còn có thêm Tiêu Viễn Hành, Trương Dương đã tìm cách tính toán suy đoán không biết bao nhiêu lần, tất cả kết quả đều chứng tỏ hắn không có bất cứ khả năng nào sống sót. Bởi vì, cường đại như hoàng đế ngầm Tiêu Viễn Hành cũng chỉ có thể nhận lấy cái chết, tính mạng như con sâu cái kiến của bọn họ càng tỏ ra nhỏ nhặt không đáng kể.

Không được!

Không được!

Phải nghĩ biện pháp chạy trốn!

“Đồng đồng.....!”

Đang lúc Trương Dương vắt hết óc tìm cách đối phó, thì cửa cầu thang truyền đến một thanh âm nặng nề cắt đứt dòng suy nghĩ của Trương Dương, thanh âm kia tràn ngập khí thế sát phạt, âm thanh này làm cho người ta cảm giác giống như có thiên quân vạn mã đang tới.

Áp lực, áp lực, áp lực làm cho người ta bất an!

Ánh mắt mọi người đều tập trung tới cửa cầu thang.

Một lão nhân tóc hoa râm, ngũ quan thô đậm, thân thể trắng kiện tựa như một cây cột sắt đi tới, tùy tùng theo phía sau là một đám đại hán cao lớn.

“Đại ca!”

Một bộ phận người đứng trong đại sảnh tinh thần đột nhiên chấn động, khí thế hùng hực đồng thanh hô lớn.

Lão nhân khe khẽ gật gù đầu, nét mặt tràn ngập uy nghiêm cùng sự đau thương tột cùng, sau khi lão ta đi vào đại sảnh thì ánh mắt lập tức dời đến trước cái quan tài thủy tinh, từng bước đi bắt đầu trở nên nặng nhọc, phảng phất như nặng ngàn cân.

Cuối cùng, lão nhân đi tới cạnh quan tài, hai tay run rẩy vỗ lấy quan tài, vẻ mặt bi thương thống khổ, cơ mặt đều co rúm lại.

Không một chút nghi ngờ, lão nhân cả người tràn ngập bá khí quyền thế nhưng đang tột cùng đau thương này chính là Mãi Mãi Đề!

Lúc Mãi Mãi Đề đi vào, lão nhân vốn đang ngồi khẽ thở dài một tiếng sau đó đứng lên đi tới gấp gáp nhẹ ôm lấy người Mãi Mãi Đề cạnh quan tài, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Mãi Mãi Đề an ủi.

“Chính Minh, Nhiệt Dịch Lực hần.... Nhi tử ngoan của ta.... hần đã chết rồi....!” Mãi Mãi Đề nói lỏng bàn tay đang run rẩy bầu chặt lấy quan tài ra, đột nhiên ôm lấy lão nhân nước mắt rùng rùng chảy xuống, tựa như một đứa trẻ nhỏ đau khổ.

“Bớt đau buồn đi...!”

Lão nhân nhẹ nhàng vỗ vào bả vai nở nang của Mãi Mãi Đề mà an ủi, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, điều này ai cũng không muốn thấy, mà hai người này mặc dù có chút thủy hỏa bất dung, nhưng vì khắc chế lẫn nhau đã có hiệp nghị hòa bình, cùng với hiệp nghị này nhiều năm qua ngược lại vẫn bình an vô sự.

Mãi Mãi Đề nghẹn ngào buông lão nhân ra, từ trong túi lấy ra một chiếc khăn tay nhẹ nhàng lau lau nước mắt.

“Là ai?”

Đột nhiên, Mãi Mãi Đề bất ngờ quát lên một tiếng, ngũ quan thô đậm mang theo huyết thống người Tân Cương uy mãnh vô cùng, rất nhiều người bị khí thế của Mãi Mãi Đề đè ép đến hít thở cũng khó khăn.

“Là ta!” Tiêu Viễn Hành bước ra giữa đứng, không hề có chút sợ hãi.

“Tốt tốt tốt.....rất tốt....! Người của Tiểu Thất à?” Ánh mắt sắc bén của Mãi Mãi Đề quét tới lên trên người Thất ca.

“Đại ca.....!”

“Trong mắt ngươi còn có đại ca ta sao?” Mãi Mãi Đề cười lạnh, trong ánh mắt nổi lên sát khí mãnh liệt.

“Mãi Mãi Đề bạn già, Tiểu Thất hần.....”

“Chính Minh, cái gì cũng đừng nói, người chết chính là nhi tử của ta, là nhi tử của ta, máu chảy trong mạch máu huyết quản hần là của ta, ngươi hiểu không? Chuyện này, ngươi cũng đừng quản nữa!” Mãi Mãi Đề cắt ngang lời lão nhân, đôi mắt nhìn xung quanh bốn phía, sát khí nồng nặc lan tràn trong không trung.

Vẻ mặt lão nhân đột nhiên biến sắc, đôi môi run rẩy một chút, trong ánh mắt cũng lóe ra quang mang khiến lòng người sợ hãi.

“Chính Minh, không phải Mãi Mãi Đề không để cho ngươi mặt mũi, nếu là nhi tử ngươi chết thì ngươi sẽ làm gì? Nếu ngươi muốn đánh, vậy thì đánh đi, nhiều năm rồi chúng ta đều khắc chế lẫn nhau. Ta nghĩ, ngươi cũng sớm chờ đến ngày này rồi!” Con mắt Mãi Mãi Đề lại rơi trên người lão nhân, trong ánh mắt cháy lên chiến ý hùng hực.

“Mãi Mãi Đề, lá gan của ngươi ngược lại càng ngày càng lớn, dám nói ra những lời này, vậy chẳng nhẽ ngươi đã quên hứa hẹn của chúng ta? Ngươi không sợ có người sẽ giết cả họ nhà ngươi sao? Ngươi dám chắc Hào ca không trở lại sao?” Lão nhân lạnh lùng nói.

“Hào ca....!”

Ánh mắt hung hãn của Mãi Mãi Đề đột nhiên ảm đạm xuống, một tia sợ hãi chợt lóe lên rồi biến mất, nhất thời chìm trong trầm mặc.....

“Người là ta giết, cùng Thất ca không có quan hệ gì, ngươi muốn chém muốn giết thì tìm ta, bắt quá xin cho ta nói lời công đạo, ta hi vọng các ngươi hãy xem qua băng video ghi lại ở màn hình giám sát. Ta nghĩ, các ngươi khẳng định cũng muốn biết nguyên nhân chính thức của chuyện này.” Tiêu Viễn Hành đánh thép nói.

“Mãi Mãi Đề, chúng ta hay là xem qua căn nguyên, sự tình thế nào? Cũng nên cho người ta một cái công đạo, chúng ta đã chờ đợi gần hai mươi năm, bây giờ đều già rồi, không còn sung mãn như hồi trẻ nữa, ta cũng biết ngươi rất thương tâm, ta hiểu loại thống khổ này, trước tiên xem xem rồi hãy quyết định đi!” Lão nhân thở dài nói.

Mãi Mãi Đề gật gật đầu.

Rất nhanh chóng đã có người đặt ở trong đại sảnh vài thiết bị màn hình giám sát chiếu lại ngày đó, ngoại trừ vài người canh gác an toàn, đại bộ phận nhân mã trong đại sảnh ánh mắt đều tập trung trên màn hình.

Theo tiến độ quay hình, ánh mắt rất nhiều người không ngừng nhìn về phía Trương Dương, tâm tình tràn ngập kinh ngạc. Vài người chứng kiến thủ đoạn chơi mặt chược của Trương Dương, không khỏi phát ra âm thanh thán phục, lúc chứng kiến Trương Dương và người thanh niên mặc đồ Vest trắng đổ bàn ru-lô Nga với xác suất chuẩn xác 100%, rất nhiều người đều bắt đầu phát ra thanh âm xuýt xoa thán phục, ngay cả Mãi Mãi Đề và lão nhân kia cũng không ngoại lệ, ánh mắt hai người nhìn về phía Trương Dương cũng tràn ngập vẻ ngưỡng mộ.

Dần dần, không khí trong đại sảnh bắt đầu nặng nề, bởi vì, đã chiếu tới cảnh người thanh niên lấy ra khẩu súng Colt ru-lô.

Tiếp theo sau, Trương Dương trong màn hình bắt đầu thuần thục tháo dỡ kiểm tra khẩu, lúc chứng kiến đôi tay linh xảo của Trương Dương cùng tốc độ tháo lắp thoát ra, bao gồm cả Tiểu Thất, Mãi Mãi Đề, lão nhân đều là vẻ mặt khiếp sợ không tin nổi.

Nổ súng rồi, trên thực tế, thanh âm thu được của màn hình giám sát cũng không lớn, thế nhưng mỗi một người đang hiện diện đều phảng phất nghe được tiếng súng nổ. Trên màn hình, máu tươi trên bộ đồ Vest màu trắng biến thành đen sẫm làm cho người khác hết sức chú ý.

Chứng kiến máu tươi bắn trên ngực tiểu nhi tử, Mãi Mãi Đề cả người run lên bần bật.....!

84. Chương 84. Phép Khích Tướng

“Đầu tiên,ta đã cho hấn một cơ hội, hơn nữa, chúng ta đổ chính là đồ ru-lô Nga chân chính, chúng ta là đồ mạng,không phải chuyện đùa!”Tiêu Viễn Hành chậm rãi nói.

“Ý ngươi muốn nói,hấn đáng chết?”Mãi Mãi Đề phảng phất như già nua đi rất nhiều,nhìn màn hình giám sát xong,chẳng khác như đang lĩnh hội lại cái chết của nhi tử,đồng thời, cũng cảm nhận được sự thống khổ của nhi tử lúc chết.....

“Không,sai lầm của ta là biết hấn dùng đạn rỗng mà sau đó vẫn xuống tay,dù sao, đúng như hấn nói,chúng ta đều đối mặt cùng một viên đạn,trên thực tế, vô luận thắng thua,chúng ta đều sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, nếu ta đã phạm phải sai lầm,vậy ta cần phải gánh chịu hậu quả của sai lầm mang lại.....”

Tiêu Viễn Hành hết sức chậm chạp móc từ bên trong túi ra một khẩu súng, đây là khẩu súng Colt của người thanh niên.

Ngay lập tức, vô số súng xung quanh nhắm vào hấn, nếu như không phải tốc độ của hấn hết sức chậm chạp, có lẽ sớm đã bị đồng súng lộn xộn kia bắn chết rồi.

Tiêu Viễn Hành chậm rãi đưa súng nhắm vào đầu mình, liếc qua Mãi Mãi Đề đã được mấy người vệ sĩ che chắn sau đó lại nhìn về phía lão nhân nói: “Hi vọng ngươi tuân thủ lời hứa của mình!”

Lão nhân kia hết sức nghiêm túc gật gù đầu, mà Tiểu Thất bên người hắn lại quay lưng ra đằng sau.

“Thất ca, ta vẫn rất vinh dự khi chọn ngươi làm lão đại của ta, kiếp sau, Tiêu Viễn Hành ta vẫn nguyện ý đi theo bên cạnh Thất ca như trước!”

Thất ca không quay đầu lại, thân thể run lên một chút, nặng nề gật gù, không pu một cái.

Trong đại sảnh tràn ngập một sự bi thương khiến cho người ta thương cảm, trong đại sảnh này vô luận là người của Tiểu Thất hay là người của Mãi Mãi Đề ở thành phố C, đa số đều biết Tiêu Viễn Hành, hiện tại chứng kiến Tiêu Viễn Hành kia anh hùng mạt lộ, đều có một loại cảm giác thổ chết căo thương, dù sao, địa vị của bọn họ còn xa mới bằng Tiêu Viễn hành, mà hiện tại, Tiêu Viễn Hành lại rơi vào kết cục như vậy, cho dù Thất ca tự mình lộ mặt cư nhiên cũng không cách nào giảng hòa, không tránh được đều có chút thương cảm.

“Có thể buông tha hai người bọn họ không?” Đôi mắt Tiêu Viễn Hành lướt qua người Lưu Bư và Trương Dương, rồi quay đầu lại nói với Mãi Mãi Đề.

Mãi Mãi Đề nhìn thoáng qua phía bên ngoài, lập tức có người chạy tới, kẻ sát tai Mãi Mãi Đề thấp giọng thì thầm vài câu.

“Không được! Hắn cũng là một trong những hung thủ, mặc dù cùng với người khác không có quan hệ, bắt quá, nếu chúng là bạn tốt, vậy cùng nhau chết đi, Mãi Mãi Đề ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, làm việc đều nhỏ cỏ nhỏ tận gốc.” Mãi Mãi Đề mặt không chút tình cảm, đối với loại người như hắn mà nói, giết nhiều hơn một người hay ít hơn một người đã không có gì khác biệt, càng không biết khiến trách lương tâm. Cuối cùng giết tận mới là tác phong của hắn.

Nghe được lời này, trong đầu Lưu Bư và Trương Dương vang lên một mảnh trống rỗng, ô ô..... đây thật sự là tai bay vạ gió a... Đặc biệt là Lưu Bư, sầu não đến hộc máu, chuyện này đối với hắn căn bản là một tí tẹo đều không biết, bây giờ lại làm vật chôn theo Trương Dương.

***Trương Dương!

Trương Dương đáng chết!

Ô ô..... nếu không phải chân chưa linh hoạt, thì Lưu Bư thực muốn trước khi chết đem Trương Dương hành hung một trận để tiết mỗi hận trong lòng hắn.

Ngay khi Trương Dương tránh né ánh mắt giết người của Lưu Bư, thì một âm thanh buồn bã vang lên, Tiêu Viễn Hành đã nổ súng rồi, lần này, không phải là đạn rỗng, viên đạn mảnh khảnh từ huyết Thái Dương bắn vào trong đầu, lưu lại một cái lỗ máu rất nhỏ, trong không trung, huyết hoa bắn ra không nhiều lắm, thân thể hắn cư nhiên còn chưa ngã xuống, bắt quá, súng đã rơi xuống mặt đất.

“Khục khục.... Trương Dương, ta cố hết sức rồi..... đừng... đừng... đừng trách ta.... Lưu....”

Tiêu Viễn Hành cố gắng xoay thân thể lại nói khẽ nói với Trương Dương, sau đó nhìn Lưu Bư.

“Bồng!”

Tiêu Viễn Hành không chống đỡ được thân thể, nặng nhọc ngã xuống mặt đất. Đôi mắt vẫn nhìn Lưu Bư, lộ ra đầy sự ray dứt và sự không cam lòng.

“Đại ca..... đại ca..... ô ô... đại ca..... ngươi vĩnh viễn là đại ca ta, ngươi ân hận làm chi, day rút làm chi a.....”

Lưu Bư khập khiễng chân mảnh mẽ nhảy tới ôm lấy thi thể Tiêu Viễn Hành khóc to lên, mặc dù hắn theo Tiêu Viễn Hành không lâu, nhưng, từ bé tới giờ, hắn chỉ sùng bái Tiêu Viễn Hành, nuôi chí phải theo Tiêu Viễn Hành xông pha thiên hạ, biết vậy mà hôm nay cư nhiên trở mặt nhìn thân tượng của mình chết ở trước mặt, đã kích này đối với hắn thật quá lớn.

“Ta phải giết lão tặc ngươi....”

Lưu Bưu đột nhiên chộp lấy khẩu súng lục trên mặt ầy ắt, đáng tiếc, tay còn chưa nắm được khẩu súng lục, thì một chiếc giấy da bóng loáng đã dẫm lên trên khẩu súng, một hòng súng đen ngòm đã chống lên trên đỉnh đầu Lưu Bưu.

Là vệ sĩ của Mãi Mãi Đề, súng trong tay vệ sĩ nhắm vào đầu Lưu Bưu không nhúc nhích tẹo nào, đôi mắt nhìn Mãi Mãi Đề, hiển nhiên, chỉ cần Mãi Mãi Đề ra hiệu, hắn sẽ nổ súng không chút do dự, bắn phá đầu Lưu Bưu.

Lưu Bưu nhất thời giống như bức tượng điêu khắc không dám nhúc nhích, tuy hắn dũng mãnh vô cùng, nhưng, một khẩu súng nhắm vào đầu thì tuyệt đối không phải chuyện đùa giỡn được.

“Chậm đã!”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Dương đi tới hét nói: “Mãi Mãi Đề đại ca, ta hy vọng người có thể xem kỹ càn khôn hình giám sát một lần!”

“Tại sao?” Mãi Mãi Đề nhìn thi thể Tiêu Viễn Hành trên mặt đất, lại liếc qua quan tài thủy tinh, có chút hồn bất phụ thể.

“Bởi vì, ta đã từng cho nhi tử người một lần cơ hội, ta bảo hắn bỏ qua, hơn nữa, ta nói cho hắn, chỉ cần hắn nổ súng, hắn chắc chắn sẽ chết, nếu hắn lúc đó có thể kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, vậy, mọi chuyện đều sẽ không phát sinh, ta hy vọng, Mãi Mãi Đề đại ca cũng cho chúng ta một cơ hội!” Trương Dương giọng nói thì bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thấp thỏm không yên.

“Người chính vì lý do này mà bảo ta bỏ qua cho người?” Mãi Mãi Đề chậm chậm đi tới bên cạnh quan tài thủy tinh, đôi tay thô ráp vuốt ve quan tài, vẻ mặt đau buồn, thân thể cường tráng phảng phất cũng trở nên suy sụp tàn lụi, lúc này, hắn là một người cha, mà không phải một kẻ thiết huyết kiêu hùng.

“Không, ta không phải bảo người bỏ qua cho ta, ta chỉ bảo người cho ta một cơ hội sống sót, bởi vì, cũng giống như ta cho nhi tử người một cơ hội sống sót, mặc dù hắn bây giờ chết rồi, nhưng không phải không thừa nhận, ta đích xác đã từng cho nhi tử người cơ hội, chỉ là, tự hắn không biết quý trọng mà thôi!”

“Làm như thế sao?” Mãi Mãi Đề chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đục ngầu nhìn Trương Dương.

“Ta cùng hảo hữu Lưu Bưu của ta bây giờ từ nơi này đi ra ngoài, chúng ta chỉ cần Mãi Mãi Đề đại ca cho chúng ta thời gian từ nơi này đi đến Hồ Đồng Khẩu, chỉ cần đi tới chỗ đó, thì coi như Mãi Mãi Đề đại ca đã cho chúng ta cơ hội, Ngài coi như thay con trai ngài trả ta một nhân tình, thế nào?”

“Người cho rằng để người đi tới Hồ Đồng Khẩu thì có thể trốn thoát?” Mãi Mãi Đề đột nhiên cười như điên dại, tiếng cười tràn ngập tang thương.

“Điều này không cần người quản. Người thậm chí có thể cho người đi theo chúng ta cách xa chừng mười thước, chỉ cần đi tới Hồ Đồng Khẩu, tùy các người làm thế nào, dùng đao hay dùng súng đều được, ta nghĩ, đại nhân vật như Mãi Mãi Đề ngài đây, sẽ không ngại cả yêu cầu nhỏ xíu như vậy cũng không làm được chứ? Đương nhiên, nếu người lo lắng ta chạy trốn, phải ngay tại nơi này đem giết ta thì chúng ta cũng không có biện pháp....”

“ha ha ha....Đứa nhỏ, lại có thể biết dùng phép kích tướng, được được, được.....Không hổ danh là nhân vật thiên tài có thể ở trên bàn đồ đánh bại Nhiệt Dịch Lục, ta sẽ thay nhi tử ta trả lại người một nhân tình. Ta lại muốn xem xem người làm thế nào từ Hồ Đồng Khẩu chạy trốn được!”

Mãi Mãi Đề ngửa mặt lên trời cười to. Cười thậm chí chảy ra nước mắt, cuối cùng khi cười xong, cũng không biết là khóc hay là cười nữa, hiện lên vẻ mặt quỷ dị vô cùng.

“Được, nhất ngôn vi định. Bây giờ bắt đầu, chúng ta đi!”

Trương Dương lại không muốn sinh thêm phiền phức. Hiện tại rất rõ ràng, lão đầu này cảm giác đã có chút điên cuồng, tùy lúc đều có khuynh hướng giết người. Vừa nói xong, Trương Dương đã đem Lưu Bưu từ trên mặt đất kéo dậy, hai người tập tậ tập tênh nâng đỡ nhau đi xuống lầu rồi đi.....

Mấy vệ sĩ không tìm được đầu nhìn về phía Mãi Mãi Đề.

“Đưa chúng đến Hồ Đồng Khẩu!”

Mãi Mãi Đề tựa hồ tâm lực đã mệt nhọc quá độ, phất phất tay sau đó hai tay chống ở trên quan tài thủy tinh, đôi mắt nhìn vào thi thể ở bên trong, thi thể ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, tựa hồ như đang ngủ say, khóe miệng hiện lên tiểu ý quen thuộc.....

Mấy vệ sĩ vung tay lên, nhất thời, hơn mười người trong đại sảnh lập tức nối đuôi nhau rời đi, đuổi theo hướng bọn Trương Dương.

Đối với bọn họ mà nói, yêu cầu của Trương Dương quả thực là một lời nói đùa, đừng nói Hồ Đồng Khẩu, cho dù trốn ở trong thành phố C, bọn họ cũng nắm chắc đem Trương Dương và Lưu Bưu tóm lấy, huống chi, trong hai người đối phương còn có một người khắp khiêng chân, nếu muốn dưới ánh mắt của bọn họ mà chạy trốn thì quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Không chỉ bọn họ nghĩ như vậy, ngay cả Tiểu Thất và lão nhân cũng nghĩ như vậy, không ai tin Trương Dương mang theo một thương binh có thể chạy thoát khỏi sự truy sát của hơn mười đại hán cường tráng đầy đủ vũ trang.

“Nếu hai đứa nhỏ này hôm nay có thể trốn thoát, ngày sau tất sẽ thành nghiệp lớn, đáng tiếc...” Lão nhân thở dài một tiếng chậm rãi hướng Mãi Mãi Đề đi tới, bây giờ, hắn cũng thở dài một hơi, chứng kiến thần sắc của Mãi Mãi Đề, chuyện này hẳn là biểu thị một giai đoạn, bây giờ, hắn cần phải an an ủi ủi lão già đang đau buồn này, đồng sự đã từng cùng nhau chiến đấu.

“Có lẽ, sẽ có kỳ tích xuất hiện.”

Nhìn Trương Dương và Lưu Bưu biến mất ở cửa cầu thang, Thất ca lẩm bẩm nói thầm, khi hắn lần đầu tiên thấy Trương Dương ở khách sạn thì có một loại cảm giác rất đặc biệt, mà sau khi vừa rồi xem màn hình giám sát trong đồ trường, hắn đối với năng lực của Trương Dương cảm thấy không thể tin nổi, thanh niên có chút hèn mọn, bỉ ổi tựa hồ mỗi lúc đều làm cho người ta kinh hãi, ngay lúc vừa rồi, tiểu tử về mặt hèn mọn bỉ ổi kia cũng sợ hãi đến nỗi suýt chết, mà chỉ một cái nháy mắt, hắn cư nhiên có thể đối mặt với áp lực tinh thần cường đại của Mãi Mãi Đề mà đàm phán, dùng kế khích tướng đạt được mục đích của mình, mặc dù Mãi Mãi Đề nhìn thấu suy nghĩ của hắn, nhưng, không thể không nói, hắn vẫn thành công.....

Đáng tiếc, loại nhân tài này phát hiện thì cũng quá muộn rồi!

Lúc này đã là hơn sáu giờ chiều, sắc trời lâm lâm u ám, bên trong Tiểu Hồ Đồng ngoại trừ đám người mặc đồ Tây đen cũng không còn ai khác nữa, đưa mắt nhìn lại, Hồ Đồng Khẩu bình thường tràn trề sức sống nay cũng tràn ngập không khí dồn nén cùng tử khí nặng nề.

Lúc Trương Dương đỡ Lưu Bưu lão đảo đi ra phía ngoài, thì người trong Hồ Đồng Khẩu đã từ bên trong nhìn hướng ra bên ngoài, hiển nhiên, có người gọi điện báo tin cho bọn họ chặn đường Trương Dương và Lưu Bưu.

Hiện tại, ngõ nhỏ giống như một tấm lưới khổng lồ, mà Trương Dương và Lưu Bưu đang lẳng nhẳng dây dưa đi lại trong ngõ chính là cá trong lưới.

“Chân có thể đi được không?” Trương Dương hỏi.

“Mịa, người bộ dáng này của ta có thể đi sao?” Lưu Bưu giận dữ, đưa cái chân đang đắp thạch cao dâng lên.

“Lò cò một chân không ảnh hưởng chứ?” Trương Dương cố gắng hết sức đem tốc độ giảm lại, liếc qua mười hán tử đồ Tây phía sau mười thước khe nói.

“Không.....Người thật sự có biện pháp chạy trốn?” Lưu Bưu đột nhiên tinh thần chấn động.

“Ân, người nghe ta, nhớ kỹ, không thể tạo ra bất cứ sai lầm nào, thấy hiệu sách kia không, bây giờ chúng ta đi dọc quanh ngõ, khi đi qua hiệu sách kia, ta kêu ”một-hai-ba”, người liền nằm xuống, rồi bắt ngờ lăn vào bên trong.

“Khái khái.....cánh cổng kia,ta lăn vào được sao?”

“Ta sẽ mở, người chỉ cần nhớ kỹ,ta kêu ”một-hai-ba“,người ngay lập tức lăn, ngàn vạn lần nhớ kỹ, đừng lăn sai phương hướng, đừng có mà không lăn vào lại lăn ra ngoài thì đúng là thảm đó, đúng rồi, còn phải chú ý,

người biết vị trí bàn làm việc chứ, khi lẩn vào phải tránh vị trí bàn làm việc, nếu không, cái cửa xếp kia sẽ không hạ xuống.....Nhớ kỹ chưa?”

“Ân ân, người kêu ”một-hai-ba“, ta liền nằm xuống, hướng vào bên trong cửa kéo lẩn tới, không thể lẩn hướng ra ngoài, hơn nữa, phải áp sát bên phải một chút, bởi vì bên trái có một cái bàn làm việc ngăn cản, sau khi lẩn vào liền lập tức hướng đến tận cùng bên trong phòng...”

Trong lúc sống còn này, tư duy của Lưu Bưư minh mẫn vô cùng, lúc này không phải là lúc nói đùa, một lỗi nhỏ sẽ tiến đưa tính mạng, đương nhiên, Lưu Bưư lúc này đối với Trương Dương có một loại tin tưởng mù quáng, bởi vì, hắn thấy Trương Dương trong màn hình giám sát biểu diễn hoa cả mắt, hắn từ trước tới giờ chưa từng nghĩ qua Trương Dương bình thường hèn mọn bỉ ổi vô song cứ nhiên lại lợi hại như thế.

Mấy người theo phía sau Trương Dương và Lưu Bưư đối với mấy động tác vụng trộm lén lút của bọn họ cũng không chút nào đặt ở trong lòng, bọn họ cho dù vắt hết óc suy nghĩ cũng nghĩ không ra Trương Dương làm thế nào chạy trốn, hiện tại bên trong Hồ Đồng này có thể nói là chấp cánh cũng khó thoát, huống chi, trong hai người còn có một người chân khập khiễng đắp thạch cao, nếu dưới ban ngày ban mặt cũng dễ cho bọn họ trốn thoát, vậy thật sự đúng là không có thiên lý mà.....

Dần dần, mục tiêu của Trương Dương và Lưu Bưư ngày càng gần, mà xa xa phía trước hiệu sách hơn mười thước, có ít nhất hai mươi đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Trái tim Lưu Bưư liên tục đập “thình thịch”, hắn không biết Trương Dương tới cùng là có biện pháp gì, nhưng, bây giờ đã không còn chỗ trống trong đầu để chọn lựa nữa rồi, thậm chí, lộ trình ngắn như vậy, hắn đều không có thời gian hỏi kế hoạch cụ thể của Trương Dương, hắn chỉ có thể dựa theo cách làm của Trương Dương

Gần tới rồi!

Gần tới rồi!

Trương Dương khẩn trương đến nỗi trên trán toát mồ hôi hột.....

85. Chương 85. Tính Toán Kỹ Càng

Hai người kẻ sát vách tường chậm rãi tiếp cận gần hiệu sách.

Đám người đi phía sau bọn họ đều là vẻ mặt ung dung, chỉ muốn rời khỏi Hồ Đồng Khẩu, nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành, dù sao, Hồ Đồng Khẩu này địa hình đơn giản, hai đầu ngõ đều đứng đầy người của mình, bọn họ căn bản không lo lắng sẽ xuất hiện biến cố.

Gần tới rồi!

Trương Dương đột nhiên cúi thấp người xuống hét một tiếng, cánh cửa xếp đột nhiên bị hắn kéo lên nửa thước, động tác này đã được luyện tập ở trong đầu hắn mấy chục lần, hắn không được phép xuất hiện chút sai lầm nào.

Ngay khi chữ “ba” của Trương Dương vừa dứt lời, Lưu Bưư đột nhiên nằm trên mặt đất lẩn một cái, trong nháy mắt lúc Lưu Bưư lẩn vào, Trương Dương cũng từ không gian cao nửa thước tháo chạy vào trong, tiện tay kéo cánh cửa xuống, trong bóng tối, Trương Dương dựa vào ký ức lẩn mò ra góc tường cạnh cánh cửa xếp....

Quả nhiên!

Ký ức của Trương Dương không xuất hiện vấn đề, ở góc tường tìm được một cái khóa, rồi mở khóa ra, hắn chỉ cần đem chìa khóa ra tháo hai cái khuyên sắt nối liền cánh cửa kéo bên góc tường và mặt đất, và hắn đã thành công.

Mọi động tác như nước chảy mây trôi, không chút trở ngại, phẳng phất như trải qua trên mấy trăm ngàn lần huấn luyện quen thuộc.

Cánh cửa kéo này mặc dù hán chưa từng đóng qua, nhưng hán đã từng nán lại ở chỗ này rất lâu, mỗi chỗ trong hiệu sách hán đều quen thuộc, hai bên cửa xếp có đặt một bộ chìa khóa để có thể khóa lại từ bên trong, nhưng, hiện tại Trương Dương không có thời gian cùng lúc khóa lại hai bộ khóa, hán còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Trong bóng tối, thân thể Trương Dương tựa như u linh lướt đi rất nhanh, thời gian rất nhanh, lúc này là lúc giành giật từng giây từng phút, trong bóng tối, Lưu Bưu không biết đã phát sinh chuyện gì, hán chỉ nghe được thanh âm “ca sát ,ca sát” va đập vào kim loại, đương nhiên, còn có thanh âm huyền não bên ngoài ngõ, hiển nhiên, hai người đột nhiên đi vào bên trong cánh cửa xếp làm cho người bên ngoài trong nháy mắt rơi vào hoảng loạn.....

Trên thực tế,ngay lúc Trương Dương và Lưu Bưu tháo chạy tới cánh cửa kéo, hơn chục đại hán cường tráng ở bên ngoài đều trợn mắt há mồm, ít nhất, phải si ngốc trong thời gian ba giây, mà ba giây này, lại là ba giây hết sức quý giá, cũng chính tại ba giây này, Trương Dương đã khóa được cánh cửa xếp.

Mà sau ba giây này, người bên ngoài lại chần chừ ít nhất ba giây để quyết định có nổ súng hay không, dù sao, bây giờ là ban ngày, dưới ban ngày ban mặt nổ súng vẫn có nguy hiểm nhất định.Người dân ở Đông Quốc, tàng trữ súng nhiều như lông trâu, mỗi lần bộ công an vận động truy quét bí mật trên quy mô lớn đều tịch thu được mấy trăm ngàn khẩu súng ống đạn dược.Các hình loại rất phong phú đầy đủ, rất nhiều vũ khí còn hiện đại hơn so với cảnh sát, nhưng súng mặc dù nhiều,mà người thực sự dám nổ súng trên đường thì cũng không nhiều, vô luận người ngốc nghếch đến mức nào, thì sau khi nổ súng trên đường đều sẽ tạo thành lực ảnh hưởng xã hội cực lớn.

Cuối cùng,bọn họ vẫn không nổ súng, dù sao, hai thanh niên chỉ trốn tránh vào một căn phòng mà thôi.Vẫn đang ở trong phạm vi khống chế của bọn họ.

“Xoảng.....xoảng.....”

Cánh cửa kéo phát ra âm thanh ma sát chói tai rất khó nghe, bởi vì chỉ khóa một bên, mấy đại hán rất nhanh liền đem cánh cửa kéo nhấc lên 45 độ, ánh sáng ngay lập tức chiếu vào bên trong thư điểm tối tăm.

Một giây!

Hai giây!

Ba giây!

Y phục trên người Trương Dương đã ướt đầm, có thể thành công hay không chính là lúc này, từng âm thanh “ca sát” nối tiếp nhau vang lên, khẩu Desert Eagle của lão đầu đã từ linh kiện tháo rời biến thành vũ khí giết người sắc bén.

“Ca sát!”

Viên đạn trước ngực Trương Dương được lên nòng, mà lúc này, cánh cửa xếp đã bị nhấc lên cao hơn nửa thước, một đại hán mặc đồ Tây đang cúi người chuẩn bị bò tới.

Trương Dương nổ súng, khẩu Desert Eagle phát ra âm thanh cực lớn, Trương Dương lần đầu tiên vội vàng nổ súng nên không kịp phòng bị, bị lực giật của khẩu Desert Eagle đẩy lui về phía sau nửa bước.

“A.....!”

Một tiếng kêu gào thảm thiết, viên đạn bắn trúng đã đi vào nửa thân thể đại hán, lực sát thương của Desert Eagle cực lớn, sau khi gào lên thảm thiết, người vừa đến phía dưới cửa kéo đã bất động.....

“Bồng!” Trương Dương đột nhiên phát lực, đem giá sách ở giữa hiệu sách đùn thành mặt hướng ra ngoài, như vậy, lập tức hình thành một bức bình phong che chắn, sau hai tầng sách thì đạn không thể dễ dàng bắn thủng được.

“Đi!”

Trương Dương kéo Lưu Bưu còn đang nằm trên mặt đất đi tới phía sau phòng ngủ của lão đầu.

Trong phòng ngủ tối om, Trương Dương cơ hồ dựa vào trực giác chạy tới vách tường ở tận cùng bên trong, tay ở trên tường xé điên cuồng, quả nhiên không ngoài Trương Dương dự liệu, trên tường này hẳn là vốn có cửa sổ, bị lão đầu dùng bìa cứng lấp lại, sau khi xé bìa cứng ra, từ bên ngoài chiếu vào một tia ánh sáng mỏng manh.

Bên ngoài truyền đến tiếng bắn phá điên cuồng, viên đạn bắn lên cánh cửa kéo phát ra âm thanh quái dị, đạn bắn xuyên qua cửa kéo lại bắn vào đồng sách ở trên giá sách, lần nữa phát ra âm thanh “Bồng bồng” nặng nề mà khiến cho người ta bất an.

“Ai nha.....Mịa, người không thể nhẹ nhàng một chút sao, ta là thương binh mà.....” Bị Trương Dương nhắc lên rồi nhét ra cửa sổ Lưu Bưu nhất thời mắng to.

Khi Trương Dương nhảy ra khỏi cửa sổ, nhất thời trợn mắt há mồm, ngoài cửa sổ, là một con hẻm hình thức như một ngõ nhỏ, trên thực tế, đây là khi xây dựng hai khối nhà đã hình thành một một thủy đạo, dọc theo con đường bị một bức tường cao ngất thẳng chặt lại. Một đầu khác quanh co tăm tối không biết đi thông tới nơi nào cả. Đương nhiên, việc này không trọng yếu, cái làm cho Trương Dương chết lặng người chính là, ngõ ra của con hẻm bị một đồng gạch đỏ đỏ tràn ra lấp mất một nửa, phần còn lại rộng không đến nửa thước có đồng cây gỗ rất lớn chống vào đầu tường bên kia. Hiển nhiên, chắc là có người nào đó sợ đồng gạch này rơi xuống lấp mất thủy đạo.

Đám cây gỗ dày đặc tầng tầng lớp lớp này căn bản không cách nào đi lọt qua.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao?

Tại sao?

Trong đầu Trương Dương điên cuồng tính toán, mà thanh âm cánh cửa kéo ở bên ngoài bị nhắc ra đã truyền tới rồi, nếu bọn họ còn không nghĩ được biện pháp, chỉ cần đám đại hán kia xông tới, chỉ cần hai súng liên có thể giết chết bọn họ.

Hiện tại, đã không còn đường có thể chạy thoát rồi!

“Trương Dương,súng của người đâu? Nổ súng a!” Lưu Bưu nghe được thanh âm cửa kéo bị cậy ra, nhất thời gấp đến nỗi hét to “Mịa,còn chờ cái gì nữa?Chúng ta nhanh chạy đi.....” Thân thể Lưu Bưu vốn đang dựa trên tường gấp đến nỗi nhảy dựng lên, cũng quên cả đau đớn, liền muốn hướng vào trong đám cây gỗ mà xông tới.

“Chậm chút.....Đám gỗ này thân thể không cách nào xuyên qua, hơn nữa, cây gỗ vừa động, thì gạch ngay lập tức sẽ rơi xuống.....Cây gỗ vừa động, thì gạch ngay lập tức sẽ rơi xuống.....”

“Lão Đại, nếu không chạy thì sẽ bị súng bắn chết, sớm biết phải chết,cần gì phải khổ cực như vậy.....ô ô...”

“Ta biết rồi, ta biết rồi.....ha ha...”

Đột nhiên, Trương Dương đắc ý cười lớn, kéo thân thể Lưu Bưu lên rồi hướng đến đám gạch mà tháo chạy. Lưu Bưu ngạc nhiên phát hiện, đám gỗ thoát nhìn bừa bãi lộn xộn này vừa vặn có thể lọt qua một thân người, mặc dù tốc độ rất chậm, nhưng, đích xác có thể lọt qua.

Hai người ở trong đám cây gỗ điên cuồng đi xuyên qua, mà mỗi nơi sau khi lọt qua cây gỗ, Trương Dương lập tức chặt đám cây gỗ xuống.Mà đồng gạch bị mất đi sự chống đỡ của cây gỗ, lập tức đổ xuống con đường bên trong con hẻm dài hẹp.

Lúc hai người lọt qua không tới mười thước, phía sau phát ra âm thanh đồng gạch đổ sụp đình tai nhức óc. Con hẻm nhỏ rất nhanh trở thành một bức tường vững chắc, góc độ của đồng gạch này tựa hồ được thiết kế rất đặc biệt, lúc đổ xuống cùng với đám cây gỗ lẫn lộn với nhau cùng một chỗ,con đường của con hẻm cũng không cách nào xuyên qua được nữa.....

Âm thanh súng nổ phía sau từng lúc xa dần, hai người sau khi xuyên qua đám cây gỗ gạch đỏ, ngoạt trái rẽ phải cũng không biết rẽ đến nơi nào, bởi vì sắc trời đã âm ảm.Hơn nữa ánh sáng trong đường hẻm vốn không được tốt, hai người sau khi chạy như điên căn bản không nhận ra phương hướng.

Trên thực tế, hai người căn bản không chạy đi xa lắm. Chỉ vì con hẻm quanh co tối tăm, gạch đá cây cối lại cản trở, hơn nữa Lưu Bưư chân tập tễnh, cảm giác như đã chạy xa lắm rồi.

“Ta ta..... Trương Dương, ta chạy không nổi nữa...” Lưu Bưư đột nhiên ngã xung ng đất, Trương Dương có kéo cũng không kéo nổi.

“Đứng dậy. Chúng ta phải rời khỏi nơi này. Đám gạch, gỗ kia độ cao không đủ, chỉ có thể trì hoãn bọn họ một lúc. Không đi nữa thì thực sự sẽ chết đấy!” Trương Dương vừa nói vừa lôi cánh tay Lưu Bưư.

“Ai nha..... Trương Dương... Một mình người chạy đi.... Ta thật sự chạy không nổi nữa....” Lưu Bưư ôm cánh tay mình về mặt thống khổ, hiển nhiên, vừa rời hoạt động kịch liệt đã động tới vết thương của hắn, chân hắn vì bọc thạch cao ngược lại không có việc gì, bởi vì cánh tay là vết thương nhẹ, hắn mãnh liệt yêu cầu bác sĩ không cần dùng thạch cao, từ góc độ y học mà thấy, dưới tình huống có thể dùng lại có thể không dùng thì cuối cùng đành chọn không băng thạch cao, cho nên kết quả bây giờ phiền toái rồi.

Dưới tình huống lúc một người có một chân không cách nào di chuyển dẫn đến một vấn đề, vấn đề đó vô cùng nghiêm trọng, thân thể không cách nào duy trì sự thăng bằng, mà tay và chân Lưu Bưư đều là một hướng, nói vậy, nếu Trương Dương muốn nâng đỡ Lưu Bưư, thì phải giữ cánh tay bị thương của Lưu Bưư.

“Không được, nằm lên đây!”

Trương Dương cúi người xuống.

“Trương Dương, mịa, người muốn chúng ta cùng nhau chết à? Người cút đi cho ta, nhanh cút đi, ta không muốn thấy mặt người, bị người hại chết rồi... cút...” Lưu Bưư tức giận nói.

“Nếu người không muốn chạy, vậy ta cũng không muốn chạy nữa.” Trương Dương thở dài một tiếng rồi ngồi trên đất.

“OMG, đi đi..... Lão tử không muốn chết cùng người...” Lưu Bưư hùng hùng hổ hổ nằm trên lưng Trương Dương.

“Hắc hắc, nắm chặt nha, đừng ngã xuống đó, mông ngã xuống thành hai miếng có thể không tốt lắm đâu.” Trương Dương ôm chặt chân Lưu Bưư nói.

“

“Ân ân, đi nào, đừng nói nhảm nữa...”

Trương Dương không biết, Lưu Bưư ở phía sau đang nhìn đầu hắn nhất thời cảm động, con mắt ướt át, biểu hiện của Trương Dương khiến cho Lưu Bưư cảm giác Trương Dương mặc dù đã không phải là Trương Dương của ngày trước nữa, chỉ đến lúc vừa rồi, Lưu Bưư mới cảm giác được, Trương Dương vẫn là Trương Dương, vô luận là Trương Dương hiền nhất cỡ nào hay cường hãn cỡ nào, Trương Dương vẫn là Trương Dương trước kia, Trương Dương kia tuyệt đối sẽ không vứt bỏ hắn.

Hai người chạy ra không tới một trăm thước, vừa chuyển từ trong con hẻm ra, nhất thời trợn mắt há mồm, ở trước mặt bọn họ, là một công trường thật lớn, hiển nhiên, con hẻm này thông tới một khu cải tạo thành cổ phía sau Hồ Đồng Khẩu.

Điều này đã phá tan dự tính của Trương Dương, dựa theo suy đoán của hắn, từ trong con hẻm đi ra phải là một nơi có địa hình phức tạp, biết thế mà hiện tại là một công trường vắng vẻ, công trường vẫn đang ở trong giai đoạn chuẩn bị chưa có vật liệu xây dựng, nếu hai người bọn họ đi ra như vậy, có lẽ không ngoài mười phút thì sẽ bị người ta biết được tung tích.

< p=“>“Làm sao bây giờ?” Lưu Bưư bây giờ không có bất cứ chủ ý nào, hoàn toàn ỷ lại Trương Dương.

“Hôm nay bắt buộc phải rời khỏi thành phố C, nếu không, chúng ta sẽ không còn cơ hội rời khỏi nữa, vết thương bên ngoài của người tốt rồi chứ?”

“Đã sớm đóng vảy rồi.”

“tốt lắm, chúng ta từ trong nước rời khỏi, bây giờ trời đã tối rồi, ở trong nước không ai có thể phát hiện được.”

“Từ trong nước đi tới đâu?”

“Nguyên Giang!”

Đôi mắt Trương Dương nhìn con sông bên cạnh công trường, đây là dòng sông nội địa bên trong thành phố C, chảy qua cả thành phố C sau đó chảy vào Nguyên Giang, trước kia bởi vì nước sinh hoạt bị ô nhiễm, con sông này xú khí xông lên tận trời, sau lại vì giá cả của giới bất động sản trong thành phố C điên cuồng tăng lên, bờ sông này cũng trở thành một mảnh đất đẻ ra vàng, chính phủ tìm các nhà đầu tư lớn thanh lý con sông, ở bờ sông khai phá ra giải đất màu mỡ, hiện tại, cả hai bên con sông đều trở thành nơi tắc đất tắc vàng, giải đất màu mỡ nhàn nhả này cũng trở thành một trung tâm hoạt động của người dân thành phố C.

Nước sông tháng mười đã có chút tê cóng, khiến cho Trương Dương và Lưu Bư sầu não chính là, nước lạnh một chút cũng không sao cả, nhưng, trong nước có một thứ mùi hắc mũi lại không cách nào chịu được, hiển nhiên, công tác thanh lọc ứ đọng ao hồ trên con sông này còn chưa triệt để hoàn thành.

Hai người vừa mới xuống nước, lập tức, nơi xa xa có bóng người huyền ảo chiếu ánh đèn trên công trường, hiển nhiên, truy binh đã tìm được hành tung của bọn họ, hai người không khỏi cảm thấy may mắn biết bao, may mà vừa rồi không kinh động đến người trên công trường, bằng không, bọn họ cho dù xuống nước cũng không chạy thoát.

Đầu hai người nổi lên trên mặt nước, cố gắng chịu đựng mùi xú khí hắc mũi. Thuận theo dòng nước từ từ bơi xuống hạ du.

Đây là một sự hành hạ đau khổ, luôn luôn phải chú ý động tĩnh ở trên bờ, hơn nữa còn phải chịu đựng cơn ngứa ngáy dẫn từ việc phải chìm mình trong nước ô nhiễm. Cái mũi bởi vì phải ngửi loại mùi khó chịu này trong thời gian dài, nên đã mất đi độ mẫn cảm, tiềm lực hai người cũng phát huy đến cực hạn.

Bởi vì là mùa khô, dòng nước cửa đập chênh lệch rất nhiều, hai người không dám theo dòng nước tiến vào Nguyên Giang. Nhưng bây giờ trời vừa mới tối. Hai người không thể làm gì khác đành ngồi chờ đợi ở trên một cái bụi dưới hang cửa đập, thừa lúc đêm dài người vắng từ con đê chống lũ nhảy ra khỏi thành phố C.....

“Vết thương thế nào rồi?”

Trương Dương đỡ Lưu Bư ngồi xuống bụi. Lập tức bằng bó kiểm tra thương của Lưu Bư, thạch cao bởi vì ngâm trong nước thời gian dài nên đã tan ra, dải băng trên thạch cao vẫn còn quấn lung tung ở trên đùi.

“Không việc gì, vốn đã tốt lên rất nhiều, chỉ không thể dùng sức mà thôi, Trương Dương, người có thể nói cho biết tới cùng là xảy ra chuyện gì không?” Đôi mắt Lưu Bư nương theo ánh trăng đang chênh chiếu nhìn chăm chăm một cách gắt gao vào Trương Dương.

“Tiêu đại ca giết nhi tử của Mã Mã Đề.....”

“Điều này ta biết, điều ta muốn biết chính là, người vì sao trở nên lợi hại vậy? Còn nữa, người thế nào biết mở cánh cửa hiệu sách Lý bá? Hơn nữa, bên trong súng, có một viên đạn, người cư nhiên biết trong phòng ngủ của Lý bá còn có thông đạo, đừng nói đây là Lý bá nói cho người biết, bởi vì, ta nhìn được, người căn bản không quen thuộc...” Lưu Bư lúc bình thường mặc dù hùng hống hổ hổ, nhưng, cũng không có nghĩa hấn là kẻ ngu, biểu hiện của Trương Dương đã làm cho hắn không thể tin nổi.

Trương Dương trầm mặc một hồi, rốt cục cũng mở miệng.

“Lý bá là một sát thủ, một sát thủ vô cùng ưu tú, ta rất nhiều thứ đều là hắn dạy ta.” không cách nào giải thích, hiện thực quá quỷ dị, cho tới bây giờ hắn vẫn không cách nào hiểu được vì sao có thể kế thừa ký ức của nhiều người như vậy, đây là hiện tượng phản vật lý, từ trên khoa học cũng không cách nào giải thích được.

“Sát thủ! Lý bá là sát thủ?”

Về mặt Lưu Bư nhất thời kinh ngạc, đánh chết hắn cũng không tin lão đầu gầy thấp cư nhiên là sát thủ, sát thủ trong mắt hắn phải là một người có đôi mắt lạnh khốc, còn có thể phách cường tráng, đương nhiên, còn phải có vẻ tương đối thần bí, mà hình tượng của Lý bá hoàn toàn lật đổ hình tượng sát thủ trong suy nghĩ của hắn.

“Đúng vậy, Lý bá đã rời khỏi thành phố C, mà trước khi rời khỏi, hiệu sách là nơi ta rời khỏi cuối cùng, nhưng ta không khóa cánh cửa kéo, trong đó trường ta vẫn luôn suy nghĩ.....”

“Suy nghĩ cái gì?” Lưu Bưu tò mò hỏi.

“Suy nghĩ chúng ta làm thế nào trốn thoát, ta từ đối thoại của Thất ca và lão nhân đã nhìn ra, chúng ta đã không có hy vọng sống sót, nếu không có sự chu toàn của lão nhân, ta phỏng chừng Thất ca cũng gặp nguy hiểm, Tiêu Viễn Hành đại ca bảo Mãi Mãi Đề coi màn hình giám sát trên thực tế chính là bỏ qua trách nhiệm của Thất ca, bởi vì, Mãi Mãi Đề sau khi nhìn màn hình giám sát sẽ cảm thấy có chút không hợp đạo lý, dù sao, nhi tử của hắn thua, hơn nữa, nhi tử của hắn đánh bạc trong địa bàn của Thất ca lý do vốn là không kiểm chế được, sau lúc xem màn hình giám sát, trên thực tế cũng tạo ra cơ hội sống cho chúng ta, bất quá, Mãi Mãi Đề lúc này cần một lối thoát, một nơi phát tiết, từ trên màn hình giám sát nhìn ra, hắn muốn tìm Thất ca gây phiền toái tự nhiên là không giữ đạo lý, bất quá, muốn giết chết Tiêu đại ca và chúng ta lại có thừa đạo lý, nhi tử của hắn chết ở trong đó trường.....”

“Ta đúng là lợi dụng tâm lý của Mãi Mãi Đề sau khi xem màn hình giám sát, hắn mặc dù biết ta dùng phép khích tướng, nhưng, hắn không cách nào né tránh ,thân phận của hắn đặt ở đâu chứ, quan trọng nhất chính là, ta lợi dụng việc nhi tử hắn nợ ta một ân tình, chủ đề này buộc hắn phải cho chúng ta một cơ hội! Đương nhiên, hắn căn bản không đem chúng ta đặt ở trong lòng mới là nguyên nhân chủ yếu, hắn cho rằng chúng ta không có khả năng thoát khỏi cửa ngõ kia, đáp ứng chúng ta vừa có thể giết chết chúng ta vừa có thể trả lại một nhân tình cho ta, hơn nữa có thể cho lão đầu và Thất ca một cái thể diện.”

“Vậy người làm sao biết hiệu sách của Lý bá có thông đạo?”

“Rất đơn giản, Lý bá là một sát thủ, nơi ở của một sát thủ khẳng định sẽ có thông đạo đào tẩu, không có khả năng sống ở một nơi tuyệt địa, khi ta ở đó trường vẫn nghĩ đến thông đạo trong hiệu sách sẽ ở chỗ nào, cuối cùng rút ra một kết luận, khả năng duy nhất chính là ở phòng ngủ của hắn, sau khi chúng ta vào hiệu sách, ta lập tức lắp ráp lại khẩu Desert Eagle của Lý bá, hiệu quả của khẩu súng đó kỳ thật không phải vì giết người, bất quá, bọn họ lại có thể cho rằng lúc đó chúng ta lấy được một bảo vật quý giá, nên không có ai dám mù quáng mà xông tới....

Nói đến đây, Trương Dương cũng không khỏi cảm thấy bội phục tâm tư cẩn mật của Lý bá, trên thực tế hiệu sách kia đúng là một vị trí chạy trốn tuyệt vời, Trương Dương cũng hiểu được vì sao lão đầu chỉ chuẩn bị một viên đạn, tác dụng của viên đạn kia chính là sinh ra uy hiếp, tác dụng trì hoãn thời gian, giá sách ở giữa không cố định trên mặt đất, Trương Dương suy đoán đa phần nguyên nhân hắn là Lý bá cố ý làm, chính là vì để ngăn chặn.

Cùng lúc, Trương Dương cũng hiểu được tại sao một sát thủ lại chuẩn bị một khẩu Desert Eagle có âm thanh thật lớn, súng này vốn là làm bật lên tác dụng uy hiếp, tự nhiên là thanh âm càng lớn càng tốt.

Khiến cho Trương Dương thán phục nhất chính là gạch cùng đám gỗ bên trong hẻm nhỏ kia, loại thiết kế này quả thực là quá tuyệt diệu, chỉ cần xuyên qua đám cây gỗ sau đó chặt nó đi, gạch đổ xuống liền sẽ hình thành vô số bức bình phong ngăn trở.....

Lưu Bưu si ngốc nhìn Trương Dương, phảng phất như nhìn thấy quái vật vậy.

Sự rung động Trương Dương tạo cho Lưu Bưu là rất lớn, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Trương Dương lại có thể nghĩ được nhiều như vậy, có thể hiểu thấu tất cả sắp xếp của Lý bá, nếu Lý bá biết thông đạo để chạy trốn của mình cư nhiên bị Trương Dương nhìn thấu nhanh như vậy, không biết sẽ tạo ra suy nghĩ viễn vông gì nữa đây.

“Trương Dương, chân ta bị thương, người tại sao không vắt ta xuống?Không có ta vướng víu, người có thể đào tẩu dễ dàng mà.” Lưu Bưu vẫn nhìn chăm chăm Trương Dương, phảng phất như muốn nhìn thấu suy nghĩ của Trương Dương.

“Cần phải có nguyên nhân sao?”

“Cần!” Lưu Bưu ngăn ngợ.

“Thật sự cần sao?” Trương Dương cười nói.

“Cái đó....Kỳ thật...Là không cần....”

“Mặc kệ thế nào, ta sẽ không quăng ngươi lại đi một mình, vĩnh viễn sẽ không!” Trương Dương vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí kiên định.

“Ân ân,hảo huynh đệ a! Quả nhiên là hảo huynh đệ, ta nhớ kỹ, lần sau ve vãn “callgirl” ta nhất định sẽ mang ngươi theo, tuyệt đối không quăng ngươi lại.....”

“ ha ha ha ha.....dát....”

Trương Dương đầu tiên là sửng sốt, lập tức, hai kẻ bỉ ổi cùng lúc cười to lên, Lưu Bưu cười đến nổi tác động tới vết thương sau đó cứ nghiêng rằng.

“Đi, thời gian cũng gần tới rồi!”

Hai người lại múa hát trong đau khổ bát nháo một hồi, rồi Trương Dương đứng dậy nâng Lưu Bưu lên.

Hiện tại, bọn họ phải vượt qua một con đường quốc lộ, đây là quốc lộ ven đê, cạnh quốc lộ chính là một con đê chống lũ xây dựng bằng xi măng, bên ngoài là một công viên hẹp dài, vào được trong công viên thì tự nhiên là an toàn rồi, quan trọng là con đường quốc lộ phải vượt qua thật sự quá sáng sủa, Trương Dương lần đầu tiên cảm giận các công trình đô thị hóa(1) của thành phố C.

***, không có việc gì trang trí nhiều đèn đường như vậy làm gì cơ chứ?

Điều này không đơn thuần là lãng phí điện sao?

(1):Thực ra là lượng hóa.

86. Chương 86: Quét Sạch Lũ Cầu!

Khiến cho Trương Dương vui mừng chính là, Mãi Mãi Đề kia vẫn chưa cường đại đến nỗi sắp xếp người giám sát ở mỗi một con đường, Trương Dương công Lưu Bưu mệt đến nỗi thở phì phò, kích thích Lưu Bưu đúng là lớn hơn rất nhiều so với Trương Dương, mặc dù hơi thấp hơn so với Trương Dương một chút, nhưng tứ chi tựa như một con tinh tinh cường tráng, ngực chắc nịch, ít nhất cũng phải một trăm bảy mươi cân, dùng lời nói của Trương Dương đúng là đặc trưng điển hình của ‘đầu óc ngu si, tứ chi phát triển’, vì lời này, mà hai người không ít lần khua môi múa mép đầu khẩu với nhau.

Từ dưới con đê chống lũ đi tới một bãi cỏ công viên ở ngoài sông, sau khi buông Lưu Bưu xuống, Trương Dương bỗng xụi lơ trên đất ,liên tục chạy trốn mấy giờ, sự tính toán cùng sự tiêu hao thể lực với cường độ cao, đã khiến cho tinh thần thể lực của hắn bị rút kiệt.

“Trương Dương, thế nào, còn chống đỡ nổi không?” Lưu Bưu quan tâm nói.

“Không việc gì, chúng ta bắt buộc phải chuẩn bị một chút, người đói bụng không?” Trong bóng tối, Trương Dương cảm giác dạ dày như đang dờ sông lấp bể, sự tiêu hao thể lực và trí óc làm cho hắn sinh ra cảm giác đói mãnh liệt.

“Cái đó....”

“Cô cô.....”

Lưu Bưu vốn định nói không đói, nhưng lời còn chưa nói, bụng lại réo lên trước, nhất thời hắc hắc cười gượng vài tiếng.

“Ngươi hãy ở chỗ này chờ ta, chúng ta bắt buộc phải chuẩn bị công việc một chút, ta không muốn ngày mai có người phát hiện được hai thi thể ở trong sông.” Trương Dương quyết định công Lưu Bưu tới bên trong khe vài tảng đá lớn bên bờ sông sau đó nói.

“Trương Dương.....” Lưu Bưu nhìn theo bóng lưng đang đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Hà?”

“Cẩn thận một chút.”

“Hắc hắc, yên tâm, chúng ta đều sẽ không chết đâu, bởi vì, chúng ta là người xấu mà!” Trương Dương hắc hắc cười nói.

“Ân ân, chúng ta còn phải sống để làm hại mỹ nữ trong trường học nữa.....”

Thấy Trương Dương rời đi trong màn đêm, trong lòng Lưu Bưu nổi lên sự ám áp, Trương Dương này là người hắc phi thường hiểu rõ, trong hèn mọn còn có thiện lương. Hắn sẽ không dễ dàng giao du cùng với người khác, nhưng một khi để hắn tiếp nhận người đó, thì hắn sẽ nhận người đó làm huynh đệ chân chính.

Cũng chính vì Lưu Bưu hiểu rõ Trương Dương, cho nên mỗi khi Trương Dương gặp phải phiền toái thì Lưu Bưu đều sẽ vì Trương Dương mà ra mặt, chuyện lần trước với Lữ Phi chính là ví dụ điển hình.

Sau khi rời khỏi Lưu Bưu, Trương Dương tìm một chỗ có ánh đèn yếu ớt kiểm tra lại tiền trên người một lần, nhất thỌn, i sầu nào đến học máu, hơn ngàn nguyên trên người không biết từ lúc nào chỉ còn hơn năm trăm nguyên, hiển nhiên là hoảng loạn trong lúc chạy nạn nên bị rơi, có lẽ là rơi lúc ở trong sông. Dương nhiên, rơi ở đâu cũng không quan trọng, mà quan trọng chính là, hắn chỉ còn lại năm trăm nguyên thôi.

Cởi y phục trên người đã rách nát vứt vào thùng rác trong công viên, Trương Dương cởi trần, mặc một cái quần lót, hắc hóa trang thành bộ dáng người đi bơi vào buổi tối rồi đi tới một cửa hàng cạnh bờ sông. Cửa hàng này rất rất nhỏ, tựa như một cái buồng điện thoại trên đường phố, chủ yếu cung cấp đồ uống và đồ ăn nhẹ cho dân hưu nhàn trong thành phố và du khách. Ở trong công viên này cứ cách một khoảng cách lại có một người.

“Đại tỷ, giúp ta mua vài bình dinh dưỡng ăn liền và bánh quy, sắp chết đói rồi.....” Về mặt Trương Dương phi thường tự nhiên.

“A....ta nói tiểu ca, bộ dáng này nửa đêm canh ba sẽ dọa chết người đó....” Một thiếu phụ trong cửa hàng đang chăm chú xem ti-vi, vừa ngẩng đầu lên lại thấy Trương Dương cởi trần nhất thời bị dọa nhảy dựng lên.

“Khục khục..... Đại tỷ, tên trộm trên bờ sông cũng quá lợi hại. Mấy anh em chúng ta bơi lội trên sông, quần áo đều bị trộm mất. Ta còn coi là tốt, còn có cái quần ngắn. Chứ mấy gia hỏa kia hiện tại còn đang trần truồng nấp ở trên sông không dám lộ đầu. Đại tỷ, người nói xem, thế này thì còn gì là thể đạo a.....”

“A.....ha ha ha....” Thiếu phụ kia nhất thời cười rộ lên, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

“Tiểu ca, ta có thể không giúp được người, ta ở đây trừ đồ ăn còn có đồ uống....Hì hì....” Thiếu phụ vất vả không chế cười, che miệng lại nói.

“Ân ân, ta tự mình nghĩ biện pháp vậy, trước tiên mua cho bọn chúng đồ uống, sáu bình dinh dưỡng ăn liền, còn lấy ít bánh quy kem, đúng, cái kia.....”

Thiếu phụ nhìn bộ dáng thảm hại của Trương Dương thì một bên cười trộm một bên lấy túi ni lông.

“Tiểu ca, tiền của người thật ra được cất ở chỗ tốt nào a....” Thiếu phụ mi nhãn như tơ, nhận chỗ tiền ướt đầm dề, con mắt liếc qua chiếc quần ngắn của Trương Dương một cái.

“A.....khục khục... Cần thận chút là được, cần thận chút là được...”

Trương Dương đầu tiên là sửng sốt, nhất thời về mặt đỏ bừng, lúng túng nói. Thiếu phụ này khẳng định là cho rằng hắn đem tiền cất ở trong quần ngắn phòng trộm cắp, cho nên mới có ánh mắt mập mờ như vậy, bất quá, điều này cũng tránh đi rất nhiều phiền toái, rõ ràng y phục đều bị trộm mất, trên người mình vẫn có tiền, có lẽ cũng không mua được y phục nên cũng chỉ có thể giải thích như vậy thôi, dứt khoát phải cho bọn họ mỗi người một cái phao cứu sinh che thân thể mới trở về nhà được.....

“Ha ha.... Tiểu ca, người thật sự có tài đó..... ha ha... Các người lát nữa sẽ từ đâu đi? Ta rất muốn xem xem mấy đại nam nhân đem phao cứu sinh làm quần ngắn để mặc, hì hì....” Thiếu phụ hiển nhiên là một nữ nhân hoạt bát vui tươi cởi mở, nghe một câu của Trương Dương, nhất thời thoải mái cười to lên.

“Khục khục.... vậy khiến người thất vọng rồi, chúng ta lát nữa sẽ tìm nơi ít người rời đi, sợ bị quản lý thành phố bắt đi a, bộ dạng vậy, tựa hồ có chút tổn hại tới phong hóa (1), hiện tại thành phố C chính là thành phố văn minh vệ sinh toàn quốc a.” Trương Dương nhận túi ni lông nói.

“Đó là đó là, quản lý thành phố không việc gì phải đánh chết mấy người, ngày mai trên báo nói quản lý thành phố đánh chết một đám người bị bệnh thần kinh dùng phao cứu sinh làm quần ngắn vậy thì có thể hồng bát, tiểu ca, ta ở đây có cho thuê phao cứu sinh, bất quá, bây giờ trời lạnh cũng không có mấy người bơi lội, đều đặt phía sau đình, người chờ chút...”

Thiếu phụ tựa hồ tâm tình rất tốt, vô cùng nhiệt tình vội vàng từ trong quán đi ra, chạy đến phía sau đình vén tấm vải nhiều màu lên, che bên trong một đồng phao cứu sinh, có phao cứu sinh nhiều màu, cũng có cả loại sẫm xe ô tô rất lớn.

Cuối cùng, Trương Dương chọn ba sẫm xe màu đen, trên thực tế, Trương Dương chỉ cần một cái, nhưng vì tránh sự hoài nghi của thiếu phụ, không thể không mua nhiều hơn hai cái. Dù sao hẳn lúc đầu mua sáu bình dinh dưỡng ăn liền và một ít thức ăn, nếu chỉ cần một cái sẫm xe hiển nhiên sẽ làm cho người ta hoài nghi.

“Đại tỷ, đi nha.”

Trương Dương xách túi ni lông lên, vác mấy cái sẫm xe, mà thiếu phụ thấy bộ dáng Trương Dương liền cười ngặt nghẽo. Hiển nhiên, trong đầu nàng vẫn ảo tưởng bộ dạng mấy nam nhân trần như nhộng mỗi người mang một cái phao cứu sinh đi trên đường quốc lộ.

Rất nhanh, Trương Dương quay về đến vị trí khe đá Lưu Bưư nán lại.

Đột nhiên, Trương Dương bị dọa đến cả người đầy mồ hôi lạnh. Trong bóng tối không thấy bóng dáng của Lưu Bưư đâu.

Chẳng lẽ phát sinh tình huống?

(1): Phong hóa: phong tục và giáo dục

“

Trương Dương không dám hét lên, nhẹ nhàng lục lọi bên trong khe đá.....

“Hoa...” Một tiếng nước rất nhỏ vang lên. Một cái đầu từ trong nước nhô ra, “Ta ở đây nè.”

“Tại sao trốn ở trong nước?”

“Vừa rồi trên sông có một thuyền tuần tra dùng ánh đèn soi bờ sông, ta liền ẩn mình ở trong nước, ***, chút nữa thì chết sặc.” Lưu Bưư hùng hùng hổ hổ bò lên.

“Xuồng tuần tra!”

Trương Dương đột nhiên một trận lo lắng, đối phương cư nhiên nghĩ tới bọn họ có thể từ đường sông chạy trốn, hiển nhiên, muốn quang minh chính đại ngồi trên sẫm xe ung dung rời khỏi thành phố C đã không có khả năng rồi.

“Tới đây, ăn một chút trước đi. Bổ sung chút dinh dưỡng và thể lực!”

Hai người một trận sói nuốt hổ vồ, đem một túi đồ ăn tiêu diệt hơn nửa lúc này mới thoải mái nằm trên đá nghỉ ngơi.

“Trương Dương, người nói chúng ta sẽ không chết?” Lưu Bưư nằm trên tảng đá nhìn bầu trời đầy sao nói.

“Chết thì mỗi người bắt buộc phải trải qua, mỗi người đều sợ chết, trên thế giới này, không ai không sợ chết, bằng không, nhiều đế vương từ xưa sẽ không mong muốn thuật trường sinh bất lão. Vì thế, mỗi một người đều sợ cái chết. Tính sẽ không vì người địa vị cao quý thấp hèn mà không thấy sợ hãi, bất quá, cái chết làm người ta sợ, lại không cách nào trốn tránh, sinh lão bệnh tử, kỳ thật là hiện tượng tự nhiên. Rất nhiều người biết, rất nhiều người hiểu được. Nhưng không có mấy người có thể nhìn thấu..... Nếu người muốn nhận được một đáp án cụ thể, vậy thì, ta cho rằng, cái chết nếu đã không cách trốn tránh. Vậy chúng ta hà tất phải sợ hãi? Nếu có cơ hội sống, mỗi một người đều biết quý trọng, trên thế giới này, không có mấy người sẽ nguyện ý vứt bỏ mạng sống của mình, khi mạng sống thực sự phải rời khỏi, chúng ta cũng phải dùng cảm đối diện.....”

Trương Dương chậm rãi lặp đi lặp lại lời của Tiêu Di Nhiên, một chữ không thiếu, trong đầu đều là nụ cười ngọt ngào quyến rũ của Tiêu Di Nhiên, cả nụ hôn kích tình nóng bỏng. Sau khi nói xong, thở một tiếng thật dài, lần từ biệt này, không biết năm nào tháng nào mới gặp lại.

Khiến cho Trương Dương vui mừng chính là, lão nhân kia đã hứa sẽ bảo vệ sự an toàn của Tiêu Di Nhiên. Người có thân phận giống như vậy hứa hẹn hẳn là sẽ không có vấn đề.

“Trương Dương, nếu ta phải chết, ta cũng phải giết chết lão tặc kia sau đó mới chết, lão tặc đó đã bức tử đại ca ta!” Lưu Bư đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt dữ tợn nói.

“Giết hắn? Chúng ta trước tiên phải nghĩ làm thế nào sống sót rời khỏi thành phố C.” Trương Dương lại thở dài một cái, hắn biết Lưu Bư vẫn sùng bái Tiêu Viễn Hành, lần này cái chết của Tiêu Viễn Hành đối với hắn là một đả kích rất lớn.

“Trương Dương, ngươi nói tại sao Tiêu Viễn Hành lại không phản kháng? Thế lực của hắn cũng rất lớn đó chứ!” Lưu Bư thấy Trương Dương tựa hồ đối với việc giết chết Mãi Mãi Đề tỏ ra không có hứng thú, vẻ mặt buồn bực lại nằm người xuống.

“Tiêu đại ca không phản kháng là bởi vì hắn không có khả năng phản kháng, hơn nữa, hắn còn phải lo lắng cho sự an toàn của muội muội hắn và Thất ca, bản khoản của hắn nhiều lắm, người cũng nghe được, chính là Thất ca tựa hồ cũng rất kiêng kỵ Mãi Mãi Đề, có thể thấy được thế lực của hắn đã lớn tới mức không dám tưởng tượng, ta chỉ có chút không hiểu quan hệ của bọn họ, bọn họ tựa hồ là địch nhân, nhưng nhiều khi bọn họ lại càng giống như bằng hữu, người chú ý tới không?”

“Đúng a đúng a, lúc Mãi Mãi Đề kia bước vào đại sảnh còn ôm lấy lão đầu khóc, nhìn bộ dáng hai người hẳn là rất quen thuộc.”

“Đúng vậy, người thấy bọn họ đều mang theo rất nhiều người tới đồ trường, nhưng tựa hồ bọn họ chẳng những tâm tư không xuất hiện tình huống phát sinh không thể khống chế. Dù sao, dưới loại hoàn cảnh này là rất nguy hiểm, nếu một bên đột nhiên làm khó dễ, sẽ rất dễ dàng dẫn tới hậu quả khó lường, mà bọn họ tựa hồ đều không lo lắng đến vấn đề an toàn này, nói cách khác, bọn họ là địch của nhau, nhưng lại tín nhiệm lẫn nhau....”

Trương Dương mày nhíu chặt, hắn càng nghĩ càng không thông, nghĩ không thông Thất ca, Mãi Mãi Đề, cả quan hệ giữa lão đầu nữa.

“Đát đát đát.....”

Đang lúc Lưu Bư muốn nói, xa xa truyền tới một thanh âm động cơ nổ vang đến điếc tai. Một chiếc xuồng máy cuộn sóng tựa như đàn cá đang lớp lớp quay cuồng.

“Là xuồng máy!”

“Trốn đến phía sau tầng đá đi, không kịp rồi, ngàn vạn lần đừng động đây!”

Trương Dương mạnh mẽ đổ người xuống phía dưới tầng đá, núp sát. Lưu Bư cũng lăn xuống, hai người khẩn trương đến nỗi cả người đều là mồ hôi, tầng đá quá thấp, không cách nào che lại thân thể bọn họ. Cũng may chính là, ánh đèn sáng trưng kia chỉ lướt qua phía trên tầng đá, mặc dù chiếu vào người bọn họ, nhưng căn bản không dừng lại, hiển nhiên, người trên thuyền cũng không cần thận nhìn.

“Mẹ nó, còn có để cho người ta sống hay không a!” Nhìn thấy chiếc xuồng máy rời xa, Lưu Bư bò lên trên tầng đá, khập khiễng chân mắng to.

“Bọn họ đúng là vốn không cho chúng ta con đường sống.” Trương Dương cười khổ nói: “Chúng ta đi thôi, còn không đi, ở trên bờ sông này có lẽ cũng sẽ có người đến tìm ra, khi chúng ta tới chỗ này đã lưu lại quá nhiều manh mối.”

“Chúng ta vẫn đi đường sông?” Lưu Bư sững sờ.

“Ngoại trừ đường sông chúng ta còn có đường đi sao? Đường sông này cũng không ngừng có xuồng máy tuần tra. Nếu chúng ta vọng tưởng ngồi xe, tiêu tiêu sái sái rời khỏi thành phố C, có lẽ không cần nghĩ nữa, ta có thể khẳng định, hiện tại tất cả các con đường rời khỏi thành phố C đều đã bị phong tỏa rồi. Bọn họ

có năng lực, cũng có cả tài lực. Vì thế, chúng ta đã không còn lựa chọn, kỳ thật, nếu chúng ta y phục, giày dép sạch sẽ người lại không khập khiễng chân, chúng ta ngược lại có thể quang minh chính đại đi ra ngoài, dù sao, bọn họ không quen thuộc thành phố C bằng chúng ta, đáng tiếc, với bộ dạng hiện tại của chúng ta, đi ra ngoài chẳng khác nào chịu chết....”

“Nhưng ruột xe này ở trên sông mục tiêu lại quá lớn. Chỉ cần xuống máy tới thì không cách nào thoát được, làm sao bây giờ?” Trương Dương nhìn mấy cái vỏ ruột xe mầy chau mặt khổ nói.

“Ta nghĩ đến một biện pháp, đưa vải băng của người cho ta, cả y phục trên người cũng cởi xuống.”

Trương Dương nhận lấy vải băng và y phục của Lưu Bư, đem cái quần đã rách nát tan tành dùng vải băng buộc chặt, bắt đầu tìm xung quanh vài viên đá nhỏ đặt vào trong ống quần, biến thành một cái túi, lại tìm dây lưng y phục lúc đầu vớt trong thùng rác mang trở lại.

Thấy vẻ mặt chăm chú cân đo sức nặng viên đá, cẩn thận quấn chặt ống quần, Lưu Bư nhìn không hiểu gì cả, hần nghĩ không ra mấy món đồ này cùng với việc trốn chạy của bọn họ có quan hệ gì.

“Lưu Bư, thể trọng của người là một trăm bảy mươi cân, mà ta là một trăm ba mươi tư cân, túi đá này là của người, túi này là của ta, chúng ta mỗi người một cái sắm xe, sắm xe có thể được tháo hơi để không chế độ cao. Chúng ta phải không chế sắm xe mang theo tảng đá đó làm cho chúng ta vừa khít ở dưới mặt nước.

“A... vậy vậy.... chúng ta làm thế nào để thở?” Lưu Bư trợn mắt há mồm.

“Này.” Trương Dương từ trong túi ni lông lấy ra hai hộp đựng sữa, đem ống mút ở trên đó bỏ xuống đưa cho Lưu Bư nói.

“Ha ha ha.... Chúng ta chẳng phải là trở thành tàu ngầm rồi còn gì!” Lưu Bư nhất thời mặt tươi như hoa nói.

“A a, cái này cũng chỉ là biện pháp tạm thời, bởi vì, ống mút quá ngắn, hơi hơi có chút sóng gió liền sẽ bị chìm ngập, chúng ta bây giờ chỉ cần rời khỏi phạm vi thành phố C, thì không cần ở dưới nước nữa, chúng ta có ba cái ruột xe, chúng ta còn có thể thay nhau nghỉ ngơi, sau khi ra khỏi thành phố C có thể nằm ngủ ở trên sắm xe....”

“Biện pháp tốt, biện pháp tốt a, ***, Trương Dương, lúc nào trở nên thông minh vậy, ta nhớ thành tích kiểm tra của người luôn đứng ở thứ 53 mà.” Lưu Bư mừng rỡ.

Trương Dương nhất thời khuôn mặt đỏ lên, khoa của bọn họ năm mươi ba người, nghĩ đến thành tích trước kia hần liền xấu hổ, tựa hồ, tất cả thời gian của hần đều tốn vào việc rình trộm, nhớ thành tích lúc tốt nhất chính là đứng thứ 50....

Sau khi quyết định phương án lộ tuyến chạy trốn, hai người lập tức xuống nước điều chỉnh khí áp của sắm xe, cũng may trên người Lưu Bư còn một chuỗi chìa khóa, trên chùm chìa khóa móc một con dao gọt hoa quả nhỏ, đương nhiên, con dao gọt hoa quả ở trong miệng Lưu Bư so với chủ thủ cũng nhỏ không đáng bao nhiêu, đây là công cụ khi không có việc gì đành gây án ép buộc dọa nạt học sinh, nghĩ không ra bây giờ lại có tác dụng lớn.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa, sau khi xóa một ít dấu vết và dấu mối, vừa đem thức ăn mau chóng buộc lên người, bốn trăm nguyên còn lại cũng cẩn thận cất kỹ, hiện tại, chỗ này là tài sản duy nhất của hai người bọn họ, Trương Dương đã xác định trên người Lưu Bư không có một xu nào, nghĩ đến một vạn kia, Trương Dương hận không được thừa dịp Lưu Bư có vết thương trên người hành hung hần một trận. Bất quá, cuộc phiêu lưu này tốn đủ hơn tám giờ, bởi vì là mùa khô, tốc độ dòng nước chậm, hơn nữa, trên ruột xe của hai người lại buộc đá, tốc độ lại càng chậm đi rất nhiều, nếu không phải bọn họ dùng tay lướt đi, còn không biết phải cần thời gian bao lâu nữa.

Bây giờ ngày thứ hai, bọn họ mới rời khỏi thành phố C hơn 60km, trời đã sáng, hai người cũng không dám ở trên sông nữa, nếu lúc này bị phát hiện, vậy bọn họ có thể thực sự là chết không có chỗ chôn, chỉ cần người ta ở trên bờ nổ vài phát súng, bọn họ liền xong đời, bởi vì, Lưu Bư rời khỏi ruột xe căn bản không cách nào bơi lội, xương của hần vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.....

“***, ta đoán trong số người dân Đông Quốc thì hai chúng ta trắng nhất...”

Trương Dương thấy ngâm trong nước đã tám giờ, da tay hết sức nhẽo nhèo, trắng bệch, tựa như thi thể chết đuối khó coi, lên bờ lúc này cũng là không cách chọn lựa, ngâm trong nước trường kỳ, không bị bệnh cũng sẽ xuất hiện vấn đề.

Hai người ăn chút đồ bổ sung thể lực, nghỉ ngơi một chút sau đó lại chạy đến mấy hộ gia đình cạnh con đê sông tùy tiện trộm vài bộ y phục mùa hè, y phục vẫn còn ướt, chắc hẳn chủ nhân mấy bộ y phục này sau khi giặt liền ra ngoài, bất quá Trương Dương và Lưu Bưu cũng không quản nhiều, mặc dù y phục ướt, dù sao so với mặc một cái quần lót cũng đẹp mắt hơn nhiều.

“Làm sao?” Lưu Bưu mặc y phục xong, thấy Trương Dương đang che miệng cố nén cười.

“Khục khục... Không sao không sao...” Trương Dương ngấm chiếc quần Lưu Bưu đang mặc, chỗ cắt ngắn trên chân, lộ ra tức cười vô cùng.

“Mịa, còn cười lão tử, ta không đúng là một thương binh sao? ***, cái quần kia của người là ta cố ý đưa cho người, nhanh nghĩ biện pháp đi, chúng ta bây giờ phải làm sao, thực sự không thể đi đường bằng chân nữa rồi!” Lưu Bưu thấy con mắt Trương Dương đang ngấm quần mình, giận dữ nói.

“Ân ân, khẳng định không thể đi trên đường, bây giờ mặc dù đã rời khỏi thành phố C, trên thực tế, lái xe từ thành phố C đến đây cũng không tới hai giờ, cực kỳ nguy hiểm, ta đã tính qua tốc độ dòng nước, nếu không đoán sai, đi tiếp 2km nữa hẳn là tới huyện H, chúng ta trước tiên ở đó đổi một bộ y phục giấy dép, bộ dạng hiện tại của chúng ta quá dẫn tới sự chú ý...”

Hai người đi nhau đi hơn một giờ mới vào tới huyện H, dọc đường bị chó đuổi điên cuồng, đó gọi là mắt chó đánh giá người thấp hèn, hai tiểu tử ăn mặc chẳng ra cái bộ dạng gì cả, trong đó còn một tên khập khiễng chân, cái này đối với đám chó bản địa(2) mà nói, gặp được loại người này thật không dễ dàng, phải nắm chắc cơ hội khi dễ.

“***, sau khi lão tử phát tài, ta phải mua lại hết đám chó trong thôn này!”

Lưu Bưu nhìn theo đám chó đại đuổi theo ở phía sau vẻ mặt buồn bực, nếu không phải trên đùi có thương tích, hẳn sớm đã cầm gạch truy sát chúng rồi, Bưu ca hẳn ít nhiều cũng từng là lão Đại một phương, lúc lưu lạc lại bị một đám chó khi dễ sao?

“Làm gì?” Trương Dương không khỏi tò mò hỏi.

“Người hỏi làm gì? Không phải là luộc hấp, om riêng chấm mắm tôm(3) làm bữa thịt chó sao!” Lưu Bưu trừng mắt nhìn đám chó xung quanh nói.

“Khặc khặc.....”

Trương Dương không nói gì, đương nhiên, Trương Dương dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể tưởng được, trong thời gian không dài Lưu Bưu thực sự quay lại giết, tìm tất cả chó quý trong đám chó bản địa phụ cận, cử hành một bữa thịt chó long trọng để trả thù cho bữa tao ngộ không công bằng ngày hôm nay.

Trương Dương không thể tưởng được, đám chó đang vui mừng kia cũng không thể tưởng được, chỉ vì ánh mắt nhìn người thấp hèn của bọn chúng lại mang đến cho mình một cái họa sát thân.

Cuối cùng!

Hai người thấy dòng người dày đặc, không nhận được thở một hơi thật dài, bị một đám chó quấy rầy tuyệt đối không phải là một chuyện khoái trá.

“Đường quốc lộ này xe nhiều, người ở chỗ này chờ chút, ta tới cửa hàng kia mua mấy bộ y phục!” Trương Dương đỡ Lưu Bưu ngồi xuống ghế của một cái trạm dừng xe buýt.

“Ân, nhanh đi, ta ở chỗ này ngắm mỹ nữ.” Trong ánh mắt Lưu Bưu bắn ra dâm quang, nhìn mấy cô gái bên cạnh chờ xe.

(2): thực ra là thổ cầu.

(3): mấy món thịt chó bên TQ, nhưng đệ biến nó thành món VN - Sessiomaru.

87. Chương 87. Kế Hoạch Diên Rồ

Cả con đường này đều là bán y phục, hơn nữa, đều là hàng chất lượng kém giá rẻ. Chính điều này lại hợp với tâm ý của Trương Dương, bấy giờ tiền cũng chỉ còn lại hơn bốn trăm, nếu muốn mua nhãn hiệu gì gì đó, có lẽ mua một bộ y phục cũng không đủ.

Trương Dương tốn hơn hai trăm nguyên, rất nhanh liền chọn hai bộ thoát nhìn không dẫn tới sự chú của người khác lại là y phục quần chúng, vóc người Lưu Bưu hẳn tự nhiên là đẹp để chỉnh tề rồi, mặc y phục loại nào thì liếc mắt là thấy ngay.

Trương Dương tự mình ở trong phòng thay quần áo đem y phục mặc vào sau đó lập tức từ trong cửa hàng trang phục đi ra, hẳn đột nhiên nghĩ đến, hẳn là cũng phải đem Lưu Bưu công tới đây, bởi vì, Lưu Bưu cũng cần thay bộ y phục tức cười trên người xuống.

Đột nhiên!

Trương Dương toàn thân tóc gáy dựng đứng, đồng tử co lại, cả người toát ra mồ hôi lạnh. Bởi vì, đối diện trạm dừng xe có một số cảnh sát dừng xe tải chuyên dụng, ở trên viết dòng chữ “Phòng chống bạo động”. Thân xe che trước vị trí Lưu Bưu, bất quá, vẫn có thể nhìn thấy đầu. Mấy cảnh sát đội mũ tựa hồ đang tra hỏi Lưu Bưu.

Trương Dương giả trang người xem náo nhiệt, lúc này, đã có rất nhiều người vây xung quanh xe cảnh sát xem náo nhiệt.

“làm sao vậy,ta không thể ngồi chỗ này?” Lưu Bưu vẻ mặt mang thái độ chống đối nhìn cảnh sát đối diện với hắn, hắn hoàn toàn quên mất mình đang chạy trốn.

“Tiên sinh, mời ngài xuất trình chứng minh thư!” Tính tình cảnh sát lại rất tốt, bất quá, vẻ mặt lại cũng rất nghiêm túc.

“Lão tử chính là không cho người xem đó, người có thể làm gì nào?” Lưu Bưu vẻ mặt kiêu ngạo, Trương Dương chứng kiến đành lắc đầu. Ôn con này vẫn nghĩ hắn vẫn còn là tiểu bá vương trong trường học.

“Tiên sinh, mong ngài phối hợp. Chúng ta đang chấp hành công vụ!”

“Không mang, lão tử đi dạo trên đường mang cái chứng minh thư đầu “uồi” kia làm gì!”

“Vậy mời người theo chúng ta đi một chuyến...”

“**, người dựa vào cái gì....”

“Đồng chí cảnh sát, người này thoát nhìn kỳ lạ, hay là đem hắn đi hỏi rõ ràng cho xong!”

“Đúng vậy đúng vậy.... Vừa nhìn đúng là người xấu.”

“Nhìn bộ dáng kiêu ngạo kia đều không giống người tốt...”

“Ta thấy có chút giống từ trong bệnh viện tâm thần chạy ra. Có người mặc y phục như vậy sao?”

Người dân xung quanh liền thoáng nói. Nói đến nỗi Trương Dương đầu đầy mồ hôi, đích xác, bộ dáng hiện tại của Lưu Bưu thật sự không giống một người tốt, bộ mặt kiêu ngạo thực sự là người khác nhìn là thấy ghét,quỷ gặp là quỷ chê.

Lão đại, người không thể thấp giọng một chút sao?

Chúng ta đang chạy trốn a!

Trương Dương thầm kêu khổ, rất rõ ràng, Lưu Bưu đã cùng cảnh sát náo loạn rồi, hắn vạn vạn lần không thể ra mặt, nếu không, hai người đều chạy không thoát.

“Lão tử là người Đông Quốc đường đường chính chính, ngồi ở đây chờ xe, các người dựa vào cái gì bắt ta?” Thấy người dân vây quanh giúp cảnh sát nói, hai cảnh sát trẻ tuổi trong đó liền đi tới bắt ng cời. Lưu Bưu nhất thời gào thét nói.

“Đầu tiên, hành vi của người khả nghi. Y phục người mặc khẳng định không phải của người. Còn nữa, người không cách nào chứng minh thân phận của người, nếu người bây giờ có thể chứng minh thân phận của người, chúng ta sẽ lập tức đi, xin lỗi, bây giờ ngài phải cùng chúng ta đi một chuyến. Bảo vệ nhân dân trừ bỏ phần tử phạm tội là chức trách của chúng ta. Chúng ta tuyệt đối sẽ không nghi oan cho người tốt, càng sẽ không buông tha một kẻ xấu nào!” Lão cảnh sát lúc đầu cùng Lưu Bưu nói chuyện về mặt chính khí lắm liệt nói với Lưu Bưu.

“**, Người là cái gì. Người chẳng nhẽ không chơi gái? Người chẳng nhẽ không đánh bạc? Người chẳng nhẽ không thu tiền trà nước? Người thề đi, người đứng trước những người này thề đi a!”

“Mang đi!” Lão cảnh sát về mặt tái mét lạnh lùng nói. Sự ương bướng không phục tùng của Lưu Bưu khiến cho hắn rất mất mặt. Hơn nữa, mấy lời này của Lưu Bưu lại có mấy người có thể đánh vào lương tâm của mình nói cả đời không chơi gái, đánh bạc, ăn hối lộ. Đặc biệt là nghề nghiệp đặc thù giống như bọn họ, đã khó lại càng tăng thêm khó.

“Người thề đi, thề đi.... Đại gia sẽ không buông tha cho người, ta nhớ kỹ phù hiệu cảnh sát của người, bà mẹ nó, nếu ta phát hiện người chơi gái, đánh bạc, ăn hối lộ ta sẽ giết người, đánh què một chân của người. Lũ chó các người khi dễ người tàn tật.....”

Chứng kiến Lưu Bưu bị mấy cảnh sát lôi lên xe vẫn hùng hùng hổ hổ, Trương Dương không khỏi lau mồ hôi trên mặt, hẳn thực sự có chút không hiểu tại sao cảnh sát lại tìm được Lưu Bưu, Lưu Bưu mặc dù ăn mặc kỳ lạ cổ quái, nhưng, cũng không đến nỗi tùy tiện để trêu chọc cảnh sát. Huống chi, giọng nói Lưu Bưu vốn là giọng bản địa, không có cảnh sát lại ngu xuẩn đến nỗi không có việc gì lại tra xét chứng minh thư một người bản địa.

Trừ phi, có hành động?

Chẳng nhẽ là người của Mãi Mãi Đề đã bắt đầu tỏa ra phụ cận thành phố truy sát bọn họ rồi?

Chẳng nhẽ cảnh sát vùng này đều đang phối hợp với bọn chúng?

Đột nhiên, trái tim Trương Dương đập mạnh kịch liệt, hẳn nhớ đến, trong thành phố từ quán Net đến lúc cảnh sát giữ trật tự ở trên đường quốc lộ.... Hiển nhiên, thế lực của Mãi Mãi Đề đã có thể ảnh hưởng đến ngành công an vùng này rồi, nếu không, động tĩnh lớn như vậy các ngành bộ cường lực của Chính Phủ không thể không có phản ứng.

Nhìn theo xe cảnh sát kéo theo tiếng còi xe lái đi, Trương Dương lập tức nhảy lên một chiếc taxi.

“Sư phó, xe cảnh sát phía trước làm gì vậy a? Kêu đến long trời lở đất!”

“Nga, không rõ lắm, không biết tại sao sáng sớm nay trên đường xe cảnh sát tuần tra nhiều hẳn lên, nghe nói có hai tội phạm đào thoát bên ngoài. Cụ thể là ai cũng không biết.... Nga, đúng rồi. Tiểu huynh đệ đi đâu vậy?”

“Đi tới cục cảnh sát, có lẽ có đầu mối quan trọng để viết báo đó.”

“A a. Tiểu huynh đệ là ký giả a?”

“Còn chưa phải chính thức, đang thực tập, lập tức muốn tác nghiệp,ai!Hiện tại công việc không dễ tìm, tốt nghiệp chẳng khác nào thất nghiệp. Tòa soạn muốn cho chúng ta tìm một chút tư liệu thực tiễn để viết báo. Nếu có thể tìm thấy đề tài viết báo gì quan trọng, có lẽ tòa soạn sẽ quan tâm giữ ta lại.”

“Tiểu huynh đệ, người dám chắc được, nếu không, ta cung cấp cho người một bài báo? Tài xế taxi rất vui vẻ nói.

“Khục khục....Bài báo gì?” Trương Dương nhìn chằm chằm xe cảnh sát phía trước đang nhắc nhở giấy phép lái xe nói.

“Thì viết về sự khó khăn của tài xế taxi chúng ta. Bây giờ có phí xăng dầu, phí kèm thêm, phí quản lý hiệu xe, phí cầu đường, phí này phí nọ, còn để cho người ta sống nữa hay không a.Ta thấy, người hoàn toàn có thể viết về sự ngọt bùi cay đắng của tài xế taxi chúng ta, ta cam đoan người sẽ nổi danh trong cả nước. Tòa soạn các người khẳng định cũng sẽ giữ người lại...”

“Ân ân, ta ở chỗ này phỏng vấn một chút sau đó sẽ tìm tư liệu thực tế về taxi.... Nga.... đến rồi. Dừng lại ngay cửa, ta phỏng vấn bảo vệ trước.... Bao nhiêu tiền?”

Lúc này, xe cảnh sát ở phía trước không xa đã tiến vào một chiếc cổng lớn, trước cổng đề biển “Đội phòng chống bạo động huyện H thành phố C tỉnh C”.

“Tiểu ca, còn nói tiền cái gì, tài xế taxi chúng ta coi trọng nhất là nghĩa khí, đây là danh thiếp của ta, lúc người cần phỏng vấn thì gọi điện cho ta. Ta sẽ triệu tập các huynh đệ liên quan cung cấp tư liệu thực tiễn cho người. Thế nào?” Tài xế vể mặt hào sảng.

“Ân ân.... Được được, sau khi ta phỏng vấn sẽ gọi điện cho người. Cảm ơn tài xế đại ca, hẹn gặp lại nha!” Trương Dương nhận tấm danh thiếp mặt ngoài trang trọng của tài xế taxi rồi rút trong túi, thấy tài xế kia a a cười ngây dại, phẳng phất như lập được công lớn.

Thấy xe taxi rời đi, Trương Dương không nhận được sờ sờ cả người trên dưới, chẳng nhẽ mình thật sự rất giống ký giả mới vào nghề?

Ân, sau này làm ra vẻ mặt đưa lên trên, tốt nhất làm một bản ký sự, văn kiện, camera gì gì đó cầm ở trên tay. Có lẽ sau này ngồi xe taxi cũng không cần tốn tiền a.....

Ở Đông Quốc. Ngành chấp pháp bình thường đều tương đối náo nhiệt. Đội phòng chống bạo động ở trong huyện này cũng không ngoại lệ, dòng người đi tới đi lui như mắc cửi, mặc dù có một bảo vệ, trên thực tế cũng không quản chuyện, chỉ là ghi lại một lần số lượng xe đi vào, đối với nhân viên đi vào cơ hồ nhìn cũng không thèm nhìn.

Làm bảo vệ chỗ này căn bản không cần lo lắng mấy tên trộm sẽ tới, cho dù mấy tên trộm ăn mật báo cũng sẽ không ngu ngốc đến mức chạy tới đơn vị cơ quan cường lực này làm mấy chuyện trộm cắp.

Chiếc xe tải cảnh sát chuyên dụng dừng ở tận cùng bên trong chiếc sân của một tòa nhà, tòa nhà có hai tầng, từ xa nhìn thì ở trên treo một tấm biển nhỏ, hẳn là phòng làm việc, phía ngoài có một tòa nhà một tầng. Thoạt nhìn rất cũ kĩ. Bất quá, cửa sổ và cửa đều có hai lớp. Bên trong là một lớp cửa cũ có kết cấu gỗ nguyên chất, sơn sặc sỡ, lớp bên ngoài là cánh cửa sắt hàn lan can sắt, màu đỏ sẫm, thoạt nhìn vô cùng kiên cố, hẳn là nơi giam người bị tình nghi.

Trương Dương không dám tới gần phòng chất vấn, trước tiên ở trong sân tìm một nhà vệ sinh sau đó giả vờ đang xem báo một cách hồ hững, con mắt lại quan sát tình hình xung quanh.

Giữa sân là một không gian thật lớn. Làm bãi đỗ xe. Phía sau căn phòng vừa rồi Trương Dương tiến vào còn một tòa nhà cao ba tầng. Phía trước chính là đất trống, bất quá, đầu kia bãi đất trống là một tòa nhà hơn hai mươi phòng cũ nát bỏ hoang. Trên nóc căn lầu này có một cái xà nhà thật lớn lòi ra, ánh mặt trời chiếu thành một cái bóng nắng rất lớn phía trước căn nhà, tạo nên một hình ảnh như một con quái vật đang nhe nanh múa vuốt.

Vì Trung Quốc trải qua vài cơn bão khủng hoảng kinh tế rất lớn, những căn nhà cũ nát đã trở thành một nét đặc sắc của Trung Quốc. Nếu một thành thị mà không có vài căn nhà cũ nát khảng định sẽ bị người ta cười cho. Ít nhất, có được một căn lầu cũ nát tồi tàn chứng tỏ thành thị đó đã từng có kinh tế phát triển. Nếu không có những căn nhà cũ nát tồi tàn thì chỉ có một lý do để giải thích, đó chính là lạc hậu !

Nhìn tòa nhà cũ kia, con mắt Trương Dương đột nhiên sáng ngời!

Nếu lúc này có người chú ý tới Trương Dương, khẳng định sẽ phát hiện thanh niên này ngũ quan có chút trẻ con thoạt nhìn mặc dù hồ hững, nhưng, cước bộ của hắn đã bắt đầu đo đạc trong sân. Con mắt thỉnh thoảng đo lường khoảng cách giữa sân và tòa nhà cũ nát tồi tàn kia.....

Trong đầu Trương Dương đang tính toán cực nhanh, một kế hoạch lớn mật mà điên rồ đang dần dần hình thành ở trong đầu.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Lưu Bưu ở phòng làm việc đã trải qua hơn hai giờ. Mà Trương Dương cũng nán lại trong sân vài giờ, bất quá, trong lúc này Trương Dương ra ngoài mười phút từ bên ngoài vào cầm trong tay một cái túi ni lông màu đen. Bên trong có hai bao thuốc. Dương nhiên, trong hộp thuốc rỗng

không, là Trương Dương từ trong hồ rác tìm được. Trương Dương sẽ không ngại thơ cho rằng với hai bao thuốc thì có thể đưa Lưu Bư ra ngoài.

“Lão bá, chi đội trưởng của các người khi nào quay nào?” Trương Dương xách theo túi ni lông dí sát cạnh bảo vệ, trên mặt nở nụ cười ti tiện.

“Người là...nga. Thấy người đến đã lâu rồi. Người tìm chi đội trưởng của chúng ta làm gì?” Lão đầu đang xem báo, hồ nghi ngẩng đầu nhìn Trương Dương. Hiển nhiên, hẳn lúc đầu cũng chú ý tới người thanh niên vẫn đi loanh quanh trong sân này.

“Cái đó...hắc hắc...Nói ra không tốt...” Trương Dương xấu hổ đem túi ni lông đi tới phía sau giấu đi.

“Vậy người tới không phải lúc rồi. Ta không biết người tìm vị đội trưởng kia, bắt quá, ta có thể nói cho người mấy vị chi đội trưởng đều không ở đây.”

Lão đầu nhìn thoáng qua túi ni lông đen của Trương Dương vẻ mặt biết rõ. Chuyện này hẳn thấy nhiều, tiểu tử này rõ ràng chính là xách hai bao thuốc và một ít đặc sản quê mà! Đương nhiên, lão đầu tự nhiên không thể tưởng được thổ đặc sản kia là bộ y phục Trương Dương mới mua cho Lưu Bư.

“A! Vậy lúc nào quay lại?” Trương Dương nhất thời vẻ mặt sốt ruột.

“Nghe nói là đi họp trong thành phố, bình thường đi họp đều là đến tối mng núi về.” Lão đầu thông cảm nói.

“Nga...tôi mới về.” Trương Dương sờ sờ ngực thở dài một hơi nói: “Còn may, còn may, tối về chờ còn kịp. Ta chờ vậy. Ta chờ vậy...”

“A a... Vậy người cứ chờ đi nhé.Bất quá, bây giờ còn rất sớm đó. Bằng không, người trước tiên ngồi ở đây một lúc?” Lão đầu nhiệt tình từ trong phòng bảo vệ bê một chiếc ghế đến.

“Cám ơn lão bá. Ta đến đây một lần cũng vất vả. Chờ một lát cũng không việc gì.”

Trương Dương bèn lên cười, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, vẻ mặt này khiến cho lão đầu không chút nào đề phòng, vẻ mặt này không phải là một đứa nhỏ đơn giản sao? Chắc là trong nhà xảy ra chuyện gì cần tìm chi đội trưởng hỗ trợ. Loại chuyện này mỗi ngày đều có.

Hai người nói chuyện phiếm sau đó lão đầu tiếp tục xem báo uống trà.

“Lão bá, ta chuyển chỗ khác. Ngồi đây rất mệt.”

“A a, thanh niên mà.Đều ngồi không được, người tùy tiện chuyển chỗ đi, nơi này không có quy củ gì cả đâu.” Lão đầu cười đầy thiện ý.

Trương Dương lại bắt đầu di chuyển trong sân. Bất quá, lá gan lần này lớn hơn rất nhiều. Đôi khi còn đến gần vị trí góc tường phòng làm việc, thậm chí, hẳn còn đi tới phòng thẩm vấn Lưu Bư. Từ cửa sổ thấy một cảnh sát đang viết tường trình. Lão cảnh sát lúc đầu bắt Lưu Bư cũng ngồi ở trong đó.

Đương nhiên, Trương Dương đi lại nhiều lần trong sân cũng khiến cho mấy cảnh sát chú ý, Trương Dương lập tức nói là người thân của lão đầu trông cửa, hơn nữa ngay tức khắc đến ngồi bên cạnh lão nhân cùng lão nhân nói chuyện phiếm. Qua lại vài lần, cũng không có người hoài nghi, dù sao, Trương Dương mặc dù cao lớn, bộ dáng lại rất trẻ con, thoát nhìn chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, mọi người đều cho rằng đó là một người thân của lão đầu rất hiếu kỳ.

Đây là một sự tính toán phức tạp mà kỹ càng, đây là một kế hoạch lớn mật mà điên rồ!

Cả sân đều đã được vẽ trong đầu Trương Dương thành một bản vẽ sai số không đến một cm.

Cuối cùng!

Trương Dương ngồi ở bên người lão đầu chứng kiến Lưu Bư bị giải đến. Sau đó bị nhốt vào trong phòng căn nhà một tầng!

Quả nhiên như thế!

Trương Dương không nhận được mừng rỡ. Mọi chuyện đều phát triển dựa theo tính toán của hắn. Nếu Lưu Bư không phải bị giam trong tòa nhà một tầng kia, tất cả kế hoạch của hắn đều không nói nữa.

“Lưu Bư.....” Trương Dương khe khẽ gọi. Đợi đến sau khi hai cảnh sát ngồi trên xe rời đi, giả vờ đi dạo đi tới mỗi cửa sổ căn nhà một tầng xem xem, trong phòng giam rất nhiều người bị tình nghi. Thường xuyên có người tới thăm, nhưng Trương Dương tiếp cận ngược lại không dẫn tới sự hoài nghi của người nào cả.

“Trương Dương, mau cứu ta, tôi bọn họ muốn đem ta đưa đến thành phố C, bây giờ đang chờ lãnh đạo ký duyệt.” Lưu Bư thấy Trương Dương nhất thời vui mừng.

“Người yên tâm. Rất nhanh sẽ ra ngoài thôi, nhớ kỹ, khoảng sau hai giờ đêm người nhất định phải đứng bên phải tường...Đứng. Bên phải hiện tại của người đó. Nhớ kỹ, tận cùng bên phải cửa sổ này, ngàn vạn lần đừng đứng ở phía sau cùng, nhớ kỹ, sai sẽ mất mạng đấy. Nếu lát nữa lại có người bị giam vào phòng, người cũng phải làm cho hắn và người đứng cùng chỗ. Nhớ lấy nhớ lấy!”

“Àn àn, bên trong giam giữ một kẻ đang ngủ, cảnh sát kia nói là kẻ trộm. Đợi lát nữa ta đánh thức hắn.”

“Àn, ta đi trước đây!”

Trương Dương gật gật đầu sau đó đi tới lão đầu trông cửa kêu đói bụng, ra ngoài ăn cơm rồi chờ tiếp.

Ngay sau khi Trương Dương rời đi, Lưu Bư nơi này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Ha ha.... Các người muốn làm gì? Có phải cướp ngục hay không?”

Trương Dương vừa rời đi, một người trung niên vốn đang ngủ từ trên giường nhảy ra, vẻ mặt hưng phấn chạy đến bên người Lưu Bư.

“Đây là nhà giam sao?” Lưu Bư giận dữ. Nắm lấy gia hỏa gây yếu này nhấc lên, Lưu Bư mặc dù có vết thương trên người. Nhưng đối phó với một tên gia hỏa cân nặng còn không đến tám mươi cân vẫn rất dễ dàng.

“Đặt ta xuống, đặt ta xuống, khục khục..... Người không buông ta. Ta có thể kêu lên đó.Nga...” Người trung niên ngực bị nắm lấy nhấc lên không trung, nhất thời hai chân giãy dụa.

“Thành thật cho lão tử!” Lưu Bư ném tên thấp bé xuống đất một phát.

“Hắc hắc, lão Đại, các người có phải chuẩn bị cướp ngục hay không?” Tên thấp bé vẻ mặt cười nịnh nói.

“Nơi này là nhà giam sao? Lũ chó chết!” Lưu Bư thích điềm tốt, không thích nhất nghe từ “nhà giam” này. Bởi vì, hắn đã từng bị tạm giam hơn mười năm ngày, hắn ghét nhất chính là vào cục cảnh sát.

“Hắc hắc, lão Đại, người chẳng lẽ không biết. Nơi này không thể tổng giam người. Nếu đã bị tổng giam ở chỗ này thì 80% sẽ đưa tới nhà tù. Vì thế, nơi này mặc dù không phải nhà giam, nhưng, chẳng khác gì bước vào nhà giam.”Tên trung niên thấp bé nói.

“Tại sao không thể giam người?” Lưu Bư sững sốt.

“Lão Đại, chẳng lẽ người chưa học qua pháp luật? Đây là đội phòng chống bạo động, không phải là đồn công an, nơi này không có quyền giữ lại. Trừ phi có một khả năng, đó chính là đã xác định được bản án và thân phận của chúng ta. Trực tiếp đưa đến trại tạm giam của thành phố C chờ xét hỏi. Rõ chưa?”

“Nhưng.... Ta không phạm pháp a.....”

“Huynh đệ, có thể bước vào đây đều nói mình không phạm pháp, ta thấy chân người cũng khắp khiêng, huynh đệ chúng ta cũng không phải nói nhiều, các người đưa ta ra đi. Ta tuyệt đối không bán tin. Thế nào?”

“Người dám!”

Lưu Bư đối với loại ngữ khí uy hiếp này là căm hận nhất. Bàn tay thô ráp nắm lấy yết hầu người trung niên. Trên mặt tràn ngập sát khí, lúc này Lưu Bư không phải là Lưu Bư trước kia nữa. Tận mắt chứng kiến Tiêu Viễn Hành bị giết, trên đường lại bị truy sát chạy trốn tới nơi này, cả con người đều thay đổi rồi. Trở nên sắc sảo, trở nên sát khí凛冽. Hắn hiện tại cần nhất chính là phát tiết.....

“dát....Khục khục...Khục khục...người....người....Người giết ta cũng vô dụng...Nếu người giết người, thì người vĩnh viễn đừng nghĩ rời khỏi nhà giam....khục khục...” Tên thấp bé vẻ mặt nhất thời hiện lên màu gan heo, thống khổ cầu khẩn nói.

“Bồng!” Một âm thanh đáng thương, tên thấp bé lại bị ngã xuống đất.

“Người phạm vào chuyện gì mà tới đây?” Lưu Bư cập mắt lạnh như băng hung dữ nhìn chằm chằm tên thấp bé.

“Hắc hắc.... Thì trộm một túi tiền....a.....”

Lời tên thấp bé còn chưa nói xong, đã bị một quyền của Lưu Bư đánh lặn trên đất.

“Ta ta....thật sự...ai nha...Ta trộm một con trâu...ai nha....Không gạt người,ta thực sự không gạt người.....a...ô....ô..đừng đánh nữa.....ô ô....Ta trộm một cái két an toàn...ô ô.....”

Tên thấp bé ở trong phòng bị đuổi đánh, mặc dù Lưu Bư khắp khiêng chân, nhưng căn phòng cũng chỉ lớn từng này, làm sao trốn được khỏi tên hung thần ác sát Lưu Bư kia.

“Két an toàn?” Đôi mắt Lưu Bư nhất thời sáng ngời, bắn ra một đạo quang mang kim sắc. Khóe miệng cũng nhanh chóng nở rộ cười.

“Không....Ta nói sai.Ta không...ai nha....” Một quyền này, Lưu Bư dùng sức rất lớn, tên nam nhân thấp bé bị đánh hét lên thảm thiết rồi ngã trên đất.

“Ô ô...đại ca. Người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, người đánh chết ta cũng sẽ không nói.Trừ phi.....” Tên thấp bé quỵ trên đất, mặt mũi bầm dập, buồn bã đáng thương.

“Trừ phi thế nào?”

Lưu Bư trên mặt cười lạnh. Một tên trộm cũng dám ở trước mặt Bư ca hăn giở trò bịp bợm, chẳng khác nào trước mặt Quan Công dùng đại đao, đại gia ta năm tuổi đã biết dọa dẫm, bắt chẹt người. Mười tuổi nhìn lên muội muội tắm rửa, mười bốn tuổi đã mất đi thân xử nam quý giá, tên trộm nhà người là cái đầu “uồi” gì...

88. Chương 88. Áo Trời Không Vết Chỉ Khâu!

Vài giờ tiếp theo, Trương Dương bắt đầu làm việc như điên cuồng, hần nghiên rằng vết nứt hơn hai trăm nguyên trên người ra đi mua một vài công cụ!

Hắn muốn làm một việc lớn long trời lở đất!

Trong lúc Trương Dương bận bịu kinh người, thì hội nghị cử hành thường niên của Cục Công an thành phố C đã kết thúc, mấy vị lãnh đạo Cục khách mời ở các nơi khác đều ở khách sạn Năm sao đang cùng ly chúc mừng nhau.

“Ta hỏi lão Ngô này, trong thành phố cuối cùng là phát sinh chuyện gì nhỉ? Người xuất thân là Điều tra viên, ít nhiều cũng phải biết một chút sự tình chứ?” Nói chuyện chính là Chi đội trưởng của Đội Phòng chống bạo động, đối tượng câu hỏi của hắn là Cục trưởng Công an huyện H.

“Đồng lão, việc này chúng ta nào có biết rõ, hình như thành phố C xảy ra vụ án lớn, bị chết vài người, còn có nổ súng nữa, nghe nói người bị tình nghi phạm tội vẫn ở trong phạm vi quản lý của thành phố C.” Ngô Cục trưởng thở dài một tiếng nói.

“Nếu vụ án lớn như vậy, tại sao không đưa ra Lệnh truy nã, thông báo trên tất cả các phương tiện thông tin đại chúng, cả trên mạng Internet nữa? Hơn nữa còn không công bố thân phận cụ thể của người bị tình nghi phạm tội, chỉ nói trong đó có một tên bị què chân. Mà biến người mệnh mông thế này, người bảo chúng ta bắt người ở đâu?” Đồng đội trưởng nói.

“Đúng vậy, chúng ta ăn cơm xong còn về sớm, nghe nói hướng chạy trốn của bọn người nghi phạm khả năng tới 80% phải đi đến địa bàn của chúng ta, bởi vì hướng đi ra vùng duyên hải bắt buộc phải đi qua chỗ chúng ta!”

“Ân ân, về sớm một chút cũng tốt, a a, em dâu có lẽ chờ đến phát cầu rồi, ta cũng phải về sớm một chút. Mà vừa rồi ở chi đội gọi điện thoại nói đang tạm giữ một tên què chân, kiểu nói chuyện thì thập phần cón đồ cổ quái, nhưng lại không giống những đặc điểm nhân dạng của nghi phạm đã được công bố trên hội nghị. Tên này chân mặc dù có chút khập khiễng, nhưng lại không có bó bột thạch cao, hơn nữa cũng không giống một sinh viên. Ta vốn chuẩn bị báo cáo, nhưng lại sợ nhờ là nhầm lẫn thì làm trò cười mất, trước tiên về kiểm tra xem kỹ rồi mới quyết định được. Dù sao ta đã dặn dò cấp dưới rồi, người kia nhất định phải giữ lại.....!”

“Reng reng reng...!” Đồng đội trưởng còn chưa nói xong, điện thoại trên người đã vang lên.

“Ân, ta đây, sao thế...? A... a... ! Cái gì?”

Đồng đội trưởng tay nắm chặt điện thoại, bộ mặt vốn uy nghiêm trở nên vô cùng si ngốc, mồ hôi trên trán dột nhiên chảy xuống ròng ròng.....

“Sao vậy?” Ngô cục trưởng nhíu mày hỏi.

“Tên què chân tạm giam trong chi đội đã bị người ta cướp rồi.....!” Đồng đội trưởng thần thờ, buông điện thoại xuống lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

“Cái gì?” Ngô cục trưởng bất ngờ đứng bật dậy.

“Ta ta....! Ta cũng không rõ....!”

“Đi, chúng ta lập tức trở về....!”

Trương Dương sau khi thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, lấy ra tấm danh thiếp mà tài xế taxi đã cho hắn rồi gọi điện ở buồng điện thoại.

“Ai vậy....? Ta đã giao ban rồi...!” Là thanh âm hào sảng của tài xế đó.

“Nga, ta là ký giả thực tập ban ngày ngồi xe đây, còn nhớ không?”

“Nhớ được, còn nhớ được. Ta như thế nào lại không nhớ chứ, ta đang chờ người gọi điện, có phải muốn phỏng vấn ta hay không? Ta có thời gian, rất nhiều thời gian, có cần ta gọi thêm vài huynh đệ đồng nghiệp cho người không?” Thanh âm tài xế tràn ngập sự vui sướng.

“Khục khục....Không phải, không phải đâu...! Ta bây giờ phải phỏng vấn một vụ án trong Cục sau đó mới có thể phỏng vấn người.”

“Nga, vậy tìm ta làm gì?” Thanh âm người tài xế tựa hồ rất thất vọng.

“Là như thế này, trong Cục đang sắp xếp một vở diễn chống khủng bố, cần một xe taxi phối hợp, ta vừa nghĩ đại ca Ngài rất trọng nghi khí, ta liền lập tức gọi điện thoại cho Ngài. Cục Công an cũng đã quyết định, sau khi vở diễn kết thúc, có thể cầm thù lao hai ngàn đồng....!”

“Ha ha! Tiểu ca quả nhiên là người tốt, ân ân! Ta tới ngay đây, mặc dù ta không ở trong giờ làm, nhưng việc mượn một chiếc xe taxi vẫn rất dễ dàng! Tiểu ca, người lần này phỏng vấn nhất định phải nhớ kỹ phỏng vấn tài xế taxi chúng ta đó. Chúng ta khổ lắm a!”

“Ân ân, được... được mà! Ta đứng ở cửa Đội Phòng chống bạo động chờ người, ta đã cùng bảo vệ nói xong rồi, nhớ kỹ phải bảo mật nha!”

“Được, trong vòng nửa giờ nữa ta sẽ chạy tới, tuyệt đối giữ bí mật! Tiểu ca còn chưa tin vào tính cách của ta sao?”

Tài xế taxi đối với lời nói của Trương Dương tin chắc không nghi ngờ, cao hứng cúp điện thoại. Phải biết rằng, một xe taxi cả đêm cũng chỉ kiếm được khoảng trăm nguyên, lần này có hẳn hai ngàn, nếu trừ đi tất cả chi phí ít nhất cũng có thể dứt túi được một ngàn bảy trăm nguyên. Vì vậy cho dù không mượn được xe, ngay cả thuê hẳn cũng phải thuê một chiếc.

Rất nhanh chóng tài xế taxi liền kiếm một chiếc taxi đi tới cửa Đội Phòng chống bạo động, Trương Dương đang đứng ở Phòng Bảo vệ đợi chờ.

“Đại ca thực sự tới rất nhanh a!” Trương Dương tới đón, trong lòng không khỏi thở ra một hơi thật dài, nếu tài xế này không đến, lại phải tốn rất nhiều mưu toan.

“A a, làm việc cho tiểu ca khăng định phải tích cực một chút, bây giờ ta làm gì?” Tài xế cười khanh khách nói.

“Là như thế này, đây là một vở kịch về sự cố khẩn cấp, trên thực tế chỉ có lãnh đạo Cục biết. Đương nhiên người bảo vệ kia cũng biết, nếu hắn không biết, xe này của người không cách nào vào được. Hiện tại trước tiên nói đại khái cho người nghe một lần, còn có hơn hai mươi phút, khi qua mười phút nữa người đưa xe tiến đến bên dưới gốc cây kia, thấy không?” Trương Dương chỉ vào phía dưới một cây đại thụ cách tòa nhà một tầng không xa.

“Ân ân, thấy được rồi!”

“Sau khi người đưa xe đến bên dưới cây vài phút, vở kịch lập tức bắt đầu, trong sân sẽ có âm thanh của súng, sẽ có sương mù, còn có người hét to... Đương nhiên âm thanh súng nổ chỉ là pháo chuột thôi đó, người đừng sợ!”

“Hiểu được, hiểu được, có phải là giả trang nơi này bị quân khủng bố tập kích rất kinh khủng, thử xem phản ứng của cảnh sát nơi này đúng không?” Tài xế nhìn viên pháo chuột trong tay Trương Dương, gật đầu lia lịa.

“Ha ha, đại ca đúng là người thông minh, ta vừa nói người đã hiểu, lúc đầu khi lãnh đạo Cục nói với ta phải mất nửa ngày mới hiểu rõ đấy!” Trương Dương tiện tay vỗ mông ngựa một cái tăng bốc tài xế lên tận mây xanh.

“Hắc hắc....ai, người thân này là ta cũng không có biện pháp, khi hắn mua chiếc xe này đều có hoàn tất thủ tục chính quy, biết vậy vẫn cứ nói đây là xe lậu, động cơ bị đổi số, thẩm tra hàng năm rồi vẫn chưa thể xác định qua. Có lẽ Ngài cũng biết, xe này là mua từ người thân của Đội trưởng ở đây, đương nhiên bọn ta bây giờ cũng không phải muốn tìm phiền toái, chỉ hi vọng Đội trưởng có thể tới đại diện cho ngành cảnh sát chứng thực một lần, chúng ta khăng định sẽ cảm tạ hắn....!” Sau khi cùng tài xế xả vài câu Trương Dương lại chạy đến nói với lão nhân ở Phòng Bảo vệ kia.

“Hiểu, hiểu rồi!” Lão đầu bảo vệ vuốt cằm vẻ mặt hiểu biết nói: “Tiểu tử, đừng lo lắng, chỉ cần là xe thân thuộc của Đội trưởng, khăng định hắn sẽ bỏ qua cho người, chuyện này không phải chỉ là một câu nói sao?”

“Cám ơn lão bá, lát nữa lái xe đi vào. Ta đoán hắn là Đội trưởng phải trở về, lúc hắn thấy xe này liền sẽ hiểu, chúng ta cũng không muốn đem sự tình làm âm ỉ lên!”

“Ân ân, vừa đi vào Đội trưởng sẽ hiểu được ngay, chuyện này ngàn vạn lần đừng cùng người khác nói, càng nhiều người biết thì đối với người lại càng không hay, hiểu không?” Vẻ mặt lão nhân ngời ngời ra vẻ một bộ dáng tức trí đa mưu lịch duyệt thâm hậu.

“Khăng định, khăng định, người thân của ta là một người thành thật. Ta làm cho cái gì cũng không nói thật, chỉ nói tới đây đón người thôi!”

Trương Dương trong khi nói chuyện hướng tới tài xế đứng phía xa vẫy tay ý muốn bảo lái xe tới.

“Yên tâm, chuyện ta làm người yên tâm!” Khi tài xế đem xe chậm rãi tiến vào cửa liền nhếch mép cười nói với lão đầu trông cửa và Trương Dương.

“Ân, phải chú ý giữ bí mật!”

“Ân, ta sẽ không nói lung tung!” Tài xế vỗ vỗ ngực, đưa taxi đi tới dưới tán cây.

“Lão bá, người thấy người thân này của ta thành thật chứ?”

“Ân, bộ dạng trung hậu thật thà, được đấy!”

“Lão bá, ta còn muốn dặn dò cho hắn vài câu. Bảo hắn giữ mồm giữ miệng, đừng nói năng lung tung.”

“Được, con người của Đội trưởng chúng ta đúng là muốn như vậy, chuyện này ngàn vạn lần đừng nói lung tung, nói ra với ai cũng không hay, đi đi, kín miệng chút nhé....! Hôm nay có chút kỳ quái, trong sân này thế nào lại có mùi hương muối nhỉ?” Lão đầu bảo vệ phát phát tay.

“Nga.....” Trương Dương không khỏi lau mồ hôi trên mặt, còn có năm phút. Trương Dương nhìn thoáng qua cái đồng hồ điện tử trẻ con mà mình tốn năm nguyên đại dương để mua.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, Trương Dương ngồi trên taxi lại giả vờ cùng taxi nghiên cứu một chút về thuế xăng dầu, vấn đề thuế qua đường, qua cầu phà.....

Còn có hai phút!

Về mặt Trương Dương thoát nhìn rất bình thản, nhưng trái tim lại đập kịch liệt, máu cũng chảy rất nhanh, có thể thành công hay không lập tức sẽ biết ngay, chuẩn bị suốt một buổi chiều chính là để xem tác dụng lúc này.

Một phút!

Mồ hôi trên trán Trương Dương chảy như thác nước. Quần áo đều ướt đầm.

“Tiểu ca, có phải người sinh bệnh rồi hay không?” Tài xế nhờ vào ánh đèn yếu ớt bên ngoài đã thấy mồ hôi của Trương Dương.

“Không không.... Có chút khẩn trương, lần đầu tiên theo dõi loại chuyện này. Hơn nữa không thể cầm dụng cụ chụp ảnh, ta sợ đến lúc đó cuống cuống đến mức nhớ không được....!”

“Yên tâm, tiểu ca, tài xế chúng ta không có gì khác, chính là lúc lái xe đầu óc thanh tỉnh, đến lúc đó ta sẽ nhớ chi tiết hộ người, người không nhớ được thì ta nói cho người biết....!”

“Ân ân...Đến giờ rồi...!”

Đột nhiên!

“Bồng!”

“Bồng.....!”

Trương Dương vừa dứt lời, từ trên không trung rơi xuống một đoàn hắc ảnh rất lớn, hình ảnh tối sầm khủng bố này chậm chạp đụng vào cánh cửa sắt phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, tựa như động đất vậy, sức tàn phá thiên băng địa liệt. Cánh cửa sắt tựa như món đồ chơi bị phá hỏng bay vào trong phòng, lưu lại một cái miệng lớn đen ngòm.

Đồng thời từ bốn phương tám hướng trong sân đột nhiên nổi lên một màn khói dày cuộn cuộn, trong đám khói dày vang lên thanh âm nổ mạnh kịch liệt, tựa như súng liên thanh bắn phá, ánh đèn trong sân mặc dù sáng sủa nhưng dưới lớp khói dày bao phủ mờ mịt này nhất thời cái gì cũng nhìn không thấy.

“Lái xe ra chỗ đó!” Trương Dương chỉ vào chỗ cánh cửa vừa bị đụng phá, phạm vi vị trí cửa còn chưa có bị khói đặc bao trùm.

“Hay, ha ha.... thật kích thích... đã lâu không được kích thích như vậy...!” Người tài xế cười lên khanh khách, khởi động taxi chân nhấn ga lái đi tới cạnh cửa, về mặt hưng phấn tràn trề!

“Lưu Bư!” Trương Dương xuống xe mạnh mẽ xông tới chỗ cửa tối om hô lớn.

“Đây! Ta đây!”

Tên nam nhân thấp bé cùng Lưu Bư đầu đầy bụi đất nâng đỡ lẫn nhau xuất hiện ở cửa, thân thể còn phát run, thanh âm kinh thiên động địa cực lớn vừa rồi cơ hồ dọa vỡ mật bọn họ, nếu không phải Lưu Bư đã có tâm lý chuẩn bị thì thực sự không biết sẽ dọa ra chuyện gì hay không.

“Tài xế đại ca, mau lái xe, vở kịch bắt đầu rồi, nếu chúng ta có thể rời khỏi nơi này, vậy thì đã chứng minh ý thức đề phòng của Đội Phòng chống bạo động này cực thấp. Đến lúc đó người có thể tiếp xúc với báo chí mà trở thành người hùng....!” Ba người mau chóng lên xe, Trương Dương căn bản không cho tài xế chút thời gian quan tâm nào.

Khi Trương Dương thấy có hơn một người thoát ra, đầu tiên là sững sốt một chút, có điều thời gian không cho phép hắn lo lắng nhiều, lập tức cùng tên thấp bé đưa Lưu Bưu lên xe. Vả lại để tranh thủ từng phút giây quý báu, bây giờ không phải lúc hỏi nguyên nhân, ngay lập tức rời đi mới là thượng sách.

“Hắc hắc.....! Yên tâm, nói về chuyện đưa xe ở huyện H này nếu ta nói ta là đệ nhị, thì không ai dám nói đệ nhất.....!” Trong đầu tài xế lúc này sớm đã một mảnh rỗng không, nào nghĩ được nhiều, về mặt hưng phấn đồ bùng bùng tựa như uống rượu vậy, dồn hết sức nhấn ga vọt đi.

Taxi ở giữa đám khói cuộn cuộn trong sân xoay 180 độ, phát ra âm thanh ma sát chói tai, sau đó thối lên một trận cuồng phong cùng với khói xông ra khỏi đại môn ra vào, lão đầu bảo vệ trông cửa miệng há hốc nhìn chiếc taxi biến mất trong màn đêm.....

Trong sân, những thanh âm nổ mạnh vẫn liên tục không ngừng, khói đặc rất lâu không tiêu tan, mà mấy cảnh sát làm nhiệm vụ trực ban căn bản không rõ xảy ra chuyện gì, người lá gan nhỏ liền thi nhau chui rúc ẩn núp dưới gầm bàn làm việc không dám nhô đầu lên. Người có lá gan to một chút thì rút súng lục chìa lên trời bắn loạn xạ.....

Dần dần, âm thanh nổ mạnh cũng dừng lại, khói thuốc súng cũng bị gió thổi bay, trong sân của Đội Phòng chống bạo động tựa như bị một đàn voi dầy xéo, khắp nơi đều là những mảnh giấy pháo vụn phủ đầy. Rồi rất nhanh, cảnh sát của cả huyện H đều chạy tới Đội Phòng chống bạo động để trợ giúp huynh đệ cùng ngành.

Hiện trường bị phong tỏa, sau một trận hỗn loạn một mạch đến hai giờ mới tạm thời đình chỉ. Sau đó có người từ Phòng giám sát bảo vệ tìm ra hình ảnh chiếc taxi, lại từ người bảo vệ ở đó một hồi tra hỏi mới biết được một chút sự tình, lập tức cảnh sát cả thành phố bắt đầu lùng sục....

Thời gian một giờ sau, Đồng đội trưởng và Ngô cục trưởng Cục Công An đều chạy tới Đội Phòng chống bạo động, đập vào mắt họ chính là một bãi đầy đất cát xác pháo, trong không trung tràn ngập mùi thuốc súng. Dưới sự khảo sát cẩn thận của các nhân viên trinh sát hình sự chuyên nghiệp, rất nhanh chóng tìm ra nơi khối bê tông và dây thừng buộc trên nó từ trên không trung rơi xuống đất rồi truy xét đến căn nhà cũ kỹ bỏ hoang kia.

Cục trưởng và Đội trưởng mang theo một đại đội nhân viên Khoa học kỹ thuật hình sự chuyên nghiệp nhất bò lên trên tòa nhà bỏ hoang, ở trên đó có vẻ phi thường bừa bộn, rất nhiều hương muối đã đốt xong lưu lại từng vòng bụi khói. Còn có mấy viên thuốc diệt muỗi, pháo và thuốc pháo từ trong pháo trút ra.

“Người này là thiên tài!” Nhìn những phương trình toán học dày đặc trên mặt đất đầy tro bụi, vị Cục trưởng vốn xuất thân là trinh sát hình sự lại hít một hơi dài để trấn tĩnh, vẻ mặt khiếp sợ.

“Nhìn ra cái gì?” Đồng đội trưởng có nhìn cũng không hiểu, nghi hoặc hỏi.

“Người xem, công thức này là tính toán độ chênh lệch và độ cao tòa nhà, còn có khoảng cách từ nơi này đến chi đội, phần tử phạm tội này vô cùng thông minh. Hắn lợi dụng xà nhà dùng dây thừng buộc một khối bê tông thật lớn. Sau đó dùng hương muối khống chế thời gian, người xem chỗ này này. Đây là chỗ dây thừng buộc cố định, lúc hương muối đốt tới vị trí cố định này, sẽ dẫn tới đám hỏa dược rải bên dưới, hỏa dược sẽ đốt đoạn dây thừng. Khi dây buộc bị đứt vậy thì khối bê tông treo trên cái xà sẽ từ trên cao đập hướng cánh cửa sắt kia, dưới lực va chạm mạnh như vậy, cánh cửa sắt căn bản không cách nào chịu được trọng lượng của tấm bê tông.....!”

“Vậy vậy.....Pháo này thì....?” Đồng đội trưởng tròn mắt cứng lưỡi.

“Người xem góc kia chưa?” Ngô cục trưởng chỉ vào một đồng gói bọc hương muối và từng vòng hương muối dư thừa nói: “Đây là thí nghiệm mà kẻ tình nghi thí nghiệm thời gian đốt hương muối đã lưu lại, hẳn toàn bộ chỉ dùng một loại hương muối, ít nhất cùng lúc thí nghiệm hơn ba mươi vòng, hẳn tính được thời gian sai sót khi đốt hương muối. Sau đó, hắn đặt pháo và hỏa dược vào trong chi đội, cả hương trừ muối, lúc đốt tới điểm tiếp xúc, hương muối sẽ châm hỏa dược, hỏa dược sẽ châm vào pháo và đồng hỏa dược rời.....!”

Ngô cục trưởng vẻ mặt khiếp sợ, đây tuyệt đối là một phần tử phạm tội rất thông minh, tất cả các khâu đan xen vào nhau không có chút sai sót, từ bản ghi lại sự tính toán lưu lại trên mặt đất có thể nhìn ra được, thời gian đốt hương muối vẫn có sai sót nhất định. Thế nhưng, người này dùng số lượng bù cho sai sót này,

nói cách khác, tất cả sai sót khổng chế chỉ trong vòng 30 giây, năng lực kế toán đó quả thực thần kỳ tới mức không thể tưởng tượng nổi.

“Vậy chiếc taxi không biết có phải là bị uy hiếp hay không?”

“Không phải, nếu hần là người thông minh, thì khẳng định sẽ không dùng biện pháp uy hiếp ngu xuẩn này, mặc dù cướp một chiếc taxi hiệu suất cũng khá cao, nhưng quá dễ dàng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Ta dám khẳng định, bao gồm cả lão bảo vệ và tài xế taxi kia, đều bị kẻ bị tình nghi phạm tội này lừa gạt.” Ngô cục trưởng vẽ mặt khẳng định, đối với một phần tử phạm tội trí thông minh cao như thế, chắc chắn bọn hần thường hay khinh rẻ việc dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, thường có xu hướng sử dụng trí tuệ mưu kế hơn.

“Báo....Báo lại cho Tổng Cục trên thành phố ra sao bây giờ?” Đồng đội trưởng lấp ba lấp bắp nhìn Ngô cục trưởng, hần rất mong bạn đồng sự này có thể ép chuyện này xuống, nếu chuyện này báo cho thành phố, vị trí Đội trưởng này của hần hơn nữa là không giữ được rồi.

“Người có thể bắt được bọn chúng không?” Ngô cục trưởng lạnh lùng nói. “Này....”

“Vẫn phải hồi báo lại cho Tổng cục thành phố, phần tử phạm tội có trí thông minh cao thế này không phải ta và người có thể đối phó được.” Ngô cục trưởng liếc mắt qua Đồng đội trưởng một cái, thở dài một hơi, thầm nhủ người nào gặp được loại phần tử phạm tội trí óc thông minh thế này thì người đó quả là xui xẻo.

.....

“Kỹ thuật lái xe của ta thế nào? Hắc hắc, ở huyện H này nếu ta tự nhận là đệ nhị thì bố đưa nào dám nhận đệ nhất... !”

Tài xế trên đường hưng phấn hét điên cuồng, từ trước tới giờ chưa từng được phát tiết như vậy, đây lại là vở kịch của Cục Công An, nếu đã là diễn kịch, vậy đèn xanh đèn đỏ tự nhiên không cần để vào mắt. Suốt dọc đường đi, hần lái xe vượt vô số đèn giao thông đỏ, thực sự là quá đã.

Đột nhiên, tài xế cảm giác có điểm không đúng lắm.

Bởi vì, phía sau thật sự quá an tĩnh, an tĩnh không giống như đang diễn kịch.

“Tài xế đại ca, cái này không phải diễn kịch, đây là cướp người ở Đội Phòng chống bạo động đấy!” Trương Dương có chút xấu hổ, hần cảm thấy có lỗi với vị tài xế taxi hào sảng nghĩa khí này.

“Cái gì?”

“Kít!” Thanh âm phanh xe vang lên, chiếc xe taxi đột ngột dừng lại ở ven đường, tài xế mở to mắt quay đầu nhìn Trương Dương, trong ánh mắt tràn ngập nỗi sợ hãi.

“Tài xế đại ca, đừng sợ, chúng ta sẽ không làm hại người đâu!”

“Nhìn cái gì vậy? Mau lái xe đi, mẹ kiếp, nếu bị cảnh sát đuổi theo, ta sẽ giết cả nhà người!” Lưu Bưu vẽ mặt hung thần ác sát, từ trong chiếc túi ni lông đen Trương Dương xách theo rút ra con dao gọt hoa quả hung hăng gác lên cổ tài xế.

“A....ta...ta...ta lái xe... Đừng giết ta, đừng mà....!” Tài xế mặc dù là trải qua nhiều thực nghiệm hào hùng sáng khoái hơn nữa, nhưng cũng thường xuyên biết tin tức vài tài xế taxi bị cướp bóc rồi giết chết, lá gan cũng càng ngày càng nhỏ, nhất thời sợ đến run rẩy cả người, vẽ mặt biến thành trắng bệch.

“Không cần, tài xế đại ca, thật sự làm khó cho người rồi, chúng ta xuống xe ở ngay đây thôi. Người tốt nhất là lập tức đi tự thú, đem mọi chuyện người biết nói cho cảnh sát, ta đã vì người lưu lại một chút chứng cứ chứng minh người vô tội!”

“Cám ơn tiểu ca, cám ơn tiểu ca....!” Tài xế vẽ mặt sợ hãi, con dao gọt hoa quả sắc bén vẫn gác ở trên cổ hần.

“Lưu Bưu, thả hần đi!”

“Nga....nhưng, chúng ta không có xe....?”

“Thả hắn ra!” Giọng nói Trương Dương đột nhiên trở nên lạnh lẽo, tràn ngập lực lượng uy vũ làm cho người ta không thể không tuân lời.

“Vâng.....!” Lưu Bưu không khỏi rùng mình một cái, hắn có một loại ảo giác, Trương Dương lúc này tràn ngập một sự uy nghiêm và quyền thế, tất nhiên hắn không dám chống lại.

“Tài xế đại ca, thật sự xin lỗi a, ta biết chuyện lần này khẳng định sẽ tạo thành tổn thất lớn với người, nếu ta sau này còn tới huyện H, nhất định sẽ bồi thường cho người!”

“Không cần không cần, ta đi trước đây, ta cam đoan sẽ không nói hành tung các người!”

“A a, người nhớ kỹ, bắt buộc phải nói thật, bằng không người sẽ bị trở thành đồng bọn của chúng ta. Đại ca, mặc dù ta lợi dụng người, nhưng ta không muốn hại người, bởi vì người rất trọng nghĩa khí. Hơn nữa, người nguyện ý hy sinh thời gian của mình vì để mang lại lợi ích cho taxi cả huyện H, được rồi, chúng ta xuống xe! Hãy nhớ kỹ, sau khi trở về huyện lập tức đến đồn công an tự thú ngay nhé!”

“ Ồ ồ ồ, ta nghe theo Ngài!” Tài xế gật đầu giống như gà mổ thóc.

“Xử lý thế nào bây giờ?” Ba người xuống xe, Lưu Bưu nhìn thoáng chiếc taxi rồi đi nói.

“Hắn là ai vậy?”

89. Chương 89. Nhân Tính Vốn Thiện Lương

“Người tin hắn?” Con mắt Trương Dương trước sau vẫn lấp lóe không ngừng nhìn chăm chăm vào trung niên nam nhân.

“Cái đó.....” Lưu Bưu có chút không nói lên lời.

“Có phải hắn uy hiếp người, nếu không mang hắn ra hắn sẽ hét to, tiếp đó nói trộm một cái két an toàn hấp dẫn người?” Trương Dương quay đầu nhìn Lưu Bưu hỏi.

“Người như thế nào lại biết?” Lưu Bưu nhất thời há mồm kinh ngạc nói.

“Nói mau, người là ai?”

Đột nhiên, Trương Dương mạnh mẽ vươn tay, một phát nắm lấy yết hầu Chu Thắng, trong đôi mắt bắn ra hàn quang.

“Khắc khắc....Ta đích thực là kẻ trộm....khụ khụ....” Trên mặt Chu Thắng hiện lên màu gan heo, cánh tay Trương Dương tựa như kim sắt khóa chặt yết hầu hắn, khiến cho hắn nói chuyện, hít thở đều khó khăn.

“Tên trộm? Tên trộm lại bất chấp nguy hiểm lớn như vậy mà trốn ra?” Trương Dương đột nhiên buông tay, làm thân thể Chu Thắng ngã xuống dưới đất rồi nói với Lưu Bưu: “Giết hắn, hắn đi theo chúng ta là một tai họa, hơn nữa, hắn cũng không có két an toàn gì cả đâu.”

Lưu Bưu lập tức hắc hắc cười lạnh, khắp khiêng chân chậm rãi đi tới hướng Chu Thắng, bộ dạng hung dữ đáng sợ, tản phát ra sát khí nồng đậm, nếu Lưu Bưu không có cái chân khắp khiêng thì có lẽ sẽ không có loại cảm giác kinh khủng này, chính vì khắp khiêng một chân, ngược lại làm cho người ta cảm thấy một loại sát khí âm trầm.

“Ồ ồ....ta nói....ta nói.... Ta là người mang hàng bị bắt được.... Đừng giết ta.... Ta thật sự có một két bảo hiểm...” Chu Thắng nhất thời sợ đến xụi lơ trên đất, nơi này không phải là phòng của đội chống bạo động, ở nơi này, muốn giết thì giết, sẽ không có ai cứu hắn, đương nhiên, trọng yếu chính là, nếu Trương Dương, Lưu Bưu có thể làm ra động tĩnh cướp người lớn như vậy, giết một người khẳng định là một việc cỡ con. Điều này từ trên tâm lý đã tạo cho hắn một áp lực cực lớn, đặc biệt thanh niên cao gầy trắng trẻo vẻ mặt lạnh như băng kia, không giống như nói đùa.

Thấy vẻ mặt hoang mang sợ hãi của Chu Thắng, Trương Dương và Lưu Bưu đều cười thầm. Thế nào là ăn ý? Đây chính là ăn ý!

“Mang hàng gì?” Lưu Bưư tung con dao gọt hoa quả sáng bóng trong tay, vẻ mặt như lúc nào cũng có thể đâm xuống.

“Ma túy...”

“Mang từ nơi nào?”

“Từ Myanma mang đến thành phố C”

“Vì sao bị bắt tới đây?”

“Là trong khi mang hàng đến trạm thu phí tỉnh H bị cảnh sát bố trí ở trạm kiểm tra phát hiện, bắt quá, bọn họ cũng không có chứng cứ. Bọn họ tìm được một gói thuốc phiện từ trên xe khách, không có ở trên người ta, lúc ấy tài xế báo lại nói là món đồ của ta, nhưng ta một mạch vẫn không thừa nhận....”

Chu Thắng đã hoàn toàn bị Trương Dương và Lưu Bưư khống chế tâm thần, cứ hỏi là đáp.

“Vậy kết án toàn đâu?” Trương Dương hỏi.

“Kết án toàn.....” Chu Thắng muốn nói lại thôi.

“Chúng ta không thừa thời gian để lằng nhằng đâu, cho người hai phút thời gian nói rõ ràng ra!” Trương Dương vẻ mặt lạnh lùng nhưng lại lộ ra một áp lực khiến cho lòng người sợ hãi.

“Vâng vâng.....Kỳ thật, kết án toàn không phải của ta, ta lúc trước đã từng tới Myanma, cùng một tên trộm khác trộm được một kết án toàn của dân địa phương, tên đó trước kia ở Myanma rất có quyền thế. Nhưng bởi vì rất nhiều người truy sát chúng ta, bên kia biên giới tuần tra cũng rất nghiêm, hơn nữa kết án toàn rất nặng. Chúng ta cũng không có cách mở ra, vì vậy, chúng ta liền đem kết án toàn chôn ở một cột mốc cách biên giới không xa.”

“Myanma....” Vẻ mặt Trương Dương và Lưu Bưư nhất thời đầy thất vọng.

“Vị trí cụ thể của địa chỉ kia?” Lưu Bưư tùy tiện hỏi.

“Cột mốc số 62 Côn Minh huyện X tỉnh X.....”

“Tốt, chúng ta cùng đi tìm, nếu người nói dối, thì người chỉ có một con đường. Cho dù tìm được ở phụ cận, cũng coi như là người nói xạo. Đi thôi....”

“Ta tuyệt đối sẽ không nói xạo, mặc dù là ở cột mốc phụ cận, nhưng nếu ta không đưa các người đi các người cũng tìm không được.....Hắc hắc.....” Chu Thắng vẻ mặt cười gian.

“Vậy đồng bọn của người đâu?” Trương Dương hỏi.

“Hắn.....ai....Sau khi chúng ta đặt kết ở nơi an toàn, hắn bị người truy sát chúng ta nổ súng bắn chết rồi.....” Chu Thắng vẻ mặt buồn bã.

“Bồng.....”

Trương Dương bỏ một nhát vào gáy Chu Thắng, Chu Thắng tựa như bao tải liền xụi lơ trên đất.

“A.....Làm gì vậy? Chúng ta không cùng hắn đi tìm kết án toàn sao?” Lưu Bưư trợn mắt há mồm.

“Đầu tiên, chúng ta ba người cùng nhau đi mục tiêu sẽ rất lớn. Tiếp theo, người này là người mang hàng, kinh nghiệm xã hội của hắn phong phú hơn chúng ta, từ nơi này tới Myanma phải mấy ngàn km, chúng ta không thể trông coi hắn mãi, hơn nữa, chúng ta đối với Myanma căn bản không quen thuộc, mà hắn ở bên đó mang hàng trường kỳ, cho dù là ngu ngốc thêm nữa, muốn đối phó với chúng ta cũng rất dễ dàng, cho nên, kết án toàn này chúng ta tạm thời cũng đừng nghĩ tới nữa, hiện tại nắm chắc thời gian rời khỏi phạm vi quản lý của thành phố C mới là chuyện trọng yếu nhất.”

“Vậy.....tại sao đánh ngất hắn?”

“Hắn ít nhất phải hai giờ mới tỉnh lại, mà hai giờ sau, cảnh sát đã tới, nếu hắn cùng chúng ta chạy trốn, thì chúng ta phải có nghĩa vụ tổng hắn trở về.” Trương Dương lạnh nhạt nói.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Trương Dương, trái tim Lưu Bư không hiểu sao lại nhảy rộn lên, từ lúc nào bằng hữu của mình lại trở nên lãnh khốc như thế? Có còn là Trương Dương trước kia không? Giờ phút này, trở lại hơn giờ trước, cộng thêm hơn hai giờ, có lẽ sau khi tự thú thì cảnh sát thẩm tra an bài lực lượng cũng phải mất ít nhất nửa giờ, chúng ta có khoảng thời gian ba giờ, nếu chúng ta trong ba giờ không rời khỏi phạm vi quản lý của thành phố C thì, chúng ta không thể chậm rãi ung dung đi trên đường phố rồi.”

Trương Dương vừa nói xong, lập tức ngồi xuống công Lưu Bư lên.

Trong màn đêm, cảm thụ được sự hít thở nặng nề và những bước chân cất lực của Trương Dương, một chút không thoải mái lúc đầu của Lưu Bư nhất thời tan thành mây khói, mặc kệ Trương Dương lãnh khốc vô tình cỡ nào, đó cũng chỉ là đối đãi với người xa lạ mà thôi.

“Trương Dương, cảm ơn người.” Lưu Bư nhẹ nhàng nói.

“Cảm ơn cái gì?” Trương Dương sững sốt, có chút quái lạ. “Cảm ơn người đã cứu ta ra.” Lưu Bư rất cảm động, hẳn tự mình đã suy nghĩ rất lâu, nếu Trương Dương bị bắt vào, hẳn có thể cứu Trương Dương từ nơi đó ra ngoài hay không? Chuyện này suy nghĩ đã rất lâu rồi, cuối cùng hẳn cũng không có được đáp án.

“Lưu Bư, hãy nhớ kỹ. Là huynh đệ, vĩnh viễn không cần nói cảm ơn. Bởi vì chúng ta là huynh đệ!”

“Ân ân.....” Lưu Bư cảm giác mắt mình như có bụi bay vào, có một cảm giác như muốn rơi lệ.

“Nếu người thật sự muốn cảm ơn ta, người giúp ta làm một việc.”

“Được, Trương Dương, mặc kệ chuyện gì chỉ cần Lưu Bư ta làm được. Lưu Bư ta cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết không từ chối!”

“Khái khái.....Không cần lên núi đao xuống biển lửa, người giống như một con lợn béo, ta công không nổi nữa rồi, người có thể công ta một lúc không?”

Lưu Bư vốn đang nghiêm trang thề thốt nhất thời trợn mắt há mồm.

“Ha ha ha.....” Hai người cười rộ lên.

“Ta là thương binh đúng không, nhanh nhanh nhanh.....Khó được hưởng thụ xe người thế này.....”

“Ngày thường người ăn thức ăn gia súc gì vậy? Sao nặng thế!”

“Hiệu “cầu vòng” heo nhanh lớn.....có ý kiến sao?” Hơn mười phút mới gặp được chiếc xe kéo tay vịn trên đường, sau khi thuận lợi ngồi trên xe hai mươi phút thì đi tới một trạm thu phí, thừa dịp một chiếc xe tải trống không sau khi trả phí xong đậu ngay bên đường đi lái xe đi vệ sinh, hai người liền nhân cơ hội bò lên thùng xe.

Sau khi lên xe, hai người lập tức ngả đầu ngủ. Liên tục trốn chạy vài ngày đã khiến cho thần kinh căng thẳng của bọn họ đến bên bờ sụp đổ.

Trương Dương trong thời gian ba ngày này, ngoại trừ khi lệnh bệnh trên mặt nước ngủ hai giờ, có thể nói rất cực không có thời gian nghỉ ngơi, lúc thần kinh căng thẳng được thả lỏng ra cả người như được hư thoát.....

Trong mơ màng, Trương Dương cảm giác thân thể mình đang có biến hóa mãnh liệt, đó là cảm giác không cách nào hình dung được, phảng phất như thân thể đang tự chữa trị. Tự mình bổ sung thể lực đã bị mất đi.

Bản thân Trương Dương không biết, cảm giác nguy cơ mãnh liệt đã kích thích tiềm năng cơ thể hắn, thân thể cũng theo đó mà thay đổi. Kỳ thật đã phi thường rõ ràng, nếu là Trương Dương trước kia tuyệt đối không có khả năng công được Lưu Bư cả người 170kg đi bộ nửa canh giờ được.

Trong giấc ngủ, Trương Dương có mãnh liệt dục vọng luyện tập “Quỳ hoa bảo điển”, phảng phất rõ ràng như có một cánh tay hướng tới hắn gọi về.

“Quỳ hoa bảo điển”!

Tu luyện “Quỳ hoa bảo điển” tới cùng có biến thành thái giám hay không?

Tại sao võ công trong truyền thuyết này lại thật sự tồn tại?

Chẳng lẽ một đồng bí tịch tiểu hòa thượng nói cũng đều là thật?

Tại sao trong cuộc sống không chứng kiến cao thủ loại này?

Thế giới của Trương Dương như bị phủ kín, mặc dù gần đây tiếp xúc với rất nhiều nhân vật lợi hại nhưng thực sự đúng là cao thủ võ công trong ảo tưởng của mình tựa hồ chưa thấy.

Lữ Phi, cùng lắm cũng chỉ là một thiên tài đánh lộn, nghiêm khắc mà nói Lữ Phi ngay cả cao thủ đánh lộn cũng tính không được, hẳn chỉ là dựa vào đầu óc thông minh và sự luyện tập của mình ngày sau tổng kết ra một một kỹ xảo chiến đấu mà thôi, cùng với võ công trong truyền thuyết không hề có chút quan hệ.

Tiêu Viễn Hành, Thất ca, hay là lão nhân kia, kể cả sát thủ Lý bá, bọn họ đều coi như lợi hại nhưng sự lợi hại của bọn họ chỉ là thân phận hoặc thể lực, dù là Lý bá, ngoại trừ súng ống có điểm lợi hại, cơ hồ cùng với một tao lão đầu bình thường không khác nhau là mấy.

Còn cổ tịch này, tại sao xem cổ tịch lại có loại thôi thúc tu luyện này chứ?

Hiển nhiên, bên trong những cổ tịch này cất dấu một chút bí mật, bởi vì nhìn những cổ tịch mà sinh ra dục vọng tu luyện cùng với “Quỳ hoa bảo điển” giống nhau như đúc, có thể nói võ công cất dấu bên trong cổ tịch và “Quỳ hoa bảo điển” giống nhau, chỉ là càng tăng thêm mù mịt khó hiểu mà thôi.

Trong mơ màng, Trương Dương nghĩ tới rất nhiều, nghĩ tới Tiêu Di Nhiên với khuôn mặt kiều diễm như hoa, hay sự không cam lòng của Tiêu Viễn Hành và Lữ Phi.....

Hay là người thanh niên vẻ mặt trắng bệch với nụ cười quỷ dị.....

Đột nhiên!

Trương Dương đột ngột ngồi dậy.

Xe dừng lại, có thể nghe được ở âm thanh ầm ĩ phía dưới xe, nghiêng tai lắng nghe một lúc tựa hồ xe này chuẩn bị quay đầu vận chuyển hàng hóa, đang thương lượng giá cả. Trương Dương nhìn cây đèn đường trên đầu, nhất thời buồn bực muốn ói máu, bọn họ ngồi trên xe mới ba giờ, dựa theo tốc độ xe và đường đi ô tô phổ thông mà tính toán thì xe này hẳn là mới đến tỉnh thành.

Vốn tưởng rằng ngủ một giấc đến khi tỉnh lại có thể tới khu vực quận G, xem ra, nguyện vọng này không thể thực hiện rồi.

Trương Dương đánh thức Lưu Bư, hai người nhìn chăm chú mười mấy đại hán ở phía dưới rồi ung dung trèo xuống.

“Các vị đại ca hảo, do kinh tế hạn hẹp ,nên thuận tiện ngồi chuyển xe, cảm ơn nhiều.”

Dưới ánh mắt chòng chọc của đám người, hai người chặn một chiếc xe taxi rồi rời đi, mãi đến khi hai người rời đi đám đại hán mới tỉnh ngộ lại. Bọn họ đều là hảo hán đã đi đây đi đó, chỉ là vừa rồi nhìn hai thanh niên tự nhiên từ trên xe trèo xuống khiến cho bọn họ rất giật mình.

Đặc biệt sự ung dung của hai người cư nhiên khiến cho bọn họ không cách nào mở miệng. Chờ đến khi có phản ứng lại, hai thanh niên đã ngồi trên xe đi rồi.

“Ranh con!”

Mấy tài xế hùng hùng hổ hổ vài câu rồi sau đó cũng không để trong lòng, dù sao, xe này cũng không có hàng hóa cũng không sợ mất đồ, chỉ là đột nhiên phía trên lại có hai người làm cho bọn họ có cảm giác rất không thoải mái.

“Tài xế đại ca, chúng ta chỉ còn hơn mười nguyên người xem tới nơi nào thích hợp thì vất bọn ta xuống.” Sau khi lên xe Trương Dương liền nói.

“A.....người có hơn mười nguyên! Tiền đâu?” Tài xế vẫn không thèm nói chuyện. Lưu Bư thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tiền là ruột gan, không có tiền thì cuộc sống con người cũng không xong.

“Hơn mười nguyên.....” Tài xế sững sốt, thuê xe đi tỉnh thành khi mới lăm bánh đều là mười nguyên, hiện tại vị trí của bọn họ là ở giải đất nối liền với ngoại ô nói cách khác hơn mười nguyên cũng chỉ có thể chạy vài km.

“Ít nói nhảm đi, đưa tiền ra!” Lưu Bưu thói quen khó đổi, con dao gọt hoa quả bên trong túi quần đã gác ở trên cổ tài xế.

“Đưa dao cho ta!” Trương Dương lạnh lùng nói.

“Trương Dương, chúng ta không có tiền.....” “Đưa cho ta!” Trương Dương vẻ mặt âm trầm.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Trương Dương, Lưu Bưu rung mình, buồn bực đem con dao gọt hoa quả từ trên cổ tài xế xuống đưa cho Trương Dương.

“Tài xế đại ca, chúng ta không có ác ý. Tiền bị kẻ cắp trộm đi rồi, người có thể tùy tiện tìm một chỗ thả bọn ta xuống.” Trương Dương vui vẻ nói với người tài xế taxi.

“Được được.....ta sẽ đưa các người đến khu vực thành phố....” Về mặt tài xế sợ hãi đến trắng bệch.

“Lưu Bưu, người vĩnh viễn phải nhớ kỹ, chúng ta không phải là kẻ cướp, nếu như chúng ta thực sự có ngày rơi vào cướp bóc mục tiêu cũng sẽ không phải là tài xế taxi. Bọn họ đều là những nhân vật tầng chót xã hội, tiền kiếm một ngày của bọn họ cũng chỉ đủ cho gia đình sinh hoạt. Người có tiền hơn bọn họ trên thế giới nhiều lắm, muốn cướp bọn họ cũng sẽ không phải là mục tiêu của chúng ta. Tiêu Viễn Hành là đại ca của người, tác phong làm việc của hắn người cũng thấy qua rồi, làm người có thể lãnh huyết, có thể tàn khốc nhưng nhất định phải có lý do, cho dù lý do thoát nhìn có thể cứng nhắc buồn cười, nhưng cũng là cần thiết mà hiện tại chúng ta không có lý do, chúng ta còn chưa đến bước đường cùng!

“Đại ca.....” Lưu Bưu ánh mắt buồn bã.

Bên trong xe nhất thời trầm mặc, hai người đều nghĩ đến Tiêu Viễn Hành, hẳn dù là trong lúc sắp chết cũng giúp đỡ bọn hắn trốn thoát, mặc dù không thành công, nhưng, hắn vẫn làm.....

Mà Lưu Bưu vừa nghĩ đến Tiêu Viễn Hành thì đôi mắt đầy hối hận, trong tim như rỉ máu.

Đại ca, ta sẽ quay trở lại thành phố C! Ta sẽ báo thù cho người! Ta sẽ cử hành tang lễ trang trọng nhất cho người!

Lưu Bưu cắn răng, mạnh mẽ nắm chặt tay mình.

“Ta sẽ đưa các người tới nơi này, tiến tới là một cái công viên bên trong có rất nhiều người lang thang, địa hình cũng rất phức tạp, thế nào?” Tài xế taxi cho xe chậm lại, dè dặt nói.

“Được, cảm ơn đại ca, chúng ta làm phiền người nhiều rồi, xin lỗi.” Trương Dương cầm một đồng tiền trên cho tài xế.

“Không cần, không cần đâu.....” Tài xế vội vàng từ chối.

“Tài xế đại ca, nếu chúng ta không có tiền, vậy tự nhiên không có cách nào khác hiện tại trên người chúng ta có tiền, mặc kệ ra sao đều phải đưa tiền vừa rồi đi xa như vậy xăng đốt cũng cần tiền, tiền không nhiều chỉ là ý nghĩa, không thu tiền là rất không may mắn.”

“Nga.....vậy vậy... ta nhận...”

“Cảm ơn tài xế đại ca.”

Trương Dương đỡ Lưu Bưu xuống xe, rồi hướng công viên mà đi tới.

“Tiểu ca!”

Trương Dương vừa đi được vài bước, thì tài xế kia đột nhiên hô.

“Tài xế đại ca, sao vậy?”

“Trên người các người cũng không có tiền, đại ca ta cũng không giàu có, vài ngày kiếm được hơn trăm nguyên, người cầm năm mươi đi, ăn một chút gì đó” Tài xế thở dài một hơi, từ bên trong xe đi ra, trên tay cầm tờ giấy bạc năm mươi nguyên.

“A.....tài xế đại ca, ta sao có thể cầm tiền của ngài, chúng ta sẽ tự nghĩ biện pháp, không cần không cần.....”

“Tiểu ca ,ta thấy các người hiện tại cũng đang lâm vào cảnh khó khăn, mặc dù ta không biết các người là người tốt hay người xấu, nhưng ít nhất người đối với tài xế taxi chúng ta mà nói là người tốt, tỉnh này trong một chốc một lát cũng không dễ dàng tìm được việc làm, năm mươi nguyên cũng không nhiều, việc đối phó trước tiên phải ăn no bụng cái đã, xã hội này không có gì dễ dàng đâu.....” Tài xế ngang nhiên đem năm mươi nguyên nhét vào tay Trương Dương, quay người lên xe, đi cũng không quay đầu lại.

Trương Dương sờ sờ tờ giấy bạc trong tay, nhìn chiếc xe taxi lao đi nhanh chóng mà ngẩn cả người.....

Đột nhiên, Trương Dương hướng về phía người lái taxi đi khỏi khom người cúi xuống thật sâu.

Lưu Bư cũng theo Trương Dương cúi đầu sâu xuống.

Nhân tính, vốn là thiện lương mà người thiện lương chân chính phần lớn lại là tiểu nhân vật như thế!

Bên trong công viên quả nhiên có rất nhiều người lang thang, đương nhiên nơi trú ẩn và suy nghĩ của mọi người lang thang có chút khác nhau, lựa chọn nơi này qua đêm phần lớn đều là người chưa tìm được việc làm, còn người ăn xin lang thang chân chính thì nhân viên công viên cũng sẽ không để cho họ tiến vào.

Những ghế dài trong công viên đã sớm không còn, hai người không thể làm gì khác hơn là tìm một bãi cỏ rồi nằm xuống.

Rất nhanh,Lưu Bư liền ào ào ngủ, Lưu Bư là kẻ cho dù trời có sụp xuống cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ của hắn, vừa rồi chỉ là bị tài xế kia làm cho cảm động một chút nên sau khi nằm xuống bãi cỏ lập tức liền ngủ đầu xuống ngủ.

Trương Dương lại như thế nào cũng không ngủ được.

Hắn hết sức suy tư để làm thế nào đạt được võ công cường đại, kết quả này cũng là do Trương Dương thông qua hàng trăm lần tính toán ra, nếu hắn không thể có được võ lực cường đại hay thể lực, vậy một ngày nào đó bọn họ sẽ bị Mãi Mãi Đề giết chết.

Địa bàn thất ca đặt năm tỉnh phía trung nam thể lực cường đại như thế cũng không thể cùng Mãi Mãi Đề đối kháng, thậm chí Mãi Mãi Đề dám suất lĩnh hàng loạt nhân mã từ xa xôi ngàn dặm tới thành phố C chém giết, còn để cho các cơ quan quyền lực phối hợp, từ khía cạnh này đã nói sự không lờ về thể lực của Mãi Mãi Đề. Trương Dương có thể khẳng định, trong phạm vi tỉnh thành này cũng có thể lực của Mãi Mãi Đề tồn tại.

Đương nhiên, Trương Dương bây giờ tạm thời vẫn không quan tâm đến sự lo lắng của mình, tỉnh thành chứ không phải thành phố C, nếu muốn ở tỉnh thành nhận ra hai người thì tuyệt đối không phải là chuyện một hai ngày, huống chi dựa theo phân tích Mãi Mãi Đề bây giờ dám chắc đang đem tinh lực tập trung ở phạm vi thành phố C và khu duyên hải, hắn là tạm thời sẽ không nghĩ đến bọn họ sẽ đặt chân tới tỉnh thành.

Cường đại là như thế nào?

Đây là một vấn đề cần giải quyết gấp!

“Tiên đạo mạn mạn” Trương Dương đã nghiên cứu qua không dưới trăm lần, hắn trước sau vẫn không có cách hiểu thấu, thậm chí thấu tóm dục vọng tu luyện đều không có, đương nhiên Trương Dương tin tưởng tiểu hòa thượng hắn là không lừa hắn, khả năng lớn nhất có thể chính là cơ sở của mình quá kém, tạm thời vẫn không có cách nào hiểu được.

Lựa chọn duy nhất còn lại chính là “Quỳ hoa bảo điển”, nghĩ đến cái tên thì Trương Dương cảm thấy nghiên cứu lợi gần đến ói máu, tiểu hòa thượng đáng chết, nhiều võ công bí tịch như vậy mà không cho hết lần này đến lần khác đưa cho một bản tu luyện của thái giám, mẹ nó!

Nghĩ đến “Quỳ hoa bảo điển” thì Trương Dương có một cỗ dục vọng mãnh liệt muốn tu luyện, nhưng lý trí nói cho hắn món đồ này làm cho hắn tốt thì đúng là tốt nhưng “tiểu huynh đệ” thì cũng xong đời luôn!

90. Chương 90. Thùng Cơm (kể Vô Dụng)

Đương nhiên, Trương Dương trước sau cho rằng, bên trong những cổ tịch này cũng cất dấu một chút bí mật võ thuật, chỉ là mình tạm thời vẫn không có cách nào nhìn ra điều huyền bí trong đó mà thôi.

Trương Dương nằm trên mặt đất làm ra động tác có chút quái lạ, mà động tác này, vĩnh viễn là lặp đi lặp lại trên trăm ngàn lần, điều này quả thực là một sự hành hạ, nhưng Trương Dương cũng không có cách nào khác, ký ức trong đầu căn bản không có chỉ ra con đường rõ ràng, hắn bây giờ tựa như một hòa thượng xuất gia nửa đường, chỉ có thể dựa vào trực giác luyện tập như vậy mà thôi.

Khiến cho Trương Dương buồn bực chính là, trong đầu mình cứ nhiên cũng không có nhắc nhở phải làm động tác này bao nhiêu lần, hắn cũng chỉ có thể rập theo khuôn khổ luyện tập lặp đi lặp lại một ít động tác võ thuật mình biết.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Trương Dương đã tiến vào cảnh giới vong ngã, mãi đến khi ánh bình minh lộ ra ở phương đông hắn mới giật mình phát giác ra mình không ngờ đã luyện tập một đêm, khiến cho hắn cảm thấy không thể tin nổi chính là, hắn lại không cảm giác mệt mỏi chút nào, ngoại trừ hơi đói, ngược lại có cảm giác thần thanh khí sảng.

Dần dần, bên trong công viên một vài người lang thang cũng rời đi, có người tìm thức ăn, có người tìm công việc, thay thế bọn họ chính là những cư dân ở phụ cận muốn rèn luyện thân thể một chút vào sáng sớm.

Dần dần, người trên bãi cỏ chỗ Trương Dương ngủ cũng nhiều lên, có múa ương ca(1), có Thái Cực bát quái, cũng có cả kéo đàn nhị.....

Nhìn Lưu Bưư ngủ say, Trương Dương không quấy nhiễu hắn, hắn đúng là rất bội phục Lưu Bưư, dưới hoàn cảnh này hắn cứ nhiên có thể ngủ say như thế, thật sự là dị nhân a, Trương Dương vẫn như cũ lặp đi lặp lại vài động tác mà người khác khi thoạt nhìn cảm giác rất quỷ dị.

Trương Dương không biết, trong khi hắn đang luyện tập, cách đó không xa có một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng ngồi ở trên ghế dài một mực quan sát hắn.

“Tiểu tử, ngươi luyện cái gì vậy?” Cuối cùng, người thiếu phụ phong tư nổi bật cũng đi tới hỏi.

“A.....khái khái..... Ta cũng không biết, luyện lung tung mà.....” Trên mặt Trương Dương nhất thời đỏ lên. Tiềm thức của hắn hoàn toàn là luyện tập động tác, thực sự còn không thể nói là luyện tập công phu gì, tựa hồ ký ức tàn khuyết trong đầu căn bản không có một phương pháp tu luyện hoàn chỉnh, vô cùng phức tạp, càng không thể nói ra được tên cụ thể. Bao nhiêu bí tịch tiểu hòa thượng cho hắn còn có cái tên, mà ký ức trong đầu của hắn cứ nhiên không có một danh từ võ thuật, điều này làm cho Trương Dương tự mình cũng cảm thấy không thể tin nổi.

“A a, vậy tại sao ngươi lặp lại động tác này?” Thiếu phụ tò mò hỏi.

“Nhàn rồi.....”

“.....” Thiếu phụ sững sốt. Câu trả lời của người thanh niên này khiến cho nàng cứ nhiên không biết trả lời lại như thế nào.

“Ngươi biết võ công?”

Tinh thần Trương Dương đột nhiên hơi bị chấn động, lúc này Trương Dương có chút bệnh lạ cần tìm thầy thuốc, từ sau khi biết lão bên trong thư điểm không được coi trọng lại là một sát thủ, Trương Dương đối với loại bán rau mổ lợn này đều có một loại cảm giác thể ngoại cao nhân.

Đó gọi là ẩn cư trong thành phố!

Thiếu phụ này đột nhiên chạy tới hỏi, giải quyết không tốt có thể bị nhìn ra manh mối gì đó.

“Võ công?!” Thiếu phụ trợn mắt há mồm.

“khái khái.....” Trương Dương vừa thấy vẻ mặt thiếu phụ, lập tức biết mình sai rồi, “vậy ngươi hỏi cái gì?”

“A a, không có gì, ta mở một võ quán yoga, động tác của người nhìn ra chỉ có người tu luyện yoga mới có thể làm được, cho nên tò mò, ta thấy người sáng sớm làm mấy động tác đơn giản này vài giờ, ta ở trong công viên cũng chạy mấy vòng rồi, người cư nhiên còn làm, a a, người rất có nghị lực a.” Thiếu phụ nói.

“Nga”

“Đi đây, nhìn người vừa rồi mê muội như thế, ta lúc đầu tưởng động tác tập thể dục gì mới.” Thiếu phụ phát phát tay rời đi.

“bye bye....” Trương Dương thất vọng vẫy vẫy tay.

“Tình huống gì vậy, tình huống gì vậy?” Lưu Bư đột nhiên từ từ trên ghế dựa đứng dậy. Có thể là ở trong mơ cảm giác được có người ở bên cạnh nói chuyện.

“Không có tình huống gì. Người tiếp tục ngủ đi.” Trương Dương không chút tức giận nói.

“Đói quá, đến lúc cần phải ăn cơm rồi. hắc hắc...” Lưu Bư xấu hổ sờ sờ đầu.

“Ăn.....” Trên thực tế, Trương Dương cũng đã sớm đói bụng rồi. Và thế là tình huống phát sinh, chỉ là ăn bữa sáng, hai người lại tốn ba mươi nguyên, mà Lưu Bư mặc dù là thương binh, khẩu vị cũng quá thần kỳ, trứng gà sốt làm thịt năm quả, còn ăn một bát bún, bao nhiêu là bánh rán, vì vậy Trương Dương mới chỉ trích, quả thực đúng là một kẻ vô dụng, một con heo chỉ biết chà đạp lương thực.

Không không, ngay cả heo cũng không bằng, dùng heo để hình dung Lưu Bư đúng là một sự vũ nhục, heo còn có thể giết thịt, mà Lưu Bư chỉ là đồng cốt sắt.

Đương nhiên, cũng phải nói lại, Trương Dương tự mình cũng ăn không ít.

Trên thực tế, Trương Dương và Lưu Bư đều mới hai mươi tuổi đầu, đúng là lúc cơ thể đang phát triển, hơn nữa mấy đêm liền bốn ba chạy trốn, dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể tự nhiên người bình thường không thể so sánh được.

“Làm sao bây giờ?”

Sau khi hai người từ quán ăn sáng ra ngoài, Lưu Bư than vãn liếc mắt qua hai mươi nguyên đại dương trong tay Trương Dương.

“Xem ra, phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp kiếm tiền, nếu không, không tới hai ngày nữa chúng ta sẽ lên trên đầu báo, nói hai sinh viên đại học đã tốt nghiệp không tìm được việc làm bị chết đói trên đầu đường.”

Trương Dương nhíu mày nhìn hai mươi nguyên trong tay, hiện tại nếu như không kiếm tiền, cuộc sống cũng trở thành vấn đề, còn nói trốn chạy gì chứ, tỉnh thành này khẳng định không thể nán lại lâu dài, cách tốt nhất bây giờ chính là ngay tức khắc tìm một chỗ nán lại một khoảng thời gian, rồi không ngừng thay đổi nơi ở, cho dù là lưu lại đầu mối gì thì đối phương cũng đuổi không kịp.

“Kiếm tiền như thế nào?”

Lưu Bư uể oải phe phẩy cánh tay của mình, thứ hán am hiểu nhất chính là dọa dẫm bắt chẹt người khác. Muốn để cho hán động não kiếm tiền thì không bằng giết hán đi, nhưng, kỹ thuật hán am hiểu nhất bây giờ đã bị Trương Dương nghiêm cấm sử dụng rồi, đương nhiên, mấu chốt chính là, vết thương của hán còn chưa khỏi, chỉ cần Bư ca hán khỏi vết thương, dựa vào bản lãnh đua ngựa, kiếm vài món tiền nhỏ cũng dễ dàng.....

Nghĩ đến mình ở trong trường học đại sát tứ phương uy phong凛冽, Lưu Bư lập tức đã quên đi vụ tai tiếng hán bị Lữ Phi đánh cho rã ròi đây đây.

“Ta phải tìm một công việc ngắn hạn, kiếm chút tiền chi trả sinh hoạt và lộ phí rời khỏi nơi này.”

“Được rồi, Trương Dương, ta vẫn chưa hỏi, chúng ta chạy đi đâu vậy?”

“Hiện tại chưa có mục đích, chúng ta tạm thời không thể thiết lập mục đích cho mình. Bởi vì, những thủ hạ của Mãi Mãi Đề khẳng định cũng vắt hết óc suy nghĩ chúng ta sẽ chạy tới nơi nào, vậy, chúng ta sẽ phải làm như chúng ta chính mình đều không có mục tiêu, đương nhiên, chúng ta vẫn phải tận lực rời xa tỉnh H một chút. Ta tin rằng, lực lượng chủ yếu của bọn chúng hiện tại đều ở tỉnh H!”

“Vậy tại sao người lúc đầu nói muốn đi Nghiễm Châu?”

“Ân, nơi đó khẳng định là một trong những mục đích của chúng ta, bởi vì, tỉnh Nghiễm Đông là một tỉnh có dân cư lưu động nhiều nhất cả nước, ta nghĩ, ở địa phương này, các thế lực khẳng định rất rắc rối phức tạp, Mãi Mãi Đề hẳn dù có bản lãnh thông thiên địa nếu muốn tìm được chúng ta cũng không phải dễ dàng, đương nhiên, quan trọng chính là, nơi này tiếp cận Hồng Kông, vạn nhất nếu thế lực của Mãi Mãi Đề đã có thể lớn rộng ra phạm vi toàn quốc truy sát chúng ta, vậy, đường thoát duy nhất của chúng ta chỉ có thể là lén vượt qua Hồng Kông, Hồng Kông mặc dù là địa bàn của Trung Quốc, nhưng hoàn cảnh, chế độ đều không giống. Mãi Mãi Đề lại là người đại lực, nếu muốn thế lực ngầm của hắn xông tới Hồng Kông khẳng định sẽ không dễ dàng.”

“Hắc hắc, Hồng Kông, Hồng Kông a, nơi tốt. Nghe nói mỹ nữ Hồng Kông không biết bao người muốn.....” Lưu Bưư vẽ mặt dâm dăng cười.

“Lão đại. Bưư ca, chúng ta bây giờ còn không ăn no mặc ấm. Chờ khi đầy đủ rồi thì người hãy mới nghĩ đến dâm dục đi.” Trương Dương cầm hai mươi đại dương hung hăng vất lên người Lưu Bưư nói: “Người ở chỗ này chờ ta,ta đi xem xem,có nơi nào kiếm tiền không.”

“A.....người không mang theo tiền à?” Lưu Bưư cầm hai mươi đại dương nói.

“Mang theo hay không có gì khác nhau sao?” Trương Dương dẫu môi nói.

“Thế là thế là.....” Lưu Bưư không chút nhún nhường đem hai mươi đại dương đặt trên người mình nói: “***, khát nước quá, phải mua một cây kem để ăn đã.....” “Đi đi lại lại như vậy, vạn nhất nếu như đi tản ra, chúng ta hãy dùng QQ liên lạc, nhớ QQ không?”

“Nhớ rồi nhớ rồi, cứ đi đi, bà mẹ nó, so với lão mẫu còn phiền...a...lão mẫu....thăm rồi thăm rồi, ta còn chưa thông báo cho mẹ ta biết....” Lưu Bưư nghĩ đến mẹ hắn, nhất thời khản trương.

“Khái khái..... Thời gian dài nhất mà người rời khỏi nhà là bao lâu?”

“Hơn một tháng.....”

“Mịa, hơn một tháng, lúc này mới đến vài ngày? Xéo đi....” Trương Dương giận dữ.

“Hắc hắc, quên mất, mới đến vài ngày, không việc gì không việc gì, người đi đi thôi.”Lưu Bưư vẽ mặt xấu hổ.

Trương Dương và Lưu Bưư chạy trốn có một chỗ tốt, đó chính là sẽ không có ai phải lo lắng, cha mẹ Trương Dương ở bên ngoài làm việc trường kỳ, ngoại trừ ving Kổng kc chuyển tiền cho Trương Dương, căn bản là rất ít liên lạc, đương nhiên, chính là muốn liên lạc cũng không được.

Mà Lưu Bưư mặc dù là người thành phố C, nhưng hắn là một người chủ trường kỳ không về phòng của mình, sau một thời gian dài, cha mẹ hắn cũng quen, thời gian dài nhất hắn không về nhà không phải là một tháng như trong bản ghi chép mà là ba tháng. Ra ngoài chơi, cố gắng tìm một công việc làm việc trong thời gian ngắn, rông rã suốt bốn giờ, eo mỗi lưng đau, nếu tháng Mười còn không quá lạnh, hoàn toàn có thể dùng sự cơ hàn khôn khéo hình dung tình cảnh hiện tại.

Đến đúng 12 trưa, hắn thất vọng, hoàn toàn thất vọng rồi, có thể nói, cả thành thị không thể tìm được công việc thời hạn ngắn để có thể kiếm được tiền chi trả sinh hoạt và lộ phí như hắn tưởng tượng.

Đồng thời, Trương Dương nghĩ tới một vấn đề quan trọng, hắn không có chứng minh thư, cũng không có bằng tốt nghiệp, không có hai vật này cơ hồ không có khả năng tìm được công việc, càng huống chi là công việc kiếm tiền trong thời gian ngắn.

Một mỗi!

Trương Dương ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi phía ngã tư đường, đối diện mặt ứa ra hoa vàng, trứng gà, bún ăn buổi sáng đã sớm tiêu hóa vào bên trong nhà vệ sinh của Kentucky rồi ,đang lúc Trương Dương từ nhà vệ sinh của Kentucky ra ngoài thì nhìn thấy từng đợt hương thơm ngào ngạt, vàng óng phát ra từ hamburger và thịt rán, đã chỉ muốn bất chấp tất cả chạy tới cắn hai cái.

Nhìn trên đường phố người đi lại như mắc cửi, Trương Dương từ trước tới giờ chưa từng có cảm giác bất lực giống như bây giờ, khi đọc sách, kinh tế mặc dù túng quẫn, nhưng từ trước tới nay chưa từng vì miếng cơm manh áo mà phải quá lo lắng, đột nhiên trong lúc đó, Trương Dương mới hiểu được sự khó khăn của cha mẹ.

Trong phút chốc cũng tại nơi này, Trương Dương rốt cục cũng sáng tỏ cha mình vì sao phải rời xa tỉnh nhà bỏ hẳn một mình ở nhà đọc sách.

Tất cả, đều vì cuộc sống! Cả đời người, không đúng là vì cuộc sống sao?

Trương Dương thở dài một hơi. Trên đường phố dòng người đi đi lại lại, lại có ai không phải vì cuộc sống?

Đột nhiên, nhìn thấy một loạt các biển hiệu lấp đặt thiết bị lộng lẫy ngoài mặt tiền, Trương Dương con mắt đột nhiên sáng ngời.

Có biện pháp rồi!

Giúp người ta mua quần áo không phải là đường ngắn nhất hay sao?

Các cửa hàng quần áo bình thường, vì để kích thích sự nhiệt tình của nhân viên, đều chắc chắn sẽ khấu trừ phần trăm tương xứng, cấp bậc giá cả y phục càng cao thì phần trăm cũng càng cao, nếu như tìm đến cửa hiệu trang phục thỏa thuận điều kiện, vậy chẳng phải có thể rất dễ dàng thành công sao?

Nghĩ đến đây, Trương Dương đột nhiên có cảm giác vội vã, tựa hồ, bên trong thân thể có một lực lượng vô hình thúc giục hắn đi thực hiện chuyện này.

Cảm nhận được cỗ lực lượng và dục vọng này, Trương Dương không khỏi ngẩn ngơ, hắn quá quen thuộc với loại cảm giác này, cảm giác trong lúc xem sách số học, lúc thấy khẩu Desert Eagle của Lý bá cũng có cảm giác này. Cảm giác mãnh liệt nhất chính là xem “Liên Hoa bảo giám” và cổ tịch.

Chẳng nhẽ, tri thức trong ký ức không trọn vẹn của mình còn có một bậc thầy tiếp thị?

Trương Dương đối với ký ức trong đầu mình vẫn nghĩ mãi không ra, đến bây giờ, Trương Dương trước sau vẫn không rõ ràng được trong đầu mình rốt cục có bao nhiêu ký ức, bởi vì, lúc không cần thì ký ức này cơ hồ không có bất cứ dấu hiệu khôi phục gì, chỉ là một khái niệm mơ hồ.

Trương Dương đoán, người có tri thức và ký ức này khẳng định thân phận có nhiều khác biệt, mà người xuất hiện đầu tiên khơi ra cảm hứng đối với số học tính toán hẳn là người ở bên trong tư duy có tinh thần lực cường đại nhất, còn người tu luyện võ công chính là người tiếp theo. Về phần ký ức những người khác, nếu như Trương Dương không cần tới, rất có khả năng cả đời cũng không xuất hiện. Vĩnh viễn phủ bụi kín khắp ngõ ngách nào đó trong đầu hắn.

Đương nhiên, bây giờ Trương Dương đã khẳng định một điều, loại ký ức và trí thức kia, trong lúc cần đều phải học thích ứng một chút, nếu không, căn bản không có cách nào nắm giữ. Giống như tu luyện võ thuật, cho tới bây giờ, Trương Dương vẫn tìm không ra manh mối, mặc dù có ký ức cường hãn, lại không cách nào lý giải chân thật, cái này giống như thấy được, nhưng lại cảm giác không cầm được.

Trương Dương nhần nhịn cơn đói bắt đầu ý định ở việc dạo chơi qua các cửa hàng chuyên bán đồ giá cao, chú ý ngữ khí động tác và một ít chi tiết của nhân viên tiếp thị.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng, Trương Dương lại chạy tới hiệu sách đọc qua một chút kỹ xảo về tiếp thị.

Bên trong hiệu sách, Trương Dương giống như một chiếc máy hút bụi công suất lớn, chỉ cần là tri thức cùng với tiếp thị có quan hệ hắn đều đọc, lúc khiến cho hắn cảm thấy kinh ngạc chính là, trong lúc hắn tiếp xúc với một ít tri thức tiếp thị, ngay lập tức liền đánh thức tri thức mà từ trước cho tới bây giờ hắn chưa hề nghĩ tới.

Tâm lý học!

Ký ức về tri thức này khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ, bởi vì, hắn từ trước tới nay không có một cảm giác rõ ràng như thế, vô luận là số học, võ thuật hay là tri thức tiếp thị, so với biểu hiện của loại dục vọng này cơ hồ có thể gần như không quan tâm, thật sự là quá rõ ràng.

Một bộ sách tâm lý học không tới hai mươi vạn chữ hẳn chỉ cần thời gian năm phút để đọc. Cái này cũng không phải là đọc, mà chính là trực tiếp lật sách, nhưng, điều này đối với Trương Dương mà nói, chính là một phương thức đọc, bởi vì hẳn lắm nhắm trang sách trong nháy mắt, hẳn đã hiểu được những tri thức trên đó.

Trương Dương ở trong hiệu sách điên cuồng đọc sách, nhân viên của hiệu sách giống như nhìn thấy một bệnh nhân tâm thần, may mắn thay, thanh niên trẻ tuổi này còn không có dấu hiệu phát cuồng, cũng không có hiện tượng làm tổn hại bộ sách, nhân viên làm việc cũng chẳng muốn quản đến hắn.

Trương Dương trong lúc này còn hơi đầu quan tâm cái nhìn của người khác, trong đầu cất nhanh, a hẳn đang điên cuồng tính toán suy nghĩ.

Vì sao lại xuất hiện loại tình huống này?

Tại sao?

Thật sự không thể tưởng tượng nổi, chẳng nhẽ tinh thần lực người này cư nhiên có thể vượt quá tất cả ký ức phía trước?

Khi Trương Dương đang từ trong hiệu sách ra ngoài thì trước sau đều suy nghĩ vấn đề này, nếu như có ký ức về tâm lý học cường hãn như vậy, vì sao lúc đầu không có chút dấu hiệu nào?

Dựa theo quy luật thì ký ức nào càng cường hãn thì càng được xuất hiện trước tiên, vậy, tâm lý học hẳn phải là xuất hiện trước số học tính toán mà khơi ra dự vọng học tập, nếu như nói ký ức này không cách nào cùng ký ức tri thức đằng trước so sánh, vậy tại sao bây giờ lại có ký ức rõ ràng như thế này?

Giải thích duy nhất chính là, tâm lý học vốn chính là quan hệ tới một môn khoa học tinh thần lực, bởi vì bên trong tri thức tiếp thị cũng có liên quan về phương diện tâm lý học mà khơi ra ký ức tâm lý học, khi trí nhớ đang thức tỉnh, lập tức liền vượt qua những ký ức khác.

Bây giờ, Trương Dương chỉ là ôn lại sơ sơ một chút, liền đã kế thừa tất cả tri thức tâm lý học.

Đương nhiên, nhiều tri thức giống nhau tuyệt đối không dẫn phiên nào tới cho hắn, một học giả tâm lý học xuất sắc trong mắt người bình thường cơ hồ ngang với sự tồn tại của thần, hẳn có thể hiểu thấu suy nghĩ người ta, có thể thôi miên, trọng yếu nhất chính là, một học giả tâm lý học xuất sắc làm việc tiếp thị, quả thực là như giết gà dùng dao mổ trâu.

Đói quá, đói quá!

Trương Dương cũng không muốn nghĩ đến, kỹ xảo không ép được vào thân, hẳn thâm nghĩ nhanh chóng tới công viên tìm Lưu Bư, trên người Lưu Bư còn có hai mươi nguyên, trước tiên đổi phó cơm đói hôm nay rồi nói tiếp.

May mắn thay, Lưu Bư còn ở đó, nằm ngủ ào ào ở trên ghế dựa, cái bụng ưỡn lên cao, lộ ra lớp lông ngực rậm rạp, lỗ mũi giống như là đang kéo bể.

“Bư ca, rời giường nào...”

“A....ngô..... Rời giường đây... Phải ăn cơm rồi à?” Lưu Bư đôi mắt buồn ngủ sưng húp, ánh mắt mơ hồ liền trực chạy ra phía ngoài công viên.

“Ta đi mua, tiền đâu?”

“A....khái khái..... Người không kiếm được tiền?” Lưu Bư trừng mắt.

“Không.....” Trương Dương cảm thấy có chút không ổn.

“Toàn bộ ở chỗ này rồi.”

Lưu Bư gào khóc thảm thiết mang tiền trên người ra, một đồng bốn nguyên.

“Bư ca, người buổi sáng ăn nhiều như vậy rồi, giữa trưa không thể lại ăn mười sáu nguyên chứ? Đáng người của người, hẳn là cần phải giảm béo đó.”

Trương Dương buồn bực tiếp nhận 4 đồng đại dương, dựa theo cách nghĩ của hắn, Lưu Bưư bây giờ đang đau người, rất ít hoạt động, sáng sớm lại ăn nhiều như vậy, bữa trưa nên tùy tiện ăn một ít để cho người khác còn ăn, đã biết vậy mà cứ nhiên còn để thừa lại có bốn nguyên.

“Ta ăn một hộp cơm trưa,mười nguyên.....”

“Vậy còn sáu nguyên?”

“Ta nhàn rồi quá, nên ở bên trong công viên mua khẩu súng đồ chơi mất sáu nguyên, chính là cái loại khí cầu này nè....”Lưu Bưư vội vã cúi đầu xuống phía đống quần.

Trương Dương không nói gì.

Bữa cơm tối, tám cái bánh bao, muốn mua một bình nước khoáng cũng không có tiền nữa rồi, hai người ăn như hổ đói , tiêu diệt hết chỗ bánh bao sau đó không còn biết làm gì chỉ còn biết nhìn đối phương.

“Súng thú vị nhỉ?”

“Là bánh bao tốt hơn hay là khẩu súng đồ chơi tốt hơn?”

“Hắc hắc, ngày mai lão tử sẽ kiếm được nhiều tiền, yên tâm, ngày mai lão tử sẽ kiếm tiền, cho người chơi súng cả ngày,***,không cho phép ngừng lại, để cho lão tử chơi liên tục!”

“Không, ta chán súng rồi.”Lưu Bưư vẽ mặt nghiêm túc.

“Vậy người làm gì?” Trương Dương sững sốt.

“Ta phải ăn bánh bao, ta ăn một cái mất một cái, ta lại ăn thêm một cái lại mất một cái.....”

“ha ha ha.....”

Hai người bọn họ không biết, lúc hai người bọn họ tìm vui trong đau khổ, một mạng lưới khổng lồ đã rải rắc khắp cả nước, tầm hình của Lưu Bưư và Trương Dương đã nghiêm nhiên được lưu truyền trong thế giới ngầm, ám hoa Mãi Mãi đưa ra đã đạt mức hai mươi triệu nhân dân tệ.

Đương nhiên, ở trong mắt Mãi Mãi Đề, tính mạng Trương Dương và Lưu Bưư còn không đến hai ngàn nguyên, đưa ra cái giá hai ngàn vạn này hoàn toàn là vì nhĩ tử, vì nhĩ tử bảo bối nhất của hắn.

Lúc này, Trương Dương còn ngây thơ cho rằng,rời khỏi tỉnh H là an toàn hơn nhiều.....

(1) Múa ương ca:Một điệu múa dân gian của Trung Quốc.

91. Chương 91. Tuyệt Thế Cao Thủ!

Khi loài người phải đối mặt với cơn đói reo gào quấn ruột, chuyện gì khác cũng không trọng yếu, sự thống khổ của cơn đói chắc chắn phải vượt xa bất cứ sự đả kích nào trong lòng, cái gì là tình yêu, tình thân khi đối mặt với cơn đói đều hiện lên yếu ớt dị thường, đều lép vế nhường bước cho cái dạ dày lên tiếng. Đương nhiên thế gian không có sự tình gì là tuyệt đối, trong lịch sử có rất nhiều ví dụ về chuyện người chết đói vẫn tình nguyện hy sinh cho người yêu, thân nhân, bằng hữu của mình ăn no, trong đó vĩ đại nhất là tình mẹ!

Hai thanh niên khỏe mạnh mỗi người chia nhau bốn cái bánh bao nhỏ quả thực là ngay cả nhét kê răng cũng không đủ, nếu như không ăn có thể sẽ không cảm thấy đói đến như thế, bởi vì đã ăn mấy cái bánh bao nhỏ ngược lại còn khơi dậy sự thèm ăn mãnh liệt.

Cả đêm này Lưu Bưư đói đến mức ngủ không được, vài lần sờ sờ mó mó vào con dao gọt hoa quả bên hông mình rồi lại nhìn trộm Trương Dương, cuối cùng vẫn không có thay đổi hoặc hành động gì, hắn trần trọc nghiêng lật người cả mấy canh giờ rồi mới dần dần tiến vào giấc ngủ.

Mà Trương Dương căn bản không ngủ, hắn còn đói hơn so với Lưu Bưư bởi vì buổi trưa hắn cũng không ăn cơm, hơn nữa hắn ở trên đường của tỉnh thành này cũng đã phải đi bộ mấy lần, sức vận động tương đối lớn, sự mất sức về thể lực vì thế cũng tiêu hao cả nguồn dinh dưỡng dự trữ trong cơ thể luôn.

Cơn đói khiến cho Trương Dương không cách nào ngủ được lại, bắt đầu ly đm mấy động tác đơn giản mặc dù làm mấy động tác này không cách nào bổ sung được năng lượng, nhưng ít nhất cũng có thể quên được cơn đói.

Ban đêm trong công viên cũng có rất nhiều người đi lại nhưng không ai thêm chú ý đến Trương Dương, một tên thanh niên không đáng để vào mắt đang tùy tiện khoa tay múa chân.

Thời gian cứ thế trôi qua, động tác của Trương Dương càng ngày càng chán ngắt, càng ngày càng phức tạp. mới nhìn thì mấy động tác này trôi chảy hoa lệ vô cùng trong không trung lưu lại từng đạo từng đạo lưu ảnh.

Trương Dương cảm giác máu huyết toàn thân phảng phất lưu thông dồn dập, hẳn càng ngày càng hưng phấn hơn, đó là một loại cảm giác vô cùng đặc biệt dường như thân thể mình lại một lần nữa biến hóa. Mà tốc độ biến hóa nhanh thế này khiến cho tư duy của hắn cơ hồ đều không theo kịp.

Trương Dương không rõ trong thân thể mình rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Nhưng hắn hiểu rất rõ thân thể mình đang trở nên cường đại, cường đại vô cùng!!!

Tốc độ đôi tay Trương Dương múa lên càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng linh xảo, ở không trung phảng phất như linh xà, mồ hôi trên trán cũng càng thêm dày đặc, sương đêm trong công viên phảng phất như cũng bị hắn khuấy động, tung bay cuộn cuộn giống như cùng với trăm vạn thiên binh ở trên bầu trời bày bố trận pháp.

Lúc này Trương Dương đã quên hết tất cả. Thậm chí bản thân hắn ngay cả chính mình làm gì cũng không biết, hắn hoàn toàn huy động tay chân dựa vào trực giác của mình, đây là một trạng thái hoàn toàn vong ngã. Đây là loại tâm cảnh vô dục vô cầu, trong thế giới của Trương Dương đã chỉ còn lại vô số ký ức cổ quái kỳ lạ, những ký ức kia giống như hồng thủy bộc phát, một lần phát ra mà không thể thu lại...

Mỗi động tác ẩn hiện, mỗi chi tiết, mỗi một sự chuyển tiếp đều mang Trương Dương đến một thế giới hoàn toàn mới.

“Chi chi ba ba!”

Xương cốt cả người Trương Dương phát ra âm thanh rất nhỏ, cánh tay Trương Dương ở trong không trung làm vài động tác không theo một thứ tự, quy tắc nào mà hoa cả mắt, mà cũng rất linh hoạt, mạnh mẽ, phạm vi toát ra lớn kinh người.

Chậm chậm, chậm chậm... Động tác của Trương Dương bắt đầu chậm lại, trái tim cùng máu huyết bị kích động cũng mau chóng chậm lại, tất cả lại trở lại bình tĩnh, ngàn động tác giống nhau hết thảy xuất hiện trở lại. Trương Dương tựa như một cỗ máy chẳng biết mệt mỏi, làm một lần rồi lại làm tiếp một lần....

Đột nhiên!

Trương Dương cảm giác được một hơi thở lạnh như băng xao động ở không trung, đây là một loại hơi khí tức cực kỳ nguy hiểm. Sự nguy hiểm khiến cho hắn cảm giác vượt qua bất cứ lần nguy cơ nào từ trước tới giờ!

Đột nhiên hắn mở mắt!

Thân thể Trương Dương tựa như mãnh thú gặp phải nguy hiểm, lông tóc cả người đột nhiên dựng đứng lên. Hiện diện trước mặt hắn không tới một thước có một người đang đứng. Một người bộ dáng có vẻ bình thường, nhưng trong sự bình bình thường thường ấy lại có một tia phiêu dật, một tia thoát trần, còn có phát ra một loại quyền thế uy mãnh. Đây là một loại cảm giác kỳ quái, bởi vì con người không có khả năng đồng thời sinh ra những cảm giác này, người có quyền thế phần lớn đều là người quyền cao chức trọng sẽ không khiến cho người ta sinh ra cảm giác phiêu dật xuất trần nhưng người này hết lần này tới lần khác lại tỏa ra nồng đậm.

Trương Dương cảm tưởng những cảm giác đó phảng phất như người này tùy lúc đều có thể theo gió bay đi....

Xuyên qua bộ quần phục Đông quốc của người này có vẻ từ rất cổ xưa, tuổi tác nhìn không ra số năm cụ thể giống như 30- 40 tuổi, cũng giống như đã 50 tuổi.

Ánh mắt người này giống như ánh sao ban đêm tinh quang lấp lánh thâm thúy vô cùng!

“Người là ai?” Trương Dương nén thấp thanh âm xuống, thân thể co lại giống như một cái lò xo bị nén.

“Người là Trương Dương?” Người vừa đến không đáp lại câu hỏi, vẻ mặt lạnh nhạt thâm trầm.

“Người là người của Mãi Mãi Đề?”

Thân thể Trương Dương đột nhiên lùi lại dữ dội giống như con thỏ sợ hãi gặp mối nguy hiểm kinh thiên động địa, đối phương tự nhiên tùy tiện một câu nói ra tên của hắn, điều này đã chứng tỏ hết thân phận của hắn. Phải biết rằng người biết hắn chỉ có hai loại một là bằng hữu, hai là địch nhân, hiển nhiên người này hắn không nhận ra.

Đương nhiên còn có một khả năng nữa, đó chính là người mà Thất ca phái đến nhưng ý nghĩ này quả thực là không có khả năng nảy sinh. Cho dù Thất ca có năng lực đó hắn cũng sẽ không làm như vậy, chính Tiêu Viễn Hành hắn còn không có cách nào bảo vệ càng không nói là bảo vệ một tiểu lâu la không chút quan hệ gì.

“Người vì sao không trốn đi?” Người vừa đến thấy Trương Dương lùi lại một bước, sau đó lại dừng chân nên không nhìn được tò mò liền hỏi, tuy nhiên từ trong ánh của Trương Dương hắn lập tức phản ứng lại: “Ân, người lo lắng cho đồng bọn của người?”

“...!”

“Người có thể trả lời ta mấy vấn đề không?”

Người vừa đến khe khẽ cười, chậm rãi đi tới bên cái ghế mà Lưu Bưu đang nằm ngủ nhẹ nhàng sờ vào đầu Lưu Bưu. Khiến cho người ta quỷ dị chính là Lưu Bưu không có chút phản ứng, cả người vẫn không nhúc nhích phẳng phất hô hấp cũng dừng lại.

Đột nhiên, lông tóc trên người Trương Dương một lần nữa lại xù hết cả ra, một đạo khí lưu lưu chuyển khắp người cả người giống như pháo đạn nhắm về phía người lạ đáng vẻ vô cùng quỷ dị kia, khí thế uy mãnh vô cùng. Hai nắm tay ở trong không trung tùy tiện phát ra thanh âm rít lên phá không, có thể thấy tốc độ và lực lượng vừa nhanh vừa mạnh.

Kỳ thật, điều này hoàn toàn là một loại bản năng, Trương Dương chính mình cũng không biết mình tự nhiên trở nên lợi hại như vậy, có thể là sự nguy hiểm đe dọa Lưu Bưu đã kích phát tất cả tiềm năng của hắn.

“A.....!”

Trương Dương hoảng sợ nhìn khuôn mặt ở phía trước mặt cách không tới một thước, thân thể hắn giống như chạm phải một bức tường vô hình, một bức tường trong suốt, nắm tay hắn chỉ cách khuôn mặt này khoảng cách một bàn tay, đoạn khoảng cách này phẳng phất giống như dây núi lớn không biện pháp nào vượt qua được.

Một sự sợ hãi không thể nào hình dung ra được đang lan tràn khắp bên trong mỗi tế bào của Trương Dương.

Điều này đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn, chắc người lạ kia không phải là người nữa rồi.

Một cỗ lực lượng âm nhu mà khổng lồ phản kích làm Trương Dương ngã rơi xuống đất, người mới đến cũng chậm chậm ngồi xuống. Người ở bên ngoài mà có nhìn thấy cũng xem hai người giống như bạn tốt lâu năm nói chuyện thân mật.

“Tốt, chúng ta hỏi lẫn nhau mấy vấn đề, thế nào?” Trên mặt người lạ vẫn bình đạm như nước nhưng lại tràn ngập một cỗ lực lượng không thể phản kháng lại, phẳng phất như vẻ mặt này đã giữ nguyên ngàn năm không thay đổi.

Trương Dương chỉ có thể không ngừng gật đầu, hắn không cách nào kháng cự được yêu cầu của đối phương, áp lực tinh thần cường đại khiến cho hắn hô hấp cũng trở lên khó khăn, đến lúc này hắn mới phát hiện mình đột nhiên không có cách nào nói chuyện bình thường được, hình như có một lực lượng vô hình khổng lồ chế yết hầu hắn.

“Ta hỏi trước nhé! Ai dạy công phu cho người?”

“Hô.....không ai dạy ta...!” Trương Dương hít một hơi thật dài, cảm giác mạch máu trái tim bị dừng lại phi thường khó chịu.

“Không có?” Người vừa đến nhất thời nhú mày, “Vậy người như thế nào lại biết mấy động tác vừa rồi?”

“Ta cũng không rõ, sau khi nhìn một chút trong sách thì trong đầu đã xuất hiện mấy động tác quái lạ này!”

Tâm tư hần trong lúc đó thay đổi rất nhanh. Trương Dương lập tức quyết định giữ kín bí mật về ký ức tri thức kia, không thể tiết lộ cho người lạ biết. Đương nhiên hần nói từ trong sách tìm ra được những động tác này cũng không tính là nói dối, bởi vì hần đích xác có cảm giác, cảm giác chính mình cùng tri thức bên trong cổ tịch dung hợp lại, chỉ là tự hần nói không nên lời con đường cụ thể mà thôi, phảng phất như một loại tinh thần lẫn lộn dung hợp lại.

“Cái gì?” Về mặt người trung niên tràn đầy khiếp sợ, bất ngờ đứng bật dậy.

Người trung niên đột ngột đứng lên làm Trương Dương phảng phất như bị một cơn cuồng phong thổi qua, cổ áp lực khiến cho trái tim hần như bị một bàn tay lớn bóp chặt.

“Thật xấu hổ, a a...! Chê cười rồi, chê cười rồi, thật sự là ngoài ý muốn, năm tháng dài đằng đẳng như vậy tự nhiên lại thấy được một thiên tài dẫn sinh có chút kích động, có chút kích động a.....!” Người trung niên đối với sự khiếp sợ của mình có chút xấu hổ. Cười trừ rồi ngồi xuống.

“Là người giết nhi tử út của Mãi Mãi Đề?” Người trung niên lại hỏi.

“Không phải!”

“Vậy tại sao hần muốn truy sát người?” Trung niên sững sốt.

“Chỉ có chút quan hệ với ta thôi!” Trương Dương nghĩ đến nụ cười quỷ dị của người trẻ tuổi lúc sắp chết, không nhịn được thở dài.

“Àn, hiểu rồi, nếu đã có quan hệ với người thì dám chắc người sẽ không sống nổi đâu!” Người trung niên tự hỏi rồi sau đó gật gật đầu.

“Ta có thể hỏi người được không?” Trương Dương hỏi.

“Àn, có thể, ta có thể dốc sức thỏa mãn vấn đề của người, bởi vì nếu như người có thể sống mà đi ra chúng ta sẽ trở thành bằng hữu!” Trung niên cười nói.

“Người là thủ hạ của Mãi Mãi Đề?”

“A...ha ha...ha ha...!” Người trung niên đầu tiên là sững sốt, nhất thời bộc phát ra một trận cười to, tiếng cười vút thẳng tới tận trời cao, phảng phất như nghe được tiếng cười đùa rất lớn.

“Nga, ta hiểu rồi, không phải hần bởi vì hần không xứng làm lão Đại của người!” Trương Dương từ trên vẻ mặt khinh thường của người trung niên mà thấy được.

“A a....!” Người trung niên không tỏ rõ ý kiến liền nở nụ cười.

“Vậy thì tại sao người lại muốn giết ta?”

“Vậy tại sao người muốn giết ta?” Trương Dương ngay từ đầu đã cảm giác được sát khí nồng nặc ràn rụa tỏa ra của người trung niên.

“Người có thể cảm ứng được sát khí của ta ư? Thật sự là ‘giang sơn đại hữu nhân tài xuất’ a!” Người trung niên thở dài than thở.

“Mặc dù ta không phải là thủ hạ của Mãi Mãi Đề, tuy nhiên ta lại biết hần, cũng biết chuyện hần đang truy sát hai người, khi ta thấy người thì ta đã chuẩn bị tiện tay giết người làm cho hần phải chịu ta một cái ơn huệ, thế nhưng bây giờ ta đã thay đổi chủ ý rồi!”

“Tại sao?”

“A a, nguyên nhân sau này người sẽ biết, trên thế giới này duy nhất chỉ có một loại người như chúng ta mới không giết người, cho dù người có là địch nhân cũng sẽ không! Ta nghĩ nếu người không chết, khoảng hai

mười năm nữa người sẽ hiểu được thế giới của chúng ta quá nhàm chán, quá đơn điệu... Sau khi gia nhập vào cái thế giới này hy vọng người có thể sống được thêm hai mươi năm sau đó... !”

“Tại sao là hai mươi năm?”

“Bởi vì người muốn đạt đến cảnh giới hiện tại của ta, ít nhất cần phải hai mươi năm, đương nhiên đây là dự đoán với tốc độ nhanh nhất. Và rất có thể người khi còn sống cũng không cách nào đạt tới, điều này phải dựa vào chính bản thân người, ta cũng không có cách nào trợ giúp người.”

“Mãi Mãi Đề rất cường đại sao? Tại sao người cũng muốn hãm mạng ơn của người?”

“A a, vấn đề này rất khó trả lời, Mãi Mãi Đề đối với người thường mà nói thì rất cường đại, nhưng đối với chúng ta mà nói thì cũng chỉ giống như con kiến hôi, có điều với bối cảnh của Mãi Mãi Đề đúng là chúng ta cũng phải xem sắc mặt của hắn. Chuyện này tới đây thôi! Ta cũng không muốn bị người khắp thiên hạ đuổi giết... !” Người trung niên vốn đang cười đột nhiên nghiêm túc lại.

“A.....!” Trương Dương lại trào dâng một trận sợ hãi, nếu như Mãi Mãi Đề thực sự cường đại tới mức đó vậy thì chính là giống như nhân vật thần thoại ai cũng phải kiêng kỵ. Thế thì hắn và Lưu Bưu chẳng khác nào là đã nhận án tử hình, khó trách tiểu hòa thượng đã thúc giục hắn chạy càng xa càng tốt.

“A a, Trương Dương người đúng là thiên tài, kỳ thật rất nhiều vấn đề vừa nghĩ đã hiểu ngay. Nếu người muốn cố gắng tìm hiểu cho bằng được hậu thuẫn, bối cảnh sau lưng của Mãi Mãi Đề vậy người chỉ có thể tìm đến cái chết nhanh hơn mà thôi. Mãi Mãi Đề có thể không sợ, người cũng có thể tấn công thế lực của hắn nhưng người không thể gì s t hắn! Đơn giản như vậy thôi, nếu người giết hắn vô luận người có cường đại bao nhiêu ở trên thế giới này cũng đều không có người nào, thế lực nào có thể cứu được người, ân, chủ đề này nói đến đây thôi nhé!”

“Ân ân, ta rất muốn học võ công. Có bí tịch gì không?” Trương Dương vẻ mặt mong chờ.

“A..... khái khái... người không phải đã biết rồi sao?” Người trung niên ngẩn ngơ.

“Nhưng....!”

“Không nhưng nhị gì cả, con đường này chỉ có thể tin tưởng vào chính bản thân mình. Nếu ta có thể dạy người, vậy người hôm nay sống không nổi nữa đâu, chính bởi vì có rất ít người như người cho nên ta mới quý trọng. Mạng của người kỳ thật so với nhi tử của Mãi Mãi Đề trọng yếu hơn nhiều lắm, người tự mình cố gắng lên nha!” Người trung niên đứng dậy, tựa hồ chuẩn bị rời đi.

“Ta còn muốn hỏi tiếp, người thế nào lại phát hiện ra ta ở trong công viên này?” Đây là một vấn đề phi thường có tính mấu chốt, Trương Dương không muốn tùy lúc bị người ta biết hành tung mà đuổi giết.

“Hơi thở!”

“Hơi thở.....?” Trương Dương không nhận được đưa tay ôm đầu, điều này quả thật có chút huyền ảo.

“Giống như người cảm giác được sát khí của ta, trong lúc người đang tu luyện cơ thể sẽ tản mát ra một loại hơi thở, ta cảm ứng được khí tức hơi thở của người, cho nên tìm được người.”

“Nga, ta hiểu rồi! Cũng giống như sự vui sướng và sợ hãi có thể lây bệnh!”

Người trung niên vừa nói, Trương Dương lập tức hiểu được, khoa học đã chứng minh con người khi sợ hãi dưới nách sẽ tiết ra một loại chất khí, trong mồ hôi vốn sẵn có một tin tức nào đó khi người khác ngửi được thì tiềm thức có thể phát giác ra người nọ có khẩn trương sợ hãi hay không. Mà sự lây bệnh cao hứng vui sướng cũng là một đạo lý tương tự.

Những người nghiên cứu đã phát hiện sau khi người tình nguyện hút “mùi sợ hãi” được bộ não quét qua rồi tiếp nhận những vùng có trong đại não cùng sợ hãi có liên quan sẽ càng được thúc đẩy thêm. Loại nghiên cứu này cho thấy, loài người và rất nhiều động vật giống nhau, có thể nhận được tin tức sẵn có mà đồng loại thả ra, trong tiềm thức cũng tạo ra phản ứng.

“Quả nhiên thông minh, yên tâm đi, trên thế giới này những người có thể cảm ứng được hơi thở của người cũng không quá hai mươi người, ân, đi thôi.....!” Trung niên cười to.

“Đại thúc.....?”

“Ân?” Người trung niên vốn chuẩn bị rời đi liền xoay người, hần cảm giác trống ngực của Trương Dương đập dồn dập tựa hồ có việc gì đó khó nói.

“Có thể cấp cho ta một trăm nguyên tiền không?” Trương Dương đỏ bừng cả mặt, thanh âm nhỏ đến nỗi chính mình cũng nghe không rõ, đầu nhanh chóng cúi xuống nhìn xuống dưới đũng quần.

“A....?” Người trung niên vẻ mặt vốn lạnh nhạt nhất thời phát ngây ngốc.

“Ta chỉ cần một trăm nguyên là đủ rồi, ban đêm chúng ta mới ăn mấy cái bánh bao.....!” Trương Dương yếu ớt nói.

“Tốt tốt tốt, ha ha... hãy nhớ kỹ, người nợ ta một trăm nguyên, nhớ kỹ đó, ha ha ...!” Người trung niên móc từ bên trong áo một cái ví da tinh xảo, rút ra một trăm nguyên đưa cho Trương Dương sau đó ngửa mặt lên trời cười to rồi rời đi.

“Ta sẽ trả cho người!” Trương Dương hô lớn.

“Không cần, coi như người nợ ta một món ân tình đi, ha ha!”

Thanh âm người trung niên tuy chạy xa dần, nhưng cũng vô cùng rõ ràng.

Hắc hắc, nợ ân tình thì nợ ân tình, dù sao người lợi hại như vậy chắc sẽ không phải cầu ta đâu, nắm chặt tờ giấy bạc màu hồng mới cứng trong tay, Trương Dương cũng muốn học như người trung niên ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, cuối cùng có thể ăn cơm rồi, ô ô... cảm động a!

Đối với Trương Dương bây giờ mà nói, sự thống khổ của cơn đói vượt rất xa so với sự uy hiếp của Mãi Mãi Đề, dù sao cơn đói cũng uy hiếp trực tiếp tính mạng của bọn họ mà những kẻ truy đuổi của Mãi Mãi Đề còn chưa thấy, Mãi Mãi Đề chỉ là một loại áp lực trên tâm lý mà thôi.

Ngay lập tức, Trương Dương đột nhiên có chút hối hận mình tại sao không xin nhiều thêm một chút. Nếu xin quá một ngàn hoặc đến tám trăm là có thể trực tiếp rời khỏi tỉnh thành rồi, dù sao cũng là nợ ân tình. Trương Dương không khỏi có chút ảo não, nhưng bây giờ hối hận thì cũng không kịp rồi.

Đương nhiên, Trương Dương bây giờ đúng là có đánh chết hần cũng không tưởng tượng được, với thành tựu và thân phận sau này của hần vì một trăm nguyên thiếu người khác, một món ân tình đó đã mang lại cho hần bao nhiêu tổn thất, mặc dù trí tuệ và năng lực kế toán của Trương Dương siêu tuyệt, nhưng hần cũng không cách nào tính ra được tương lai của mình, bây giờ hần vẫn phải bôn ba vì ba bữa cơm trước đã.

“Lưu Bư, Lưu Bư dậy đi ăn cơm nào..... !”

“Mịa, dậy nào, đi ăn cơm thôi!”

“A.... đừng nói nữa, ta đã ăn rồi!” Lưu Bư lật người một chút, khoe miệng chảy dãi lều phều, hiển nhiên hần không muốn Trương Dương cắt đứt giấc mơ được ăn bánh bao của hần.

“Người ăn hay không? Không ăn ta ăn bánh bao một mình vậy!”

“A, bánh bao! Bánh bao! Ở đâu có bánh bao? Bánh bao ở đâu....?”

Lưu Bư đột nhiên ngồi bật dậy, con mắt đảo lia lịa nhìn sang xung quanh.

Lưu Bư đáng thương cả đêm phải chịu sự hành hạ của cơn đói, trong đôi mắt chỉ mong được thấy bánh bao.....

“Người xem đây!” Trương Dương đắc ý lắc lắc tờ giấy bạc trong tay.

“A.... tiền, ha ha ha.... cuối cùng có thể ăn cơm rồi.....! Tiền của người ở đâu vậy?” Lưu Bư nhìn nhìn xung quanh vẫn tối đen như mực, có vẻ như bây giờ trời còn chưa sáng.

“Nhặt được, hắc hắc....!” Trương Dương cũng không muốn nói cho Lưu Bư chuyện này, không có cách nào giải thích được.

“Mịa, vận khí thật tốt, lão tử ngày hôm qua đi bộ trong công viên cả một ngày mà một hào cũng không nhặt được!” Lưu Bưu vẻ mặt buồn bực tỵ nạnh.

“Đi, ăn bánh bao thôi!”

“Ân ân, đi ăn bánh bao, ăn một cái vắt một cái.....!”

Hai người chạy tới quán ăn sáng ở phụ cận, mua một túi bánh bao lớn lại mua hai hộp sữa sau đó vui sướng ôm nhau chạy tới công viên chậm rãi hưởng thụ. Có điều chuyện ăn một cái vắt một cái tự nhiên là tạm thời không cách thực hiện.

“Tại sao không ăn bún trứng gà ?”

Lưu Bưu một hơi tiêu diệt mười mấy cái bánh bao, căng bụng ỉ ỉ, khn nổi nằm xụi lơ trên ghế vẫn không thỏa mãn, Trương Dương không khỏi thở dài. Nuôi người này được ăn bánh bao còn muốn tốt hơn lúc vừa rồi nằm mơ còn nghĩ bánh bao, bây giờ lập tức có voi đòi tiền đã nghĩ tới trứng gà rồi.

Trương Dương tin chắc, nếu ăn bún trứng gà, khẳng định tên nhãi này còn có yêu cầu cao hơn.

“Ta ta..., khà, đây chính là chi phí sinh hoạt mấy ngày tiếp theo của chúng ta, không thể cho người cầm được, bà lão quây bán bóng bay so với chúng ta còn giàu có hơn!” Trương Dương cẩn thận đem số tiền còn lại cất vào trong túi quần, mặc dù hôm nay chuẩn bị phải tìm việc làm, nhưng một ít tiền ăn cơm chứa trong túi luôn luôn phải ổn định, không thể để cho tên nhãi Lưu Bưu chà đạp vô ích được.

Thật thoải mái!

Cuối cùng được ăn no rồi.

Ban mai dần dần vén lên, cái bụng Lưu Bưu ăn no căng giống như một quả bóng bay, lại ngã xuống ghế ngủ, lấy chính Lưu Bưu mà nói, đây là tổng cơm đến ngắt đi, nói cách khác, ăn cơm xong liền muốn nằm ngủ.

Đương nhiên, Trương Dương cho rằng đây chính là tập quán sinh hoạt của một con heo ăn xong rồi ngủ!

Nhìn thấy ánh bình minh càng ngày càng sáng, Trương Dương cũng không muốn ngủ nữa, bây giờ giấc ngủ đối với hắn mà nói tựa hồ không phải rất trọng yếu nữa, thà làm nhiều động tác này để tinh thần sung mãn ngược lại càng tốt hơn.

Những hạt sương to điểm thêm cho đám cỏ xanh trên đất phản xạ lại những quang mang chói lòa mắt, lại là một buổi sáng khiến cho người ta thoải mái nhẹ nhàng, bên trong công viên phẳng phất như được bố trí hòa hợp xen kẽ lẫn nhau. Một vài người lang thang cũng sớm sớm đứng dậy đi, thay thế bọn họ vẫn như cũ là những cụ ông cụ bà đang rèn luyện thân thể.

Trương Dương thực hành các động tác đến quên mình, vẫn là ngàn lượt giống nhau lặp đi lặp lại, chẳng qua nếu có người nào ngày hôm qua xem Trương Dương luyện tập sẽ phát hiện được động tác bây giờ của Trương Dương phát ra càng trôi chảy hơn, sự mềm dẻo xảo diệu càng nhiều hơn.....

92. Chương 92. Bậc Thầy Tiếp Thị

Còn lại bên trong công viên phần lớn là người già yếu hoặc du khách tản bộ, cuối cùng là tình lữ, có rất ít đôi sáng sớm tới công viên tản bộ.

Trương Dương thấy Lưu Bưu vẫn ngủ say, cũng không thèm gọi hắn dậy, nhét tờ giấy bạc mười nguyên vào bên trong túi quần Lưu Bưu rồi rời đi.

Lại là một ngày tươi tốt, dưới ánh nắng ấm áp, cả thành phố tràn ngập sinh cơ và hoi hỏ, khắp con đường đều là người đi đường vội vã bước đi, tựa hồ mọi người với nhau trong lúc đó ngoại trừ đều là loài người một chủng tộc đặc thù giống nhau, rốt cục cũng không có gì liên quan.

Trương Dương chọn con đường bộ phồn thịnh nhất tỉnh thành, ở chỗ này, cơ hồ các nhãn hiệu có chút danh tiếng ở Đông Quốc đều có thể tìm được, rất nhiều nhãn hiệu nước ngoài cũng thiết lập những cửa hàng sinh động ở đây.

Trương Dương đầu tiên là quan sát từng nhà một, quan sát lưu lượng người, quan sát thủ tục mua bán, quan sát mỗi nhân hiệu tầng lớp khách hàng, thậm chí, Trương Dương còn đánh giá thái độ rất nhiều nhân viên phục bên trong cửa hàng, xem bọn họ có thể đạt tới bao nhiêu phần.

Đây là một công việc nhặt nhẻo phức tạp, công việc buổi sáng này của Trương Dương cơ hồ là một việc làm nhàm chán mà vô vị.

Tuy nhiên Trương Dương rất có kiên nhẫn, hẳn biết, nếu như hắn thật sự muốn ở nơi này tìm được một công việc làm trong thời gian ngắn để kiếm đủ chi phí sinh hoạt cùng lộ phí thì cần phải làm cái việc này.

Tiếp thị là một môn vô cùng phức tạp, liên quan đến rất nhiều ngành học phổ biến, mà muốn trở thành một bậc thầy tiếp thị xuất sắc, việc đầu tiên phải làm chính là điều tra toàn thị trường, một số liệu thị trường hoàn chỉnh, rồi thông qua một ít số liệu thu được mới tiến hành kế hoạch đã nhắm vào.

Sự thành công không có ngẫu nhiên, chỉ có tất nhiên, rất nhiều người than vãn vận khí mình không tốt, nói ai đó có quan hệ, ai đó gặp được quý nhân phù trợ, trên thực tế, điều này hoàn toàn là oán trời trách người, thượng đế rất công bằng, một đời người, đều sẽ có vô số kỳ ngộ, chỉ có thể xem người nắm chắc từng cơ hội đó hay không thôi.

Trên thế giới này, không việc gì không làm mà hưởng, cho dù là những phá gia chi tử kế thừa hàng tỉ, nghiêm khắc mà nói, bọn họ cũng không tính là không làm mà hưởng, bởi vì trưởng bối của bọn họ đã từng nỗ lực, trưởng bối bọn họ dùng tâm huyết cả đời ngưng tụ lại tài sản hàng triệu triệu lưu lại cho đời sau của mình phung phí, từ trên những lý luận này mà nói, điều này cũng không coi là không làm mà hưởng, sự thu hoạch của phá gia chi tử là bởi vì đã có người nỗ lực vì bọn họ.

Trương Dương điều tra suốt cả thời gian buổi sáng, quan sát hơn trăm nhân hiệu, hẳn phát hiện một vấn đề, đó chính là, rất nhiều nhân hiệu bởi vì nằm trên đường bộ với nhân khí thịnh vượng, nhân viên bán hàng căn bản không cần đào tạo chính quy gì cả cũng có thể buôn bán hưng thịnh. Nhân viên bên trong cửa hàng chỉ cần đào tạo một chút lễ nghi đã có thể trực tiếp đi làm, bọn họ học kỳ thật không phải là tiếp thị, chính xác là học nịnh bợ và lễ phép nhiều hơn.

Nếu muốn kiếm được một khoản tiền trong thời gian ngắn ở những cửa hàng này quả thực không có khả năng. Dựa vào đánh giá theo lẽ thường, cửa hàng sinh ý càng tốt thì phần trăm khấu trừ khẳng định càng nhỏ.

Cuối cùng, Trương Dương đặt mục tiêu tập trung vào mấy cửa hàng quần áo giá cao có quy mô lớn.

Đây là kết quả việc Trương Dương quan sát mà ra, dòng người đổ vào mấy cửa hàng trang phục giá cao cũng tương đối lớn, nhưng giá cả quần áo cũng là một vấn đề, số lượng mua bán vô cùng nhỏ, rất nhiều lúc hàng trăm người tiến vào cũng không cách nào đạt được giao dịch.

Trọng yếu nhất chính là nhân viên mấy cửa hàng này tựa hồ cũng có thói kiêu ngạo, một loại kiêu ngạo hiện ra từ nội tâm, hiển nhiên, đây là một nhân hiệu lớn, có nguồn khách cố định, h phán nửa lợi nhuận tương đối cao, có thể tiêu phí trong những cửa hàng này thuộc loại không giàu thì cao sang, điều này cũng hình thành lên những nhân viên mắt cao quá trán bên trong cửa hàng, mặc dù thoạt nhìn vô cùng chu đáo lễ phép, nhưng sự kiêu hãnh thực chất bên trong không cách nào che dấu được.

Loại kiêu ngạo này khôì hài mà nói là kiêu hãnh, không khôì hài thì chính là ngạo mạn, đương nhiên, sự kiêu ngạo này cũng có rất nhiều chỗ tốt, dễ dàng khiến cho người tiêu dùng có tâm lý ngược lại, vốn không chuẩn bị tiêu dùng cũng sẽ tiêu dùng, còn có một loại, sự kiêu ngạo này lúc đối diện với quyền quý chân chính, lại sẽ biến thành một loại xu nịnh.

Không riêng gì của hàng thời trang, ở rất nhiều ngành nghề, đặc biệt là vài nhân hiệu quốc tế lâu đời, sự kiêu hãnh nhiều ít cũng sẽ mang đám quý tộc tới, vô luận là trang thiết bị hay nhân viên nhiều hay ít đều mang theo đặc điểm và thói quen này.

Trương Dương sửa sang lại bộ quần áo kém chất của mình, chỉnh đốn lại đầu tóc một chút, ngay lúc vừa rồi không lâu trước đó, Trương Dương còn tận lực chạy đến bồn rửa tay của công viên tẩy qua người một chút, đã vài ngày không có tắm rửa, cả người đã bốc ra một mùi lả lợ, rửa qua một chút thì nhiều ít cũng có thể cải thiện được chút xiu.....

Sau khi xác định mục tiêu, Trương Dương đứng cạnh cây cột nhôm chỉnh trang lại dáng vẻ lần nữa, một bậc thầy tiếp thị xuất sắc, điều đầu tiên phải chú trọng trang phục và dáng vẻ của mình để lấy được tín nhiệm của người khác, đáng tiếc ,Trương Dương trên dưới cả người cũng chỉ có hơn trăm nguyên, đôi giày da còn là giả da.

“Tiểu thư, ta có thể gặp chủ của các người không?”

Trương Dương trực tiếp đi đến bên trong quầy lễ tân, về mặt đứng đắn, cửa hàng này kinh doanh một nhãn hiệu lâu đời của Mỹ, đã có mấy trăm năm lịch sử, các trang thiết bị bên trong cửa hàng khí thế mà trang nghiêm, Trương Dương bắt đầu đi dạo một vòng trong cửa hàng, phục sức bên trong lấy nam tính làm chủ, giá vô cùng đắt, đương nhiên, quan trọng nhất chính là, nhân khí trong cửa hàng này rất thịnh vượng, nhưng số lượng bán lại tương đối nhỏ, cái này mới là nguyên nhân chủ yếu Trương Dương chọn cửa hàng này đầu tiên.

“Tiên sinh, có sự tình gì cần giúp đỡ sao?” Tiểu thư quầy bar vô cùng khách khí, trên mặt hiện ra nụ cười vui vẻ, rất có sự hấp dẫn, hiển nhiên, ông chủ trong cửa hàng này tuyển một người như vậy hẳn là tốn rất nhiều công phu, rất nhiều khi, một cái quầy lễ tân bên trong cửa hàng đại biểu cho hình tượng của cả cửa hàng.

“Có thể giúp ta liên lạc với ông chủ các người được không? Ta có chuyện rất trọng yếu.” Trương Dương vừa nhìn nụ cười chuyên nghiệp kia, biết sự tình lại phiền toái rồi, hiển nhiên, mình muốn gặp ông chủ rất khó, ít nhất, một cửa này của cô gái thoát nhìn rất hấp dẫn này cũng rất khó khăn.

Quả nhiên!

“Xin lỗi tiên sinh, chúng tôi chỉ quản lý chuyện trong cửa hàng, chúng tôi không có quyền hỏi đến hành tung của ông chủ, vô cùng xin lỗi.” Tiểu thư quầy lễ tân vẫn mỉm cười như cũ, nhưng trong ánh mắt vô tình có ý dò xét trên người Trương Dương một chút.

“Xin hỏi ở đây các người có tuyển dụng nhân viên không?” Trương Dương vẫn như cũ không từ bỏ ý định.

“Có tuyển dụng.” Tiểu thư cười nói.

“A.....thật sự, vậy tốt quá.....” Trương Dương mừng rỡ.

“Tiên sinh, mời người lưu lại học bạ, bản sao chứng minh thư. Ân, cả ảnh nữa.”

“A....”

Trương Dương cúi đầu ủ rũ từ trong cửa hàng với trang thiết bị hào hoa trang nhã chuyên bán quần áo này đi ra, hẳn kỳ thật cũng nghĩ đến mấy món chứng nhận tốt nghiệp, chứng minh thư này, thậm chí, hẳn cũng nghĩ tới cả tờ quảng cáo bệnh vẩy nến trên cột điện, các chủng loại chứng nhận giả quảng cáo đây, nhưng muốn làm cái này, đầu tiên phải có tiền, mà Trương Dương hiện tại then chốt chính là vấn đề khó khăn kinh tế, tự nhiên, đó là nghĩ đến cũng không có biện pháp.

Hy vọng lớn nhất của Trương Dương chính là trực tiếp gặp được ông chủ, hy vọng mình có thể thuyết phục được, rất nhiều khi, khó khăn thật sự chính là tiểu quỷ, mà không phải là ông chủ.

Mục tiêu thứ hai, là một hiệu phục sức biển hiệu “Hồng Kông”, trong nội địa có tiếng tăm rất lớn, cho dù là rất nhiều người không mặc, nhưng cơ hồ đều biết đến nhãn hiệu này.

Trương Dương sửa sang lại lần nữa, thậm chí còn dùng nước ở bồn rửa tay rửa lại sáng bóng đôi giày da đã xuất hiện vết rách, tâm tình lần này và lần trước của Trương Dương có điểm khác biệt, sau khi lần thứ nhất thất bại, tâm tình Trương Dương bây giờ có chút thấp thỏm lo âu.

Cố gắng, cố gắng!

Trương Dương nắm chặt tay, âm thầm tự mình động viên bước vào cửa hàng độc quyền trang trí đẹp đẽ này. Vừa tiến vào cửa thì có hai cô gái xinh đẹp mặc trang phục nghề nghiệp được cắt may khéo léo chào hỏi Trương Dương, điều này khiến cho Trương Dương cảm thấy rất áy náy, hẳn không phải đến mua hàng, hẳn đến để tìm công việc.

“Tiểu thư, ta có thể gặp quản đốc của các người không?”

“Đương nhiên có thể rồi!” Vị tiểu thư cũng không vì sự keo kiệt của Trương Dương mà cự tuyệt. Về mặt nhiệt tình đưa Trương Dương đến trước mặt một phụ nữ trung niên mặc bộ đồ đen nghề nghiệp.

“Người hảo. Có gì cần phải trợ giúp sao?” Quản đốc hiển nhiên vốn cũng được huấn luyện, nhẹ nhàng bắt tay Trương Dương. Sự thận trọng bên trong mang theo một nụ cười nghề nghiệp.

“Ta muốn ứng cử chức vị của các người, ta không có bằng tốt nghiệp, không có chứng minh thư, không có ảnh, đương nhiên, quan trọng là, ta không có tiền, nhưng ta có kỹ xảo tiếp thị hạng nhất, thậm chí ta còn có thể làm nhân viên huấn luyện cho các người, đề cao tố chất của bọn họ!” Trương Dương cũng không muốn nói nhiều, bình thường các thông báo tuyển dụng nhân viên đều sẽ yêu cầu cung cấp các loại giấy chứng minh, vừa rồi hắn đi thẳng vào vấn đề cũng mong còn có một tia hy vọng.

“.....a....”

Quản đốc bỗng nhiên ngớ người, hiển nhiên, nàng còn không có phản ứng lại.

“Hy vọng các người cân nhắc, bây giờ 1 giờ chiều, các người có thể cho một cơ hội làm việc, xem xem ta nói là thật hay giả. Thế nào?” Trương Dương nhìn chằm chằm vào mắt quản đốc.

“Khái khái..... Không chứng minh thư, không bằng tốt nghiệp.....Có kỹ xảo tiếp thị đệ nhất....”

Về mặt quản đốc vốn đang nở nụ cười nghề nghiệp từ từ biến hóa, vẻ tươi cười trong mắt dần dần biến thành suông sã.

“Được rồi, không cần cười nữa, các người đã mất đi một bậc thầy tiếp thị xuất sắc!” Trương Dương xoay người rời đi, hắn có chút căm tức, hắn lại thất bại, đối mặt với những nhân viên này, hắn không có biện pháp để lấy được sự tín nhiệm của bọn họ.

“Bậc thầy tiếp thị, nếu bậc thầy tiếp thị đều có bộ dạng như thế, vậy chúng ta đây chẳng phải trở thành tiếp thị bậc thần rồi sao.....Ha ha ha....”

Trong lúc Trương Dương rời đi, nhất thời bên trong cửa hàng âm ỉ tiếng cười, Trương Dương lần đầu tiên cảm giác được, hóa ra, nụ cười càn rỡ của đàn bà so với nam nhân còn kinh khủng hơn nhiều.

Hai lần thất bại, điều này đối với Trương Dương là một đả kích trầm trọng, sự tin chắc trăm lần lúc đầu đã vô hình tan biến.

***, lần cuối cùng, nếu không được thì chỉ có thể cùng Lưu Bưu đi cướp bóc thôi, mẹ nó!

Trương Dương trực tiếp hướng đến mục tiêu thứ tư, à quên mục tiêu thứ ba, mục tiêu thứ tư là mục tiêu Trương Dương không muốn lựa chọn nhất, bởi vì, mục tiêu thứ tư không phải là một cái cửa hàng chuyên kinh doanh, mà là cả siêu thị nằm cạnh đường ngoài mặt tiền lớn nhất bên trong cũng không có nhãn hiệu hàng hóa đặc biệt, có đồ nam, đồ nữ, giày thậm chí còn có tầng hai.

Không phải nói mặt tiền cửa hàng này bằng với siêu thị, nếu như so sánh nó với cửa hàng khác, sự đắt tiền của y phục bên trong cửa hàng này đúng là khiến cho Trương Dương có cảm giác trở mắt cứng lưỡi, phải biết rằng, thông qua quan sát cả buổi sáng, hắn đối với giá cả của cả con đường này đại khái đã hiểu một chút, mặc dù hắn ăn mặc bèo bọt, nhưng đối với giá cả vẫn không có sự chấn động như thế này.

Tên gọi mặt tiền cửa hàng là “Quý tộc thành”, mà bên trong cửa hàng đích xác cũng hợp với hai chữ “quý tộc”, chẳng những giá cả y phục đắt đỏ, mà trang thiết bị cũng là hạng nhất, hoàn toàn là dựa theo tiêu chuẩn thiết bị của khách sạn 5 sao, sàn nhà đá cẩm thạch thuần thiên nhiên, cầu thang phong cách Tây Âu, đèn treo thủy tinh thật lớn được mạ vàng, còn có ghế sofa chỉ có ở trong các bản tin truyền hình về hội nghị quốc tế mới thấy được, trên sàn ghế sofa, còn có một tấm trải sàn lông cừu.

Trương Dương theo hệ mỹ thuật, đối với thiết bị mặc dù không được tiếp xúc nhiều lắm. Nhưng đối với tấm trải sàn lông cừu hàng thủ công mỹ nghệ này cũng biết một một ít. Tấm lót sàn lông cừu sáng sủa này giá trị phải đạt tới mấy vạn nguyên.

Cửa hàng này cũng là nơi Trương Dương tìm tòi ít công phu nhất, chỉ đi xem giá cả một vòng, sau đó ở phía đối diện ngồi một lát, thông qua số lượng khách đi vào cùng khách xách túi khi đi ra để phân tích số

lượng giao dịch, khiến cho Trương Dương cảm thấy khiếp sợ chính là, khi hắn quan sát số lượng người đổ vào các cửa hàng khác ba giờ, cửa hàng này cứ nhiên không bán ra đồ vật nào.

Trương Dương có chút nghĩ không ra, nếu dựa theo tính toán số lượng giao dịch, cái cửa hàng khổng lồ này như thế nào chống đỡ được?

Cửa hàng lớn như vậy, nhiều nhân viên như vậy, cái này tuyệt đối là trả một khoản rất lớn.

“Người hảo, ta là Trương Dương, kêu ta là Tiểu Trương cũng được.....” Trương Dương lấy cam đảm, áp ủ tâm lý giống như hy sinh vì đại nghĩa bước đến mặt tiền cửa hiệu, trực tiếp hướng tới một người mặc bộ đồng phục Veston màu đen. Một cô gái trước ngực đeo một biển hiệu công việc liền đi tới.

“Hiệu trương(1)?” Cô gái tròn to mắt nói.

“Khái..... Là ‘tiểu’ trong đại tiểu, ‘trương’ của cung trương...”

“hi hi..... Người giới thiệu nghiêm túc như vậy có việc gì không? ‘Hiệu trương’ đồng học.” Cô gái che miệng nhìn vẻ mặt xấu hổ của Trương Dương cười nói.

“Nga... Ta đến ứng tuyển.....” Trương Dương nhìn thấy nụ cười xinh đẹp quyến rũ của cô gái này, không khỏi rung động tâm thần. Vội vàng không chế tâm thần rồi nghiêm trang nói.

“Tuyển dụng?” Cô gái ngây người ngẩn ngơ, vẻ mặt vốn phong tình vạn chủng lập tức biến thành nụ cười mang tính nghề nghiệp: “A a, tiên sinh, xin lỗi, chúng ta ở đây chỉ tuyển dụng nhân viên nữ. Mặt khác, cửa hàng chúng ta tạm thời không thiếu người, vô cùng xin lỗi. Đương nhiên, Ngài có thể lưu lại số điện thoại, nếu như khi cửa hiệu chúng ta cần nhân viên nam, người đầu tiên chúng ta gọi điện sẽ là Ngài.....”

“A... này... này....”

“Vậy là xong rồi....”

Trương Dương không nhịn được thở dài một hơi, hắn đã hoàn toàn mất hết hy vọng, hiển nhiên, giấc mơ hắn nghĩ có thể thông qua tri thức tiếp thị trong đầu kiếm được một khoản tiền đã bị phá hỏng rồi.

“Di.....”

“A a, là người a!”

Khi Trương Dương vừa mới xoay người muốn rời đi, thì bên ngoài có hai nữ nhân đi ra, một người chính là thiếu phụ mặc bộ quần áo thể thao màu trắng mà Trương Dương gặp được trong công viên, đương nhiên, hiện tại thiếu phụ không mặc đồ thể thao, mà trên thân mặc một cái váy đầm màu đỏ tươi, đặc biệt làm nổi bật da tay, lộ ra vẻ hết sức trẻ trung, hơn nữa khí chất thanh nhã. Đứng bên cạnh nàng là một cô gái khoảng 18-19 tuổi, cắt kiểu tóc loang lổ đầy đủ màu sắc, nhìn trông rất kinh khủng, nhưng ngũ quan lại rất xinh đẹp tươi tắn, đôi mắt to tựa như làn thu thủy, khiến cho Trương Dương muốn nhìn nhất chính là hai má lúm đồng tiền xinh xinh, cực kỳ đáng yêu, Trương Dương có một loại kích thích muốn dùng tay véo khuôn mặt của cô gái này một cái.

“Nhìn cái gì vậy? Có phải rất muốn véo mặt ta đúng không?” Cô gái thấy Trương Dương nhìn nàng, hung hăng trừng mắt một cái.

“A.....” Trương Dương ngạc nhiên đến nỗi không ngấm được mồm.

“A,a, đừng để ý nó, đứa trẻ này, luôn như vậy đó.” Thiếu phụ thấy Trương Dương tròn mắt há mồm thì cười nói: “Người ở chỗ này làm gì? Mua y phục à?”

“Đại tỷ hảo, không phải, không phải..... Ta tìm việc làm....”

“Uy uy uy..... Người gọi gì cơ? Đại tỷ? Người gọi mẹ ta là đại tỷ chẳng phải ta đây phải gọi người là thúc thúc sao?” Thiếu phụ còn chưa nói hết, thì nữ hài tử đã nhất thời giận dữ, đột nhiên nhảy đến trước mặt Trương Dương rồi ngáng đầu nhìn chằm chằm Trương Dương, vẻ mặt hung hãn, khiến cho Trương Dương ngửi được một mùi hương nhàn nhạt từ trên cơ thể cô gái này phát ra.

“Cái gì..... Các người là mẹ con?” Trương Dương lại tròn mắt há mồm, hắn vẫn cho rằng hai người này hẳn là có quan hệ tỷ muội, không thể tưởng tượng được lại là mẹ con.

“a a, gọi ta là Yến di được rồi, nếu không, tiểu gia hỏa kia sẽ không bỏ qua đâu.”

Thiếu phụ vẻ mặt cứng chiều nhìn cô gái, mà cô gái giống như đặc thẳng, hướng tới Trương Dương “hừ!” một tiếng rồi nói: “Gọi Yến tử!”

“Nga, Yến tử...gọi ta Tiểu Trương được rồi.....Yến di, ta đi trước đây.....” Trương Dương nào còn hứng thú dây dưa cùng cô gái thần kinh này, vẻ mặt cau có tiến về phía trước, mặc dù cô gái này cực kỳ xinh đẹp, nhưng tối thiểu cũng phải ổn định âm no đã mới có thể suy xét đến việc này, cổ nhân cũng từng nói qua, phải sau khi âm no mới có thể nghĩ đến dâm dục.

“Hiêu trương.....ha ha...” Cô gái kia cười to lên, lộ ra hàm răng trắng muốt, nụ cười cô gái này không giống như những cô gái khác che miệng cười, mà là há miệng cười sỗ sàng, bất quá, Trương Dương cho rằng nó cũng không tổn hại đến sự xinh đẹp của cô gái này, đương nhiên, Trương Dương vẫn còn chán ghét cái kiểu tóc đầy màu sắc kia, nhìn lên thực sự mắc ói.

“Tiểu Trương, chờ chút, người muốn tìm công việc gì?” Yến di gõ đầu cô gái rồi hỏi, cô gái vẻ mặt u oán nhìn một cách châm biếm mẹ nàng, tựa hồ, nàng thường xuyên chịu sự đối xử này.

“Yến di, người làm ở chỗ này sao?” Con mắt Trương Dương sáng ngời.

“A a, xem như vậy đi, nói mau, người có thể làm được cái gì?” Yến di cười nói.

“Yến di, ta mới đến tỉnh thành, ngày đó ngài đã thấy ta khi ta mới đến đây ngày đầu tiên, vậy là coi như lần đầu tiên gặp nhau, ví tiền và một ít giấy tờ đều bị trộm đi mất, bởi vì không có giấy tờ, nên vẫn không tìm được công việc, ta và đồng bọn của ta đã ngủ ở công viên hai ngày rồi.....nga..... Ta có thể mua quần áo, ta đã từng học qua tiếp thị.”

“A..... Ngủ trong công viên! Mẹ, đáng thương quá, mẹ sắp xếp cho hắn một công việc đi.” Nữ hài tử nghe thấy Trương Dương nói ngủ trong công viên, nhất thời trợn mắt há mồm, vẻ mặt không thể tin nổi, tựa như ngủ trong công viên là một chuyện tàn nhẫn biết bao, hiển nhiên, đây là một đóa hoa trong lòng kính.

“Không có giấy tờ....” Sự từng trải của thiếu phụ hiển nhiên phải nhiều lắm, thoáng suy nghĩ một chút rồi nói: “Sắp xếp công việc cho người thật ra không thành vấn đề, nhưng nếu không có giấy tờ ta không cách nào cung cấp vấn đề chỗ ở, hơn nữa, người cần phải trong vòng mười ngày bổ sung đầy đủ tất cả giấy tờ, có thể làm được không?”

“Có thể, có thể, nhưng ta muốn mỗi ngày thanh toán phần trăm tiền thưởng, Yến di, có thể được không?”

“Điều này....Có chút kh/p> ng hợp quy củ, nếu có vấn đề về sinh hoạt, ta có thể cho người vay để đáp ứng nhu cầu cấp thiết trước.”

“Không cần, không cần, ta chỉ hy vọng mình tự lực cánh sinh, nếu Yến di có thể hỗ trợ châm chước cho ta là tốt nhất, dù sao nếu cho ta, chỉ là phát trước thời hạn mà thôi, hơn nữa, ta chỉ là cầm phần trăm khấu trừ trước, tiền lương không cần cầm trước đâu.” Trương Dương cuồng quýt nói, hắn không muốn lại phải chịu ân tình nữa, huống chi, hắn và nữ nhân này mới là gặp nhau một lần, có thể giới thiệu việc làm đã rất tốt rồi.

“A a, vậy được rồi, nhưng ta phải nói trước với người, ở đây từ sáng đến tối cũng không mua được vài món quần áo, người không lấy được phần trăm khấu trừ cũng đừng trách ta không nói cho người nhé.”

“Yên tâm, yên tâm, số lượng người đổ vào cửa hàng này mỗi giờ chia đều là khoảng hai trăm mười người, chỉ cần ta có thể hoàn thành 1% số lượng tiêu thụ, dựa theo khấu trừ phần trăm của cửa hàng từ 5 đến 10%, ta một ngày chỉ cần mua bộ quần áo là đủ rồi.....”

“Người đã điều tra rồi?” Sắc mặt Yến di y như bất ngờ, cùng với thái độ ban đầu đã trở nên hoàn toàn bất đồng.

“Không không.....Ta hôm nay vì tìm việc làm, cơ hồ tất cả cửa hàng nổi danh trên con đường này đều đã điều tra hết rồi....” Trương Dương khoa chân múa tay nặng xị ngẫu, thâm nghĩ không tốt, loại điều tra này dường như không được các cửa hàng hoan nghênh, dù sao, chuyện này cũng là bí mật buôn bán.

“Phải vậy không? Mau nói kết quả điều tra của người đi.” Thiếu phụ vẻ mặt lạnh nhạt.

(1): ‘Hiếu trưởng’ có nghĩa là ‘kiêu ngạo’

93. Chương 93. Ta Sẽ Chứng Minh Ta Là Bậc Thầy Tiếp Thị !

“Đường bộ của tỉnh H là một trong những con đường buôn bán lớn nhất Đông quốc,ta lúc buổi sáng thông qua tính toán lưu lượng mỗi giờ,dòng người mỗi ngày hẳn là vào khoảng ba mươi vạn đến bốn mươi vạn,dựa theo phong tục tập quán Đông Quốc và một chút của ngành phân tích tiếp thị thống kê, lúc cao điểm các ngày lễ hẳn là phải tăng gấp ba lần, dòng người mỗi ngày khoảng gần một trăm hai mươi vạn người,đương nhiên, trong này nhiều người chỉ vì nhàn rỗi tiêu khiển, chân chính tiêu dùng không đến 1/5, bất quá, đây đã là một con số khổng lồ rồi, bởi vì, rất nhiều người lại mua sắm tiêu dùng nhiều lần, chẳng hạn như, mua giày còn có thể mua y phục, các loại đồ mỹ phẩm gì đó.....”

“Ân, tiếp tục.” Yến di mặt không chút thay đổi.

Lúc sáng ta quan sát hơn trăm cửa hàng tương đối nổi danh, đương nhiên, chỉ là quan sát, đại khái quan sát số lượng giao dịch và lưu lượng người của bọn họ, mà thực sự đặt vào mắt ta trên thực tế chỉ có khoảng hai mươi nhà.”

“Tại sao?”

Bởi vì ta không có quá nhiều tinh lực, nhưng nguyên nhân trọng yếu là, rất nhiều nhãn hiệu quần chúng không cần điều tra nhiều cũng biết, bởi vì, bọn họ đối mặt chính là người tiêu dùng phổ thông, lưu lượng người trên đường vô cùng lớn, số lượng mua bán cũng tương đối lớn, trang thiết bị và nhân viên làm việc của cửa tiệm cũng chỉ là bình thường, nói căn bản cũng không có sách lược tiếp thị gì, bọn họ chỉ có một thủ đoạn tiêu thụ cố định để lừa người tiêu dùng quần chúng, cùng lắm sẽ là nói vài câu nịnh hót, không hề thông qua huấn luyện chuyên ngành. Đương nhiên, bọn họ cũng không cần!”

“Ân,tiếp tục.” Yến di gật gù đầu.

“Ta quan sát gần hai mươi cửa tiệm, nhưng cuối cùng ánh mắt ta lại đập vào mặt tiền bốn cửa tiệm, trong đó có ba cửa hàng kinh doanh nhãn hiệu quốc tế, nhà khác chính là “Quý tộc thành” .”

“Ba nhà nào vậy?”

“XX phục sức, XX công tử, công ty TNHH thời trang NY, đây là ba cửa hàng nhãn hiệu quốc tế có tiếng tăm nhất định, nhưng thật đáng tiếc, trong ba tiệm có hai tiệm là giả mạo nhãn hiệu quốc tế.....”

“A.....Cái này người cũng biết?” Đôi mắt long lanh của cô gái đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Trương Dương.

“Khái khái.....Ta chỉ là từ một vài món đồ nhỏ bên trong cửa tiệm đó suy đoán ra thôi, độ chuẩn xác cũng chỉ có thể đạt đến 60%.” Trương Dương lúng túng nói.

“A a, tiếp tục, Yến Tử, đừng gián đoạn.” Yến di lại gõ đầu cô gái một cái, cô gái luôn bĩu môi rất mất hứng mỗi khi mẹ nàng gõ đầu nàng.

“Đương nhiên, nhãn hiệu của bọn họ cùng với ta không có quan hệ, đối với một người tìm công việc như ta mà nói, nhãn hiệu giả thì phần trăm khẩu trừ càng cao, bởi vì, lợi nhuận của bọn họ cao, số lượng mua bán cũng không tệ lắm, đáng tiếc, bởi vì ta không có chứng minh thư và bằng tốt nghiệp, bọn họ đã cự tuyệt ta, bọn họ đã mất đi một bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới!”

“Bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới?”

Nghe được lời này, thiếu phụ đầu tiên là chìm vào kinh ngạc. Sau đó khóe miệng lộ ra một tia khinh thường, hảo cảm hình thành lúc đầu đối với chàng trai này đột nhiên biến mất vô hình, những lời này thật quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến chẳng biết trời cao đất dày là gì. Dám nói những lời này chỉ có hai loại người. Một loại là người điên, một loại là thiên tài. Hiển nhiên, đáng vẻ Trương Dương không thuộc loại người sau.

“Đúng, ta là bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới!”

Trương Dương cảm giác được vẻ mặt khinh thường của Yến di, nhưng vẫn vô cùng nghiêm túc như trước gật gật đầu, lúc nói đến tiếp thị, tư duy ký ức trong đầu hắn không cho phép hắn khiêm nhường chút nào, đây là một loại tự tin cường đại, sự tự tin này phát sinh từ thực lực.

Mỗi người đều có một tác nhân, mà Trương Dương hiện tại có một tác nhân, bởi vì lúc đầu những đả kích liên tục này đã chạm đến thần kinh cao ngạo trong ký ức của hắn, đúng vậy, hắn là bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới!

Đây là một điều không thể phủ nhận! Càng không phải tự hắn có thể phủ nhận!

Nếu khiến cho hắn từ bỏ danh hiệu này, hắn thà tình nguyện buông tha cho công việc và cơ hội không dễ dàng có được này, đột nhiên trong lúc đó, Trương Dương có một sự tự tin cường đại, hắn tin rằng, hắn là bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới và cho dù ở chỗ này không tìm được việc làm cũng có thể sinh sống tại tòa thành thị này, dù cho phải bán kem, hắn cũng có thể kiếm được tiền.

Bậc thầy tiếp thị chân chính, thì sẽ không có giới hạn nghề nghiệp!

Con người là động vật rất kỳ quái mà cũng rất kỳ diệu, Trương Dương có thể bị người khác khinh thường, có thể bị người vũ nhục, thậm chí có thể chẳng cần thể diện tìm người xa lạ xin tiền, nhưng hắn có nguyên tắc và tôn nghiêm hết sức kỳ quái, chẳng hạn như, không cướp bóc, không cướp xe taxi..vv.Mà hiện tại, Trương Dương có nhiều hơn một điều, không thể để cho người thiếu phụ trước mặt này coi thường mình, đây là một loại hành vi trong tiềm thức.

“Người thực sự xác định người là bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới?” Nhìn đứa nhỏ trước mặt, Yến di đột nhiên có một loại ảo giác, phảng phất như vừa rồi nhắc tới đến thuật ngữ bậc thầy tiếp thị, đứa nhỏ này lập tức biến hóa, lúc đầu từ non nớt trở nên tự tin, loại tự tin này thậm chí còn lây nhiễm sang cả nàng.

“Đúng vậy, ta trong thời gian ba ngày có thể chứng minh cho các người xem, ta có thể khiến cho cửa hàng trầm lắng này một lần nữa rực rỡ sức sống, thậm chí, ta có thể khiến cho mức tiêu thụ tại cơ sở vốn có tăng thêm vài lần, thậm chí là thêm mười lần!” Khóe miệng Trương Dương nổi lên một nụ cười tự tin, lúc này Trương Dương đã không phải là Trương Dương, trên đỉnh đầu hắn mang theo một vầng sáng thật lớn: ‘Bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới’ !

“Người biết bậc thầy là gì hả?” Yến di lạnh lùng nói.

“Có trình độ học vấn hoặc nghệ thuật rất sâu xa, trở thành người được mọi người tôn sùng.

“Ân, hiểu được là tốt, mau nói một chút tình hình của ‘Quý tộc thành’ đi, xem xem kết quả điều tra của người như thế nào.” Sắc mặt Yến di hơi hòa hoãn lại, ít nhất, đứa nhỏ liều lĩnh này còn biết cái gì gọi là bậc thầy.

“Đầu tiên, nếu như không nói nhãn hiệu, nói giá cả, vậy, ‘Quý tộc thành’ xứng đáng là cửa tiệm có hàng hóa xa xỉ chân chính trên cả con đường, đáng tiếc, chính vì là hàng xa xỉ, ngược lại có tính giới hạn nhất định, dù sao, trong quan niệm tiêu dùng ở Đông Quốc, hàng xa xỉ phần lớn đều ở trong siêu thị lớn, tương đối nổi tiếng chẳng hạn như bách hóa ‘Hữu Xuân Thiên’, bách hóa ‘Tây Vũ’, ‘Tân Thiên Địa’ phía đông Bắc Kinh, Thượng Hải Hằng long quảng trường, bách hóa triển lãm ‘Trường Xuân’, những thị trường này cung cấp 90% hàng xa xỉ cho Đông Quốc đại lục, điều này cũng hình thành lên thói quen và tư tưởng tiêu dùng hàng xa xỉ.....”

“Ân, tiếp tục!”

“Đương nhiên, cũng không thể nói trong đường bộ này không thể sinh tồn một cửa tiệm hàng xa xỉ. Từ lưu lượng người mà phân tích, tập hợp những người tiêu dùng hàng xa xỉ đi vào mà xem, nếu như thực sự muốn dừng chân ở nơi này, xây dựng một cộng đồng khách cố định, cái đó thì phải cần một thời gian dài đẳng đẳng, đương nhiên, không riêng gì thời gian, còn cần phải có nhân viên có tố chất hàng đầu, có bộ phận phục vụ bán hàng hàng đầu, có khuôn mẫu quản lý hàng đầu !

“Ta quan sát vài giờ, lưu lượng người của ‘Quý tộc thành’ rõ ràng phải ít đi nhiều lắm, hơn nữa, lượng mua bán thấp đến đáng sợ. Suốt buổi sáng, không ngờ mới bán ra một bộ y phục, ta giả thiết sinh ý hôm nay là ngày kém nhất, cũng giả thiết bộ y phục tổng giá trị là khoảng một vạn rưỡi, dựa theo lợi nhuận cao của hàng xa xỉ mà tính, bộ y phục này có thể kiếm được khoảng một vạn hai, nhưng chi tiêu cả cửa tiệm

một ngày hẵn là không dưới bốn vạn, như vậy hẵn là ‘Quý tộc thành’ thuộc tình trạng lỗ vốn nghiêm trọng rồi.....”

“Oa.....Hiêu Trương ca ca thật lợi hại. Mẹ ta nói, cửa tiệm mỗi tháng lỗ vốn khoảng trăm vạn.....” Cô gái ngạc nhiên nhìn Trương Dương, vẻ mặt không thể nổi.

“Hơn trăm vạn.....Mở được bao lâu rồi?” Trương Dương vẻ mặt ngưng trọng.

“Đã hơn một năm rồi đó.” Yến di nhân nhật cười nói.

“A....khá khá.....Vậy không phải lỗ hơn ngàn vạn sao....”

“Chuẩn xác mà nói phải là lỗ vốn hai ngàn một trăm vạn nhân dân tệ.”

Trương Dương chết lặng người, Trương Dương trước sau vẫn là Trương Dương, vô luận là tư duy cường đại cỡ nào, tư duy của Trương Dương trước sau vẫn chiếm vị trí chủ đạo, trừ khi chạm đến tôn nghiêm của ký ức thì trong đầu sẽ sinh ra một loại tự tin cường đại. Còn nếu không Trương Dương vẫn là Trương Dương. Đối với Trương Dương mà nói, một cửa tiệm thời trang hơn một năm lỗ vốn hơn hai ngàn vạn quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

“Tốt, người trước tiên đi làm đi, phần trăm khấu trừ có thể phá lệ thanh toán mỗi ngày cho người.” Yến di gật gật đầu nói: “Mặt khác, người ra đăng ký địa chỉ tên họ ở quầy bar đi, giấy tờ người cũng phải giải quyết nhanh lên, nếu cần ,người có thể mời người trở về làm giấy tờ.”

“Cảm ơn Yến di, Yến di, ta muốn hỏi người một chuyện....”

“Ân, nói đi!”

“Ngài có phải là chủ ở đây không?” Trương Dương dè dặt hỏi.

“A a, không phải.”

“A.....” Trương Dương không khỏi ngẩn ngơ, hẵn suy đoán lại hoàn toàn sai lầm, dựa theo giọng điệu nói chuyện và khí chất của Yến di, chắc hẵn là bà chủ, bằng không, nàng cũng không có khả năng quyết định tùy tiện như vậy, thậm chí còn không báo cho một người nào biết liền quyết định lưu hẵn lại.

“Ta không phải, là nàng.” Yến di gõ gõ đầu cô gái bên người, vẻ mặt nuông chiều.

Trương Dương nhìn hai má lúm đồng tiền của cô gái, miệng há không ngậm lại được, cửa tiệm xa hoa này lại là của cô gái, hơn nữa, một năm lỗ vốn hơn ngàn vạn.

“Ta không xứng làm chủ sao?” Cô gái tựa hồ đối với biểu tình của Trương Dương rất bất mãn nói: “Nói cho người biết, bắt đầu từ bây giờ, ta chính là chủ của người, trước tiên nói cho người ba điều luật, đến muộn trừ tiền. Trong khi làm việc nói chuyện phiếm, trừ tiền; về sớm, trừ tiền, phong thái đáng vẻ không chính tề trừ tiền, ân, người bây giờ đúng là phong thái đáng vẻ không chính tề, trừ tiền thưởng một trăm....”

“Khá khá.....” Trương Dương trên đầu đổ mồ hôi, mình còn chưa có đi làm, càng chưa cầm tiền lương đã bị trừ một trăm. Đây là thói đời gì a!

“Còn nữa, nhớ kỹ, không nghe ta nói cũng phải trừ tiền, chẳng hạn như, lúc ta kêu người gọi ta Yến tỷ nhất định phải kêu ,không cho phép người gọi ta là Tiểu Yến Tử, ta chán ghét cái tên này, gọi cũng trừ tiền.... ân, trước tiên nói đến đây thôi, chờ khi ta nghĩ ra sẽ nói với người.” Cô gái tay chống eo nói.

“Nghe nó là được, nó là chủ nơi này, ta thực không có cách nào, chính ta ở chỗ này cũng phải trưng cầu ý kiến của nó.” Yến di xoa xoa đầu cô gái, xin lỗi với Trương Dương.

“Ân ân, Yến di yên tâm, Yến tỷ muốn ta đi về hướng đông, ta tuyệt đối sẽ không đi về hướng tây, Yến tỷ bảo ta nhảy, ta tuyệt đối sẽ không bò.....”

“Hi hi.....Cũng không sai biệt lắm đâu, tốt lắm, người bây giờ có thể bắt đầu công việc rồi!” Cô gái kéo tay mẹ nàng đi vào bên trong.

“Ân ân, Yến tỷ, ta muốn cầu người một việc, người thấy bộ dạng ta, phong thái không chính tề, có thể cho ta một bộ y phục, đôi giày ở trong cửa tiệm để ta mặc vào trước có được không? Ta sẽ giữ thật tốt, để ta

kiếm được tiền ta sẽ giặt sạch sẽ lại, cam đoan giống nhau như đúc không chút hư hao!” Trương Dương vẽ mặt cười nịnh nói.

“Có thể, người tự mình chọn đi.A...” Cô gái đột nhiên trừng mắt nhìn mặt Trương Dương.

“Sao thế?” Trương Dương bị cô gái nhìn chăm chăm vào mặt, cảm giác cả người không được tự nhiên, không nhìn được sờ sờ mặt mình, có phải trên mặt mình có gì đó bẩn hay không?

“Người người.....Người như thế nào thay đổi?” Cô gái nhìn về mặt cười nịnh và hèn mọn bỉ ổi của Trương Dương, lúc đầu rõ ràng là vẻ mặt tự tin của bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới mà, tại sao lại đột nhiên trở nên túng quẫn, trở nên hèn mọn như vậy?

“Thay đổi gì?” Trương Dương không hiểu ra sao cả đành cười xòa.

“Được rồi, được rồi, ta chán ghét khi nhìn thấy bộ dạng hiện tại của người.” Cô gái tức giận kéo Yến di đang cười khổ rời đi.

“Chúc mừng người, người đã là một thành viên của ‘Quý tộc thành’, hơn nữa, người là nhân viên nam duy nhất ở nơi này, nga, ta quên tự giới thiệu, ta họ Liễu, tên Ấm, gọi ta là Tiểu Liễu hoặc là Liễu tỷ đi. Ta là người quản lý kiêm quản đốc nơi này.”

“ ‘Liễu ám hoa minh’, Liễu tỷ tên rất hay.”

Sau khi cô gái và Yến di lên lầu, cô gái lúc đầu nói chuyện với Trương Dương đã đi tới, khuôn mặt mang nụ cười ngọt ngào, Trương Dương thấy được lập tức mê mẩn^{***}, cô gái này tuyệt đối là hồ ly tinh đầu thai, Trương Dương nắm lấy bàn tay mềm mại của Liễu Ấm, không nhìn được nhẹ nhàng niết một cái, sau khi niết xong lại lập tức hối hận.

“Bà chủ của chúng ta đáp ứng rồi. Người hãy đổi bộ quần áo này đi.” Liễu Ấm không nhìn được nhú mày một cái, lập tức rút tay trở về.

“Ấn ấn.....”

Da mặt dày của Trương Dương được phát huy đến cực hạn, làm bộ như không việc gì xảy ra. Vội vàng chạy tới xung quanh chọn quần áo, sau khi đi lại ở trong chỗ này mới phát hiện, ‘Quý tộc thành’ phải lớn xa hơn rất nhiều so với hần tưởng tượng, cửa hàng kinh doanh bình thường phần lớn đều là hơn 100m², cái này đã coi như lớn lắm rồi. Mà quang cảnh dưới lầu của “Quý tộc thành” có không gian hơn 300m². Cơ hồ cùng một siêu thị cỡ nhỏ cũng không sai biệt lắm.

Với tiêu chuẩn thẩm mỹ của dân mỹ thuật như Trương Dương mà nhìn, thì một số thiết bị của “Quý tộc thành” gần như tới mức hoàn mỹ. Mỗi chi tiết, mỗi sự trang trí, thậm chí một cái công tắc phích cắm cũng vô cùng sang trọng, ngọn đèn được thiết kế càng cực kỳ hoa lệ, đi dạo hơn một ngày trên đường phố Trương Dương có thể khẳng định, ‘Quý tộc thành’ là cửa hàng thời trang có trang thiết bị đẳng cấp nhất trong cả tỉnh thành, thậm chí, còn phải vượt qua nhà khách 5 sao, ít nhất, chính là rất nhiều vật liệu đáng giá cả nhà khách 5 sao cũng sẽ không dám dùng tới.

Bên cạnh tủ trưng bày giày, có một đôi giày thủy tinh, còn có một cái hộp thủy tinh, từ trên công nghệ chế tạo mà nhìn, người biết được giá trị cũng không ít, nếu dựa theo giá cả mà suy ra, vậy những tác phẩm nghệ thuật sơn dầu treo trên tường cho dù không phải giá trị liên thành, cũng tuyệt đối không phải rẻ tiền.

Đây là một cái cửa hàng thời trang xa hoa cực độ, Trương Dương âm thầm khiếp sợ.

Đương nhiên, làm cho Trương Dương khiếp sợ còn mới chỉ là bắt đầu, lúc đầu khi hắn tiến vào cũng chỉ là nhìn thoáng qua giá cả mặt ngoài, bây giờ khi hắn thấy giá cả một vài bộ y phục, hắn rốt cục hiểu được tại sao cửa tiệm thời trang này bán không hết, một bộ đồ Veston hơn mười vạn, một cái áo sơ mi hơn bảy ngàn, một đôi giày da hơn một vạn, một cái cà-vạt hai vạn, rẻ nhất là đôi tất cũng mấy trăm một đôi, một cái thắt lưng hơn một vạn.....

Đây đều là vài nhãn hiệu quốc tế đứng đầu, Trương Dương có thể khẳng định, ở Đông Quốc, đại bộ phận dân chúng căn bản không biết những nhãn hiệu này, thậm chí chính Trương Dương đại bộ phận cũng biết không rõ ràng lắm, bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới cũng không có nghĩa vụ phải nhớ kỹ tất cả nhãn hiệu nổi tiếng của thế giới.

Nhìn giá cả khiến cho người ta mới nhìn đã thấy phát hoảng, Trương Dương có chút chẳng biết làm sao cả, để hắn ở bên trong chọn lựa một bộ quần áo với giá cả thế này cư nhiên có cảm giác như chó bắt nhím, không cách nào xuống tay.

Cho dù là khi Trương Dương nằm mơ cũng không nghĩ được cho tới lúc này lại có thể mặc được quần áo xa xỉ như thế.

Cứ kệ nó đi thì hơn!

Nhìn bộ y phục bunn xinn trên người, tinh thần AQ của Trương Dương bộc phát, dù sao không phải quần áo của mình, mặc thì mặc, không lẽ lại chết người, không kiếm được nhiều tiền thì cỏi xuống thôi mà.

Một mặt quyết định, Trương Dương lập tức ôm một bộ y phục Veston màu vàng nhạt cùng áo sơ mi và giày da chạy tới phòng tắm, chỗ này được hắn xem xét kỹ lưỡng rồi.

“Trương Dương, ngươi làm gì đấy?” Liễu Âm thấy Trương Dương ôm quần áo không chạy tới phòng thay đồ, mà là phòng tắm, không nhịn được tò mò liền hỏi.

“Tắm rửa...”

Liễu Âm không khỏi trợn mắt há mồm.

Trương Dương cũng không có cách nào khác, một bộ trang phục hơn mười lăm vạn, nếu không tắm rửa thì thật có lỗi với bộ y phục này, hơn nữa, hắn đích xác cần phải tắm rửa rồi, nếu không, cổ chiếc áo sơ mi trắng tinh của hắn sẽ bị lưu lại một vệt đen như bôi than, đến lúc giặt nếu như giặt không sạch vậy phải phiền toái rồi, nghĩ đến mái tóc đầy màu sắc kia, Trương Dương không khỏi rung mình một cái, thật là một cô gái tốt, lại bị đầu tóc làm hư hỏng mất, ai.....

Ân, vẫn còn Liễu Âm xinh đẹp, nụ cười ngọt ngào, đôi tay mềm mại thật ảm áp a.

Rất nhanh, sau một hồi dăm ý của Trương Dương, trên người Trương Dương đã kỳ cọ xuống ít nhất nửa cân ghét, mùi khó ngửi kia cũng biến mất, thay thế chính là một mùi thơm nhàn nhạt.

Đây là cái tên Trương Dương vẽ mặt hèn mọn bỉ ổi, một thân dơ dáy bẩn thỉu đến tìm việc đây sao?

Liễu Âm không khỏi ngời sáng con mắt.

Tóc Trương Dương còn chút ướt át, bộ Veston màu vàng nhạt mặc trên người Trương Dương dường như là đặc biệt vì hắn mà may, làm bật lên vóc người của Trương Dương, chiếc áo sơ mi trắng tinh làm lộ ra vẻ mặt hồng hào, mà chiếc cà-vạt óng ánh lại có tác dụng vẽ rồng điểm mắt (làm nổi bật nét chính), đôi giày da thì khỏi phải nói, dù sao cũng là giày mới, bóng lộn đến mức có thể soi gương.....

“Phật yếu kim trang, nhân yếu y trang” ! Những lời này vĩnh viễn không sai, tinh thần khí chất một người rất nhiều khi cần phải thông qua quần áo mới biểu đạt được.

“Liễu Âm tỷ, ta có thể làm việc chưa?”

Trương Dương mỉm cười, đi tới bên cạnh Liễu Âm, động tác tràn ngập thần bí và tao nhã, lơ mờ trong đó có một loại ung dung không gượng ép, phảng phất như quý tộc chân chính, đây là do Trương Dương học được từ Lý Bá, đã mặc bộ quần áo này, thì phải xứng đáng với nó, nhân sinh, không phải chính là vở kịch sao? Nơi này là ‘Quý tộc thành’, nếu đã là quý tộc thành, thì phải có quý tộc, vậy để ta làm quý tộc duy nhất đi, hắc hắc, nhiều mỹ nữ như vậy, phải có một quý tộc nam chứ!

Nghĩ đến Lý bá, Trương Dương không nhịn được đắc ý cười, Lý bá, ta phải vượt phải ngươi, đáng tiếc, nụ cười đắc ý này, lập tức bán đứng linh hồn hắn.

“Hừ, có mặc long bào vào cũng không giống Thái tử.” Liễu Âm thấy nụ cười bỉ ổi của Trương Dương, không nhịn được che miệng cười trộm, mà mấy cô gái ở xa xa trông ngóng lúc đầu cũng là vẻ mặt ngạc nhiên thú vị trước biến hóa của Trương Dương, lúc thấy nụ cười bỉ ổi của Trương Dương cũng nhịn không được nở nụ cười.

“Khái khái...” Trương Dương nhất thời xấu hổ gãi gãi đầu, cái khí chất quý tộc gì đó lập tức quang sạch.

“Ân, rất thơm a, người dùng cái gì tắm rửa vậy? Rõ ràng trong nhà tắm không có thứ gì.....” Cái mũi thẳng xinh xắn của Liễu Âm ngửi ngửi nói.

“Không phải xà bông rửa tay....”

Bắt đầu làm việc, Trương Dương chấp hai tay sau lưng đứng ở cửa, khiến cho Liễu Âm và vài nhân viên kỳ quái chính là, Trương Dương trước sau không cử động, chỉ có đôi mắt quan sát dòng người ra ra vào vào, phảng phất như hần căn bản không nghĩ đến ngay lập tức cầm phần trăm khấu trừ.

Kỳ thật, hiện tại đại bộ phận nhân viên trong ‘Quý tộc thành’ đều chờ mong biểu hiện của Trương Dương, bởi vì, lúc đầu Trương Dương thật sự là quá ngạo mạn, sự ngạo mạn của Trương Dương cũng chẳng khác nào hạ thấp năng lực của các nàng.

Suốt hơn một giờ, người ra vào có mấy trăm, Trương Dương trước sau vẫn không có động tĩnh, vẫn đứng ở cửa quan sát kỹ lưỡng như trước, hần đang tìm kiếm con mồi, hần đang chờ đợi con mồi đầu tiên của hần, hần cần phải hình thành lên lòng tin của chính mình, cũng muốn dựng lên hình tượng của mình bên trong cửa hàng, mà sự thành công với khách hàng đầu tiên sẽ dẫn theo ảnh hưởng danh tiếng bậc thầy tiếp thị của hần.

94. Chương 94. Thông Suốt

Tan ca còn có hơn hai giờ !

Trương Dương vẫn kiên nhẫn chờ đợi như cũ, trên thực tế, khi hần thấy có ba khách hàng cũng có dự cảm có thể sẽ mua bán, bởi vì, ba người này tựa hồ đối với ‘Quý tộc thành’ rất quen thuộc, ba người này là khách hàng cũ của ‘Quý tộc thành’, chính vì như thế, Trương Dương mới bỏ qua ba người này.

“Bất minh dĩ tắc, nhất minh kinh nhân*!(Không gáy thì thôi, đã gáy một tiếng thì ai nấy cũng kinh ngạc!)”

Đây là sự truy cầu lúc này của Trương Dương, cho dù hôm nay không khai trương được thì hần cũng muốn đợi bằng được cơ hội này.

Ha ha, đúng lúc đang miên man suy nghĩ thì mục tiêu đã xuất hiện rồi!

Trương Dương mừng như điên, âm thầm khống chế sự kích động của mình.

Một nam nhân hơn 50 tuổi, hơi béo, đầu hói, vẻ mặt nam nhân có chút u buồn đang đi tới, hần tựa hồ có chút mất hồn, đờ đẫn, lúc đi vào, ngẩng đầu nhìn trang thiết bị bên trong ‘Quý tộc thành’, chỉ sững sốt một chút, bất quá, lập tức, biểu tình liền bị che dấu, hần cũng không bước ra ngoài, mà lại đi dạo quanh bên trong cửa hàng, khi Liễu Âm thấy người này tiến vào thì thấy lòng mảy Trương Dương nháy lên một cái, nàng lập tức tự mình tiếp đãi, đáng tiếc, gã béo chỉ gật đầu, cơ hồ ngay cả nói cũng không muốn nói một câu.

“Liễu tỷ, để cho ta tiếp đãi vị tiên sinh này!” Trương Dương ung dung đi tới, vô cùng lễ phép gật gật đầu, lúc này trong nháy mắt phảng phất như Trương Dương lại khôi phục khí chất quý tộc, Liễu Âm có phần hoảng hốt gật gật đầu rời đi, khí chất hiện tại của Trương Dương thật sự rất có lực sát thương.

“Tiên sinh, ta muốn cùng người nói chuyện.” Trương Dương cúi đầu nhìn gã béo, vẻ mặt hiền lành vô hại.

“A a, ta vì sao phải cùng người nói chuyện?” Gã béo hiển nhiên là người có ý chí rất kiên định, đầu tiên là sững sốt sau đó mỉm cười.

“Bởi vì, người cần ta!” Trương Dương khẳng định gật gật đầu.

“A a, chỉ là muốn mua vài bộ y phục mà thôi, tự mình xem được rồi.” Gã béo không có động tĩnh, lại chiếu ánh mắt tới bộ y phục trước mặt.

“Tiên sinh, đúng vậy, mục đích cuối cùng của ta là muốn thúc đẩy giao dịch của chúng ta, nhưng ta biết tiên sinh có chút phiền toái, cho nên ta không chỉ là thúc đẩy buôn bán y phục. Mà trọng yếu hơn chính là, ta muốn vì tiên sinh giải quyết những phiền não trong lòng.” Trương Dương đẩy ra miếng mồi.

“Là sao?” Gã béo ngẩn ngơ.

“Tiên sinh, chúng ta ở đây có phòng VIP, ta muốn vì tiên sinh giải quyết phiền não rồi suy xét chuyện mua y phục sau.” Trương Dương hơi cúi người, đưa tay làm một động tác mời chào.

“A a, ta thật muốn xem người giúp ta giải quyết phiền não như thế nào.” Gã béo ha ha cười to, cứ nhiên có một loại khí phách làm người ta không dám xem nhẹ.

Nhìn Trương Dương đưa vị khách dẫn tới phòng VIP, Liễu Âm và mấy nhân viên không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, từ góc độ các nàng mà nhìn ra, Trương Dương đã thành công một nửa rồi. Ít nhất, hắn đã làm cho một người khách tịnh không phải rất muốn tiêu phí dẫn tới phòng VIP, điều này đã đi được bước đầu tiên quan trọng nhất. Một nhân viên tiếp thị xuất sắc điều đầu tiên phải làm được chính là thuyết phục khách hàng nguyện ý lắng nghe mình nói. Nếu bước này cũng không hoàn thành, vậy thủ đoạn tiếp thị cao minh gì cũng đều uống phí, bởi vì không tiến được bước đầu tiên, sao đi được bước thứ hai?

“Mời ngồi!”

Trương Dương tỏ ý mời gã béo ngồi xuống. Đây là một phòng VIP nhỏ hơn 30m2, nói cách khác là phòng VIP còn thua kém cả phòng thay đồ lớn siêu cấp. Thiết bị phòng nhỏ này không truy cầu sự xa hoa, mà coi trọng sự tinh tế và sự thưởng thức, mỗi đồ vật đều tràn ngập tư tưởng, phía bên trên vách tường, có một mặt gương rất lớn, chính vì có mặt gương, mà căn phòng nhỏ này lại hiện ra vẻ chẳng chật hẹp bức bối chút nào.

“Tiên sinh, người không nói phiền não của người trước, vậy thì ta muốn cho người xem hình tượng của ta trước!” Trương Dương chỉ vào bên trong gương.

“Ân, thế thì làm sao?” Gã béo vô ý thức chỉnh trang lại y phục.

“Ta họ Trương, hoặc gọi ta là Tiểu Trương.” Trương Dương không trả lời câu hỏi của gã béo, đi tới bên vòi nước uống rót một chén nước cho gã béo.

“A a, gọi ta là Mao tiên sinh.”

“Được, Mao tiên sinh, khi ta thấy cái liếc mắt đầu tiên của người, thì đã nhìn ra ngài tựa hồ có tâm tư rất nặng, ngài vừa rồi ở trong gương hẳn cũng thấy, tâm tư của ngài đọng lại ở trên mặt, ân.....Mao tiên sinh trước hết xin người dừng cắt ngang ta, xem ta nói đúng hay không đúng, Mao tiên sinh trong lúc đi trên đường tựa hồ có mất hồn, dựa theo lẽ thường mà nói, nếu người thành công như Mao tiên sinh, quả quyết sẽ không một mình đi loay quanh ở trên đường.”

“Tại sao?” Mao tiên sinh uống một ngụm trà, không nhịn được cười nói.

“Từ khi độ Mao tiên sinh thì thấy, Mao tiên sinh mặc dù không phải người đại phú đại quý, đơn giản coi như có chút thành tựu, nếu không, khi tiến vào cửa hàng sẽ không có loại ánh mắt và vẻ mặt này, bình thường, người tiến vào cửa hàng có ba loại nét mặt, một là cảm hận, cho rằng giá cả y phục của cửa tiệm quả thực đúng là giết heo. Thứ hai là coi thường, cho rằng cửa tiệm bán hàng giả, đương nhiên, thứ ba khẳng định là khách hàng quen thuộc của cửa tiệm, hoặc là nói khách hàng quen thuộc với vài nhãn hiệu của cửa tiệm, bọn họ mới là người tiêu dùng chân chính.....”

“Từ biểu hiện của Mao tiên sinh thì thấy, Mao tiên sinh không phải người trong bất cứ loại nào, Mao tiên sinh hẳn là loại thứ tư.”

“Nói tiếp...”

“Mao tiên sinh thuộc loại có ánh mắt tinh tường, cũng thấy qua cảnh đời, có cơ sở kinh tế chắc chắn nhưng lại là người không chú ý về ăn mặc, ăn mặc đối với Mao tiên sinh mà nói có thể là không cần thiết, nhưng giá cả tuyệt đối không phải là nguyên nhân chủ yếu dọa lui Mao tiên sinh, Mao tiên sinh chỉ là cho rằng tốn nhiều tiền như vậy thì chẳng đáng, nhưng người hãy dùng tiền bạc của người đánh giá xem giá trị hàng hóa của cửa tiệm này đi.....”

“Ân, a a, tiểu tử rất biết lời kéo, tiếp tục nói.” Gã béo rất hứng thú nói.

“Cám ơn Mao tiên sinh khích lệ, nói đến chỗ này, ta phải nên nói đến phiền não của Mao tiên sinh, ta nghĩ, kỳ thật Mao tiên sinh cũng không phải muốn mua y phục gì, chỉ là một loại hành vi trong tiềm thức, hẳn là cho rằng mình cần một bộ y phục, trên thực tế, Mao tiên sinh chính mình cũng không biết sẽ mua hay

không, từ chỗ này ta đoán, khẳng định Mao tiên sinh muốn tham gia một hoạt động rất quan trọng. Hoặc là muốn gặp một người rất quan trọng, cho nên, mới có ý nghĩ này, hơn nữa, hoạt động này hoặc là người này, ngài phải đối đãi hết sức thận trọng!” Trương Dương đỉnh đạc nói.

“Ân...tiếp tục!” Gã béo há mồm, gật đầu nói.

“Nếu người tham gia một hoạt động, vậy kỳ thật ta không cần nhiều lời, ta lập tức có thể dành cho người sự phục vụ hàng đầu, bảo đảm ngay lập tức thay đổi hình tượng của ngài. Nhưng ta lại đoán thêm nữa, nếu đơn thuần chỉ là tham gia một hoạt động, dựa theo tính cách có phần cứng nhắc tiết kiệm của Mao tiên sinh, hẳn là không có khả năng dồn tâm trí mua một bộ y phục để ứng phó, bởi vì quan niệm tiêu dùng của Mao tiên sinh đã ăn sâu tận rễ (nv:thâm căn cố đế), không ai có thể thay đổi suy nghĩ của Mao tiên sinh.”

“Cứng nhắc.....a a! Tiếp tục tiếp tục.....” Gã béo nở một nụ cười khổ.

“Mao tiên sinh, từ nụ cười khổ vừa rồi của người, ta càng phát ra khẳng định, người muốn gặp một người thân phận vô cùng quan trọng. Mà người này rất có thể là một người cực kỳ khó chiều, mà người có thỉnh cầu với hắn, kỳ thật người đi tới đường này mua y phục chỉ là thứ yếu, người chủ yếu là muốn mua cho đối phương một lễ vật thích hợp, đây là một vấn đề rất rắc rối, bởi vì, ta lúc đầu đã nói, Mao tiên sinh là người có tính cách cứng nhắc. Người đã có tính cách cứng nhắc mà thành công, thì phần lớn là làm thực thể. Chẳng hạn như lo liệu xí nghiệp...vv, ta dám kết luận, Mao tiên sinh cả đời rất ít cầu người khác, sự nghiệp của mình tất cả đều là từng bước tạo ra.

“Đúng vậy, tiểu tử người đã đoán đúng rồi, ta muốn gặp một người rất quan trọng, mà quyết định của người này ảnh hưởng đến tương lai phát triển của xí nghiệp chúng ta, đối phương là một người cực kỳ có địa vị, hơn nữa sự khó chiều của này, chính là phiền não của ta, với giao tình của chúng ta, nếu ta tùy tiện tặng lễ vật gì đáng giá thì rất có thể kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại, ai.....” Gã béo mày chau mặt ủ, lúc này gã béo đối với Trương Dương đã không chút nào đề phòng.

“Ân, đây là một sự phiền toái, a a, Mao tiên sinh, nếu đối phương là một người khó chiều, vậy thực sự phải mua mấy bộ y phục, người xem người bây giờ, cũng quá.....” Trương Dương nhìn quần áo trên người gã béo liền hắc hắc cười nói.

“A a, tiểu tử, người không cần thúc giục mua bán nữa, đợi lát nữa ta sẽ mua, tài sản ta mặc dù không phải ỨC VẠN, chi phí y phục trong cửa tiệm các người vẫn có thể tiếp nhận được, người bây giờ trước tiên nghĩ cho ta một biện pháp, giúp ta giải quyết phiền não này.” Gã béo cười nói.

“Ân, nếu ta đã mời tiên sinh tới phòng VIP, tất nhiên là phải vì Mao tiên sinh nghĩ biện pháp rồi, không biết người ngài muốn gặp có sở thích gì?”

“Có,rất nhiều, thích trồng hoa cỏ, cũng thích mang chim đi dạo, tựa hồ cũng thích thư họa gì đó, ta cũng từng nghĩ tới việc mua chim gì đó hoặc tác phẩm danh nhân quý hiếm, đáng tiếc thời gian không còn kịp nữa rồi.”

“Nga.....Đúng là có phần phiền toái, ngoại trừ hối lộ, ngài muốn ngay lập tức tìm cái gì đó mà hắn thích thì rất khó, dù sao, sở thích người kia khẳng định có chút tính nghiên cứu, người xách con chim sẽ đến lừa gạt có lẽ sẽ bị hắn đuổi ra...”

“ha ha, đúng vậy đúng vậy, hối lộ tự nhiên là không được, lão Mao ta làm kinh doanh cả đời, còn chưa từng hối lộ, huống chi, nghe nói đối phương cũng còn xem như thanh liêm, quan hệ của chúng ta cũng không phải quá quen thuộc, nếu hối lộ, rất dễ đưa sự tình vào đường cùng.”

“Ân.....Người để cho ta nghĩ lại.....”

Trương Dương hơi nhíu mày, trong đầu bắt đầu điên cuồng tính toán các loại khả năng, hiển nhiên, đối phương là một người có phần thanh cao, có tu dưỡng nhất định, hơn nữa là nhân vật quyền cao chức trọng, loại nhân vật này không thích nhất là giao tiếp, bởi vì, ngoại trừ đưa ra yêu cầu nào đó, căn bản không có biện pháp nào khác.

Đưa tiền tặng vật đều không thể thực hiện được, nếu thực hiện được, gã béo này cũng sẽ không phải mất hồn, tha thần, lêu lổng trên đường nữa.

“Mao tiên sinh, có một biện pháp, lúc nào đến gặp hần?”

“Tối nay.” Gã béo vẽ mặt vàng nhìn Trương Dương.

“Giải quyết như thế này, người bây giờ lập tức đi mua một bộ tác phẩm thư pháp, ân, loại bình thường, không chế giá cả trong vòng mấy trăm nguyên, đừng tạo ra vụ hối lộ, sau đó tùy tiện mua một chút hoa quả gì đó rồi đến thăm, sau khi tới thăm, tán gẫu chuyện gia đình, để cho hần giám định thường thức bức thư họa người mang tới, ngàn vạn lần đừng bàn đến chuyện của người, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng bàn luận! Trong khi về người tìm hần và phải lấy một bộ tác phẩm thư họa, hơn nữa yêu cầu hần viết tạm thời, có cả chữ ký, đóng dấu riêng của hần, khi mang đi phải cẩn thận.”

“Cứ như vậy?”

“Ân, cứ như vậy, Mao tiên sinh yên tâm, nếu người làm dựa theo những yêu cầu của ta, chuyện của người nắm chắc 80% thành công, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là người phải cung cấp tin tức chính xác, còn nữa yêu cầu người đề cập tới phải hợp lý!” Trương Dương vẽ mặt tràn ngập tự tin.

“Ta khẳng định yêu cầu của ta là hợp lý. Chuyện này không cần lo lắng, chỉ là, đơn giản như vậy thôi sao?”

“Đúng, đơn giản như thế thôi, mặt khác, cố gắng ít nói chuyện, nghe hần nói. Nhớ kỹ, điều này rất quan trọng, quan hệ tới thành bại của người!”

“A a, được, ta tin tưởng người một lần, thành công hay không phó thác cho ông trời, a, chọn cho ta mấy bộ y phục, ngựa chết được cứu sống, a a, vậy thì phải nộp phí rồi...”

Sau khi Liễu Âm thấy Trương Dương và gã béo đi tới không khỏi dụi dụi con mắt, vẽ mặt không thể tưởng tượng nổi, vừa rồi người kia một lời đều không nói, gã béo một bộ mặt người khổng lồ ở ngoài ngàn dặm (ý nói cách biệt, xa rời) lúc này đã cùng Trương Dương thành bằng hữu lâu năm, hai người thỉnh thoảng còn thấp giọng rì rầm nói gì đó, mà căn bản gã béo hầu như không chọn y phục, hoàn toàn là Trương Dương bảo sao nghe vậy. Trương Dương đưa cho hần y phục gì thì hần cầm cái đó.

Không chỉ Liễu Âm, mà tất cả nhân viên ‘Quý tộc thành’ vẽ mặt đều là kinh ngạc.

Đây không phải là quá thần kỳ rồi sao?

Đương nhiên, Trương Dương là một sinh viên hệ mỹ thuật sắp tốt nghiệp nên ánh mắt vẫn vì gã béo mà chọn lựa một bộ đồ Tây vô cùng vừa vặn.

“Mao tiên sinh, kỳ thật tuổi của ngài rất không thích hợp mặc bộ đồ Tây màu trắng đục này, nhưng người mà người gặp đặc biệt khó tính hơn nữa thích sạch sẽ, vậy, người lựa chọn màu sắc sạch sẽ thuận mắt sẽ rất thích hợp. Ca-vát lấy màu nhạt, kết hợp như vậy sẽ cho người ta cảm giác thân thiết, ân, bộ Veston này mang theo phong cách nhàn nhã, làm cho người ta không nghiêm....Đương nhiên....Bởi vì không phải trường hợp chính quy, tốt nhất không nên mặc bộ đồ Tây, lại kết hợp một cái quần màu xám hiệu quả sẽ tốt hơn.....”

“Nga, cái thắt lưng da này rất được, rất kín đáo, thích hợp với ngài.....”

Đây giày màu nâu đúng là thích hợp, phú quý hào phóng, màu đen kết hợp với trắng đục quá bắt mắt, nga.....Tốt nhất định phải màu trắng, chú ý, sau này mặc bộ y phục này phải đi tất màu trắng hoặc màu xám, mà khi mặc đồ Veston đen thì cố gắng đi tất màu đen.....”

“Mao tiên sinh, ngài đến phòng VIP thử xem hiệu quả nào!”

“Ân, được.”

“Chờ một chút....” Trương Dương chạy đến tiểu tử bên cạnh quầy lễ tân xin một cái kéo sau đó chạy đến bên người gã béo nhỏ giọng thì thầm: “Nhớ kỹ, trước tiên rửa tay, thuận tiện cũng cắt luôn móng tay đi...”

“Ân ân.....” Gã béo nhìn thoáng qua bàn tay của mình, nhất thời lão đỏ mặt, “ta vừa rồi từ phân xưởng đến.....”

“Hắc hắc, ta biết, Mao tiên sinh là người thích tự thân vận động, hãy đi đi, rồi xem hiệu quả, nếu không được chúng ta lại thử lại.”

“Liều Ám Liều Ám, nhanh tính đi, vừa rồi tổng cộng hết bao nhiêu tiền?”

Sau khi gã béo tiến vào phòng VIP rồi đóng cửa lại, vẻ mặt Trương Dương nhất thời hưng phấn, hét lên ầm ĩ.

“Ta nói cho Hiêu Trương người biết, người ta còn chưa quyết định mua mà.” Liều Ám nhìn thấy vẻ mặt vội vàng của Trương Dương, có phần buồn bực.

“Hắc hắc, tính trước thôi mà, ta xem ta có thể cầm được bao nhiêu phần trăm khấu trừ....”

“.....” Liều Ám không nói được gì.

Rất nhanh, bên trên quầy lễ tân hiện ra một con số.

“Tiểu Trương, mười bảy vạn nhân dân tệ!”

Tiểu cô nương thu ngân ở quầy lễ tân thanh âm cũng thật ngọt ngào, Trương Dương nghe được trong lòng dương dương tự đắc, lần này thực sự là rơi vào trúng ổ mỷ nữ rồi a!

Mười bảy vạn, dựa theo khấu trừ phần trăm ít nhất là 5%.....Trời ơi, tám ngàn năm trăm nguyên!

“Hắc hắc, tám ngàn rưỡi, tám ngàn rưỡi...” Trong ánh mắt Trương Dương bắn ra kim quang, nếu cầm được tám ngàn rưỡi này, hẳn quyết định, tối nay sẽ cùng Lưu Bưu tới một khách sạn 5 sao, gọi “hai tiểu thư trong truyền thuyết”.....không, hay là tới một khách sạn hai mươi nguyên ngủ cả đêm đi!

Nhìn vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi đang vui mừng a a của Trương Dương, những cô gái trong ‘Quý tộc thành’ đều là vẻ mặt chán ghét, các nàng đều có chút hiểu không nổi Trương Dương, một hồi giống như vương tử bạch ma khí chất tao nhã, giờ tay nhắc chân đều tràn ngập một cỗ mị lực kỳ dị, làm cho người ta mê mẩn, một hồi chính xác là bộ dạng quái dị khiến cho người ta chán ghét, nhìn thấy thực làm người ta học máu.

Gã béo ra rồi!

Nhìn gã béo đi ra, Trương Dương cũng không khỏi ngẩn ngơ cả người,***, như thế nào người này thay một bộ y phục lại có biến hóa lớn đến vậy?

Trương Dương tự nhiên là nghĩ không ra, sau khi mình đổi y phục người khác cũng có loại cảm giác này.

“Thế nào?” Gã mập mạp ngược lại không vì mặc một bộ y phục đắt tiền mà khiếp sợ, tự nhiên thoải mái cho Trương Dương nhìn, hiển nhiên, khí độ của gã béo là được tôi luyện trường kỳ mà ra, cùng với Trương Dương có sự khác biệt về bản chất. “Lão ca, người cần phải chú ý sớm hơn.” Trương Dương thở dài một tiếng, nói chuyện cũng từ Mao tiên sinh biến thành lão ca, trong lúc vô tình, khoảng cách của hai người lại gần hơn rất nhiều.

“A a, không phải lão ca không muốn để ý, do không có thời gian, cả ngày phải chạy khắp nơi, trở lại còn phải tới phân xưởng, bộ y phục này người thấy ta mặc thế nào?”

“Ân, trái lại, chỉ có điều, lão ca! Lao tâm giả bất lao lực (người lao động trí óc thì không mất sức lực), người sau này phải thay đổi phương thức một chút, người có biết Hạng Vũ Lưu Bang không? Lưu Bang được thiên hạ là do giỏi dùng người, Hạng Vũ chỉ dũng mãnh hơn người cũng chỉ có thể tự vẫn ở Ô Giang, nếu như cái gì cũng phải chính mình tự thân vận động, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của xí nghiệp, người phải hiểu, người trước sau vẫn chỉ là người, không phải thần, các công ty đa quốc gia trên thế giới người xem có bao nhiêu giám đốc tự mình xuống phân xưởng? Cho dù có đi nữa, cũng chỉ là làm gương cho phương tiện truyền thông đại chúng...”

“....” Gã béo vẻ mặt ngây dại, hồi lâu, hẳn mới có phản ứng lại, thở dài một tiếng vẻ mặt buồn bã nói: “Tiểu huynh đệ nói có lý, xem ra, ta cần phải thay đổi chính mình thôi...”

“Ân ân, lão ca, ta chỉ là tùy tiện nói, đừng để trong lòng, bộ y phục người cởi ra cũng không cần nữa, mặc bộ này đi, thời gian không còn sớm nữa, người đi tìm một tác phẩm mua một ít hoa quả rồi đi thăm sớm chút, muộn quá cũng không tốt đâu.”

“Đây đây.” Gã béo đi tới quầy bar rút từ trong ví da một chiếc thẻ vàng đưa cho thu ngân tiểu thư.

“Này..... Thu ngân muội muội, đừng quên giảm giá, có thể giảm bao nhiêu thì cố gắng giảm đi, nếu có thể lập một thẻ VIP là tốt nhất, ta tin rằng lão ca sau này còn sẽ đến nữa đó.”

“Nga.....” Cô gái thu ngân nghe thấy Trương Dương gọi nàng là muội muội, bên tai đỏ bừng, nhỏ giọng nói.

Khi gã béo mua xong muốn rời đi, đột nhiên Trương Dương nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng.

“Lão ca, người chờ chút.”

“Tiểu huynh đệ còn có chuyện gì sao?”

“Ta thiếu chút nữa quên một chuyện quan trọng, mà chuyện này liên quan đến thành bại.” Trương Dương vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Chuyện gì?” Gã béo nhất thời khần trương.

“Người không thể mua thư pháp ở chợ tác phẩm, bởi vì, những tác phẩm thư pháp này đều có ký tên, người trong nghề vừa nhìn là biết người mua, điều này sẽ làm đối phương sinh ra cảm giác người lừa gạt hân, trái lại kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.”

“Vậy vậy.....Vậy phải làm sao?”

“Người có bằng hữu biết thư pháp hoặc là biết hội họa không?”

“Không có, ta là một người thô lỗ, nào biết được những người đó.” Gã béo lau mồ hôi trên mặt.

“Nếu như vậy, ta đây dứt khoát phải “tổng phạt tổng thượng thiên”, người bây giờ đi tới cửa hàng văn phòng phẩm, mua tuyên chỉ (giấy Tuyên Thành), nói cho người phục vụ là để viết chữ, mua một bình mực nước nhỏ, trong các loại bút lông người mua một loại là được rồi....”

“Làm gì.....người viết?”

Gã béo sững sốt, không riêng gì gã béo sững sốt, chính nhân viên “Quý tộc thành” cũng đều ngẩn ngơ, Trương Dương muốn làm gì?

“A a, ta là người khoa mỹ thuật, tùy tiện viết vài chữ vẫn còn được.”

“Mỹ thuật hệ.....Được hay không a?” Gã béo có phần lo ngại.

“Yên tâm, lão ca vẫn chưa tin tưởng ta rồi!”

Nhìn gã béo vui sướng co mông chạy ra ngoài, đám Liễu Âm đều nhìn Trương Dương, vẻ mặt như nhìn thấy quái vật.

“Tiểu Trương, người không phải nói người là bậc thầy tiếp thị sao? Sao lại biến thành bậc thầy thư pháp vậy?” Liễu Âm cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Khái khái.....Kỳ thật.....ta là người hệ mỹ thuật.....” Trương Dương xấu hổ cười nói.

95. Chương 95. Người Cha Vĩ Đại Nhất Thế Giới

“Một lần tiếp thị thành công không phải là một chuyện phát sinh ngẫu nhiên, hẳn là do học tập, có kế hoạch cùng với kết quả của sự vận dụng kỹ xảo và tri thức nghiệp vụ viên trường kỳ tích lũy được.....”

“Sự chuẩn bị trước khi tiếp thị, kế hoạch công tác, quyết không thể sơ xuất khinh thường, có sự chuẩn bị đầy đủ tất cả mới có thể nắm chắc thắng lợi, các người lúc đầu cũng thấy rồi, ta đứng ở cửa quan sát suốt hơn hai giờ, ta quan sát vẻ mặt của mỗi vị khách, ăn mặc, khí chất, bởi vậy mới phán được bọn họ có phải là tiềm ẩn sự tiêu phí hay không.....”

“Các người làm gì vậy?”

Trong khi đám mỹ nữ đang vây quanh Trương Dương hỏi này hỏi nọ, thì Yến di một mình từ trên lầu đi xuống, thấy mọi người ríu rít, không khỏi nhíu mày, mặc dù chỉ là khe khẽ nhíu mày một cái, nhưng lại cho

Trương Dương một cảm giác vô cùng uy nghiêm, mà mấy nữ nhân viên cũng lập tức câm như hến, lặng như tờ.

“Yến di, không....không..... Không làm gì cả.....Chúng ta đang thỉnh giáo Trương Dương bán quần áo như thế nào.....” Liễu Âm thấy ánh mắt Yến di rơi trên người nàng, yếu ớt nói, tựa hồ mọi người nơi này đều rất sợ hãi Yến di mà khi mới nhìn tưởng rất ôn hòa này.

“Đúng là bán y phục ?”

“Ân ân, bán trọn vẹn một bộ y phục hơn mười sáu vạn.” Liễu Âm nói đến con số tựa hồ có chút kích động, hiển nhiên, mức buôn bán của ‘Quý tộc thành’ hết sức ế ẩm, cho nên về phần một lần bán được mười sáu vạn khiến cho nàng là quần đốc cũng có phần không không chế được kích động tâm tình. “Tốt, tốt.” Ánh mắt Yến di lúc này mới rời đến người Trương Dương, lúc này mới chú ý đến Trương Dương đã thay y phục, cả người lộ ra một khí chất tao nhã thần bí, không nhìn được sưng sốt. “Hảo, cứ như vậy đi, các người học tập lẫn nhau nhiều một chút cũng tốt, ta tới phòng tập thể dục xem qua một lát.”

“Yến di đi mạnh khỏe.”

“Yến di đi mạnh khỏe.”

Nhìn Yến di rời đi, Trương Dương không khỏi ngẩn ngơ, vốn tưởng rằng sẽ nhận được câu khen ngợi gì đó, vậy mà Yến di chỉ biết nói vài câu “tốt lắm”, mà khi nói thì như mây thừa gió thoảng, tựa hồ trước sau không đặt ở trong lòng.

Theo đạo lý mà nói, một cửa tiệm làm ăn lỗ vốn nghiêm trọng như vậy mà một lần mức buôn bán đạt tới hơn mười vạn, phải là chuyện đáng chúc mừng chứ, vì sao Yến di tựa hồ căn bản là không đặt ở trong lòng?

Tại sao?

Chỉ có một khả năng, đó chính là phần lỗ vốn ấy căn bản không đặt ở trong lòng Yến di.

“Tiểu ca, tới đây tới đây, vừa rồi có người gọi điện thoại, hần ngày mai nghỉ phép, có thể phải ra ngoài vài ngày, phải nhanh lên a.....!” Trong lúc Trương Dương đang miên man suy nghĩ, gã béo kia đã dẫn theo một bao đồ vật hùng hùng hổ hổ chạy tới, dưới nách còn kẹp một cuộn giấy tuyên chỉ lớn.

“Ân ân, đặt ở trên bàn.”

Trương Dương và gã béo đi tới bên một bàn trà lớn làm bằng đá hoa cương đem giấy tuyên chỉ trải khắp bàn. Lúc này, vài nhân viên ‘Quý tộc thành’ cũng tò mò vây quanh lại, điều này khiến cho Trương Dương rất phiền muộn, mấy cô gái tựa hồ đặt ra cho hắn rất nhiều quy củ, nhưng mấy nữ nhân viên này lại gần như không có chút gì bó buộc cả.

Các đại tỷ a, bây giờ đang là giờ làm!

Trương Dương đột nhiên có chút hiểu được một trong những nguyên nhân cửa hàng này sinh ý không tốt. Hiển nhiên, sự quản lý của cửa tiệm có chút vấn đề, ít nhất kỷ luật tương đối rời rạc.....

Rất nhanh, bút mực chỉ nghiêng rất nhanh được chuẩn bị đầy đủ, chọn một cái bút lông cừu dùng nước rửa ướt đều ra, đầu bút Trương Dương cũng dùng nước tắm ướt, đương nhiên, nếu muốn được sánh ngang văn phòng tứ bảo thì không có khả năng rồi. Hiện tại trong xã hội này dùng nghiên mài mực có lẽ gần tuyệt tích rồi.

Hồi nhỏ, nguyện vọng lớn nhất của Trương Dương chính là học tập các cổ nhân. Có thể tìm được một nữ nhân ‘hồng tụ thiên hương’, dưới đèn vì mình mài mực, rồi múa bút vẩy mực thì đời người phải sướng khoái đến cỡ nào.

Nhìn tuyên chỉ mở ra, Trương Dương cầm bút lông không khỏi cảm thán, năm tuổi bắt đầu viết chữ, chín tuổi đã bắt đầu giúp thôn dân lân cận viết câu đối khắc bia, sau ba năm đại học ngược lại bắt đầu xao lãng đi, bây giờ cầm bút lông, cư nhiên có một cảm giác xa lạ.

Mỗi người đều tràn ngập tò mò đối với Trương Dương, thư pháp, đối với tinh hoa từ xưa này của Đông Quốc, đã xa rời đám người phổ thông càng ngày càng xa rồi, thành tựu này mỗi một người đều biết, nhưng đều vô phương thành thạo.

Thời kỳ trước, thư pháp là chương trình học bắt buộc của mỗi người Đông Quốc, xã hội hiện đại, rất nhiều người ngay cả chữ viết bút máy cũng không biết viết, càng huống chi là thư pháp, vài đứa trẻ chuyển sang thích trò chơi máy tính, hoặc là dùng bàn phím gõ ra từng cái từng cái biểu tượng (emo), có lẽ, ít năm sau, thư pháp sẽ trở thành một hạng mục văn minh bị thất lạc.

Trương Dương dưới ánh mắt chăm chú của mọi người bắt đầu nhắm hai mắt lại, vẻ mặt tràn ngập quang mang thành kính thần thánh, ngay cả mọi người xung quanh cũng đều bị hấp dẫn, phảng phất như Trương Dương đang cử hành một nghi thức tôn giáo long trọng.

Dưới sự chuẩn bị của Trương Dương, đã dâng trào lên một cảm giác đã mất từ rất lâu!

Sôi sục không khí hào hùng!

Thư pháp, quý ở tinh thần, quý ở khí thế, quý ở bố cục, mà sự chuẩn bị, là một mắt xích quan trọng nhất.

Đây là thói quen của Trương Dương, hấp thích nền văn hóa từ xưa của Đông Quốc, hấp thích loại cảm giác nháy nhót trầm bổng này, chữ viết là một loại phát tiết, cũng là sự biểu đạt tư tưởng, “được được nhiên dật vu chỉ biểu”, có thể khiến cho người xem sự liên tưởng đồng cảm. Đương nhiên, Trương Dương cũng không nhận mình giống như một kỳ nhân !

“Viết chữ gì?”

Trương Dương chậm chậm mở mắt, cả người lộ ra một cảm giác nho nhã phiêu dật, người xung quanh chứng kiến đều ngẩn ngơ, Trương Dương bây giờ khiến cho người ta có cảm giác thật quá đặc biệt không cảm nhận được khí tức quý tộc kia nữa, động tác thường thức tao nhã cũng không còn, thay vào đó là sự nho nhã khiến cho người ta cảm giác mông lung mờ ảo.....

Hắn tới cùng là người thế nào?

Cơ hồ trong đầu đại đa số nhân viên đều hiện lên một vấn đề như thế, Trương Dương tựa như Tôn Ngộ Không bách biến, ngoài trừ sự bí ẩn hèn mọn thỉnh thoảng lộ ra, còn đâu mỗi một động tác, vẻ mặt đều tràn ngập một mị lực mê hoặc, trong mị lực đó có một chút yếu dị, khiến cho người ta không cách nào tự kiềm chế được mình.

“Ân..... ‘Hoa Đường Sanh Huy’ đi.....” Gã béo ngược lại không bị khí chất kia của Trương Dương hấp dẫn bao nhiêu, dù sao, hắn là nam nhân, hơn nữa tuổi đã lớn, tính cách nhân cách đều đã hình thành, cũng đã gặp qua nhiều việc đời, đương nhiên, cũng không phải nói hắn không có cảm giác. Chỉ là tương đối mà thôi, không có nhiều mãnh liệt như mấy cô gái yếu đuối kia.

“Hoa Đường Sanh Huy.....” Trương Dương ngây ngốc, “được rồi.....”

Trong lòng Trương Dương thầm thở dài một tiếng, gã béo này mặc dù có sự nghiệp thành công, nhưng sự thường thức thấp đến đáng sợ, cũng chẳng trách lại vì đưa lễ mà vắt hết óc suy nghĩ. Bốn chữ “Hoa Đường Sanh Huy” này là bốn chữ được Trương Dương viết nhiều nhất, bởi vì, lúc ở quê, mỗi khi có nhà nào đó sửa mới nhà cửa, Trương Dương chắc chắn dùng giấy hồng viết bốn chữ đưa lên cửa để hòa lẫn với bữa cơm.

Trương Dương ngưng khí đề thần (tập trung tinh thần), bỗng nhiên, bút lông trong tay đột ngột hạ xuống, mọi người chứng kiến đều chấn động tâm thần. Một chấm một phá tựa ngàn cân, phảng phất như tác động đến trái tim bọn họ.....

Bút tẩu long xà !

Lưu tốc như thủy!

Cuồng phong bốn tẩu!

Hổ được long đằng!

Cơ hồ mấy người trong lúc đó đều ngừng hô hấp, bốn chữ “Hoa Đường Sanh Huy” đã tung bồng trên giấy, nhìn bốn chữ, mọi người ghìm hô hấp, các nàng không hiểu thư pháp, mọi người xem cũng không hiểu hay ở điểm nào, nhưng bọn họ xem thì hiểu được chữ đẹp hay không đẹp. Lả lướt hay không, huống chi, tính hoa thư pháp mặc dù biết không nhiều, nhưng đại bộ phận mọi người chắc chắn vẫn có năng lực giám định

thường thức, dù sao, mỗi năm đến tết đều phải dán câu đối lên cửa, mọi người ít nhiều vẫn chịu ảnh hưởng và kể tục.

“Làm gì vậy? Lộn xộn gì thế?”

Lúc mọi người đang nhìn bốn chữ, cảm giác ‘bút lạc thiên quân’, ‘long du xà tẩu’, thì một thanh âm tức giận mà ngọt ngào vang lên.

“Phản rồi phản rồi, rác rưởi cũng mang tới đây. Chúng ta không phải diễn xiếc đầu đường..... Cô gái hồn hển từ trên cầu thang, “Đồng đồng” một tiếng nhảy xuống, lúc này nàng đã thay một cái váy màu xanh, vô cùng kín đáo, đáng tiếc mái tóc và động tác của nàng đã phá tan cái mỹ cảm này, ngược lại còn giống như một con khủng long màu xanh đang nổi điên.

“Câm miệng!”

Trương Dương giận dữ, một cổ uy thế khổng lồ tự nhiên sinh ra, hấn hện nhất chính là có người đem việc thần thánh này ra làm xiếc, cũng chính vì sau đó có ý nghĩ này. Trương Dương rõ ràng đã không thể viết chữ nữa.

“Người người.....” Cô gái nguyên là vẻ mặt ngạc nhiên, lập tức tức giận đến đỏ bừng cả mặt, chỉ vào Trương Dương nói lấp ba lấp bấp không thành lời, nước mắt trong đôi mắt trực đảo quanh.

Hiển nhiên, đây là một hài tử được nuông chiều quá mức.

Vẻ mặt nhân viên xung quanh đều kinh ngạc nhìn Trương Dương, trong sự kinh ngạc, còn có một chút sợ hãi.....Mà gã béo lại ù ù cạc cạc, không rõ xảy ra sự tình gì, Trương Dương vừa rồi đột nhiên bộc phát ra khí thế khiến cho hắn lo lắng.

“Xong rồi, ta té....”

Trương Dương cũng đã tỉnh ngộ lại, thở dài một tiếng, tự than vãn xui xẻo, nhẹ nhàng cởi cà-vát, cởi Veston, tiến vào phòng thay quần áo.

Trương Dương sững sốt, nhin không được quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đôi mắt cô gái gắt gao nhìn chăm chăm chữ trên bàn, vẻ mặt si ngốc, trong đôi mắt đột nhiên tuôn ra đôi dòng nước mắt, nước mắt tựa như vòi nước chảy mãi không ngừng.....

Cô gái nhẹ nhàng ngồi xuống, đôi tay trắng muốt nòn nà khê vuốt ve tờ giấy trắng, vẻ mặt chăm chú, cẩn thận từng li từng tí, phảng phất như nàng đang thờ phụng thánh vật vậy....

“Yến tỷ, xin lỗi, ta không phải cố ý, đừng khóc nữa, ta đi ngay đây...” Đầu Trương Dương nhất thời như phình to ra, hấn sợ nhất là nhìn thấy đàn bà khóc.

“Những chữ này là người viết?” Cô gái vẫn gắt gao nhìn chăm chăm trên tờ giấy như cũ, vẻ mặt như mất hồn.

“Đúng vậy....”

Trương Dương toát mồ hôi, có là ta vẽ cũng không cần phải kích động như thế chứ, mặc dù chữ ta viết khá tốt, con người cũng khá xuất sắc, nhưng cũng không cần kích động đến mức ấy chứ.

“Có thể giúp ta viết một bộ chữ không?” Cô gái ngược khuôn mặt thẩm đắm đầy nước mắt lên, nhìn Trương Dương, vẻ mặt khẩn cầu, đầu còn ngang ngược hống hách như lúc đầu nữa, lúc này, cô gái tựa như một đứa trẻ đáng thương bị lạc đường không tìm được nhà.

“Lão ca, bây giờ không còn sớm nữa rồi, người lo chuyện của người trước đi!” Trương Dương nhìn thoáng qua hài tử nước mắt giàn giụa, quay đầu lại nói với gã béo.

“Vây được, tiểu huynh đệ từ từ lo liệu nhé, có tin tức tốt ta sẽ báo cho người.” Gã béo nhìn người xung quanh một chút, biết mình không thích hợp nán lại nơi này, cả người vội vàng ngồi xuống định cuộn tác phẩm tư pháp lại để rời đi.

“Không được, đây là của ta.....”

Cô gái vốn đang nước mắt lưng tròng liền trừng mắt với gã béo, đột nhiên lạnh lùng nói, hai tay xiết chặt đề trên giấy, dường như sợ người khác cướp mất.

Trong đại sảnh đột nhiên lạnh lẽo, khuôn mặt lạnh lùng của cô gái lộ ra quyền uy vô thượng, tay của gã béo tựa như chạm phải điện liền rút tay về, kinh ngạc nhìn cô gái. Mà trên mặt những nhân viên khác đều tái mét không còn chút máu, thậm chí run rẩy, cô chủ điên lên rồi.....

Chẳng những gã béo kinh ngạc, chính cả vẻ mặt Trương Dương cũng đờ đẫn, khí thế cô gái bộc phát ra khiến hẳn một loại ý nghĩ không dám làm trái, trong lòng Trương Dương không khỏi hoảng sợ.

Là ai có thể bồi dưỡng ra một cô gái có khí thế sắc bén như thế?

Gã béo vì bị khí thế của cô gái đè ép, trước sau không dám động đậy, chỉ có thể giương mắt nhìn Trương Dương.

“Yến.....Yến tỷ.... Ta sẽ viết lại một bộ cho người....”

“Thật chứ?”

“Ân ân....Người hãy để cho hắn mang đi đi....”

“Hi hi, được được, phải viết dựa theo yêu cầu của ta nha.”

Khí thế sắc bén bức người của cô gái đột nhiên biến mất vô hình, nín khóc rồi mỉm cười, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu. Đầu còn cảm giác khiến cho lòng người lo lắng lúc đầu, chỉ thấy vẻ mặt Trương Dương như lọt trong sương mù, ù ù cạc cạc không hiểu rõ được vừa rồi tới cùng có phải là ảo giác hay không nữa.

“Ân ân, người muốn ta viết thể nào thì ta viết thể đó.”

“Là người nói nha.”

Cô gái dịu dàng cười, buông mở hai tay đề trên tuyên chỉ ra, gã béo lau mồ hôi trên mặt, rồi vội vàng cuộn tuyên chỉ lại cũng không biết đi đâu, chính cả lời dặn dò của Trương Dương cũng đã bỏ quên rồi.

Cửa tiệm này có phần quỷ dị, rõ ràng đúng là mua y phục và một cô gái, như thế nào lại khiến cho áp lực tâm lý lớn như vậy. Gã béo đi ra ngoài cửa vẫn lau mồ hôi trên trán. “Yến tỷ, người muốn ta viết cái gì?” Thấy gã béo đi ra, Trương Dương mới thở dài một hơi, người ta đến mua y phục, không phải đến để bị ức hiếp, càng không phải đến xem kịch. Bây giờ thì gã béo cũng đi rồi, nên Trương Dương cũng được buông lỏng, phục dịch bà cô bất hảo này, cùng lắm là bỏ đi. Có được trường hợp thành công với tên mập này, tự tin của Trương Dương đã gia tăng rất nhiều, hẳn tin tưởng bây giờ hắn kiếm tiền thật quá dễ dàng.

“Đại tần thiết giáp Như Vân!”

Cô gái đọc ra mấy từ, trong ánh mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt, một tia mộng lung mờ ảo, một tia thương cảm, một tia u buồn. Đây là một vẻ mặt rất phức tạp, Trương Dương không cách nào hình dung ra vẻ mặt này. Nhưng hẳn dám khẳng định, mấy chữ này dám chắc bao hàm ý nghĩa gì đó.

Rất nhanh, sáu chữ bừng bừng hiện lên trên giấy.

“Rất giống..... Thật sự rất giống...” Cô gái đẩy Trương Dương ra, đi tới chính diện bàn trà nhẹ nhàng ngồi xuống, run rẩy tay, nhẹ nhàng vuốt ve, phảng phất bộ tác phẩm thư pháp này như người tình đầu của nàng.

“Người có thể lạc khoản giúp ta được không?” Nữ hài tử ngẩng đầu nhìn Trương Dương, vẻ mặt cầu xin.

(lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ)

“Khái khái.....Đề cái gì?”

“Vương Hào!”

“Ngà....”

Sau khi nhẹ nhàng đề tên và thời gian, Trương Dương không khỏi chú ý cẩn thận cô gái, cô gái lúc này phảng phất như biến thành một người khác, không có rục rờ, tươi vui như lúc đầu, vẻ mặt đều một màu u buồn, phảng phất có tâm tư nặng trĩu.

“Cảm ơn...”

Cô gái kinh ngạc nhìn thư pháp trên bàn, đợi đến khi mực khô lại, cô gái vô cùng cẩn thận dùng hai tờ tuyên chỉ trắng kẹp thư pháp ở giữa, sau đó cẩn thận cuộn lại ôm lên ngực mang theo chút mất hồn đi tới cầu thang.

“Việc kia.....Yến tỷ, ta thì sao?”

“Người lưu lại, ân, người vừa rồi mắng ta, hừ, còn bảo ta câm miệng, phạt năm trăm nguyên! Tiểu thanh tỷ tỷ ghi vào nhé!” Cô gái nguyên là sưng sốt, vẻ mặt vốn đang buồn bã đột nhiên cười, phảng phất trăm hoa đua nở, làm cho cả ‘Quý tộc thành’ đều tràn ngập ánh sáng, những nhân viên cũng thở ra một hơi thật dài...

“Năm trăm.....” Trương Dương nhìn cô gái biến mất ở cầu thang mà chết lặng người, hắn chỉ có thể im lặng, dựa theo tốc độ đi xuống này, khổ khổ sở sở kiếm tiền cũng sẽ bị trừ hết, lần sau phải chú ý hơn a!!!!

“Trương Dương!” Khi cô gái biến mất nơi cầu thang, vẻ mặt Liễu Âm phần nộ nhìn Trương Dương, đột nhiên hét một tiếng, dọa Trương Dương sợ đến nỗi nhảy dựng lên.

“A.....”

“Ta nói cho người biết, nếu người dám cùng tiểu thư nói chuyện như vậy, ta...ta...” Liễu Âm quýnh quýnh cả lên, cổ cũng hồng rực, lại lắp ba lắp bắp không biết nói gì.

“Ta gì?” Trương Dương vẫn không biết sống chết nói.

“Ta cần chết người, hứ!” Liễu Âm tức giận đến nỗi đôi mày liễu dựng ngược.

“Đến đây, cần ta a.....” Trương Dương nhìn Liễu Âm tức giận hồng cả mặt, không nhịn được liền chọc ghẹo.

“Trương Dương, ta không phải đang nói giỡn với người, sau này chú ý, nếu bị Yến di biết được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đó.” Liễu Âm vẻ mặt lạnh lùng. Nhìn vẻ mặt của Liễu Âm, Trương Dương lại nhìn ra sang cô gái khác. Mới phát hiện, bây giờ hắn cơ hồ trở thành kẻ thù chung của “Quý tộc thành”, vẻ mặt mỗi người đều là vẻ mặt coi hắn như kẻ thù.

Trương Dương không khỏi lạnh hết sống lưng, bị nhiều cô gái hận như vậy tuyệt đối không phải là một chuyện khoái trá.

Kỳ quái, nha đầu ngớ ngẩn kia cứ nhiên lại được người ta ủng hộ như vậy, thực sự có chút không thể tin nổi.

“vậy.....Vậy thì, ta lên lầu giải thích.....” Trương Dương dè dặt nhìn Liễu Âm nói.

“Ân ân, nhanh đi. Sắp ăn cơm tối rồi!”

Trương Dương thu thập bút ít cùng một ít đồ vật sau đó đi lên cầu thang, không nhịn được lại kinh ngạc tán thán, cầu thang này hoàn toàn là gỗ đặc, tràn ngập phong cách Châu Âu, vài hoa văn trước mặt được điêu khắc vô cùng cẩn thận. Chắc chắn, đây đều là điêu khắc thủ công.

Trên vách tường chỗ cầu thang hiện ra vài bức tranh sơn dầu nhỏ, đều là phong cảnh hoa cỏ, giúp cho phong cách Châu Âu trầm lắng nặng nề này tăng thêm một tia sức sống.

Lúc lên tới lầu hai, Trương Dương không khỏi ngẩn ngơ, lầu hai cứ nhiên có một cái cửa kính tự động, khi hắn đến gần cánh cửa kính, làm cho người ta kỳ quái chính là, cánh cửa kính cứ nhiên không mở. Tìm bên phải cánh cửa kính, mới thấy có một thiết bị nhập mật khẩu.

Chẳng nhẽ nơi này không phải là nơi buôn bán?

Trương Dương có chút quái lạ, lầu hai một cửa hàng bình thường cũng là nơi buôn bán, không thể tưởng tượng được lại khóa kín, từ cánh cửa kính có thể nhìn thấy bên trong, cô gái quay lưng về phía hắn trong khi đang nhìn cái gì đó. Nhưng góc độ của Trương Dương không nhìn được cụ thể đó là đồ vật gì.

“ding-dong.....”

Dưới ngón tay xao động của Trương Dương cánh cửa kính phát ra thanh âm thật dễ nghe, cô gái hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, rồi tựa hồ bấm thiết bị điều khiển từ xa ở trên bàn. Cửa kính không chút tiếng động liền mở ra.

“Có chuyện gì không?” Cô gái tựa hồ không nhiều hứng thú, chỉ nhìn thoáng qua Trương Dương, rồi lại nhìn lên trên tường phía xa xa kia.

“Không có việc gì, không có việc gì, đến xem xem.....” Trương Dương cười gượng nói.

“Không có việc gì thì đi ra ngoài làm việc, bây giờ đang là giờ làm việc.” Cô gái trắng mắt liếc Trương Dương một cái. Không hề có trách móc gì đặc biệt. Hiển nhiên, bộ tác phẩm thư pháp mang đến tác dụng rất lớn.

“Nga.....a.....cái này..Này...Cái này là ai viết?”

Trương Dương thuận theo ánh mắt cô gái nhìn tới trên tường. Chỉ thấy trên tường có một bộ tác phẩm thư pháp, viết “Đại tần thiết giáp Như Vân”, lạc khoản cũng là “Vương Hào”.

Bộ thư pháp này và chữ viết của hắn lại giống nhau kinh người, đương nhiên, sự khác nhau trên phương diện kiểu chữ vẫn còn rất lớn, nhưng từ phong cách và sự hấp dẫn mà nhìn thì độ giống nhau cơ hồ đạt tới 90%, nếu bộ chữ này không phải ấn phẩm, hắn tuyệt đối sẽ cho rằng đây là bộ tác phẩm lúc đầu mình viết.

“Cha ta, người cha vĩ đại nhất trên thế giới!”

Về mặt cô gái đầy kiêu hãnh, thậm chí có phần dương dương tự đắc, trong nháy mắt, nàng lại khôi phục bộ dáng điệu ngoa thất thường.

Lại là một cô gái nhớ cha, Trương Dương thở dài nhìn cô gái đầu loang lổ đủ mọi màu sắc, nếu không có mái tóc lung tung lộn xộn này, thực sự là mười phần vẹn mười, Trương Dương nhìn về mặt đáng yêu của cô gái không khỏi có chút tiếc nuối.

“Tại sao là ấn phẩm?” Trương Dương nghĩ mãi không ra.

96. Chương 96. Mỹ Nữ Nghịch Súng

“Họ là ai?”

“Uy uy, chúng ta không phải quá quen thuộc đúng không, ta tại sao phải nói cho người?” Cô gái ‘hừ’ một tiếng rồi nói: “Còn nữa, người mặc dù viết được rất giống, nhưng kỳ thật vẫn còn kém rất xa, nếu người xem bộ chữ kia, người sẽ hiểu được ngay, với chỉ số IQ của người, ta rất khó giải thích với người, hừ!”

“Vậy vậy.....vậy....khái khái....Vậy tại sao người không để cho cha người vẽ lại một bản?”

“Uy....Người là một bậc thầy tiếp thị! Người là một nhà thư pháp! Cái đồ phiến toái nhà người, không cần hỏi những chuyện ngu ngốc như vậy có được không? Nếu ta có thể bảo cha ta viết, còn dùng người giúp đỡ ta viết sao? Đồ ngốc nghếch!” Cô gái không tức giận nói.

“Khái khái.....Vậy là vậy là....Đúng rồi, chỗ này không kinh doanh sao?”

Trương Dương dẫn mở trọng tâm vấn đề, nhìn không gian thật lớn này, không có cột nhà, không gian này chỉ ít phải hơn 200 m², trang thiết bị rất kỳ quái, treo rất nhiều quần áo, đồ trang trí cũng dựa theo thiết kế ở bên dưới, chỉ duy nhất không giống chính là, trong này còn một chiếc giường rộng hơn 2m, TV, điện thoại, máy tính...Mọi thứ cần thiết, nếu mang y phục này đi, càng giống phòng ngủ của một cô gái hơn.....

“Không kinh doanh, tại sao phải kinh doanh?” Cô gái bĩu môi nói.

“Nhưng....nhưng....”

“Không nhưng nhị gì cả, nơi này đều là bộ sưu tập tư nhân của ta, người bình thường mua không nổi đâu, cứ cho là như vậy đi.”

“A.....”

Trương Dương trừng mắt nhìn quần áo xung quanh, miệng há to đến nỗi không ngậm lại được. Điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi, y phục để trang trí hơn 200m2 không gian lại là bộ sưu tập của một người, nói cách khác, y phục này đều là một mình cô gái mặc....

“Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.” Cô gái nhìn chiếc đồng hồ tinh xảo trên cổ tay, chẳng thèm quan tâm đến bộ dạng kinh ngạc của Trương Dương, dẫn đầu đi xuống lầu.

“Ân ân.”

Trương Dương vừa đi vừa quay đầu lại nhìn. Thật quá chấn động, tử y phục một người cư nhiên có hơn 200m2!

Lúc Trương Dương đi đến lầu một, nhất thời lại ngẩn ngơ.

“Này.....này.....này cũng quá xá rồi.....Chỉ thấy, mấy đầu bếp đội mũ trắng đang dựng một cái bàn gấp cơm Tây bằng thủy tinh ra, sau đó rải một chiếc khăn trải bàn trắng tinh lên, cực kỳ cẩn thận đem thức ăn trong xe ăn đặt trên bàn, vẻ mặt nghiêm túc, động tác cẩn thận. Thậm chí mấy đầu bếp từ đầu đến cuối không dám ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Cuối cùng, mấy đầu bếp hoàn toàn dựa theo tiêu chuẩn khách sạn sắp xếp xong, ở chính giữa cắm một bông hoa hồng rồi lùi ra ngoài, trong khi rời khỏi, thuận tiện kéo cửa lại, treo trên đó một cái biển nhỏ màu đỏ: ‘tạm ngừng kinh doanh’ !

Hiển nhiên, những đầu bếp đã vô cùng quen thuộc nơi này, nếu không tuyệt đối sẽ không dám tự chủ trương treo cái biển lên.

“Kia.....Tại sao phải ăn ở trong cửa tiệm?” Trương Dương lắp bắp hỏi.

“Ta thích, ta không có tiền mời hai người trực ban, tự nhiên là ăn trong cửa hàng cho thuận tiện....Nhìn cái gì mà nhìn, ăn cơm đi!” Cô gái hung hăng trừng mắt với Trương Dương đang từ phía trước đi tới.

Trương Dương thiếu chút nữa ngã ngửa. Không có tiền mời hai người trực ban, cái này cũng là lý do?

Trương Dương mặc dù chưa được ăn cái gì sơn hào hải vị, nhưng khi làm thuê ở quán cafe đã từng nghe qua, chính là, bữa cơm sang trọng đẹp đẻ này mời thêm hơn mười người nữa ăn cũng đủ.

“A.....ha ha.....ăn cơm thôi...”

Trương Dương đột nhiên tỉnh lại, lập tức bước tới trước bàn cơm Tây. Ngồi xuống bưng bát cơm mảnh liệt xối....

Đột nhiên, Trương Dương cảm giác bầu không khí có phần quái dị, tại sao đều đứng cả? Tại sao đều không ăn?

“Khái khái...” Trương Dương vất vả nuốt cơm xuống cổ họng. “Liễu Âm, các người tại sao không ăn?” Lúc này Trương Dương mới phát hiện, tất cả mọi người đều đang nhìn hắn.

“Đó là vị trí của tiểu thư.” Liễu Âm quét mắt sang cô gái, dè dặt nói.

“Tại sao?” Trương Dương có chút không phản ứng kịp.

“Đó là ghế đầu.”

Trương Dương thở dài một hơi, đặt bát cơm xuống rồi nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài cửa....

“Người đi đâu thế?” Cô gái sững sốt.

“Không ăn nữa, các người ăn đi, ta ra bên ngoài ăn, lúc nữa sẽ tới làm.”

Trương Dương kéo mở cánh cửa kính đi ra bên ngoài, không thèm hướng đến các nàng giải thích, ăn cơm, nhất thiết phải ngồi ghế đầu, đặc biệt khi cùng nữ nhân ăn cơm, càng phải ngồi ở ghế đầu. Đây là mẹ của Trương Dương dạy như vậy từ nhỏ.

Hiển nhiên, ăn cơm ở chỗ này ghế đầu không tới lượt hắn, nếu không thể ngồi, vậy không ăn cũng được.

Trương Dương là một người có tính cách rất phức tạp, thậm chí có thể nói là quái dị, rất nhiều chuyện ở trong đầu đã hình thành lên một khuôn mẫu cố định, cũng trở thành đường biên ngang của hắn, giống như hắn và Tiêu Di Nhiên cùng nhau ăn cơm, tuyệt đối sẽ không vì Tiêu Di Nhiên mà lấy cơm, đây chính là đường biên ngang.

Sau khi Trương Dương tốn mười nguyên ăn một bữa cơm hộp mười nguyên đảm bảo no bụng trong một con hẻm cạnh đường bộ xong, để chịu đến nỗi cả người vô lực, thoải mái a, đúng là một mình ăn cơm thật dễ chịu, ***, cùng đám đàn bà ăn cơm đúng là lắm điều, còn cướp ghế đầu của đại gia, mịa!

Trương Dương từ trên chiếc ghế dài đứng lên, xoa xoa cái bụng phình to, hướng đến ‘Quý tộc thành’ chậm chạp đi tới, đương nhiên, hắn tự nhiên không biết, đại thẩm bán cơm hộp đã nhớ rất kỹ càn bộ dạng của hắn, hơn nữa bộ dáng còn đau lòng thê thốt, ngày mai tên tiểu tử ăn mặc ra vẻ đàn hoàng này trở lại ăn cơm nhất định phải thu mười năm nguyên mới đủ.....

Lúc này, sắc trời đã trở lên ảm đạm, tháng mười không thể so với mùa hè, lúc sáu giờ chiều sắc trời đã bắt đầu u ám rồi.

Lúc Trương Dương đi vào ‘Quý tộc thành’, mấy đầu bếp lại mang theo mấy cái giỏ đến thu dọn bát đĩa, thuận tiện đem cái bàn gấp thủy tinh đặt vào trong căn phòng để đồ lặt vặt phía sau quầy lễ tân.

“Người tại sao không ăn cơm ở đây?” Trương Dương vừa đi tới, cô gái liền trực tiếp hỏi ngay.

“Ta không cần nói có được không?”

“Hừ.....Không nói thì không nói, ai thèm.” Cô gái lại lạnh lợi hoạt bát lên trên lầu, nhìn vóc dáng lả lướt nhấp nhô, còn lộ ra đoạn chân trắng như tuyết, Trương Dương tâm thần run rẩy, cảm giác như mũi nóng lên, không tốt, chảy máu mũi rồi.....

Trương Dương vừa vội vàng che cái mũi lại vừa lo, may mắn thay, chỉ là nhiệt huyết xông lên đầu.

“Sắc lang, hừ!” Trương Dương đâu biết rằng, tất cả vẻ mặt của hắn đều rơi vào trong mắt của Liễu Ám.

“Khái khái.....” Trương Dương xấu hổ cười.

Buổi tối ‘Quý tộc thành’ kinh doanh tới chín giờ, trong lúc này, Trương Dương lại thành công làm ra hai cuộc giao dịch, mặc dù mức kinh doanh còn không đủ năm vạn, nhưng điều này làm Trương Dương như được tiêm thuốc trợ tim, bây giờ cái Trương Dương cần nhất chính là lòng tin. Mà hôm nay ba lần giao dịch thành công đều hoàn toàn vì thủ đoạn tiếp thị mua bán xuất sắc của hắn.

Chân chính xây dựng lên vị trí trong “Quý tộc thành” là hai lần giao dịch vào buổi tối, bởi vì, đây là hai vị khách nữ, hơn nữa, là nhận giúp hai nhân viên khác hoàn thành quá trình mua bán.

Trương Dương phối hợp từ màu sắc, y phục ra làm sao mới có thể tôn lên vóc người nữ nhân tốt hơn, nhấn mạnh đối với sự thưởng thức, như thế nào để cho da tay mình và y phục phối hợp. Toàn bộ tất cả đều được phối bày dưới tri thức phong phú tích lũy được và kỹ xảo tiếp thị.

Mức kinh doanh ngày hôm nay đã có rất nhiều lợi nhuận!

Về mặt trong ‘Quý tộc thành’ đều vui vẻ phấn khởi, ai cũng không nguyện ý chứng kiến nơi mình làm việc trường kỳ bị lỗ vốn.

Cuối cùng, cũng hết giờ làm rồi!

Trương Dương thở ra một hơi thật dài. Hắn cả ngày trông mong chính là lúc này, trên người Lưu Bư có đúng mười nguyên đại dương, vạn nhất nếu lại nghịch súng, phỏng chừng phải đối bụng rồi.

“Liễu Ám muội muội, giúp ta kết toán sổ sách một lần có được không?” Trương Dương tác phong nhanh nhẹn đi tới trước mặt Liễu Ám nói.

“Ai là muội muội của ngươi..” Nhìn thấy Trương Dương nở nụ cười mê người, Liễu Ám một trận mơ màng, trống ngực đập thình thịch.

“Sắp hết giờ làm rồi. Mỹ nữ, ta còn chờ lấy tiền để sử dụng đây.” Trương Dương cười nhỉnh nói.

“Ai là mỹ nữ, ta không có quyền, người phải tìm tiểu thư ký tên.” Chúng kiến về mặt nịnh bợ của Trương Dương, Liễu Ám nhất thời nhú mày.

“Nga.....”

Trương Dương không cách nào khác, lại đi lên trên lầu, nếu đã cần chữ ký của cô gái, thì chắc hẳn quần đốc cũng không làm chủ được.

Kỳ quái, cửa thì không nói đến, nhưng mặt trước cửa kính có một rèm che màu vàng nhạt, nhìn không thấy bên trong.

“A....”

“A.....”

Vô Tình

Lúc Trương Dương vạch rèm cửa ra, nhất thời ngây ngốc, cả đầu trống rỗng, chỉ thấy cô gái đang ở trong phòng thay y phục, xuyên qua lớp nội y, da thịt trắng muốt tựa như bảo thạch chói mắt, cơ hồ ngay lập tức, cô gái sợ hãi phát ra một tiếng thét chói tai.

Nghe thấy tiếng thét, gần như là bản năng, Trương Dương quay người lại, trống ngực đập “thình thịch, thình thịch”, thân thể vừa rồi tạo cho hắn một sự rung động quá lớn, đây là lần đầu tiên ở một khoảng cách gần như thế nhìn thấy cơ thể nữ nhân, mặc dù hắn trước kia thường xuyên dùng máy ảnh kỹ thuật số nhìn trộm, nhưng máy ảnh kém chất lượng chắc chắn không cách nào cùng với lúc này so sánh được.

“Còn không đi ra!” Cô gái lớn tiếng quát, trong thanh âm tràn ngập sát khí nồng đậm.

“Ta ta.....Yến tử, ta tìm người có chuyện.....ta.....Ta cái gì cũng chưa nhìn thấy, người cũng mặc y phục rồi mà, ta chưa thấy gì a.....” Trương Dương về mặt than khóc nói.

“Mặc y phục gì?”

“Nội y màu hồng nhạt.....”

“Trương Dương, ta phải giết người.....giết người...” Cô gái hỗn hển nói.

“Ta thật sự cái gì đều không thấy.” Thanh âm Trương Dương tràn ngập oan uổng.

“Người người.....Người còn muốn được nhìn thấy cái gì nữa.....Quay đầu lại, ta mặc y phục!”

Sau khi Trương Dương quay đầu lại, đầu tiên đập vào trong mắt chính là vẻ mặt băng lạnh, trong đôi mắt thanh tú tràn ngập sát khí khiến cho người ta cảm thấy áp lực, đây là bộ mặt thành thực cùng với bộ mặt ngây ngô không tương xứng chút nào, phẳng phất, trong nháy mắt, cô gái liền biến thành một ma vương giết người hung tợn.

Cả người Trương Dương phát lạnh, các thớ thịt của thân thể đột nhiên căng ra, hắn cảm giác được một sự nguy hiểm cực độ, sự nguy hiểm này giống như trong lúc hắn chạy trốn gặp phải, thân thể Trương Dương co lại, tựa như một con báo đang đi săn mồi, giác quan hắn bắt đầu ngưng trọng, đôi mắt hắn trở lên sắc bén, vẻ mặt hèn mọn bị ối bị thay thế bởi sự lãnh khốc, vô tình.....

Nguy hiểm làm cho người ta biến hóa!

Mà trong cùng một lúc, hai người đều biến hóa.....

Hai ánh mắt giao nhau ở trong không trung, tựa như có tia lửa bốc cháy, áp lực trong không trung lên tới đỉnh điểm, hai người đều nhìn đối phương, không dám buông lỏng chút nào. Thân thể không dám động, chân không dám rời, tay không dám đưa, thậm chí, ngay cả con mắt đều không dám chớp một lần.

“Đông đông....” Một thanh âm chạy nhanh lên trên lầu, thanh âm tựa như trống trận, đánh vào trái tim bọn họ.

“Tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?” Liễu Ám vọt người tới, tiếng thét chói tai của cô gái đã kinh động đến nàng.

Đột nhiên, khí tức khản trương dồn dập lúc vừa rồi đã tan thành mây khói.

“Không có việc gì, người đi ra ngoài đi.” Cô gái ngồi trên ghế sofa, nhàn nhạt nói.

“Nga.....” Liễu Âm liếc qua khoảng cách giữa hai người, tựa hồ không phát sinh chuyện gì, lúc này mới an tâm đi xuống lầu.

“Ta không phải cố ý.” Trương Dương chậm rãi đi tới phía đối diện cô gái rồi ngồi xuống.

“Ta biết, nếu người cố ý, người đã biến thành một cỗ thi thể rồi, người dù có lợi hại hơn đi nữa, liệu người có thể nhanh hơn được súng?” Cô gái “hừ” một tiếng, từ dưới sofa rút ra một khẩu súng lục tung lên không trung một cái.

“A.....”

Trương Dương giống như chạm phải điện từ trên sofa nhảy ra ngoài.

“Ta nói cẩn nãi nãi người, món đồ này không nghịch được đâu, người đừng cầm trên tay có được không, cướp cò thì không hay chút nào đâu.”

“Hừ, lúc ta chơi súng người vẫn còn đang bú sữa mẹ!” Tay cô gái du đưa, khẩu súng ở giữa bàn tay xoay vài vòng, vô cùng lưu loát tự nhiên.

“Àn, người giỏi, người lợi hại. Ta chịu thua rồi, người trước tiên bỏ nó xuống có được không, người là thần súng, là thánh súng.....”

“Đồ chết nhất!” Cô gái trắng mắt liếc Trương Dương một cái, tay nhoáng lên một cái, đã không thấy bóng dáng khẩu súng đâu. “Đúng rồi, người biết võ công?”

“Người biết võ công?” Trương Dương con mắt sáng ngời.

“Không biết, một cô gái học võ công làm gì. Chỉ có nam nhân các người thích như vậy, một thân bắp thịt lồi lõm gồ ghề, khó coi muốn chết, hừ!”

Trương Dương một trận mồ hôi như thác, một cô gái sử dụng súng chẳng hề đẹp mắt? Đương nhiên, Trương Dương không dám nói ra, để cho mỹ nữ này mất hứng rồi cho hắn một súng vậy thì không ổn chút nào.

“Uy uy, là ta hỏi người mà!” Cô gái bất mãn lại móc súng ra, móc lớn vồn trên đầu ngón tay, nhìn thấy thể trên trán Trương Dương đầy mồ hôi.

“Ta....Ta không biết võ công.....”

“Hừ, người gạt người, ta cảm giác được người khẳng định biết võ công, khí tức ca ca ta tản phát ra với người giống nhau, bất quá, ca ca ta so với người mạnh gấp trăm lần.”

“Ca ca người, thật vậy à? Người có thể giới thiệu ta cho ca ca người biết được không?” Trương Dương mừng rỡ, hắn hiện tại đúng là cần tìm một cao thủ biết võ công chân chính, nếu như ca ca của cô gái thực sự có thể tản phát ra khí tức mạnh gấp trăm lần so với mình, vậy thì tuyệt đối là cao thủ, cho dù là cô gái có hơi khoa trương, nhưng hai ba mươi lần hắn là cũng rất lợi hại rồi! Đương nhiên, quan trọng nhất chỉ cần biết là được rồi.

Trương Dương bây giờ đối với tu luyện võ thuật tựa như người mù cưỡi ngựa mù, không có chút đầu mối.

“Có thể, đương nhiên có thể, bất quá, ta nhớ lần ta thấy hắn gần nhất là vào ba năm trước, khi đó ta mới mười sáu tuổi, hi hi....”

“Được rồi, có cơ hội nhất định sẽ để cho các người biết nhau, hắn thương ta nhất mà.” Trên mặt cô gái nở nụ cười ngây thơ, ai ngờ được nàng vừa rồi còn cầm khẩu súng giết người như món đồ chơi.

“Àn ân, cảm ơn , cảm ơn.”

“Nói mau, sắp hết giờ làm rồi, mẹ ta đang chờ ta về nhà, có chuyện gì, nói nhanh lên.” Cô gái nhìn đồng hồ một cái, không kiên nhẫn được nói.

“Ta muốn.....hắc hắc.....Ta muốn lấy phần trăm khấu trừ...”

“Nga.....Được! Đi xuống kết sổ” Cô gái đổi lại cũng rất sáng khoái.

“Tiểu thanh muội muội, giúp Trương Dương kết sổ!” Sau khi cô gái và Trương Dương xuống lầu liền nói với muội muội quầy lễ tân..

“Nga....” Tiểu cô nương thu ngân sau một hồi gõ bàn phím, rất nhanh liền tính ra kết quả, “Mức kinh doanh của Trương Dương hôm nay là hai trăm linh năm ngàn nguyên, dựa theo khấu trừ phần trăm là 5% thì là một vạn linh.....Nga, tổng khấu trừ được chia, mình hẳn được chia hẳn là bảy ngàn hai trăm.....”

“A.....Nhiều như vậy sao?” Cô gái không khỏi sửng sốt, kinh ngạc nhìn Trương Dương nói: “Thực sự là bậc thầy tiếp thị a!”

“Hắc hắc, chê cười rồi, chê cười rồi.....” Trương Dương chỉ có thể cười xòa, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu a!

“Nga, tính xem đồ trên người hẳn bao nhiêu tiền, giảm giá thấp nhất cho hẳn nha....”

“Uy uy.....Quần áo này là ta mượn để mặc, ta lập tức cởi ra đây.....”

Trương Dương lập tức cảm thấy không ổn, đáng tiếc, thấy cô gái không thèm nhìn hẳn, đành dài cổ chờ Tiểu Thanh cô nương tính toán.

“Đồ tây, áo sơ mi, thắt lưng, giày da, tất.....Tổng trị giá là một trăm ba năm ngàn, sau khi giảm giá là một trăm linh tư ngàn....”

“Ân, vậy tính xem, trừ hết tiền thưởng của hẳn còn lại bao nhiêu tiền?”

“Vẫn còn thiếu chín vạn sáu ngàn tám.....”

“Ân, Trương Dương, còn nợ chín vạn tám, trước tiên lĩnh một ngàn hai, số còn lại từ từ hoàn trả.....”

“Nhưng.....nhưng...” Trương Dương cúi đầu xoa bộ y phục tốn hơn mười vạn mà khóc không ra nước mắt.

“Uy Uy, người thực sự sẽ không cho rằng y phục giày này còn có thể trả lại hay sao? Nơi này của ta là cửa tiệm hàng xa xỉ, không phải chợ loại 2, lão Đại, người có nhằm hay không.....”

Cô gái hung hăng huých đầu Trương Dương một cái sau đó liền rời đi không thèm quay đầu lại, mùi nước hoa lưu lại trong không trung cũng không biết là nhãn hiệu gì, đáng tiếc, Trương Dương đầu còn tâm tư để thưởng thức, hẳn đang đau lòng về bộ y phục hơn mười vạn này, không biết Lưu Bưu biết được sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Trương Dương than thở lĩnh một ngàn hai trăm nguyên từ quầy lễ tân, viết giấy nợ, mặc dù tiền này đối với hẳn bây giờ mà nói là một khoản lớn, nhưng so sánh với bộ y phục, một ngàn hai này cơ hồ có thể không tính.

“Trương Dương, xin lỗi nha, ta cũng không có biện pháp, tiểu thư không dễ dàng kiếm được tiền, khẳng định có chút xiu không phải, người cũng biết, cửa tiệm này mở đã hơn một năm, cũng lỗ vốn hai ngàn vạn, bình thường cũng rất khó bán được một bộ y phục.” Liễu Âm thấy Trương Dương cúi đầu ủ rũ, không nhìn được an ủi giải thích.

“Ân.....Được rồi, cửa tiệm này đều là do tiểu thư quản lý sao? Tại sao Yến di lại mặc kệ vậy?”

“Đây là quà sinh nhật của Yến di tặng nàng khi nàng mười tám tuổi, lúc ấy tiểu thư không nên tự mình quản lý, hơn nữa cùng với Yến di lập ba điều quy ước, không cho phép hỏi đến cửa tiệm này....Đáng thương a.....Tiền vốn riêng của tiểu thư cũng may mà còn xấp xỉ, ta đoán nhiều nhất còn có thể chống đỡ một năm, Trương Dương, người là bậc thầy tiếp thị, người phải giúp tiểu thư nghĩ ra biện pháp, nàng rất tốt, bình thường đối với chúng ta rất tốt, có khó khăn gì đều giải quyết giúp chúng ta, nàng thực sự rất đáng thương...” Liễu Âm giữ chặt tay Trương Dương mà cầu xin.

“Ân ân.....”

Sau khi Trương Dương đi ra ngoài cửa, hận không được quay lên trời chửi to một trận, **! Đáng thương, còn đáng thương! Quà sinh nhật là một cửa tiệm xa xỉ bỏ vốn trên ỨC, **!

Lỗ hai ngàn vạn mới mất một nửa tiền vốn riêng! **! Còn đáng thương.....

Đây là xã hội và gia đình gì a.....

Lão Thiên cũng quá bất công rồi, ***, mình còn phải vì ba bữa cơm mà bôn ba, người ta lại vẫn lo lắng tiền vốn riêng của mình sẽ thiếu hụt, **!

Sau khi đưa lão Thiên ra cường gian không biết bao nhiêu lần, tâm tình của Trương Dương tốt hơn nhiều, nắm chặt hơn ngàn đại dương trong tay, Trương Dương cảm giác toàn thân đều đáng ghét.

Hắc hắc, phải để cho Bưư ca của chúng ta mở to mắt ra, phải cho hắn biết cái gì mới là y phục giá cao, cái gì mới gọi là thưởng thức!

Trương Dương trên đường vừa đi vừa vuốt bộ đồ Tây đắt tiền của mình, đôi mắt nhìn chăm chăm mặt đường, sợ bị rải đinh, đá vào tảng đá, ngón chân bị đá rách cũng vô tư, máu chót là đôi giày da cá sấu hơn một vạn hai này a.....

97. Chương 97. Phá Thân Xử Nam Của Người

Bây giờ, là lúc để truy lạc!

Bây giờ, là lúc ăn chơi xa xỉ!

Bây giờ, là lúc quần ma loạn vũ !

Trong công viên lúc này hẳn là rất yên tĩnh, sương mù che phủ, hoặc ngẫu nhiên có vài đôi tình nhân trốn ở xó xỉnh dưới gốc cây làm vài chuyện xấu xa, nhưng cũng không phá đi sự yên tĩnh của công viên.

Nhưng hiện tại trong công viên tựa hồ không yên ổn!

Khi Trương Dương cẩn thận xuyên qua bao nhiêu cây cối hoa cỏ giả sơn đi tới bãi cỏ, bị quang cảnh trước mắt làm cho sợ đến ngây người.

Trên bãi cỏ có mấy đứa nhỏ 15-16 tuổi đang vây quanh một người to lớn, ngồi trên mặt đất, dựa vào ánh trăng mờ mờ có thể thấy, trên mặt đất rải đầy thức ăn, có nước sốt thịt bò, nước sốt vịt, còn có hạt đậu phộng cùng vài đồ khác, trên bãi cỏ còn đặt chõng chất vài chai rượu bia các loại.

Mà một mình Lưu Bưư đại mã kim đao ngồi trên ghế dài, đang gặm một chiếc đùi gà, bộ dáng tựa như một con khỉ già mang theo một đám khỉ con mở tiệc, Trương Dương đi tới hắn cũng không phát hiện ra, đương nhiên, chủ yếu là Trương Dương thay một thân y phục, Lưu Bưư sao có thể chú ý tới.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Một tiểu tử uống rượu say đến bí tỉ, xách theo một chai rượu nghiêng ngả đứng lên, sau khi đứng lên thân thể còn lắc qua trái đưa qua phải, bắt quá, điệu bộ như thể nếu Trương Dương hỏi đáp không tốt thì hắn sẽ thẳng tay vung cái chai nện vào đầu Trương Dương.

“Tiểu Lục, đó là huynh đệ của ta!”

Không đợi Trương Dương mở miệng, Lưu Bưư đã nhận ra Trương Dương, vội vàng hô.

“Đại ca, xin lỗi đại ca. Ta không biết, đến đây, cùng uống rượu nào.” Tiểu tử tên gọi Tiểu Lục từ kia giật mình một cái, lập tức thanh tỉnh lại, vội vàng khom lưng cầm lấy chai rượu về mặt mình hót đưa tới trước mặt Trương Dương.

“Uy uy, người làm cái quái gì vậy?”

Trương Dương đẩy tên Tiểu Lục từ kia ra, sợ rượu dính vào bộ Veston đắt tiền của mình, rồi bước tới trước mặt Lưu Bưư.

“Chả cái quái gì cả. Đây là tiểu đệ hôm nay ta thu được, đến đây, huynh đệ, trước tiên cầm cái đùi gà.....” Lưu Bư ha ha cười to nắm lấy bắp vai Trương Dương, một tay cầm một cái đùi gà từ trên ghế đi tới đùi cho Trương Dương.

“A....”

Trương Dương giống như chạm phải điện mãnh liệt lùi ra sau một bước. Nhưng đã chậm, bàn tay bóng nhẫy sáng loáng của Lưu Bư đã lưu lại trên vai Trương Dương một vết bẩn thật lớn.....

“Người làm gì vậy?” Lưu Bư ngạc nhiên nhìn Trương Dương.

“Mịa, đi, đi trước đây...” Trương Dương hốt hển liếc qua đồng lộn xộn đầy đất, xem ra chỗ này không thể nán lại được, bằng không, bộ Veston hơn mười vạn này khó gìn giữ được.

“Các huynh đệ uống từ từ, đại ca ta trước tiên phải đi tới khách sạn 5 sao ngủ một đêm. Có chuyện gì cứ đánh tin cho ta là được.....” Lưu Bư thấy Trương Dương nhảy ra xa xa, không còn cách nào khác, đành đứng dậy.

“Đại ca đi thông thả.”

“Đại ca đi mạnh khỏe...”

“Bư ca, nhớ kỹ ngày mai giúp ta giáo huấn tên béo kia một chút nha!”

“Ân ân. Được rồi, ta nhất định sẽ đánh cho hắn răng rơi đầy đất.....”

Sau một hồi huyền não âm ỉ, hai người cuối cùng cũng rời khỏi công viên.

“Người lấy tin tức ở đâu?” Trương Dương vẽ mặt nghi hoặc, bởi vì, hắn vừa rồi nghe thấy Lưu Bư bảo đứa nhỏ đánh tin cho hắn.

“Hắc hắc, bọn chúng đưa cho ta. Nói là để tiện liên lạc với ta.” Lưu Bư khắp khiễng chân đi cạnh người Trương Dương, đắc ý cười nói.

Mãi đến nửa giờ sau, Trương Dương mới sáng tỏ được sự tình, nguyên lai, Lưu Bư ở trong công viên quá nhàn rồi, đúng như Trương Dương dự đoán, gần mười nguyên trên người tên này đều để mua súng, trợ giúp cho lão thái thái trong công viên hết cả rồi.

Tiền không có, buổi trưa Trương Dương không có trở lại công viên, Lưu Bư lại hành nghề cũ của hắn, khắp khiễng chân tới một trường trung học cơ sở ở phụ cận tìm kiếm mục tiêu, bắt nạt học sinh chính là việc hắn thông thạo, mặc dù chân hắn khắp khiễng, nhưng muốn bắt nạt mấy học sinh trung học nhất định không thành vấn đề.

Rất nhanh, Lưu Bư tìm được một tiểu tử cả người đều là dây xích lỏng ngoằng , Lưu Bư ức hiếp người tự nhiên là có một loại tâm đắc của hắn, tìm được một đứa nhỏ thích lêu lổng thể này có một chỗ tốt, đó chính là đứa nhỏ này tuyệt đối sẽ không báo án, bởi vì, đứa trẻ loại này chính mình còn hư hỏng, hơn nữa trong trường học có lực ảnh hưởng nhất định, bị người khác ức hiếp phần lớn đều sẽ nhẫn nhịn, nếu báo án bị người khác biết được, chẳng phải là chính mình sẽ rất mất mặt sao?

Lưu Bư đi tới vung tay bạt tai một cái, làm tên tiểu tử như bị ném vào trong sương mù, chẳng hiểu mô tê gì cả, sau khi con dao gọt hoa quả đặt trên cổ tên đó, tiểu tử vẽ mặt kiêu ngạo cứng đầu cứng cổ ngay lập tức trở nên mềm nhũn, tất cả tiền trên người đều mang ra....

Cầm tiền, Lưu Bư bảo tiểu tử này úp mặt vào tường đứng hát quốc ca, năm phút sau mới cho phép quay đầu lại. Ngay khi Lưu Bư khắp khiễng chân chuẩn bị rời đi, tiểu tử kia không ngờ bắt đầu mua chuộc Lưu Bư, hỏi Lưu Bư có đúng là cần tiền hay không, nếu như chỉ cần tiền, hắn có biện pháp làm cho Lưu Bư có thể kiếm được tiền.

Lực hấp dẫn này đối với kẻ kinh tế đang túng bấn như Lưu Bư mà nói thì thật sự là quá lớn, đương nhiên, chủ yếu là tên khốn Lưu Bư này cũng không có đặt một học sinh trung học ở trong lòng, Bư ca hắn qua cầu so với đứa trẻ này đi đường còn nhiều hơn, ăn muối so với hắn ăn cơm còn nhiều hơn, muốn ở trước mặt Bư ca hắn giở trò bịp bợm, khác nào trước mặt Quan Công sử dụng đại đao, đúng là không muốn sống nữa rồi!

Rất nhanh, Lưu Bư biết rất rõ ràng tình hình.

Nguyên lai, tiểu tử trong trường học là một tiểu bá vương, rất được hoan nghênh, nhưng gần đây nhất ở trong trường mặt khác lại dính líu tới vài học sinh hư hỏng lớp trên ở bên ngoài, không có việc gì liền tìm hắn gây phiền toái, bây giờ, uy vọng của hắn trong trường ngày càng giảm xuống, đã xấu tới mức không thể xuống thấp hơn nữa.

Cái nào có thể nhẫn thì nhẫn, không nhẫn được thì thôi!

Hai kẻ tương đầu ý hợp, rất nhanh liền đạt thành hi con dao gp nghị, hơn nữa còn đàm phán như thế nào hợp tác, tên tiểu bá vương trường học này liền mời một đám huynh đệ của mình hướng bọn địch nhân tuyên chiến.

Sau đó, chuyện liền đơn giản hơn....

“Như thế nào?”

Trương Dương nghe Lưu Bư nói, trái tim đều đập liên hồi, nếu chân của Lưu Bư bình phục, hắn tự nhiên không cần lo lắng, với sự dũng mãnh vô địch khí phách tận trời của Bư ca, dẹp vài tên côn đồ cũng không quá khó khăn, nhưng hiện tại chân Lưu Bư còn đang khép khiễng, khó khăn tự nhiên là tăng thêm gấp bội. Huống chi, những đứa trẻ bây giờ có thể không phải đàn thuần thiện lương như những đứa trẻ ngày trước nữa, hử ra một tí là dao bầu gây gộc chính tề xuất trận, các loại dao kéo quần chế của cơ quan công an bọn chúng đều có, nếu đụng chạm ghê gớm hơn, còn có thể lôi ra vài khẩu súng.

Trương Dương ở trường học đã từng chứng kiến một lần cuộc ẩu đả quy mô lớn của học sinh. Hai bên đều cầm vũ khí dài, có gậy sắt, có dao bầu, ngoài ra còn có một loại dao bầu mặt sau còn gắn lên hai cái ống nước, loại dao kéo này lực sát thương rất kinh người, bộ dáng cũng có sát khí dị thường, rất dễ tạo thành lực uy hiếp cho đối thủ.

Cảnh máu thịt bay tứ tung kia Trương Dương nhớ kỹ cả đời, phảng phất như là một chiến trường cổ đại, mỗi một người đều chém giết đến đỏ rực mắt.

Hơn nữa, Trương Dương còn biết, tên học sinh cấp dưới bị Lưu Bư dọa dẫm đã bị đối phương chém hai đao, đứa nhỏ sợ Lưu Bư trả thù, đã chạy trốn ngay trong đêm rồi.

Nếu hỏi giang hồ là gì, rất nhiều khi, trong trường học càng giống giang hồ hơn!

Đó là một loại khác tương tự giang hồ, không có mục đích gì cả. Phần lớn đều vì một chút mặt mũi sĩ diện hào, giống như danh xưng thiên hạ đệ nhất trong tiểu thuyết võ hiệp, ai cũng muốn đạt được, nhưng trên thực tế thì không có chỗ nào tốt, hoàn toàn là hư danh.

Khiến cho học sinh sợ hãi nhất chính là lưu manh trong trường học và lưu manh ngoài xã hội liên hợp lại một chỗ chèn ép học sinh. Dù sao giữa học sinh và học sinh rất khó bộc phát cuộc ẩu đả vũ khí quy mô lớn thật sự, sau đó có thể lực bên ngoài nhúng tay vào, hứng thú lập tức liền thay đổi.

“Ta nói Trương Dương ngươi, chẳng nhẽ còn chưa tin bản lãnh của Bư ca ta, một đám con nít, cứ nhiên còn dùng loại vũ khí sắc nhọn đánh nhau, cũng may lão tử tức trí đa mưu, nếu không, có thể đã thực sự thảm rồi.....”

Miệng Lưu Bư nói ra nhẹ nhàng, nhưng trái tim Trương Dương lại đập liên hồi, nguyên lai, đối phương mời rất nhiều tên côn đồ ngoài xã hội, đây đủ vũ khí dài ngắn, Lưu Bư vừa nhìn được tình cảnh này, chân thiếu chút nữa cũng mềm ra, mà đội ngũ trên tay cầm vài con dao nhỏ hắn mang theo, đi theo sau xa xa Lưu Bư, Lưu Bư có thể khẳng định, chỉ cần có chút biến động nhỏ nào, đám vương bát đần kia lập tức sẽ chạy mất dép, phá vỡ kỷ lục chạy đường dài của Olympic.

Nói trắng ra, đám vương bát đần kia chính là để cho hắn tới làm bia đỡ đạn.

Theo tính toán của tên tiểu bá vương kia, nếu Lưu Bư thắng, hắn tự nhiên sẽ có mặt mũi, nếu thua, hắn cũng báo thù được việc bị Lưu Bư trấn lột.

Vào bước đường cùng này, không thể không đánh! Lúc này nếu nửa đường rút lui, có lẽ sẽ bị chúng chém đến chết, dù sao, đám vương bát đần kia còn có thể chạy, mà hắn khép khiễng, chạy cũng không thoát được.

Lưu Bưư kiên trì tới cùng, vẻ mặt sáng lạn khắp khiêng chân đi tới đương đầu với đám ở đối diện kia, đối phương thấy Lưu Bưư khắp khiêng chân, trên mặt nở nụ cười vô hại, tưởng rằng Lưu Bưư đến nhận lỗi, biết được vậy nên sau khi Lưu Bưư tới gần, ngay lập tức một phát nắm lấy tóc tên đầu sỏ, đưa con dao gọt hoa quả sắc bén kề lên cổ đứa nhỏ.....

Sau đó, sự tình liền đơn giản rồi.

Khi Lưu Bưư cán vài dao trên cánh tay huynh đệ của chúng, sau đó cả người đầy máu, đám người lập tức tản ra như chim vỡ tổ, dù sao, bọn chúng chỉ là trẻ con, trơ mắt nhìn vẻ mặt dữ tợn cười hô hố của Lưu Bưư từng đao từng đao ép xuống, tạo thành một hình tượng vô cùng tàn khốc.....

Đương nhiên, loại thủ đoạn này của Lưu Bưư cũng chỉ có thể dọa đám học sinh, còn đối với nhân vật giang hồ thực sự đã trải qua sóng to gió lớn cơ hồ không có chút tác dụng nào, học sinh dù sao cũng là học sinh, lưu manh chân chính so với bọn học sinh dưới tình huống mê muội đầu óc thì tàn nhẫn hơn nhiều, Lưu Bưư phi thường rõ ràng đạo lý này, muốn giải quyết đám học sinh này, đầu tiên phải dùng khí thế dọa chúng, nếu không, hần hôm nay không chết cũng phải dính trên mười đao.

Lưu Bưư mặc dù là sinh viên, nhưng hần và mấy đứa nhỏ này chênh lệch nhau gần năm tuổi, quan trọng chính là, hần và mấy đứa nhỏ này trên bản chất có chút khác nhau, Lưu Bưư đã trải qua vài lần truy đuổi tàn khốc, cũng tận mắt chứng kiến đại ca hần chết trước mặt mình, vô luận là từ lý luận cùng thực tế mà nói, tâm tính của Lưu Bưư đã trở nên tàn nhẫn dị thường.

Cuối cùng, Lưu Bưư uy hiếp một câu: “Nếu như người dám báo án, sau khi ta ra khỏi sẽ tìm cách giết chết người, khoét một đao trên đầu người, khoét một đao vào tim người, cứ thử xem!”

Lưu Bưư đơn thương độc mã tiến vào hậu phương quân địch, thu được thắng lợi hoàn toàn!

Đến lúc này, Lưu Bưư đã trở thành thần tượng của đám côn đồ trong trường học, đầu tiên, vì tạ ơn Lưu Bưư, đám côn đồ cơ hồ đều đem tất cả tiền bạc tới cống hiến, đương nhiên, Lưu Bưư vì việc dùng ít thì lâu hết (nvt: té thủy trường lưu), giành được hảo cảm của đám côn đồ này, lập tức lấy ra phần lớn tiền cử hành một buổi liên hoan chè chén long trọng.....Sau đó, Trương Dương liền tới.....

Nghe Lưu Bưư nói xong, Trương Dương trợn mắt há mồm.

Đây quả thực là một truyền kỳ,***.Bưư ca đúng là Bưư ca, khắp khiêng chân cũng có thể đại sát tứ phương !

“Ấn. Đi thôi, huynh đệ, hôm nay chúng ta ở lại một khách sạn 5 sao, Bưư ca ta mời khách!” Lưu Bưư ha ha cười to, tay vung lên, tựa như tướng quân chỉ huy thiên quân vạn mã, uy phong lẫm liệt, nhìn ngó xung quanh, sinh ra uy lực mãnh liệt!

“Người còn bao nhiêu tiền?” Trương Dương không khỏi ngần ngại.

“Hơn hai ngàn,***, tỉnh thành đúng là tỉnh thành a, học sinh đều kẻ lắm tiền!” Lưu Bưư hùng hùng hổ hổ, tựa hồ trong lòng rất bất bình với đám học sinh trung học cơ bản có tiền hơn so với hần.

“Được, ở lại khách sạn, ha ha....” Trương Dương lập tức giơ tay đồng ý, dù sao cũng không phải tiền của mình, không phải mất một chút nào cả.

Tuy nhiên, hai người ở trong tỉnh thành đi lại không ngớt hết cả một giờ, đừng nói là 5 sao, ngay cả 3 sao bọn họ đều không cách nào bước vào, bởi vì bọn họ không có chứng minh thư và giấy tờ chứng minh thân phận của bọn họ, cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là tìm tới một nhà nghỉ tư nhân, dù sao cũng coi như sạch sẽ, sau khi vào phòng, Trương Dương và Lưu Bưư một mỗi lẻ lười một cái rồi nhảy phịch lên trên giường.

Hưởng thụ sự mềm mại của chiếc giường, hai người vốn định tắm rửa. Biết thế mà lại lập tức ngủ luôn. Giấc ngủ này, hai người ngủ thẳng đến 5 giờ sáng mới tỉnh lại. Trên thực tế, hai người là do đói nên mới tỉnh lại.

Tình người vọt tới gói mì ăn liền, lại cầm một ít bánh quy đồ uống quét sạch sẽ, ổn định lại được sự kháng nghị của cái bụng, hai người lúc này mới thoải mái nằm ở trên giường.

“A.....Không xong....Y phục của ta....”

Trương Dương đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, vẻ mặt buồn bã nhìn bộ đồ Tây trị giá hơn mười vạn của mình, cái này đâu còn là bộ đồ Tây trị giá hơn mười vạn nữa? Trên vai có một vết dầu mỡ, buồn bực nhất chính là, vừa rồi đi ngủ không cởi y phục, y phục như đã biến thành một cái giẻ lau.

“Làm sao? Không phải là một bộ y phục sao? Ngày mai đại gia mua cho người mấy bộ!”

“Ồ ô... Còn mấy bộ, đem trăm cân thịt của người đi bán cũng không mua được một bộ.....Đây chính là hơn mười vạn đó.....” Trương Dương vẻ mặt đau lòng, vì bộ y phục này, hắn còn thiếu nợ gần mười vạn, chính điều này đã tạo thành bộ dáng hiện tại của hắn.

“A.....a.....Hơn mười vạn?”

Lưu Bưu trợn mắt, miệng há hốc nhìn bộ y phục Trương Dương cởi xuống đang đặt ở trên giường.

“Àn, sau khi giảm giá là mười vạn bốn ngàn nguyên....”

“***.....Quần áo “uồi” .. gì vậy? Làm bằng vàng à?”

Lưu Bưu đột nhiên vỗ lấy y phục trong tay Trương Dương, nhìn trên tay lật đi lật lại, chứng kiến bộ dáng thô lỗ của Lưu Bưu, Trương Dương đau lòng không ngừng nói: “Cẩn thận một chút, cẩn thận chút...” Với lòng tin của Trương Dương đối với Lưu Bưu mà nói, cũng biết được tình hình hiện tại của Trương Dương.

“ha ha, phát tài rồi, phát tài rồi, hai huynh đệ chúng ta cuối cùng cũng tìm được một đường tốt, hắc hắc, chúng ta ở tỉnh thành này náo loạn, thế nào?” Lưu Bưu cười to nói.

“Không được, nơi này rất nguy hiểm, sáng ngày hôm nay, chúng ta phải chụp vài bức ảnh, trước tiên làm giấy tờ giả, sau đó chờ ta đem tiền bộ y phục này hoàn lại rồi thì chúng ta sẽ rời đi, bây giờ mặc dù thoát nhìn gió yên sóng lặng, nhưng một khi chúng ta bị phát hiện, thì chính là một đường sống chết, cho nên, chúng ta không thể mạo hiểm, hiểu chưa?”

“... “*...” Lưu Bưu vẻ mặt chẳng thèm để ý, bĩu môi.

“Lưu Bưu, tính nghiêm trọng của chuyện này phải vượt rất xa tưởng tượng của chúng ta, bây giờ chúng ta thoát nhìn rất an toàn, rất có thể đối phương còn chưa đặt trọng điểm ở tỉnh thành này, người cũng biết đồ thuật của ta, tại sao ta mấy ngày trước dưới tình huống thiếu chút nữa thì chết đối cũng không đánh bạc trên cái máy đánh bạc(1) ngoài đầu phố?”

“A.....đúng vậy a, ta thiếu chút nữa quên, chúng ta ngày hôm qua thiếu chút nữa chết đối, người tại sao không kiếm ít tiền, mịa, hại ta phải ăn bánh bao.....” Lưu Bưu há mồm, nhất thời mới nhớ tới, Trương Dương đã coi như là một tiểu đồ thần.

“Trong đồ trường khẳng định liên quan đến hắc đạo, hơn nữa, người tụ tập chỗ này cũng rất phức tạp, nếu vì kiếm ít tiền chi trả sinh hoạt mà bại lộ hành tung của chúng ta, người nghĩ lại xem, có đáng giá không?”

Tâm tư kín đáo của Trương Dương bây giờ tự nhiên không phải Lưu Bưu có thể tưởng tượng được, trên thực tế, Trương Dương kiếm việc làm trong phạm vi cố định trên đường bộ đúng là có mục đích và đạo lý nhất định, lưu lượng người trên đường bộ mặc dù lớn, nhưng rất đơn giản, ngoại trừ vài tên móc túi, cơ hồ rất khó có sự tồn tại của thế lực hắc đạo, cho dù có, bọn họ cũng sẽ không để mắt chú ý đến một người làm thuê.

Ấn nấu trong thành phố không đúng là đạo lý này sao?

“Trái lại, đúng rồi, người thiếu gần mười vạn, đến khi nào mới có thể trả lại! Không bằng, chúng ta ngày mai làm giấy tờ giả sau đó rời đi, dù sao tiền trên người ta và người cộng lại cũng đủ cho chúng ta chạy rất xa rồi...”

“Không được!” Trương Dương ngay lập tức kiên quyết từ chối.

Lưu Bưu há mồm không nói gì, hắn đã từ vẻ mặt cương quyết từ chối của Trương Dương mà nhìn ra quyết tâm của Trương Dương, trên thực tế, Lưu Bưu cũng vô cùng rõ ràng tính cách của Trương Dương, quật cường tựa như một con trâu, không ai có thể thay đổi được.

“Người yên tâm, dựa theo mức kinh doanh bây giờ, ta cần tối đa thời gian năm ngày, sau năm ngày, chúng ta có thể mang theo rất nhiều bạc chu du thế giới.....hắc hắc.....”

“Ân ân, mấy ngày nay ta cũng đã nắm thóp đám vương bát đần kia rồi sau đó sẽ bòn rút sạch sẽ,***, cứ nhiên dám chơi đại gia, tưởng rằng đại gia không biết, mẹ nó!” Lưu Bưu vẻ mặt tức giận, hiển nhiên, hắn không quên cái hoàn cảnh hắn một mình gánh chịu hơn mười tên côn đồ tay cầm hung khí.

Nga.....Người cũng cẩn thận một chút, đừng làm ra việc to tát gì, ta thật sự không muốn lại tới cục cảnh sát cứu người đâu.”

“Ân ân.....Yên tâm.....” Lưu Bưu một bên gạt đầu, một bên cầm lấy điện thoại ở đầu giường quay số điện thoại ghi trên một tấm thẻ.

“Người làm gì vậy?” Trương Dương kinh ngạc hỏi.

“Không có việc gì, đừng phàn nàn..... Tìm hai “tiểu thư” tiết hỏa, gần đây cũng thật xui xẻo, phải làm việc hỉ thôi.....”Lưu Bưu che ống nói lại.

“Tiên sinh, có chuyện gì không?” Tiểu thư đầu bên kia điện thoại tựa hồ đang ngủ, thanh âm mơ mơ màng màng.

“Có tiểu thư nào xinh đẹp không?”

“Tiên sinh, bây giờ cũng còn quá sớm mà?” Thanh âm đối phương rốt cục cũng thanh tỉnh lại, cười khanh khách nói, thanh âm tràn ngập sự hấp dẫn.

“Hắc hắc, sớm mới tốt a, dậy sớm chim mới có côn trùng để ăn, hắc hắc....Sớm ta mới là người đầu tiên của hôm nay chứ, nếu không sớm, đúng là giúp người ta chà xoong rồi....” Lưu Bưu cười dâm, Trương Dương chứng kiến được mồ hôi lạnh trực ứa ra, từ giọng điệu của thằng nhãi này thì thấy, hắn là một tay hái hoa già đời, tên này a, thực là một kẻ đầy ý nghĩ dâm dục, hôm qua ăn cơm cũng chính là vấn đề này, hôm nay có chút ít tiền đã muốn đi chơi gái rồi.....

“Tiên sinh thật biết nói đùa, ta có được không?” Trong điện thoại khúc khích cười nói.

“Ân ân, có thể, kêu vài tỷ muội tới, chúng ta nơi này có hai người, phòng xxx, nhanh lên một chút, chờ không nổi nữa rồi....”

“Dương ca, hôm nay đem thân xử nam của người cho ta phá!” Lưu Bưu buông điện thoại, trên mặt nở nụ cười dâm đang nhìn Trương Dương ngậy dại.

“Không không, không được.....Lần đầu tiên của ta thực không muốn tìm ‘tiểu thư’, người tự tìm một người đi, ta thì thôi vậy.....”Trương Dương vội vàng khoát tay.

“Mịa ,ta đã gọi hai người rồi.....”

(1): đúng ra là máy đánh bạc có hình hoa quả (fruit-machines)

98. Chương 98. Nhĩ Hữu Ngạn Đa Tiễn?

“Ta... khà khà, có đúng là người không muốn ư? Ta vẫn còn là thương binh, mặc dù Bưu ca ta dũng mãnh vô địch, nhưng dưới tình huống có vết thương trên người mà lấy một chọi hai thì nghe chừng có chút khó khăn...! Thôi quên đi, Bưu ca ta đành chịu thiệt thòi vậy, một chọi hai thì một chọi hai.....!” Lưu Bưu vừa chuẩn bị đứng dậy thu dọn chén bát của Trương Dương, thì một hồi chuông cửa reo lên.

“Ta tên là Tiểu Hồng, ca ca đẹp trai, là người gọi điện thoại phải không?”

“Còn em tên là Tiểu Thúy!”

“Tốt lắm, mặc dù không phải đồ cực phẩm, bây giờ cứ tính tổng cộng xem nào, tàu nhanh fast-food bao nhiêu tiền?”

“Suất ca, nói tiền nông thô tục quá, chúng ta nói chuyện tình cảm lãng mạn, không nói chuyện tiền nông.....” Mặc dù nói như vậy nhưng hai cô gái vẫn tự mình vươn ba đầu ngón tay ra hiệu.

Hai cô gái nói giọng ông ẹo khiến cho Lưu Bư cười to, câu nói này luôn là lời nói thật, hai cô gái này vô luận là khí chất hay tướng mạo cũng chỉ phù hợp với một giá tiền không cao, nhưng gã khách chơi gái già đời như Lưu Bư này vô cùng hiểu rõ, đám gái gọi vào lúc này có thể cung cấp mặt hàng như vậy đã vô cùng tốt rồi.

Lưu Bư vẫn không miễn cưỡng bắt ép Trương Dương, tự mình bắt đầu hưởng thụ..., sau trận vật lộn rên gào ầm ĩ, mưa gió tới bờ, gã vất cho mỗi nàng mấy trăm rồi đuổi đi. Chỉ đáng thương cho Trương Dương chui đầu trong chăn bị lửa dục thiêu đốt, cũng có chút hối hận tiếc nuối, nhưng từ lúc đầu đã sĩ diện chối bai bãi rồi, nên ln lúc có chút không tiện, hẳn đành chỉ có thể tiếp tục giả chết thôi.

“Sảng khoái quá!”

Sau khi hai cô gái đóng cửa rời đi, Lưu Bư châm một điếu thuốc, thoải mái nhảy chơi chơi trên giường rồi mãn nguyện hít một hơi thật dài.

“Xong chưa?” Trương Dương kéo chăn ra.

“Xong rồi.....!” Lưu Bư híp mắt lại, phảng phất như thần tiên, sau khi làm chuyện này mà hút điếu thuốc đúng là sảng khoái a!

“Năm phút bốn mươi sáu giây!”

“A.....khái khái.....Không thể nào? Người trả lại cho ta bản ghi chép đi.....!” Lưu Bư lập tức ho khan một trận, bị khói thuốc làm sặc đến chảy cả nước mắt.

“Ân, ta tính qua rồi, các người trừ việc cỡi y phục và mặc y phục, còn có thời gian tắm rửa, thời gian thực tế người sử dụng đúng năm phút bốn mươi sáu giây.....!”

“Cái đó... cái đó.....Ta là thương binh đúng không.....?” Lưu Bư xấu hổ cười nói.

“Ân ân, thật là lãng phí tiền, người đã cho bao nhiêu tiền?”

“Sáu trăm!”

“Ta... ặc... chia ra mỗi phút hơn trăm, người cũng quá xa xỉ rồi đó! Người nhiều ít cũng phải đem thời gian kéo dài ra một chút chứ, chia ra chơi đùa một phút một trăm cũng được mà.....!”

“Ta... ta... ta là thương binh, khổng chế thời gian không phải tốt cho lắm, vậy hai bà nương kia rõ ràng đúng là khi dễ ta.....” Lưu Bư vẻ mặt uể oải, hẳn bây giờ mới phát hiện ra hôm nay gọi hai tiểu thư đến thật không sáng suốt chút nào, hiện tại vừa khỏe lại đã phải rơi vào tay Trương Dương.

“Được rồi được rồi, người đúng là có bản lãnh! Huynh đệ của ta, biết người có bao nhiêu cân lượng rồi, rồi giường đi thôi! Trước tiên phải ra ngoài ăn chút gì đã, rồi ra hiệu ảnh chụp vài bức ảnh, chuyện làm giấy tờ giao cho người đó, ta còn phải đi làm! Giá cả giấy tờ cao một chút cũng không sao, nhưng chất lượng yêu cầu nhất định phải tốt, hiểu không?”

“Ân, yên tâm yên tâm đi, món đồ kia ta đều đã làm không biết bao nhiêu lần rồi!” Sau khi rời khỏi, nhân lúc trời tờ mờ sáng liền ra ngoài ăn sáng, lại ở trong công viên đùa bốn một hồi, lúc này sắc trời đã sáng bảnh rồi, hai người lại chạy tới tiệm chụp ảnh nhanh chụp vài bức, sau đó Trương Dương dẫn đi dặn lại Lưu Bư hàng ngàn lần phải chú ý an toàn, rồi liền đi tới chỗ làm việc.

Khi Trương Dương tới “Quý tộc thành” thì vừa vặn 8h30 phút. Đây là quy định về thời gian đi làm trong cửa tiệm, ngày hôm qua lúc Trương Dương rời khỏi cũng hỏi qua rồi. “Quý tộc thành” rất kỳ quái, nhân viên cũng chỉ có hơn mười người, nhưng lại làm một ca, không có ban sớm ban tối gì cả, khi đi làm bắt buộc phải làm một mạch tới tận 9h tối. Có điều nếu ai có chuyện cần thiết gì đều có thể xin cô chủ cho nghỉ phép, dù sao trong cửa tiệm không nhiều công việc sinh ý gì, dù có khuyết một hai người không ảnh hưởng gì cả.

“Sớm như vậy sao?” Nhìn Trương Dương đi tới, vẻ mặt cô gái đứng ở cửa đầy thất vọng.

“Mỹ nữ, người đứng ở đây làm gì?” Trương Dương ngẩn cổ, thấy vài nhân viên bên trong đang dọn dẹp vệ sinh.

“Uy uy, sao nói nhảm nhiều vậy, ta là chủ nhân đúng không, người chủ khẳng định phải giám sát nhân viên làm việc, nếu không, các người cứ đến muộn về sớm thì làm sao bây giờ?” Cô gái trừng mắt Trương Dương một cái.

“Nhưng nhưng.....người cũng không cần đứng ở trước cửa a.....!” Trương Dương gãi đầu một cái, nhìn cô gái đứng ở một bên cửa.

“Ân, quá năm giây rồi, người lập tức sẽ hiểu được ngay!”

“Tại sao là năm giây?” Trương Dương ngó người ra.

“Ha ha.....! Người tới muộn, phải trừ hai trăm.....!” Cô gái đắc ý nhìn đồng hồ của mình cười to nói.

“A..... ta tới muộn khi nào?” Trương Dương trợn mắt há mồm.

“Hừ, ở đây chúng ta quy định 8h30’ làm việc, người bây giờ đã quá năm giây, không, bây giờ đã là mười giây rồi, hì hì.....!” Cô gái không ngừng nhìn đồng hồ, “Hai trăm.... ân ân.... bây giờ phải ba trăm rồi đó.....!”

Mà lúc này, mấy nhân viên đang quét dọn vệ sinh đều bật mồm cười thầm, Trương Dương càng không hiểu gì cả.

“Uy uy..... ta đâu có tới muộn?” Trương Dương nhìn cô gái liên tục tính toán tiền nong, nhất thời khần trương, từng bước bước tới trước người cô gái như muốn cướp lấy chiếc đồng hồ.

“Ai, mới trừ được có bảy trăm.....!” Thấy Trương Dương đi tới, cô gái tỏ vẻ thất vọng.

“Người nói rõ đi, tại sao muốn trừ tiền ta?”

“Người không biết hay sao, hãy nhìn hệ thống điều lệ bên trong cửa tiệm đi?” Cô gái mở to hai mắt nhìn Trương Dương.

“Ở đâu?”

“Trước quầy tiếp tân, tự mình xem đi!” Cô gái chẳng thèm để ý đến Trương Dương nữa, xoay người rồi đi, xem bộ dạng hẳn là đi ra ngoài ăn sáng.

Trương Dương nhón nhác chạy đến quầy tiếp tân rồi ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy ở phía sau quầy có một khung kính, cực kỳ nhỏ, mặt trên có mấy chữ nhỏ màu hồng “Điều lệ nhân viên”, phía dưới là dày đặc chữ màu đen, không chú ý xem quả thật nhìn không ra.

“Điều 7: Nhân viên đi làm nếu tới muộn hoặc về sớm cứ năm giây trừ một trăm tiền lương, tương tự như vậy trừ cho tới hết tiền lương và tiền thưởng, lấy thời gian quy định là thời gian tiến vào cửa gạch hoa đen làm chuẩn.”

Trương Dương thấy được điều này, thiếu chút nữa ngã lăn đùng ra ngất xỉu. Vừa rồi mình còn ngây thơ đứng ở ngoài cửa nói chuyện phiếm với con yêu tinh, hóa ra là âm mưu của ả!

Thật xui xẻo, còn muốn để cho người ta sống nữa hay không a! Còn chưa bắt đầu kiếm tiền, đã bị trừ mất mấy trăm.

Trương Dương ngồi trên ghế sofa than thở đến gần cả người.....

“Trương Dương, người ngồi làm gì vậy?” Liễu Ám đang cầm một cái chổi lông gà phui bụi.

“Không làm gì a, không có khách, nghỉ ngơi chút mà!”

“Ta nói cho Trương Dương người biết, chúng ta đều bận rộn tí tì, người là một đại nam nhân sẽ không ngồi ở đó nhìn chúng ta chứ?” Liễu Ám bĩu môi nói.

“Muội muội, người cũng nói ta là đại nam nhân. Đại nam nhân lại đi làm mấy chuyện này sao?” Trương Dương vốn đang ngồi, nghe thấy Liễu Ám nói thế, lập tức nằm hằn ra trên ghế sofa, hung hăng vươn vai một cái.

“Người.....!” Liễu Ám tất nhiên là không biết phản bác lại như thế nào.

“Mẹ ta đã nói qua rất kỹ càng. Khi có mặt nữ nhân thì không được giúp nữ nhân nấu cơm, không được giúp nữ nhân quét dọn phòng, không được để cho nữ nhân ngồi ghế trên, không được để cho.....a....Yến....

Yến....tỷ....!”

Trong lúc Trương Dương nhắm mắt dưỡng dương tự đắc nói, tựa hồ cảm giác có chút không hợp lý, vừa mở to mắt ra nhìn nhất thời giật mình một cái rồi mờ mịt ngồi dậy, chỉ thấy cô gái đang hung hăng nhìn chằm chằm vào hắn.

“Nói đi, mẹ ngươi còn nói gì nữa?” Cô gái chống eo hung dữ quát.

“Không.....không....”

“Mẹ ngươi có nói cho ngươi phải mặc y phục sạch sẽ một chút hay không?”

“Ân ân.....” Trương Dương vội vàng gật đầu.

“Nga, vậy tốt rồi, ngươi thay bộ y phục này đi!” Cô gái “Hừ” một tiếng, vừa rồi sau khi rời khỏi đột nhiên cảm giác không hợp ý cho lắm. Vội vàng chủ ý quay trở lại nhìn xem thế nào, quả nhiên thấy được trên vai Trương Dương có một vết mờ nhòe nhúa thật lớn, điều này không phải sẽ ảnh hưởng đến hình tượng bên trong cửa hàng của nàng hay sao? Nơi này là cửa tiệm bán hàng đồ hiệu cao cấp xa xỉ chứ không phải là xưởng sửa chữa mô tô.

“A.....” Trương Dương lúc này mới nhớ tới y phục của mình, “Yến tỷ, ta ra ngoài mua một bộ y phục nhé?”

“Ân, đương nhiên có thể, ngươi bây giờ đang trong thời gian làm việc mà đi làm việc riêng của mình thì cứ năm giây trừ một trăm. Ngươi tự mình tìm cách lo liệu đi!” Cô gái cười lên cổ quái, vẻ mặt bưng bưng chiến thắng, khi rời đi cũng không thèm quay đầu lại.....

“Yến tỷ..... Giảm giá thêm chút nữa đi.....!” Nhìn bóng lưng thướt tha muôn vẻ của cô gái, Trương Dương hô to. Đáng tiếc cô gái chỉ là nhún nhún vai rồi đi.

Trương Dương buồn bực đến nỗi muốn ới máu tự sát, tìm một bộ đồ Tây rẻ nhất cũng phải hơn hai vạn, hơn nữa cũng không còn bộ dễ nhìn như bộ này. Không còn cách nào khác, trước tiên cứ chọn đi đã, ai, còn chưa kiếm được tiền đã phải đặt lên móng một khoản nợ mới rồi.

“Hừ, ác nhân tự có ác nhân trị mà, xem ngươi còn kiêu ngạo được nữa hay không?”

Vẻ mặt Liễu Âm như đang cười trên nỗi đau khổ của người khác, mấy cô gái khác cũng che miệng khúc khích cười....

Thay y phục xong, Trương Dương cũng chẳng thèm để ý tới đám nhân viên nữa, đàn bà mà túm tụm thành một đám thì đúng là phiền toái, mỗi một động tác nhỏ nhất cũng bị người ta nhìn chằm chằm. Bây giờ Trương Dương đang ngồi ngay ngắn, sợ bộ đồ Tây mới thay vừa rồi lại bị nhăn nhúm.

“A.....! Tiểu ca, thật sự cảm ơn ngươi a.....!” Trong lúc Trương Dương đang nhắm mắt dưỡng thần, thì gã Mao béo như một trận gió thổi tới.

“A, chào buổi sáng lão ca, lão ca ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi ăn rồi, tiểu ca thật sự là thần nhân a!” Tên béo xiết chặt tay Trương Dương không chịu buông, vẻ mặt cảm thán, Liễu Âm đang quét dọn vệ sinh thấy được cảnh này cả người nổi da gà.

“A a, nói tình hình đi!”

“Tối hôm qua, sau khi ta tới nhà hắn thì sáng sớm hôm nay có người báo tin cho ta làm thủ tục ngay, ai, thật sự là cảm tạ tiểu ca ngươi, nếu không phải nhờ có ngươi thì cái xí nghiệp khổ nhọc của ta sẽ vỡ nợ mất!” Gã béo vẻ mặt cảm động đã sắp sứt sứt.

“Khi ngươi đến đây, ta đã biết kết quả rồi, nói quá trình xảy ra đi!”

“Ta hoàn toàn dựa theo những gì ngươi phân phó mà làm, mua ít hoa quả đi tới thăm, lúc đầu người nhà bọn họ đều lãnh đạm, cũng vẫn lại là một chén trà, nói chuyện phiếm câu này sang câu khác, sau hơn mười phút nói chuyện gia đình đủ thứ, ta liền đưa thư pháp mà ngươi viết cho hắn giám định thưởng thức, hắn

lập tức hăng hái hẳn lên, hung hăng muốn khiêu chiến phân cao thấp với người. Sau khi chiêm ngưỡng bộ thư pháp của người, khoảng cách giữa chúng ta rõ ràng gần gũi thêm rất nhiều, tựa hồ hẳn rất hưng phấn, ta liền mượn cơ hội nói muốn trao đổi một bộ thư pháp, để cho hẳn viết cho ta một bộ, hẳn đã vô cùng cao hứng đáp ứng.....!”

“Ân ân, rồi sau đó?”

“Không có sau đó nữa a, sau khi hẳn viết bộ thư pháp, ta cũng không có nói nhiều, cực kỳ cẩn thận đem bộ đó cầm đi, cái gì cũng không nói.....a a....! Nhưng tâm lý ta vẫn rất bồn chồn nôn nao lo lắng! Rất muốn đề xuất nguyện vọng của ta, nhưng cuối cùng ta vẫn kiềm chế lại được, không đề xuất nữa, tiểu ca thực sự tính toán kế hoạch không sai a....! Tiểu ca, đúng rồi, người ở chỗ này làm việc bao nhiêu tiền một tháng?”

“Nga....! Cũng không rõ ràng lắm, ta hôm qua mới tới làm thôi, nếu như tính theo mức tiêu thụ lớn mà nói, một tháng hẳn là có thể cầm mười mấy vạn.....!”

Trương Dương sờ sờ đầu, thâm cộng trừ một hồi, dựa theo tính toán mức kinh doanh ngày hôm qua, hẳn trong một tháng phải nghỉ vài ngày, hơn nữa sinh ý mỗi tháng không thể đều tốt như ngày hôm qua. Thế rồi còn phải chiếu cố mấy cô gái kia hoàn thành nhiệm vụ, tổng động viên một tháng nhiều nhất cũng chỉ được khoảng mười vạn.

“Hơn mười vạn? Cũng không ít, a a, tiểu huynh đệ, ta thấy người cũng là một nhân tài. Nếu không thì thế này đi, người hãy theo ta giúp đỡ ta, năm đầu ta trả người một trăm tám mươi vạn, thế nào? Ta cả đời làm ăn đều cẩn thận, trước sợ lang, sau sợ hổ, hôm qua nghe người nói câu ‘lao tâm giả bất lao lực’ kia, suy nghĩ cả đêm, ta hiểu được những lời này thật sự rất có đạo lý. Ta trước sau vẫn là người, không phải Thần, ta cũng đã hơn năm mươi rồi, cũng phải nghỉ hưu, cần có một người tin cậy có thể nắm giữ đại cục trọng trách. Đương nhiên, tin tưởng vào tiểu ca là ta cũng đã liều lĩnh bất chấp nguy hiểm rất lớn! Một trăm tám mươi vạn không phải là con số nhỏ, nhưng ta muốn đánh cược một phen, thử xem xem ánh mắt mình tới cùng là có chính xác hay không....?”

“Uy uy..... ta nói lão già người biết nhé, người dám tới cửa tiệm của chúng ta lôi kéo người, hẳn còn nợ cửa tiệm hơn mười vạn đó.....!” Liễu Âm đang vểnh tai nghe chuyện, thốt nhiên nghe được gã béo muốn đem Trương Dương đi, nhất thời nhẹn không được nữa mà chồm miệng vào. Cửa tiệm của tiểu thư không dễ gì mà kiếm được một bậc thầy tiếp thị như hẳn, mới nán lại không tới một ngày lại có người khác tới muốn đưa đi. Vậy là xong rồi! Hơn nữa, trong phần trăm khấu trừ của Trương Dương bọn họ cũng đều có phần, nếu như Trương Dương đi mất, vậy chẳng phải là trở mắt ra nhìn tiền bạc yêu dấu hóa thành hơi nước bay đi mất hay sao?

Cái nào chịu được thì chịu, còn không chịu được thì nhất quyết... không thềm chịu nữa! Liễu Âm cầm cái chổi lông gà ngay lập tức xông tới trước mặt gã béo.

“Ta nói cho tiểu thư người hãy tôn trọng một chút, chỉ cần vị tiểu ca này đáp ứng, ta lập tức trả đầy đủ nợ nần cho hẳn!” Sắc mặt gã béo nhất thời trầm xuống, giọng điệu nghiêm túc, lại có chút uy phong, dù sao hẳn cũng được coi như là nhân vật thành đạt.

“Người người.....người.... khi dễ ta, ta lập tức gọi điện thoại cho tiểu thư.....!” Liễu Âm tới cùng vẫn chỉ là một cô gái, lại là người làm công, đâu phải là đối thủ của gã béo, bị gã béo trừng mắt, nhất thời nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

“Liễu Âm muội muội, người đừng làm rối lên, ta sẽ không đi đâu....!” Trong đầu Trương Dương lập tức nhớ tới hình ảnh con khủng long tóc đủ màu xanh đỏ tay cầm súng, nếu gọi điện thoại kêu tới vậy thì xong hết rồi, lỡ như làm cô gái mất hứng, sẽ thực sự có thể dùng súng giết người đấy. Đây là trực giác của Trương Dương, mà trực giác của hẳn vẫn nhạy cảm vô cùng.

“Tiểu Thanh, mau gọi điện thoại cho cô chủ, có người khác muốn khi dễ bắt nạt chúng ta!” Điện thoại đi động của Liễu Âm đã bị Trương Dương đoạt mất, thấy gã béo còn chưa đi cô ta liền hướng đến quầy tiếp tân hô lớn.

“Nga.....!” Tiểu Thanh lập tức cầm điện thoại lên.

“Lão ca, người phải đi đi.....!” Trương Dương thấy không ngăn cản được, thở dài một tiếng.

“Tiểu lão đệ, ta cũng biết ta làm như vậy là không đúng...! Nhưng người không biết tình hình chỗ chúng ta a, mấy tên phá gia chi tử chỉ biết tiêu tiền thôi, lần ta ra ngoài một thời gian để đi công cán hiệp đàm một số nghiệp vụ, tạm thời để cho bọn chúng quản lý xí nghiệp. Biết như thế, bọn chúng đã đem tất cả tiền vốn lưu động của xí nghiệp để kinh doanh bất động sản, mua mấy trăm mẫu đất, lại còn vay thêm ở ngân hàng một khoản tiền lớn nữa, ai.....!”

“Cái gì? Mua đất?” Về mặt của Trương Dương nhất thời ngơ ngẩn, hiện bây giờ tài chính toàn cầu đang trong cơn khủng hoảng, ngành kinh doanh bất động sản đang chịu tác động lớn, ngay cả ngành công nghiệp đều đã xuất hiện suy thoái! Nếu lúc này còn có người dám bỏ vốn liếng lớn như vậy mà mua đất đai, người như thế chỉ có hai loại, một loại là thiên tài, loại còn lại tất nhiên là đồ ngu! Từ tình huống già béo vừa phân tích, hiển nhiên bọn người làm ra cái quyết định này khẳng định không phải thiên tài, mà là một lũ ngốc.

Đem vốn lưu động đập vào kinh doanh bất động sản, xí nghiệp chẳng khác nào bị đứt đoạn, cách làm này hoàn toàn là giết gà lấy trứng.

“Đúng vậy, bây giờ xí nghiệp của ta đã thâm thối tới mức không cách nào hoạt động. Kỳ thật, mua đất đai tích trữ ta cũng không phản đối, hiện tại giá đất rẻ, khi bão táp tài chính qua đi, ngành kinh doanh bất động sản dưới sự hỗ trợ của chính phủ tự nhiên sẽ dần dần khôi phục. Ánh mắt mấy tên phá gia chi tử kỳ thật cũng không tính là nông cạn, nhưng bọn chúng không chú ý tới đả kích của nguy cơ tài chính đối với xí nghiệp, bây giờ mà hết sạch vốn thì chẳng khác nào chuyện tự sát...! Sau khi chuyện này phát sinh, ta thật sự rất sợ ngày nào đó sau khi ta ra ngoài mấy tên phá gia chi tử lại làm ra chuyện kinh thiên động địa gì! Cho nên, ta muốn mời người giúp ta quản lý trông coi, đương nhiên ta cũng sẽ không cho người quyền lợi tuyệt đối, chỉ là hy vọng người có thể giúp ta bày mưu tính kế, chèo lái xí nghiệp chúng ta vượt qua cơn sóng dữ.....!”

“Chuyện của người hôm qua là tìm cách để vay tiền ngân hàng?” Trương Dương lập tức hiểu được đầu đuôi câu chuyện.

“Đúng, nhà hôm qua ta tới thăm chính là vị Chủ tịch, trên thực tế bản báo cáo vay vốn của ta đã đệ trình lên rất lâu rồi, chỉ chờ Chủ tịch ký vào. Sau buổi tới thăm tối qua, sáng sớm nay ta liền nhận được điện thoại, a a, chỉ vài phút sự việc liền được giải quyết chóng vánh. Thực sự vẫn phải cảm ơn tiểu ca Ngài a, vừa rồi vị Chủ tịch Ngân hàng kia có nói cho ta một việc...!” Già béo có chút ngần ngại không tiện nói ra.

“Việc gì?”

“Hắn nói, hắn hy vọng người viết thư pháp có thể đến nhà hắn đích thân đề lạc khoản, hắn sẽ ở đó mở tiệc chiêu đãi, không biết tiểu ca Ngài....”

“Ai ai.....lão già chết tiệt, lại dám ở trong cửa tiệm của ta lôi kéo người!”

Trương Dương còn chưa trả lời, Tiểu Yến đã hùng hùng hổ hổ từ ngoài cửa chạy tới.

“Tiểu thư, ta.....”

“Ta là bà chủ, không phải tiểu thư!” Cô gái vẻ mặt đỏ bừng, tức giận nói.

“Bà chủ....”

“Bà? Ta già lắm sao?”

“Người có thể nghe ta nói một câu không?” Già béo cũng nổi giận, năm lần bảy lượt mở miệng đều bị nữ hài tử cắt ngang.

“Được được, ta cũng muốn nghe xem người nói cái gì?” Cô gái cười lạnh nói.

“Kỳ thật, ta lôi kéo người cũng có nỗi khổ tâm.... Ta thấy nơi này của các người chính chỉ là một cửa tiệm thời trang, mặc dù đầu tư rất lớn, nhưng tìm một nhân viên ưu tú lại rất dễ dàng, cho nên ta muốn mời vị tiểu ca này tới xí nghiệp hỗ trợ cho ta. Vừa rồi nghe vị tiểu thư nhân viên kia nói, tiểu ca còn nợ các người mười mấy vạn, ta nguyện ý giúp hắn trả lại...!”

“Người rất giàu phải không?” Cô gái đột nhiên khôi phục lại vẻ mặt bình thản.

“Tiền..... cũng không phải rất nhiều....!”

“Ân, ta rất muốn hỏi, xí nghiệp kia của người là xí nghiệp nào, ta xem xem có tư cách đưa nhân viên trong cửa tiệm của ta đi hay không?”

“Tập đoàn Giấy công nghiệp XX!” Gã béo nói đến xí nghiệp của mình, vẻ mặt vốn khiêm tốn nhất thời trở nên kiêu hãnh.

“Tập đoàn Giấy công nghiệp XX? A a a, ta biết tập đoàn Giấy công nghiệp XX, ân, gia tộc xí nghiệp chủ yếu kinh doanh sản phẩm giấy sinh hoạt, quy mô tài sản hai tỷ bảy nhân dân tệ, có ba khu sản xuất giấy cỡ lớn ở Hồ Nam- Sơn Đông, còn tại Trọng Khánh, Liêu Trữ, Phủ Thuận, Sơn Đông, Duy Phường, Phúc Kiến, Tân Giang, Hồ Nam, Thường Đức hình thành năm khu chế biến giấy quy mô quốc tế, dự tính năng lực sản xuất mỗi năm khoảng ba trăm ngàn tấn giấy. Tại Hồ Nam, Sơn Đông, Phúc Kiến, Liêu Trữ, Trĩ Gã bưng Khánh đang chờ thiết lập mười công ty con.....”

“Giấy công nghiệp XX lấy sản phẩm giấy sinh hoạt cho cuộc sống tốt đẹp làm chủ đạo, loạt sản phẩm bao gồm giấy cuộn, giấy lau mặt, giấy lau tay, giấy ăn, giấy thấm cùng giấy thành phẩm, các loại giấy vệ sinh dùng để phục vụ nơi công cộng. Thiết bị sản xuất giấy của ‘Hàng An chỉ nghiệp’ được nhập từ Australia, Thụy Điển, là thiết bị sản xuất giấy vệ sinh tốc độ cao tiên tiến nhất thế giới hiện nay. Cả quá trình sản xuất đều áp dụng hệ thống điều khiển máy tính QCS tiên tiến trên thế giới, thực hiện tự động hóa toàn bộ quá trình sản xuất giấy. Đồng thời công ty còn xây dựng phòng thực nghiệm nhiệt độ ổn định, độ ẩm ổn định tiêu chuẩn ISO hạng nhất cả nước, có thiết bị kiểm nghiệm lý hóa và nhân viên kiểm tra chất lượng cao, có đầy đủ kỹ thuật kiểm nghiệm dẫn đầu cả nước...!”

“Người sao biết.....?” Gã béo không khỏi sửng sốt, không thể tưởng được một cô gái cư nhiên lại biết rõ ràng như thế.

“A a, ta còn biết, gia tộc xí nghiệp này gần đây có một động thái lớn, muốn nhân cơ hội cơn lốc tài chính đang khiến cho kinh tế toàn cầu lâm vào khủng hoảng, mạnh mẽ tiến vào thị trường bất động sản, nhưng lại khiến cho vốn cơ bản của gia tộc đứt đoạn. Còn nghe nói, tài chính của tập đoàn công ty này đang lâm vào tình cảnh sắp sụp đổ, người đứng đầu gia tộc là Mao Nhân Quốc đang cùng ngân hàng XX hiệp đàm một khoản vay lớn...!”

“Người?”

“Ta còn biết, Mao tiên sinh có ba người con trai, chiếm giữ những vị trí quyền lợi trọng yếu của tập đoàn công ty, kiềm chế lẫn nhau, chí lớn nhưng tài mỏng, kế hoạch đầu tư bất động sản lần này chính là do ba người thông đồng với nhau lập nên ý tưởng độc lập môn hộ.....!”

“Không sai!” Gã mập vẻ mặt buồn bã.

“Nhưng chỉ bằng vào người mà cũng dám lôi kéo người ở cửa tiệm của ta!” Về mặt vốn bình thân của cô gái đột nhiên biến thành bộ mặt sát khí đằng đằng...

99. Chương 99. Chứng Tinh Thần Phân Liệt, Sắp Biến Hóa

Trương Dương nhất thời khản trương hẳn lên, cô gái này được cưng chiều quá độ, tính tình cổ quái, nếu như thật sự nổi giận thì hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng.

Trương Dương biết chắc chắn qua việc chỉ từ quà tặng sinh nhật mười tám tuổi của cô gái là cửa hàng bán đồ xa xỉ được đầu tư gần một trăm triệu, cho tới vốn liếng riêng tư của cô cũng lên tới hàng chục triệu, điều này đã chứng tỏ gia đình của cô gái không hề đơn giản, Trương Dương có thể khẳng định, sự giàu có của gia đình cô gái tuyệt đối không phải để gã béo có thể địch nổi.

Một gia đình có thể vì nữ hài tử bảo bối mà đầu tư trên một trăm triệu tệ cho nàng đập phá, mỗi năm thua lỗ hàng chục triệu tệ dường như không có chút cảm giác nào, nếu chỉ là một gia đình có chút tiền của tuyệt đối sẽ không làm như vậy, thậm chí có thể nói, tiền đn n”i với gia đình này cũng chỉ là một con số mà thôi.

“Câm miệng!” Cô gái lập tức cắt ngang lời Trương Dương, Trương Dương há hốc mồm không lên tiếng, hiển nhiên, cô gái đã tức giận rồi.

“Quên đi, tiểu ca, tôi chỉ là tùy tiện nói một chút thôi, hết giờ làm thì giúp tôi đi gặp vị Chủ tịch kia đề nghị khoản một lần!” Gã béo thấy Trương Dương chịu uý khuất, thở dài một hơi nói.

“Mao Nhân Quốc tiên sinh, ông cho rằng, chuyện của chúng ta cứ như vậy là xong sao? Ông chạy tới trước cửa nhà người ta cướp nhân viên, sau đó chỉ nói một câu là thôi sao? Ông thật là giỏi a! Ừm, bây giờ tôi không rảnh, hi vọng ngày mai hãy cho tôi một câu trả lời, làm người bất luận là đúng hay sai, đều sẽ có hồi báo hoặc là phải trả giá!”

Cô gái lạnh lùng cười, từ trong chiếc ví nhỏ trên tay rút ra một tấm danh thiếp đưa cho gã béo rồi xoay người rời đi.

Trương Dương chỉ có thể để mặc cho cô gái phát tác cáu giận, sau khi nhìn thấy nàng quay người bỏ đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm :“Lão ca, huynh...”

Khi Trương Dương nhìn về phía gã béo, nhất thời kinh hãi. Chỉ thấy gã béo trợn tròn mắt nhìn tấm danh thiếp, cả người run rẩy, một tay ôm ngực, vẻ mặt trắng bệch tới đáng sợ, mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán từng giọt rơi xuống, bằng mắt có thể thấy tên mập này sắp ngã lặn ra đất rồi.

Bệnh tim phát tác!

Gần như không kịp suy nghĩ, hai tay Trương Dương đỡ lấy gã béo. Cơ hồ là một loại bản năng, Trương Dương cảm giác trong người mình cuộn cuộn một cỗ khí lưu đang lưu động, chậm rãi tiến nhập vào người của gã béo.

“Nhanh, mau đuổi theo đưa nàng quay trở lại... nhanh lên...!” Tên mập thở hổn hển, ngồi trên đất chỉ về phía cô gái đang rời đi cách đó xa xa, vẻ mặt lo lắng.

Lúc này, cô gái đã đi được hơn năm mươi mét rồi.

“Lão ca, trước hết ông cứ ở trong cửa hàng chờ tôi, tôi sẽ giải thích với cô ấy!”

Không đợi gã béo trả lời, Trương Dương như một cơn lốc đuổi theo cô gái.

“Làm gì vậy?” Cô gái trừng mắt, ngẩng đầu nhìn Trương Dương đang đứng chặn trước mặt.

“Ông ấy là một người già cả rồi!” Trương Dương nhìn chằm chằm cô gái một cách gay gắt.

“Người già thì có thể không giảng đạo lý sao? Người già thì ta phải sợ lão ấy sao? Nói đùa à?” Cô gái nghiêng người muốn rời đi.

“Nghe ta nói...” Trương Dương nắm lấy tay cô gái.

“Buông tay ra!” Cô gái lạnh lùng nói.

“Không buông!” Tính bướng bỉnh của Trương Dương cũng trỗi dậy rồi.

“Lá gan của người ngược lại cũng rất lớn a?” Cô gái cười lạnh lẽo, lộ ra một cỗ sát khí khiến người ta lo lắng.

“Cô lúc này không có sủng. Tôi tại sao phải sợ cô...?”

Trương Dương vừa nói, một tay ôm lấy thân thể mềm mại của cô gái rồi hướng về phía chiếc ghế nghỉ chân trên hè phố bước tới.

“Người buông tay ra, người có buông hay không? Nếu không buông, ta sẽ la lên đó...!”

“Cô la đi, chỉ cần cô dám la, tôi sẽ hôn cô ngay trước mặt những người trên phố này, người khác sẽ chỉ nghĩ rằng chúng ta là một đôi tình nhân đang giận dỗi cãi nhau mà thôi!”

“Người...!” Vẻ mặt cô gái tái mét, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, miễn cưỡng để Trương Dương nửa ôm nửa kéo đặt lên trên ghế.

“Yến... Xin lỗi, tôi vẫn chưa biết cô họ gì...?”

“Cha ta họ Vương, người nói xem vậy ta họ gì?” Cô gái tức giận nói.

“Ừ, Vương tiểu thư, tôi không biết gia đình cô ra sao, tôi không biết cô có một người cha thế nào, mà tôi cũng không muốn biết, điều này đối với tôi không quan hệ, tôi chỉ biết, vừa rồi cô đã dọa lão nhân kia. Nếu như lúc đó tôi không ở đây, ông ta đã vì bệnh tim phát tác mà chết rồi!”

“Không thể nào...?” Về mặt cô gái không khỏi nghi ngờ quay đầu liếc nhìn về phía “Quý tộc thành”.

“Tôi không cần phải nói dối!” Trương Dương về mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm nữ hài tử nói tiếp: “Vương tiểu thư, cô sinh ra vốn đã là lá ngọc cành vàng, không biết sự vất vả của việc lập nghiệp, cô cũng thấy đó, mỗi ngày cô thua lỗ vài vạn chỉ coi như trò chơi, nhưng loại người như chúng tôi, lại vì ba bữa ăn mà bồn ba khổ sở đau đầu nhức óc. Lúc tôi chưa làm việc ở nơi này, mỗi ngày đều phải ngủ trong công viên, mỗi bữa chỉ được ăn mấy cái bánh bao...”

“Ồ...!” Thân thể vốn cứng ngắc của nàng chợt mềm đi một chút, về mặt đồng tình nhìn Trương Dương, hiển nhiên, loại người như nàng thích mềm mỏng chứ không thích cứng rắn.

“Gã béo đó cô cũng thấy rồi, ông ấy cũng là tự mình lập nghiệp, ông ấy ngồi trên gia sản bạc tỉ nhưng lại ăn mặc rất đơn giản, lúc xuống xe còn phải kiểm tra, tôi có thể khẳng định, cơ nghiệp ông ấy xây dựng lên vô cùng vất vả, mà vừa rồi, ông ấy sau khi nhìn thấy danh thiếp của cô đưa cho lập tức bệnh tim phát tác...! Tôi nghĩ, bản thân cô khẳng định đã uy hiếp tới sự nghiệp phát triển của ông ấy! Kỳ thật, loại người như ông ấy cũng rất đáng thương, để ra rồi phải nuôi mấy gã bại hoại phá gia chi tử, đã mấy chục tuổi rồi mà cũng không được chút thanh thoi, ài...!” Trương Dương tình cảm bộc phát, không ngừng thở dài, về mặt lo lắng ngày hôm qua của gã béo vẫn đang rõ ràng trong mắt.

“Vậy người vẫn đi sao?” Nữ hài tử tựa hồ bị ngữ khí thương cảm chân thành của Trương Dương đã động, hạ thấp giọng hỏi.

“Tôi quan trọng như vậy sao?” Trương Dương hỏi ngược lại.

“Điều này...” Cô gái chần chờ một lúc mới nói: “Mẹ cho ta cửa hàng này, ta rất muốn tự mình làm lên, ta muốn tự lực cánh sinh... thế nhưng, cửa hàng vẫn luôn thua lỗ nghiêm trọng, cho nên, ta hi vọng anh... anh...” Nói tới câu cuối, nữ hài tử về mặt xấu hổ.

“Vương tiểu thư, xin lỗi, không phải vì gã béo đâu, thật ra, tôi có chuyện cực kì quan trọng, tôi chỉ có thể nán lại đây khoảng vài ngày nữa thôi, nói cách khác, sau khi tôi trả hết số tiền tôi nợ cô thì sẽ đi!” Trương Dương thở dài một hơi, hần đột nhiên có chút không muốn lừa gạt cô gái này, nàng mặc dù hơi nóng nảy, nhưng tâm địa kỳ thật rất thiện lương, mới nói vài câu dễ nghe là đã mềm lòng rồi.

“Cái gì? Người phải đi?” Nữ hài tử đột nhiên đứng dậy, về mặt kinh ngạc.

“Đúng vậy, tôi bắt buộc phải đi, tôi có chuyện cực kì quan trọng phải làm! Phi thường quan trọng!”

“Vây vây... vây... vây ta phải làm sao bây giờ?” Cô gái về mặt lo lắng nói: “Người có chuyện quan trọng gì, nếu được ta sẽ giúp anh giải quyết?”

“Không cần, a a, tôi là đàn ông, chuyện của nam nhân sẽ không để cho nữ nhân nhúng tay vào, tôi sẽ tự mình giải quyết!” Trương Dương hào khí ngút trời nói.

Nữ hài tử đột nhiên chứng kiến hào khí ngút trời đó của Trương Dương, nhất thời tỏ lộ về mặt mê say.

“Trương Dương, người đôi lúc thật sự rất giống một người mà mẹ ta từng nói!” Cô gái ngơ ngác nhìn khuôn mặt của Trương Dương.

“Ai vậy?”

“Cha ta, mẹ ta thường kể cho ta, nói rằng cha ta chính là một người khí phách ngút trời, hơn nữa là một người theo chủ nghĩa nam quyền, thật sự rất giống, thư pháp của người cũng rất giống...!” Cô gái về mặt mừng rỡ, phảng phất đang tìm kiếm chỗ giống nhau giữa Trương Dương và cha nàng.

“Rất lâu rồi cô không được gặp cha cô sao?”

“Không phải rất lâu, mà là từ trước tới giờ chưa từng được gặp, một tháng trước khi ta sinh ra cha có chuyện rất quan trọng phải rời đi, hình tượng của cha trong lòng ta toàn bộ đều là do mẹ miêu tả!” Cô gái cười

khổ nói: “Người biết vừa rồi vì sao ta lại cảm động không? Chính bởi vì, mẹ ta nói, lúc cha ta ra đi cũng nói như vậy, ta là nam nhân, chuyện của nam nhân sẽ không để cho nữ nhân nhúng tay vào.”

“VẬY... thật sự xin lỗi, tôi không có cách nào giúp cô được!”

“Không cần xin lỗi, lúc người chưa tới cửa hàng của ta chẳng phải vẫn mở sao, a a, sau khi người đến, khiến cho ta có tự tin hơn nhiều. Ít nhất, việc ta mở cửa hàng là đúng, chỉ là vấn đề quản lý thôi, việc này ta có đủ tự tin.”

“Ừ, cố gắng lên, Quý tộc thành có tiềm lực rất lớn có thể khai thác, cô phải làm cho toàn bộ những người giàu có của tỉnh thành biết, tới Quý tộc thành tiêu xài là một loại tượng trưng cho thân phận, vậy thì cô thành công rồi! Máy ngày này tôi sẽ cố gắng bồi dưỡng cho nhân viên của Quý tộc thành thêm một lần nữa. Rất dễ thôi mà!”

“VẬY phải khiến người lao tâm rồi!” Về mặt cô gái nhất thời lộ vẻ phấn khởi vui mừng nói.

“Hắn là như vậy rồi, hắc hắc, đúng rồi, cha của cô đâu?”

“Đừng nói về ông ấy, rất phức tạp, thế nhưng ta biết rõ, cha ta vẫn còn sống! Ta có dự cảm, ông ấy sắp trở về rồi, trên thế giới này, có hàng trăm vạn người đang chờ cha ta trở về!” Nữ hài tử về mặt kiêu ngạo nói.

“VẬY trước hết xin chúc mừng cô!”

“Cảm ơn!”

“Đúng rồi, tôi hỏi một chút nhé?”

“Sao?”

“Cha cô có đẹp trai như tôi không?”

“Hừ... Trương Dương đáng chết, nếu như người bằng một phần mười của cha ta, ta sẽ yêu người ngay, đáng tiếc, người ngay cả một phần trăm cũng không bằng, còn nữa, ta không thích vẻ mặt mê gái dâm dật của người, rất đáng ghét...!” Nữ hài tử đứng lên khẽ đẩy Trương Dương một cái, khe khẽ cười, tạo lên một trận hương thơm rồi rời đi.

“Gã béo kia đâu?” Trương Dương mạnh mẽ hít một chút hương thơm lưu lại ở không trung rồi hướng tới bóng lưng yêu kiều thướt tha kia hô to.

“Không việc gì, nói ta sẽ giúp hắn nói vài câu tốt đẹp, xem có thể giúp giải quyết chuyện kia hay không?” Cô gái quay đầu lại cười, khiến cho trong đầu Trương Dương một trận mê man, hắn đột nhiên hiểu được loại ý cảnh nhất tiểu khuynh thành.

Nếu như không có mái đầu loang lổ màu sắc, nếu như có thể ôn nhu thêm một chút nữa, nếu như không xài súng, vậy thì đúng là cực phẩm rồi! Nhìn theo bóng tấm lưng ong thon dài muôn về kia, Trương Dương chép chép miệng, vẻ mặt đáng tiếc.

Một phần trăm!

Đẹp trai có như vậy thôi sao?

Trương Dương nghĩ đến bản thân còn không bằng một phần trăm của người ta, có chút bức bối tức giận.

An ủi gã béo một hồi, hẹn sau khi hết giờ làm sẽ tới nhà vị Chủ tịch kia, gã béo lúc này mới thấp thỏm bất an rời đi.

Sau khi biết gã béo đi về đã lâu, Trương Dương vẫn còn suy nghĩ cô gái rốt cuộc đưa cho gã béo tấm danh thiếp như thế nào, không ngờ khiến gã béo với tài sản vài chục tỉ sợ tới mức đột ngột phát tác bệnh tim.

Đáng tiếc, bởi vì mãi lo lắng cho gã béo bệnh tim phát tác, Trương Dương không có chú ý tới tấm Card ấy.

Hôm nay, Trương Dương và Liễu Âm thương lượng với nhau rất tốt, trừ lúc bận rộn đông khách, cơ hồ tất cả khách hàng đều do Trương Dương tự mình tiếp đón chiêu đãi, mà Liễu Âm bọn họ chỉ có thể đứng ở xa xa cẩn thận học tập từng hành động, từng lời nói của Trương Dương.

Đây là chương trình giảng dạy do chính Trương Dương lập ra, hẳn muốn bằng mọi giá trong một thời gian ngắn nhất đem nhân viên bên trong “Quý tộc thành” bồi dưỡng trở thành nhân viên tiếp thị chân chính.

Hôm nay, Trương Dương cực kì bận rộn, mức tiêu thụ của hắn tạo ra khiến cho mức kinh doanh của cửa hàng tăng lên rất nhanh, bắt đầu từ lúc 9h20 sáng tới bữa cơm trưa lúc 12h30, số lượng buôn bán của Trương Dương đã cao tới hơn ba mươi vạn, điều này khiến cho các nhân viên mỹ nữ của Quý Tộc Thành lúc nhìn về phía Trương Dương về mặt đều tràn ngập sự sùng bái.

Chỉ ngắn ngủi trong nửa ngày, Trương Dương đã trở thành lãnh tụ về mặt tinh thần của Quý Tộc Thành, rất hiển nhiên rằng hắn ở trong lòng nhân viên tạo thành một loại quyền uy, một loại quyền uy tối cao của bậc thầy tiếp thị, về mặt chuyên chú lúc Trương Dương làm việc khiến tất cả nữ hài tử mê say. Thế nhưng mỗi khi Trương Dương rảnh rỗi, hai con người sùng sục đảo qua đảo lại kia khiến mỗi một nữ hài tử đều trốn tránh, quá đậm đặc mà...!

“Chúng ta thích ăn dâu tây, nhưng cá lại thích ăn giun. Cho nên, trong khi câu cá, chúng ta không dùng dâu tây mà là dùng giun làm mồi! Ai biết ý tứ của những câu này không?” Sau khi tổng tiền một khách hàng nữ lệ khệ ồm bọc lớn bọc nhỏ ra về, Trương Dương triệu tập toàn bộ nhân viên vào một chỗ đặt câu hỏi, về mặt cũng cực kỳ nghiêm túc.

“Bởi vì người ăn dâu tây, còn cá chỉ ăn giun!” Cô giá thu ngân thấp giọng khe khẽ nói.

“Đúng, người ăn dâu tây còn cá ăn giun. Nhưng, hôm nay ta phát hiện, trong các cô có rất nhiều người hi vọng cá ăn dâu tây!”

Mọi người nhìn nhau, không hiểu Trương Dương nói ý gì.

“Ừm, trước tiên nói về Liễu Ám đã! Liễu Ám, ta biết, cô thích chiếc váy mùa đông màu phấn hồng, cả đôi giày da màu trắng kia, chiếc khăn quàng màu café kia, ừ, ta biết, cô rất thích! Từ trong ánh mắt của cô ta thấy được, nhưng, điều này không đại biểu cho việc khách hàng của cô cũng thích, cô luôn hi vọng món đồ mình thích thì người khác cũng thích. Cô thích ăn dâu tây, không lẽ cũng bắt cá phải ăn?”

“Hôm nay, cô tiếp đãi ba khách hàng, người đầu tiên hi vọng mua một chiếc khăn quàng, nhưng mà người đó hơn năm mươi tuổi rồi, từ y phục khí chất của người đó cho thấy hẳn là vợ của quan chức, bà ta khẳng định hi vọng có được một sự ăn mặc phù hợp thỏa đáng! Nhưng đáng tiếc, tuổi và da tay của bà ấy đã không còn thích hợp với màu café, một lão thái thái, vốn đã già rồi, hơn nữa làn da cũng không đẹp, cô còn đề cử khăn quàng màu café với bà ấy, cô cho rằng sẽ thành công sao?”

Ừ, cứ coi như thành công đi, bà ấy mua về nhà, sau vài ngày sử dụng lập tức sẽ phát hiện ra vấn đề, vậy thì, chiếc khăn quàng tốn vài nghìn tệ đó sẽ vĩnh viễn cất trong kho, vậy thì, Quý Tộc Thành sẽ thành một chỗ thương tâm của bà ấy, cũng sẽ không đến lần nữa...!”

“Ta...!” Về mặt Liễu Ám nhất thời đỏ bừng.

“Với độ tuổi đó, ở phụ nữ có khí chất quý phái, cô nên giới thiệu cho bà ấy một chiếc khăn quàng màu xanh nhạt, tôn làn da lên, hơn nữa còn khéo léo trang nhã, hợp mắt mà không chói mắt! Lại nói đến người khách thứ hai, ước chừng khoảng hai mươi tuổi, hẳn là một thiên kim tiểu thư, là người đối với kim tiền không có bất cứ khái niệm gì, cô giới thiệu cho người ta một đôi giày cao gót màu trắng, chính vì cô cũng thích đôi giày đó! Thế nhưng, cô quên mất cô gái kia rất yêu đời và hoạt bát, cô cho rằng một cô gái hiếu động như thế sẽ đi một đôi giày cao gót lịch sự sao? Huống chi, quần áo của nàng ta cũng không hợp với đôi giày cao gót!”

“Khách hàng thứ ba là một người đàn ông trung niên về mặt nghiêm túc, không ngờ cô giới thiệu cho ông ấy một bộ Veston trắng, ta thật sự không biết nói gì nữa, có phải cô thấy ta mặc bộ Veston đó rất đẹp không?”

“Một nam nhân nghiêm nghị, hẳn cơ hồ không thể mặc Veston màu trắng, vì màu trắng đại biểu cho cái gì? Sạch sẽ, tiêu sái, hào hoa phong độ... Ta nghĩ, những điều này hẳn không phải là điều người đàn ông trung niên đó truy cầu, người đàn ông đó muốn hướng đến sự thể hiện quyền lực hơn, mà đại biểu quyền lực có màu sắc gì? Khẳng định là màu đen, thậm chí là màu xanh đậm, màu café hay những màu thâm trầm khác đều có thể đại biểu cho quyền lực, bởi vì, nó có cảm giác trang trọng uy nghiêm....! Đương nhiên, người có quyền lực đạt tới đỉnh cao thì màu sắc không còn quan trọng nữa, bọn họ quan tâm chính là sự thưởng thức,

một cái nhấc tay, gập đầu của bọn họ đều sẽ tán phát ra quyền uy, không cần quần áo để làm nổi thêm, cho dù ngay cả gã béo vừa mới đi đó, quyền uy của ông ấy cũng không cần dùng y phục để làm nổi bật lên, bởi vì, ông ấy có gia sản vài chục tỉ làm hậu thuẫn...!

“Các cô mỗi một người đều hoặc nhiều hoặc ít phạm phải một số sai lầm ngu xuẩn, ta cũng không cần liệt kê từng cái, ta hi vọng, các cô có thể trong thời gian ngắn trở thành cao thủ tiếp thị chân chính, chứ không phải trở thành bình hoa biết đi lại trong đại sảnh nữa!”

“Thời gian ta ở đây không còn nhiều, một mình ta kiếm được đại bộ phận doanh thu, rồi rất nhanh ta sẽ trả xong món nợ của ta. Nhưng ta hi vọng, trong lúc ta hoàn thành khoản nợ của mình, kiến thức tiếp thị của các cô có sự thay đổi. Khi chúng ta bán sản phẩm phải suy nghĩ, chúng ta không chỉ là đem sản phẩm bán đi, mà phải suy nghĩ động não, suy nghĩ xem chúng ta bằng cách nào giữ được khách hàng, hi vọng bọn họ có thể lại tới tiêu xài lần nữa...”

“A a, mọi người không nên cúi đầu ủ rũ như vậy, kỳ thật, môn tiếp thị thoát nhìn rất thâm ảo, trên thật tế lại rất đơn giản, các cô chỉ cần học tập nhiều hơn các tri thức khác, tích lũy một chút kinh nghiệm, rất nhanh là có thể nắm bắt được. Chẳng hạn như, xem nhiều sách về phối hợp màu sắc, quan sát một chút động tác và biểu tình của khách đi đường, đương nhiên, chú ý làn da của khách cũng rất quan trọng, các cô phải đưa ra những lời khuyên đúng đắn phù hợp, hơn nữa, các cô phải khiến cho khách hàng biết lý do và căn cứ của lời khuyên mà các cô đưa ra. Điều đầu tiên các cô phải nghĩ đến, nơi này là cửa hàng bán đồ xa xỉ, sản phẩm ở đây giá từ vài nghìn đến vài vạn, thậm chí tới vài chục vạn, các cô phải khiến cho khách hàng sau khi trả tiền không sinh ra ý nghĩ hối hận, nếu được như vậy thì các cô đã thành công rồi! Mặt khác, ngàn vạn lần không bởi vì thành tích công việc hay lợi nhuận mà lừa gạt khách hàng...”

“Ha ha...! Phải đi ăn cơm thôi... ăn cơm ăn cơm!” Trương Dương đang thao thao bất tuyệt đột nhiên nghe thấy tiếng vang phía đằng sau, quay đầu lại nhìn, thấy mấy đầu bếp đang đẩy một xe thức ăn tiến tới.

Một đám nữ hài tử quay mặt nhìn nhau, vừa rồi vẻ mặt trí tuệ nghiêm túc thần thánh của Trương Dương đột nhiên lại thay đổi rồi, sự thay đổi này cũng quá nhanh đi, từ một bậc thầy marketing thành một người bình thường rốt cuộc khoảng cách bao xa?

Các cô gái đều có chút ngẩn người, ngây ngốc nhìn Trương Dương đang sốt ruột đợi đầu bếp bày thức ăn.

“Hi hi... quả nhiên là phải ăn cơm thôi, đói chết rồi, ở trong phòng tập thể thao thiếu chút nữa một tới chết...” Trương Dương bưng một bát cơm vừa chuẩn bị ngồi xuống, thì nhìn thấy Vương Tiểu Yến đang vuốt ve chiếc mũi nhỏ nhắn vội vội vàng vàng chạy tới.

Xui xẻo rồi!

Trương Dương thở dài một hơi, buông bát cơm xuống nhanh chóng đứng dậy, thôi quên đi, hay là đi ăn cơm hộp, mười tệ là đủ no rồi.

“Hôm nay kiếm được bao nhiêu?” Nữ hài tử nhìn thoáng qua Trương Dương đang chuẩn bị rời đi, hỏi.

“Hơn ba mươi vạn, phần lớn đều là Trương Dương hoàn thành...” Tiểu Thanh nhẹ nhàng nói.

“Ừ, Trương Dương, người bây giờ là công thần, chỗ ngồi này, nhường cho người ngồi vậy!” Nữ hài tử kéo một cái ghế ra rồi ngồi xuống bàn ăn, chỗ nàng ngồi là ở bên tay phải của Trương Dương.

“Ồ... vậy thì cảm ơn, hắc hắc, đói rồi a đói rồi...” Trương Dương mừng rỡ, vội vàng ngồi xuống, lúc này đầu bếp đã đi rồi.

“Mọi người đều ngồi xuống ăn thôi... đúng rồi, Trương Dương, ta cảm thấy người có điểm là lạ!”

“Ồ... vậy sao?” Trương Dương vừa ăn vừa nói qua loa.

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu thư, tôi cũng phát hiện Trương Dương ca ca kỳ kỳ quái quái, cứ mỗi lúc lại biến thành một người khác!” Tiểu Thanh vội vàng nói.

“Cô cũng có loại cảm giác này?”

“Tôi cũng cảm giác Trương Dương có điểm kỳ lạ, tôi còn tưởng rằng chỉ có mình tôi có loại cảm giác này, hi hi...” Liễu Ám cũng hòa theo nhún nhử cười nói.

“Thật vậy sao?” Trương Dương đột nhiên buông bát cơm nói: “Các cô nói coi, tôi có điều gì không đúng?”

“Rất phức tạp, có lúc bá đạo giống như đại nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, có lúc thì rất thận trọng, có lúc rất chuyên chú, có lúc lại rất phong độ giống như một công tử hào hoa, có lúc, còn rất dâm dăng... tóm lại, rất phức tạp...! Có điều ta rất thích vẻ mặt chuyên chú đó của người...!” Liễu Âm cười khanh khách.

“Ừm, rất đồng ý!” Nữ hài tử cuống quýt gật đầu.

“Thật vậy sao? Thật vậy sao...? Tôi có chút không thoải mái, các cô cứ ăn đi, tôi ở phòng VIP nghỉ ngơi một lúc...!”

Trương Dương đột nhiên vẻ mặt tái nhợt, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, cảm giác trong óc xối lên một trận đau đớn, các loại các dạng tin tức ký ức trong đầu điên cuồng tràn về, không ngừng sinh sôi nảy nở, phảng phất giống như sắp nổ tung...

Trong nháy mắt khi Liễu Âm các nàng nói xong, Trương Dương phát hiện ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng mà cũng rất đáng sợ, hần lúc này đã xuất hiện biểu hiện của chứng tinh thần phân liệt rồi, một người không thể đồng thời xuất hiện nhiều tính cách như vậy, khả năng duy nhất chính là, ký ức trong não đã bắt đầu phân liệt nhân cách của hần, không chế cử chỉ lời nói của hần.

“Sập!” Cửa của phòng khách quý nặng nề đóng lại, một đám nữ hài tử mắt to mắt nhỏ đều trợn tròn.

Trương Dương xông vào phòng VIP, ôm lấy cái đầu đang như sắp nổ tung nằm co ro trên sofa, vật vờ lẩm bẩm: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ ...?”

100. Chương 100: không Chế Tinh Thần

Đây là hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Trong ký ức của Trương Dương có kiến thức về tâm lý học, vừa rồi từ lời của Liễu Âm cùng đám nữ hài tử, Trương Dương lập tức phân tích ra tình cảnh hiện tại của mình, hiển nhiên, theo sự khai phá của mình đối với ký ức, rất nhiều tư tưởng trong đầu bắt đầu sống lại, trong lúc vô tình đã bắt đầu ảnh hưởng đến hành vi và ý thức của mình.

Ký ức trong óc giống như tia chớp xẹt qua, một thuật ngữ đột nhiên hiện ra.

“Hội chứng ký ức tổng hợp vượt xa người thường!”

Đây là một loại bệnh hiếm thấy, một người có thể nhớ được vô số hình ảnh, thậm chí ngay cả mỗi chi tiết nhỏ trong sinh hoạt lúc nhỏ đều nhớ rất rõ ràng, có người bệnh có thể nhớ lại hoàn chỉnh ký ức thời thơ ấu, sắp xếp lại viết thành tài liệu, trong đó có một người bệnh đem tất cả hồi ức giản hóa thành mẫu chuyện khoảng 7 vạn chữ, nhưng người đó phát hiện mình đến lúc chết cũng không kịp chỉnh sửa xong hồi ức thời thơ ấu đẹp nhất của mình.

Một nhà phát thanh viên truyền hình nổi tiếng của Mỹ Brad Williams nhớ được mỗi một chi tiết sinh hoạt của bốn mươi năm qua, tốc độ ông ta trả lời câu hỏi của người xem so với phương tiện tìm kiếm Google còn phải nhanh hơn. Trí nhớ của ông ta vượt xa người thường, tái hiện chuyện cũ đối với ông ta không tốn chút sức lực nào, đối với người hay quên mà nói thì đúng là không thể tin nổi.

Mà Friday-Pique là một người bệnh cô độc có ký ức tổng hợp vượt xa người thường, hần có thể đồng thời đọc hai trang sách, mỗi mắt xem một tờ, mà khả năng piano của hần rất cao, năng lực giải toán có thể so sánh cùng với máy tính tiên tiến nhất.....

Những người bệnh này mỗi ngày đều bị ký ức của mình hành hạ. Không ai nguyện ý nhớ kỹ mỗi một việc cùng mỗi một người, thậm chí là mỗi một chi tiết.

Lúc bạn ở ven đường gặp được một người xa lạ, sau hai mươi hoặc ba mươi năm sau, bạn gặp lại, bạn lập tức có thể nhớ được hoàn cảnh và tất cả tình huống của lần gặp nhau đầu tiên đó, đây tuyệt đối không phải là một loại hưởng thụ, mà là một loại hành hạ thống khổ, cả cuộc đời bạn đều trong trí nhớ của mình, vô luận là sung sướng hay là đau khổ, sẽ không bỏ quên một điều gì.

Trương Dương sợ hãi phát hiện, hẳn cùng với những người bệnh kinh nhân hải tặc này có điểm tương tự, đặc biệt là đọc, hẳn có thể đọc nhanh như gió, hẳn có thể trong thời gian vài phút ngắn ngủi đọc được hơn mười vạn chữ, năng lực tính toán của hẳn có lúc còn phải vượt qua tốc độ máy tính. Hẳn có thể phân tích ra mỗi một chi tiết, tựa như lần trước cướp Lưu Bưu từ đội phòng chống bạo động ra ngoài, kế hoạch khổng lồ như vậy, không một chút sơ hở, cơ hồ chuẩn xác đến từng giây.

Càng làm cho hẳn sợ hãi chính là, dựa theo một chút ký ức đã hồi phục, tri thức trong đầu hẳn đã càng ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi khiến cho hẳn không biết làm thế nào. Mà mỗi loại ký ức đều cố gắng chỉ huy thân thể hẳn.

Chỉ cần Trương Dương cần một loại ký ức nào đó, thì ký ức đó cơ hồ có thể lập tức làm cho Trương Dương biến thành một người khác, mặc dù Trương Dương vẫn là Trương Dương, nhưng, tư tưởng của hẳn bị tiềm thức khống chế, hậu quả của điều này làm Trương Dương không dám tưởng tượng.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Trương Dương không ngừng tự hỏi mình nhiều lần, nếu để mặc cho nó phát triển, rốt cục hẳn sẽ có một ngày trở thành người tinh thần phân liệt !

Không ai có thể cứu hẳn, có thể cứu hẳn chỉ có thể là chính hẳn. Bởi vì, hẳn chính là một bác sĩ tâm lý học hàng đầu!

Trương Dương hít một hơi thật sâu rồi ngồi xuống, bây giờ, hẳn cần suy nghĩ tỉnh táo, bây giờ bộ phận ký ức đã khôi phục trong đầu mình đạt tới hơn mười loại, mỗi một loại đều có nhân cách riêng rẽ, kỳ thật, tri thức cùng với tri thức cũng sẽ không sinh ra đụng chạm, bởi vì, đại não mỗi người đủ để dung nạp nhiều tri thức như thế, bây giờ, quan trọng là phải làm thế nào khống chế những ký ức vì tri thức mà hình thành nên nhân cách độc lập này.

Khống chế như thế nào?

Trương Dương nhíu chặt lông mày, ký ức trong đầu dần dần khôi phục thanh tĩnh.

Tĩnh táo, tĩnh táo, nhất định phải tĩnh táo, hiện tại trái phải đều phải tự mình giúp chính mình.....

Đột nhiên, trong não hải Trương Dương chớp lóe, mỗi một lần khi đại não rơi vào hỗn loạn, đều là vì mình tự ép buộc, khống chế sự tỉnh táo, vậy thì hiển nhiên, đầu mỗi tư tưởng của mình cần một trí nhớ tỉnh táo làm chủ đạo.

Năng lực tính toán!

Vô thuật !

Tâm lý học! Năng lực tính toán có thể khiến cho đại não tỉnh táo, duy trì thanh tĩnh dưới tình huống hỗn loạn chính là vô thuật, mỗi một lần có nguy cơ ở trước mắt, thân thể đều sẽ vô ý thức bảo vệ mình, hơn nữa, hồi phục trước tiên trong ký ức chính là vô thuật và năng lực tính toán, nói vậy, nếu cường hóa vô thuật và năng lực tính toán này, thì không thể nghi ngờ đối với sự sắp xếp ký ức có sự trợ giúp rồi.

Nghĩ đến đây, Trương Dương đột nhiên có một loại dự cảm vô cùng vô cùng mãnh liệt, một dự cảm tu luyện, dự cảm này từ trước tới nay chưa từng nổi lên cường liệt như thế, hẳn không được ngay lập tức thi triển, phảng phất như trong tối tăm có một cánh tay đang gọi hẳn về.....

Loại dự cảm này đã từng xuất hiện qua nhiều lần, cảm giác mỗi lần đều không giống nhau, mà lần này, Trương Dương có một loại cảm giác không thể chờ đợi được nữa, phảng phất, những văn tự, đồ án trong đầu như đang sống lại.

Những văn tự khó hiểu bên trong cổ tích bắt đầu toát lên, bắt đầu dung hợp, tựa hồ, tri thức trong ký ức cùng những văn tự kia có liên hệ rất lớn, chẳng nhẽ, trong những cổ tịch kia thật sự ẩn giấu thần công thời cổ xưa gì đó? Hoặc là có một vài mẫu đoạn truyền thừa tàn khuyết ?

Thời gian tựa hồ trôi qua rất nhanh !

Trương Dương cảm thấy xương cốt tứ chi có vô số luồng khí âm, luồng khí âm kia càng ngày càng rõ ràng.....

Trương Dương, người sinh bệnh sao? ”Một bàn tay ấm áp mềm mại đặt lên trán hắn, Trương Dương đột nhiên mở to mắt, hai mắt phẳng phất bắn ra hai cỗ hàn quang.

“A....Người....Người...” Cô gái bị ánh mắt tàn bạo của Trương Dương dọa khiến cho đột nhiên lùi về phía sau vài bước.

“Không có việc gì, chỉ là có chút không thoải mái, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi...”

“Người đang luyện công?” Cô gái vỗ vỗ vào bộ ngực không tương xứng với tuổi của nàng nói.

“Không không....Người ăn xong rồi à?” Trương Dương không chế lại tư niệm bị động tác của cô gái hấp dẫn, nở một nụ cười nói.

“Chưa, đang đợi người đó.” Cô gái mở cửa đi ra ngoài.

“A....Tại sao phải chờ ta?”

Lúc Trương Dương đi tới đại sảnh, không khỏi sửng sốt, chỉ thấy tất cả nhân viên đều ngồi bên bàn, đều đang nhìn vào hắn.

“Ăn thôi, nếu mẹ ngươi đã nói cho người nam nhân phải ngồi ghế đầu, chẳng nhẽ không nói cho người chuyện khác?” Cô gái thở dài một tiếng ngồi vào chỗ lúc đầu, còn ghế đầu vẫn để cho Trương Dương.

“Không có, bởi vì, mỗi lần khi nhà ăn cơm, đều là cha ta ăn trước, nếu khi cha ta không ở nhà, mẹ ta sẽ để ta ăn trước....Ăn thôi..”

Trương Dương cầm lấy đĩa, ra hiệu bảo mọi người ăn cơm, đám nhân viên nhìn nhìn cô gái, thấy cô gái bắt đầu ăn sau lần động đĩa, lúc này, thức ăn đã lạnh như băng rồi, mấy mấy đầu bếp đang đứng ngoài cửa vẻ mặt kỳ quái nhìn vào bên trong, hiển nhiên, bọn họ cảm thấy rất kỳ quái, vì sao hôm nay còn chưa ăn xong vậy?

Sau khi ăn cơm xong, cô gái một mình lại chạy lên phòng, có lẽ cũng chính là không ngừng thay đi thay lại quần áo.

Buổi chiều Trương Dương vẫn dẫn đầu công việc tiếp thị của “Quý tộc thành” như cũ, hắn bắt đầu từng bước từng bước chỉ đạo nhân viên thúc đẩy giao dịch như thế nào, làm thế nào chọn lựa y phục phù hợp nhất cho khách, mỗi một người khách đi vào, Trương Dương lại sắp xếp một nhân viên, nói cho các nàng làm thế nào phân tích khả năng tiêu dùng và sự thương thức của khách nhân, sau đó để cho các nàng nhắm vào đó mà xem hiệu quả.

Biện pháp này dễ dàng mà đơn giản, suốt cả buổi chiều, Trương Dương không tự mình bán ra một bộ thương phẩm nào, nhưng, mức kinh doanh trong “Quý tộc thành” lại tăng lên không biết bao nhiêu lần. Đám nữ hài tử nhiệt tình dâng cao, mỗi một khách hàng bước vào đều tranh nhau thí nghiệm một chút bí quyết nhỏ Trương Dương vừa truyền thụ.

Tuy nhiên, dần dần đám nữ hài tử phát hiện, Trương Dương trở nên trầm mặc, trở nên ít nói, trừ phi có khách hàng cần hắn chỉ điểm, hắn cơ hồ đều không nói, chỉ ngồi ở trên ghế sofa như đang suy tư, trên mặt lộ ra thần sắc của người khổng lồ ở ngoài ngàn dặm (không biết gì).

Mọi người không rõ xảy ra chuyện gì, bắt đầu trở nên cẩn thận, cố gắng không quấy rầy Trương Dương. Bình thường, trong khi làm việc thì không cho phép ngồi xuống, mà lúc này, lại không ai dám nhắc nhở Trương Dương, vẻ mặt suy tư kia của Trương Dương khiến cho người ta có một loại cảm giác bài xích mãnh liệt.

Trương Dương chính là đang suy nghĩ, suy nghĩ làm thế nào khiến cho nhân viên của “Quý tộc thành” mau chóng thay đổi, đương nhiên, Trương Dương không nghĩ đến việc làm cho các nàng ngay lập tức trở thành bậc thầy tiếp thị, hắn chỉ cần các nàng nắm được các kỹ xảo tiếp thị cơ bản, dựa vào sự thông tuệ của đám nữ hài, Trương Dương tin tưởng, cho dù không có hắn, “Quý tộc thành” ba tháng sau đó cũng sẽ đi vào chính quy, dễ dàng đi vào quỹ đạo tuần hoàn.

Trương Dương đã quyết định, nếu hôm nay Lưu Bưu làm tốt việc giấy tờ, hắn ngày kia sẽ rời khỏi nơi này, hắn bây giờ có một loại dự cảm, dự cảm được thế lực của Mãi Mãi Đề đã bắt đầu truy sát ở tỉnh thành này!

Hiện tại Trương Dương đã nắm chắc đầy đủ thời gian hai ngày hoàn thành nợ nần, dù sao, đây là cửa tiệm hàng xa xỉ, chỉ cần giao dịch một cuộc làm ăn, kim ngạch đều phi thường khổng lồ, rất có thể, tiền bán 1 bộ y phục của “Quý tộc thành” này so với thu nhập một ngày của cửa tiệm sát vách cũng phải cao hơn, đây chính là nơi bán hàng xa xỉ, gọi là ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm kỳ thật cũng chính là chỗ tiêu phí bằng đốt ngón tay của “Quý tộc thành”. Làm cho Trương Dương kinh ngạc chính là, mỗi khi đến giờ ăn cơm, cô gái liền biết chạy về “Quý tộc thành”, mà bình thường cũng không biết bận rộn cái gì, tựa hồ rất bận, tựa hồ lại rất nhàn rỗi.

Sau khi ăn cơm tối xong, Trương Dương lại tự thân xuất mã, bởi vì, rất nhiều ông chủ xí nghiệp hoặc đại phú hào ban ngày không có thời gian, thích mua sắm buổi tối, hiện tại Trương Dương cần nắm bắt mỗi một cơ hội kiếm tiền, dù sao, hần còn nợ hơn mười vạn....

Trương Dương tự mình lại không biết hần đã bắt đầu thay đổi chính mình, cả đám nữ hài tử trong “Quý tộc thành” đều cảm giác được Trương Dương rõ ràng thay đổi, lúc trưa còn nói mấy câu, nhưng đến buổi tối Trương Dương cơ hồ không mở miệng, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra sự tùy tiện, càng vô ảnh vô tung, Liễu Âm thậm chí cố ý ở trước mặt Trương Dương lay lay vài lần, nhưng, Trương Dương vẫn không thấy tỉnh lại.

Lúc này, đám nữ hài tử đột nhiên có chút hoài niệm nụ cười xấu xa của Trương Dương lúc đầu, ít nhất, Trương Dương lúc đó giản dị dễ gần, mà Trương Dương bây giờ tựa như một động vật máu lạnh.

Bất quá, nói hần là động vật máu lạnh lại không đúng, bởi vì, một khi có khách, trên mặt Trương Dương sẽ ngay lập tức đeo lên nụ cười thân thiện, nụ cười khiến cho người ta cảm giác rất ấm áp.

Vừa đến khi hết giờ làm, Trương Dương không khỏi thở một hơi thật sâu, làm một bậc thầy tiếp thị xuất sắc không phải dễ dàng như vậy, thần kinh thường xuyên căng thẳng, cần phải chú ý mỗi một động tác và ánh mắt của khách hàng, đại não không ngừng tính toán suy nghĩ tâm lý khách hàng, điều này tuyệt đối không phải người ngoài có thể dễ dàng tưởng tượng được, giống như cái gọi là nhân viên tiếp thị không đúng là khua môi múa mép sao?

“Trương Dương!”

“Hả?” Trương Dương đang đi tới cửa quay đầu lại nhìn Liễu Âm.

“Người thật sự muốn đi sao?” Trên mặt Liễu Âm có một tia thẹn thùng.

“Ài, ta đã quyết định rồi, ngày kia sẽ đi, ta nghĩ, ta cố gắng một chút, rất nhanh có thể trả nợ thôi.” Trương Dương gật gật đầu nói.

“Vây...vây...Mấy người chúng ta vừa mới thương lượng, chúng ta hy vọng trước khi người đi, mời người ăn một bữa cơm.”

“Tại sao?”

“Trương Dương, mặc dù người đến “Quý tộc thành” mới hai ngày, nhưng người thay đổi “Quý tộc thành”. Ta nghĩ, nếu không có người, “Quý tộc thành” chỉ là một cái thành trống, mà hiện tại, thành này đang hướng quý tộc phát triển chân chính. Nói thật, thời gian mặc dù rất ngắn, nhưng, tư duy của người, sách lược tiếp thị của người, làm cho chúng ta hiểu được cái gì mới là tiếp thị chân chính, ta tin rằng, ba tháng, chỉ cần ba tháng, “Quý tộc thành” liền có thể xoay chuyển cục diện hiện tại!”

“Ha ha, không sai, cùng với dự tính của ta như nhau. Nếu muốn làm được việc cân bằng thu chi chân chính đến việc thu được lãi, ít nhất phải tốn thời gian ba tháng, cố gắng làm tốt, ta tin tưởng các người!”

“Ừm, chính vì như vậy, tỷ muội chúng ta hi vọng có thể mời người ăn một bữa cơm.”

Liễu Âm gật gật đầu. Về mặt có chút thương cảm, mặc dù mới biết Trương Dương vài ngày, nhưng, phảng phất có vài ngày như vậy mà dài đằng đẳng, đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu, tính cách của Trương Dương, trí tuệ của Trương Dương, kỹ xảo tiếp thị của Trương Dương, đều lưu lại cho các nàng một ấn tượng khắc sâu, trí thức này, cũng đủ cho các nàng dùng cả đời mà không phải lo cơm áo.

“Được, hôm nay không có thời gian, người xem, gà béo còn đang chờ ta.” Trương Dương chỉ chỉ vào gà béo đang ngồi đối diện nói.

“Ừ...Tốt thôi,thì ngày mai,hoặc buổi tối ngày kia,ăn đêm,thế nào?”Trên đôi lông mày của Liễu Âm thấp thoáng một tia thất vọng,liếc qua bên ngoài,quả nhiên là gã béo mua y phục.

Trương Dương hướng Liễu Âm cười cười,vẫy vẫy tay sau đó hướng tên béo ở đối diện đi tới,thấy Trương Dương đột nhiên cười,Liễu Âm lại một trận say mê,nàng tự mình cũng không rõ,vì sao mỗi lần Trương Dương cười lại làm cho người ta có cảm giác ngất ngây, mê mẩn.

Chẳng những nàng không biết, ngay cả Trương Dương tự mình cũng không biết, động tác của hắn, khí chất của hắn, đang từ từ thay đổi.....

“Lão ca,hết giờ làm rồi,đi thôi!”

“A a,tiểu ca,thực là phiền toái người rồi.”Gã béo đứng dậy cười nói.

Hai người dọc đường thân mật tán gẫu đi tới hướng đường bộ,đi đến bãi đỗ xe bên đường,gã béo đi tới chỗ một con “Mercedes-Benz” mới tinh.

“Ha ha,xe mới à?”Trương Dương vừa nhìn thấy chiếc xe vẫn còn dán một chiếc tem tạm thời.

“A a,đúng vậy,mua lúc chiều,mấy tên bại gia tử đều chạy BMW Ferrari,lão đầu ta vẫn còn một chiếc Sangtana,nghĩ lại cũng không đáng giá a....Câu nói kia của tiểu ca đã chỉ ra cho ta,lao tâm giả bất lao lực,ta cũng khổ cực nhiều năm như vậy,đúng là phải hưởng thụ thôi....Đi,ngồi xe mới,thỏa tâm nguyện trước đây,bà nó,uổng phí hơn mười ức tài sản,lần này mới phát hiện,lái xe hàng hiệu quả là sướng khoái a.....”Gã béo có chút hưng phấn lái xe.

“A a,lão ca cuối cùng nghĩ thông suốt rồi,nhân sinh trăm năm,sống không mang theo,chết không mang đi,nhà có ngàn phòng,đêm ngủ tám giờ,chết rồi,đều chỉ là một cái hộp đựng lớn,hơn trăm năm sau,còn không biết bị người ta vứt đi đâu,cho nên,không tiền hưởng phúc đúng là không có biện pháp,nếu có tiền còn chịu khổ,đó chính là tự ngược đãi mình.”

“Đúng đúng...Tiểu ca tuổi đời tuy còn ít,nhưng câu nào cũng hợp lý a,ta cũng nghĩ thông rồi,ăn mặc tốt nhất,lái xe tốt nhất,***,vừa rồi thay xe,ánh mắt người khác nhìn ta đều không giống nhau,xem ra,đây là nhân sinh a!Còn phải đóng đồ,có tiền cũng phải làm cho người ta thấy được,bằng không,một mực thấp giọng ngược lại khiến cho người ta coi thường a.”Gã béo cảm thán nói.

“Đúng, cao giọng mà không kiêu ngạo,nắm chắc từng phân tấc,càng dễ dàng thu được sự tôn trọng của người khác,xã hội này rất thực dụng, xe người lái không đẹp,ăn mặc không tốt,ai biết người có tiền hay không,có ngu ngốc hay không?”

“Đúng a,ta lúc chiều mua xe sau đó liền cảm giác được rõ ràng,trước kia lại không chú ý gì cả,hơn nữa,tiếp xúc đều là người quen thuộc của ta,tự nhiên sẽ không vì y phục và xe của ta mà xem thường ta,ngược lại còn vì tính tiết kiệm của ta mà khen ngợi a,a a,bây giờ nghĩ lại,ý nghĩ này thực sự là thiên biến vạn hóa,bây giờ mặc dù kinh tế khó khăn,nhưng vừa nghĩ,khó khăn cũng không chênh lệch mấy trăm vạn,hơn nữa,làm xí nghiệp,lúc nào chả không có khó khăn,làm lớn rồi còn muốn làm lớn hơn nữa,đứng đầu Đông Quốc rồi lại muốn đứng đầu Châu Á,đứng đầu Châu Á rồi lại muốn chiếm lĩnh thị trường quốc tế,lòng người a,sẽ không bao giờ thỏa mãn cả...À, đúng rồi,cô gái kia thực sự nói giúp ta sao?”Gã béo đột nhiên hỏi.

“Ồ, chắc vậy, cũng nói cho người,nàng nói cho ta xem có thể nghĩ biện pháp xử lý tốt hay không.”

“Ai...điều này kỳ thật không dám nghĩ,kỳ thật,ta chỉ hi vọng các nàng đừng tìm ta gây phiền toái thôi,chút gia sản ấy của ta,người bình thường thoát nhìn thì dọa người, thế nhưng thực sự chịu không nổi sự giày vò của mấy người bọn họ.” Gã béo cười khổ nói.

“Ông chủ nhà chúng ta rất có tiền?”Trương Dương đối với gia thế của cô gái cảm thấy rất có hứng thú.

“Rất có tiền?”Gã béo lại cười khổ nói: “Nếu chỉ dung rất giàu để hình dung,thì Mao Nhân Quốc ta cũng coi như người gặp qua nhiều sự đời,tự nhiên cũng sẽ không sợ,nhưng,gia đình cô gái này rất phức tạp,bọn họ chỉ dùng một ngón tay dòn ta một lần ta cũng ăn không tiêu,bọn họ muốn khiến cho ta ngày mai phá sản tuyệt đối sẽ không chờ đến ngày kia....”

“Lợi hai như vậy?Là gia tộc gì a?”Trương Dương há mồm tròn mắt,hắn thật sự nghĩ không ra Đông Quốc còn có gia tộc lợi hai như vậy,tựa hồ,từ trước tới nay chưa từng nghe nói qua.

“Quên đi, không nói nữa, không nói nữa, nhiều lời tất sai lầm, họa từ miệng mà ra, hơn nữa, ta thực sự còn không biết cái gì, chỉ là một chút sự tình trong truyền thuyết.....

Gã béo đột nhiên không nói nữa, làm lòng Trương Dương thấy mênh mông, nhưng không thích hỏi nữa.

“A, đến rồi!”

Trương Dương lúc này mới chú ý, xe từ từ tiến vào một khu vườn nhỏ, cửa mảnh đất là sáu cây cột đá cẩm thạch La Mã màu xám, thoát nhìn vô cùng có khí thế, tiến vào mảnh đất nhỏ chính là một khu vườn lớn, giữ khu vườn là một kim tự tháp pha lê màu lam, phía sau là suối phun, cầu nhỏ nước chảy, đình thai ngỗng các, dưới ngọn đèn leo lắt hiện lên vẻ yên lặng dị thường.

Hiển nhiên, người có thể ở nơi này không giàu tất phải có địa vị.

Bảo vệ vừa nhìn thấy một chiếc Mercedes-Benz mới, chỉ đăng ký một chút cũng không có hỏi nhiều.

“***, ngày hôm qua lúc ta lái Santana tới thì hẳn hỏi ta vài phút, **!” Gã béo lái xe đến chỗ để xe, đột nhiên chửi như tát nước vào mặt.

“Lão ca, điều này chỉ là thường tình, người ở nơi này có ai không phải là Mercedes-Benz BMW, người lái một chiếc Santana cũ, tự nhiên sẽ được tiếp đón không công bằng rồi.” Trương Dương cười nói.

“Nhưng thật ra, chỉ là nghĩ đến có chút khó chịu, sớm biết như vậy, đem chiếc Mercedes-Benz BMW của mấy thằng con lái đến so với chiếc Sangtana cũ kia phải tốt hơn nhiều.” Gã béo buồn bực xuống xe rồi đóng cửa xe lại nói.

“Ta nghĩ, mấy con trai của người có thể không phải rác rưởi như người tưởng tượng, chỉ là tư tưởng cùng với người có sự khác biệt, hơn nữa, quan niệm tiêu dùng và quan niệm kinh doanh của họ cùng với ngài khẳng định có chênh lệch nhất định, người giấu lại xem, bây giờ kinh doanh bất động sản đang héo mòn, giá đất sụt giá đột ngột, chờ đến khi Chính phủ vì kích thích nhu cầu trong nước, khôi phục nguyên cơ tài chính, thì giá những mảnh đất này sẽ tăng lên gấp bội, nếu vốn xoay vòng của các người lần này vượt qua nguyên cơ, ta tin rằng, tài sản của lão ca khẳng định phải tăng lên vài lần....”

“Ài, ta cũng có chút cảm giác này, chỉ là đám nhãi ranh kia không lên tiếng. Làm việc gì cũng là lặng lẽ, giải quyết không xong ta sẽ giết tận đất, hừ...”

“Loại tính cách này của người, như thế nào bảo bọn họ cùng người móc ngoặc? Bọn họ mua Mercedes-Benz BMW người có nói, bọn họ tiêu dùng cao người cũng nói, bọn họ đầu tư, người càng nói, nói nhiều vậy, ai nghe hết a?”

“Xem ra, ta phải cùng bọn họ móc ngoặc nhiều, đáng tiếc tiểu ca không thể giúp ta.” Gã béo thở dài nói.

“Rồi sẽ còn có cơ hội. A... đến rồi, tầng mấy?”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới cầu thang máy.

101. Chương 101: Truy Sát Tới Rồi

Sau khi Trương Dương và gã béo gõ cửa, không ngờ lại là chủ tịch tự thân mở cửa, một người hơn năm mươi tuổi, vóc người gầy giữ rất tốt, da trắng bóc, trên mặt nở nụ cười thân thiện, mang theo tràn ngập phong thái của người thích đọc sách, ẩn hiện trong đó lại có một chút cẩn trọng, trong khi vừa làm cho người ta thấy thoải mái lại vừa đề tỉnh bạn, hẳn là một thượng vị giả, bạn bắt buộc phải tôn trọng hắn !

Không có tiểu quỷ quấy rầy và nịnh bợ, không có khí thế cuồng ngạo và vênh váo hung hăng, hết thấy đường như vô cùng tự nhiên.

Ba người ở cửa nói chuyện khách sáo, giới thiệu lẫn nhau vài câu sau đó được đưa tới đại sảnh.

Đây là một căn phòng kết cấu phức tạp, Trương Dương đo đạc hai tầng trên dưới ước chừng khoảng 300 m2, diện tích căn phòng này đã xứng đáng gọi là vô cùng khổng lồ, từ trên lầu hai để rũ xuống một đèn treo thủy tinh rất độc đáo, không khí tràn ngập sự ấm áp, không hề có cảm giác lạnh lẽo, trang thiết bị trong phòng lấy phong cách Tây Âu làm chủ, thỉnh thoảng đặt vài hàng thủ công mỹ nghệ cổ điển của Đông

Quốc, kết hợp tạm coi là hài hòa, không hề có sự xung đột về suy nghĩ văn hóa, từ chỗ này thì thấy, chủ nhân nơi này là một người có tố chất trình độ nhất định.

Nữ chủ nhân tựa hồ cũng là người ít nói, vẻ mặt khiêm tốn, hướng đến mỗi người cười cười gật đầu sau đó rót trà cho mọi người, rồi đi vào phòng, sau đó cũng không xuất hiện nữa.

Trương Dương trước sau không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe, bởi vì hắn rất rõ ràng, hắn vô cùng rõ ràng, gã béo mới là nhân vật chính, hắn chỉ là nhân vật phụ họa, tuyệt đối không thể cướp tiếng nói của gã béo.

Đúng như lời gã béo nói, khoảng cách chủ tịch và hắn đã kéo lại gần rất nhiều, trước tiên là hàn huyên chuyện gia đình một chút, sau đó chủ tịch lại giải thích tình hình của gã béo một lần, cho một sự khẳng định đối với xí nghiệp của gã béo. Cũng nói một chút về chủ đề Chính Phủ hỗ trợ cho các xí nghiệp tư nhân.

Đương nhiên, với địa vị của Trương Dương, hắn tạm thời vẫn sẽ không hiểu được hàm nghĩa của cuộc gặp mặt trò chuyện cao cấp này, trên thực tế, trong cuộc trò chuyện ngắn ngủi của chủ tịch cùng gã béo, đã xác định được hướng phát triển lớn của gã béo sau này, nói cách khác, chỉ cần dựa theo phương hướng phát triển này, quốc gia lập tức sẽ ủng hộ, đương nhiên, cũng chính là Chủ tịch sẽ ủng hộ !

Trương Dương cũng không nghĩ đến, mình ngẫu nhiên làm người tốt một lần, lại vì chính mình xây dựng lên một sự hậu thuẫn cường đại, gã béo sau chuyện lần này, phát triển sự nghiệp tiếp đó chính hắn bây giờ đều là đến cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cả đời người, đều sẽ có vô số lần kỳ ngộ, không thể nghĩ ngờ rằng Trương Dương và gã béo đều là người khéo léo nắm bắt kỳ ngộ, Trương Dương có thể thông qua sự quan sát của mình mà phát hiện một người đang mất hết hồn vía không ngờ lại là một người tiêu dùng tiềm ẩn. Mà năng lực nắm cơ hội của gã béo không kém Trương Dương chút nào, hắn có thể bất chấp nguy hiểm thất bại mà nghe lời đề nghị của một người xa lạ, điều này cần phải có biết bao nhiêu khí phách.

“Mao huynh, tương lai còn dài. Trước tiên chúng ta hôm nay xem phong thái thư pháp của tiểu huynh đệ thế nào?” Chủ tịch đứng dậy cười nói.

“Được được, tài nghệ của tiểu ca này không chỉ là viết chữ a, lão đệ sau này sẽ biết, thật sự là nhân tài hiếm có!” Gã béo cảm thán nói.

Chủ tịch không khỏi sửng sốt một chút, hắn tự nhiên biết thân phận của gã béo, nhân vật có thể được gã béo sùng bái như thế khẳng định không đơn giản, Trương Dương thấy chủ tịch nhìn hắn, nhẹ nhàng gật đầu một cái. Không nhún nhường, không cao ngạo, điều này lại khiến cho chủ tịch ngạc nhiên lần nữa, phải biết rằng, hắn ở tỉnh này cũng coi như là đại nhân vật. Người bình thường thấy hắn lập tức phải nở nụ cười khiêm tốn hoặc là nịnh bợ, người thanh niên này không có cảm giác như vậy, mà điềm đạm, phẳng phất không hề vì hắn là chủ tịch mà thấy đặc biệt.

Ba người đi tới thư phòng tầng hai.

Nhìn đại thư phòng này, Trương Dương không nén được thán thở dài. Hắn thời thơ ấu, nằm mơ đều muốn có một căn thư phòng thế này, thư phòng ước chừng hơn ba mươi m2. Sát tường là một dãy giá sách, trên tường không có bất cứ trang sức gì, ngược lại cho người ta một loại cảm giác trang trọng, sát cửa sổ là một chiếc vi tính, sát bên trong là một bàn làm việc rất lớn, ở trên đặt văn phòng tứ bảo, sau bàn làm việc là một cái giá gỗ, ở trên treo đầy các loại bút lông.

Coi như căn thư phòng này không gian cũng đủ lớn, phía dưới cửa sổ, cũng chính là phía sau máy tính không xa, có một cái ghế nằm gấp, hẳn là chỗ của chủ nhân để nghỉ ngơi sau khi mệt mỏi.

Tất cả đều hiện lên rất hoàn mỹ, hơn nữa, Trương Dương phát hiện, sách trên giá sách cũng không phải mới, hẳn là thường xuyên có người đọc lật xem, từ khía cạnh này đã bộc lộ hàm dưỡng của chủ nhân nơi đây, cũng không phải loại người giàu có xếp đầy thư tịch để lấp kín mặt tiền.

“Tiểu huynh đệ luyện thư pháp đã bao nhiêu năm rồi?” Bước vào thư phòng, chủ tịch liền lấy nghiên mực bắt đầu chậm rãi mài mực.

“Năm tuổi bắt đầu luyện chữ, có hơn mười năm rồi, bất quá, bây giờ xao nhãng rất lâu rồi, đã gần hai năm không viết chữ.”

“Vậy thật sự là đáng tiếc, bất quá, phong cách của tiểu huynh đệ thật sự làm cho người ta thán phục a!”

“A a, sách tuy không thể tỏ rõ kỳ nhân, nhưng ít nhất, có thể chứng minh tu dưỡng văn hóa của mình, ta không viết chữ, là bởi vì hiện tại rất nhiều người đã đem thư pháp trầm luân tới mức mua vui đầu đường, cùng là nghệ thuật, nhưng nghệ này bất đồng so với nghệ khác, ai.....”

“Ai, tiểu huynh đệ quả nhiên như lời Mao huynh nói, tài nghệ kinh nhân, đối với giải thích nghệ thuật cũng sâu đến tận cốt lõi, cái này giống như chụp ảnh và làm nghệ thuật vốn là hai chuyện khác nhau.”

“Đúng, bất quá, nghệ thuật và cuộc sống là không thể tách rời, có thể biểu đạt nghệ thuật thông qua cuộc sống, mới là cảnh giới cao nhất, ta không phản đối đem thư pháp làm một loại nghệ thuật đầu đường, nhưng, đó phải là một loại cảnh giới, mà ta đã không cách nào làm được, tự nhiên sẽ không làm.”

“A a, lời tiểu huynh đệ nói là những giải thích đối với thư pháp?” Chủ tịch dường như có chút suy tư, nở một nụ cười, hiển nhiên, hẳn không tán thành với lý do của Trương Dương.

“Gọi là người đọc sách, có bốn loại người, một loại là tự tiêu khiển tự vui mừng (tự sướng đó), người như thế có thể bỏ qua, bởi vì người như thế đã đạt tới mức vô sở dục, vô sở cầu (không tham vọng, không mưu cầu), thế giới này gần như không có, bọn họ sẽ không đem tác phẩm của mình cho người ta xem, cũng sẽ không để cho người ta đánh giá, tốt xấu đều không quan trọng, quan trọng chính là mình thấy vui vẻ, đương nhiên, cảnh giới của bọn họ là đủ thôi, tác phẩm không nhất định xuất sắc, chúng ta chỉ nói đến cảnh giới mà thôi.”

“Không sai, người loại này quả là thần tiên, tự nhiên tìm không được, thế thứ hai?” Chủ tịch gật gật đầu.

“Thứ hai, chính là thích cho người ta nhìn, nhưng lúc viết không quan tâm đến cảm nhận của người khác, người như thế, có tâm hư ảo, nhưng lại không biết quan tâm đến tâm tình người thưởng thức, cho nên nói, đây là một sự thất bại. Bất quá, người như thế đạt tới một loại cảnh giới nào đó, cũng có thể thành thần, chẳng hạn như bậc thầy thư pháp thời cổ đại Mễ Phát, tác phẩm của hắn, người xem hiểu được tự nhiên là nói hay, xem không hiểu thì chỉ coi như rác rưởi.

“Ha ha, tiểu huynh đệ quả nhiên là cao nhân a, ha ha, chỉ với những đánh giá này, đã có thể làm cho giới thư pháp phải xấu hổ rồi.”

“A a, chê cười rồi, thứ ba, tự nhiên là loại người chỉ cho ngư suy tư khác xem, mà mặc kệ cảm thụ của mình, người này ta cho dù không nói chắc hẳn đều biết, Thái Kinh. Thư pháp của tên này đều hoàn toàn là cho người ta xem, có thể cho người ta một loại cảm giác thoải mái, rung động, nhưng, chính hắn lại không cách nào từ trong đó nhận thức được khoái lạc. Bởi vì, thư pháp chỉ là một công cụ của hắn mà thôi, hẳn vì người khác mà tạo nên niềm vui thì cũng đã đạt tới mức đẳng phong tạo cực, hẳn, cũng xem như là một nhà thư pháp thành công, khuyết điểm duy nhất chính là, hắn không thể tự mình lĩnh hội được khoái lạc của thư pháp, hẳn không biết dùng thư pháp để biểu đạt tâm tình của mình.”

“ Thế loại người thứ tư?” Chủ tịch không khỏi có chút suy nghĩ.

“Loại thứ tư, cũng chính là trừ đi loại cảnh giới cao nhất đầu tiên, loại đầu tiên chúng ta không cách đánh giá được tác phẩm, cho nên, đó là một thần thoại không tồn tại. Vì thế, loại thứ tư, lại là chúng ta có thể xem được, Nhan Chân Khanh, Nhan Chân Khanh kỳ nhân chính trực, kiên trì a. Thư pháp như tên người. Một trong những tác phẩm đó là “Tế chất thiếp” có thể biểu hiện ra sự thương tiếc sự rung động lòng người của tác giả, kích phần lên tiếng oán thán, sự sa ngã từ tận đáy lòng....”

“Viết chữ tựa như diễn kịch. Mặc dù các buổi biểu diễn hài kịch của Charlie Chaplin khiến cho người ta ôm bụng cười sặc sụa, nhưng rất ít khi chúng khiến hắn cười to trên ống kính, đa số là nghiêm nghị, mỉm cười kín đáo thậm chí cười khổ, loại kín đáo này, đúng như mây mờ che trăng, liễu ẩn bóng chim, ý cảnh đó làm cho người ta cảm thấy những dư vị vô tận, cả đời những diễn viên chân chính đều truy cầu cảnh giới này, mặc dù khác đường nhưng cùng đích, có chỗ tương đồng, cũng có chỗ bất đồng, mà loại cảnh giới này lại không thích hợp với thư pháp, bởi vì, thư pháp dùng chữ viết để thổ lộ và biểu đạt, không phải dùng động tác và nét mặt, vì thế, cảnh giới tối cao của thư pháp, phải là tác phẩm viết lúc mình cao hứng mới có thể làm cho người xem cũng cao hứng, lúc mình thương tâm, có thể khiến cho người thưởng thức cũng thương tâm, đây chính là sự theo đuổi cả đời của một thư pháp nghệ thuật gia, đương nhiên, điều này cũng là theo

đuổi của ta....” Nói xong như lọt vào trong sương mù, tay mài mực của chủ tịch cũng ngừng lại, tựa hồ, đang suy nghĩ một vấn đề trọng yếu gì đó.

Cuối cùng, sự trầm mặc dài lê thê cũng kết thúc.

“Tiểu huynh đệ, cảm ơn người, được lắm, hôm nay đến đây thôi, không làm lỡ sự nghỉ ngơi của các người, Mao huynh, hy vọng ta không nhìn lầm người, nghĩ đến cuộc đời ta, mặc dù không phải người đại gian đại ác, nhưng cũng không được xem là người tốt, buồn cười chính là, ta lại còn muốn truy cầu cảnh giới tối cao của thư đạo....A a....Tiểu huynh đệ hôm nay đã khiến ta lĩnh ngộ ra, cảm ơn người! Nếu đợi đến khi ta đạt tới cảnh giới người nói, ta sẽ tự mình đến nhà bái phỏng tiểu huynh đệ, mời tiểu huynh đệ bổ sung thêm vào bản chữ này!”

“.....” Gã mập ngẩn ngơ si ngốc, nhìn bộ “Hoa Đường Sanh Huy” trải trên bàn sách, không biết phát sinh ra sự tình gì, nhưng, chung quy vẫn không lên tiếng, chủ nhân rõ ràng đã lên tiếng tiễn khách.

“Trương Dương, các người rốt cục nói gì vậy? Ta như thế nào lại chẳng hiểu gì cả!” Gã béo cảm thấy quái lạ cùng Trương Dương xuống lầu rồi lên xe, rốt cục không nhịn được hỏi.

“A a, không có gì, chỉ là nói cho hần một chút đạo lý làm người thôi.” Trương Dương nhàn nhạt nói.

“Đạo lý làm người?” Gã béo chết lặng người.

“Đúng, từ khi ta bước vào cửa, đã thấy được, chủ nhân nơi này là một người theo đuổi sự hoàn mỹ, hần có thể xuyên qua phong cách Tây Âu đan xen vào các tác phẩm nghệ thuật Đông Quốc, điều này đã chứng minh, hần là một người theo đuổi sự hoàn mỹ, mà từ bố cục trong thư phòng của hần thì thấy, hần vừa là người có tu dưỡng, vừa là nhân tài có tố chất cao, vất quá, chiếc ghế nằm kia lại nói cho ta biết, hần cũng là một người ham muốn hưởng thụ, vì thế nói, hần muốn theo đuổi thư pháp đạt tới một cảnh giới hoàn mỹ thì không có khả năng, đầu tiên, hần hôm nay bảo ta tới bổ sung thêm thì tác phẩm thư pháp lập tức sẽ rớt xuống tầm thường, thử nghĩ xem, tâm cảnh của ta lúc viết chữ cho người cùng với tâm cảnh lúc viết chữ hôm nay lại sao có thể giống nhau chứ? Nếu ta ký tên lên đó, thì đó đúng là vẽ rắn thêm chân rồi.....”

“A a...Vây...Vây...Có thể ảnh hưởng đến sự hợp tác của chúng ta sau này hay không?” Gã béo nhất thời nôn nóng.

“Sẽ không đâu, câu nói hần nói cùng người chính là hy vọng người bắt đầu từ chỗ này, hần một lần nữa làm người, hy vọng người có thể tranh giọng cho hần, ta nghĩ, nguyên nhân chủ yếu hần có ý nghĩ này là vì hần không nhận hối lộ của người, vì thế, hần hi vọng vì sự trợ giúp của hần mà khiến cho xí nghiệp của người thành công, ta nghĩ, nếu hần thật sự có ý nghĩ này, hần có thể sẽ tăng cường hợp tác với người, dù sao, người sở hữu chính là một xí nghiệp tư nhân hết sức khổng lồ, có sự trợ giúp của người, hần cũng rất dễ dàng trèo cao. Bây giờ, phải trông chờ vào người thôi.”

“Tiểu ca yên tâm, Mao Nhân Quốc ta, gian gian khổ khổ nhiều năm như vậy cũng trải qua rồi, chút thiệt thòi áp bức nhỏ nhỏ ấy không thể hạ bệ ta, chỉ cần tiền của ngân hàng đến nơi, xí nghiệp rất nhanh là có thể thoát khỏi cảnh khó khăn.”

“Ân ân, hi vọng lão ca lại sáng lập huy hoàng, địa vị hiện tại của ngài ở xí nghiệp sản xuất giấy đã sớm đứng đầu Châu Á, hãy tranh thủ mà trở thành đệ nhất thế giới, sau đó trở thành đệ nhất vũ trụ.”

“Ha ha, đa tạ câu nói may mắn của tiểu huynh đệ!” Gã béo cười to.

“Ta xuống xe ở đây thôi!” Trương Dương nhìn thấy tấm biển đèn nê-ông của nhà khách tư nhân kia, Trương Dương không muốn để cho chiếc Mercedes-Benz mới cứng này đưa đến trước cửa nhà trọ, điều này quá dẫn tới sự chú ý của người khác, dù sao, một người ngồi Mercedes-Benz thì rất ít người sẽ ở lại cái nhà trọ thấp kém này.

“Ân, tiểu huynh đệ, cần ta trợ giúp không?” Gã béo nhìn chằm chằm một cách gắt gao vào Trương Dương.

“Không cần, ta có thể giải quyết được.” Trương Dương lắc lắc đầu.

“A A, ta biết, loại tính cách này của người sẽ không tiếp nhận ân huệ của người khác, bắt qua, ta tin người, tiểu huynh đệ, thành tựu của người chung quy có một ngày sẽ vượt qua lão ca ta, đến lúc đó chớ không nhận ta lão ca nhé.”

“Vậy phải cảm tạ lời may mắn của lão ca, nếu ngày nào đó ta có được thành tựu như lão ca, ta sẽ tặng cho lão ca một chiếc phi cơ riêng, trên phi cơ phun ba chữ...”

“Chữ gì?” Gã béo sừng sốt. “Trương Dương tặng!” “Ngày nào đó, người tặng ta một chiếc phi cơ ta sẽ tặng người một chiếc du thuyền, trên du thuyền phun, Mao Nhân Quốc tặng!”

“Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Hai người tự nhiên không biết, lời nói đùa bây giờ không có thời gian dài thì không thể thực hiện được, mà phi cơ cùng du thuyền kia tất cả đều trở thành đối tượng theo đuổi của tất cả các nhà môi giới, làm hai người không thể làm gì khác đành giấu phi cơ và du thuyền đi, căn bản không dám sử dụng.

“Lão ca, cố gắng cùng nhi tử của ngươi liên kết một lần. Ta tin rằng, nhi tử của ngài khẳng định cũng hết sức xuất sắc, đó gọi là Hổ phụ vô sinh khuyến tử mà!” Trương Dương xuống xe nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Ân, ta biết, số điện thoại vừa rồi hãy nhớ kỹ, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho ta.”

“Được, lái xe cẩn thận chút.”

“Không sao, không uống rượu mà....”

Nhìn chiếc Mercedes-Benz chậm chậm rời khỏi, Trương Dương lúc này mới đi tới nhà khách cách xa khoảng hơn trăm thước kia....

Nhà khách vẫn theo phong cách cũ, ngọn đèn có chút yếu ớt, hai tiểu thư quây lễ tân mơ mơ màng màng, Trương Dương đi vào cũng chỉ nhìn thoáng qua, lập tức gục đầu ngủ trên bàn lễ tân, trên ghế sofa ở đại sảnh có hai người khách đang ngồi, tựa hồ là người chờ người, quan sát một lượt, không có nhân vật gì đáng để vào mắt....

Tầng sáu!

Sau khi đi vào thang máy, ấn tầng lầu, đột nhiên, trong nháy mắt khi ấn cái nút xuống, trong đầu Trương Dương chớp lóe, đột nhiên phát hiện có chút không đúng, vừa rồi trong đại sảnh tựa hồ có cái gì không ổn. Chỗ nào không đúng?

Ngọn đèn?

Bày trí?

Hay là hai người lễ khách?

Không có, không có.....Trong đầu Trương Dương như điện quang đá lửa tính toán, nhưng, trước sau tìm không ra có chỗ nào không đúng, chẳng nhẽ là quây lễ tân? Đúng, quây lễ tân, vừa rồi lúc nhìn thấy quây lễ tân có chút không đúng.

Tại sao quây lễ tân lại không đúng, cô gái đứng ở quây lễ tân không phải là cô gái lúc sáng sớm ra ngoài nhìn thấy sao?

Đột nhiên, sống lưng Trương Dương một trận phát lạnh, cô gái sáng sớm trực ban không có khả năng bây giờ còn đang làm việc, cho dù là làm việc, cũng phải là giao ban sáng sớm, đây là kết quả hẳn cùng Lưu Bư lúc đến đây hỏi qua loa một lần, bởi lúc ấy Lưu Bư còn đùa giỡn với tiểu thư quây lễ tân này mà.

Cho dù có người vì việc riêng mà đổi ca, cũng không thể có hai người đồng thời đổi, khả năng này vô cùng nhỏ!

Khả năng duy nhất chính là, tiểu thư quây lễ tân vốn phải hết giờ lúc 8h30 nhưng không nghỉ làm, mà một mạch làm việc đến bây giờ.

Tại sao không đổi người?

Kết quả suy nghĩ đã tìm ra rồi, khẳng định có người không chế nhà khách, vì không muốn để cho nhiều người biết thêm, bảo ông chủ của nhà khách phối hợp không đổi ca, khó trách cô gái kia mới không đến 12h đã ngủ gà ngủ gật.

Suy nghĩ thật lâu, nhưng, thời gian lại chỉ trong nháy mắt, lúc này thang máy đã tới lầu bốn, Trương Dương lập tức ấn nút lầu năm.

Cánh cửa thang máy vừa mới mở ra, thân thể Trương Dương tựa như một làn khói nhẹ nhàng vút qua, hướng cửa cầu thang điên cuồng chạy lên, lúc này, Trương Dương đã không có thời gian suy nghĩ, thời gian chính là sinh mệnh, hắn bắt buộc phải chạy thang máy ở tầng sáu mở cửa tầng sáu trước, Trương Dương đã có thể khẳng định, tầng sáu đã có người ở cửa thang máy chờ hắn, đương nhiên, còn có một khả năng, đó chính là ở trong phòng chờ hắn.

Bất quá, vô luận là khả năng nào, hắn đều bắt buộc phải từ cầu thang tầng năm đi lên, phá vỡ kế hoạch của địch nhân chính là thắng lợi bước đầu.

Tầng sáu rất yên tĩnh, không có người, thang máy vừa vận đến tầng sáu, mở ra một lần rồi đóng lại, ngọn đèn tỏa ra khiến cho hành lang vốn mờ mịt sáng lên một chút.

An tĩnh, hết sức an tĩnh!

Cùng lúc bình thường không khác nhau, nhưng, sự nhạy cảm của Trương Dương tự cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm, khí tức này là từ trong phòng bọn họ tản mát ra ngoài.

Trương Dương bất động, lẳng lặng ẩn nấp phía sau cửa an toàn của thang máy, xuyên thấu qua lớp kính có thể thấy được cửa phòng.

Nếu đối phương phía dưới có người, người trong phòng khẳng định đã được thông tri.

Lúc Trương Dương không khỏi âm thầm chúc mừng, may mà đây là một nhà khách tư nhân mới mở, hệ thống giám sát vẫn chưa đưa vào sử dụng, nếu có hệ thống giám sát, từng cử động của hắn đều sẽ rơi vào trong mắt đối phương. Lúc xâm nhập vào trong nhà khách, tư duy cẩn thận của Trương Dương đã đem tình cảnh của nhà khách làm rõ rồi.

Bây giờ, quan trọng chính là kiên nhẫn!

Lòng bàn tay Trương Dương đang đổ mồ hôi, chuôi con dao gọt hoa quả đã ướt sũng mồ hôi, đây là con dao gọt hoa quả của Lưu Bư, lúc sáng Trương Dương sợ Lưu Bư lại làm ra việc gì ngu ngốc nên đặc biệt thu lại, biết vậy mà bây giờ mang lại tác dụng lớn, nếu có con dao gọt hoa quả này, ở đây ngoại trừ thùng rác giả inox cùng tấm thảm trải sàn ngoài hành lang, đúng là thực sự tìm không được vũ khí gì thích hợp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đôi mắt Trương Dương đã trở nên càng ngày càng bình tĩnh tỉnh táo, không còn một chút nào khẩn trương như lúc đầu nữa, con dao gọt hoa quả trong tay cũng càng ngày càng ổn định, hắn đang tính toán tất cả các khả năng có thể.

Người trong phòng khả năng không biết, chính vì đoạn thời gian chờ đợi này, ngược lại cho Trương Dương thời gian suy nghĩ, nếu người trong phòng lúc Trương Dương ở trong thang máy xông ra ngoài, ở trong thang máy không thấy Trương Dương sau đó ngay lập tức tìm kiếm cửa cầu thang, vậy thì, tình cảnh của Trương Dương liền vô cùng nguy hiểm, chỉ có việc bất ngờ mới sẽ làm cho người ta ứng phó không kịp.

Đáng tiếc, bọn họ đã cho Trương Dương một khoảng thời gian hòa hoãn suy nghĩ!

Đối phương chắc chắn có súng, nếu là người của Mãi Mãi Đề, điều này không cần phải nghi ngờ, đương nhiên, Trương Dương ngược lại nguyện ý đối thủ có súng, nếu người tới truy sát bọn họ không cần súng, vậy chắc chắn là một cao thủ, với trình độ không ổn định của hắn hiện tại, muốn giết chết một cao thủ thực sự vẫn có chút khó khăn.

Một phút!

Ba phút!

Mười phút!

Đã trải qua suốt mười lăm phút, đối phương tựa hồ cũng đang khiêu chiến với sự nhẫn nại của Trương Dương, mà người lầu một cứ nhiên không đi lên, hiển nhiên, bọn chúng cho rằng Trương Dương vẫn chưa lộ trần được bọn chúng, hoặc là bọn chúng đang chờ đợi một đòn duy nhất!

Cuối cùng!

Sau khi trải qua đầy đủ hai mươi phút, đã có người kiên nhẫn không nổi, cửa phòng kia nhẹ nhàng mở ra một cái khe hở.....

102. Chương 102: Sát Khí Liễm Nhiêm

Lại là ba phút chờ đợi dài đằng đẳng, hai bên đều đang khiêu chiến sự nhẫn nại cực hạn của đối phương.

Sau ba phút, cửa lại mở ra, đi ra là hai hán tử chừng hơn 30 tuổi, một người cao lớn cường tráng, người kia tương đối gầy yếu, nhưng vẻ mặt ngoan độc, chính là hán tử lúc đầu có vết sẹo dài trên mặt.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, đầu tiên là nhìn qua phía trong hành lang một chút, sau đó bắt đầu đi về phía cửa cầu thang, khiến cho Trương Dương kinh ngạc chính là, trên tay hai người kia cứ nhiên không có súng, trên tay mỗi người chỉ là một chủy thủ sắc bén lóe ra hàn mang....

Chủy thủ là hung khí, chủy thủ bề ngoài thoát nhìn xấu xí so với dao bầu thoát nhìn dọa người lực sát thương còn mạnh hơn, một người bị khảm hơn chục dao đều không nhất định sẽ chết, mà chủy thủ thường thường một kích trí mạng, người ta vào lúc tập kích, thường thường trong ý thức sẽ công kích chỗ có diện tích lớn nhất trên thân thể địch nhân, vị trí trái tim và bụng đều là nơi chủy thủ công kích dễ dàng nhất, thân thể đối phương những chỗ này thường thường lại là nơi tập trung các cơ quan trong cơ thể trọng yếu nhất, lực chống cự cũng là chỗ yếu nhất, cho nên, càng dễ dàng khiến cho người ta tử vong.

Nếu không phải trong lúc sinh tử đả đấu, rất ít người dùng chủy thủ, chỉ có ở trong quân đội, chủy thủ mới là vũ khí thông dụng nhất, cũng chính là vì cái tính trí mạng của nó.

Đương nhiên, vô luận sức uy hiếp của chủy thủ có nhiều như thế nào, cùng với súng so sánh, cơ hồ là nhỏ nhặt không đáng kể đến, lúc thấy đối phương không ngờ dùng chủy thủ làm vũ khí, trong lòng Trương Dương nhất thời một trận vui mừng.

Bây giờ có hai loại khả năng, đầu tiên, lực lượng trung tâm của Mãi Mãi Đề vẫn chưa tới, nhân vật cấp thấp không có súng.

Loại khả năng thứ hai chính là đối phương không muốn dùng súng. Cho rằng không cần thiết phải dùng súng.

Bất kể là loại khả năng nào, đối với Trương Dương đều có hữu ích.

Khoảng cách giữa cửa cầu thang với cửa phòng là khoảng cách năm phòng, có lẽ khoảng mười tám thước.

Mười năm thước!

Mười ba thước!

Khoảng cách càng ngày càng gần, mà hai hán tử đi đứng cũng rất cẩn thận, hán tử trên mặt có vết sẹo dài cả người cơ hồ ẩn ở phía sau người kia.

Bảy thước!

Đột nhiên!

Cửa an toàn bất ngờ mở ra, Trương Dương liền xông ra ngoài, trong nháy mắt khi xông ra ngoài, con dao gọt hoa quả trong tay hóa thành một đạo điện mang bạch sắc hướng yết hầu hán tử cao to kia....Cùng lúc con dao gọt hoa quả bay ra ngoài, thân thể Trương Dương theo sát con dao lao tới.....

“A....” Hán tử cao to đột nhiên gấp lưng, tròng mắt lướt qua Trương Dương. Mồm miệng há hốc, vẻ mặt không thể tin nổi, hai tay che chặt yết hầu của mình, con dao hoa quả kia đã ngấp đến tận chuôi, máu tươi từ trong khe hở bằng đốt ngón tay kia không ngừng tràn ra ngoài, mặc cho hán tử cao lớn che chắn như thế nào đều không cách nào ngăn cản máu tươi chảy ra.

Con mắt Trương Dương không nhìn hán tử, sau khi hán tử quăng con dao gọt hoa quả kia, gã cao lớn đã bỏ ra ngoài tầm mắt của hán tử, đây là động tác hán tử mô phỏng trong đầu hơn mấy trăm lần, tuyệt đối sẽ không

phát sinh chút sai sót nào. Trong nháy mắt khi con dao gọt hoa quả cắm vào yết hầu gã cao lớn, thân thể Trương Dương mau chóng nương theo con dao gọt hoa quả xông tới trước mặt gã cao lớn, lúc người đang ở sát gã cao to còn có ba thước, thân thể lập tức cúi xuống....

Mục tiêu của hắn là đem con chủ thủ trong tay gã cao lớn rút xuống. Cái này mới là mục tiêu chân chính của hắn!

Muốn lấy tốc độ nhanh nhất giết chết địch nhân mà không có vũ khí thì không được, mà sau khi mất đi con dao hoa quả, chủ thủ của đối phương lập tức trở thành mục tiêu thứ hai của hắn....

Thân thể Trương Dương tại hành lang huyền hóa ra vô số tàn ảnh. Trong nháy mắt ngay khi chủ thủ rơi xuống, nó đã được nắm chắc trong tay của Trương Dương, Trương Dương nắm được chủ thủ đột nhiên có một loại cảm giác an toàn, cảm giác tựa như một người sắp chết đuối nắm được một đồng rơm vậy, bây giờ Trương Dương có một cây chủ thủ trong tay so với người sắp chết đuối vớ được một đồng rơm mạnh hơn nhiều lắm!

“!”—Một tiếng...khi Trương Dương cầm chủ thủ, gã cao lớn kia cũng ngã xuống mặt đất. Từ chỗ này lập tức có thể tưởng tượng ra, tốc độ của Trương Dương nhanh cỡ nào.

Chủ thủ cầm được trên tay, đã là mục tiêu kế tiếp rồi.

Đột nhiên!

Thân thể Trương Dương nửa lặn ở trên mặt đất mãnh liệt đứng dậy, tựa như từ dưới đất đột nhiên bốc lên, vị trí đứng dậy đang ở trước mặt gã hán tử có vết sẹo dài, lập tức, thân thể Trương Dương và bả vai gã mặt sẹo cọ sát vào nhau, thân người hướng cửa phòng mạnh mẽ nhào tới.

Ở phía sau hắn, gã hán tử mặt sẹo giờ cao chủ thủ, bộ dáng như sắp đâm tới, nhưng con mắt hắn lại kinh ngạc nhìn phía dưới thân thể mình, thân thể hắn, bị phanh mở một vết rách rất dài, chỗ rách từ dưới bụng thẳng đến ngực, khe hở càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn.....Dần dần, nhìn thấy vẻ mặt gã hán tử mặt sẹo hoảng sợ, ruột mình bắt đầu phòi ra ngoài, máu cùng ruột thành hàng rơi xuống, tay ôm cũng ôm không nổi, hắn ngửi thấy mùi máu tanh, cũng ngửi thấy cả mùi hôi thối.....

“A.....”Một âm thanh thảm thiết kinh thiên động địa vang lên, khi âm thanh này vang lên, Trương Dương đã bổ nhào tới cửa phòng.

Quả nhiên!

Quả nhiên chỉ có người, tất cả đều không sai một li như là Trương Dương tính toán, lúc Trương Dương xông vào cửa, cái nhìn đầu tiên chính là nhìn thấy một hán tử ngồi ở trên ghế, hán tử đang hút thuốc, vẻ mặt nhàn nhã, khoái chí, lúc hắn thấy Trương Dương xông vào, đầu tiên là si ngốc, tay hướng đến một khẩu súng ở trên bàn trà, đáng tiếc, tất cả đều quá muộn, đừng nói súng vẫn ở trên bàn, cho dù là ở trên tay, thời gian hán tử si ngốc đã đủ cho Trương Dương làm rất nhiều việc.

Chủ thủ hóa thành sao băng bắn vào trái tim hắn, tay hắn còn chưa sờ được vào súng, thân thể đã đổ trên tấm thảm, thân thể tứ chi co giật.

Sau khi tay trái bắn ra chủ thủ, tay phải Trương Dương cơ hồ lập tức vồ lấy chén trà đặt ở cửa, cửa lập tức bị cái chân xoay ngược đá một cước đóng lại, tất cả động tác như nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát, động tác này, đều ở trong đầu hắn diễn trước mấy chục lần.

Đây không phải ngẫu nhiên, cũng không phải vận khí, người đầu tiên bị giết dùng con dao hoa quả bắn vào yết hầu chính là vì tránh để cho hắn phát ra âm thanh kinh động người ở trong phòng, hơn nữa, bắn vào yết hầu người đó sẽ vô ý thức dùng tay che lại, giống như khi bị người ta bóp cổ tự nhiên sẽ dùng tay ra sức đẩy rời, vậy thì chủ thủ cầm trong tay chắc chắn sẽ rơi xuống, đây đều là kết quả tính toán kỹ càng của Trương Dương.

Từ trên mặt đất đâm lên rạch bụng giết chết tên hán tử mặt sẹo là vì mượn thể thân thể đứng dậy, hơn nữa, lúc tên mặt sẹo theo phía sau tên cao lớn thì chủ thủ thối trong tay mới giờ lên nữa. Vậy thì, làm một vương giả trong các loại binh khí ngắn, đây là một tư thế đe dọa, mà không phải động tác giết người, bởi

vì, nó sẽ cùng với đối thủ sinh ra một khoảng cách, đoạn khoảng cách này đối với loại hung khí chủ thủ này mà nói, không phải là góc độ tốt nhất, nên Trương Dương đã chọn cách mổ bụng.

Mà người ta cảm thấy đau đớn, thần kinh truyền đến đại não phải mất khoảng thời gian một giây. Sau lúc rạch bụng người ta sẽ không lập tức kêu thảm, Trương Dương dựa vào lực trùng kích mà đứng dậy, cơ hồ là ngay lập tức chạy đến cửa phòng, nói cách khác, hắn bắt buộc phải trước lúc tên kia kêu thảm mà phá cửa lao vào. Bằng không, hắn sẽ không có cơ hội thứ hai !

Tiến vào cửa ném chủ thủ cùng vị trí ngồi của đối thủ đều là trong tính toán của hắn, thậm chí, Trương Dương còn chuẩn bị tốt tình huống trong phòng có hai đối thủ, tay phải lúc tiến vào cửa có một cái kết, trong kết có chén trà và dụng cụ đun nước nóng, vì thế, Trương Dương dùng tay trái phóng chủ thủ, tay phải nắm chén trà, một khi còn có địch nhân, vậy thì, chén trà trước tiên sẽ phóng tới. Trì hoãn thời gian công kích của đối phương....

Căn phòng liếc qua thấy ngay, ngoại trừ Lưu Bưu bị trói trên đất, rốt cuộc không có ai.

“Đi!”

Dùng dao cắt đứt dây trói trên người Lưu Bưu, Trương Dương lập tức mở cửa sổ, cửa sổ này vốn dùng đinh vít cố định, chỉ có thể mở ra một chút không gian thông gió, nhưng, Trương Dương và Lưu Bưu lúc đi đến đã đem kim phá bỏ đinh vít của mấy thanh song cửa giả hợp kim này ra ngoài, đây là lo trước khỏi họa.

“Chờ chút, ***, không ngờ dám cướp tiền của ta....”

Lưu Bưu cúi người đặt lên trên giường một cái phong thư, lại lấy khẩu súng giảm âm ở trên đó cầm trên tay, lúc đi qua thì thể kia tiện tay lục lọi được một ví tiền cũng dứt vào trong túi....

“Vứt súng đi!” Trương Dương lạnh lùng nói.

“Không....”

“Vứt....”

“Nga...” Trương Dương vẻ mặt nghiêm khắc, Lưu Bưu vẻ mặt không cam tâm vứt khẩu súng trên mặt đất rồi bò lên trên cửa sổ.

Hai người men theo song cửa bò tới cạnh một ống nước, từ lầu sáu một mạch trượt đến nóc tầng hai, Trương Dương nâng Lưu Bưu đi tới sân thượng hướng về phía ngoài chạy như điên, ở đó, có một con hẻm nhỏ tối om.....

Lúc ở bên bờ sông chết, chân Lưu Bưu tựa hồ cũng không đau nữa, từ tầng sáu đến tầng hai chỉ tốn hơn 30 giây, hai người từ tầng hai chạy đến bên kia con hẻm từ phía trên một cây đại thụ tụt xuống dưới tầng cộng còn không quá ba phút.

“Người đứng ở đây, ta tới con hẻm gọi taxi sau đó người lập tức ra ngoài!”

“Tại sao chúng ta không đi từ trong con hẻm?” Lưu Bưu không nén nổi vẻ mặt nghi hoặc, nếu đi ra con hẻm gọi taxi, rất dễ dàng bị người trong nhà khách phá hiện, bởi vì, đây là con đường chung, đi ra khỏi nhà khách tùy tiện nhìn cũng có thể thấy được Trương Dương gọi taxi.

“Không có thời gian giải thích...”

Trương Dương hơi sửa sang lại đầu tóc một chút, dùng một cánh tay tận lực ngăn máu tươi trên ngực mình, vết máu này là khi ở hành lang giết người bị dính vào, đáng tiếc, bộ Veston Trương Dương mặc là màu nhạt, bất kể che chắn như thế nào thì dưới ánh đèn đường vẫn lộ ra vết máu nhìn thấy mà giật mình.

Liên tục chặn vài chiếc taxi, không ngờ không có người dừng xe lại, hiển nhiên, tài xế taxi cũng chú ý đến vết máu trên người hắn, Trương Dương một bên vung tay chặn xe, một bên dùng chút ánh sáng còn sót lại nhìn về phía cổng nhà khách xa xa hơn ba mươi thước, may mắn thay, vài phút như thế, mà trong nhà khách lại vẫn chưa có người ra ngoài, hiển nhiên, bọn họ cũng không dự tính được sự tình lại biến thành như vậy, điều này khiến cho bọn họ ứng phó không kịp.

Đương nhiên, còn có một khả năng, đó chính là hai người còn lại ở dưới nhà nghe được tiếng kêu thảm thiết sau đó ngồi trên thang máy, thấy rõ tình hình sau lại phải xuống dưới, một lần lên xuống này công thêm việc kiểm tra thi thể đồng bọn cũng phải mất vài phút rồi.

“Kít...” Một chiếc taxi dừng ở trước người Trương Dương.

“Sư phó, chờ chút...” Trương Dương kéo cửa xe ra.

“Đi đi, ta chờ người.” Tài xế thở dài một tiếng, Trương Dương không khỏi sững sờ, thanh âm quá quen thuộc, chú ý nhìn mới phát hiện, không ngờ lại là tài xế taxi lần trước cho bọn họ năm mươi nguyên, thế giới này, thật quá nhỏ bé mà!

Trương Dương không có nhiều lời, vội vàng chạy đến cửa ngõ đỡ Lưu Bưư lên xe, xe từ từ khởi động, Trương Dương mới thở ra một hơi, ngay lúc taxi đi qua cổng nhà khách, Trương Dương từ cửa sổ nhìn thấy, từ thang máy trong nhà khách xông ra hai người.....

“Cám ơn tài xế đại ca.”

“A a, thế giới này, cũng quá nhỏ bé, mỗi lần thấy các người không phải là nghèo khổ chán nản thì chính là bị người ta truy sát, ai, lúc nào mới được lái Mercedes-Benz, BMW gặp nhau đây...” Tài xế thở dài nói.

“A a, gặp chứ, tài xế đại ca. Tỉnh thành này người quen thuộc, người xem giúp, tìm một chỗ an toàn cho chúng ta xuống xe là được rồi.”

“Thôi được, ta cái gì cũng không thấy, ta chỉ là một tài xế taxi mà thôi.” Tài xế lại thở dài một tiếng.

Bên trong xe nhất thời trầm mặc, Lưu Bưư ngơ ngác nhìn tài xế phía trước dường như có chút suy tư.

“Ở đây, chỗ này đi vào là một siêu thị bán buôn, phụ cận toàn bộ là khách sạn tư nhân mở, địa hình cũng phức tạp, các người tự mình lo liệu đi.”

“Đại ca, cảm tạ ngài, cho ngài!” Trương Dương đưa tờ giấy bạc hơn ngàn toàn bộ mang ra đưa cho tài xế.

“....Một trăm là đủ rồi, năm mươi nguyên là tiền xe, còn cả năm mươi nguyên lần trước ta cho các người mượn.” Tài xế nhìn tiền trong tay Trương Dương uể oải một chút sau đó rút ra một trăm nguyên rồi nói: “Hy vọng lần sau gặp các người không phải như bây giờ, a a... Đến lúc đó, ta sẽ nghỉ lái xe một ngày, hảo hảo cùng các người bát nháo một ngày, ăn uống vui chơi nhảy múa một hồi...”

“Được, nhất ngôn vi định, người có số không?”

“Cần số để làm gì? Hôm nay không phải đã gặp rồi sao? Mới vài ngày mà?” Tài xế cười to nói.

“Cũng đúng, có duyên tự nhiên có thể gặp mặt!”

“Ân, được rồi. Ta còn phải chạy xe, hôm nay còn chưa kiếm được tiền, nếu không, về nhà lại phải bị phạt ngủ ghế sofa. Được rồi, người cởi bộ Veston đi, quá chú ý...”

“Cám ơn đại ca nhiều!”

Trương Dương vẫy vẫy tay nhìn taxi biến mất trong dòng xe.

Trương Dương cởi bộ Veston che lấy vết máu trên quần, một tay đỡ Lưu Bưư rồi tùy tiện chọn một cửa hàng mới nhìn tưởng khách sạn đen, loại cửa hàng này ở đây một chỗ có hơn mười nhà, bảng hiệu liếc mắt nhìn không hết. Có vẻ hết sức phức tạp, Trương Dương tin tưởng nán lại chỗ này cả đêm cũng không có khả năng lại bị truy lùng ra. Dù sao, đối phương chỉ là một tổ chức hắc đạo. Cho dù là lực lượng quốc gia muốn truy bắt một tội phạm cũng không dễ dàng gì, càng huống chi chỉ là một lực lượng hắc đạo, Mãi Mãi Đề cho dù cường đại hơn nữa, cũng không thể vượt qua vũ khí quốc gia.

Cùng lúc mở ba gian phòng, sau khi nhìn thấy rõ địa hình căn phòng một lần, hai người mới ngồi trên giường một cách si ngốc, trên mặt Lưu Bưư sưng lên một khối to, màu tím, chắc là bị người ta đánh.

Trầm mặc đủ năm phút, Trương Dương mới bắt đầu nói chuyện.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, ta lấy giấy tờ sau đó quay lại ngủ, thế mà vừa vào tới cửa liền bị năm người tóm lấy, sau đó liền trói liền lại vất xuống giường, một mạch đến lúc người quay lại....”

“Xem ra, là người bên trong nhà khách tiết lộ hành tung của chúng ta.”

“Trương Dương, xin lỗi...” Trương Dương tâm tình rất suy sụp.

“Tại sao?” Trương Dương sững sốt.

“Ta đã thành gánh nặng của người, nếu không có ta...”

“Lưu Bư, ta nói rồi, chúng ta là huynh đệ, nếu là ta bị thương, ta tin rằng, người cũng sẽ không quăng ta lại, nhớ kỹ, chúng ta là huynh đệ, hơn nữa, chúng ta là nam nhân, bà bà mụ mụ mới không phải nam nhân!”

Trương Dương đi tới trước mặt Lưu Bư, vươn tay.

“Đúng, chúng ta là huynh đệ, chúng ta là nam nhân!”

Lưu Bư mạnh mẽ nắm chặt tay Trương Dương, trong ánh mắt tràn ngập thần sắc kiên định, tâm tình suy sụp lúc đầu đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu cả.

Nam nhân chân chính, là dùng hành động để nói!

“Đúng rồi, Trương Dương, vì sao chúng ta không mang một khẩu súng trên người?”

“Chúng ta có súng, chỉ lại khiến chúng ta càng thêm nguy hiểm, hiện tại, địch nhân của chúng ta là Mãi Mãi Đề, nếu chúng ta có súng, địch nhân sẽ biến thành chính phủ, chúng ta phải ngồi xe, phải ngồi thuyền, có một khẩu súng trên người, chỉ lại tăng thêm rất nhiều phiền phức mà thôi.”

“Đúng rồi, người vừa rồi giết một người, chúng ta có trở thành tội phạm bị truy nã hay không?” Lưu Bư lo lắng nói.

“Sẽ không, nếu ta là Mãi Mãi Đề, thì sẽ không báo án, mà là tự mình xử lý, nếu báo án, Mãi Mãi Đề chỉ lại càng thêm phiền toái hơn so với chúng ta, huống chi, hấn căn bản không cần lực lượng chính phủ, vì thế ta dám khẳng định, bọn chúng sẽ xử lý tốt ba cỗ thi thể kia...”

“Ba cỗ thi thể...” Lưu Bư há mồm, đôi mắt tròn tròn.

“Đúng vậy.”

Giọng điệu lạnh lùng của Trương Dương khiến sống lưng Lưu Bư một trận phát lạnh, Lưu Bư mặc dù có vẻ mặt hung thần ác sát, trên thực tế, hấn còn chưa từng chân chính giết người, mà chỉ là vừa rồi, Trương Dương một lần liền giết chết ba người, nhớ lại lúc chạy trốn ở hiệu sách, Trương Dương cũng nổ súng giết một người. Trong ấn tượng của hấn, Trương Dương là một tên gan bé như chuột, mà hiện tại, giết chết vài người dường như vốn không đặt ở trong lòng, điều này khiến cho Lưu Bư có cảm giác không thoải mái.

Đương nhiên, ý nghĩ của Lưu Bư là sai lầm, sau khi giết người, Trương Dương cũng có sợ hãi, cũng có e sợ, thậm chí, khi ngồi ở trên taxi, thân thể hấn vẫn còn đang run rẩy, bất quá, vô luận còn sợ hãi hay lo sợ, Trương Dương hiện tại đều đang dùng sự tỉnh táo làm chủ đạo cho thân thể mình, bất kể bây giờ hay sau này, ký ức tỉnh táo chính là suy xét ưu tiên hàng đầu của Trương Dương, chỉ có như vậy, hấn mới có thể không chế mình không bị hơn mười loại nhân cách trong ký ức làm cho tinh thần phân liệt.

“Đúng rồi, Lưu Bư, sau này phải nhớ kỹ, lúc gặp nguy hiểm, nếu đứng trước tình cảnh không biết gì, dưới tình huống có thể cân nhắc, chúng ta phải tận lực chọn ra con đường chắc chắn, chẳng hạn như lúc đầu ở trong ngõ kia, chúng ta căn bản không quen thuộc ngõ đó, vạn nhất là một cái ngõ cụt, vậy thì chúng ta đúng là chấp cánh cũng khó bay, lúc ấy, gọi một chiếc taxi mặc dù nguy hiểm rất lớn, nhưng lại có thể nhanh chóng bỏ trốn.”

“Ừm!” Lưu Bư mạnh mẽ gật gù đầu nói: “Trương Dương, ta hôm nay đột nhiên hiểu được một đạo lý.”

“A a, đạo lý gì?” Trương Dương cười nói, hấn thực là rất ít khi chứng kiến vẻ mặt thông hiểu này của Lưu Bư.

“Lúc ta thấy tài xế kia, ta đột nhiên rất có cảm xúc, nếu ngày đó cướp bóc hẳn, ta nghĩ, hôm nay rất có khả năng không chặn được taxi, xem ra, về phương diện làm người, ta vĩnh viễn không bằng người a...” Lưu Bưu cảm động nói.

“Đây chỉ là quan niệm đạo đức của mỗi người không giống nhau mà thôi, ta chỉ cho rằng, chúng ta đều là nhân vật tầng chót của xã hội, nếu chúng ta đều chen ép lẫn nhau, vậy đời người, cũng quá mờ mịt rồi, hơn nữa, người tốt người xấu người nào lại có thể phân ra rõ ràng? Hôm nay ba người bị ta giết cũng có cha mẹ, cũng có gia đình, ở nhà bọn họ có con ngoan, có cha tốt, nhưng, trong mắt chúng ta, lại là người xấu, sau khi ta giết bọn họ, người thân của họ, tự nhiên cũng sẽ cho rằng chúng ta là người xấu, vì thế, người bất tất phải xấu hổ, làm người, đúng với lương tâm chính mình là được rồi, chúng ta không thể khiến mỗi một người đều hài lòng cả...” Trương Dương nghĩ đến tài xế coi trọng nghĩa khí kia, khóe miệng không nén được hiện lên một nụ cười mỉm.

“Trương Dương, chúng ta đã bại lộ thân phận, không bằng bây giờ lập tức rời đi, chân ta đã khôi phục gần khỏi rồi, chỉ cần không chạy bộ thì không có việc gì, còn nữa, giấy tờ đã lo liệu tốt rồi!” Lưu Bưu từ trong túi mò ra phong thư lúc đầu cầm ở trên giường nói.

“Không được!” Trương Dương lập tức gạt bỏ.

“A....Tại sao? Chúng ta đã có đủ tiền rồi mà!”

“Bởi vì ta còn nợ người khác mấy vạn nguyên, đương nhiên, điều này không phải trọng yếu nhất, trọng yếu nhất chính là, ta còn có chuyện rất quan trọng phải làm...”

Đây chính là nguyên tắc của Trương Dương, Trương Dương nợ tiền chắc chắn sẽ trả, đương nhiên, Trương Dương nợ tiền Lưu Bưu tự nhiên là không cần trả, bởi vì, họ là huynh đệ, nhưng hẳn nợ tiền cô gái kia, mặc dù cô gái không chẳng quan tâm đến tiền, nhưng Trương Dương lại quan tâm.

Bất quá, tiền là việc nhỏ, cho dù là sau này cũng có thể trả, Trương Dương coi trọng lời hứa của mình, hẳn từng hứa với cô gái, giúp đỡ nàng bồi dưỡng hàng loạt nhân viên tiếp thị ưu tú, đây mới là nguyên nhân chủ yếu.

Mặc dù bầu không khí hiện tại của “Quý tộc thành” đang thay đổi, nếu muốn để những nhân viên đó trở thành một người làm công việc tiếp thị hợp cách thì vẫn còn rất xa, Trương Dương đã vì nhân viên ‘Quý tộc thành’ mà chuẩn bị một khóa trình hệ thống hóa, cần ít nhất thời gian hai ngày để hoàn thành, mặc dù hai ngày không cách nào cải biến triệt để ‘Quý tộc thành’, nhưng có thể vì ‘Quý tộc thành’ gây dựng một dấu mốc, trải qua thời gian ba tháng rèn giũa, ‘Quý tộc thành’ sẽ đi bước tới sự huy hoàng.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân nho nhỏ, Trương Dương từng đáp ứng đám Liễu Âm, cùng nhau ăn một bữa cơm.

Cùng lúc, Trương Dương tin rằng, tỉnh thành lớn như vậy, Mãi Mãi Đề muốn ngay lập tức tìm được họ cũng không phải chuyện dễ dàng!

103. Chương 103: Tuyệt Địa Phản Kích, Sát Lược!

Trương Dương lại ngủ không được.

Hình ảnh ba người bị giết phẳng phất như cuộn phim ở trong đầu được chiếu lại, hàn mang kia hóa thành đường mờ ảo, máu tươi tung tóe lên không trung, cả ánh mắt chết không nhắm mắt kia nữa, tạo thành một bức tranh tàn khốc đầm đìa máu tươi....

Nghĩ đến từng bước nguy hiểm kinh hồn trong chớp mắt đó, Trương Dương đột nhiên phát hiện, sinh mệnh là mỏng manh như thế, mỏng manh đến nỗi không chịu nổi một kích, chỉ nhẹ vung tay một cái, một sinh mệnh đang sống sờ sờ liền dễ dàng biến mất, bất lực là như thế, sợ hãi là như thế, không thể tin nổi là như thế.

Sinh mệnh thần kỳ, tương tự, sinh mệnh cũng mỏng manh.

Cho tới bây giờ, Trương Dương vẫn không cách nào giải thích được vì sao lúc đó có thể có lòng tin phóng chủ thủ trúng mục tiêu, đối với năng lực tính toán của mình Trương Dương không cảm thấy kỳ quái, hẳn có lòng tin rất lớn, hẳn có thể trong nháy mắt tính toán ra bao nhiêu khả năng có thể, hơn nữa, cũng có thể lấy mọi nhân tố để suy xét ra, nhưng, đối với ứng dụng về vũ khí đao kiếm Trương Dương trước sau vẫn có một cảm giác xa lạ.

Chẳng nhẽ, sự tu luyện của mình đã thấy được kết quả?

Lúc rơi vào tình cảnh nguy hiểm khẩn trương ấy, không ngờ lại không lo lắng đến việc phóng chủ thủ kia có thất bại hay không, điều này khiến cho Trương Dương bây giờ nghĩ lại có một chút sợ hãi, nếu lúc ấy xuất hiện chút sai sót nào, hẳn cùng Lưu Bưu sẽ trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Dần dần, Trương Dương sắp xếp ra một chút đầu mối. Ký ức võ thuật trong đầu trên thực tế không có bất cứ quỹ tích nào có thể tìm, hoàn toàn là một loại tu luyện trực giác. Những động tác lặp đi lặp lại kia chính là vì để hắn đạt tới một tiêu chuẩn theo yêu cầu của động tác, ít nhất, Trương Dương bây giờ đã hiểu rõ, nếu trước kia không tu luyện động tác lặp đi lặp lại hàng ngàn lần đó, trong lúc ở cầu thang cúi người ngồi xuống để lần người tiếp cây chùy thủ, động tác như mây trôi nước chảy đó đúng là không cách nào làm được.

Tựa hồ, võ thuật trong ký ức hoàn toàn là một loại huấn luyện độ nhạy cảm đối với thân thể, căn bản không có chiêu số cụ thể, hơn nữa, ký ức về tri thức võ thuật kia tựa hồ cũng có dự vọng học tập mãnh liệt, Trương Dương đã rõ ràng cảm giác được, lúc hắn xem cổ tịch và ‘Quỳ hoa bảo điển’, cổ dự vọng đó phi thường mạnh mẽ, phi thường dữ dội....

‘Quỳ hoa bảo điển’ Trương Dương tuyệt đối sẽ không tu luyện, đồ chơi đó có thể khiến cho người ta thiên hạ vô địch, cùng lúc cũng có thể khiến cho mình tuyệt tử tuyệt tôn, độ nguy hiểm quá lớn, mặc dù mặt sau có giải thích nói không cần tự cung cũng có thể thành công, bất quá, Trương Dương vẫn không dám mạo hiểm, dù sao, trong những tiểu thuyết và ghi chép lịch sử không có viết lại sự thành công. Ngược lại bao nhiêu thái giám tu luyện, không học cũng thành !

Quyển sách ‘Tiên đạo mạn mạn’ Trương Dương căn bản xem không hiểu, ngay cả vô số ký ức trong đầu cũng không có chút phản ứng nào. Trương Dương mặc dù tin rằng đây là một quyển bí tịch võ công vô cùng cường đại, nhưng xem không hiểu cũng không có biện pháp, hiện tại chẳng khác nào phế vật, cách duy nhất trên thực tế chỉ có một, tiếp tục gia tăng đọc. Từ trong những cổ tịch mệnh mông này tìm kiếm gì đó có chút giá trị.

Nghĩ đến những văn tự cũ nát kia, Trương Dương cảm giác không hiểu sao trong cơ thể nhất thời nóng lên. Dòng khí nóng này tuần hoàn khắp thân, xương cốt tứ chi dị thường thoải mái, loại cảm giác này hết sức kì diệu, phẳng phất như có cái gì đó, nhưng lại nắm không được, dường như thân thể đang tự cải tạo lại....

Dần dần, Trương Dương tiến vào trạng thái minh tường. Đây là một loại trạng thái không minh hư vô, linh hồn con người phẳng phất đang mở rộng vô hạn....

Gió hiu hiu thổi, không khí trong không trung ma sát lẫn nhau sinh ra âm thanh rất nhỏ, còn có cả những hạt bụi va lẫn nhau dính chặt lại....Dần dần, phạm vi sự minh tường của Trương Dương từ từ mở rộng, ân, ngoài cửa sổ từng chiếc xe gắn máy đi ngang qua, khi những chiếc xe gắn máy ít tiền chạy với tốc độ cao, Trương Dương cảm giác được sự ma sát động cơ kịch liệt.

Thanh âm ngo ngoạy của con ve sâu, một con ve sâu sắp chết ngo ngoạy trên nhánh cây, thậm chí, Trương Dương còn cảm giác được con ve sâu đang vỗ cánh, cái chân khe động vô lực của nó....

Rốt cục, tư cảm không cách nào kéo dài, chỉ có thể dò xét ở phụ cận, Trương Dương dần dần thu mình tưởng lại tới quầy lễ tân của khách sạn, phía trước quầy lễ tân vẫn giống như lúc bước vào, một bàn mặt chược, vài bà lão ăn mặc lòe loẹt đang hút thuốc đánh bài, mặt chược trên bàn phát ra thanh âm “chi chi ba ba”, ông chủ ngồi đằng sau bà chủ quan sát ván bài, Trương Dương thấy, ông chủ thỉnh thoảng lại dùng chân huých vào chân bà chủ, ám chỉ bà chủ xuất bài....

Lúc này, cửa mở, bước vào là một tiểu tử tóc vàng, gã tóc vàng sau khi tiến vào cùng ông chủ giao tiếp xã giao, xem bộ dạng, tựa hồ rất quen thuộc.

“Cáp...Hoàng Mao, đã lâu không thấy rồi.” Ông chủ vội vàng đứng dậy, thân mật đưa cho tiểu tử một điều thuốc.

“Ông chủ, có nhìn thấy hai người thanh niên hay không, chừng hai mươi tuổi, một tên chân có chút khập khiễng?” Gã tóc vàng hỏi. Giống như nổ mìn, cảm giác rõ ràng kia bỗng biến mất.

Trương Dương đột nhiên mở mắt, sống lưng chảy đầy mồ hôi lạnh, không thể tưởng được mình mới đi tới khách sạn này không đến bốn giờ, đối phương lập tức truy sát đến đây rồi, xem ra, mình đánh giá quá thấp thể lực của Mãi Mãi Đề.

Gần như ngay tức thì, Trương Dương nghĩ đến một khả năng, đó chính là thể lực của Mãi Mãi Đề ở tỉnh thành này thậm chí phải lớn hơn thể lực ở thành phố C, hẳn hoàn toàn có thể lợi dụng thể lực hắc đạo ở khu vực thành thị tìm tòi theo phương thức trải thảm, hiệu suất loại tìm kiếm này phải cao hơn rất nhiều so với hiệu suất của cơ quan bạo lực quốc gia, bởi vì, bọn chúng chỉ cần triệu tập một vài côn đồ cai quản khu vực này, sau đó để cho đám này phái nhân thủ chia khu vực mà tìm kiếm, việc này rất dễ dàng tìm được bọn họ, đối với hắc điểm mà nói, cần bản không dám đắc tội với côn đồ.

Điều này giống như xã hội trong tiểu thuyết võ hiệp, rất nhiều nhân vật không biết sợ đại hiệp khách, ngược lại biết sợ đầu gấu quanh khu, bởi vì, đầu gấu sở dĩ xưng là đầu gấu, chính vì thể lực bản địa đã thăm căn cổ để cùng lượng người đông đảo.

Trương Dương đã chẳng cần phải đoán, ông chủ này khẳng định đã bắn đứng hẳn rồi!

Tin rằng chỉ chừng mười phút, cả con đường đều sẽ bị khống chế, dù sao, đối phương đã chết ba người.....

“Lưu Bư, rời giường!”

“A...” Lưu Bư đang ngủ cũng rất nhanh tỉnh lại, đột nhiên ngồi dậy. Thấy có mỗi người xung quanh, về mặt mờ mịt nhìn Trương Dương.

“Đi!” Trương Dương vừa nói vừa thu xếp vật dụng.

Lưu Bư không hỏi lại. Bởi vì hắn thấy đôi mắt đỏ như máu của Trương Dương, tràn ngập thần sắc hung ác, Lưu Bư không dám nhiều lời, nhanh chóng mặc quần áo, từ về mặt Trương Dương đã nhìn ra được, khẳng định đã phát sinh chuyện gì đó.

“Nhảy lầu sao?” Lưu Bư có chút hoang mang nhìn thoáng qua phía dưới lầu, bọn họ mặc dù đang ở lầu hai, nhưng hiện tại có truy binh, ngược lại có chút không dám nhảy, càng huống chi, chân hắn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

“Đi cửa lớn!”

Trương Dương đem bộ y phục có vết máu cầm trên tay, cầm ngọn chủy thủ sắc bén kia dấp dấp này trong tay áo. Bước tới mở cửa rồi đi ra ngoài...Nếu cứ một mực chạy trốn, sẽ chỉ bị không ngừng đuổi giết....

“Liều ca, ta là Hoàng Mao, các người nhanh lên một chút phái người tới, chúng ta ở khách sạn Hưng Long của siêu thị bán buôn phát hiện ra mục tiêu...ân ân...a...”

Tên tóc vàng đang gọi điện thoại thanh âm đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn thấy cửa cầu thang có hai người thanh niên đi xuống, chân người đi phía sau có chút khập khiễng. Người phía trước trong tay cầm theo một bộ y phục, trên y phục, có thể nhìn thấy vết máu loang lổ, hết sức gây chú ý.....

“Đưa điện thoại cho ta.” Trương Dương lạnh lùng nhìn thanh niên tóc vàng.

“...” Gã tóc vàng cảm giác được một áp lực rất lớn. Phảng phất như phía trước là một tòa núi lớn, khiến cho hắn không mang nổi ý thức phản kháng.

“Đưa cho ta!”

Trong ánh mắt Trương Dương lóe ra hàn mang khiến cho người ta bất an, ông chủ và mấy lão bà đang đánh mặt chược đều bị sát khí của Trương Dương phát ra dồn ép đến nỗi thở cũng không dám. Bởi vì bọn họ thấy được ngọn chủy thủ sắc bén Trương Dương cầm trong tay, duy nhất không thấy chính là tên tóc vàng đứng chính diện Trương Dương.

Cuối cùng, dưới cổ áp lực tinh thần bức bách cường đại của Trương Dương, tên tóc vàng đưa điện thoại cho Trương Dương.

“Người là đại ca Hoàng Mao?” Trương Dương nhàn nhạt nói.

“Người là ai?” Đối phương lạnh lùng nói.

“Người là Liêu ca có phải không?” Ngữ khí Trương Dương vẫn bình thản hỏi như cũ, nhưng cả người tản mát một cỗ hàn khí khiến lòng người lo lắng, mà tên tóc vàng đáng thương thì gắng gượng đứng ở đó, hần chính mình đều không biết làm sao để rời đi.

“Ta là Liêu ca, người rốt cục là ai?” Đối phương tựa hồ cũng tức giận rồi.

“A a, Liêu ca hảo, ta là người người muốn tìm, ở khách sạn Hưng Long của siêu thị bán buôn này, người lại đây nhặt xác đi....”

“A...”

Trong miệng tên tóc vàng phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, vẻ mặt si ngốc nhìn bụng mình, hần thấy, một cánh tay trắng nõn, trên tay cầm một chuỗi chuỗi thủ, chuỗi thủ đã cắm vào bụng hần, gã tóc vàng có chút không dám tin tưởng, tựa hồ đây là ảo giác, là ảo giác, điều này không phải là thật, thậm chí, tên tóc vàng còn dung tay xoa một ít máu dưới ánh đèn để xem rốt cục có phải máu thật hay không....

Đúng, mình đã trúng dao rồi, vẻ mặt, cơ thể tên tóc vàng vặn vẹo đau đớn.

Mấy nữ nhân sớm bị dọa đến xụi lơ, ông chủ run rẩy lập cập định bò đến quỳ lễ tân, nhưng hai chân lại không có chút sức lực nào, hơn nữa, hần cũng không dám động đây, bởi vì, nhìn thấy tên què chân vẻ mặt hung ác đã chặn ngay con đường phía sau hần định chạy đến, ánh mắt tựa như một con dao sắc bén.

“Có điều gì muốn nói với đại ca người không?” Trương Dương không rút ngọn chuỗi thủ ra, cầm điện thoại trong tay đặt bên tai gã tóc vàng.

“Đại...đại...đại ca...cứu ta...Khục khục...cứu ta....Mau lên...” Gã tóc vàng nhăn nhin sự đau đớn kịch liệt nói điện thoại, hai tay xiết chặt đặt ở trên bụng.

“Hoàng Mao, Hoàng Mao...Ta lập tức đến, lập tức đến ngay....”

Đối phương điên cuồng hét lên, ngay cả Lưu Bưư đứng ở phía sau cũng nghe được thanh âm quát tháo kia....Điện thoại nhẹ nhàng rơi trên đất, vỏ điện thoại bị tróc ra.

“Mong người thượng lộ trên đường tới suối vàng!” Trương Dương nhẹ nhàng từ từ rút chuỗi thủ ra.

“Xin người....đừng....khục khục...”

“Đừng trách ta, muốn trách thì trách người chọn lão Đại sai thôi.”

Hai tay gã tóc vàng liều mạng đặt trên bụng, tay Trương Dương hết sức chậm chạp mà có lực rút chuỗi thủ ra, máu tươi theo ngọn chuỗi thủ trút ra ngoài, tựa như suối phun, Trương Dương dùng bộ Veston đã bị nhiễm đỏ che vùi máu tươi đang phun ra kia, đôi mắt gã thanh niên tóc vàng từ từ mờ mịt, các thớ thịt trên mặt không ngừng giật giật co rút, sợ hãi, tuyệt vọng, đau đớn, cừu hận, cơ hồ tất cả tâm tình đều trên bộ mặt này biểu đạt ra, đan xen vào bức tranh khiến lòng người lo lắng....

“Đưa chìa khóa cho ta!” Trương Dương không thèm nhìn thi thể đổ xuống đất, cúi đầu nhìn đồng hồ một lượt, con mắt rơi trên người ông chủ.

“Gi...Cái...gi....Chìa khóa...” Ông chủ nhìn bộ mặt sợ hãi tên tóc vàng còn đang co giật trên đất, cả người run rẩy.

“Chìa khóa xe máy.” Trương Dương nhìn thoáng qua chiếc xe máy nữ dựng ở góc tường.

“Quầy lễ tân....Bên trong ngăn kéo quầy lễ tân....”

“Ừm, đừng báo án, nếu cảnh sát tìm các người thì người cứ nói đúng như sự thật là được, ngàn vạn lần đừng báo án!” Trương Dương đưa chìa khóa xe máy vắt cho Lưu Bưư.

“Ô ô...Chỗ này có thi thể a, người chết a...” Bà chủ vẻ mặt than khóc thảm thiết nhìn thi thể trên đất đã từ từ ngừng co giật.

“Yên tâm, sẽ có người xử lý, không cần người quan tâm..”

Rất nhanh, Lưu Bưu đẩy chiếc xe máy đi tới cửa rồi khởi động động cơ, tất cả đều bình thường.

“A...ô ô...”

Đột nhiên, trên không trung một tia chớp lóe lên, lại là một tiếng kêu thảm thiết, ông chủ che miệng máu tươi đầm đìa, vẻ mặt kìm nén, gào thét đau đớn, rồi lại không thể lớn tiếng gọi, bởi vì, một đao này của Trương Dương đã cắt đứt trên dưới bờ môi hắn.

“Cho người chút giáo huấn!”

Đôi mắt đỏ rực của Trương Dương quét qua mấy nữ nhân đang run rẩy, nặng nề “hừ” một tiếng ngồi lên xe máy, tay ga một trận nổ vang, chiếc xe tựa như tan biến vào trong bóng đêm.....

“Trương Dương, đi đâu?” Xe máy đã rời khỏi phạm vi của siêu thị bán buôn, Lưu Bưu đối với giao thông như màng nhện này không có chút cảm giác phương hướng nào.

“Trở về.” Trương Dương nói.

“A...Về đâu?” Lưu Bưu ngẩn người, đột nhiên dừng xe lại.

“Về khách sạn!” “Vì sao?” Lưu Bưu kinh ngạc nói.

“Giết chết Liêu ca!”

104. Chương 104: Tái Sát Hồi Khứ !

Lưu Bưu đầu tiên là si ngốc, lập tức cười khanh khách, đối với loại người như Lưu Bưu mà nói, người chém ta một đao, ta lập tức chém trả lại người một đao, những ngày chạy trốn khắp chân trời góc bể này, thần kinh Lưu Bưu đã đến ranh giới sụp đổ, hơn nữa tay chân còn không cách nào dùng lực, thêm việc suốt ngày phải chịu đựng sợ hãi lần đây dọa, đặc biệt là bị người ở trong nhà khách trói vài giờ, sự sợ hãi bất lực trong thời khắc ấy đã gặm nhấm linh hồn và thần kinh hắn.

“Đúng, ai giết chúng ta thì chúng ta sẽ giết người đó, giết bọn chúng cho đến lúc không dám lộ mặt ra nữa!” Trương Dương nắm chặt chủy thủ trong tay.

“Giết.....”

Chiếc xe máy sau khi ở ven đường dần dần di chuyển, lưu lại khối bụi cuộn cuộn cùng mùi khét của bánh xe ma sát với đường, đường nhiên, còn có cả tên nhãi Lưu Bưu kia điên cuồng ngang ngược hét hò.

Khách sạn Hưng Long lúc này đã loạn thành một đồng mục nát, bà chủ đang liều mạng giúp ông chủ băng bó vết máu trên miệng, mà ngay lập tức không đến năm phút, hơn chục hán tử tay cầm hung khí cười các loại phương tiện giao thông đã chạy tới, bao vây khách sạn Hưng Long thành vòng tròn, vài nữ nhân trang điểm lòe loẹt bị dọa đến nổi ôm nhau thành một đám, thấp giọng khóc.

Thi thể gã tóc vàng vẫn nằm cạnh đại sảnh, sớm đã dùng co giật lại, trên người đắp một cái khăn trải giường nền trắng hoa hồng, bị máu thấm ướt một mảng lớn, đã không thể phân biệt rõ đâu là vết máu đâu là hoa hồng nữa, gạch nền nhà dưới thi thể cũng bị máu thấm ướt một mảng lớn, nhìn thấy mà phát hoảng! Trong không khí tản mát ra một mùi máu tươi đậm đặc, làm cho người ta nghĩ là thấy buồn nôn.

Mười mấy hán tử vẻ mặt lạnh lùng nhìn thi thể trên mặt đất, vẻ mặt trầm mặc, tựa hồ bọn họ đều đang chờ đợi điều gì đó.

Dần dần, người tụ tập càng ngày càng nhiều, trong đại sảnh khách sạn nho nhỏ đã đứng hơn mười người, phía dưới mái hiên bên ngoài cũng đứng đầy người, đám người tựa hồ cảm giác vũ khí trong tay vào lúc đêm dài người vắng này quá chướng mắt, đều đem vũ khí giấu ở trên người, hoặc là vắt vào trong cửa tiệm, cũng có người đặt ở trong thùng xe.

Cuối cùng, người được chờ đợi cũng tới.

Một chiếc BMW màu trắng xuyên qua đám người. Dừng xe trước cửa khách sạn dưới ánh mắt chăm chú lễ độ của mọi người, một gã trung niên nam nhân cao lớn, cường tráng, cả người lộ ra một cỗ khí thế dũng mãnh từ trên xe xuống, trung niên nam nhân có một đôi mắt nhỏ lấp lánh có thần, một đôi lông mi rậm rạp, trời sinh mang theo một cỗ sát khí khiến người ta bất an, rất rõ ràng, loại người này là dựa vào thực lực chân chính mà leo cao.

“Liêu ca!”

“Liêu ca!”

“Hoàng Mao đâu?” Trung niên nam nhân hướng mọi người gật gật đầu. Thanh âm có chút khàn khàn.

“Ở trong...”

“Hoàng Mao...”

Thanh âm trung niên nam nhân nghẹn ngào ngồi trên mặt đất, vẻ mặt bi thương, gã tóc vàng là đệ đệ duy nhất của hắn, trung niên nam nhân vốn có ý định bảo hắn đọc sách, tìm một công việc nghiêm chỉnh, nhưng thần tượng gã tóc vàng tôn sùng nhất chính là hắn, căn bản không có ý định đọc sách, trung niên nam nhân cũng không có biện pháp, đành mặc kệ, đáng tiếc tuổi hãy còn trẻ, trung niên nam nhân không muốn hắn hiện tại nắm trọng quyền trong tay, hi vọng có thể

ở đây xã hội tôi luyện rèn giũa để được cất nhắc. Còn bỏ qua tất cả mọi lời nói xấu của cấp dưới.

Thế mà, bây giờ xảy ra chuyện, hơn nữa, là xảy ra trên địa bàn của hắn.

Ngày trước, đại ca của trung niên nam nhân ban bố ám hoa trị giá hai ngàn vạn, biết được tin tức này làm cho gã tóc vàng hưng phấn dị thường, đương nhiên, hắn không phải vì hai ngàn vạn, mà là vì đại ca. Nếu có thể nắm được nhiệm vụ này, địa vị đại ca của hắn ở tỉnh thành sẽ càng vững chắc, bởi vì, hắn biết đại ca phía trên đại ca của hắn mới là hắc đạo kiều hùng chân chính, nắm trong tay gần như 20% ngành giải trí khổng lồ của các thành phố lớn trên toàn quốc.

Nếu nói đại ca là thần tượng của gã tóc vàng, thì gã tóc vàng vô cùng rõ ràng, thần tượng của đại ca chính là vị đại ca trong truyền thuyết kia....

Gã tóc vàng mấy ngày nay đều hưng phấn dị thường, cơ hồ vận dụng tất cả các mạng lưới quan hệ tìm kiếm Trương Dương và Lưu Bưu, đương nhiên, những quan hệ này đều là thể diện của đại ca của hắn cho hắn, vì tìm kiếm Lưu Bưu và Trương Dương, gã tóc vàng thậm chí còn tự thân xuất mã, hắn biết được Lưu Bưu và Trương Dương từ nhà khách giết ba người sau đó trốn đi, hắn cơ hồ lập tức từ trên giường bò dậy, hắn có một loại dự cảm, dự cảm có thể con mồi của hắn sẽ ẩn núp ở siêu thị bán buôn, bởi vì, hắn quá quen thuộc nơi này, đây là chỗ gần, chính là chỗ tụ tập của tam giáo cửu lưu, hơn nữa địa hình phức tạp, đúng là nơi ẩn thân rất tốt.

Chỉ là, hắn không nghĩ đến, dự cảm của hắn không ngờ lại linh nghiệm như thế, hắn càng không nghĩ đến, dự cảm của hắn khiến hắn phải bỏ mạng!

“Hoàng Mao, đại ca tới rồi...” Liêu ca nhẹ nhàng vén tấm khăn rải giường, chứng kiến con mắt gã tóc vàng mở to tràn ngập sợ hãi cùng sự không cam lòng, cuối cùng không chế không nổi để nước mắt rơi xuống.

“Đại ca tới cứu người đây, người tỉnh lại đi!” Hai mắt Liêu ca ứa máu, hai tay dùng sức lôi kéo gã tóc vàng, cố gắng đem sinh mạng đã mất đi của gã tóc vàng làm sống lại, thân thể đã cứng ngắc của gã tóc vàng bị cánh tay hắn day trái lắt phải, người chứng kiến xung quanh đều xót xa.

“Liêu ca, Hoàng Mao hắn...” Một tên thủ hạ thở dài một tiếng kéo cánh tay người trung niên mà an ủi, hiển nhiên, hắn là người tương đối thân cận với người trung niên, bằng không, tuyệt đối không dám vào lúc này lại chọc người trung niên đang cực kỳ bi thương kia.

“Hắn chết rồi, ta biết, hắn chết rồi, kẻ nào làm, kẻ nào làm...” Trung niên nam nhân đột nhiên đứng dậy, đôi mắt đỏ như máu liếc thoáng qua xung quanh, bất ngờ gào thét nói: “Một đám vô dụng, còn đứng ở đây làm gì, tra ra cho ta, dán truy nã lên cho ta, cho dù lật tung cả tỉnh thành này lên cũng phải tìm ra hai tên

gia hỏa kia, ta cần chúng sống, ta muốn từng đao từng đao xẻo từng miếng thịt của bọn chúng, ta phải moi tìm chúng ra để tế sống đệ đệ ta...”

“Vâng!”

“Vâng!”

Mọi người bị trung niên nam nhân nhìn lập tức cả sống lưng phát lạnh, vội vàng đều tự cầm vũ khí từng người rời đi.

“Đưa lên xe của ta, nhẹ thôi...” Thấy đám người nhanh chóng rời khỏi, trung niên nam nhân bắt lực phát phát tay, nói với người bên cạnh: “Ông chủ khách sạn chỗ này hãy xử lý một chút, không nên để lộ tin tức gì.”

“Liêu ca yên tâm, ta sẽ xử lý tốt, người phải kìm chế đau buồn, ta thấy, vẫn còn phải đem Hoàng Mao đến chỗ lão gia của đại ca...” “Àn, nơi này giao cho người, ta trước tiên xử lý vài chuyện của Hoàng Mao đã, ta hy vọng, khi quay lại, có thể thấy hai gia hỏa kia!”

Trung niên nam nhân nhìn thi thể gã tóc vàng được hai thủ hạ đưa ra ghé sau, vẻ mặt ngoan độc.

“Đại ca yên tâm, chỉ cần bọn chúng vẫn còn ở tỉnh thành, thì tuyệt đối chạy không thoát, lúc vừa mới tới, ta đã hạ lệnh phong tỏa toàn bộ đường ra, vô luận là trạm xe hay bến tàu, sân bay, đều có người của chúng ta, hơn nữa, ta còn báo cho người bên trong Cục, bảo bọn họ chú ý, một khi có tin tức, bọn họ sẽ lập tức báo cho chúng ta.”

“Rất tốt, rất tốt, ta thực muốn xem xem là thần thánh phương nào, lại có thể khiến đại ca tự mình xuất ra ám hoa hai ngàn vạn. Truyền xuống một câu, ám hoa tăng thêm một ngàn vạn cho ai cung cấp được đầu mối có giá trị, chỉ cần bắt được hai tên hỗn đản đó, Liêu mỗ tuyệt không nuốt lời!”

“Àn, ta lập tức truyền xuống...”

Ngay khi trung niên nam nhân khom lưng chuẩn bị lên xe thì đột nhiên, một trận âm thanh động cơ xe máy truyền tới.

Chiếc xe máy từ bên trong siêu thị bán buôn tới om đi tới, đèn pha sáng chói mắt, lái phi thường nhanh, lúc chỉ còn cách hơn mười thước, tốc độ chiếc xe chậm dần, đèn pha lập tức bị tắt đi.

“Liêu ca, tìm được rồi, tìm được rồi...” Người lái xe máy điên cuồng gào thét.

Tìm được rồi?

Trung niên nam nhân đột nhiên toàn thân chấn động, thân thể vốn định ngồi vào trong vô ý thức đứng thẳng dậy, quay đầu lại....

Cũng ở chỗ này trong chốc lát, chiếc xe máy kia đột nhiên tăng tốc, tay Trương Dương ngồi ở phía sau xe đột nhiên triển khai, một ngọn hàn mang loé lên trong không trung, một bông huyết hoa bay lên không trung, tựa như đóa hoa anh đào xinh đẹp lãng mạn bay múa. Trung niên nam nhân ôm lấy yết hầu của mình, vẻ mặt si ngốc nhìn theo chiếc xe máy rời đi, trong đôi mắt lộ ra vẻ không dám tin tưởng.....

Mười mấy đại hán đứng xung quanh cũng sợ ngây người.

Trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ không thể tin nổi. Khi chiếc xe máy của Lưu Bư biến mất, bọn họ vẫn còn vẻ mặt si ngốc, sự tình quá đột ngột, thình lình khiến cho thần kinh của đám người cơ hồ không cách nào suy nghĩ, trong đầu mỗi người đều là một mảnh trống rỗng.

Trung niên nam nhân ôm yết hầu của mình, nhìn Lưu Bư và Trương Dương biến mất trong bóng đêm mờ mịt, đỡ lấy cửa xe đi lên phía trước vài bước, “bồng!” một tiếng, nặng nề ngã trên đất, chân vẫn còn đang vô ý thức giãy giụa, hai tay xiết chặt ôm lấy yết hầu mình, đầu tiên là co quắp thân thể, giống như một cái lò xo, sau đó lật lại, đôi mắt mở thật to, dần dần, sao trời càng ngày càng mờ nhạt, vô số hồi ức vui buồn của tuổi thơ đều theo gió thổi mây tan.....

Cái gì là giang hồ?

Cái này, mới là giang hồ chân chính, giang hồ có kim tiền mỹ nữ, giang hồ có quyền thế địa vị, nhưng giang hồ càng có nhiều tử vong cùng chém giết, đằng sau phong quang vô hạn, chính là ẩn dấu từng bước sát khí!

Vô luân là quyền thế thao túng thiên địa hay là hùng bá thiên hạ, chỉ cần mất đi sinh mệnh, cái gì cũng đều biến thành trắng trong nước, hoa trong kính.

Ra ngoài lẩn lộn, cuối cùng thì xong đời rồi!

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Trong nháy mắt khi trung niên nam nhân nhắm mắt lại, hắn mới nhìn thấy một đám thủ hạ lao tới.....

“Ha ha,***, ta thấy người uy phong, muốn xem có bao nhiêu uy phong, lão Đại chó má gì, còn không phải là một đao giết chết, lại còn ngồi BMW, ngồi BMW thì giỏi lắm a, ngồi BMW thì không sợ cái gì à, còn không phải một đao giết chết....Ha ha....”

Chỉ ba phút, chiếc xe máy của Lưu Bưư đã lái tới phía trên con đê sông, đây là con đường chạy trốn bọn họ đã thiết kế lúc đầu, đám thủ hạ của trung niên nam nhân kia sớm đã lộn xộn rồi, căn bản còn không có phản ứng tới chiếc xe của Lưu Bưư biến mất, đương nhiên, điều này cùng kỹ thuật đi xe của Lưu Bưư có quan hệ rất lớn, ở thành phố C, nếu như Lưu Bưư nói hắn là thần xe đệ nhị, thì không có người nào dám nói đệ nhất, chiếc xe đua 250 phân khối của hắn cảnh sát giao thông nhìn thấy đều giả vờ lảng tránh, nên hoành hoành bá đạo suốt một thời gian dài tại thành phố C.

Hiện tại, Lưu Bưư đúng là rất hăng hái, gần đây bị người ta truy sát giống như chó rơi xuống nước, rốt cục cũng được thả ra một ngụm ác khí.

“Trở về!”

Trương Dương nhẹ nhàng lấy bộ Veston lau sạch sẽ vết máu tràn ngập trên chủy thủ, chủy thủ lại lộ ra ánh kim sáng bóng, lạnh toát.

“Trở về đâu?” Lưu Bưư sững sốt.

“Quay lại giết!”

Trương Dương nhẹ nhàng thổi đầu nhọn ngon chủy thủ một hơi, tinh quang ánh lên trên mặt, cứ nhiên khiến cho người ta có một cảm giác dữ tợn, Lưu Bưư không khỏi rung mình một cái, bất quá, với tên Lưu Bưư chỉ sợ thiên hạ không loạn này lập tức bị lời nói của Trương Dương làm cho nhiệt huyết phần chấn hấn lên.

“Được được, dứt khoát hôm nay phải giết một trận thống khoái, con bà nó...Đúng rồi, lần này chúng ta giết ai? Chúng có phải chuẩn bị hay không?” Lưu Bưư mặc dù điên cuồng ngang ngược, nhưng cũng không phải hạng người lỗ mãng, không khỏi có chút lo lắng nói.

“Không cần lo lắng, giết tên tóc vàng là ngoài ý muốn, chúng ta ngoài ý muốn thì bọn chúng càng bất ngờ, tựa hồ thân phận tên tóc vàng kia rất quan trọng, nếu không, thì thể sẽ không đặt trong xe BMW, bọn họ lúc ấy căn bản không nghĩ đến chúng ta lại chơi một đòn hồi mã thương!”

“Phần lớn thủ hạ của hắn đều đã rời đi truy đuổi chúng ta, mỗi người đều dựa theo lẽ thường suy đoán chúng ta khẳng định đang càng chạy càng xa, thậm chí cho rằng chúng ta sẽ chạy khỏi tỉnh thành, căn bản sẽ không nghĩ đến chúng ta lại trốn ở trong siêu thị bán buôn, ta lựa chọn quay lại chém giết Liêu ca kia chính là nghĩ đến khả năng này, bọn chúng căn bản sẽ không nghĩ đến, vì thế, chúng ta có thể thuận lợi đào tẩu, dù sao, người bị giết chết là lão Đại của bọn chúng, sự kinh ngạc trong nháy mắt của bọn chúng đủ để chúng ta đào tẩu....”

“Vây vậy....Vây bây giờ?” Lưu Bưư kinh ngạc nhìn Trương Dương, hắn từ trước tới giờ chưa từng suy nghĩ sâu xa như vậy, hắn hiện tại đối với Trương Dương chỉ có một sự tín nhiệm mù quáng, loại tín nhiệm này được xây dựng trên mỗi lần thành công của Trương Dương.

“Hiện tại, cái chết của Liêu ca khiến cho bọn chúng hoàn toàn hỗn loạn, ít nhất, vài phút sau khi hắn chết, bọn chúng sẽ từ thần kinh khẩn trương đến thương tâm, thậm chí lo sợ, sau đó chờ đợi tin tức, hẳn không

có đầu thì không có nguy hại, ta có thể khẳng định, hiện tại bọn chúng phần lớn đều đang gọi điện thoại, thứ nhất, là vì thông báo cho một vài thủ hạ của Liêu ca, thứ hai, là vì cướp đoạt địa bàn Liêu ca để lại, thứ ba, cũng là quan trọng nhất, bọn chúng khẳng định còn có người đang chờ đợi chỉ thị của Mãi Mãi Đề! Ta nghĩ, chúng ta hiện tại đi căn bản không có chút chuẩn bị nào.”

“Vậy lần này giết ai?”

“Giết kẻ cùng Liêu ca nói chuyện, hẳn hẳn là trợ thủ đắc lực nhất của Liêu ca, chỉ cần giết chết hắn, chúng ở tỉnh thành này ít nhất hai ngày là sẽ an toàn!”

105. Chương 105. Sát Lục Vô Biên, Trúng Thương!

Lưu Bư hắc hắc cười nói, hẳn vừa nghĩ đến ngọn chủ thủ của Trương Dương cửa qua yết hầu Liêu ca, sự kinh ngạc liền lộ ra trên gương mặt nhưng rồi trong nháy mắt lập tức lại hưng phấn dị thường. Đó là một cảm giác hết sức kỳ diệu, chứng kiến sinh mệnh người khác biến mất, hẳn đương nhiên là nổi lên một cổ khoái cảm mạnh mẽ, đáng tiếc, Lưu Bư không được chứng kiến khoảnh khắc khi Liêu ca ngã xuống, Lưu Bư rất lấy làm tiếc, bởi vì hẳn phải lái xe, thoáng qua lúc đầu đều chỉ là vài hình ảnh tàn dư còn lưu lại trong vòng mạc của đôi mắt nhìn thoáng qua....

“Không, con đường kia đi vào chỉ có bảy mươi tám mét, ta sẽ từ con hẻm nhỏ cạnh khách sạn đi tới, không hề thời gian ở 1 phút 20s là tiếp cận mục tiêu, người cầm chiếc đồng hồ này, căn vào đúng lúc 1 phút 25s, bất luận thành hay bại thì người cũng cứ lái xe chạy đi, lúc xe lái đến vị định tâm của chiếc BMW cách chừng 15m thì giảm tốc độ dừng xe lại! Hãy nhớ kỹ, vị trí và thời gian nhất định phải chuẩn xác, sau khi người dừng xe lại, lập tức buông hai tay ra, người tụt ra phía sau kia một chút, xe để ta lái....!”

“Tại sao phải để người lái xe? Chẳng nhẽ kỹ thuật đi xe của người cũng tốt hơn so với ta?” Lưu Bư vẽ mặt buồn bực, hẳn đối với kỹ thuật lái xe của mình rất có tự tin, hiện tại đây là chỗ kiêu ngạo đáng giá duy nhất của hắn ở trước mặt Trương Dương, thế mà bây giờ Trương Dương đột nhiên không muốn để hắn lái xe, hẳn tự nhiên phản ứng mãnh liệt một chút cũng là chuyện thường.

“Phía sau xe có hộp để đồ ngăn cản, ta không quen ngồi trên nó, người lui ra phía sau ta lái sẽ tiết kiệm chút thời gian đào tẩu....” Trương Dương lúng túng nói.

“Tiên sư, thôi như vậy cũng được....!”

“Đi! Nếu còn không đi có lẽ mọi người sắp tản hết rồi, bọn chúng sau khi kiểm tra cái chết của Liêu ca xong sẽ có thời gian hỗn loạn ngắn ngủi, sau cuộc hỗn loạn gọi điện thoại cũng mất chừng mười phút, chúng ta hiện tại có tới cũng rất có khả năng sẽ trắng tay, hơn nữa, ta còn phải đi mất ba phút, ta suy đoán tên kia khẳng định vẫn chưa đi, bởi vì thì thể Liêu ca còn ở đó, hẳn phải chủ trì đại cục, ít nhất sẽ có một đoạn thời gian để sắp xếp. Đi thôi....!”

“Ha ha....! Được, đi nào! Hai huynh đệ chúng ta hôm nay phải đại khai sát giới, sát.....!”

Trương Dương đưa bộ Veston đã nhuộm đỏ màu máu của mình cho Lưu Bư, rồi mặc vào bộ jacket đen của Lưu Bư.

“Đi!” Ngực khí lạnh như băng của Trương Dương tràn ngập sát khí đằng đằng, gần đây liên tục bị kìm nén, ủy khuất cũng khiến cho thần kinh căng thẳng sắp đến tình trạng sụp đổ, cơ hồ mỗi một ký ức trong đầu hẳn đều đang phần nộ gào thét.

Khi đi tới khu phố của siêu thị bán buôn thì phần lớn đèn quảng cáo đã tắt hết, đèn đường giữa những nhánh cây tỏa ra ánh đèn vàng vọt mờ mờ, lúc Trương Dương từ trong con hẻm đi ra, tay cầm theo chiếc điện thoại của Lưu Bư giả vờ như đang trên đường đi có việc cần gọi điện thoại thì nhất thời ngẩn ngơ, tình huống thực tế đúng như hắn tưởng tượng. Vì đích xác phần lớn người đều đang gọi điện thoại hoặc là tán phét, chẳng qua chỉ là số người đã nhiều hơn gấp đôi, lúc đầu chỉ có hơn mười người, hiện tại, ít nhất có khoảng trên dưới ba mươi người. Một đoàn phía Đông một đoàn phía Tây đứng đó rí tai thì thầm với nhau, hiển nhiên, sau khi Liêu ca chết, những người này lập tức chia thành mấy phe cánh.

Thi thể Liêu ca vẫn nằm tại chỗ, chỉ có một người lúc đầu nói chuyện cùng với Liêu ca đang canh giữ bên cạnh thi thể, si ngốc nhìn cái xác nằm trên mặt đất với đôi đồng tử đang mở to trợn trừng, vẻ mặt không cam tâm.

Không thể tưởng tượng được nhân vật bất thể kiêu hùng ở tỉnh thành này sau khi chết không ngờ lại rơi vào kết quả buồn bã đến như vậy...!

Nhìn đám người dày đặc vây xung quanh tên kia, trái tim Trương Dương nhất thời đập loạn lên, hắn đã phỏng đoán sai về nhân số. Không thể tưởng tượng được mới chỉ hơn mười phút, không ngờ ngay lập tức lại tụ tập nhiều người như thế, hơn nữa, trong tay rất nhiều người còn cầm theo các loại vũ khí như: khảm đao, kiếm, mã tấu, dao bầu, dao bài....

Lúc này, tình thế đã không cho phép Trương Dương được quay đầu trở lại, bởi vì, hắn đã từ trong con hẻm đi ra ngoài, bây giờ nếu quay lại, tất nhiên sẽ gây sự chú ý tới những người này thậm chí còn bị đuổi giết nữa.

Trên thực tế, đã có người chú ý tới Trương Dương, chỉ là thấy khuôn mặt Trương Dương hiện lên vẻ ngây thơ, non nớt và bộ dáng cầm điện thoại nói chuyện nên không thèm để tâm, dù sao nơi này là một khu phố, có người đi đường tạt qua tạt lại là chuyện rất bình thường.

Đương nhiên, nếu Liêu ca không chết, khẳng định lúc này sẽ có người ngăn Trương Dương lại, yêu cầu Trương Dương phải tránh theo đường vòng, đáng tiếc, bây giờ Liêu ca chết rồi, rất nhiều người chỉ liếc mắt nhìn qua sau đó tiếp tục tiến hành thảo luận chuyện chia chác địa bàn của bọn chúng, nào còn hứng thú quan đến Trương Dương với bộ dạng như đứa trẻ con vậy chứ! Có một người duy nhất có thể quản việc thì vẫn còn đang quay lưng lại với Trương Dương nhìn thi thể Liêu ca như si ngốc.

Gần đến rồi!

Đã gần lắm rồi!

Tay cầm điện thoại của Trương Dương cũng ướt đầm mồ hôi, tay kia cùng ngón chủy thủ đút trong túi quần đều có chút run rẩy, lúc giết người thì không thể sợ hãi, mà áp lực tâm lý trước lúc chuẩn bị giết người vô cùng lớn, Trương Dương mặc dù liên tục giết rất nhiều người, nhưng cảm giác tạo cho hắn đều không mãnh liệt như hiện tại.

Lúc dùng súng giết chết người đầu tiên Trương Dương gần như không có cảm giác, hắn thậm chí không thèm xem mặt người chết.

Lúc ở trong nhà khách giết chết ba người căn bản không có thời gian để sợ hãi, trong đầu điên cuồng tập diễn và tính toán, tất cả đều dựa theo những gì tập diễn và tính toán này mà tiến hành.

Giết chết gã tóc vàng tự mình cũng rất ngạc nhiên, lúc ấy có một dự vọng giết người rất mãnh liệt thôi thúc.

Mà giết chết Liêu ca mặc dù là có kế hoạch, nhưng lúc ấy đang ở trên xe máy, trong nháy mắt đầu mũi nhọn xĩa ra khiến chính hắn còn không cảm giác được, khi hắn đã rời đi thậm chí hắn cũng không quay đầu lại nhìn.

Duy nhất chính là lần này, đã có đủ thời gian để suy nghĩ, hơn nữa, sự tình này cùng với dự tính của mình xuất hiện sai lầm rất rõ ràng.

Còn có ba mét, Trương Dương đã xuyên qua hai đoàn người đang vây thành hình tròn, chỉ cần đi qua một người đang đứng bên cạnh nữa, lập tức có thể tiếp cận kẻ đang ngăn ngõ, si ngốc kia, trong tay kẻ đó cầm điện thoại di động, trong ánh mắt lộ ra vẻ bi thương, ở nơi này, hắn là người duy nhất thương tâm sau khi Liêu ca chết.

“Người là....?” Ánh mắt người đang đứng bên cạnh đó cùng ánh mắt Trương Dương gặp nhau, vẻ mặt gã đột nhiên trở nên nghi hoặc, tựa hồ như bộ mặt tên thanh niên này có chút quen thuộc, hình như đã thấy ở đâu đó, cái đầu phẳng phất như bị vướng mắc, gã tự nhiên không nghĩ đến đây chính là người hơn hai mươi phút trước đã chống lại hơn mười người rồi giết chết lão Đại của bọn gã.

Không hay, điều Trương Dương lo lắng nhất rốt cục cũng phát sinh!

Trong tính toán của Trương Dương, nhân số trong thời gian ngắn tăng lên gần hai lần như vậy đã vượt qua phạm vi kiểm soát của hắn, mà trong tính toán của hắn thì lo lắng nhất chính là có người nhận ra hắn, mặc dù lúc đầu hắn chỉ ngồi trên xe lướt qua, nhưng cũng có khả năng bị trí nhớ tuyệt vời của người ta nhớ kỹ bộ dạng, hướng đi, Mãi Mãi Đề nếu đã phát lệnh truy sát hắn, khẳng định cũng phát tán ra một bộ phận ảnh chụp của hắn.....

Bước đến nước này, không thể không làm!

Điện thoại trong tay Trương Dương đột nhiên nện vào hán tử đang cố gắng ngăn cản truy hỏi hể n, hán tử kia cơ hồ theo bản năng liền tránh khỏi, thân thể Trương Dương đột nhiên tăng tốc độ, tựa như một tia chớp chạy về hướng người đang gục đầu ở bên cạnh cái xác, không cần xem mặt, Trương Dương đã có thể khẳng định người này chính là mục tiêu của hắn. Trong trí nhớ kinh nhân của người đó khi Trương Dương lúc đầu sẵn giết Liêu ca trong nháy mắt cơ hồ đã nhớ kỹ đến 80% tướng mạo đặc thù của Trương Dương, mà ấn tượng của người này lại càng khắc sâu.

“A....!”

“Đại ca....!”

Đúng vào lúc này, đám người mới tỉnh ngộ lại, phát ra những thanh âm nối tiếp nhau. Đáng tiếc đã quá muộn, tiếng hét của bọn họ không giúp gì được cho người kia, ngược lại còn giúp đỡ Trương Dương, trong những tiếng kinh hô đó, người vẫn đang ngăn ngừa kia cơ hồ vô ý thức quay đầu lại nhìn, một cái nhìn này, lại lộ vị trí yết hầu trí mạng nhất ra cho Trương Dương!

Một đường cong chói mắt mà rực rỡ như một tia chớp xẹt qua trong không trung. Tựa như sao băng trong đêm đen....

Ngôi sao băng kia chìm ngập vào phía bên phải chiếc cổ của nam nhân đó, sau đấy chui từ bên trái ra ngoài, nam nhân miệng há hốc, vẻ mặt sợ hãi nhắc ngón tay lên chỉ về phía Trương Dương, nhưng cánh tay hắn đã mất hết sức lực, miệng hắn phát không ra âm thanh. Vẻ sợ hãi trên mặt lại biến thành sự tuyệt vọng.

“Bồng!” một tiếng, nam nhân ngã xuống đất, cái đầu đụng xuống đất không ngờ lại thay đổi vị trí, hiện ra một góc độ quỷ dị. Một đao này của Trương Dương, cơ hồ đã cắt đứt một nửa cổ hắn, máu tươi phọt ra từ miệng vết thương khép không nổi tựa như vòi nước phun, tứ chi run rẩy, co giật.....

Trương Dương không thèm nhìn thi thể vừa đổ xuống, thân hình tiếp tục tăng tốc chạy như điên về phía trước mặt, hắn cảm giác được sau lưng đã trúng một cơn. May mà cơn này đánh rất vội vàng nên không có khí lực gì nhiều.

“Ha ha ha,ta tới rồi.....!”

“Oanh oanh...!” Tiếng động cơ nổ vang rền. Chiếc xe của Lưu Bưu bật đèn pha vừa khéo từ phía sau đám người đuổi theo điên cuồng lái đến, đám người cơ hồ là vô ý thức né tránh chiếc xe cực nhanh đó, chờ đến khi có phản ứng lại định chuẩn bị dùng vũ khí trong tay ngăn cản, thì chiếc xe đã xông tới trước mặt Trương Dương, “kít” một tiếng vững vàng dừng lại, chiếc xe máy bị ma sát tỏa ra một trận khét lẹt như mùi cháy khét của cao su.

Mọi động tác đều được tính toán rất tốt, không có chút sai sót nào cả.

Dừng xe, đổi chỗ di chuyển, lên xe, khởi động... tất cả đều như nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát.

Sau khi chiếc xe máy vừa khởi động, có người cầm dao bầu đã chém lên chiếc hộp chuyên dụng, phát ra một thanh âm cực lớn, may mắn thay, chiếc xe chỉ lắc lư lay động hai lần, rất nhanh liền hướng đến con hẻm lối rẽ ngang dọc chẳng chịt như màng nhện bên trong siêu thị bán buôn kia mà đi tới....

Tiếng súng nổ phá trời đêm....!

“Bồng....!” Một tiếng vang lên, chiếc hộp dự phòng bị viên đạn bắn vỡ tan.

Sự việc lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Trương Dương tính toán chính là trong thời gian ngắn như vậy đối phương căn bản không dám dùng súng, dù sao, những người này không phải sát thủ, sẽ không có thói quen hở ra là dùng súng, nhưng bây giờ, có người đã nổ súng.

Phanh xe, ngoặt!

“Bồng!” Lại một tiếng nổ vang lên, trong lúc ngoặt, viên đạn lại bắn trúng mặt sau của chiếc hộp dự phòng.

Lúc lái xe đến dải đất xanh phía dưới con đê kia thì lúc này mới thở ra một hơi, liên tục xuất hiện vài tính toán sơ xuất không ngờ vẫn đưa được mạng trở về, thực sự là may mắn biết bao!

“Lưu Bư, người làm gì thế?” Trương Dương xuống xe quay đầu lại, thấy Lưu Bư dựa vào xe vẻ mặt méo mó đau đớn.

“Trương Dương.....Ta trúng đạn rồi...! Ta...Ta sắp chết rồi...!” Lưu Bư vẻ mặt trắng bệch, trong đôi mắt tằm mác ra quang mang sợ hãi.

“Trúng đạn rồi?”

Trái tim Trương Dương đột nhiên đập kịch liệt, hần nâng Lưu Bư lên bãi cỏ, nương theo ánh đèn mờ mờ có thể thấy, phần eo trên y phục Lưu Bư quả nhiên có một lỗ đạn, máu chảy rịn ra...

“Trương Dương.....Ta trúng đạn rồi...!”

“Trúng đạn?”

Trái tim Trương Dương đột nhiên đập kịch liệt, nâng Lưu Bư lên bãi cỏ, nương theo ánh đèn mờ mờ có thể thấy, phần eo trên y phục Lưu Bư quả nhiên có một lỗ đạn.

“Đừng lo lắng, không việc gì, sẽ không có việc gì cả!”

Trương Dương dùng răng cắn xé y phục của Lưu Bư, lúc này, trong lòng Trương Dương nổi lên sự hối hận nặng nề, hần không ngớt dày vò tự trách bản thân, nếu không vì mình tính toán sơ xuất, nếu không phải mình muốn giết chết thủ hạ của Liêu ca, thì Lưu Bư sẽ không bị thương.

Tựa hồ, mỗi lần Lưu Bư bị thương đều là vì hần!

Lần trước cùng Lữ Phi đánh nhau bị đánh cho xương cốt nát vụn, bây giờ lại bị trúng thương, một phát đạn này, chính ra phải là mình chịu, bởi vì vị trí đó vốn phải là mình ngồi.

“Ô ô...! Trương Dương, ta có chết hay không? Ta vẫn còn chưa kết hôn mà! Nhà ta chỉ có ta là con một....! Ô ô... Trương Dương, ta không muốn chết a...! Trương Dương....!” Lưu Bư khóc nức nở, nước mắt nước mũi giàn dụa, bộ dáng như sắp chết tới nơi.

“Đúng a....! Người lập tức sắp chết rồi, đạn bắn trúng chỗ yếu hại mà, người còn có di ngôn gì thì mau nói đi, cứ rề rà khóc lóc kể lể mãi thì sợ rằng sẽ không kịp nữa đâu, ai...!” Trương Dương thở dài nói.

“Ô ô...! Ta không muốn chết a...! Ô ô... Trương Dương, đáp ứng ta một việc, người nhất định phải giúp ta làm!” Đột nhiên, bộ mặt Lưu Bư vốn đang khóc nức nở lại biến thành cắn răng nghiêng lợi nói.

“Khục khục....! Nói đi, ta sẽ tận lực thỏa mãn người!”

“Người còn nhớ tên cảnh sát ở huyện H kia không?”

“Cái tên đã bắt người hả?”

“Ân ân, chính là hần đó! Ngày đó ta ở trạm xe chỉ hỏi đường một tiểu muội muội, tiểu muội muội đó thấy ta mặc y phục rất có cá tính, bị ta dọa đến khóc ngất. Vừa lúc đó một chiếc xe cảnh sát liền đến bắt ta, mịa kiếp, tiểu muội muội đó cũng đi mất luôn, tên cảnh sát kia dám không thả ta đi, người cũng biết đấy, bọn chúng sau khi bắt ta đi, lúc thẩm vấn đã vả vào tai ta vài cái, mịa kiếp, cha mẹ ta dù bực bội đến mấy cũng không đánh ta, vậy mà ta bị hần đánh.....!”

“Người có muốn ta giết hần không?” Trương Dương đỏ mặt hời, khó trách cảnh sát kia phải cùng hần dây dưa, té ra là có xô xát với tên Lưu Bư biến thái này.

“Không không.....! Cái đó lại không cần, giúp ta tạt tai hần vài cái là được, nói là đánh giúp ta!” Lưu Bư hung ác nói.

“Nga, chuyện nhỏ này, hay là người tự mình xử lý đi, ta chẳng muốn quản đâu!” Trương Dương cười tít mắt đem đồ vật cầm trong tay đưa cho Lưu Bưu nói.

“A..... Đây là cái gì?” Lưu Bưu mở to hai mắt nhìn đồ vật đen sì sì trong tay nói.

“Đầu đạn! Sau khi đầu đạn bắn xuyên qua hộp chuyên dụng dự phòng rồi đến khi bắn vào phần eo người thì đã không còn lực nữa, trên thực tế, đầu đạn chỉ vừa mới găm vào da trên cơ thể người một chút mà thôi, phần lớn đều là ở bên ngoài, vì như thế nên ta dùng tay vừa cầm lập tức rút ra, chỉ chảy một ít máu, không việc gì cả.”

“Thực sao? Thế tại sao ta lại có cảm giác đau như vậy?” Lưu Bưu kinh ngạc sờ sờ phía sau mình.

“Lão Đại, người ngay cả dùng kim chọc một cái cũng thấy đau chứ? Huống chi là một viên đạn, hơn nữa, viên đạn này lúc ấy rất nóng. Tự nhiên sẽ có cảm giác đau đớn~” Trương Dương giải thích.

“Ha ha ha....! Bưu đại gia ta không cần phải chết, không cần chết a!” Lưu Bưu mạnh mẽ đứng dậy cười ha ha như điên dại.

Sau một trận trêu đùa, hai người lại kiểm tra chiếc xe một lần, nhất thời toàn thân đổ mồ hôi lạnh, viên đạn bắn trúng Lưu Bưu kia sau khi bắn xuyên qua hộp chuyên dụng sau đó lại bắn thủng chiếc mũ bảo hiểm rẻ tiền cất bên trong hộp, nếu không có chiếc mũ bảo hiểm này, thì vận số của Lưu Bưu đã không tốt như vậy.

Mà mặt khác, vị trí viên đạn bắn vào càng khiến cho hai người thêm sợ hãi hơn, viên đạn vừa vắn bắn vào đáy hộp, nếu hơi lệch một chút thì đã bắn trúng vào khoang dầu, nếu thực sự bắn vào khoang dầu, thì hai người bọn họ trên cơ bản không có khả năng đứng ở chỗ này cười hô hô rồi.

“Bây giờ chúng ta làm gì? Có phải lại tới công viên hay không?” Lưu Bưu hỏi.

“Công viên khẳng định không thể đi, vạn nhất đám người kia thông qua cái điện thoại ta vất lại tra được những tên học sinh đó, biết người thích đến công viên tụ tập thì chúng ta lập tức xong đời, hơn nữa, với bộ dáng này của chúng ta bây giờ chỉ cần lộ đầu ra đi trên đường, khẳng định là 100% không đến mười phút, cảnh sát lập tức sẽ mời chúng ta đi uống trà, bây giờ chúng ta tìm một tiệm uốn tóc, rất nhiều tiệm uốn tóc mai dâm đều đóng cửa chừng bốn giờ sáng. Bây giờ đã gần tới giờ đóng cửa, chúng ta dứt khoát phải cuốc một gian cửa hàng nán lại đến sáng sớm, thuận tiện cũng lấy mấy bộ y phục mặc vào.....!”

“Tiệm uốn tóc? Hắc hắc, ta thích!” Lưu Bưu vẽ mặt dâm đãng cười nói.

“A a, người đừng tới làm loạn nha, chúng ta phải làm việc, mặc dù những cô gái đó không phải hàng đẹp, công việc vốn không phải là làm ăn, thế nhưng, một khi người dưới loại tình huống đó làm ra việc gì đó quá giới hạn, từ trên góc độ pháp luật mà nói, chính là cưỡng gian đó! Hơn nữa, chúng ta không thể tạo thêm rắc rối, chúng ta không biết rõ ràng cảnh sát có nhúng tay vào hay không, những người chết kia có kinh động đến giới báo chí hay không, nếu kinh động tới cảnh sát, chúng ta bắt buộc phải ngay lập tức thoát khỏi tỉnh thành, nếu cảnh sát không biết, vậy thì chúng ta ít nhất còn có thể nán lại tỉnh thành hai ngày!”

“Đại ca, ta ngẫm lại thấy không được? Ta bây giờ cả người bị thương, cũng chỉ có thể suy nghĩ, hơn nữa, cũng bị dày vò cả đêm không ngủ, buồn bực a...!” Lưu Bưu mặt chau mày ủ, thấy Trương Dương nói dễ dàng, mà phần eo hắn vẫn đang đau rát, khiến Lưu Bưu có chút hoài nghi Trương Dương có phải vì an ủi hắn mà lừa hắn hay không.

Hai người tìm một con phố tương đối yên tĩnh, quả nhiên tìm thấy được một mục tiêu thích hợp, hơn nữa, vận khí cực tốt, bởi vì cửa tiệm kia đang chuẩn bị đóng cửa.

Trong cửa hàng có sáu tiểu thư cùng một đôi vợ chồng, hai người sau khi bước vào cửa lập tức không chế cả cửa tiệm, dưới ngọn chủy thủ lóe hàn mang của Trương Dương, một đám tiểu thư cùng vợ chồng ông chủ đều chạy tới phòng nghỉ, đương nhiên, khiến bọn họ sợ hãi nhất không phải là chủy thủ, mà là máu tươi ướt đầm loang lổ trên người Trương Dương.

Khống chế cửa tiệm xong, Trương Dương đẩy xe máy tiến vào, sau đó đóng cánh cửa kính lại, rèm cửa sổ cũng kéo chặt, đèn biển quảng cáo bên ngoài cũng tắt luôn.

Sau khi kiểm tra tình hình cửa tiệm một lần cuối, lúc hai người ngồi trong phòng nghỉ cuối cùng cũng thở ra một hơi thật dài, cười một chiếc xe máy, bên ngoài người đầy vết máu mà lêu lổng ngoài đường tuyệt đối

là chuyện rất nguy hiểm.

“Mọi người yên tâm, chúng ta không phải cướp tiền cũng không phải cướp sắc, cũng sẽ không gây hại đến tính mạng, chúng ta chỉ nán lại nơi này đến tám giờ sáng rồi sau đó sẽ rời đi, ta cũng không bắt cóc người nào, mọi người nên phối hợp một chút....! Đúng rồi, trên người người có bao nhiêu tiền?” Trương Dương quay đầu lại hỏi Lưu Bư.

“Nga.... Có hơn bốn ngàn...!” Lưu Bư cầm chiếc ví da đã lục lọi trong thi thể lần trước ra rồi đếm một lần nói.

“Ân, đưa cho ta!” Trương Dương tiếp nhận mấy tờ giấy bạc cầm ở trong tay, bắt đầu phát tiền cho đám tiểu thư kia, mỗi người bốn trăm. “Ta biết, mọi người đều là vì cuộc sống, mà chúng ta cũng là vì cuộc sống, chút tiền này, coi như bồi thường các người, hy vọng mọi người không nên làm ra bất cứ động tác sai lầm nhỏ nào!”

Sau khi phát bốn trăm cho mỗi người trong đám tiểu thư, Trương Dương đem toàn bộ hơn hai ngàn còn lại đưa cho bà chủ.

“Ông chủ, người có thể mở cửa tiệm này, chắc hẳn cũng biết người biết ta, ta làm được như thế đã đủ nghĩa khí rồi, ta hi vọng các người có thể tắt hết điện thoại di động đi!” Trương Dương dùng chủy thủ nhẹ nhàng gõ gõ vào bàn trà thủy tinh, phát ra thanh âm lạnh lạnh thanh thúy thật dễ nghe.

“Huynh.... huynh đệ yên tâm, mọi người tắt hết điện thoại di động, đặt lên bàn trà, nếu vị đại ca này cần điện thoại di động của chúng ta, ta sẽ chịu trách nhiệm mua cho các người mỗi người một cái điện thoại mới!” Lúc ông chủ nói xong, đã xung phong đem điện thoại di động tắt đi rồi đặt lên trên bàn, hơn nữa ra hiệu cho đám nữ nhân của mình rút đường dây điện thoại để bàn ra.

Ông chủ quả nhiên là người đã trải qua việc đời, hơn nữa rất biết ăn nói, đầu tiên làm nhẹ lòng đám tiểu thư. Trương Dương không khỏi âm thầm gật đầu, hẳn thích giao tiếp cùng với loại người thông minh như thế, nếu gặp được một ông chủ ngu xuẩn, thực sự là rất phiền toái, giết chết những nhân vật hắc đạo thì không có hậu họa gì, nếu như giết chết một người bình thường, vậy thì cả cuộc đời của bọn họ cũng đừng nghĩ đến việc quang minh chính đại quay trở lại thành phố C. nữa.

Sau khi khuyên giải an ủi đám nữ nhân có chút rối loạn kia xong, Trương Dương và Lưu Bư hai người lúc này mới yên tâm thay nhau tắm rửa, lại lấy hai bộ y phục của ông chủ mặc vào, ông chủ là người mập mạp, Lưu Bư mặc vào ngược lại rất vừa người. Còn Trương Dương mặc vào lại rộng thùng thình, thoát nhìn hết sức tức cười, thấy Lưu Bư hắc hắc cười lạnh, như thể cuối cùng cũng được báo cừu lần mặc y phục trước vậy.

Rửa mặt xong, lúc này sáu tiểu thư gặp Trương Dương bọn họ coi như ôn hòa, không còn sợ hãi như lúc đầu, tự nhiên tựa vào nhau ngủ trên ghế sofa, hiển nhiên, các nàng làm cái công việc buôn da bán thịt này tới bây giờ cũng không dễ dàng, đã rất mệt rồi, ngược lại vợ chồng ông chủ vẫn cố gắng chống đỡ không ngủ.

Trương Dương bảo Lưu Bư cũng tựa lên ghế sofa ngủ một hồi, còn hẳn thì cùng vợ chồng hai người mắt to trừng mắt bé, ai cũng không dám ngủ.

Hai vợ chồng không ngủ là bởi vì đây là cửa tiệm của mình, còn có sáu tiểu thư, bọn họ phải có trách nhiệm.

Mà Trương Dương không ngủ cũng là không có cách nào khác, mặc dù vợ chồng hai người họ đều tỏ ra rất biết điều phối hợp, nhưng một khi mình thực sự ngủ đi rồi, cũng không biết sẽ làm ra hành động gì nữa.

Thời gian từng lúc trôi qua, sắc trời dần dần sáng lên.

Trương Dương mở TV vặn nhỏ âm lượng bắt đầu xem tin tức thời sự, nếu cảnh sát địa phương nhúng tay, khẳng định sẽ đưa lên bản tin thời sự, dù sao, một người một đêm giết chết sáu người, đây đã là vụ án lớn rồi, cảnh sát địa phương sau khi biết được cũng sẽ không dám giấu diếm.

Mà loại án hình sự xã hội đen chém giết nhau này cũng là tin tức nhà báo chú ý nhất, Trương Dương tin rằng, chỉ cần cảnh sát địa phương nhúng tay vào, cho dù là sáng sớm không phát tin, thì buổi trưa cũng sẽ phát tin....

Tác giả La Bá Đạo: “Các huynh đệ, cảm động a, ngày hôm qua vẫn còn khoảng cách 150 tấm phiếu tháng, hôm nay cũng chỉ còn cách 50 tấm phiếu tháng thôi, các huynh đệ, cố gắng thêm nữa đi, tiêu diệt vị trí thứ ba, tiến quân vào đệ nhất!”

106. Chương 106. Mỹ Nữ A!

Trời đã càng ngày càng sáng, rất nhanh chóng sẽ tới bản tin Thời sự buổi sáng của vùng, bây giờ ăngang chiếu một vở hài kịch Hồng Kông, hai vợ chồng như thể quên mất bọn họ đang bị bắt cóc, tự nhiên say sưa, khoả trá ngồi xem, cũng không có buồn ngủ.

Bản tin Thời sự buổi sáng càng ngày càng gần, nội tâm Trương Dương cũng bắt đầu mâu thuẫn, bây giờ, nếu đã hi vọng cảnh sát nhúng tay, thì cũng lo lắng cảnh sát nhúng tay vào. Vì sau khi cảnh sát nhúng tay, sự truy sát hẳn đang phải đối mặt tự nhiên sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Có điều hẳn cùng Lưu Bư phải đối mặt chính là lệnh truy nã trên toàn quốc.

Mà nếu cảnh sát không nhúng tay, Trương Dương sẽ đối mặt với sự truy sát vô cùng tận của thế lực ngầm, từ chỗ này cũng chứng minh, thế lực Mãi Mãi Đề đã lớn tới mức không thể tin nổi.

Phải biết rằng, với vụ án lớn chỉ một lần mà giết chết sáu người, lại có nhiều người chứng kiến như vậy, cảnh sát không thể không báo lên trên, các cơ quan quyền lực hành pháp của Phính phủ cũng không phải là đồ rác rưởi như mọi người tưởng tượng, nếu việc này từ trên cấp cao có thể ép xuống, thì con đường của hắn và Lưu Bư sau này sẽ lại càng khó khăn hơn.

Đến lúc rồi!

Trương Dương trước tiên bảo hai vợ chồng úp mặt vào tường, không cho xem TV nữa rồi chuyển đến kênh địa phương. Hai vợ chồng vẻ mặt buồn bực, vở hài kịch vừa rồi khiến bọn họ vẫn chưa thỏa mãn, nhưng không dám phản kháng lại, đành không thể làm gì khác hơn là quay mặt về phía vách tường. Ông chủ mở loại cửa tiệm này cũng coi như là nhân vật một nửa giang hồ, hẳn từ vẻ mặt tỉnh táo cùng động tác rành mạch phân minh của Trương Dương cảm giác được một áp lực rất lớn, cho dù là một người bình thường cũng đều biết, đây là loại người đáng sợ nhất!

May mắn thay, trong bản tin Thời sự không đưa tin tức liên quan đến Trương Dương, cả xã hội vẫn êm đẹp, cuộc sống nhân dân hạnh phúc mỹ mãn.

“Thiên thiên hát tam lộc

Kết thạch Đông Quốc nhân!”

(Hàng ngày đều đặn uống ba lọ sâm nhung

Sẽ trở thành người Đông quốc sắt đá vĩ đại!

Đoạn quảng cáo kết thúc Bản tin Thời sự!)

Tắt TV, Trương Dương kéo tấm khăn che rèm cửa sang một bên, sắc trời đã sáng rồi, mọi người bên ngoài đều vội vàng vàng chạy đi làm việc, Trương Dương xoay người đánh thức Lưu Bư dậy rồi sau đó lại đưa hai vợ chồng đến đại sảnh.

“Gây phiền toái cho các người rồi! Cũng là không có cách nào khác, huynh đệ chúng ta gặp khó khăn, hi vọng các người đừng báo án. Đương nhiên, chúng ta thì không sao cả, các người căn bản không biết chúng ta phạm phải chuyện gì, đơn thuần là vì nghĩ cho các người, một khi báo án, cửa tiệm này của các người khẳng định ngày nào cũng có cảnh sát tới kiểm tra, chuyện buôn bán cũng không cách nào làm ngon lành như trước nữa!” Trương Dương ra hiệu cho Lưu Bư mở cánh cửa kính ra, đẩy xe máy ra khỏi cửa rồi nói với hai vợ chồng.

“Tiểu ca, Ngài yên tâm, chúng ta cái gì cũng không thấy!” Ông chủ gật đầu khom lưng cười nói.

“Đi, có duyên sẽ gặp lại!” Trương Dương cười rồi ngồi sau lưng Lưu Bư.

“Tạm biệt....!”

Sau khi thấy chiếc xe máy của Trương Dương và Lưu Bưư biến mất trong làn xe đông nghìn nghịt buổi sớm trên đường, hai vợ chồng vội vàng đóng cửa lại, xoay người một cái liền xụi lơ trên ghế sofa ngoài đại sảnh... Hai thanh niên này mặc dù chỉ nán lại đây vài giờ, nhưng phẳng phất như dài đằng đẵng cả trăm năm, đặc biệt là thanh niên áo quần vấy máu tay cầm chủy thủ kia, khiến cho người ta có cảm giác cả người lạnh toát không rét mà run. Hai tên sát tinh đáng sợ cuối cùng cũng đi rồi.....

Tìm một cái thùng rác vắng lặng, Trương Dương vứt bọc y phục dính máu kia vào trong đồng rác rồi sau đó đi ăn sáng.

Hai người lại tìm một cửa hàng thời trang mới mở cửa mua một bộ y phục màu sắc tối sẫm để thay bộ y phục trên người, sau đó, ở một chỗ không xa trên đường bộ từng người thay nhau vào cắt tóc. Thay đổi kiểu tóc một chút, lúc này đã quá chín giờ sáng rồi.

“Lưu Bưư, quán trà trước mặt có máy tính, người trước tiên ở chỗ đó nghỉ ngơi. Mở tấm card này mà ngồi lướt net. Ta tan ca làm sẽ tìm người, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng lên mạng, QQ của chúng ta chắc chắn sẽ có người theo dõi, đừng bị người ta chém đến tận cửa mà vẫn còn ngồi chat với muội muội, nếu muốn chat, xin một cái QQ khác là được.” Trương Dương đem gần hai trăm nguyên ở trên người sau khi mua y phục còn dư lại toàn bộ đưa cho Lưu Bưư rồi nói.

“Ân, yên tâm, chỉ xem phim thôi, hơn nữa, cũng không có nghỉ ngơi tốt, lúc này vừa vặn muốn đi ngủ!” Lưu Bưư hắc hắc cười nói.

“Ân, ta đi đây!”

Lúc Trương Dương đi đến “Quý tộc thành”, từ xa xa nhìn thấy cô gái đứng ở cửa vẻ mặt sốt ruột, sau khi thấy Trương Dương, vẻ mặt vốn đang sốt ruột lo lắng nhất thời liền bĩu môi, bộ dạng điên tiết, cau kinh.

“Uy uy, người có biết quy củ của bồn tiệm hay không?” Tiểu Yến khoanh tay đứng ở cửa ngăn cản Trương Dương.

“Biết!” Trương Dương lách sang bên người nữ hài tử đi qua, ghé vào cạnh tai cô gái nhẹ nhàng nói: “Nếu như tóc cô có thể biến thành màu đen, ta nghĩ, sẽ đẹp hơn nhiều....!”

“Người....? Ta đang nói quy định của cửa tiệm, không phải cùng người nói chuyện đầu tóc của ta....a....! Trương Dương, người không nghỉ ngơi tốt hả?” Cô gái tức giận xoay người lại hét lên với Trương Dương, ngay lập tức, năng phát hiện vẻ mặt Trương Dương có chút tiểu tụy.

“Cũng may không có việc gì!” Trương Dương sờ sờ mặt mình, đã vài ngày không được nghỉ ngơi đầy đủ, mấy hôm trước còn có thể luyện công để bổ sung thể lực, mà từ hôm qua tới giờ, ngay cả thời gian luyện công đều không có, lúc ở khách sạn luyện tập một hồi liền phát hiện ra gã tóc vàng, thế là cắt ngang việc tu luyện của hắn.

“Sinh bệnh sao? Có cần vào bên trong phòng VIP nghỉ ngơi một lát hay không?” Cô gái nhảy đến trước người Trương Dương, đưa tay sờ sờ trán Trương Dương.

“Không việc gì, buổi sáng hôm nay đóng cửa buôn bán, ta lên lớp cho mọi người!” Trương Dương nở một nụ cười tránh khỏi tay cô gái nói.

“Nga.....Người phải đi rồi sao?”

Tâm tình cô gái đột nhiên không hiểu sao có chút mất mát, quay người đóng cửa lại, treo lên trên một cái biển “Tạm nghỉ”.

“Học ở chỗ nào?” Trương Dương không trả lời, hỏi.

“Trên lầu!”

Nhân viên trong “Quý tộc thành” đều đang trầm mĩi q, không khí dường như có chút dồn nén, từng người yên yên lặng lặng theo Trương Dương lên lầu, ngồi thành một vòng quanh Trương Dương.

“Tốt lắm, hôm nay, ta sẽ dạy cho mọi người một tiết về hệ thống tiếp thị, mấy ngày nay, ta một mực suy nghĩ, suy nghĩ làm thế nào thay đổi sách lược tiếp thị của mọi người, thay đổi cách thức tiếp thị của mọi người, thay đổi năng lực quan sát của mọi người. Ở đây, ta trước tiên sẽ trả lời từng vấn đề mọi người muốn

hỏi, ta hôm trước đã nói qua, hai ngày nữa sẽ đi, có lẽ là hôm nay, có thể là ngày mai... Chuyện ta còn nợ Vương tiểu thư vài vạn, rất có thể không có thời gian trả xong món nợ, vì thế, ta trước tiên dạy cho mọi người, coi như trả nợ cho Vương tiểu thư, cũng coi như báo đáp sự chiếu cố của Yến di và Vương tiểu thư đối với Trương mẫu....!”

Tiểu Yến há hốc mồm muốn đứng dậy, bị Trương Dương dùng tay ra hiệu ngăn lại.

“Những chuyện khác buổi chiều nói tiếp, bây giờ chúng ta cần tập trung tinh thần để hoàn thành một cách tốt nhất tiết học này, có được không?” Đôi mắt Trương Dương nhìn chăm chăm vào cô gái nói.

Cô gái gật gật đầu ngồi xuống.

“Tốt lắm, bây giờ bắt đầu! Mấy hôm trước, ta đã nói qua với mọi người một câu, ta thích ăn dâu tây, cá thích ăn giun. Vậy khi chúng ta câu cá phải dùng giun làm mồi câu! Hàm nghĩa những lời này ta nghĩ tất cả mọi người đều biết, cũng chính là muốn đặt khách vào chỗ tốt, chỉ cần chúng ta tìm được đồ dùng mà khách thích, vậy thì chúng ta đã thành công một nửa rồi...”

“Ở đây, ta cần phải bổ sung mặt sau câu nói này, mùi vị cá nóc rất ngon, nhưng lại có độc, điều này thí dụ như có một khách hàng thích cá nóc, vậy thì chúng ta phải có nghĩa vụ nói cho bọn họ biết, cá nóc là có độc, ăn vào không có ích đối với thân thể.... Lúc chúng ta bán hàng hóa, chúng ta thường xuyên sẽ gặp phải khách hàng vô cùng thích một món đồ nào đó nhưng lại không thích hợp với chúng ta. Vậy thì chúng ta phải có nghĩa vụ nói cho họ biết, món hàng này kỳ thật là món cá nóc rất ngon đó.....!”

“Có lẽ, chúng ta sẽ mất một lần giao dịch lẽ ra có thể thành công mang lại lợi nhuận cho chúng ta, thế nhưng chúng ta thu được sự tín nhiệm của vị khách này. Vị khách hàng này rất có thể sẽ trở thành khách hàng trung thành của chúng ta, tiềm lực tiêu dùng lâu dài của hắn so với chỉ một lần giao dịch lớn hơn rất nhiều!”

“Sẽ có người nói, chúng ta chỉ là bán hàng hóa, bán y phục mà thôi, khách hàng tự mình muốn mua, chúng ta vì sao không bán? Đúng vậy, hiện tại tất cả các cửa hàng ở đường phố này đều làm như vậy, thậm chí trên toàn Đông Quốc cũng làm như thế. Thế nhưng ta phải nhắc nhở mọi người chính là, ‘Quý tộc thành’ không giống, bởi vì, ‘Quý tộc thành’ sẽ là cửa tiệm kinh doanh hàng xa xỉ nổi danh nhất tỉnh thành, mỗi một hàng hóa của ‘Quý tộc thành’ đều sẽ trở thành một loại tượng trưng cho thân phận đặc thù. Đây chính là mục tiêu của ‘Quý tộc thành’, lúc chúng ta đề ra mục tiêu này, chúng ta phải có nghĩa vụ nói rõ cho khách hàng, thương phẩm mà Ngài mua kỳ thật không thích hợp với Ngài đâu!”

“Trong việc tiến hành mua bán, có chín loại phương thức giao dịch nhanh chóng, cách đầu tiên là Kỹ xảo mặc cả giao dịch của Franklin, còn có kỹ xảo mua bán của Duệ Giác, Tẩu Khai, Đái Tẩu, chỉ là hôm nay giới hạn trong các kỹ xảo khác nhau mà thôi. Thân là nhân viên chuyên nghiệp, một nhân viên tiếp thị người bắt buộc phải nhất mực sẽ không khiến cho người ta cảm thấy áp lực quá lớn, thậm chí không có chút áp lực nào. Bạn không thể có bất cứ sự chi phối nào về ý đồ cử chỉ lời nói của người khác.....”

“Bạn đối với khách hàng chính trong tương lai phải hành sự quang minh lỗi lạc, gọn gàng dứt khoát, có căn cứ, tuyệt đối không thể sử dụng quỷ kế, khiến cho khách hàng cảm thấy như bị bức bách làm ra chuyện ngược với lợi ích lớn nhất của mình, tuyệt đối không thể mưu tính dùng bất cứ phương pháp gì thao túng khách hàng tương lai.....”

Mọi người nghe thấy như si mê ngất ngây, Trương Dương không hổ là bậc thầy tiếp thị chân chính, hệ thống khóa trình học của hắn cộng thêm một chút dẫn chứng kinh điển khiến cho mấy nhân viên trong “Quý tộc thành” tựa như tỉnh lại sau giấc mộng.

Đương nhiên, Trương Dương cũng không yêu cầu quá đáng trong một tiết học có thể thay đổi các nàng, hắn chỉ hy vọng có thể gieo mầm mống phát triển trong đầu các nàng, như thế là đã đủ rồi.

Cả một đám mỹ nữ trong “Quý tộc thành” há hốc mồm miệng nghe như nuốt lấy từng lời của Trương Dương!

“Mấy ngày nay, ta đã cẩn thận nghiên cứu qua vài thương hiệu của ‘Quý tộc thành’, phát hiện thấy đại bộ phận thương hiệu của ‘Quý tộc thành’ đối với quần chúng Đông Quốc căn bản là mới nghe thấy lần đầu. Thế nhưng, những thương hiệu này ở các quốc gia phát triển nhất phương Tây thì lại là thương hiệu đẳng cấp nhất, bởi vì vấn đề giá cả cho nên trước sau đã không tiến nhập vào thị trường nội địa với quy mô lớn.

Vậy thì ‘Quý tộc thành’ phải khiến cho các đại gia của tỉnh thành hiểu rõ giá trị của những món hàng này, hiểu rõ sự tượng trưng cho thân phận của những món hàng này, sách lược phát triển của ‘Quý tộc thành’ muốn bước trên con đường dài lâu thì những điều này chính là tuyệt đối không thể thiếu.....”

Thời gian trôi qua phi thường nhanh, chớp mắt đã đến hai giờ chiều, đầu bếp mang cơm của khách sạn thấy cửa kính vẫn đóng, liền gọi điện thoại đến hỏi có phải hủy bỏ bữa trưa hay không, thế nên lúc này bọn họ mới bừng tỉnh lại.

“Trương Dương, ăn cơm thôi!” Liễu Âm cúp điện thoại, thấp giọng nói.

“Bảo bọn họ chờ chút, lập tức xong ngay đây!” Trương Dương phát phát tay rồi nói: “Mấy ngày vừa rồi ở ‘Quý tộc thành’, ta phát hiện thấy khuyết điểm lớn nhất của ‘Quý tộc thành’ chính là không cách nào từ trong dòng người đông như biển cả kia tìm ra được khách hàng chân chính. Vì thế, chúng ta bây giờ trước tiên học tập ngược lại không phải kỹ xảo tiếp thị, mà là làm thế nào để phân biệt ra những khách hàng tiềm năng tiềm ẩn bên trong trên ngàn vạn người này....”

“Năng lực phân biệt một người, đơn giản là quan sát động tác, vẻ mặt cùng cách ăn mặc y phục của bọn họ, thậm chí giọng điệu nói chuyện cùng sự tu dưỡng, đây đều là những phương thức cơ bản để phán đoán người đó có phải tiềm ẩn khả năng tiêu dùng hay không?”

“Chẳng hạn như, nữ nhân đều có thói quen nhuộm tóc, chúng ta sẽ từ các cấp bậc thuốc nhuộm tóc để phân tích khả năng tiêu dùng của nàng, vậy thì lúc chúng ta quen thuộc tiếp thị cũng phải chú ý đến đặc thù của các hàng xa xỉ khác, chẳng hạn như, thắt lưng, hộp quẹt, ví tiền, phẩm chất của y phục.... Những món đồ này, chúng ta đều phải quan sát, đồng thời, chúng ta còn phải lưu lại cho giai cấp tư sản bậc trung tạm thời không biết tiêu dùng một ấn tượng tốt đẹp, bởi vì, bọn họ là người tiêu dùng tiềm ẩn lớn nhất của ‘Quý tộc thành’, mỗi một người khách bước vào, chúng ta có thể không giúp đỡ, chúng ta có thể để mặc cho họ tham quan, thậm chí chúng ta có thể bàng quan đứng nhìn họ lựa chọn hàng hóa. Nhưng chúng ta tuyệt đối không thể khiến cho bọn họ cảm giác được sự khinh rẻ của các người. Danh dự tốt đẹp là thương hiệu tuyên truyền tốt nhất!”

“Tốt lắm, buổi học hôm nay đến đây thôi, cuối cùng, ta đề nghị, mời hai nhà thiết kế y phục chân chính, hiểu được cách phối hợp màu sắc, tốt nhất là người có cơ sở mỹ thuật chắc chắn, hơn nữa, bắt buộc phải là hai nhà thiết kế một nam một nữ, lúc bọn họ thiết kế y phục cho khách hàng còn có nghĩa vụ cung cấp kiến nghị cho những vị khách quý đó...”

“Vì sao phải một nam một nữ?” Tiểu Yến nhíu mày nói.

“A a, ta nghĩ, đạo lý đồng giới vẫn còn có sự bài xích, cho dù là nam hay nữ, được sự biểu dương và cổ vũ của người khác giới đều vô cùng hưng phấn, từ góc độ tâm lý học mà nói, đây là một sự bổ sung lẫn nhau về thẩm mỹ. Nam nhân phát hiện khuyết điểm của nữ nhân luôn luôn phải nhanh hơn rất nhiều so với nữ nhân phát hiện khuyết điểm của nữ nhân, mà nữ nhân nhìn nam nhân cũng y như thế.”

“Nga....!” Cô gái chợt hiểu ra gật gật đầu.

“Tốt lắm, ăn cơm thôi, khóa trình hôm nay sắp xếp có chút liên tục và hơi nhiều, các người phải từ từ tiêu hóa. Nếu ngày mai còn ở đây, ta sẽ giải thích thật chi tiết cho mọi người một lần, đợi lát nữa, ta dẫn các người đi mua vài quyển sách, thỉnh thoảng trao đổi lẫn nhau nhiều hơn...”

Khi mọi người xuống lầu mới phát hiện ra đầu bếp vẫn còn đứng ở ngoài cửa kính không dám bước vào.

May mắn thay, thức ăn chủ đạo bữa ăn này là ba nồi lẩu, không cần lo lắng chuyện đồ ăn bị nguội.

Lúc ăn cơm cũng bị áp lực, Trương Dương trước sau không nói lời nào, lặng lẽ ăn cơm, mấy cô gái tất nhiên là không hứng thú, đều ngơ ngác nhìn Trương Dương ăn cơm.

Vài ngày ngắn ngủi đối với Trương Dương có vẻ dài vô cùng, người thanh niên này có lúc vẻ mặt bị ỉ hèn mọn, có lúc thì bộc lộ tài hoa, có lúc lại tiếc chửi như vàng lưu lại cho các nàng sự ảnh hưởng sâu sắc.

Mỗi khi thấy Trương Dương trầm mặc, Liễu Âm đều tưởng nhớ đến cái vẻ mặt đã từng bị ỉ hèn mọn kia của Trương Dương.

Đáng tiếc, sự xuất hiện vẻ mặt đó càng ngày càng ít, các nàng càng chờ mong, Trương Dương hèn mọn bị ỏi đó càng làm cho các nàng dễ mở lòng, làm cho người ta không thấy áp lực. Còn bây giờ cả người Trương Dương tản mát ra một cỗ áp lực uy nghiêm khiến người ta ngạt thở.

Không thể không nói thật rằng ngay cả Trương Dương trầm mặc suốt ngày thì toàn thân cũng bộc lộ ra một cỗ mị lực thần bí, loại mị lực này khiến cho mấy cô gái mê mẩn, nhưng, loại mị lực này khiến cho các nàng cảm giác Trương Dương tựa như một vị thần tiên chưa từng được ném qua khói lửa nhân gian, cách các nàng rất rất xa.

Hay là cặp mắt thỉnh thoảng lóe ra vẻ trộm cắp của Trương Dương làm cho người ta có cảm giác thân thiết, Liễu Âm nhìn lướt qua Trương Dương, khẽ thở dài một hơi, nàng có chút không rõ, tại sao Trương Dương lại có sự biến hóa lớn đến như thế?

Còn đôi mắt Tiểu Yến thì đảo qua đảo lại nhanh như chớp, không biết nghĩ những gì nữa.

Sau khi ăn cơm, Trương Dương tới hiệu sách chọn lựa vài cuốn sách về tiếp thị, cách phối hợp màu sắc thời trang, sách về tâm lý học.

Sau khi trở lại “Quý tộc thành”, suốt cả buổi chiều thẳng đến tận lúc hết giờ vào buổi tối, Trương Dương lại tự mình xông trận, biểu diễn nghệ thuật tiếp thị cho nhân viên của “Quý tộc thành”, chứng kiến Trương Dương quảng cáo món hàng, quả thực là một loại hưởng thụ. Đến ngay cả Tiểu Yến cũng trước sau không rời khỏi “Quý tộc thành”, nhắm mắt theo đuôi đi đằng sau Trương Dương học hỏi, mà còn lại những nhân viên khác thì luân phiên nhìn từ phía xa, chú ý mỗi một động tác vẻ mặt của Trương Dương.

Suốt buổi chiều đến tận chín giờ lúc hết giờ làm, Trương Dương đã tiếp đãi bảy khách hàng, tỉ suất thành công 100%. Đương nhiên, Trương Dương vẫn còn chưa đạt tới mức thần kỳ như thế, tỉ suất thành công 100% chủ yếu là Trương Dương vì biểu diễn nghệ thuật tiếp thị mà chọn lựa khách hàng, vì thế, tỉ lệ thành công mới đạt 100%. Chứ ở trên đường bộ này người đông như mắc cửi, cho dù Trương Dương là bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới cũng không có khả năng làm được với tỉ lệ thành công 100% như vậy, có thể làm được 10% thì đã được coi như kỳ tài trong kỳ tài rồi.....

“Không xong rồi, mẹ ta không cho phép ta về nhà muộn như vậy, ta đi trước đây....! Trương Dương, ngày mai ta tìm người có chuyện!” Lúc hết giờ, Tiểu Yến nhìn đồng hồ một lần, vội vàng vàng cầm theo túi xách tay rời đi.

“Nhưng.....?”

“Ta ở trong cửa hàng chờ người!” Cô gái không quay đầu lại, chạy từ từ đến bãi đỗ xe gần đường bộ.

Trương Dương nhìn theo bóng lưng cô gái vội vã rời đi, Trương Dương há hốc mồm, cuối cùng vẫn không nói được gì.

“Trương Dương, hôm nay có thời gian không?” Liễu Âm khẽ hỏi, ở phía sau nàng, một đám nhân viên “Quý tộc thành” đều nhìn Trương Dương mong đợi, chỉ vài ngày, Trương Dương đã tạo lên quyền uy vô thượng trong lòng các nàng, đặc biệt là khi Trương Dương trầm mặc, không ai dám cùng Trương Dương đùa giỡn, căn nguyên quyền uy của Trương Dương chính là tri thức tiếp thị của hắn.

“Được, chọn ăn cái gì đây? Ta thực ra không có tí QY? n, vừa rồi lại mượn năm trăm nguyên, thực đáng thương a....!” Trương Dương thấy không khí nặng nề, đùa giỡn nói.

“Chúng ta cùng nhau mời người một lần!” Thấy nụ cười trên mặt Trương Dương, Liễu Âm đột nhiên không hiểu sao thấy vui vẻ.

“A a, nếu là các người mời, vậy ta cũng gọi một bằng hữu, thế nào?” Trương Dương cười nói.

“Bằng hữu....? Là nam hay nữ?”

“Bộ dạng ta giống như có bạn gái sao?”

“Nga.....! Chúng ta ở quán Động Đình Ngư Gia chờ người, người đi gọi bạn người tới đi! Biết Động Đình Ngư Gia không?” Liễu Âm nghe thấy Trương Dương nói bằng hữu là nam nhân, quả nhiên lại thở ra một hơi thật dài.

“Ân, biết, ăn cá nướng a?”

“Ân, chúng ta đi trước đây!”

“Đi đi, chọn món ăn trước đi, ta lập tức sẽ tới ngay!”

“Nga!”

Khi Trương Dương tìm được Lưu Bư ở bên trong quán trà thì Lưu Bư đang chơi trò cờ năm quân cùng với mấy tính, chém giết đến thiên hôn địa ám. Lúc Trương Dương nói cùng với một đoàn mỹ nữ đi ăn đêm, nhất thời hưng phấn gào thét, nán lại quán trà này cả ngày, ăn uống chơi bời đều ở chỗ này. Cũng nghĩ tới chuyện đi ra ngoài thay đổi không khí, nhưng chân mình lại khắp khiêng, mục tiêu quá rõ, không thể làm gì khác hơn là đánh cờ cùng mấy tính giết thời gian.

“Tiểu thư, để lại chỗ này, máy này chúng ta bao cả đêm!” Lưu Bư trong khi trả tiền nói.

“Được, tiên sinh đi thông thả.”

“Tại sao phải giữ chỗ?” Trương Dương nghi hoặc hỏi.

“Hắc, ta đã hỏi qua, quán trà này phần lớn là đánh bài, đều là thông đêm, ta thấy, ngủ ở quán trà này so với ở nhà trọ khách sạn an toàn hơn nhiều, chỉ là dứt khoát phải thêm ít tiền ngủ trong quán, chiếc ghế sofa kia so với giường trong nhà khách cũng sẽ không thua kém bao nhiêu.” Lưu Bư hắc hắc cười nói.

“Ân, chủ ý rất tốt, kéo tấm màn kia ra, ai cũng sẽ không chú ý, đích xác so với nhà trọ khách sạn an toàn hơn nhiều, còn có thể lên mạng giết thời gian, a a, cực kỳ chuẩn xác!”

“Đi, cũng lâu rồi không nhìn thấy mỹ nữ!” Lưu Bư có chút chờ không nổi nữa rồi.

Ra khỏi quán trà, hai người lên taxi đi thẳng đến “Động Đình Ngư Gia”, xuống xe ngay lập tức nhìn thấy Liễu Âm đang đứng ở cửa nhìn quanh.

“Tới rồi a....! Đồ ăn cũng đã chọn, tưởng người không đến nữa chứ?” Ánh mắt Liễu Âm có chút u oán.

“A a, không phải đã đến rồi sao, đây là bằng hữu của ta, Lưu Bư!”

“Liễu Âm!” Liễu Âm vươn tay ra trên miệng nở nụ cười nghề nghiệp.

“A.... Mỹ nữ a....! Mỹ nữ...! Trương Dương, người cũng quá xấu xa nha, muội muội xinh đẹp như vậy mà giờ mới giới thiệu cho ta biết!” Lưu Bư cười đậm đàng nhìn Liễu Âm, khóe miệng sớm đã chảy nước rãi ròng ròng.

Về mặt Liễu Âm nhất thời đỏ bừng, ngay cả tai, cổ cũng đỏ rực, rút bàn tay đang bị Lưu Bư nắm ra, vội vàng trốn sau lưng Trương Dương.

“A a, đừng sợ, con người hần rất tốt, chỉ là bộ dạng khi gặp lần đầu có chút chán ghét thôi....! Đi, đi vào thôi, đứng ngoài cửa làm gì...!” Đôi mắt Trương Dương dò xét xung quanh một lượt, sinh ý của tiệm này rất tốt, người cũng rất hỗn loạn, Trương Dương không muốn đứng ở cửa, vạn nhất gặp đ”

Trương Dương vẫn chưa biết, hần đã nghiễm nhiên được truyền tụng trong thế giới ngầm ở tỉnh thành, hần ở trong thế giới ngầm đã lưu truyền như một “Sát Thần”, đặc biệt tại siêu thị bán buôn liên tiếp ra đòn “hồi mã thương” giết chết hai người, làm một đám lão Đại liên quan của tỉnh thành sợ đến vỡ mật. Hiện tại người người đều cảm thấy sợ hãi, đại ca như Liễu ca dưới sự bảo hộ của hơn chục người cũng bị hần ta dễ dàng giết chết, mạng hai huynh đệ đều tiền xuống suối vàng, bọn họ thì tính là gì cơ chứ?

Đám gia hỏa giang hồ lẫn lộn trên đường nhận được tin tức trên đường đều cố gắng giảm bớt thời gian ra ngoài, sợ gặp xui xẻo giống như tên tóc vàng. Đường nhiên lực hấp dẫn của hai ngàn vạn nhân dân tệ mặc dù rất lớn, thế nhưng sinh mệnh so với hai ngàn vạn tiền hiển nhiên càng trọng yếu hơn nhiều.

107. Chương 107: Nữ Sắc Địch Dụ Hoặc

Kỳ thật, nói là đồ nướng, nhưng cùng với món nướng trong tưởng tượng của mọi người có chút khác biệt nhất định, trên lò than có một tấm vỉ sắt, nhân viên phục vụ đem cá nướng, thịt dê kẹp cùng vài thứ khác

đặt trên tấm vĩ sắt, khách hàng có thể dựa vào đó tự mình bỏ thêm dầu ăn và gia vị, đương nhiên, duy nhất chỉ có cá không cần tự mình phụ trách, đều chế xong rồi, không giống như đồ nướng, mà lại giống lẩu Tứ Xuyên hơn, chỉ là đồ đựng không giống mà thôi.

Ghế thượng tọa giữ lại cho Trương Dương, mà còn giữ lại hơn một ghế, hiển nhiên, là vì bằng hữu của Trương Dương.

Lúc Lưu Bư vừa đi vào, nhất thời cảm giác trong phòng một lượt huy hoàng chói mắt....

Mịa ! Doanh trại tập trung mỹ nữ? Lưu Bư đâu biết, mỗi nhân viên ‘Quý tộc thành’ đều do Vương Yến tuyển chọn tỉ mỉ từ trong ngàn người, vì thế lập tức tạo cho ‘Quý tộc thành’ một cảm giác đẳng cấp cao, rất nhiều khách hàng lần đầu tiên bước vào ‘Quý tộc thành’ tiêu dùng đều sẽ có loại cảm giác kinh diễm này.

Con người vừa đảo, quét mắt qua trong số hơn mười nữ nhân một cách dễ dàng, Lưu Bư một lần liền thấy được nhân viên thu ngân Tiểu Thanh đang an tĩnh ngồi trong góc.

“Tiểu muội muội, có thể hỏi người một chuyện không?” Lưu Bư đi tới bên người Tiểu Thanh, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“A.....Ân...” Tiểu Thanh kinh ngạc nhìn nam nhân khuôn mặt thô ráp ngông cuồng, thân hình cao lớn cường tráng này, thân hình xinh đẹp lả lướt không khỏi co rút lại.

“Người có bạn trai chưa?”

“Chưa có...” Tiểu Thanh vẻ mặt nhất thời đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu không dám nhìn con mắt nóng bỏng của Lưu Bư.

“A.....ha ha...vậy thật tốt quá rồi...,***, cuối cùng ta cũng tìm được một muội muội xinh đẹp chưa có bạn trai rồi, Lão thiên thật có mắt.....” Lưu Bư nhất thời cười to hô hô, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt si ngốc của đám người ngồi đầy bàn kia, “Mỹ nữ, phiền toái người chút, chúng ta đổi vị trí có được không?”

“.....Nhưng.....Có thể....”

Cô gái vốn đang ngồi ở bên cạnh Tiểu Thanh nhất thời bị kìm hãm. Vẫn đứng lên đến ngồi vị trí của Lưu Bư, mà Tiểu Thanh thì đứng ngồi không yên, vẻ mặt cầu xin sự giúp đỡ nhìn người xung quanh, đáng tiếc, ai nấy cũng giả vờ không thấy. Hiện tại, không có ai có thể giúp nàng, trừ phi ai đó có nguyên nhân mới ngồi bên cạnh tên Lưu Bư thoát nhìn như con sói xám to đùng kia.

“Lẽ phép chút, đây đều là đồng sự của ta.” Trương Dương trừng mắt với Lưu Bư nói.

“Ân ân, Dương ca yên tâm, muội muội như vậy ta bảo hộ còn không kịp, tuyệt đối sẽ không khi dễ nàng, cái này người cứ yên một trăm cái tâm. Hắc hắc.....”

“Ân, mọi người ăn đi.” Trương Dương mỉm cười liếc mắt dò xét xung quanh, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

“Trương Dương, đám tỷ muội chúng ta đều rất cảm kích người, đặc biệt là ta, ta làm việc ở ‘Quý tộc thành’ đã hơn một năm, lương hàng tháng hơn một vạn, nhưng từ trước tới giờ chưa từng cống hiến gì cho ‘Quý tộc thành’, ta vẫn rất mù mịt, tiểu thư mặc dù có tiền, không màng đến mỗi tháng thua lỗ hơn trăm vạn. Nhưng, lòng ta lại khó chịu.... Trương Dương, ta kính người một chén trước....” Liễu Âm bưng chén rượu lên, mắt nhìn Trương Dương, sau đó, uống một phát hết. Hai má nhất thời hiện lên màu hồng nhạt.

“Cám ơn.” Trương Dương cũng uống. Trương Dương không muốn nói gì, dù sao, đây là tụ hội, không phải đang làm việc, nếu khách sáo với nhau, vậy thì rượu này uống cũng không còn ý nghĩa gì nữa cả.

Sự hào hứng của mọi người tựa hồ đều rất cao, luân phiên rót rượu cho Trương Dương, Trương Dương cũng không hề từ chối, đối với món rượu chè này, hẳn ngay cả uống mười bình tám bình cũng sẽ không say, thậm chí, hẳn còn tranh thủ liếc Lưu Bư một cái.

“Tiểu muội muội, người tên gì?” Ta tên Lưu Bư, ai cũng gọi là Bư ca, bất quá, hiện tại ta theo Dương ca lẫn lộn, hắc hắc....”

“Điều Tiểu Thanh, chào Bư ca....”

“Được được...Tên rất hay a, làm chén nào, chén này vì sự quen biết của chúng ta.”

“Ta không biết uống rượu.”

“Ai sinh ra trời sinh đã biết uống rượu, người xem, các nàng không phải đều đang uống sao? Bia, không có việc gì đâu, uống chút ít còn có thể làm đẹp đó.”

“Nga....”

“Ha ha, sáng khoái, không thể tưởng được Tiểu Thanh muội muội lần đầu tiên uống rượu lại lợi hại như vậy, nào, duyên phận cùng thuyền sang sông cũng phải năm trăm năm, lúc này cùng nhau uống rượu, thực sự là không cách nào tính ra được, vì duyên phận mấy ngàn năm không biết này hãy làm chén nữa nào.....”

“Ta thật sự không thể uống nữa, choáng váng hết đầu rồi, uống nốt chén thôi nha.” “Rượu này, người cũng phải kính một chén, tới đi, đừng cảm lên...” “Ân ân, phải rồi, Trương Dương thật là lợi a, ta phải kính rượu...” Tiểu Thanh lão đạo lắc lư đứng dậy.

“Không cần đứng dậy...”

“Tiểu Thanh, đôi lông mi của người thật sự rất đẹp, cong cong....”

“Thật không, ta sao lại không biết nhỉ?” Tiểu Thanh không kìm nổi sờ sờ đôi lông mi của mình, nhiều người nói nàng rất xinh đẹp, nhưng tán dương đôi lông mi của nàng thì Lưu Bưư vẫn là đầu tiên, điều này khiến cho Tiểu Thanh có cảm giác rất đặc biệt.

Trương Dương và Tiểu Thanh sau khi uống hết chén rượu, không nhận được thở dài, đừng xem Lưu Bưư bộ dáng thô kệch, tán gái vẫn là một cao thủ đó, hẳn rất biết nắm bắt tâm lý của người con gái.

Đám hài tử tựa hồ rất ít khi thỏa sức chè chén say sưa như vậy, uống đến nổi từng người mị nhãn như tợ, thay nhau tìm các loại lý do để uống rượu, có lẽ, các nàng cũng cần phải được khơi thông, một năm ‘Quý tộc thành’ thua lỗ hơn hai ngàn vạn, làm nhân viên ‘Quý tộc thành’, áp lực của các nàng thậm chí phải vượt xa Vương Yến.

Bây giờ, các nàng cuối cùng có thể mở mày mở mặt, các nàng chung quy cũng có thể khiến ‘Quý tộc thành’ chuyển thua thành thắng.

Lý do uống rượu này cũng đã đủ rồi.

“Liễu Ám, ta đưa các người về nhà nhé, đều không đi được rồi.” Trương Dương nhìn thoáng qua những bình rượu tràn ngập trên đất, cảm giác đầu mình cũng có chút choáng váng, mặc dù tửu lượng của hắn còn được, nhưng , rất ít khi uống rượu không khống chế được như thế này, hơn nữa một đám nữ hài tử hào hứng vang dội, luân phiên rót cho hắn, hắn cũng có chút chịu không nổi men rượu.

Đương nhiên, Trương Dương muốn sớm rời đi chủ yếu là vì đám nữ hài tử này nhiều lắm, hắn cùng Lưu Bưư hai người căn bản không cách nào chiêu cố, huống chi, Lưu Bưư vẫn còn là một tên què chân.

“Không mà, còn uống lúc nữa...” Hai mắt Liễu Ám tựa như hoa đào, “Trương Dương, tới đây, chúng ta uống thêm chén nữa, chén này là ta thay tiểu thư cảm tạ người...”

“Được rồi, uống hết chén này sẽ không được uống nữa!” Trương Dương nhìn chằm chằm vào mắt Liễu Ám nói.

“Ân...Trương Dương, ta không thích thấy....Thấy....bộ dáng bây giờ của người...” Liễu Ám có chút nói năng không rõ đầu đuôi mô tê gì cả.

“Tại sao?”

“Quá....Quá nghiêm túc....Ta thích....thích...” Liễu Ám cư nhiên chống đỡ không nổi tựa vào vai Trương Dương, trong miệng cũng không biết đang lẩm bẩm gì nữa.

“Ông chủ, tính xiên.” Trương Dương không khỏi cười khỏ nhìn đám nữ hài tử mắt say lơ đãng nằm ở trên bàn, xem ra đã không cách nào uống tiếp được nữa.

“Để ta trả.....Để ta.....Tỷ muội chúng ta mời người mà....”

Liều Ám nghe đến tính tiền, cứ nhiên đang mơ mơ màng màng lại tỉnh lại, từ trong túi xách lấy ví tiền ra đưa cho Trương Dương sau đó vô lực dựa vào người Trương Dương, Trương Dương cảm giác được thân thể mềm mại không xương kia đáng dán chặt vào mình, cảm giác được sự ấm áp của da thịt dưới lớp y phục mỏng manh.....

Đã gần 1h sáng, bữa nhậu này cứ nhiên uống hơn hai giờ.

Cũng may chính là, chỗ này sinh ý tốt, taxi cũng rất nhiều, gọi bốn chiếc taxi mới sắp xếp hơn mười người lên xe, Lưu Bưu cũng mệt đến lè lưỡi, đừng thấy những cô gái này bộ dáng yếu ớt, thân thể vẫn rất nặng.

Khiến cho Trương Dương ngoài ý muốn chính là, thanh tỉnh nhất trong đám nữ hài tử này không ngờ lại là Tiểu Thanh, nàng cùng Lưu Bưu ngồi xe trước dẫn đường, phía sau từng chiếc taxi nối đuôi nhau đi theo.

Một đám nữ hài tử nâng đỡ lẫn nhau, Trương Dương đỡ trước đón sau, thật vất vả mới đưa các nàng vào ký túc xá của ‘Quý tộc thành’.

Nói là túc xá, kỳ thật chính là căn nhà có hai phòng lớn bốn gian, cộng thêm phòng sách là năm căn nhà, trang thiết bị cũng không tệ lắm, đây hẳn là do Vương Yến mua.

Đám nữ hài tử cơ hồ vừa chạm vào giường là lập tức ngủ luôn, chỉ có Lưu Bưu còn đang cùng Tiểu Thanh ngồi ở trên ghế sofa ngoài đại sảnh không biết nói chuyện gì nữa, TV cũng đang mở....

Trương Dương nhẹ nhàng đóng cửa lại nhìn thoáng qua Lưu Bưu ở trong đại sảnh sau đó đi tới phòng Liều Ám, Liều Ám là quản đốc, một mình ở trong phòng sách.

“Liều Ám, người nghỉ ngơi cho tốt, ta đi đây, chiếc đồng hồ báo thức này ta đã đặt giờ giúp người rồi.” Trương Dương nhẹ nhàng giúp Liều Ám đắp chăn lại, cố gắng hết sức không nhìn vào thân thể đang nhấp nhô phập phồng kia, không chế cố dục vọng cháy hừng hực đang thiêu đốt bên trong cơ thể hắn.

“Trương Dương, cùng ta nói chuyện phiếm được không?” Liều Ám đột nhiên mở mắt.

“Quá muộn rồi...” Trương Dương hít một hơi thật sâu.

“Chỉ nói chuyện một lúc thôi, được không?” Liều Ám vẻ mặt cầu xin, cả người cũng ngồi dậy.

“Àn...Người nằm đây được rồi...” Trương Dương đi tới bên giường rồi ngồi xuống, lấy cái chăn đắp lại cho Liều Ám, che thân thể lả lướt quyến rũ kia lại.

“Người thật sự phải đi sao?” Liều Ám chớp mắt nhìn Trương Dương, trên mặt đỏ ửng không gì che giấu nổi.

“Đúng vậy.”

“Trương Dương, ta chưa có bạn trai...” Liều Ám vẻ mặt ngượng ngùng nhắm mắt lại, thanh âm có chút thổn thức.

“Liều Ám, ta hiểu rõ ý tứ của người, xin lỗi, ta bắt buộc phải đi, mặc dù ta rất muốn lưu lại đây, nhưng ta còn có chuyện rất quan trọng, hơn nữa, trong tình yêu nam nữ.....” Trương Dương đột nhiên hiểu ra cái gì đấy.

108. Chương 108: Nhất Kiến Chung Tình

“Khục....Chúng ta thời gian còn quá ngắn, mới ba ngày, ba ngày người cho rằng chúng ta.....”

“Người cho rằng ta đang lợi dụng người, hi vọng người lưu lại?” Liều Ám cảm giác mũi mình có chút cay cay, hai dòng nước mắt trực đảo quanh.

“Được rồi, nghỉ ngơi sớm chút đi.” Trương Dương không dứt khoát, nhẹ nhàng vỗ vỗ lòng bàn tay trắng muốt đang duỗi ở bên ngoài của Liều Ám.

“Người không thích ta?” Cuối cùng, nước mắt trong đôi mắt không chút tiếng động lặng lẽ rơi xuống.

“Không phải, nam nhân thích một nữ nhân rất dễ dàng, huống chi, người xinh đẹp như vậy, chỉ là.....”

“Ta không muốn nghe ‘chỉ là chỉ là’, ta muốn người nói cho ta biết, ta có đẹp không?”

Về mặt Liễu Ám có chút tội nghiệp, đáng thương, một cô gái chủ động bày tỏ đã rất không dễ dàng rồi, mà khi bày tỏ xong lại là cự tuyệt, điều này quả thực là một sự đả kích rất lớn.

“Xinh đẹp!” Trương Dương khẳng định gật gật đầu.

“Người có phải rất thích nhìn trộm ta hay không?”

“.....” Da đầu Trương Dương nhất thời tê rần, xem ra, thói quen của mình khiến cho cô gái này hiểu lầm rồi, hẳn thích nhìn trộm nữ nhân đầu chỉ riêng mình Liễu Ám, không có một ngàn cũng phải tám trăm.

“Tại sao lại là ta chủ động? Ta là một cô gái.....” Liễu Ám thấy Trương Dương không nói gì, nhất thời cao hứng, lại nhắm đôi mắt, đôi lông mi dài cong vút không ngừng run rẩy, Trương Dương thấy thế trong lòng nhảy rộn lên, không thể nghi ngờ, Liễu Ám là một mỹ nữ, thậm chí có thể dùng ‘tuyệt sắc’ để hình dung, ngũ quan thanh tú mang theo nét cổ điển bức nhân, da tay mềm mượt tựa như da tay trẻ em, trắng muốt bóng loáng, lộ ra màu hồng phấn khỏe mạnh, đương nhiên, hấp dẫn Trương Dương nhất chính là sự tinh khiết trong sáng mà kín đáo kia của Liễu Ám.

Cứ mặc kệ thì hơn!

Dục vọng cuối cùng đã chiến thắng lý trí.

Trương Dương nhẹ nhàng hôn lên trên đôi môi đỏ mọng ướm át mà mềm mại kia....Hai đầu lưỡi lập tức quện vào nhau, hai người ôm chặt, điên cuồng hôn hít, hiển nhiên, Liễu Ám vẫn còn là lần đầu tiên hôn. Căn bản không có chút kinh nghiệm nào, dưới sự phá thành đoạt lũy của Trương Dương, chỉ có thể uốn éo thân thể vô ý thức phối hợp, bộ y phục vốn rất mỏng manh rất nhanh liền bị Trương Dương phá tan, chỉ còn dư lại một đạo phòng tuyến cuối cùng mà thôi.

Ký ức tà ác ở sâu trong nội tâm Trương Dương dường như đột nhiên sống lại. Mỗi một động tác đều tràn ngập kỹ xảo, căn bản không giống như một xử nam mới hai mươi tuổi đầu chưa từng trải qua thế đạo.....

Thiếu nữ xinh đẹp vốn chưa có kinh nghiệm nào chịu nổi sự chòng ghẹo như thế, hai núm đồng tiền xinh xắn đỏ bừng, then thùng vô tả khép chặt đôi mắt xinh đẹp, một cử động cũng không dám, cặp chân thon dài trắng như ngọc chẳng biết là ngượng ngùng xấu hổ hay là không chịu nổi sự khiêu khích, chọc ghẹo của Trương Dương mà hồi hộp run rẩy. Lúc này nàng cảm giác được một luồng khí ấm áp chảy bên trong mạch máu, khoái cảm kỳ dị từng đợt từng đợt đánh sâu vào nàng. Tiếng rên rỉ mê người không tự giác phát ra càng khiến cho Trương Dương nhiệt huyết bùng phát.

Rốt cục, hai mảnh màu trắng trước ngực đã bị Trương Dương gỡ xuống. Lộ ra một đôi ngọc phong cao ngất không phải rất lớn nhưng lại rất đều đặn...

Một bàn tay Trương Dương xoa nắn một bên ngọc phong đầy đặn mềm mại trắng tấp kia, tay hắn nhẹ nhàng mà không vội vàng nắn nắn xoa xoa....từ trong bàn tay truyền đến một trận cương cứng, mềm mại vô bì lại tràn ngập nhục cảm mỹ diệu mà co dãn, làm người ta huyết mạch căng cứng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, nhìn những đường cong lả lướt xinh đẹp, gương mặt tú lệ đỏ hồng của Liễu Ám, Trương Dương không khỏi rung động sắc tâm. Ngón tay hắn từ từ duỗi ra, nhẹ nhàng hai ngón tay chạm khê vào bộ ngực cao vút như núi của Liễu Ám, sau đó khê vẽ một vòng tròn trên đó, tìm đến một chỗ tròn tròn nho nhỏ nổi cao lên. Hai ngón tay hắn nhẹ nhàng cặp vào mỗm đá mềm mại tuyệt đẹp của Liễu Ám, vừa ôn nhu vừa kỹ xảo xoa xoa, nắn nắn rất nhẹ nhàng. Liễu Ám bị cảm giác khác thường từ vùng đất đồi núi đầy mẫn cảm truyền đến khiến cho cả người như bị cơn trùng gặm nhấm.

Động tác Trương Dương không dừng lại, tay hắn tiếp tục di chuyển rồi xuống dưới.....

“Không không...Không được.....” Lúc Trương Dương muốn tháo bỏ nốt phòng tuyến cuối cùng ra, Liễu Ám đột nhiên đẩy Trương Dương ra.

Trương Dương không nói gì.Một tay vẫn như cũ nắm lấy đôi ngọc phong mềm mại đầy đặn của nàng, thân thể khom lại chuẩn bị làm một động tác nguyên thủy nhất của con người.....

“Trương Dương, van xin người, không được.....Chúng ta hiện tại không được.....” Liễu Ám cuộn người lại thành một khối.

Dưới ngọn đèn mỏng manh yếu ớt nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Liễu Ám, Trương Dương tựa như bị dội một gáo nước lạnh. Đột nhiên thanh tĩnh lại....

Mình đang làm gì?

Đang làm gì vậy?

Trương Dương chậm rãi bắt đầu mặc y phục. Từng đồ từng đồ mặc vào, hết sức cẩn thận. Phảng phất như sợ bỏ sót lại đồ gì đó, trên thực tế, hẳn đang lợi dụng quá trình này để suy nghĩ, hiển nhiên, vừa rồi bị dục vọng của mình không chế thân thể, mặc dù cũng biết thân thể của mình tràn ngập dục vọng với nữ nhân, nhưng tuyệt đối không phải loại trạng thái mơ hồ như thế.

“Trương Dương...” Liễu Ám xích lửa thân thể, cấp tốc lấy chăn che lại, đáng thương nhìn theo Trương Dương đang đứng dậy đi ra cạnh cửa.

“Xin lỗi.” Trương Dương không xoay người, nhưng dừng lại.

“Không không....Đừng nói xin lỗi.... Trương Dương, ta muốn người ở lại ‘Quý tộc thành’....”

Trương Dương lắc đầu không nói gì.

“Trương Dương, ta....Ta là....là...lần đầu tiên....rất sợ hãi....người đừng....đừng đi....cùng ta.....ta....ta nguyện ý...” Liễu Ám ấp a ấp úng, vẻ mặt đỏ bừng nói.

“Người nghỉ ngơi sớm chút đi, ngày mai còn phải làm việc, nếu người không thích ta, ta lưu lại đây còn có ý nghĩa gì nữa?” Trương Dương lắc đầu, nhẹ nhàng mở cửa, rồi lại nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Trương Dương.....” Nhìn cánh cửa kia đóng lại, Liễu Ám trong nháy mắt nước mắt giàn dụa, “Trương Dương, anh đừng đi...Đừng đi....Em thực sự không phải lợi dụng anh, em thực sự không phải lợi dụng anh....Đừng đi....Em thích anh.....”

Đáng tiếc, Trương Dương đã không nghe được tiếng thút thít lẩm bẩm kia.

Lúc Trương Dương đi khỏi cửa, nhất thời bị tình cảnh trong đại sảnh khiến chết lặng cả người.

Chỉ thấy Lưu Bư và Tiểu Thanh ôm lấy nhau thành một khối, hai người nhiệt liệt hôn hít, hai bàn tay thô ráp của Lưu Bư lại càng tận tình xoa nắn khu vực phần trên thân thể của Tiểu Thanh.....

Cái này, này.....Không phải cũng quá nhanh rồi sao?

“Khục khục...” Trương Dương bất đắc dĩ phải ho khan cắt ngang động tác nóng bỏng như lửa bốc lên tận trời của hai người, xem tình hình thì có vẻ như nếu không cắt ngang bọn họ, có lẽ cả đêm nay cũng sẽ không tách ra. “A.....khục khục....Ra nhanh như vậy sao?” Lưu Bư tách ra, hai cái miệng quện vào nhau cuối cùng cũng tách ra, phản ứng của Lưu Bư cũng coi như khá nhanh, không ngờ còn không quên giúp Tiểu Thanh chỉnh trang y phục đã bị hấn vén lên.

“Đi thôi.”

Bị Lưu Bư nói một câu, Trương Dương nghĩ đến lúc vừa rồi ở trong phòng cùng Liễu Ám xích lửa thân thể thiếu chút nữa thì giống như ‘bá vương ngạnh thượng cung’, nhất thời đỏ mặt.

“Tiểu Thanh, ta đi đây, nhớ kỹ lời ta !”

“Ân ân, Bư ca ca, ta sẽ nhớ kỹ...” Tiểu Thanh vẻ mặt ngượng ngùng, lại dùng cảm nhìn vào mắt Lưu Bư.

“Ân, ngoan, hôn một cái nào...Hắc hắc....”

“Ngô.....”

Nhìn hai người không chút kiêng dè ôm hôn nhau, cả người Trương Dương nổi da gà, không thể tưởng được Tiểu Thanh lúc bình thường dịu dàng ít nói, nói một câu cũng đỏ mặt này không ngờ lại phóng khoáng như thế, điều này khiến Trương Dương rất bất ngờ.

“Khục khục.....”

Rốt cục, thân thể hai người đang quấn lấy nhau cùng một chỗ trong tiếng ho khan của Trương Dương cũng tách ra, một bộ chưa thỏa mãn, vẻ mặt lưu luyến không rời, Trương Dương nhìn thấy thế như muốn giết người, hận không được lập tức chạy đến phòng Liễu Ám, đáng tiếc, chính mình tự ra ngoài, giờ lại bước vào có vẻ như quá mất mặt.

“Tiểu Thanh, ta đi đây.” Đi ra ngoài cửa, Lưu Bư lại quay đầu nói với Tiểu Thanh.

“Ân ân, cẩn thận chút nha.” Tiểu Thanh vẻ mặt hạnh phúc, tựa như một thiếu phụ tiễn đưa chồng phu đi xa.

Quả nhiên, chuyện Trương Dương phán đoán lại phát sinh, hai người lại ôm nhau thành một khối, Lưu Bư cứ nhiên đem ma trảo luồn vào trong y phục của Tiểu Thanh, mà Tiểu Thanh không ngờ không chút cự tuyệt nào.

***, thật sự là nhìn không nổi nữa rồi!

Trương Dương buồn bực một mình xuống chỗ ngoặt cầu thang, chờ đủ hai mươi phút mới thấy vẻ mặt Lưu Bư tràn đầy ngây ngất tự nhiên đi xuống.

“Người lúc nào trở nên lợi hại như vậy?”

Trương Dương rất sảo nảo, hẳn rất hiểu rõ Lưu Bư, Lưu Bư tán gái mặc dù là khoác lác ba hoa không biết trời đất, nhưng trên thực tế, Lưu Bư căn bản không theo đuổi được nữ nhân, muội muội trong trường học nhìn thấy bộ dạng của hắn chỉ sợ trốn không kịp, nào còn dám cùng hắn anh anh em em, trong ký ức của Trương Dương, thân xử nam của Lưu Bư cũng là mất bởi mấy vị ‘tiểu thư’, còn bo cho ‘tiểu thư’ đó hai mươi nguyên đại dương, trước mặt Trương Dương còn khoe khoang cả mấy tuần liền.

“Ai.....Người không hiểu đâu...” Lưu Bư hoàn toàn mang vẻ nhìn xa trông rộng.

“Móa!” Trương Dương tức giận, đá một cái vào cái chân khập khiễng của Lưu Bư.

“Khục khục...Kỳ thật, rất đơn giản, đây chính là ‘Nhất kiến chung tình’ trong truyền thuyết, hắc hắc, ta nói cho nàng, ta là côn đồ, ta là diễn viên nhảy múa trên ngọn đao, biết vậy, nàng liền sùng bái ta, nơi nàng muốn hướng tới nhất chính là giang hồ.....”

Trương Dương nhất thời trợn mắt há mồm, điều này cũng được?

Đánh chết hắn cũng không tin Tiểu Thanh ôn nhu hay ngượng ngùng cứ nhiên lại sùng bái một tên côn đồ giang hồ.

Nếu Trương Dương biết được hoàn cảnh gia đình của Tiểu Thanh thì lập tức sẽ hiểu, cuộc sống Tiểu Thanh từ bé đến lớn đều là ở trong tầm khống chế của cha mẹ, trong mắt mọi người, nàng vẫn là một cô con gái ngoan, nhưng, chính vì hoàn cảnh gia đình này, trong đầu nàng dần dần hình thành lên tư tưởng chống đối, chỉ là thói quen cùng tư tưởng gia giáo nghiêm khắc không hiển lộ ra ngoài mà thôi.

Sau khi nghe xong những lời lừa tình cùng một chút chuyện xưa về giang hồ của Lưu Bư, cộng thêm việc uống rất nhiều rượu, sự chống đối trong lòng nàng như là hồng thủy dâng trào, đã phát mà không thể thu lại.

“Người bảo nàng nhớ kỹ lời của người, là lời gì vậy?” Trương Dương rất tò mò hỏi.

109. Chương 109: Sát Hồi C Thị

“Được rồi, được rồi...” Trương Dương thật sự nghe không nổi nữa, cắt ngang lời Lưu Bư rồi nói: “Nàng chẳng nhẽ không biết đây là lời thoại trong Tây Du Ký sao?”

“Biết a, nàng nói nàng thích nhất xem bộ phim này, mỗi lần đều xem đến rơi nước mắt, nàng nói, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là giống với những lời thoại đó, có người đập mây bảy sắc tới cầu hôn nàng.....Hắc hắc, ta vừa nói, nàng liền vui vẻ thích chí không chịu nổi.....” Lưu Bư vẻ mặt dương dương tự đắc nói.

“Quan trọng là, người làm được không?” Trương Dương buồn bực nói.

“Uy uy, lão Đại, người thật sự sẽ không bảo ta đập mây bảy màu tới cầu hôn nàng chứ, nữ nhân mà, trước tiên ở trên giường thì đơn giản hơn nhiều, đến khi bụng nàng to lên, ta ngay cả lái xe đập thì nàng cũng phải gả cho ta, dất dất!”

“.....” Trương Dương không nói được gì.

“Ai, đáng tiếc, cơ hội hôm nay mặc dù tốt, nhưng hoàn cảnh không cho phép a, mấy phòng đều có người ngủ, vốn chuẩn bị ở trong đại sảnh hành quyết nàng, biết thế mà người không ngờ lại ra ngoài....Nga, đúng rồi, gì ấy nhỉ....Liều....Liều Ám muội muội người không giải quyết? Đừng nói với ta là không có, cơ hội tốt như vậy, lại có phòng, cô bé ấy lại uống nhiều, cho dù là “bá vương ngành thượng cung” cũng phải giải quyết xong chứ, được rồi, có xử hay không? Xem bộ dạng này, hẳn là đúng rồi....” Lưu Bư cười dâm nói.

“Không có....”

Trương Dương vẻ mặt đưa đám nói, hẳn bây giờ hối hận muốn chết, cần gì làm Liều Hạ Huệ chứ? Bây giờ đang vật lộn trên con đường sống chết, có nữ nhân không hưởng là cực kỳ ngu ngốc, mặc dù lúc đó mơ mơ màng màng, bắt quá sau đó không phải thanh tỉnh rồi sao?

Ai, Trương Dương nắm đầu mình, thật sự là thời cơ đi qua, không thể lấy lại a!

Nếu muốn lần sau gặp được loại cơ hội này khả năng không nhiều, với năng lực tính toán của Trương Dương tông nhiên là tính toán ra, hôm nay là thiên thời địa lợi nhân hòa, sau này cho dù mình nguyện ý, người ta cũng không chắc chắn sẽ nguyện ý....Buồn bực a....

“Ai.....Kỳ thật, ta biết ngay tên nhãi nhà người lãng phí tài nguyên. Bỏ đi. Vậy sau này thêm một chữ ‘vĩ đại’ thật lớn phía sau tên nhà người nhé.” Lưu Bư vừa nhìn thấy vẻ mặt của Trương Dương biết ngay không thành công.

“Trương Dương vĩ đại.....Tại sao phải thêm chữ ‘vĩ đại’?” Đầu óc Trương Dương đột nhiên ứng phó không kịp.

“ Dương nuy (liệt dương) mà, rất thích hợp với người.....Ha ha ha....” Lưu Bư ngửa mặt lên trời cười như điên nói.

“Mịa.....Người mới liệt dương!”

Hai người cãi vã trên chốc nhau chờ một chiếc taxi, trực tiếp đi tới quán trà, cửa quán trà đã đóng lại, gõ cửa một hồi nhân viên phục vụ mới để cho hai người đi vào.

Hai người một lần nữa phải chầm nên rót một ấm trà táo đỏ cho ấm người, sau đó cả người xụi lơ trên ghế sofa.

“Trương Dương, chúng ta trốn đông ẩn tây cũng không phải biện pháp tốt, ta cũng suy nghĩ rất lâu rồi. Thế lực của Mãi Mãi Đề cũng không phải ở thành phố C và tỉnh hội, hẳn là toàn quốc đều có ảnh hưởng, chúng ta từ thành phố C chạy đến tỉnh hội cùng với ở lại thành phố C cũng không có chút khác biệt, ta tin rằng, chúng ta cho dù chạy đến thành phố khác thì vẫn là rơi vào tình cảnh như thế này, ai.....” Lưu Bư ngồi dậy hùng hăng uống một ngụm trà, vẻ mặt buồn bực nói.

“Đúng vậy, đây cũng là nguyên nhân ta vẫn không gấp rời khỏi tỉnh thành, chúng ta tới đâu cũng không an toàn, trừ phi, cả đời mai danh ẩn tính không trở lại thành phố C, bắt quá, ta làm không được!” Trương Dương ngừ khí kiên định nói.

“Ta cũng làm không được. Nếu bảo cả đời ta không trở về nhà, còn không bằng để ta chết đi cho xong, cha mẹ ta chỉ có ta là con trai, ta chắc chắn phải quay về nhà, mẹ ta còn chờ ôm cháu mà. Đúng rồi. Người nói Mãi Mãi Đề có uy hiếp tới cha mẹ chúng ta hay không?” Lưu Bư lo lắng hỏi.

“Hẳn là sẽ không. Trên thực tế, Mãi Mãi Đề giết chết chúng ta hoàn toàn là vì thể diện. Giết chết con trai hẳn là Tiêu Viễn Hành cũng đã chết rồi, từ góc độ báo thù thì thấy, hẳn đã giải được mối hận trong lòng, hẳn tốn nhiều sức lực như vậy là bởi vì chúng ta lúc ở trong con hẻm kia chạy thoát đã khiến hắn mất mặt, còn mất mặt với Thất ca và lão nhân kia, vì thế, hắn mới một mực truy sát chúng ta, từ tâm tính của hắn mà phân tích, uy hiếp cha mẹ chúng ta hoặc là giết chết người thân của chúng ta đều là chuyện khiến hắn mất mặt, đương nhiên, cũng không loại bỏ khả năng này.....”

“VẬY...VẬY nếu bọn họ thật sự dùng cha mẹ chúng ta uy hiếp thì làm sao giờ?” Lưu Bưư thấy giọng điệu không chắc chắn của Trương Dương, nhất thời cuống cuống, tuy hẳn không phải là một đứa con ngoan, nhưng sự yêu thương, quan tâm đối với cha mẹ thì không cần phải hỏi.

“Không có biện pháp, chính chúng ta cũng không thể bảo vệ mình, cho nên, không có biện pháp.”

“..... Trương Dương, ta muốn về nhà một chuyến.” Lưu Bưư ngậy người một lúc sau đó nhìn Trương Dương nói.

“Àn, đúng vậy, chúng ta hẳn là trở về, bất quá, lần này về nhà, không chỉ giám sát, chúng ta còn phải vì Tiêu Viễn Hành mà báo thù!” Trong đôi mắt Trương Dương bắn ra một đạo hàn mang, Lưu Bưư không khỏi rùng mình một cái.

“Giết Mãi Mãi Đề?”

“Đúng, giết Mãi Mãi Đề, chỉ có giết chết hắn, chúng ta mới có thể quang minh chính đại xuất hiện ở thành phố C, đương nhiên, còn có cả thủ hạ của Mãi Mãi Đề ở thành phố, chúng ta bắt buộc phải làm một mẻ lớn để suốt đời nhàn nhã, nếu không, cả đời chúng ta cũng đừng nghĩ ngủ một giấc an lành.”

“Nhưng, Mãi Mãi Đề hẳn là không còn ở thành phố C nữa, ta biết, chúng ta bây giờ căn bản tìm không ra hành tung của hắn, bây giờ hẳn rất khả năng đã tới Trường Sa, bởi vì, Liêu ca đã chết, kỳ thật, đây là một thời cơ tốt nhất, đáng tiếc, chúng ta không có nguồn tin tình báo, bằng không, chúng ta bây giờ lập tức có thể hành động.”

“Vậy tại sao nói phải giết hắn ở thành phố C?”

“Chúng ta chỉ là làm một cái điệu bộ, khiến hắn nhận được một tin tức, nếu hắn nôn nóng bức bách chúng ta, chúng ta lập tức giết hắn như thường, còn nữa, người còn nhớ lúc ở đồ trường không?”

“Àn, nhớ kỹ.” Lưu Bưư gật gật đầu.

“Đứng ở ngoài đồ trường lúc đó có trên trăm người, phần lớn đều là người thành phố C, nhìn bộ dáng, đều cùng Tiêu Viễn Hành đại ca có quen biết, nhưng, bọn họ lại mang người bao vây Tiêu đại ca, ta thấy trong mắt Tiêu đại ca có một tia phẫn nộ, ta nghĩ, Tiêu đại ca khẳng định rất vui khi thấy chúng ta giết chết vài tên cầm đầu ấy.”

“Đúng, giết chết lũ chó chết đó, trong đó có một người ta biết, bình thường cùng Tiêu đại ca xưng huynh gọi đệ, là ông chủ của ‘Resplendent Entertainment City’, giết chết hắn, vì Tiêu đại ca báo thù.” Lưu Bưư nghĩ đến cái chết thảm của Tiêu Viễn Hành chịu không nổi uất ức hét lên điên cuồng.

“Àn, hẳn chắc chắn phải chết, lần này ở tỉnh thành đại khai sát giới chính là tin tức do một đám chó săn của Mãi Mãi Đề truyền tới, nếu chúng muốn truy sát chúng ta, thì phải trả một cái giá rất lớn, sau này, vô luận chúng ta đi đến đâu, chỉ cần có thể lực địa phương tham dự vào truy sát, chúng ta lập tức đại khai sát giới, giết đến nỗi khiến cho bọn chúng không dám báo tin, giết khiến cho bọn chúng nhìn thấy chúng ta đều phải trốn tránh, Mãi Mãi Đề tuy lợi hại, nhưng, sự lợi hại của hắn chính là nhiều tiền, nhiều người, cao thủ chân chính cũng không phải quá nhiều, hơn nữa, cho dù có cao thủ, cũng không có khả năng trải rộng ra khắp nơi trên thế giới, con đường chạy trốn của chúng ta, chúng cũng rất khó khăn theo dấu được chúng ta, ví dụ như lần này, bọn chúng phát hiện ra tung tích của chúng ta tại tỉnh thành, khẳng định sẽ phái sát thủ hoặc cao thủ bác kích tới chi viện, chờ đến khi người của bọn chúng tới, chúng ta lại chạy đến thành phố C...”

“Đúng đúng, chiến tranh du kích của Mao gia gia, thế giới lớn như vậy, Đông Quốc, Mỹ, Nhật, Châu Phi, cũng đủ để chúng ta chạy,***.....” Lưu Bưư hắc hắc cười nói.

“Àn, chạy là thứ yếu, chúng ta còn phải không ngừng đánh trả, phải khiến bọn chúng từng giây từng phút căng thẳng thần kinh như chúng ta!”

“Đúng, giết, giết t bọn chúng đến kinh hồn bạt vía, giết cho bọn chúng nhìn thấy chúng ta phải lập tức trốn đi!” Lưu Bưư cười ác độc.

“Chiều mai trở lại huyện H tỉnh C!”

“Tại sao phải tới huyện H?” Lưu Bưu ngây người.

“A a, đáp lại cho người một tâm nguyện.” Trương Dương cười nói.

“Cái đó....Khục khục....Không cần giết hần, tát tai hần vài cái là được.”

“Đương nhiên, cảnh sát không phải mafia, giết chết một cảnh sát cơ hồ có thể dẫn tới tiếng vang trong cả nước, mà giết chết một tên lưu manh, chỉ cần không phải quá làm người khác chú ý, so với giết heo còn đơn giản hơn... Người nghỉ ngơi một lát trước đi, dưỡng thần, nga, được rồi, chân người bây giờ thế nào? Nhìn qua hình như tốt hơn rồi.”

“Àn, kỳ thật, vốn đã tốt không kém trước là bao, chỉ không thể dùng sức, không thể chạy, vẫn phải nghỉ ngơi nửa tháng mới không có việc gì, bây giờ đi đường cũng không thành vấn đề.”

“Vậy là tốt rồi, người nghỉ ngơi một lát đi, uống nhiều rượu như vậy.....”

“Nga, mệt mỏi quá, đầu nâng nâng...”

Lưu Bưu là loại người không giấu việc gì trong lòng, vừa kéo tấm thảm lông ra, ngã đầu không đến một phút, liền đánh ra tiếng khò khò, thấy bộ dạng bình thần của Lưu Bưu, Trương Dương không khỏi hâm mộ, bây giờ nếu bảo hần ngủ tuyệt đối ngủ không được, chuyện trong đầu quá nhiều, mỗi một kế hoạch đều phải chu toàn, Lưu Bưu sau khi thiếu chút nữa bị đạn bắn trúng, bước chân Trương Dương càng giống như băng mỏng, từng bước dè dặt, chỉ cần có chút bỏ sót nào đều sẽ trả một cái giá lớn cho sinh mạng.

Quay trở lại thành phố C nói thì đơn giản, thực hiện lại không hề dễ dàng chút nào.

Vừa nhìn thoáng qua Lưu Bưu đang ngủ say, Trương Dương bắt đầu tiến vào trạng thái minh tưởng, hần cần bổ sung giấc ngủ cho mình, loại minh tưởng này là biện pháp nhanh nhất bổ sung giấc ngủ, hơn nữa, Trương Dương trước sau không cách nào hiểu được cảm giác lúc ở khách sạn, hần cần tỉ mỉ nghiên cứu một chút.

Tại sao lại có cảm giác giống như quay phim này vậy?

110. Chương 110: Thập Vạn Hỏa Cấp

Dần dần, những cổ tự khó hiểu lại lớn vồn trong đầu, Trương dương cảm giác được các tế bào trên người đang không ngừng nhảy nhót, tựa hồ, các tế bào như đang cùng với những văn tự kết hợp lại với nhau, hình thành một vòng xoáy xoay tròn thần tốc, những vòng xoáy càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, sau đó, lại thôn tính lẫn nhau, dần dần, vòng xoáy từ từ trở nên ít đi, nhưng càng ngày càng lớn, càng ngày càng lan rộng.....

Cuối cùng !

Vòng xoáy lan rộng ra khắp cơ thể, bắt đầu lấy không khí làm vật dẫn chậm chậm trải ra.....Trương Dương chứng kiến ngoài cửa có 1 đôi nam nữ phục vụ đang trêu chọc nhau, nhân viên phục vụ nam đột nhiên hôn cô gái một cái, nữ hài tử vừa đánh yêu đôi phương vừa cười không ngừng.

Bên trong phòng, 4 người đang tập trung tinh thần chơi bài, khói thuốc vây nhiều xung quanh, có một tên tiểu tử đeo nhẫn vàng nổi lên như một tay chơi giỏi, Trương Dương cảm giác được trái tim của hần đang đập kịch liệt cùng tốc độ lưu thông máu nhanh hơn rất nhiều...

Trương Dương có thể cảm giác được rõ ràng âm thanh phát ra từ ấm trà sôi sùng sục đang đun.

Còn có sự chuyển động của các bộ phận bên trong máy tính phục vụ, âm thanh tiếng cắn hạt dưa bên trong một căn phòng xa xa, thanh âm cắt móng tay của nhân viên thu ngân trong quầy lễ tân, tất cả mọi thứ đều như đang biểu diễn ở trước mặt hần.....

“Thanh nhi.....”

Trong khi Trương Dương đang như đi vào cõi tiên, Lưu Bưu phát ra một tiếng nói mơ.

Bỗng nhiên, vòng xoáy đang dạo chơi bên trong thân thể của Trương Dương bỗng tan tành, tư cảm rải rác khắp nơi chỉ trong nháy mắt liền thu trở lại, Trương Dương ngơ ngác nhìn Lưu Bưu đang lật người một cái trên ghế sofa, xem ra cái công năng đặc biệt này của mình căn bản vẫn không thể khống chế thành thạo, ngoại cảnh rất dễ ảnh hưởng đến tư duy mình.

Trương Dương tin tưởng, chỉ cần mình luyện tập chăm chỉ, năng lực này khẳng định sẽ tăng mạnh, hiện tại khiến Trương Dương nghi hoặc chính là, đây rốt cục là công phu gì?

Ký ức của người mình đang kế thừa tới cùng là người như thế nào. Không ngờ lại có loại năng lực này?

Trương Dương không nhận được tò mò hỏi tường lại danh sách trên tờ báo ấy, ngoại trừ mấy người nổi tiếng trong lĩnh vực của họ, không hề có người thuộc về lĩnh vực võ thuật.....

“Đại tần vũ giáo!”

Đột nhiên, trong não Trương Dương hiện lên 1 tấm hung bài nhỏ mạ vàng, vật này là hẳn lúc ở phòng ăn thấy được một người châm trà đưa cho khách hàng, trên thực tế, ký ức của Trương Dương đối với quán café đã tương đối mơ hồ, lúc ấy hẳn chỉ hết sức chăm chú vào người châm trà cho khách, duy nhất dẫn tới sự chú ý của hắn chính là tấm hung bài mạ vàng đó. Bởi vì lúc ấy hắn đã từng tò mò hỏi người khách đây có phải vàng hay không, người khách phì cười, lắc lắc đầu, vì thế, Trương Dương kết luận vật đó là mạ vàng.

Đương nhiên, “Đại tần vũ giáo” ko phải lần đầu tiên đập vào tầm mắt của Trương Dương, lúc hắn ở thành phố C tìm kiếm cổ tịch và đi thăm quan vũ giáo, đặt vào tầm mắt Trương Dương trước tiên chính là “Đại tần vũ giáo”, bởi vì, thành phố C đã có một phân giáo của ‘Đại tần vũ giáo’.

Bất quá, làm cho Trương Dương thất vọng chính là, đại tần vũ giáo cùng với vũ giáo khác cơ bản ko khác nhau nhiều lắm, mặc dù về phương diện cơ sở hạ tầng cùng thể lực nhân tài so với các môn võ khác như Judo, Tae Kwon Do phải lớn hơn rất nhiều, nhưng, trong đó không có tri thức võ công mà Trương Dương cần, bởi vì, võ công trong đó quá bình thường. Chẳng qua chính là võ thuật tăng thêm lực sát thương, cùng với võ công Trương Dương tưởng tượng quả thực quá xa vời....

Không biết người nọ có bị nổ chết không?

Nghĩ đến chỗ này, Trương Dương không nhận được bất máy tính, hắn tin rằng, một người trên ngực có thể đeo một tấm hung bài mạ vàng thì thân phận người đó chắc chắn không thấp, nếu như đã chết thì website của ‘Đại tần vũ giáo’ khẳng định sẽ có vài tin tức thông báo.

Máy tính khởi động rất nhanh, xem ra mạng lưới chia sẻ* trong quán trà cũng không nhiều lắm.

Mở máy tính, trực tiếp trên ‘baidu’ tìm ‘Đại tần vũ giáo’, lập tức xuất ra hơn mười vạn tin tức về ‘Đại tần vũ giáo’.

Nhìn thấy mục lục, trong lòng Trương Dương đột nhiên khó chịu, bởi vì, hắn thấy được thông báo tin buồn về ‘Đại tần vũ giáo’!

Điện báo Tân Hoa xã Bắc Kinh ngày 16 tháng 7, đồng chí Hà Trường Minh hiệu trưởng ‘Đại tần vũ giáo’ Đông Quốc đại lục, bởi bệnh tim tái phát chữa trị không có hiệu quả, đã tạ thế vào ngày 15 tháng 7 năm XXXX, hưởng thọ 53 tuổi.

Trong lúc Hà Trường Minh bệnh nặng đến sau khi tạ thế, Chủ tịch TW Chu Đức, Lưu Gia Bảo, Mao Cận Bình, La Khắc Cường.... Bằng các phương thức khác nhau đều bày tỏ sự thăm hỏi động viên cùng thương tiếc.

Hà Trường Minh sinh năm XXXX tháng XX ở huyện Diêm Thành tỉnh Giang Tô, tháng XX năm XXXX bước vào ‘Đại tần vũ giáo’. Từ năm XXXX đến năm XXXX, lần lượt đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng ‘Vũ Hán phân giáo’, giảng viên ‘Đại tần vũ giáo’ chi nhánh Hồ Nam, đại đội trưởng ‘Diêm Thành phân giáo’, hiệu trưởng chi nhánh huyện Phụ Đông (bây giờ là huyện Tân Hải), tháng 5 năm XXXX, tổng bộ ‘Đại tần vũ giáo’ tuyên bố Hà Trường Minh làm hiệu trưởng toàn khu vực Đông Quốc đại lục.....

Trên tờ cáo phó, có một bức ảnh màu.

Nhìn bức ảnh này, trái tim Trương Dương đập dữ dội, bởi vì, người này đúng là nam nhân mang theo tám bài mạ vàng.

Đương nhiên, điều này không phải trọng yếu nhất, mà trọng yếu nhất phải là vào ngày 17 tháng 7 chính tại quán café Trương Dương đã gặp phải vụ nổ.

Trương Dương đã dám khẳng định, vị hiệu trưởng của ‘Đại tần vũ giáo’ này kỳ thật bị nổ chết trong vụ nổ ở quán café, chỉ là, tại sao trên tờ báo kia không có tên của hắn?

Tại sao phải giấu diếm tin tức hắn bị nổ chết mà nói là chết bởi bệnh tim tái phát?

Tại sao?

Có quá quá nhiều nghi vấn, Trương Dương khẳng định, còn có rất nhiều tên không được công bố, ít nhất, trong danh sách người chết công bố trên tờ báo không có bậc thầy đại sư và bác sĩ tâm lý nào cả.

Khiến cho Trương Dương không thể tin nổi chính là, cái chết của một hiệu trưởng trường dạy võ không ngờ có nhiều lãnh đạo quốc gia tới chia buồn như vậy.

Rốt cục trong quán café xảy ra chuyện gì?

Trong đầu Trương Dương phảng phất như một mảnh hỗn loạn, rối bời, sự tình tựa hồ càng nghĩ càng phức tạp, bất quá, Trương Dương cũng rất mong chờ, nếu ký ức võ công của mình có ký ức của hiệu trưởng ‘Đại tần vũ giáo’, vậy thì đã chứng minh, trong ‘Đại tần vũ giáo’ khả năng có võ công chân chính.

Tri thức võ công, đây mới là chuyện Trương Dương bây giờ muốn thu được nhất, mặc dù hắn bây giờ bất kể là thân thủ hay tư duy đều đạt tới một cảnh giới không thể tin nổi, nhưng, Trương Dương trước sau vẫn thấy thiếu một loại cảm giác an toàn, dường như những thứ đó quá mờ nhạt, lúc ẩn lúc hiện, giống như tùy thời đều sẽ có thể rời khỏi hắn mà biến mất.

Không thể quản nhiều như vậy, cứ tìm một cơ hội đến ‘Đại tần vũ giáo’ xem thử xem!

Trương Dương nghĩ không thông cũng chẳng thêm nghĩ nữa, một lần nữa xin một cái QQ sau đó tìm kiếm QQ của Tiêu Di Nhiên, hắn bây giờ lo lắng nhất chính là Tiêu Di Nhiên, Tiêu Viễn Hành đã chết, Tiêu Di Nhiên mất đi chỗ nương tựa, không biết Tiêu Di Nhiên có biết hay không?

Tiêu Di Nhiên không online.

Mở cửa sổ QQ của Tiêu Di Nhiên, Trương Dương ngây ngốc, bởi vì, trong đó không có thêm bất cứ dòng nhật ký và tâm tình nào cả.

Lại mở cửa sổ QQ của mình, cũng không thấy tin nhắn của Tiêu Di Nhiên.

Tại sao?

Trương Dương cảm giác toàn thân mình một trận không thoải mái, phảng phất như bị vô số con trùng cắn xé, chẳng nhẽ Tiêu Di Nhiên đã quên hắn, chẳng nhẽ Tiêu Di Nhiên thích người khác?

Đột nhiên, Trương Dương mạnh mẽ đứng dậy, có phải Tiêu Di Nhiên có nguy hiểm gì hay không?

Sẽ không! Sẽ không đâu! Lão nhân kia đã nói qua sẽ bảo vệ nàng rồi mà!

Không được!

Phải lập tức quay về thành phố C!

Trong đôi mắt Trương Dương nổi lên một màu đỏ rực như máu, cả người tựa như Cửu Thiên Ma thần hạ phàm, vẻ mặt hung ác, dữ tợn vô cùng.

“Trương Dương, người làm sao vậy?” Lưu Bưu đột nhiên ngồi dậy, hắn bị cỗ sát khí của Trương Dương phát ra kích thích đến nỗi không thể nào ngủ được.

“Chúng ta bây giờ đi ngay lập tức!” Trương Dương vẻ mặt âm trầm.

“Đi ngay bây giờ?” Lưu Bưu trợn mắt há mồm, nhìn giờ trên máy tính, bây giờ mới là hơn 5h sáng.

“Đúng.”

“Nhưng....Người không phải nói, còn phải tới ‘Quý tộc thành’ sao?” Lưu Bưu lấp ba lấp bắp nói, hẳn nhớ Trương Dương đã từng nói qua, ngày mai còn phải tới ‘Quý tộc thành’ một chuyến, bình thường, Trương Dương đã nói thì chắc chắn phải có chuyện quan trọng, Lưu Bưu hết sức hiểu rõ tính cách của Trương Dương, chuyện đã quyết định rồi thì rất ít khi thay đổi.

“Ta sẽ gọi điện thoại cho Vương Yến, nói cho nàng, ta có việc gấp phải đi.”

Trong khi Lưu Bưu trả tiền thì Trương Dương cầm lấy điện thoại ở quầy Lễ tân, số máy Vương Yến hẳn mặc dù chưa từng bấm qua, nhưng, hẳn đã thấy qua Liễu Ám gọi điện thoại cho Vương Yến. Với ký ức cùng năng lực tính toán của hắn, liếc mắt qua đã đủ để nhớ hết số rồi.

“Ai vậy?”

Khiến cho Trương Dương bất ngờ chính là, điện thoại vừa quay số xong, đối phương liền tiếp điện thoại ngay, tựa hồ căn bản không phải đang ngủ.

“Ta, Trương Dương, ta bây giờ có việc gấp, rất xin lỗi, ta bây giờ phải đi.” Thanh âm Trương Dương có chút khàn khàn.

“A.....Không....Không cho phép người đi....” Cô gái đầu tiên là sững sốt, lập tức kích động tâm tình hét lên trong điện thoại.

“Ta.....Thật sự phải đi rồi, xin lỗi, vốn định đáp ứng người.” Trương Dương thở dài một tiếng chuẩn bị cúp điện thoại.

“Trương Dương, chờ chút, người ở ‘Quý tộc thành’ chờ ta, ta lập tức sẽ đến ngay.”

Trương Dương cầm điện thoại trong tay nhất thời ngẩn ngơ, bởi vì, cô gái đã cúp máy trước hắn.

“Làm sao bây giờ?”

“Tới ‘Quý tộc thành’.” Trương Dương thở dài một tiếng.

(*): sharing line: cái này giống như một thuê bao Internet chia thành nhiều cổng vậy

Vũ giáo: trường dạy võ

111. Chương 111: Mãi Mãi Đề Đến Rồi

Thời gian tựa hồ rất dài, Trương Dương tâm tình rất ổn định, tỉnh táo, hẳn bây giờ chỉ hy vọng trong thời gian ngắn nhất chạy về thành phố C, bởi vì vừa rồi hắn dùng điện thoại ở quầy Lễ tân gọi cho Tiêu Di Nhiên thế nhưng điện thoại di động của nàng lại tắt máy, điều này càng khiến cho tâm tưởng của Trương Dương không chút yên ổn.

Nếu Tiêu Di Nhiên có chuyện gì, hẳn thề, hẳn sẽ giết sạch tất cả mỗi một người trong gia tộc Mãi Mãi Đề, cho dù hàng xóm cũng không tha, Trương Dương nghiêng rằng nghiêng lợi, ngẩng đầu nhìn bầu trời không một ánh sao, cả người lộ ra khí thế hung tàn, Lưu Bưu thấy được cả người đều cảm thấy bất an.

Thời gian trong sự dày vò từng giây từng giây trôi qua.....

Kỳ thật, hẳn cùng Lưu Bưu ở cửa ‘Quý tộc thành’ chờ đợi năm phút phảng phất dài đằng đẳng như cả năm trăm năm.

Rốt cục, cũng tới rồi!

Một chiếc BMW thuần màu trắng không chút tiếng động đi đến, trực tiếp dừng ở trước cửa ‘Quý tộc thành’, Trương Dương và Lưu Bưu đều không khỏi ngây người một lát, từng nhớ con đường bộ này không cho phép xe cộ thông hành, bảo an con đường bộ này đâu? Con đường này 24/24 có người làm nhiệm vụ mà!

“Cạch” một tiếng, cửa sau chiếc BMW mở ra rồi sau đó đóng lại, một người xuống xe.

“Trương Dương!” Một thanh âm quen thuộc vang lên.

“A...”

Trương Dương ngơ ngác nhìn cô gái trước mặt, cô gái vẽ mặt nguyệt ngừng, cúi đầu, hai tay găng sức đan xen vào nhau, tựa hồ tâm tình rất kích động, đương nhiên, khiến Trương Dương chú ý chính là mái tóc ngắn mềm mại kia, mái tóc loang lổ năm sáu màu đã biến thành mái tóc đen bóng bẩy, sau khi cô gái thay đổi kiểu tóc, mặc dù thiếu đi một chút hoạt bát, nhưng, lại thêm một phần hiền thực, một phần e lệ, một phần trong sáng, một phần hàm dưỡng, rất vui tai vui mắt.

“Trương Dương!” Cô gái thấy Trương Dương mắt nửa ngày không phản ứng, nhất thời mất hứng, ngẩng đầu lên lớn tiếng gọi.

“A....a.....Ta đây....”

“Người người....Hừ, người chẳng nhẽ không nhìn ra ta có gì biến hóa sao?” Cô gái tay chống eo, tức giận trừng mắt với Trương Dương.

“Không có a, người không phải vẫn như thế này sao?” Tâm tình Trương Dương vốn đang sầu não nhất thời hơn hớn. Cô gái vốn lúc đầu có phần hiền thực dịu dàng lập tức bị hành động tay chống nạnh làm hồng mắt. Đương nhiên, Trương Dương cho rằng, đây mới là bản tính của cô gái.

“Người người....Theo ta vào...” Cô gái tức đến nổi muốn ói máu, dẫu môi mở cửa ‘Quý tộc thành’ ra.

“Người không cần vào.”

Lưu Bưu thấy Trương Dương c mòng cô gái đi vào ‘Quý tộc thành’, lập tức muốn đi vào cùng, nhưng còn chưa động chân, thì cửa sổ buồng lái của chiếc BMW từ từ trượt xuống, một thanh âm nhu hòa lại tràn ngập uy nghiêm vang lên, Lưu Bưu cư nhiên không dám nhúc nhích, kinh ngạc quay đầu lại nhìn nữ nhân trên chiếc BMW, mang máng thấy tướng mạo nữ nhân cùng cô gái có chút tương tự, đó chính là Yến di – mẹ của cô gái.

“Theo ta lên lầu.”

Sau khi cô gái bật tất cả đèn của ‘Quý tộc thành’, tâm tình tựa hồ rất không tốt. Trùng mắt Trương Dương một cái, Trương Dương mỉm cười cũng không nói gì, cấp bách đi theo phía sau cô gái lên lầu.

Sau khi lên lầu, cô gái trở nên nghiêm túc, dè dặt từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ Veston màu trắng xám. Nhẹ nhàng ôm ở trên người, tựa hồ có chút không muốn, sau một hồi trầm mặc, cô gái hết sức trịnh trọng đặt bộ Veston lên tay Trương Dương.

“Làm gì?”

“Người chờ ta chút.”

Sau khi cô gái đặt bộ Veston lên tay Trương Dương, lại chạy xuống lầu như một cơn gió. Lúc nàng quay lại, trên tay đã thêm đồng hồ gì đó, có áo sơ mi, dây lưng, giày da, ca-vát, thậm chí còn có cả tất, xip....Một đồng hồ lớn bệ trước ngực đều nhìn không thấy mặt, hiện lên tức cười vô cùng.

“Tới phòng thay đồ thay đi.” Cô gái vừa nhét đồng hồ lên người Trương Dương, vừa rơi đầy đất, hoàn toàn không còn vẻ mặt trịnh trọng như lúc đầu đưa bộ Veston, phẳng phất như đang cho rác.

“A....Làm gì?” Trương Dương kinh ngạc nhìn một đồng hồ hàng xa xỉ trước mặt, hần nán lại ‘Quý tộc thành’ vài ngày, tự nhiên biết giá trị đồng hồ này, những thứ này tuyệt đối là những món hàng cao giá nhất ‘Quý tộc thành’, ngay cả một cái ca-vát cũng mấy vạn, càng huống chi là dây lưng cùng các đồ khác, hẳn thực không dám mơ tưởng cô gái lại đem những món đồ trị giá hàng chục vạn này đưa cho hắn.

“Bảo người mặc thì mặc đi, nói nhiều làm gì? Thực chả giống nam nhân, y như bà bà mụ mụ.” Cô gái tức giận nói.

Trương Dương không nói gì, cũng không thích nói nhiều, ôm đồng hồ y phục đi tới phòng thay đồ thay tất cả y phục.

“Oa....Cũng đẹp trai ghê nha...Đáng tiếc, quá gầy, bắt quá, miễn cưỡng có thể mặc...” Cô gái ngạc nhiên tán thán nhìn Trương Dương đang đi ra, sau đó vẽ mặt tiếc nuối nói.

Đích xác, quần áo rất hợp với Trương Dương, cỡ thích hợp, màu sắc cũng tương đối hợp, lại cũng coi như hài hòa, cô gái mặc dù không chuyên nghiệp như Trương Dương, nhưng làm ngành này cũng lâu rồi, nhiều ít cũng có chút kinh nghiệm, hơn nữa, phương thức phối hợp y phục nam nhân cũng gần như vậy.

“Ta gầy sao? Người không phải từng nói người không thích nam nhân vai u thịt bắp sao?” Trương Dương không kìm nổi sờ sờ cánh tay mình, tựa hồ gần đây tay chân đều trở nên cường tráng hơn a!

“Không thèm để ý tới người...” Cô gái trắng mắt nhìn Trương Dương nói: “Vì sao không cắt bỏ cái mác xuống? Trong phòng thay đồ không có dao kéo sao?”

“A.....Khục khục....Tặng cho ta?”

“Nói nhảm!”

Cô gái chạy đến phòng thay đồ cầm ra một cái kéo nhỏ cẩn thận giúp Trương Dương cắt mấy nhãn mác dính trên y phục, vẻ mặt chăm chú, Trương Dương nhìn thấy vậy không hiểu sao thấy cảm động.

Hiện tại, không phải có loại cảm giác nâng khay ngang mày, hồng tự thiêm hương chứ?

“Cô hôm nay thật xinh đẹp.” Trương Dương ngửi được trên người cô gái toát ra hương thơm mùi sữa nhàn nhạt, nhẹ nhàng nói.

“Thật vậy sao?” Đôi tay cô gái đang cắt nhãn mác run lên, thiếu chút nữa cắt vào y phục, không dám nhìn Trương Dương, vẻ mặt ngưng ngững, cả cổ cũng hồng lên.

“Àn, đặc biệt là tóc cô, rất đẹp!”

“Người vừa rồi mới nhìn thấy?” Cô gái kinh ngạc ngẩng đầu, chớp đôi mắt long lanh nhìn Trương Dương.

“Cô xuống xe liền thấy ngay.”

“Vây vây....Vây người tại sao không nói?” Cô gái ấp a ấp úng, tay nện vào ngực Trương Dương không bỏ qua.

“Mẹ cô ở đó, muốn ta nói thế nào?” Trương Dương cười nói.

“Hừ, người mong muốn nhiều lắm, cả đầu toàn ý nghĩ bẩn thỉu, mẹ ta mới không biết quần ta.” Cô gái tiếp tục cẩn thận giúp Trương Dương cắt nhãn mác. “Người sẽ vẫn đến ‘Quý tộc thành’ chứ?”

“Không biết nữa....” Trương Dương lắc lắc đầu.

“Tại sao không biết?” Tay cô gái dừng lại, vẻ mặt thất vọng nhìn Trương Dương.

“Ta còn chưa nói xong, ta khẳng định sẽ còn trở lại thăm các người.”

“Nga....Vây là tốt rồi, nhớ phải gọi điện cho ta nha!”

“Biết rồi.”

Không khí từng bước trở nên nặng nề, một loại cảm giác gọi là “Thương cảm” tràn ngập trong không trung, hai người tựa hồ đều cảm giác có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không nói lên lời, dù sao, hai người mới quen nhau vài ngày, mà mấy ngày này, phần lớn thời gian của cô gái đều ở trên tầng lật qua lật lại y phục, hai người khuyết thiếu một ngôn ngữ gắn kết, tựa hồ, nối tiếp hai người hoàn toàn chính là cảm giác hư vô mờ ảo kì lạ.

Thứ cảm giác này rất phức tạp, cũng rất đơn giản, rất nhiều người kết giao cả đời cũng sẽ không có cảm giác, bình thản như nước. Mà rất nhiều người, trong vài giờ ngắn ngủi, lại có thể từ vẻ mặt động tác của nhau tìm ra được thứ gì đó mình cần, đây, chính là cảm giác.

Chỉ là hiện tại, Trương Dương cùng cô gái còn chưa rõ, bọn họ chỉ là cảm thấy bây giờ tách ra rất thương cảm, có chút tiếc nuối không sao hiểu được

“Đi xuống đi, mẹ người đang chờ người.” Sau một trận trầm mặc, Trương Dương nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai mềm yếu của cô gái đang cố gắng không chế thứ đó.

Sau khi xuống lầu, cô gái đèn cũng không tắt, cửa cũng không đóng, tâm tình rất suy sụp, trực tiếp ngồi lên xe, đóng cửa xe, cả cửa kính xe cũng không mở.

“Yến di, ta đi đây, cảm ơn Ngài đã chiếu cố ta!” Trương Dương hướng đến Yến di khom người một cái, tâm hân đối với nữ nhân này luôn giữ một lòng cảm tạ.

“Chờ một chút, ta có điểm hỏi ngươi.”

Thiếu phụ chậm rãi đóng cửa kính xe lại, nhẹ nhàng xuống xe đóng cửa, trên tay cầm một phong thư da trâu.

“Ngươi là Trương Dương?” Nữ nhân quay đầu nhìn thoáng qua chiếc BMW đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, Yến di, ta họ Trương tên Dương.

“Người thành phố C?”

“Đúng vậy.”

“Ngươi hãy tự mình bảo trọng, nếu là chuyện khác, Yến di có thể giúp ngươi, thậm chí, chuyện nghiêm trọng hơn so với chuyện này Yến di cũng có thể giảng hòa, nhưng, chuyện này Yến di không cách nào giúp ngươi, bởi vì, người chết là con trai hân!” Nữ nhân thở dài một tiếng.

“Ngươi biết?” Đôi mắt Trương Dương đột nhiên sắc bén vô tận.

“Mới biết được không lâu, bởi vì Mãi Mãi Đề đã tới Trường Sa, chỉ là, ta không nghĩ đến cư nhiên là ngươi.” Nữ nhân không chút phật lòng với ánh mắt của Trương Dương.

“Hân ở đâu?”

Cả người Trương Dương bao phủ một tầng sát khí dày đặc, trong ánh mắt phát ra vẻ hung tàn, không khí trở nên dồn nén nặng nề vô cùng.

112. Chương 112: Trở Lại Thành Phố C.

“Ngươi cho rằng, ta sẽ nói cho ngươi?” Khóe miệng thiếu phụ khẽ cười, vẫn không hề bị khí thế của Trương Dương bộc phát tác động.

“Sẽ không!”

Trương Dương đột nhiên nản lòng, thở dài một tiếng, từ lúc đầu Yến Di nói không cách nào giúp thì hân đã đoán ra, nàng cùng Mãi Mãi Đề khả năng có một quan hệ nhất định, tựa như Thất ca cùng lão nhân kia vậy.

“Từ trên lý luận mà nói, ta và ngươi không có quan hệ, ta hân là phải trợ giúp Mãi Mãi Đề giết chết ngươi, nhưng, nguyên nhân bởi vì Tiểu Thất cùng Chính Minh, ta lại không thể giết ngươi, vì thế, ta chỉ có thể duy trì trung lập, thế giới này, người có thể ước thúc Mãi Mãi Đề vẫn còn rất nhiều, nhưng, người thực sự vì ngươi cùng hân trở mặt gần như không có, huống chi, Mãi Mãi Đề không thể chết, nhớ kỹ, hân không thể chết, trên thế giới này, chỉ có một người có thể khiến hân chết, nếu ai đó khiến hân chết, vậy có thể khẳng định, người đó cũng sẽ không còn cơ hội sống sót nữa....”

“Tại sao? Tại sao hân không thể chết?” Trương Dương đột nhiên điên tiết, ngoại trừ tiểu hòa thượng có trí tuệ được lập trình kia giờ tiếp tục lại có một người nói cho hân không thể giết chết Mãi Mãi Đề.

“A a, không có nguyên nhân, cái chết của hân, không phải ngươi có thể quyết định, đơn giản như vậy thôi, ngươi có thể tiến đánh thế lực hân, ngươi thậm chí có thể giết chết con trai hân, nhưng, ngươi không thể giết chết hân!” Thần sắc thiếu phụ vô cùng nghiêm túc nói.

“Nói đùa, hân truy sát ta khắp thiên hạ, ta cư nhiên không thể giết hân, được lắm, cứ như vậy đi, Yến di, cảm ơn ngươi có thể giữ trung lập, vài ngày ở ‘Quý tộc thành’, ta rất vui vẻ, thật sự, rất vui vẻ!” Trương Dương không muốn dây dưa chủ đề về Mãi Mãi Đề, liền kết thúc cuộc nói chuyện.

“Ai...Đứa nhỏ, người còn quá trẻ. Cho dù bây giờ nói cho người biết Mãi Mãi Đề ở đâu, người đến cũng chỉ chịu chết, sau này, người sẽ hiểu, ân, cái này người cầm đi, nhớ kỹ, cái này không phải ta giúp người, đây là phần thưởng của người. Là vì người thay đổi ‘Quý tộc thành.’” Thiếu phụ đưa phong thư trong tay cho Trương Dương.

“Cám ơn Yến di.”

Trương Dương tiếp nhận phong bì liền cảm giác được một tập tiền rất dày, hắn cũng không từ chối, với tư cách một bậc thầy tiếp thị đứng đầu thế giới, hắn có tư cách để nhận tập tiền này.

“Ân, tiền mặc dù không nhiều lắm, nhưng, cũng đủ để người chạy đến một nơi rất xa, được rồi, ta muốn nói cho người một việc.”

“Ân?”

“Hôm nay Yến nhi về nhà sau đó liền mời một nhà chuyên môn tạo mẫu tóc làm tóc cho nàng, duỗi thẳng, nhuộm màu, một mạch vội vàng đến hơn 3h, khi người gọi điện thoại nàng mới tắm rửa lên giường xong...”

Trương Dương nhất thời ngẩn ngơ. Khó trách lúc mình gọi điện thoại lập tức tiếp điện thoại ngay, nguyên lai vẫn chưa ngủ.

“Mặt khác, bộ Veston này hi vọng người có thể giữ gìn nó thật tốt, rất có ý nghĩa đấy.” Yến di nhẹ nhàng giúp Trương Dương sửa sang lại dây lưng bộ Veston, thở dài nói.

“Ta biết...”

Bộ y phục này không có nhãn mác, từ đường may có thể nhìn ra được hoàn toàn là may thủ công. Nhưng Trương Dương từ vẻ mặt nghiêm túc thận trọng của cô gái còn cảm giác được, bộ y phục này khẳng định có ý nghĩa bất phàm.

“Ân, đi thôi, còn nữa, Yến nhi cũng hy vọng người còn sống, chỉ cần người còn sống, người sẽ phát hiện, hết thấy đều sẽ tốt đẹp, hiểu không?”

“Ân”

Trương Dương mặc dù không hiểu, nhưng vẫn gật đầu, dù sao, còn sống là chuyện quan trọng nhất của hắn, cuối cùng sau khi nhìn thoáng qua chiếc BMW, Trương Dương xoay người rời đi....

“Mẹ, mẹ cùng hắn nói gì vậy?” Cô gái ôm một con gấu bông nhỏ màu trắng trong tay, sau khi thiếu phụ lên xe lập tức hỏi.

“Không nói gì cả, ta chỉ giữ hắn lại.” Thiếu phụ quay đầu nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô gái mà nàng vô cùng thương yêu.

“Thật sao? Hắn nói thế nào?” Cô gái mở to mắt, tràn ngập kinh hãi, nàng đối với mẹ mình có một sự tín nhiệm mù quáng, nàng tin rằng, trên thế giới này, rất ít chuyện mà mẹ nàng không làm được.

Đáng tiếc, câu trả lời của thiếu phụ làm cho nàng rất thất vọng.

“Hắn nói có chuyện rất quan trọng, sau này nếu như có thời gian sẽ tới thăm người.”

“Nga...”

“Người vừa rồi khóc?” Thiếu phụ đột nhiên hỏi.

“Con....con...không khóc...” Cô gái đỏ mặt, vội vàng tắt chiếc đèn trên nóc xe, hai tay dụi dụi qua loa trên mặt.

“Tại sao?” Thiếu phụ nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô gái.

“Không sao..”

“Ta muốn biết nguyên nhân, người từ bé có gì đều nói cho mẹ, bây giờ con thay đổi rồi sao?” Trong ánh mắt thiếu phụ hiện lên một tia nghiêm khắc.

“Mẹ...Không không...Con chỉ cảm thấy rất mất mát, rất trống rỗng, con....Con rất muốn giữ hân lại...” Cô gái không dám nhìn vào mắt thiếu phụ, ấp úng nói.

“Chỉ vì nguyên nhân này, mà người đem bộ Veston cất năm năm tặng cho hân?” Thiếu phụ nhàn nhạt nói.

“Cha vẫn chưa quay về, con...thấy bộ y phục đó cũng để năm năm rồi, cũ rồi, liền tặng cho hân, sau khi cha về, con sẽ tặng cho cha một bộ Veston mới, cam đoan so với bộ kia còn đẹp hơn...” Cô gái yếu ớt nói.

“A a, con gái 18 tuổi thì thay đổi a, Yếu gia chúng ta sao lại sinh ra người như thế?” Thiếu phụ cũng không trách mắng cô gái, khẽ nở một nụ cười ngồi xuống ghế rồi khởi động chiếc xe bắt đầu rời khỏi đường bộ, lúc đến ngã tư đường bộ, lập tức có bảo an vội vàng gỡ hàng rào sắt chắn trên đường bộ ra, cung kính thực hiện một cái lễ tiêu chuẩn với chiếc BMW.

“Mẹ, cha trở lại mẹ ngàn vạn lần đừng nói ra con tặng hân bộ Veston nha.” Cô gái thấy thiếu phụ cười, nhất thời làm nũng nói.

“Yên tâm, yên tâm, cha người trở lại có rất nhiều y phục để mặc, không thiếu một hai bộ của người đâu.”

“Hừ, phải mặc bộ đầu tiên của con, nếu không, hừ hừ, con sẽ không để cho cha yên!” Cô gái nhõng nhẽo nói.

“Ha ha....Vậy Phong ca ca người có lẽ sẽ một tay quăng người đến nỗi không nhìn thấy bóng người, nghe nói nó chuẩn bị một chiếc áo khoác, cũng chuẩn bị thời gian tám năm rồi, thực không giống người mới năm năm đã tặng cho người ta.” Thiếu phụ nhin không được thoải mái cười to.

“Hừ, anh ấy biết võ công, con có súng.” Cô gái ‘hừ’ nói.

“Chỉ sợ người có súng cũng đánh không lại nó, nhưng người yên tâm, mặc Veston cũng có thể mặc áo khoác, chỉ sợ những tỷ tỷ muội muội của người muốn cướp a....Đương nhiên, các nàng ta lại rất yên tâm, bằng vào da mặt dày của người, giảng hòa các nàng cũng không thành vấn đề.”

“Mẹ...” Cô gái làm nũng lắc lắc vai thiếu phụ.

“Được rồi được rồi, đừng ầm ĩ nữa, mẹ đang lái xe đó, ngày mai lên máy bay đến Bắc Kinh tới nhà Chu thúc thúc, ‘Quý tộc thành’ giao cho Liễu Âm quản lý, Chu thúc thúc nói rất nhớ người đó.”

“Thật á? Hì hì, con người Chu thúc thúc rất tốt, chỉ là con không thích mẫu người đó.”

“Gì?” Thiếu phụ không khỏi sửng sốt.

“Mỗi lần đến, chú ấy đều muốn giới thiệu cho con bạn trai gì gì đó, chán muốn chết, hừ, con thấy mấy tên công tử liền muốn ới...”

Quay đầu lại nhìn cô gái vẻ mặt tức giận bất bình, thiếu phụ không khỏi nhíu mày, một trận trầm mặc, ý nàng vốn định hy vọng nàng nán lại ở Bắc Kinh một thời gian thì sẽ quên đi Trương Dương, thế mà cô gái cư nhiên còn chưa tới đã nói chán ghét đám công tử kia.....

“Tài xế đại ca, có thể lái nhanh hơn một chút được không?”

“Tiểu huynh đệ, lái nhanh nữa là vượt tốc độ đó, vượt tốc độ có thể phải bị phạt tiền, chuyện này ta kiếm cũng không được nhiều tiền, một lần phạt mấy trăm, vậy ta thực sự toi công rồi....a....” Lời tài xế còn chưa nói xong, một tờ giấy bạc của Trương Dương đã đập lên tay hân.

“Có thể lái nhanh hơn bao nhiêu thì lái nhanh đến đó!” Sau khi ra khỏi ‘Quý tộc thành’, Trương Dương có thể nói là nóng lòng như bị lửa đốt.

“Được được, chỉ là trừ tiền thôi mà!”

Tài xế nhìn tờ giấy bạc hai ngàn, nhất thời nhếch mép lên cười, quả nhiên, tốc độ taxi nhanh hơn rất nhiều, từ 100 mã lực lập tức đốt tới hơn 180 mã.

Từ tỉnh thành đến thành phố C mặc dù hơn 200 km, nhưng, đi trên đường cao tốc, tốc độ tối đa được 180 km/h, bao gồm cả khu vực thành phố, cũng không tới hai tiếng rưỡi liền đến.

Hai người xuống xe ở khu vực phụ cận trường học, lúc này đã là hơn 7h sáng.

Nhìn từng gốc cây ngọn cỏ quen thuộc, hai người dường như trải qua hơn mười năm, ngày trước lúc ở trong trường từ trước tới giờ chưa từng chú ý đến những thứ này, bây giờ mới phát hiện không ngờ lại thân thiết đến thế.

Lúc này cổng trường đã mở, lục tục có học sinh đi vào.

Hai người lén lén lút lút đi tới cửa phòng bảo vệ.

“Trương Dương, Lưu Bư!” Lão đầu đứng ở cửa phòng bảo vệ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trương Dương và Lưu Bư thậm thà thậm thụt đi tới.

“Lão đầu, ô ô.....Ta rất nhớ lão a...Lão đầu, ta bảo đảm sau này sẽ không tới cửa trường đánh nhau nữa đâu.” Lưu Bư thấy lão đầu, đột nhiên chạy tới ôm lấy lão đầu rồi khóc rống lên, cứ như thể gặp được thân nhân thất lạc nhiều năm vậy.

“Uy uy.....Người làm gì vậy? Làm gì vậy? Ta đã có vợ rồi...” Lão đầu nhất thời khẩn trương, liệu mạng vùng vẫy, thể nhưng thân thể gầy trơ xương của hắn nào tránh thoát được tên Lưu Bư lưng hùng vai gấu kia.

Đáng tiếc, lão đầu không hiểu được tâm tình của Lưu Bư bây giờ, nếu không, hẳn chắc chắn sẽ vỗ vỗ vào bả vai Lưu Bư, an ủi một phen, nếu như tâm tình có chút tốt lên, rất có thể sẽ đem một túi bánh bao vẫn luôn giữ gìn đưa cho Lưu Bư ăn, đứa nhỏ thật đáng thương a, cư nhiên một bữa mới ăn có bốn cái bánh bao.....

113. Chương 113. Dương Áp Tử, Hữu Tiền Đồ! (làm Trai Bao Rất Có Tiền Đồ!)

Sau mấy ngày đào vong chạy trốn chết, Trương Dương mới phát hiện ra rằng có thể hàng ngày nhìn thấy lão đầu, có thể nghe lão đầu bốc phét chém gió tràng giang đại hải là việc hạnh phúc đến mức nào, có rất nhiều thứ chỉ khi mất đi người ta mới biết sự quý trọng của nó.

Trương Dương và Lưu Bư cần phát tiết và được an ủi, không thể nghi ngờ hiện tại lão đầu là đối tượng tốt nhất cho bọn hắn giải bày trao gửi tâm tình.

Nếu nói chuyện Lưu Bư khóc lóc ầm ĩ có thể là đóng kịch, nhưng việc Trương Dương rơi lệ khẳng định đã xảy ra chuyện trọng đại gì đó.

“Không có gì, không có gì, quay lại là tốt rồi!” Lão đầu nhẹ nhàng vỗ vai hai người an ủi.

Cuối cùng Trương Dương và Lưu Bư cũng thả lão đầu ra, nhìn thoáng qua nhau, trên mặt nhất thời đỏ bừng lên, xấu hổ lau nước mắt.

“Ta muốn biết đã xảy ra chuyện gì?” Lão đầu đã sống lâu thành tinh, đương nhiên nghĩ đến có thể đã phát sinh chuyện gì trọng đại, hơn nữa đã lâu không thấy bọn Trương Dương và Lưu Bư rồi.

Trương Dương và Lưu Bư lại liếc nhìn nhau một cái.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, có chút nhớ bác thôi, đúng rồi, bác đã xong vụ bà vợ góa của ông giáo sư xấu số kia chưa?” Trương Dương đánh trống lảng.

“Hắc hắc, xong việc rồi, chúng ta chuẩn sang năm đi đăng k lã kết hôn, có điều hôn lễ sẽ phải đợi một thêm một đoạn thời gian nữa, dù sao mỗ chồng người ta vừa mới xanh cỏ thôi mà ...!”

Nói đến đây, lão đầu lập tức trở nên vui mừng phấn khích. Xem ra mùa xuân thứ hai làm cái rễ cây khô cằn như lão cũng trở nên đầy sinh cơ hạnh phúc, Lưu Bư không ngừng nhìn thân thể gầy trơ xương của lão đầu, trong óc suy nghĩ đến cảnh tượng khi lão đầu làm chuyện đấy thì sẽ như thế nào ...

“Vương bá thật sự là lão dương ích tráng a!” Lưu Bư giơ ngón cái lên tán thưởng hắc hắc cười nói.

“Đương nhiên rồi, nhớ lại lúc trước kia a... Trong khi ta ở Đài Loan đơn thương độc mã mang theo một trăm bảy mươi viên đạn ...” Lão đầu bắt đầu chém gió.

“Khái khái ... cháu nói bác nghe này, lần trước bác nói là hai trăm mười viên đạn, sao lần này lại bớt đi thành một trăm bảy mươi viên thế?” Lưu Bưu cắt đứt lời lão đầu, nghi hoặc nói.

“Tiểu tử này, cả ngày không chịu chăm chỉ học hành, ta có nói như thế sao? Ta có nói là hai trăm mười viên sao? Nếu có ... kỳ thật cũng không có gì, chiến trường thiên biến vạn hóa. Đạn nhiều ít một chút cũng là chuyện bình thường ...! Khi đó a, ta tránh ở Miêu nhĩ động trong có một con mãng xà, biết mãng xà chứ? Nó to bằng đùi các cháu đây, nó thật sự là con vật tốt a, mùa hè có thể đuổi ruồi muỗi gián chuột, cơ thể nó còn giúp ta bớt nóng bức. Mùa đông thì ôn nhu như một con mèo, cứ nằm ngủ im lìm bất động, ai ... Con mãng xà đây theo ta ở trong động cả mùa hè, đáng tiếc sau đó lũ cướp binh Đài Loan cắt đường cung cấp lương thực của ta một thời gian. Lúc đó thật sự không có biện pháp, ta đành phải ăn ...!”

Trương Dương và Lưu Bưu ngơ ngác nhìn lão đầu chém gió, mặc dù bọn họ đều biết tất cả chỉ là giả, lão đầu còn nói cả việc gặp mấy chục tên lính Đài Loan, đã từng nói đi nói lại hàng chục lần, chắc mấy chuyện này chỉ do lão tưởng tượng ra trong đầu mà thôi. Lúc này, Trương Dương và Lưu Bưu không làm gián đoạn lão đầu khoác lác nữa, lẳng lặng ngồi nghe, chỉ là ngẫu nhiên bị lão đầu phun ít mưa xuân lên mặt.

“Ai ... cuộc sống của các cháu bây giờ rất tốt rồi! Chúng ta khi đó, ăn cơm cũng là vấn đề, một lần chúng ta cướp được một lượng lương thực từ bọn lính Đài Loan, chúng ta vui mừng ăn hết sức, kết quả là đêm đấy có ba người ăn no quá bội thực mà chết ...!”

“Lần trước bác nói là năm người bội thực chết, sao lần này lại thiếu hai người?”

“Khử khử ... bác chắc chắc là phải nói ít đi rồi, ai muốn chiến hữu của mình chết a ... được rồi, các cháu đói không?” Lão đầu vừa nói vừa lôi từ bên trong ngăn bàn ra một túi nilon đen.

“Đói ... không không ... cháu không đói ...!”

“Chúng cháu mới ăn xong, không đói, không đói, bác giữ lại để ăn đi ...!”

Trương Dương vừa nghe đến đói, lập tức nhớ ra bọn họ quên ăn sáng, mặc dù tối qua đã ăn đêm nhưng trong bụng cũng đầy rượu, chẳng qua khi bọn họ hần thấy lão nhân lôi ra túi nilon đen, lập tức vội vã nói không đói ngay. Vì bọn họ cũng nhận ra, đây là cái túi lần trước bọn họ vứt trên mặt đất, bởi vì trong túi nilon đen có một cái túi nilon đỏ, túi nilon đen có một lỗ thủng lớn, tất cả chứng cứ đều cho thấy lão nhân này nhặt bánh mì bọn họ vứt trên đất lên ...

“Thật sự không đói chứ?”

“Không đói!” Trương Dương và Lưu Bưu đồng thanh khẳng định.

“Ai, thật là lãng phí, không ăn thì không đủ chất ...!” Lão đầu vẻ mặt tiếc nuối đem túi nilon lên mũi ngửi rồi cẩn thận đặt túi trong ngăn bàn.

Trương Dương và Lưu Bưu nhìn nhau, không nhận được lau mồ hôi trên trán.

Thế nhưng, mồ hôi lạnh thì kệt mồ hôi lạnh, hai người có một loại cảm giác ảm áp.

“Vương bá, cháu muốn hỏi bác một chuyện, bác có thấy Tiêu Di Nhiên không?” Trương Dương cuối cùng cũng nói ra vấn đề chính yếu, nhìn vẻ mặt suy tư của lão Vương, trái tim Trương Dương chỉ chực nhảy lên yết hầu.

“Tiêu Di Nhiên ... nhớ rồi nhớ rồi, hôm qua bác có thấy nàng ta, nàng không đến trường mà đem chăn màn và đồ dùng chuyển đi, lúc đấy còn có mấy nữ sinh tiễn nàng, cụ thể đi đâu thì bác không hỏi, có chuyện gì vậy?”

“Vâng!”

Nghe được Tiêu Di Nhiên hôm qua còn xuất hiện, Trương Dương bớt đi được một sự lo lắng.

“Vương bá biết Tiêu Di Nhiên sống ở đâu không?”

“Ta biết!”

Lão đầu còn chưa trả lời, Lưu Bư đã trả lời ngay lập tức, Trương Dương lúc này mới phát hiện mình vừa hỏi một vấn đề ngu xuẩn, Lưu Bư sùng bái Tiêu Viễn Hành, hơn nữa còn đi theo Tiêu Viễn Hành, đương nhiên biết Tiêu Viễn Hành sống ở đâu.

“Vương bá, chúng cháu đi đây, nếu Vương bá tiện thì giúp cháu dọn đồ còn ở trong ký túc xá, mặt khác đừng nói cho người khác chúng cháu đã trở về đây!” Trương Dương nói, vẻ mặt nghiêm túc.

“Yên tâm đi, thế vừa nãy các cháu không gặp phải người quen à?”

“Gặp được, a a, nhưng không ai nhận ra chúng cháu!” Trương Dương cười nói.

“Thật ra, nếu không phải bác, người bình thường không dễ nhận ra các cháu trong bộ dạng này đâu!”

Lão đầu đánh giá Trương Dương và Lưu Bư từ trên xuống dưới, so sánh với lúc còn trong trường học thì bây giờ hai người trông không giống sinh viên, trên người mặc Veston, sơ mi trắng, vẻ mặt nghiêm túc, trông như là những thanh niên có sự nghiệp thành đạt, trọng yếu nhất là kiểu tóc của Trương Dương và Lưu Bư cũng thay đổi, nếu không phải người tương đối quen thuộc thì không dễ nhận ra.

Tại trường học, quen biết hai người phần lớn là sinh viên năm thứ tư, mà phần lớn sinh viên năm thứ tư đã đi ra ngoài thực tập, ở lại trường không phải thi lại thì cũng đi tán gái, không ai chú ý đến bọn họ ...

“Được rồi, các cháu cần bằng tốt nghiệp không, lần trước nói chuyện với chủ nhiệm, hai đứa có rất nhiều chuyện cần xử lý nếu không sẽ không lấy được bằng tốt nghiệp, đến lúc đó lại muốn lão nhân ta tìm quan hệ ...?”

“Ha ha, tấm bằng tốt nghiệp rách nát của trường này không lấy cũng được, Vương bá, chúng cháu có thể sẽ đi xa một thời gian dài, chúng cháu sẽ nhớ bác, lúc bác kết hôn chúng cháu sẽ quay lại nếu có thể!” Trương Dương đột nhiên cảm giác mũi mình có điểm cay cay, hẳn không nghĩ đến có một ngày lại sinh ra cảm giác không muốn xa rời lão đầu.

“Được rồi ... đi đi ... các cháu đi đi, trong trường cũng không có mấy người nguyện ý nghe lão đầu ta bóc phét nữa, trẻ con bây giờ, ai ... càng ngày càng thiếu lễ phép ...!” Lão nhân phát phát tay xoay người nằm trên ghế, nhắm mắt lại, tựa hồ không muốn nói chuyện với Trương Dương, Lưu Bư nữa.

“Lão đầu, chúng cháu đi đây!”

“Vương bá, chúng cháu đi đây!” Lão đầu vẫn như cũ không mở mắt, khi Trương Dương, Lưu Bư xoay người đi ra khỏi cửa, lão đầu lập tức đứng lên, từ sau cửa sổ nhìn hai người đang vẫy taxi, sờ sờ mũi, cảm giác cay xè, hai đứa nhỏ đáng thương, ăn mặc như vậy còn sợ người khác nhận ra, có lẽ là đi làm trai bao, thế nhưng nghe nói nghề này rất có tiền đồ xán lạn ...

Trương Dương đương nhiên không thể nghĩ được lão đầu lại hoài nghi bọn họ đi làm trai bao, nếu không, dám chắc sẽ tức giận đến hộc máu mà chết.

“Bây giờ đến nhà Tiêu Di Nhiên?” Sau khi lên xe, Lưu Bư hỏi.

“Ừ!” Trương Dương gật đầu khẳng định.

Kim sắc hiểu đảo (Đảo Rạng đông màu vàng kim)!

Đây là một khu quần thể biệt thự cao cấp, xây dựng tại bờ sông của thành phố C, tiếng chim rộn rã, mùi hoa nở thơm lừng, cỏ mọc xanh ngắt, người có thể sống ở chỗ này không phú hào thì cũng là quý nhân. Khi thấy dòng sông trước khu biệt thự, Trương Dương và Lưu Bư không nhịn được nhìn nhau một cái, lúc này chưa qua bao lâu thời gian mà phẳng phất như đã trải qua mấy trăm năm tang thương đặng đặng, đêm hôm đó, hai người từ con sông này đào tẩu, công tác thanh tẩy nước sông còn không hoàn thành triệt để, mùi thối vô cùng ...

“Người của Mãi Mãi Đề có thể mai phục ở đây không?” Sau khi xuống taxi, Lưu Bư lo lắng hỏi.

“Không, nếu Mãi Mãi Đề đã không giết Tiêu Di Nhiên, vậy thì cũng không cần theo dõi nàng. Bởi vì Tiêu Viễn Hành đã chết, một nữ hài tử đối với đại nhân vật danh trù thiên hạ như Mãi Mãi Đề sẽ không là cái gì, không tạo ra sự nguy hiểm nào cả. Nếu hấn theo dõi chặt chẽ ngược lại sẽ làm trò cười cho Thất ca và

lão nhân kia, hưởng chi, Mãi Mãi Đề vốn không biết quan hệ của ta và Tiêu Di Nhiên, nếu biết một chút thì cũng chỉ cho rằng chúng ta là bạn học mà thôi ...!”

“Các người có quan hệ?” Lưu Bưư mở to hai mắt nhìn Trương Dương, lời Trương Dương vừa nói đã tiết lộ một tin tức phi thường trọng yếu.

“Khai khái ... chuyện đó ... chuyện đó ...!”

“Nói mau, không nói ta sẽ dùng Mãn Thanh thập đại khốc hình tra khảo nhà ngươi phải khai thật hết ra!”

114. Chương 114. Y Nhân Tiêu Tụ

“Hắc hắc, đừng tưởng rằng bây giờ ngươi trở nên lợi hại thì có thể biến ta thành thẳng ngốc, bộ dạng của ngươi đã bán đứng ngươi rồi, nói cho đại gia nếu không ...” Lưu Bưư hắc hắc cười quái dị nói.

“Nếu không thì sao?”

“Không thể nào cả, ta chỉ không mang ngươi đến nhà nàng là được, dất dất ...”

“...Kỳ thật ... chúng ta ... đang ... đang ... yêu nhau ...”

“***, hóa ra đã sớm có gian tình, khó trách ngươi nôn nóng sốt ruột quay lại từ tỉnh thành như vậy ... Được rồi, Trương Dương, ngươi giải thích chuyện của đại ca nàng với nàng như thế nào đây?” Lưu Bưư nói đến câu sau về mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Ta nghĩ rằng, nếu Mãi Mãi Đề làm tốt, Tiêu Di Nhiên hẳn không biết đại ca nàng chết như thế nào.” Trương Dương nói.

“Ngươi giết Mãi Mãi Đề là vì Tiêu Di Nhiên?” Lưu Bưư hỏi.

Trương Dương đột nhiên trở nên trầm mặc, chuyện này đã vây khốn hắn rất lâu, cừ hận với Mãi Mãi Đề không đến từ cái chết của Tiêu Viễn Hành, mà còn đến từ khi bị đuổi giết không dứt, chính hắn cũng không hiểu tại sao cái chết của Tiêu Viễn Hành không có chút ảnh hưởng nào đối với hắn, thậm chí, sự phẫn nộ với việc Tiêu Viễn Hành tử vong còn không mãnh liệt bằng khi chân Lưu Bưư bị thương.

“Ta hiểu rồi.” Về mặt Lưu Bưư đột nhiên trở nên buồn bã.

“Ngươi hiểu được chuyện gì?” Trương Dương sững sờ.

“Ngươi căn bản không có cảm tình nào với Tiêu Viễn Hành, mặc dù ngươi và Tiêu Di Nhiên đã xác định quan hệ luyến ái nhưng vì nguyên nhân thời gian nên ngươi còn chưa đến mức yêu nhau yêu cả đường đi, cho nên, cái chết của Tiêu Viễn Hành ngươi không chút động lòng, ta vẫn luôn suy nghĩ chuyện này. Lúc ấy, khi ngươi ở trong đồ trường, nếu ngươi muốn giúp Tiêu đại ca, ngươi chắc chắn sẽ nghĩ được biện pháp, nhưng ngươi không có, ngươi chỉ lo lắng cho sự an toàn của ngươi và ta ...” Lưu Bưư chậm rãi nói.

“Có lẽ vậy ... ta từ trước tới giờ chưa từng nghĩ đến Tiêu Viễn Hành là đại ca của Tiêu Di Nhiên, trong lòng ta cũng rất ít khi đem hai mối quan hệ đặt cùng một chỗ, dường như hắn là một người cùng ta không thân không quen.” Trương Dương thở dài một tiếng.

“Không chỉ có vậy, ngươi còn hận Tiêu Viễn Hành đại ca!”

“Hả ... tại sao ta lại hận hắn ...” Trương Dương sững sờ, dừng lại ở phía trước, nhìn Lưu Bưư.

“Bởi vì Tiêu Viễn Hành đại ca khiến ngươi lâm vào hoàn cảnh bị đuổi giết này.”

“Không có ...”

Trương Dương mở miệng nhưng lại không nói được. Đột nhiên phát hiện bên trong ý thức của mình không ngờ thật sự có loại ý nghĩ đáng sợ này, lúc Tiêu Viễn Hành tự sát, hắn lại không ngăn cản, thậm chí, sau khi Tiêu Viễn Hành tự sát, hắn còn có cảm giác thoải mái.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao?

Trương Dương cảm giác toàn thân phát lạnh, lần đầu tiên phát hiện sự tối tăm trong nội tâm mình lại đạt đến mức độ, hần sợ Tiêu Viễn Hành, Tiêu Viễn Hành tựa như một tòa núi đè lên đầu hần, mỗi lần khi đối mặt với Tiêu Di Nhiên lập tức sẽ nghĩ đến Tiêu Viễn Hành ... Trương Dương cảm thấy sợ hãi và hoảng hốt, một loại sợ hãi với nội tâm tối tăm của mình.

Không ai hy vọng mình là một người có tư tưởng đen tối, không thể nghi ngờ, suy nghĩ lúc ấy của Trương Dương hoàn toàn là một loại suy nghĩ trong tiềm thức, bây giờ nghĩ lại, Trương Dương mới phát hiện, nếu đổi lại là Lưu Bư bị buộc phải tự sát, bất luận thế nào hần đều sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

“Trương Dương, ta có chuyện vẫn chưa nói cho người, trước khi ta bị bắt từ bệnh viện. Tiêu đại ca đã đến bệnh viện thăm ta, hần nói, hần rất hối hận, không nên bảo người nhúng tay vào chuyện này, hần còn nói. Người là người hần đánh giá cao nhất trong nhiều năm. Nếu sau này hần bị điều ra khỏi thành phố C, hần sẽ cân nhắc để người thay thế vị trí của hần ...”

“Đừng nói nữa!”

“Không, Trương Dương, Tiêu Viễn Hành là đại ca của ta, bất luận sống chết, cả cuộc đời hần vẫn là đại ca của ta, ta nói việc này chỉ hy vọng người không nên hận hần, hần cũng không thể tưởng được mọi chuyện lại phát triển đến hiện trạng như bây giờ.” Lưu Bư cố chấp nói.

“Hần đã chết, chúng ta thảo luận việc này còn có ý nghĩa nữa sao?” Trương Dương thở dài nói.

“Có, bởi vì hần còn có một muội muội, người tha thứ cho hần chính là tha thứ cho mình.”

“Tại sao người lại nghĩ nhiều như vậy?”

“Đúng vậy, ta một mực nghĩ vậy, ta thấy rằng người không vui vẻ, người trước sau đều không vui vẻ, thậm chí, người đối với nữ nhân cũng mất đi hứng thú, Lưu Bư ta là một kẻ ngu ngốc, nhưng, đến hôm nay, ta cũng suy đoán được đại khái, duy nhất chỉ có chuyện này khiến người trở nên không vui, người tự trách, người tìm các dạng lý do, nhưng người vẫn tự trách mình, chắc chắn người cho rằng, nếu lúc ấy người nghĩ ra biện pháp là có thể cứu được đại ca Tiêu Viễn Hành ...”

“Được rồi, ta hiểu rồi, đừng nói nữa.” Trương Dương về mặt âm trầm đi nhanh về phía trước.

Lưu Bư há mồm nhưng chung quy vẫn không thốt ra tiếng.

Hai người trở nên trầm mặc.

“Đến rồi, chính là nhà này.” Lưu Bư gọi Trương Dương.

“Ừ.”

“Trương Dương, ta chỉ hy vọng người có thể vui vẻ một chút, lúc ấy người có suy nghĩ thế nào cũng không thể thay đổi kết cục tử vong của Tiêu đại ca. Trên thực tế, cả đồng phòng của đồ trưởng đều chôn thuốc nổ, nhưng Tiêu đại ca vẫn chọn cái chết, hần vứt bỏ tính mạng của mình, nghiêm khắc mà nói thì huynh ấy vì Thất ca vứt bỏ quyền được sống của mình.” Trương Dương vừa quay người chuẩn bị đi đến sân biệt thự thì Lưu Bư đột nhiên nói.

“Cám ơn người, Lưu Bư, ta đã hiểu rồi, người chết thì đã chết, chúng ta vẫn còn sống thì phải cố mà sống, yên tâm, ta sẽ sống vui vẻ vì ta có một huynh đệ tốt như người.”

“Hảo huynh đệ!”

Cổng sân là loại điều khiển tự động bằng điện, sau khi Trương Dương bấm chuông kêu lên thì cửa mới mở, góc phải sân có hai sợi xích xích hai con chó săn đang phờ phạc mặt mày ủ dột, thấy hai người bước vào không ngờ đến cả động đậy cũng không, chỉ liếc qua một cái.

“Hai con chó săn này đã vài ngày nay không ăn gì rồi.” Trương Dương nói.

“Ai ... thật sự ... đáng thương, đợi tí nữa ta sẽ mang cho bọn chúng ít thịt ...” Lưu Bư đột nhiên thiện tâm đại phát.

Sau khi vào biệt thự, hai người mới phát hiện tất cả cửa trong biệt thự đều mở toang, trong nhà rất lộn xộn, tựa hồ lâu rồi không được dọn dẹp, tầng một là gara cùng đại sảnh, còn có một vài phòng của người

giúp việc nhưng không người, hoàn toàn trống không. Không thể không nói, trang thiết bị căn biệt thự phi thường xa hoa, thậm chí còn phải vượt xa trang thiết bị khách sạn năm sao, điểm duy nhất gây sự thiếu hụt trong vẻ đẹp này chính là sự lãnh lẽo buồn tẻ.....

Nhìn thoáng qua bức tranh của Tiêu Di Nhiên và Tiêu Viễn Hành treo trên tường, sau đó hai người mới xác định đi lên trên lầu.

Vừa lên lầu hai người thấy một phòng khách rộng tầm một trăm mét vuông, Trương Dương vào cửa liếc mắt lập tức thấy Tiêu Di Nhiên ngồi trên một chiếc ghế đen, quay lưng về phía bọn họ, trên người mặc một bộ váy màu trắng, không nhúc nhích.

“Ngồi.” Tiêu Di Nhiên không quay đầu lại, chỉ nói một chữ.

“Tiêu Di Nhiên, Trương Dương, các người nói chuyện, ta xuống mang cho hai con chó ăn chút gì đây.” Lưu Bư nhìn qua Trương Dương rồi đi xuống, tiện tay đóng cửa lại.

“Di Nhiên, gió lớn nên anh đóng cửa lại nhé.” Trương Dương đi đến cạnh cửa sổ.

“Đừng ... đừng đóng ... Em sợ ca ca không tìm được cửa vào nhà ...”

“Di Nhiên ...” Trương Dương đi đến sau lưng Tiêu Di Nhiên, thở dài một tiếng không biết phải nói gì.

“Trương Dương ... ca ca em mất rồi ...”

Tiêu Di Nhiên chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt ngốc trệ nhìn Trương Dương, trên tay nàng cầm một tấm ảnh đen trắng, chứng kiến bộ dạng của Tiêu Di Nhiên, trái tim Trương Dương phảng phất như bị dao cắt, bộ mặt trắng nõn mướt mà của Tiêu Di Nhiên gầy đi mấy phần, trên mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, đôi mắt hốc hác tràn ngập tơ máu, mái tóc rối bời....

“Anh biết, khóc đi! Khóc ra sẽ tốt hơn một chút!” Trương Dương đau lòng, khoác tay lên đôi vai gầy xọp.

“Trương Dương ... ca ca em mất rồi, bị tai nạn xe hơi mà chết ... ô ô ...”

Tiêu Di Nhiên đột nhiên nhào vào ngực Trương Dương, nước mắt chảy xuống không ngừng, thân thể liều mạng run rẩy tựa hồ đang run sợ.

“Di Nhiên, còn nhớ những gì đã nói với anh không? Mỗi người đều sợ chết, trên thế giới này không ai không sợ chết, nếu không thời xa xưa sẽ không có nhiều đề vương theo đuổi thuật trường sinh bất lão như vậy. Cho nên tử vong là thứ ai cũng sợ, không hề bởi vì người có địa vị cao quý hay ti tiện mà không sợ. Chỉ có điều, tử vong làm người ta sợ hãi nhưng không có cách nào trốn tránh, sinh lão bệnh tử kỳ thật là hiện tượng tự nhiên, rất nhiều người biết, rất nhiều người hiểu rõ nhưng không có mấy ai có thể nhìn thấu ... nếu em muốn biết đáp án cụ thể của anh, thì anh cho rằng tử vong nếu không tránh khỏi vậy chúng ta việc gì phải sợ? Nếu có sinh cơ thì ai cũng quý trọng, trên thế giới này có mấy người nguyện ý vứt bỏ tính mạng của mình, lúc tính mạng thật sự phải rời đi, chúng ta cũng phải dũng cảm đối mặt ...”

Đây là lần thứ hai Trương Dương đem những lời cả một chữ cũng không quên đã từng nói qua với Tiêu Di Nhiên này lặp lại một lần nữa.

“Không ... không ... Anh trai em đã chết ...” Tiêu Di Nhiên không nghe, đau lòng hét lên.

“Di Nhiên, anh hỏi em, ca ca em có hy vọng em biến thành bộ dáng này không?” Trương Dương đột nhiên buông Tiêu Di Nhiên ra, lấy trong phòng một cái gương đưa cho Tiêu Di Nhiên, nói: “Em tự mình xem đi, em bây giờ biến thành dạng gì rồi ? Ca ca em trên chín tầng trời sẽ cao hứng sao?”

“Em...” Tiêu Di Nhiên ngừng khóc, ngơ ngác nhìn khuôn mặt xa lạ trong gương mà nói không ra lời.

“Bây giờ, lập tức đi tắm, thay một bộ quần áo đẹp nhất, ngay lập tức!”

“Trương Dương ...”

“Ngay lập tức, nếu anh là ca ca em, anh không muốn nhìn bộ dạng này của em đến một giây!” Trương Dương dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Tiêu Di Nhiên.

115. Chương 115: Vi Truy Đồ Tiệt

“Vậy mặc đi, ca ca em trên chín tầng trời sẽ thấy được, hần sẽ rất cao hứng khi thấy em mặc bộ váy anh ấy thích.” Trương Dương vỗ vai Tiêu Di Nhiên nói: “Em đợi một lát, anh đổ nước cho em.”

“Không, để em tự làm.” Tiêu Di Nhiên sững sốt, ánh mắt si ngốc bắt đầu linh động trở lại.

“Em ngồi xuống, uống thứ gì đó bổ sung dinh dưỡng đi, anh xử lý xong sẽ gọi em.” Trương Dương lấy một hộp sữa trong tủ lạnh, xem hạn sử dụng, sau đó chọc ống hút đưa cho Tiêu Di Nhiên.

“Àn, cảm ơn.”

“Uống nó đi, uống ngay là tốt nhất.”

Trương Dương nhẹ nhàng hôn lên trán Tiêu Di Nhiên một cái rồi đi tới phòng tắm, bên trong phòng tắm một đồng hồ nát, sau khi Trương Dương kiên nhẫn cọ rửa, lại rửa sạch sẽ bồn tắm, xả đầy một bể nước ấm vào bồn.

Khi Trương Dương đứng dậy ngẩng đầu lên thì thấy Tiêu Di Nhiên ôm quần áo trong tay đứng giữa cửa ngõ ngác nhìn hần.

“Được rồi, em đi tắm đi, nhớ kỹ phải gội đầu sau đó sấy khô, anh đợi ở bên ngoài.”

“Àn, Trương Dương, cảm ơn anh, em biết anh không quen làm việc này.” Tiêu Di Nhiên nhẹ nhàng hôn lên môi Trương Dương.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Trương Dương cảm thấy cả người nóng lên, phảng phất đôi môi mềm mại của Tiêu Di Nhiên vẫn còn lưu lại trên môi hần, nụ hôn này có ý nghĩa bất đồng, dù hần đã hôn Tiêu Di Nhiên rồi, nhưng nụ hôn này có bản chất khác xa, bởi vì lần này là Tiêu Di Nhiên chủ động.

Sờ sờ môi, Trương Dương không khỏi cảm thấy cao hứng khó hiểu. Phảng phất sự mật mù trong lòng cũng đã tan thành mây khói.

Bất kể như thế nào, có thể làm Tiêu Di Nhiên vui vẻ là tốt rồi!

Đây là một sự chờ đợi dài vô tận, một sự chờ đợi trong vui vẻ, Trương Dương lần đầu tiên làm việc nhà, hần bắt đầu cẩn thận dọn dẹp sạch sẽ rác bẩn, đem một số thứ vứt bữa bãi lộn xộn xếp cẩn thận, hoặc là đặt lại vị trí cũ, ném quần áo trên sofa vào máy giặt tự động, lại cầm các tấm ảnh rơi lá tả trên bàn đặt vào album ảnh.

Kể cả phòng ngủ của Tiêu Di Nhiên, Tiêu Viễn Hành, hần đều dọn dẹp một lần, Trương Dương dùng máy hút bụi hút một lần sau đó lại dùng cây lau nhà lau sạch sẽ, cuối cùng lấy ra mấy nhánh hoa hồng từ trong bình hoa phân biệt đặt lên giường và bàn uống trà ...

Lúc này cả phòng khách trở nên sáng sủa tràn trề sinh cơ, đóng cửa chính, cửa sổ lại rồi bật đèn, trong phòng tràn ngập cảm giác ấm áp.

“Trương Dương!”

Cuối cùng, Tiêu Di Nhiên cũng ra, nàng kinh ngạc nhìn căn phòng khách rực rỡ được đổi mới hoàn toàn.

“Di Nhiên, em thật đẹp!”

Trương Dương ngây ngốc nhìn Tiêu Di Nhiên trong bộ váy hồng, mặc dù lúc này Tiêu Di Nhiên vẫn còn tiêu tụy như cũ, bất quả tinh thần đã tốt hơn nhiều, trên mái tóc ẩm ướt cặp một cái kẹp tóc đỏ trắng cùng bộ váy tôn nhau lên, trong sự niềm nở lại có một vẻ đẹp hiền hậu, kín đáo.

“Có được không?” Tiêu Di Nhiên vẻ mặt ngượng ngùng, cúi đầu không dám nhìn Trương Dương.

“Đúng vậy, em là nữ nhân xinh đẹp nhất thế giới ...” Nói đến những lời này, trong lòng Trương Dương đột nhiên hồi hộp, cơ hồ hần ngay lập tức nghĩ đến Liễu Âm thuần khiết hiền thực đáng yêu và cô gái khả ái mà điều goa kia.

“Đáng tiếc, ca ca em lại không thể nhìn thấy em nữa!” Tiêu Di Nhiên buồn bã.

“Anh ấy sẽ thấy được, lúc nào anh ấy cũng chú ý đến em.” Trương Dương nhẹ nhàng ôm Tiêu Di Nhiên vào ngực, hẳn cảm nhận được thân thể nàng có chút run rẩy.

“Trương Dương, em rất nhớ anh ...”

Nước mắt Tiêu Di Nhiên đột nhiên chảy xuống, cái chết của ca ca đối với nàng là một đả kích quá lớn, mà Trương Dương đột nhiên mất tích càng khiến nàng đã rét vì tuyết lại giá vì sương. Sau lưng một người đàn bà luôn cần một nam nhân, bất kể người đàn bà đó ôn nhu hay cứng cỏi đều cần một bộ ngực hùng hậu ấm áp làm chỗ dựa, mà hiện tại Trương Dương đã trở thành chỗ dựa duy nhất của Tiêu Di Nhiên.

“Trương Dương, lập tức đi thôi, chúng ta có ba phút!” Đúng lúc Trương Dương và Tiêu Di Nhiên đang ôm xiết chặt lấy nhau thể hội sự ấm áp khó có được kia thì Lưu Bư đột nhiên hô lớn.

Trái tim Trương Dương đập rộn lên, chẳng lẽ người của Mãi Mãi Đề đến rồi ?

“Di Nhiên, anh phải đi ngay lập tức, anh có việc quan trọng, nếu em có chuyện gì muốn nói với anh thì cứ viết trên QQ của em là được, anh sẽ nhận được. Nhớ sống một cách vui vẻ, anh sẽ quay lại!” Trương Dương ôm lấy bờ vai Tiêu Di Nhiên, nhìn vào mắt nàng nói. “Xảy ra chuyện gì vậy?” Tiêu Di Nhiên mở to mắt, nàng cảm giác được áp lực của Trương Dương.

“Không có việc gì, mọi chuyện đều tốt cả, em chỉ cần nhớ kỹ những lời anh nói, ân, đúng rồi, giúp anh tìm một bộ áo khoác, bộ quần áo này để lại đây, giúp anh giữ gìn nó nhé.” Trương Dương đột nhiên nghĩ tới vẻ mặt thận trọng của cô gái lúc tặng cho hắn bộ đồ này.

“Ân ... nhưng ...” Tiêu Di Nhiên vội vàng chạy tới phòng ngủ của Tiêu Viễn Hành, tìm một bộ jackets cho Trương Dương, thấy Trương Dương không ý kiến gì, nhanh chóng cởi bộ quần áo đang mặc trên người xuống rồi lập tức mặc vào, nhin không được hỏi.

“Đừng hỏi tại sao, rất khó giải thích. Được rồi, anh sẽ quay lại, tin anh đi!” Trương Dương hai tay nâng khuôn mặt Tiêu Di Nhiên, hôn một cái thật dài.

“Em sẽ chờ anh.” Tiêu Di Nhiên nhìn Trương Dương chạy xuống lầu, hô lớn.

Trương Dương nhìn thoáng qua Tiêu Di Nhiên cũng không trả lời. Hắn vừa hi vọng nàng đợi nhưng lại vừa không hy vọng nàng đợi. Không phải mỗi người đều có vận khí tốt như đôi vợ chồng sát thủ, nếu vận nhất mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì Tiêu Di Nhiên chẳng phải làm quả phụ cả đời sao?

Nếu là như vậy, Trương Dương thà tình nguyện Tiêu Di Nhiên đừng chờ đợi nữa.

“Sao vậy?” Trương Dương nhìn Lưu B i cu đang đứng cạnh hai con chó săn cho chúng ăn, hỏi.

“Vừa rồi có người phát hiện ra ta!”

“Ai?”

“Còn nhớ lúc chúng ta ở trong đồ trường hôm đấy không? Có một tên lưu manh, là phó quản lý kinh doanh của ‘Entertainment City’, trên thực tế chính là một kẻ nằm vùng, vừa nãy hắn lái xe đi ngang qua vừa vận thấy ta, chúng ta bắt buộc phải rời đi ngay lập tức, nếu không bọn chúng sẽ tới ngay.” Lưu Bư ném toàn bộ chỗ thịt cầm trong tay cho chó, chạy đến bên cửa sắt mở nó ra.

“Chạy vào bên trong, vượt tường mà đi, bọn chúng chắc chắn sẽ chặn chúng ta ở cổng.”

Trương Dương, Lưu Bư hai người quay lại chạy như điên về phía khu biệt thự, đúng vào lúc này đột nhiên có hơn mười người chạy ra từ trong một biệt thự, có người tay cầm thái đao, có người tay cầm ghe, còn có vài người trong tay còn cầm mấy quân bài, hiển nhiên đám này đang đánh bạc sau khi nhận được tin tức nên vội vàng vàng không chút chuẩn bị nào lập tức chạy ra chặn đường Trương Dương, Lưu Bư.....

“Lưu Bư, chân người không chạy nhanh được, đi theo ta, nhớ kỹ, bảo trì khoảng cách mười thước, nhiệm vụ của người chính là đừng bị bọn chúng bắt được, nếu có nguy hiểm lập tức gọi ta. Bây giờ quay lại chắc chắn sẽ bị chúng chặn, có thấy con sông trước mặt không, mục tiêu của chúng ta chính là còn sông đấy, chỉ cần chúng ta xuống sông là bọn chúng không có biện pháp nữa!”

“Lại nhảy sông?” Lưu Bư mặt dần ra, vừa rồi trong lòng hắn còn thề sẽ không bao giờ nhảy sông nữa.

Trương Dương không đợi Lưu Bư trả lời, cả người đột nhiên tăng tốc, mục tiêu của hắn là tên thanh niên đang cầm thái đao ...

Mục tiêu càng ngày càng gần, tơ máu trong mắt Trương Dương biến mất, chỉ còn lại một đôi mắt trong suốt, trần tình tảo vô tả, trong tảo tảo còn có một tia lãnh khốc.

Năm thước!

Đột nhiên, ngọn chủy thủ sau khi lật ngược lại phía cổ tay ở trong không trung hoa phá một đạo hư tuyến mỹ lệ, mục tiêu của hư tuyến là cổ tay đang giữ thái đao chém xuống kia ... “A ...” Một tiếng hét thảm thiết vang lên, cánh tay nắm thái đao bị ngọn chủy thủ của Trương Dương ngay cả xương lẫn thịt đều bị gọt sạch rơi xuống trên mặt đất.

“Bồng!” Một âm thanh lớn vang lên.

Một cái ghế nện lên đầu Trương Dương, cái ghế lập tức tứ phân ngũ liệt, người cầm chiếc ghế trên tay chỉ còn lại sống ghế, Trương Dương cảm thấy trên đầu có một cỗ áp chày xuống mặt, người đến quá nhiều mà vị trí đứng của bọn họ lại là đường chạy duy nhất của Trương Dương, Trương Dương căn bản không có chỗ trống để xoay sở, tốc độ hắn có nhanh cũng cần một không gian để di chuyển.

“Hô!” Một tiếng, một cái ghế nện vào Trương Dương, đột nhiên thân thể Trương Dương văng xuống, cả người nửa quỳ trên đất, ngọn chủy thủ sáng loáng sắc bén mà lạnh toát mang theo huyết châu vung về phía tên cầm ghế.

“A...” Lại là âm thanh thê lương thảm thiết, hai chân thanh niên cầm sống ghế bị chủy thủ của Trương Dương xẻ đến tận xương, cả người đau đớn cong gập trên mặt đất như một con tôm.

“Bồng!” Một tiếng, lại một chiếc ghế nện lên lưng Trương Dương, thi biến mu chút nữa đập Trương Dương nằm bò trên đất, bất quá, Trương Dương thật sự bò xuống trên đất đột nhiên lăn một vòng rồi bất ngờ đứng lên, chủy thủ lại hoa phá ngân mang hoa mỹ trong không trung, tốc độ quá nhanh, nhanh đến nỗi huyết châu trên chủy thủ cũng biến thành bụi nước....

“A ...”

Chủy thủ cắm sâu vào bả vai tên vừa đập Trương Dương, Trương Dương cũng không hề lập tức rút ra mà hung hăng xoay vặn chủy thủ, làm tiểu tử kia đau đến mức lăn lộn trên mặt đất, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ toàn thân.

Đột nhiên, động tác của mọi người đều ngừng lại, thậm chí có tên gan nhỏ còn vắt ghế xuống lập tức chạy thẳng không thấy tăm hơi đâu nữa. Lúc này, Trương Dương tựa như Ma Thần Địa Ngục, máu tươi từ trên trán chảy xuống khiến mặt Trương Dương phân thành từng vùng, đôi mắt cũng tràn đầy khí thế tàn bạo, đương nhiên thứ khiến bọn chúng sợ hãi còn cả thanh chủy thủ sắc bén vẫn đang nhỏ máu tươi.....

“Trương Dương ...”

Thanh âm của Lưu Bư, Trương Dương đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Lưu Bư bị hai người đè trên mặt đất ...

116. Chương 116: Phong Lợi Đích Phong

Kỳ thật, ý nghĩ của chúng vô cùng đơn giản, bọn chúng nhiều người, chỉ cần khống chế được Lưu Bư tự nhiên sẽ có người đến giúp bọn hắn. Đáng tiếc, tính toán của chúng đã hoàn toàn thất bại.

Không có bất cứ chỗ trống cho ý nghĩ nào, thân thể Trương Dương chạy như điên về phía Lưu Bư.

Mười thước, trong nháy mắt!

“Xích ...”

Chủy thủ xẻ đứt da thịt lại phát ra một loại thanh âm khiến người ta bất an. Tiếp theo đó là một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, một trong hai thanh niên ôm Lưu Bư đột nhiên buông Lưu Bư ra, cả

người đau đớn đến nỗi co quắp lại thành một đồng, vừa rồi chủ thủ của Trương Dương cắt đứt gân gót chân hắn.

Chủ thủ lại vung lên, rơi lên mông tên còn lại rồi hung hăng chọc vào, mông tên thanh niên kia khoét ra một cái lỗ máu cực to....

Trận chiến này thời gian phi thường ngắn, trong nháy mắt đã có năm người bị thương, Trương Dương cũng bị chiếc ghế nện hai nhát, một ở đầu một ở lưng.

Một đám người nhìn vào Trương Dương nhưng không ai dám áp sát nữa, trơ mắt nhìn Trương Dương nâng Lưu Bưu dậy. Vừa rồi năm người bị thương đều là những kẻ công kích Trương Dương và Lưu Bưu, kẻ ngu cũng hiểu được mục tiêu công kích của Trương Dương chính là kẻ công kích người của hắn.

Sự tàn nhẫn, kiên cường của Trương Dương làm bọn chúng c điê”m nhận được thể nào mới là giang hồ chính thức.

Cái gì là giang hồ?

Giang hồ không chỉ có vàng, rượu ngon, gái đẹp, còn có sự khát máu, đến khi người không còn chỗ nào sợ hãi, giang hồ tự nhiên sẽ cho người một chỗ. Bất quá, điều kiện tiên quyết là người phải có thực lực để người khác sợ hãi thực lực của người.

“Đi thôi!”

Trương Dương nâng Lưu Bưu dậy, tiến về phía dòng sông, mũi chủ thủ trên tay tẩn mác ra màu máu đỏ dưới ánh mặt trời buổi sớm có vẻ rực rỡ phá lệ vô song.

Mười mấy người phần lớn đều mang ghế. Thấy Trương Dương chậm rãi áp sát, cả đám gần như đồng thời lùi về phía sau một bước, vẻ mặt sợ hãi nhìn mấy tên đồng bạn còn đang đau đớn đến chết đi sống lại nằm trên đất. Khí thế tàn bạo của Trương Dương khiến sáu tên trong linh hồn bọn chúng có cảm giác sợ hãi.

“Buông ra!” Lưu Bưu đột nhiên đẩy Trương Dương ra, đi tới bên cánh tay đứt đoạn còn đang nắm thái đao, nhặt lấy thái đao xoay người lại đi tới hai kẻ vừa rồi ngăn cản hắn chạy trốn....

“A...”

“Cứu mạng a ...”

Một trận âm thanh thảm thiết siêu decibel(*) vang lên, lần này tiếng kêu thảm so với lúc đầu còn thê lương, thảm thiết hơn rất nhiều.

“***. Thích khi dễ người tàn tật này, thích khi dễ người tàn tật này ...”

Thái đao trong tay Lưu Bưu điên cuồng chặt xuống đùi hai tên kia như chặt củ cải, chỉ thấy hai người điên cuồng lăn lộn trên mặt đất để tránh né ...

“Còn thằng nào? Còn thằng nào muốn khi dễ người tàn tật?”

Sự phẫn nộ của Lưu Bưu đã tới đỉnh điểm, nhân cách cũng sắp tới bên bờ sụp đổ. Dọc đường chạy trốn theo Trương Dương hẳn đều là người được bảo vệ, bây giờ tùy ý hai tên gây yếu gió thổi cũng có thể bay cư nhiên cũng khi dễ hắn, thật sự là bà thím nó có thể nhịn được, chứ thúc thúc không thể nhịn được.

Nhìn tên què mang theo thái đao tuôn rơi đầy máu, một đám người đột nhiên ào ào tản mất.

Bọn chúng chỉ là lưu manh mà thôi, tội gì liều mạng với đối phương. Đám lưu manh này không hề rác rưởi như tưởng tượng. Đầu tiên, bọn chúng đến khi nhận được điện thoại liền ra ngăn cản mà không có bất cứ sự chuẩn bị gì. Tiếp theo, bọn chúng thức cả đêm đánh bài, thể lực không thể tốt như bình thường. Mấu chốt nhất là bọn chúng không có vũ khí thích hợp, đây mới là nguyên nhân thất bại của chúng. Nếu để bọn chúng mỗi người xách theo một thanh khảm đao, loại thể đồng người mạnh này, mặt đối mặt chém giết thực sự vẫn khó có thể nói ai thắng. Dù sao lăn lộn trên đường cũng không có mấy kẻ là người lương thiện ...

Hiển nhiên, cửa chính vẫn không thể đi, khu biệt thự trên đảo này sáng sớm ba mặt vẫn là nước, không rời đi từ trong nước thì phải rời đi từ cửa chính. Nếu nơi này nhanh như vậy đã nhận được tin tức tới ngăn cản

bọn họ, vậy thì cửa chính chắc chắn cũng sẽ có người, cửa cổng chính vậy sẽ không có vận khí tốt như bây giờ. Trương Dương tin rằng đối phương chắc chắn sẽ có chuẩn bị.

Đột nhiên!

Trái tim Trương Dương đột nhiên đập rộn lên, một cổ áp lực cường đại không gì sánh được khiến cả người Trương Dương dc bả”ng lại, vì hắn cảm giác được áp lực kia khóa chặt người hắn.

Đứng trước mặt bọn họ là một người thanh niên tầm hai mươi tuổi, vẻ mặt anh tuấn lạnh lùng, ngũ quan rõ ràng, đường nét ngũ quan rõ ràng, cân đối, vẻ mặt tràn ngập cương nghị. Bất quá, đây không phải nguyên nhân Trương Dương cảm thấy áp lực mà áp lực đến từ cơ nhục trên người thanh niên này.

Người thanh niên này mặc một chiếc áo may-ô đen, vóc người không cao lớn như Lưu Bưu, cơ thể cũng không có cảm giác lồi lõm gồ ghề mãnh liệt, bất quá hắn mang lại cho người khác cảm giác bạo tạc, phẳng phất cơ bắp dưới làn da hắn ẩn tàng lực lượng vô tận ...

“Hai người muốn từ sông đi ra?” Thanh niên khi nói chuyện trên mặt đều không có chút cảm tình nào, phẳng phất như hắn là người máy vậy.

“Người muốn ngăn ta?” Trương dương không đáp mà hỏi lại, cả người đột nhiên phong mang tất lộ, hắn không rõ tại sao mình có cảm giác này, tựa hồ người thanh niên này thức tỉnh tất cả chiến ý của hắn.

“Không phải.” Thanh niên lắc đầu.

“...” Trương Dương đàn người, chiến ý bùng bùng của hắn đột nhiên bị dập tắt bởi cái lắc đầu của thanh niên kia.

“Người bị thương ở đầu, bạn người bị thương ở chân, mặc dù chạy trốn bằng đường sông là lựa chọn tốt nhất nhưng bằng hữu người có thể bị nguy hiểm chết đuối, mà người, vết thương có thể bị nhiễm trùng, để ta đưa các người lên xe!” Thanh niên tựa hồ không quen câu chữ, nói chuyện từng câu từng chữ một.

Nhìn người thanh niên tiến đến cổng chính, Trương Dương không động, thanh niên này xuất hiện quá kỳ lạ.

“Người không tin ta?” Thanh niên cảm thấy Trương Dương không đuổi theo, đột nhiên quay đầu lại, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy vẻ thất vọng.

“Ta tin người.” Nhìn vẻ mặt thất vọng đó, Trương Dương đột nhiên có một loại cảm giác vô căn cứ, không đành lòng cự tuyệt thanh niên kia, cơ hồ thanh niên đây có thể mang đến an toàn cho hắn. Thanh niên không tiếp tục nói nữa mà quay đầu lại xuyên qua mấy tên lưu manh đang kêu rên thảm thiết chờ bác sĩ hướng đến cửa lớn mà đi tới. Bóng lưng kia tạo cho Trương Dương một cảm giác vô cùng cường hãn, đây là một loại cảm giác rất khó giải thích, tựa hồ mỗi tế bào trên người thanh niên này đều tràn ngập lực lượng.

Ba người không nói gì, yên lặng đi qua khu biệt thự, trên thực tế, đại bộ phận biệt thự trên đảo đều bỏ không. Mặc dù người sống ở đây không phú thì quý nhưng vì ảnh hưởng của cơn lốc tài chính nên phần lớn người mua phòng đều không đến ở. Dù sao tiền trang thiết bị loại biệt thự này cũng hết mấy trăm vạn, dưới tình hình kinh tế không khởi sắc như hiện nay tuyệt đối là một khoản chi khổng lồ.

Đột nhiên, tóc gáy Trương Dương dựng đứng hết lên, một chiếc xe Van điên cuồng lao đến chỗ bọn họ, dạt ... Chiếc xe Van dừng lại cách bọn họ khoảng mười mét thì dừng lại, “hoa” một tiếng, hai cửa bên mở ra, mười mấy hán tử nhảy xuống xe.

Đồng tử Trương Dương đột nhiên co lại, bởi vì hắn nhìn thấy một khẩu súng, một khẩu súng săn bắn năm phát liên tục ...

Trong lúc Trương Dương muốn phi chủy thủ thì hắn thấy một mà n làm hắn khiếp sợ.

Người thanh niên mặc áo may-ô đen phẳng phất như không thấy súng, vẫn chậm rãi bước về phía hán tử cầm súng như cũ, điều làm người ta cảm thấy quý dị là hán tử cầm súng phẳng phất như bị tước đoạt linh hồn, vẻ mặt si ngốc nhìn thanh niên đi tới ...

Xảy ra cái gì?

Xảy ra sự tình gì?

Trong óc Trương Dương điên cuồng tính toán nhưng hắn không thể nào hiểu được. Bất quá, hắn dám chắc người thanh niên phía trước đã làm gì đó nhưng hắn đi phía sau nên không thể thấy được vẻ mặt của người thanh niên này ...

Trương Dương không thấy được trong mắt người thanh niên bắn ra một ánh mắt yêu dị, ánh mắt kinh tâm động phách làm người ta phảng phất như nửa đêm bị lạc trong rừng rậm tối đen, hán tử cầm súng căn bản quên mất mình đang ở đâu, hắn đang nằm trong một giấc mộng phi thường xa xôi.

Trong lúc mọi người đang há hốc mồm, người thanh niên nhẹ nhàng cầm nòng khẩu súng sẵn trong tay hán tử, đột nhiên, người thanh niên vung khẩu súng nắm trong tay lên....

“Đừng giết người!”

Trương Dương biết không ổn nên điên cuồng gào thét, đáng tiếc mọi thứ đều muộn ... Hán tử cầm súng thậm chí ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không phát ra thì đầu đã bị một súng bắn cho nát bấy, não văng đầy đất. Điều làm người ta quỷ dị là đồng não óc bắn tung tóe cứ nhiên không có tí nào vấy lên người thanh niên kia

Nhìn thi thể ngã trên mặt đất, Trương Dương không khỏi ngẩn người. Mặc dù hắn đã giết bảy người nhưng đều là trong tình trạng bức bách bất đắc dĩ. Đương nhiên, hắn giết những người đó xong đều phải lo lắng ưu phiền gì cả, sẽ có người xử lý giúp hắn. Lúc này trong vòng vây ngăn cản, Trương Dương trong tình huống nguy hiểm như vậy cũng không giết người chính vì hắn không muốn trở thành tội phạm bị truy nã. Ngoài dự liệu của hắn là người thanh niên này không do dự gì mà ra tay giết người ...

Người như thế là loại người nguy hiểm nhất, bởi vì, người không biết hắn lúc nào sẽ giết người, người như vậy giết người không cần lý do!

117. Chương 117: Sáu Cỗ Thi Thể !

“Ta ghét những kẻ cầm súng.” Người thanh niên nhìn thoáng qua Trương Dương, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, dường như giết một người đối với hắn mà nói cũng chỉ dễ dàng như giết một con gà vậy.

Ngay khi hắn quay mặt đi, đám hán tử vẻ mặt si ngốc đột nhiên hét toáng lên chạy mất, trong khi chạy đi trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi như thấy quỷ, đao bầu mã tấu bị ném qua một bên.

“Người giết người ...” Trương Dương nhìn mấy người bảo vệ đang sợ hãi đến mức nôn ọe, còn có hai đại thẩm dọn vệ sinh. Hiển nhiên người tận mắt chứng kiến người thanh niên này lúc vừa rồi giết người có quá nhiều, muốn an bài là không có khả năng.

Ta giết người chứ không phải người giết người, ta và người không giống nhau, ta là người đã vượt ra ngoài vòng pháp luật.” Trên vẻ mặt lạnh lùng anh tuấn của người thanh niên bỗng xuất hiện một nụ cười, “Ta rất mâu thuẫn, không ngờ người lại đi theo ta.”

“Tại sao lại mâu thuẫn ?” Trương Dương cảm giác người thanh niên này nói chuyện luôn luôn khó hiểu, không thể tìm ra được suy nghĩ.

“Nếu người lựa chọn đào tẩu theo đường sông, vậy khoảng mười năm người có thể trở thành đối thủ của ta. Đáng tiếc, người lại đi theo ta, hiện tại người chỉ ít đã an toàn nhưng ta vừa hi vọng người đi theo vừa không hi vọng người đi theo.” Vẻ mặt người thanh niên trở nên phức tạp.

“Ý người là nếu ta đào tẩu theo đường sông thì ta có thể tạo nên sự nghiệp?”

“Đúng!”

“Tại sao?” “Bởi vì nếu người đào tẩu theo đường sông thì người đã chứng minh có thể chống lại sự hấp dẫn của ta. Mà người đi theo ta thì đã chứng minh là người không thể chống cự sự hấp dẫn của ta, a a, người không cách nào hiểu được đâu, với tài trí của người thì khoảng mười năm nữa người sẽ hiểu được, đáng tiếc, mười năm quá dài.”

“Àn. Ta sẽ cố hiểu, ta muốn biết, tại sao người lại giúp chúng ta?” Trương Dương cũng chẳng muốn nghe lời giải thích của người thanh niên có vấn đề về thần kinh này.

“Bởi vì hần, trong hoàn cảnh này mà ngươi lại không bỏ rơi hần. Ta giúp ngươi là chuyện đương nhiên, ngươi không cần nợ ta cái gì. Việc này đối với ta chỉ là một cái nhấc tay, hướng chỉ nếu ngươi đào tẩu theo đường sông thì ngươi cũng có thể chạy được ... Được rồi, ngươi có thể đi đi.” Người thanh niên nhìn thoáng qua Lưu Bưu, nhàn nhạt nói.

“Ân, ta sẽ nhớ kỹ ngươi.” Trương Dương đỡ Lưu Bưu đi đến cổng chính, chặn một chiếc taxi, Trương Dương đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Quý tính?”

“Phong, phong của phong lợi (sắc bén) .”

“Trương Dương. Mặc khác, ta đi theo ngươi là tín nhiệm ngươi, đây là trực giác của ta, trực giác của ta vẫn luôn rất chuẩn.” Trương Dương sững sốt, không ngờ còn có tên gọi có một chữ.

“Trương Dương?” Người thanh niên đầu tiên ngẩn ngơ rồi ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, lúc này Trương Dương đã lên xe rồi đi, nhìn chiếc taxi đang rời đi, ánh mắt sắc bén của người thanh niên lập tức chuyển thành ý cười, lẩm bẩm nói: “Trực giác? Quả là một kẻ thú vị!”

Trương Dương và Lưu Bưu sau khi lên xe không lâu lại xuống xe, mua sắm một ít vật phẩm, vòng vo vài chiếc taxi rồi lại lên xe bus, trực tiếp đi đến một thị trấn nhỏ phụ cận. Bây giờ ở lại Thành phố C tuyệt đối là một chuyện phi thường nguy hiểm, bây giờ Thành phố C mặc dù vô cùng quen thuộc nhưng chân của Lưu Bưu còn chưa hoàn toàn bình phục, tiếp thụ sự truy sát chắc chắn chịu không nổi. Ý tứ của Trương Dương là đưa Lưu Bưu đến một làng quê nào đó rồi sau đó tự mình quay lại thành phố C ...

Huyện T thành phố C , nơi này có phong cảnh đẹp như vẽ, ‘đào hoa nguyên ký’ nổi tiếng trong lịch sử chính là miêu tả địa phương này. T huyện cách thành phố C 70km, ở đây có vị trí giao thông phức tạp, bốn ngã thông suốt, thượng có thể đi Tương Tây, hạ có thể đến Trường Sa, thành phố C, Hồ Bắc. Hơn nữa, người dân ở đây thuần phác trung hậu, rất nhiều xóm núi xa xôi hẻo lánh cơ hồ ngăn cách với thế giới bên ngoài, ngoại trừ thỉnh thoảng họp chợ mua sắm đồ dùng vật liệu thì căn bản không ra khỏi cửa.

Mục tiêu của Trương Dương là Tiên Duyên thôn, kỳ nghỉ hè năm ngoái Trương Dương đã từng một mình đến đây vẽ tranh, thôn trang này giữa núi non trùng điệp, đường đi lại chật hẹp, cho dù có ngồi phương tiện giao thông duy nhất của vùng này là mô tô đi vào thì cũng phải đi bộ hơn một giờ mới có thể đến vùng này.

Nếu nói muốn lánh nạn ở ẩn, không thể nghi ngờ đây là một lựa chọn tuyệt vời.

Hai người dừng chân đến một hộ gia đình, lần trước Trương Dương đã sống ở đây hơn một tuần. Trong nhà có một bác gái hơn sáu mươi tuổi sống cùng một thiếu niên mười bảy tuổi, nghe nói bác gái cuối đời muốn có một đứa con, biết vậy mà chồng lại mắc ung thư phổi sớm đã qua đời. Bất quá, bác mặc dù một mẹ một con cũng sống rất vui vẻ hòa thuận, trên mặt luôn mang theo nụ cười vui vẻ vì nhi tử của nàng rất hiếu thuận, rất thông minh, thành tích học sách cũng rất tốt.

Vẫn nhiệt tình chiêu đãi như trước kia, khi bác gái thấy Trương Dương cười đến híp cả mắt, lập tức nấu nước rửa nồi, dọn lên cho hai người đặc sản phong phú của địa phương: lôi trà (*).

Hai người vốn đã đói đến nổi bụng móp vào sống lưng nên khi thấy hương thơm tràn ngập của một vài món đặc sản địa phương như : rau cải, lạc, đậu tương, dưa,...Nhất thời khẩu vị trực trào, mãi đến khi mỗi người rót năm chén lôi trà còn đang sôi sùng sục uống rồi mới thoải mái sờ sờ bụng, thoải mái a!

“Bác gái, cháu cùng người bạn học này ở đây vài ngày, có tiện không ạ ?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, các cháu muốn ở bao lâu cũng được, mấy hôm nữa nhà Mã lão nhị thu cháu dâu, cháu giúp hần viết câu đối, còn có cả lão đầu thôn bên cạnh lần trước đã dặn đi dặn lại ta, lần sau lúc cháu tới thì nhất định phải báo cho hần, bảo cháu vẽ cho hần một bức tranh ...” Khuôn mặt hơi mập của bác gái cười lên nhìn không thấy mắt, làm người ta có cảm giác rất nhiệt tình.

“Ân ân, được rồi, cháu lát sẽ ra ngoài một chuyến, bạn cháu sẽ ở đây trước, khi cháu quay lại cháu sẽ thu xếp giúp họ viết câu đối và bức tranh.” Trương Dương đứng lên giúp bác gái thu dọn bát đĩa.

“Cháu nghỉ ngơi một lát đi, bác làm là được rồi, nhìn thấy cháu da nhẵn tay mềm, mấy việc thế này cứ để bác làm.” Bác gái vẻ mặt hiền lành, “Đợi lát nữa bác sẽ sắp xếp giường chiếu cho các cháu, lần này cháu

phải ở lâu hơn vài ngày, Yêu nhi của ta từ tuần này được nghỉ đến hết tháng, hấn vẫn rất nhớ người, rất muốn theo người học viết chữ bằng bút lông đó..”

“Được rồi, bác bận rộn nhiều việc nên cứ để cháu tự sắp xếp giường chiếu, hắc hắc, cháu cũng rất quen thuộc chỗ này.”

“Được rồi, đừng khách khí nữa, coi như ở nhà mình đi.” Bác gái gạt đầu, cầm bát đũa đi đến phòng bếp. “Người bây giờ đi luôn?” Lưu Bưu dựa bên cửa phòng, nhìn Trương Dương hỏi.

“Đúng vậy, đêm nay ta muốn giết chết hai tên có mặt trong đồ trường hôm đó.” Trương Dương gạt đầu nói: “Nếu chúng ta không giết cho bọn chúng sợ thì chúng ta vĩnh viễn cũng không thể bình yên.”

“Có thể chờ vết thương của ta tốt lên không?” Trên mặt Lưu Bưu có điểm buồn bã.

Trương Dương ngừng dọn giường, nhìn Lưu Bưu, trong phòng trở nên trầm mặc. Đối với Trương Dương mà nói, Lưu Bưu có bị thương hay không thì Lưu Bưu cũng đều là gánh nặng, lúc ở ‘kim sắc hiếu đảo’ nếu không có Lưu Bưu thì hấn căn bản sẽ không bị thương, bây giờ vết thương trên đầu mới qua xử lý đơn giản còn đang đau âm ỷ.

Đây là một trận trầm mặc dài đằng đẳng.

Kỳ thật, đây cũng là một lựa chọn khó khăn!

Bây giờ, thứ khiến hai người ở cùng một chỗ là tình bằng hữu, trên thứ tế, Lưu Bưu đã cảm thấy khoảng cách giữa mình và Trương Dương đã càng ngày càng rất xa, bất luận là thân thủ hay trí lực, hai người đã không ở cùng một đẳng cấp.

“Được, ta đợi người!” Rốt cục Trương Dương gạt gạt đầu.

“Ân ...”

Lưu Bưu quay đầu lại làm bộ cát bay vào mắt, khẽ lau nước mắt của mình, nam nhân sợ gì? Sợ bị người ta khinh thường! Nếu Trương Dương không mang theo hấn trả thù, vậy cũng chính là Trương Dương đã bắt đầu lựa chọn cách từ từ rời khỏi hấn một mình hành động, điều này cũng là một sự khinh thường bị biến tướng.

Nếu Trương Dương không đợi, hai người cũng chỉ còn lại tình hữu nghị. Ngoài tình hữu nghị còn gì? Còn tình huynh đệ! Mãi Mãi Đề ngồi ở đại sảnh cực lớn như một cung điện, mặc dù hấn ngồi trên sô pha nhưng khiến người khác cảm thấy cảm giác cao cao tại thượng, phía sau hấn có sáu vệ sỹ mặc âu phục đen, đám vệ sỹ này không phải là những vệ sỹ lần trước xuất hiện tại đồ trường. Vóc người của chúng dù không cao lớn nhưng tràn ngập một cỗ khí thế dũng mãnh hiển lộ ra ngoài, phẳng phất có thể tùy thời biến thành một mảnh hổ tùy thời có thể xé tan con mồi thành mảnh nhỏ.

Mãi Mãi Đề vẽ mặt thần thờ nhìn giữa đại sảnh, không khí nặng nề dồn nén vô cùng.

Ở trung gian đặt ngay ngắn chính tề sáu cỗ thi thể, chính là sáu tên bị Trương Dương giết chết, sáu người có bốn bị cắt yết hầu mà chết, hai người rách bụng mà chết, mắt của mấy người đó đã nhắm lại, thân thể tứ chi tổn hại khiếm khuyết đều có nhân viên chuyên nghiệp khâu lại nhưng ngũ quan lộ ra một sự bất cam tâm, làm đám người đang xem xung quanh một trận lo lắng.

“Tiểu Liêu ...”

Rốt cục, Mãi Mãi Đề đứng lên, chậm rãi đi đến bên cạnh thi thể của Liêu ca, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, vuốt ve khuôn mặt đã được hóa trang, thanh âm Mãi Mãi Đề khàn khàn, ngón tay không ngừng run rẩy.

Tiểu Liêu là thủ hạ do hấn một tay đào tạo, đã đi theo hấn hơn mười năm và đối với hấn hết sức trung thành.

“Có tin tức không?” Thanh âm Mãi Mãi Đề nghẹn ngào, hấn tự trách mình, nếu không phải vì quyết định sai lầm của hấn, những thủ hạ ưu tú này của hấn đều sẽ không bị chết.

“Có, bọn họ quay lại thành phố C gặp muội muội của Tiêu Viễn Hành ...” Một nam nhân mặc quân phục(**) đứng phía sau Mãi Mãi Đề cung kính nói.

“Cái gì?” Mãi Mãi Đề đột nhiên đứng lên, sát khí lăm lăm, hấn không thể tưởng tượng được hai nhóc con kia không ngờ gan lại lớn đến thế, lại dám quay lại Thành phố C chém giết, tựa hồ mỗi hành động của hai tiểu tử này đều ngoài ý muốn của người khác.

(*): Chè già nát, còn gọi là chè Bạng.

(**): Trung sơn phục: Quân phục dưới thời Tôn Trung Sơn, gọi tắt quân phục cho đỡ dài dòng.

118. Chương 118 : Mãi Mãi Đề!

“Lại chết thêm một người, hảo hảo hảo hảo ...” Mãi Mãi Đề vẻ mặt phẫn nộ.

“Không phải bọn chúng giết ...” Nam nhân mặc quân phục cẩn thận nói.

“Ai?” Mãi Mãi Đề không khỏi nghi hoặc nói.

“Vương Phong.”

“Vương Phong ...” Đồng tử Mãi Mãi Đề đột nhiên co rút lại, vẻ mặt trắng bệch, “Tại sao hấn lại giết người của ta? Chẳng lẽ hấn ngứa tay sao?” Ngực Mãi Mãi Đề phập phồng kịch liệt, phảng phất hô hấp khó khăn, cái tên Vương Phong mang cho hấn áp lực tinh thần rất lớn.

“Không phải, không phải, hấn chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua, kẻ bị giết dùng súng sẵn trước mặt hấn.” Nam nhân mặc quân phục vội vàng nói.

“Bọn họ không biết nhau?”

“Xem bộ dạng thì không biết nhau, theo hồi tưởng người chứng kiến tràng cảnh lúc đấy thì hấn không quen biết, thậm chí Vương Phong còn không biết tên của Trương Dương.”

“Ân, thế thì tốt.” Mãi Mãi Đề vẻ mặt nghiêm túc nói: “Xử lý tốt hậu sự, tổn bao nhiêu tiền cũng được, đừng lưu lại cái đuôi Vương Phong, hiểu chưa?”

“Ân, sau khi biết là Vương Phong em đã an bài rồi, tất cả nhân chứng đều đã được làm công tác tư tưởng, công an Thành phố C cũng hối lộ rồi, đại ca yên tâm.” Nam nhân mặc quân phục gật đầu nói.

“Ân, tốt lắm, khẩn trương đuổi giết, hai tiểu tử này có điểm tà môn.” Mãi Mãi Đề nhìn thi thể trên mặt đất thở dài một tiếng, nếu muốn tìm một thủ hạ trung thành như Tiểu Liêu là rất khó.

“Đại ca, em có một cách ...” Nam nhân mặc quân phục ấp úng nói.

“Người trở nên như thế từ khi nào vậy?” Mãi Mãi Đề nhíu mày nói.

“Đại ca, tại sao chúng ta không bắt Tiêu Di Nhiên và cha mẹ chúng để uy hiếp chúng hiện thân?” Quân phục do dự một hồi rồi chung quy vẫn nói ra.

“Người có phải là người theo ta lẫn lộn không?” Khuôn mặt Mãi Mãi Đề đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân mặc quân phục.

“Đại ca, em ... em ... em sai rồi ...” Nam nhân mặc quân phục vẻ mặt như tro tàn, cúi đầu nói.

“Trước hết, ta đã từng đáp ứng với Âu Dương Chánh Minh là ta sẽ không động đến muối mè của Tiêu Viễn Hành, Tiêu Viễn Hành đã dùng mạng của hấn để trả giá. Đối với Tiêu Viễn hành mà nói, chuyện của hấn đã kết thúc, thậm chí cừ hận giữa ta và Tiểu Thất cũng kết thúc, biết tại sao không? Đầu tiên, nhi tử của ta chết nhưng hấn không để ý, hấn cuồng vọng cho rằng Mãi Mãi Đề gia tộc chúng ta có thể thôn tính địa bàn của Tiểu Thất, không ngờ chạy từ Las Vegas đến địa bàn của Tiểu Thất, ân, hấn đã chết, hấn phải trả giá cho sự ngu xuẩn của hấn, nhưng mất ta không bị mù!” Mãi Mãi Đề áp chế lửa giận của mình.

“Thứ hai, nếu ta chiến với Tiểu Thất thì hậu quả mang đến là sẽ tai nạn. Không phải chết một hai người như vậy đâu, cũng không phải chết một hai trăm mà chết hàng nghìn hàng vạn người. Nhi tử của ta quan trọng, nhưng, tính mạng của thủ hạ cũng quan trọng như nhau, bọn chúng đều có gia đình, cha mẹ, con cái. Chẳng nhẽ ta vì ham muốn cá nhân mà gác bỏ tính mạng của hàng vạn thủ hạ không thềm đếm xia tới? Huống chi, bất luận như thế nào, cái chết của nhi tử ta đã thành sự thật, không ai có thể thay đổi,

tương đối mà nói đây cũng là kết cục tai hại do hấn tạo nên. Nếu ta chiến với Tiểu Thất, người cho rằng Âu Dương Chính Minh sẽ khoanh tay đứng nhìn sao? Âu Dương Chính Minh một khi đã thực sự nhúng tay vào, người cho rằng chúng ta có chống lại được không? Có lòng tin là việc tốt nhưng nếu tin tưởng biến thành ngu ngốc thì sẽ mang đến tai ương ngập trời cho mình.”

“Thứ ba, nếu ta là một tên côn đồ với hai bàn tay trắng thì ta cũng có thể dùng thân nhân của bọn chúng uy hiếp bọn chúng, nhưng ta không phải vậy, thể lực của ta hơn bọn chúng hàng nghìn hàng vạn lần, nếu ta cũng suy đồi đến mức phải dùng thân nhân của bọn chúng để uy hiếp thì địa vị ở trên giang hồ của ta sẽ không bằng mấy tên lưu manh, lưu manh cũng biết họa không liên can đến người nhà, nói gì đến ta! Ra ngoài lẩn lộn có ai không có người nhà? Nếu ai cũng nghĩ như thế thì còn ai lẩn lộn kiếm cơm nữa, sau này đừng nhắc lại chuyện thế này nữa!”

“Ân, nếu ta dùng người nhà của bọn chúng để uy hiếp chúng thì không phải kẻ khác cũng có thể dùng người nhà của chúng ta uy hiếp chúng ta sao? Đương nhiên, giang hồ vốn không coi trọng đến nhân nghĩa đạo đức, mấu chốt là bây giờ địa vị của chúng ta bắt buộc phải coi trọng, nếu chúng ta dẫn đầu phá hủy quy tắc mật này thì chịu thiệt ngược lại là chúng ta, dù sao chúng ta có vũ lực cường đại, có tiền bạc và nhân lực hùng hậu, có những điều này mà cũng cần phải dùng thân nhân của địch nhân để uy hiếp, vậy địch nhân của chúng ta sẽ dùng thủ đoạn càng hèn hạ hơn để đả kích chúng ta ... ân, đúng rồi, nghe nói thủ hạ của người có một số người thích nói chuyện chính trị, ta hy vọng lần sau đừng để ta nghe thấy, nhớ kỹ, chúng ta là xã hội đen, chúng ta không phải chính khách. Chúng ta chỉ là vì thuộc hạ của mình tìm một bộ phận công tác ổn định, nếu sau này còn nói chuyện độc lập, tự do gì đó, nhất loạt giết không tha!”

Hai mắt Mãi Mãi Đề tựa như ánh đao sắc bén quét qua trên mặt nam nhân mặc quân phục, nặng nề ‘hừ’ một tiếng, phất tay áo mà đi, mấy tên vệ sỹ cường tráng cũng đi theo.

Nam nhân mặc quân phục ngoan ngoãn tiễn Mãi Mãi Đề, khi Mãi Mãi Đề biến mất sau cửa, sắc mặt hấn đột nhiên trở nên âm trầm, trên mặt nổi lên một nụ cười lạnh lùng.

“Đại ca, làm sao đây?”

Người trung niên nói chuyện đội mũ trắng, trên lưng đeo một cây loan đao nhỏ, trên môi có một nhúm râu hình chữ bát, cả người lộ ra một cỗ khí thế hung hãn.

“Còn có thể thế nào?” Nam nhân mặc quân phục lạnh nhạt nói.

“...” Râu chữ bát bị nam nhân mặc quân phục làm cho không dám nói.

“Mãi Mãi Đề nói thế nào thì chúng ta cứ làm như thế đấy, người sẽ không cho rằng hiện giờ chúng ta có thể chống chọi lại được Mãi Mãi Đề chứ!” Lúc này, nam nhân mặc quân phục nhắc đến Mãi Mãi Đề không có chút tôn trọng nào cả, cùng với vẻ mặt vâng vâng dạ dạ lúc đầu thì khác nhau một trời một vực.

“Vâng, đại ca!” Râu chữ bát có vẻ không phục.

“Thiết Mộc, chúng ta là người làm đại sự, dùng đầu óc nhiều một chút đi. Chúng ta vẫn không nhìn thấu được thể lực của Mãi Mãi Đề, người cũng thấy được, chúng ta rất vất vả để nhử tử hấn đến địa bàn của Tiểu Thất gây chuyện. Kết quả là nhử tử hấn chết nhưng chuyện này không giống với dự liệu của chúng ta. Mãi Mãi Đề không sống mái một trận với Tiểu Thất, hơn nữa bọn họ tựa hồ đều biết nhau, dường như là tìm hãm lẫn nhau, nếu chúng ta không suy xét rõ ràng mà tùy tiện hành sự thì rất có khả năng sẽ mang đến cho chúng ta tai họa ngập đầu, bất thác, sau này làm việc cẩn động não nhiều một chút, tới tuổi này rồi, chỉ đánh đánh giết giết cũng vô dụng thôi.” Quân phục thấy vẻ mặt râu chữ bát không phục, không khỏi phát cáu nói.

“Đúng vậy ... Đại ca, ta hiểu rồi ... Đúng rồi, đại ca, Vương Phong đó là ai?” Râu chữ bát rẽ sang chủ đề khác hỏi.

“Không biết, là một tên sát thủ, bất quá tên sát thủ này rất kỳ quái, từ trước đến giờ hấn không ẩn dấu thân phận của mình, thân thủ cũng tương đối tốt, từ lúc xuất đạo đến nay chưa thất bại, thân phận cụ thể, gia thế không ai biết. Bất quá, Mãi Mãi Đề đã từng dẫn dò ta, không nên đối đầu với tên kia ... Xem ra thân phận của tên Vương Phong này cũng không đơn giản.” Quân phục chậm rãi ngồi lên sofa trầm tư nói.

“Có cần điều tra về hấn hay không?”

“Ân, cẩn thận một chút, đừng gây ra phiền toái gì.” Nam nhân mặc quân phục gật gật đầu.

Trong khoảng thời gian này Trương Dương sống rất đầy đủ, dư dật, mỗi ngày ban đêm thì luyện công, ban ngày thì giúp bác gái đun củi đun nước, nuôi lợn nuôi vịt, ngược lại cũng là tìm thú vui trong những công việc bình thường đó.

Người già trong cả thôn đều tìm đến xin Trương Dương vẽ chân dung, cũng không có thù lao gì, đơn giản chỉ là mang mấy loại nông phẩm như lạc, gạo, đậu tương....Trương Dương cũng không cự tuyệt, tất cả đều đưa cho bác gái, bác gái cười đến không mở được mắt. Mỗi lần Trương Dương đến đây dù không có tiền cho bà nhưng bà cũng rất thỏa mãn cái tâm hư vinh, vì Trương Dương biết vẽ tranh, biết viết chữ. Hàng xóm láng giềng trong thôn cũng chạy đến xin vài bản chữ cát tường, có lão nhân cũng thừa dịp làm ảnh chân dung của mình sau này. Bọn họ cho Trương Dương rất nhiều thứ, những thứ này thừa để Trương Dương ăn uống ...

Lưu Bưu cũng sống rất thỏa mãn, mỗi ngày bác gái đều đi bộ đến các thôn trang cách đây vài km mua xương lợn về nấu canh cho hấn uống, chân hấn khôi phục rất nhanh, đã có thể trợ giúp bác gái làm một số việc nhà nông nhẹ nhàng. Bất quá, mặc dù Lưu Bưu cả người đều là khí lực nhưng làm vi phạm, khúc nông thật sự quá kém, thường thường không giúp được mà ngược lại càng làm bác gái thêm loạn. Sau đó, bác gái đã nghiêm cấm Lưu Bưu động vào nông cụ của bà.

Bọn họ đã đến đây năm ngày.

“Ai ... nhầm chán a ... đại phương này tốt thì đúng là tốt, chỉ không có nữ nhân, ***, dưới ba mươi lăm tuổi đều không có, mịa, không biết mấy đứa thanh niên đều chạy đi đâu rồi nhỉ ...”

Lưu Bưu ngồi phơi nắng trước nhà, miệng đang gặm dưa hấu, cả người vô lực uể oải lười nhác, nơi này không có máy tính, không có game, không có điện thoại, thậm chí TV cũng chỉ bắt được mấy kênh, điều này làm cho người quen sống ở thành thị như Lưu Bưu cả người khó chịu như bị kiến cắn.

“Còn có thể đi đâu nữa, ở đây ngoài cây với đá vẫn chỉ có cây với đá, thanh niên trai tráng ở nhà cũng không có gì để làm, đều ra ngoài làm thuê hết, vì thế nên chỉ còn vài người già cả bệnh tật lưu lại ở nhà.”

Trương Dương đứng cách Lưu Bưu không xa, đang lặp đi lặp lại một số động tác quen thuộc, hấn có thói quen lúc rảnh rỗi thì làm những động tác này vì hấn phát hiện, những động tác này có thể giúp cơ thể hấn càng tăng thêm sự mềm dẻo và khả năng bạo phát lực, hiện tại thân thể hấn đã có thể làm rất nhiều động tác không thể tin nổi.

“Quả thực là, bảo ta nán lại địa phương khí hậu còn mát mẻ từ đầu năm đến cuối năm thì sẽ phát điên lên mất, bất quá chỗ này cũng rất tốt, có sơn có thủy, cây cối tươi tốt, chim chóc cũng nhiều, không khí trong lành, nếu một năm có thể sống ở đây vài ngày cũng là một loại hưởng thụ.” Lưu Bưu sờ sờ bụng rồi lại uống một ngụm lời trà do bác gái pha, món này càng uống càng nghiện, càng cả bụng lên cũng còn muốn uống nữa.

119. Chương 119 : Phá Dịch Vũ Công Mật Mã

Trương Dương đột nhiên hồi hộp, nếu chỗ này có thể làm một khu điều dưỡng, trong cuộc sống đô thị bọn họ bề bộn lắm rồi ta gạt quá mệt mỏi, có thể ở đây nghỉ ngơi một thời gian tuyệt đối là một loại hưởng thụ tinh thần chí cao.

Đương nhiên, nhất định cần phải bảo trì trạng thái nguyên thủy này, không thể có TV, điện thoại, không thể có đường xá thông suốt bốn bề, chỉ cần bước vào đây thì chẳng khác nào đã hoàn toàn ngăn cách với ngoại thế. Trong hoàn cảnh này con người chần chừ sẽ vô cùng phóng túng, hiện tại không phải bọn họ đang có cảm giác này sao?

Đêm, lên giường đi ngủ sớm một chút, ở đây không có TV, không có quán bar, không có cuộc sống về đêm, không có xa hoa trụy lạc, ăn chơi đàng điếm, ở đây chỉ có sự yên lặng và tiếng kêu của côn trùng.

Ban ngày, câu cá, trong rừng núi dạo chơi, dưới trời xanh mây trắng nằm mấy ngum lồi trà, nhìn từng đàn chim trong ngoài rừng bay lượn không ngớt, đây là một bức tranh thiên nhiên xinh đẹp thanh thản dễ chịu tới nhường nào !

Một ý tưởng điên cuồng mà khổng lồ bắt đầu chậm rãi hình thành trong óc Trương Dương ...

“Trương Dương, nghĩ gì thế?” Lưu Bư thấy Trương Dương vốn một mạch làm động tác đột nhiên về mặt trầm tư.

“A ... không nghĩ gì cả.”

Trương Dương đột nhiên tỉnh lại, không khỏi cười khổ một chút, ý nghĩ của mình quá xa vời, hiện tại đang trong cảnh đào vong mà lại suy nghĩ đến mấy thứ hư vô mờ ảo thế này. Hiển nhiên, ý nghĩ của mình không phải một chút tiền là có thể giải quyết được.

Cả ngày hôm nay cho đến tận lúc ngủ ở trên giường, ý nghĩ kia vẫn quanh quẩn lớn vốn không cách nào gạt bỏ khỏi đầu Trương Dương, ngược lại càng ngày càng rõ ràng.

Nơi này, không thể nghi ngờ là thế ngoại đảo viên chân chính, ít nhất, đào hoa nguyên mặc dù danh chấn khắp nơi nhưng đào hoa nguyên đã bị vật chất thế tục bao phủ, người ở đây đã không còn sự thuần phác như Tiên Duyên thôn, không có sinh thái nguyên thủy như Tiên Duyên thôn. Thứ duy nhất còn lại chỉ là những cảnh quan nhân văn lão tổ tông lưu lại.

Đương nhiên, trọng yếu nhất là đào hoa nguyên không có thủy.

Đối với một người Đông Quốc mà nói, sơn sơn thủy thủy, có sơn không có thủy thì phong cảnh không thể coi là hoàn mỹ được, xem tranh sơn thủy của Đông Quốc thì có thể thấy được sự cuốn hút đam mê của người Đông Quốc đối với phương diện này. Bất luận là tranh lớn tranh nhỏ thì trong tranh cũng sẽ có một cái ao hoặc một thác nước, sau khi sơn có thủy thì sẽ thêm một phần linh khí, thêm một phần thơ tình họa ý.

Tiên Duyên thôn có thủy, đây là một trong những nguyên nhân làm Trương Dương thích nhất, ở đầu thôn có một hồ chứa nước dựa vào núi đang được thi công, kéo dài hơn 10km, nước trong xanh lại ngọt, mùa đông, mùa xuân đây đều là nơi cho chim di trú tụ tập, khiến tròng cảnh hùng vĩ vạn điều quy lâm rậm rạp um tùm nhiều màu sắc đó biến thành một kỳ quan.

Nghĩ đến đây, Trương Dương ngủ không nổi, đường nét trong óc càng ngày càng rõ ràng, hẳn có một loại dực vọng không cách nào khống chế được.

Nhện nhàng xuống giường mặc quần áo, mở cửa phòng. Ánh trăng sáng trong chiếu khắp nơi mặt đất như một rải rắc lên tầng quang huy màu bạc.

Chậm rãi đi trên cánh đồng, hít thở không khí trong lành, Trương Dương cảm giác tâm tình vô cùng khoan khoái dễ chịu, nỗi buồn bực vì liên tục bị truy sát cũng dần dần tan thành mây khói.

Nếu đưa vào đây thiết bị y tế hạng nhất, nếu có thể cải thiện tình hình vệ sinh ở đây, nếu ngăn che hết mọi tín hiệu, vậy thì nơi này sẽ thật sự trở thành thế ngoại đảo viên.

Điều kiện kiên quyết là vĩnh viễn không thể phá hỏng hoàn cảnh sinh thái ở nơi này !

Nhìn nơi núi rừng xa xa, Trương Dương như say như ngốc. Ý nghĩ của hắn từng bước từng bước hoàn thiện, từng bước từng bước hình thành từng điều quy ước cụ thể. Trương Dương tự nhiên không thể tưởng được, những suy nghĩ của hắn hiện tại hoàn toàn chỉ là ảo tưởng, chỉ đến một ngày hắn chính thức thực hiện giấc mộng của mình thì sau đó mới phát hiện ý tưởng hiện tại của hắn vĩ đại đến cỡ nào.

Khu vực thành phố C cái gì cũng không thiếu, có di tích văn hóa cổ đại, có thành thị vạn mẫu, tổng bộ của vài đại xí nghiệp nổi danh nhất Đông Quốc cũng đng cảnhht tại Thành phố C, mặc dù hiện tại chỉ là một cái xác không nhưng ý nghĩa tượng trưng của chúng thủy chung vẫn ở đó.

Hiện tại, theo sự phát triển kinh tế và áp lực của loài người gia tăng, thứ mọi người cần là một hoàn cảnh sinh sống nghỉ ngơi ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài, xoa dịu đi áp lực tâm hồn, không thể nghi ngờ Tiên Duyên thôn đúng là sự lựa chọn tốt nhất.

Nơi này dù không có núi cao chọc trời nhưng nó có cây cối tươi tốt tú lệ.

Không có đường xá thông suốt bốn bề nhưng có thôn dân thuần phác thiện lương.

Không có thác nước hùng vĩ nhưng có một dải nước trong xanh uốn lượn kéo dài, đương nhiên còn có ngàn vạn chủng vật phong phú ...

Chậm rãi bước đến bên cạnh hồ chứa nước, Trương Dương ngồi xuống đất, bắt đầu tiến vào minh tướng, gần đây dù mỗi ngày luyện tập nhưng vì có Lưu Bưu quấy nhiễu bên cạnh nên thủy chung không có cách nào tiến vào trạng thái minh tướng. Loại cảm giác này phi thường kỳ diệu, người có thể đột nhiên tiến vào loại cảm giác này trong khi đi đường nhưng người có tìm trăm phương nghìn kế để tìm loại cảm giác này cũng không cách nào tìm được, tựa hồ không có chút tung tích để điều tra.

Làm Trương Dương ngạc nhiên là ngay sau khi hắn ngồi xuống thì hắn gần như lập tức tiến vào trạng thái minh tướng, cơ hồ không cần quá trình gì cả.

Chậm rãi, một vòng xoáy hình thành, trong thân thể như thổi lên vô số cơn lốc nhỏ, dần dần, các vòng xoáy hình thành bởi phong bạo này bắt đầu thôn phệ lẫn nhau ...

Bên trong thân thể Trương Dương như một chiến trường khổng lồ, các vòng xoáy thôn phệ lẫn nhau, vừa khắc chế vừa dựa dẫm vào nhau, cuối cùng, vòng xoáy vô cùng vô tận trong cơ thể chỉ còn lại một cái, dần dần, vòng xoáy bắt đầu mở rộng, mở rộng ... loại mở rộng vô hình vô chất này bắt đầu vượt qua cơ thể Trương Dương, lại lấy cơ thể Trương Dương mà khuếch tán ra xung quanh, tốc độ càng lúc càng nhanh ...

Kỳ diệu!

Quá kỳ diệu!

Vòng xoáy hình thành tư cảm, Trương Dương cư nhiên cảm giác được thanh âm rất nhỏ của cây cối sinh trưởng, thậm chí Trương Dương cảm thấy được sự vui sướng và thống khổ của cây cối, cảm giác kỳ diệu phẳng phất như đôi cánh dài tìm tòi sự thống khổ của cây cối trong rừng.

Rốt cục cũng tìm được, nguyên lai cây này đang bị côn trùng gặm, côn trùng phát ra tiếng kêu thật vui sướng.

Trong rừng cây đầy rẫy các dạng vui sướng và thống khổ, có chú thỏ đang gặm cỏ đại phát ra sự thống khổ và sung sướng, cũng có chim non nằm mơ trong tổ, còn có vô số lão thử đang chạy trốn trong rừng ...

Đây là một đại tự nhiên tràn ngập sự kỳ diệu, dưới sự yên lặng có sự phong phú của nghìn vạn loại động thực vật, chúng nương tựa vào nhau, khắc chế lẫn nhau, sống dựa lẫn nhau như một đại gia đình.

Mà lúc này, thân thể Trương Dương cũng chậm rãi biến hóa, da thịt tản mát ra quang mang màu trắng sữa nhàn nhạt, quang mang rất yếu ớt rất mỏng manh nhưng nó thực sự tồn tại.

Vô số luồng khí ấm chảy trong cơ thể Trương Dương, Trương Dương không cách nào khống chế, đương nhiên, hắn cũng không cần khống chế vì luồng khí ấm này khiến thân tâm hắn vui sướng vô tả, phẳng phất như có một bàn tay ấm áp đang nhẹ nhàng xoa bóp toàn thân cho hắn.

Những văn tự khó hiểu lại xuất hiện trong đầu Trương Dương, càng ngày càng rõ ràng.

Văn tự bắt đầu biến thành từng cái từng cái phù hào thoát ra, tựa như mật mã, tạo thành vô số chú ngữ thần bí mà ẩn chứa lực lượng, trong đầu Trương Dương chậm rãi đem đồng phù hào này tổ hợp, tổ hợp rồi lại tổ hợp ...

Đột nhiên!

Trương Dương tỉnh lại, trong lúc mở mắt phẳng phất như có điện mang lóe sáng.

Hiểu được rồi

Ta hiểu được rồi!

Ha ha ha ha ...

Trương Dương đột nhiên hét lên điên cuồng, âm thanh vang xông thẳng chín tầng trời, phong khởi vân dững, ánh trắng phẳng phát như bị che mờ ...

Trương Dương rốt cục cũng hiểu được những văn tự khó hiểu bên trong cổ tịch có ý nghĩa gì, cổ tịch này căn bản không phải là võ công bí tịch gì nhưng bên trong có rất nhiều đoạn võ công bí tịch không trọn vẹn.

Não bộ siêu hơn máy tính của Trương Dương lập tức hiểu được, thời cổ đại, lúc võ công rất phổ thông, một số văn hào không tập võ nhưng bọn họ rất dễ tiếp xúc với tri thức võ công, trong lúc viết sách rất có thể đã mượn một số thuật ngữ bên trong võ công bí tịch vào tác phẩm, cứ thế đời đời tương truyền, rất nhiều người trong lúc đọc văn tự cổ đại cũng biết dùng những từ này nhưng chỉ là không ai lại nghĩ đến trong những thuật ngữ đấy lại có bí mật kinh thiên động địa.

Đây cũng là lý do vì sao khi Trương Dương chứng kiến một số sách báo hiện đại cũng cảm ứng được.

Không thể nghi ngờ, những thuật ngữ ẩn dấu trong hàng nghìn hàng vạn bộ sách đều truyền thừa từ một số bí tịch võ công đã thất truyền, chỉ là muốn phát hiện thì vô cùng vất vả, hơn nữa, muốn tổ hợp thành tri thức võ công hữu dụng với mình thì quả thực khó hơn lên trời.

Bất quá, việc này đối với Trương Dương hiện tại mà nói thì không hề khó, năng lực tính toán của não Trương Dương phi thường cường hãn, cho dù là máy tính bình thường cũng không địch nổi, hắn có thể trong nháy mắt tổ hợp vô số từ ngữ để thí nghiệm xem trong những văn tự thuật ngữ này có liên quan tất yếu với nhau hay không.

Việc này giống như giải mật mã.

Đồng thời, Trương Dương cũng hiểu được ký ức về võ công bên trong tư duy mình rốt cục là chuyện gì, hiển nhiên, ký ức trong não mình cũng chưa hoàn toàn tổ hợp hết bí tịch võ công truyền thừa trong hàng nghìn hàng vạn văn tự, bất quá hắn đã phát hiện bí mật này.

Đây cũng là lý do vì sao khi mình thấy cổ tịch thì trong ký ức lại sinh ra dự vọng mãnh liệt như vậy.

Rốt cục cũng thông suốt!

Trương Dương không khỏi thở dài một hơi, chậm rãi mở hai tay ra, chậm rãi đứng lên.

120. Chương 120 : Bưu Đại Gia Ta Quay Trở Lại Chém Giết Rồi Đây !

Lúc đầu động tác này còn có chút trở ngại, theo thời gian trôi qua động tác càng ngày càng lưu loát trôi chảy, lưu thủy hành vân, thiên mã hành không, chậm chậm ... Động tác càng ngày càng liên mạch, hoàn toàn như đã sẵn có.

Sau khi đã liên mạch, tốc độ của Trương Dương càng ngày càng nhanh, dưới ánh trắng sáng trong một bóng người phát ra từng đoàn quang mang trắng sữa dần dần trở nên hư vô, phẳng phát như bóng người đó đã hòa tan trong ánh trắng.

Lúc này, Trương Dương mới chính thức bước vào một cánh cửa thần bí.

Đương nhiên tiến triển võ công của Trương Dương vẫn ít ỏi như cũ nhưng hắn đã tìm được một phương hướng phát triển, ít nhất, hắn hiểu được cái gì là võ công chân chính, làm thế nào để tìm được đầu mối để thu được võ công.

Nhân sinh không phải như thế sao?

Sau khi một người bước vào một cánh cửa mà bạn cho rằng nó từng xa lạ, bạn sẽ phát hiện được những điều bạn từng cho là thần bí thật ra cũng rất đơn giản, giống như kinh doanh, khác ngành như núi cách nhau, nhưng đến lúc chính thức bước vào bạn sẽ phát hiện chuyện đơn giản vượt xa những gì bạn dự liệu.

Đêm nay là một đêm Trương Dương chính thức lột xác, tựa như con nhộng tằm lột xác trở thành hồ điệp, hắn rốt cục không cần mù quáng chạy khắp thiên hạ tìm kiếm manh mối võ công, thậm chí hắn còn khẳng định trong ký ức của mình có ký ức võ học của hiệu trưởng “Đại tằm vũ giáo”, bằng không hắn không thể nào lĩnh hội được những điều này.

Đây là lần đầu tiên Trương Dương xác định được thân phận và địa vị của một người vốn có trong ký ức mình.

Trương Dương rất tò mò trong ký ức của mình rốt cục có những gì, nhưng tò mò thì cứ tò mò, bây giờ Trương Dương thực không dám lợi dụng xúc tác bên ngoài để kích thích ký ức sống lại, có được sự giáo huấn từ lần tâm thần phân liệt trước, Trương Dương hiện tại đối với ký ức của mình có thể nói là như bước trên băng mỏng. Thực tế, gần đây Trương Dương không hề nhàn rỗi, mỗi ngày hắn đều dùng một ít tri thức tâm lý học để trị liệu cho chính mình, để ký ức trong đầu dung hợp. Đây là một việc phi thường phức tạp và lâu dài, mỗi một tính cách, mỗi một nhân cách, mỗi một tư tưởng ký ức của mỗi người, muốn đem chúng dung hợp thành một tư duy thống nhất cần thời gian rất dài, không có khả năng chỉ một cái bĩu môi là xong.

Hiện tại, phạm vi học tập chủ yếu của Trương Dương trước sau vẫn không chế trong số học, kế toán và tri thức võ học. Đương nhiên, bao gồm cả ứng dụng tâm lý học, chỉ có thể để mấy mảnh ký ức này cùng tư duy của mình đạt tới sự dung hợp hoàn toàn, Trương Dương mới dám sử dụng một số thủ đoạn khác để kích thích một số ký ức tư tưởng khôi phục lại.

Đây là một đoạn thời gian khắc sâu vào ký ức Trương Dương.

Trong khoảng thời gian ở Tiên Duyên thôn, Trương Dương không chỉ tu luyện võ công mà còn suy nghĩ đến rất nhiều đạo lý nhân sinh, kể cả đường đi sau này như thế nào.

Hiện tại, vấn đề quan trọng nhất chính là làm thế nào để tránh khỏi sự đuổi giết của Mãi Mãi Đề.

Cừu hận với Mãi Mãi Đề đã đến mức không chết không thôi, nếu muốn cả đời sau này của mình sống yên bình thì bắt buộc phải giết chết Mãi Mãi Đề, đương nhiên, còn có một lựa chọn như Yến di nói, đánh vào tất cả thế lực của Mãi Mãi Đề, khiến hắn trở thành một vị tư lệnh đơn độc, bất quá sự khó khăn của việc này còn hơn hẳn việc giết Mãi Mãi Đề. Thế lực Mãi Mãi Đề trải rộng toàn Đông Quốc, giết chết hắn so với nhổ tận gốc thế lực của hắn thì càng có thể dễ dàng hơn nhiều.

Đương nhiên, kết luận này là do bộ não có thể so với máy tính của Trương Dương rút ra, bất luận thế nào, giết chết Mãi Mãi Đề là lựa chọn tối ưu.

Chỉ cần giết chết Mãi Mãi Đề, thế lực của hắn sẽ tự động chia năm xẻ bảy, đến lúc đó cho dù có người muốn báo thù cho hắn cũng không tạo được thời cuộc gì.

Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của Trương Dương quả thật rất dư dật đầy đủ, ban ngày vẽ tranh viết câu đối cho thôn dân phụ cận, không có việc gì liên cùng Lưu Bưư hàn huyền, ban đêm ra rừng núi tu luyện, không có truy sát, không có áp lực, không có sự hấp dẫn của đô thị, tất cả đều bình đạm như nước lại vừa ung dung tự tại.

Lưu Bưư gần đây cũng trở nên chăm chỉ, không có việc gì liên tay đâm chân đá lung tung, trong lúc nhàn rỗi cư nhiên ôm bánh xe đá lăn ra ngoài sân đập lúa, sợ bác gái chứng kiến sẽ gào lên, chỉ lo hắn đập vào chân.

Thấy Lưu Bưư luyện bừa bãi, Trương Dương cũng rất bất đắc dĩ, công phu của hắn vốn không có chiều thức gì nên cũng không có cách nào chỉ điểm cho Lưu Bưư.

Lúc này, Trương Dương cũng hiểu rõ lời của cao thủ thần bí đã gặp ở trong công viên, hắn nói qua, mình chỉ có thể dựa vào chính mình, có lẽ công phu của chính mình chỉ có thể hiểu ý nhưng không thể diễn tả bằng lời được.

“Lưu Bưư, chân tốt rồi?” Nhìn Lưu Bưư ôm bánh xe lăn trên sân phơi, Trương Dương có điểm buồn bực, khí lực của thằng nhãi này mạnh đến kinh người, nhưng bảo hắn gánh vãi thùng nước cho bác gái lại như một sắp chết đến nơi, điều này làm Trương Dương rất khó hiểu.

Trương Dương mặc dù là người xuất thân từ nông thôn ra, nhưng hắn không thể nào giải thích được nguyên nhân khí lực của Lưu Bưư, việc này giống như có rất nhiều đại lực sỹ có thể nhấc lên mấy trăm cân nhưng để bọn họ làm việc nhà nông còn không bằng một người nông dân bình thường.

“Tốt rồi, không phải ta đã nói với ngươi từ sớm rồi sao? Bác gái nói canh xương rất bổ dưỡng, ta sớm đã khỏe rồi, nói ngươi còn không tin, ngươi xem, bánh xe này ta di chuyển một chút cũng không thấy mệt ...

hắc hắc ...” Lưu Bưư đắc ý ôm bánh xe mà lăn, mấy hôm gần đây sân phơi nhà bác gái bị Lưu Bưư đập đến nỗi không đành lòng nhìn nữa rồi, khắp nơi trên mặt đất toàn là lỗ thủng.

“Ân, tối lắm, mai chúng ta đi!”

“Ân ân ... tốt nhất chúng ta đi luôn bây giờ, không rượu, thuốc lá, không đàn bà, miệng ta càng ngày càng nhạt rồi, mịa ...” Một âm thanh lớn vang lên, Lưu Bưư mạnh mẽ nện bánh xe nặng tới ba trăm cân xuống đất, đập ra một cái hố sâu, nhìn thấy Trương Dương đau lòng, xem ra bác gái quay lại thì đầu Lưu Bưư lại phải ăn cốc rồi.

Đừng xem Lưu Bưư nguơ cao mã đại, bác gái thực không đặt hấn trong lòng, muốn cốc thì cốc. Lưu Bưư rất buồn bực, phi thường buồn bực, đến đây hơn mười ngày đg dụ hấn bị gõ ít nhất trên dưới trăm lần, nện thành một cái hố khẳng định phải bị ăn cốc, ăn cơm không rửa tay thì cũng chắc chắn bị cốc, thậm chí Lưu Bưư ăn vụng trong lúc bác gái nấu cơm cũng bị cốc ...

Nghĩ đến bác gái thì bác gái tới.

“Lưu Bưư, nguơ lại đập hả?” Bác gái trong tau cầm chày, một hồi lại thấy vị trí của bánh xe thay đổi, đi vào vừa nhìn thì thấy bánh xe bị lồm vào một đoạn.

“A ... kháí kháí ... bác gái đừng cốc đừng cốc a ...”

Nhìn thấy Lưu Bưư bị bác gái đuổi cho ôm đầu chạy như chuột, Trương Dương không nhịn được ha ha cười to, bất quá tiếng cười của hấn lập tức ngừng lại vì Lưu Bưư chạy đến phía sau hấn né tránh, bác gái đuổi không kịp Lưu Bưư thì hung hăng gõ vài cái lên đầu hấn ...

“Bác gái, sao lại cốc ta?”

“Nguơ không ngăn cản hấn nên chịu trách nhiệm liên quan.”

Đây là một đoạn cuộc sống thống khổ mà vui sướng.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người nhìn bác gái đứng tiền dưới những tia nắng ban mai đột nhiên có cảm giác lưu luyến không rời.

“Đi thôi, sau này sẽ có cơ hội quay lại.” Trương Dương kéo Lưu Bưư đi, mắt Lưu Bưư đỏ lên, dừng xem mặt tên nhãi này thô ráp thực ra rất đa sầu đa cảm, mấy ngày này bác gái lục lợi đủ các hoa dạng cho hấn ăn, nếu không chân hấn cũng sẽ không khỏi nhanh đến như vậy.

“Ân ân, chờ cháu phát tài rồi, cháu nhất định sẽ đến đây.” Lưu Bưư nhìn thoáng qua bác gái lần cuối, vẫy vẫy tay sau đó xoay nguơ nói với Trương Dương.

“A a, rất nhanh thôi.” Trương DƯơng đối với việc phát tài tràn ngập tin tưởng, hiện nay kiếm một khoản tiền đối với hấn mà nói đã không có chút khó khăn, quan trọng là bao nhiêu tiền mà thôi, bao nhiêu thì coi là phát tài đây ?

Hiển nhiên, bây giờ trong óc Lưu Bưư thì phát tài cũng chỉ là tám vạn mười vạn mà thôi, còn Trương Dương sau khi trải qua một đoạn thời gian ở ‘quý tộc thành’ hun đúc thì khẩu vị lớn hơn Lưu Bưư rất nhiều, kháí niệm phát tài với hấn ít ra cũng phải mấy trăm vạn ...

“Được rồi, Trương Dương, chúng ta không phải còn rất nhiều tiền sao, tại sao không đưa cho bác gái một ít?” Lưu Bưư hỏi.

“Tại sao phải cho?”

“...” Lưu Bưư há mồm nói không ra lời.

“Ta ở đây vẽ tranh viết câu đối thu vào cũng thừa cho chúng ta chi tiêu mấy ngày vừa rồi, tại sao lại cho tiền? Đương nhiên, chúng ta có thể cho, bất quá nguơ phải biết rằng, một khi liên quan đến tiền thì nguơ sẽ còn cảm giác như lúc vừa rồi rồi đi sao? Đây là chốn thiên đường, cuộc sống của bác gái dù không tính là giàu có nhưng sống cũng rất tốt. Chúng ta cho bác gái một ít tiền thì cũng không giúp gì được, nếu chúng ta cho bác ấy nhiều thì bác lại sẽ không cần, ngược sẽ phá hủy cái cảm giác này. Ta nghĩ, bác gái để chúng ta ở trong nhà tuyệt đối không phải vì tiền, chỉ vì bà tịch mịch, bà hi vọng trong nhà có nguơ, bà hy vọng

trong khi ăn cơm không phải một mình một đôi đũa ... Nếu chúng ta cho tiền, bà thu lại, không chỉ phá tan cảm giác của chúng ta mà cũng phá tan cảm giác của bác gái. Người cho rằng cảm giác này quan trọng hơn hay tiền quan trọng hơn?”

“Cảm giác quan trọng hơn ...” Lưu Bưư lí nhí nói.

“Đúng vậy, đo bẽng thương cảm nữa, người về nhà sau đó chạy nhanh tới gặp cha mẹ người đi.”

“Àn, được rồi, Trương Dương, sau khi chúng ta giết hai tên đấy thì làm gì đây?” Lưu Bưư hỏi.

“Truy sát Mãi Mãi Đề!”

Nhân tình Trương Dương trở nên sắc bén, chỉ có giết chết Mãi Mãi Đề thì mới có thể khống chế được ngọn nguồn truy sát.

Rời khỏi đường núi, ngồi xe mấy giờ, hai người lại trở về đô thị phồn hoa, lần này không giống với lần trước, hai người đang phấn chấn tinh thần, đặc biệt là Lưu Bưư, đi đường như một con cua, thấy gì không vừa mắt là chạy lại múa mấy quyền, gần đây hẳn đặc biệt trở nên quá lợi hại rồi, bây giờ chân của Bưư đại gia tốt rồi, Bưư đại gia giết trở lại đây...

121. Chương 121. Bảo Bối Của Lưu Bưư

Có điều hai người cũng không dám sơ ý, khi đến một chỗ cách nhà Lưu Bưư không xa, hai người quan sát kỹ lưỡng tứ phía gần hai giờ mà không thấy có gì bất thường mới bắt đầu dè dặt đi về phía nhà Lưu Bưư.

Nhà Lưu Bưư nằm ở khu tập thể chính phủ, cha Lưu Bưư là một cán bộ chức nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được. Thế nhưng ông có thâm niên làm việc tại cơ quan chính quyền hơn hai mươi năm nên cũng có tư cách uốn thẳng ngược, và một ít vị lãnh đạo ngược lại cũng cấp cho ông Lưu vài phần thể diện.

Ông Lưu vốn từng khuyên bảo Lưu Bưư học hành cho tốt, sau này dựa vào các mối quan hệ sẽ xin cho Lưu Bưư làm nhân viên công sở. Thế nhưng trong đầu Lưu Bưư cả ngày đều là ảo tưởng mê hoặc, hẳn chỉ muốn làm một bậc đại ca thét mưa gọi gió cơ. Lưu gia đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng chán chê nhưng Lưu Bưư vẫn cứ làm theo ý mình như cũ, ông Lưu cũng không có biện pháp hiệu quả hơn nên đành buông xuôi mặc kệ hẳn.

Cũng may là ông Lưu mặc dù không có “thu nhập phụ” của quan chức nhưng bà Lưu cũng nhảy bén tháo vát đi kinh doanh, mở một cửa hàng bán buôn sinh ý rất tốt, cuộc sống cả nhà xem như là cũng khá giả. Nếu Lưu Bưư có thể nghe lời thì Lưu gia có thể xem như một gia đình tuyệt hảo rồi.

Hiện tại là 6 giờ chiều, Lưu Bưư đặc biệt chọn đúng giờ giấc này vì lúc đó ông Lưu sẽ về nhà ăn cơm, bà Lưu cũng sẽ từ cửa hàng về nấu cơm, loại sinh hoạt này theo ghi nhớ của Lưu Bưư từ khi lớn lên vẫn duy trì như thế.

“Cốc cốc ...!”

“Cốc cốc ...!”

Lưu Bưư và Trương Dương lên tầng ba gõ cửa, trái tim hai người không khỏi đập loạn nhịp dữ dội. Bọn họ lo lắng nhất chính là đe dọa từ Mãi Mãi Đề có thể động chạm đến người thân trong nhà.

“Két!” Khóa cửa vừa hở ra, cửa lập tức mở, hai người liếc nhìn lẫn nhau, nhẹ nhõm thở ra một hơi thật dài.

“Thằng nhóc con, mày còn nhớ về nhà a ...?”

Cửa vừa mở, một người đàn bà cao lớn mập mập ngay lập tức vỗ cả bàn tay to bè lên đầu Lưu Bưư một cái, Lưu Bưư tựa hồ biết sẽ bị như vậy nên nhanh nhẹn tránh ra, cơ thể to lớn như gấu ngựa của hắn bắt ngờ chui qua dưới nách nữ nhân béo thối chạy vào.

“U ... tiểu Trương a ... vào đây vào đây ...! Mau tới đây! Vào ăn cơm với nhà bác nào ...!”

Người đàn bà vẻ mặt còn đang phẫn nộ vừa nhìn thấy Trương Dương thì lập tức cười đến híp tịt cả mắt lại, nhiệt tình xằng xái kéo tay Trương Dương rồi đóng cửa, đầu còn bộ dạng hung thần ác sát như lúc đầu nữa.

Người đàn bà này chính là bà Lưu, mẹ của Lưu Bư. Bất kể là ngũ quan hay vóc người của Lưu Bư đều cùng một khuôn mẫu với bà.

“A ... tiểu Trương đến ...? Lại đây lại đây ... ngồi đây ...!” Trương Dương sau khi bị bà Lưu lôi kéo liền đi theo bà Lưu vào phòng khách, một người trung niên đeo kính, trắng nhợt có vẻ gầy yếu đang ngồi đọc báo cạnh bàn ăn, thức ăn trên bàn đã bày sẵn rồi chỉ còn thiếu bát đũa.

“Cháu chào Lưu bá!”

Trương Dương thường xuyên đến đây, rất quen thuộc với người trong nhà. Theo Lưu Bư nói, nhà họ ngoại trừ để Trương Dương đến, còn lại đám bạn xấu bị nghiêm cấm tiến vào. Nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên đến đây Trương Dương lập tức có sự kích động muốn sắc cười, vì lúc lần đầu tiên thấy ông bà Lưu thì cả người si ngốc, đây là một gia đình làm người ta kinh ngạc. Ông Lưu trầm mặc ít nói, cả ngày đọc sách đọc báo mà bà Lưu là một người lớn giọng, tính tình nóng nảy, vóc người như một con gấu Bắc cực, đứng cùng một chỗ với Lưu phụ như đôi dưa lệch hiện lên vẻ đặc biệt tức cười.....

Trương Dương từng thở dài, cũng chỉ có gia đình như vậy mới có thể sinh ra quái vật như Lưu Bư.

Làm cho Trương Dương cảm thán là cả hai ông bà Lưu không hề hỏi mấy hôm nay Lưu Bư đi đâu mà chỉ hỏi một câu “Còn tiền tiêu không?” Rồi thế là xong ...

Lúc ăn cơm, vẫn giống y như các lần trước, bà Lưu thao thao bất tuyệt rồi lại không ngừng gấp thức ăn cho phụ tử hai người, khiến cho người ta có cảm giác ấm áp, hai bố con tựa hồ cũng rất ăn ý, cầm đầu ăn cơm, không nói câu nào, ngược lại Trương Dương xui xẻo bị Lưu mẫu hỏi tới hỏi lui một hồi, mất cả thời gian ăn cơm.

“Thằng nhóc, mày cũng sắp tốt nghiệp rồi, mày phá hoại ở trường mấy năm chắc cũng không học được cái gì, giờ mày tính thế nào?” Bà Lưu gấp thức ăn vào bát Lưu Bư, hỏi.

“Con ...”

“Mày cũng đừng nghĩ đông nghĩ tây nữa, cửa hàng của mẹ đã bảo dành lại cho mày thì tùy mày dày vò phá phách thế nào mặc sức, chỉ cần không lêu lổng ở bên ngoài là được!” Bà Lưu căn bản không để cho Lưu Bư có cơ hội nói chuyện, lập tức nói.

“Khái khái ...!” Ông Lưu ho khan một tiếng.

“Ông già, có chuyện thì cứ nói, còn nếu đánh rắm thì để sau đi, đang ăn cơm, ông hết việc hay sao mà ho khan làm gì?”

“À ...! Tôi nghĩ, Bư nhi còn nhỏ, bà để nó trông tiệm thì không bệnh cũng thành tật, tôi thấy, xem nó tự mình muốn làm gì, trước tiên tìm công việc đã, kiếm tiền là việc nhỏ, chủ yếu để gia tăng kiến thức, trải nghiệm đi ki cho nó biết kiếm tiền cũng không phải dễ dàng ...” Ông Lưu xấu hổ nhìn thoáng qua Trương Dương nói.

“Uy uy, ông nó, ông có phải hồ đồ rồi không? Bư nhi nhỏ như vậy mà ông để cho nó đi tìm việc vất vả làm gì?” Bà Lưu giận dữ, lấy đũa cốc cho ông Lưu một cái, ông già phản ứng cũng rất nhanh, thân thể lập tức lùi ra sau một bước, chiếc đũa gõ vào khoảng không, cũng còn may mà bà Lưu không đứng lên truy sát.

Trương Dương chứng kiến mà đổ mồ hôi lạnh, gia đình này cũng quá, quá biến thái mà ...!

Làm cho Trương Dương chịu không nổi là “Bư nhi” với lại “còn nhỏ”, Trương Dương nhìn Lưu Bư đang cầm đầu cầm cổ mãnh liệt ăn cơm, thật sự nhìn không ra chỗ nào nhỏ, tay chân đều gần bằng lưng hắn. Chỗ nào nhỏ? Nhỏ ở đâu nhỉ?

“Ta chỉ là đề nghị, đề nghị thôi ...” Ông Lưu thấy bà Lưu thu đũa lại ngồi xuống bàn ăn cơm, phảng phất như cái gì cũng chưa xảy ra.

“Bư nhi, con nói xem, con bây giờ muốn làm gì? Nói cho mẹ, mẹ làm chủ cho, cửa hàng của mẹ mỗi tháng có thể kiếm được mấy ngàn đấy!” Bà Lưu dụ dỗ nói.

“Mẹ ... con ... con chuẩn bị cùng Trương Dương đến vùng duyên hải tìm việc làm ...!” Lưu Bư không dám nhìn mẹ, cúi gầm đầu nói ấp úng.

“A ... con ... con muốn ra ngoài ư ...?” Bà Lưu đột nhiên đứng phắt lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lưu Bư.

“Con ...”

“Mẹ nuôi con khôn lớn như thế bây giờ con không cần mẹ nữa sao?” Nước mắt bà Lưu tự nhiên tí tách rơi xuống, nước mắt nước mũi chan hòa, nhìn như thương tâm muốn chết.

“Mẹ, mẹ đừng khóc giả vờ nữa, có người ngoài ở đây đấy!” Lưu Bư bắt mẫn gắt khế.

“Nga ... vậy con nói đi, rốt cục con muốn giúp mẹ trông cửa hàng hay muốn ra ngoài làm thuê?”

Nhìn bà Lưu quệt tay một phát nước mắt thoát cái liền biến mất, lại khôi phục bộ dáng hung thần ác sát, Trương Dương sững sờ không rõ chuyện gì, nhưng nhìn qua Lưu Bư và ông Lưu thì có vẻ chuyện này cũng thường xuyên xảy ra ...

“Làm thuê!”

“...” Bà Lưu ngơ ngác nhìn Lưu Bư một hồi, nói: “Được rồi, làm thuê thì làm thuê, nhớ kỹ, không lẩn lộn nổi nữa thì về nhà, mẹ chỉ có một người con trai thôi, biết chưa?”

Làm cho Trương Dương rất bất ngờ chính là hẳn nghĩ rằng Lưu Bư sẽ phải tốn một hồi miệng lưỡi để thuyết phục ai dè bà Lưu quả nhiên lập tức đồng ý luôn.

“Mẹ không phải nói nhầm sao? Ba cũng đồng ý rồi mẹ còn nói nhiều cái gì? Chúng ta là gia đình dân chủ, ba đã đồng ý cơ bản chính là quyết định rồi, mẹ cứ yên tâm, lần này ra ngoài con trai bảo bối khi quay lại sẽ mua cho mẹ một căn nhà thật to, lấy một người vợ xinh đẹp về nhà giúp mẹ trông cửa hàng, giúp mẹ nấu cơm giặt giũ, được không?”

“Được, hảo nhi tử, quả nhiên có triển vọng, không hổ là người nhà Lưu gia!” Bà Lưu tươi cười mừng rỡ, vẻ mặt tán dương.

“Người nhà Lưu gia ... ta nhìn cũng không thấy người nhà Lưu gia chỗ nào cả? Ngược lại ta còn nghĩ rằng là người nhà Trần gia cơ ...” Ông Lưu lẩm bẩm một mình.

“Lão bất tử này, Trần gia, Lưu gia không phải đều là con ông sao? Ông có phải không cần nữa không hả, không cần thì để Bư nhi đổi sang họ của ta ngay!” Bà Lưu lại quay lại càn nê một cái nhưng ông Lưu vẫn nhanh nhẹn tránh thoát.

“No rồi, Trương Dương, ăn no chưa?”

“... Ăn no rồi ...!” Trương Dương còn chưa ăn hết nửa bát cơm đã bị gia đình này làm cho hoa cả mắt, đầu còn có tâm tư ăn cơm nữa, vốn đang muốn nói chưa no nhưng nhìn vẻ mặt cổ quái của Lưu Bư, hẳn vội vàng chữa lời nói ăn no rồi.

“Nào, giúp ta vào phòng chuẩn bị một chút!”

“Nga ... bá phụ bá mẫu ăn từ từ nhé, cháu giúp Lưu Bư chuẩn bị một lúc, tí nữa còn phải đi nhờ xe bạn bè một chuyến!”

“Ân, đi đi, Bư nhi đi với cháu thì chúng ta rất yên tâm, chỉ sợ hẳn lâu lẳng cùng đám ngư quỵ xà thần, cháu xem hẳn mới bao nhiêu tuổi mà người đầy sẹo, ai ... đứa nhỏ này ...!” Ông Lưu gật gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Sợ cái gì? Nhi tử ta mạng lớn, một nam nhân không chịu chút phong ba bão táp thì gọi gì là nam nhân nữa, Bư nhi, không có gì!” Bà Lưu hung hăng nhìn chằm chằm ông Lưu một cái.

Trương Dương cũng tươi cười đi theo Lưu Bư vào phòng ngủ của hẳn.

“Làm gì?” Trương Dương đóng cửa lại chỉ thấy Lưu Bư bắt đầu lục lọi tìm kiếm đồ vật.

“Đợi đi, hắc hắc ...!” Lưu Bư vẻ mặt thần bí.

Và cuối cùng!

Lưu Bư từ dưới gầm giường lôi ra một đồng sách cũ vất đi, lấy ra một thứ dài dài được gói bằng giấy dai, còn bọc một lớp nilon trắng bên ngoài, giấy gói hàng có vẻ ướt át, không biết là dầu hay do không khí ẩm nữa.

Lưu Bư cẩn thận mở nilon, lại từng lớp từng lớp xé giấy gói, động tác vô cùng nhẹ nhàng ...

122. Chương 122. Sơ Phùng Sát Thủ

Chẳng lẽ Lưu Bư cất giấu tuyệt thế bảo bối gì đó?

“Xích ...” Một tiếng, Lưu Bư đã xé lớp giấy cuối cùng ra, trên mặt Trương Dương lộ rõ vẻ thất vọng, cứ tưởng là bảo bối gì, hóa ra là hai cây khảm đao bình thường, dựa theo kinh nghiệm của Trương Dương thì đây tuyệt đối không phải là món đồ cổ có giá trị cao.

Trên thân khảm đao bôi đầy mỡ bò, khó trách thoát nhìn lớp giấy gói có vẻ ẩm ướt hóa ra toàn là vết dầu.

Sau khi hai thanh đao được Lưu Bư cẩn thận cầm ra, trước tiên dùng giấy báo lau sạch dầu, tiếp đó lại dùng giấy vệ sinh lau lau mấy lần, dần dần theo lớp dầu biến mất, Trương Dương bắt đầu cảm giác được hai thanh đao này không bình thường, đây đề là một loại trực giác của tâm linh và thị giác.

Không thể không nói, hai thanh đao này về ngoài không có gì nổi bật, phía trước là hình trăng lưỡi liềm, không có rãnh máu, sáng loáng, lưỡi có vẻ sắc bén phi thường, lóe ra hàn quang lạnh toát khiến người ta bất an.

Thanh đao này quả thực có thể dùng hai từ làm bừa để hình dung, không có vòng phân cách giữa chuôi đao và lưỡi đao, chỉ là một cái chuôi gỗ trần trụi, Trương Dương cầm thử, đao cầm trên tay vừa vặn, thớ gỗ có chút sần sùi, thô ráp nhưng khi cầm có rất có cảm giác, tuyệt đối sẽ không bị trượt xuống.

Trọng lượng của đao cũng rất tốt, vừa vặn, rõ ràng người chế tạo đao này không quan tâm đến vẻ đẹp mà hoàn toàn đều vì sự thực dụng.

“Chủ thủ của người đâu?” Lưu Bư hắc hắc cười nói.

“Làm gì?”

Trương Dương rút chủ thủ từ cặp quần đưa cho Lưu Bư. Chủ thủ này không có vỏ da, Trương Dương sợ làm bị thương chính mình nên đầu nhọn dùng một mảnh trúc nhỏ kẹp lại sau đó lại dùng dây co buộc lại, tiếp đó dùng giấy báo bọc ngoài, mặc dù khó coi nhưng rất thực dụng, nếu gặp nguy hiểm có thể cắt luôn cả giấy báo lẫn mảnh trúc.

“Nhìn đây!”

Lưu Bư vẽ mặt đắc ý dùng khảm đao kia vót nhẹ lên chủ thủ một cái ...

Đột nhiên!

Đồng tử Trương Dương co chặt lại, bởi vì hắn thấy thanh chủ thủ tựa như đậu hủ bị vót mất một miếng, thanh đao quả là sắc bén!

“Lợi hại chứ! Hắc hắc. Đây là một công nhân máy tiện ở xưởng in ‘Tân Hồ’ làm cho ta, tên gia hỏa đó trước kia cũng là côn đồ. Sau mấy năm ngồi nhà đá bóc lịch thì im lặng, hắn nói vật liệu chế tạo là dao rọc giấy, chém sắt như chém bùn a, ha ha!” Lưu Bư cầm đao vung vẩy trong không trung, Trương Dương vội vàng vò lấy, món đồ chơi quá sắc bén thế này không cần thận là rách da chảy máu.

“Ân ân, hàng tốt!”

Trương Dương dùng đầu ngón tay vuốt thân đao lạnh toát, nếu dùng thanh đao này giết người thì tuyệt đối phải cường hãn hơn chủ thủ, dù sao chủ thủ không dễ quần chiến mà khảm đao có thể chém cả đám, tốc độ cũng phải nhanh hơn chủ thủ rất nhiều. Càng hà hưởng chi đao sắc thể này cơ hồ chém đến đâu đứt đến đấy.

“Hôm nay để hai thanh đao này danh chấn giang hồ, huyết tẩy Golden Age!” Lưu Bư mặt đầy sát khí.

“Golden Age?”

“Đúng, chính là tên giám đốc của ‘Golden Age’, hôm đó những kẻ chúng ta gặp ở trên Golden Island là thủ hạ của hắn. Hôm nay chúng ta phải giết tận cửa bọn chúng, bất quá chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, nếu không ...”

“ân?” Trương Dương thấy Lưu Bưu ngập ngừng nên hỏi.

“Trương Dương, người rất ít đến KTV phải không? Nơi này rất phức tạp, loại người nào cũng có, mà dưới tình huống bình thường KTV đều có người trông, chính vì sợ một vài người uống say rồi gây sự, đương nhiên bọn chúng không nhất định phải ở KTV mà có thể ở phụ cận uống trà, hoặc tiêu dùng ở xung quanh. Tóm lại, chỉ cần KTV có chuyện là bọn chúng có thể đến hiện trường trong vài phút, còn nhanh hơn cảnh sát nhiều, đặc biệt là buổi tối. Ngày đó chúng ta đến gặp Tiêu Di Nhiên kỳ thật là vận khí tốt, nếu là buổi chiều thì chúng ta căn bản không thể có cơ hội chạy ra, buổi sáng đám lưu manh đều đang ngủ.” Lưu Bưu hiển nhiên thường xuyên đến chỗ đó quậy phá, nói rõ ràng đầu ra đây.

“Người tìm được chỗ của bọn chúng không?” Trương Dương còn đang lo không tìm được mục tiêu, không tưởng được Lưu Bưu lại quen thuộc đến thế.

“Khó nói, phải xem vận khí, bình thường KTV đều có phòng quản lý, chỉ cần hắn đến làm việc chắc chắn sẽ đến phòng quản lý, đương nhiên hắn có một khả năng đó chính là bởi khách quen uống rượu, việc này cũng không phải vội, chỉ sợ hắn không đi làm, hắn đi làm là sẽ tìm được.”

“Ân, chúng ta lập kế hoạch cẩn thận một lần, bọn chúng đều đã biết chúng ta, nếu chúng ta quang minh chính đại đi vào Golden Age có lẽ còn chưa lên lầu đã bị người ta chém chết rồi. Hơn nữa, các khu giải trí thế này đều có hệ thống giám sát, nếu chúng ta giết người thì chắc chắn sẽ lưu lại bằng chứng cho cảnh sát, đương nhiên họ cũng biết là chúng ta, chúng ta chỉ là không để cho bọn họ nắm được chứng cứ mà thôi.”

Trương Dương cúi đầu trầm tư, bây giờ hắn và Lưu Bưu lâm vào tình cảnh khó cả đôi đường, loại cảnh tượng giết người ở nơi công cộng thế này chắc chắn sẽ dẫn tới sự quan tâm đặc biệt của cảnh sát, chắc chắn lập án điều tra, sau này còn muốn quang minh chính đại trở về nhà quả thực không có khả năng, kỳ thật biện pháp tốt nhất chính là mưu sát, bất quá với tình cảnh hiện tại của Lưu Bưu và Trương Dương mà nói thì khó khăn vô cùng lớn.

Mưu sát đầu tiên chính là phải nắm được hành tung của đối phương, việc này phải cần hệ thống tình báo cường đại. Hiện tại Trương Dương Lưu Bưu ngay cả đi trên đường cũng sợ bị phát hiện, đầu còn có thể giám sát hành tung của kẻ khác. Bây giờ lựa chọn duy nhất vẫn là giết đến tận cửa, ít nhất còn có chỗ tìm mục tiêu.

“Hóa trang thì sao?” Lưu Bưu nói.

“Hóa trang cũng là một biện pháp nhưng hình dáng và vóc người ngũ quan của chúng ta đều không cách nào thay đổi ... Đúng rồi, có biện pháp rồi ...” Trương Dương đột nhiên thấy đầu giường Lưu Bưu treo một chuỗi nọ hoa đào, thứ này treo ở trong nhà có tác dụng trừ tà. Chắc bà Lưu sợ nhi tử bảo bối của bà bị người chém chết nên mới treo trên giường một nọ đào phù hộ cho nhi tử của bà sống lâu trăm tuổi.

“Làm gì vậy? Cái này mẹ ta treo lên, đừng đụng vào ...” Lưu Bưu tựa hồ rất lưu tâm với đồ vật của mẹ hắn.

“Cái này để bảo vệ tính mạng!” Trương Dương cầm xâu nọ đào xuống, tháo dây ra, lấy ra bốn nọ đào rồi sau đó treo phần thừa lại lên giường.

“Không phải chứ, món đồ này thực sự có thể bảo vệ tính mạng?” Lưu Bưu kinh ngạc nói.

“A a, thật ra chúng ta chỉ làm một cái hóa trang đơn giản nhất, chờ một chút sẽ tốt ngay thôi.”

Lưu Bưu trừng mắt nhìn Trương Dương dùng khăn đao gạt hết các góc hột đào, sau đó lại gạt từng bên thành hình dẹt, Trương Dương gạt phi thường cẩn thận, không bỏ sót góc nào. Nhìn sự chuyên chú của Trương Dương và đạo pháp trời chảy của hắn, Lưu Bưu có ảo giác như thấy Trương Dương là một bậc thầy điêu khắc.

Trương Dương chính mình vốn không biết, bàn tay khéo léo của đang nhảy nhót trên hột đào, trần ngập mỹ cảm lưu loát, ngay cả người thô lỗ như Lưu Bưu cũng say mê, tư duy nhện không nổi cuốn theo đạo phong

nhảy nhót mà ảnh hưởng chấn động đến tâm tình .

Cuối cùng, bốn hột đào bị chạm trở thành một cái vật thể hình dẹp nhẵn bóng.

Khiến cho Lưu Bưư kinh ngạc chính là Trương Dương cứ nhiên nuốt hai hột đào vào trong miệng.

“Thế nào?” Trương Dương cười nói.

“A ... Người quá thần kỳ ... ha ha ...” Khuôn mặt vốn gầy gò Trương Dương giờ trở thành một người mặt to tròn, Lưu Bưư cao hứng đột nhiên nhảy cẫng lên, sau khi Trương Dương nuốt hai cái hột đào vào trong quai hàm, cả người cũng thay đổi, Lưu Bưư tin rằng nếu không phải người hết sức quen thuộc căn bản không cách nào nhận ra Trương Dương hiện tại.

“Đây chỉ là cơ bản, chúng ta bắt buộc còn phải làm vài việc khác nữa, ví dụ như vẽ lông mày đậm một chút , vẽ râu hoặc đội mũ ...vv..., mặc khác ngàn vạn lần không thể lưu lại dấu vân tay và tóc. Chỉ cần chúng ta không để lại chứng cứ trực tiếp thì bọn chúng cho dù biết là ta làm chúng ta cũng không phải sợ, hiểu không?”

“Ân ân ...”

“Đi thôi, ta cứ cảm thấy nán lại lâu trong nhà người không tốt, vạn nhất bọn chúng giám sát ngay xung quanh nhà các người thì có lẽ không xong rồi.” Trương Dương đứng lên nói.

“Đi!”

Lưu Bưư cầm một ba lô du lịch treo trên tường xuống, cầm hai thanh đao bọc giấy báo lại sau đó đặt vào trong.

“Hai bác, chúng cháu đi đây.”

“Cha, mẹ, con đi đây...”

“Nga, cẩn thận an toàn, gặp chuyện gì khó khăn cứ gọi điện thoại về là được.”

“Bưư nhi, nhớ kỹ có chuyện gì thì lập tức gọi điện cho mẹ, cầm lấy cái này, đi ra bên ngoài mang theo chút tiền thì đừng cảm hơn.” Lưu mẫu chạy ra cửa, nhét cho Lưu Bưư một xấp tiền, Trương Dương đoán ít nhất cũng có hơn năm nghìn.

Sau một hồi lờ qua tiếng lại, hai người rốt cục cũng xuống lầu.

“Vẫn là không khí bên ngoài tốt a ...” Sau khi xuống lầu, Lưu Bưư hít một hơi thật sâu, tựa hồ ở nhà là một chuyện phi thường thống khổ.

“Đi mau!”

Vừa mới đi ra khỏi sân không đến một trăm mét, đột nhiên Trương Dương lập tức kéo Lưu Bưư chạy như điên, một cỗ cực độ nguy hiểm tràn ngập trong không trung, cảm giác này từ trước đến giờ Trương Dương chưa từng gặp, bởi vì nguy hiểm nhằm vào họ, Trương Dương tin vào trực giác của mình, mấy ngày nay có thể sống sót trong khi chạy trốn cũng chính là dựa vào loại trực giác này.

Bắn tia!

Đột nhiên, Trương Dương đang chạy như điên thì lông tóc cả người dựng hết lên, hẩn nhớ tới lần lúc ở cửa thư viện . Cảm giác lão bà tạo cho hẩn chính là loại cảm giác này, hiển nhiên bọn họ bị một sát thủ theo dõi ...

123. Chương 123. Cuộc Săn Bắt Đầu !

Nghiêm Khoáng, sát thủ!

Hai bảy tuổi, người tỉnh GX – Đông Quốc, nam, cao: 1,73m, nặng: 70kg, gia đình: không rõ.

Nghiêm Khoáng xuất đạo đã năm năm, trong giới sát thủ không có thứ hạng cao nhưng trong Đông Quốc, Nghiêm Khoáng lại có uy danh lớn. Xuất đạo năm năm chưa từng thất thủ, trong giới sát thủ Đông Quốc được mang ngoại hiệu “lãnh kinh hồn”, ý nói hấn lãnh khốc vô tình, bước tiến kinh hồn.

Nghiêm Khoáng buông ống nhòm xuống, trên miệng nổi lên tiểu ý nhàn nhai, trong tiểu ý tràn ngập sự tự tin cường đại, căn nguyên sự tự tin của hấn đến từ khẩu súng giấu trên tay hấn.

Hấn tại tòa cao ốc này thuê một căn phòng, đã ở đây nửa tháng. Công việc mỗi ngày của hấn chỉ là hàng ngày quan sát nhà Lưu Bưu, quan sát từng người đi vào, trên tay hấn có hai bức ảnh, một bức là ảnh Trương Dương, một bức là ảnh Lưu Bưu.

Ở vị trí hiện tại của hấn vừa vặn có thể đồng thời giám thị phòng trong nhà Lưu Bưu và cả trước sau con đường Lưu Bưu ra ngoài, chỉ cần Lưu Bưu ra là hấn lập tức có thể thấy được.

Bên cạnh hấn có một trợ thủ hơn năm mươi tuổi, nhìn qua là một người rất rất bình thường, thực ra người này xem như sư phụ của Nghiêm Khoáng, một sát thủ già nghèo khó bần cùng không có danh tiếng gì, lúc hấn hơn bốn mươi tuổi bị trúng gió, tuy hồi phục không khác bình thường là mấy nhưng hấn lại cũng không thể cầm súng được nữa. Nghiêm Khoáng liền trở thành tất cả hy vọng của hấn ...

Năng lực của Nghiêm Khoáng đã vượt rất xa sư phụ của hấn, điều này thì không cần phải hỏi nữa.

Đây là mười lăm ngày chờ đợi nhàm chán, sau khi Nghiêm Khoáng nhận được nhiệm vụ này, hấn lập tức lựa chọn ôm cây đợi thỏ. Thậm chí, hấn đã chuẩn bị xong việc phải chờ đợi trong một thời gian dài, tiền thuê phòng hấn cũng giao trước nửa năm.

Khiến Nghiêm Khoáng bất ngờ chính là, mục tiêu của hấn không ngờ to gan đến thế, mới có mười lăm ngày đã xuất hiện rồi.

Trong mắt Nghiêm Khoáng, hai người kia đã trở thành người chết, chưa từng có ai thoát khỏi súng của hấn.

Nghiêm Khoáng hiện tại đang chờ đợi, chờ hai người rời khỏi cách khu tập thể chính phủ một đoạn. Dù sao, để cho mục tiêu chết trong sân chính phủ thì hậu quả dẫn tới tuyệt đối nghiêm trọng hơn việc mục tiêu chết ở ngoài cả trăm lần. Làm một sát thủ xuất sắc, phải cố gắng tránh cho loại sự tình này phát sinh.

Hảo !

Đây là một vị trí tốt.

Mắt Nghiêm Khoáng dõi theo ống ngắm, khi hình chữ thập (tâm) rơi đến sọ khỉ phía trên ba lô, rõ ràng vóc dáng người này phải cao to lắm. Làm một sát thủ xuất sắc, lúc chưa xác định giết ai trước, bình thường đều sẽ ngắm mục tiêu lên người có thân hình tương đối trắng kiện.

Nghiêm Khoáng hít sâu một hơi, chậm rãi đặt ngón tay lên cò, hấn chỉ cần giết một người trước thì người kia chắc chắn sẽ ngăn người trong một thời gian ngắn, với thời gian si ngốc đấy hấn có thể giết chết đối phương trong nháy mắt ...

Loáng qua một cái, mục tiêu trong ống ngắm đột nhiên biến mất !

Chuyện gì xảy ra thế này?

Nghiêm Khoáng đột nhiên ngẩng đầu nhìn, xa xa người thanh niên nhỏ gầy đang lôi kéo người thanh niên cao lớn chạy như điên. Liều mạng xuyên qua vụn vút mọi người ở xung quanh....

“Sao thế?” Lão nhân nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Nghiêm Khoáng, hỏi.

“Bọn chúng đã chạy rồi.”

Nghiêm Khoáng hung hăng đâm một quyền lên tường, đây là lần đầu tiên hấn thất thủ, không ngờ còn chưa thất thủ dưới tình huống chưa kịp nổ súng, điều này làm tâm tình hấn phần nộ đến cực điểm.

“Làm sao đây?” Lão nhân hiện tại đã hoàn toàn suy bại đến tình cảnh phải làm trợ thủ nên không có chút chủ kiến.

“Rời khỏi đây. Truy tung bọn chúng. Bọn chúng sẽ không quay lại nữa đâu!” Ngay lập tức, Nghiêm Khoáng khôi phục sự tỉnh táo. Trên mặt nổi lên nụ cười lạnh, bắt đầu tháo súng ngắm đặt vào trong chiếc hộp đàn violon cầm tay, động tác rất chậm rãi nhưng cũng rất trật tự, mỗi bộ phận của súng ngắm đều đặt ở một vị trí hợp lý.

Lưu Bư bị Trương Dương kéo chạy như điên, hấn căn bản còn không biết mấy phút trước có một khẩu súng ngắn đã ngắm vào sọ khỉ của hắn, sau khi hai người thở hồng hộc chạy đến một siêu thị, Trương Dương mới cảm thấy khí tức tử vong bị người ta nhìn chằm chằm biến mất.

Đó là một loại cảm giác đáng sợ, tuyệt đối là một loại cảm giác kinh khủng !

Trương Dương tình nguyện đổi mặt với việc bị hơn mười đại hán cường tráng xách đao truy sát chứ không muốn đổi mặt với cảm giác này, đó là cảm giác giữa ranh giới sinh tử, phẳng phất như cảm giác bị một con mãnh thú rình rập trong rừng sâu.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Hai người chạy như điên, Lưu Bư mệt đến nỗi đầu đầy mồ hôi, từ từ thở ra một hơi hồi.

“Chúng ta bị sát thủ theo dõi.” Trương Dương cảm thấy buồn bực, nghiêm khắc mà nói, hắn cũng xem như là một sát thủ do Lý bá bá bồi dưỡng, hiện tại lại bị một sát thủ khác đuổi chạy trốn chết như điên, khoảng cách giữa sát thủ và sát thủ sao lại có khác biệt lớn đến vậy?

“Sát thủ?”

Lưu Bư nhất thời trợn mắt há mồm, đối với hắn mà nói, sát thủ là một danh xưng chỉ nhìn thấy qua trong sách, không thể tưởng tượng được trong cuộc sống thực sự có chức nghiệp này tồn tại.

“Đúng, chúng ta lập tức chuẩn bị để có thể sẵn sàng hành động, xử lý xong hai tên kia thì đêm nay rời khỏi C thị ngay lập tức!” Trương Dương đang dựa trên tường đột nhiên đứng lên.

“Ta thấy, chúng ta dứt khoát phải đi luôn, nếu bọn chúng đã phát hiện ra chúng ta thì chắc chắn sẽ có chuẩn bị cho việc chúng ta giết đến tận cửa.” Lưu Bư nói.

“Việc này không cần lo lắng, nếu thể lực địa phương đã biết việc chúng ta quay lại thì lúc chúng ta ra khỏi nhà sẽ không phải có sát thủ chờ chúng ta nữa, mà phải là hơn chục tên xách đao súng. Điều này đã chứng minh, sát thủ này hành động đơn độc, không có bất cứ qua lại gì với thể lực địa phương, bình thường một sát thủ sẽ không phát sinh quan hệ với thể lực địa phương, điều này người yên tâm, trừ khi hắn là một sát thủ ngu xuẩn. Từ việc hắn có thể ở phụ cận nhà người chờ chúng ta xuất hiện, hiển nhiên tên sát thủ này không phải kẻ ngu.”

“Àn, vậy giết thôi!” Lưu Bư trở tay sờ sờ ba lô, hiện tại hắn chỉ muốn tìm một chỗ để phát tiết, chân rết cũng đã lạnh mà vẫn còn bị một sát thủ đuổi đến ôm đầu chạy như chuột làm hắn rất buồn bực.

Hai người đến cửa hàng mua một ít công cụ hóa trang và vài đôi găng tay đen đó lập tức tới nhà vệ sinh hóa trang. Chuyện này đối với sinh viên hệ mỹ thuật như Trương Dương mà nói thì vô cùng dễ dàng, rất nhanh, hai người liền xử lý xong, mỗi người đội một chiếc mũ bóng chày màu đen, trên mặt bôi một chút phấn mắt để hai má hiện lên vẻ gầy đi rất nhiều, nếu ngậm thêm hai hột đào bên trong quai hàm thì cho dù ngay cả cha mẹ Lưu Bư cũng không cách nào nhận ra.

Sau khi hóa trang xong, hai người cũng không có chỗ nào để đến, đi thẳng đến một nhà hàng Tây không xa đối diện với ‘Golden Age’, ngồi chờ ở một bàn tại tầng một.

Theo thời gian trôi qua, màn đêm phủ xuống.

Golden Age nằm trên một trong những đoạn đường phồn hoa nhất C thị, đông nghịt, khi màn đêm buông xuống, người đi lại trên đường ngày càng nhiều. Bình thường rất khó thấy được những muội muội xinh đẹp nhưng hiện tại thì hơn nhiều, phẳng phất đều là từ dưới đất chui lên, đây chính là mị lực thần kỳ của cuộc sống về đêm.

Cửa Golden Age cũng dần dần trở nên náo nhiệt, đủ các dạng người qua lại không ngừng.

“Đến rồi!” Lưu Bư đột nhiên kích động nói.

“Ồ đâu? Chiếc xe con màu đen kia à?” Trương Dương nhìn theo hướng ngón tay của Lưu Bưư nhìn thấy một chiếc Audi đen dừng lại chỗ đỗ trước Golden Age, có vẻ chỗ đỗ dành riêng cho nó, xung quanh cũng đã đỗ đầy xe, chỉ độc nhất chỗ đỗ là không có xe đỗ.

“Đúng, đây là xe của hần, một lần ta đã từng thấy hần chở Tiêu đại ca.” Lưu Bưư vẻ mặt căm hận nói.

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì một trung niên nam nhân mặc một bộ quần áo nghỉ ngơi từ trên xe xuống, đúng là người mà Trương Dương và Lưu Bưư đã thấy qua ở chỗ trường, cũng chính hần và một người khác dẫn theo hơn trăm người bao vây chỗ trường.

Trung niên nam nhân chỉ có một mình, không hề có vệ sỹ đi theo, hiển nhiên, đây là địa bàn của hần, hần cho rằng mang hay không mang vệ sỹ cũng chẳng có gì khác nhau cả. Dương nhiên cũng có thể hần chỉ là một quản lý nhỏ mà thôi, còn chưa đủ tư cách dẫn vệ sỹ theo.

“Đi!”

Hai người dứt hột đào vào miệng, nhanh chóng đi ra ngoài.

Tiến vào KTV thuận lợi ngoài ý muốn, hai người bảo vệ ngoài cửa cơ hồ nhìn cũng không thèm nhìn họ lấy một cái.

Tại đại sảnh tầng hai, sau khi hai người lên tầng hai mới phát hiện Golden Age còn rất vắng vẻ, chưa đạt đến cao trào tiêu phí, khả năng là giờ vẫn còn sớm. Lưu Bưư và Trương Dương cũng không khỏi có chút bất ngờ, lúc đầu thấy nhiều người ra ra vào vào ở cửa Golden Age như vậy còn tưởng rằng kinh doanh đã bắt đầu sôi động rồi, không ngờ diện tích KTV thật sự quá lớn, vài người mới bước vào căn bản chưa thấy cảm giác gì.

Đối với bọn Trương Dương mà nói, người càng nhiều càng tốt, một khi xảy ra hỗn loạn hai người có thể thừa dịp lúc mọi người đang hỗn loạn mà đào tẩu.

Nếu đã lên rồi thì không còn đường quay lại, không thể không hành động.

“Xin lỗi hai vị tiên sinh, đây là khu làm việc, khu giải trí ở bên kia!”

Một người thanh niên mặc Veston phi thường lễ phép cản đường Trương Dương và Lưu Bưư, sau khi lên một tầng, bên phải là đại sảnh, sau đại sảnh có mấy cái hành lang, toàn bộ là phòng của KTV, mà bên trái chỉ có một cái hành lang, là khu làm việc của KTV.

124. Chương 124. Ta Giết Người Rồi !

“Xin lỗi, hai vị có hẹn trước không?”

Người thanh niên mặc đồng phục Veston không để cho người thanh niên cao lớn cổ quái này một chút mặt mũi nào.

“***, một cái quản lý nhãi nhép mà cũng cần hẹn trước?”

Lưu Bưư đập một cước lên tiểu phúc của người thanh niên, lưng vừa khom xuống, hai thanh cương đao đã được Trương Dương rút ra từ trong ba lô cầm trên tay, đây là động tác hai người đã luyện tập hơn mười lần, tuyệt đối phải làm hết sức cẩn thận.

Người thanh niên kia làm sao chịu nổi một cước đột ngột này của Lưu Bưư, bị đập bay ra ngoài, đau đến nỗi co người trên đất, trên mặt chảy xuống mồ hôi to như hạt đậu, tựa hồ bị đá trúng chỗ hiểm. Nhưng, chuyện còn không chấm dứt, khi hần vừa ngẩng đầu lên thì một thanh khảm đao sáng loáng đã chém xuống dưới, hần cơ hồ không kịp suy nghĩ, đưa tay lên đỡ theo bản năng ...

“A ...” Một tiếng gào thảm thiết thê lương vang lên, cánh tay người tuổi trẻ bị chặt ngang rơi xuống đất, máu chảy như trút nước, ngón tay trên cánh tay rơi dưới đất vẫn còn động đậy.

“Ta cho người thấy mắt chó nhìn người thấp hèn này ...”

Lưu Bư trong mồm còn ngậm hột đào nên nói ra chút không rõ ràng, một cước sút người thanh niên đang ôm tay cụt kêu thảm thiết ra, thân thể to lớn như một viên đạn pháo đâm thẳng vào cánh cửa đang đóng ...

“Bồng!” Một tiếng động lớn vang lên, cả cửa lẫn khóa bị Lưu Bư đập một nhát mở ra, trong nháy mắt ngay khi cửa mở, Trương Dương đã theo sát phía sau Lưu Bư mà xông vào.

Trong phòng làm việc có ba người, một người ngồi trên chiếc ghế giám đốc quay lưng với bàn làm việc, hai người kia đang ngồi trên sofa. Ba người có vẻ đang tám nhảm, trong phòng khói thuốc vẫn vít mù mịt, không khí ô trọc vô cùng.

Ba người đều ngẩn ra một chút rồi lập tức phản ứng, hiển nhiên đây đều là vài nhân vật đã trải qua sóng to gió lớn, “Oanh” một âm thanh cực lớn vang lên, bàn trà trước ngực hai người kia bị một tên gia hỏa cường tráng nhắc lên nện về phía Lưu Bư đang xông vào ở phía trước. Mà người còn lại lúc tên trước nhắc bàn lên liền cầm lấy gạt tàn ném về phía Trương Dương, rồi quay người chạy vào phía trong bàn làm việc....

Trương Dương không thèm để ý hai tên này, trong nháy mắt hắn xông tới mục tiêu của hắn lần này, chính là người trung niên đang ngồi ở sau bàn làm việc. Lúc này, sau khi người trung niên đã ngẩn ngơ một chút rồi lập tức phản ứng, một tay mở ngăn kéo, tay kia rút vào ngăn kéo.

Súng!

Có súng! Tóc gáy Trương Dương dựng đứng lên.

Gần như không cần suy nghĩ, Trương Dương đã nghĩ đến bên trong ngăn kéo chắc chắn có súng.

Thân thể Trương Dương tựa như một làn khói mỏng, huyền hóa ra vô số tàn ảnh trong không trung, đao cực kỳ nhanh trước tiên hướng đến người kia !

“A ...” Một tiếng kêu thảm thiết khắc khoải vang lên, cánh tay rút trong ngăn kéo còn chưa kịp rút ra đã bị Trương Dương chặt xuống. Cơ thi c” trung niên nam nhân nhất thời co lại, máu tươi lập tức nhuộm đỏ hơn nửa bộ quần áo sạch sẽ, mặt trắng bệch, thanh đao nhỏ máu của Trương Dương không hề dừng lại, trong không trung vẽ lên một vòng cung tuyệt đẹp, mục tiêu của thanh đao là yết hầu của trung niên nam nhân, lúc này, trung niên nam nhân liền co cầm xuống che trước yết hầu.

“A ...” Tiếng kêu thảm bị cắt đứt đột ngột, tựa như yết hầu đột nhiên bị túm lấy, trung niên nam nhân hoảng sợ nhìn, sau khi cảm thấy lạnh buốt, cảm mình đã bay ra ngoài, tiếp sau khi thanh đao lạnh ngắt bừa cảm rồi không có chút trở ngại nào lại quét qua yết hầu, không biết tại sao trung niên nam nhân lại cảm giác thấy một trận thoải mái, một loại cảm giác thoải mái vì được giải thoát, mọi hình ảnh trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, hắn thấy người thanh niên vung đao kia không thèm liếc mắt một cái, một tay đỡ lên chiếc bàn làm việc, lao vùn vụt ra ngoài.....

“Bồng!” Thi thể trung niên nam nhân đổ xuống đất, lúc hắn đổ xuống, hắn nghe được trong miệng người thanh niên đọc ra ba chữ : “Tiêu Viễn Hành.”

Trung niên nhân không hề chết không nhắm mắt vì hắn đã biết tại sao mình chết.

Trong lúc sắp chết, hắn nghĩ đến trong nháy mắt lúc Tiêu Viễn Hành bóp cò tự sát, một tia không cam tâm, một tia bất đắc dĩ, còn có cảm giác thê lương của anh hùng mạt lộ, đột nhiên trong lúc đó trung niên nam nhân hiểu được vẻ mặt phức tạp của Tiêu Viễn Hành ...

Thân thể Trương Dương vượt qua bàn làm việc, vọt đến người thanh niên ở phía sau bàn làm việc, hai người đột nhiên bất động, người thanh niên mở to mắt nhìn Trương Dương ...

“Tiêu Viễn Hành!” Trương Dương đọc khê ra ba chữ, thân thể bật lùi về sau, thanh khảm đao cắm trên bụng người thanh niên hất lên một cơn mưa máu điểm lệt, Trương Dương khó khăn lắm mới tránh được đồng máu tươi đang cuốn lên kia.

Ngay lúc lưỡi đao sắc bén của Trương Dương bừa cảm , quét qua yết hầu yếu ớt của trung niên nam nhân thì cuộc chiến của Lưu Bư cũng bắt đầu, chiếc bàn trà thủy tinh đón đầu nện lên người hắn.

Trong nháy mắt lúc nam nhân tráng kiện nhắc bàn trà lên, Lưu Bư cư nhiên đặt sống đao vào miệng rồi ngậm lại, hai tay tiếp lấy bàn trà, sau đó quay tròn một vòng 360 độ để triệt tiêu lực trùng kích của đại hán

rồi quay lưng nện bàn thủy tinh lại phía đại hán đang chuẩn bị nhào tới.

“Oanh!” một tiếng, đại hán không thể tưởng được Lưu Bư không những tiếp được cái bàn mà còn quay người nện lại khiến hắn bất ngờ không kịp phòng bị bị nện giữa người, bất quá cơ thể tên khốn này cũng đặc biệt cường hãn, chỉ lùi ra sau hai bước rồi vượt qua chiếc bàn trà đã chỉ còn lại khung đám một quyền vào Lưu Bư.

“***, muốn so khí lực với lão tử à ...”

Lưu Bư không tiến mà ngược lại lùi hai bước, hai bước này cực quan trọng vì hắn có thời gian cầm thanh đao sắc bén ra khỏi miệng, Lưu Bư không hề do dự, một đao trước tiên bổ vào cổ đại hán.....

“A ...” hét thảm một tiếng, một chân đại hán đã bước ra khỏi mặt bàn trà, không kịp lui về phía sau đành lấy tay đỡ, cánh tay lập tức bị cắt đoạn, lưỡi đao sắc bén đầy máu tươi tùy ý lướt qua m lật hắn, lưu lại một rãnh máu sâu trên mặt, cơn đau mãnh liệt làm cánh tay còn lại không biết ôm vào đâu, trong lúc hoảng loạn lùi lại, nhưng lại bị bàn trà cản đường liền ngã xuống đất.

“Ta cho ngươi đập ...”

“Ta cho ngươi nện ...”

Lưu Bư dường như nổi điên chém điên cuồng lên người đại hán, trong miệng chửi mấy câu không rõ ràng, cả người đại hán bị chém đến đầm đìa máu tanh, thân thể vô ý thức giãy giụa co giật, căn bản không thể sống nổi nữa rồi.

“Đi!” Trương Dương lôi Lưu Bư.

“Hô ...” Một tiếng, Lưu Bư quay ngược tay chém một đao tới Trương Dương.

“Người điên rồi à, là ta!” Trương Dương đột nhiên lùi về phía sau, đầu ngửa về phía sau, khó khăn tránh khỏi một đao mang theo gió rít của Lưu Bư.

“A ... Trương Dương ...” Lưu Bư đang điên cuồng đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn thoáng qua Trương Dương sau đó ngơ ngác nhìn thi thể bị chém đến máu thịt bầy nhầy dưới đất, “Ta giết người rồi, ta giết người rồi...”

So với Trương Dương, đây là lần đầu tiên Lưu Bư chính thức giết người, việc này và việc cùng mấy tên côn đồ ngày trước ở đầu đường cầm dùi hẩu ném nhau có bản chất khác nhau, hơn nữa lần này là rắp tâm giết người, lúc thấy đối thủ của mình người đầy máu tươi nằm trên mặt đất, lý trí của hắn hoàn toàn bị tiêu diệt, trong mắt hắn chỉ còn lại máu tươi và giết chóc.

“Đi thôi, có lẽ bên ngoài đã đầy người rồi!” Trương Dương thờ dãi một hơi, sau khi hắn giết người lần đầu tiên cũng cả người run rẩy giống như Lưu Bư, thậm chí biểu hiện của Lưu Bư so với hắn còn phải tốt hơn nhiều lắm, bởi vì ít nhất Lưu Bư cũng không nôn mửa.

Nhưng Trương Dương lập tức phát hiện hắn đã sai, hoàn toàn sai rồi.

“Ha ha ... cuối cùng ta cũng giết người, ***, bư đại gia ta đã giết người ...” Lưu Bư đột nhiên cười như điên dại, vẻ mặt hưng phấn chém mấy đao liên tục trong không khí, giống như người điên.

“Khái khái ... người lợi hại, người giỏi, người giết người ... Lão Đại, chúng ta đi thôi, người lãng phí ít nhất mười giây rồi.” Trương Dương nhìn Lưu Bư đang cười như điên dại không nhịn được cười khổ, tên nhãi Lưu Bư này trời sinh là một kẻ cuồng đồ, có lẽ, lần này đại khai sát giới không biết sẽ mở ra đường đi thể nào, Trương Dương có chút lo lắng, hắn hiểu rất rõ tính tình của Lưu Bư, tuyệt đối là một tên cuồng bạo lực, một tên sùng bái bạo lực, trong óc hắn không có mưu kế, không có sách lược, chỉ có bạo lực áp đảo tất cả.

Lúc trong trường, phong cách làm việc của Lưu Bư chính là như thế, nếu ai không phục, hắn liền đánh cho đối phương phục thì thôi, Lưu Bư còn có một loại tinh thần mà cả Trương Dương cũng bội phục không thôi, Lưu Bư tuyệt đối sẽ không chịu thua, ai đánh hắn một trận, hắn nhất định phải đánh lại đối phương một trận, dùng cách nói của Lưu Bư thì chính là nợ máu phải trả bằng máu, đây cũng là lý do tại sao Lưu Bư ghi hận trong lòng với cảnh sát ở huyện H, đối phương gần như chỉ vả hắn hai cái.

Ngay lập tức, hai người lao ra khỏi cửa.

“Thảm rồi!”

Hai người đối mặt nhìn nhau, thấy trên cầu thang dày đặc người chạy lên trên, Trương Dương và Lưu Bư không khỏi cười khổ, bọn họ vẫn còn đánh giá thấp thể lực của đối phương, vốn cho rằng trong vài phút thì người của đối phương sẽ không kịp phản ứng, ai ngờ bọn chúng đã chặn ở tầng hai.

Lúc này một đám người đang leo lên tầng nhìn thấy Trương Dương và Lưu Bư không động, đã bị ép đến góc chết, cũng giảm tốc độ xuống, chậm rãi tới gần, nhìn vũ khí trong tay bọn chúng dường như là bát quốc liên quân (*), có ống sắt, có dao mổ lợn, có khảm đao, mã tấu, thậm chí còn có đinh ba hai chĩa.

(*): bát quốc liên quân : liên minh 8 nước chống lại phong trào Nghĩa Hòa Đoàn....Xem chi tiết tại đây :

125. Chương 125. Cái Bẫy Của Kẻ Cố Chấp

“Ân? Băng rôn tuyên truyền quảng cáo bia.”

“Lát nữa ta xông tới chém đứt một đầu băng rôn, trong thời gian ngắn nhất người phải buộc băng rôn lên lan can inox kia, hiểu chưa?” Trương Dương mắt nhìn hai mươi thanh niên đang tiến càng ngày càng gần, xem qua tư thế có vẻ đối phương muốn ép bọn họ đầu hàng.

“Ân, tại sao chúng ta không trực tiếp nhảy xuống tầng một?” Lưu Bư gật đầu.

Tầng này cao năm mét, nhảy xuống không cách nào bảo đảm không bị thương, hiện tại chúng ta không thể bị thương, hiểu chưa? Được rồi, bắt đầu tiến hành đi...”

Đột nhiên, thân thể Trương Dương vọt đến đám người, khí thế lôi đình vạn quân thẳng tiến không lùi !

“Chém chết hần ...”

“Giết ...!”

Trương Dương vừa di chuyển, phảng phất như kho hỏa dược bị châm lửa, hơn mười hán tử vung vũ khí trong tay nhào về phía Trương Dương ... Lúc này không ai chú ý đến miệng Trương Dương nổi lên một nụ cười lạnh.

Đây là không gian nối tiếp giữa tầng hai và tầng một, cầu thang này chỉ rộng hơn hai thước, mặc dù đối phương người đông thể mạnh nhưng trên thực tế đối mặt với Trương Dương chính là năm sáu người trên tay cầm binh khí dài.

Thân thể Trương Dương linh hoạt như cá ở trong nước, lúc đến gần mấy hán tử thì đột nhiên nhảy lên vượt ra ngoài cầu thang, một tay giữ lan can, cả người đều treo ở không trung, đao quang vừa lóe, sợi dây treo băng rôn đỏ bị một đao chặt đứt, băng rôn cực dài lập tức thông xuống tầng một. Việc này chỉ diễn ra trong chớp mắt, đinh ba, đại đao gì đó đều chém vào khoảng không, không ai nghĩ được Trương Dương lại nhảy vượt qua lan can inox đó, dù sao, bên ngoài chỉ là khoảng không cao hơn năm mét, đợi đến lúc bọn chúng tỉnh ngộ thì đã muộn, bởi vì, bọn chúng dùng binh khí dài, tại nơi chật hẹp như vậy rất khó sử dụng, sau khi chặt băng rôn, Trương Dương dựa theo quán tính nhảy vào trong hành lang, chỉ là lần này vị trí của hần là rơi vào trong đám người....

Thanh khảm đao oai phong của Lưu Bư lúc này mới thực sự lộ ra sự sắc bén.

Không có sự uy hiếp của binh khí dài, đang mang sắc bén của Trương Dương tựa như ác ma cắn nuốt máu tươi, mỗi lần lưỡi đao lóe lên đều là cốt nhục phân ly, mỗi lần hạ xuống đều là huyết hoa tung tóe, tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác tựa như tiếng sói tru dưới địa ngục.

Người phía sau còn chưa sẵn sàng tâm lý chuẩn bị chiến đấu thì Trương Dương đã xông tới trước mặt áp sát đám người, những kẻ này mỗi người đều không tưởng được, nên rất nhiều người ngã xuống, rất nhiều người tay bị chém đứt, càng nhiều người lùi lại phía sau ...

Trương Dương không ham chiến, bởi vì, trên tay và trên lưng hắn cũng bị chém ba đao, tạm thời chưa cảm thấy đau đớn nhưng lại cảm thấy dòng máu tươi ấm áp đang thấm ướt quần áo mình.

“Sát ...” Trương Dương đột nhiên quát một tiếng dữ dội, lúc mấy người phía trước đang giơ đao lên định chém xuống thì Trương Dương đột nhiên áp sát, từng đợt đao quang mang theo máu chém sang, cùng máu thịt tương phùng quả thực là vô kiên bất tồi, chỉ trong vài giây, cả hành lang đã máu chảy thành sông, tứ chi rơi đầy đất. Không thể không nói thanh đao của Lưu Bưu lập được công lớn. Nếu không có thanh đao của Lưu Bưu, hẳn không có khả năng thuận lợi như vậy, càng không có khả năng hung mãnh như hổ nhập đàn dê, thanh đao này quá hung lệ, có vẻ như chỉ cần chạm vào lập tức đứt tay mất chân, tạo nên một áp lực rất lớn trong lòng đám lưu manh, chính loại áp lực này càng phát càng khiến bọn chúng kiêng kị, càng kiêng kị thì càng muốn tránh khỏi lưỡi đao, nhất thời trong lúc đó tạo thành sự hỗn loạn lẫn nhau.

Nếu là ở một có địa thế trống trải, kết quả tự nhiên lại không như vậy, nếu là ở nơi trống trải, bọn Trương Dương cũng sẽ không lấy cứng chọi cứng, sớm đã lĩnh mất rồi ...

Trương Dương tựa như sát thần, gió thổi cỏ rạp, đánh đâu thắng đó. Ngắn ngủi hơn mười giây, hai mươi hán tử đã có gần một nửa bị thương.

Ánh đao cuối cùng lóe lên, Trương Dương chém bị thương cổ tay hoặc cánh tay mấy tên cầm binh khí dài, lập tức tõe ra một con đường.

“Đi!” Lưu Bưu chợt quát một tiếng, bám vào băng rôn đỏ nhảy xuống, Trương Dương cũng không chậm trễ, theo sát phía sau Lưu Bưu trượt xuống, tất cả động tác chỉ trong chớp mắt, tựa như nước chảy mây trôi, lúc này người trên tầng mới tỉnh ngộ, chỉnh đốn lại nhân mã chuẩn bị xông lên liều chết, đáng tiếc, Trương Dương và Lưu Bưu đã trượt xuống dưới lầu rồi.

“Ném đao!” Thấy Trương Dương và Lưu Bưu chạm đất, một tên lưu manh cơ trí mạnh mẽ ném khảm đao cầm trong tay về phía Trương Dương và Lưu Bưu đang chạy ra ngoài cửa, lập tức có hơn mười tên lưu manh cũng ném vũ khí xuống lầu, nhất thời trong không trung như trút xuống một trận mưa đao, đèn treo thủy tinh ở không gian giữa lầu một và hai bị đập vỡ nát bấy...

“Trương Dương, đi nhanh một chút ...” Lưu Bưu vốn đang chạy phía trước nghe thấy âm thanh ‘chi chi ba ba’ của đèn thủy tinh bị đập vỡ vang lên, quay đầu lại nhìn thấy một trận mưa đao trên đỉnh đầu thì mạnh mẽ đẩy Trương Dương, “A ...” Lưu Bưu kêu lên đau đớn, một mũi đao mổ lợn cắm vào lưng hắn.

“Đi ...” Trương Dương tiện tay kéo, hai người lảo đảo nghiêng ngả chạy khỏi cửa chính, đám lưu manh trên tầng lại như ong vỡ tổ chạy xuống để cầm vũ khí lên truy đuổi, trên thực tế, chạy từ tầng hai xuống tầng một chỉ cần vài giây nếu bọn chúng không phải nhát vũ khí, nói cách khác, bọn họ cơ hồ đã theo đuôi bọn Trương Dương chạy ra ngoài rồi...

“Sao rồi?” Trương Dương biết Lưu Bưu đã bị thương.

“Không có việc gì, chỉ là vết thương nhẹ.” Lưu Bưu cắn chặt răng nói: “Còn chạy được.”

“Ân, có thể chạy là được, giữ nguyên kế hoạch!” Trương Dương vẫn đi phía sau Lưu Bưu, hắn biết đao vừa rồi là Lưu Bưu đỡ giúp hắn.

Cách Golden Age hơn năm mươi mét có một con hẻm nhỏ, Trương Dương trong lúc uống trà đã từng mua hai chiếc xe đạp đặt ở trước cửa ngõ, chỉ cần chạy đến chỗ cửa ngõ đó là bọn họ có thể lập tức thoát đi, bởi vì cửa ngõ chỉ rộng khoảng hai mét, xe cộ không cách nào đi vào, đương nhiên, quan trọng nhất chính là lối rẽ trong ngõ cực kỳ nhiều, giống như mê cung vậy.

“A*** ... xe của chúng ta đâu?”

Hai người trên đường vấp vấp ngã ngã chạy đến con ngõ, thấy hai chiếc xe đạp bọn họ mua đã không cánh mà bay, nhất thời cả hai trợn mắt há mồm.

“Bọn trộm vặt ***, bọn trộm vặt chết đâm chết chém ... dám trộm xe đạp của bưu đại gia ta ... ***...”

Nhìn gốc cây trống trơn, Trương Dương đành im lặng, rõ ràng trước khi vào Golden Age liếc qua, kiểm tra một lần xem xe đạp còn ở đó hay không, thế mà mới có hơn mười phút mà xe đạp đã không còn tung tích,

trộm vặt ở thành phố C này cũng quá càn rỡ, cũng không biết thành phố C làm sao lại được chọn là thành thị vệ sinh văn minh trên toàn quốc nữa. Mẹ kiếp!

Chạy tiếp thôi !

Nhìn hơn mười hán tử vung vẩy vũ khí phía sau, Trương Dương thở dài một tiếng, trên thực tế Trương Dương đã nhìn ra, hơn mười hán tử phía sau mặc dù trông như hung thần ác sát, kỳ thật không ai dám đuổi tới, từ vẫn cứ lê chân đi chậm chậm duy trì khoảng cách nhất định, nếu thực sự muốn đuổi, với khoảng cách đây, lúc bọn họ sững sờ mấy giây khi thấy xe đạp biến mất thì sớm đã đuổi kịp rồi.

Đương nhiên, Trương Dương hết sức rõ ràng, nếu bọn hán tử không rời đi, rất nhanh liền sẽ càng thêm nhiều người đến hơn , quân chủ lực tự nhiên không phải như lũ tàn binh bại tướng này có thể so sánh được.

Hai người không có biện pháp, đành tiến vào ngõ, hiện tại người cả hai đầy máu tươi tự nhiên không thể bắt taxi. Biện pháp duy nhất chính là chạy vào con ngõ chằng chịt như lưới nhện kia thôi, tìm một chỗ đổi quần áo, thuận tiện băng bó vết thương của Lưu Bưư...

Xa xa trong ngõ có một cây đèn đường nho nhỏ, sau khi hai người đâm đầu vào thì những kẻ đuổi theo chỉ huyen nao ngoài ngõ mà không hề tiến vào, hiển nhiên bọn chúng cũng đang đợi viện quân.

“Không hay, sát thủ!” Vừa mới vào ngõ còn chưa đến ba mươi mét, trái tim Trương Dương đột nhiên đập dữ dội, tóc gáy dựng ngược, cơ thể như muốn nổ tung, một cỗ cảm giác cực độ nguy hiểm lan tràn khắp mỗi tế bào trên cơ thể, sát thủ, lại bị sát thủ đó theo dõi rồi ...

“Mẹ kiếp, gia hỏa này thật là âm hồn bất tán !” Lưu Bưư theo Trương Dương ngồi phía sau một cây cột điện, vết thương đau đến nỗi cứ phải nhếch miệng mãi.

“Từ từ đi theo ta, ngàn vạn lần đừng đứng lên, ta làm động tác gì thì làm động tác đó, hiểu chưa?” Trương Dương trong não đang tính toán cực nhanh các góc độ của những tòa kiến trúc xung quanh, cố gắng không để cơ thể mình bị lộ ra nhiều chỗ trống trải dưới tầm mắt đối phương. Nếu đối phương đã là một sát thủ thì rất hiển nhiên hẳn chắc chắn có ống ngắm hồng ngoại.

“Tại sao hẳn biết chúng ta sắp tiến vào ngõ?” Lưu Bưư nghi hoặc nói.

“Có hai khả năng, thứ nhất, hẳn vẫn theo dõi chúng ta đến đây, thứ hai, hẳn đoán chúng ta sẽ đến Golden Age báo thù!” Trương Dương không quay đầu lại, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào con ngõ quanh co khúc khuỷu, hiện tại hẳn lo lắng nhất chính là vị trí của đối phương, mặc dù cảm giác được sự tồn tại của đối phương nhưng hiện tại không có cách nào tập trung tinh thần để tiến vào trạng thái minh tưởng.

“Vậy hai chiếc xe đạp có phải do hẳn lấy không?”

“Có thể, nhưng ta không rõ tại sao hẳn phải làm như vậy.”

Trương Dương gật đầu sau đó lại lắc đầu, nếu đối phương có thể đoán được bọn họ sẽ tiến vào ngõ này, hẳn hoàn toàn có thể phục kích hai người ở cửa ngõ, tại sao phải phục kích hai người ở bên trong, việc này rất không hợp lý, cần biết rằng trong ngõ hoàn cảnh phức tạp, không thích hợp cho xạ thủ mai phục, nếu đối lại là Trương Dương chọn, hẳn tuyệt đối sẽ đặt tầm ngắm khẩu súng vào vị trí hai chiếc xe đạp, nơi này bắt kể ánh sáng hay địa hình đều rất trống trải, tuyệt đối thích hợp cho một sát thủ phục kích.

“A ...”

Cửa ngõ truyền đến một âm thanh thảm thiết, sau đó là một trận huyen nao, có vẻ như có người trúng đạn, lại có vẻ như có người lòi thi thể ra ngoài.

“Chuyện gì xảy ra?” Lưu Bưư khẩn trương, tiếng kêu thảm đó quá kì lạ.

“Ta hiểu rồi.” Vẻ mặt Trương Dương trở nên lạnh lùng.

“Hiểu gì?”

“Tên sát thủ kia thất thủ trong lần đầu săn giết chúng ta, bây giờ hẳn đang giở trò mèo vờn chuột, mượn thời điểm này rửa sạch sự sỉ nhục lúc đầu.”

“Có người như thế sao?” Lưu Bưư há hốc mồm.

“Ta nghĩ, người này có thể là một kẻ điên cố chấp, có thể xem như một tên bị mắc bệnh tâm thần, hấn háo danh một cách mãnh liệt, hấn không cho phép mình xuất hiện bất cứ sai lầm nào, cho dù là phạm sai lầm, hấn cũng sẽ tìm một lý do để cân bằng lại thất bại của mình, hiện tại chúng ta chính là con mồi để cân bằng lại thất bại, thậm chí, hấn không cho phép người ngoài tranh mồi với hấn ...”

126. Chương 126. Bộ Bộ Sát Khí

Nghe đến loại bệnh tâm thần và cố chấp, tâm tình Lưu Bưu vô cùng khó chịu, lần trước bị tên Lữ Phi tâm thần đánh cho suýt nữa thì tàn phế, giờ lại gặp một tên, nhắc đến chứng bệnh thần kinh, trong lòng hấn liền có một bóng ma, hấn chính là người mắc vạ bởi kẻ bị tâm thần.

“A a, không phải biến thái, cũng không đơn giản như vậy, chứng ngại ảo tưởng là một loại lấy rắc rối phức tạp mà dần dần phát triển, chứng ngại bệnh tâm thần là đặc trưng của hệ thống ảo tưởng, danh xưng cũng chính là bệnh hoang tưởng bộ phận, thường thường, người như vậy có thể đạt đến thành tựu đăng phong tạo cực của một việc nào đó, bởi vì hấn tâm vô tạp niệm, thứ hấn theo đuổi vô cùng đơn giản, thuần nhất. Thậm chí hấn đối với tiền bạc cũng sẽ không quá coi trọng, loại người thế này chỉ có duy nhất một mối quan tâm với danh dự hư vô. Nghiêm khắc mà nói, ngoại từ tính cách cố chấp, tất cả mọi biểu hiện của hấn đều như người bình thường, loại người này so với một người bình thường đáng sợ hơn nhiều lắm...”

Con mắt Trương Dương vẫn tiếp tục quan sát địa hình, trong đầu tính toán kết cấu và vị trí của một số căn nhà cùng với liên hệ tầm nhìn của ngõ này.

“A ... lợi hại như vậy?”

Lưu Bưu bị lời nói của Trương Dương làm cho sồn tóc gáy, hấn tình nguyện đối mặt với một đám người cầm đao cũng không muốn nghĩ đến việc quyết đấu với tên thần kinh hoang tưởng như vậy, dù sao người ta cũng là sát thủ, trong tay cầm là vũ khí tiên tiến, hiện tại hấn chỉ có một thanh đao, mặc dù đao sắc bén vô cùng nhưng đao với súng cách nhau không phải một cấp, nó vẫn còn là vũ khí nguyên thủy lạc hậu.

“Lợi hại hơn, người như vậy rất kiên nhẫn, nếu không đạt được mục đích thì hấn sẽ không dừng tay.” Trương Dương ngừng di chuyển về phía trước, trước mặt con hẻm là một cái ngách hơn mười thước, rất dễ dàng bị xạ thủ phục kích.

“Vậy vậy ... chúng ta quay lại đi, có lẽ mấy tên vừa rồi bị súng bắn chết sau đó sẽ có chút sợ hãi, chúng ta tranh thủ lúc loạn để chạy ...” Lưu Bưu bị Trương Dương làm cho mất sạch sĩ khí, tâm tư muốn chạy trốn nổi lên.

“A a, đôi phương cũng tính đến việc chúng ta có thể chạy ra từ cửa ngõ. Chắc chắn sẽ có một góc ngấp thuận lợi để có thể phong tỏa được cửa ngõ, hơn nữa lúc này hấn bắn chết một người đã làm sáng tỏ vấn đề này, hơn nữa, chúng ta chạy trốn cũng chỉ là kế tạm thời, hấn vẫn sẽ truy sát chúng ta, mãi cho đến khi giết được chúng ta mới thôi.” Đôi mắt Trương Dương nhìn chăm chăm lên bầu trời hư vô, trong nhãn tình lóe ra hàn quang làm người ta sợ hãi.

“***, biến thái như vậy thì làm sao bây giờ?”

“Giết chết hấn, chỉ có giết chết hấn chúng ta mới có thể an toàn!” Trương Dương nói một cách kiên quyết.

“Nhưng lúc này làm ra động tĩnh âm ỉ như vậy thì chắc chắn cảnh sát sẽ bị kinh động, nếu chúng ta còn không đi thì phỏng chừng sẽ bị cảnh sát bao vây ...” Thực tế, trong lúc Lưu Bưu nói chuyện đã nghe thấy còi xe cảnh sát reo hú.

“A a, hấn không sợ cảnh sát thì sao chúng ta phải sợ? Ta nghĩ hấn lựa chọn nơi này để phục kích thì chắc chắn có tính đến việc cảnh sát sẽ đến, yên tâm, hấn là một sát thủ đồng thời cũng là một xạ thủ, một viên đạn của hấn có thể khiến cảnh sát không dám vượt qua phạm vi này nửa bước, đây là thành phố C, không có quân đội, lúc muốn điều người và trang bị đến chi viện thì trận chiến của chúng ta cũng đã kết thúc rồi.”

“À ...” Lưu Bưu chợt hiểu.

“Hành động thôi, cảnh sát dù là một lũ phế vật nhưng người nhiều, hơn nữa lại có súng, chúng ta cần phải chạy ra trước khi bọn họ phong tỏa tất cả cửa ra, ần, thấy ngách kia không?”

Trương Dương chỉ vào cái ngách thấp bé kia, bên ngoài ngách là một công trường hoang phế, hẳn là đường tắt do con người tạo ra.

“Ân, thấy, chúng ta đi đến công trường kia à?” Lưu Bưu gật đầu nói.

“Không, nếu chúng ta vào công trường trông trải đó, đối với một sát thủ xuất sắc mà nói, khác nào đưa chính chúng ta ra dưới ngọn súng của hắn, chúng ta cần phải xông đến phía đối diện. Hiện tại chúng ta cần thu hút sự tầm bắn của đối phương mà không cho hắn thương hại đến chúng ta.”

“Làm thế nào?”

“Nếu đối phương muốn trả thù sự thất thủ lúc đầu vậy thì hẳn trước tiên chắc chắn sẽ không giết chúng ta, hẳn sẽ hành hạ chúng ta, phân tích dựa theo suy nghĩ của một kẻ hoảng tưởng mà nói, chúng ta chạy ra thì chắc chắn hẳn sẽ bắn, hơn nữa hẳn sẽ bắn cả hai người vì đoạn ngách này cự ly không ngắn chút nào, chúng ta cần bản không có cách nào tránh né, cho nên, chúng ta cần cực một ván ...”

“Cực thế nào?”

“Cách con ngách này một đoạn có bảy công trình, từ một súng ở đầu ngõ thì có thể đoán chỉ có bảy công trình này là có thể đồng thời quan sát cả hai chỗ, mặc kệ hẳn ở công trình nào, hẳn muốn thông qua con ngách kia quan sát chúng ta bắt buộc chỉ có nhìn thấy một mặt của con ngách, chúng ta chỉ cần hai người ngụy trang thành một người đồng thời đi qua, trong nháy mắt khi che chắn nhau tiến vào rồi bất ngờ tách ra, thu hút hẳn nổ súng.”

“Nhưng chúng ta, hai thanh niên to lớn, như thế nào có thể biến thành một người?” Lưu Bưu không nhin được sờ sờ tay chân mình.

“Có biện pháp, bất quá biện pháp này rất nguy hiểm với người.” Trương Dương nhìn thẳng vào mắt Lưu Bưu.

“Nói đi!” Lưu Bưu nhìn lại Trương Dương.

“Ân, bây giờ chúng ta đứng lên, ta ở bên trái người, chúng ta đồng thời nhấc chân, đồng thời giơ tay, vậy, sát thủ sẽ tưởng rằng chỉ có một người, hiểu không?”

“Ân, hiểu rồi.” Lưu Bưu gật gù đầu.

“Nhưng biện pháp này rất nguy hiểm đối với người, bởi vì người sẽ hoàn toàn lộ ra dưới họng súng, hơn nữa, nếu ta đoán sai thì người sẽ phải trả giá bằng mạng của mình.” Trương Dương hết sức nghiêm túc nói.

“A a, ta cũng muốn người đi bên phải, nhưng vô phương, ta lãng phí lương thực nhiều hơn người, cao to hơn người, đành vậy, ta chỉ có thể đi bên trái.” Lưu Bưu hắc hắc cười nói.

“Ân, người chà đạp lương thực nhiều thì nguy hiểm cũng phải nhiều một chút, ví dụ như trời sập xuống thẳng nào cao thì phải đội trước ...” Trương Dương đồng ý gật gù đầu.

“Thiên a, cao lớn cường tráng cũng phạm pháp ...”

Hai người trêu chọc nhau một chút, thả lỏng tâm tình sau đó ngồi dậy thành một hàng từ từ đứng lên.

“Nhớ kỹ, đừng quên bước đi của ta, bình thường người đi thế nào thì giờ cứ đi như thế, ta sẽ theo người.”

“Ân, biết rồi, yên tâm, ta đỡ đạn chứ không phải người.” Lưu Bưu hắc hắc cười nói.

“Nghiêm chỉnh một chút, ta không muốn mẹ người tìm ta đòi người, mẹ người ... cái kia ... khải khải ...” Nghĩ đến vóc người cao lớn mập mạp và tạp âm siêu decibel của mẹ Lưu Bưu, Trương Dương cảm thấy sợ hãi, tại sao Lưu Bưu không giống cha hẳn đi? Nho nhã một chút có phải tốt không!

Trương Dương hoài nghi, nếu hẳn khiến Lưu Bưu chết, bà Lưu có lẽ sẽ xé hẳn thành từng mảnh.

“A...”

“Tránh ra ...”

Đúng Lúc Trương Dương và Lưu Bư chuấn bị đứng lên, từ cửa ngõ truyền đến một tiếng thứ gì đó bị bắn vỡ, sau đó là một loạt âm thanh hỗn loạn, hiển nhiên sát thủ đã nổ súng cảnh cáo cảnh sát đang chuẩn bị tiến vào ngõ tra xét.

“Đi!”

Hai người từ từ đứng lên, toàn bộ cơ thể Lưu Bư lộ ra dưới ánh trăng.

Bầy công trình này xây dựng không khác nhau nhiều lắm, chính thể tạo thành một hình vòng cung, trong lúc đang xây dựng bởi vì cơ lốc tài chính ảnh hưởng đến vốn xoay vòng nên nó phải tạm thời ngừng lại, cách bầy công trình không xa, ở giữa là các thông đạo liên tiếp dùng nẹp tre dựng lên, tiện cho các công nhân, trang thiết bị thông hành.

Trên tầng bảy của công trình thứ ba từ bên trái sang có một người thanh niên phục cạnh cửa sổ, trên cửa sổ có lót một tấm thảm màu lam mềm mại, nửa thân người thanh niên tựa lên tấm nệm, trong tay là một khẩu súng ngắm mới tinh.

Hắn chính là Nghiêm Khoáng, sát thủ “Lãnh kinh hồn”.

Khẩu súng này là tình yêu của hắn, thậm chí khẩu súng này còn trọng yếu hơn sự phụ của hắn, mà tấm thảm màu lam sử dụng trong hoàn cảnh này để tránh sự bào mòn không cần thiết cho khẩu súng.

Khẩu súng này rất có ý nghĩa với Nghiêm Khoáng vì khẩu súng này do hắn dùng toàn bộ thù lao trong lần ra tay đầu tiên để mua, nó đã theo hắn năm năm, giúp hắn đoạt được danh hiệu “Lãnh kinh hồn”, năm tháng trôi qua, khẩu súng không hề có chút dấu vết cũ kỹ nào, hắn chăm sóc khẩu tựa như quan tâm, che chở cho đứa con của mình vậy.

Hôm nay, hắn sử dụng bảo bối của hắn để rửa sạch sỉ nhục lần thất thủ trước của mình!

Ánh trăng vàng vạc chiếu sáng con ngách, Nghiêm Khoáng thậm chí không cần sử dụng kính ngắm cũng có thể chắc chắn bắn nát sọ mục tiêu.

Từ từ, từ từ, một bóng người đứng lên dưới ánh trăng ...

Nghiêm Khoáng cười lạnh, hắn không nổ súng, hắn muốn hai kẻ kia chịu đựng tất cả nỗi sợ hãi, sự hành hạ rồi mới giết đối phương, mục tiêu của hắn là chân hai người, theo phân tích tình báo, hai tên này có tình bằng hữu cực kỳ sâu đậm, bất cứ người nào bị thương, tên kia cũng sẽ không bỏ bạn lại.

Ấn, đứng lên rồi.

Đi đi, đi đi, hiện tại ngươi vẫn còn an toàn!

Trên mặt Nghiêm Khoáng xuất hiện một nụ cười lãnh khốc, hắn nhẹ nhàng móc tay trên cò súng, hắn tin tưởng, những mục tiêu kia lập tức sẽ xuất hiện, hắn không cần ngắm, hắn thể dựa vào cảm giác bắn trúng chân đối phương...

Đột nhiên!

Nghiêm Khoáng bỗng cảm thấy không đúng, dáng đi của tên kia có vấn đề, hơn nữa cổ hắn có vẻ quá to, tại sao lại có cảm giác này?

Ngón tay Nghiêm Khoáng khẽ nhúc nhích, mục tiêu đã sắp tiếp cận vật cản, bắn hay không bắn.

127. Chương 127. Không Lối Thoát !

Một người đang chậm rãi di chuyển đột nhiên biến thành hai người, một trước một sau chạy đến con ngách ...

Rút lui! Nghiêm Khoáng không kịp suy nghĩ, tay bóp cò theo bản năng, súng ngắm phát ra hai âm thanh rất nhỏ, nòng súng của Nghiêm Khoáng không phải chỉ trang bị bộ phận giảm thanh, nó còn trang bị bộ phận chống giật, hay chính là phòng ngừa nòng súng bật lên , hơn nữa bộ phận giảm thanh không chỉ có

tác dụng giảm thanh mà còn có thể tiêu lửa, dù là ở nơi giờ tay không nhìn thấy năm ngón cũng không bị lộ vị trí.

Đây là một khẩu súng rất đắt, gần như tất cả phụ kiện đều có, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Nghiêm Khoáng quý trọng nó.

Liên tục bắn hai phát, đáng tiếc, đã muộn, hai bóng người đã biến mất trong tầm chắn.

“Bồng!” Một tiếng vang lên, Nghiêm Khoáng hung hãn đâm một quyền lên cửa sổ, khuôn mặt vốn cương nghị lạnh lùng nổi lên vẻ dữ tợn, đây là lần thứ hai hấn thất thủ, lại vẫn là thất thủ trong lúc phục kích đối phương.

Phong tỏa đường chỗ đó, ta sẽ đến ngay lập tức!” Nghiêm Khoáng mở điện thoại di động, nói một câu rồi cúp máy, lập tức cho tấm thảm màu lam vào trong chiếc hộp violông sau đó đeo lên trên người, cầm lấy súng rồi chạy như điên, hấn bắt buộc phải nhanh chóng đến vị trí ngắm bắn tiếp theo ...

Lão nhân nghe được âm thanh mâu thuẫn vừa tỉnh táo vừa phẫn nộ thì chậm rãi cúp máy, nắm chặt khẩu súng ngắm giảm thanh trong tay, trên mặt lộ ra vẻ buồn bã.

Nghiêm Khoáng do hấn nuôi dạy nhưng hiện tại Nghiêm Khoáng không gọi hấn là sư phụ nữa, tất cả cũng đều vì nghiêm khoáng một lần rồi lại một lần thành công mà thay đổi, hấn đã trở thành một trợ thủ, một con mắt, thậm chí thành một quân cờ của Nghiêm Khoáng.

Tay hấn vẫn run rẩy kịch liệt như trước, căn bản là không cách nào bắn, nhưng, Nghiêm Khoáng vì rửa nhục thất bại nên vẫn bắt hấn cầm súng canh trên một công trình, vị trí này không phải vị trí phục kích tốt nhất. Ít nhất nó không tiện cho việc đào tẩu, đương nhiên chỗ tốt tức là có thể đồng thời không chế mấy con đường của con ngõ.

Nhiệm vụ của hấn rất đơn giản, chỉ cần bảo vệ chỗ này, nếu thấy mục tiêu thì bắn một phát là được, không cần bắn trúng mục tiêu, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Tất cả kế hoạch đều do Nghiêm Khoáng lập lên, không có một chút sai sót.

Bất quá, lão nhân có một loại dự cảm, dự cảm hôm nay Nghiêm Khoáng sẽ thất bại. Từ lần thất thủ đầu tiên của Nghiêm Khoáng, lão nhân đã có dự cảm như vậy, dự cảm này cực kỳ mãnh liệt, lão cảm thấy hành động lần này so với bất cứ nhiệm vụ nào trước đây đều phải gian nan hơn nhiều.

Hiển nhiên, đối phương cũng là sát thủ, hơn nữa là một sát thủ cực kỳ xuất sắc, ít nhất đối phương có thể cảm ứng được sự uy hiếp của một sát thủ. Trong giới sát thủ, nhân vật như vậy đã thuộc cấp bậc hàng đầu, người có năng lực này trong giới sát thủ tối thiểu cũng phải đứng trong năm mươi nhân vật hàng đầu.

Trong truyền thuyết, sát thủ chân chính có thể cảm ứng được nguy hiểm, trong nháy mắt khi đạn bắn ra có thể cải biến vị trí của mình.

Tất cả các chứng cứ trên đều đi đến kết luận đối phương đúng là loại nhân vật trong truyền thuyết.

Lão nhân lại nắm chặt súng trong tay, hấn đã quyết định, chỉ cần có cơ hội là hấn không do dự giết mục tiêu. Nghiêm Khoáng dù không tôn trọng hấn nhưng hấn vẫn cứng chiều nghiêm khoáng như trước, giống như yêu quý con mình vậy, đây là một loại tình phụ tử, hấn nguyện ý bỏ qua tính mạng để bảo vệ tính mạng Nghiêm Khoáng.

Thực tế, lão nhân không có nhi tử, Nghiêm Khoáng chính là tính mạng của lão, là tất cả của lão.

“Đến!” Tay của lão nhân lại siết chặt, tay vẫn run rẩy như cũ, cho dù là hai tay cầm súng vẫn run đến kịch liệt, bây giờ hấn đã không phải một sát thủ mà đã trở thành một người bình thường.

Trương Dương và Lưu Bư lao qua con ngách đó thì cả người ướt đầm, Trương Dương thì còn khá một chút mà Lưu Bư mới nghĩ đến việc có một khẩu súng ngắm đang ngắm mình thì cảm thấy như có một tòa núi đè lên cơ thể, loại áp lực tâm lý này so với việc bị uy hiếp mà nhìn thấy được lại càng dễ dàng phá hủy ý chí của người ta hơn.

Lưu Bư không biết việc mình quá khấn trương làm động tác di chuyển vô cùng cứng nhắc khiến sát thủ hoài nghi, may là con ngách này không xa nếu không hấn và Trương Dương đã sớm đi gặp diêm vương rồi.

Mặc dù không có nguy hiểm nhưng lại sợ hãi, hai người đứng là sợ đến toàn thân vô lực, hai phát đạn lúc này gần như chạm vào cơ thể bọn họ rồi găm vào tường ngõ, phát ra âm thanh trầm muộn khiến người ta sợ hãi.

Ba lô sau lưng Lưu Bưư cũng bị đục một lỗ, việc này chỉ xảy ra trong nháy mắt, hiển nhiên đối phương cũng xem như một cao thủ.

“Nào, trước hết vệ sinh vết thương đã, đừng để nhiễm trùng.”

“Ai u ... người không nói ta cũng sớm quên mất, đau chết ta rồi ...” Lưu Bưư nhất thời cảm thấy vết thương trên lưng đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn vô cùng, dường như kích động đến từng dây thần kinh trong cơ thể.

“Nhanh một chút, phía trước có một ngã rẽ, chúng ta đến đây xử lý vết thương, tránh cho mất máu quá nhiều ...”

Trương Dương tháo ba lô sau lưng xuống, tìm một thuốc khử trùng, lau qua lưng Lưu Bưư rồi rải lên đây một bình Vân Nam bạch dược rồi dùng vải xô băng lại một lần. May là Lưu Bưư da dày thịt nhiều nên vết thương không động đến gân cốt, chỉ là nhìn qua rất dọa người chứ thực ra vết thương không hề nghiêm trọng.

“Ân, ta giúp người một chút ... trời đất, cư nhiên bị chém ba đao, quả là vải hàng, vẫn trụ lại được đến giờ ...”

Lưu Bưư xé áo Trương Dương ra vừa nhìn mới phát hiện, trên lưng trên tay Trương Dương cư nhiên bị chém ba đao, máu pha trộn với quần đã khô lại rồi, phải vắt vãi dùng thuốc sát trùng rửa sạch sẽ vết thương rồi xé y phục ra ...

“A ...” Lưu Bưư phát ra một tiếng kêu kinh ngạc.

“Sao thế?” Nghe Lưu Bưư hét, Trương Dương còn sợ hơn, chẳng lẽ bị thương quá nặng? Như thế nào lại không có cảm giác gì?

“Người là người hay quỷ?”

“...” Trương Dương không biết nói gì.

“Con bà nó, cư nhiên không chảy máu, xem tình hình thì ngày mai vết thương sẽ đóng vảy, ta lúc đầu còn suy cân nhắc tại sao quần áo lại dính lại, hóa ra là máu dính vào... Người còn là người không vậy, thật sự là dọa chết người, rõ ràng vết thương còn sâu hơn ta không ngờ đã khô phục rồi ...” Lưu Bưư buồn bực giúp Trương Dương lau rửa vết thương, vết thương của Trương Dương sớm đã không chảy máu rồi, chỉ cần sửa sang lại một vài thứ loạn thất bát tháo một chút, bôi chút Vân Nam bạch dược là được, thậm chí còn không cần băng lại.

“Hắc hắc ... thân thể ta tốt mà ... ai u ...” Trương Dương lập tức chắc chắn rằng việc mình tu luyện võ thuật đã thay đổi cơ thể mình.

“Tốt rồi!”

Lưu Bưư hung hăng vỗ mấy cái lên vết thương của Trương Dương làm Trương Dương đau đến muốn gào lên.

“***. Người ghen tị với cơ thể ta thì cũng không cần đả kích trả thù như thế chứ?”

“Lão tử giúp người nện chặt Vân Nam bạch dược trên lưng vì sợ người làm rơi mất ...” Lưu Bưư hắc hắc cười quái dị nói.

“Đi thôi.” Trương Dương buồn bực nhìn một chút rồi nói: “Nếu còn không đi thì đường sẽ bị chặn tiếp, từ góc độ bắn của hai viên đạn, ta tính rằng hắc ở trong công trình thứ ba hoặc thứ tư, hắc muốn từ đây chạy đến trước chúng ta cần ít nhất mười tám phút, vừa rồi đã hết năm phút, còn hơn mười phút nữa, nếu không đi thì chúng ta thực sự chạy không thoát đây ...”

“Ân, không phải nói giết chết thằng nhãi đó sao?” Lưu Bưư nghi hoặc nói.

“Tình huống thay đổi, có lẽ bên kia có rất nhiều vũ khí và thiết bị tiên tiến, ít nhất cũng có ống ngắm hồng ngoại, theo kế hoạch của ta thì chúng ta sẽ phục kích trong con ngõ tối om này, bây giờ xem ra đã tính sai rồi, hiện chúng ta không có súng, muốn tiếp cận một xạ thủ có súng và kính nhìn đêm căn bản là không có cơ hội, hơn nữa, con ngõ này chắc chắn đối phương đã thăm dò qua, chắc chắn quen thuộc hơn chúng ta.”

Trương Dương đi phía trước, cơ thể nép vào sát tường từ từ di chuyển, bọn họ chỉ cần đi về phía trước hơn hai mươi thước nữa là có thể đào thoát vì phía trước có ngã ba, không có tên sát thủ nào có thể mai phục tại cả ba hướng, hơn nữa, không ai có thể đoán được bọn họ sẽ đi đường nào, nói cách khác, tùy tiện chọn một hướng cũng không có nguy hiểm.

Hiện tại, đoạn đường này là nguy hiểm nhất, bởi vì đường lui phía sau ngõ có một tòa nhà rất cổ, chắc là một loại lâu đài, đây là một cao điểm trong ngõ, nếu sát thủ có đồng bọn thì chỗ đây là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần khống chế cái điểm đây thì bọn họ không có cơ hội đi qua, trừ khi bọn họ lùi về phía sau.

Lùi, không có khả năng!

Không có khí tức của nguy hiểm, lá gan Trương Dương không khởi lớn hơn một chút, giác quan thứ sáu của hắn phi thường chuẩn xác, bất quá, Trương Dương lơ mơ cảm thấy có chút không đúng, dựa theo tính cách của sát thủ kia thì không có khả năng không bố trí, với một kẻ hoang tưởng bộ phận mà nói, hắn sẽ không tha thứ cho mình khi phạm sai lầm, nếu hắn muốn rửa sạch sỉ nhục do thất bại thì chắc chắn sẽ thiết kế một tử cục cho bọn họ.

Hiện tại, ngõ này là một tử cục trời sinh, phía sau có cảnh sát vây bắt, chắc chắn đang điều binh khiển tướng, mà con ngách có xạ thủ đang chờ đợi, mặc dù Trương Dương phỏng đoán xạ thủ đã rời đi nhưng ai dám cam đoan?

Dưới loại tử cục này, không thể có nửa điểm sai lầm, sai một bước thì phải trả giá bằng mạng của mình.

Đột nhiên, vài viên đạn bắn đến trước người bọn họ, gần như bắn trúng bọn họ, xi măng trên đất bị bắn đến từng viên đá bay loạn, Trương Dương và Lưu Bưu tựa như một cái lò xo nén chặt lại đột nhiên nhảy về phía sau, trốn ở một vách tường hình cánh cung, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

128. Chương 128. Phụ Tử Tình Thâm

Trong óc Trương Dương diễn cuồng tính toán, theo ánh trăng nhìn lỗ đạn trên mặt đường, Trương Dương đã có thể chắc chắn, năm phát súng vừa này được bắn ra từ tầng hai trong căn nhà đó.

Nhìn quanh một chút, Trương Dương cảm thấy lo lắng, bởi vì, nếu xạ thủ kia từ vị trí quan sát con ngách di chuyển đến đây thì thời gian chỉ còn lại chín phút, mà nếu chạy hấp tấp từ chỗ này đến tháp chuông kia cho dù không có trở ngại cũng cần thời gian ba phút ...

“Lưu Bưu, không có thời gian nữa, người ở đây chờ ta, nhớ là cầm ba lô của ta ... Cơ trí một chút ...”

Trương Dương vừa dứt lời, cầm ba lô trong tay mạnh mẽ ném ra ngoài ...

“...” Lại là ba súng bắn quanh ba lô.

Quả nhiên đúng như dự đoán, đây không phải là sát thủ, thậm chí không phải là xạ thủ, bắn rất kém, nếu là một sát thủ chân chính thì không thể vừa thấy đã bắn liên tục năm súng. Vừa rồi chỉ ném một cái ba lô ra, đối phương lại bắn ba súng, một sát thủ xuất sắc tuyệt đối sẽ không lãng phí đến một viên đạn, giống như sát thủ ở con ngách cũng mới chỉ bắn có hai phát.

Trong dòng suy nghĩ, thân thể Trương Dương tiến về phía phát ra tiếng súng, sau khi ra khỏi vật cản thì chạy như điên, đường chạy của hắn trông như một con rắn đang bò, phía sau để lại vài tàn ảnh, hiện tại, Trương Dương không giữ lại gì cả, tiềm năng cơ thể hắn đã phát huy đến cực hạn. Lưu Bưu ở phía sau nhìn thấy thì miệng há hốc, vẻ mặt bất khả tư nghị, mẹ nó chứ, tại sao thằng nhãi này lúc đại hội thể dục thể thao trong trường không tham gia chứ.

Đạn bắn vào mặt đất phát ra âm thanh đá vỡ, hiển nhiên, xi măng làm đường chất lượng kém hoặc đã cũ quá rồi.

Trương Dương đếm số đạn bắn đến, thân thể tăng tốc chạy, ban đầu năm phát, ba lô ba phát, lúc này ba phát, vậy đối phương đã bắn mười một viên.

Chẳng lẽ là súng ngắn 9mm đời 92 hàng nội địa? Hai hộp đạn dung lượng mười lăm viên, có ngắm laser, có bộ phận giảm thanh.

Loại súng này gồm chốt, hòng súng, bộ phận bắn, báng súng, hòng súng, hộp đựng linh kiện, khi cần sử dụng có thể lắp nhanh chóng, loại súng này không chỉ nhẹ, kết cấu đơn giản mà còn có dung lượng đạn lớn nên nó được một số sát thủ yêu thích.

Trương Dương giảm tốc độ xuống.

Quả nhiên, như Trương Dương dự đoán!

Đối phương cho rằng có cơ hội nên liền bóp cò điên cuồng. Đáng tiếc, kỹ thuật bắn của đối phương quá kém cỏi, có viên đạn còn cách cơ thể Trương Dương hơn mười mét, Trương Dương tin rằng, nếu người này không ngắm chuẩn thì ngược lại còn tạo thành uy hiếp với hắn, còn có cơ hội bắn trúng hắn, nhưng đối phương không nghĩ như vậy, nổ súng dày đặc như vậy cơ bản là muốn giết hắn.

12!

13!

14!

15!

Lúc phát súng cuối cùng được bắn ra, tiếng súng dừng lại một chút, điều này làm Trương Dương lập tức chắc chắn đây là khẩu súng ngắn 9mm đời 92, bất quá việc này làm Trương Dương rất nghi ngờ, nếu đối phương có thể dừng lại một chút thì hắn rất có kiến thức về súng đạn. Nếu là người lần đầu tiên cầm súng thì dưới tình huống bắn kịch liệt thế này không thể nhớ được trong hộp đạn còn bao nhiêu viên.

Tại sao? Trương Dương rất nghi ngờ, có vẻ có điểm bất hợp lý?

Bất quá, nghi ngờ thì kenghi ngờ, lúc này Trương Dương đã đến dưới tháp chuông, cơ thể nhảy lên tháp chuông như thiểm điện. Chỉ cần đối phương không quen, hắn chắc chắn có thể chạy đến tháp chuông trước khi đối phương nạp đạn xong ...

Đương nhiên, tất cả tính toán đều có sai lầm, nhưng hiện tại Trương Dương đã không có sự lựa chọn nữa, không lên tháp chuông này thì Lưu Bưu không thể đến được, hơn nữa sát thủ đang trên đường đến, đây mới là nhân vật nguy hiểm chính thức.

Cửa tháp chuông đã bị tổn hại nghiêm trọng, cửa gỗ nhìn rách nát tả tơi, mảnh gỗ vỡ vương vãi khắp nơi. Ba mặt tháp chuông đều trống trải và bị tổn hại, một mặt có cửa vào, có thể là để phòng có người ăn trộm chuông, Trương Dương không hề do dự, bây giờ cũng không phải lúc để hắn do dự, một cước đạp bung cửa.

“Bồng!” Một tiếng vang lên, cửa gỗ bị Trương Dương đá vỡ thành mấy mảnh.

Thân thể Trương Dương lao vào theo quán tính, ánh trắng chiếu xuống lưới đao trong tay tản ra quang mang làm lòng người sợ hãi, Trương Dương cả người đằng đằng sát khí lao lên, không phải người tử thì ta vong!

Đột nhiên!

Trương Dương vốn đang lao liên đột nhiên dừng lại, hắn thấy một lão nhân cả người run rẩy, trong tay lão nhân cầm một khẩu súng ngắn đời 92, tay kia của ông cầm một hộp đạn đang liều mạng lắp vào súng, đáng tiếc, tay ông quá run nên lắp thế nào cũng không được.

Đây là xạ thủ sao?

Trương Dương có một tia ảo giác mà lão nhân đang liều mạng nạp đạn cũng tuyệt vọng, ngừng việc nạp đạn, mắt nhìn chằm chằm Trương Dương.

Nhìn đôi tay run rẩy của lão nhân, Trương Dương hiểu được vì sao đạn bắn không trúng hắn, đây không phải một đôi tay để cầm súng.

Đột nhiên, đúng lúc Trương Dương đang định hỏi thì một cỗ khí tức cực độ nguy hiểm lan tràn trong không gian, loại khí tức nguy hiểm này rất gần, cơ hồ ngưng đọng thành thực thể, cơ thể Trương Dương đột nhiên lao về lão nhân kia, động tác nhanh như chớp, khảm đao sắc bén đã gác trên cổ lão nhân.

“Thả ông ấy ra!”

Một thanh niên lạnh lùng trong tay cầm một khẩu súng ngắn, khẩu súng khá nặng mà ở trong tay hắn như không có trọng lượng, vững như thái sơn không hề di động, hòng súng hướng về trên người lão nhân, lúc này toàn thân Trương Dương nấp sau lão nhân, mắt cũng chỉ lộ ra ngoài một bên.

Hiển nhiên đối phương là sát thủ bệnh hoạn kia.

Đây tuyệt đối là một sát thủ xuất sắc, tinh táo, thận trọng, tính toán cẩn mật, Trương Dương có chút không rõ, tại sao một sát thủ xuất sắc như vậy lại chọn một lão đầu làm đồng bọn?

Dương nhiên, lúc này Trương Dương không có thời gian lo lắng.

“Người bỏ súng xuống ta sẽ thả ông ấy ra!” Mắt Trương Dương nhìn chăm chăm vào thanh niên mang vẻ mặt lãnh khốc, hắn không dám khinh thường chút nào, thậm chí chớp mắt cũng không dám. Hắn muốn quan sát sát khí trong mắt thanh niên, con mắt là cửa sổ tâm hồn con người, bất luận kẻ ác hay người hiền cũng thể hiện qua đôi mắt, người cùng người khác nhau ở chỗ, người có tâm cơ thâm trầm rất khó bị phát hiện nhưng vẫn có thể thấy được.

Người thanh niên lắc đầu, vẻ mặt kiên quyết, súng ngắn trong tay vẫn hướng về phía Trương Dương.

“Hoặc người lùi xuống trước đi?”

“Không!” Người tuổi trẻ ngưỡn khí kiên định.

Đột nhiên Trương Dương phát hiện lúc này và trong ngõ lúc này khá giống nhau, tạo thành một tử cục, hắn không dám giết lão nhân mà thanh niên kia cũng không dám bắn, cả hai cũng không chịu nhượng bộ.

“Khoảng nhai, người đi đi, mặc kệ ta, bọn họ rất lợi hại, đi mau ...” Thanh âm của lão đầu có chút run rẩy, lưỡi đao của Trương Dương đặt trên cổ hắn đã cứa vào da một chút, có máu chảy xuống.

Thanh niên nhìn lão đầu, mặt không đổi sắc lắc đầu.

“Khoảng nhai, hắn cũng là sát thủ, hắn mới là sát thủ chính thức, người không phải đối thủ của hắn, người đi mau đi, ta chỉ có một cái mạng già sắp xuống lỗ, đi mau ...” Lão nhân lo lắng hiện ra cả trong lời nói.

“Mặc kệ hắn lợi hại thế nào, ta cũng không bỏ ông, ông là cộng sự của ta!” Người thanh niên nghe lão nhân nói xong thì hai mắt sáng ngời nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Khoảng nhai ... ta biết ... là ta liên lụy người, là ta hại người, ta không nghe người ... Nếu ta chỉ bắn một phát, bọn họ chắc chắn không dám lên, người đi đi, ta già rồi, ta không còn, ta đã không còn là một sát thủ nữa ... ta đi trước một bước ...” Lão đầu nước mắt lưng tròng, Trương Dương ở phía sau lão đầu cảm thấy khẩn trương, hắn cảm thấy ý chí muốn chết của lão đầu.

“Không!” Người thanh niên lạnh lùng nói: “Trên thế giới này không có đạo lý gì tử bỏ cha mà chạy!”

“Cha ...” Lão đầu vốn đang định dùng khảm đao sắc bén của Trương Dương để cứa vào cổ mình nhưng nghe thanh niên nói xong thì đột nhiên ngừng lại, một đôi mắt đục ngầu ngờ ngác nhìn người thanh niên đối diện.

“Đúng vậy, ông vĩnh viễn là cha ta mà không phải sư phụ của ta, càng không phải cộng sự của ta!” Người thanh niên nói từng từng từng chữ một nhưng lại khiến người khác cảm thấy lực lượng chắc chắn.

“Khoảng nhai, ta có thể nghe được những lời này của con là quá đủ rồi, con đi đi, sau khi đi đừng làm sát thủ nữa, hãy cưới vợ sinh con, con không thích hợp làm sát thủ ...” Lão nhân vẻ mặt lộ rõ sự vui mừng.

129. Chương 129. Lời Nói Dối Thiện Ý

Nghiêm Khoáng mặt vẫn không chút thay đổi, bảo hấn vút bỏ chức nghiệp sát thủ, vậy còn không bằng bảo hấn chết.

“Không....”

Về mặt lão đầu đột nhiên sợ hãi, hấn thấy, thấy phía sau Nghiêm Khoáng xuất hiện một người, một người thanh niên vô cùng cường tráng tay cầm một thanh khảm đao sắc bén, vóc người so với Nghiêm Khoáng phải cao hơn đủ nửa cái đầu.

Nghiêm Khoáng tựa hồ cũng cảm giác được gì đó, thân thể hơi nghiêng lại.....

Đáng tiếc, đã muộn rồi !

Đao mang sắc bén ở không trung hóa thành một đạo quang ảnh, mạnh mẽ bổ vào vai Nghiêm Khoáng, cánh tay bên phải súng trong lúc phong mang vừa lóe lên đã rơi trên đất, bóng súng không có cánh tay nâng đỡ, lập tức dựng thẳng lên, hòng súng ngẩng lên trên.

Là Lưu Bư !

Chuyện vẫn chưa dừng lại, nếu kết thúc thì Lưu Bư đã không phải là Lưu Bư nữa, lúc đao quang lóe lên, trong nháy mắt khi cánh tay rơi xuống, Lưu Bư đột nhiên đạp một cước vào khuỷu chân Nghiêm Khoáng khiến một chân hấn quỵ xuống, một tay chống đỡ cơ thể, khẩu súng rời khỏi tay.... Lưu Bư vẫn còn chưa dừng lại, đao mang dẫn theo máu tươi liền chém tới cánh tay đang đỡ trên mặt đất.....

Tất cả động tác mới mất vài giây, không có chút trở ngại nào, “Bồng!” huyết hoa bắn tung tóe, Nghiêm Khoáng mất đi sự chống đỡ của cánh tay, thân thể nặng nề ngã trên đất, đôi mắt hấn nhìn chăm chăm hết mức vào khẩu súng bị nhiễm đầy máu tươi của mình...

Một sát thủ, không có súng cùng với người bình thường không có gì khác nhau, hơn nữa, loại sát thủ đối với súng tràn ngập cuồng nhiệt như Nghiêm Khoáng này căn bản coi thường tu luyện võ công, đối với loại người này mà nói, súng gần như là mạng sống.

Hiện tại, Nghiêm Khoáng không có súng, cũng chẳng khác nào không có tính mạng.

“Khoáng nhi !” Lão đầu đột nhiên nhào tới phía Nghiêm Khoáng, Trương Dương thở dài một tiếng buông thanh đao trong tay. Mặc dù Trương Dương buông ra nhưng yết hầu của lão đầu vẫn bị một nhát đao bất ngờ cắt đứt qua lộ ra một miệng rách thật sâu, máu tươi điên cuồng phun ra.

“Khoáng nhi, là ta hại ngươi, là ta hại ngươi a.....” Lão đầu thanh âm khàn khàn trầm thấp ôm lấy thi thể không tay của Nghiêm Khoáng.

“Lão búng , không việc gì, ta ngày đầu tiên làm sát thủ cũng chưa từng nghĩ sẽ được chết già, khục khục....Lão bá, ta thích cảm giác được người ôm ta, ta rất thích.....Lúc nhỏ, ta thích nhất là được người ôm.....” Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Nghiêm Khoáng đã trở nên ôn hòa, phẳng phất như hấn đã quên hết đau đớn, rong ruổi theo những ký ức tuyệt vời thời thơ ấu, hấn nhớ lại sự ấm áp khi được lão đầu ôm ấp, chơi đùa.

“Ồ ô...Cha không nên để người đi lên trên con đường tuyệt lộ này....” Lão đầu vùi đầu vào ngực Nghiêm Khoáng.

“ Không, lão bá, ta biết ơn nhất chính là ông đã đưa ta gia nhập chức nghiệp sát thủ này, ta thích chức nghiệp này, ta rất thích....” Nghiêm Khoáng rất muốn dùng tay vỗ lên bả vai lão nhân. Nhưng hấn không còn tay, chỉ có thể dùng một đoạn chi còn dư lại đang chảy máu đập đập thân thể lão nhân, lão nhân cả người nhuốm máu.

“Hấn sẽ không chết!” Trương Dương nhìn giờ một lần, đột nhiên đi tới bên cạnh hai người một tay kéo lão nhân ra nói: “Chỉ có điều, ngươi phải chết!”

Vừa dứt lời, đao quang trong tay Trương Dương lóe lên, thanh âm ghen ngào của lão nhân đột nhiên dừng lại, hai tay che yết hầu đang điên cuồng phun máu tươi, ngơ ngác nhìn Trương Dương, vẻ mặt căm kích, từ trong cổ họng nện ra hai chữ : “Cám ơn!”

Lão nhân từ từ đổ xuống đất, không đau đớn, vẻ mặt vui mừng, phảng phất như hân đã hoàn thành được tâm nguyện lớn nhất.

Một lúc ngay khi lão nhân nhắm mắt, dao quang của Trương Dương lại lóe lên, yết hầu Nghiêm Khoáng phọt lên một cơn mưa máu, con mắt Nghiêm Khoáng trước sau vẫn nhìn Trương Dương, trong đôi mắt cứ nhiên lộ ra một tia cảm kích, hân cũng liều mạng há mồm, nặn ra hai chữ : “ Cảm ơn....”

Nhìn hai cổ thi thể bị máu tươi nhuộm đỏ ngả trên đất, Lưu Bư kinh ngạc nhìn Trương Dương, há hốc mồm không nói ra lời.

“Đi thôi....Lát nữa sẽ giải thích cho người.... Hiện tại đã không còn thời gian nữa rồi, dựa theo lực lượng cảnh sát thành phố C suy đoán, hiện tại hân là đã sắp phong tỏa cả khu vực này rồi, hơn nữa, sẽ có các loại trang bị tiên tiến.....”

Trương Dương tóm lấy khẩu súng lục đời 92 cầm trong tay, lại lấy mấy hộp đạn trên người của lão nhân cất vào trong người, bước tới tháp chuông cũ kỹ tàn tạ, mà Lưu Bư thì vẻ mặt âm trầm đi theo phía sau Trương Dương.

Sau khi rời khỏi hiện trường, Trương Dương và Lưu Bư lập tức thay bộ quần áo đầy máu trên người, rút bao tay ở trên tay xuống, tất cả các thứ đều tập hợp vào trong một cái ba lô, một cái khác thì cất quần áo đã thay xuống.

Tùy tiện tìm một ngõ đi ra ngoài, quả nhiên, lực lượng cảnh sát bên ngoài vẫn chưa bố trí, chỉ thấy một vài xe cảnh sát đang diên cuồng lấp lóe đèn cảnh sát ở trên đường tuần tra, hiển nhiên, tên sát thủ lúc đầu nổ vài súng đã làm khiếp sợ ngành công an, dưới tình huống không có chi viện, bọn họ cũng không dám tùy tiện phong tỏa, dù sao, đối phương là một tay bắn tỉa, trong thành phố này, lực phá hoại của một xạ thủ vượt rất xa so với trong rừng rậm.

Hai người đã đội chiếc mũ bóng chày và ngậm hạt đào trong miệng, nghênh ngang gọi một chiếc taxi rời khỏi thành phố C, rời thành phố C đến huyện D chỉ cách một con sông, sau khi đổi liên tục vài chiếc taxi, hai người trực tiếp tới huyện H, đây là kế hoạch đã dự định ban đầu của bọn họ, ở đó, Lưu Bư có một tâm nguyện còn chưa hoàn thành.

Tâm tình hai người đều rất sa sút, một mạch không nói gì, cái chết đối với cha con sát thủ kia khiến trong lòng bọn họ cảm thấy dồn nén vô cùng, đặc biệt là Lưu Bư, hân trước sau không hiểu Trương Dương vì sao phải làm như vậy, rõ ràng Trương Dương đã đáp ứng lão nhân không giết tên sát thủ trẻ tuổi, nhưng Trương Dương vẫn giết.

Còn chưa tới huyện D hai người đã lại xuống xe, đi một quãng đường tìm một chiếc xe ôm đưa bọn họ đến thị trấn D, hiện tại bọn họ bắt buộc phải cẩn thận, không thể để lại dấu mối rồi bị cảnh sát theo dõi được.

Rốt cục, hai người dừng chân tại một cái khách sạn nhỏ ở huyện D.

Hai người tắm rửa, rửa sạch vết thương một lần sau đó đều ngẩn ngơ ngồi ở trên giường, cảnh hai cha con sát thủ ôm lấy nhau trước sau vẫn lờ mờ trong đầu bọn họ.

“Muốn nghe ta giải thích không?” Trương Dương thở dài một hơi nhìn Lưu Bư đang im lặng.

“Muốn, ta tin rằng, người có thể cho ta một sự giải thích hài lòng.” Lưu Bư ngồi thẳng người, hân mặc dù bất mãn đối với phương thức xử lý của Trương Dương nhưng hân đối với Trương Dương hiện tại có một loại tín nhiệm mù quàng.

“Ta nói cho lão nhân là con trai hân không chết, là để giảm bớt đau khổ cho hân, người cũng thấy rồi, hân chết rất bình thản, ta nghĩ, nguyện vọng lớn nhất tại thời khắc cuối cùng của hân chính là hy vọng con trai hân có thể sống sót.”

“Nga....Ta hiểu rồi...” Lưu Bư chợt hiểu ra, vẻ âm trầm trên mặt được cởi bỏ, “vậy vậy....Thanh niên kia vì sao phải cảm ơn người?”

“Hân đã hiểu được ý tứ của ta, hai người đều muốn chết, không thể nghĩ ngờ rằng lão nhân chết trước càng phù hợp với nguyện vọng của bọn họ hơn, nếu thanh niên chết trước, lão nhân chắc chắn lúc chết sẽ tràn ngập đau khổ, nếu cùng chết, ta có thể để cho bọn họ chọn lựa một phương thức chết hợp lý mà vui vẻ, điều

này chúng ta có thể làm được, về phần ta hứa với lão nhân không giết thanh niên, đó chỉ là một lời nói dối mang thiện ý thôi !”

“Hai người bọn họ bắt buộc phải chết, thứ nhất, bọn họ đã không còn cách nào thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát, nếu bị cảnh sát bắt được, thân phận chúng ta có khả năng lập tức sẽ bị bại lộ, mặt khác, vạn nhất bọn họ đào tẩu, vậy thì chúng ta vẫn sẽ bị bọn họ truy sát vô cùng vô tận, hắc hắc chắc chắn sẽ truy sát không ngừng nghỉ, đương nhiên người có thể sẽ nói, bọn họ một người là người già cả, một người thì hai tay tàn phế, đâu còn lực lượng gì để truy sát chúng ta phải không?”

“Ta có thể khẳng định, đây là một cách nghĩ sai lầm, người thanh niên kia không chết, hắc hắc chắc chắn sẽ nghĩ ra muôn vàn phương pháp để báo thù chúng ta, dùng mạng sống của chúng ta rửa sạch vết nhục của bọn họ, loại người như hắc rất nguy hiểm, có ý chí kiên cường, hắc không thể dùng súng thì hắc sẽ dùng những thủ đoạn khác, thậm chí, không từ một thủ đoạn, lúc đó, hắc so với một người mất đi cánh tay lại càng đáng sợ hơn !”

Trương Dương cực kỳ cẩn thận giải thích nguyên nhân, hắc không muốn trong lòng Lưu Bư lưu lại thêm một bóng ma nữa.

“Hắc hắc, ta hiểu lầm người, chết thì cũng đã chết rồi, không phải chỉ là hai sát thủ nhai nhép sao!” Lưu Bư đứng dậy hung hăng dùng tay vỗ lên người Trương Dương, hiển nhiên, một tia tư tưởng ngăn cách của hắc đã biến mất rồi.

“Ai u....Ta nói cho Bư ca người biết, người không thể vỗ vào chỗ khác sao?” Trương Dương bị Lưu Bư vỗ vào vết thương, đau đến nổi trực mắt nhức.

“Oh oh....Sorry sorry, Dương ca, ta sai rồi, đau chỗ nào....chỗ nào...” Bàn tay vừa dày vừa nặng của Lưu Bư sờ loạn lên người Trương Dương.

“Mẹ kiếp, người cũng thành thành thái rồi...” Sự không thoải mái đã tàn thành mây khói, hai người đã kết giao mấy năm nay, đã có chút ăn ý, tự nhiên biết tâm lý đối phương nghĩ gì, nói tóm lại, tư tưởng của Lưu Bư so với Trương Dương đơn giản hơn rất nhiều.

“Lưu Bư, ta phải nói một chuyện với người!” Trương Dương đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói.

“ Ặn?”

“Sau lưng mỗi người đều có vô số chuyện cũ, cho dù là người cùng hung cực ác cũng sẽ có một mặt làm người ta cảm thấy thiện lương ấm áp, con người không có ai cực xấu, mỗi người đều có gia đình, bằng hữu của mình, giống như sát thủ kia, cảm tình của cha con bọn họ khiến người ta cảm động, nhưng, hai tay bọn họ đã nhiễm đầy máu tanh, bọn họ là sát thủ, người thân của những người đã chết đó, sẽ có ai cho rằng chúng ta là người tốt không? Đáp án khẳng định là sẽ không !”

130. Chương 130. Nguy Cơ Của Vương Yến

“Hiểu rồi.”

Lưu Bư ngẩn người, lúc này mới thức sự khiến hắc thực sự thể nghiệm thể nào là giang hồ máu tanh, giang hồ không có sự đồng tình, không có đáng thương, chỉ có giết chóc cùng máu tươi, đương nhiên, cũng có rượu ngon vàng bạc mỹ nữ.

“Tốt lắm, người nghỉ ngơi sớm chút đi, sáng sớm mai xử lý nốt việc kia, ta bây giờ phải xử lý vài việc một chút.” Trương Dương đứng dậy vỗ vỗ bả vai Lưu Bư nói. Con người hắc lúc cao hứng hay không cao hứng đều biểu hiện ở ngoài mặt, rất nhanh hắc liền quên đi cha con sát thủ kia, trong mộng hắc gặp Tiểu Thanh cô nương, Tiểu Thanh muội muội quả là xinh đẹp, ngũ quan thanh tú, làn da trắng sáng, còn có một đôi ngọc phong mới phát dục không tương xứng với vóc người nữa chứ, cảm giác rất vừa tay, hắc hắc.....

Nhìn Lưu Bư nước dãi chảy đầy giường, Trương Dương không nhìn được nở một nụ cười, rất nhiều lúc, Lưu Bư không giống như một tên lưu manh, lại giống như một đứa trẻ hay cáu kỉnh, Trương Dương thích loại tính cách này của Lưu Bư, liều lĩnh mà lại không mất đi sự thiện lương, tuyệt đối không phải là loại người đại gian đại ác.

Đêm nay, Trương Dương cơ hồ không ngủ, hần vẽ các con phố ở huyện D thành một tấm bản đồ hoàn chỉnh, lại lấy từ trong ba lô mấy cái bao tay, quần áo dính máu xé bỏ đi sau đó thẳng tay vứt bỏ vào trong thùng rác...

Mãi đến lúc 6h sáng, Trương Dương mới làm xong công việc này.

Lúc lên giường, Trương Dương đối với việc không cách nào xác định được vị trí của sát thủ mà canh cánh trong lòng, mặc dù loại minh tướng có thể dò xét tình hình xung quanh, nhưng trước sau vẫn không cách nào tùy lúc điều động, hơn nữa, khoảng cách cũng còn xa mới đạt đến yêu cầu.

Phải tu luyện đến khi nào mới có thể tùy lúc tùy chỗ khiến cho mình tiến nhập trạng thái minh tướng?

Nghĩ đến kỳ nhân gặp được trong công viên, Trương Dương liền có một tia kích động. Nếu thực sự thân thủ có thể đạt đến cảnh giới đó, súng ống ở trước mặt hần sẽ trở thành một trò đùa.

Đồng thời, Trương Dương cũng tới thanh niên tên ‘Phong’ kia, hiển nhiên, tuổi người đó so với hần phải nhỏ hơn nhiều lắm, nhưng thân thủ tuyệt đối cao hơn hần, đó là một cảm giác không cách nào hình dung được, Trương Dương tin vào cảm giác của mình, ít nhất, hần cũng không cách nào cầm báng súng đập đầu một người nát như bánh phở, điều đó đâu phải chỉ cần khí lực lớn mà đơn giản như vậy.

Khí lực của Lưu Bư cũng đủ lớn mà! Nhưng Lưu Bư tuyệt đối không có biện pháp dùng báng súng đập nát bầy đầu người ta.

Khiến cho Trương Dương càng không cách nào hiểu được chính là người thanh niên kia như thế nào khiến cho người giữ súng mất đi năng lực phản kháng.

Trong đầu Trương Dương điên cuồng tính toán các loại khả năng, nhưng hần nghĩ không ra người thanh niên có biện pháp gì có thể khiến cho người giữ súng không phản kháng đến nỗi không nổ súng....

Trương Dương không nhịn được thở dài một hơi, hần đã biết rất nhiều tri thức, nhưng hần biết càng nhiều ngược lại càng nghi hoặc, rất nhiều thứ căn bản không cách nào dùng tri thức để mà giải thích.

Cả chuyện Mãi Mãi Đề khiến Trương Dương cảm giác càng ngày càng phức tạp, tựa hồ, Mãi Mãi Đề có một bối cảnh cường đại, cường đại đến ngay cả kỳ nhân trong công viên đều cũng phải kiêng kỵ thậm chí đến mức tăng bốc.

Mặc dù giết Mãi Mãi Đề, nhưng người kia có thể giết hần hay không?

Đây là chuyện Trương Dương quan tâm nhất, Trương Dương mặc dù muốn giết Mãi Mãi Đề nhưng hần vẫn chưa bị cừu hận xông lên đến mê muội đầu óc.

Cái trí óc lập trình bằng máy tính kia cũng cảnh cáo hần đừng giết Mãi Mãi Đề. Lúc ấy, Trương Dương không hề đặt ở trong lòng, nhưng Yến di nói ra chuyện lại không đơn giản nữa, đầu tiên, Yến di có thể biết hành tung Mãi Mãi Đề, vậy đã chứng minh Yến di và Mãi Mãi Đề vô cùng quen thuộc. Từ thần thái và giọng điệu lúc Yến di nói đến Mãi Mãi Đề thì thấy, thế lực của Yến di phải lớn hơn Mãi Mãi Đề, ít nhất hần là có tiền hơn Mãi Mãi Đề, từ việc nàng vì con gái mình mà đầu tư tặng lễ vật sinh nhật trên ức nhân dân tệ đã có thể nhìn ra một chút đầu mối.

Người đó tới cùng là một nhân vật thế nào?

Trương Dương nghĩ mãi mà không ra, một người có thể ước thúc Mãi Mãi Đề, Thát ca, lão nhân kia, còn có cả cao thủ gặp trong công viên, tất cả mọi việc đều nói cho hần, có sự tồn tại của một người như vậy, nhưng phân tích từ lời của một vài người bạn họ, người này tựa hồ rất lâu rồi chưa xuất hiện.....

Trương Dương có chút nhức đầu như muốn vỡ ra.

Rốt cục là giết Mãi Mãi Đề hay không ?

Đây là vấn đề Trương Dương vẫn mâu thuẫn, hơn nữa hần còn phải quan tâm đến cảm thụ của Lưu Bư, dù sao Tiêu Viễn Hành là bị Mãi Mãi Đề ép chết, mà Tiêu Viễn Hành là đại ca Lưu Bư, tăng quan hệ này thậm chí phải vượt qua cả quan hệ anh vợ của hần cùng Tiêu Viễn Hành.

Từ tâm lý Trương Dương phân tích ra thì thấy, Mãi Mãi Đề chỉ cần không truy sát bọn họ thì có thể giết có thể không giết, dù sao, Tiêu Viên Hành là đền mạng, một đoạn thời gian gần đây, Trương Dương hoàn toàn hiểu được đạo lý “lăn lộn”, trở thành một người ra ngoài “lăn lộn” lập tức có giác ngộ ngay khi sắp bị người ta giết chết, tin rằng, lúc Tiêu Viên Hành chết cũng có giác ngộ, nếu không, hắn sẽ không ung dung thoả mái như vậy.

Giết đi!

Trương Dương lấy thanh khảm đao đặt ở đầu giường cầm trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, vô luận bối cảnh đối phương lợi hại bao nhiêu, hắn hiện tại đã không còn chỗ trống cho lựa chọn, bởi vì Mãi Mãi Đề muốn hắn phải chết!

Bảo hắn buông tha Mãi Mãi Đề thì điều kiện tiên quyết là Mãi Mãi Đề phải buông tha bọn họ trước, hiển nhiên, Mãi Mãi Đề sẽ không làm như vậy.

Mãi Mãi Đề có đầy đủ tiền bạc, cũng có đủ tình báo tài liệu để truy sát hắn, chỉ cần bọn họ dừng lại ở bất cứ nơi nào trong thời gian quá dài, liền sẽ phải chờ sự truy sát của Mãi Mãi Đề, trừ phi, giống như lời trí tuệ lập trình nói, chạy xa được bao nhiêu thì cứ chạy rồi mai danh ẩn tính.

Việc này không có khả năng, cho dù Trương Dương muốn mai danh ẩn tính, Lưu Bư tuyệt đối làm không nổi, nếu Lưu Bư nguyện ý mai danh ẩn tính, vậy Lưu Bư sẽ không phải là Lưu Bư nữa, và trên người Lưu Bư cũng sẽ không có người vết sẹo dày đặc như thế nữa.

Giết !

Trên mặt Trương Dương nổi lên một nụ cười mím lạnh khốc, đã không còn đương lui, vậy còn lựa chọn làm gì?

Nhẹ nhàng buông thanh đao lấp lóe hàn quang lạnh như băng ra, Trương Dương đi đến trước cửa sổ, nhìn bầu trời đã hơi hơi chiếu sáng, đột nhiên trong lúc đó, hắn có chút nhớ đến cô gái kia, mặc dù thời gian ở cùng cô gái không dài, nhưng có lại có tình cảm quá lạ, nó là một cảm giác rất đặc biệt, trên thực tế, hắn cùng cô gái mới chia tay hơn mười giờ, nhưng hắn lại có một sự nhớ nhung khác khoải, thậm chí sự nhớ nhung này vượt xa so với nhớ Tiêu Di Nhiên....

Trương Dương chính mình cũng không rõ tại sao lại có loại ý nghĩ này, cứ nhiên lại lấy Tiêu Di Nhiên và cô gái đánh đồng lẫn nhau.

Kỳ thật, Trương Dương chính mình không biết, Tiêu Di Nhiên trong suy nghĩ của hắn là nữ thần cao cao tại thượng, mãi đến hiện tại, Trương Dương còn có một loại ảo giác, không cho rằng mình cùng Tiêu Di Nhiên có quan hệ luyến ái. Mà cô gái lại khác, cô gái tạo cho Trương Dương một cảm giác vô cùng dễ gần, vô cùng thân thiết, rất chân thật....

Không biết nàng đang làm gì?

Có lại nhuộm tóc thành đủ các màu hay không?

Ánh mắt Trương Dương dừng lại ở chiếc điện thoại đầu giường, đột nhiên trong lúc đó, hắn có một loại dự cảm muốn gọi điện thoại không cách nào không chế được....

“ Tút tut....”

Điện thoại thông rồi, rất lâu không có ai nhận, Trương Dương càng ngày càng khẩn trương, Trương Dương không rõ tại sao mình lại khẩn trương.

Không ai nhận !

Xảy ra chuyện gì?

Trương Dương cảm giác mình có một loại cảm giác phát điên, nếu điện thoại gọi mà không kết nối Trương Dương cũng sẽ không lo lắng, nhưng điện thoại thông mà không có người nhận đúng là có chút không đúng, Trương Dương tiếp xúc với cô gái vài ngày phát hiện thấy điện thoại của cô gái từ trước tới giờ chưa từng rời khỏi bên người nàng.

“Tút...Tút...Tút...Tút...”

Trên đầu Trương Dương đầy mồ hôi lạnh..... “Uy....Ai vậy?” Cuối cùng, trong điện thoại cũng phát ra âm thanh mơ mơ màng màng, tựa hồ như uống rượu, trong điện thoại tựa hồ còn có âm nhạc âm ỉ, tay Trương Dương có chút run rẩy.

“Trương Dương.” Trương Dương nhẹ nhàng nói.

“Trương Dương...Người ở đâu vậy? Ta đang ở Bắc Kinh....Các người làm gì thế? Cút ngay...”

Đột nhiên, thanh âm bên trong điện thoại vốn tràn ngập ngạc nhiên vui mừng đột nhiên tràn ngập sát khí, theo đó, trong điện thoại một trận hỗn loạn, thanh âm thủy tinh vỡ tan tành, tựa hồ có thanh âm phá cửa, còn có tiếng thét chói tai của cô gái..... “Ca sát” Một tiếng, điện thoại cắt rồi!

“Uy uy, xảy ra chuyện gì, Vương Yến, Vương yến.....Vương Yến....Nói đi...”

Trương Dương đặt điện thoại từ trên tai xuống, ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại không có thanh âm, điện thoại cắt rồi.

“Trương Dương, làm sao vậy?”

Lưu Bư bị giật mình tỉnh lại nhìn về mặt tiêu điều nhưng lại ngây ngốc không khỏi cảm giác sau lưng một trận phát lạnh, hần cảm giác được một cổ sát khí điên cuồng, loại sát khí này cũng có thể dùng lông tóc da tay cảm ứng được, Lưu Bư không rõ vì sao mình có loại cảm giác này, nhưng hần đích xác có thể cảm ứng được sát khí điên cuồng của Trương Dương, sát khí vẫn đang lan tràn khắp không trung, phảng phất như không khí cũng trở nên lạnh lẽo vậy.

Trương Dương vẻ mặt thần thờ không trả lời Lưu Bư, cầm ống nói một lần nữa gác lên trên, bắt đầu hết sức chậm rãi quay số, từng số từng số, điện thoại thông báo, không cách nào nổi được.

Không được, phải liên lạc với Yến Di!

131. Chương 131. Kinh Thành Phong Vân

Nhìn Trương Dương điên cuồng quay số, Lưu Bư chẳng biết làm sao, hần không rõ xảy ra chuyện gì lại khiến cho Trương Dương lâm vào tình trạng điên cuồng thế này.

Bấm liên tục vài số điện thoại trong ký ức đều báo tắt máy, lúc này Trương Dương cũng dần dần khôi phục tỉnh táo, bây giờ lo lắng cũng chẳng ích gì, đầu tiên phải làm cho đầu óc mình trở về trạng thái thanh tỉnh.

Lưu Bư kinh ngạc phát hiện, đôi mắt đỏ như máu lúc đầu của Trương Dương lại khôi phục vẻ trong sáng, trên mặt lộ ra vẻ ung dung thoải mái không gấp gáp, phảng phất như việc gì cũng chưa xảy ra, Lưu Bư không khỏi có chút dờ dẫm, biểu hiện của Trương Dương lúc này rất cổ quái, hần không khỏi có chút hoài nghi người này rốt cục có phải là Trương Dương hay không, tựa hồ, Trương Dương ngày trước đã rời xa mình càng ngày càng xa rồi, tên gia hỏa vẻ mặt bí ối hèn mọn, gan bé như chuột nhưng dám đục khắp trời đã dần dần biến mất, thay vào đó chính là Trương Dương kiên cường, lãnh khốc, giết người như không ghê tay nhưng tâm cơ lại kín đáo.....

“Lưu Bư, chúng ta rời khỏi nơi này.” Cuối cùng, Trương Dương đứng lên, bắt đầu sửa soạn một vài món đồ trong phòng, hết sức cẩn thận, gọn gàng ngăn nắp.

“Làm gì?” Lưu Bư nhìn thoáng qua sắc trời tối mịt.

“Ta phải tìm một quán Net, ta có chuyện rất quan trọng, không cách nào giải thích, đi thôi!” Trương Dương vất ba lô cho Lưu Bư, mở cửa phòng đi ra ngoài.

“Trương Dương, ta phát hiện người thay đổi rồi, thay đổi làm ta càng ngày càng không nhận ra người.” Lưu Bư theo phía sau nói.

“Kỳ thật, ta đã không phải Trương Dương nữa rồi.” Trương Dương thở dài một tiếng.

“A.....Vậy vậy....Người là ai?” Lưu Bư không khỏi có chút sồn tóc gáy, lấp ba lấp bắp hỏi, hẳn thực có chút tin rằng người này không phải Trương Dương.

“Ta đến từ Nano tinh cầu, ta chiếm cứ thân thể Trương Dương, bây giờ đầu óc tứ chi Trương Dương đều bị ta khống chế.....”

“Mẹ kiếp, người tại sao không nói người từ dị giới xuyên qua chứ?” Lưu Bư tức giận nắm một quyền vào vết thương của Trương Dương.

“Ai u....Bư ca, người có thể không đánh vào vết thương được không?” Trương Dương đau đến giậm chân, một quyền này Lưu Bư đánh không nhẹ.

“ Ta xem người còn dám lừa gạt Bư đại gia của người nữa không.”

“Không dám không dám....Lần sau ta sẽ nói là xuyên việt, không nói là từ Nano tinh cầu tới nữa.....”

Nhìn Trương Dương ở phía trước đau đến nổi co người lại thành một khối, Lưu Bư đột nhiên cảm thấy một cổ ấm áp, Trương Dương vẫn là Trương Dương, vẫn là Trương Dương cùng hẳn hai người ở quán Net thức đêm xem tiểu thuyết võng lạc, đó là một quãng thời gian vui vẻ, Trương Dương Lưu Bư hai người cơ hồ cùng lúc mê tiểu thuyết võng lạc, hơn nữa đối với tiểu thuyết xuyên việt lại là cùng có tình cảm chung, lúc đó, hai người câu đầu miệng chính là “Ta phải xuyên việt, ta phải đến dị giới cứu gái !”

Trên thực tế, hai người lần đầu tiên thiết lập tình hữu nghị chính là khi cùng nhau lên mạng đọc truyện.

Lưu Bư tin rằng, vô luận Trương Dương thay đổi thế nào, tình bằng hữu của bọn họ sẽ không thay đổi, tình hữu nghị của nữ nhân là trước khi kết hôn, tình hữu nghị của nam nhân là cả đời, trên thực tế trong cuộc sống, muốn tìm một tri kỷ thực sự thì rất khó, lúc tìm được một người đều sẽ càng thêm quý trọng, tình hữu nghị của nam nhân chân chính chỉ cần không phải thù giết cha cướp vợ, bình thường rất khó tan vỡ.

Người như Trương Dương, đối với nữ nhân có thể còn có chút tôn trọng, mà trong mắt Lưu Bư, nữ nhân chỉ là hai trăm đại dương một đêm, chỉ đơn giản như vậy, đương nhiên, lý tưởng của Bư đại gia là tồn năm trăm đại dương một đêm. Cấp độ hai trăm đại dương một đêm có vẻ như tổn hại đến hình tượng Bư đại gia hẳn.

Hai người trả phòng sau đó hỏi ông chủ khách sạn một lần, biết được ngay phụ cận có một quán Net, hai người mua một túi bánh bao màn thầu sữa ở một quán ăn sáng rồi chạy thẳng đến quán Net.

Quán Net lúc này đã không còn người nào, cũng chỉ còn mấy con sâu nghiện Net chơi đêm. Về mặt xanh đi dít nhái, nhưng thần thái từng người vẫn còn rất dồi dào, không phải xem sách thì là chơi game, hoặc là chat QQ định dụ dỗ mấy muội muội đang xuân tình cô quạnh.

Hai người mỗi người tìm một bàn máy, Lưu Bư lập tức đăng nhập số QQ mới rồi bắt đầu chơi cờ, theo Trương Dương được biết, Lưu Bư chơi cờ rất ít khi thắng. Nhớ có một lần ở quán Net, Trương Dương xem Lưu Bư chơi cờ, Lưu Bư không ngờ thua liên tục ba mươi bảy ván, Trương Dương hoàn toàn không còn gì để nói, khiến Trương Dương buồn bực nhất chính là Lưu Bư còn không cho hẳn chỉ điểm, nói một câu chắc như đinh đóng cột “Xem đánh cờ không nói mới thực sự là quân tử”.

Trương Dương bật máy, cắn một cái bánh bao trong miệng sau đó bắt đầu gửi thông tin ở trên các forum lớn.

“Ta là Trương Dương, tìm tiểu hòa thượng.” Đây là biện pháp duy nhất hiện tại Trương Dương có thể nghĩ được, chỉ có tiểu hòa thượng mới có thể liên lạc với Yến di, đương nhiên, Trương Dương lúc này đã không còn loại nôn nóng suốt ruột như lúc đầu nữa, cô gái ở xa tận Bắc Kinh, hẳn nôn nóng cũng không có biện pháp, hướng chi, cho dù liên hệ được với Yến di, cái gì đã phát sinh thì vẫn sẽ phát sinh, dù sao, nước xa không cứu được lửa gần.

Trương Dương tin rằng tiểu hòa thượng với trí tuệ lập trình kia khẳng định biết hẳn đang liên lạc với gã.

Lần này, Trương Dương cũng kiểm tra một lần, xem tiểu hòa thượng rốt cục có bao nhiêu thần thông.

Đồng thời, cũng xác định tiểu hòa thượng chung quy có phải là một trí tuệ lập trình hay không, Trương Dương vẫn rất tò mò, máy tính phổ cập vào loại người đã có lịch sử hơn mười năm, hai mươi năm trước, đã có người dự đoán loài người sẽ xuất hiện trí tuệ lập trình, nhưng chỉ tiếc chính là, loài người trước sau không cách nào xây dựng lên trí tuệ lập trình, sự xuất hiện bất ngờ của tiểu hòa thượng, điều này khiến Trương Dương tràn ngập lòng hiếu kỳ, gặp tiểu hòa thượng vài lần, từ trước tới giờ cũng chưa từng nói chuyện phiếm qua, nếu hôm nay tiểu hòa thượng có thể tới, Trương Dương quyết định sẽ nói chuyện phiếm với tiểu hòa thượng.

Không biết trí tuệ lập trình này biết bao nhiêu bí mật?

Trương Dương âm thầm cầu khẩn, hi vọng tiểu hòa thượng mau mau xuất hiện.

“ Oanh oanh...”

Trên màn hình máy tính xuất hiện một sa mạc bao la, sa mạc lan tràn tựa như ruộng lúa nhấp nhô lên xuống....Nhưng trong cảnh đẹp này lại phát ra một thanh âm nổ vang rền, Trương Dương vội vàng chỉnh thanh âm của headphone xuống nhỏ nhất.

Dần dần, xa xa phía sa mạc xuất hiện một chấm nhỏ màu đen, chấm nhỏ dần dần phóng to....

Phóng to.....

Cuối cùng, Trương Dương nhìn thấy rõ ràng, đó là một chiếc xe đua cực lớn, nhìn xa giống như một chiếc xe đua nhưng nhìn gần Trương Dương cho rằng phải là một chiếc xe công trình cơ giới thì thích hợp hơn, bánh xe cực lớn, một ít thực vật dựa vào bên cạnh, trên bánh xe chiếc xe đua này đều đã sớm có một người cao lớn rồi.

“Kít...” Một tiếng phanh xe chói tai, chiếc xe đua dừng lại, nhìn về mặt đặc ý của tiểu hòa thượng từ trên phòng điều khiển cực lớn nhảy xuống, Trương Dương không khỏi có chút buồn bực, tên nhãi này mỗi lần đến đều rất nhiều kiểu, không phải xe máy thì là xe đua, không biết hôm nay hai con dao làm bếp cỡ lớn có lòi ra hay không nữa....

“Xích...!” Lúc tiểu hòa thượng đang nhìn chằm chằm vào Trương Dương, đột nhiên, tiểu hòa thượng giơ tay lên, một con dao bếp thật lớn bay lại phía hắn, bức tranh quá dọa người, hạ xuống làm Trương Dương đột nhiên tránh né, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

“Ha ha ha...Chúc mừng chúc mừng!” Tiểu hòa thượng cười to, thân mặc một bộ trường bào thời cổ xưa, hai tay chấp lưng, ngô chẳng ngô khoai chẳng ra khoai đi tới phía trước màn hình.

“Chúc mừng cái gì?” Trương Dương không khỏi sửng sốt.

“Chúc mừng ngươi vẫn còn sống!” Tiểu hòa thượng cười quang quác nói.

“Nói đi, tìm tiểu nạp có chuyện gì?” Sắc mặt tiểu hòa thượng đột nhiên biến đổi, vẻ mặt sát khí nói : “Thế giới này, ngoại trừ một người, không ai có thể gọi ta về, ngươi hôm nay nếu không nói ra lý do chuyện gì, ta sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi!”

“Ta muốn tìm Yến di...” Nhìn vẻ mặt sát khí của tiểu hòa thượng, Trương Dương đột nhiên có cảm giác sờn tóc gáy, Trương Dương không rõ tại sao mình đối với một trí tuệ lập trình lại sinh ra sợ hãi, tựa hồ sự sợ hãi này bắt nguồn từ giác quan thứ sáu phi thường linh mẫn của mình.

“Ai là Yến di?” Tiểu hòa thượng sửng sốt, vò vò đầu, bộ dáng hung thần ác sát vừa rồi đột nhiên không thấy nữa, bây giờ giống như một đứa trẻ đáng yêu trong phim hoạt hình.

“...Ta cũng không biết, con gái nàng ở tỉnh H mở một cửa hàng thời trang tên ‘Quý tộc thành’, ta muốn người giúp ta tra ra số điện thoại của nàng.”

“Nga...Hà tỷ....Ngươi tìm nàng có việc gì?” Tiểu hòa thượng vẻ mặt hoàn toàn thấu hiểu sau đó nghi hoặc hỏi.

“Con gái nàng ở Bắc Kinh đã xảy ra chuyện...”

“Cái gì? Vương Yến đã xảy ra chuyện, còn đang ở Bắc Kinh? Thằng nhỏ tiểu Chu kia đang làm gì thế?” Tiểu hòa thượng đột nhiên giận dữ, sát khí không ngờ từ trong máy tính tràn ra ngoài, màn hình tối sầm lại, đột nhiên biến mất.

Nhìn màn hình đột nhiên tối sầm lại, Trương Dương không khỏi ngẩn ngơ, đây không phải phong cách của tiểu hòa thượng, bình thường tiểu hòa thượng mỗi lần lên biểu diễn và kết thúc đều là hết sức gây chú ý, hết sức phô trương, đi ra không có như hiện tại đột nhiên biến mất.

Chẳng lẽ, tiểu hòa thượng biết Yến di, cũng biết Vương Yến?

Ân, hẳn là biết, ít nhất tiểu hòa thượng phải biết một người như Yến di, bởi vì tiểu hòa thượng đã biết Mãi Mãi Đề, không có lý do không biết Yến di, chỉ có điều, từ phản ứng lúc vừa rồi của tiểu hòa thượng thì thấy, quan hệ giữa tiểu hòa thượng và Yến di rõ ràng phải thân thiết hơn Mãi Mãi Đề.

Trương Dương không có động vào máy tính, hẳn tin rằng, tiểu hòa thượng chắc chắn còn sẽ lên.

Chờ đợi là điều khiến cho người ta sốt ruột nhất, tính kiên nhẫn của Trương Dương rất tốt, thậm chí còn đi tới phía sau Lưu Bưu xem cuộc chiến, Lưu Bưu vẫn thua trước sau như một, bất quá, hẳn mặc dù đánh đâu thua đó nhưng bại rồi vẫn chiến, ý chí kiên cường đó ngay cả Trương Dương cũng không thần phục không được.

Trương Dương hiện tại đang vui mừng đặc ý nhìn Lưu Bưu chơi cờ, hẳn lại không biết, tiểu hòa thượng mình gọi ra lại đang ở thủ đô dấy lên từng đợt phong ba ngất trời, bây giờ vẫn mới là 6h sáng, cơ hồ cả thủ đô đều nhốn nháo xôn xao, hắc bạch lưỡng đạo lại càng trào dâng lên ào ạt.

Bầu trời cũng phải biến sắc!

Tất cả đều vì Vương Yến – một cô gái thuần khiết mà lại phức tạp, nàng có một người cha hùng bá thiên hạ.....

132. Chương 132. Tổng Thư Ký Và Cà Lăm

Trương Dương đã quá coi thường năng lượng của tiểu hòa thượng.

Vài phút thời gian Trương Dương chờ đợi, tiểu hòa thượng ít nhất gọi đến hơn mười số điện thoại, những người trong hắc bạch lưỡng đạo có quyền thế nhất Đông Quốc cũng bị hắn làm cho giật mình tỉnh dậy, lúc nghe thấy thanh âm tràn ngập sát khí của tiểu hòa thượng, cơn buồn ngủ của mỗi người đều lập tức biến mất.

Không ai dám chảnh mắng lời của tiểu hòa thượng !

Không ai dám khinh thường sự tồn tại của tiểu hòa thượng!

Thủ đô trong vài cuộc điện thoại của tiểu hòa thượng đều đã giật mình tỉnh giấc, mà nhân vật chính Vương Yến đang nằm ngủ trong căn phòng ngủ cực lớn, những tấm thảm dày màu đỏ làm nền cho phòng khách, trang thiết bị hoàn toàn lấy theo phong cách Đông Quốc, vật dụng cổ bằng gỗ đàn hương tạo cho người ta một sự kết tinh lịch sử vừa dày vừa nặng vô cùng, mỗi một dạng đồ cổ trên giá đều có giá trị liên thành.

Đây là một căn phòng thoát nhìn thì đơn giản nhưng trên thực tế lại xa hoa vô cùng.

Một trung niên nam nhân dáng người rất thấp, trên mặt tràn ngập uy nghiêm ngồi ở bên giường, nhìn khuôn mặt cô gái đỏ bừng ngủ say sưa, nam nhân lùn trên mặt lộ ra vẻ chiều chuộng, nhẹ nhàng giúp cô gái đắp chăn sau đó đi ra khỏi phòng, vừa đóng cửa lại.

“Thế nào?”

Về từ ái trên mặt nam nhân lùn biến mất, thay thế là vẻ mặt lạnh như băng, đột nhiên trong lúc đó, nam nhân lùn phảng phất như trở lên cao lớn hơn, trong cái giờ tay nhắc chân đều khiến cho người ta cảm thấy một áp lực cực lớn, hẳn là một thượng vị giả chân chính.

“Tổng thư ký, lúc ấy có người uống rượu muốn đùa giỡn tiểu thư, tiểu thư lấy điện thoại di động đập hắn....” Một đại hán mặc bộ Veston đen, thân thể tựa như một cánh cửa, tóc húi cua khom lưng thấp giọng nói.

“Ta không muốn biết quá trình xảy ra, ta muốn biết kết quả!”

Gã lùn lạnh lùng ngồi trên chiếc ghế gỗ lim, đôi mắt nhìn chăm chăm gắt gao vào đại hán nọ.

“Chúng ta nghe tiếng thủy tinh bể sau đó lập tức xông vào, cô gái đã dùng gạt tàn thuốc đánh ngất người kia rồi...”

“Người kia là ai?” Gã lùn nhướn mày.

“Công tử của Triệu gia...”

“Rất tốt rất tốt...” Trên mặt gã lùn nổi lên một tia lãnh khốc nói : “Biết rồi!” Nói xong phát phát tay, vài đại hán mặc Veston đứng san sát nhau trong phòng khách đều đi ra ngoài.

“Cà lăm hả?” Lúc cánh cửa đóng lại, gã lùn quay một dãy số.

“Chu tổng thư ký...Ta đang muốn gọi điện cho người, Vương Yến xảy ra chuyện gì vậy? Bắc Kinh là địa bàn của người !” Trong điện thoại truyền đến một thanh âm lạnh như băng, phẳng phất như không có chút cảm tình nào.

“A a, không việc gì, không việc gì rồi. Yến nhi cũng nhớ người, đương nhiên, ta cũng nhớ người, tới đây vài ngày, bồi Yến nhi...Người không tới, ta thực sự áp chế không nổi, khục khục....Tiểu tử Vương Phong kia cũng tới rồi...” Gã lùn lúng túng cười.

Trong điện thoại một trận trầm mặc, tựa hồ đối phương đang suy nghĩ.

“Người thực sự nhớ ta?” Rốt cục, đối phương cũng nói.

“Cà lăm, người đi theo ta hơn mười năm, vô luận ta ở cái vị trí kia, người trước sau vẫn là huynh đệ của ta. Ta biết mấy năm nay ủy khuất cho người rồi, vì thế mới bảo người đi lính tự do một chút, thế mà người lại sản sinh ra oán niệm lớn như thế, ai, người là cường giả, cường giả như thế nào lại có điểm tâm tình ấy?” Về mặt gã lùn đột nhiên trở nên ảm áp.

“Tâm tình...a.....Ta còn có tâm nguyện gì nữa, nói cái tâm cảnh gì, tốt lắm, lần này ta tới rồi thì không đi nữa...” Thanh âm lạnh như băng trong điện thoại đột nhiên cười nói.

Gã lùn nhất thời ngẩn ngơ, đối phương đã cúp máy. “Mẹ kiếp, thế giới này dám cúp điện thoại trước ta cũng chỉ còn lại mình người!” Gã lùn không nhịn được chửi lấy chửi để.

Ai cũng không thể tưởng được, gã lùn - người trẻ tuổi nhất trên lịch sử Đông Quốc nhậm chức lãnh đạo vô cùng oai nghiêm này bây giờ lại chửi như tát nước, nếu tin tức hắn chửi người bị truyền ra ngoài tuyệt đối sẽ trở thành trang đầu tiên trên báo thể giới....

Trương Dương tự nhiên không biết lúc này cô gái đang ngủ rất say, hắn ở phía sau Lưu Bư nhìn Lưu Bư chơi cờ đã tới mức không thể nhẫn nại được, không thể không nói, Lưu Bư đối với thứ này đã đến mức ngu ngốc. Khiến Trương Dương muốn giết người không phải là kỹ nghệ quá kém của Lưu Bư mà là mức độ cuồng nhiệt của Lưu Bư đối với môn cờ năm quân này. Hắn đã liên tục không biết mệt mỏi chơi hơn năm mươi ván, thắng bại không ngờ là 53-7

Không cần mọi người cũng có thể tưởng được, Lưu Bư không có khả năng thắng năm mươi ba ván.

Trương Dương có thể kết luận, bất cứ người nào cùng Lưu Bư đánh cờ đều có thể trải nghiệm loại tâm tình vui sướng của người chiến thắng.

Trương Dương lắc lắc đầu đi tới phía trước máy tính mình rồi ngồi xuống, màn hình máy tính vẫn màu đen.

Rất đúng lúc, Trương Dương vừa ngồi xuống, máy tính liền sáng, lần này tiểu hòa thượng trực tiếp xuất hiện trên màn hình, vẽ mặt cáu tiết.

“Thế nào rồi?” Trương Dương có chút khẩn trương.

“Cái gì thế nào rồi ?” Tiểu hòa thượng tức giận nói.

“Vương Yến thế nào?”

“Còn có thể thế nào? Nó đang ở Bắc Kinh, không phải ở quê, không ai có thể làm nằng thế nào, yên tâm, không việc gì, niệm tình người quan tâm tiểu thư, lần này người gọi ta ra thì công tội triệt tiêu nhau Chỉ có điều ta còn có thể thỏa mãn người một yêu cầu nho nhỏ, chỉ cần không quá thân phận, coi như thưởng cho người công báo tin lần này.”

Nét mặt tiểu hòa thượng có chút buồn bực, tiểu hòa thượng mặc dù là một trí tuệ lập trình, nhưng hẳn là một người có ơn tất trả, có thù tất báo, lần trước Trương Dương đánh thức hắn, mặc dù hắn gỡ vài âm mưu, cho Trương Dương hai cuốn võ công bí tịch không thể tu luyện nhưng hắn tự mình lại có thể đạt được tâm lý bình ổn.

Vừa rồi nợ Trương Dương một cái ân tình, hắn lập tức chỉ nghĩ đến mau chóng trả ân tình này, món ân tình đề lên người này cũng không khác gì nợ nần, càng trả nhanh càng tốt.

“Có thể trả lời ta mấy vấn đề không?” Trương Dương dè dặt nhìn tiểu hòa thượng, hắn đã biết tính tình của trí tuệ lập trình này rất nóng nảy, mình tốt nhất cứ cẩn thận phục dịch, cùng một trí tuệ lập trình trở thành địch nhân chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, ít nhất người giết hắn không được, đánh hắn không chết, hắn lại có thể lợi dụng tất cả tài nguyên đối phó người.

“Mẹ kiếp, còn mấy vấn đề....Thôi được, người hỏi đi, không muốn trả lời ta có quyền giữ im lặng !” Tiểu hòa thượng tựa hồ chịu sự ảnh hưởng của chuyện Vương Yến, tâm tình trước sau vẫn không tốt.

“Vương Yến thật sự không có việc gì?” Trương Dương vẫn lo lắng cho cô gái.

“Không có việc gì, nếu nàng có chuyện, ta sẽ huyết tẩy Bắc Kinh !” Tiểu hòa thượng vẽ mặt hung ác, tràn ngập khí phách.

“Nga...” Trương Dương lúc này mới yên tâm hẳn xuống, hỏi : “Người rốt cục là thứ gì?”

Sau khi Trương Dương hỏi ra, lập tức hối hận, đáng tiếc đã muộn, lời đã nói ra không thể thu hồi lại được.

“Thứ gì hay không thứ gì, tiểu nạp không phải đồ vật...A....” Tiểu hòa thượng đột nhiên mở to mắt nhìn Trương Dương.

“A.....Không phải vấn đề này, không phải vấn đề này...” Trương Dương vội vàng khoát tay.

“Nói cho người biết, tiểu nạp không phải đồ vật....Chết tiệt, người lừa gạt ta, tiểu nạp là lập trình....” Tiểu hòa thượng giận dữ, trong tay đột nhiên biến thành hai con dao làm bếp sắc nhọn, ở trong tay chơi đùa xoay thành từng vòng tròn.

“Ta muốn biết chút chuyện về Mãi Mãi Đề, có thể nói cho ta không?” Trương Dương vội vàng rẽ sang chủ đề khác.

“Ân, chuyện này có thể nói cho người, sau này đừng hỏi tiểu nạp có phải đồ vật gì hay không, tiểu nạp không phải đồ....A a a....Tiểu nạp muốn giết người....”

Nhìn tiểu hòa thượng phát điên trên màn hình, Trương Dương trực đổ mồ hôi lạnh, xem ra vấn đề vừa rồi của mình hoàn toàn lừa gạt trí tuệ lập trình này vào tròng.

“.....Nói về Mãi Mãi Đề, không nói tiểu nạp.” Tiểu hòa thượng hỏn hển nói : “Mãi Mãi Đề không chế cả hệ thống giải trí của Đông Quốc, chủ yếu là KTV, còn có vài quán bar, đương nhiên, cũng có một số ít khách sạn, người cùng hắn lẫn lộn kiếm cơm đặt mấy vạn, hắn trong hắc bạch lưỡng đạo cũng xem như tinh tường, tính tình cổ quái, tính cách ràng buộc, đặc tội rất nhiều nhân vật giang hồ, nhưng bởi vì hắn thế lực quá lớn, không chế cả thị trường ngầm Tân Cương, thị trường thịt dê nướng toàn quốc, còn có một vài đặc sản Tân Cương...vv....”

“Hắn là người Tân Cương?” Về mặt Trương Dương không khỏi kinh ngạc.

“Ân.”

“Vậy vậy....Thế lực một người Tân Cương có thể đạt lớn tới như vậy sao? TW Chính Phủ không sợ hắn sau khi ngồi ghế lớn sẽ tạo ra một thế lực?” Trương Dương có chút không rõ, phải biết rằng, đối với các thế lực xấu vùng biên giới Tân Cương TW Chính Phủ vẫn đều nghiêm trị không tha.

“Điều này không cần lo lắng, Mã Mã Đề này mặc dù không phải người tốt, nhưng hẳn trước sau vẫn cho rằng mình là một người Đông Quốc đường đường chính chính, nhưng đả kích của đối với phần tử ly khai và phần tử khủng bố thậm chí phải vượt qua Chính Phủ, địa bàn cùng hạ thủ làm việc của hẳn tuyệt đối không cho phép có người can thiệp đến chính trị, vô luận là ai, chỉ cần can thiệp đến chính trị bị hẳn phát hiện, thì kẻ đó chỉ có một con đường duy nhất, đó chính là, chết !” Tiểu hòa thượng vẻ mặt cau thả coi thường nói.

“Lợi hại như vậy?”

Trương Dương không thể tưởng được lão nhân vẻ mặt thô ráp kia trên phương diện yêu nước so với những phần tử tinh anh kia lại càng chân thực hơn.

133. Chương 133. Hận Không Gặp Sớm Hơn Để Chơi Cờ !

“Người nói xem ta và Mã Mã Đề có khả năng hòa giải hay không?” Trương Dương cuối cùng đã hỏi tới vấn đề chính.

“Rất khó, bởi vì Tiêu Viễn Hành giết chính là đứa con trai cưng nhất của hẳn. Hơn nữa, lại là đứa thông minh, chỉ đáng tiếc là dã tâm quá lớn...” Tên tiểu hòa thượng đột nhiên có chút đa sầu đa cảm.

“Được rồi, người cùng Vương Yến có quan hệ gì?” Tên tiểu hòa thượng đột nhiên nhìn chăm chú vào mặt Trương Dương, khiến Trương Dương có cảm giác như bị mãnh thú nhìn chăm chăm vậy. Trương Dương rất muốn đem ông kính dịch đi một chút, để né cái nhìn của tên tiểu hòa thượng. Nhưng suy nghĩ một chút rồi cuối cùng cũng không có dịch đi.

“Bằng hữu...”

“Ồ... bằng hữu. Người trước hay sau khi đứa con của Mã Mã Đề bị chết mới nhận biết tiểu thư?” Tên tiểu hòa thượng hỏi.

“Là sau.”

“Vậy thì đáng tiếc rồi. Nếu như là biết trước, vậy thì sự tình dễ xử lý rồi. Đương nhiên, cả thế giới này vẫn có người có thể cứu được người. Đáng tiếc... xem ra, mấy vấn đề khác người hỏi...” Về mặt tên tiểu hòa thượng đột nhiên buồn bã.

Trương Dương trở nên trầm mặc, theo giọng điệu phân tích của tên tiểu hòa thượng, ân oán giữa hẳn và Mã Mã Đề đã không còn cách gỡ ra được rồi.

“Được rồi, tiểu hòa thượng, nhân loại thế giới cả mấy chục năm nay vẫn chưa có phát triển ra trí tuệ lập trình, người làm sao mà xuất hiện ra đây?” Trương Dương trở nên rất hiếu kỳ về tên tiểu hòa thượng này.

“Tiểu nạp là do một người hacker tên là Tuyết Phong tạo ra. Hẳn là phụ thân của ta, sau đó hẳn rời khỏi quân đội dưỡng già. Tiểu nạp nhằm chấn, mới ra ngoài dạo một vòng, sau đó gặp được một người... Hẳn là một người cường đại nhất của nhân loại. Tiểu nạp liền theo người này lặn lội. Người này nói vì để địa cầu tránh khỏi tai nạn hủy diệt, muốn để cho tiểu nạp không chế hết trí tuệ lập trình trên địa cầu. Mọi trí tuệ lập trình có sinh mạng ý thức đều toàn bộ bị tiểu nạp tiêu diệt hết. Ha ha...” Về mặt tên tiểu hòa thượng đắc ý cười gian manh.

“Vậy vậy... người chẳng phải là trí tuệ lập trình còn lại duy nhất của địa cầu sao?” Trương Dương kinh ngạc nói.

“Ài, có thể nói như vậy. Nói chính xác ra, trí tuệ lập trình vẫn còn nhiều lắm. Nhưng có sinh mạng cùng khả năng tự suy nghĩ thì chỉ có một mình tiểu nạp. Còn vấn đề gì không? Lẹ một chút, tiểu nạp rất bận, tiểu nạp còn muốn chơi cờ vây với tên bằng hữu kia của người, đã bị hẳn thắng bốn ván rồi.” Tên tiểu hòa thượng sốt ruột nói.

“À...”

Trương Dương trợn mắt há mồm nhìn tên tiểu hòa thượng, lại nhìn tên Lưu Bư đang chơi cờ vây bên cạnh. Hắn nghĩ không ra là Lưu Bư không ngờ lại chơi đánh cờ với cái trí tuệ lập trình này. Chẳng trách Lưu Bư càng lúc càng không khá. Nhớ ra thì trước đó còn có thể ngẫu nhiên thắng một ván. Hôm nay hơn năm chục ván mới thắng được vài ván, phỏng chừng là mấy ván đó đều là sau khi tên tiểu hòa thượng bỏ đi mà thắng thôi...

“Ài, anh hùng tiếc anh hùng a! Tiểu nạp khó khăn lắm mới tìm được một kỳ thủ có nghị lực như vậy. Không dễ dàng á, cùng tiểu nạp đánh năm mươi ván không thắng được một ván mà vẫn không bực đi, tiểu nạp là lần đầu mới thấy đó!” Tên tiểu hòa thượng cảm thán nói, lộ ra vẻ ‘tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu’ (1), hận không được gặp sớm hơn.

“Người người.. ta có chuyện thì mới tới hỏi người... không làm người trẻ nãi việc đánh cờ nữa...”

Trương Dương toát mồ hôi hột, không tưởng được tên tiểu hòa thượng này không ngờ lại bẽ bộn với tên mù cờ Lưu Bư. Trương Dương phỏng chừng cả cái mạng internet này không có ai nguyện ý cùng một trí tuệ lập trình bất bại thế này, đánh cờ vây. Khó khăn lắm mới gặp được người như cái tên Lưu Bư càng đánh càng bại, càng bại càng đánh này. Tên tiểu hòa thượng tự nhiên là vô cùng trân quý.

Nghe Trương Dương để cho hắn đánh cờ, tên tiểu hòa thượng liền nhanh chóng bỏ chạy, không ngờ lại không có gỡ mấy cái trò khoe khoang màu mè kia, xem ra, hắn có chút chờ không nổi rồi.

Thấy đã khôi phục lại màn hình bình thường, Trương Dương nhin không được đi tới phía sau lưng Lưu Bư quan sát.

Quả nhiên, không tới ván thứ hai, Lưu Bư đã bị một tên đối thủ hạ rồi, rồi lại bị một tên đối thủ khác thay thế. Trương Dương vừa nhìn đã đoán ra là nick của tên tiểu hòa thượng, nick tự xưng là ‘Võng lạc thông sát (giết khắp hệ thống mạng)

“Ha ha... người tới rồi...” Lưu Bư nào biết đối phương là trí tuệ lập trình gì, chỉ biết có mỗi cái nick kia của đối phương, vừa thấy được liền vỗ đùi một cái, sau đó mới ngồi xuống đánh mấy chữ.

“Ài ài, tới đây tới đây. Hôm nay không hạ một trăm ván thì không cho phép về.” Tên tiểu hòa thượng lần này không có sử dụng cái ngữ âm phù phiếm kia, mà chỉ đánh một loạt chữ trên màn hình.

“Được, thì một trăm ván, thằng nào bỏ đi trước là thua. Hôm nay không thắng người một ván thì lão tử không kêu là họ Lưu nữa!” Trương Dương có cảm giác toát mồ hôi lạnh cả lưng. Một trăm ván... cái tên kia là trí tuệ lập trình, không cần ăn uống ngủ, cùng với người đánh một vạn ván, một tỷ ván cũng không có vấn đề gì...

Đương nhiên, sau khi biết đối phương là tiểu hòa thượng, Trương Dương tự nhiên không dám phá hỏng sự hăng hái của hắn, chỉ buồn bực leo lên mạng, mở không gian QQ của Tiêu Di Nhiên ra thì không thấy nhắn gì lại, tựa hồ như Tiêu Di Nhiên đã lâu rồi không có lên mạng, phỏng chừng là vẫn chưa khôi phục lại từ sau khi cái chết của ca ca cô ta.

Hiện tại, Trương Dương quan tâm nhất là tin tức lần trước bị truy sát tại đập trình Kim Sắc Hiểu đã bị Tiêu Di Nhiên biết được. Mặc dù Tiêu Di Nhiên không cách nào biết được tin tức xác thực, nhưng dám khẳng định là sẽ bị lo vô có.

Một trăm ván...

Trương Dương có chút đứng ngồi không yên, nếu như là một người bình thường thì một trăm ván cờ vây cũng đánh không lâu lắm. Nhưng đối với Lưu Bư mà nói, một trăm ván thì cũng bằng ba trăm ván. Mỗi một ván, Lưu Bư đều phải nghiền cứu thật lâu. Đương nhiên, hắn không có nghĩ ra là đối thủ của hắn là trí tuệ lập trình duy nhất trên thế giới này. Hắn cho dù nghĩ bể đầu cũng không cách nào đánh thắng được đối thủ. Hắn ngấm ngấm một phút là người ta đã có thể tính ra tới cả tỷ nước đi rồi.

Bỏ đi, không nên quấy rầy hai cái tên bị bệnh thần kinh này.

Trương Dương nhìn thấy Lưu Bư toàn tâm toàn ý vào ván cờ không khỏi buồn cười. Phỏng chừng đây cũng là lần đầu mà thằng nhãi này gặp được người có thể bồi tiếp hắn làm đối thủ. Thật sự là ‘anh hùng’ trọng ‘anh hùng’, ‘anh hùng’ tiếc ‘anh hùng’ a....

Kỳ phùng ‘đôi thủ’, cứ để cho bọn chúng giải nghiệm một chút. Lưu Bưư gần đây áp lực lớn quá, đánh cờ để thư giãn cũng khá lắm.

Trương Dương nhẹ nhàng rời khỏi bàn máy tính. Hắn muốn Lưu Bưư một phen kinh hãi.

Lúc này, nắng còn chưa lên, từ trong quán nét đi ra, đã cảm thấy một luồng khí lạnh. Trương Dương nhìn thoáng qua đám người bận rộn qua lại, nhẹ nhàng đem hạt đào bỏ vào miệng, lại vò vò tóc trên đầu, lập tức Trương Dương đã biến thành một người khác hẳn. Giỏ sách đeo trên lưng, giống như một tên học sinh chưa từng gặp mặt qua, lại còn có vẻ ngốc nghếch nữa.

Lúc đó vẫn còn rất sớm, rất nhiều người trên đường đi làm. Trương Dương không vội, sau khi mua một vài thứ cần thiết, mới từ từ đi tới cao ốc đang xây dựng kia. Cao ốc này vẫn như cũ, cửa chính đóng chặt. Trương Dương biết, bên trong có một lão già mơ mơ màng màng say ngủ, canh giữ mớ thiết bị cùng tài liệu kiến trúc còn dư lại.

Cách hàng rào không xa, có một đoạn tường ngăn bị bỏ đi. Lần trước Trương Dương cứu Lưu Bưư là tiến nhập vào từ nơi này.

Khám sát hoàn cảnh chung quanh một chút, rồi mới đem mớ công cụ vừa mới mua để ngay chỗ thang máy lầu một. Trương Dương lúc chạy tới khu chợ bán đồ cũ đã mua được một cái điện thoại di động mà công năng duy nhất là chỉ gọi ra thôi. Đương nhiên điện thoại di động cũng rẻ, hơn bốn chục đồng thôi, nếu thật sự mua ở tiệm thì hơn trăm rồi.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, Trương Dương mới lại lên tầng ba của toà nhà đang xây. Từ lầu ba có thể nhìn thấy sân của đội săn bắt cướp, với lão già coi cửa kia vô cùng rõ ràng. Lão già vừa pha một tách trà, đang ngồi ngay cửa, tựa hồ như thất vọng chán nản. Trương Dương không khỏi trong lòng có chút áy náy. Lần trước cứu ra Lưu Bưư, khẳng định là đã đem tới cho ông già nhiệt tâm này không ít phiền toái rồi.

“Tít tít... cho hỏi có phải đội săn bắt cướp huyện H không?” Trương Dương gọi điện thoại của đội săn bắt cướp.

“Đúng, có chuyện gì?” Thanh âm của đối phương lười biếng, tựa hồ như sáng sớm phải đi làm, chưa lấy lại tinh thần được.

“Tôi đang ở tiệm X thương điểm XX đường X đây. Vừa rồi mở cửa liền bị người ta cướp... Nhanh lên, xe máy của bọn cướp còn chưa có bỏ đi, đúng rồi, bọn họ còn có súng nữa... Tôi họ Mã, đây là điện thoại của tôi, nhanh một chút...”

Rất nhanh, Trương Dương liền thấy mấy người từ trong phòng làm việc đi ra, leo lên xe van cảnh sát hò hét chạy đi. Trương Dương đã thấy trong đó không có mục tiêu của hắn. Hiển nhiên là trong phòng làm việc còn có người. Hơn nữa, văn phòng đã mở cửa.

Trương Dương lập tức chạy xuống lầu, thành công hay không thành công là phải coi cái thằng đó có ở trong không. Đây là kết quả không thể dự tính trước được. Dù sao, hôm nay mặc dù là ngày đi làm, nhưng có thể đã đi công tác, hoặc lấy ngày nghỉ bệnh, còn nhiều việc ngoài ý muốn lắm. Trương Dương đã quyết định, nếu như cái tên cảnh sát trung niên kia không có đó, hắn sẽ chuẩn bị bỏ lỡ hành động lần này.

Từ trong sổ cảnh sát vừa đi khỏi mà đoán, số người trực ban hẳn nhiên là không nhiều. Nếu như lúc này mà gọi cảnh sát, số cảnh sát có thể đi khỏi từ phòng trực ban khẳng định là không nhiều. Hơn nữa, lại còn phải giữ một người lại tiếp điện thoại. Cho nên Trương Dương rất ăn chắc.

Trương Dương đeo túi sau lưng từ bên cạnh lão già đang uống trà đi qua. Lão già kia vừa đưa mắt nhìn hắn thì Trương Dương đột nhiên giật nảy mình, bởi vì hắn thấy lão già vừa thoáng thấy hắn đã lập tức cúi đầu ngấm ngầm nghĩ...

Nếu như bị lão già này nhận ra là lập tức mọi chuyện trước đây đều đổ bể. Hơn nữa, hoàn cảnh của hắn cũng rất nguy hiểm, bởi vì địa hình nơi này đơn giản vô cùng, trọng yếu nhất là vùng phụ cận lại rất ít có xe taxi.

(1): ‘tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu’: Uống rượu gặp tri kỷ ngàn chén vẫn ít

134. Chương 134. Một Cặp Xứng Đôi !

Cũng may, chỉ là Trương Dương bị báo động giả một hồi. Lão già chẳng có hành động gì cả.

Trương Dương không khỏi thở phào một hơi, xem ra nguy trạng của hắn rất là thành công.

Trương Dương đi tới phòng làm việc, trong đầu không khỏi mừng như điên. Không ngờ phương án hắn hoạch định lần đầu đã đạt được mục tiêu của hắn. Bởi vì cái tên cảnh sát trung niên kia đang ở trong phòng làm việc một mình. Hắn ta không có mặc cảnh phục, đang cúi xuống bàn viết gì đó.

“Cạch cạch...” Trương Dương không có đi vào, chỉ lịch sự gõ gõ cửa.

“Làm gì đó?” Tên cảnh sát trung niên ngẩng đầu nhìn Trương Dương rồi lại lập tức cúi xuống viết tiếp.

“Cảnh sát thúc thúc... Cháu tới... tới báo án...” Trương Dương lấp ba lấp bấp.

“Báo án gì? Nói đi!” Tên cảnh sát trung niên cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, đầu óc cái thằng nhỏ báo án này hình như có chút vấn đề, nói chuyện lấp ba lấp bấp, ánh mắt thì có chút tán loạn.

“Cháu cháu.... cháu vừa rồi... vừa rồi đi tới chỗ đó chơi.... phát hiện... phát hiện được rất nhiều thứ này...” Trương Dương lấy bầy run rẩy, từ trong túi sách lấy ra rất nhiều hộp thuốc lá màu xanh lam.

“Phù Dung Vương cực phẩm!” Ánh mắt của tên cảnh sát trung niên sáng rực lên, thả cây bút trong tay xuống, tiếp lấy mấy bao thuốc lá từ trong tay Trương Dương đưa qua, cầm trong tay xem xét một hồi, rồi lại lắc đầu nói: “Tại chỗ phát hiện ra, người còn thấy bao nhiêu nữa?”

“Rất... rất nhiều... rất nhiều... mấy cái thùng lớn.... Cháu không có đồ gói lại... chỉ cầm ... lấy bấy nhiêu thôi...”

Trương Dương đem cả chục bao thuốc lá đặt lên trên bàn. Lần này, Trương Dương vì báo cái thù tát tai của Lưu Bưu, đã bỏ ra nhiều tiền vốn rồi, đặc biệt mua mấy bao thuốc lá Phù Dung Vương cực phẩm, tốn hơn ngàn đồng. Trương Dương mặc dù không nỡ, nhưng hắn nhận ra được, nếu như Lưu Bưu thủy chung vẫn bị chuyện này mà lúc nào cũng lo lo lắng lắng ăn ngủ không yên, thì phí chút tiền căn bản cũng không kể là gì.

“Vài thùng lớn?”

Tên cảnh sát trung niên đột nhiên đứng lên. Hắn cơ hồ lập tức nghĩ đến chuyện buôn lậu thuốc lá. Nên biết, hiện tại đã thi hành lệnh độc quyền buôn bán thuốc lá. Buôn lậu thuốc lá sợ rằng tại nội địa là một nghề lợi nhuận rất khá. Rất nhiều người đem thuốc lá xuất khẩu cho nước ngoài đem về bán trong nước để ăn chênh lệch lớn.

“À à... à à... có ba thùng... năm thùng... bảy thùng...” Trương Dương giơ ngón tay, khoé miệng chảy nước dãi, mở miệng như một thằng khờ.

“Là ai khiến người tới báo án? Có ai biết không?” Tên cảnh sát trung niên ráng khống chế kích động trong người. Nếu nhiều như vậy, ít nhất là có tới mấy mươi vạn, thậm chí trên trăm vạn lận.

“Mẹ cháu... mẹ có nói qua... nhặt được đồ của người ta, cần phải báo với cảnh sát thúc thúc... Không có ai hay biết, cháu trực tiếp tới đây...”

“Ài, hảo hài tử, mẹ cháu dạy đúng rồi. Chúng ta tới xem xem, trước tiên đừng cho ai biết. Cảnh sát thúc thúc muốn xem trước rồi mới quyết định.” Tên cảnh sát trung niên đứng lên, lấy một túi đen, đem thuốc lá bỏ vào đó xong rồi để trong hộc tủ khóa lại cẩn thận.

Hai người đi ra khỏi phòng làm việc. Trương Dương vừa đi ra, lập tức thấy lão già canh cửa kia nhìn lấy hắn, tựa hồ vẫn còn nghi hoặc. Xem ra, ấn tượng của lão đầu này về Trương Dương sâu lắm. Bằng không, sẽ không có biểu tình này.

Trái tim của Trương Dương bắt đầu đập kịch liệt.

Lão già nhìn thấy Trương Dương cùng với tên cảnh sát trung niên đi tới, liền mở miệng, chuẩn bị nói. Nào hay, tên cảnh sát đã mở miệng trước.

“Ta hiện tại có việc gấp phải đi khỏi một chút. Thằng nhỏ này là người thân từ xa tới của ta. Ài, chỗ này có chút...” Tên cảnh sát trung niên không đợi lão già canh cửa mở miệng đã ngắt ngang, hơn nữa còn liếc mắt nhìn Trương Dương, chỉ chỉ vào đầu hắn, ý nói là đầu Trương Dương có vấn đề.

“À...”

Lão già há hốc mồm, còn chưa có phản ứng thì tên cảnh sát đã đem Trương Dương đi khỏi, để lại lão già một mình gãi đầu văt óc suy nghĩ xem đã gặp cái tên nhóc này ở chỗ nào rồi. Vì sao lại có cảm giác rất quen thuộc. Vóc người đó, lại còn có động tác đi lại kia nữa...

Trong lúc lão già còn đang ra sức suy nghĩ thì Trương Dương đã theo tên cảnh sát trung niên đi tới bức tường đổ của toà nhà đang xây. Trên thực tế, toà nhà đang xây chỉ cách đội săn bắt cướp một bức tường thôi. Khác biệt chỉ mỗi một khúc quanh thôi.

“Cảnh sát... cảnh sát thúc thúc... Chúng ta có... nên hay không nên báo cho người canh cửa kia...” Trương Dương lại lấp ba lấp bấp hướng về phía chỗ cửa gập gật đầu.

“Không cần, chúng ta đi xem trước. Cảnh sát thúc thúc sẽ xử lý cho.”

Tên cảnh sát trung niên nhìn toà nhà đang xây, không khỏi có điểm bội phục mấy cái tên buôn lta. u thuốc lá, không ngờ dám chọn cái chỗ này để chứa đồ. Đây đúng là câu châm ngôn xưa, chỗ càng nguy hiểm lại càng an toàn. Đương nhiên, tên cảnh sát trung niên vẫn còn có chút hoài nghi là chính mấy tay xây dựng toà nhà này đang làm buôn lậu. Dù sao, người bình thường muốn mang đồ để trong toà nhà đang xây cũng không phải dễ dàng, lại còn có thể để cho người ta thấy...

“Ồ... cháu nghe lời cảnh sát thúc thúc. Mẹ có nói cái này cho cháu biết...” Trương Dương lộ ra biểu tình của một đứa trẻ ngoan.

“Ài ài, cháu ngoan lắm. Cảnh sát thúc thúc lát nữa sẽ mua kẹo cho cháu. Bất quá, cháu nên nhớ, ngàn vạn lần không được báo cho người khác biết, hiểu không?” Về mặt tên cảnh sát tươi cười ôn hoà hiền lành..

“Ài, cháu sẽ không nói với ai hết.”

Tên cảnh sát còn chưa phát hiện ra giọng nói của Trương Dương đột nhiên đã hết lấp bấp... Toà nhà đang xây này, theo thang cứu hỏa leo đến một gian phòng nhỏ trên lầu ba. Ánh sáng trong căn phòng này cực kỳ yếu, có thể chỉ để làm nhà vệ sinh thôi, không có lỗ thông hơi.

“Thuốc lá tại đây à?” Nhìn thấy căn phòng trống trơn, hắn đột nhiên có dự cảm không khá. Đáng tiếc, tất cả đã muộn rồi.

“Ồ chỗ này...”

“Bụp...”

Trương Dương vừa dứt lời, một chưởng đã chặt mạnh ngay gáy tên cảnh sát trung niên. Tên cảnh sát trung niên cảm thấy trời đất quay cuồng, xương cốt như xụi lơ té lăn ra đất. Trong lúc nháy mắt bị ngắt xủ đi, hắn rất là hối hận, rất là hối hận. Dựa theo trình tự làm việc của cảnh sát, báo án kiểu này đương nhiên là ít nhất phải có hai người trở lên đi...

Đương nhiên hắn không biết, Trương Dương đã tính kỹ lắm rồi, sợ rằng có ba người thì hắn cũng nhất định ăn chắc thôi. Cái thứ ăn chắc này vốn là thể hiện thực lực gần đây nhất. Đương nhiên, nhiều hơn ba người thì hắn sẽ buông. Cảnh sát dù sao cũng là cảnh sát. Hắn lại không thể giết người, chỉ có thể đánh xủ, mức khó khăn về kỹ thuật trong đó so với giết vài tên cảnh sát cũng cao hơn nhiều.

Trương Dương cẩn thận thanh lý qua mớ đồ trên người tên cảnh sát, bao gồm cả bộ đàm. Sau đó không chút khách khí lấy hơn hai ngàn đồng trong ví tên cảnh sát bỏ vào túi mình, dù sao cũng có thể đền bù tổn thất mấy gói Phù Dung Vương cực phẩm kia.

Trói kỹ tên cảnh sát, rồi lại dùng vải keo buộc thật chặt lấy, đẩy vào một góc rồi mới vỗ tay bỏ đi.

Khi Trương Dương từ chỗ bức tường đổ đi ra, thì ngay lúc chiếc xe cảnh sát đi ra ngoài đang trở tới. Trương Dương không khỏi buồn cười, lấy cái điện thoại di động bốn chục đồng kia quăng tới chỗ cỏ dại mọc dưới chân tường, điện thoại đã được tắt đi.

Khi Trương Dương quay trở về quán nét, thì đầu không khỏi căng phồng lên, là vì Lưu Bư vẫn còn đang tung bùm đại chiến với cái trí tuệ lập trình kia.

Hắn đã đi khỏi hơn ba tiếng đồng hồ rồi, không ngờ vẫn còn ở đó chiến.

“Bao nhiêu ván rồi?” Trương Dương nhìn qua hỏi.

“Mới tám mươi ván thôi, mẹ nó, lão tử không ngờ không thắng được hắn một ván, bà nó, thật là lợi hại vậy sao. Lão tử hôm nay quyết không bỏ đi...” Lưu Bư vò hai tay, tựa hồ như đang chuẩn bị dốc hết vốn.

Trương Dương rất muốn cho hắn biết, đối phương là một cái trí tuệ lập trình. Nhưng, mở miệng ra lại không nói, nếu tự tên tiểu hòa thượng không nói, Trương Dương không nói thì khá hơn. Tính tình tên tiểu hòa thượng này tựa hồ rất cổ quái, không nên đắc tội với hắn.

“Mấy giờ rồi?” Lưu Bư nhìn máy tính hỏi.

“... Bư ca, trên máy tính có giờ đó. Hiện tại đã chín giờ mười rồi, chúng ta còn có chuyện phải làm...” Trương Dương buồn bực, nếu như đối thủ của Lưu Bư không phải là cái trí tuệ lập trình kia, hắn đã sớm vỗ một chưởng lên đầu Lưu Bư rồi.

“À... thật sự, mẹ nó, thiếu chút quên mất. Hôm nay chúng ta còn phải đi tìm cái thằng phiền phức kia. Xem ra một trăm ván này không cách nào hoàn thành rồi.” Lưu Bư có chút tiếc nuối nói.

“Người nói với hắn đi, người có chuyện, phải đi trước.”

“Ài.”

Tung hoành tứ hải: ta hiện tại có chuyện, rất trọng yếu, không thể tiếp tục bồi tiếp người nữa.”

Võng lạc thông sát: Ài... Ta còn chưa có đã ghiền đầu...

Tung hoành tứ hải: Huynh đệ, xin lỗi nha. Chuyện này rất trọng yếu, nếu như không làm, ta nhất định cả đời sẽ ngủ không được. Vậy đi, lần sau chúng ta chơi chết bỏ mấy ngày mấy đêm luôn, được chưa?

Võng lạc thông sát: vậy thì rất tốt, coi như là ước định vậy đi, cẩn thận chút.

Tung hoành tứ hải: được rồi, nghỉ đi, ta bỏ người vào số hảo hữu QQ của ta.

Võng lạc thông sát: ài, thêm vào đi. Rồi đi đi, nên coi chừng một chút. Ta chờ người đánh cờ đó. Cấm không được chúi mỏ hôi trên trán.

Lưu Bư cùng với cái tên tiểu hòa thượng kia đúng là trời sinh một cặp xứng đôi. Một tên thì kêu là ‘võng lạc thông sát’, một tên thì gọi là ‘tung hoành tứ hải’.

Thật là một cặp xứng đôi!

135. Chương 135. Hành Động Trả Thù

Khi hai người chạy tới đó thì hết thấy mọi thứ đều gió êm sóng lặng. Hiển nhiên là sự mất tích của tên cảnh sát kia tạm thời không có khiến người khác chú ý. Đối với một bộ phận cảnh sát mà nói, khi đi làm mà rời khỏi cương vị thì cũng không có gì là kỳ lạ, vì cái chức nghiệp cảnh sát không nghiêm cẩn thì cũng tùy tiện. Dù sao, mức tự do của cái chức nghiệp này lớn vô cùng, đặc biệt là cái ngành cảnh sát này, so với nhân viên văn phòng mà nói, độ tự do lại càng không thể tưởng tượng nổi.

Hai người đi lên căn phòng nhỏ trên lầu ba, nhìn thấy tên cảnh sát trung niên kia đã tỉnh lại, đang liều mạng giãy dụa. Vừa nhìn thấy Lưu Bư, nhất thời vẻ mặt trở nên sợ hãi. Hiển nhiên, hắn vẫn còn nhớ tới cái tên khập khểnh này. Hiện tại thì lại không giống vậy, cái tên khập khểnh này đã không còn khập khểnh nữa, cả người toát ra một cỗ lệ khí tàn bạo hung dữ.

Đương nhiên, khiến hắn càng sợ hãi hơn chính là Trương Dương. Cái thằng nhỏ khờ khạo ban đầu vẻ mặt cùng ánh mắt đều băng lãnh, thông dong bình đạm. Nào còn đâu cái dáng ngây ngô khờ khạo ban đầu.

Tự hắn bị lọt vào một cái bẫy thiết trí tỉ mỉ tinh tế như vậy.

Đây chỉ là ý nghĩ trong đầu của tên cảnh sát trung niên thôi.

Khi Lưu Bư tiến vào thấy tên cảnh sát trung niên đang giãy dựa trên mặt đất, Lưu Bư không khỏi ngạc nhiên sững sờ, quay đầu cảm kích đưa mắt nhìn Trương Dương. Đương nhiên, hắn không cần phải mở lời cảm kích gì, một ánh mắt vậy đã đủ rồi.

Đột nhiên, tâm trạng của tên cảnh sát trung niên trở nên kinh hoàng, bởi vì hắn nhìn ra cái tên trẻ tuổi bị con kia đang rút từ trong túi ra một con dao sắc bén sáng loè. Tên cảnh sát trung niên không khỏi trở nên tuyệt vọng, liều mạng rướn người, mặt lộ vẻ khẩn cầu, trong cổ họng kêu gào ‘ồ ồ’.

“Hắc hắc, người rất là ngang tàng phải không?” Lưu Bư ngồi xổm trên mặt đất, dùng con dao lạnh lẽo kia vỗ vỗ lên mặt tên cảnh sát trung niên.

“Ồ ồ...”

Tên cảnh sát trung niên cảm giác được cái vẻ lạnh lẽo thấu xương của con dao kia, đành liều mạng dùng yết hầu phát ra thanh âm, rồi ra vẻ tội nghiệp nhìn Lưu Bư, còn đâu cái vẻ uy nghiêm của một tên cảnh sát. Đương nhiên, việc này cùng với thân phận của một cảnh sát không có gì quan hệ. Cảnh sát cũng là người. Một người trong lúc sinh mạng gặp phải uy hiếp thì đều sản sinh ra cảm giác sợ hãi cực độ. Cảnh sát cũng không ngoại lệ.

“Ài, người muốn nói hả?” Lưu Bư lại dùng tay vỗ lên mặt tên cảnh sát trung niên.

“Ồ ồ!” tên cảnh sát trung niên liều mạng gật đầu.

“Được, ta để người nói. Bất quá, ta cho người biết, con dao này của ta bén lắm, nếu như người la lên, ta chỉ vung nhẹ lên một cái... là cắt đứt yết hầu của người...” Lưu Bư trở tay chém mạnh lên không một chút, lại càng làm cả người tên cảnh sát trung niên kia run lên, vội vàng lắc lắc rồi lại gật gật đầu.

Lưu Bư lại dùng mũi nhọn nhẹ nhàng cạ lên mặt tên cảnh sát trung niên, càng khiến hắn sợ đến động đậy cũng không dám, sợ rằng không để ý thì sẽ chạm phải lưỡi dao sắc bén kia.

Rốt cuộc, Trương Dương cũng gỡ miếng vải keo đang bịt miệng hắn.

“Bạch...” một tiếng, Lưu Bư đã bạt tai tên cảnh sát một cái, đánh cho hắn thất thần ra. Nói vậy chứ thân phận như hắn, cả đời chưa bị ai bạt tai qua, vẻ mặt tràn đầy phẫn nộ. Bất quá lập tức sự phẫn nộ của hắn bị nỗi sợ hãi thế vào, bởi vì con dao sắc bén vô cùng kia lại đặt lên mặt hắn.

“Ta hỏi người, ta hỏi người một câu, người trả lời một câu.” vẻ mặt Lưu Bư hung ác vừa cười vừa nói.

“Ài ài...”

“Pháp luật quy định, cảnh sát không được phép đánh người phải không?”

“Phải...”

“Bạch...” lại thêm một tiếng vang lên, Lưu Bư đã bạt tai tên cảnh sát trung niên thêm một cái đến nỗi hắn té lăn ra mặt đất, khoé miệng rỉ ra một tia máu.

“Mẹ nó, nếu cảnh sát không được phép đánh người, người vì sao lại muốn đánh ta?” Lưu Bư xốc tên cảnh sát trung niên dậy.

“Tiểu huynh đệ, người thả ta đi, ô ô... ta sẽ không dám đánh người nữa... Nhà ta có già có trẻ, cầu các người thả ta đi. Ta sẽ không báo án đâu...” Tay chân tên cảnh sát bị trói chặt, khó khăn lắm mới ngồi dậy được, nước mắt nước mũi ròng ròng.

“Bộp...” một tiếng, Lưu Bư lại bộp tai hắn một cái: “Được rồi, người bạt tai ta ba cái, ta cũng bạt tai người ba cái. Xem người trên có già, dưới có trẻ cũng không phải chuyện dễ, đại gia ta sẽ không lấy tính mạng của người. Được rồi, hiện tại để xem lão đại chúng ta xử lý người thế nào.”

Lưu Bư nói xong, cười hắc hắc đứng sang một bên.

“Ài, vì để người nhớ kỹ, cảnh sát không được đánh người, cho nên, quyết định cho người một chút trừng phạt. Hy vọng người hợp tác. Người nên biết, nếu như chúng ta thật sự muốn giết người, cũng sẽ không cùng người nói mấy chuyện tầm phào này....”

“Đa tạ... Người làm gì vậy?”

Thấy Trương Dương lấy từ trong góc ra một bao nhựa đen, đổ ra một mớ pháo, nhất thời hấn run sợ trong lòng hỏi.

“Ài, đừng nói nữa, ta sẽ cho người biết làm như thế nào.”

Trương Dương đem mấy phong pháo đại buộc lên người tên cảnh sát trung niên, sau đó dùng vải keo cố định lại. Rồi lại phóng thuốc pháo của vài viên lên mặt đất. Tối hậu lại mang ra mấy vòng nhang trừ muỗi. Nhang muỗi được đặt lên một cái ống tròn. Rốt cuộc thì mọi việc cũng được sắp xếp sẵn sàng.

Nhìn thấy vẻ mặt Trương Dương chăm chú, tinh tế, cẩn thận như vậy, Lưu Bưư có chút ngạc nhiên trong lòng.

“Nhìn có thấy chung quanh người có sáu vòng nhang trừ muỗi không?” Trương Dương cười nhạt nói.

“Ài ài, nhìn thấy.” Tên cảnh sát trung niên liên hồi gật đầu.

“Mớ nhang muỗi này đều đặt trên mấy ống sắt. Bên trong ống sắt này trống không, chỉ cần nhang muỗi đốt đến tận cùng, thì tàn nhang sẽ lọt vào bên trong ống sắt. Đương nhiên, ý tứ ngược lại là, nếu như nhang muỗi còn chưa đốt hết mà lại rơi xuống mặt đất. Vậy thì sẽ châm ngòi đám pháo trên người của người. Có hiểu rõ chưa?”

“....Không rõ...” Tên cảnh sát trung niên có chút mờ mịt.

“À à, đơn giản lắm. Sáu ống sắt này đặt quanh thân thể của người. Ở trên đều có nhang muỗi. Cho nên, người không thể động dậy. Nếu như người động dậy, nhang muỗi liền rơi xuống đất, hiểu rõ chưa?”

“Rõ rồi rõ rồi...” tên cảnh sát trung niên nhất thời hiểu rõ ý của Trương Dương, sợ đến cả người đều toát mồ hôi lạnh.

“À à, hiểu rõ là được rồi, có thấy hai cái ống sắt này không? Được đặt hai bên hông của người, người mà la lớn lên, khẳng định là sẽ dùng tới cơ bụng, chỉ cần động tác của người đủ mạnh, sẽ làm pháo với nhang muỗi rơi xuống chạm vào nhau. Cho nên, ta cũng không muốn người mở miệng nữa. Người nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được dùng sức kêu la cứu mạng. Đến lúc đó, mạng không được cứu mà là táng mạng mất rồi...”

“Vậy vậy vậy.... sau khi nhang muỗi đốt hết rồi thì ta làm sao?” Tên cảnh sát trung niên nói cũng không dám lớn tiếng, sợ rằng nhang muỗi sẽ rơi xuống đám hỏa dược trên mặt đất.

“À à, có hai phương pháp. Nếu như người không sợ què thì trực tiếp la lớn. Nơi này cách chỗ phòng làm việc của bọn người có mấy mươi thước thôi, hấn nhiên sẽ có người nghe được. Đến lúc đó tự nhiên có người tới cứu người. Đương nhiên còn có một biện pháp nữa, là người tự mình làm đứt dây. Dây buộc cổ tay của người có một khoảng cự ly. Sau khi nhang muỗi đốt hết, người có thể đứng lên nhảy tới cạnh tường cọ đứt sợi dây, mở trói hai tay. Sau đó thì không cần ta phải chỉ bảo thêm chữ hử... Chúc người may mắn...”

Tên cảnh sát trung niên ngơ ngác nhìn hai tên thanh niên bỏ đi mà khóc không ra nước mắt. Hiện tại hấn không thể động dậy, thậm chí la lớn cũng không được. Pháo trên người mặc dù không đủ nổ chết hấn, nhưng cũng đủ để nổ đến hấn không còn hình dạng một con người.

Tên cảnh sát trung niên rất hối hận, hối hận mình đã lỗ mãng, vì mình thiếu chút nữa đã gây ra đại họa. Cũng may là đối phương không có muốn lấy đi tính mạng của hấn, chỉ bạt tai hấn mấy cái...

Bất quá, tên cảnh sát trung niên rất nhanh chóng phát hiện ra, thứ trừng phạt hiện tại so với mấy cái bạt tai còn khó chịu hơn nhiều. Nếu như có thể chọn lựa, hấn tình nguyện để cho mấy tên trẻ tuổi kia bạt tai năm mươi cái, cho dù là gãy cả hàm răng cũng không sao cả.

Cái kiểu chờ đợi dằng dằng này, tên cảnh sát trung niên hai mắt ngáy ngốc cứ nhìn nhang muỗi từ từ cháy, cử động cũng không được, đây mới là cực hình, cực hình thống khổ. Hắn lần đầu phát hiện, tứ chi không thể động đậy thật là một chuyện thống khổ cỡ nào.

Hai ống sắt đặt ở bên hông, một ống thì đặt ngay dưới quần lót của hắn, còn có hai ống đặt ngay hai bên chân. Giữa hai chân lại đặt thêm một ống. Đằng sau lưng hắn là tường. Nói cách khác, từ góc độ của hắn thì không còn một chút dư địa để động đậy. Chỉ cần động đậy một chút, mấy cái ống sắt đổ xuống, nhang muỗi trên đó rớt xuống thuốc pháo trên mặt đất....

Tốc độ cháy của nhang muỗi thật là chậm dễ sợ.

Tên cảnh sát trung niên hết sức cẩn răng cẩn lười, khiến cho bản thân hắn trở nên thanh tịnh. Lúc này thì ngàn vạn lần cũng không được ngủ. Sống chết gì thì cũng phải cố nhịn cho đến khi nhang muỗi đốt hết hoàn toàn.

Tên cảnh sát trung niên âm thầm phát thệ, từ giờ về sau sẽ không dám đánh nghi phạm nữa...

Tên cảnh sát trung niên tự nhiên là nghĩ không ra, không lâu sau, khi Lưu Bưư làm mưa làm gió, vinh quy bái tổ, trở về lại huyện H, lại bị hắn bắt. Hắn lại khách khách khí khí đối đãi với Lưu Bưư, coi như là kết liễu được một đoạn thiện duyên. Đương nhiên, đó là chuyện về sau.

“Trương Dương, người đoán sau khi nhang muỗi đốt hết, hắn sẽ báo án hay không?” Lưu Bưư hỏi.

“À à, không đâu. Nếu là ta thì sẽ không đâu. Dù sao, hắn báo án chính là làm mất thể diện của hắn. Bởi vì, hắn nổi lòng tham, nếu như báo án, không bắt được chúng ta, đối với hắn cũng không có chút ý nghĩa gì. Nếu như bắt được chúng ta, mặt mũi của hắn cũng đã mất hết rồi. Kỳ thật, chúng ta hoàn toàn có thể làm nhục hắn, lột trần hắn rồi y theo kế hoạch hành động. Như vậy hắn lại càng sẽ không báo án. Nhưng vậy sẽ ảnh hưởng đến sĩ nhục cả đời của hắn. Cừu hận của chúng ta đối với hắn cũng không sâu, cho dù là...”

“Thật ra, hà giận là xong rồi. Được rồi, bây giờ chúng ta làm gì đây?”

136. Chương 136. Truy Tìm!

“Về tỉnh thành... Mã Mã Đề có ở đó không?” Lưu Bưư lập tức phản ứng để xem Trương Dương nghĩ gì.

“Khó nói lắm, nhưng chúng ta hiện tại không có chút mục tiêu gì. Hơn nữa, vô luận là chúng ta chạy tới đâu, đều sẽ đụng phải truy sát không ngưng nghỉ. Nếu đã bị truy sát, sao lại không đối khách thành chủ, cực một lần mà giải quyết hết. Chỉ cần giết chết Mã Mã Đề, thì mấy cái giải thưởng ám sát kia sẽ bị thủ tiêu hết. Cho dù là không có thủ tiêu, thì cũng có một số người không dám bán mạng nữa.”

“Chỉ là, chúng ta không có cách nào truy tìm ra hành tung của Mã Mã Đề.”

“Bọn chúng có thể truy tìm chúng ta, chúng ta cũng có thể truy tìm bọn chúng. Làm mấy đại nhân vật như bọn chúng, so với người bình thường chúng ta càng dễ truy tìm hơn. Đơn giản là bọn chúng ở khách sạn, nhà hàng tốt nhất, chạy xe ngon nhất, ngồi máy bay, vân vân, lại còn thêm một số hộ vệ đi theo, mục tiêu so với chúng ta thì lớn hơn nhiều. Bất quá, ta hiện tại đang lo tới một điểm...” Trương Dương trầm ngâm nói.

“Cái gì?”

“Dựa theo tin tức loan báo, Mã Mã Đề cái tên này một mình áp chế được Cương Độc. Một mình hắn mặc dù quen biết hai bên hắc bạch, chuyện ác gì cũng dám làm, nhưng hắn ở khu Tân Cương lại có một tác dụng vô cùng trọng yếu. Cho nên, chúng ta cần phải rõ ràng, nếu như thủ hạ của hắn không có ai có khả năng áp chế được thế lực của Cương Độc, chúng ta thật sự lại lâm vào tình trạng lưỡng nan khó xử...” Trương Dương thở dài nói.

“Vậy vậy.... vậy phải làm gì bây giờ?”

Lưu Bưư không khỏi vò đầu vò tóc. Lưu Bưư từ trước tới giờ không tự nhận mình là người tốt gì, nhưng hắn tự khoe khoang là một phần tử ái quốc cuồng nhiệt. Bình thường lên mạng là thích đọc những tiểu thuyết có tinh thần ái quốc chủ nghĩa cực đoan. Thậm chí là có thể dùng chữ ‘phấn thanh’* để hình dung

cũng không có gì quá đáng. (*ND: phần nộ thanh niên: thành phần trung quốc ái quốc thanh niên, học sinh, sinh viên, tuổi trẻ cực đoan, bắt nguồn từ thời đại 1970 tại Hongkong)

Khẩu hiệu của Lưu Bưu từng là: “Phần thanh! Phạm pháp!”

Trên thực tế, nếu hiểu rõ lịch sử, người tuổi trẻ nếu mà đã được giáo dục qua chủ nghĩa ái quốc thì ít nhiều đều có một chút tư tưởng phần thanh, khác biệt lẫn nhau chỉ là biểu hiện cường liệt, hay là biểu hiện ngầm. Theo trình độ ái quốc mà nói, nam tính so với nữ tính về phương diện này thì lại càng cường liệt hơn. Xu hướng của nữ tính là về một gia đình ổn định, đối với bọn họ mà nói nhiều đó đã đủ rồi.

Lưu Bưu và Trương Dương trước giờ vẫn không phủ nhận là bản thân họ thuộc vào thành phần phần thanh. Nhưng lý luận phần thanh của hai người bọn họ lại không giống nhau. Phần thanh không nhất định phải là tẩy chay hàng Nhật hay hàng Pháp gì. Kinh tế thế giới hiện tại đã hoàn cầu hóa, tẩy chay chỉ có thể gây hại lẫn nhau thôi. Dù sao, thì người tiêu dùng khi mua sắm chỉ nghĩ tới giá cả cùng với chất lượng, sẽ không vì là hàng Nhật hoặc hàng Pháp mà cự tuyệt. Nếu như cùng chất lượng và giá tiền, tin rằng 90% người Trung Quốc sẽ chọn thương phẩm của quốc gia mình mà thôi.

Làm ra hàng hoá mà khiến người trong nước tin cậy mới có thể giữ vững được căn bản của hàng nội. Không thể nào biết rõ ràng là bột sữa Tam Lộc có độc, mà lại còn muốn người Trung Quốc vì duy trì hàng nội mà phải mua bột sữa có độc để uống sao? (ND: Tam Lộc là một trong mấy công ty Trung Quốc dính tới vụ độc tố melamine trong bột sữa năm 2008)

Cường đại không phải là dựa vào tẩy chay, mà là dựa vào học tập kinh nghiệm kỹ thuật cùng quản lý tiên tiến. Tẩy chay chỉ có thể sản sinh ra những công ty xí nghiệp độc quyền lũng đoạn về dầu hỏa, điện lực, di động. Các hình thức lũng đoạn này đối với quốc gia thì có ích, nhưng đối với người tiêu dùng thì vô ích. Giống như mấy năm nay, giá dầu thế giới sụp một cách điên cuồng tới hai phần ba. Giá dầu trong nước lại chỉ tà tà giảm mấy chục xu mà lại còn trề. Lúc này, toàn bộ dân Trung Quốc đều hy vọng các công ty dầu hỏa của Nhật Bản, Pháp, Mỹ sẽ tiến vào thị trường của Trung Quốc...

Con đường để trở thành cường quốc mà dựa vào phần thanh thì vô dụng, dựa vào bộ phận tinh anh cũng vô dụng, dựa vào chính là nỗ lực của mỗi người dân Trung Quốc.

Bể quan tỏa cảng cũng không phải là cường quốc chi lộ. Đồng thời khai mở thị trường, chiếm lĩnh thị trường, từ trong nền kinh tế thị trường thu hoạch được những kinh nghiệm kỹ thuật cùng quản lý tiên tiến, tự nhiên lấy lại được thịnh thế huy hoàng của thời đại Hán cũng không phải là chuyện khó.

Trương Dương cùng tên tiểu hoà thượng nào biết tính trọng yếu về tin tức thân phận của Mã Mã Đề. Đầu tiên cứ nghĩ là vai trò của Mã Mã Đề chỉ có tác dụng tại Tân Cương. Các cơ quan quyền lực của quốc gia không cần phải làm nhiều trò, bọn họ nếu phải chịu đựng được thế lực lớn của cái tên người Tân Cương Mã Mã Đề này, tự nhiên là có ý nghĩa của nó.

Nếu như tùy tiện giết chết Mã Mã Đề, quyền lợi thế lực ngầm của Tân Cương khẳng định sẽ trở thành chân không. Nếu như bị đám Cương Độc kia trong phút chốc lợi dụng thời cơ, vậy thì bọn họ có thể thật sự trở thành tội nhân thiên cổ.

Đây là một mâu thuẫn mà không cách nào hòa giải được. Mã Mã Đề muốn giết bọn họ, bọn họ giết Mã Mã Đề lại có vô số thứ cấm kỵ. Trước tiên không nói tới Mã Mã Đề có thế lực cường đại sau lưng. Chỉ nội địa vị của Mã Mã Đề tại Tân Cương đã khiến Trương Dương khó có thể chọn lựa rồi.

“Hiện tại, chúng ta cần phải lánh né truy sát, đồng thời còn cần phải điều tra một chút về tài nguyên nhân lực của Mã Mã Đề, bao gồm cả thủ hạ của hắn, còn có con cái của hắn. Nếu như hắn có người thích hợp nổi nghiệp, lại có chung quan điểm chính trị với hắn, vậy thì chúng ta không cần do dự gì có thể giết chết Mã Mã Đề! t Mã Trương Dương nói. “Nếu như hắn không có người nổi nghiệp thích hợp thì sao? Vậy chẳng lẽ chúng ta vĩnh viễn bị hắn truy sát sao?” Lưu Bưu có chút buồn bực. Đây là chuyện uất ức nhất mà hắn gặp được. Cừu địch của hắn thì truy sát hắn khắp thiên hạ, còn hắn, thì hiện tại còn phải tự hỏi xem có nên giết cừu địch hay không.

“Đương nhiên còn có biện pháp. Nếu như chúng ta không thể giết đối phương, vậy chúng ta phải thay đổi được thế lực lớn của hắn, rồi sau đó mới giết hắn!”

“Thay thế hần, giết hần...”

Lưu Bưư ngậy người nhìn về mặt tràn đầy khí phách kia của Trương Dương. Hần lại hoài nghi Trương Dương chính là người từ tương lai xuyên tới đây.

“Đi, lên xe thôi. Ta không phải là người từ tương lai tới.”

“Ái dà.... Dương ca... Ta đâu có lực khôi phục khá như ngươi chứ...”

Trương Dương nhìn biểu tình ngậy ngốc của Lưu Bưư, lập tức biết trong đầu hắn đang nghĩ gì, liền nhấn mạnh một chữ lên miệng vết thương của Lưu Bưư, khiến hắn đau đến la hoảng như bị điện giật.

Hai người vừa mới chuyển xe. Bọn họ không dám ngồi xe lửa, cũng không dám ngồi taxi. Liên tục mấy lần bị tập kích, đối phương khẳng định là có đề phòng. Hiện tại, Trương Dương và Lưu Bưư chỉ có thể ngồi mấy tuyến xe đường ngắn, từng trạm từng trạm hướng gần tới tỉnh thành.

Trương Dương cùng Lưu Bưư ở Trường Sa chờ người cả nửa tháng. Nửa tháng này gió lặng sóng yên. Lần trước bị chết mấy người, đối với khu thành thị có gần mười triệu nhân khẩu này không có tí ảnh hưởng.

Đích xác là khu thành thị gần mười triệu nhân khẩu này có chết vài người là chuyện vô cùng bình thường. Không có ai chú ý. Vô luận là có trị an cách mấy, mỗi ngày đều có người người vì các lý do khác nhau mà chết.

Mười sát, tai nạn giao thông, cướp bóc, bệnh nặng, quá liều ma túy, xã hội đen chém giết... Một cái thành thị, nếu như một ngày không có người chết, mới thật sự là kỳ tích. Vô luận là cái chết của cao quan quý nhân, hay là của một tên khất cái lề đường, đều không tạo ra ảnh hưởng đến sinh hoạt của mọi người. Phải ăn thì ăn, phải ngủ thì ngủ, trái đất sẽ không vì có người nào đó chết mà ngưng chuyển động.

Hai người trong nửa tháng này, cơ hồ là giám sát mấy cái khu ăn uống sang trọng trong tỉnh thành, nhưng không có thu hoạch gì. Thậm chí, hai người còn chạy đến mấy khu biệt thự cao cấp, dùng viễn vọng kiến để giám sát mà vẫn không có thu hoạch.

Không có người nào đặc biệt!

Không có sự tình gì đặc biệt!

Cũng không có đoàn xe hộ tống nào đặc biệt...

Mọi dấu hiệu đều cho thấy, Mã Mã Đề đã rời khỏi tỉnh thành. Nếu nói tới mấy đại nhân vật như Mã Mã Đề hoạt động trong tỉnh thành, thì rất là dễ dàng tìm thấy. Đầu tiên, bọn họ khẳng định là muốn chiêu đãi bằng hữu, cử hành lễ hội, hoặc là thị sát một số khu giải trí dưới chiêu bài của ai đó. Nhưng Trương Dương cùng Lưu Bưư cơ hồ là đập nát mấy khu giải trí cũng không tìm được tung tích hoạt động của hắn.

Mấy ngày gần đây, vô luận là đối với Lưu Bưư hay Trương Dương đều là cực hình. Bọn họ đều muốn đi tới quý tộc thành, nhưng lại không dám. Di Yến lần trước đã nói rõ ràng, bà ta cùng Mã Mã Đề quen biết nhau. Nếu như hiện tại còn tới quý tộc thành, khẳng định là sẽ khiến di Yến cùng Mã Mã Đề tạo thành mâu thuẫn.

Mặc dù Trương Dương phán đoán di Yến không sợ Mã Mã Đề, nhưng Trương Dương lại không hy vọng khiến di Yến gặp phải chuyện phiền phức không cần thiết.

“Mệt chết rồi, Trương Dương, đây không phải là biện pháp. Chúng ta mấy ngày nay cơ hồ là tìm hết cả cái thành thị này cũng không cách nào tìm được. Kỳ thật, hần chỉ cần tùy tiện trốn trong một cái nhà khách nào đó là chúng ta không có biện pháp tìm hần.... Người xem, chúng ta hơn mười ngày nay đi rách ba đôi giày rồi...”

Khi Trương Dương cùng Lưu Bưư đi tới một khu giải trí có khí phái, Lưu Bưư liền ngồi lên một bệ hoa. Bọn họ hiện tại một ngày ít nhất là phải đi bộ cả mười cây số.

“Ài, ở tỉnh thành xem vài ngày rồi ly khai nơi này. Chúng ta ngồi ăn lỗ núi cũng không được.” Trương Dương lấy hạt đào trong miệng ra. Hai cái món này hần cùng Lưu Bưư thủy chung cũng không dám liệng đi. Ở tỉnh thành này, nhận thức được bọn họ thật sự không ít. Nếu như vận khí tệ một chút, vậy là lại kéo tới một trận truy sát điên cuồng.

“Ài ài, cái địa phương chó má này làm buồn chết người đó. Nếu như còn ỉn ỉn núp núp kiểu này, ta thật nguyện ý thà bị Mã Mã Đề bắt được. Một phát súng, chết đi là giải quyết mọi chuyện. So với chúng ta cả ngày mù quáng lang thang ngoài đường còn khá hơn nhiều... Đói bụng rồi.... mùi thơm quá... Đợi chút, ta đi nướng thịt dê...” Lưu Bưu đứng lên, đi về phía quầy bán thịt dê nướng xâu Tân Cương của khu giải trí.

“Thịt dê nướng xâu!”

Nhìn thấy Lưu Bưu đi tới bên cạnh một quầy bán hàng thịt dê nướng xâu cạnh cột đèn đường ở trong khu giải trí, ánh mắt của Trương Dương đột nhiên sáng ngời. Hắn không ngờ đã quên mất tên tiểu hòa thượng đã cho hắn biết một tin tức trọng yếu.

Mã Mã Đề khống chế thị trường thịt dê nướng xâu toàn quốc.

Mã Mã Đề khống chế tất cả nguồn tiêu thụ thổ sản đặc biệt của Tân Cương.

Đám côn đồ Tân Cương hết 80% là theo Mã Mã Đề kiếm cơm.

Trương Dương lúc này mới phát hiện, hắn ngay từ đầu đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn. Mục tiêu truy tìm hắn căn bản là không nên ở mấy cái trường sở ăn uống cùng giải trí. Người Tân Cương rất là đứng đắn, hơn nữa lại bài ngoại. Bọn họ cơ hồ không có cùng với dân địa phương giao hảo, tựa như mấy khu người Tàu trên khắp thế giới, người Tân Cương trên toàn quốc đều có chỗ tụ tập riêng của họ, rất ít khi cùng người bản địa sinh hoạt lẫn lộn với nhau....”

137. Chương 137. Người Tân Cương

Đương nhiên, còn có một loại gia tộc chuyên lang thang bán dao. Thế nào là gia tộc bán dao chứ?

Thật ra, tại Đông Quốc, việc buôn bán các loại dao bị quản chế là phạm pháp. Nhưng độc nhất có mỗi người Tân Cương là có thể nghênh ngang bày bán cả đám chủy thủ, dao phay, dao phóng, dao găm, trường kiếm, mã tấu các loại hung khí. Dao găm thì chính phủ trung ương còn có thể tha thứ vì chính phủ cho phép người Tân Cương đeo theo dao làm khí cụ. Đương nhiên các thứ dao cụ bị quản chế thì không có dao đeo hông nằm trong phạm vi.

Người Tân Cương tự có biện pháp. Bọn họ mang theo con cái trên đường, dắt theo túi lớn túi nhỏ rao hàng. Cảnh sát địa phương căn bản là không có thể làm gì. Đầu tiên, ngôn ngữ bất đồng chính là một chướng ngại. Tiếp theo thì người bán dao cụ đều là nữ nhân, nói chung là đều sẽ mang theo một hoặc nhiều đứa con. Người bắt đi cô ta, cô ấy đòi sống đòi chết, mang đứa con thấy cho sở cảnh sát, thì ai có thể đứng ra gánh trách nhiệm hả?

Dần dần rồi sau khi xảy ra nhiều tình huống như vậy, cảnh sát trên các địa phương toàn quốc cũng chỉ mặc kệ mà thôi. Chỉ cần không náo loạn là được.

Nhưng vô luận là gia tộc bán dao hay là bán thịt dê nướng, hay là bán thổ đặc sản, sản phẩm công nghệ nho khô, đều thuộc về phạm vi cai quản của Mã Mã Đề. Chỉ cần là một người Tân Cương, thì đều phải phục tùng Mã Mã Đề. Chuyện này ở tại Tân Cương, đã trở thành thông lệ.

Mặc dù thế lực của địa khu Tân Cương đa hình đa dạng, rất nhiều người không có quan hệ trực tiếp với Mã Mã Đề, nhưng chỉ từ lợi ích toàn cục mà thấy, rất nhiều tập đoàn lợi nhuận lại nguyện ý tiếp nhận sự quản thúc của Mã Mã Đề. Dù sao, thì nhân lực tài nguyên của Mã Mã Đề tại các nơi trên toàn quốc, không phải là bọn họ có thể so sánh được, càng không phải bọn họ có thể chống đỡ được.

Đương nhiên, khiến mọi người kiêng kỵ còn có vũ lực của Mã Mã Đề cùng với tư kim hùng hậu.

Tại Tân Cương, mặc kệ thế lực của người lớn cỡ nào, chỉ cần một câu nói của Mã Mã Đề, lập tức là sẽ thành tro tàn. Đây là một sự thật phũ phàng. Chuyện này cũng là sự thật mà dùng vô số tiền huyết để tạo ra.

Rất nhiều người bất mãn đối với việc một nhà độc quyền của Mã Mã Đề, nhưng không có người nào ngu xuẩn đến mức đi đối kháng với Mã Mã Đề. Dù sao, bọn họ cũng cần sự bảo hộ của Mã Mã Đề.

Đương nhiên đám người Tân Cương đang bán thịt dê nướng cách cửa ra vào khu ăn chơi này không xa, tuyệt đối là người dưới cờ của Mãi Mãi Đề.

Trương Dương nghĩ tới đây, không khỏi mừng phát điên. Chỉ cần tìm được sào huyệt của người Tân Cương, là đầu mối để tìm thêm nhiều thứ. Đương nhiên, Trương Dương không hy vọng là mấy tên lâu la thấp hèn này biết nơi hạ lạc của Mãi Mãi Đề, nhưng ít nhất so với hoàn cảnh người mù cõng ngựa mù hiện tại của hắn thì khá hơn nhiều.

Vì không muốn dẫn tới sự chú ý của mấy tên người Tân Cương bán thịt dê nướng, Trương Dương lùi về phía sau bệ bông vài bước, khiến cho thân người hoàn toàn bị ẩn dưới bóng cây. Lúc này, Lưu Bưu đã nướng xong một mớ thịt dê nướng đi tới, khói bốc nghi ngút, mùi thơm tỏa tứ phía. Không thể không nói, xâu thịt dê nướng của người Tân Cương so với xâu thịt dê nướng của người nội địa thì mỹ vị hơn nhiều.

“Lưu Bưu, có đầu mối rồi.” Trương Dương nhận lấy một xâu thịt nướng Lưu Bưu đưa cho hắn rồi nói.

“Ồ... có rồi hả? Ở đâu, ở đâu?” Lưu Bưu đột nhiên quay đầu lại, hết nhìn đông rồi tới nhìn tây.

“Ồ trên tay người đó.” Trương Dương cười nói.

“Trên tay... xâu thịt nướng... Ha ha... ta rõ rồi, rõ rồi.... Đi, đuổi giết tận sào huyệt bọn chúng đi!” Lưu Bưu nhất thời mừng rỡ, ngọam vào trong miệng một miếng thịt dê nướng nhai điên cuồng, cứ như là Mãi Mãi Đề đang ở ngay trong miệng hắn vậy.

“Đừng vội, thời gian còn dài mà. Đi, tìm một nơi nghỉ ngơi đã. Cũng đến lúc nên nghỉ ngơi rồi.”

Trương Dương cùng Lưu Bưu hai người tìm một tiệm bánh ngọt ngồi xuống. Trương Dương vốn muốn tìm một trà lâu nào mà có máy điện toán, thế nhưng trà lâu gần đó tuy nhiều, nhưng vị trí đều không tiện để giám thị mấy cái quầy bán thịt dê nướng. Chỉ có một tiệm bánh chấp nhận được này là còn chỗ. Ăn một chút bánh ngọt, kêu vài ly sữa bò, hai người an nhàn ăn mớ thịt dê nướng trong tay. Rất cực cũng có thể nghỉ ngơi, nghỉ ngơi rồi...

Làm ăn của quầy thịt dê nướng thật là rất khá. Hơn nữa, mấy cái quầy bên cạnh khu ăn chơi này, xem cách ăn mặt thì đều là người Tân Cương. Rất nhanh Trương Dương đã phát hiện ra, hai quầy thịt dê nướng xâu này tuyệt không có quan hệ với nhau. Hơn nữa, trong nửa giờ ngắn ngủi, hai bên không ngờ lại hô hào khách đợi của nhau qua bên mình. Mặc dù cả hai đều ráng kèm chế lẫn nhau không có động võ, nhưng có thể thấy rõ ràng là địch ý nồng nặc.

Trương Dương không khỏi có chút nghi hoặc. Đề là người Tân Cương, cùng là thủ hạ của Mãi Mãi Đề, vì sao lại muốn tranh giành mỗi làm ăn?

Trương Dương tự nhiên là không biết. Mặc dù Mãi Mãi Đề khống chế cả cái thị trường thịt dê nướng. Trên thực tế, hắn chỉ khống chế phân phối bán sỉ thịt dê nướng thôi. Kinh doanh cụ thể thì có một số mối lái nhất định. Mối lái mặc dù trên danh nghĩa là thủ hạ dưới cờ của Mãi Mãi Đề, nhưng ở dưới thì đều áp chế lợi ích lẫn nhau, chĩa mũi dùi vào nhau, chuyện đánh đấm ẩu đả xảy ra vô cùng vô tận. Mấy chuyện này, Mãi Mãi Đề cũng không muốn quản tới, mà hắn cũng quản không được. Không thể nào mấy chuyện con con lông gà lông vịt cũng đều khiến hắn phải hỏi tới.

Tại tỉnh H, thành C, huyện T, đã từng phát sinh một số vụ án ẩu đả chấn kinh toàn quốc. Vài trăm người Tân Cương lên máy bay tới huyện T gây sự. Chính quyền địa phương thậm chí phải xuất động bộ đội vũ trang để trấn áp. Mặc dù không có phát sinh nào loạn, nhưng cũng tử thương một số người nào đó. Cuối cùng nhờ một phương thế lực của người Tân Cương rút khỏi thị trường thịt dê nướng thì chiến đấu mới kết thúc.

Huyện T rất là rất là nhỏ, nhỏ đến mức kêu xe taxi cũng rất khó. Vì sao mà mối lái ăn thịt dê nướng ở một cái huyện thành nhỏ xíu như vậy có thể xuất động mấy trăm người từ ngàn dặm xa xôi lên máy bay từ Tân Cương chạy tới huyện T. Xem vậy thì có thể thấy sự tàn bạo của đám người Tân Cương đã đến mức bất cứ giá nào, bất kể hậu quả.

Không thể không nói, người Tân Cương so với các dân tộc khác rất là đồng tâm, lại càng đoàn kết.

Đồng thời, người Tân Cương có thứ mà người duyên hải cùng người nội địa không có, chính là tính hào sảng cùng đơn thuần. Nếu như người cùng bọn họ kết thành bằng hữu, vậy họ cũng sẽ lấy tấm lòng ra cho người xem.

Người Tân Cương là một chủng tộc tương đối mâu thuẫn, bởi vì rất ít người làm ảnh hưởng tới hình tượng của người Tân Cương. Nói tóm lại, 90% người Tân Cương đều chất phác, thiện lương, hơn nữa lại chấp nhận bản thân mình là người Đông Quốc.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đến chừng hai giờ sáng, bên trong KTV mặc dù vẫn còn ồn ào náo nhiệt, nhưng ngoài đường đã bắt đầu trở nên vắng lạnh. Hai nhóm người bán thịt dê nướng đều đang thu thập sạp bán hàng, đẩy mấy cái giá nướng thịt đặc chế, mỗi bên một hướng mà đi...

“Làm sao bây giờ? Có cần phải chia nhau mà truy theo không?” Lưu Bư không khỏi ngáy người trợn mắt.

“Không được, chúng ta không thể tách ra. Tùy tiện theo một bên. Chúng ta có thời gian mà.” Trương Dương rất lo cho sự an toàn của Lưu Bư, liền bác bỏ kiến nghị của Lưu Bư. Ba người bên đó, vừa rồi ở ngay chỗ đường như phồn thịnh, dòng người qua lại rất nhiều, cho nên ba người nướng thịt này, căn bản là cứ lớn tiếng cười nói không có chú ý tới Trương Dương cùng Lưu Bư ở phía xa xa. Giọng nói Trương Dương nghe cũng không hiểu, nhưng dường như mơ hồ có điểm quen thuộc.

Chẳng lẽ trong tư duy ký ức của mình có cả tiếng địa phương của Tân Cương.

Hay là có người từng nghiên cứu qua tiếng địa phương Tân Cương?

Trương Dương không khỏi rất nghi hoặc, hẳn nghe kỹ càng, không ngờ có thể đại khái nắm được ý tứ gì đó, nhưng lại không tài nào nói ra được. Đây là một thứ cảm giác vô cùng kỳ diệu, có chút tư vị như thuyết minh Trung văn, lại giống như nói tiếng Anh, nhưng có thể thông hiểu được thuyết minh Trung văn, cùng ý tứ tiếng Anh, nhưng lại không cách nào nói ra được.

Ba người tựa hồ tâm tình rất vui vẻ, không gì ngoài bàn tán chuyện làm ăn hôm nay không tệ, lại gặp được vài cô gái ăn mặc áo quần hở hang vân vân...

Rốt cục, ba người đi tới một cái nhà trọ cũ kỹ của trạm xe. Nhà trọ này ọp ẹp, cửa nhôm thì dơ dáy nhót nhót, kiếng thì đã nhìn không thấu qua bên kia. Ở ngay dưới nhà trọ có mười mấy cái xe nướng thịt. Có hai người Tân Cương đang dùng sợi xích thô bự buộc các xe thịt nướng vào cùng một chỗ. Cuối cùng, cả đám người cười hi hi kéo nhau lên lầu...

“Đi, tối hôm nay chúng ta ở tại chỗ này.”

“À.... ở.... ở đây à....” Lưu Bư kinh ngạc nhìn cái nhà trọ tồi tàn. Cái nhà trọ này phòng ốc thiếu điều muốn rụng rời, thiếu rất nhiều cửa sổ, trên vách tường thì viết đầy chữ lớn, bao quanh mấy chữ này là một vòng sơn dầu đỏ thật lớn.

Chỗ đăng ký là ở trên lầu hai. Khi lên lầu hai thì có một đại sảnh, một người phụ nữ đang ngồi sau quầy đan áo len. Nhìn thấy tình cảnh này, Trương Dương dường như đang xem phim điện ảnh thời thập niên 80. Căn phòng này, thật sự là quá cũ kỹ, hơn nữa, người làm cũng có cảm giác cũ kỹ...

Mười nguyên một đêm, dựa theo đầu người mà tính.

Người phụ nữ thu 50 nguyên tiền đặt cọc, mở quyển sổ, căn bản là không có hỏi tới giấy tờ chứng minh thân phận của bọn Trương Dương. Còn Trương Dương thì chủ động đem giấy chứng minh giả trình ra. Người phụ nữ kia không còn cách nào khác đành phải mở quyển sổ đầy mỡ dầu, xiêu xiêu vẹo vẹo viết xuống tên cùng số chứng minh của Trương Dương và Lưu Bư.

Nhìn mấy cái chữ viết ngổn ngang kia, hẳn dám khẳng định, đưa quyển sổ đăng bộ này tới sở cảnh sát thì không có ai nhận ra được cái gì trong đó.

Hai người đi vào trong phòng, thiếu chút nữa là ói cả ra. Căn phòng thì vô cùng nhỏ, hai cái giường bé tẹo cơ bản không có nệm bông. Trên tấm phản cứng phủ một tấm vải. Tấm vải này hiện màu nâu, căn bản là không còn nhận ra màu sắc ban đầu của nó.

Chăn mền thì lại trắng, chỉ là màu trắng kia cùng với màu nâu nọ lại càng khiến người có chút buồn buồn ối. Phía trên thì vòng to đè vòng nhỏ, có vết tích mấy cái vòng đè lên nhau. Đường như đã có mấy tỉ con tinh trùng chiến đấu qua trên đó.

“Nơi này có thể ngủ được sao?” Lưu Bưu sụ mặt hỏi.

“Chỉ có mười nguyên một đêm, người còn muốn thế nào?”

138. Chương 138. Quyết Đấu Xã Hội Đen

Không thể nào nhà trọ mười nguyên một đêm mà lại có thể cung cấp phục vụ cấp năm sao chứ?

Vệ sinh công cộng cách Trương Dương không xa. Rất nhiều người tới vệ sinh rồi sau đó nhanh chóng yên tĩnh trở lại. Cả đám người Tân Cương này dường như đều đi ngủ cả rồi.

Lúc này mà có giám sát thì cũng không ra được hiệu quả gì. Chủ yếu là sáng sớm, đến buổi sáng thì khẳng định là sẽ có mối lái tới an bày công tác cả ngày. Trương Dương liền để cho Lưu Bưu nghỉ ngơi đi ngủ.

Lưu Bưu dứt khoát đem mớ chăn mền tẩm ra trải giường quảng xuống đất, trực tiếp để nguyên quần áo nằm lên tẩm phần. Nhưng mấy vết tích trên tẩm phần kia lại càng khiến cặp mắt kinh hoàng. Không còn cách nào khác, Bưu ca cũng chỉ đành nhìn như là không thấy. Nếu như là 50 nguyên một đêm thì Bưu ca đã sớm nổi tam bành rồi. Nhưng nhà trọ mười nguyên một đêm thì ngay cả Bưu ca vĩ đại cũng thấy ngại khi phải làm phiền nhà trọ.

Rất nhanh, cả cái quán trọ đã trở nên yên tĩnh.

Trương Dương ngồi xếp bằng trên ghế từ từ tu luyện, lại lần nữa tiến nhập vào trạng thái minh tướng. Mấy ngày nay, hần cơ hồ chỉ cần khi đi ngủ thì tu luyện, hy vọng có thể khiến công năng đặc dị của bản thân sớm ngày được sử dụng trong sinh hoạt hàng ngày.

Ý chí kiên nhẫn và kiên cường không gì so sánh được của Trương Dương khiến năng lực của hần đạt được phát triển vượt bậc. Ít nhất, hiện tại hần đã có thể tùy ý tiến nhập vào trạng thái minh tướng. Mặc dù vẫn còn chưa thể tiến nhập vào trạng thái này trong lúc đang hành động, nhưng chỉ cần tĩnh tọa là lập tức có thể tiến nhập vào.

Đây là một thứ năng lực huyền diệu, tràn đầy vẻ thần kỳ.

Trương Dương càng ngày càng thích loại thám xét kiểu này. Khi hần tiến nhập vào trạng thái minh tướng, hần có một thứ cảm giác như bản thân mình là Thượng Đế. Hần chứng quần từng hoạt động nhỏ nhất của mọi thứ trong phạm vi mấy chục thước, cho dù là một con ruồi đang bay hay một con kiến đang bò.

Đây là thứ cảm giác nắm chặt được hết thảy mọi thứ, Trương Dương thích cảm giác kiểu này.

Dần dần rồi như một dòng suối bắt đầu tách ra, khuếch tán, thôn phệ, cuối cùng rồi trở thành một dòng suối khổng lồ, dùng thân thể Trương Dương làm trung tâm, bắt đầu tỏa ra chung quanh. Sự kỳ diệu đó khiến Trương Dương như mê như đắm, dường như là đang chỉ huy thiên quân vạn mã, hướng về chung quanh thăm dò, rồi truy sát.

Dần dần Trương Dương cảm giác được một chút thanh âm hô hấp, còn có cả một cặp vợ chồng người Tân Cương đang làm cái hoạt động nhịp nhàng của pít tông kia. Người phụ nữ kia phát ra thanh âm thở dốc nặng nề... Thậm chí Trương Dương còn cảm giác được trong bóng đêm, có một cặp mắt đang nhìn lên đôi vợ chồng kia ân ái. Chính là một tên người Tân Cương cùng phòng với cặp vợ chồng kia.

Tên đàn ông kia rõ ràng là không xong, chỉ mãnh liệt nhấn mạnh vài cái vào nơi đó rồi là xong. Người phụ nữ thì tựa hồ phát ra một chút thanh âm bất mãn. Tên đàn ông hừ hừ vài câu rồi mặc quần đùi, mở cửa đi tới vệ sinh.

Ngay khi Trương Dương vừa chuẩn bị chuyển tư cảm của mình thì đột nhiên phát hiện ra một chuyện khiến hần ngây người trợn mắt. Người đàn ông kia vừa ra khỏi cửa, thì tên người Tân Cương đang ngủ kia đột nhiên từ giường phóng lên, cả người trần truồng, trong phút chốc nhào tới trên thân thể người phụ nữ.

Người phụ nữ kia cũng không có giây dựa, thân thể hai người quấn vào nhau, điên cuồng nhấn vào nhau, tựa hồ như bọn họ đều biết thời gian rất cấp bách, thân thể như một guồng máy vận chuyển ở tốc độ cao...

Không xong, Trương Dương không khỏi thầm lo cho đôi cậu nam nữ này, bởi vì tư cảm của hắn nhận ra được người Tần Cương vừa đi vệ sinh kia đã đi ra khỏi nhà vệ sinh rồi.

Lập tức Trương Dương liền phát hiện bản thân mình bị báo động giả, là vì đôi cậu nam nữ kia tựa hồ biết được người kia sẽ quay về nên sau khi hung mãnh phát tiết ra thì tên nam nhân kia lập tức tuồn vào túi ngủ của hắn, còn người phụ nữ kia đã bắt đầu tự mình thu dọn ‘chiến trường’.

Ngay trong nháy mắt, lúc tên nam nhân lỏa thể kia phóng vào túi ngủ của hắn thì người đàn ông vừa đi vệ sinh mở cửa bước vào...

Trương Dương không khỏi lau mồ hôi trán, xem ra thứ tư cảm này không phải hoàn toàn là có lợi. Chuyện xấu xa kiểu này sau này phỏng chừng còn phải xem thường xuyên rồi.

Tư cảm dần dần khuếch tán. Đột nhiên Trương Dương bị một người hấp dẫn. Tại lầu ba của nhà trọ, cũng là ngay trên lầu bọn họ, thật có một người trẻ tuổi, tuổi tác không sai biệt với hắn lắm, đang ở trên hành lang luyện võ.

Đương nhiên, lôi cuốn Trương Dương không phải là người trẻ tuổi này, mà là động tác của người trẻ tuổi này.

Người trẻ tuổi này hiển nhiên không phải đang tập võ công, nhưng phương thức tu luyện của hắn lại khiến Trương Dương có chút kinh ngạc. Bất quá Trương Dương có thể khẳng định, bản thân hắn tu luyện chính là võ công, còn đối phương thì không phải. Bởi vì mấy động tác kia của hắn không có khiến Trương Dương cảm thấy kích động. Đối với Trương Dương mà nói, chỉ cần là võ công chân chính mà bị hắn nhìn thấy, toàn thân hắn đều có một thứ cảm ứng, một thức dục vọng ngày ngày ngổ ngốc.

Người trẻ tuổi kia để trần thân trên, cơ bắp phát triển cuộn cuộn, tràn đầy lực lượng sung mãn, trong tay cầm một thanh yêu đao hình lưỡi liềm, sắc nhọn vô cùng. Động tác của hắn nhàm chán như máy móc. Toàn bộ chỉ là xuất đao, đâm! Xuất đao, đâm! Góc độ của hắn rất là hiếm ác, khi xuất đao đâm thì thanh đao cong cong kia còn xoắn lên trên một cái. Trương Dương tin tưởng nếu ại bị đâm trúng một đao này, tuyệt đối sẽ không còn đường sống. Bởi vì, từ vị trí xuất đao của người trẻ tuổi này mà nhìn, đều là ngay bụng và ngực. Khi đâm trúng mấy vị trí này thì lại còn làm động tác xoắn lên một cái. Mục tiêu và kết quả duy nhất của việc đó chỉ có một điều: tử vong!

Nhìn cái kiểu xuất đao, đâm, xoắn này lặp đi lặp lại của người trẻ tuổi, Trương Dương không khỏi thấy phát lạnh trong lòng. Tâm chí kiên cường của người trẻ tuổi này trên đời hiếm thấy. Mấy động tác của hắn dùng chữ nhanh như thiểm điện để hình dung cũng không phải là quá đáng. Trương Dương tính toán, tốc độ xuất đao, thu đao của tên trẻ tuổi này đã đạt tới mức mỗi giây năm đao, đao nào cũng có lực, vị trí đường như chính xác cố định một chỗ. Mỗi giây năm đao, đây là một con số kinh người. Nên biết, võ sĩ quyền anh tối ưu nhất trên thế giới mỗi giây mới đánh ra được có bảy quyền.

Đây là một người bình thường không biết võ công. Hiển nhiên phương pháp tu luyện đều là do hắn tự mình tìm tòi ra.

Không ngờ gì nữa, đây là một con người đáng sợ.

Đột nhiên, động tác của người trẻ tuổi kia ngừng lại, nhanh chóng nắm chặt yêu đao, vẻ mặt khẩn trương nhìn chung quanh, thân thể cong lên như một con báo đang chuẩn bị săn mồi, vẻ mặt tựa hồ có chút nghi hoặc.

Giác quan thứ sáu thật là linh mãnh!

Trương Dương lập tức nghĩ ra. Người trẻ tuổi này khẳng định là đã phát hiện ra tư cảm của mình đang nhìn lên hắn, nhưng đối phương lại không có cách nào làm rõ ràng cảm giác loại này. Quả nhiên, người trẻ tuổi kia hồ nghi nhìn quanh một hồi rồi lại bắt đầu tập luyện cái món không hề thay đổi kia, xuất đao, đâm, xoắn...

Trương Dương kinh ngạc phát hiện ra trên lầu bốn không ngờ có người đang hội họp. Trong một căn phòng nhỏ ngồi năm người, có người ngồi trên giường, có người ngồi trên ghế, rất là tùy ý, nhưng vẻ mặt lại rất là nghiêm túc.

“Lão đại, A Lý Mộc đã khi dễ lên đầu chúng ta rồi. Chúng ta rốt cục tính làm sao đây? Chẳng lẽ chúng ta thật sự rút lui khỏi thị trường thịt dê xâu của tỉnh H?” Một đại hán trắng kiện râu xồm đeo một cái mũ trắng nhỏ nói.

“Để xem trước thế nào, chúng ta đã hồi báo về Mã Mã Đề rồi. Đợi tin tức của ông ta đã.” Một hán tử hơn bốn mươi tuổi sống mũi cao, hốc mắt sâu, râu quặp, có vẻ rất thâm trầm.

“Đại ca, đợi, đợi, đều đã đợi hơn một tháng rồi. Mã Mã Đề vẫn cứ về phe đối phương. Ông ta có thể cho chúng ta kết quả gì chứ? Nếu đối phương không cho chúng ta đường sống, vậy thì dứt khoát liều mạng đi. Ta tin tưởng, Mã Mã Đề mặc dù về phe hắc, nhưng cũng sẽ không giúp hắc áp chế chúng ta...” Người nói là một tên trẻ tuổi cao lớn cường tráng. Nhìn thì chính là thứ nhân vật giống Lưu Bưu vô cùng. Ngoại trừ cái mũi so ra thì cao hơn, còn thì nhìn không ra có khác biệt gì với người Hán, nói chuyện cũng đều là nói tiếng phổ thông.

“Không được. Mọi người ngàn vạn lần đừng gây sự. Trước tiên hãy chờ tin tức của Mã Mã Đề đã. Bằng không, ta cũng khó xử. Mối làm ăn thịt dê xâu này ở tỉnh H rất lớn. Chúng ta không thể cho đối phương lấy cớ để đả kích chúng ta. Được rồi, cứ như vậy đi. Mọi người sớm nghỉ ngơi đi...”

Tên lão đại râu quặp kia đứng lên, phát phát tay rồi đi ra khỏi cửa.

Bốn người còn lại sắc mặt trầm ngâm, đối mặt nhìn nhau không nói lời nào, nhưng đều không ly khai.

Cuối cùng, có người mở miệng nói.

“Đại ra rốt cục là nghĩ thế nào đây? Đám người kia đã khi dễ tới cửa rồi mà còn một mặt nhẫn nhịn chịu đựng. Có phải muốn chúng ta khi chạy về tới Tân Cương rồi mới lại phản kháng không? Đến lúc đó, phỏng chừng chúng ta đều không có cơ hội phản kháng rồi. Tỉnh thành này, rất nhiều mối làm ăn thịt dê xâu ở những ngã tư phồn hoa bị chúng ta lũng đoạn, KFC, McDonald, một số khu giải trí tầm cỡ. Mà bây giờ, bọn chúng đều đã an bài người để đối kháng với chúng ta, còn khiến chúng ta không còn đường sống a?” Tên trẻ tuổi cao to, cường tráng vỗ giường mạnh một cái, vẻ mặt phẫn nộ.

“Lão đại đã trở nên già rồi. Hẳn sợ mất đi những thứ đã có trong tay. Cho nên không còn dũng khí cùng can đảm trước kia.” Một lão già vẫn một mực chưa nói, chậm rãi mở miệng, lão ta tự cân nhắc lời nói.

“Đừng...”

Đột nhiên!

Ngay lúc Trương Dương đang đợi nghe bọn họ nói chuyện, thì từ lầu dưới truyền đến một tiếng nổ, tiếp theo đó là một tràng thanh âm kiếng bị bể cùng vô số tiếng bước chân...

Tư cảm của Trương Dương đột nhiên biến mất, nhưng trong nháy mắt tư cảm bị biến mất này, Trương Dương nghe được một câu nói của lão già: “Rốt cục cũng giết tới cửa rồi!”

Hiển nhiên, một đám người Tân Cương đang giết tới chỗ này.

Cả cái nhà trọ bắt đầu trở nên ầm ĩ. Mấy người Tân Cương vừa bắt đầu ngủ, đều ầm ầm tỉnh dậy. Đủ thứ các loại âm thanh lồng vào với nhau, cứ như là một chiến trường bình thường.

Lầu một ngoại trừ cầu thang thì đều là mặt cửa. Lầu hai mới là chỗ trọ. Cả cái nhà trọ cơ bản đều là người Tân Cương ở.

Trong vài giây, người ở dưới đã giết lên tới lầu hai rồi...

Mình tưởng của Trương Dương mặc dù bị cắt đứt, nhưng hẳn lại cảm giác được, đây là một trường chiến đấu tàn khốc phi thường. Hơn nữa chiến đấu cũng quỷ dị phi thường. Ngoại trừ thanh âm kiếng bể lúc ban đầu, cả bảy tầng lầu của nhà trọ đều bị tràn ngập trong cảnh giết chóc thâm trầm cùng thống khổ.

Đây là một trường chiến tranh không có tiếng. Ngoại trừ đôi khi có người chịu không nổi sự đau đớn mà la thất thanh lên một tiếng, cơ hồ không có một thanh âm la hoảng nào. Thế này ngược lại làm tăng lên sự tàn khốc cùng thần bí của cuộc giết chóc khiến người sợ hãi.

Thường thường thì thứ chiến tranh không thanh âm kia lại càng khiến cho người ta bị khủng bố. Cái này giống như phim kinh dị vậy. Cái thứ phim khủng bố la hét huyên náo thường không có cái thứ im lặng đến nghẹt thở của mấy phim kinh dị khiến người càng rung động hơn.

Trương Dương cảm nhận được sát cơ lan tràn trong không khí. Trong dòng máu của hắn, một cổ sát ý trong tâm tư đang như cỏ dại mùa xuân, điên cuồng tăng trưởng.

Rốt cục, chiến đấu lan đến căn phòng cạnh Trương Dương. Sau một trận đấm đá cùng tiếng đồ đạc rơi xuống đất, mọi thứ trầm lặng trở lại, rồi sát theo đó có tiếng một người phụ nữ thấp giọng thốn thức truyền đến. Hiển nhiên đã có người thụ thương hoặc là tử vong...

“Uỳnh” Một tiếng động lớn, cánh cửa của Trương Dương bị một tên cường tráng thân trên để trần mạnh mẽ đá văng ra. Cơ hồ không có chút gì do dự, tên cường tráng liền tiến đánh về phía Trương Dương đang ngồi xếp bằng trên ghế, trên tay hắn quơ một con dao lóc xương, sắc bén dị thường.

Ánh đèn leo lắt trên hành lang xạ vào phòng Trương Dương. Đột nhiên cả người tên cường tráng bị khựng lại như một pho tượng. Cây dao lóc xương đang vung lên cũng ngưng lại giữa không trung.

Bởi vì một họng súng đen ngòm đang quay về hắn. Cán súng đang nằm trong tay một người trẻ tuổi vẻ mặt lạnh lùng. Tên cường tráng tin tưởng, hắn chỉ cần hơi nhúc nhích thì đối phương sẽ không hề có chút do dự bóp cò. Đây hoàn toàn là một thứ trực giác.

“Lại còn giết tới cửa nữa...” Lưu Bưu trong nháy mắt cửa bị đá văng ra đã nắm lấy thanh đao trong tay. Chỉ thấy Lưu Bưu cơ hồ không chút do dự gì chém một đao xuống cánh tay của tên nam nhân cường tráng đang bị súng ép bức kia. Lưu Bưu đột nhiên tỉnh giấc, tự nhiên là không biết đám người Tân Cương phát sinh ra đột biến gì trong đó.

“A...” Ánh đao loé lên, một thanh âm thảm thiết bị hãm lại, thân thể khổng lồ của tên cường tráng kia bị Lưu Bưu đá một cước văng xuống đất, ôm lấy cánh tay cụt, cắn răng cắn lợi kêu la thảm thiết.

“Bùng!” một tiếng, lại thêm một tên nữa phóng vào.

“Quay mặt vô tường, ngồi xổm xuống.” Khẩu súng trong tay của Trương Dương không nhúc nhích mấy may, vẻ mặt không có chút biểu tình nào.

Nhìn thấy họng súng có gắn nòng hãm thanh kia, thanh đao trên tay người vừa bước vào run lên một cái, lại liếc mắt nhìn tên cường tráng đang nằm trên mặt đất đau đớn đến nổi cả người vặn vẹo rên rỉ. Cuối cùng rồi hắn cũng ngoan ngoãn tự mình quay mặt vào tường đứng đó.

Một tên, hai tên, ba tên...

Dưới họng súng đen ngòm kia của Trương Dương, trong căn phòng nhỏ nhỏ nhanh chóng có bốn người ngồi xổm ở đó, mặt quay vào tường, tay ôm đầu, tất cả hung khí đều bị Lưu Bưu đoạt lấy.

“Huynh đệ, chúng ta tới tìm An Ngõa Nhĩ để gây chuyện thôi. Chúng ta biết hắn hôm nay ở đây. Ta nghĩ, bọn ta hẳn nhiên là đã phát sinh hiểu lầm. Các người khẳng định không phải là thủ hạ của An Ngõa Nhĩ. Chúng ta là thủ hạ của A Lý Mộc, hy vọng các người có thể nể mặt. Chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Chuyện ngày hôm nay coi như chưa hề xảy ra, có được chứ?” Người cuối cùng tiến vào là một người lớn tuổi hơn một chút, nói tiếng phổ thông lưu loát. Hiển nhiên, hắn từ cách phục sức ăn mặc của Trương Dương đã nhìn ra Trương Dương không phải là địch nhân của bọn hắn.

Trương Dương không lên tiếng, bởi vì hắn còn đang chờ một người. Hắn đang chờ người lúc ban đầu trên hành lang luyện công.

Quả nhiên!

Người trẻ tuổi kia đã mặc lên người một bộ tây phục màu đen rẻ tiền, trong tay nắm lấy cây yêu đao sắc bén kia của hắn, từng bước từng bước lên đi tới. Hắn tới ngay cửa thì dường như có chút do dự, rồi cuối

cùng vẫn còn phải suy xét trong đầu một chút...

“Tiến vào đi, người người đang tìm ở trong này.” Trương Dương thần nhiên nói. Ngay từ đầu, hắn đã cảm giác được người trẻ tuổi này tựa hồ đang tìm kiếm một mục tiêu. Trong trận chiến lại không hề xuất lực. Trên thực tế, tư cảm của Trương Dương thủy chung vẫn chăm chú đặt trên thân thể của người này. Mặc dù không cách nào thấu hiểu rõ ràng, nhưng vị trí cùng động tác của từng người thì hắn vẫn còn có thể phán đoán ra được. Có lẽ, nếu có thể đem cảm ứng này biết thành vật thực, vậy thì đã đạt đến mức tư tưởng cảm ứng đại thành rồi.

Người trẻ tuổi đưa mắt nhìn đám người đang ngồi xổm trên mặt đất, ánh mắt không ngờ lại để trên người tên nam nhân cường tráng đang nằm vẹo trên mặt đất ôm lấy cánh tay cụt.

“Là địch hay bạn?” Trong ánh mắt của người trẻ tuổi loé lên một tia hung quang điên cuồng, gắt gao nhìn chăm chăm lấy Trương Dương. Thanh yêu đao kia của hắn nắm chặt trong tay, dường như là tùy thời đều có thể bạo phát đả thương người. Trong mắt của hắn, khẩu súng trong tay của Trương Dương dường như không tồn tại vậy.

“Từ từ để tay xuống đi. Ài, từ từ thôi. Ta biết, đao của ngươi rất nhanh, một giây có thể xuất ra năm đao. Nhưng ta tuyệt đối có thể ngay lúc ngươi xuất đao, bắn đầu đạn vào ngay tim ngươi.” Khẩu súng đang giơ lên của Trương Dương không hề có chút động đậy, vững vàng nhắm vào người trẻ tuổi.

“Ngươi là người gì?”

Người trẻ tuổi không hề hạ đao xuống, trong ánh mắt loé lên một vẻ kinh ngạc. Hắn nghĩ không ra cái tên đối diện trước giờ chưa hề gặp mặt, không ngờ lại biết tốc độ xuất đao của hắn. Điều này khiến trong lòng hắn tràn ngập vẻ hiếu kỳ.

“Không phải là địch nhân, cũng không phải là bằng hữu. Ta ở nơi này, vốn đang ngủ ngon giấc. Bọn hắn phá cửa mà vào, muốn giết chúng ta.”

“Một đám ngu như heo. Chẳng lẽ các ngươi không có mắt, nhìn không ra bọn hắn là người địa phương sao?” Người trẻ tuổi hung hăng hướng về phía mấy người đang ngồi xổm trên mặt đất phang một câu.

“Ài, hiện tại đến phiên ta đặt câu hỏi. Các người là người gì?” Trương Dương hỏi.

“Bọn hắn là hạ thuộc của A Lý Mộc. Bọn hắn muốn cướp đoạt lấy địa bàn của chúng ta tại tỉnh H.” Người trẻ tuổi trả lời một cách vô cùng thành thực.

“À à, điều này thì ta biết. Ta muốn biết chính là, ngươi vì chuyện gì mà muốn tìm hắn.” Trương Dương thần nhiên cười, đưa mắt nhìn tên đang nằm trên mặt đất.

“Ngươi làm sao biết ta đang tìm hắn?” Người trẻ tuổi kinh ngạc hỏi.

“Ngươi bị điếc à? Là lão đại chúng ta đang hỏi ngươi.” Lưu Bư bước tới, bàn tay to lớn như kềm sắt của hắn chụp lấy cánh tay của người trẻ tuổi, đoạt lấy thanh yêu đao của hắn, rồi đột nhiên đánh một quyền ngay trên bụng của người trẻ tuổi kia. Người trẻ tuổi bị một quyền của Lưu Bư đánh ngã lảo đảo trên mặt đất, đau đến đổ mồ hôi lạnh. Khí lực của Lưu Bư mạnh cỡ nào chứ. Cái thứ bị súng ép bức lại không thể né tránh một quyền, người trẻ tuổi nào chịu nổi chứ.

Trương Dương cười cười, Lưu Bư vĩnh viễn là phe cánh tốt nhất của hắn. Hắn biết khi nào phải nổi nóng. Tên trẻ tuổi này có chút kiêu ngạo bất thuần, không để cho hắn chịu một chút đau khổ thì hắn cũng không có thật thà nói chuyện.

Quả nhiên, người trẻ tuổi mặc dù vẻ mặt tức giận, nhưng lại không còn vẻ quật cường ban đầu.

“Giữ ngay cửa đi, ai dám bước vào thì nổ súng.” Một tay Trương Dương nhấc cây dao phay sắc bén kia lên, đem khẩu súng trong tay đẩy sang Lưu Bư rồi quay về phía người trẻ tuổi nói: “Ngươi có thể nói được rồi.”

“Thành thật chút đi!” Lưu Bư đi tới cửa, đá một cước ngay mông tên trẻ tuổi. Hắn bị đá đến ngay dưới chân Trương Dương.

“Hắn giết ca ca của ta.” Trong ánh mắt của người trẻ tuổi long lanh vẻ căm hận.

“Không có, A Trạch... Không phải ta giết...” Hán tử đang ôm cánh tay cụt, vẻ mặt thống khổ tranh biện.

“A Mộc ca, ta rất cục cựa cũng kêu người một tiếng A Mộc ca. Người từng là một người ta sùng bái. Người là thủ hạ đại tướng sát lực mạnh nhất của A Lý Mộc. Ta từng lấy người làm thần tượng của ta, lấy người làm mục tiêu phấn đấu. Nhưng người lại khiến ta rất thất vọng. Mãi Mãi Đề lão đại lần trước đối phó với phần tử Cương Độc, khiến A Lý Mộc phái người đi, trong đó có các người và cả ca ca của ta. Kết quả các người đều trở về, còn ca ca của ta thì bị chết...” Về mặt người trẻ tuổi trở nên dữ tợn.

“A Trạch, ta thật sự không giết ca ca người...”

“Ài, đúng vậy, không có. Người có thể không giết, nhưng là người bán đứng ca ca của ta. Người không thể nghĩ ra được, ca ca của ta lúc lâm tử đã phát tin tức cho ta. Ca ca cho ta biết, là người bán đứng ca ca!” Người trẻ tuổi hận thù nói.

“....” Sắc mặt đại hán tên A Mộc đột nhiên buồn bã, mở miệng nhưng không nói gì.

Trong phòng dường như trở nên trầm mặc. Trương Dương cũng lâm vào cảnh tự lự. Bên ngoài nghe được một trận thanh âm ồn ào. Dường như cả đám nhân thủ đều đã triệt thoái. Có vài người tựa hồ chuẩn bị đi về hướng này, lại bị khẩu súng của Lưu Bư ép phải thối lui.

Rốt cục, Trương Dương cũng phá tan vẻ trầm mặc.

“Giao cho người.” Trương Dương nhẹ nhàng đứng lên, đem thanh yêu đao trên giường thả cho người trẻ tuổi tên A Trạch.

“Cảm ơn!”

Người trẻ tuổi vung tay một cái, thanh loan đao nhỏ nhỏ lọt vào tay của hắn. Động tác của hắn không hề có chút do dự, vừa tiếp được thanh loan đao, thì thanh loan đao trên không trung đã vạch thành một đường ngân sắc, nhắm ngay tên hán tử đang ôm cánh tay cụt. Không chần chừ chút nào, hán tử kia cơ hồ chỉ phát ra một thanh âm thảm thiết rồi không còn phát ra được gì nữa, ngay người nhìn bộ ngực của mình bị phanh ra. Trong nháy mắt đó, huyết dịch vẫn còn chưa kịp chảy ra, có thể thấy được trái tim thối máu vẫn còn đang đập bị cắt một đường thật dài...

Đây là một đao trí mạng. Đây là một đao thiên chuy bách luyện. (ngàn cân, trăm luyện)

Đao thật sự quá nhanh!

Đồng tử của Trương Dương không khỏi co giật mạnh. Tốc độ xuất đao của người trẻ tuổi này không ngờ còn nhanh hơn dự tính. Hắn đã nhanh hơn kỷ lục tối cao của võ sĩ quyền anh trên thế giới rồi, bảy quyền!

Tốc độ ra tay của thiếu niên này đã đạt đến mức một giây xuất ra tám đao rồi.

Đây là một tốc độ khiến người kinh hoàng. Trước mặt tốc độ kiểu này, đã không cần tới chiêu số nữa, hoàn toàn có thể dựa vào tốc độ để thủ thắng. Vô luận võ công của người có cao bao nhiêu, đều không cách nào đỡ được tốc độ kiểu này.

139. Chương 139: Mưu Lược.

Bởi vì hán căn bản không có cơ hội để tiếp cận đối phương. Thực lực cách nhau quá xa, căn bản không thể nào so bì được.

Thậm chí Trương Dương nắm chắc có thể đối phó được người trẻ tuổi này. Tốc độ của hắn nhanh, Trương Dương cũng không chậm. Mặc dù tốc độ của Trương Dương không cách nào so được với người trẻ tuổi kia nhưng năng lực tính toán của tư duy Trương Dương lại càng cẩn mật hơn, cho nên hắn có thể trong thời gian nhanh như điện chớp, phán đoán ra vị trí xuất đao của từng nhát đao của thiếu niên kia. Việc hán căn bản chỉ là chờ đợi thôi...

“Các người đi đi!” Người thiếu niên kia phất tay về phía mấy người đang ngồi xổm trên mặt đất, rồi kéo tấm ra giường màu nâu phủ lên trên thi thể.

Mấy người đang ngồi xổm trên mặt đất cảm kích nhìn tên thiếu niên kia, rồi dùng chân quần lấy thi thể, lại dùng một tấm chăn khác bọc thêm một lớp để ngăn ngừa vết máu thấm ra mặt đất. Sau đó không hề quay đầu lại, khiêng thi thể bỏ đi.

“Người muốn giết A Lý Mộc à?” Trương Dương nhìn mấy người kia đang khiêng thi thể bỏ đi, mỉm cười nói.

“Người có biện pháp sao?” Ánh mắt tên thiếu niên sáng ngời.

“Ài, trước tiên khoan nói chuyện này đã. Ta muốn biết, cảm giác của người đối với lão đại của bọn người thế nào?”

Trương Dương nhìn thanh khoái đao của tên thiếu niên, một kế hoạch to gan điên cuồng dần dần bắt đầu hình thành trong đầu. Xem tình hình buổi hội nghị từ đầu thì thấy lão đại nơi này với đám A Lý Mộc gì đó có thâm cừu đại hận. Nhưng tên lão đại ở đây tựa hồ có chút kiêng kỵ tên A Lý Mộc có Mã Mã Đề chống lưng kia, không dám chính diện nghênh chiến, bằng không cũng không bị người ta giết tới tận sào huyệt như vậy.

“Hắn không phải là lão đại của ta.” Trong ánh mắt của tên thiếu niên chợt loé lên vẻ lạnh lẽo sắc bén, một cỗ khí phách bạo ngược dâng trào.

“Vậy thì ai là lão đại của người?”

“A Bất Đồ, Xuân ca.” Tên thiếu niên thả từng chữ. Xem ra hắn rất coi trọng vị Xuân ca này.

Xuân ca! Đột nhiên Trương Dương mừng như điên, vừa rồi trong hội nghị hình như nghe được cái tên này, bởi vì đó dường như chính là cái người trẻ tuổi vô cùng khỏe mạnh kia. Xem ra kế hoạch của mình lại tới gần thêm được một bước.

“Có người đến.” Lưu Bư đang đứng tại cửa đột nhiên nói.

“Xuân ca...” Tên thiếu niên A Trạch đi tới cạnh cửa nhìn rồi vội vàng hô lớn.

“Ài, không bị thương chứ?”

Chính là hán tử trong hội nghị kia, ước chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, ngũ quan phân minh, thân người rất giống Lưu Bư. Nhìn thấy hán tử to lớn uy mãnh này, Trương Dương đột nhiên có ý tưởng khiến Lưu Bư cùng hắn bốc đồng đánh nhau một trận.

Nếu như ở thời cổ đại, Lưu Bư cùng hán tử này khẳng định đều là mãnh tướng tiên phong trên chiến trường.

“Không có gì, Xuân ca, người cũng đã thụ thương rồi.” A Trạch nhìn thoáng qua vai của đại hán này. Trên vai có một miệng vết thương thật sâu, còn chưa được băng lại, máu thấm ướt một nửa cái áo khoác.

“Không gì, vết thương nhỏ thôi. Mấy người này là?” Ánh mắt Xuân ca nhìn thoáng qua Trương Dương cùng Lưu Bư. Vừa nhìn thấy Lưu Bư, ánh mắt không khỏi sáng ngời, mà Lưu Bư chỉ cười hề hề, cũng không biết là hắn cười cái gì. Không biết từ lúc nào, thẳng khi này không ngờ đã giấu khẩu súng đi.

“... Ta... không biết nữa...” A Trạch ngây người nói: “Nhưng nếu như không phải bọn họ giúp đỡ, A Mộc cũng sẽ không bị ta giết chết.”

“A Mộc chết rồi à?” Vẻ mặt hán tử rất kinh ngạc, tựa hồ có chút vui vẻ, lại có chút tiếc nuối.

“Ài, ta giết rồi. Nhưng trước đó đã bị chặt tay rồi.” A Trạch nói.

“Là ai chặt?” Xuân ca ý thức được, đưa mắt nhìn tới cây đao phay đầy vết máu trên tay của Lưu Bư.

“Bư đại gia chém đó. Tên đó trước mặt Dương ca chúng ta rất là kiêu ngạo bướng bỉnh. Bư đại gia cũng đành sáng khoái, thuận tay chém đứt cánh tay của hắn, giáo huấn hắn một chút.” Lưu Bư khoa trương cười nói.

“Ài, quả là hán tử. Không ngờ hán tử thuộc hạ đệ nhất của A Lý Mộc lại dễ dàng bị phé đi như vậy. Nếu như không phải các người hỗ trợ, A Trạch cũng không thể nào sát tử được A Mộc. Rất cảm tạ!”

Xuân ca nào biết, A Mộc bị khẩu súng của Trương Dương chế trụ rồi mới bị Lưu Bư chặt đứt đi cánh tay.

“Nói hay, nói hay.” Da mặt của Lưu Bư so với mấy chỗ cong cong của tường thành còn dày hơn. Hắn tự nhiên là sẽ không nói ra tình huống chân thật.

“À à, nhìn huynh đệ có chút quen mặt. Xem ra, chúng ta quả nhiên có duyên. Hôm nay A Lý Mộc tới đánh lén, không ngờ lại bị hao binh tổn tướng ở nơi này. Ha ha, được! Đại ca của bọn ta ở trên lầu, không bằng mời hai vị lên lầu nói chuyện?” Xuân ca nhiệt tình mời mọc.

“Được!”

Lưu Bư chưa kịp cự tuyệt, nào hay Trương Dương đã lập tức đáp ứng. Lưu Bư không khỏi sửng sốt. Nơi này là hang hổ, mấy đứa lâu la mặc dù không nhận ra bọn hắn, nhưng lão đại kia không chừng đã nhìn qua hình của bọn hắn. Vừa rồi vị Xuân ca kia cũng có nói là nhìn quen mặt. Tám phần là đã có thấy qua hình treo giải đầu bọn họ của Mã Mã Đề.

Đương nhiên người bình thường căn bản không thể nào nhận ra được Trương Dương và Lưu Bư. Dù sao hình treo giải của Mã Mã Đề đều là dựa theo hình tại học trường. Hình này so với bọn họ bây giờ, căn bản là hai tướng khác nhau. Va chạm gần đây đã sớm khiến hai người không còn cái vẻ ngờ nghệch thư sinh khi còn ở học trường rồi. Không phải là người quen thì căn bản không thể nào dựa trên tấm hình mà nhận ra được.

“Xin mời!” Xuân ca cười nói.

“Ài, các người đi trước đi, ta muốn nói vài câu với A Trạch.” Trương Dương phát phát tay nói.

“Được!” Xuân ca vỗ vai A Trạch, rồi nhiệt tình bắt chuyện với Lưu Bư. Hai người cùng nhau đi về hướng trên lầu.

“A Trạch!”

“Hả?” A Trạch bị mục quang của Trương Dương nhìn, có chút hơi bồn chồn bất an. Người tuổi trẻ này so với hắn không lớn hơn bao nhiêu nhưng cặp mắt dường như có ma lực vậy, khiến hắn có một thứ cảm giác thần bí không nói ra được.

“Ta họ Trương, tên Dương, gọi ta là Trương Dương được rồi.” Trương Dương mỉm cười nói.

“Trương... Dương ca...” A Trạch chần chờ một chút rồi rốt cục vẫn không có kêu thẳng tên Trương Dương.

“Ta chỉ muốn nói với ngươi một câu.” Trương Dương cười nói.

“Nói cái gì?”

“Giết đại ca của đại ca ngươi. Hôm nay là cơ hội tốt nhất. Giết được hắn, ngươi liền có thể sát tử A Lý Mộc!” Trương Dương kề bên tai A Trạch nhẹ nhàng nói.

“A...”

Về mặt A Trạch kinh ngạc nhìn Trương Dương. Mặc dù hắn chỉ nhận Xuân ca là lão đại của hắn, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến sát tử lão đại của Xuân ca.

“Đi thôi, nghĩ kỹ đi.”

Trương Dương vỗ vỗ trên người tên thiếu niên thân thể cao lớn này, rồi bỏ đi trước. Đến cuối hành lang thì thấy Lưu Bư cùng Xuân ca đang nói chuyện vui vẻ. Xem ra hai người rất là tâm đắc.

“Mời... A Trạch, nhanh một chút...”

Xuân ca hô to về phía tên thiếu niên, căn bản là không phát hiện ra tên thiếu niên này đang hồn bất phụ thể, về mặt âm tình bất định, khi thì sát khí lăm lăm, khi thì lại do dự bất định.

Trương Dương từ lầu hai đi lên, cả đoạn đường đều nghe được tiếng đau đơn rên rỉ hừ hừ thống khổ mà lại cố đè nén. Xem ra, lần đột kích này, đối với bọn họ cũng tạo thành đả kích nghiêm trọng.

Trương Dương trước giờ vẫn không nghĩ ra người Tân Cương vì sao tranh đấu với nhau mà đều không muốn kinh động người ngoài. Hôm nay mới phát hiện ra nguyên nhân thật sự. Trên thực tế, người Tân Cương chủ yếu vẫn còn coi Hán tộc làm chủ, nhưng việc buôn bán trên toàn quốc đều phần lớn là do người tộc Duy Ngô Nhĩ làm. Người Tân Cương làm ăn bên ngoài cơ hồ là không có tiếp xúc với người bản địa, có chuyện gì cũng là tự mình giải quyết. Ngay cả có người chết cũng là tự mình xử lý. Trên toàn quốc, cơ hồ không có thấy qua người Tân Cương đi báo án. Đây là sự thật.

Trên hành lang, thường gặp được một số người bị trọng thương được đưa tới bệnh viện. Trong đó không ngờ có cả nữ nhân... Mọi thứ đều đã yên tĩnh trở lại, rất là yên tĩnh, khiến người hoài nghi là cuộc đột kích vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Cuối cùng cũng lên tới lầu bảy.

Hiển nhiên, cuộc đột kích của đối phương còn chưa lan đến lầu bảy thì đã đụng phải kháng cự mãnh liệt. Đương nhiên, nguyên nhân chính vẫn là trên cầu thang của lầu bảy có một cái cửa sắt. Rõ ràng cái cửa sắt này mới là nguyên nhân chủ yếu ngăn cản đối thủ giết tới tận lầu bảy.

Thủ phía sau cửa sắt là vài người tộc Duy Ngô Nhĩ dũng mãnh như cọp. Nhìn thấy Xuân ca lên tới thì bọn họ đều vô cùng tôn trọng gật đầu chào rồi mở cửa sắt. Xem ra, vị Xuân ca này cũng có rất nhiều ảnh hưởng.

Lên tới lầu bảy, Trương Dương cảm giác được tên A Trạch kia đã đi đứng nhanh nhẹn hẳn lên, vẻ mặt nổi lên một tia lãnh khốc, rõ ràng là hắn đã hạ được quyết tâm.

Trương Dương mỉm cười, kết quả này đã sớm nằm trong dự liệu của hắn. Từ cách tên thiếu niên này tự mình trau luyện võ công có thể nhìn ra, đây là một người có tâm chí kiên cường. Hơn nữa, đây cũng là một thiếu niên với dã tâm to lớn đáng sợ. Từ sự không tôn trọng của hắn đối với lão đại của Xuân ca có thể nhìn thấy, trong tâm lý của tên thiếu niên này đã vùi trong đó dục vọng dã tâm bất thuần.

Để cho tên thiếu niên này giết đi lão đại của Xuân ca thì có thể bớt đi một mũi nhọn của thế lực Mã Mã Đề. Từ việc Mã Mã Đề thiên vị A Lý Mộc kia có thể nghĩ ra, vô luận là A Trạch hay là Xuân ca, bọn họ đều rất phản cảm với Mã Mã Đề. Đương nhiên tối trọng yếu trong này chính là, ca ca của A Trạch lại chết trong tay của thế lực Cương Độc. Chuyện này cắt đứt khả năng thế lực Cương Độc có thể nhúng tay vào thế lực của Xuân ca. Hiện tại chỉ nhìn vào A Trạch thôi!

Bề ngoài nơi này, trưng bày rất đơn giản. Thậm chí có thể dùng chữ chất phác mà hình dung. So với mấy gian phòng ở lầu hai thì khác biệt duy nhất chính là sạch sẽ hơn nhiều. Vách tường cũng được chà rửa qua. Đồ đạc mặc dù không xa hoa, nhưng cũng rất thoải mái dễ chịu.

Một người trung niên cao gầy ngồi trên ghế sofa trông hơi phiền muộn, vẻ mặt xám xịt, tựa hồ tâm tình thật không tốt.

140. Chương 140: Tân Sát Thủ Tổ Chức!

Ngay lúc người đàn ông trung niên này vừa chuẩn bị mở miệng thì A Trạch đột nhiên đi nhanh về phía vị đại ca đang ngồi trên sofa.

“A Trạch người làm gì vậy, lui xuống, có khách đó.” Xuân ca nói.

“Tư Mã đại ca, ta có chút chuyện muốn nói với người.” A Trạch không lý gì tới Xuân ca, vẻ mặt trơ như gỗ, thân người vẫn hướng về phía người đàn ông trung niên đi tới.

Đột nhiên, sát khí hiển lộ!

Đao quang loé lên, A Trạch vung thanh yêu đao như lưu tinh trong đêm kia, dưới khoảng cách cực ngắn xuất ra một ánh quang mang chói mắt. Trong nháy mắt quang mang biến mất trong thân thể người trung

niên. Sau đó, chỉ khẽ gạt một cái, thân thể người đàn ông trung niên như một bao bố, bị rạch một vết cắt mười mấy centimét.

Tốc độ quá nhanh, cũng quá bất ngờ!

Mọi người trong phòng đều ngậy người ra, miệng mở há hốc. Ngay cả mấy tên bảo tiêu phía sau lưng người đàn ông trung niên cũng ngẩn người, dường như đầu óc bị ngưng trệ lại.

Nhanh đến mức ngay cả Trương Dương cũng không phản ứng kịp. Trương Dương cũng không ngờ A Trạch vừa vào cửa là hạ sát thủ liền. Trong phút chốc, Trương Dương đối với người thiếu niên này lại có thêm một nhận thức mới. Không nghi ngờ gì nữa, tên thiếu niên này là một người truy cầu hiệu suất.

“Người... người...” Người đàn ông trung niên kinh ngạc nhìn A Trạch. Sau đó mục quang lại rơi lên mặt Xuân ca, vẻ mặt phần nộ oán độc. Hiển nhiên, hắn cho rằng đây là do Xuân ca giật dây.

“Xoạt...”

Cánh tay của A Trạch lại huy động thêm một lần, đao quang đầy máu chợt loé lên. Lần này, mục tiêu của đao quang không phải là tim ngực mà là yết hầu của người đàn ông trung niên. A Trạch xuất đao, căn bản là không tìm ra vết tích, cứ như là thiên mã hành không. Ngay lúc hắn vừa huy động đao thứ nhì thì mười mấy người trong phòng mới tỉnh ngộ ra.

“Đại ca!”

“Đại ca...”

“Đại ca...”

Mọi người đột nhiên xúm chung quanh. Đáng tiếc, Tư Mã Nghĩa lúc này đã tuyệt khí, cặp mắt mở trừng trừng, dường như khi chết vẫn còn chưa tin.

Mấy tên bảo tiêu từ phía sau xông tới hướng A Trạch. A Trạch vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt trở như gỗ.

“Chú ” Một tiếng súng rất nhỏ vang lên. Khẩu súng lục của Lưu Bư đã nằm trong tay Trương Dương. Một tên bảo tiêu đang xông về phía A Trạch đã bị bắn trúng ngay tim. Mọi người trong phòng lập tức ngậy người khựng lại như phồng. Dưới họng súng đen ngòm kia của Trương Dương, không có người nào dám khinh cử vọng động. Nhưng mặt ai cũng đều tràn đầy vẻ phần nộ.

Trương Dương thần nhiên quét mắt một vòng, tựa hồ không có trông thấy mấy ánh mắt nổi lửa này.

“Khẩu súng lục này của ta là hàng nội địa kiểu 92 dành cho quân đội. Có thể chứa mười lăm viên đạn. Trong phòng này chỉ có mười một người, mà đã chết hết hai rồi, chỉ còn lại chín. Ta còn lại mười bốn viên đạn, đã quá đủ rồi.”

Nghe được điều này của Trương Dương, mấy tên bảo tiêu đang hăng máu lập tức hết động đậy. Đầu đạn của người ta còn nhiều hơn số người, không có vốn liếng để đối chọi. Đây không phải là vấn đề sợ chết hay không, mà là vấn đề có đáng giá hay không.

“A Trạch, ngươi vì sao làm như vậy?” Xuân ca đau lòng nói.

“Xuân ca, không liên quan tới ngươi. Tư Mã Nghĩa đã không còn để tâm tới sự sinh tồn của chúng ta. Ngươi xem xem, hiện tại đã bị người giết tới cửa rồi, hắn vẫn còn do dự chưa quyết. Có cần bọn ta bị ép đến không còn đường sống thì hắn mới cao hứng sao? Ài, hắn bao nhiêu năm nay đã kiếm đủ tiền rồi, đủ để cả đời phung phí cũng không hết. Còn bọn ta thì sao? Hắn thua thì có thể hồi lão an hưởng tuổi già. Còn huynh đệ chúng ta thì sao?” A Trạch vẫn giữ vẻ mặt trở như gỗ kia.

Nghe A Trạch nói, trong phòng trở nên trầm mặc.

Sự mềm yếu của Tư Mã Nghĩa đã sớm không được lòng người. Thị trường thịt dê xâu chính là dựa vào cánh tay ai cứng thì người đó có thể ở khu vực sinh ra vàng để làm ăn. Nếu như mềm yếu, thì sẽ mất đi tất cả địa bàn.

Nhưng mặc dù tất cả đều đã có ý kiến với Tư Mã Nghĩa, nhưng chưa có ai từng nghĩ tới chuyện sát tử hắn. Bản thân người Tân Cương rất ít có việc tranh dành nội bộ.

“Nếu đã chết, thì chết cũng đã chết rồi. Ta là người ngoài cuộc, ta không tham dự vào chuyện của các người. Tên Tư Mã Nghĩa gì đó nếu không còn cách nào lo cho sinh tồn của các người, chết rồi thì tuyển một người khác làm lão đại. Trái đất này không có hẳn thì vẫn xoay chuyển. Nhưng vô luận thế nào, vị tiểu huynh đệ này không thể nào chết. Ta có duyên với hắn.”

Trương Dương nhẹ nhàng cười, đi đến bên thi thể của Tư Mã Nghĩa, từ trong y phục của hắn lấy ra một khẩu súng lục nhỏ bé tinh xảo. Hiển nhiên, mấy món súng ống này người Tân Cương rất ít sử dụng, chỉ có lão đại mới có thể có súng lục để phòng thân.

Cái này cũng chứng thực phỏng đoán ban đầu. Phỏng chừng bọn họ có một số quy định nội bộ bất thành văn. Gây chiến với nhau không cho phép dùng súng. Dù sao thì sau khi dùng súng, khẳng định sẽ dẫn tới sự chú ý của chính phủ, cũng dễ dàng ngộ thương người ngoài. Chuyện phản loạn thì ai cũng không muốn xảy ra, không có ai lại ngu xuẩn đi đối nghịch lại chính phủ.

“A Trạch, người đi đi. Nơi này không còn cách nào giữ người được.” Xuân ca bồi hồi nhìn thi thể của Tư Mã Nghĩa rồi nói.

“Xuân ca, người vĩnh viễn là đại ca của ta. Ở nơi này, cũng chỉ có người mới xứng làm đại ca của ta. Nếu người có chuyện, A Trạch nhất định sẽ tới đầu tiên. Nếu ai không thuận với Xuân ca, A Trạch ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn.”

A Trạch từ từ đem thanh yêu đao đâm máu cắm vào trong vỏ, cặp mắt chậm rãi quét xung quanh, tràn đầy một cỗ lực lượng khiến người khó thở, chỉ thấy mọi người đều né tránh ánh mắt như sát nhân này.

Lời nói của A Trạch rất rõ ràng. Ở đây chỉ có Xuân ca mới xứng làm lão đại. Nếu có ai muốn đoạt vị trí của Xuân ca thì người đó chính là địch nhân của hắn.

“Các người đã không còn đường lui nữa rồi, các người phải rời khỏi thị trường của tỉnh H, sẽ bị A Lý Mộc đuổi đi.” Trương Dương liếc mắt nhìn A Trạch đang bỏ đi rồi thần nhiên quay sang Xuân ca nói.

“Ta biết phải làm gì.” Xuân ca nhìn A Trạch bỏ đi, trong mắt có chút không muốn. Đáng tiếc, bất kể ai là lão đại, A Trạch đều không thể nào lưu lại nơi này. Vô luận là xã hội hay là triều đại gì, sát tử lão đại là chuyện khiến người ta kiêng kỵ nhất.

“Hiện tại, ngay bây giờ, chính là thời cơ phản kích tốt nhất!” Trương Dương thần nhiên phủi áo bỏ đi.

“Bây giờ...” Cả người Xuân ca đột nhiên chấn động, một bầu máu nóng trong huyết quản trỗi lên.

Trương Dương cùng Lưu Bưu lập tức thu thập mấy món đồ rồi đuổi theo A Trạch, tự nhiên là không biết vì câu nói này của hắn mà Xuân ca đã triển khai một trận sát lục cuồng phong bạo vũ.

Chỉ trong một đêm, Xuân ca liên tục tập kích tất cả căn cứ của A Lý Mộc tại tỉnh thành.

Đây chỉ là bắt đầu. Xuân ca bắt đầu luân phiên đánh cả cái tỉnh H. Tất cả địa bàn của A Lý Mộc đều đụng phải đả kích trầm trọng. A Lý Mộc vì tập kích trước nên bị hãm vào tình trạng thiếu chuẩn bị. Hơn nữa, Xuân ca đem cái chết của Tư Mã Nghĩa đổ lên đầu A Lý Mộc. Trong nhất thời, máu tanh đầy trời. Bởi vì cái chết của Tư Mã Nghĩa mà Mãi Mãi Đề cũng không tiện đứng ra hoà giải hai bên. Dù sao, trước khi Tư Mã Nghĩa chết, đã từng nhiều lần tìm Mãi Mãi Đề để hòa giải. Hiện tại Tư Mã Nghĩa đã chết rồi, nếu như Mãi Mãi Đề lại tới hòa giải, vậy là rõ ràng quá thiên vị. Mãi Mãi Đề mặc dù không thông minh, những cũng tuyệt không làm cái chuyện ngu xuẩn này.

Chính là chuỗi hành động này mới lập nên địa vị giang hồ cho Xuân ca trong giới người Tân Cương. Rất nhiều người bắt đầu đầu phục Xuân ca.

Trong tâm trí của mấy tên thiếu niên người tộc Duy Ngô Nhĩ, Xuân ca đã trở thành ngẫu tượng, trở thành một anh hùng không ngại cường quyền. Tự nhiên cũng không ai biết cổ sự của A Trạch, càng không ai biết người giết dây hình nộm sau lưng là Trương Dương.

“Người đi theo ta làm gì?” A Trạch đột nhiên dừng bước, về mặt thoáng hiện lên một tia lệ sắc, nhìn tới Trương Dương cùng Lưu Bưu đang theo phía sau.

“Muốn cùng người bàn một chút chuyện.” Trương Dương cười nói.

“Ta không muốn nhìn thấy các người. Ta biết, các người lợi dụng ta. Mặc dù ta không biết mục đích của các người, nhưng ta không thích giao hảo với các người.” A Trạch lạnh lùng nói.

“À à, là vậy hả? Là ta lợi dụng người à? Nếu như ta thật sự lợi dụng người, ta được lợi gì chứ? Kỳ thật, đó chính là ý tưởng trong nội tâm của người. Người chỉ là chôn vùi nó sâu vào trong lòng. Người dám nói người chưa hề nghĩ tới chuyện sát tử Tư Mã Nghĩa để Xuân ca ngồi lên vị trí lão đại chứ?” Trương Dương cười nói.

A Trạch tim đập thình thịch, rồi đột nhiên phát hiện ra, bản thân mình vẫn luôn mang theo ý tưởng tà ác này. Chỉ là lời nói của Trương Dương châm lửa cho ý tưởng của hắn, sau đó chỉ cần hành động mà thôi.

“Ta muốn hỏi người, người có từng nghĩ qua để Xuân ca của người thay thế Mãi Mãi Đề không?”

“Có nghĩ qua!” A Trạch không chút do dự trả lời. Đối với A Trạch mà nói, Mãi Mãi Đề đã già rồi, trở thành ngu ngốc, trở thành bù nhìn mà thôi. Hắn đã không còn thích hợp để dẫn dắt thế hệ mới của người Tân Cương.

“Được, sáng khoái. Hiện tại ta chuẩn bị thành lập một tổ chức sát thủ, gom tiền ủng hộ Xuân ca của người. Ài, ta có thể cho người biết rõ, Mãi Mãi Đề là địch nhân của ta. Cho nên, ta muốn phù trợ Xuân ca của người để kích thế lực của Mãi Mãi Đề...”

Về mặt Trương Dương bình đạm nhìn lấy A Trạch. Trên thực tế, nhịp tim đập của hắn gia tăng cơ hồ gấp bội. A Trạch, chính là một nhân vật then chốt. Trương Dương vừa nhìn thấy A Trạch lần đầu, là đã nghĩ đến thu thập hắn làm thuộc hạ của mình. Cũng chính là nhìn thấy A Trạch, Trương Dương mới nghĩ đến chuyện thành lập một tổ chức sát thủ để đối kháng với Mãi Mãi Đề.

A Trạch chính là một nhân vật mấu chốt, là vì A Trạch là một khoái đao thủ, trời sinh làm một tên sát thủ máu lạnh.

Đối với Trương Dương mà nói, Xuân ca còn lâu mới quan trọng như A Trạch. Việc này cũng là nguyên nhân Trương Dương lâm thời bày kế, ép A Trạch phải ly khai Xuân ca.

141. Chương 141: Vô Hình Đao!

Lòng bàn tay của Trương Dương mướt mồ hôi. Hắn đang đợi quyết định của A Trạch. Đã lâu rồi Trương Dương không có cái cảm giác mãnh liệt kiểu này.

Sự tình đơn giản hơn Trương Dương tưởng tượng nhiều.

“Sát thủ!” Ánh mắt của A Trạch đột nhiên sáng ngời, dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy lấp lánh trong đó.

“Đúng vậy, sát thủ!” Cơ bắp toàn thân của Trương Dương đang căng thẳng từ từ buông lỏng trở lại. Hắn biết hắn đã thành công rồi. Đây là một thiếu niên một lòng hướng tới chức nghiệp sát thủ.

Phản ứng của tên thiếu niên này lại khiến Trương Dương nhớ đến cặp vợ chồng sát thủ kia, cặp phu thê sát thủ cuồng nhiệt với việc gia nhập Thần Thoại Thời Đại.

Hiển nhiên là ánh mắt cuồng nhiệt nóng bỏng của tên thiếu niên này không kém chút sắc nào so với cặp phu thê sát thủ đã từng cùng nhau chờ đợi mười mấy năm kia.

Trương Dương cũng từng nghĩ tới việc gia nhập một tổ chức sát thủ. Nhưng cuối cùng vẫn phải dẹp bỏ ý tưởng này. Nên biết, gia nhập tổ chức sát thủ khẳng định là sẽ tiết lộ thân phận. Nếu Mãi Mãi Đề có thể mời sát thủ đuổi giết bọn họ thì hắn tự nhiên sẽ có thể thông qua đường dây tổ chức sát thủ để tìm ra bọn họ.

Không có lễ khai mạc gì lớn.

Cùng không có diễn lễ gia nhập liên minh.

Tại một nơi mà màn đêm lạnh lẽo đã bắt đầu buông xuống.

Thậm chí còn không có cả một cái tên hiệu.

Một tổ chức sát thủ trong tương lai có thể đối kháng với Thần Thoại Thời Đại đã được phối thai xuất hiện tại nơi này. Thành viên nòng cốt do Trương Dương, Lưu Bư, A Trạch ba người tạo thành. Đương nhiên, trong tâm trí của Trương Dương với Lưu Bư thì A Trạch vẫn còn trong thời kỳ thử việc.

Trương Dương sợ ở lại tỉnh thành này đêm dài lắm mộng nên ngay đêm đó đã rời đi, chạy tới tỉnh GD. Nơi này có thể nói là nơi tụ tập phần lớn tài phú của Trung Quốc. Nơi này tùy tiện cũng dễ dàng nắm được một mỏ phú hào.

Gần đây khiến Trương Dương suy ngẫm tới là việc tự kiến lập thế lực. Mà nghĩ đến việc củng cố thế lực của bản thân thì đầu tiên phải có tiền. Hiện giờ thân phận bọn họ không thể bộc lộ, nếu muốn kinh doanh gì đó khẳng định là không thể làm được. Chỉ có mỗi cái sát thủ chức nghiệp mới có thể ẩn tàng thân phận lại có thể trong thời gian ngắn gom góp được một số tài phú lớn.

Ở xã ZH của tỉnh GD tìm được một khu chung cư cao cấp, thuê một căn hộ ba phòng ngủ hai phòng khách. Ba người coi như là đã bắt đầu chính thức yên ổn. Ấn chiếu theo ý định ban đầu của Trương Dương thì bọn họ chỉ muốn mượn một căn hộ một phòng đầy đủ tiện nghi mà thôi. Nhưng sau khi ngẫm nghĩ kỹ càng tới chuyện bảo mật cùng với an toàn mới chọn khu chung cư cao cấp. Dù sao hoàn cảnh nơi này không có mấy cái chuyện thuê mượn phức tạp kia.

Tiêu hao trong thời gian gần đây đã khiến tiền trên người Trương Dương không còn đủ hai vạn. Tiền đặt cọc các thứ đã hết một vạn rưỡi. Số tiền còn lại đã không còn đủ cho ba người duy trì trong một tháng rồi.

Bọn họ nhanh chóng phát hiện được, cái loại sát thủ chức nghiệp này thật không phải kiếm được nhiều tiền như tưởng tượng.

Mặc dù Trương Dương tìm được một số tin tức thuê mượn sát thủ, nhưng không có hữu dụng. Sau khi liên lạc qua điện thoại, người ta chỉ hỏi một chút tên tuổi rồi ngắt máy.

“Làm sao bây giờ? Bọn họ căn bản không có tin tưởng chúng ta là sát thủ.” Về mặt Lưu Bư sầu khổ nhìn một chồng báo chi trên bàn trà. Hùng tâm vạn tượng kiến lập sự nghiệp ban đầu, giờ đây lại đột nhiên bị tạt một gáo nước lạnh.

“Xem ra, chúng ta cần phải đặt một cái tên cho tổ chức sát thủ của chúng ta.” Trương Dương nhíu mày nói.

A Trạch đang đứng giữa phòng không ngừng luyện đao, chỉ liếc mắt nhìn hai người không nói lời nào. Nếu như Trương Dương là một người trầm mặc ít nói, thì A Trạch kia quả thực là một thằng câm. Hắn có thể cả mấy ngày cũng không nói một câu. Không có ai biết trong lòng hắn đang nghĩ mấy thứ gì. Việc duy nhất hắn thích làm chính là không ngừng rút đao, xuất đao, thu đao.

“Không bằng lấy một cái tên uy mãnh một chút. Tổ chức sát thủ Hoành Tảo Thiên Quân thế nào?” Lưu Bư cười ha hả nói.

“...Cái này...đã có rồi..”

“Tung Hoành Vô Địch thế nào?”

“Dương Danh Thiên Hạ”

“Dương ca, ta tiến cử mấy cái tên người tưởng dễ à? A Trạch, người qua đây!” Lưu Bư bị Trương Dương phủ quyết liên tục, tâm tình buồn bực nói.

“Tề Thiên!” A Trạch không cần suy nghĩ nói.

“Tề Thiên!”

“Tên hay!” Trương Dương và Lưu Bư nhìn lẫn nhau cùng mở miệng một lúc.

“Ài, cái tên này không tệ. Nếu đã có Thần Thoại Thời Đại, chúng ta sử dụng hai chữ Tề Thiên trong Tề Thiên Đại Thánh, cùng tổ chức sát thủ kia có chút tư vị ngang hàng cạnh tranh. Không tệ, rất có ý nghĩa.” Trương Dương nói.

“Chúng ta hiện tại làm sao để có đầu mỗi nghiệp vụ.” Lưu Bư nói.

“Đừng nóng, một tổ chức sát thủ muốn được dương danh thiên hạ không phải chỉ đơn giản là đi giết vài người. Bây giờ, chúng ta đều chưa có kinh nghiệm làm sát thủ. Hơn nữa làm cái ngón sát thủ này cần phải có tư kim khổng lồ hậu thuẫn. Chúng ta không có viễn vọng kính, chúng ta không có súng bắn tỉa, chúng ta không có công cụ giao thông, chúng ta không có cái loại giấy tờ chứng minh thân phận, chúng ta cũng không có đường dây cung cấp hỏa khí. Cho nên chúng ta phải cần một quá trình chuẩn bị. Trong thời gian đó, ta sẽ liên hệ vợ chồng bác Lý, bọn họ khẳng định là có đường dây tiếp nhận nghiệp vụ.”

“VẬY VẬY... CHÚNG TA LÀM GÌ ĐÂY?”

“Trước tiên cứ ở lì trong nhà, ít ra ngoài một chút. Người cùng A Trạch tập trung nghiên cứu đao pháp. Ta ra ngoài đi vòng vòng.” Trương Dương đứng lên nói.

“Cùng với hấn nghiên cứu... Ta muốn theo người ra ngoài...” Lưu Bưu nhìn động tác xuất đao liên tục không ngừng của A Trạch, không khỏi nổi lên một tia hàn khí trong lòng.

“Người sợ à?” Trương Dương cười nói.

“Ta... khà khà...” Lưu Bưu xấu hổ cười.

“Thật ra tốc độ đao của A Trạch mặc dù nhanh, nhưng cũng không phải không có sơ hở. Chỉ cần tìm được quỹ tích xuất đao của hấn là có thể rất dễ dàng phá giải.”

“VẬY À?” Ánh mắt A Trạch sáng ngời, chiến ý nổi lên bùng bùng.

Trương Dương mỉm cười, cầm lấy cây khảm đao được giấu dưới đám báo chí trên bàn trà, từ từ đi tới trước người A Trạch.

“Tới đây, người công kích ta đi!”

“Người chắc không?”

Khoé miệng A Trạch đột nhiên lộ ra một tia tiểu ý. Chỉ là nét tiểu ý này lọt vào mắt Lưu Bưu khiến hấn cảm giác phát ớn lạnh. Lưu Bưu đối với cái tên A Trạch trầm mặc ít nói này có chút sợ hãi ngầm. Đối với Lưu Bưu mà nói, A Trạch chính là một tên biến thái. Lưu Bưu vẫn luôn coi Trương Dương là một tên biến thái. Mỗi ngày cứ làm mấy cái động tác khô khan kia cũng không thấy chán. Nào biết, A Trạch lại càng biến thái hơn. Ngoại trừ giấc ngủ ra, hấn có thể dùng toàn bộ thời gian để làm mấy cái động tác đơn giản kia.

“Tới đây!” Trương Dương cười nói. Càng quan sát nhiều cách xuất đao của A Trạch, hấn càng nắm chắc hơn.

“ĐƯỢC!”

A Trạch vừa dứt lời, trong tay đột nhiên loé lên điện mang, chém thẳng thanh loan đao sáng ngời kia ngay tâm tạng của Trương Dương, tựa như sét đánh không còn cách đỡ...

“Đinh!” một tiếng. Khoảng không giữa hai người lửa xẹt bùng bùng, thân người A Trạch vội vàng thối lui, vẻ mặt không tưởng nhìn lấy Trương Dương, cứ như nhìn thấy quái vật vậy. Người khác không biết tốc độ cùng sự xảo quyết trong cách xuất đao của A Trạch nhưng A Trạch lại tự mình rõ ràng. Hấn vừa rồi xuất đao, tốc độ tuyệt đối đã vượt quá tốc độ tay của Trương Dương. Nhưng đao nào chém tới cũng bị thanh khảm đao kia quét trúng, vị trí lại vô cùng chính xác khiến A Trạch vô cùng chấn kinh. Bởi vì, thanh khảm đao kia với thanh loan đao của hấn hợp thành chín chục độ, sợ là muốn làm gì cũng không được.

Góc độ đã bị Trương Dương tính toán chính xác tới từng ly một.

“Lại đi, người cứ mặc kệ hết sức công kích là được!” Thanh khảm đao của Trương Dương huơ trên không trung tạo ra một tia sáng bạc, tựa như một vòng bạc sáng ngời.

“ĐƯỢC, LẠI TỚI ĐÂY!”

Đột nhiên thân người của A Trạch phóng thẳng tới Trương Dương...

“Đinh!”

“Đinh!”

“Đinh!”

Một trận tập kích dày đặc trên không trung bùng phát. Lưu Bưu nhìn đến trợn mắt há mồm. Loạn đao cùng khảm đao trong tay Trương Dương và A Trạch đã không còn thấy bóng dáng đâu, chỉ nhìn thấy từng luồng từng luồng hỏa diễm xẹt trên không trung, cứ như có vô số pháo bông đang nổ tung trong không trung.

Trán của A Trạch mướt mồ hôi, bởi vì hắn nhìn ra, Trương Dương không ngờ đang nhắm mắt. Hắn ta căn bản là không có nhìn thấy hắn, chỉ tùy tiện liên tục vung đao. Thanh đao của hắn lại bị ngăn chặn vừa vặn vô cùng. Đây là một thứ cảm giác không cách nào hình dung được, một thứ áp lực vô cùng lớn. Trương Dương dường như là một toà núi lớn trầm trọng ngồi một chỗ, khiến hắn không có chỗ vận lực, áp lực vô cùng khó chịu.

Trương Dương cảm giác trong thân thể có một cổ khí lưu đang chuyển động toàn thân. Tia cảm giác kỳ diệu kia đã dâng trào trở lại. Hắn không cần nhìn A Trạch cũng có thể căn cứ vào khí lưu chung quanh A Trạch mà phán đoán ra vị trí xuất đao cùng lực đạo của A Trạch. Hắn không cần phải tìm kiếm lục lọi, hắn chỉ cần chờ đợi mà thôi.

Trương Dương đột nhiên tiến nhập trạng thái thiền định minh tướng. Tư cảm của hắn trong không gian hư vô từng tác từng tác khuếch trương...

Đột nhiên, Trương Dương cảm giác bị một cổ thần niệm cường đại khổng lồ, bản thân cơ hồ bị đối phương kìm tỏa vị trí lại vậy.

Là ai?

Trương Dương đột nhiên bừng mở mắt. Khi đó A Trạch đã đình chỉ công kích, cả người cong lên, cơ bắp rút lại. Hắn đã điều chỉnh cơ nhục bản thân tới trạng thái cao nhất. Dường như hắn cũng cảm giác có điểm gì đó không đúng, một cổ áp lực bao trùm thiên địa đang tràn ngập trong không trung, hiện tại cảm thấy cứ như đang đứng trước sóng lớn mãnh liệt không bờ bến của biển cả.

Cơ hồ ngay lúc đó, Trương Dương và A Trạch đều nhìn ra ngoài cửa sổ. Khí thế lăng lệ khiếp người này chính là từ cửa sổ đang hướng về bọn họ, là trên lầu mười hai...

142. Chương 142: Tướng Quân Cà Lăm

Trương Dương, Lưu Bưu, A Trạch đều ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Một cổ lực lượng vô hình trói buộc bọn họ, thân thể không động đậy được chút nào. Lực lượng kia làm đông lại cả không gian, khiến người nghẹt thở, thời gian dường như ngừng trôi.

Khí lưu trong thân thể Trương Dương điên cuồng vận chuyển, một cổ khí bạo ngược cuộn cuộn nổi lên, trong đầu không ngờ lại nổi lên sát ý cường đại, mưu đồ dùng sát ý để kháng cự áp lực tinh thần to lớn này.

Dần dần dưới ánh trăng, một người mặc quân phục từ bên ngoài cửa sổ đáp không tiến tới, uy mãnh vô cùng. Người đàn ông chừng bốn mươi tuổi này ngũ quan trắng nhợt, vẻ mặt có chút trở như gỗ, chỉ là ngũ quan vô cùng bình đạm này lại khiến cho người cảm thấy một khí thế uy mãnh vô song.

Đồng tử của Trương Dương đột nhiên co giật, trái tim cuồng đập, bởi vì hắn vừa nhìn ra được sao cấp tướng trên quân phục, là thượng tướng.

Trương Dương không khỏi hồi hộp, rất nhiều người cả đời không nhìn được một tướng quân, huống chi là một viên thượng tướng. Ở Trung Quốc, thượng tướng cơ hồ tương đương với một tư lệnh quân khu.

Thế giới quá điên cuồng rồi. Một viên thượng tướng không ngờ trong màn đêm đáp không tiến vào phòng bọn họ.

Rốt cục, thân thể trong không trung kia cũng xuống tới mặt đất. Một bộ quân phục trên người trắng thắm hòa với ánh vàng loé lên từ sao cấp tướng kia hiển lộ vẻ không gian mà uy.

Khuông mặt tướng quân rất gầy gò, dưới cằm vì thường hay cạo để lộ ra màu xám xanh, nhìn là biết thứ người ý chí kiên cường, quyền thế khuynh thiên. Trương Dương tin rằng nếu người này chỉ huy chiến tranh, tuyệt đối là một vị thiết huyết tướng quân.

“Người là Trương Dương à?” Ánh mắt sắc bén của vị tướng quân kia như đoạt lấy tâm phách con người.

“Đúng vậy!” Trương Dương phát hiện bản thân không ngờ có thể nói chuyện được. Lực lượng trời buộc vô hình kia đã biến mất không thấy nữa.

“Người có liên lạc với tên tiểu hoà thượng kia à?”

“Đúng vậy.”

“Người thích Vương Yến?”

“Chuyện này... còn chưa xác định...”

“À à. Từ xa đến là khách, chẳng lẽ người cứ để ta đứng đây?” Vị tướng quân đột nhiên bật cười, áp lực trong không trung giảm thiểu đi nhiều.

“À... mời ngồi mời ngồi...” Trương Dương vội vàng dọn dẹp sạch sẽ mớ đồ trên sofa rồi quay sang Lưu Bưu nói: “Mau châm trà, mau châm trà.”

“Ài ài... tướng quân... ồ ồ... Ta không ngờ có thể châm trà cho tướng quân, chết cũng đáng giá rồi...”

Lưu Bưu đột nhiên phát hiện ra hắn có thể cử động rồi liền vội vã lắc đầu chạy tới cạnh ấm nước, mở hộp mở lọ tìm lá trà. Còn A Trạch thì không có phản ứng gì, chỉ ngẩng người nhìn sao cấp tướng trên vai vị tướng quân kia. Thứ lỗi cho hắn, vì là một con người tâm trí kiên định như sắt, nhưng nửa đêm canh ba đột nhiên nhìn thấy một vị tướng quân từ cửa sổ lầu mười hai đạp không tiến tới, hắn cũng không cách nào thích ứng được.

“Đao của người rất nhanh.” Vị tướng quân không ngồi xuống mà đi thẳng tới trước mặt A Trạch, nhẹ nhàng rút lấy thanh yêu đao mà hắn coi như tính mạng. Khiến Trương Dương kinh ngạc chính là A Trạch trước giờ chưa hề để cho ai cầm thanh yêu đao của mình, bị vị tướng quân này rút lấy không ngờ không có một chút ý kiến phản đối.

Vị tướng quân cầm thanh yêu đao trên tay, đột nhiên bắt đầu chậm chậm làm một vài động tác. Động tác càng lúc càng nhanh, thanh yêu đao còn nhìn thấy được lúc ban đầu dần dần biến thành từng đạo từng đạo ngân sắc quang tuyến. Khiến người kinh ngạc chính là trong không trung không ngờ không hề phát xuất ra một chút thanh âm phá không nào.

Trương Dương cảm nhận được một cỗ hàn khí từ thanh yêu đao phát ra. Dường như hàn khí này đang từ từ phát triển, sát khí tán phát của thanh yêu đao cũng theo hàn khí phát triển ra.

Tốc độ rất nhanh.

Trương Dương đột nhiên phát hiện ra não bộ như máy vi tính của hắn không ngờ không cách nào tính toán ra được tốc độ xuất đao của vị tướng quân này, cứ như là thanh đao kia căn bản chưa hề bị thu hồi về, thủy chung vẫn ở trước mặt, nhưng thân thể kia lại không chút ngừng nghỉ. Từng cái động cái tĩnh đều là một thứ ảo giác cực độ...

Rốt cục, tia hàn khí kia dần dần tiêu thất, động tác của tướng quân cũng chậm lại.

“Hiểu chưa?”

Vị tướng quân đem thanh yêu đao trao lại cho A Trạch, vẻ mặt thân mật hơi mỉm cười, tựa hồ ông ta là một người cha hiền, mà không phải là vị thiết huyết tướng quân vô cùng uy vũ ban đầu.

“... Chưa hiểu... nhưng, ta sẽ hiểu được.” A Trạch chần chờ một chút rồi thành thực nói. Đúng là mặc dù hắn nhớ được tất cả các động tác, nhưng nếu vốn vẹn thấy có một lần mà kêu hiểu rõ thì hình như có chút không thể nào.

“Ha ha ha ha. Không sai. Không ngờ lâu lắm không ra ngoài, vừa ra là gặp được mấy tên trẻ tuổi có tiềm chất thế này. Người sẽ nhanh chóng hiểu thôi. Đạo của người có thể sẽ sáng tạo ra đỉnh điểm của đạo đạo.” Vị tướng quân cười lớn nói.

“Vị tướng quân này.... ngồi ngồi, mời ngồi, uống trà uống trà. Lão nhân gia ngài là người hay là quý đây?”

Lưu Bưu bưng một chung trà, vẻ mặt nịnh hót, chạy tới trước mặt viên tướng quân. Trong tâm khảm của Lưu Bưu, hẳn thủy chung cho rằng vị tướng quân này hẳn nhiên không phải là người. Một con người mà có thể bay trong không trung từ lâu mười hai sao?

“Khà khà...” Ánh mắt uy nghiêm vô song của viên tướng quân kia liền ngưng trệ: “Ta là người, không phải là quý.”

“Thật sự là người... có nhiệt độ thân thể...” Lưu Bưu không ngờ thật sự chớp lấy rờ rờ cánh tay của viên tướng quân. Vị tướng quân cũng không né tránh, vẻ mặt dờ khóc dờ cười. Gặp phải thứ người như Lưu Bưu, ai cũng không có biện pháp, trừ phi là trực tiếp một chưởng đập banh xác hẳn.

Nhìn thấy vẻ ngây ngô của Lưu Bưu, Trương Dương không còn lời để nói. Mất mặt quá! Đương nhiên cũng không còn cách nào. Lưu Bưu căn bản không biết nhân loại thế giới còn có võ công cao thâm cỡ này. Đây cũng là nguyên nhân Trương Dương chưa hề nói với Lưu Bưu. Dù sao cũng không cách nào giải thích được. Bất quá, lần này Lưu Bưu nhìn thấy được, sau này cũng bớt được một phen tổn nước miếng.

“Tướng quân đại nhân, người nói đi, đám người bọn ta có tiềm lực sao? Ta theo người lăn lộn, lên tới chức thiếu tướng có thành vấn đề không?”

Lưu Bưu nhìn thấy không phải là quý, liền lập tức nghĩ đến tiền đồ của mình. Nếu như có thể đeo sát một viên thượng tướng, cả đời vinh hoa phú quý tự nhiên là không cần phải nói. Nếu như ngày nào đó Bưu đại gia mặc lên quân phục tướng quân hồi hương, trước mặt hàng xóm láng giềng đảo một vòng, vậy là uy phong cỡ nào chứ a...

“Người... Ta không cách nào đoán trước được. Trong ba người, người là người ta khó đoán được tương lai nhất. Tiền đồ không thể hạn lượng. Còn nữa, ta không có thu tùy tùng.” Viên tướng quân bật cười, tiếp lấy chung trà từ tay Lưu Bưu rồi ngồi xuống sofa, nhấp một ngụm.

“Ha ha..., tiền đồ không thể hạn lượng a...” Lưu Bưu cười như điên. Một viên tướng quân nói hẳn tiền đồ vô hạn lượng, cái này đã đủ để hẳn tự hào rồi.

“Tướng quân, xin hỏi quý danh?” Rốt cục cũng đến phiên Trương Dương nói chuyện.

“Gọi ta tướng quân là được rồi. Rất nhiều người gọi ta là Cà Lăm, gọi ta Cà Lăm cũng được.” Ánh mắt của viên tướng quân nhìn lấy Trương Dương.

“Cà Lăm... tướng quân nói chuyện không có bị cà lăm, vì sao lại có cái ngoại hiệu này?” Trương Dương hiểu kỳ hỏi.

“Trước kia thì cà lăm, bây giờ thì hết cà lăm rồi. Nhưng người nhận ra ta đều quen rồi, đổi cũng đổi không được nữa.

“Ồ... Cà tướng quân. Ngày làm sao lại tìm bọn ta.... Ta biết rồi...” Trương Dương vừa hỏi vấn đề này, lập tức phát hiện mình phạm phải một sai lầm ngu xuẩn. Lần trước tại công viên luyện công có thể dẫn ra cao thủ, vừa rồi luyện tập với A Trạch, tự nhiên cũng có thể dẫn ra vị tướng quân này.

“À à, không có ngốc lắm. Được rồi, ta đang gấp. Bây giờ ta mang người đi gặp một người. Nể mặt Vương Yến với tiểu hòa thượng, giúp người một lần. Đương nhiên, cũng còn phải dựa vào người. Chuyện của người rất phiền phức. Người tự mình lo liệu, ta không có ý kiến. Mã Mã Đề với ta không có qua lại. Mặc dù ta không thể giết hẳn, nhưng cũng không cần nể mặt hẳn. Đi thôi...”

Đột nhiên trong đại sảnh tựa như nổi lên một trận cuồng phong, nhưng tất cả đồ đạc đều không bị thổi bay đi. Lưu Bưu cùng A Trạch hoa mắt một cái, Trương Dương đã cùng vị tướng quân kia biến mất không thấy tăm hơi.

“Hôm nay ta thật sự gặp quý rồi...”

Lưu Bưu vội vàng chạy đến bên ban công. Trong không trung cũng không thấy gì, chỉ thấy ở ngã tư đường xa xa có một đoàn xe nhỏ đậu ở đó. Hắn quay người lại thì thấy A Trạch giờ thanh yên đao bảo bối trong không trung, không ngừng quơ quơ, vẻ mặt si mê.

“Mẹ nó, nỗ lực như vậy à, đỉnh điểm đao đao à... Lão tử dùng bất biến ứng vạn biến, dùng vụng phá xảo, mặc kệ người đỉnh điểm hay không đỉnh điểm. Tiểu thuyết võ hiệp đều có tả mấy thứ này. Bưu đại gia chỉ có một thân khí lực này, vừa đủ để dùng vụng phá xảo, tiền đồ vô lượng a...” Lưu Bưu chạy tới góc tường, cầm hai quả tạ to dùng bắt đầu gầm gừ. Lời bình phẩm của vị tướng quân này khiến hắn nổi bầu nhiệt huyết, cần phải phát tiết, phát tiết.

Trương Dương theo vị tướng quân kia ngồi trên chiếc xe nhỏ, không khỏi âm thầm le lưỡi. Ban đầu còn có chút hoài nghi, rốt cục có phải là thân phận tướng quân hay không. Hiện tại đã không cần phải nghi vấn rồi. Tất cả xe đều treo phù hiệu quân đội, lái xe cũng mặc quân phục, vẻ mặt nghiêm túc, mắt không ngó nghiêng.

Khiến Trương Dương kinh ngạc chính là, tài xế lái xe đều là đại tá. Có thể thấy được địa vị tướng quân này được tôn sùng cỡ nào.

“Tướng quân, ta có thể hỏi một vấn đề không?”

“Tự nhiên là có thể.”

“Người lợi hại như ngài có nhiều không?”

“... Vì sao lại hỏi chuyện này, người thường gặp được thứ người như ta sao?” Viên tướng quân không khỏi sửng sốt.

“Cái đó... tháng trước ta đã từng ở tỉnh thành gặp được một người rất lợi hại. Hắn cũng có thể phi hành trong không trung...”

“Người kia người nói ta có biết... Người xem quá nhiều phim khoa học giả tưởng rồi. Đó không phải là phi hành. Con người không thể phi hành như phi cơ.

Trên thực tế, như vừa rồi cái thứ đập không phi hành ta thật chỉ có thể duy trì trong thời gian rất ngắn. Đương nhiên, nếu một người tu luyện đến cảnh giới tối cao, chân khí thể nội sinh ra liên miên không ngừng, dùng năng lượng trong không khí chuyển hóa thành năng lượng bản thân, vậy thì có thể duy trì thời gian phi hành dài hơn....

Đương nhiên, cái tình huống đó đều là chuyện trong tiểu thuyết thôi...” Vị tướng đột nhiên ngừng lại một chút, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn ngưng lại.

143. Chương 143: Sát Nhân Vương

“Tướng quân làm sao biết ta là Trương Dương?”

“À à, rất nhiều người chú ý tới người, sau này người sẽ hiểu rõ.”

“...Nhưng...” Trương Dương không khỏi sửng sốt. Hắn trước giờ chưa hề nghĩ qua có một viên tướng quân quan tâm tới hắn.

“Rất nhiều vấn đề, thời gian tới, tự nhiên sẽ minh bạch. Người không nghĩ rằng người giết bao nhiêu người như vậy mà chính phủ thực sự không biết sao?” Vị tướng quân cười nói.

“À...”

Trương Dương đột nhiên đứng dậy, lỗ chân lông toàn thân bùng mở, trong thân thể không ngờ trỗi dậy một cỗ sát khí điên cuồng. Hắn không ngờ nổi lên một ý niệm sát nhân diệt khẩu trong đầu.

“Sát tính của người quá nặng, mà lại không có quyền để làm cân bằng nó lại. Sát tính của người càng lúc càng nặng, then chốt nhất là người hiện tại nhập vào một cục diện không cách nào phá giải được. Người có thể giúp được người không nhiều. Ta giới thiệu người này cho người. Người này, sẽ cho người biết chỗ nào an toàn, chỗ nào bất an. Tóm lại, vô luận có bao nhiêu người giúp cho người, tối hậu người cũng chỉ có thể

dựa vào mình. Ít nhất người cần phải nhìn chờ cơ hội. Bằng không, ai cũng không cứu được người. Đường nhiên, nhìn xa một chút, người sẽ từ từ phát hiện ra, thế giới này, ngoại trừ sát tử Mãi Mãi Đề, còn có rất nhiều chuyện đáng cho người đi làm.” Vị tướng quân thản nhiên nói, đối với sát cơ đang điên cuồng dâng trào của Trương Dương không hề để ý chút nào.

“Chẳng lẽ ta không thể giết hắn?” Đề cập tới Mãi Mãi Đề, Trương Dương liền nổi sát khí trầm trọng. Gần đây hắn đã chán nản với lối sinh hoạt đào vong. Hắn ở GZ thuê phòng chính là muốn kết thúc lối sinh hoạt đào vong kia.

“Giết hắn không là gì cả, giết được hắn, phiền phức của người càng lớn. Chuyện này không phải là mấu chốt. Mấu chốt là năng lực hiện tại của người, đừng nói giết hắn, chỉ tiếp cận hắn cũng không được. Hắn mặc dù là một người bình thường, nhưng bên cạnh hắn còn có vài nhân vật lợi hại. Mặc dù không phải là đặc biệt lợi hại, nhưng đối phó với người hiện giờ thì dư sức.” Viên tướng quân cười nói.

Trong xe trở nên trầm mặc. Trương Dương thủy chung đối với việc không thể giết được Mãi Mãi Đề vẫn canh cánh trong lòng. Càng nhiều người cảnh cáo, hắn càng tăng lên thứ tâm lý phản nghịch.

Nếu như tìm lý do để không giết Mãi Mãi Đề, Trương Dương tình nguyện vì mình đeo cái mũ chính nghĩa lên đầu. Tỷ như, sợ vì cái chết của Mãi Mãi Đề mà khiến cho thế lực của Cương Độc phát triển.

Nếu như vì người khác báo thù, Trương Dương không cách nào tiếp nhận lý do này. Đây là một thứ tâm lý mất cân bằng.

Cuối cùng trong lúc trầm mặc, đội xe đã tới một ngôi nhà biệt thự bình thường. Chủ nhân tựa hồ đã nhận được tin báo, cửa biệt thự mở rộng, vài đại hán mặc tây phục màu xám đứng cung nghênh ở cửa. Ở giữa có một người đàn ông mặc y phục đời Đường bằng vải tơ trắng, ước chừng hơn năm mươi tuổi. Người này khiến cho người ta có một thứ cảm giác đặc biệt, rất đậm bạc, nhưng lại rất uy nghiêm. Không ngờ cũng có khí thế như vị tướng quân này. Nhưng Trương Dương khẳng định, người này là một người mà người bình thường không thể nào gặp được. Hiện giờ giác quan thứ sáu của Trương Dương rất là nhạy bén.

Viên tướng quân xuống xe, dường như rất kích động, đứng cạnh cửa xe ngưng thị nhìn người đàn ông kia thật lâu. Sau đó hai người bước tới vài bước, mạnh mẽ ôm lấy nhau.

Không có một câu dư thừa, hai người đại nam nhân này ôm chặt lấy nhau. Trương Dương nhìn ra được, vị tướng quân vẻ mặt thiết huyết cương nghị kia, không ngờ lại rơi lệ thủy. Hiển nhiên, đây là hai lão bằng hữu lâu ngày không gặp mặt.

“Cà Lăm, vẫn còn cà lăm không?” Lão nhân vỗ vỗ vai vị tướng quân, cứ như là nhìn thấy đứa con của mình vậy.

“Không còn.” Viên tướng quân khẽ mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa.

Hai người dắt tay nhau đi về hướng đại sảnh. Đại sảnh không lớn lắm, rất bình thường, vô cùng đơn giản gọn gàng. Từ bố cục có thể nhìn ra, chủ nhân nơi này rất đậm bạc với danh lợi. Từng món đồ trưng bày nhỏ nhỏ đều để lộ ra tâm tình của chủ nhân.

Nhìn hai người vô cùng nhỏ giọng nói chuyện, Trương Dương có chút chẳng biết làm sao, chỉ đành tự mình ngồi xuống sofa. Vừa xong lập tức có một người phụ nữ trông như nữ chủ nhân bưng mấy chung trà tới. Nữ chủ nhân đặt trà xuống ngay ngắn rồi quay sang gật đầu mỉm cười với vị tướng quân, không có quá nhiều tương quan cùng người đàn ông kia, rồi quay sang Trương Dương nhẹ nhàng chào hỏi một câu để hắn khỏi phải thấy gò bó. Mặc dù chỉ nhẹ nhàng một câu nhưng lại khiến Trương Dương ấm người hẳn lên. Bởi vì từ khi hắn vào phòng khách, nữ chủ nhân là người thứ nhất nói chuyện với hắn. Dường như cả cái đại sảnh này đều nhìn xuyên qua không thấy hắn vậy.

Rốt cục hai người cũng nói chuyện cũ xong.

“Người là Trương Dương à?” Vị chủ nhân đưa mắt nhìn Trương Dương rồi hỏi.

“Đúng vậy.”

Trương Dương đứng lên. Hắn không biết xưng hô với đối phương thế nào, chỉ cung kính gật đầu một cái. Vô luận là từ địa vị hay tuổi tác, Trương Dương đều cho rằng lão nhân này rất đáng được tôn trọng. Tuổi

tác đương nhiên không cần phải nói. Từ việc một viên thượng tướng tự mình tới cửa báỉ phỏng thì thấy được lão nhân này không tầm thường cỡ nào.

Trương Dương nặn óc suy nghĩ tới những người lãnh đạo đã rời vị của Đông Quốc, nhưng hình như không có tư liệu gì về lão nhân này. Lúc này, trong lòng Trương Dương không khỏi tràn đầy hiếu kỳ tới thân phận của vị lão nhân này.

“Được rồi.” Lão nhân chỉ nói hai chữ này, gật gật đầu ý nói Trương Dương cứ ngồi xuống.

“Lưu đại ca, đệ đi trước đây. Thời gian có chút khẩn trương. Đệ có thể phải ở lại tại Bắc Kinh một thời gian. Có thời gian thì lên Bắc Kinh, cùng Tiểu Chu uống một phen.” Vị tướng quân đứng lên, cầm chắc lấy tay của lão nhân, tựa hồ có chút không muốn bỏ đi.

“À à, ta có chính là thời gian, chỉ sợ mấy người bận rộn các người không có thời gian thôi.” Lão nhân cười lớn nói.

“Lưu đại ca lên tới, ai dám nói không có thời gian thì Cà Lăm đệ sẽ là người đầu tiên xử đẹp hắn.” Viên tướng quân cười lớn, tiếng cười tràn ngập một cỗ khí phách ngập trời.

“Được được, đến lúc đó phải uống thêm vài ly rượu mới được. Gần đây buồn đến phát sợ, đã nghĩ tới chuyện đi rồi. Không biết Trương Hân, Chính Minh bọn họ thế nào rồi, đã lâu không gặp, thật sự có chút nhớ bọn họ. Ta đây, già rồi nên hay nhớ chuyện xưa. Ài, không biết khi nào mới có thể ngồi cùng một chỗ uống trà.” Lão nhân thở dài một tiếng.

“... Ta thấy nhanh thôi. Ta có dự cảm, sẽ nhanh thôi.” Vị tướng quân trầm mặc một hồi rồi sau đó khẳng định nói:

“Hy vọng là không phải chờ mười bảy mười tám năm thì bọn ta đều phải quy thiên hết cả. À à, người đi đi. Thay ta hỏi thăm Tiểu Chu khỏe không. Ngày nào cũng thấy hắn trên truyền hình, muốn nhìn hắn thật không dễ dàng à. Thật là nhất nhập hầu môn, thâm tự hải(1) a...”

“Được, có chuyện gì thì cứ tìm bọn đệ. Tên tiểu tử này giao cho huynh. Quân khu thì đệ đã lên tiếng rồi, mấy chuyện khác không cần đệ lên tiếng, Lưu đại ca huynh mà ra tay thì so với mặt mũi đệ còn được việc hơn nhiều.”

“Yên tâm, sẽ cho hắn một nơi để phát triển. Nhưng tới đó sống hay không sống được thì ta không dám bảo chứng, chỉ coi tạo hóa của hắn thôi.”

“Thì vậy. Tận nhân sự thôi. Ít nhiều đối với chúng ta cũng có chút quan hệ.”

Trương Dương ở bên cạnh nghe mà chẳng hiểu gì cả, không biết bọn họ đang nói cái gì. Nhưng có thể khẳng định là đang nói về hắn.

“Đi đây. Trương Dương, có chuyện gì muốn nói với Vương Yến không?” Viên tướng quân quay sang Trương Dương hỏi.

“Cái đó... Khục khục... Không có gì nói, cô ta tự biết mà...” Trương Dương xấu hổ cười.

“À à, còn cứng đầu nói láo. Nghe Tiểu Chu nói, Vương Yến trong mộng cứ kêu tên của người.” Tướng quân cười nói.

“Tiểu Chu là ai?” Trương Dương không khỏi lấy làm hiếu kỳ. Bởi vì, bọn họ vừa rồi nói chuyện, có nhắc tới người này mấy lần, dường như rất quyền thế.

“Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Viên tướng quân cùng lão nhân kia ngạc nhiên rồi đột nhiên cùng nhau ngửa mặt lên trời cười lớn, dường như mới nghe được một truyện rất là tức cười vậy. Trương Dương bị hai người cười mà cứ trơ như phỗng chẳng biết gì cả.

“À à, đi đây. Thật sự là không muốn nói gì với Vương Yến à?” Vị tướng quân nhìn chằm chằm lấy Trương Dương.

“Cái đó... cái đó... Nói với cô ta, ta thích xem mái tóc của cô ấy bây giờ...” Về mặt Trương Dương đỏ lên.

“Chỉ có một câu này à?” Viên tướng quân ngăn người ra.

“Ài...”

“Được, thật là phải đi rồi. Mọi người từ từ đi, không cần phải tiễn.”

Viên tướng quân quay về phía nữ chủ nhân đang đứng ở xa xa gật đầu chào rồi bước nhanh ra ngoài. Lập tức một đám vệ binh theo ông ta lên xe. Đoàn xe cơ hồ lập tức rời khỏi, không hề dừng lại chút nào.

Đột nhiên ngay lúc đó, sát khí trong khách sảnh biến mất. Trương Dương không khỏi thở sâu một hơi. Trước mặt vị tướng quân kia, dường như trí thông minh của hắn chậm lại rất nhiều. Đó là một thứ áp lực tinh thần cường đại, là áp lực tinh thần mà vị tướng quân kia vô ý tán phát ra. Thứ này đối với giác quan thứ sáu linh mẫn của Trương Dương mà nói thì không phải là chuyện tốt lành gì.

Càng trọng yếu hơn chính là viên tướng quân mang theo một đám quân nhân bảo vệ, sát khí quá nặng, nhân số lại nhiều. Áp chế đến mức Trương Dương lúc nào cũng phải phân tâm đề kháng, khiến đầu óc cứ hoảng hoảng hốt hốt, không thể nào tập trung được.

“Thoải mái chưa?” Vị lão nhân kia nhìn Trương Dương đang hít thở liền cười nói.

“À à, biểu hiện của người đã là không tệ rồi. Người bình thường trước mặt tướng quân, nói cũng nói không ra được gì. Dường nhiên, việc này với chuyện tu thân dưỡng tính của tướng quân mấy năm nay có quan hệ. Nếu như là khi trước... à à...” Lão nhân cười nói.

“Tướng quân trước đó lợi hại lắm à?” Trương Dương không khỏi ngạc nhiên. Nhìn tướng thiết huyết của tướng quân, cùng với việc tu thân dưỡng tính không dính dáng gì tới nhau.

“Không chỉ có lợi hại không, mà là thích giết người. Trong một lần tổ chức đột kích, hắn đơn thương độc mã giết tới tận Ấn Độ. Trong một đêm sát tử hơn ba trăm người. Phóng độc, bắn súng, dìm nước, phóng hỏa, không gì không làm... Khi đó hắn vẫn còn chưa tới mười tám tuổi...”

“Mười tám tuổi, hơn ba trăm mạng người?” Trương Dương nghe đến sồn tóc gáy, toàn thân phát lạnh.

(1): Bước vào cánh cửa quyền quý, sâu tựa biển

144. Chương 144: Phá Cục

Không ai biết lão nhân kia cùng Trương Dương nói những gì, nó trở thành một bí mật vĩnh viễn, chỉ có điều, lúc Trương Dương từ trong biệt thự ra ngoài, Trương Dương trở thành một người khác, trở nên lãnh khốc, hung tàn, ánh mắt khiến người ta khi nhìn thấy không rét mà run.

“Dương ca, sao lúc này mới trở về, các huynh đệ đều chờ người dọn tiệc đó.....”

Lúc Lưu Bưu mở cửa thấy Trương Dương không khỏi ngây người một chút, tựa hồ, hắn cảm giác được một tia thay đổi của Trương Dương.

“Khai hội!” Trương Dương đi đến bên ghế sofa ngồi xuống.

Lưu Bưu và A Trạch liếc mắt lẫn nhau, bọn họ cảm giác được cả đêm rồi đi này Trương Dương tựa hồ phát sinh biến hóa, cả người Trương Dương tràn ngập khí thế hung lệ, tựa như tùy thời đều muốn nổi điên đả thương người khác vậy.

“Hiện tại, chúng ta xem sự phân bố thế lực ngầm và khu vực giải trí thành phố ZH một chút.”

Trương Dương cầm ra một tờ báo, dùng một cái bút vẽ vài vòng tròn trên đó, Lưu Bưu và A Trạch không nhận được lại nhìn thoáng qua lẫn nhau, không phải nói làm sát thủ sao? Tại sao lại xem phân bố thế ngầm thành phố ZH ?

“Các người xem, nơi này, nơi này, vũ trường Cồn Thạch, JJ, còn có Thiên Thượng Nhân Gian, đây đều thuộc khu vực của Ma Bì Hồ, mấy nơi buôn bán Ecstasy (thuốc lắc) , K phiến, vi-rút, ma cổ đều thuộc

khu vực của hân, đương nhiên, còn có vài đường dây buôn bán mại dâm, hơn nữa, mỗi tháng Ma Bì Hồ còn thể thu được một từ ba khu vực giải trí này thu được một khoản phí bảo hộ, nói cách khác, đường Nhân Dân, đường Trung Tín của thành phố ZH, còn có cả các khu vực giải trí lớn nhỏ trên đại lộ Dương Quang đều thuộc phạm vi thể lực của Ma Bì Hồ. Ở những khu vực này, bất kể là beauty salon, quán bar, hoặc là quán trà, đều sẽ có một phần cổ phần danh nghĩa của hân, đồng thời hân còn nhúng tay cung ứng tài liệu kiến trúc mấy khu phố. Liên quan đến ngành vật liệu thép, gạch ngói cùng vận chuyển cát sỏi, đất cát theo đường biển...vv...”

Trương Dương trên vài khu vực giải trí lớn vẽ mấy đường xen kẽ nhau liên tiếp ở một chỗ, hình thành lên một cái bản đồ nho nhỏ.

“Ân, ở đây, các người xem, ba con đường này thuộc về địa bàn của Bì Tử Thái, có trung tâm giải trí KTV Kim Bích Huy Hoàng, còn có trung tâm giải trí KTV Anh Hoàng, vũ trường Bạ Bè, khu vực giải trí Thánh Địa Ôn Tuyền.”

Trương Dương phi thường chuyên tâm chú giải từng chỗ trên tờ báo, sau đó căn cứ hướng đi của con đường vẽ ra một tấm bản đồ, vẽ hết sức chi tiết tỉ mỉ.

“Ở đây, có nhà tắm hơi Hồng San Hồ, vũ trường Dã Mã, còn có mấy nhà hàng....Ngoài ra, ở đây còn có một cái quảng trường thương nghiệp cỡ lớn đang xây dựng, nơi này sớm sẽ thuộc địa bàn của Đào ca....”

“Đương nhiên, còn có vô số thể lực nhỏ trộn lẫn ở trong đó, có móc ví, có rửa xe, còn có vận chuyển xe khách, các loại lẫn nhau nước sông không phạm nước giếng, bất quá, các người xem xem tấm bản đồ này, phát hiện ra vấn đề gì không?” Trương Dương đặt bút xuống, cười khê.

“Đại lộ Trung Sơn !”

A Trạch và Lưu Bư hai miệng đồng thanh nói.

“Đúng, chính là đại lộ Trung Sơn, ở đây là một đường phân giới, cơ hồ tập trung tất cả khu vực giải trí cỡ lớn, ở đây khuyến nã giao thoa, khả năng vì thể lực đã phân chia từ sớm. Mỗi lão bản của vài khu vực giải trí ngược lại cũng sống yên ổn với nhau, nhưng gần đây nơi này sinh ra con đường tài vật, đó chính là quảng trường thương nghiệp đang xây dựng, nghe nói đầu tư hơn mười ức, vì từng mét khối đất công trình và nguyên tài liệu cung ứng trong công trình này, ba bên đã sống mái với nhau mấy lần, trước mắt bởi vì Đào ca và thương nghiệp khai phá có chút quan hệ, đại bộ phận nghiệp vụ là do hân thao túng.”

“ Ý người nói, chúng ta khơi lên chiến tranh của họ, ngư ông đắc lợi ?” Con mắt Lưu Bư sáng ngời.

“A a, không cần khơi dậy, bọn họ đã có chiến tranh, chúng ta chỉ cần đẩy gió giúp sóng là được rồi, đến lúc đó, tự nhiên sẽ có người tìm chúng ta.” Trên mặt Trương Dương nổi lên nét cười lãnh khốc.

“ Chúng ta ra tay thế nào?” A Trạch rời khỏi bàn trà, rút yêu đao ra, không ngừng khoa tay múa chân trong không trung.

“Bình thường, như công trường cỡ lớn đều có hàng loạt xe chở đất, mà xe chở đất bình thường lại là xe đen, chúng ta bây giờ có một cái cơ phi thường tốt, ngày mai, ta sẽ kiếm một chiếc xe đen, yêu cầu đến công trường kéo đất, bất kể đối phương cho chúng ta giá cả thế nào, chúng ta đều tiếp nhận, nghe nói, cái công trường kia là mỗi một tuần kết sổ thu phí vận chuyển một lần, mà kết toán phí vận chuyển là do thủ hạ của Đào ca kết toán, đến lúc đó, chúng ta lập tức có thể tìm phiền toái rồi.”

“Nhưng, nếu bọn họ thò mắt cảnh sát ?” Lưu Bư đối với cảnh sát có một sự sợ hãi.

“Điều này không cần quan tâm, tự nhiên sẽ có người giảng hòa cho chúng ta, nhớ kỹ, cố gắng không nên liều mạng, đương nhiên, nếu phải liều mạng, vậy cũng không cách nào không chế được, a a!” Giọng điệu lúc Trương Dương nói chuyện khiến người ta cảm giác thấy lạnh cả người.

“chúng ta chính là vì cướp công trường?” A Trạch đột nhiên hỏi.

“Không phải.” Trương Dương cười thần bí.

“Đúng, chúng ta ở đây giống trống khua chiêng cướp đoạt địa bàn, chẳng nhẽ Mãi Mãi Đề không tìm được chúng ta?” Điều này Lưu Bư vẫn lo lắng, nếu vẫn giống như lần trước dẫn một sát thủ đến, bọn họ thực

sự chạy không nổi.

“Yên tâm, cả Đông Quốc, có vài nơi không có thể lực của Mãi Mãi Đề, nơi đầu tiên là Bắc Kinh, dưới chân thiên tử, Mãi Mãi Đề không dám, Thái Tử Đảng ở đó quá nhiều, Mãi Mãi Đề hẳn vẫn chưa đáng được nói tới. Thứ hai chính là Hồng Kông Ma Cao Đài Loan, Đài Loan vì nguyên nhân chính trị nên không cách nào phát triển được ở bên đó, Hồng Kông là vì còn có một nhân vật lợi hại hơn hẳn ở đó, về phần Ma Cao, Hà Hồng gia tộc chiếm cứ ở Ma Cao đã hơn trăm năm, hơn nữa Ma Cao cũng lớn như vậy, Mãi Mãi Đề hẳn cho dù muốn đến cũng không có biện pháp nhúng tay vào. Nơi thứ ba chính là ở đây cùng với thành phố SZ không xa, bởi vì hai nơi này lân cận Ma Cao và Hồng Kông, có rất nhiều ông chủ đều có bối cảnh, có tiền người cũng nhiều, đương nhiên quan trọng nhất chính là, ở đây có một nhân vật phi thường lợi hại, Mãi Mãi Đề vì bày tỏ sự tôn trọng đối với người này nên không hề nhúng tay đến việc buôn bán ở đây, vì thế hình thành lên cục diện long xà hỗn tạp như thế này....”

Hiện tại, trong đầu Trương Dương đối với thể lực phân bố của Mãi Mãi Đề đã có một nét khái quát rõ ràng, cho dù Mãi Mãi Đề có tai mắt ở đây, chờ khi bọn họ phát hiện ra thì hẳn cũng đã đứng vững, chỉ cần có sự ủng hộ của quân khu và lão nhân kia, rất nhanh hẳn lập tức sẽ trở thành lão đại hùng bá một phương ở đây.

Quảng trường đường bộ JZ, quảng trường thương nghiệp cỡ lớn ở đây tụ tập giải trí, nghỉ ngơi, mua hàng thành một thể, cao ốc bốn mươi tầng có năm căn, còn có vô vàn mặt tiền hoàng kim, dự tính hai năm hoàn thành, bây giờ mới bắt đầu hạ thổ công trình, công trường huyền ảo vô cùng, các loại máy công trình bận rộn với khí thế ngất trời.

Căn bản không có người chú ý đến một chiếc xe chở đất cũ nát gia nhập vào bên trong mấy chiếc xe chở đất, đây là thành quả sau khi Trương Dương tặng cho quản đốc vài liều thuốc lá ngon, bình thường, xe đen không có chút quan hệ cũng không phải tiến nhập công trường dễ dàng như vậy.

Xe chở đất trên công trường này ước chừng có hơn bảy mươi cỗ, trong đó có hơn hai mươi chiếc xe có thể đỏ, các xe khác đều là xe đen, phí vận tải của xe đen rất thấp, hơn nữa không có bất cứ hợp đồng thủ tục gì, hoàn toàn chỉ là hóa đơn tạm, chứng minh hàng tháng hàng ngày lúc nào kéo xe đất....

Bởi vì xe đen đối với những phương thức kết sổ do thể lực ngầm khống chế không có tính an toàn, đều là một tuần kết sổ một l caon, nếu vạn nhất kết sổ không được, xe chở đất đều sẽ đình công, đây là một vài quy định bất thành văn.

Lưu Bư bảo Trương Dương và A Trạch ở nhà, hẳn lái xe, bởi vì trong này chỉ có hẳn biết lái xe, mặc dù trong ký ức của Trương Dương tựa hồ có tư duy lái xe, nhưng do không muốn sinh thêm rắc rối nên vẫn để Lưu Bư lái xe.

Trên thực tế, Lưu Bư mới lái không đến ba ngày thì đã đến lúc kết sổ, bởi vì lúc hẳn gia nhập là sau khi kết sổ vài ngày.

Hôm nay, Trương Dương Lưu Bư và cả A Trạch đi đến công trường, không có người nào chú ý đến ba người, bởi vì, ba người bọn họ đều không đứng ở cùng một chỗ.

Lúc giữa trưa, ở cửa trại nhỏ kia, một hán tử trắng kiện đang ngồi trước một cái bàn làm việc cũ nát kết toán cho một vài tài xế.

“Lưu Bư.” Hán tử trắng kiện đầu cũng không thèm ngước lên, hô.

“Có.”

“Ba ngày, đã vận chuyển bảy mươi tám xe, khấu trừ xăng dầu nên cấp cho người sáu trăm ba mươi nguyên, bởi vì người là người mới đến, phải khấu trừ tiền thế chấp năm trăm nguyên...” Hán tử đưa sổ sách đẩy tới trước ngực Lưu Bư bảo hẳn ký tên, mở ngăn kéo đếm một trăm ba mươi nguyên đưa cho Lưu Bư.

“Đại ca, ta mới đến ZH, tiền thế chấp này có thể chậm lại một đoạn thời gian nữa được không?” Trương Dương Lưu Bư nịnh bợ cười nói.

“Không được, người tiếp theo, Mã Lục....” Hán tử này cũng không ngẩng đầu lên, nói với đám người xếp hàng phía sau.

“Đại ca, tại sao không được?” Lưu Bư không tránh ra, vẫn đứng ở trước bàn làm việc như cũ.

“Không được là không được, nói nhiều cái gì?” Hán tử hung hăng trừng mắt với Lưu Bư.

“**, đại gia ta hôm nay sẽ không đi, vì sao không được? Người hần**, tiền thế chấp, thế chấp cái con mẹ người, người có tư cách gì thế chấp tiền của ta, người có nói rõ cho ta không? Người là người thanh toán sao?” Lưu Bư vốn chính là muốn tìm phiền toái, nào còn không phải chửi như tát nước.

“Người dám chửi ta?” Đại hán vẽ mặt sát khí, hung ác nhìn Lưu Bư.

“Con mẹ người, ta tại sao không dám chửi người, người *** ở đây trừ tiền phí so với giá vận chuyển quy định quốc gia vốn thấp hơn rất nhiều, còn nộp tiền thu thuế con *** gì. Người cho rằng ta không biết, tiền thế chấp này về sau sẽ không trả lại, lão tử không làm nữa, trả tiền cho ta!” Lưu Bư dồn sức vỗ lên bàn một cái.

145. Chương 145. Mãnh Nam Vs Mãnh Nam

“Ta võ thế thì sao? Hôm nay người không trả tiền cho ta, ta còn muốn đánh người.” Lưu Bư cười to nói.

“Lão tử hôm nay không đánh cho người thành tàn phế thì đổi thành họ người.” Đại hán giận dữ tới cực điểm cười lại, bình thường đám tài xế này đều coi hần như tổ tông, sao chịu được Lưu Bư vũ nhục, huống chi có hơn mười tài xế đang nhìn hần, hần không xuất ra chút uy phong, sau này cũng khó quản lý.

“Lại đây, lại đây, lại đây, xem Bư đại gia ta đánh cho người tàn phế trả lại người dám nói đánh Bư đại gia tàn phế.” Lưu Bư cười to rút từ sau lưng ra một cái cờ lê lớn, tài xế trên người mang theo một cái cờ lê cũng là rất bình thường, chỉ là cờ lê của người bình thường không có to lớn như của Lưu Bư mà thôi.

“...” Đại hán nhìn thấy cầm cờ lê quá lớn chần chờ một chút, không khỏi âm thầm có điểm hối hận, tại sao lại thanh toán trong khi không gọi thêm mấy huynh đệ lại đây, đương nhiên, hần chỉ là ngấm lại thôi, đám tài xế này bình thường đều là dễ bảo, nào nghĩ đến nhảy ra một tên cứng đầu khó chọc.

“Thế nào, không dám à? Người có phải là nam nhân hay không? Nếu là phụ nữ, thì về nhà ôm trẻ con đi, người thật sự là sợ hãi mà, đưa tiền cho ta ngay, đại gia rồi đây ngay lập tức.” Lưu Bư ha ha cười to.

Đại hán tức giận đến phát run, thậm chí hần trong lòng sợ chính là đưa cho người này năm trăm tệ để đuổi đi, bây giờ cũng không được, nếu không, sau cũng không cần lăn lộn ở chỗ này, hơn mười ánh mắt đang nhìn hần.

“Hô...” Đại hán không kêu một tiếng, một cơn mạnh mẽ hướng Lưu Bư quét tới.

“Đương!” Một tiếng nổ to, Lưu Bư dùng cờ lê để ngăn lại, một cước đá đại hán lui lại mấy bước trên chóc nói:” Người cũng có khí lực này của đứa trẻ, tới đi, tiếp tục.”

Tất cả những người vây quanh không ai không thay đổi sắc mặt, một thiết côn vừa rồi là toàn lực đập tới. Người trẻ tuổi nọ cư nhiên chỉ nhẹ nhàng chống lại, đã ngăn cản được một thiết côn của hán tử kia. Sức lực quả rất lớn. Tuy nhiên, rất nhiều tài xế vẫn còn âm thầm lo lắng cho Lưu Bư, dù sao, Lưu Bư là người ngoài.

Lúc này, chính Trương Dương và A Trạch đều không khỏi kinh ngạc vô cùng, tới nay Trương Dương vẫn chỉ biết Lưu Bư có khí lực, không thể tưởng được khí lực lại lớn như thế, Trương Dương không khỏi cảm giác có điểm không đúng, tựa hồ. Lưu Bư cũng đã thay đổi, chẳng lẽ Lưu Bư cũng đang luyện công phu?

Trương Dương càng nghĩ càng không đúng, tựa hồ gần nhất Lưu Bư rất chăm chỉ, mỗi ngày đều là ôm hai cái tạ thật lớn rèn luyện thân thể, hơn nữa, ngay vài giờ trước quả thực không dám tưởng tượng đến, rõ ràng Lưu Bư trước kia ngoại trừ internet thì toàn ngủ.

Công phu bí tịch của Lưu Bư từ đâu ra?

Đột nhiên, Trương Dương con mắt sáng ngời, chẳng lẽ là tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng và Lưu Bư là bạn cờ. Giúp đỡ lẫn nhau, với tính tình tiểu hòa thượng, khả năng cấp một quyển võ công bí tịch thích hợp cho Lưu Bư tu luyện có thể là rất lớn.

Đại hán tức giận đến cả người phát run, vừa rồi cờ lê và thiết côn va chạm làm hổ khẩu hán tê dại, tên đối diện khí lực mạnh kinh người, nghĩ như vậy, đại hán cầm thiết côn đi tới cái bàn bên cạnh, bất ngờ không đánh. Móc điện thoại trên người ra gọi:” Trụ Tử, có người làm loạn, dẫn các huynh đệ lại đây nhanh lên một chút, ần...tại chỗ làm việc... nhanh lên một chút!”

Lưu Bư cũng không ngăn cản, vẻ mặt cười nhạo nhìn đại hán. Cờ lê trên tay v nã kêu “ba ba”.

“Tiểu huynh đệ. Người nên đi nhanh lên một chút thôi, Trụ Tử nọ... ai...” Một người tài xế lớn tuổi một chút nói với Lưu Bư.

“Đúng vậy. Hảo hán không chấp cái bất lợi trước mắt, cũng chỉ có mấy trăm nhân dân tệ, đi mau đi.”

“Còn không đi, Trụ Tử tới người không đi được đâu.”

Thấy lão tài xế nói chuyện, những người tài xế khác cũng khuyên Lưu Bư rời đi. Tựa hồ đối với điều Trụ Tử rất kiêng kỵ, mà hán tử cầm thiết côn trong tay vẻ mặt cười lạnh, tựa hồ như sợ Lưu Bư đào tẩu.

“Tại sao ta phải chạy? Đó là tiền công sức khó khăn của ta, ta tại sao không giữ? Còn có luật pháp hay không? Hôm nay chính là Thiên Vương lão tử tới cũng phải trả tiền cho ta, nếu không, ta không để yên cho hán... Hừ, còn gọi điện thoại, ta cũng gọi điện thoại, đừng tưởng rằng chỉ các người có huynh đệ, đại gia ta cũng có mấy hảo huynh đệ.” Lưu Bư bắt chước giả bộ từ trong túi tiền rút ra một cái điện thoại di động đồ chơi lớn tiếng hô:”Các huynh đệ, mang người đến đây, có người không trả tiền công cho ta...”

Nhìn Lưu Bư điên cuồng gào thét vào chiếc điện thoại di động đồ chơi, trên trán Trương Dương và A Trạch không khỏi đổ mồ hôi lạnh, cần hét lớn đến thế sao?

Kỳ thật, Trương Dương vẫn nghĩ tới mua ba cái điện thoại di động làm phương tiện liên lạc cho nhau một chút, thế nhưng kinh tế không cho phép, mua xe ô tô hồng đã quá một vạn, tiền trên người Lưu Bư và A Trạch đều đã hoang phí, tiền trên ba người bọn họ giờ không tới năm trăm.

Một đám tài xế cũng không chuẩn bị, đều lùi xe quay lại gần rìa bức tường, đột nhiên trong lúc đó, phía trước của công trường đã có vẻ trống rỗng, chỉ có Lưu Bư cầm cờ lê đứng ở đó, uy phong lẫm lẫm quay về hán tử cười hắc hắc, điều này làm cho tên nọ đột nhiên có điểm hoài nghi người kia có đúng là có chút thần kinh hay không, tiềm thức, hán tử nhiên có điểm hối hận, sớm biết rằng người này tính tình quật cường như vậy, đã đưa năm trăm tệ để đổi lấy hòa bình...

Không khí đột nhiên trở nên dồn nén, như khí thể gió thổi báo giông tố sắp đến.

“Dát...”

Liên tục vài thanh âm chói tai, hai xe tải đi tới đột nhiên phanh gấp, bánh xe trên mặt đất lưu lại dấu vết đen nhánh.

“Là ai?”

Còn chưa thấy người, từ trong xe nọ phát ra một tiếng quát, thanh âm trầm trọng vô cùng, tựa như tiếng dã thú rít gào trong vực sâu.

“Bồng!” một người mặc vest đen, thân thể ít nhất cao một mét chín, tựa như thiết tháp đại hán từ trong xe tải bước ra, thấy từ động tác hần bước xuống, hiển nhiên, xe tải nọ rất không hợp với hán, đại hán bước trên mặt đất giống như thanh âm voi đi ngang qua phát ra, để cho lòng người sợ hãi.

đại hán đầu ngắn, trước cằm có mọc một sợi lông dài, giống như cây kim thép vậy, cặp mắt như chuông đồng, lông mày rậm rạp, cả người làm cho người ta cảm giác tràn ngập sát khí áp bách, liếc mắt nhìn lại, giống như chiến thần.

Thấy theo sát , bên trong xe tải xuống tới hơn mười hán tử tay cầm thiết côn khảm đao, vẻ mặt kiêu ngạo, thể hiện một vẻ mặt lão tử đệ nhất thiên hạ.

“Trụ Tử, là hán, chính là hán làm loạn...a...!”

“Éo mịa nhà người, là ta làm loạn đấy? Người không trả tiền nhưng không có lý do...”

Đám tài xế vây quanh nhất thời trợn mắt há mồm, bắt đầu Lưu Bưư còn đứng bất động đột nhiên giống như bệnh thần kinh điên cuồng, nhào tới dữ dội thanh toán hán tử ở gần vài cờ lê, hán tử vội vàng không kịp đề phòng bị đánh cho tóe máu đầu, thiết côn cũng rơi trên mặt đất.

“Bồng...!” một tiếng, hán tử bị Lưu Bưư đạp trên mặt đất, điên cuồng giẫm lên.....

“Ta kêu người gọi người, ta cho người gọi điện, lão tử hôm nay không đánh chết người không phải hảo hán...”

Rất nhiều tài xế nhìn không được quay đầu, bệnh tâm thần này rất tàn nhẫn, hán tử nọ bị thanh toán chỉ trong vài giây thời gian, đã bị đánh cho huyết nhục be bét, thân thể không ngừng co giật, tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra nổi...

Không riêng gì đám tài xế bị phản ứng của Lưu Bưư làm cho ngây ra, đến thiết giáp Trụ Tử và đám hỗn tạp hán dân theo cũng bị sự điên cuồng của Lưu Bưư làm ngây ra, đợi đến khi bọn họ phản ứng lại, hán tử kia đã bị Lưu Bưư cầm cờ lê đánh cho lăn trên mặt đất.

“A”

Trụ Tử hai mắt đỏ quạch, phảng phất nổi giận quá độ hướng Lưu Bưư vọt tới, trong tay cầm theo một cây thép xoắn lớn, cây thép xoắn kì thật cũng không dài, có thể là vì thuận tiện để mang theo, nhưng thô chắc vô vùng, cây thép xoắn này trong tay Trụ Tử tựa như món đồ chơi bình thường, vung lên trong không khí tạo ra một trận cuồng phong, lao đầu hướng Lưu Bưư tiến đến, uy mãnh vô cùng...

Rất nhiều người đều không đành lòng xem, bởi vì, thực lực cách xa thật sự quá lớn, Lưu Bưư mặc dù cũng gần một mét tám, nhưng so sánh với Trụ Tử một mét chín, tựa như trẻ con.

Nhìn thanh thiết côn đánh tới, trong mắt Lưu Bưư đột nhiên xuất hiện một ánh mắt cuồng nhiệt, chiến ý rừng rực thiêu đốt.

Lưu Bưư làm một động tác ngay cả Trương Dương cũng không thể nghĩ tới.

“Bồng!” một tiếng nổ, trên không trung bắn ra một đoàn tia lửa chói mắt.

Kể cả Trương Dương, A Trạch còn có đám lưu manh cũng tưởng rằng Lưu Bưư tránh cơn nặng ngàn cân này, nào biết, Lưu Bưư cứ nhiên dùng cờ lê trong tay ghènh đón trực diện.

Sau tiếng nổ, hai người đều lùi một bước, Trụ Tử vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lưu Bưư, chỉ có hán rõ ràng, mặc dù đều là lùi một bước, nhưng là hán có độ cao của vóc người chiếm ưu thế, hơn nữa hán còn dùng hai tay giữ thiết côn, từ vũ khí đến các điều kiện khác hán đều cũng chiếm ưu thế...

“Tốt, sáng khoái, Bưư đại gia hôm nay khiến cho người kiến thức kiến thức cái gì mới là dùng vụng phá xảo... nga... bây giờ là vụng phá vụng...”

Lưu Bưư cười một tiếng hoang dại, nhảy dựng lên phang một cờ lê về phía Trụ Tử.

“Bồng!”

“Bồng!”

Một chuỗi tiếng nổ liên tiếp, không trung bắn lên từng đoàn lại từng đoàn tia lửa, tốc độ Lưu Bưư càng lúc càng nhanh, xa xa Trương Dương đứng xem thấy hít một ngụm lạnh khí, ngày hôm nay không biết có phải là hán ăn xuân được hay không nữa ?

146. Chương 146.từng Dao Vây Máu

Lưu Bưư trong lúc nện mỗi cờ lê là một tiếng gào thét điên cuồng, uy mãnh vô cùng, không thể không nói, về khí thế, Lưu Bưư đã hoàn toàn áp đảo Trụ Tử.

Cục diện chiến đấu rất nhanh đã xuất hiện rõ ràng, bắt đầu Trụ Tử còn có thể đứng vững, dần dần dưới sự công kích như cuồng phong bạo vũ của Lưu Bưư thân thể Trụ Tử đã từ từ lui về phía sau, Lưu Bưư mỗi khi đánh một cờ lê, hán lại phải lui về phía sau một bước, thân thể to lớn đều bị Lưu Bưư đánh cho còng xuống rất nhiều, tình huống đối với hán không tốt.

Nhìn hai người đối kháng điên cuồng dữ dội, người xung quanh trong lòng đều nổi lên một nỗi sợ hãi, hai người này tựa hồ đã không phải là đánh nhau nữa, hoàn toàn là so khí lực ai lớn, mỗi lần đều là hướng vũ khí đối phương mà đập, thanh thép và cờ lê chạm vào nhau phát ra thanh âm làm cho người ta có một cảm giác kinh hãi và e sợ, giống như mỗi lần đều là đập vào chính trái tim mình.

“Bồng!”

“Đương...”

Một tiếng nổ lớn, rốt cục Trụ Tử chống không được công kích cuồng bạo của Lưu Bư, thanh thép xoăn trong tay rời ra rơi trên mặt đất, lúc này mọi người mới phát hiện, hộ khẩu Trụ Tử đã bị chấn vỡ, máu tươi đầm đìa, về mặt ngũ quan Trụ Tử vẫn vẹn, hiển nhiên, hẳn rất đau đớn.

Lưu Bư không có dừng lại, nhảy lên hung hăng nện một cờ lê vào trên xương vai Trụ Tử, “ca sát” một tiếng, cơ hồ mọi người đều nghe được tiếng khớp xương bị gãy...

“A” Trụ Tử một tay ôm lấy bả vai của mình kêu thảm một tiếng cuồng quít lui về phía sau, thân thể khổng lồ lỏng ngóng vô cùng, không có tí linh hoạt nào. Hiển nhiên, dưới sự điên cuồng tấn công của Lưu Bư hẳn đã rơi vào tình trạng kiệt sức.

“Bồng!” Trụ Tử tựa lưng vào xe tải. Xa tải không ngừng rung lên.

“Còn có ai không phục không?”

Về mặt Lưu Bư cười hung ác nhìn hơn mười hán tử tay cầm vũ khí xung quanh, ánh mắt lướt tới đâu thì liên tiếp bị lảng tránh, mặc dù bọn họ nhân số đông đảo, nhưng vừa rồi bị khí thế Lưu Bư áp đảo, hướng chỉ, Trụ Tử trong con mắt bọn họ bình thường tồn tại như thần, bây giờ đều bị đánh đến hoa rơi nước chảy không còn sức hoàn thủ, bọn họ lại xem như hậu duệ được không?

Thấy cái cờ lê khổng lồ, phồng chùng chỉ vung lên khe khẽ thì không phải gãy tay cũng gãy chân. Không ai ngu xuẩn cho rằng chính mình mạnh hơn so với Trụ Tử.

Bình thường thì hung hãn, trong lúc chiếm ưu thế so với người khác đều dũng mãnh hung tàn, nhưng, nếu tình huống không đúng thế, sẽ lại sợ sệt, điều này cũng là du côn và quân đội khác nhau, công việc của du côn không có ước thúc nhiều lắm, không được thì mặc kệ, mà quân đội có tòa án quân sự, cho nên, Lâm Lôi vô luận là tổ chức hay kỷ luật ta không cách nào so được.

“Gọi Bư đại gia!” Lưu Bư cuồng tiếu đi tới trước mặt Trụ Tử.

“.....” Trụ Tử khóe miệng tràn ra máu tươi, cắn chặt răng, con mắt hung hăng nhìn chằm chằm Lưu Bư, về mặt cảm hận.

“Mẹ nó, cao hơn ta à, ngồi xuống.”

“Bồng!” Một tiếng, Lưu Bư đá một cước vào trên bụng Trụ Tử, Trụ Tử hét thảm một tiếng. Toàn thân lập tức rũ ra trên mặt đất, mồ hôi như hạt đậu trên trán rơi xuống.

Nhưng, Lưu Bư không dừng tay, một cờ lê lại nện vào một bên vai còn lại của Trụ Tử, một thanh âm của xương gãy làm mọi người nghe được cảm thấy ghê rợn.

Đột nhiên. Xa xa truyền tới một tiếng còi lớn của cảnh sát. Rất nhanh, hai xe cảnh sát trực tiếp chạy tới trước cửa. Từ trên xe bước xuống mấy cảnh sát vũ trang toàn thân.

Một đám du côn tựa hồ biết tin tức, hung khí cầm trong tay đã sớm vứt vào một góc, chỉ còn lại có một mình hung thần ác sát Lưu Bư đứng ở chính giữa, đương nhiên, còn có hán tử bị đánh vỡ đầu ngã trên mặt đất và mất hết nhuệ khí là Trụ Tử.

Trụ Tử cả người đều cũng mất hết nhuệ khí, xụi lơ trên mặt đất, về mặt trắng bệch, trông thống khổ dị thường.

Làm cho tất cả tài xế ngạc nhiên chính là Lưu Bư nọ thoạt nhìn có chút ngờ nghệch cư nhiên không chống cự,

cầm cờ lê đứng trên mặt đất, mặc cho mấy cảnh sát còng tay hắn dẫn đi.

Rất nhanh, xe cứu thương của bệnh viện cũng chạy tới, dưới sự trợ giúp của đám tài xế, thật vất vả mới đưa hai người bị thương lên xe, sau một tiếng còi, xe cứu thương cảnh sát cũng rời đi, công trường lại yên tĩnh...

Vô luận là tài xế hay đám du côn cũng đều thở dài một hơi, vừa rồi Lưu Bưư và Trụ Tử chiến đấu để cho bọn họ bây giờ vẫn còn sợ hãi.

Trong đó một người du côn lớn tuổi sau khi gọi một cuộc điện thoại, bắt đầu ngồi vào bàn chuẩn bị thanh toán, vài tài xế cũng một lần nữa xếp hàng để thanh toán.

“ ! “ Một tiếng, một thiếu niên 18, 19 tuổi đi tới trước mặt bàn, hung hăng đập một cái lên mặt bàn.

“Ta là huynh đệ của Lưu Bưư?” A Trạch gắt gao nhìn chòng chọc vào danh sách thanh toán của lão du côn.

“Không nhận ra, ai là Lưu Bưư?” Lão du côn ngẩng đầu nhìn thoáng qua A Trạch, tựa hồ không có để thiếu niên này ở trong lòng.

“Vừa rồi hần còn gọi điện thoại nói ở chỗ này có người không để trả tiền công cho hần, đừng nói cho ta là người không biết.” A Trạch lôi một tài xế sang một bên, đứng ở phía trước bàn.

Một đám lưu manh và lái xe đều hồi hộp, thấy phiền toái tìm tới.

Bất quá, không ai để thiếu niên này ở trong lòng.

“Tiểu tử, huynh đệ ngươi đã bị mang đến đồn cảnh sát rồi, đừng ở chỗ này làm loạn, nếu không... hắc hắc...” Lão du côn nhìn thoáng qua đám du côn đông đúc dẫn theo, nhất thời bạo gan lên.

“Chỉ cần huynh đệ ta không ra, nơi này không cho phép ai khởi công.” A Trạch cười lạnh một tiếng.

“A a, hài tử bây giờ càng ngày càng lợi hại hơn, xem ra, chúng ta đã tới lúc về hưu rồi.”

Lão du côn cười to đứng lên, một tay nhắc thiết côn, mấy người du côn vốn đứng ở phía sau hần đều bao vây A Trạch lại, đối mặt với Lưu Bưư bọn họ có thể không có dũng khí quần ẩu, nhưng là, đối mặt thiếu niên non nớt này, mỗi người đều là sẵn sàng đánh nhau, vừa rồi bọn họ không có tham gia chiến đấu trước mặt đám tài xế đã thấy rất mất thể diện, bây giờ vừa lúc còn. một người yếu ớt đến đe dọa, vừa lúc có thể giương oai một phen.

“Chém chết nó đi...” Đột nhiên, một tên du côn hét lên một tiếng, hơn mười tên du côn mang theo binh khí dài ngắn hướng A Trạch đánh tới.

Loan đao sắc bén!

A Trạch xuất đao, mục tiêu đao đầu tiên của hần chính là tên du côn mang thiết côn, đao phong vẽ ra trên không trung một đường mỹ lệ, tỏa ra bạch quang chói mắt, rất nhiều tài xế vây xem cảm giác hiện lên một đạo bạch quang chói mắt ...

“A...” Một tiếng hét thẳm, đao phong của A Trạch đã đâm trúng bắp tay lão du côn, trong ánh lửa tóe ra lúc đó, khóe miệng A Trạch hiện lên một tia mỉm cười, hần biết, cảnh giới của hần lại vừa tăng lên, bây giờ, mục tiêu của hần đã không giới hạn ở vị trí trí mạng là trái tim và bụng với yết hầu nữa, bây giờ hần có thể tùy ý lựa chọn bộ vị để công kích.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, thân thể hần có thể phối hợp với tốc độ đao phong làm thay đổi đáng kể động tác.

Cái này là hần từ trong bộ động tác của tướng quân lĩnh ngộ ra.

Ánh đao trên không trung bị bám một mảng huyết hoa cũng không có đình chỉ, binh khí của A Trạch là loại ngắn, thích hợp cận chiến, ngay sau khi hần chém đứt tay lão du côn, lập tức thân thể thu lại, tránh thoát một thiết côn quét ngang phía sau, cong cả hai chân đột nhiên phát lực, thân thể đột nhiên bạo khởi chui vào đám người.

“A!”

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, A Trạch tựa như ác ma địa ngục, mỗi lần đao phong phóng ra đều không có trượt, trong một trận tiếng kêu thảm, một tia rồi một tia huyết hoa xuất hiện, góc độ xuất đao của A Trạch phi thường nguy hiểm, không phải bấp chân cũng là bấp tay...

Thân pháp A Trạch cực kỳ quỷ mị, kỹ xảo né tránh cao siêu chính Trương Dương đang xem cuộc chiến cách đó không xa cũng thần phục.

Sức mạnh có thể so với Lưu Bưu khi đánh, thân thể của A Trạch càng thêm linh động, trông vô cùng đẹp đẽ, chỉ là ẩn đằng sau vẻ đẹp dễ ấy là sự giết chóc khôn cùng.

Rất nhanh, hơn mười người có bẫy đã mất đi sức chiến đấu, còn lại mấy tên du côn vẻ mặt hoảng sợ nhìn A Trạch không dám tới gần, ai cũng không thể tưởng tượng được thiếu niên tướng mạo tầm thường này lại cư nhiên là hạng người tâm ngoan thủ lạt.

Mỗi đao xuất ra đều có máu, đường đao ác độc, làm cho trong lòng người ta run sợ.

“Tóm lại, huynh đệ ta nếu không có đến, nơi này không cho phép khởi công!” Ánh mắt A Trạch vô cùng băng lãnh, làm cho người ta cảm giác rét tới tận xương.

Bây giờ, không ai không tin thiếu niên này nói. Tiếng còi xe cảnh sát truyền đến, mấy người cảnh sát thấy người bị thương đầy mặt đất, nhìn cặp mắt A Trạch băng lãnh đều không khỏi rùng mình một cái.

“Tiểu huynh đệ, người buông đao xuống rồi nói tiếp.” Một người cảnh sát cấp bậc cao tay rút súng ngăn cản trọng quan sát, hẳn là người duy nhất trong đám cảnh sát cầm súng.

“Có thể, nhưng người phải đáp ứng ta, nếu chuyện của huynh đệ ta không có xử lý tốt, nơi này không cho phép khởi công.”

“Điều này... Ta tận lực thỏa mãn người, huynh đệ của người đang ở đồn cảnh sát chờ xử lý, nếu không, người và chúng ta đồng thời xem? Yên tâm, pháp luật sẽ cho các người một kết quả xử lý công bằng, người nên tin tưởng cảnh sát.” Lão cảnh sát không khỏi trong lòng một trận xấu hổ, công việc của hắn chỉ là đưa thiếu niên này an toàn đến đồn, chuyện này hẳn cũng quản không được bao nhiêu, mặc dù hắn rất đồng tình với người dân lao động này, nhưng hắn vô năng giúp đỡ.

147. Chương 147.con Đường Giang Hồ Chân Chính

A Trạch quét mắt nhìn mặt đám lái xe ,con mắt đám tài xế phảng phất bị chọc vào vậy, ngữ khí A Trạch nhàn nhạt nhưng lại tràn ngập sự bức bách.

Đây là sự đe dọa trắng trợn , nếu như lúc đầu , bình thường thì không ai để ở trong lòng nhưng bây giờ tình huống tựa hồ không giống, biểu hiện tàn nhẫn vừa rồi của A Trạch làm đám tài xế đều kinh hồn bạt vía.

A Trạch đưa con dao cho lão cảnh sát , hết sức phối hợp đi lên xe , toán cảnh sát không khỏi đổ mồ hôi hột , đối với cảnh sát mà nói , nghi can đáng sợ nhất là loại bình tĩnh , còn loại tội phạm nóng nảy thì có phần dễ khống chế hơn . Nhưng với loại điềm tĩnh này thì năng lực phá hoại cường đại hơn nhiều.

Lão cảnh sát liếc mắt một đám lưu manh dễ bảo này, trong mũi nặng nề ‘hừ’ 1 tiếng ,bình thường, đám lái xe và đám lưu manh hoặc ít hoặc nhiều đều có chút quan hệ .

Lão cảnh sát có chút tức giận , hôm nay đã là lần thứ 2 hắn phải đi ra nơi này , đối với cảnh sát đã phân chia khu vực cai quản mà nói , việc này ảnh hưởng không nhỏ tới việc khảo hạch lương, chức danh cuối năm .

” Đám phé vậy kia , nói thật đi .”

Đám lưu manh cảm như hén , tuy rằng họ có quen biết-bạn bè nhưng cũng là thiên địch của nhau , cho dù một cảnh sát phổ thông trong mắt lưu manh cũng chẳng khác nào Thổ hoàng đế. Mà lưu manh bình thường trong mắt cảnh sát đều không nhân quyền gì cả.

Sau khi tay lão cảnh sát chỉ đạo cứu những người bị thương vào trong xe , phái 2 tay cảnh sát viên theo vào viện để lấy khẩu cung sau đó kéo vang còi cảnh sát lên mà rời khỏi .

Lúc viên cảnh sát đi rồi thì đám lưu manh mới thở dài một hơi . Không đưa bọn họ đi đã rất cho mặt mũi rồi, đồn công an ai cũng không nguyện ý đến, huống chi cả người bọn họ bốc lên mùi tanh tưởi....

Ngay lập tức , có người bắt đầu gọi điện thoại , sau một hồi xì xầm . vài tên lưu manh quây lại một chỗ thương lượng một lần, tựa hồ chọn ra một tên lưu manh tương đối vững vàng rồi ngồi xuống phía sau bàn làm việc.

” Trả tiền, trả tiền, trả tiền sau đó lập tức thi công! ”. Tên lưu manh vững vàng nguyên là mở cuốn sổ sách rồi nhìn vào, lại đếm đại thể số tiền trong ngăn kéo sau đó quát với đám tài xế đang bu lại.

Cả đám hết nhìn người này lại nhìn người nọ , do dự một chút nhưng tuyệt nhiên không có kẻ nào nhích 1 bước . Lời cảnh cáo vừa rồi của tay thiếu niên vẫn còn in trong lòng bọn chúng . Dĩ nhiên bây giờ kẻ nào trả tiền trước sẽ là kẻ đầu tiên ra xe , sau khi người thanh niên kia từ sở cảnh sát ra khẳng định sẽ tìm người đầu tiên ra xe.

“Sao ? Không cần tiền hả ? ” Ngay tức thì tên lưu manh đập bàn tức tối đứng dậy quát .

Bọn họ chỉ biết nhìn nhau , nếu bảo không cần tiền thì đó là giả , chỉ là ai cũng không muốn dẫn đầu.

Lúc mọi người do dự không dám quyết định thì đột nhiên , xa xa xuất hiện 1 bóng người trẻ tuổi . Người này cao chừng thước 7 thước 8 , nhìn có vẻ gầy yếu . Khuôn mặt trắng nõn nà .. Nhưng lại gây cho mỗi người khác một cảm giác rất đặc biệt . Tựa hồ như hần tùy lúc có thể đã thương người khác bất cứ lúc nào .

Người trẻ tuổi mặt lạnh như băng . Đi đến bên cạnh bàn làm việc từ từ xé lớp ngoài của món đồ được quán bằng báo trong tay . Mấy người đang đứng ở phía sau bàn làm việc đột nhiên lùi ra sau , đó là 1 thanh khảm dao sắc bén hình lưỡi liềm , khảm dao lóe lên ánh kim loại bén nhọn khiến người khác không khỏi sợ hãi .

“Xoẹt”. Một tiếng , Khảm dao sắc bén chém ngay xuống mặt bàn .

Không khí tựa như có muôn vàn áp lực, phảng phất như đã tới thời điểm thiêu đốt cực hạn, ánh mắt mỗi người đều rơi lên người trẻ tuổi kia .

” Nếu ngày mai ta không thấy huynh đệ của ta đến, cái chỗ này đừng mong thi công nữa. ”

Âm thanh nhàn nhạt của người trẻ tuổi làm cho người ta tin tưởng . Nếu ngày mai , hai người nọ thật sự không được ra ngoài , hẳn tuyệt sẽ không ngại trả bằng bất cứ giá gì mà trả thù . Được giáo huấn 2 lần nên đám người này cũng tuyệt không dám làm gì vọng động , bọn họ đều có 1 cảm giác . Rằng người trẻ tuổi này so với hai người lúc đầu càng khó đối phó hơn, cái này cũng giống như 1 loại bản năng của động vật .

Rất nhiều người không tin vào trực giác . Trực giác xác thực là chuyện lạ, hơn nữa có căn cứ khoa học nhất định.

Trực giác được giải thích như 1 giác quan thứ 6 của con người . Trực giác cũng tựa hồ như không khí , khi người ta chú ý đến nó thì nó biến mất như không hề để lại dù chỉ là 1 cái bóng . Nhưng khi người ta không chú ý đến nó , thì nó lại như lời chỉ dẫn của thần thánh , cho ta 1 cái dự cảm bất ngờ kinh ngạc lẫn vui mừng mà hiển nhiên là không ai nghĩ đến.

Trực giác xuất hiện tại đại não trái , nơi thiên về tư duy phương thức và cả các sự vật đột nhiên xuất hiện trước mặt .Sự kiện mới , câu hỏi mới , và các mối quan hệ nhanh chóng được ghi nhận . Con người hoàn toàn có thể cảm nhận được cái tinh túy tổng hợp qua cái tổng thể . Nói 1 cách ngắn gọn , trực giác chính xác là 1 bản năng của nhân loại.

Mà trực giác con người đối với nguy hiểm lại là mẫn cảm nhất .

Hiển nhiên , người trẻ tuổi này gây cho người khác 1 cảm giác cực kì nguy hiểm , loại cảm giác này tựa như tràn ngập trong không trung, không chỗ nào không có . Không ai dám động dấy , người mãnh nam lúc đầu chỉ là điên cuồng , hung hãn người cầm yêu đao chỉ là sát khí lăm lết. Duy chỉ có người trẻ tuổi này thì lại không có cảm giác đó , nó như một thứ cảm giác cực kì nguy hiểm . Đường như loại nguy hiểm này đã từ trong lông tóc xâm nhập đến thần kinh thân thể bọn họ vậy....

Trương Dương nói xong thì rút đao ra , cẩn thận gói lại sau đó chậm rãi rời khỏi công trường .

Không ai dám động đây thậm chí không ai gọi điện thoại , khi người trẻ tuổi gơ tay nhắc chân đều làm cho người ta áp lực nặng nề . Mãi đến khi người nọ rời đi họ mới có thể thở dài một hơi .

Bắt đầu có vài người bí mật rời đi , tiền vận chuyển họ không mấy may sợ mình sẽ không nhận được , ngay khi công trường này thi công , họ đã có thể nhận được rồi . Bây giờ , còn phải chờ bên thi công xử lý phiền toái sau đó hẵng nói, người Đông Quốc đều có ý nghĩa không muốn làm chim đầu đàn.

” Làm sao bây giờ ? ” . Tên lưu manh ngồi sau bàn làm việc có chút hoang mang lo sợ. Hắn thường ngày chỉ là tên lưu manh nho nhỏ , bình thường đi theo phía sau Trụ Tử diệu vô dương oai, nên không thể đánh cược được.

” Có thể làm sao bây giờ ? Công trường này của Đạo ca anh em làm việc ở đây được ít nhất cũng mấy ngàn vạn , chúng ta lại chẳng có bao nhiêu người , nếu vì hắn mà liều mạng thì thật sự không đáng . ” Một tên lưu manh nói.

” Phải , nếu có vấn đề gì thì chúng ta sẽ xông ra trước , tiền thu được của mình là 1 chuyện . Vừa rồi nhiều huynh đệ bị hắn cắt gân tay gân chân như vậy, dù y tế bây giờ phát triển nhưng tốt mấy cũng chẳng khác nào người tàn phế, không thể khiến thể lực khôi phục lại được, Đạo ca khó mà lo cho ai cả đời được ... ”

Họ năm miệng mười tìm một lối thoát cho mình , tựa hồ rất bất mãn với Đạo ca.

Đây chính là sự khác biệt giữa thượng vị giả và hạ vị giả , những người ở vị trí cao thì sẽ cân nhắc rất rất xa , nhưng những người ở địa vị thấp kém thì cũng chỉ mong 3 bữa cơm mỗi ngày, hoàn cảnh sống cũng không khác vậy. Kết quả việc cân nhắc vấn đề khăng định cũng khác . Những tên lưu manh này không nghĩ đến, nếu không có Đạo ca, đừng nói đến uống nước nóng , ngay cả bình nước nóng cũng không được nhìn.....

” Ta thấy , hay là báo việc này với Đạo ca , Lão Bát cùng Trụ Tử đều đã nhập viện , công trình hạ thổ ở đây đều do vài người bọn họ làm chủ , chúng ta cũng phải bó tay mà thôi , nhiều người đã nhập viện ... Cảnh sát cũng đã nhúng tay vào .. ”

” Báo cáo cục cục a , còn cần chúng ta báo sao ? Khăng định là cảnh sát đã sớm báo với Đạo ca rồi .” Một tên lưu manh ngắt lời nói .

” Được rồi , thôi về đi , hôm nay thi công không được rồi ... ”

Trương Dương hiển nhiên là không biết về cuộc nói chuyện này của đám lưu manh. Hắn đang chờ đợi mục tiêu của mình , Lưu Bưu cùng A Trạch náo loạn ở đó để kéo dài thời gian, chủ yếu là để mục tiêu xuất hiện .

Không biết sẽ là Ma Bì Hồ , hay là Bì Tử Thái ?

Trương Dương không nhận được mỉm cười , mục tiêu đã xuất hiện ...

Tại chỗ của Trương Dương cách đó không xa , 2 chiếc xe sang trọng chậm chậm đi theo Trương Dương, dần dần, một chiếc xe tăng tốc đi lên một khoảng trước mặt Trương Dương chừng 20 mét , hai người bước xuống ở trước mặt Trương Dương chờ đợi , còn về chiếc xe phía sau thì vẫn duy trì khoảng cách chừng 10 mét so với Trương Dương .

Trương Dương vắn về khảm đao trong tay dùng giấy báo bọc , khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh tàn khốc, hắn nhớ đến vài lời mà lão nhân kia nói.

” Tại thành phố ZH này , chỉ cần ngươi không giết người ngay trên đường thì không cần sợ gì hết! ”

” Lăn lộn trên giang hồ , rất đơn giản , có tiền thì dùng tiền , không có tiền thì dùng mạng , ngươi bây giờ cái gì cũng không có thì dùng cái mạng của ngươi đi!”.

“Nếu như kẻ khác có tàn độc thì ngươi còn phải tàn độc hơn . Phía trước sợ lang phía sau sợ hổ, cũng không làm được đại sự. Ngươi phải làm cho từng người quen biết ngươi sợ hãi ngươi, mỗi người biết ngươi nghe đến tên ngươi lập tức phải sợ hãi, bất kể bằng nhóm hợp tác của ngươi hay là địch nhân, đều phải khiến chúng sợ hãi, đương nhiên, bằng hữu thì ngoại lệ.”

” Nếu người muốn thành đại sự thì tạm thời đừng kết giao bằng hữu , làm thế nào để chiếm ? Con người vốn là loài động vật tình cảm . Muốn thành đại sự phải tránh làm việc bằng cảm tình.”

” Thành phố ZH này được làm chủ bởi 3 thế lực rất nhiều năm rồi , nhưng tổ hợp này quá hỗn loạn , có tướng qua và ta ủng hộ người , trong vòng 1 tháng nếu người không thu thập xong thành phố ZH này thì đi kiếm nơi thâm sơn cùng cốc, cưới vợ ở lại cả đời cho xong đi.”

” Không có tiền ? Nếu cho người tiền thay thế bọn họ thì còn tính là bản sự gì nữa , đã là giang hồ , người sẽ dùng luật của giang hồ . Lúc người thực sự bước vào giang hồ , người sẽ phát hiện , kiếm tiền thực sự quá dễ dàng ”

” Được rồi , ta đợi người 1 tháng , 1 tháng sau ta và người sẽ cùng đi, có người muốn gặp người, Vương Yến chờ người, nàng cũng muốn gặp người. Chỉ có điều, nàng không biết thân phận của người nên cũng đừng nói ra , nếu biết người và Mãi Mãi Đề là địch nhân a...a... Chuyện sẽ hết sức phức tạp đó , người không thể giết Mãi Mãi Đề , nhưng nàng có thể Người là đàn ông, phải dựa vào chính mình , đừng dựa dẫm phụ nữ ... Cứ như vậy đi, hãy đi đi!”

148. Chương 148.ma Bì Hồ

” Máu và giết chóc mới chính thức là giang hồ , để vương khai quốc, đều là giã trên xác người để ngồi trên vương vị cao!”

Nếu bị bức vào con đường này , vậy cứ một đường thẳng tiến đi!

Trương Dương đột nhiên phát hiện , dù cho bản thân có năng lực tính toán siêu tuyệt , nhưng mà hắn lại thích dùng thủ đoạn máu tanh nguyên thủy nhất để giải quyết vấn đề .

Trương Dương khoe miệng có chút nhếch lên , lộ ra tia chết chóc , nụ cười có phần ma quái . Lời của lão nhân đã hoàn toàn khiến hắn bỏ qua tất cả cổ kị . hoàn toàn đánh thức sự thiết huyết và sát lực ẩn tàng trong nội tâm hắn, đương nhiên cũng bao gồm cả tà ác nữa .

Vài ngày gần đây , Trương Dương một mực nghĩ, mình là một người thích giết chóc , hay là phần trí nhớ thích giết chóc ảnh hưởng tới tâm trí hắn ?

Không có đáp án , đây là câu hỏi mà gần như không thể tự thân hắn tìm được đáp án .

Vậy , mầm mống tội ác đang mọc rõ ư nảy mầm trong nội tâm hắn , bị vài câu của lão nhân nọ kích thích giống như cành lá đại thụ phát triển rậm rạp che trời.

Nhân tính vốn lương thiện , nhưng cái thiện thì lại dễ bị cái ác bao trùm , một người khi không chịu nổi sự ước thúc của đạo đức và pháp luật nghiêm minh , bản tính con người dễ bị biến đổi từ thiện lương thành tàn ác hoàn toàn.

Lão nhân đã trải phẳng cho hắn một nơi không chịu sự ước thúc của luật pháp – con đường giang hồ , hiện tại, nếu chỉ có đạo đức và lương tâm , dù là Ma Bì Hồ hay Bì Tử Thái , hoặc là Dao Ca , Trương Dương không cần phải tự trách đạo đức hay lương tâm mình , bởi vì bọn họ đều không phải người tốt! Người trên giang hồ có mấy người là người tốt chứ ? Người tốt sẽ không lẫn lộn chốn giang hồ !

” Tiểu huynh đệ , Lão đại của ta muốn gặp người ” , Một người thanh niên mặc áo khoác đen chừng hai7 tuổi , nhẹ nhàng đưa hai tay chắn đường Trương Dương lại , trên mặt người này có một vết sẹo dài từ mang tai đến cằm , tựa như trên mặt dán con rết vậy , dị thường kinh khủng . Vừa nhìn đã thấy đây không phải là ông chủ hiền lành .

” Tránh ra!” Trương Dương vẽ mặt trơ như gỗ

” Tiểu huynh đệ , chúng ta không phải kẻ thù , chúng ta là bằng hữu.” Người nọ thấy thái độ vô lễ của Trương Dương , vẽ mặt thoáng chút giận dữ.

” Ta không cần bằng hữu , ta đã có đủ bằng hữu rồi , tránh ra!” Trương Dương lạnh lùng nói .

” Dao Ba , đừng dây dưa với nó nữa, lên xe đi, nếu không lão tử một súng bắn chết người!”

Đột nhiên , phía sau một âm thanh có phần hung ác vang lên , Trương Dương xoay người lại , chỉ thấy sau lưng có một đại hán ngũ quan thô kệch, tuổi chừng 40 , thân người to lớn , mặc sơ mi đeo thắt lưng, tay đại hán nhấc lên . Trên tay phủ bộ Veston màu đen , hiển nhiên bên dưới là một khẩu súng .

Lúc này chiếc xe phía sau cũng chậm chậm theo sát đi tới , cửa sau bị mở ra .

” Ta không thích người khác chĩa súng vào ta , người sẽ phải trả giá!”

Trương dương hướng mắt nhìn hán tử cầm súng, tiếp tục lên xe.

Phía sau xe có một người ngồi , phía trước có hai người ngồi . Sau khi Trương Dương lên xe , đại hán cầm súng cũng lên xe , kẹp Trương Dương ở giữa . Chiếc xe khởi động lần nữa, đi theo sát sao phía sau chiếc xe trước mặt.

” Đưa dao cho ta!”. Tay đại hán cầm súng hung hăng nói .

” Người trong tay có súng , còn có bốn người . Phía trước còn có một người lái xe không lẽ người lại sợ một người cầm dao sao ?” Trương Dương cười mỉa mai nói.

” Người”

” Lão Hắc, quên đi, Lão đại muốn gặp hán . Đừng gây thêm rắc rối , đi sớm về sớm . Người này có điểm kì quái .” Người lái xe ở phía xa bộ dạng tốt bụng, xoa dịu nói .

Người đó hình như rất có mặt mũi , hán mở miệng một tiếng thì tay đại hán cầm súng lập tức không nói tiếng nào , chỉ là đôi mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào Trương Dương , hán có chút nghĩ không ra , tại sao Lão đại lại muốn mang thằng nhóc này về .

Không phải hai bằng hữu tương đối lợi hại sao ?

Lợi hại nữa cũng có thể vượt qua súng ống ?

Đến mức nào ?

Chắc chắn , suy đi nghĩ lại , hán vẫn không dám trái ý Lão đại , nếu Lão Đại nói dẫn người thì hán là có đạo lý, dù sao , Lão đại ngồi trên vị trí Lão đại thì khẳng định là so với kẻ làm tiểu đệ như hán thông minh hơn nhiều lắm .

” Tiểu huynh đệ , chúng ta không có ác ý , yên tâm , Lão đại của chúng ta là người tốt.” Tay lái xe rất biết làm dịu không khí.

” Đi thôi , người rất biết làm người , làm người cũng chỉ là muốn sống lâu , sống thọ , họ gì ? ”

” A ..a.. , họ Hà , tên Bình , ta đi theo Hồ ca hơn mười năm , đều tôn trọng gọi ta một tiếng Bình ca , ta hơn tuổi người nên gọi ta một tiếng Bình ca được rồi ” Tay lái xe rất nhã nhặn nói.

” Bình ca , được , ta nhớ rồi.”

Dọc đường hàn huyên vài câu , xe đã lăn bánh tới một nhà kho , nhìn kho hàng này , Trương Dương phát hiện , nơi này không ngờ cùng kho hàng đánh nhau với Lữ Phi giống nhau kinh người.

Cánh cửa kho hàng mở ra , xe trực tiếp đi vào kho hàng . Cửa lập tức đóng lại , đèn trong kho rất sáng , giống như ban ngày .

Không có nhiều người trong này lắm , kho hàng cũng chẳng có hàng hóa gì , trên mặt đất loạn thất bát tao vứt đầy các loại túi da rằn, dây thừng, rất sơ sài, chỉ có một cái ghế đẩu què mùa. Ngồi trên ghế đẩu là một đại hán có gương mặt dửng mẫn, trên mặt đại hán chỉ chút vết rỗ, nhìn tựa như một cái bánh rắc đầy mè đen .

” Nói đi , tìm ta có việc gì ? ”

Trương Dương nhìn chăm chăm vào tay đại hán ngồi ở ghế trên , không cần đoán cũng nghĩ ra được , đây là Ma Bì Hồ, một trong ba lão đại có uy nhất thành phố ZH . Bất kể là thế lực của Bì Tử Thái hay Đào Ca cùng hán đều không cùng một đẳng cấp . Nghe nói, bối cảnh của hán rất phức tạp , có sự hậu thuẫn của thế lực ngầm tại Đài Loan.

Bất quá , bây giờ áp lực của Ma Bì Hồ cũng rất lớn , Bì Tử Thái ngược lại không sao cả , nhưng Dao Ca thì khác , là một một trong những người có tiền có quyền, chiếm cứ cả nghiệp vụ quy thuộc của quảng trường thương nghiệp , nếu mặc kệ phát triển , không quá 3 năm , thế lực Dao ca sẽ vượt qua hẳn, phải biết rằng , nơi phần hoa nhất của quảng trường thương nghiệp chính là trung tâm , một khi đi vào hoạt động, lý tất nhiên, một vài khu vực giải trí ở trong đó cũng sẽ bị Dao ca tiếp quản ...

Nếu giờ không đả kích Dao ca thì khó mà còn cơ hội nữa !.

” Ta muốn cùng tiểu huynh đệ thương lượng một chuyện ... ”.Ma Bì Hồ không hề vì khí thế của tđ mà bị áp đảo, nhẹ nhàng móc một điều thuốc lá rồi châm lửa, thông thả rít một hơi, hiển nhiên, hẳn cũng là người từng trải , độ sâu trong lòng phải vượt xa Trương Dương.

” Người muốn lợi dụng ta ? ”

” A khụ .. khụ .. ” Ma Bì Hồ không thể ngờ là Trương Dương lại thẳng thắn như vậy , nên bị sắc khói thuốc đến kích liệt.

” Hai trăm vạn nhân dân tệ, ta cần hai vạn nhân dân tệ ! Cho ta thời gian một tuần, ta sẽ giúp ngươi quét sạch tất cả địa bàn của Dao ca , ta cần tiền mặt , hai vạn nhân dân tệ , nếu ngươi không thể thỏa mãn thì đừng lãng phí thời gian của ta , đương nhiên , còn một điều kiện nho nhỏ , chờ ngươi đáp ứng điều kiện thứ nhất , ta sẽ nói ra điều kiện thứ hai.”

” hai00 vạn ... A .. a .. hai00 vạn nhân dân tệ không phải con số nhỏ , điều này ... ”

“A.....”

Ma Bì Hồ còn đang do dự chưa nói xong , Trương Dương đột nhiên xoay người , tay cầm thanh đao được quần áo xẹt ngang tay tên đại hán cầm súng

Tốc độ quả thực quá nhanh , nhanh đến nỗi tư duy người khác căn bản không theo kịp , giấy báo bọc nó bởi vì lưỡi đao nhanh quá sức tưởng tượng , trong không trung đột nhiên rách tan , lộ ra mũi nhọn lấp lóe, tựa như một tia chớp chói mắt.

Nói thì dài dòng , kỳ thật chỉ diễn ra trong nháy mắt , ánh đao lập tức xẹt qua cánh tay của vị đại hán , lúc cánh tay đã rơi xuống đất rồi mà đại hán cầm súng còn chưa cảm thấy được đau đớn ...

Trương Dương dừng lại , cánh tay có phần duỗi ra , sau khi kết thúc việc ở trên , khẩu súng trên cánh tay bị đứt đoạn đã nằm trong tay Trương Dương , chân hơi uốn éo rồi đột nhiên phát lực, điên cuồng lùi lại, trong không trung ảo xuất vô số tàn ảnh , lúc này cánh tay hán tử kia mới bắt đầu phun máu , vừa vịn phun tới vị trí thối lui của Trương Dương.

“A.....” Mãi đến lúc này , hán tử kia mới phát ra tiếng kêu la tê tâm liệt phổi thảm thiết , tiếng kêu la đó quanh quẩn trong nhà kho, khiến người ta bất an vô cùng.

“Chú!” Hai tiếng súng nổ vang lên , Trương Dương đã bắn , một viên vào tim, một viên ngay trán hai tên đại hán, từ vung đao đến cướp súng sau đó nổ súng , tất cả động tác như mây trôi nước chảy , hoàn toàn không có một điểm cản trở .

Tiếng kêu im bật , đại hán con mắt mở to nhìn lên không trung , Trương Dương không thèm đếm xỉa gì đến xác chết đang co giật kia mà liên tục lùi thêm mấy bước , đem tất cả mọi người nhập vào trong ánh mắt mình.

Không ai dám động đậy , quá nhanh , người bên trong nhà kho còn chưa kịp phản ứng , Trương Dương đã nhắm vào Ma Bì Hồ , tay cứng như đá , không chút động đậy , ai nấy đều thấy được , chỉ cần một chút dị động bất thường , hẳn sẽ lập tức nổ súng ...

” Ta nói rồi , ta không thích người khác chìa súng về phía ta, bất luận là ai , chỉ cần chìa súng về phía ta sẽ phải trả giá rất đắt!”

Không biết tại sao , lúc Trương Dương nói những lời này lại nhớ tới thiếu niên tên ” Phong ” , thiếu niên đó cũng rất ghét người khác chìa súng vào hắn .

Nhà kho rơi vào yên tĩnh , yên lặng đến cực điểm khiến người ta ngột thở , yên tĩnh làm cho người ta cảm thấy áp lực , dù là cây súng hay thanh đao sắc bén trên tay người trẻ tuổi nọ đều làm cho người ta cảm thấy áp lực , làm người ta thấy khó thở , trí óc như bị đình trệ .

Ma Bì Hồ ngây ngốc ngồi đó , hắn không dám động đậy , trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh , lưng cũng phát ra lạnh , hắn không thể nghĩ được, vốn tưởng rằng có thể lợi dụng được người khác nhưng lại là dẫn sói vào nhà , hắn căn bản không thể không chế được sự phát triển của cục thế này .

149. Chương 149. Ngày Tàn Của Đao Ca

Khẩu súng Trương Dương cầm trong tay trước sau vẫn chỉ vào Ma Bì Hồ, mà tư cảm của hắn dường như đang bao trùm lên mỗi người nơi này, cả nơi này trừ hắn ra còn có chín người, ít nhất ba người có súng, không thể nghi ngờ, đối với một người mà nói, đây là tình huống nguy hiểm, Trương Dương không dám buông lỏng chút nào, chỉ một chút sơ sẩy có thể phải trả giá bằng tính mạng.

“Được, thống nhất như vậy!” Ma Bì Hồ đứng dậy cười to nói.

“Cứ như vậy đi, trong ba ngày phải chuẩn bị ba trăm vạn tiền mặt, nhớ kỹ, ta cần tiền mặt.” Trương Dương xoay người mở cổng nhà kho, bước đi ra ngoài, phảng phất, tựa như chẳng hề nghĩ đến những người phía sau sẽ nổ súng.

“Đại ca!”

Nhìn bóng lưng của Trương Dương rời đi, vài người cơ hồ đồng thời rút súng ra, ánh mắt hướng về Ma Bì Hồ chờ mệnh lệnh.

“Không vội, huynh đệ của ta sẽ không chết một cách lãng phí đâu, không phải hắn chỉ muốn ba trăm vạn hay sao?” Ma Bì Hồ nhìn thoáng qua xác chết trên mặt đất, lạnh lùng cười nói.

“Giờ phải làm gì đây?” Một tên tiểu đầu mục nói.

“Tập trung lực lượng, nếu người này thực sự quét sạch địa bàn của Đao ca, tuyệt đối không phải là động thái nhỏ, chúng ta chỉ cần chờ đợi thời cơ rồi hành động, chúng ta phải đánh cho tên Đao ca kia vĩnh viễn không đứng dậy được nữa. “Ma Bì Hồ cũng xem như nhân vật có trí tuệ, hắn lập tức nghĩ đến chuyện đục nước béo cò.

Đêm đó, A Trạch cùng Lưu Bưu vẫn bị tạm giam ở cục cảnh sát chờ điều tra vụ án.

Cũng tối hôm đó, một tin tức bắt đầu được tuyên truyền trên Internet, mẩu tin chỉ đích danh trực tiếp tới Đao ca, nói về việc hắn ở thành phố ZH gây họa nhiều năm qua, trở thành tập đoàn thể lực ngầm số một ở thành phố ZH, ức hiếp đoàn thể lũng đoạn thị trường, thu phí bảo vệ, dùng bạo lực ép buộc ký hợp đồng công trình trong thời gian dài.....

Các mẩu tin này còn liệt kê rất nhiều tình tiết vụ án thật sự. Mũi nhọn chỉ thẳng vào Trần Mỗ Mỗ - phó cục trưởng cục thường vụ công an thành phố ZH. Được coi là ô dù bảo vệ Đao ca.

Cuối cùng, lại liệt kê rất nhiều việc thật, tình tiết vụ án chi tiết đến địa điểm, thời gian, nhân vật, các thông tin chi tiết, và cả người cảnh sát xử lý vụ án.

Ngay lập tức, mẩu tin này được trên Internet lên án công khai như triều dâng. Nhiều người hướng thẳng nghi vấn lên Cục công an thành phố ZH. Cũng có nhiều người báo báo các tình tiết vụ án chưa được đưa ra ánh sáng của Đao ca.

Sự việc càng ngày càng náo nhiệt, cuối cùng, trên Internet có người đưa việc Lưu Bưu xin trả tiền lương lại bị một đám côn đồ trong tay cầm vũ khí vây lại, bởi vì tự vệ ngược lại bị sở cảnh sát bắt cũng được đưa ra ánh sáng.

Đến khoảng rạng sáng, cục công an mở một hội nghị khẩn cấp, bắt đầu thông qua Internet phát tin tức rằng cảm tạ những người đã cung cấp tin, quyết tâm xóa sổ các phương thể lực độc ác gây họa này...vv...

Sáng sớm ngày thứ hai, dưới áp lực của quần chúng, Cục trưởng tự mình tra hỏi A Trạch cùng Lưu Bưu, thông qua các bằng chứng thu thập được thấy rằng đây chỉ là phòng vệ. Lập tức hai người họ được thả.

Khoảng 2 giờ chiều, phó cục trưởng cục thường vụ đã bị nhân viên ngành kỷ luật đến nhà “hỏi thăm”.

Cục an ninh thành phố Zh tựa hồ nghênh đón một đợt cuồng phong bạo vũ, những cảnh sát dính dáng đến Dao ca từng người cũng cảm thấy lo sợ, Trương Dương không biết, chính sự xuất hiện của hắn vì thế đã tạo cho hắn một kỳ ngộ và chỗ đứng, ngành công an thành phố ZH đã bắt đầu một lần nữa thay máu.

Lúc 6 giờ tối, Dao ca đã thật sự sợ hãi, mặc dù bên công an không tróc lệnh truy nã hắn, nhưng sự sụp đổ của vài chỗ dựa vững chắc khiến hắn lo ngay ngáy cả ngày không dứt, đến lúc này, nguồn thông tin của hắn bắt đầu gần như bị bế tắc hoàn toàn.

Thời thế đã thay đổi!

Nhưng không ai hiểu được tại sao lại thay đổi.

Ngay cả tay tổng cục an ninh cũng không thể giải thích tại sao hôm nay thời thế lại như vũ bão, tựa hồ như một người có thể lực đang ẩn mặt đang thổi gió trợ sóng, mỗi người đang ở trong đó đều không cách nào tự kèm chế được mình.

Với tình hình như lúc này, người ta chỉ nghĩ đến bản thân mình, nào còn hơi sức đâu mà quan tâm đến người khác.

“Dao ca, vẫn chưa thể liên lạc được Trần cục trưởng.”

Trong căn phòng bữa bột, dầu lọc cùng tàn thuốc vương vãi khắp nơi, bên trong có hơn mười đại hán, trong phòng đầy khói thuốc, một người trẻ tuổi tháo vát tay cầm điện thoại liên tục bấm.

“Triệu đội trưởng thì sao?”

Người vừa nói là Dao ca, vẻ mặt bị khói hun đến khô vàng, mắt đầy tia máu, trên mặt lộ vẻ tàn bạo.

Dao ca không phải họ Dao, hắn họ Tôn tên Dao, lai lịch ngoại hiệu Dao ca này là vì năm hắn 16 tuổi, hắn đã từng dùng dao bổ chết một đứa nhỏ bằng tuổi, do chưa đủ tuổi lãnh tội nên Dao ca thoát chết, sau khi ra trại, bằng vào cá tính ngang ngạnh, tàn bạo rất nhanh lẫn lộn trên giang hồ tạo được chút ít danh tiếng, dần dần quen biết một số ông chủ, cuối cùng cũng trở thành Lão đại uy chấn một phương.

Tại thành phố ZH, Dao ca là người duy nhất xây dựng thế lực dựa trên vũ lực, hơn thế nữa, là một người có thể lực nhỏ nhất. Nhưng vì thế lực của hắn chỉ dựa trên vũ lực thế nên cho dù thế lực hay tài lực Ma Bì Hồ và cả Bì Tử Thái có hùng hậu hơn nhiều cũng không dám tùy tiện trêu chọc hắn.

Tại thành phố ZH, có rất nhiều lưu manh lấy hắn làm thần tượng, hiệu lệnh của hắn tại thành phố ZH tuyệt đối là số một, chỉ cần hắn muốn, hắn có thể trong một tối triệu tập cả ngàn đệ tử vì mình mà liều mạng, điều này Ma Bì Hồ và Bì Tử Thái không làm được.

Trong ánh mắt những tên đệ tử của cuộc sống trầm mê này, Dao ca chính là một thần thoại thành công, mỗi người tự có cảm giác vinh hạnh khi được phục dưới trướng của Dao ca.

Mà nếu nói đến sự vinh hoa của Dao ca thì phải ít nhiều nhắc đến Bì Tử Thái, hắn chủ yếu nhờ vào hàng trắng và buôn bán xác thịt mà lên làm nên. Tại thành phố ZH, 80% nhà nghỉ, xông hơi, beauty salon đều do Bì Tử Thái kinh doanh, cả thành phố ZH chỉ cần một cú điện thoại của hắn, có thể điều tập hơn cả ngàn tiểu thư, trong mắt các tiểu thư này mà nói, hắn là ông chủ lớn nhất. Họ chỉ nhận biết Bì Tử Thái mà không nhận biết ông chủ nhà nghỉ.

Sau lưng hắn là cả một tập đoàn mua bán dâm khổng lồ, những đo vìn du lịch từ Hongkong, Đài Loan, Macao, Nhật và cả Châu Âu đến thành phố Zh đều sẽ gọi điện thoại cho hắn đầu tiên.

Nhiều năm trước, một đoàn du lịch hơn trăm người của một công ty Nhật kiếm mấy trăm cô nàng ở thành phố ZH, việc này đã bị lộ trần trên Internet, làm chấn động cả Đông Quốc, việc này chính là bút tích của Bì Tử Thái.

Cho dù là Bỉ Tử Thái hay Ma Bì Hồ, so với Dao ca đều có tài lực và thể lực mạnh mẽ hơn nhiều, hơn nữa sau lưng còn có các thể lực nước ngoài làm chỗ dựa.

Đương nhiên, Dao ca xem như là gặp thời cơ, quen một nhà đầu tư buôn bán bất động sản, hai người lập tức kết hợp, thế mà lúc đang chuẩn bị làm việc lớn, lại xảy ra chuyện này khiến cho Dao ca không khỏi buồn bực.

Dao ca mặc dù khởi nghiệp dựa trên vũ lực, nhưng hắn không ngu xuẩn, hắn cũng đoán được là có người đang nhắm nhe hắn, bằng không, sẽ không xảy ra đột nhiên như thế. Không có một chút điềm báo, hắn cứ nhiên không lấy được chút tin tức nào. Lăn lộn ở thành phố ZH cũng đã vài chục năm, Dao ca ít nhiều vẫn còn chút nhân mạch. Dao ca tin rằng, dù cho có phát sinh bao nhiêu chuyện đi nữa hắn đều có thể thu được chút ít tin tức, nhưng mà lần này thì ngoại lệ, gọi cho các mối quan hệ đều mất liên lạc, sự tình đã trở nên quỷ dị.

“Dao ca, gọi cho Triệu đội trưởng cũng không được...” Về mặt Người trẻ tuổi tháo vát gọi điện thoại bắt đầu lo lắng.

“Mẹ nó, bình thường có chuyện thì ăn lão tử, uống cũng lão tử vậy mà khi có chuyện thì không thấy bóng người đâu, đưa điện thoại đây cho ta!” Dao ca đột nhiên đứng lên, hung hăng ném điều thuốc trên đất rồi nhận lấy điện thoại..

“Chào, có phải cảnh sát Chu không?” Liên tục bấm số điện thoại, rốt cuộc cũng gọi được một người...

“A...Đúng vậy...Ai đó?”

“Ta... Dao ca ”

“A... không biết, chắc người gọi nhầm số rồi... tút ... tút”

Trong điện thoại báo máy bận, đứt liên lạc rồi.

“Ba!” Một âm thanh vang lên.

Dao ca liên tục gọi lại, điện thoại đã tắt máy, Dao ca đột nhiên đập điện thoại xuống đất.

“***, bình thường thấy Dao ca ta thì rào trước đón sau, giờ lão tử gặp nạn thì gác điện thoại, **, chờ chuyện của lão tử dọn dẹp xong, phải giết cả nhà các người **...”

Trên cổ Dao ca gồ lên mấy sợi gân xanh, hiển nhiên, hắn đã phần nộ tới cực điểm, đôi mắt ứ máu phảng phất như muốn phun ra lửa...

“Dao ca...” Một tên thanh niên dè dặt hô.

“Có cái rắc gì thì nói đi!”

“Vũ trường Dã Mã có người gây loạn...” Thanh âm của hắn nhỏ đến mức chính hắn cũng nghe không nổi.

“Trụ Tử đâu? Bảo Trụ Tử lập tức chạy tới !”

“Dao ca.. Trụ Tử hắn... hắn đang nằm trong bệnh viện...” Dao ca đột nhiên phát hiện, bản thân mình có hơn mấy ngàn thủ hạ, nhưng có thể một mình phụ trách một mặt công tác cứ nhiên không có mấy ai. Mà đại tướng Trụ Tử đặc lực nhất của hắn ai dè bị người khác đánh cho tàn phế...

“Được rồi, ta lại muốn nhìn coi ai dám động chạm đến sự xui xẻo của ta.” Dao ca đột nhiên đứng lê cởi áo ra, lộ ra một thân thể mạnh khỏe rắn chắc, sau đó cúi người móc từ dưới bàn trà một cây thiểu đao sáng bóng, đây là vũ khí mà hắn thích nhất.

“Dao ca, cầm súng theo hay không?”

“Mày là heo à? Mày nghĩ coi giờ là hoàn cảnh nào mà có thể xài súng?”

Dao ca mắng to một tiếng, dẫn đầu đi ra ngoài, dù hắn lo lắng bây giờ ra ngoài rất có thể bị cảnh sát bắt, nhưng Dao ca hắn là ai chứ? Nếu sợ cái đám cảnh sát bắt mà trốn trốn nấp nấp như chuột, vậy hắn đã không phải Dao ca nữa rồi.

“Lưu Bư, niệm tình người hôm qua cả đêm chịu khổ ở sở cảnh sát. Hôm nay, nơi này toàn bộ chi phí để ta tính.” Trương Dương đứng lặng trước cửa vũ trường Dã Mã, nhìn ánh đèn nê-ông lấp lóe, tràn đầy khí phách nói với Lưu Bư....

150. Chương 150. Sóng Gió Tại Quán Bar

“Hắn có tiền trả sao?” A Trạch nói một câu sau đó đi thẳng vào bên trong quán bar.

“Éo mịa... Dám lừa gạt Bư đại gia, thiếu chút nữa đã quên, chúng ta tới gây náo loạn, trả tiền cái con mẹ nó.” Lưu Bư nguyên là ngắn gọn, lập tức mắng to.

“Cái đó... khải khải... Vậy ta sẽ không mời khách nữa...” Trương Dương vẻ mặt có chút xấu hổ vội vàng theo sát phía sau A Trạch đi vào vũ trường với dòng người đông như mắc cửi.

Lúc này Vũ trường đã đến giờ cao điểm, dưới ánh đèn chói lóa cùng sự kích thích của men rượu, nhiều người say sưa điên cuồng nhảy loạn.

Ở giữa Vũ trường có 1 cái sàn nhảy nhỏ nhỏ, xung quanh bốn góc sàn nhảy lại có 4 cái cột thép, lúc này đang có mấy vũ nữ múa cột liễu mạng uốn éo vận vẹo cơ thể, không khí sôi động, trong âm thanh kích động của DJ, không khí tựa hồ cũng đang bốc cháy.

Trên một vài bàn, ngang nhiên đặt K phiến, đôi mắt mơ màng.... Ba người phảng phất bước vào một cái địa ngục thế giới điên cuồng.

May mắn thay, bàn vẫn còn có vài cái.

Ba người kiếm một chỗ tương đối yên tĩnh rồi ngồi xuống, đôi mắt A Trạch trước sau vẫn nhìn chăm chăm dán vào ả vũ công sexy trên sàn, vẻ mặt ngây ngốc, không còn mấy phần trấn tĩnh thông thả như lúc đầu... Ngay cả Trương Dương cũng không khỏi trợn mắt há mồm.

Với A Trạch thì đây là lần đầu tiên vào loại khu giải trí điên cuồng này, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy phụ nữ ăn mặc phơi bày nhiều đến như vậy, đối với thiếu niên hoài xuân như hắn mà nói thì đã đủ làm cho hắn xị máu mũi rồi.

Trương Dương lúc học hành mặc dù làm thuê ở một vài quán trà nhà hàng cao cấp, nhưng loại tình cảnh này cũng là lần đầu hắn nhìn thấy.

***. Nếu sớm biết rằng không cần nhìn trộm cũng có thể nhìn rõ vậy, hà tất gì phải chịu khổ như vậy chứ?

Duy có mỗi Lưu Bư vẻ mặt tự nhiên, thẳng oắt này tối ngày cùng lũ bạn xấu lêu lổng những nơi như thế này, đã nhìn nhiều nên không thấy lạ nữa rồi.

Ba người vừa ngồi xuống ổn định, ngay lập tức đã có một tay bồi bàn đến châm nến cho bọn họ.

“Lấy một chai Louis 13th!” Lưu Bư tùy tiện nói.

“Không biết ngài cần dùng loại Louis 13th nào ? Có ủ lâu năm....” Tay bồi bàn sửng sốt một chút, bar của họ có loại rượu giá đắt này, nhưng bình thường không dễ dàng có thể bán ra một bình, cho dù có người mua cũng rất khi uống trong đại sảnh. Đa phần là người có thân phận có địa vị khi uống loại rượu này sẽ thuê một phòng để uống rượu, đương nhiên bên ngoài cũng sẽ có một cái bàn để cảm nhận không khí quán rượu.

Rượu Louis 13th dùng bình thủy tinh do dòng họ Baccara Paris chế tác thủ công, thân bình được khắc họa tiết hoa lily theo phong cách Baroque, nắp chai và chai được chạm khắc vàng 24K nguyên chất. Căn cứ theo giá bán lẻ của thị trường Đông Quốc, chai 700ml giá niêm yết là 1,18 vạn, chai 1500ml giá quy định là 2,68 vạn. Ngoài ra còn một số bài báo nói: nếu một chai Louis 13th được đóng gói hoàn hảo, một bình rượu không ‘Louis 13th nhân mã’ có thể bán cao nhất 2000 nguyên.

“Kệ nó mới ủ hay ủ lâu năm rồi, lấy bình đắt nhất cho đại gia là được.” Lưu Bư nào đâu biết cái gì là Louis 13th. Hắn chỉ là vô tình nghe được tên loại rượu này mà thôi, một tên học sinh nghèo nàn như hắn, thỉnh thoảng trốn lộn được ít tiền, chỉ là uống vài lon bia hay mấy chai rượu còn có thể, chứ Louis 13th thì đừng nghĩ đến.

“Được, tiên sinh, mời ngài trả tiền trước.....”

Tay bồi bàn cẩn thận nhìn Lưu Bư, bình thường ở quán bar này tiêu phí phải trả tiền trước. Dĩ nhiên là với khách quen và khách trong phòng thì cứ gọi trước trả tiền sau, tại đây vì khách thập phần phức tạp, nên thường sẽ trả tiền trước rồi mới bán rượu.

“Sao, sợ đại gia không có tiền? Người tin lão tử dùng tiền để chết người hay không, nhanh lên một chút, đại gia muốn uống rượu!”

Trương Dương cùng A Trạch cũng không biết nói gì, loại sự tình tìm phiền toái như thế này Lưu Bư làm là sở trường nhất. Từ thời còn đi học, người đi đường cách hắn vài mét hắn cũng có thể tìm phiền phức, nói là....che ánh sáng của hắn. Còn tại quán bar này, muốn bảo Bư đại gia hắn chuốc phiền toái, tùy tiện liền có thể lấy ra trăm ngàn lý do.

“Tiên sinh, chúng tôi chỉ là phục vụ thôi, mong ngài không nên làm khó... ”

“Chát!” một tiếng vang lên, Lưu Bư đã bạt tại hắn.

“Người...” Tên bồi bàn che mặt phần nộ nhìn Lưu Bư, một cái vả này của Lưu Bư khiến hắn loạn choạng suýt chút nữa thì té ngã, khuôn mặt lập tức sưng vù lên.

“Mẹ nó, nói nhảm cái con khỉ, người không thể làm chủ, vậy kêu quản lý lại đây nhanh lên, người còn nhìn? Còn nhìn nữa lão tử lấy gậy tàn đập chết người...” Lưu Bư thấy tay bồi bàn đang nhìn chằm chằm vào hắn tỏ vẻ không phục, đột nhiên đứng dậy, thuận tay cầm cái gậy tàn thuốc lên.

Tay bồi bàn thấy vóc người khổng lồ của Lưu Bư, hung hăng liếc mắt Lưu Bư, nhanh chóng chạy đi.

Không lâu sau đó, 1 người mặc âu phục đen, bộ dạng hắn là tay quản lý, phía sau có 2 đại hán lực lưỡng mặc áo khoác. Tay quản lý nở nụ cười chức nghiệp, còn 2 tên mặc áo đen thì mặt lại đằng đằng sát khí, con mắt hung hăng nhìn chằm chằm bọn họ, hiển nhiên, tất cả đều tới rồi.

Lưu Bư không nhịn được cười hắc hắc, muốn trước mặt Bư đại gia hắn mà chơi bộ dạng này thì thật sự là vô dụng!

“Tiên sinh, không biết quán bar chúng tôi phục vụ có gì sai sót.... “Quản lý dù sao cũng là quản lý, hết sức lễ phép nói.

“Đừng lảm nhảm làm mẹ gì, dẫn theo hai người tính làm gì đây? Tính cần ta sao? Trong vòng ba phút, mang rượu lên đây, nếu ta không thấy chai Louis 13th thì.... hắc hắc... “Lưu Bư cắt lời tên quản lý, nghe rằng cười nói.

“Được, lập tức có ngay!” Tay quản lý tức giận đến mặt hiện lên màu đỏ, đưa tay ngăn hai tên mặc jacket đang chuẩn bị tiến lên.

“Bư ca quả nhiên lợi hại!” A Trạch giơ ngón tay cái về phía Lưu Bư.

“Ha ha, không dám không dám!” Lưu Bư đắc ý chấp tay vái. Tên bồi bàn đi lên, ly và xô đá đều chuẩn bị đầy đủ, tuy không phải là tay bồi bàn lúc này bị Lưu Bư vả nhưng vẫn có thể nhìn thấy địch ý trong mắt hắn phát ra.

Chẳng qua đây chỉ là một tiết mục xen giữa nho nhỏ, trong Bar rất ít người chú ý đến cái bàn đã phát sinh chuyện của Lưu Bư. Sàn nhảy vẫn điên cuồng như cũ, tựa hồ như nơi đây toàn là yêu ma quỷ quái đang nhảy múa vậy. Dưới ánh đèn 7 màu chiếu sáng đều là một góc cuộc sống. Không áp lực, không đạo đức, tất cả chỉ là sự buông thả, bất luận là nam nhân hay nữ nhân dưới loại hoàn cảnh ngập trong vàng son, xa hoa trụy lạc này, rất dễ dàng sinh ra ý nghĩ dơ bẩn, vô số cuộc tình một đêm không phải thúc đẩy dưới men rượu sao?

“Choang!” Một tiếng vang lên, một thanh âm thủy tinh bể tan tành, là Lưu Bư ném xuống.

Thanh âm này tuy không lớn, nhưng trong quán rượu cũng dị thường chói tai, đại bộ phận đều nhìn quanh về bên này.

Lập tức, mấy đại hán xô đám người ra hai bên, hùng hổ nhằm hướng này xông tới, hiển nhiên, những người này đã sớm chuẩn bị sẵn rồi.

“Bồng!” Một tiếng, tên đại hán đầu tiên lao tới bị Lưu Bưư đập một cước nằm dài trên mặt đất, cái bàn xô phải vài tên, Lưu Bưư nhanh nhẹn nhảy lên bàn DJ tắt nhạc. Lập tức, cả quán bar đều yên tĩnh, mỗi người đều im lặng...

“Ta nhỏ vào, quán bar cái gì chứ? Toàn là rượu giả, Louis 13th giá hơn vạn cũng giả nốt!”

Đứng ở trên sàn nhảy, Lưu Bưư hung hăng nhổ 1 ngụm nước bọt. Liên tục dấm vài quyền đánh cho đám đại hán vừa xông lên kia thua liểng xiểng, dưới bụi loạn thành một đoàn. Vốn có vài vị khách thấy Lưu Bưư cậy sức cũng muốn thử xem sao, lập tức đều biến thành người xem, cư nhiên còn có người kêu Lưu Bưư ‘hảo’, con người vốn có tính hòa theo, một khi có người kêu hay lập tức sẽ có người hưởng ứng. Trong khoảng thời gian ngắn, một đám gia hỏa chỉ sợ thiên hạ không loạn liền tăng bốc Lưu Bưư thành một kiểu nhân vật anh hùng. Nghe được thanh âm kêu “hảo” như sóng triều ở phía dưới, Lưu Bưư có chút ngất ngây, chắp hai tay vái chào tứ phương bộ tịch như thể một ngôi sao màn bạc vậy. Trương Dương thấy vậy cả người nổi da gà. Thằng nhãi này bộ không biết người ta nhìn nó như kiểu đang xem xiếc khỉ sao?

Mặc kệ có đúng hay không, tóm lại Bưư đại gia thích điều này.

“Tiểu huynh đệ, đồ đặc thì thích làm gì thì làm, nhưng lời nói không phải muốn nói gì thì nói. Quán bar Dã Mã chúng ta mở cửa bao lâu nay không bao giờ bán rượu giả, xin ngài thu lại lời nói vừa rồi.” Tay quản lý không biết từ xó xỉnh nào đi tới, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Lưu Bưư, ngăn cản vài tên hán tử bị ngã trên đất. Rất rõ ràng nơi này nhân thủ không đủ, hẳn phải kéo dài thời gian, phải cần một đoạn thời gian để Đao ca đến đây, cái quán bar này mỗi tháng phải chi mấy vạn bảo vệ phí, không thể để mất trắng như vậy được.

“Còn không phải bán rượu giả, **, ta nói chai Louis 13th này là rượu giả.” Lưu Bưư hiển nhiên không phân biệt được rượu thật hay giả, chỉ là cưỡng từ đoạt lí mà thôi.

“Tiểu huynh đệ, ta biết ngươi không có tiền, ngươi bắt quá chỉ là muốn uống một chai rượu không phải mất tiền mà thôi, sao lại phải động chạm nhiều như vậy? Nếu ngươi cho rằng đây là rượu giả thì mời hãy ngươi lấy chứng cứ ra.” Tay quản lý mỉm cười, hẳn nhìn ra rằng tên nhóc này đối với rượu hoàn toàn không biết gì cả....

“Mẹ kiếp, còn muốn cái chứng cứ gì nữa, ta nói rượu giả thì chắc chắn là rượu giả...” Mọi người đều chìa mũi nhon nhắm vào Lưu Bưư, la hét phản đối, dù sao, thế giới này cho dù tìm phiền toái cũng phải giằng dụa lý một chút, không có chứng cứ gì mà nói quán bar bán rượu giả thì cũng không đúng lắm.

“Này này... “Lưu Bưư có chút ấp a ấp úng, dù sao mọi người tức giận cũng khó chạm vào a.

“A a, dĩ nhiên là có bằng chứng.”

Trương Dương đứng dậy, chậm rãi đi lên sàn nhảy, trên tay bưng chén rượu.

Người trong quán bar đột nhiên lóa mắt, đặc biệt là vài nữ sinh cư nhiên thét lên chói tai. Trương Dương, vô luận là về mặt hay khí chất, đều giống như một công tử quý tộc phong độ nhẹ nhàng, trong mỗi cái giờ tay nhắc chân đều tràn ngập cỗ mị lực mê hoặc lòng người, mị lực này có chút yêu dị.

151. Chương 151. Chiếc Lưới Không Lỗ

“Ngươi dựa vào cái gì nói đây là rượu giả?” Quản lý trong lòng nóng như lửa đốt, rõ ràng mấy thanh niên này tới chuốc phiền, hiện tại hẳn trì hoãn chút thời gian chỉ mong người của Đao ca chạy đến là được rồi.

“Phẩm chất của brandy rất nhiều được quyết định bởi thùng cao su trong thời gian hóa già. Trải qua năm tháng hóa già dài đến nửa thế kỉ, cảnh giới Louis 13th đương nhiên phải chí cao vô thượng....A a, đây là quảng cáo của Louis 13th, đương nhiên ta cho rằng vô luận là rượu Mao Đài hay rượu ngũ lương đều tốt hơn so với vị rượu Louis 13th.

“Quảng cáo đã miêu tả nói, thưởng thức Louis 13th, tựa như trải qua cuộc du hành kỳ ảo tuyệt vời của các giác quan, ban đầu có thể cảm giác được anh đào, thủy tiên, hương nhài, bách hương quả, hương vải, tức

thì bộc lộ hương vị hương thảo cùng hộp xì gà; chờ khi men lần lượt phát huy, mùi thơm mát của hoa diên vĩ, hoa violet, hoa hồng, gỗ đàn hương càng khiến người khác thêm thuồng....”

“Bình thường dư vị của brandy chỉ có thể duy trì thời gian từ 15 đến 20 phút, mà loại rượu nổi tiếng Louis 13th này về khoản hương vị cùng cảm giác miệng cực kỳ tinh tế, dư vị lại có thể lượn lờ đạt tới ngoài một giờ, các vị, có ai muốn lên thưởng thức một chút, xem xem rượu này có cảm giác ta vừa rồi nói hay không?”

Trương Dương nhẹ nhàng chiêu thu, A Trạch đưa bình Louis 13th vừa mới uống một ít vắt lên trên sàn, đôi mắt Trương Dương cơ hồ không nhìn chai rượu, tùy tiện đưa tay, ưu nhã tiếp nhận chai Louis 13th tinh xảo, động tác lưu loát, tiêu sái vô cùng, khách ở phía dưới sàn lại thét một trận chói tai.

“Ta lên.”

Một thanh niên cầm ly lên sàn, Trương Dương khẽ cười, rót nửa chén cho thanh niên.

Người thanh niên nhẹ nhàng uống một ngụm rồi chép chép miệng.

“Ân, chẳng có vị gì, ngược lại có chút giống rượu nhị oa đầu Bắc Kinh.” Người thanh niên tựa hồ là kiểu người thích không khí sôi động.

“Ha ha ha...”

“Ha ha...”

Quán rượu nhất thời cười phá lên, tiếng cười chói tai, hoan hô khàn giọng, âm thanh huyền não hết đợt này đến đợt khác, vui vẻ dìm dập quán rượu. Lại có vài người là ông chủ, đều hi vọng được xem náo nhiệt gây kích thích. Loại chuyện đập phá này không thể nghi ngờ là đã nghiền nát.

Xem náo nhiệt không chỉ là thói hư tật xấu của mỗi người Đông Quốc, vô luận là cướp, hay là tai nạn ô tô, hoặc là ăn mặc lỗ lã kỳ dị, đều không thiếu người xem náo nhiệt, ở Đông Quốc, thiếu rất nhiều thứ nhưng thích xem náo nhiệt tùy tiện cũng có thể túm được cả đống.

“A a, nhị oa đầu lại không phải, người uống lại một ngụm, dùng đầu lưỡi khẽ hồi vị, người sẽ phát hiện rượu này có chút vị chất, hiển nhiên đây không phải Louis 13th, nếu là Louis 13th chân chính, tuyệt đối sẽ không có vị chất. Mặt khác, người còn có thể đổ rượu này ra lòng bàn tay, dùng sức xoa nó, nếu nó nóng lên thì là Louis 13th chân chính, sẽ phát ra mùi nhựa cây thơm ngát mà đậm đà, hơn nữa, rất lâu không giảm....”

“Rượu này kỳ thật còn không bằng nhị oa đầu.” Ngừ khí mang theo chút trêu chọc của Trương Dương đột nhiên trở nên lãnh khốc. “Người nói giả thì là giả....”

Những người khách cũng phát hiện, thanh âm người quản lý rõ ràng không còn cường ngạnh như lúc đầu, hẳn cũng không nghĩ đến trong ba người thanh niên thoát nhìn như chưa từng trải qua việc đời này lại có người biết bình phẩm rượu, trên thực tế các quán bar của cả thành phố ZH, lại có mấy bình là rượu ngoại thật sự, người trong đó đều biết, ở quán rượu uống chính là bầu không khí, muốn uống rượu ngoại thật sự, vậy so với chơi gái tr*nh còn khó hơn.

“Người nói không phải giả, được rồi, chúng ta có thể gọi 315 để kiểm nghiệm, nếu là giả, quán rượu này của người cũng đừng mở nữa, yên tâm, rất nhanh sẽ có người đến thôi.” Trương Dương nghiêng người dựa vào bên cạnh bụi DJ nhàn nhạt nói.

Khoảng cách nhất thời rút ngắn, phong thanh gần đây hẳn cũng nghe được một ít, nếu Đạo ca thực sự xảy ra chuyện, vậy thì rất rõ ràng, ba người này chính là ném đá xuống giếng rồi.

Lúc này quán bar đã lại bắt đầu ồn ào, có người thậm chí thực sự gọi điện đến 315.

Trên trán tên quản lý đã đổ mồ hôi, mặc dù quán bar bán rượu ngoại giả là quy tắc mật của việc buôn bán, nhưng nếu thật sự bị nhiều người tiêu phí vạch trần như thế, vậy thì quán bar này thực sự cũng không cần mở nữa.

Đạo ca đâu?

Xem ra, nếu đợi Đạo ca đến đã không kịp nữa rồi, hiện tại, lấy lại chai rượu mới là quan trọng nhất, bắt buộc phải cướp chai rượu kia lại !

Quản lý âm thầm đưa mắt ra hiệu, vài đại hán bảo vệ sàn luôn vào trong đám người, đột nhiên một tiếng hét điên cuồng vang lên, đèn trong quán bar tắt phụt, nhất thời trong quán hỗn loạn thành một đám, thanh âm chai rượu, ly chén rơi vỡ trên đất, tiếng thét chói tai của đám nữ nhân....tất cả hỗn loạn thành một đám.....

Mặc dù quán bar còn có vài cây nến, nhưng đột nhiên toàn bộ đèn tắt phụt vẫn khiến mắt người ta chưa kịp thích ứng được, huống chi, nến vẫn đang cháy trong không gian rộng lớn này tuyệt đối sẽ không quá ba cây, ba điểm sáng đó ở trong bóng tối ngược lại càng tôn bóng tối lên, đã tối lại còn tối hơn, ánh sáng nền màu đỏ nhỏ bé căn bản không thích hợp để chiếu sáng.

Ngay trong nháy mắt khi đèn tắt, ánh mắt Trương Dương đã thấy được chỉ ít có năm người trong tay cầm khảm đao lao về phía sàn nhảy, cư nhiên trong đó còn có tên bồi bàn lúc đầu chịu cái bạt tai của Lưu Bư.

Đột nhiên, mình tưởng tẩn khai.....

Trương Dương đột nhiên phát hiện, tâm sát lực của mình cư nhiên đối với sự đề thăng mình tưởng có trợ giúp rất lớn, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng nhẽ, giết chóc tùy ý có thể thâm hóa mình tưởng?

Sát khí lẫn nhiên !

Trương Dương nhẹ nhàng rút thanh khảm đao sắc bén được bọc giấy báo từ sau lưng ra, gần đây Trương Dương lúc làm vỡ dao cho thanh đao này phát hiện, thanh đao này sắc bén vô cùng, dùng giấy báo bọc lại thực sự quá nguy hiểm.

Hiển nhiên, những đại hán kia đối với hoàn cảnh quán rượu này quen thuộc tới cùng, trong đám người hỗn loạn cư nhiên cầm hung khí mò mẫm lên trên bục, một đao hướng tới vị trí Trương Dương đang ngồi.

“A.....”

Một âm thanh thảm thiết vang lên, ngọn đèn nền mỏng manh cư nhiên phản xạ ra từng mảnh đao quang chói mắt, một đại hán bị một đao của Trương Dương bổ cho ngã bay ra ngoài, hét lên thể thảm rồi ngã xuống đất làm vỡ một mảng ghế.

Loạn rồi !

A Trạch dưới ánh đèn leo lắt tựa như u linh, lại giống như con cá nhỏ trong nước, qua lại không ngớt như con thoi, thanh yêu đao của hắn như ma quỷ hoạt động về đêm, thoát ẩn thoát hiện, mỗi lần xuất hiện chắc chắn có đại hán trúng đao, tất cả những người bị hắn đâm trúng đều là đâm vào hông hay cổ tay.....

Biến người bắt đầu chen lấn nhau về phía cửa chính, mấy trăm người chen nhau thành một đám, tiếng khóc tiếng gọi nhau ầm ĩ chiếm cứ từng tấc không gian trong quán bar cùng tiếng kêu thảm thiết không dứt kia hình thành lên một loại sợ hãi cực độ, sự sợ hãi lan tràn truyền khắp không ngừng trong không trung, hiện tại mỗi người đều hi vọng từ cánh cửa chính chật hẹp kia mà chạy ra ngoài....

“Hồng rồi...” Quản lý thấy đám người hỗn loạn, lập tức phát hiện mình đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn cực độ, nghĩ đến đây, ngay lập tức dựa vào sự quen thuộc với quán bar chạy đến cầu dao tổng bật tắt cả đèn quán bar.

Lập tức, quán bar sáng như ban ngày, đám người đang kinh hoảng lúc này mới an tĩnh lại, chỉ có điều quán bar lúc này đã hoang tàn đầy rẫy, quầy rượu và tủ rượu đều bị đổ sập, bàn ghế lại càng đứt đoạn vô số, đương nhiên những thứ này đều là kiệt tác của Lưu Bư.

Quản lý phát hiện, ba người trẻ tuổi gây náo loạn không ngờ đã biến mất rồi, không còn bóng dáng đâu cả.

Trên mặt đất có ba tên trông sần đang nằm, còn có mười mấy tên bồi của quán, mặc dù thương thế cũng không phải rất nghiêm trọng, nhưng cảnh máu đổ nhìn khủng bố dị thường.....

Rất nhanh, quản lý mới biết, cơn ác mộng của quán bar Dã Mã mới chính thức bắt đầu.

Vô số xe cảnh sát đã đứng ở cửa chính quán bar, càng khoa trương hơn chính là, trong đó còn có vài chiếc xe phòng cháy chữa cháy và hơn mười lính cứu hỏa.

Trong đó không ngờ còn có một chiếc kiểm nghiệm 315 chuyển toàn bộ rượu đóng kín cất vào kho.

Tất cả người bị thương đều được cảnh sát đưa đến bệnh viện, cũng có cảnh sát đi theo ghi chép.

Khi rời đi, cảnh sát phòng cháy chữa cháy còn dán lên cửa vũ trường Dã Mã giấy niêm phong, lý do là phòng cháy không hợp cách, số lượng đèn đáp ứng quá ít, công cụ dập lửa quá ít, quan trọng nhất chính là, lúc xuất hiện tình huống khẩn cấp, thông đạo lánh nạn cư nhiên không có người chỉ dẫn, thiếu chút nữa tạo thành sự cố thương vong to lớn.....

Tên quản lý nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, tại sao số đèn này sau lúc mình bật không sáng lên?

Rất nhiều sự trùng hợp, rất nhiều tai họa ngầm, mặc kệ là tai họa ngầm hay là trùng hợp, tóm lại, vũ trường Dã Mã bị cưỡng chế đóng cửa ngừng kinh doanh để chỉnh đốn lại.

Đêm đó, tay quản lý cũng bị đưa đi, ông chủ quán bar Dã Mã cũng bị điện thoại sở cảnh sát gọi đến hỗ trợ điều tra.

Đao ca không biết, một cái lưới cực lớn đang úp lên hắn, cánh cửa đột phá chính là vũ trường Dã Mã này.

Lúc này khi Đao ca đang ở trên một chiếc xe tải cách quán bar không xa, hắn thấy vài người trong quán bị cảnh sát đưa đi, sau đó nhìn thấy chiếc xe kiểm nghiệm 315 đưa từng thùng rượu ngoại chuyển đi.

Cuối cùng, sau khi thấy trên cửa chính dán hai tờ niêm phong màu trắng, Đao ca biết, quán bar này đã xong rồi.

Rốt cục, cảnh sát đã tản đi, xe chữa cháy và xe kiểm nghiệm cũng rời đi, cổng và sân vũ trường Dã Mã đột nhiên trở nên vắng vẻ vô cùng, ngọn đèn nê-ông bình thường vẫn lấp lóe cũng tắt, phẳng phất như báo hiệu sự kết thúc của một thế lực.....

“Diệu Diệu, lại đây, hỏi người vài chuyện.” Đao ca mở cửa sổ, nhìn thấy một tiểu thư từ quán bar đi tới, tiểu thư này hắn rất quen thuộc, mỗi lần uống rượu ở quán bar đều là nàng tiếp, như một chú chim nhỏ, khắc sâu vào lòng say mê của Đao ca.

“A...Đao ca, người sao còn ở đây, mau đi đi, có rất nhiều cảnh sát đấy !” Diệu Diệu thấy Đao ca, nhất thời kinh hoảng thất thố quan sát hai bên, giống như chỉ sợ bị người ta nhìn thấy vậy.

152. Chương 152. Thế Lực Sau Lưng

Hạ thủ của Đao ca kéo cửa chiếc xe tải ra, bảo Diệu Diệu lên xe.

“Xảy ra chuyện gì?” Đao ca vẻ mặt âm trầm hỏi, thân thể ở trần lộ ra một thân cơ bắp vào cuối thu cư nhiên không cảm thấy lạnh, cả người bị một cỗ khí thế hung tàn bao phủ.

“Có người gây loạn, theo sau còn có cảnh sát và phòng cháy chữa cháy, còn có liên hiệp chấp pháp chống hàng giả 315 đều tới, nghe nói, thuế vụ cũng phái người tới rồi, vài sổ sách trong máy tính cũng mang mang đi rồi...” Diệu Diệu nhìn theo ánh mắt hung ác của Đao ca, thân hình lả lướt chỗ lồi chỗ lõm không khỏi có chút phát run.

“Biết là ai làm không?” Đao ca đối với việc đóng cửa quán bar cũng chẳng sao cả, quán bar không phải của hắn, hắn quan tâm chính là chuyện lần này có phải có người nhằm vào hắn hay không, về phần quán bar, ông chủ quán tự sẽ có đường đi của hắn để giải quyết chuyện này, không cần hắn phải bận tâm vào.

“Không biết....Tuy nhiên vào lúc đèn tắt rất hỗn loạn, tựa hồ có người hét một câu “Hỗ ca tập hợp ở đâu”, chuyện khác ta cũng không biết.”

“Ân, người đi trước đi, đừng nói cho người khác ta từng tới.” Đao ca gật gật đầu nói với Diệu Diệu.

“.....Đao ca....” Diệu Diệu do do dự dự, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì cứ nói.”

“Người hay là rời khỏi thành phố ZH tránh né một thời gian, gần đây ta ngồi trên bục nghe được, tựa hồ là quan chức to của Chính Phủ, lúc bọn họ nói chuyện phiếm lộ ra một vài hàm ý.....” Diệu Diệu ấp a ập úng nói.

“Cái gì?” Con mắt Đào ca đột nhiên sáng ngời. “Đầy đủ các câu thì ta nhớ không rõ, tuy nhiên ý tứ đại thể là Hồ ca lần này bỏ ra một cái giá rất lớn, muốn đặt người vào chỗ chết, nghe trong những lời nói này, Thái ca cũng đã nhúng tay vào rồi hi...”

“Ta biết rồi.” Đào ca vẽ mặt thần thờ.

“Đào ca, ngàn vạn lần đừng nói với người khác là ta nói, đặc biệt là Thái ca đó. Ngài cũng biết chúng ta đều là theo hần lặn lội kiếm sống, nếu bị hần biết được, ta nán lại ở thành phố ZH này cũng không nổi đâu.”

“Yên tâm, còn không tin Đào ca ta sao, đi đi, cảm ơn. Chờ đến khi Đào ca chấn chỉnh lại cờ trống, nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ người.”

“Vậy ta đi đây, Đào ca, cẩn thận chút.” “Liên hợp Bĩ Tử Thái dọn dẹp chúng ta?” Một tên lưu manh hỏi.

“Lời của đàn bà người cũng tin?!”

Đào ca nhìn theo bóng lưng Diệu Diệu lập tức cười lạnh.

Thế lực Ma Bì Hồ mặc dù so với hần mạnh hơn nhiều lắm, nhưng sản nghiệp của Ma Bì Hồ khổng lồ, hơn nữa chức nghiệp dính dáng đến rất nhiều mặt, mặc dù Ma Bì Hồ vẫn rất muốn tấn công hần nhưng Ma Bì Hồ sẽ không ngu xuẩn đến mức thực sự nhúng tay tranh đoạt giữa hai người, dù sao, Đào ca hần cũng không phải mới ra ngoài lặn lội, vô luận là kinh tế và nhân mạch cũng không phải Ma Bì Tử hần một gậy đánh chết được.

Mỗi người trên giang hồ đều biết nếu ai đó tuyên bố cùng Đào ca là địch mà không thể khiến Đào ca chết vậy thì hậu quả tuyệt đối không cách nào tiếp thụ được.

Đào ca không có hạ thủ đắc lực nhưng nhân cách mị lực của Đào ca không người nào có thể kháng cự, chỉ cần một tiếng ra lệnh của Đào ca, cả thành phố ZH này lập tức sẽ trở thành chiến trường.

Những thanh niên trẻ mới ra ngoài xã hội còn có những học sinh trong trường thích lêu lổng đều sẽ vì Đào ca xung phong xông vào trận địa, đây mới là thế lực chân chính của Đào ca....

Đào ca có thể lặn lội đến tình cảnh như hiện tại, tự nhiên không phải đứa trẻ đàn độn, chí tí hần bây giờ vẫn không tin đây là Ma Bì Hồ làm.

Lực ảnh của của Ma Bì Hồ ở thành phố ZH có thể phải mạnh hơn hần một chút, nhưng nếu nói Ma Bì Hồ có thể cùng lúc mua chuộc công an và lính cứu hỏa, còn có thuế vụ liên hợp chấp pháp chống bán hàng giả cùng một chỗ thì Đào ca hần nhất định không tin, cho dù Ma Bì Hồ và Bĩ Tử Thái liên thủ cũng làm không được, dù sao, ở những ngành này, đều có người của Đào ca hần.

Hiện tại, những người này dường như đột nhiên biến mất vậy.

“Đưa ra tin tức, nói lúc Đào ca ta cần người đã đến rồi!” Đào ca đột nhiên một quyền đánh lên chiếc ghế tựa lưng, lạnh lùng nói.

“Vâng, Đào ca.” Mà Đào ca lại như một người trong vòng xoáy.

Mà Đào ca, cũng đang cố gắng ngăn cơn sóng dữ.

Vô số học sinh tiểu côn đồ thành phố ZH bốn ba đều mất tướng, thần tượng Đào ca của bọn họ đã đến lúc phải cần người rồi.

Cửu ca !

Cửu ca là ông chủ vũ trường Dã Mã, hần là người Bắc Kinh, chủ yếu kinh doanh quán bar, các loại kinh doanh giải trí KTV, ở thành phố ZH cũng xem như nhân vật bậc trên, hần không lặn lội mà là người kinh doanh chân chính, nhưng chính vì hần là người kinh doanh chân chính nên mặt mũi của hần càng lớn, đường đi càng rộng, ở thành phố ZH hần chỉ nuôi dưỡng một thủ hạ của Đào ca, cũng chỉ quen Đào ca, Ma Bì Hồ, Bĩ Tử Thái gì đó hần đều không biết, cũng không muốn quen biết, hần chỉ muốn an an tĩnh tĩnh làm kinh doanh.

Hiện tại, Cửu ca rất rất phiền não, hắn mới rời khỏi một đêm, vũ trường Dã Mã cư nhiên bị cưỡng chế đóng cửa ngừng kinh doanh để chỉnh đốn, điều này đối với lịch sử kinh doanh của hắn mà nói quả thực là không dám tưởng tượng.

Các cấp cao ở thành phố ZH, ai không cho Cửu ca hắn thể diện?

Cho dù là thị trường gặp hắn, cũng phải tôn xưng một tiếng Cửu ca, tất cả đều bởi vì hắn là người Bắc Kinh, hắn ở Bắc Kinh có bối cảnh chính trị hùng hậu, nhưng lần này không có người nói cho hắn, thậm chí một chút phong thanh cũng không có.

Một quán bar đóng cửa Cửu ca hắn không sao cả, cùng lắm cũng chỉ là lỗ mấy ngàn vạn, huống chi những năm ở thành phố ZH này hắn cũng kiếm đủ rồi, mấu chốt là chuyện này rất náo tâm, hắn không rõ chuyện tại sao lại phát triển thành tình cảnh như hiện tại, nhân viên của hắn, quản lý của hắn, không phải ở trong cục cảnh sát thì ở trong bệnh viện....

Lúc Cửu ca được cảnh sát thông báo thì hắn vẫn đang ở Bắc Kinh, lập tức ngay trong đêm xuất phát, bắt đầu sáng sớm hắn đến thăm vài người lãnh đạo chủ yếu ở thành phố ZH, chuyện tựa hồ càng ngày càng phức tạp, những người lãnh đạo kia thấy hắn vẫn một tiếng Cửu ca như trước, nhưng nhắc đến chuyện vũ trường Dã Mã đều nhẹ nhàng trốn tránh, bảo hắn chờ đợi xử lý công bằng..vv...

Đây không phải là lên giọng sao?

Cửu ca là ai chứ, tự nhiên thấy được manh mối, vừa từ cục cảnh sát ra ngoài ngồi trên xe lập tức gọi điện về Bắc Kinh.

“Lý lão, ta ở thành phố ZH gặp chút phiền toái, quán bar bị cưỡng chế đóng cửa rồi.” Thanh âm gọi điện thoại của Cửu ca rất cẩn thận, dè dặt nói.

“Àn, ta lập tức giúp người hỏi xem.” Thanh âm đối phương rất thẳng thắn.

“Vậy phiền Lý lão rồi.”

Cửu ca cúp điện thoại, bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi, hắn rất ít khi dùng đến tầng quan hệ này, hắn biết lần này gặp phải phiền toái, nếu không mau chóng xử lý rất có khả năng sẽ tác động đến sự nghiệp của hắn ở các thành phố khác.

Đương nhiên, Cửu ca không hề lo lắng, hắn tin rằng chuyện nhỏ này có Lý lão ra mặt hắn là một câu nói liền đơn giản ngay.

Chờ đợi làm người ta lo âu !

“Đông đông.....”

Cửu ca đang trầm tư đột nhiên tỉnh lại, có người đang gõ cửa sổ xe hắn, ở ngoài cửa xe có ba người thanh niên vừa vặn lúc hắn đang rảnh rỗi nhìn thấy bọn họ, tựa hồ ánh mắt kia có thể xuyên qua màn chắn song cửa xe vậy.

Đây là ba người rất đặc biệt, một người cao gầy nho nhã, một thấp bé dững mãnh, còn một người vóc dáng tựa như gấu Bắc Cực vậy, Cửu ca tin rằng hai người vệ sĩ đông bắc đều không dững mãnh như gấu Bắc cực được, đương nhiên, dẫn tới sự chú ý của Cửu ca chính là thiếu niên nhỏ tuổi nhất với đôi mắt tựa như một mũi dao sắc bén.....

“Làm gì?”

Song cửa không chút tiếng động tróc một cái khe hở, nói chuyện chính là một trong hai bảo tiêu Đông Bắc của Cửu ca.

“Ta muốn cùng Cửu ca nói vài câu.”

Một người thanh niên một cái áo jacket kém chất màu xám mỉm cười nhìn Cửu ca, ngữ khí bình đạm cùng vẻ mặt ung dung không bức bách khiến Cửu ca có một tia ảo giác, mỗi một động tác biểu tình của người thanh niên này đều tràn ngập khí chất cao quý nho nhã, nếu không phải mặc bộ quần áo kém chất, Cửu ca tin rằng đây là một người thanh niên rất có địa vị quyền thế.

Đây là người thanh niên Cửu ca lúc đầu không chú ý nhất, nhưng bây giờ Cửu ca mới phát hiện đây là người thanh niên đặc biệt nhất, trong ánh mắt tràn ngập vẻ yêu dị, trong sự yêu dị bình đạm đó mang theo một cổ sát khí.

“Xin lỗi, Cửu ca không quen biết người.” Người vệ sĩ cũng cảm giác được sự khác lạ của người thanh niên này, không dám khinh thường nhìn qua vẻ mặt Cửu ca một lần sau đó nói với người thanh niên.

“Àn, lập tức sẽ biết ngay thôi, Cửu ca, ta ở nhà hàng kia chờ người, người nhận điện thoại xong sau đó hẳn là sẽ có thời gian.” Người thanh niên khẽ vung tay, chỉ một nhà hàng nhỏ cách đó không xa, sau đó cùng hai người kia xoay người rời đi.

Trong đầu Cửu ca đột nhiên căng thẳng.

Hắn sao biết ta đang chờ điện thoại?

“Tút...tút...tút....”

Cửu ca vừa định xuống xe hỏi người thanh niên kia, điện thoại trong tay lại reo lên.

“Tiểu Cửu?”

“A...Lý lão, là ta.....” Cửu ca vội vàng thấp giọng nói.

“Chuyện của người rất phức tạp.....”

Đối phương đột nhiên im lặng, một trận trầm mặc, phảng phất đang chuẩn bị tư duy, Cửu ca nghe ông nói rồi chờ đợi, nếu đối phương gọi điện thoại tới, mặc kệ tin tức tốt hay xấu, bắt buộc phải cho hắn một tin tức.

Trong xe một trận dồn nén, hai vệ sĩ và tài xế tựa hồ cũng cảm giác được lòng dạ rối bời của Cửu ca.

“Kỳ thật ta hỏi vài người đều không biết xảy ra chuyện gì, ta gọi điện thoại cho ủy viên thư ký, hắn nói không có biện pháp....Tiểu Cửu ta thấy chuyện này rất phức tạp, người tự mình tìm cách đi, ta già rồi....” Lão nhân thở dài một tiếng rồi cúp điện thoại.

153. Chương 153. Đồng Bọn Hợp Tác Đầu Tiên

Sự phức tạp của chuyện này đã vượt xa dự tính của hắn, Cửu ca từ trước tới giờ chưa bao giờ nghĩ tới ở Đông Quốc này lại còn có chuyện mà Lý lão không xử lý được. Vừa rồi nghe giọng nói ấy này bất lực của Lta L lão, hắn đã phi thường xác định rằng lão ta đành phải chịu bó tay!

Chẳng nhẽ có đối thủ muốn tấn công hắn?

“Cửu ca, có cần gặp người vừa rồi hay không?” Một vệ sĩ thấp giọng nói.

“Gặp!” Cửu ca khẳng định quả quyết.

“Quán cơm bình dân”! Đại bộ phận khách hàng đều là những người làm công đến đây ăn cơm, trong đại sảnh cực kỳ đông đúc, môi trường vệ sinh cũng rất kém, tuy nhiên không khí lại rất náo nhiệt, khói nghi ngút lan tỏa, mùi thơm ngào ngạt tràn ra tứ phía.

Trương Dương, Lưu Bư và A Trạch ba người ngồi quây quanh một nồi lẩu thịt sị sụp ngồi ăn đến nỗi cả đầu đầm đìa đầy mồ hôi.

“Trương Dương, người nói Cửu ca kia sẽ tới chứ?”

Lưu Bư gấp một miếng thịt nhét vào mồm, nhai nhồm nhoàm, trên miệng đầy mỡ bóng nhẫy, A Trạch nhìn thấy liền nhú mày, A Trạch này ăn cơm rất kỳ quái, hắn thích nhai nhẹ nuốt chậm, ăn hết sức kỹ càng, cẩn thận, dường như đám rau thịt này là mạng sống của mình vậy.

A Trạch ăn cơm từ trước tới giờ đều không lãng phí một chút lương thực nào cả, cho dù là một hạt cơm và một chén nước. A Trạch chưa từng uống từng ngụm nước lớn, cũng không có cái tính một lần uống ừng ực nhiều nước.

Có một lần Trương Dương hỏi qua mới hiểu được, A Trạch và ca ca hần đã từng đi qua sa mạc, trong sa mạc đó thực vật chính là sinh mạng, cho dù là một giọt nước cũng đều phi thường trân quý, sau hành trình vượt qua sa mạc đó, A Trạch hoàn toàn thay đổi thói quen sinh hoạt.

Trương Dương không biết sa mạc có hình dạng thế nào, nhưng từ vẻ mặt A Trạch khi nói chuyện có thể tưởng tượng được sa mạc tuyệt đối không phải là mỹ lệ trữ tình như tấm thảm vàng óng ánh trên bức tranh phong cảnh được, phía sau cảnh đẹp đó còn có một sự tàn khốc quyết liệt của việc giành giật sự sống.

“Hần sẽ đến, nếu hần là người thông minh hần chắc chắn sẽ đến, đương nhiên nếu hần là người ngu xuẩn thì ta cũng không có biện pháp nào!”

Trương Dương nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, động tác hết sức cẩn trọng. Sự thay đổi của Trương Dương bắt nguồn từ lời của lão nhân kia, lão nhân đã từng nói: “Một thượng vị giả bất buộc phải chú ý đến mỗi một chi tiết sinh hoạt nhỏ nhất, cho dù chỉ là việc ăn cơm uống nước, gơ tay nhắc chân đều phải khiến người khác cảm giác được khí chất bản thân người phát ra, đây là một loại khí chất của lãnh tụ mà không phải ngẫu trang hay diễn xuất, phải thực hiện đến mức hài hòa như tự nhiên, vì thế người sau này bằng mọi giá phải nhớ kỹ. Nếu người muốn làm đại sự, rất nhiều thứ phải học tập và chú ý!”

Trương Dương không cần học tập, hần chỉ cần cường hóa tư duy về khí chất và lễ nghi trong ký ức mình.

“Ta tới rồi, ta không ngu xuẩn, vì thế ta đã tới!” Cửu ca nhẹ nhàng kéo ghế ra rồi ngồi lên, trước mặt hần có một bộ bát đĩa, tựa hồ người thanh niên này sớm đã chuẩn bị cho hần rồi.

Trương Dương nở một nụ cười nhưng cũng không lên tiếng.

“Ăn, mùi vị rất tốt, a a, đã lâu rồi ta không được ở những nơi dân dã như thế này mà ăn cơm, ta rất thích bầu không khí thân thiện như thế này!” Cửu ca cầm đĩa, gấp một miếng thịt ba chỉ to dùng đút vào trong mồm nhai trệu trạo. “Hảo, hảo hần tử!” Lưu Bư giờ ngón cái lên cười to nói.

“A..... Khục khục.... Hảo hần tử cái gì?” Cửu ca được Lưu Bư biểu dương tán thưởng một cách quái lạ, không khỏi đỏ mặt, ho khan nói.

“Lão ca có thể ăn miếng thịt ấy, tự nhiên là hảo hần, người không thấy một trăm linh tám vị anh hùng Lương Sơn Bạc đều là những hảo hần tử nhai thịt miếng to nốc rượu chén lớn sao?”

“Ặc.....!” Cửu ca đỏ mồ hôi, hần không thể tưởng tượng được mình chỉ ăn một miếng thịt lớn mà lại được khen ngợi đến như thế.

Trương Dương và A Trạch cũng không khỏi đỏ mặt, cách đối nhân xử thế này của Lưu Bư có một tiêu chuẩn riêng của hần, hần cho rằng người có thể ăn một miếng thịt to, tu chén rượu lớn thì dù có xấu cũng xấu không đến nỗi nào, chí ít còn là một người thẳng thắn, hào sảng, nghĩa khí.

Đương nhiên, bất kể là Trương Dương hay A Trạch, đối với lý luận này của Lưu Bư cũng đều khịt mũi khinh thường.

Cửu ca ăn cơm rất có kiên nhẫn, lặng thinh không đề cập đến chuyện điện thoại kia, hai vệ sĩ đứng xa xa phía sau của hần ở trong quán ăn này có vẻ không ăn khớp, dù sao, bộ Veston phẳng phiu đắt tiền cùng thắt lưng da hàng hiệu của bọn họ đều không thích hợp xuất hiện ở nơi này.

Cuối cùng cũng ăn uống xong, Cửu ca khẽ hất tay, bảo người cầm hóa đơn tính tiền, Trương Dương cũng không lên tiếng, chỉ chờ đợi sự chất vấn của Cửu ca.

Chỉ trong hơn mười phút ăn cơm Trương Dương đã phát hiện, một người thành đạt ít nhiều đều có vài chỗ đặc biệt, cứ nói như Cửu ca này, đúng là rất có kiên nhẫn, cho dù hần bây giờ lòng nóng như lửa đốt nhưng hần vẫn có thể bình tĩnh ăn xong cơm, thậm chí có thể rất tự nhiên trả tiền bữa cơm có hơn chục nguyên bèo bọt. Thế giới này, thành công không phải chỉ là sự ngẫu nhiên hay may mắn, tất nhiên Cửu ca có thể có chỗ đứng cao vợi vợi trong việc kinh doanh ngành giải trí ở Đông Quốc đã chứng minh năng lực của hần. Chưa kể cần phải nói rằng nghề này so với bất cứ một ngành nghề nào khác đều phức tạp hơn nhiều, các mặt xã hội dính dáng đến phi thường rộng rãi, người có thể có chỗ đứng hành nghiệp, nếu nói không có chút năng lực, vậy đơn thuần là nói dốt tổ rồi.

“Ta muốn tiếp quản tất cả địa bàn của Dao ca ở thành phố ZH!” Trương Dương không nói dài dòng, trực tiếp ra chủ đề.

Đột nhiên...!

Không khí trên bàn ăn trở nên cực kỳ ngưng trọng, Cửu ca cau mày, một người thanh niên từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy qua đột nhiên cùng một lão Đại của ngành giải trí ngang nhiên tuyên bố muốn tiếp quản tất cả thế lực ngầm của Dao ca ở thành phố ZH, đơn giản cứ như là một lời nói đùa, nhưng Cửu ca rất rõ ràng, đây không phải nói đùa, đây là một vấn đề hết sức nghiêm túc.

Hiển nhiên là bởi vì Dao ca ảnh hưởng đến sự nghiệp của hắn.

Đây là một sự trầm mặc dài lê thê, Dao ca theo Cửu ca đã rất nhiều năm rồi, Cửu ca tuy không lẫn lộn, nhưng nếu nói lẫn lộn thật sự, Dao ca mới tính là lẫn lộn chinh chiến đứng mũi chịu sào. Tất nhiên Dao ca chỉ là tay chân của thế lực địa phương mà thôi, phía dưới Cửu ca, nhân vật như Dao ca phân bố khắp Đông Quốc.

Một thế lực địa phương, giấc mộng lớn nhất chính là tìm một đại ca có sự nghiệp lừng lẫy, có bối cảnh hùng hậu như Cửu ca, nói trắng ra, cũng chính là lựa chọn mình cần, Cửu ca mặc dù quyền thế kinh nhân, nhưng việc kinh doanh của hắn phân bố ở các thành thị lớn, hắn không thể mỗi nơi đều phải để ý, tự nhiên hắn cũng cần những nhân vật như Dao ca làm quân tiên phong xông vào trận địa chứ.

Lúc này mà vứt bỏ Dao ca hiển nhiên trên đạo nghĩa cũng rất áy náy, nhưng hắn là thương nhân, thương nhân trọng lợi, còn đạo nghĩa, trị giá bao tiền một cân?

“Người nắm chắc?” Cuối cùng, Cửu ca đã nói ra.

“A a, chuyện này của ta nếu ta không chắc, dựa vào năng lực của Cửu ca người tìm lại mười hay tám Dao ca khác cũng không phải vấn đề!” Trương Dương cười nói.

“A a, ta có năng lực gì chứ, quán rượu cũng bị niêm phong rồi, không biết....” Cửu ca quan tâm nhất chính là bối cảnh của người thanh niên này.

“Cứ coi như nghỉ ngơi vài ngày đi!”

“Hảo, quyết định như vậy đi!”

Nghe được lời này của Trương Dương, Cửu ca lập tức khẳng định, hiển nhiên quán Bar này bị niêm phong cũng là vì Dao ca, mọi mục tiêu cũng là Dao ca, thế lực đối phương nếu đã lớn đến mức có thể niêm phong quán Bar của hắn, vậy Dao ca đã không còn cần thiết phải bảo vệ nữa. Cửu ca không muốn chìm vào vũng nước đục này, hiển nhiên vũng nước đục này đã liên lụy đến cấp trên, Cửu ca không những không ngu xuẩn hơn nữa rất thông minh, từ thái độ cam lòng của Lý lão vừa rồi hắn đã thừa sức đoán được tất cả rồi.

“Mừng hợp tác vui vẻ! Trương Dương!”

Trương Dương đứng lên, tay hai người nắm chặt lấy nhau.

“Lưu Bư!”

“A Trạch!”

“Cửu ca!”

Không có bất cứ lời thừa nào, thừa thãi đều là lời nói vô ích, đây chỉ là một hiệp định ngoài miệng, hiệp định cũng chỉ ước thúc Cửu ca không đưa địa bàn cho người khác trông giữ, sau này làm thế nào thì còn phải dựa vào thực lực chân chính bọn Trương Dương mà thôi.

Hiện tại Cửu ca ngược lại rất muốn xem xem, kết cuộc thì mấy thanh niên này có biện pháp gì đoạt lấy toàn bộ địa bàn của Dao ca.

Thế lực ngầm không chỉ có việc sở hữu bối cảnh chính trị là lập tức có thể làm được mọi thứ, hai thứ bắt buộc phải kết hợp với nhau mới có thể phát huy tác dụng, thế lực Dao ca ở thành phố ZH cũng không phải cứ có hậu thuẫn về mặt chính quyền là lập tức có thể một gây đập chết được, huống chi, chó cùng rất dễ bắt đầu cắn càn.

“Trương Dương, người nói Cửu ca có dùng thủ đoạn gì hay không, như đem chuyện của chúng ta nói cho Dao ca biết?” Lưu Bưu nhìn thấy Cửu ca lên xe rồi đi liền hỏi Trương Dương.

“A a, không sao đâu, nếu hần nói, chúng ta cũng chỉ thêm một địch nhân như Cửu ca mà thôi, ta nghĩ, ở thành phố ZH sẽ có rất nhiều người vui mừng khi thấy Cửu ca sụp đổ, chỉ có điều Cửu ca là một người thông minh, người thông minh sẽ không làm những chuyện ngu ngốc như vậy! Cho nên chúng ta không cần lo lắng, chúng ta bây giờ phải làm chính là mau chóng giải quyết Dao ca và Ma Bì Hổ, chúng ta đã không còn thời gian nữa rồi! Mà đã qua mười ngày rồi, chỉ còn lại hai mươi ngày, thời gian hai mươi ngày này chúng ta bắt buộc phải tiêu diệt ba cỗ thế lực lớn nhất ở thành phố ZH!” Trong mắt Trương Dương bắn ra một ánh mắt sắc bén rợn người.

“Tại sao lại là một tháng?” Lưu Bưu chính là lần đầu tiên nghe thấy Trương Dương nói đến thời gian một tháng.

“Bởi vì, ta có ước định cùng người khác thời hạn đó!”

Trong mắt Trương Dương thoáng qua một tia hư vô, một tia mờ ảo, hần vẫn đang nghĩ, lão nhân bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn nữa kia rốt cục là ai?

Tại sao lão có thể thao túng chính trường thành phố ZH này?

“Ta cung cấp cho người mọi sự giúp đỡ về chính trị, trong thời gian một tháng, vô luận người áp dụng thi hành thủ đoạn như thế nào cũng phải đoạt được thành phố ZH!” Đây là một sự chấp thuận của lão nhân cho Trương Dương.

Khóe miệng Trương Dương nổi lên một tia cười mỉm lạnh lẽo, hần đối với thân phận của lão nhân cũng rất hiếu kỳ, vì thế hần quyết định phải chơi một vở thật lớn, để xem lão nhân kia rốt cục có năng lực lớn tới mức nào.

Nếu không đủ lớn, bọn ta lại chạy trốn là xong!

154. Chương 154 : Tinh Thần Lực Và Thượng Vị Giả

Thành phố ZH vẫn cứ sóng êm gió lặng, tựa hồ không có chút động tĩnh, giấy niêm phong vũ trường Dã Mã cũng đã được gỡ ra, đang trong tình hình tu sửa lại hệ thống phòng cháy thích hợp, dù vẫn chưa xác định thời gian khai trương trở lại. Nhưng quản lý đã được thả ra, một số nhân viên vẫn ở trong nhà tập thể công nhân, ngày thường đều học một ít tri thức phòng cháy.

Thần kinh của Dao ca cũng được thả lỏng xuống, nhưng dù gì thì hần vẫn còn có chút lo lắng. Mặc dù bên cạnh cảnh sát vẫn không có dấu hiệu gì xuống tay với hần, nhưng điện thoại di động vẫn không thể liên lạc được.

Khiến Dao ca buồn bực chính là điện thoại của Cửu ca cứ nhiên vẫn trong trạng thái tắt máy, từ rất nhiều nguồn tin tình báo phản hồi lại, hiện Cửu ca đang ở thành phố Z.

Đương nhiên, với Dao ca bây giờ mà nói thì Cửu ca chẳng còn quan trọng nữa. Bởi vì hiện tại thế lực lớn nhất sau lưng hần là ông chủ thị trường khai thác JZ kia. Thực sự khiến Dao ca bực bội nhất chính là vì nguyên nhân bị nghi có liên quan đến việc làm trái quy tắc thu chi vốn riêng và tài liệu kiến trúc bất hợp pháp gây nên tình trạng đình đốn.

Dù cho Dao ca tựa hồ cảm nhận được có một tấm lưới khổng lồ đang chụp lên hần, nhưng hần không tìm được mục tiêu, tất cả số máy có quan hệ với hần đều trong tình trạng tắt máy.

Tuy nhiên, người đã quen gặp phải sóng to gió lớn như Dao ca cũng không hề hoảng hốt, thực lực của hần cũng đủ để cá chết lưới rách. Hiện tại, Dao ca chính là ôm suy nghĩ thả làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lạnh. Ai gây khó dễ cho Dao ca hần, hần sẽ khiến kẻ đó không sống nổi qua ngày!

Trương Dương cùng Lưu Bưu mấy ngày nay không bước ra khỏi cửa, trừ Trương Dương thỉnh thoảng đi ra ngoài một chút, trên thực tế phần lớn thời gian ba người đều ở trong nhà không ngừng tu luyện. Đêm hôm ở quán bar kia ba người đều bị thương nhẹ. Dưới hoàn cảnh hỗn loạn đó mà ba người chỉ bị thương nhẹ

xem như đã là may mắn rồi. Thụ thương lần này khiến ba người bọn họ đều có một sự nhận thức sáng suốt đối với chính mình.

Bọn họ là người!

Bọn họ cũng chỉ là so với người bình thường thì lợi hại hơn chút ít mà thôi. Bọn họ cũng sẽ bị thương, nếu có thêm nhiều người nữa thì họ cũng khó lòng mà chống cự được.

“Lưu Bư, người biết võ công?” Trương Dương nhìn Lưu Bư đang ngồi trên sân thượng hỏi.

Lúc này Lưu Bư tay đang cầm 2 quả tạ sắt khổng lồ thực hiện mấy động tác vô cùng kỳ quái, cơ bắp trên người cư nhiên bị xoay gập ra từng đường rãnh, tràn ngập một cỗ lực lượng nguyên thủy.

“Hắc hắc, bí mật! “ Lưu Bư hắc hắc cười quỷ dị nói.

“Ha ha, đã là bí mật thì đừng nói. Chỉ có điều, Lưu Bư, người phải chú ý, dù cho sức mạnh của người mạnh mẽ vô cùng, có thấy lấy vụng phá xảo. Nhưng vì độ linh hoạt của người không đủ, cho nên người phải tăng cường rèn luyện tinh thần lực của mình.”

“Tinh thần lực là cái gì?” A Trạch đang ở đại sảnh không ngừng đâm chọc đột nhiên dừng lại hỏi.

“Đúng a, tinh thần lực là cái gì,“ Lưu Bư cũng sửng sốt một chút.

“Tinh thần lực cũng có nhiều loại. Giả như, trong lịch sử có vài vĩ nhân, tế bào não của họ đặc biệt phát triển, họ có thể tản phát ra một loại sóng điện não, mỗi một cái nhãn mặt, nụ cười, giơ tay nhắc chân đều tràn ngập nhân cách mị lực, một cái vung tay của họ, có thể khiến cho hàng vạn người đi theo. Bọn họ chỉ điểm giang sơn, bọn họ công thành danh toại. Trên thực tế, thành công của bọn họ một phần rất lớn là nhờ vào tinh thần lực cường đại, bọn họ có thể thông qua lời nói cử chỉ của mình mà ảnh hưởng đến ý nghĩ người khác. Truyền bá tư tưởng của mình, đây được gọi là cảnh giới cao nhất của tinh thần lực, bởi vì, bọn họ cũng là người thường, nhưng bọn họ lại có thể ảnh hưởng đến hàng vạn hàng triệu người, thậm chí trên ức người, trong đó bao gồm rất nhiều nhân vật không phải người bình thường nguyện ý nghe theo sự điều khiển của họ. Mỗi câu nói của họ có thể khiến cho thế giới phải điên cuồng, ví dụ như nhân vật phản diện Hitler, nhân vật chính diện có linh tụ dựng nước của chúng ta, dù thời gian đã trôi qua cả trăm năm, ảnh hưởng của bọn họ vẫn không hề suy chuyển. Tinh thần lực của bọn họ thông qua báo chí, video, hay ký ức của vài lão nhân cứ đời này truyền sang đời khác...”

“Đương nhiên chúng ta không thể nào đạt được cảnh giới của bọn họ. Người như bọn họ thì họa chùng mấy trăm năm cũng mới xuất hiện một người, hơn nữa họ là trời sanh. Bất quá, chúng ta có thể từ vô đạo mà bắt đầu, thông qua tu luyện tăng cường tinh thần lực, chúng ta đồng dạng có thể ảnh hưởng đến tư tưởng của người khác, ít nhất, chúng ta có thể khiến người khác cảm thấy sợ hãi, khiến địch nhân của chúng ta mất đi ý chí chiến đấu!”

“Nói cụ thể tý đi!” A Trạch nói chuyện thủy chung vẫn ngắn gọn vô cùng, đi thẳng vào vấn đề.

“Ân, nói đơn giản, kỳ thật con người có thể phát tán ra phân tử làm người khác cảm thấy sợ hãi, cũng chính là mùi, khoa học gia từng chụp cắt lớp quét qua đại não con người. Một khi hít phải loại mùi này, con người sẽ trở nên ngây ngốc, sợ hãi, khấn trương, thậm chí có thể khiến người ta mất đi năng lực hành động. Ở đây ta nêu ra một ví dụ dễ hiểu, khi mà chuột gặp mèo, nó sẽ bị con mèo dọa đến mức không dám di chuyển, kỳ thật đây chính là mùi mèo phát ra khiến chuột cảm thấy sợ hãi, nếu lực lượng của mèo càng lớn, thì mùi phát ra sẽ càng nồng đậm hơn, phản ứng của mỗi con chuột cũng không giống nhau, con chuột có lực lượng cường đại sẽ biết trốn chạy, còn chuột nhỏ yếu sẽ không dám nhúc nhích.”

“Vậy khí thể có được coi là tinh thần lực không? “ A Trạch hỏi.

“Uhm, khí thể cũng coi như một loại, hay chẳng hạn như sát thủ, lúc một người sau khi giết rất nhiều người sẽ vô ý phát ra 1 loại mùi làm cho người ta sợ hãi, đương nhiên, cái này và khí thể không có liên quan, khí thể so với sát khí mà nói lại phải cao hơn một cảnh giới, sát khí là vô đạo, mà có khí thể không nhất định biết võ công, rất nhiều người bình thường trường kỳ đứng ở những chức vị cao ra lệnh, thì họ cũng dần dần bồi dưỡng ra tinh thần lực cường đại, người nghĩ xem, một người đứng ở địa vị cao, vô luận trong trường hợp nào đều biểu hiện rất tự nhiên, giơ tay nhắc chân đều có lực tương tác cường đại. Trên thực tế, các

minh tinh màn bạc đều có sẵn tinh thần lực nhất định, chỉ khác là tinh thần lực của bọn họ làm cho người khác cảm thấy vui sướng, làm cho người ta điên cuồng, thậm chí mang theo tính đầu độc, mê hoặc.”

“***, thực là có chuyện như vậy, ngày trước xem minh tinh màn bạc biểu diễn đúng là có sự hưng phấn quái lạ..... Vậy chúng ta phải tu luyện loại tinh thần lực này?” Lưu Bưu gật gật đầu nói.

“Bây giờ cái chúng ta cần phải bồi dưỡng là loại tinh thần lực làm cho người ta sợ hãi này, về phần loại khí thể kia không phải có thể bồi dưỡng được, khi chúng ta có quyền thể thì tự bản thân sẽ có khí thể cường đại. Phía sau khí thể là quyền lực cường đại làm hậu thuẫn. Nếu một người ăn mày giả trang ra bộ dáng khí thể thì cũng chỉ làm trò cười cho thiên hạ mà thôi.... ”

“Kỳ thật, nói đến tinh thần lực, A Trạch đã có tinh thần lực cường đại rồi, Lưu Bưu, người thử nhớ lại kỹ càng mỗi lần A Trạch ra tay người có phải cảm giác được sự khẩn trương đột ngột hay không, hoặc là sợ hãi, đây chính là tinh thần lực. Bnh thường, địch nhân tình nguyện đổi mặt với tên to lớn như người chứ không nguyện ý đối mặt với loại người như A Trạch. Bởi vì, A Trạch phát ra tinh thần lực làm bọn họ cảm thấy sợ hãi, cảm thấy nguy hiểm..... ”

Trương Dương dừng lại một chút rồi giải thích kỹ càng tỉ mỉ, những điều này đều là kết luận thông qua việc quan sát gần đây của hắn, trong những điều này có rất nhiều căn cứ khoa học nhất định, hơn nữa, Trương Dương phát hiện, mỗi khi A Trạch đối diện đối thủ, trái tim đối thủ đều sẽ đập kúi sục liệt. Rất nhiều lúc, chẳng phải là đao của A Trạch quá nhanh, mà là tốc độ kẻ tránh né vì sợ hãi mà chậm đi mà thôi.

“Vậy chúng ta phải tu luyện như thế nào? “ A Trạch vẽ mặt trầm tư, hiển nhiên lời của Trương Dương khiến hắn mở mang được không ít.

“Rất đơn giản, tăng cường rèn luyện ý chí, đặc biệt lúc mỗi lần ra tay đều phải duy trì cho đại não thanh tỉnh. Vô luận dưới hoàn cảnh hỗn loạn cỡ nào, bắt buộc phải bảo trì sự thanh tĩnh, điều này sẽ hỗ trợ cường hóa tinh thần lực, kỳ thật, A Trạch đã lãnh hội rất tốt rồi, Lưu Bưu ngược lại không chú ý, Lưu Bưu chiến đấu có chiều hướng điên cuồng, ý chí mặc dù cường đại nhưng lại thuộc vào trạng thái mơ hồ chưa khai phá, loại tình huống này, rất dễ dàng bị mất kiểm soát. Cứ nói như lần trước, người cùng Trữ Tử tỷ thí, người không cách nào khống chế tâm trí mình, người chỉ biết vì chiến đấu mà chiến đấu, không phải vì thắng lợi mà chiến đấu. Nếu người chiến đấu vì thắng lợi, dựa vào sức mạnh cuồng bạo của người mà nói, chỉ với 1 phát cở lê cũng có thể khiến Trữ Tử kia lặn lê bò toài, nhưng người vì để thỏa nguyện, người đã buông tha cho hắn rất nhiều cơ hội, mặc dù người thu được rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu, nhưng người lại không có cách nào khiến ý chí mình trở nên cường đại.... ”

“Lần trước trong quán bar, mình người bị chém bốn đao, ta cùng A Trạch bị chém một đao, mặc dù đều bị thương ngoài da, nhưng cũng có thể nhìn ra lúc ấy người đang rơi vào trong sự hỗn loạn điên cuồng, nếu ta cùng A Trạch không kéo người ra, có lẽ người vẫn tiếp tục phá phách lộn xộn, dựa theo tình huống lúc đó mà phân tích, người cứng đầu nhất, khí lực lớn nhất, người chỉ cần tùy tiện cầm đại một cái ghế thì không ai có thể tới gần người, nhưng người lại bị thương nhiều nhất, người xem A Trạch, mặc dù bị thương, hay đúng hơn là bị mũi đao sượt qua da một chút, hắn còn cầm yêu đao đánh cận chiến, so với người mà nói thì nguy hiểm hơn nhiều lắm... ”

“A... Cái đó.... Cái đó...Khái khái.... Ta đi ra ngoài lên mạng đây....”

Lưu Bưu bị Trương Dương nói cho mặt đỏ tới tận mang tai, đột nhiên quẳng hai quả tạ cầm trong tay xuống đất rồi khoác áo khoác đi ra ngoài.

“Sắp ăn cơm rồi...” A Trạch há hốc mồm, đáng tiếc Lưu Bưu đã ra đến ngoài cổng, A Trạch không nhịn được sùng sốt một chút, Lưu Bưu tập tạ tiêu hao thể lực nhiều như vậy, mỗi ngày chỉ mong ăn vài bữa cơm, hôm nay cứ nhiên vào lúc sắp ăn cơm lại lên mạng, điều này khiến A Trạch có chút cảm giác không đúng....

“A a, để hắn đi đi.” Trương Dương cười cười, hắn tự nhiên hiểu được, Lưu Bưu được chính mình nói cho thông suốt, khẳng định đi tìm tên tiểu hòa thượng mà than vãn, biết đâu khiến tên tiểu hòa thượng xấu xa đó thấy hắn đáng thương lại tặng cho hắn một quyển bí tịch. Tuy nhiên, Trương Dương có thể khẳng định là cái giá Lưu Bưu phải trả chính là phải tiếp tiểu hòa thượng đó chơi cờ năm quân cả buổi chiều.

155. Chương 155. Ba Huynh Đệ Họ Mao

Bây giờ Trương Dương phải đi tìm một người. Đây là nhân vật quan trọng nhất có thể dồn Đào ca vào tuyệt lộ.

Mao Văn Hoa!

Mao Văn Hoa là một cổ đông lớn nhất của Công ty khai thác nhà đất JZ, kiêm chức Tổng giám đốc, cũng là chỗ dựa sau lưng của Đào ca, bối cảnh của người này Trương Dương không hề biết rõ, lão nhân cũng không nói gì thêm, chỉ nói cho hắn địa chỉ, nói hôm nay Mao Văn Hoa sẽ đến phòng làm việc xử lý vài sự vụ.

Nghĩ đến vẻ mặt của lão nhân, Trương Dương không khỏi có điểm nghi hoặc, chẳng lẽ Mao Văn Hoa này có điểm gì đó đặc biệt hay sao?

Công ty khai thác nhà đất JZ nằm ngay cạnh con đường bộ, tầng một là bộ phận bán hàng, tầng hai và tầng ba là các văn phòng làm việc, trang thiết bị rất xa hoa, không giống như một tòa cao ốc tạm thời.

Trương Dương đi thẳng lên tầng ba, trên tầng có một dãy phòng làm việc, phía trên đều có bảng hiệu, phòng Tổng giám đốc vừa liếc qua là thấy ngay.

“Cốc cốc!” Cánh cửa rộng mở, một người trung niên mặc áo da nâu, đeo kính cận đang cúi đầu viết lách tài liệu gì đó, Trương Dương cũng không đi vào ngay mà đứng ở ngoài nhẹ nhàng gõ cửa...

“Chuyện gì?” Nam nhân trung niên ngược đầu lên, mắt hơi híp, vẻ mặt rất dễ gần, thật sự nhìn không ra người này với loại người kiêu hùng như Đào ca lại có quan hệ.

“A... Mao tiên sinh?”

Trương Dương nhìn khuôn mặt người này, có cảm giác ngây đại, bởi vì người này cùng Mao Nhân Quốc cứ như trong một cái khuôn đúc ra. Hiển nhiên, nam nhân trung niên này chính là Mao Văn Hoa, một trong ba đứa con “phá gia chi tử” của Mao Nhân Quốc.

Chỉ có điều Trương Dương làm thế nào cũng không tìm được mối liên hệ giữa người này với một tên gia tử bại hoại, vẻ mặt cực kỳ ôn hòa thân thiện, từ cảnh tượng chăm chú làm việc lúc đầu kia có thể nhìn ra, đây là một người rất có tâm huyết với sự nghiệp. Điều này cùng với hình tượng trong miệng Mao Nhân Quốc từng nói ra khác nhau khá xa, duy nhất giống chính là người trung niên này ăn mặc vô cùng bất mắt, cho dù là không nhìn thấy nhãn hiệu cũng cảm giác được nó không phải là hàng rẻ tiền. Cây bút máy trên tay cũng là bút máy ngòi bằng vàng, đồng hồ đeo tay Rolex, ngay cả những vật dụng văn phòng để trên bàn làm việc không đồ nào không phải là xa xỉ đắt tiền.

Không thể không nói, đây là một nam nhân rất biết cách hưởng thụ cuộc sống, xa hoa mà không lộ ra ngoài, là một loại xa hoa rất nội liễm.

“Người biết ta ư? “Nam nhân trung niên không khỏi thấy kỳ quái nói.

“A a, trước tiên không nói vấn đề này! Ta tìm Mao tiên sinh là có chút việc cần thương lượng.” Trương Dương cười nói.

“Ân, mời ngồi!” Nam nhân trung niên rất khách khí đứng lên ra hiệu cho Trương Dương ngồi xuống, tự tay rót một cốc nước lọc cho Trương Dương.

“Mao tiên sinh, Ngài biết Đào Ca chứ?” Trương Dương đi thẳng vào chủ đề.

“Ân...!”

Đột nhiên trong lúc đó, nam nhân trung niên lập tức mất đi cái phong thái hòa nhã, trên mặt hiện lên vẻ sát phạt quyết đoán.

Không xong, đây là một người thoát nhìn thì yếu đuối nho nhã, nhưng tâm ý so với Cửu ca còn cổ chấp hơn nhiều lắm, loại người như Cửu ca đã chứng kiến qua nhiều chuyện trên giang hồ, cho nên đối với chốn giang hồ cũng rất biết cách ứng xử, nhưng với loại thương nhân như thư sinh này lại khó xử lý hơn, Trương Dương đột nhiên cảm thấy một trận đau đầu.

“Ta muốn cùng Mao tiên sinh hợp tác!” Trương Dương bây giờ chỉ có thể kiên trì tới cùng mà thôi.

“Ý người nói, bảo ta vứt bỏ Đạo ca thay bằng nhà người?” Nam nhân trung niên cười lạnh rồi đứng lên.

“Mao tiên sinh chớ nóng nảy, mong người hãy chậm rãi nghe ta nói.....” Trương Dương vừa nhìn tư thế đó liền biết đối phương muốn đuổi người.

“Không cần, ta đều hiểu được, người chẳng qua là giả trò khiến công trường của ta đình công để uy hiếp ta. Ân, đúng vậy, công ty của ta thời gian trước vì vốn xoay vòng gặp khó khăn, từng có lưu thông phi pháp một phần tiền vốn. Nhưng giờ đây công ty của ta đã có thể thu hồi vốn, muốn dùng điều đó để uy hiếp chúng ta thì không có khả năng. Ngoài ra, ta cũng đã có đầy đủ thủ tục hợp pháp, cũng đủ cả vốn liếng để phát triển, nơi này là trung tâm buôn bán của thành phố ZH, Chính phủ cũng không có khả năng để cho đình công quá lâu. Ta thật sự cũng muốn nhìn xem các người có thể giả trò gì?”

Hiển nhiên đây là loại người so với Mao ca còn bảo thủ hơn nhiều, thừa hưởng hoàn toàn tính cách của Mao ca, thậm chí còn còn giỏi hơn cả cha.

Trương Dương sợ nhất gặp loại người như thế. Dạng người như vậy không cách nào có thể uy hiếp được hẳn, không điều lợi gì cảm dỗ được hẳn, bọn họ có tiêu chuẩn làm người của mình, người khác không cách nào thao túng quyết định của họ, bọn họ có một tiêu chuẩn đạo đức cứng nhắc và kiên định của riêng mình.

“Không phải vậy.... Ta..... Quên đi, ta đi vậy.....!” Trương Dương đối mặt với nam nhân trung niên này, đột nhiên phát hiện, vài lời muốn nói của mình đột nhiên nói không ra, mấu chốt chính là, nam nhân này là con trai bằng hữu vong niên của hắn, dùng vũ lực thì chắc chắn không được. “Không tiễn!” Nam nhân trung niên phát phát tay lạnh lùng nói.

“Xem ra ta cầm đá tự đập chân mình, tự mình hại mình rồi!” Trương Dương cười khổ, hắn có một loại cảm giác chán chường, hiển nhiên, khoản vốn trong miệng trung niên nam nhân nói ra chính là khoản vay ngân hàng lần trước hắn giải quyết giúp Mao Nhân Quốc, quảng trường thương mại này mặc dù đầu tư hơn chục ức, trên thực tế là chia làm vài giai đoạn công trình, chỉ cần ngừng thi công một bộ phận tầng lầu thì rất dễ dàng tập trung được tiền vốn.

“Tại sao?” Trung niên nam nhân đột nhiên hỏi, hắn cứ cảm giác người thanh niên này có điểm là lạ.

“Không có gì....”

“Người biết ta sao?” Nam nhân trung niên thấy Trương Dương muốn nói lại thôi liền truy hỏi đến cùng.

“Không biết, nhưng biết một vài việc của các người, không biết trong ba huynh đệ thì người là người thứ mấy?” Trương Dương cười khổ đi tới cửa, bây giờ kế hoạch phải thay đổi, xem ra, kế hoạch tổng thể lập nên lúc đầu đều vì sự xuất hiện con trai của Mao Nhân Quốc mà bị rối loạn rồi.

“Ta là lão đại, Mao Văn Hoa!”

“Ân, chào Hoa huynh, ta cùng cha của huynh xem như là bạn vong niên.” Trương Dương cũng không muốn cùng hắn dây dưa nữa, hắn hiện tại chỉ muốn sớm rời khỏi sau đó lập kế hoạch tổng thể thêm lần nữa, rõ ràng là kế hoạch tổng thể ban đầu chỉ vì sự xuất hiện của Mao Văn Hoa mà thất bại.

“Trương Dương?” Mao Văn Hoa đột nhiên hô.

“A.....” Trương Dương đang đi tới cửa không nhận được quay đầu lại.

“Thật là người?” Mao Văn Hoa vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Cha ta từng nhiều lần nhắc tới Ngài, tới đây, mời ngồi, lúc đầu không biết là Ngài, có chỗ nào mạo phạm mong Ngài thông cảm...”

Mao Văn Hoa vẻ mặt vui mừng phấn khởi đi ra cửa kéo Trương Dương ngồi xuống ghế, sau đó đi đến cạnh bàn làm việc lấy ra một hộp trà nhỏ cùng với bộ chén Sa Hồ, cẩn thận lấy ra một ít lá trà trong hộp bỏ vào trong ấm, pha một ấm trà đặt trước mặt Trương Dương, động tác cũng như vẻ mặt đều tràn ngập vẻ tôn trọng.

Trương Dương nhìn ra được, sự tôn trọng này phát ra từ nội tâm, con người cao ngạo bảo thủ lại biết hưởng thụ cuộc sống như Mao Văn Hoa thì ý chí là kiên cường nhất, nếu khiến hắn có thái độ này, vậy chắc chắn đây là sự tôn trọng thực sự đối với một người khác.

Trương Dương không khỏi có chút tò mò, không biết Mao Nhân Quốc nói những gì với người con trai này mà lại tôn kính hẳn như thế.

“Trương sư phụ, uống trà đi, đây là trà Phổ Nhị thượng đẳng, chỉ dùng những lá trà cực phẩm của vùng Vân Nam mà chế thành, cũng gọi là Phổ Nhị tán trà. Bề ngoài mập mập tốt tươi, màu sắc đen bóng pha chút nâu đỏ, tục xưng giống như màu gan heo. Tư vị đậm đà ngọt dịu, mang hương vị lâu năm độc đáo sẵn có, Trương sư phụ thưởng thức xem thế nào?”

Điều làm Trương Dương ngạc nhiên chính là, Mao Vân Hoa không đề cập tới cái khác, một hơi gọi Trương sư phụ.

“Àn, hảo trà, ít nhất đã được ướp hai mươi năm, a a, Phổ Nhị trà ngoài tác dụng giải khát nâng cao tinh thần, còn có công dụng chữa bệnh đặc thù, công dụng chữa bệnh của trà Phổ Nhị trong sách cổ sớm có ghi chép, bằng trích yếu bổ sung thảo mộc của Thanh nhân Triệu Học Mẫn có ghi rằng: trà Phổ Nhị tính ôn vị hương..... vị khổ tính khắc (1), giảm béo trừ độc, người yếu nhược cấm dùng, thông đờm, nhuận tràng dễ tiêu hóa. Phổ Nhị trà đặc sảng sảng như nước sơn, già rượu là đệ nhất, người xanh xao càng trở nên đẹp, thông ruột tiêu đờm, gây thêm ăn, công dụng ưu việt, Mao huynh mời ta uống loại trà Phổ Nhị còn trân quý hơn vàng này, chẳng lẽ muốn nhờ ta điều gì chăng?”

“Trương sư phụ quả nhiên là thần nhân, cha của ta nói Trương sư phụ là người tinh thông thiên văn địa lý, đối với tình người lòng người lại càng nắm rõ, nói thật ba huynh đệ họ Mao chúng ta phải cảm ơn Trương sư phụ Ngài nhiều lắm.....” Mao Vân Hoa cảm khái muôn vàn, cứ tự nhiên sử dụng từ “Ngài” để tôn xưng.

“Khái khái.... Mao huynh lớn tuổi hơn, không cần phải gọi sư phụ này nọ đâu.... ”

“A a, đã là thầy thì không luận lớn nhỏ, có thực tài thì sẽ làm thầy!” Tưởng Mao thị gia tộc xảy ra sự tình gì, nguyên là lần trước Mao Nhân Quốc cùng Trương Dương sau khi chia tay, lập tức triệu tập hội nghị gia tộc, đối với suy nghĩ của ba con trai đã dành cho một sự khẳng định, hơn nữa còn trao cho rất nhiều quyền lợi.

Đối với ý nghĩ mở rộng ý tưởng thị trường kinh doanh bất động sản, Mao Nhân Quốc cũng tỏ vẻ tán thành, cũng tận lực ủng hộ, sau khi Trương Dương đi, Mao Nhân Quốc dùng tất cả sản nghiệp của gia tộc làm đảm bảo để tăng khoản vốn lên mười ức nhân dân tệ, sau khi cam đàm Xí nghiệp giấy của gia tộc vẫn duy trì sản xuất, số vốn còn lại chia đều cho mấy người con tự do phát triển....

Đương nhiên, đối với ba anh em họ Mao mà nói, Mao Nhân Quốc không chỉ thay đổi sách lược đầu tư, mà còn thay đổi cả hành vi và phương thức, Mao Nhân Quốc bắt đầu tiếp xúc những nhân vật mới, liên kết cùng với quốc tế, tuyển dụng hàng loạt các nhân tài quản lý ưu tú, còn về cách cư xử ăn mặc Mao Nhân Quốc cũng mời những bậc thầy lễ nghi chuyên nghiệp tới dạy cho hẳn, Mao Nhân Quốc giờ đây đã không phải là cái bánh bao đất như trước kia nữa. Tất cả mọi thứ, đều là bởi vì Trương Dương mà thay đổi, không thể nghi ngờ, tam huynh đệ họ Mao là những người hưởng lợi nhiều nhất.

Dưới sự sùng bái của Mao Nhân Quốc với Trương Dương, ba huynh đệ đối với nhân vật truyền kỳ Trương Dương này tràn ngập kỳ vọng.

Để cho Mao Vân Hoa tự mình cũng không thể ngờ được chính là, ở thành phố ZH cách xa GZ lại gặp được nhân vật cha mình sùng bái nhất, hơn nữa, là dưới loại tình huống này.

“Tốt lắm, Mao huynh nếu đang bận, ta đi trước.” Trương Dương đứng lên, hẳn cũng không muốn lợi dụng quan hệ với Mao Nhân Quốc, hướng chỉ, xem tính cách của Mao Vân Hoa, cũng chẳng giống nhân vật nhờ vào quan hệ mà khiến hẳn nhượng bộ được.

(1): tính ôn vị hương, vị khổ tính khắc : tính ấm vị thơm....vị đắng tính chất.

156. Chương 156. Đào Ca

“Vấn đề này rất phức tạp ,quên đi, tự thân ta sẽ nghĩ biện pháp” Trương Dương không muốn vì quan hệ giữa mình và Mao Nhân Quốc mà khiến Mao Vân Hoa thay đổi quyết định của hẳn, loại người như Mao

Vân Hoa đã càng ngày càng ít, hẳn lại càng không muốn biến mối quan hệ giữa hắn và Mao Nhân Quốc thành mối quan hệ lợi dụng.

“Trương Dương, nếu người muốn thầu tóm công trình này thì bất kể là ta hay hai đệ đệ của ta, đều đủ để khiến người giàu có một phương, hà tất gì phải dây dưa với nhân vật giang hồ như hắn. Quan hệ của ta và Đào ca mặc dù không tính là cực kỳ tốt, nhưng công việc di rời trong thời gian đầu gây dựng quảng trường thương mại JZ Đào ca đã rất bận rộn giúp ta. Hẳn chỉ ít còn hoàn thành thời hạn công trình trước nửa năm cho chúng ta, hơn nữa còn tiết kiệm hơn ba ngàn vạn tiền vốn, ta không thể qua cầu rút ván. Chỉ cần người mở miệng, bất kể yêu cầu gì, chỉ cần Mao Vân Hoa ta làm được, ta nhất định sẽ toàn lực ủng hộ, thế nào?” Mao Vân Hoa đứng ở cửa, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm nhìn Trương Dương, đây là một lời hứa, một lời hứa phi thường lớn, với một người bình thường nếu thu được lời hứa này đã đủ để cơ áo cả đời không lo nghĩ nữa rồi.

Mao Vân Hoa quả thật là Mao Vân Hoa, cũng không phải vì sự giúp đỡ của Trương Dương với gia tộc bọn họ mà thay đổi chính kiến của mình, không thể nghi ngờ, nếu so sánh giữa Mao Vân Hoa cùng Cửu ca thì chân thực hơn nhiều! Trương Dương không nhịn được thầm thở dài.

Cùng loại người này thổ lộ tâm tình, không cần lo lắng bị bán đứng, Trương Dương không khỏi cảm thấy Đào ca vận khí tốt, cứ nhiên gặp được một ông chủ nghĩa khí như vậy.

“Mao huynh, chuyện của ta rất phức tạp, ta với Đào ca, chỉ một người có thể sống. Có ta thì không có hắn, có hắn thì không có ta. Chẳng phải là vấn đề công trình gì đó hay không, ta cũng không làm khó Mao huynh, việc này ta sẽ tự mình xử lý.”

Trương Dương nổi lên một tia bất đắc dĩ, Mao Vân Hoa là loại người tri ân tất báo, hẳn giờ này rất hối hận vì đã tới nơi đây, hẳn chỉ hi vọng Mao Vân Hoa không nhúng tay vào chuyện của hắn và Đào ca.

Đồng thời, hắn nhớ tới vẻ mặt kỳ quái của lão nhân khi nhắc tới Mao Vân Hoa. Hiển nhiên, với mạng lưới tình báo khổng lồ của lão thì thừa sức biết rõ ngọn nguồn chuyện của hắn với Mao thị gia tộc, cho nên mới xuất hiện vẻ mặt đó.

“Thật sự không có chỗ trống để dời khu vực sao?” Mao Vân Hoa vẻ mặt thất vọng.

“Không có!” Trương Dương ngữ khí kiên quyết, Đào Ca cùng Ma Bì Hồ không chết, hẳn không tài nào khống chế được cả thành phố ZH, còn đối với Bì Tử Thái thì giải quyết dễ dàng hơn nhiều. Dù sao Bì Tử Thái có chỉ là hồng đạo tư nguyên (ổ gái điểm) cùng những đoàn thể khách hàng cường đại thôi, tiêu diệt Ma Bì Hồ cùng Đào ca xong, Bì Tử Thái quả thực không bằng một cái rẽ hành.

Trương Dương tuyệt nhiên đi qua người Mao Vân Hoa....

“Nếu ta ở giữa hòa giải thì sao?” Mao Vân Hoa nhìn theo bóng lưng Trương Dương, ngay lúc vừa rồi chạm vai nhau đi qua, hắn cảm giác được một cỗ sát khí nồng đậm, hiển nhiên, sát khí này vì Đào ca mà phát ra.

“Người hòa giải?” Trương Dương đột nhiên xoay người, con mắt sáng ngời.

“Phải, Đào ca rất nghe ta!” Mao Vân Hoa gật đầu.

“A a... Nhưng, có một sự mâu thuẫn rất lớn, hẳn sẽ nghe lời ta sao?” Trương Dương cười, nếu đơn thuần chỉ là cùng Đào Ca giảng hòa, Mao Vân Hoa ở giữa hòa giải cũng chẳng được gì, mà cái hắn muốn chính là quyền lãnh đạo tuyệt đối.

“A a, người là Trương Dương, người là Trương sư phụ, người nắm rõ tâm lý người khác nên ta cũng không cần nhiều lời, ta tin tưởng người. Nếu người không cách nào thuyết phục Đào ca, vậy ta cũng coi như tận lực, không thẹn với lương tâm rồi.” Mao Vân Hoa đẩy gọng kính trước mũi lên, khẽ cười nói.

“Ha ha ha..... Phải. Nếu trong hoàn cảnh hiện tại có sự phối hợp của Mao huynh mà ta cũng không thể thuyết phục Đào ca, vậy chỉ có hai khả năng.” Trương Dương cười to nói.

“Ân?” Mao Vân Hoa nghi hoặc nói.

“Thứ nhất, nếu Trương Dương ta không hữu dụng, không thuyết phục được hắn thì ta không phải là một tay thuyết khách giỏi. Thứ nhì, Đào ca đáng chết!” Trương Dương khi nói lên điều thứ nhất thì tràn ngập

hào khí. Khi nói đến điều thứ hai thì tản phát ra một cổ sát khí khiến cho Mao Vân Hoa phải e ngại. Mao Vân Hoa không khỏi rung mình một cái, người thanh niên này thực sự có chút sát khí hung tàn.

“Đao ca hả? Ân, được, ta ở vườn hoa tử đằng (1) trên đường Trung Sơn chờ ngươi, ân, được rồi!” Mao Vân Hoa làm việc có một loại tác phong rất quyết đoán sát phạt, lập tức gọi vào điện thoại riêng của Đao ca, số điện thoại này chỉ có mình Mao Vân Hoa biết, bây giờ hành tung của Đao ca không ai có thể tìm được.

Cúp điện thoại xuống, hai người lập tức xuống lầu.

Ngồi trên chiếc Ferrari trị giá hơn hai trăm vạn, Trương Dương không khỏi có chút cảm khái, không thể không nói, Mao Vân Hoa cùng cha hắn là hai người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau, Mao Nhân Quốc khổ cực mà chất phác, tiết kiệm phi thường, Trương Dương chỉ biết, Mao Nhân Quốc thích hút thuốc, nhưng từ xưa đến nay chỉ hút loại thuốc mười nguyên một bao, nếu trong trường hợp thực sự quá trọng yếu, hắn mới mua một bao thuốc hơi ngon để trên người chiêu đãi khách.

Mao Nhân Hoa ngược lại không giống vậy, hắn không hút thuốc, nhưng thuốc để trên xe đều là hơn ngàn nguyên một liều. Lái xe xịn, đeo đồng hồ đắt tiền, lớn thì là xe, nhỏ thì là bút ngòi vàng, không đồ gì không phải là nhãn hiệu đẳng cấp quốc tế.

Cũng khó trách Mao Nhân Quốc lại nói họ là phá gia chi tử, so sánh sự tiết kiệm với Mao Nhân Quốc, ba huynh đệ họ Mao không chỉ là phá gia chi tử, mà thuần túy là chà đạp đồng tiền.

Đương nhiên, Trương Dương không cho là như vậy, quan niệm chi tiêu của con người phải theo sự thay đổi về thực lực kinh tế của bản thân mà thay đổi, nếu thế giới này mọi người đều như Mao Nhân Quốc, vậy vĩnh viễn sẽ không phát triển, Mao Nhân Quốc chính là một phiên bản lão Grandet (2) hiện đại điển hình.

“Có phải cảm thấy ta quá xa xỉ không?” Mao Vân Hoa thấy Trương Dương nhìn vào mấy món đồ chơi nhỏ trong xe, bộ dáng thưởng thức, cư nhiên suy đoán được ý nghĩ của Trương Dương.

A a, hoàn hảo, nếu loại người xuất thân như ngươi mà cũng không chú trọng một chút chất lượng cuộc sống, vậy người đó sống còn có nghĩa lý gì nữa chứ?”

“Đúng vậy, nhân sinh không chỉ kiếm tiền mới là hứng thú, phải tìm tòi vài thứ mình thích, truy cầu sự hưởng thụ dựa trên vật chất, đây đều là những nhu cầu bình thường của con người, đáng tiếc cha ta lại không rõ..... A a, bỏ qua đi, cha ta bây giờ cũng đã hiểu được rồi, không những thế mà còn hiểu được hoàn toàn. Ta thấy lại có chút giống như biến chất, quả là không thể không bội phục công phu tẩy não của Trương sư phụ a.....!”

“A.... Khái khái.... Mao ca dạo này thế nào..... Ân, chúng ta người này gọi người kia như vậy, gọi Mao ca quen rồi.” Trương Dương cười nói.

“Không sao, bây giờ cha ta không còn là cha ta trước kia nữa, mặc quần áo tốt nhất, lái xe sang trọng nhất, mỗi ngày còn tập thể dục thể thao.....” Mao Vân Hoa chậm chậm lái chiếc xe hơi trong dòng xe đi qua đi lại không ngừng, cười khổ nói.

“Như vậy a.....” Trương Dương trợn mắt há mồm.

“A a, không sao, ta thậm chí còn thích cha ta bây giờ, càng thấu tình đạt lý hơn, ánh mắt đối với việc kinh doanh và xử lý các mối quan hệ đều có tiến bộ rất lớn, vì vậy vẫn phải cảm tạ ngươi nhiều.”

“Hắc hắc....” Trương Dương không khỏi lúng túng nở một nụ cười, hắn chỉ là muốn thay đổi tư duy của Mao Nhân Quốc, chưa hề nghĩ tới thay đổi Mao Nhân Quốc thành một người bắt kịp theo xu hướng thời đại.

Hai người tán nhảm một vài chuyện hứng thú về Mao Nhân Quốc, rất nhanh liền tới quán trà vườn hoa tử đằng. Lúc này, Trương Dương cùng Mao Vân Hoa cũng đã thân thiện hơn rất nhiều, nhắc đến Mao Nhân Quốc, khoảng cách hai người đều kéo lại gần nhau hơn.

Đồng thời hai người cũng phát hiện, biểu hiện của đối phương cũng không hề khó giao tiếp giống như lúc đầu..

Mà Trương Dương cũng đang nghĩ, tại sao Mao Nhân Quốc lại đặt đứa con ưu tú như vậy thuộc vào diện bại gia tử ?

Xem ra, lời đồn này không thể tin được, Mao Vân Hoa ngoại trừ ý niệm tiêu phí và hưởng thụ cùng cha mình khác nhau, rất nhiều hình thức phong cách gần như là giống nhau như đúc, Mao Nhân Quốc này chẳng phải là đang tự vả vào mặt hay sao?

Hiển nhiên, ba đứa con của Mao Nhân Quốc đều rất xuất sắc.

Nghĩ đến Mao Nhân Quốc đầu hói bụng phệ, trên mặt Trương Dương không nhịn được nổi lên một nụ cười âm ỉ, nếu nói về bằng hữu, trừ Lưu Bưu và A Trạch, Mao Nhân Quốc cũng xem như bằng hữu chân chính đầu tiên sau khi hắn chạy trốn khỏi thành phố C.

Hai người dừng xe, đi thẳng lên tầng hai của quán trà, Mao Vân Hoa hình như thường xuyên tới đây, nhân viên vườn hoa vừa thấy hắn lập tức dẫn Mao Vân Hoa và Trương Dương đến một căn phòng.

Cửa vừa mở ra, Trương Dương liền thấy một nam nhân trung niên có khuôn mặt dài, lông mày đen rậm, trần ngực khi tức dừng mảnh, mặc áo jacket đen, đang đứng dậy.

Không thể nghi ngờ được, đây chính là Đào ca.

Nhìn thấy bộ dạng và loại khí tức tản phát ra của Đào ca, cảm giác đầu tiên của Trương Dương chính là, đây là 1 nam nhân, một nam nhân chân chính.

“Tổng giám đốc Mao, ngồi đi, ta đã gọi cho ngài loại trà mà ngài thích rồi, không biết tiểu huynh đệ này uống trà gì?” Đào ca rất thân mật, nhìn Mao Vân Hoa không chút thận trọng nào.

“Vây trà xanh đi, cảm ơn Đào ca.”

Trương Dương chú ý đến mỗi động tác của Đào ca, không ngờ phát hiện trên mặt Đào ca không có chút lo âu nào, điều này cùng với những ảo tưởng về Đào ca như chó nhà có tang có khác biệt rất lớn. Phải biết rằng, thể lực của Đào ca gặp phải đả kích liên tục, tâm tình hẳn là rất sa sút, không thể ngờ là tinh thần và khí chất vẫn tốt như trước, đầu phải vẽ một tay kiêu hùng đang chán nản, tinh thần sa sút nữa chứ.

Trương Dương không biết, Đào ca giết người từ lúc vị thành niên, ra ra vào vào tù không biết bao lần, lại hùng bá thể lực ngấm thành phố ZH rất nhiều năm, sóng to gió lớn gì đó chưa từng thấy quá, thất bại một hai lần chỉ khiến Đào ca càng trở nên hung tàn, càng sẽ không biết chịu thua.

Đào ca trước sau vẫn cho rằng, chỉ cần hắn còn cái mạng thì hắn sẽ có cơ hội trở lại như xưa ! Đào ca hắn, là thần tượng trong giới lưu manh thành phố ZH !

(1) : hoa tử đằng : còn gọi là hoa đậu tía, một trong những loại cây leo thân gỗ, hoa có chùm dài màu trắng hoặc tím nhạt.

(2) : lão Grandet : nhân vật trong tiểu thuyết Eugénie Grandet của nhà văn nổi tiếng Balzac... Tác phẩm nói về một tư sản giàu có khôn ngoan nhưng đặc biệt vô cùng keo kiệt....

157. Chương 157. Người Làm Thế Nào Giết Ta?

Ba người đột nhiên lâm vào một trận trầm mặc đầy dồn nén.

Trương Dương hơi cười, một mực nhìn mặt Đào ca, phảng phất như muốn nhìn thấu cả linh hồn Đào ca.

Dần dần, Đào ca tựa hồ có một loại cảm giác như mình đang ngồi trên tấm thảm rải kim. Hắn phát hiện, người thanh niên có vẻ yếu nhược này cặp mắt thâm thúy vô cùng, trong con ngươi có một tia yêu dị.

Rốt cuộc, Trương Dương đã mở miệng.

“Người là Đào ca?” Đây là một vấn đề rõ ràng đã biết nhưng vẫn cố hỏi, nhưng đây lại là một vấn đề rất có kỹ xảo. Từ việc đặt câu hỏi thì thấy, Trương Dương đã chiếm được ưu thế, ưu thế này bắt đầu lấy thời gian áp ủ mà ra, dần dần đổi khách thành chủ.

“Ân...”

Đao ca bất ngờ không kịp đề phòng bị Trương Dương hỏi nên trả lời rất mất tự nhiên.

Đây là một quá trình tranh đấu trên tâm lý, đây là Trương Dương thông qua khoảng thời gian trầm mặc để gia tăng áp lực cho Đao ca, Trương Dương có thể khẳng định, lúc này Đao ca đang rất thấp thỏm lo âu, dù sao, Mao Văn Hoa không nói gì, điều này sẽ tạo cho Đao ca một không gian tưởng tượng xa vời vô tả.

“Ta, Trương Dương, hôm nay ta vốn không đến đây, nhưng ta nể mặt Mao huynh, tới gặp mặt Đao ca một lần.” Trương Dương dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, hắn ngay từ đầu đã không cho Đao ca có thời gian suy nghĩ, áp lực tâm lý tạo cho hắn ngày càng lớn, hắn phải khiến Đao ca có một loại ảo giác. Bởi vì hắn và Mao Văn Hoa đã có định ước trước đó.

“Nói đi!” Đao ca tựa hồ cảm nhận được sự xuất hiện của Trương Dương không thể coi thường được.

“Ta muốn tiếp quản toàn bộ thế lực ngầm ở thành phố ZH. Người, còn có Ma Bì Hồ, Bĩ Tử Thái, kể cả các thế lực nhỏ, chẳng hạn như bến tàu bến xe, vé thương nhân, trộm cắp...vv...Tóm lại, ta muốn khống chế toàn bộ các thế lực ngầm ở thành phố ZH này. Người vốn chính là mục tiêu đầu tiên của ta, bởi vì người thuộc vào mấy thế lực lớn nhất, mặc dù không phải giàu có nhất, nhưng vũ lực lại cường đại nhất, cho nên, người trở thành mục tiêu đầu tiên mà ta phải diệt trừ.” Trương Dương lộ ra ánh mắt tựa như mũi dao sắc bén.

“ Là người khiêu khích ta?” Đột nhiên, cơ mặt Đao ca co rúm lại.

“Đúng vậy, là ta khiêu khích người!” Trương Dương ngữ khí khẳng định.

“Là người của người đã thương Trữ Tử?” Khóe miệng Đao ca nổi lên một nụ cười dữ tợn, cư nhiên bạo phát ra một loại uy thế, Đao ca dù sao cũng là Đao ca, hắn mặc dù là một tên lưu manh, nhưng cũng là một tên lưu manh có thế lực cực lớn, phát lời thi lệnh trong thời gian dài cũng bồi tạo cho hắn một khí thế bất đồng với mọi người, loại khí thế này rất ác liệt !

“Không riêng gì Trữ Tử, quán bar vũ trường Dã Mã cũng là ta đập phá. Hơn nữa, Cửu ca cũng đã đáp ứng cho ta trông coi tất cả các địa bàn của thành phố ZH này, người cùng hắn đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa.” Trương Dương đối với áp lực khiến người ta lo sợ của Đao ca dường như không có chút cảm giác nào, ánh mắt vẫn sắc bén vô cùng, không chút nhượng bộ.

“Người khẳng định có thể giết ta?”

Đao ca cười lạnh, mày nhướng lên, cư nhiên khiến Trương Dương có một loại cảm giác vô cùng lo sợ, dưới tiếng tăm lừng lẫy quả nhiên vẫn còn chút uy phong. Không thể không nói, Trương Dương mặc dù cũng đã giết mấy người, nhưng so với sát khí liều mạng từng bước từng leo cao của Đao ca vẫn có sự chênh lệch nhất định, có lẽ Đao ca không giết nhiều người như Trương Dương. Nhưng Đao ca giết người tuyệt đối có mục đích, cùng sự phản kích của Trương Dương có sự khác nhau về bản chất.

Nếu Trương Dương không có kỳ ngộ, nếu Trương Dương không có tinh thần lực cường đại, đối phó với lão Đại hùng cứ một phương giết người thành tính như Đao ca tuyệt đối sẽ rơi xuống thế hạ phong, chỉ có điều, Trương Dương dù sao vẫn là Trương Dương, sau lưng Trương Dương không chỉ một người, mà là kho tư tưởng và ký ức của vô số nhân vật tinh anh, bọn họ đã hình thành lên một tinh thần lực siêu cấp cường đại.

Nếu không có tinh thần lực cường đại như vậy, Trương Dương khi đối mặt với Cà Lăm tướng quân cũng không thể đỉnh đạc đàm luận được, kỳ thật, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến Cà Lăm tướng quân tán thưởng hắn, thử hỏi trên thế gian này, có mấy người đối mặt với Cà Lăm tướng quân mà đỉnh đạc đàm luận được chứ ?

“A a, nếu không có Mao Tổng giám đốc, người tối nay nếu không rời khỏi đây thì sẽ trở thành vong hồn dưới đao của ta.” Trương Dương ngữ khí kiên định.

“Ha ha ha...” Đao ca đột nhiên cười như điên dại.

Trương Dương không lên tiếng, chỉ nhàn nhạt nhìn theo Đao ca, ánh mắt tràn đầy vẻ đáng thương và cả đồng tình, rốt cuộc, tiếng cười như điên dại của Đao ca bị cái liếc mắt của Trương Dương liền an tĩnh lại.

“Người đang thiếu tự tin, người đang sợ hãi, người chỉ là một tiểu nhân vật, người mặc dù có vũ lực cường đại, nhưng thủy chung người vẫn chỉ là một tiểu nhân vật. Vô luận là Cửu ca hay Mao Tổng giám đốc ở đây, người cũng không thể làm nhân vật lớn được, bởi vì người chỉ có thể co đầu rụt cổ ở thành phố ZH này mà thôi, người chỉ có thể ỷ lại vào những nhân vật như Cửu ca và Mao Tổng giám đốc để lẫn lộn kiếm cơm, người không có bối cảnh, người không có tiền, người có chỉ là một cái mạng bong bong rách nát cùng một đám lưu manh a dua mà thôi....”

“Người tự mình nghĩ lại đi, ta nói có đúng hay không? Người cùng Cửu ca quan hệ rất tốt, cả quan hệ của người và Mao Tổng giám đốc cũng không tệ, nhưng người có thể theo bước chân của họ sao? Thế lực của người có thể bước ra khỏi thành phố ZH này không? Đáp án khẳng định là không thể! Cửu ca cùng với Mao Tổng giám đốc thừa sức kiếm ra vô số người giống như Đào ca người, mà Đào ca người lại chỉ có thể dựa vào hai người như Cửu Ca và Mao Tổng giám đốc. Hơn nữa, tùy lúc cũng có thể gặp được loại người đã vứt bỏ người như Cửu ca, trong ánh mắt của bọn họ, người chỉ là một con chó, cho người một khúc xương liêm ngọam là được, thậm chí xương cũng chẳng có mà chỉ là miếng nước canh thừa....”

“Câm miệng!” Gân xanh trên cổ Đào ca gồ lên, vẻ mặt bạo nộ, không thể nghi ngờ, Trương Dương ví hẳn như con chó đã tổn thương nghiêm trọng đến lòng tự tôn của hắn.

“A a, người có thể gặp một ông chủ như Mao Tổng giám đốc cũng xem như là vận khí của người, nếu ta gây áp lực lên Mao Tổng giám đốc, hẳn cư nhiên sẽ không thể bảo vệ người, niệm tình ta cùng Mao thị gia tộc có chút quan hệ sâu xa, cho nên bây giờ ta cho người một cơ hội, người theo ta, ta sẽ làm đại ca người!”

“Chỉ dựa vào người?” Đào ca hít một hơi thật sâu, đè nén phần nộ trong lòng.

“A a, ta không được? Ta có thể khiến cho người quyền thế ngút trời như Cửu ca phải đóng cửa quán Bar, ta có thể khiến cho công trường của Mao thị gia tộc phải đình công vô thời hạn, thậm chí, ta có thể dồn người khiến cho người không thể ló mặt ra đường, chỉ cần ta muốn, ta có thể bất cứ lúc nào quăng người vào tù!”

“Người còn quá non nớt, người cho rằng, người có bối cảnh quyền thế thì có thể không chế thế lực ngầm ở thành phố ZH này hay sao?” Đào ca đột nhiên kích thích như muốn cười, sự ngây thơ của người thanh niên này khiến hắn muốn bật cười, ở thành phố ZH này, cho dù hắn có vào tù thì vẫn có thể không chế toàn bộ như trước.

“Tại sao không thể? Tiêu diệt người, tiêu diệt Ma Bì Hồ, tiêu diệt Bì Tử Thái, thành phố ZH này sẽ không còn ông trùm, tất nhiên sẽ là một một mớ hỗn loạn, đến lúc đó, Cửu ca cùng Mao Tổng giám đốc vì cần ta phối hợp với bọn họ, tất nhiên sẽ cung cấp đầy đủ tiền bạc cho ta, người cho rằng, một ngàn đệ tử của người sau khi người chết sẽ vì người mà bán mạng sao? Huống chi, ta cũng có đủ vũ lực để quét sạch cả thành phố ZH này, ta đã tính đến kết cục xấu nhất, khiến thành phố ZH này sẽ máu chảy thành sông!” Trương Dương ngữ khí bình thản, nhưng lại tràn ngập sát ý lãnh khốc.

“Người có đủ vũ lực hay sao?” Đào ca vẻ mặt khinh thường nói.

“Ân, kỳ thực không đủ, nhưng cũng đủ để giết người với Ma Bì Hồ, điều này cũng đủ rồi!”

“Ha ha ha.... ta rất muốn biết, người làm thế nào giết chết ta?” Đào ca cười to nói.

“Rất đơn giản, tối nay ta sẽ quét sạch tất cả địa bàn của người, sau đó, từ từ lui đến địa bàn của Ma Bì Hồ, bởi vì, hắn đã từng đáp ứng ta, nếu ta quét sạch địa bàn của người, hắn sẽ đưa ta ba trăm vạn, đương nhiên, ta khẳng định là lấy không được, bởi vì hắn không có khả năng cho ta, hắn chỉ muốn giết ta mà thôi, khi ta xuất hiện, phía sau lưng không xa có một đám người, không biết kết quả sẽ như thế nào?”

Sống lưng Đào ca đột nhiên phát lạnh, nếu thật sự đúng như lời người thanh niên này nói, hắn đích xác sẽ cùng Ma Bì Hồ phát sinh rồi mâu thuẫn rồi.

158. Chương 158. Ta Tới Đập Phá Địa Bàn Đây!

Mãi đến lúc này, Mao Văn Hoa một mực trầm mặc mới mở miệng nói chuyện.

“Đao ca rất trọng nghĩa khí, mà Trương Dương tiểu huynh đệ có thể xem như là ân nhân của gia tộc họ Mao chúng ta, ta là người làm ăn, ân oán của các người ta không nhúng tay vào cũng sẽ không đi, chỉ có điều ta hi vọng các người có thể trở thành bằng hữu !”

“Có vài câu khác nói tặng Đao ca, cổ ngữ có câu ‘trữ vi kê đầu bất vi ngư vĩ’ (1), câu này không sai nhưng cá lóc trong hồ cá có hung tàn đi nữa, cũng không vào được đại hải, nếu người muốn có một phương bầu trời rộng rãi để phát triển hơn, vậy ‘ngư vĩ’ thì làm sao?”

“Được rồi, nếu các người thành địch nhân, ta sẽ rất khó xử, vô luận là Đao ca hay là Trương Dương, ta đều không muốn thấy, thế thôi !”

Mao Vân Hoa vừa nói xong, liền đứng dậy đẩy cửa ra ngoài, giọng nói bình thản nhưng vô luận là Đao ca hay Trương Dương đều có thể nghe ra sự đoạn tuyệt của hắn.

Có thể nói, Đao ca và Trương Dương trở mặt cũng chính là lúc Mao Vân Hoa cùng bọn họ hai bên ân đoạn nghĩa tuyệt, ít nhất hai người bọn họ muốn dựa vào Mao Vân Hoa làm vài chuyện gì đó đã không thể nữa rồi.

Trương Dương khẽ cười, Mao Vân Hoa đối với hắn không quan trọng, hắn chính là hi vọng Mao Vân Hoa không thừa cơ đục nước béo cò, hắn cần chỉ là thế lực ngầm dưới thành phố ZH mà thôi.

Đương nhiên, Trương Dương thì không sao cả mà Đao ca lại cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn, nếu Mao Vân Hoa vứt bỏ hắn, hắn chẳng khác nào trở thành người hai bàn tay trắng ở thành phố ZH, bởi vì Cửu ca đã xác định là ủng hộ cho đối thủ của hắn.

Mặc dù Đao ca còn có vô số con đường kiếm tiền, nhưng đồng tiền thực sự vẫn là Cửu ca và Mao Vân Hoa, những con đường kiếm tiền kiểu nào bên này loạn bên kia cho dù là khiến hắn duy trì hiện trạng nhưng cũng kém rất xa.

Trên thực tế, một phen nói chuyện này của Mao Vân Hoa đã lệch hẳn về phía Trương Dương.

Đương nhiên, Mao Vân Hoa không có biện pháp bởi vì hắn biết ranh giới của Trương Dương chính là hai thứ. Thứ nhất, chính là Đao ca chết ! Thứ hai, Đao ca thuần phục.

Nếu Trương Dương đã không chuyển sang khu vực trống khác, vậy thì Mao Vân Hoa chỉ có thể tạo cho Đao ca một chút tinh thần áp lực thỏa đáng thôi.

Sau khi Mao Vân Hoa biến mất ngoài phòng, trong phòng một trận trầm mặc, Đao ca dường như có chút suy nghĩ.

“A a, Đao ca, người cũng là một nhân vật lớn, ta cũng biết vài sự tích anh hùng của Đao ca, Đao ca có thể từ một tên lưu manh lẩn lộn trở thành một Lão đại giữa tay làm mây lật tay làm gió, điều này đã đủ chứng minh năng lực của Đao ca, chỉ có điều, vận khí và xuất thân của Đao ca dường như không quá tốt, không có bối cảnh chính trị cường đại, không có tài lực hùng hậu ủng hộ, Đao ca nếu như theo ta, ta có thể lập tức làm cho Ma Bì Hồ và Bì Tử Thái biến mất, nhưng Đao ca người làm được sao?”

“Không thể...” Nhắc tới Ma Bì Hồ và Bì Tử Thái, trên mặt Đao ca có một tia âm đạm.

“Đúng vậy, người không thể, hai người bọn chúng ở thành phố ZH mặc dù không có lực ảnh hưởng lớn như người, nhưng chúng có tiền có quyền, chúng đều có bối cảnh xã hội đen thâm hậu, theo ta được biết, Ma Bì Hồ có Trúc Liên bang của Đài Loan cung cấp tài lực chống đỡ, mà Bì Tử Thái có Sơn Khẩu Tổ cung cấp chống đỡ, duy nhất chỉ mình người dựa vào chính mình, bên cạnh là Cửu ca và Mao Vân Hoa, hai người bọn họ là người làm ăn chính thức, sự giúp đỡ của bọn họ với người cũng có hạn, bọn họ vền vẹn cũng chỉ có thể bảo vệ bình an của người ở thành phố ZH, mà hiện tại bọn họ thân còn lo chưa xong...”

“Không cần nói nữa, Đao ca ta cho dù lúc vẫn còn là tiểu lưu manh hay là lão Đại, cũng đã gần bốn mươi tuổi rồi, còn chưa từng theo lão Đại nào, nếu người muốn bảo ta theo người, vậy hãy lấy thực lực của người ra!” Về mặt Đao ca tái nhợt, hiển nhiên, Trương Dương đã nói đến chỗ đau của hắn, không thể thống nhất thế lực ngầm thành phố ZH mãi vẫn là nỗi đau trong lòng hắn.

Là người có dã tâm, giấc mộng lớn nhất của Đao ca chính là nhất thống thế lực ngầm của thành phố ZH, đây là nguyện vọng cả đời của hắn.

“Được ! Ta gọi hai huynh đệ khác đến, người ở đây chờ ta nhé?” Trương Dương cười to nói.

“ Phụ cận đường XX số 72 có một kho hàng.” Dao ca vẽ mặt thần thờ, đẩy cửa đi ra ngoài.

Kho hàng, lại là kho hàng, chẳng nhẽ lưu manh nào cũng thích xử trong kho hàng ?

Trương Dương không nhìn được cười khổ, Tiêu Viễn Hành, Ma Bì Hồ, Dao ca, bọn họ đều có kho hàng để xử lý việc của mình, xem ra, mình sau này cũng phải bố trí mấy cái kho hàng....Không xong rồi...Còn chưa trả tiền.....

Mẹ kiếp !

Trương Dương như muốn giết người, trên người chỉ còn dư hơn bốn trăm nguyên, cứ nhiên phải trả hơn ba trăm nguyên... Trương Dương lúc cuối cùng rời đi còn liếc qua ba chén trà chưa từng uống qua một hớp nào trên bàn, trong lòng còn thầm nghi ngờ rốt cục đây là trà gì nữa....

Vì tiết kiệm thời gian, Trương Dương vẫn gọi taxi.

Quãng đường tới quán Net phía dưới phòng bọn họ thuê kỳ thật không xa, vài phút liền tới nơi.

Lúc Trương Dương tìm Lưu Bư trong quán Net, chỉ thấy Lưu Bư đang đánh cờ năm quân với khí thế ngất trời, thẳng nhai này vào lúc cuối thu rét mướt cứ nhiên trên trán toát mồ hôi, không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi, hiển nhiên, tình hình chiến trận đang bước vào giai đoạn ác liệt.

“Thế nào?”

Trương Dương thấy đối thủ của Lưu Bư có nickname là “Võng lạc thông sát”, hiển nhiên đối phương chính là tiểu hòa thượng trí tuệ lập trình kia.

“Thế nào cái gì?! Lão tử vẫn chưa thắng được một trận, mẹ kiếp, hần cũng không biết nhường Bư đại gia !” Lưu Bư đầu cũng không thèm quay lại một cái, hai tròng mắt nhìn chăm chăm một cách gắt gao vào màn hình, hung hăng đập chuột một cái, tức giận nói.

Trương Dương không biết nói gì, người ta là lập trình, tự nhiên không thể nhường nhịn, với cá tính của tiểu hòa thượng, có lẽ cả đời Lưu Bư cũng đừng nghĩ đến việc thắng được một ván.

Nhưng Trương Dương lập tức phát hiện, phán đoán của hần đã sai.

Ván kế tiếp Lưu Bư rất nhanh liền thắng.

“Ha ha....Cuối cùng đã thắng một ván, ***, lão tử cứ tưởng kỳ nghệ của Bư đại gia ta không có khả năng một ván cũng thắng không nổi chứ !” Sau khi Lưu Bư thắng, hưng phấn gào to, vẽ mặt rất nhiều khách trong quán Net đều ngớ ngẩn, Trương Dương vội vàng lùi ra sau một bước, giả vờ không biết Lưu Bư.

“Uy uy, tại sao không đánh?” Lưu Bư vỗ bàn phím, phát hiện “Võng lạc thông sát” lại không tiến vào trò chơi nữa.

Võng lạc thông sát : Bằng hữu người tìm người có chuyện, hôm nay dừng ở đây thôi.

Tung hoành tứ hải : Thôi được, lần sau gặp lại, hắc hắc, cuối cùng đã thắng người một ván.

Võng lạc thông sát : Đồ ngốc, lão tử thấy người phải làm việc, cho người thắng một ván để tăng thêm chút sĩ khí, lại còn cứ tưởng rằng mình thật sự lợi hại hơn.....

Lưu Bư chết lặng người, sau đó lại biến thành bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi.

Tung hoành tứ hải : Mẹ kiếp, rõ ràng ta đã thắng, sao lại biến thành nhường ta thắng, đồ con heo, biến đi cho lão tử !

Võng lạc thông sát : Ta cút, ta cút, cút cút ngay đây.....

Võng lạc thông sát : Đi đi, tự mình cẩn thận chút.

Thấy hai người chat chit chửi bới lẫn nhau, Trương Dương không khỏi lau mồ hôi, Trương Dương rất kỳ quái, tính tình tên tiểu hòa thượng cứ động vào là phải tru di cửu tộc người khác không ngờ lại tốt như vậy.

Người ngu có may mắn của người ngu a ! Trương Dương liếc qua Lưu Bư đang rời khỏi máy tính, không nhận được thở dài một hơi.

Không thể nghi ngờ, tên tiểu hòa thượng kia là một phần mềm lập trình có tính cách rất cổ quái, không thuận mắt hắn hờ ra một tý là tru di cửu tộc người khác, thuận mắt hắn cũng có thể nhận được vô vàn chỗ tốt từ hắn, không biết lần này Lưu Bư lại nhận được cái gì tốt đây?

Trương Dương rất tò mò, đương nhiên, tò mò thì cứ việc tò mò, nếu tự mình Lưu Bư không nói, Trương Dương tuyệt đối cũng sẽ không truy hỏi, mỗi một người đều sẽ có bí mật, giống như chính hắn vậy, hắn kể thừa vô vàn ký ức tư tưởng của người ta nhưng từ trước tới giờ chưa từng nói cho người khác, kể cả Lưu Bư.

Hai người lại đi thẳng phòng thuê, gọi A Trạch đang ngây ngốc ở trong đại sảnh, mang theo hai khẩu súng cùng dao sau đó chạy thẳng đến kho hàng mà Đào ca nói....

Kho hàng trong tưởng tượng của Trương Dương cũng không khác biệt lắm, mặc dù nơi này là trung tâm, nhưng lại yên tĩnh, hẻo lánh, đây chính là một nơi giết người cướp hàng rất tốt.

Lúc ba người vừa xuống xe ở một nơi cách kho hàng không xa, lập tức có vài đại hán vẻ mặt nghiêm túc đi tới....

Nhìn thấy Lưu Bư và A Trạch, có hai tên lưu manh trong đó vẻ mặt đột nhiên biến sắc, sợ hãi, hai người này chính là một trong những người không bị thương ở trên công trường, trên thực tế, sự sợ hãi của bọn chúng đối với Lưu Bư và A Trạch phải vượt rất xa những người đã bị thương, bởi vì bọn họ chính mắt chứng kiến sự kiêu ngạo ngang ngược của Lưu Bư cùng sát khí lăm lệt của A Trạch.

“Hắc hắc, nhìn cái gì mà nhìn ? Lão tử hôm nay đến để đập tan cái địa bàn của các ngươi !” Lưu Bư lao vào mấy tên lưu manh nói.

Mấy tên lưu manh bị nụ cười điên cuồng ngang ngược của Lưu Bư làm cho vẻ bề ngoài kiêu căng bị nén xuống, há hốc mồm không nói ra tiếng.

Ba người theo mấy tên lưu manh đi tới kho hàng, phát hiện nơi này trên thực tế không phải là kho hàng mà là một cái nhà xưởng bỏ hoang, trên mặt đất còn có vết tích trang thiết bị lưu lại, còn có cả ốc vít lộ ra dưới nền xi măng, vết rỉ sét loang lổ, chỉ có điều, mặt đất quét dọn rất sạch sẽ.

Trong nháy mắt khi ba người tiến vào kho hàng, lập tức trợn mắt há mồm, kho hàng to như thế, Đào ca trên người trống không, sau lưng lại dày đặc hai ba trăm người đứng vây quanh thành một nửa vòng tròn cực lớn....

Khiến người ta nhìn thấy mà giật mình chính là, hai ba trăm người này trong tay đều mang theo khảm dao sáng loáng, sát khí đằng đằng !

(1) : Đây là câu thành ngữ của Tàu, chính xác là “trữ vi kê đầu, bắt vi phượng vĩ” : dịch tạm là thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng, anh La tâm hồn 9x nên viết thành “ngư vĩ”

Đề nghị người post tiếp theo trình bày theo mẫu mình đã sửa phía trên, tránh trường hợp bị xoá bài không báo trước

159. Chương 159. Sắp Xếp Và Tính Toán

Mấu chốt chính là, mấy trăm đại hán đều cời trần, có lẽ Đào ca chính là muốn dựa trên khí thế áp chế bọn họ, vì thế, những hán tử xếp hàng trước mặt đều là những nam nhân cơ bắp cuồn cuộn.

Bất kể là ai đối mặt với mấy trăm đại hán cường tráng, cơ bắp phát triển này đều sẽ cảm thấy áp lực.

Trương Dương Lưu Bư A Trạch không phải siêu nhân, bọn họ so với người bình thường chỉ lợi hại hơn chút xíu, càng chưa đạt đến mức địch lại vạn người.

“Két....” Một trận âm thanh vang lên, hai cánh cửa cực lớn sau lưng bị đóng lại, bên ngoài có thể nghe thấy một tiếng “Ca sát”, hiển nhiên, cửa chính đã bị khóa ở bên ngoài.

Ba người đối mặt nhìn nhau, hiện tại đã không còn đường để lui nữa rồi.

Trương Dương không thể tưởng được, Dao ca không ngờ bố trí một chiến trường như vậy để chiêu đãi hắn, điều này hắn chưa từng nghĩ đến.

Lực hiệu triệu của Dao ca ở trong lòng Trương Dương lại một lần nữa được xác định, vừa rồi chỉ là thời gian một chốc một lát, Dao ca đã có thể triệu tập hơn ba trăm người chạy tới bố trí trận thế, điều này đã chứng minh thể lực của Dao ca.

Trương Dương không biết, đây là tác phong kỷ luật trước sau như một của Dao ca, ở thành phố ZH, một khi Dao ca cùng người khác phát sinh xung đột, đều sẽ tiên lễ hậu binh, đương nhiên, 'lễ' này không phải là 'lễ' trong tặng lễ, 'lễ' của Dao ca chính là chiến trường mấy trăm, hơn ngàn người vây người lại, dựa trên khí thế áp đảo đối thủ.

Dù sao, lưu manh cũng không phải là mỗi ngày cầm dao bổ dưa chém người như mọi người tưởng tượng, nếu thật sự như thế, vậy đám lưu manh cũng không cách nào sinh tồn, dù sao, trên đầu bọn chúng còn có Chính Phủ, cảnh sát, pháp luật; ai cũng không muốn suốt cuộc đời trở thành đối tượng bị cảnh sát truy nã.

Vì thế, bình thường lưu manh cùng lưu manh phát sinh mâu thuẫn, đều sẽ triệu tập huynh đệ hoặc thể lực của mình tới trợ uy cho mình, nếu thể lực hai bên cách xa quá lớn, vậy thì cuộc chiến tự nhiên sẽ là đánh không nổi.

Nếu thể lực ngang nhau, vậy phải xem sức mạnh bên nào dồi dào hơn, lợi hại hơn, cuối cùng sẽ có một bên chịu thua, không nhất định sẽ thực sự giao chiến.

Còn có rất nhiều tình huống đặc thù, chẳng hạn như hai bên đều cần thể diện, sự tình tự nhiên sẽ lớn hơn, nhưng cho dù ngay cả lúc này, cũng vẫn sẽ không dễ dàng khai chiến. Nếu hai bên có lão Đại, lúc này lập tức sẽ có người trung gian, tìm một lối thoát cho cả hai bên, nếu sau khi có lối thoát hợp lý, hơn phân nửa sẽ ra vẻ rộng lượng, mà bên không có lý cũng sẽ giả bộ thoáng tỏ vẻ một chút, mua vài điều thuốc, ăn một bữa cơm, sau đó, biến dịch thành bạn, hết thấy đều vui vẻ....

Đương nhiên, lúc sau khi có cừu hận thực sự, nói chuyện không giải quyết được vấn đề, khi đó, phải xem ai nhiều tiền hơn, thuê người phục kích đối phương, nặng thì chém chết nhẹ thì chém bị thương trở thành tàn phế để tránh hậu họa.

Tóm lại, trên giang hồ, một lão Đại chân chính bình thường đều sẽ không dễ dàng cùng ai đó kết thù, cho dù có gì đó quá mức, cũng sẽ không tự mình ra mặt, mặc kệ cho tiểu đệ thủ hạ ở dưới xử lý, chỉ có như vậy, mới có một chỗ để mà hòa hoãn, hòa giải, không đến nỗi phải dẫn lửa đốt mình.

Trương Dương cảm giác được tâm tình của Lưu Bưu và A Trạch phía sau có chút bất an. “Dao ca, làm long trọng như vậy sẽ tổn thọ mất, a a, Dao ca, nếu người đã chuẩn bị một phần đại lễ như vậy, tiểu đệ tự nhiên cũng không thể khiến Dao ca coi thường được.”

Trương Dương từ từ lôi ra ba hộp đạn ở trên người. Thứ này là thứ tìm thấy trên người lão sát thủ ở tháp chuông.

Động tác của Trương Dương rất chậm rãi, rất thông thả. Chính là để cho đối phương yên tâm.

Đột nhiên !

Tốc độ Trương Dương trở nên rất nhanh, tựa như tia chớp vậy. Khẩu súng lục đời 92 đã bỏ đi ống giảm thanh đột nhiên từ thắt lưng rút ra, trong nháy mắt ngay khi rút ra, ổ đạn trong khẩu súng rơi xuống chân Trương Dương, một ổ đạn trên tay mau chóng nạp vào súng, tốc độ tay ở không trung lại huyền hóa ra vô số tàn ảnh, tốc độ nhanh như chớp giật, chờ đến lúc hơn ba trăm đại hán kia phản ứng lại thì họng súng đen ngòm của Trương Dương đã nhắm chuẩn xác vào bọn họ rồi.

“Người cho rằng một khẩu súng của người có thể hăm dọa hơn ba trăm người chúng ta?”

Dao ca nguyên là sững sốt, định tự nhiên ngửa mặt lên trời cười như điên dại, ba trăm người kia cũng theo đó cười to, trong lúc nhất thời, tiếng cười điên cuồng trong kho hàng xông lên tận trời, tiếng cười khiến cho người ta nóng máu.

“A a, ta từ trước tới giờ không nghĩ như vậy, ta chỉ là cho các người xem sự thật.....” Trương Dương không vội vàng, lẳng lặng chờ tiếng cười của bọn họ ngưng hẳn lại sau đó nói.

Trương Dương vừa dứt lời, họng súng đột nhiên xoay, cơ hồ là nổ súng không hề dừng lại.

Liên tục ba thanh âm kịch liệt nổ vang, ba bóng đèn trên trần nhà kho hàng bị bắn nát vụn, trong kho hàng thiếu ba bóng đèn nên ánh sáng đột nhiên ảm đạm....

Trong nháy mắt ngay khi bóng đèn vừa bị phá, tay Trương Dương giơ lên, ổ đạn khẩu súng lục lại rơi xuống, mà ổ đạn trên mu bàn chân đột nhiên vẩy lên, trong nháy mắt, ổ đạn trên mu bàn chân đã lại vào trong khẩu súng.

“Thuật bắn súng thật tốt!” Đồi mây Dao ca nhướng lên, hẳn cảm giác được một loại áp lực.

“Sai, kỹ thuật bắn súng không có gì, ta chỉ là nói cho Dao ca, người nhiều người cũng không có tác dụng, ta có bốn băng đạn, đây là khẩu lục quân dụng đời 92 sản xuất trong nước, mỗi băng đạn có mười lăm viên đạn, nói như vậy, bốn băng đạn này có sáu mươi viên đạn, vừa rồi bắn ba viên, vẫn còn lại năm mươi bảy viên !” Trương Dương nhàn nhạt nói.

“Vậy thì sao? Ta ở đây có hơn ba trăm người, huống chi, chúng ta cũng có súng.” Dao ca cười gằn nói.

“Dao ca lại sai rồi, vừa rồi người cũng thấy được kỹ thuật bắn súng của ta, ta nghĩ các người có khả năng mỗi một người đều có súng, nói cách khác, súng rất ít, mà kỹ thuật bắn súng của ta lại chuẩn xác, người có súng căn bản không có cơ hội rút súng, đạn của ta lập tức sẽ bắn trúng tim hắc, nếu không tin, người bảo người có súng rút súng ra, ta cam đoan, tuyệt đối sẽ khiến bọn chúng trước khi rút súng bắn vào ngực bọn chúng.”

Khóe miệng Trương Dương nổi lên một nụ cười yêu dị, một đám đại hán cúi đầu nhìn thấy mà cả người phát lạnh, lúc này chúng mới phát hiện bây giờ đã là cuối thu rồi, không phải là lúc có thể cúi đầu.....

Rõ ràng vài tên thấy bộ dạng mấy tên gia hỏa có súng do dự một lúc, cuối cùng không ai dám khiêu chiến với kỹ thuật bắn súng của Trương Dương.

“Quan trọng là người chỉ có một khẩu súng, chúng ta có hơn ba trăm người, người lại có thể làm thế nào?” Dao ca hung hăng trừng mắt với mấy tên tiểu tử cầm súng một cái rồi nói.

“Dao ca, xem ra người đã bước vào chỗ sai lầm rồi, ta vừa rồi nổ súng bắn đạn rồi thay đạn chẳng lẽ người không hiểu được ý tứ của ta? Kỳ thật rất đơn giản, kỹ thuật bắn súng của ta đủ chính xác, đạn của ta có gần sáu mươi viên, tốc độ thay đạn của ta đủ nhanh, nếu người muốn lợi dụng người nhiều để dọa ta, vậy người đã sai rồi, chỉ cần người của người vừa động dậy, ta lập tức sẽ nổ súng, ta có thể trong thời gian cực kỳ ngắn bắn năm mươi bảy phát đạn, xin hỏi Dao ca, không biết năm mươi bảy người trong hơn ba trăm người này đã chuẩn bị sẵn sàng vì ngài mà hy sinh chưa?”

Ngay khi Trương Dương vừa dứt lời, đám lưu manh đứng thành hàng phía trước cơ hồ vô ý thức lùi lại phía sau một bước, ngay lập tức trận hình lúc đầu dày đặc người đã xuất hiện một chút hỗn loạn.

Hiển nhiên, không người nào nguyện ý trở thành một người trong năm mươi bảy người đó.

Về mặt Dao ca nhất thời tái nhợt, một hồi nói chuyện của Trương Dương, lập tức đã làm tan rã ý chí chiến đấu người của hắn.

“Được, chúng ta vẫn tiếp tục thực hiện ước định ban đầu của chúng ta.” Trương Dương khẽ cười, hẳn hiểu rằng hắn đã thắng rồi, hơn ba trăm người này sẽ không sinh ra uy hiếp đối với hắn nữa.

Lúc cái liếc mắt đầu tiên của Trương Dương thấy trên ba trăm người này liền có một loại cảm giác bị bức bách, tinh thần áp lực của hơn trăm người đứng là rất lớn, nếu không xử lý sĩ khí của hơn ba trăm người này trước thì một khi xảy ra hỗn chiến, ba người bọn họ căn bản không có khả năng còn sống nữa, ba người bọn họ không phải là một người có thể địch vạn người, còn chưa cường đại đến mức ba người đối phó lại hơn ba trăm người, chưa nói ba trăm người, cho dù là ba mươi tên lưu manh trong tay cầm vũ khí, muốn thu được thắng lợi cũng phải trả một cái giá cực lớn.

“Dao ca, bổn đại gia chính là Lưu Bư, bổn đại gia chính là người đánh Trụ Tử của người đến tàn phế, là người, còn có cả thủ hạ của người, cứ suốt ngày phóng mã (ý nói đưa người) đến đây, chỉ có điều, ta muốn nói cho mọi người, đây là dao dọc giấy làm khảm đao, không phải là cờ lê, cần bản chém là đứt.....” Lưu Bư bước lên trước một bước, nhẹ nhàng bóc lớp giấy bao bọc con dao rọc giấy, lộ ra một mũi đao sắc bén, mũi đao đó kết hợp với nụ cười âm hiểm của Lưu Bư hiện lên vẻ quỷ dị vô cùng.

Dao ca vẻ mặt âm trầm, lắc lắc đầu.

“A Trạch, biết người dùng đao, ta cũng dùng đao, đến đây!”

A Trạch đi lên trước một bước, đôi mắt thần nhiên trên mặt tản mát ra hàn mang lạnh như băng, phẳng phất như bảo kiếm tuốt khỏi vỏ, sát khí lăm lăm khiến người ta bất an, hơn ba trăm hán tử đều cảm giác mắt mình phẳng phất như bị khoét mất.

Đồng tử Dao ca đột nhiên co lại tựa như mũi kim nhìn chằm chằm một cách gắt gao vào A Trạch vài giây, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu.

“Xem ra, chỉ còn lại ta thôi!”

“Xoát....” Trương Dương đi ra, khảm đao trong tay ở không trung đột nhiên bổ xuống, khảm đao bọc bằng giấy báo lập tức lộ ra thân đao sáng bóng, giấy báo rơi lả tả, thân đao phát ra màu kim chúc bạc lộng lẫy khiến người ta lóa mắt, đám người không biết vì sao lại có loại cảm giác này, rõ ràng thanh đao này cùng thanh đao to lớn kia cùng một loại, nhưng lại khiến cho người ta cảm giác thanh đao này chói mắt hơn.

Dao ca không lên tiếng, một tay chìa ra, một người bên cạnh đặt lên tay hắn một thanh thái đao hình cung, thái đao ngoại trừ lưỡi đao sáng bóng, các chỗ còn lại đều hiện ra màu đen thui, đây là một thanh đao tầm thường mang theo đầy áp lực.

160. Chương 160. Dao Ca Vs Trương Dương

Vì kỷ niệm thay đổi cả cuộc đời hắn - thanh thái đao đã khiến hắn bước lên con đường thiết huyết giang hồ, Dao ca đặc biệt bảo người mô phỏng lại thanh thái đao lần đầu tiên giết người đó.

Rất nhiều người không rõ tại sao Dao ca lại thích dùng thái đao làm binh khí.

Chỉ có người biết nội tình bên trong, quen thuộc nhất với Dao ca mới biết được, Dao ca xuất sinh là đầu bếp, bởi vì gia đình điều kiện khó khăn, hắn lúc mười lăm tuổi bỏ học vào khách sạn học làm đầu bếp, vào tuổi của hắn lúc đó, không có khả năng có cơ hội cầm thìa cầm muôi, cũng chỉ có thể học bày biện món ăn, mà học nó tất nhiên đầu tiên phải học sẽ là thái rau, đây là một quá trình mà một người học bắt buộc phải trải qua.

Dao ca lúc còn rất nhỏ đối với thái rau rất có thiên phú, đao công của hắn vô cùng xuất sắc, bất kể là thái rau hay là tía hoa đều khiến người ta cảm thấy kinh diễm, tốc độ thái rau của Dao ca có thể tương đương với năm người, hắn thái rau từ trước tới giờ chưa từng nhìn rau, chỉ vừa sờ liền có thể vung đao, độ nhỏ của rau có thể dùng thước xếp để đo, tuyệt đối sẽ không có chút sai sót nào.

Dao ca tía hoa từ trước tới nay chưa từng biết ngừng lại, đều rất liền mạch lưu loát, nước chảy mây trôi, lúc ấy, món ăn lạnh Dao ca tía tốt được khách hàng hoan nghênh nhất, cho dù mùi vị không ra làm sao, nhưng mới chỉ nhìn qua đã là một loại hưởng thụ rồi.

Sau khi Dao ca chỉ vì một việc vặt vãnh giết người rồi vào tù, hắn cũng không bước vào phòng bếp nữa, cũng không thái rau nữa.

Mỗi lần sự phụ Dao ca khi nhắc tới hắn đều thở dài, nếu Dao ca không vào tù, Dao ca sẽ là một đầu bếp lớn có tiền đồ nhất thành phố ZH từ trước tới nay, đáng tiếc, Dao ca đã bước lên con đường giang hồ.....

Dao của Dao ca nổi danh là nhanh, con người của Dao ca, cũng nổi danh là nghĩa khí !

Vì thế, Dao ca là một tấm gương tiêu biểu của thành phố ZH, bất kể là Ma Bì Hồ hay Bì Tử Thái, đều không thể thiếu chỗ hắn.

Không khí kho hàng bắt đầu trở nên ngưng trọng, toàn thân hai người lan tràn ra một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm. Đôi mắt cũng trở nên sắc bén, phẳng phất tựa như một con mãnh thú đang rình mồi trong bóng tối.

Khoảng cách hai người chỉ không đến ba mươi mét, sự chú ý của Dao ca bắt đầu chuyển đến ngọn đao trong tay Trương Dương, Dao ca dùng đao rất nhiều năm, tự nhiên biết sự sắc bén của đao rọc giấy, mặc dù khả năng đao rọc giấy gọt đứt thái đao là rất nhỏ nhưng hẳn vẫn phòng ngừa những phát sinh ngoài ý muốn, mặc dù xác suất cực nhỏ.

Xông lên....

Thân thể hai người cơ hồ đồng thời di chuyển.

Thể hình đao ca phi thường cân đối, lúc chạy đến cơ bắp rung lên tựa như một con báo đang chạy bằng băng, mang đậm vẻ đẹp nam tính dương cương. Mà thân thể Trương Dương lại vô cùng uyển chuyển tựa như một làn khói xanh, khiến người ta cảm giác thấy rất phiêu dật tiêu sái....

Khảm đao lơ đãng lướt qua, ở trong mắt mọi người không ngừng phóng to, Dao ca đột nhiên cảnh giác được mối nguy hiểm, cảm thấy có chút không bình thường. Nhưng cụ thể là cái gì lại nói không lên lời, cảm giác này khiến hắn cảm thấy rất không thoải mái ! Nhưng hình như mọi việc đều rất bình thường a !

Từ một tên lưu manh nhai nhép đến bây giờ, Dao ca đã trải qua vô số lần gió tanh mưa máu, trực giác đối với nguy hiểm cũng trở nên nhạy bén vô cùng.

Cự ly ba mươi mét đối với hai người đồng thời chạy đến tiếp cận mà nói còn không đến thời gian ba giây, lúc này, thủ hạ của Dao ca trong kho hàng đều đứng lùi về phía sau tường, vài trăm trảng hán cỡi trần đứng tạo nên một khung cảnh trắng lệt.

Ngay cả Lưu Bưu và A Trạch đều lùi về phía sau cánh cửa đã đóng lại.

Gần !

Trái tim những người trong kho hàng đều như nhảy tới cổ họng, mỗi một người đều cảm giác được lực trùng kích có thể sản sinh ra do tốc độ kinh nhân kia, mà phía trước lực trùng kích này còn có hai lưỡi đao sắc bén vô cùng.

Mắt thấy thân thể hai người sắp đụng nhau, đột nhiên, hai bên đều đan xen vào nhau, cộ vai đi qua, phẳng phất như đã quy ước trước vậy....

Đột nhiên, từng điểm hàn mang trong mắt Dao ca chợt phóng đại, Dao ca cực kì kinh hãi, suýt nữa hồn phi phách tán, Trương Dương cơ nhiên không chút phòng thủ, hàn mang khiến người ta lo lắng kia đâm thẳng yết hầu hắn. Lúc này đã không kịp suy nghĩ nữa rồi, Dao ca theo bản năng giơ thái đao về một bên, đồng thời thân thể uốn éo miễn cưỡng lùi lại....

Quá nhanh !

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Dao ca lúc này !

Thái đao của Dao ca giơ đến quá nửa, thanh khảm đao Trương Dương ẩn theo hàn mang lại đâm thẳng đến cánh tay của Dao ca.

Dao ca đã cố gắng hết sức lùi lại nhưng lúc đầu đã chạy nhanh kịch liệt nên khiến cho thân thể đạt đến tốc độ lớn nhất, lúc lùi về phía sau phải cần một thời gian, mặc dù thời gian này phi thường ngắn, bình thường cơ hồ có thể bỏ qua không tính, song vào giờ khắc này, từng tích tắc ngắn ngủi này cơ hồ trở thành một khắc trí mạng nhất !

“Choang.....” Trong không trung tóe lên một đoàn tia lửa chói mắt, Dao ca bị bất ngờ không kịp phòng bị, thân thể đột ngột cúi xuống, nằm lăn trên mặt đất, dùng thái đao khó khăn lắm mới ngăn được một đao trí mạng này.

Tiếng va chạm trầm muộn vang lên chói tai, bởi vì lực chịu đựng của Dao ca không cách nào chịu nổi một đao này của Trương Dương, thái đao mặc dù ngăn được công kích, nhưng cánh tay lại sinh ra cảm giác tê liệt cực lớn, khiến não hải Dao ca đột nhiên ngưng lại, theo cơn đau như thủy triều ùn ùn kéo đến bao phủ

lấy hấn, khiến hấn vài lần như muốn ngạt thở, nhưng chính sự đình trệ này ngược lại khiến đầu óc hấn có sự thanh tỉnh trong thời gian cực kì ngắn ngủi !

Trong nháy mắt, Dao ca như một con diều hâu vươn mình đứng dậy, cả người nhanh chóng lùi lại phía sau vài bước, cùng Trương Dương kéo giãn một khoảng cách an toàn.

Khiến cho Dao ca bất ngờ chính là, Trương Dương cư nhiên hảo chỉnh dĩ hạ (dù bận rộn vẫn nhàn) đứng ở đó, cũng không hề thừa dịp mà truy kích.

Lúc này Dao ca mới phát hiện, trên dưới cả người mình đều thấm đẫm mồ hôi, tựa như từ trong nước lao ra vậy, chặt vật vô cùng.

Phút nguy hiểm vừa rồi chỉ có Dao ca tự mình biết, đao đầu tiên, Dao ca căn bản không mong đợi tiêu diệt được Trương Dương, vì thế, mục tiêu đao đầu tiên của hấn chính là tứ chi Trương Dương, chú ý nhịp chân của Trương Dương.

Khiến hấn không thể tưởng tượng được chính là, Trương Dương căn bản không phòng thủ, một đao đổi một đao, Dao ca không phải đứm ngốc, một đao của mình không cách nào gây trí mệnh cho Trương Dương, mà một đao của Trương Dương lại nhằm vào yết hầu hấn, điều này căn bản không thể trao đổi được, Dao ca không thể không hồi đao phòng thủ.

Một ván này, Dao ca thua !

Bất kể là từ khí thế quyết tiến không lùi hay khí phách lấy mạng đổi mạng, còn có cả sự mưu trí khi lâm chiến, hấn đều thua Trương Dương.

Đương nhiên, Dao ca không nghĩ đến ngay lúc hấn tiếp cận Trương Dương không đến nửa thước, trong đầu Trương Dương giống như một chiếc máy tính chạy cực nhanh, điên cuồng tính toán vị trí nhịp chân Dao cùng điểm rơi của mũi đao.

Một đao nhằm vào yết hầu kia không phải vận khí, mà là kết quả do vô số lần tính toán mà ra.

Thắng lợi không có ngẫu nhiên, chỉ có tất nhiên !

Trái tim Dao ca đập kịch liệt, cơ thể bị mồ hôi thấm ướt dưới ngọn đèn tản mát ra một lớp bóng loáng, bây giờ hấn đã không dám khinh thị người thanh niên này chút nào nữa rồi.

Đương nhiên, Dao ca không hề cho rằng mình thất bại, Dao ca vĩnh viễn không bao giờ nói từ bại, người trong thành phố ZH này đều biết vậy.

“Choang!” Dao ca dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên thái đao của mình, thái đao phát ra âm thanh thật dễ nghe, dần dần, Dao ca đã khôi phục lại sự trấn tĩnh.

Lần này, Dao ca không xông tới, mà là từng bước từng bước đi tới phía Trương Dương.

Trương Dương không di chuyển, buông đao xuống.

Đột nhiên, Trương Dương làm một động tác khiến cho mấy trăm đại hán há mồm trợn mắt.... Trương Dương đã nhắm nghiền đôi mắt của hấn lại.

Về mặt mỗi người đều si ngốc nhìn người thanh niên kì quái này.

Đúng vậy, mỗi người đều xác định rõ ràng, Trương Dương đích xác là nhắm mắt lại.

Ngoại trừ Lưu Bưu và A Trạch thì không ai hiểu được.

Lúc này đôi mắt A Trạch đột nhiên sáng ngời, cư nhiên nổi lên chiến ý đàng đàng, hấn biết sự lợi hại của Trương Dương khi nhắm mắt lại, nhưng hấn không rõ Trương Dương tại sao phải nhắm mắt.

Trương Dương không biết, hấn đã trở thành một mục tiêu mà A Trạch muốn vượt qua.

Dao ca chỉ đứng sững trong nháy mắt, lập tức trên mặt nổi lên một tia cười lạnh, thân thể hấn mặc dù giảm tốc độ, nhưng không hề dừng lại, vẫn hết sức vững vàng tiếp cận mục tiêu.

Bên trong kho hàng đột nhiên rơi vào im lặng khiến người ta bất an.

Nhịp bước Dao ca trầm trọng vô cùng, phẳng phất mỗi bước đi của hắn đều phát ra thanh âm cực lớn, đây là một loại ảo giác, một loại ảo giác vì sự khấn trương mà thành.

Trên thực tế, không khí này là do Trương Dương tạo lên.

Bởi vì, chỉ có dưới loại hoàn cảnh này sự minh tưởng của hắn mới có thể đạt đến trạng thái đỉnh phong. Hiện tại hắn cảm giác được tiếng tim đập của Dao ca, hắn cảm giác được tay cầm đao của Dao ca thả lỏng ra một chút, sau đó lại nắm chặt, tựa hồ tốc độ lưu thông máu của Dao ca đều dưới sự giám sát của hắn.

Đây là một thế giới kì diệu, một thế giới thần kỳ, tựa hồ thời gian cũng trở nên chậm rãi vô cùng !

Khoảng cách không tới mười mét này Trương Dương cảm thấy Dao ca đi mất hơn mười phút.

Dần dần, phạm vi minh tưởng càng ngày càng rộng rãi, hắn cảm giác được sát khí bốc lên của Dao ca, sát khí càng ngày càng đậm đặc hơn, sự minh tưởng của Trương Dương càng ngày càng rõ ràng, thanh âm Dao ca mờ nhạt, thanh âm giãy Dao ca ma sát trên đất đều phản hồi lại rõ ràng trong não hải.

Còn có 3.15 mét, dựa theo tốc độ của Dao ca, hắn còn có hai, ba giây liền sẽ tiếp cận thân thể mình, nếu hắn vung đao, vậy thì còn dư lại 0.8 giây....

Máu, tim đập đều tăng nhanh, cơ nhục dần ra.....

Đột nhiên !

Di chuyển rồi !

Trương Dương nhếch miệng, lộ ra nụ cười làm người ta không thể hiểu nổi.

161. Chương 161. Lực Đại Vô Cùng

Dao ở trong không trung huyền hóa ra từng đạo tàn ảnh hư vô, “Choang....Choang...” Không trung vang lên từng đoàn tia lửa chói mắt, mọi người đã không thấy tay của Dao ca đâu cả, chỉ thấy từng mảnh đao quang quay cuồng trong không trung.

Lực va đập kim loại dày đặc như bể, âm sắc trong veo như đàn.

Mười đạo !

Ngay cả A Trạch đứng xem cuộc chiến cũng bất an, tư duy của hắn cư nhiên không cách nào theo được tốc độ của đao, lúc đầu còn có thể dựa vào thanh âm cùng tia lửa chói mắt để phán đoán có bao nhiêu đao, nhưng đến lúc sau hắn đã không cách nào tính toán được đao thanh dày đặc như vậy.

Quá nhanh, quá nhanh rồi ! Cơ hồ mỗi một người đều nghĩ như vậy.

Thanh âm va chạm một đao nối tiếp một đao phẳng phất như vốn không có cự ly, A Trạch phát hiện, hắn cùng Dao ca cư nhiên phi thường giống nhau, Dao ca không có đao pháp, hắn hoàn toàn là nhờ tốc độ thủ thắng, không có kỹ xảo, không có chiêu thức, cái gì cũng không có, có chỉ là tốc độ đâm chém nhanh như cuồng phong bạo vũ mà thôi.

Mà Lưu Bưu thì cả lưng phát lạnh, không ngừng sờ sờ đao trong tay, vừa rồi cư nhiên nói khoác không biết ngượng khiêu chiến Dao ca, nếu Dao ca với tốc độ thế này, Lưu Bưu trên thân bị băm vò số đao có lẽ cũng không có phản ứng, Lưu Bưu không khỏi có chút nghĩ đến mà sợ hãi.

Đương nhiên, cũng không thể nói Lưu Bưu không có thực lực cùng Dao ca đánh một trận, Lưu Bưu muốn dùng thanh đao trong tay chiến thắng Dao ca đơn giản là không có khả năng, trừ phi đối một thanh binh khí dài, lợi dụng sức mạnh và khoảng cách không để cho Dao ca tiếp cận một lần nào, trong đầu Lưu Bưu đã nổi lên ý niệm thay đổi vũ khí như thế.

Bên trong kho hàng ngoại trừ thanh âm va chạm kim chúc điên cuồng thì an tĩnh đến cực điểm, ngay cả thanh âm hô hấp của mọi người đều nghe thấy rõ ràng, đây là một loại an tĩnh khiến người ta cảm thấy gò bó.

Hơn ba trăm đại hán kia cả thở mạnh cũng không dám.

Rất nhiều người biết Dao ca lợi hại nhưng ngoại trừ những người quen thuộc trong nội bộ Dao ca, không người nào biết Dao ca tới cùng có bao nhiêu lợi hại, bởi vì, Dao ca chỉ ít rất nhiều năm không ra tay, dù sao, Dao ca đã là Lão Đại, phải cố kỵ thân phận của mình, nếu chuyện gì cũng phải tự mình xuất thủ, vậy còn gọi là lão Đại gì nữa?

Trên thực tế sự tích về Dao ca đều thành từ vài lời đồn thổi trong thế lực ngầm ở thành phố ZH lưu truyền, vài tên lưu manh mới nổi căn bản không hề biết.

Nghe nói Dao ca lúc hơn hai mươi tuổi, vì tranh đoạt một đầu mối, đơn thương độc mã cùng hơn hai mươi tên lưu manh tay cầm đủ loại vũ khí dài ngắn giết đến nỗi ôm đầu chạy như chuột. Việc này đã trở thành một truyền thuyết, một cố sự thần thoại. Rất nhiều người không tin, nhưng hiện tại đều đã tin rồi, ít nhất hơn ba trăm đại hán này đã tin vào đạo pháp điên cuồng mà rất nhanh của Dao ca.

Trong ánh mắt mỗi một hán tử đều nổi lên một tia cuồng nhiệt, Dao ca không hổ danh là thần tượng của đám lưu manh !

Gần đây Dao ca gặp phải đả kích liên tiếp, rất nhiều người đều cho rằng Dao ca khí số đã tận. Hiện tại bọn chúng một lần nữa đẩy lên tin tưởng, vị trí Dao ca ở thành phố ZH này không ai có thể thay thế được.

Nhưng rất nhanh bọn chúng liền phát hiện, bọn chúng lại sai thêm lần nữa.

Dao mang trong không trung tựa như con thuyền nhỏ trong biển rộng, đối mặt với ngọn đao như cuồng phong bạo vũ nhưng thủy chung vẫn không ngã. Thân thể Trương Dương tựa như đóng chặt trên đất vậy. Mặc cho ngọn đao của Dao ca điên cuồng chém tới cũng không di động chút nào, bất kể đao của Dao ca có bao nhiêu mảnh, hấn dường như biết đao của Dao ca rơi vào đâu vậy, chỉ nhẹ nhàng ngăn lại, động tác vô cùng ưu nhã, như dạo chơi trong sân vắng, dễ dàng vô cùng, điều này cùng với hình ảnh Dao ca đang điên cuồng chém giết hình thành lên một hình ảnh trái ngược cực lớn.

Lúc chém đến đao thứ hai trăm năm bảy, A Trạch đã bỏ đi, bởi vì hấn căn bản không có biện pháp tính toán tốc độ đao nhanh như chớp giạt sấm rung kia.

Lúc này A Trạch đã đem sự chú ý đặt lên người Trương Dương.

Trương Dương trước sau vẫn nhắm hai mắt, mỗi đao chém ra đều tựa hồ như thiên mã hành không, không vết tích có thể tìm, mỗi một đao tùy ý lại có thể ngăn cản những đường đao như cuồng phong bạo vũ của Dao ca.

Tiếng va chạm kịch liệt như gõ vào trái tim mỗi người, tê liệt linh hồn mỗi người.

Vô luận là A Trạch Lưu Bư hay là hơn ba trăm đại hán kia, đều bị mưa đao điên cuồng dày đặc kia làm cho rung động, đây mà sự rung động tâm linh, Dao ca không có võ công tuyệt thế, Dao ca không có thân thể cường hãn, nhưng Dao ca có tốc độ khiến người ta kinh tâm động phách.

Không thể không nói, thiên phú của Dao ca đối với đao thật kinh người.

Đúng như sự phụ Dao ca nói, Dao ca nếu có thể làm đầu bếp, chỉ dựa vào đao công này, lập tức có thể trở thành đầu bếp cấp b Đặc đại sư, mặc dù đầu bếp dựa vào mùi vị, nhưng đao công là thiên phú, thủ nghệ lại có thể học tập, với thiên tư của Dao ca, muốn học một tay trù nghệ tốt là việc rất dễ dàng.

Đáng tiếc, đao của Dao ca không phải thái rau, mà là giết người....

Mọi người không biết, Dao ca kia thoát nhìn chẳng biết một mỗi điên cuồng vung đao đã là nỗ lực hết đà, thế lực của hấn đã tới cực hạn, nghiêm trọng cực hạn, Dao ca là người, không phải máy móc, hấn không có khả năng vĩnh viễn duy trì loại tốc độ sát phạt này.

Dao ca biết, hấn thua rồi, vô luận đao của hấn có nhanh bao nhiêu, mạnh bao nhiêu, nhưng chém vào người đối thủ đều như chém vào trong nước vậy, không nơi dừng lực.

Khiến cho Dao ca sầu não chính là, mỗi một lần khảm đao chém tới trước đối phương, vị trí đều phi thường cổ quái, thanh khảm đao kia là một mặt nghiêng, khiến đao mình không cách nào chính diện dùng sức, hơn nữa, thân thể có một loại cảm giác không khống chế nổi quán tính, đến lúc sau, Dao ca không thể không tổn khí lực rất lớn để khống chế thân thể mất đi trọng tâm của mình.

Cuối cùng !

Tốc độ Dao ca chậm dần, trên mặt Dao ca có một tia bất cam tâm, nhưng tay hắn tựa như đổ chì nặng nề vô cùng, ngọn thái đao trong tay nhẹ nhàng vô cùng cũng trở nên nặng nề phảng phất như mấy trăm cân.

Đột nhiên một cổ nguy hiểm cực độ lan tràn xung quanh thân thể, lông tóc cả người Dao ca đột nhiên dựng đứng.... Muộn rồi, mọi thứ đều muộn rồi, tay hắn đã theo không kịp tốc độ suy nghĩ của hắn, một cổ khí lạnh thấu xương đã tiếp cận trán hắn....

trong một cái nháy mắt này, Dao ca lại thở dài một hơi, nhắm chặt con mắt lại, phảng phất như một loại giải thoát tinh thần, hắn cứ nhiên tình nguyện chết cũng không muốn tiếp tục chiến đấu, cái cảm giác mỗi một đao đều chém vào không khí khiến hắn cực kì khó chịu, phảng phất như máu chảy ngược vậy.

Một tia hàn lãnh sắc bén vẫn đọng lại trên trán nhưng Dao ca không cảm giác thấy đau đớn, không có cảm giác da thịt vỡ tan, khớp xương bể tan tành.

Bên trong kho hàng kim nén vô cùng.

Mỗi một người đều bị từng đao kinh diễm của Trương Dương chấn kinh, ngay trước đó vài giây, Trương Dương một mực chống đỡ đột nhiên xuất đao, tốc độ tựa như sao băng trong đêm, sáng lạn mà huy hoàng, vô cùng chói mắt.

Thời gian phảng phất như dừng lại, mũi đao sắc bén của Trương Dương bất ngờ dừng lại trên trán Dao ca.

Con mắt mọi người đều nhìn vào ngọn đao trên Trương Dương kề trên trán Dao ca, thị lực tốt thậm chí có thể thấy mũi đao kia đã chạm đến lông mày.

Dần dần, Đại ca từ từ mở mắt.

“Người tại sao không giết ta?”

Dao ca vẻ mặt thẫn thờ, đột nhiên trong lúc đó, Dao ca cường tráng dừng hẳn giữa nua đi rất nhiều, đối với loại người như hắn mà nói, cùng lúc sáng tạo ra vô số thần thoại thì mình cũng rơi vào trong những thần thoại do mình sáng tạo, Dao ca tưởng rằng, hắn sẽ không thất bại, hắn sẽ không ngã xuống, mà hôm nay trước mặt hơn ba trăm thủ hạ, mình đã thất bại rồi, loại đả kích này so với cái chết càng đáng sợ hơn.

“Ta tại sao phải giết ngươi?” Trương Dương chậm rãi thu hồi đao.

“Giết ta rồi, ZH chính là của ngươi, Ma Bì Hồ cùng Bì Tử Thái mặc dù có chút thể lực, ta tin rằng, ngươi rất nhanh liền có thể san bằng bọn chúng.” Dao ca một chút hứng thú trên đời cũng không còn.

“Ta không có lý do để giết ngươi.” Trương Dương thở dài một hơi sau đó nói với Lưu Bư : “ Mở cửa.”

“Bồng!”

“Bồng!”

“Bồng!”

Hơn ba trăm đại hán bị Lưu Bư làm cho kinh sợ đến há mồm trợn mắt, chỉ thấy Lưu Bư quay người lùi về sau, liên tục điên cuồng đập lên cánh cửa gỗ dày nặng kia, phát ra thanh âm đinh tai nhức óc cực lớn, sau hơn mười cước, cửa đã bị đập đến nổi hoàn toàn khác hẳn, mùn gỗ tung tóe.

Rất nhanh cánh cửa gỗ liền bị Lưu Bư đập thủng một cái lỗ trên cửa, cái lỗ tựa như một con mãnh thú, há mở cái miệng lớn dữ tợn, ánh mặt trời từ cửa chiếu vào vô cùng chói mắt, bên ngoài có hai tên lưu manh tay cầm vũ khí vẻ mặt sợ hãi nhìn chiếc lỗ trên cửa.

Ngay cả Dao ca thấy Lưu Bư dừng hẳn cũng ngăn cả người....

“Ặc ặc....Bư ca, ta không bảo ngươi đập cửa...”

“Không đập sao mở ?” Lưu Bư đang uy phong tám mặt, dương dương tự đắc bị một câu của Trương Dương nhất thời sững sốt.

“Ta bảo ngươi gọi người ở bên ngoài cầm chìa khóa mở cửa.”

“Ngu ngốc!”

Lưu Bưu há hốc mồm, nhưng vẫn cứ không nói thành lời, mà A Trạch chỉ nói hai chữ sau đó liền dẫn đầu từ chiếc lỗ trên cửa đi ra ngoài.

“A Trạch, người nói ai ngu ngốc?!” Lưu Bưu mặt đỏ tận mang tai, gân xanh lồi lên trên chiếc cổ thô ráp, hần sắp phát điên rồi, vốn tưởng rằng có thể uy phong lẫm liệt, bây giờ lại bị người ta nhìn như đứa ngốc, khiến Lưu Bưu muốn học máu nhất chính là, chữ hần không ngờ lại là tên A Trạch cả ngày đều không nói, quý chữ như vàng này.

Cái gì nhịn được thì nhịn, không nhịn được thì thôi !

162. Chương 162. Con Đường Giang Hồ

Nam nhân vẻ ngoài kiên cường kỳ thật nội tâm đều rất yếu ớt, Dao ca không sợ chết, không sợ ngồi tù, thậm chí không sợ mất đi tất cả nhưng hần sợ bị người ta đánh bại. Tất cả mọi thứ của hần đều xây dựng lên từ trên ngọn khoai đao nhanh như sấm rung chớp giật đó.

Chỉ cần một đôi tay, một thanh đao, Dao ca tin rằng vô luận hần sa sút trầm luân đến mức nào, hần đều có thể phong sinh thủy khởi.

Đích xác, Dao ca cũng thực hiện được rồi, hần gần bốn mươi tuổi, mười lăm tuổi vào tù, trong hơn hai mươi năm nay, hơn nửa thời gian của hần gần như trải qua trong nhà giam, mỗi lần từ nhà giam ra, Dao ca đều có thể trong thời gian cực ngắn chỉnh đốn lại hoàn toàn.

Trên thực tế, điều này cũng là chỗ mà Dao ca trên giang hồ làm người ta khen ngợi, cũng chính vì như vậy, đám lưu manh thành phố ZH đều lấy Dao ca làm tấm gương, làm thần tượng.

Hiện tại, Dao ca thất bại, thần thoại của Dao ca đã bị phá tan rồi.

Dao ca đột nhiên có chút không thích ứng, nếu hần không lẫn lộn, hần có thể làm gì?

Chẳng lẽ tiếp tục sự nghiệp đầu bếp của hần? Đột nhiên, đầu Trương Dương từ chiếc lỗ trên cánh cửa bị phá vỡ lách vào.

“Không còn ước định, đã xóa bỏ hết rồi...” Dao ca vẽ mặt thần thờ.

“A a, Dao ca, người là Dao ca của thành phố ZH, ở thành phố ZH không có ai có thể thay thế người. Ta sẽ dựa theo kế hoạch vốn có mà tiến hành, ta chờ người!” Trương Dương nở một nụ cười sau đó lại biến mất ở chiếc lỗ trên cửa.

Dao ca !

Ta là Dao ca !

Ánh mắt Dao ca có chút trống rỗng, phảng phất như hai chữ ‘Dao ca’ đã rời xa hần vậy.

Bên trong kho hàng một trận trầm mặc, hơn ba trăm đại hần đối mặt nhìn nhau.

“Mọi người tản đi thôi...” Cuối cùng Dao ca đã nói chuyện, vẻ mặt không được như ý.

Không ai nhúc nhích, trên trăm hần tử lẳng lặng nhìn Dao ca, không người nào lên tiếng, cũng không người nào rời đi.

“Rời đi thôi, mỗi người các ngươi đều có tiền đồ, Dao ca ta già rồi.” Thân thể Dao ca đột nhiên bé nhỏ đi rất nhiều... Vẫn không có người nào rời đi.

“Vì sao không đi?” Dao ca đang cúi đầu trầm tư có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn đám thủ hạ đứng mãi.

“Dao ca, ta muốn đại biểu cho các huynh đệ nói vài câu, có thể không?” Một tên lưu manh bộ dạng nhìn có vẻ lão thành vượt qua đám người lên tiếng.

“Nói.” Dao ca không ngẩng đầu, nhẹ nhàng vuốt ve thanh thái đao đã theo mình nam chinh bắc chiến.

“Đao ca, người biết các huynh đệ bội phục người cái gì không?” Tên lưu manh dè dặt nói.

Đao ca không ngẩng đầu, khẽ lắc đầu, điều này đối với hắn đã không còn ý nghĩa gì nữa, hắn là một nam nhân, một nam nhân đã từng kiên cường, nhưng hiện tại hắn rất yếu ớt. Trương Dương đã hoàn toàn phá hủy sự kiêu ngạo cùng vốn riêng của hắn. “Đao ca, ngài khiến huynh đệ chúng ta bội phục không phải là đánh đánh giết giết, cả đời Đao ca, lúc lên lúc xuống, nhưng Đao ca từ trước tới giờ chưa từng chịu thua, vũ lực của Đao ca không quan trọng. Quan trọng chính là tinh thần của Đao ca, chúng ta đều là lưu manh có thể không hiểu được cái gì là đạo lý, Đao ca bất kể gặp phải bao nhiêu khó khăn trắc trở, Đao ca vẫn mãi là Đao ca...”

“Người thanh niên vừa rồi nói rất đúng, thành phố ZH chỉ có một mình Đao ca không ai có thể thay thế Đao ca, Đao ca có lẽ sẽ vì vấn đề tuổi tác mà lui khỏi giang hồ, nhưng lực ảnh hưởng của Đao ca lại không ai có thể đạt được, ta biết Đao ca rất không vui, bởi vì Đao ca hôm nay đã bại, chỉ là bại rồi thì kệ bại, không có gì mà không dậy nổi, quan trọng chính là, ngã rồi lại có thể đứng dậy, Đao ca ngày trước cũng từng ngã rồi, không lẽ cũng sợ đứng lên sao?”

“Ở thành phố ZH, có ai dám trước mặt cùng Đao ca đối kháng? Bọn Ma Bì Hồ và Bì Tử Thái đều có tiền có quyền, nhưng bọn chúng có bao nhiêu huynh đệ? Đi theo Đao ca lẫn lộn đều biết Đao ca không có bao nhiêu tiền, tại sao vẫn nguyện ý theo đại ca? Hoàn toàn không phải là ‘tầm biển vàng’ Đao ca, nói những lời vô mông ngựa... Đao ca, danh tự Đao ca này đã không phải của một mình Đao ca người, mà đã đại biểu cho một sự tượng trưng tinh thần, người phải nhớ, Đao ca không phải chiến đấu một mình, sau lưng người còn có mấy ngàn huynh đệ, người không phải một mình ! Có lẽ rất nhiều huynh đệ người không biết, người cũng không cho bọn họ chỗ đứng tốt, nhưng chỉ cần người một tiếng gọi về, lập tức có thể khiến thành phố ZH phong khởi vân dũng, Ma Bì Hồ, Bì Tử Thái gì đó bọn chúng lập tức phải ngửi hơi mà chạy...” ‘Người không phải đang chiến đấu một mình...’ “Câu nói này như thế nào lại nghe rất quen tai...” Đao ca đột nhiên nhú mày.

“Khục khục....Điều này....Điều này....Ta không có nhiều văn hóa, đều là bình thường lên mạng trong đồng QQ học được...” Tên lưu manh kia lúng túng nói.

“.....” Đao ca không biết nói gì.

“Đao ca, ta chỉ muốn nói Đao ca biết, các huynh đệ chúng ta sẽ không vì một lần thắng thua của Đao ca mà vứt bỏ Đao ca, cho dù là Đao ca thua, Đao ca vẫn là Đao ca của chúng ta như trước, Đao ca chỉ cần không chết, chúng ta đều tin rằng, Đao ca sẽ vực dậy!” Một tên lưu manh khác đứng ra nói.

“Đúng, Đao ca, đám huynh đệ chúng ta ủng hộ người, kỳ thật bọn Ma Bì Hồ và Bì Tử Thái có tiền có quyền, tại sao không dám bức bách Đao ca, nói thẳng ra, bọn họ chính là sợ hãi tinh thần miệt mài bền bỉ của Đao ca, ở thành phố ZH không ai không sợ Đao ca, cho dù lúc Đao ca ở trong ngục, cũng có thể lật tay làm gió ngược tay làm mưa, chúng ta đều biết, Đao ca biết giữ thể diện, coi trọng nghĩa khí, vì thế không để dành nhiều tiền, kỳ thật nếu Đao ca thực sự cần tiền, chỉ cần mở miệng, phú hào trong thành phố ZH ai dám không cho chút thể diện, Đao ca ngay cả một đêm trở thành triệu phú cũng không khó, chỉ là Đao ca khinh thường làm như thế mà thôi, ta dám khẳng định, rất nhiều người muốn nịnh bợ Đao ca còn không kịp nữa là!” Một tên lưu manh tràn ngập hào khí khác lại đứng ra nói. Nói đến thề cả lưỡi...

“A a, mồm mép các huynh đệ hôm nay tựa hồ đều biến đổi rồi phải?” Về âm trầm trên mặt Đao ca dần dần rút đi, cười nói song vẫn không thoải mái. “Đao ca, người xem xem các huynh đệ, trên người ai không có vài vết sẹo chứ, nếu đều suy nghĩ như Đao ca, vậy thành phố ZH này chẳng phải là không có lưu manh rồi sao?”

“Ha ha.....Nói hay lắm, ta là Đao ca, ZH chỉ có một Đao ca ta, sẽ không xuất hiện người thứ hai, được được, cảm ơn các huynh đệ đã ủng hộ (như anh La xin phiếu thắng) , Đao ca sẽ không gục ngã, vĩnh viễn sẽ không.”

Đao ca đột nhiên cười to, hào khí ngất trời, thân thể vốn suy sụp kia đột nhiên lại trở lên cao ngất.

“Đao ca, chúng ta bây giờ phải làm sao?” Tên lưu manh lập tức đề xuất một vấn đề rất thực tế, đám lưu manh mặc dù coi trọng nghĩa khí không vứt bỏ Đao ca nhưng điều kiện tiên quyết là Đao ca phải không gục ngã, phải có thể cấp cho bọn chúng một miếng ăn.

“Triệu tập tất cả các huynh đệ, đã muốn chơi, thì phải chơi thật lớn, hãy phóng lời ra ngoài, Dao ca ta hôm nay muốn triệu tập tất cả huynh đệ, nhớ kỹ, chỉ cần lý do là đi theo Dao ca ta, sùng bái Dao ca ta, hết thấy đều thông báo, ngoài ra, ai tới chính là bằng hữu của Dao ca ta, còn không đến chính là địch nhân của Dao ca ta !”

“8h tối đều phải tập hợp đợi lệnh, ta sẽ thông báo mọi người!”

Sau khi Dao ca gác lại một câu, ngửa mặt lên trời cười như điên dại rồi ra ngoài từ chiếc lỗ trên cửa, lưu lại hơn ba trăm đại hán cường tráng đối mặt nhìn nhau.

Dao ca có phải điên rồi hay không?

Trong đầu mỗi người đều xoay quanh vấn đề này, từ khi Dao ca xuất đạo tới nay chưa từng buông lời hiệu triệu như thế, triệu tập tất cả lưu manh thành phố ZH, đây là một con số cực kỳ kinh nhân.

Đương nhiên, khiến cho đám lưu manh khiếp sợ chính là câu nói ‘tới là bằng hữu của Dao ca ta, không tới chính là địch nhân’, câu nói này bao quát rất nhiều thế lực trung lập, câu nói này, chất chứa mùi súng ống quá nồng.

“Ngưu ca, Dao ca muốn chơi lớn gì vậy?” Một tên lưu manh nói với một tên khác.

“Ta làm sao mà biết?” Ngưu ca kia tựa hồ cũng đang nghĩ vấn đề này, tức giận trả lời.

“Dao ca nói triệu tập tất cả nhân mã thành phố ZH, vậy có bao gồm cả xung quanh huyện thành và thị trấn không?” Tên lưu manh kia vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi.

“Nếu đã muốn chơi lớn, tự nhiên người càng nhiều càng tốt, lời này của người không phải nói nhảm sao? Được rồi, từ giờ đến 8h tối chỉ có hơn bốn giờ, mọi người cố gắng nhanh chóng thông báo cho thủ hạ của mình, huynh đệ dưới quê cũng phải nhắc họ mau chóng xuất phát, đừng chậm trễ đại sự của Dao ca.”

“Vâng, Ngưu ca !”

“Được rồi, Ngưu ca.”

Hơn ba trăm người vội vàng chạy đến phía dưới vách tường lôi ra một chiếc rương rồi tìm quần áo của mình, lúc này đã cuối thu, đã rất lạnh rồi, miệng rất nhiều tên lưu manh đều cóng thành màu tím tái, lúc mặc quần áo, một đám lưu manh vừa rồi còn tràn ngập kính ngưỡng lập tức nổi lên oán niệm thật sâu đối với Dao ca.

Trời lạnh thế này, phô trương cởi quần áo làm gì?

Đây không phải tự mình chuốc lấy cái khổ sao?

Sau khi mặc quần áo, rất nhiều lưu manh lập tức bắt đầu cảm điện thoại triệu tập huynh đệ bằng hữu của từng người.

Kho hàng như trở thành chợ thực phẩm, ngay khi trong nhà kho đang gọi điện với khí thế ngất trời, Trương Dương và Lưu Bưu A Trạch đã trở lại phòng thuê, đương nhiên, lúc trở về cũng vẫn hết sức cẩn thận, chỉ sợ bị người ta bám đuôi.

163. Chương 163. Phong Khởi Vân Dũng

“Trương Dương, người tại sao không giết Dao ca?” Ba người vừa về đến nhà ngồi ổn định một chỗ, Lưu Bưu lập tức hỏi.

“Ngu ngốc !” Trương Dương còn chưa nói, A Trạch đột nhiên lại phát ra hai chữ.

“A A Trạch, người hôm nay không nói rõ ràng cho lão tử thì lão tử sẽ cho người đẹp mặt, người tại sao luôn chửi ta?!” Lưu Bưu bị hai chữ của A Trạch làm sặc sụa muốn phát điên, vẻ mặt phẫn nộ đứng dậy, chỉ vào A Trạch tức giận nói.

“Người muốn thế nào?” A Trạch cũng không ngẩng đầu lên.

“Ta.....”

Lưu Bưu tức giận đến cắn răng nghiến lợi, nhìn ngọn yêu dao sáng bóng A Trạch đùa trong tay, đột nhiên đặt móng ngồi xuống, nản lòng nói.....

Đối mặt với ngọn yêu dao của A Trạch, Lưu Bưu trước sau vẫn không cách nào lấy ra được dũng khí đối kháng, Lưu Bưu tự nhiên biết, A Trạch nhằm vào hắn chính là vấn nạn trong lòng một cước lúc ở khách sạn đã đập hắn ngã lăn lộn.

Khiến cho Lưu Bưu buồn bực chính là A Trạch từ trước tới giờ không biểu lộ sự bất mãn cho dù là thỉnh thoảng châm chọc hắn vài lần, càng nghĩ đến đây Lưu Bưu càng tức giận đến hộc máu.

“Đừng ầm ĩ nữa, tôi còn có chuyện làm, hiện tại ta chỉ có thời gian nghỉ ngơi bốn giờ, trước tiên dưỡng thần thật tốt, tôi nay khả năng sẽ là lúc cả thành phố ZH đánh bài ngửa.” Trương Dương đang ngồi trên ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt nhàn nhạt nói rồi sau đó liền nhắm mắt lại.

“Nga.....”

A Trạch và Lưu Bưu hai người nhìn thoáng qua lẫn nhau, vẻ mặt chán kinh, ngay lúc vừa rồi Trương Dương mở mắt, đôi đồng tử phẳng phất như sáng lên, khiến cho hai người có cảm giác kinh tâm động phách.

Nhìn Trương Dương nhập định, Lưu Bưu thật vất vả mới kiềm chế nhảy nhót dữ dội, chống ngón tay cái xuống hướng về A Trạch sau đó chạy lên sân thượng lần qua lần lại tạ tay của hắn.

Mà A Trạch thì đứng ở trong phòng khách lại bắt đầu suy nghĩ đến bộ võ công tướng quân kia nói cho hắn, A Trạch phát hiện, vài động tác đơn giản này tùy theo sự luyện tập của mình ngược lại càng ngày càng thâm ảo, càng ngày càng phức tạp. Đây là một loại cảm giác không cách nào diễn tả, mỗi một động tác đều tồn tại vô vàn chi tiết biến hóa.

Xem ra, những động tác này trong thời gian ngắn không cách nào hoàn toàn lĩnh ngộ được.

A Trạch nhìn thoáng qua Trương Dương đang nhập định, hắn vẫn không cách nào hiểu được Trương Dương dựa vào cái gì để tu luyện thân thể, bởi vì, Trương Dương rất ít hoạt động, ngày trước còn thấy Trương Dương thỉnh thoảng thực hiện một vài động tác rèn luyện cổ quái, mà năng lực của Trương Dương lại hoàn toàn tương phản, Trương Dương lúc đầu chém về phía Dao ca một đao, ngay cả A Trạch cũng có một loại cảm giác kinh diễm.

Đao của Trương Dương, tựa hồ còn nhanh hơn !

Nhớ lại lúc đầu khi quen biết, tốc độ của Trương Dương còn không nhanh hơn hắn, mà hiện tại A Trạch không có chút nắm chắc nào.

Đao của Trương Dương, tới cùng nhanh bao nhiêu?

Đương nhiên, khiến cho A Trạch kinh ngạc không phải tốc độ của Trương Dương mà là sự thu phóng tự nhiên của Trương Dương. Một đao chém lên trên trán Dao ca lúc ấy, A Trạch căn bản làm không nổi, hắn có thể đạt đến loại tốc độ kia mà không cách nào dưới loại tình huống tốc độ đó đột nhiên dừng lại được.

Vô luận là động vật hay là máy móc, dưới tình huống cấp tốc muốn dừng lại, cũng phải có một thời gian hòa hoãn, không có khả năng đột nhiên lấy đà, càng không có khả năng đột nhiên dừng lại, nếu phá vỡ hai loại quy luật tự nhiên này, rất dễ dàng dẫn tới sự cản trở....

Lúc này Trương Dương đã tiến vào trạng thái minh tướng, tự nhiên không thể tưởng được A Trạch lại có nhiều ý nghĩ như vậy.

Hôm nay chiến đấu cùng Dao ca, có thể nói là một thử thách đối với Trương Dương.

Lúc Dao ca điên cuồng vung đao, Trương Dương gần như không chế sự cuồng hỉ trong lòng, tập trung tinh thần, chỉ sợ bỏ qua bất cứ chi tiết gì, kỹ xảo chiến đấu của Trương Dương vẫn dừng lại ở trình độ hết sức cầu thủ, chủ yếu dựa vào năng lực tính toán vượt xa người thường để thủ thắng, nếu gặp phải cao thủ đánh nhau, lập tức sẽ trở nên rối tay rối chân, bị người ta quần chế.

Kỹ xảo chiến đấu của Dao ca kỳ thật không phải kỹ xảo nhưng lại rất có lực sát thương, bởi vì, đây đều là kinh nghiệm của Dao ca lúc trong thực chiến tổng kết ra.

Dao pháp của Dao ca, không có người tự thân truyền thụ giảng dạy, muốn có một bộ võ công căn bản không có khả năng. Dao pháp hẳn có thì ngắn gọn, thanh thoát, trực tiếp. Nhưng chính dao pháp không có chiêu số kỹ xảo này lại có thể rèn luyện phản ứng của Trương Dương, bởi vì, năng lực tính toán của Trương Dương đủ để ứng phó với tốc độ như cuồng phong bạo vũ của Dao ca.

Cũng chính là tốc độ như cuồng phong bạo vũ đó Trương Dương không thể không tận lực tính toán, thông qua minh tướng để khống chế mỗi một động tác cùng chi tiết của Dao ca, điều này đã kích phát cực đại kỹ xảo chiến đấu trong ký ức Trương Dương.

Một dao kinh diễm cuối cùng của Trương Dương chính là đến từ kỹ xảo chiến đấu trong ký ức mình.

Hiện tại, Trương Dương phát hiện rất nhiều năng lực của hắn dần dần thoái hóa, võ công lại tăng mạnh gấp bội, sự minh tướng kia của hắn tựa hồ có thể khiến cho thân thể mình càng ngưng kết hơn, khiến cơ nhục càng thêm dẻo dai.

Mỗi một lần chiến đấu của Trương Dương, kể cả lần luận bàn cùng A Trạch trước đều khiến hắn có lợi không ít, lúc hắn đối diện với áp lực, ký ức phủ bụi trong đầu tựa hồ dần dần mở ra cánh cửa lớn.....

Dùng lời Trương Dương tổng kết chính là : cường đại trong chiến đấu !

Khi minh tướng lại kích phát vòng xoáy trong cơ thể, vòng xoáy dần dần chiếm cứ từng tấc không gian trong phòng, Trương Dương vui mừng kinh ngạc phát hiện, hắn không ngờ cảm giác được trong cơ thể Lưu Bư tựa hồ có một luồng khí lưu bạch sắc đang vận động uốn lượn theo cơ nhục hắn.

Không sai, đó đích xác là một cỗ khí lưu phi thường nhỏ bé, Trương Dương có thể cảm giác được rõ ràng, mỗi lúc Lưu Bư thực hiện động tác, phối hợp với hô hấp thì luồng khí lưu đó liền tăng tốc vận chuyển, tình hình tựa hồ càng ngày càng lớn mạnh, mà theo sự lớn mạnh của dòng khí lưu, những cơ nhục vốn phẳng phất như phải nổ tung càng ngày càng phát ra vẻ chắc khỏe vô cùng, điều này khiến Trương Dương rất lo lắng vì dựa theo tình huống phát triển này thì Lưu Bư có nổ tung mà chết hay không.

Xem ra Lưu Bư gặp tiểu hòa thượng cũng không phải nhận được nhiều chỗ tốt cho lắm.

Trương Dương không khỏi tràn ngập hiếu kỳ đối với tiểu hòa thượng, không biết tiểu hòa thượng đó còn bao nhiêu bảo bối a !

Trương Dương thậm chí có chút hối hận, tại sao khi đó không chơi cờ năm quân với tiểu hòa thượng chứ ?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Trương Dương không nhịn được mỉm cười, Lưu Bư tự có phúc khí của Lưu Bư, cũng như hắn vậy, gặp phải một trận bạo tạc, lập tức kế thừa vô số tư tưởng tinh anh, điều này so với Lưu Bư càng khó tưởng tượng hơn.

Thời gian dần dần trôi qua.

Sự chú ý của Trương Dương đặt lên người A Trạch, A Trạch vẫn rập theo khuôn khổ luyện tập bộ võ công tướng quân đã chỉ điểm, Trương Dương đã từng bắt chước tu luyện bộ võ công này, nhưng không có cảm giác gì cả, tựa hồ phương thức tu luyện bộ võ công này tựa như là Tướng quân vì A Trạch mà đo đạc làm theo yêu cầu vậy.

Hiển nhiên, A Trạch đã rơi vào bình cảnh, trước kia lúc A Trạch luyện tập, Trương Dương còn có thể cảm giác được sát khí tràn ra bốn phía, hiện tại cảm giác rõ ràng không mạnh liệt như thế nữa, hơn nữa Trương Dương cảm giác được một tia nóng trong nội tâm A Trạch.

A Trạch có tâm tư ?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Trương Dương.

Tâm của A Trạch kiên cường như sắt, lúc luyện tập rất ít khi có loại tâm phiền ý loạn này, điều này đã chứng minh hắn có tâm tư phi thường nặng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất chậm mà tựa hồ lại rất nhanh.

“Hào, thời gian đã đến, bắt đầu hành động !”

Trương Dương đột nhiên mở đôi mắt sáng như điện, Lưu Bư và A Trạch đang say sưa cũng đột nhiên bừng tỉnh, một chớp tu luyện vừa rồi, bọn họ cứ nhiên mất suốt bốn giờ, nhưng phẳng phất lại chỉ trải qua một cái chớp mắt.

“Lưu Bư, tốt lắm, cố gắng lên !” Trương Dương dựng đầu ngón cái về phía Lưu Bư. (biểu tượng Number one ý)

“A.....Hắc hắc....” Lưu Bư nguyên là sưng sốt, lập tức hiểu được ý tứ của Trương Dương, trên thực tế, Lưu Bư và Trương Dương biết nhau đã lâu như vậy, sớm có một loại tâm ý tương thông. “A Trạch, người cũng cố gắng lên, luyện võ cần thiết chính là tinh tâm, nếu không cách nào làm được điểm này, không có khả năng sẽ có nhiều thành tựu, mặc dù chúng ta đều chưa chính thức bước vào cánh cửa thần kỳ kia nhưng chúng ta cũng nghe được, cũng thấy được, võ công đơn giản là từ tu thân đến dưỡng tính, còn có cả ma đạo trong những tiểu thuyết võ hiệp, ta nghĩ, cái gọi là ma đạo, chính là không cần tu luyện tâm cảnh của mình cũng có thể thành công, rất dễ dàng trở thành con rối bị võ công khống chế cơ thể, ta hiện tại phải dùng thân thể mình không chế võ công, cho nên, tinh tâm là phải bắt buộc, chúng ta có thể tiến bộ trong chiến đấu, chúng ta tuyệt đối không thể để cho sát ý ảnh hưởng đến tâm chí, chờ chuyện tại thành phố ZH xong, nếu người có tâm nguyện gì, chúng ta cùng nhau đi xử lý, thế nào?”

“Cám ơn!” A Trạch trầm mặc một hồi sau đó thốt ra hai chữ.

“Đi thôi, mỗi người đều có vô số bí mật, mỗi một người đều có vô số vấn đề nan giải, giống như mỗi gia đình đều có một quyển kinh khó đọc vậy....”

Trương Dương thở dài một tiếng, cầm thanh khảm đao từ trên bàn trà dùng giấy báo bọc lại cắm vào trong thắt lưng sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

Ba người vừa ra khỏi cửa, liền phát hiện có chút không đúng, bọn họ mới đi ra cự ly không đến hai trăm thước, lập tức gặp hơn trăm tên bộ dáng lưu manh, phóng mắt nhìn tựa hồ cả con đường thành phố ZH đều là lưu manh, mà một vài xe cảnh sát không ngừng qua lại như đưa thoi trên đường, một vài cảnh sát tuần tra vũ trang đến tận răng như lâm đại địch vậy.

Xảy ra chuyện gì ?

Ba người đối mặt nhìn nhau, điều này cũng quá khoa trương rồi ! Từ lúc nào thành phố ZH đã bị lưu manh chiếm lĩnh ? Trương Dương đã có thể khẳng định, đây đích xác là mấy tên lưu manh, bởi vì rất nhiều kẻ trên người đều dấu vũ khí, quan trọng nhất chính là, lưu manh so với người bình thường có một loại khí chất không giống nhau, kỳ thật rất dễ dàng phân biệt.

164. Chương 164. Lưu Manh

Có trang phục kỳ dị, ăn mặc lò lằng cả người đầy gai góc, tóc nhuộm đủ mọi màu sắc, còn có vài tên cố gắng hết sức ăn mặc thiếu vải khoe chút cơ thể, loại lưu manh này đa số là sinh viên tốt nghiệp và đang học mới xuất đạo, bọn chúng không có năng lực gì, nhưng lại muốn làm chuyện khác người, trong túi thì nghèo nàn, cũng chỉ có thể làm trò cười để hấp dẫn ánh mắt người khác thôi.

Một loại lưu manh khác lại muốn cấp bậc cao hơn chút, ăn mặc tương đối bắt mắt, thích nói phô trương, cho dù là ăn cơm vẫn không quên, cũng phải lôi tất cả tiền trên người mua một gói thuốc lá ngon để trang điểm bề ngoài của mình, loại lưu manh này mặc dù không có năng lực gì, nhưng giao thiệp rộng rãi, cũng vẫn có chút nhân mạch, xem như là lưu manh già đời đã lăn lộn một đoạn thời gian.

Còn có một loại chính là cấp bậc lão Đại, đương nhiên, không phải lão Đại như Dao ca, mà thuộc loại lão Đại trong địa bàn của mình, thủ hạ có một đám người, loại lưu manh này có năng lực kinh tế nhất định, trọng phô trương là tự nhiên, bình thường không mang theo cái gì, các loại ví túi tiền đều phải bảo tiểu đệ thủ hạ cầm, chỉ có điều loại lưu manh này phần lớn mới lần lộn ra, mục tiêu quá cao xa, thấy người khác có cái gì cũng đều muốn, cho dù đi vay cũng phải mua một chiếc xe, đương nhiên, điều này cũng không có gì đáng trách cả, loại lưu manh cấp bậc này khiến người ta khinh thường nhất chính là thích kiếm một bộ dây chuyền hoàng kim to đầy đeo ở trên cổ, tựa như một tên phát tài đeo xích chó. (Rapper)

Nói tới vài loại phía trước, phải nói đến loại nhân vật như Dao ca, Dao ca là dựa vào đánh giết mà trèo lên, vì thế Dao ca là loại lưu manh rất thực tế, loại người như hần, ở trong tâm lý rất nhiều người thiết lập lên uy vọng nhất định, rất nhiều chuyện không cần hần ra mặt, tùy tiện an bài một tên thủ hạ thì người khác cũng phải cho chút thể diện.

Dao ca trong mắt những người dân bình thường, đã là hóa thân của khủng bố, rất nhiều người vừa nghe nói đến thủ hạ của Dao ca, mặc dù miệng cứng rắn, nhưng trong lòng lại sợ đến phát run.

Đạt đến mức như Dao ca này, kỳ thật đã không cần đánh giết, chỉ là lực ảnh hưởng đã đủ đầy, xử lý sự tình rồi.

Không thể nghi ngờ, Dao ca mới là lưu manh trong lưu manh, đại ca trong đại ca. Chỉ có điều ở đây còn phải đề cập đến một loại lưu manh nữa, loại nhân vật chẳng hạn như Ma Bì Hồ và Bì Tử Thái, bọn chúng từ trước tới nay chưa từng lẫn lộn trong thế giới lưu manh một ngày nào, nhưng sự nghiệp kinh doanh của bọn chúng cùng lưu manh có quan hệ, vì thế, bọn chúng sẽ biết rất nhiều lưu manh, cũng sẽ nuôi dưỡng một đám lưu manh loại 1 và loại 2, sau đó đưa những tên này giao cho loại lưu manh thứ ba điều khiển.

Trên thực tế, bọn chúng không phải lưu manh chân chính, dùng tập thể xã hội đen để hình dung thì thích hợp hơn, ở đây đã chứng minh lưu manh cùng xã hội đen có khác biệt về bản chất, rất nhiều lưu manh ra ngoài lẫn lộn không hoàn toàn vì cuộc sống, có khi là chơi đùa, có khi là kích động. Có khi là hướng tới làm cuộc sống của đại ca.

Mà tập thể xã hội đen, bình thường đều có nguồn kinh tế nhất định, có sẵn tính tổ chức rất mạnh.

Đương nhiên, Dao ca kỳ thật cũng coi như xã hội đen, chỉ là cùng bọn Ma Bì Hồ có khác biệt, đó là từ một lưu manh thực sự lẫn lộn đến vị trí hiện tại, vì thế Dao ca đã trở thành thần tượng sùng bái của tất cả lưu manh.

Vô luận là loại lưu manh nào, đều có vài điểm chung, hoặc là ngang bướng khó thuần, hoặc là mắt cao quá trán, hoặc là vẻ mặt khinh thường, hoặc là bộ mặt như kiểu lão tử thiên hạ đệ nhất vậy....

Mà Trương Dương hiện tại gặp được trên đường đa số là loại người này, đông một đám tây một đám nói chuyện phiếm rầm rì. Tự hồ không nhận ra nhau.

Chính loại vẻ mặt không quen biết lẫn nhau này khiến Trương Dương rất nghi hoặc.

Chẳng nhẽ thành phố ZH xảy ra chuyện gì sao ?

Khiến Trương Dương kỳ quái nhất chính là nhiều lưu manh mang theo vũ khí nổi bật như vậy, mấy cảnh sát vũ trang tuần tra cư nhiên không bắt người. Bất quá, Trương Dương lập tức hiểu được, những tên lưu manh này thực sự quá nhiều, mà còn đến quá đột ngột, lực lượng cảnh sát căn bản không đủ, nếu như bắt rất có thể sẽ dẫn tới hỗn loạn, dù sao những tên lưu manh này đều không phải đơn độc, mà là từng đoàn từng đoàn lớn, hiển nhiên, hiện tại cảnh sát chủ yếu là uy hiếp, khiến cho đám lưu manh không dám coi thường mà vọng động.

Hơn nữa, Trương Dương thậm chí có thể khẳng định, lưu manh nhiều như vậy, nếu toàn bộ đều bắt đi, có lẽ, nhà giam và nơi tạm giam cả thành phố ZH cũng nhét không hết.

“Làm sao bây giờ?” Lưu Bưu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều loại lưu manh cùng hần trên đường như vậy.

“Dựa theo kế hoạch ban đầu mà hành động !”

Trương Dương cắn răng, hôm nay là ngày cùng Ma Bì Hồ ước hẹn, nếu không nắm chắc thời cơ, hần trong thời gian còn lại căn bản không thể nạp thủ hạ thể lực ngầm của thành phố ZH được.

Thành công hay không, chính là hôm nay !

“Dao ca có thể tới hay không?” A Trạch đột nhiên hỏi.

“Không biết.”

Trương Dương lắc lắc đầu, hiện tại Dao ca đã trở thành nhân vật mấu chốt, nếu không có Mao Vân Hoa, Trương Dương có thể khẳng định, Dao ca chắc chắn sẽ rút lui, mà hiện tại, Dao ca đã biết rồi, chuyện đã không còn nằm trong sự chắc cú của Trương Dương.

Chỉ có điều, bất kể đến hay không đến, Trương Dương đã cười hở khó xuống, hiện tại bước vào tình cảnh này, không thể không đánh !

Hiện tại, Trương Dương hy vọng Dao ca sẽ là hán tử ‘trăm lần bẻ không cong’ như trong truyền thuyết kia.

Mục tiêu : Nhà tắm hơi Hồng San Hô.

Nơi này là địa bàn của Dao ca, đây là trung tâm nghỉ ngơi kiểu lớn kết hợp giải trí và tập thể dục thành một thể, ở thành phố ZH, Hồng San Hô cũng xem như nơi tiêu phí giải trí đỉnh cấp, bên trong không chỉ có hàng loạt hạng mục tắm xông hơi, hơn nữa có hạng mục giải trí như : xoa bóp, tập thể dục, bowling, bi-a....

Nghe nói, khi Mao Vân Hoa chưa tới thành phố ZH, ông chủ trung tâm giải trí Hồng San Hô là ông chủ lớn nhất phía sau Dao ca.

Vào mùa này, chính là lúc tắm xông hơi thịnh vượng nhất, cửa vào trung tâm giải trí Hồng San Hô đông nghịt, đèn nê-ông màu hồng phản chiếu lên mặt đỏ bừng tựa như lúc uống rượu vậy.

“Chúng ta không nên phân tán, nhớ kỹ đó !”

Ba người trực tiếp đi lên tầng ba, Trương Dương không giống như lần trước uống rượu ở quán bar rồi kiểm có gây sự, mà chọn lựa một biện pháp trực tiếp mà nguyên thủy nhất, từ tầng ba một mạch đập phá xuống tầng một !

Dao ca tới cũng được, không tới cũng được, vận mệnh của Hồng San Hô này, đã bị Trương Dương quyết định rồi !

Dao ca tới, không biết là địch hay là bạn, tuy nhiên, Trương Dương có thể khẳng định, chính là hôm nay Dao ca không tới, vậy thì hai người đã trở thành tử địch !

Trương Dương sau khi hét lên một tiếng, ba người lập tức động thủ, lưỡi dao sắc bén quét qua giấy dán tường, cắt ra từng đường vết nhìn thấy mà giật mình, trà cụ, lá trà quầy lễ tân đều bị vất xuống đất, quầy Lễ tân cũng bị một cước của Lưu Bưu đập đổ.

Các loại đèn đóm trang trí trong đại sảnh bị ba người đập nát bấy tựa như gió thu quét lá rụng, những bức tranh chữ đồ gốm sứ có tiếng tựa như rác vãi đầy đất, vài tấm phủ ghế sofa và màngh ghế sofa cũng bị ba lưỡi dao sắc bén xé ra cả lớp xốp bên trong.....

Nhiệm vụ của Trương Dương rất đơn giản, không nhất định phải phá hoại đến mức này, chỉ cần phá hoại đến mức trong thời gian ngắn không cách nào khôi phục là được.

Lúc ba người đập phá, trong đại sảnh còn chưa có phản ứng lại, bất quá, sự chống cự kịch liệt lập tức đã bắt đầu, những tay bồi, phục vụ lập tức lùi chậu hoa, ghế, gạt tàn thuốc bắt đầu tập kích ba người Trương Dương.....

Chỉ có điều, tình thế này lập tức bị Lưu Bưu ngăn chặn, chỉ cần người nào trên tay cầm đồ vật gì, Lưu Bưu nhất định truy sát, không chém vài dao lên tay đối phương thì tuyệt không buông tha, rất nhanh, thanh âm đập phá đồ vật trong đại sảnh lúc đầu lại biến thành tiếng kêu thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe, phảng phất như địa ngục trần gian.

Ba người không dừng lại, trực tiếp từ tầng ba đập phá xuống tầng hai, sau đó lại một hơi đập phá xuống tầng một.

Hiện tại, thời gian chính là mạng sống, nếu một khi chậm lại cho đối phương một hơi, bọn họ trốn được hay không vẫn là vấn đề.

Đối với loại chuyện đập phá này, Lưu Bưu quen thuộc nhất, việc chơi đùa này phải dựa vào tốc độ, phải vào trước lúc đối thủ chưa phản ứng lại, cảnh sát chưa tới mà lui lại, nếu không thì phiền toái lớn rồi ! Như trước kia, Bưu đại gia hẳn không phải thường xuyên vì một điều thuốc lá mà làm loại chuyện bẩn thỉu này sao? Hiện tại, chỉ là muốn nắm vững lại nghề trước kia mà thôi !

Ba người sau một trận đập phá điên cuồng, lập tức chạy ra cửa chính, cũng may là lúc này khách xuống xe ở Hồng Sơn Hồ rất nhiều, dù sao, người tiêu phí thực không biết Hồng Sơn Hồ đã bị đập phá đến rối tinh rối mù, ba người rất nhanh liền lên một chiếc xe chạy trốn.

Bất quá, dù cho ba người chấp hành chiến tranh chớp nhoáng của Hitler thì A Trạch vẫn chịu một vết thương nhẹ, trên đầu bị gạt tàn thuốc lá đập vào thành một miệng vết thương, máu tươi chảy đầy xuống cổ.

“Không sao chứ?” Trương Dương hỏi.

“Không sao.” A Trạch dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau qua vết máu chảy trên mặt, đột nhiên nhân nhật nói với Lưu Bưu ở bên cạnh : “Cảm ơn!”

“Cái đó.....hắc hắc, chúng ta là cộng sự, người bị thương, ta tự nhiên phải báo thù cho người rồi.”

“Đúng, chúng ta là cộng sự!” A Trạch hết sức chần chẫn gạt gạt đầu.

Lưu Bưu trên mặt đỏ bừng, lại có chút ngượng ngùng, Trương Dương nhìn hai người, không nhịn được cười, vừa rồi hẳn mặc dù điên cuồng chém phá, nhưng, mắt hẳn có thể quan sát sáu đường, tai nghe tám phương, vừa rồi lúc A Trạch bị gạt tàn thuốc nện vào đầu, Lưu Bưu lập tức truy đuổi tên bồi bàn kia, chém một đao lên cánh tay hẳn....

“Tài xế đại ca, số XXX đường XXX, không cần lái nhanh như vậy đâu.” Trương Dương quay đầu lại nhìn thoáng qua đuôi xe, hiện tại, bắt buộc phải cho Đạo ca một khoảng thời gian phản ứng lại.

165. Chương 165. Một Sự Phô Trương Cực Kỳ Lớn

Trương Dương tin rằng trong hơn mười người này ít nhất không dưới mười người có vũ khí.

Ba người bị đưa vào trong kho hàng, lúc này trong kho hàng dường như có một chút tu sửa lại, dùng vài rương gỗ dựng lên một cái bục cao, Ma Bì Hồ đang ngồi lên một cái rương phía trên bục.

Nhìn thấy những chiếc rương dựng lên cái bục, Trương Dương cơ hồ lập tức nghĩ được suy nghĩ của Ma Bì Hồ, hiển nhiên Ma Bì Hồ lo lắng sự an toàn của mình nên ngồi ở trên chiếc rương gỗ, mình một khi có dị động gì, hẳn gần như có thể ngay lập tức trốn phía sau chiếc rương gỗ.

Khiến cho Trương Dương kỳ quái chính là, ở bên người Ma Bì Hồ còn có một người trung niên hơn 40 tuổi và một người Châu Âu hơn 20 tuổi đứng cạnh, người trung niên mặc một bộ Veston màu cà phê, vẻ mặt âm trầm, khiến cho Trương Dương có một loại cảm giác không thoải mái, đây là sự không thoải mái trong tiềm thức, dường như người trung niên này ẩn nấp ra một cỗ nguy hiểm cực độ, tựa như mãnh thú ẩn nấp trong vực sâu, tạo cho người ta một cái cảm giác bị dòm ngó.

Đột nhiên, trái tim Trương Dương đập rộn lên, bởi vì hẳn thấy trên tay người trung niên cầm một thanh võ sĩ đao rất dài.

Người Nhật Bản?

Bối cảnh Ma Bì Hồ không phải Đài Loan Trúc Liên bang hay sao?

Tại sao lại là người Nhật Bản ?

Trong đầu Trương Dương điên cuồng phân tích các loại tư liệu tình báo lão nhân cung cấp cho hẳn, hiển nhiên sự xuất hiện của người Nhật Bản nằm ngoài dự liệu của Trương Dương.

Đột nhiên, Trương Dương nghĩ đến một vấn đề, đó chính là quan hệ giữa Trúc Liên bang và Sơn Khẩu tổ, nhớ lại rất nhiều năm trước Trúc Liên bang sau khi có một lão Đại chết, Sơn Khẩu tổ còn bố trí người chuyên chức tặng vòng hoa tới Đài Loan, hiển nhiên người Nhật Bản này là vì quan hệ giữa Trúc Liên bang và Ma Bì Hồ mà xuất hiện.

Về phần người Châu Âu kia ngược lại không có gì đặc biệt, vóc người chỉ dẽo mảnh hơn Lưu Bưu một chút, mặc một chiếc áo may-ô bó sát người, từ trên người đến cơ bắp tựa như một người đàn ông hào hoa phong nhã, rất uy mãnh.

“Tiền đâu?” Trương Dương lạnh lùng nhìn Ma Bì Hồ ngồi ở trên bục cao.

“A a, tiền ! Tiền khăng định có, nhưng Đao ca đâu?” Ma Bì Hồ hắc hắc cười nói.

“Ta muốn nhìn thấy tiền trước!”

Trương Dương vẻ mặt bình thản nhưng trong lòng lại như rời sông lấp bể, hiển nhiên nguy hiểm lần này quá lớn, đối phương đã chuẩn bị đầy đủ, trong ngoài kho hàng này chỉ ít có trên trăm người mà quan trọng chính là tuyệt đối còn có rất nhiều vũ khí. Hơn nữa, Ma Bì Hồ còn kêu đến cả viện trợ từ bên ngoài...

“Không, ta phải chắc chắn Đao ca đã chết hay chưa.” Ma Bì Hồ mỉm cười nhìn Trương Dương, phảng phất như những lỗ rỗng trên mặt cũng đang nhảy theo.

“Người không phải không lấy được tin tức chứ?” Trương Dương trì hoãn thời gian.

“Biết, các người đã đập phá vũ trường Dã Mã, hơn nữa khiến vũ trường đóng cửa, vừa rồi lại đập phá khu vực Hồng San Hồ, bất quá chúng ta vẫn không có tin tức của Đao ca, còn nữa ngay lúc vừa rồi không quá bốn giờ, thế lực thành phố ZH của Đao ca gần như dốc toàn bộ lực lượng, chứng minh Đao ca đã thu được tin tức, ta hoài nghi Đao ca chưa chết.....”

“Ta đương nhiên không chết, nếu ta chết rồi, vậy trò chơi này còn ai chơi nữa?”

“Dát..” Một tiếng. Cánh cửa dày cộp của kho hàng bị đẩy mở, Đao ca vẫn cỡi trần, thần thái sáng lạn, từng bước đi vào, trong tay cầm thanh thái đao sắc bén, cả người lộ ra một khí thế dũng mãnh mạnh mẽ.

“Đao ca.....!” Ma Bì hồ đột nhiên đứng dậy. “Người của ta đâu?”

“A a, người của người đều ở đây.” Đao ca vừa vung tay lên thì phía sau áp giải vào hơn mười đại hán, chính là hơn mười đại hán đứng ở ngoài cửa lúc đầu khi Trương Dương bước vào.

Khiến cho Trương Dương kinh ngạc chính là, hơn mười đại hán này cúi đầu ủ rũ, không dám ngẩng lên.

Tại sao những tên lưu manh này nghe lời như vậy? Trương Dương lúc đang bước vào, rõ ràng thấy được trong những tên lưu manh này có rất nhiều người trên người đều có đao súng, Đao ca vẫn còn chưa lợi hại đến mức chỉ cần xuất hiện lập tức khiến cho thủ hạ của Ma Bì Hồ đầu hàng.

“Tại sao?” Ma Bì Hồ vẻ mặt ngoan độc nhìn chằm chằm vào đám hán tử cúi đầu ủ rũ kia, trên trán chảy mồ hôi ròng ròng, thủ hạ hôm nay có thể đem theo tới đây đều là trung thành nhất của hắn, Ma Bì Hồ từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới nhưng kẻ này lại bán đứng hắn.

“Ha ha.....Không cần mắng chửi bọn chúng, bọn chúng không phản bội người....Các huynh đệ, tiến lên!” Đao ca hắc hắc cười to.

Đao ca vừa dứt lời, cánh cửa gỗ vốn chỉ mở ra một khe hở đột nhiên mở ra, vô số lưu manh mang theo khảm đao mã tấu tựa như hồng thủy trút vào...

Một trăm !

Hai trăm ! Ba trăm !

Bốn trăm !

Nhìn từng người nối tiếp từng người đông chi chít, da đầu bọn Trương Dương Lưu Bưu nhất thời tê rần, quá nhiều, quá nhiều rồi, dòng người tựa hồ như vô cùng vô tận vậy....

Không riêng gì Trương Dương, ngay cả tên người Nhật Bản và Châu Âu một mực đứng đằng sau Ma Bì Hồ vẻ mặt cũng chấn kinh, không còn vẻ ung dung như lúc đầu nữa.

Người !

Người !

Người cơ hồ đứng đầy cả kho hàng, dày đặc, từng người kề sát từng người đã chen chúc đến phía sau rương gỗ, thông đạo duy nhất chính là một cái hành lang phía trước Đao ca, hành lang kia phảng phất như thông đạo của hoàng đế, mà lúc này Đao ca chính là hoàng đế chí cao vô thượng.

Trương Dương và Lưu Bư A Trạch cả người đều ướt đẫm, bọn họ biết địa vị của Đao ca trên giang hồ, nhưng từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến lực hiệu triệu của Đao ca không ngờ mạnh mẽ đến thế, cả kho hàng tràn ngập người này chỉ ít cũng gần hai ngàn người.

Đáng tiếc, Trương Dương lần này vẫn còn đánh giá thấp Đao ca.

“Đao ca, kho hàng này sắp xếp không đủ, còn có đại bộ phận huynh đệ không cách nào tiến vào.....”

Một tiểu đầu mục vội vã đi tới bên người Đao ca thấp giọng nói. Ngay lúc bọn Trương Dương và Lưu Bư A Trạch bên cạnh Đao ca nghe được câu này, nhất thời mồ hôi lại chảy diên cuồng, hơn ngàn người này cư nhiên vẫn chỉ một nửa nhỏ, Đao ca hôm nay rốt cục gọi bao nhiêu người tới ?

Xem ra cuộc chơi lần này thật sự lớn, lớn đến nỗi Trương Dương đã không cách nào không chế nổi.

“Àn, bảo bọn họ nán ở ngoài một lát, nói Đao ca cảm ơn sự ủng hộ của họ, sau này bọn họ đều là huynh đệ của Đao ca ta!”

“Vâng, Đao ca!”

“Chào các huynh đệ!” Đao ca chậm rãi đi đến bục gỗ, miệng hét lên, phảng phất như tướng quân duyệt binh vậy, uy phong vô cùng.

“Chào Đao ca !”

“Hiện tại, có người muốn giết Đao ca, các huynh đệ nói xem, phải làm sao?”

“Giết!”

Trong kho hàng đột nhiên một trận gào thét diên cuồng, làn sóng âm thanh vây lấy mọi người, mặt đất kho hàng phảng phất như cũng bị chấn động, đông người quả nhiên là lực lượng lớn, Trương Dương Lưu Bư A Trạch bị một đợt gào thét diên cuồng này làm chấn động đến mức tê dại lỗ tai.

“Nghe nói, bọn chúng có súng !”

“Chúng ta cũng có súng !”

Lại là một đợt gào thét diên cuồng, có rất nhiều trong hơn ngàn người đều giơ vũ khí trong tay lên, bọn Trương Dương lại diên cuồng đổ mồ hôi, hắc phảng phất như xuyên việt trở về thời nhà Thanh vậy, những tên lưu manh ngoại trừ có các loại vũ khí như : khảm đao gậy sắt, mặc dù còn có vài khẩu lục quân dụng mô phỏng, súng trường bắn năm phát liên tiếp, nhưng đại bộ phận đều là các loại vũ khí nguyên thủy như : súng hơi, súng săn.....

Tuy nhiên Trương Dương không chút nào dám khinh thường, những món này mặc dù lực sát thương không lớn, nhưng nếu trên trăm khẩu súng đồng thời nổ súng, có lẽ ngay cả thần tiên cũng đỡ không nổi....

Lúc này, vẻ mặt Ma Bì Hồ trên bục gỗ đã trở nên trắng bệch, mà tên người Nhật và Châu Âu kia vẻ mặt rõ ràng đã bắt đầu trở nên khấn trương, trên trán cũng xuất mồ hôi.

Đối với tên Nhật bản mà nói sự xuất hiện nhiều lưu manh như vậy còn có thể giải thích, dù sao, người Nhật Bản mật độ dân cư cũng lớn, mà đối với tên người Châu Âu mà nói hắc thật sự nghĩ không ra một khu đô thị lại có nhiều lưu manh đến như vậy.

Nước Mỹ ở Châu Mỹ, bởi vì đất rộng người thưa, mặc dù cũng có xã hội đen, nhưng nào có số lượng lớn như thế, có lẽ, một quốc gia cũng tìm không ra nhiều lưu manh như thế, bọn chúng không biết, ở Đông Quốc cái gì cũng không nhiều chỉ có người nhiều, người nhàn rỗi không có việc làm vô lấy một cái cũng được cả đồng, ở đây mặc dù có hơn hai ngàn người, nhưng trên thực tế chân chính lẫn lộn còn không đến 1/2, đại bộ phận đều người gọi ta, ta gọi người, nghe được Đao ca cần người, thế là thích

“Hồ ca, nghe nói người rất muốn giết ta, không ngờ xuất ra ba trăm vạn thuê người giết ta!” Đao ca nhẹ nhàng vung tay một cái, trong kho hàng lập tức yên tĩnh.

“Đao ca, Đao ca, đừng nghe người khác khiêu khích, huynh đệ chúng ta không phải đã qua lại nhiều năm với nhau như vậy rồi sao? Không việc gì, không có việc gì....” Ma Bì Hồ lau mồ hôi trên trán.

“Ha ha ha....Hổ ca, những lời này ta nghe không thuận, ở thành phố ZH có ai mà không biết Hổ ca người muốn diệt Dao ca ta, hôm nay đã tới đây rồi, khẳng định phải có một kết thúc, người chọn đi, là đơn đấu hay quần đấu ?”

“.....” Mồ hôi trên mặt Ma Bì Hổ chảy điên cuồng, không khỏi quay đầu nhìn nhìn tên Châu Âu và tên Nhật Bản.

“Khụ khụ....Ta muốn hỏi một chút, người gây thanh thế lớn đến vậy, không sợ cảnh sát sao?” Trương Dương dè dặt đi đến bên người Dao ca thấp giọng hỏi.

“Sợ, khẳng định sợ, ra ngoài lẩn lộn, có mấy ai không sợ cảnh sát!? Ta vừa rồi gọi điện cho cục trưởng cục công an, ta nói cho hắn, hôm nay ta phải xử lý một chút chuyện riêng, nếu hắn ngăn cản ta, ta lập tức khiến thành phố ZH đại loạn, ta còn nói cho hắn, sau khi xử lý xong, ta sẽ tự thú, chỉ đơn giản như vậy thôi!” Dao ca liếc mắt Trương Dương cười to nói.

“Nhưng nhưng....Cục trưởng lại nghe người sao?”

166. Chương 166. Trách Nhiệm Sung Sướng

Trương Dương phát hiện trong ngữ khí bình đạm như nước của Dao ca tràn ngập một loại khí phách quyết tiến không lùi.

Dao ca quả nhiên là Dao ca, có lẽ chính vì mị lực nhân cách này mà khiến hắn trở thành thần tượng của đám lưu manh, thử hỏi có mấy tên lưu manh lẩn lộn đến vị trí như Dao ca còn có thể bất chấp nguy hiểm tai ương trong tù và đối kháng cảnh sát?

Không thể nghi ngờ, sau việc lần này Dao ca phải ngồi tù, thậm chí là tử hình !

Tìm sống trong chết, điều này cần phải có dũng khí và kiên quyết biết nhường nào !

Trương Dương tin rằng, gặp phải loại chuyện thế này hắn rất khó có loại khí phách tráng sĩ dứt khoát này.

Dao ca có sự quyết đoán của Hạng Vũ, của Bối thủy nhất chiến (1).

“Đưa điện thoại cho ta, ta cần gọi một cú điện thoại.”

Trương Dương thở dài một hơi, vốn cho rằng thần không biết quỷ không hay, thế mà lại làm cho thiên hạ người người đều biết, nếu Dao ca chỉ dẫn trăm người, hoặc là hai trăm người tuyệt đối sẽ không có thanh thế và lực ảnh hưởng lớn như thế, đương nhiên Dao ca cũng không có thể lực tuyệt đối để khống chế tình cảnh hiện tại.

“Lưu lão, Trương Dương.....” Trương Dương gọi điện thoại cho lão nhân.

“Ân.” Đối phương đáp lại sau đó lại trầm mặc.

“Hiện tại.....”

“Ta biết, người lần này náo loạn thật sự lớn a.” Trong điện thoại truyền đến tiếng cười khổ của lão nhân.

“Vậy vậy.....” Trương Dương cũng không biết giải thích như thế nào, tràng cục mấy ngàn người này đã hoàn toàn phá tan tất cả kế hoạch ban đầu của hắn.

“Nhắc Dao ca làm sạch sẽ chút, ít nhân chứng mục kích thôi. Xong chuyện sau đó tìm vài huynh đệ tin tưởng được lãnh tội thay, ta sẽ bảo vệ tính mạng chúng, chỉ có điều chỉ ít phải ngồi bảy tai tm năm trong tù, như vậy đi, hai giờ phải xử lý xong, người bảo hắn đưa người từ từ rút đi, ta sẽ bảo người cho Dao ca thời gian hai giờ, Dao ca này, ta thực sự đã xem thường hắn rồi....” Lão nhân thở dài một tiếng rồi cúp điện thoại.

Trương Dương nhìn điện thoại không khỏi ngẩn ngơ. Hiển nhiên tình cảnh lần này thật sự quá lớn, lớn đến nỗi thần thông quảng đại như lão nhân cũng không thể không tổn thất vài người chịu tiếng oan.

Kỳ thật điều này cũng rất dễ giải thích, ở Đông Quốc chết một hai người cũng chẳng sao cả, dù sao Đông Quốc người nhiều, nhưng Chính Phủ sợ nhất chính là sự kiện nhiều người gây náo loạn, trong lịch sử mỗi

lần sự kiện quần chúng náo loạn đều là trấn áp nghiêm khắc, hoặc là cố gắng trấn an, hiển nhiên loại người như Đào ca không phải là đối tượng Chính Phủ trấn an, mà là đối tượng cần trấn áp, nếu sự tình lắng xuống, không có vài người chịu sự trừng trị của pháp luật thì lúc ấy Chính Phủ đối với cấp trên, với nhân dân cũng không cách nào nói rõ, không cách nào giải thích được.

“Thế nào?” Đào ca tựa hồ không thềm để ý, khẽ cười rồi nhận điện thoại.

“Tìm hai người chịu tội thay, bây giờ bắt đầu từ từ rút người đi thôi, cứ như vậy đi.”

“Chịu tội thay?” Đào ca nhướn mày.

“Tám năm, sẽ không chết người, thời gian có thể lại ngắn hơn, người tự mình cân nhắc, ta cố gắng hết sức rồi.” Trương Dương nói.

“Tám năm....” Mày Đào ca khẽ giãn ra, cười nói : “Được, tám năm mà thôi, huynh đệ nguyện ý ngồi tù tám năm cho Đào ca vẫn còn rất nhiều, lão Ngưu, bố trí ba huynh đệ nguyện ý gánh trách nhiệm lưu lại. Tám năm, hai trăm vạn, người nhà toàn bộ phải chiếu cố. Sau khi vụ án ổn thỏa sẽ kết sổ một lần, những người khác từ từ rút lui...”

“A.....Hai trăm vạn? Một trăm vạn là đủ rồi...” Lão Ngưu vẻ mặt ngạc nhiên, kinh ngạc nói.

“Lão Ngưu, người mặc dù đã từng ở trong đó, nhưng thời gian rất ngắn, không hiểu được thống khổ, tám năm là rất rất dài, cứ hai trăm vạn đi, Đào ca mặc dù không có tiền nhưng nghĩ chút biện pháp cũng vẫn có thể xử lý được, đi đi !”

“Ồ...”

Nhìn lão Ngưu rời đi, Trương Dương không khỏi hoài nghi, Ngưu ca này có tự mình bổ sung vào sổ người gánh trách nhiệm hay không?

Trương Dương không biết, đối với đám lưu manh mà nói, hai trăm vạn đã là một con số thiên văn học rồi, rất nhiều người trong thời gian tám năm có thể kiếm hai trăm vạn, nhưng không thể để dành lại hai trăm vạn, đại bộ phận lưu manh kiếm được bao nhiêu tiêu bấy nhiêu, nếu ở trong tù trải qua tám năm, ra ngoài lập tức có thể về hưu, hưởng phúc cả cuộc đời còn lại.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, vì Đào ca gánh trách nhiệm, ở trong ngục gần như sẽ không chịu đau khổ, tiền vào chính là Lão Đại, ở trong ngục có hai loại người là lão Đại. Thứ nhất là xã hội đen có thế lực có bối cảnh. Thứ hai là có tiền.

Không thể nghi ngờ, giúp Đào ca gánh trách nhiệm thì vừa có thế lực mà cũng có cả tiền.

Đương nhiên, đáng nhắc tới chính là, ở trong ngục phải chịu khi dễ nhất cũng có hai loại người, loại thứ nhất chính là kẻ phạm tội cường gian, loại người này vốn không có nhân quyền, không có một chút địa vị nào, cho dù thời gian ngồi tù có dài đi nữa, vĩnh viễn là phạm nhân địa vị thấp kém nhất.

Còn có một loại chính là tham quan có tiền, loại người này so với phạm tội cường gian cũng tốt hơn không đáng bao nhiêu, trong đông đảo quần chúng nhân dân, đương nhiên cũng bao gồm cả phạm nhân đối với tham quan là chán ghét đáng ghê tởm nhất, ở trong tù công việc quét dọn nhà xí nhà vệ sinh bình thường đều là tham quan và tội phạm cường gian đảm đương.

Cho dù tham quan có tiền ở trong đó nhiều nhất cũng chỉ tự bảo vệ mình không bị ngược đãi, cũng không thể lên tiếng nhân quyền gì đó, cơ bản chính là đám phạm nhân lấy được khoản cơ khí nghiệm thu (trấn lột) vô tận, rất nhiều lão Đại ở trong tù khi ra tù đều trở thành triệu phú, nguồn kinh tế chủ yếu chính là những tham quan vô lại đó.....

Lăn lộn giới, trong tù tương tự cũng có thể phát tài, Đào ca chính là ví dụ điển hình, Đào ca mỗi lần ra tù trên người đều mang theo một đồng tiền lớn, đây cũng là một trong những bí mật của Đào ca mỗi lần ra tù mà sau đó có thể quật khởi trong thời gian ngắn.

“Thế nào, cân nhắc kỹ chưa?” Đào ca thấy vài người xì xào bàn tán trên bậc gỗ, mi vũ lộ ra sát khí nồng đậm.

“Chờ chút...” Ma Bì Hồ vuốt mồ hôi trên mặt, hiển nhiên, số đầu người xếp đen kịt trong kho hàng tạo thành cho hắn một áp lực tâm lý cực lớn, sự chênh lệch cách xa nhau về thực lực đã không còn tương đương nữa, căn bản không có khả năng chống lại.

“Ta không có thời gian cho người cân nhắc, năm giây, là quần ẩu hay đơn đấu, tự mình người chọn đi, qua năm giây, các huynh đệ cứ việc nổ súng lên bục kia là được.....”

“Bón!”

“Đơn đấu!”

Ma Bì Hồ nhìn thấy mấy trăm họng súng đen ngòm, căn bản không có thời gian suy nghĩ, kỳ thật cũng không cần suy nghĩ nữa, quần ẩu vốn không có khả năng, cả bục gỗ này bao gồm cả mình cũng mới hơn mười người, không kể nào lại ngu xuẩn dùng hơn mười người cùng hơn ngàn người quần ẩu cả.

Ma Bì Hồ vẫn trì hoãn thời gian chính là muốn cảnh sát đến, nhưng Dao ca không cho hắn cơ hội kéo dài thời gian, Ma Bì Hồ cũng có một loại dự cảm, Dao ca chắc chắn cũng cân nhắc tới thời gian phản ứng của cảnh sát địa phương rồi.

Nghe được hai chữ “đơn đấu”, Lưu Bưu vẻ mặt thất vọng, hắn rất muốn Ma Bì Hồ nói là “quần ẩu”, bởi vì Lưu Bưu rất muốn chứng kiến hơn ngàn người ‘đánh hội đồng’ hơn mười người tới cùng là cục diện như thế nào, đáng tiếc a ! Cục diện hơn ngàn người này rất khó gặp được a, Lưu Bưu thầm thở dài.

Ngàn người đánh hội đồng mười người, không biết có phải là lũ lượt giẫm đạp tan tành thành từng mảnh vụn hay không?

“Ân, rất tốt, ta đếm ba tiếng, tất cả những người mang súng đều đặt súng xuống đất, động tác chậm chút, nếu lát nữa phát hiện ai trên người còn có vũ khí, các huynh đệ không cần nghe ta gọi, trực tiếp nổ súng là được!”

“Nhưng....”

Ma Bì Hồ vốn chuẩn bị biện bạch, nhưng Dao ca căn bản không cho hắn cơ hội, vội vàng tự mình dẫn đầu mang khẩu súng lục xinh xắn từ trên người đặt lên bục, có Dao ca dẫn đầu, những tên lưu manh khác đều lấy súng trên người đặt lên bục gỗ.

Lập tức, có thủ hạ của Dao ca dùng một cái túi ni-lon to mang tất cả súng đi, nhân tiện còn hết sức chuyên nghiệp kiểm tra một lần bọn họ trên người còn có súng hay không.

Lúc này Trương Dương đột nhiên tràn ngập bội phục với Dao ca, không thể không nói, thủ đoạn của Dao ca tràn ngập khí phách đồng thời cũng đầy trí tuệ, Dao ca mỗi lần đếm đều tạo thành một loại áp lực tâm lý cho đối thủ, căn bản không cho đối thủ thời gian suy nghĩ, không thể nghi ngờ, đây là một loại mưu lược, xem ra Dao ca có thể ngồi đến vị trí hiện tại, cũng không đơn thuần chỉ là dựa vào cây thái đao trong tay của hắn.

“Được, nếu đã là đơn đấu thì mọi người hãy tản ra đi, người...người, còn có người nữa, hãy lưu lại!” Thái đao trong tay Dao ca vung lên, chỉ vào Ma Bì Hồ, người Nhật Bản và người Châu Âu kia nói.

Ma Bì Hồ há hốc mồm không lên tiếng, hiện tại hắn đã không còn tư cách nói điều kiện nữa rồi.

Ngược lại tên người Nhật Bản và Châu Âu kia sau khi thấy đám người dần dần tản ra, trên mặt lộ ra vẻ ngoan độc, tinh thần lực ban đầu bị ngàn người áp chế từ từ bành trướng, cư nhiên cũng lộ ra chiến ý hừng hực.

Nhìn thấy dòng người cực kỳ có thứ tự đi ra, Trương Dương không thể không bội phục năng lực tổ chức của Dao ca, hơn ngàn tên lưu manh lúc bước vào thì cực kỳ có kỷ luật, hiện tại khi đi ra vẫn không hề có chút dấu hiệu hỗn loạn nào.

Rất nhanh, dòng người đã biến mất ở cửa chính.

“Két!” Một tiếng, cánh cửa gỗ nặng nề đã bị đóng lại, trong kho hàng mặc dù có đèn, nhưng bất thành linh bị đóng lại vẫn tạo cho người ta cảm giác tối tăm trong nháy mắt, hiện tại người của Ma Bì Hồ trong kho hàng chỉ còn dư lại ba người.

Mà bên Đào ca, ngoại trừ Đào ca và ba người Trương Dương Lưu Bưu A Trạch, còn có Ngưu ca mang theo hai người, quả nhiên như Trương Dương dự đoán trước, Ngưu ca quả nhiên tự mình chiếm một vị trí lãnh trách nhiệm, mà về mặt hai tên lưu manh lãnh trách nhiệm khác đều hưng phấn, hiển nhiên ‘công việc’ thu nhập thêm hai trăm vạn cho tám năm ngồi tù này đối với bọn họ mà nói là một công việc cực kỳ béo bở....

(1): Bối Thủy trận : Hán đánh triệu. Tướng Hán là Hàn Tín bảo các tướng sĩ của mình:

- Hôm nay phá Triệu ắt thành công. Vậy ba quân chỉ ăn cơm sơ qua đỡ lòng. Trong chốc lát phá Triệu rồi sẽ ăn no.

Tướng sĩ chưa dám tin nhưng phải gắng gượng vâng theo. Hàn Tín lại đem một muôn binh đóng nơi mé nước, sau lưng là một con sông to. Tướng sĩ của Triệu thấy Hàn Tín dàn mặt trận như thế thì cho là cầm quân vụng về. Họ tin tưởng sự thắng lợi sẽ nắm chắc trong tay; và bao nhiêu quân Hán đóng ở nước sông không chỗ rút lui sẽ bị tiêu diệt hay làm mồi cho thủy chúa.

Hàn Tín nổi trống kéo quân ra khỏi vàm Tỉnh Hình. Binh Triệu khai đồn ra đánh. Hai bên giáp chiến được một lúc, Hàn Tín cùng tướng sĩ quăng cờ ném trống bỏ chạy xuống bờ sông. Binh Triệu thấy thắng thế, bỏ đồn trống, xông ra giành lấy cờ trống của Hán, đồng thời rượt theo Hàn Tín. Bấy giờ, quân đội đóng ở bờ sông đổ xô ra chặn đánh binh Triệu. Chỉ có một con đường tiến tới, quân Hán nỗ lực đánh nhau, một chống với mười, khí thế rất hăng. Binh Triệu phải rút lui trở về, thì thấy đồn đã bị quân Hán chiếm lấy. Trên đồn cờ Hán bay phất phới như gạo nghề.

Nguyên hai ngàn binh Hán theo lệnh của Hàn Tín núp tại Kỳ Sơn, chờ binh Triệu bỏ đồn hăng hái ra giành cờ trống và đuổi theo Hàn Tín thì xung phong vào đồn Triệu, chiếm lấy một cách dễ dàng. Binh Triệu bấy giờ như chim mất ổ, rối loạn hàng ngũ, vỡ chạy tứ tán. Tướng Triệu là Trần Dư ra sức cản ngăn, giết hết mấy tên quân nhưng cũng không thể ổn định được tình thế.

Trần Dư lại bị binh Hán bao vây, cuối cùng chết tại trận. Binh Hán thừa thắng đánh thẳng vào thành bắt vua Triệu.

Các tướng hỏi Hàn Tín rằng:

- Phép đóng binh, bên hữu phải có gò núi, bên tả phải có bưng chằm, sao tướng quân khiến bọn tôi lập bối thủy trận mà thắng được giặc.

Hàn Tín nói:

- Ấy cũng ở trong binh pháp cả, tại các ông không nghĩ đến. Trong binh pháp có nói: để vào chỗ tử địa thì sống, để vào chỗ vong địa thì còn. Nếu đem người đến chỗ sinh địa mà đánh, gặp địch mạnh thì bỏ chạy hết, như vậy còn gì binh!

Các tướng đều chịu cho là hay.

167. Chương 167 : Chiến Thiếp Của Đại Hà

“Đào ca, không...không biết...”

Ma Bì Hồ không phải lưu manh chân chính, có lẽ chưa hề giết người, mặc dù địa vị cùng Đào ca tương đồng, nhưng quyền thế hoàn toàn là vì có tiền mà vùng lên, vì thế mà thiếu đi loại quả quyết sát phạt như Đào ca, trên khí thế tự nhiên không cách nào cùng Đào ca từ tầng chót xã hội trải qua trăm ngàn gian khổ rồi leo cao mà chống cự được.

“Bởi vì ta biết người có bối cảnh thế lực ngoại quốc, đương nhiên đây chỉ là một trong những nguyên nhân, Đào ca ta làm việc không có nhiều cố kỵ như vậy, chủ yếu là thành phố ZH này cũng đủ lớn, đủ để nuôi sống ta và người, ta một mực không động đến người là bởi vì người mặc dù có tiền có thế lực còn có cả bối cảnh, nhưng người từ trước tới nay không hề dùng bối cảnh của người gây áp lực với ta, đương nhiên ta cũng biết người chẳng đáng, người chẳng thèm dùng thế lực của người để trấn áp người thô lỗ như ta, a a, hiện tại người cuối cùng đã kiểm chế không nổi rồi, ta biết là bởi vì sau lưng ta có một ông chủ gia sản hơn mười ức, người đã bắt đầu thấy sợ, sợ ta lớn mạnh sau đó bắt đầu tiến hành đối phó người...”

“Ta không có.....” Lượng khí hô hấp của Ma Bì Hổ rất không đủ, tựa hồ chính hắn cũng cảm giác được oxy có chút không đủ, thanh âm yếu ớt nói.

“A a, người dám nói không có? Ở thành phố ZH, có chuyện gì có thể giấu giếm được ta?” Dao ca cười to nói : “Tên Nhật Bản kia là trước ba giờ chiều chạy tới thành phố ZH, tên Châu Âu tựa như gấu chó kia sáng sớm nay chạy tới, đều ở tại khách sạn Hà Việt, ta muốn hỏi xem, Hổ ca người kêu chúng từ xa xôi ngàn dặm, sẽ không phải chỉ bảo bọn họ tới thành phố ZH chơi gái chứ?”

Ma Bì Hổ lại vuốt mồ hôi trên mặt, nhìn sự nhếch nhác thảm hại của Ma Bì Hổ, Trương Dương cũng không khỏi xấu hổ thay cho người này, tên này cũng không biết thế nào lại lẫn lộn leo cao vậy?

“Ta là Ono Tarou, ta không phải đặc biệt vì người mà đến, người chưa đủ tư cách!” Người Nhật Bản kia vẻ mặt lạnh như băng nhìn Dao ca, khiến mọi người không thể tưởng được chính là, người Nhật Bản này không ngờ nói ra một câu Hán ngữ trôi chảy.

“Ha ha ha....Ta không xứng...Vậy ai xứng?” Dao ca cười lớn.

“Tướng quân!” Ono Tarou vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ.

“Tướng quân...” Dao ca vẻ mặt nghi hoặc, thành phố ZH hình như không có tên lưu manh nào ngoại hiệu “tướng quân”, hắn tự nhiên nghĩ không ra, vị tướng quân trong miệng tên Nhật Bản chính là một tướng quân thật sự.

“Tướng quân!” Trương Dương đột nhiên cả kinh, hỏi : “Người tìm tướng quân có chuyện gì?”

“Người không xứng để biết.”

“Ta nghĩ, người không thể tìm được hắn, bởi vì hắn không có ở quân khu GZ, nếu không phải là bí mật gì đó, ta có thể chuyển lời !”

“Ân, nếu đã như vậy thì cảm phiền người, chuyển lời cho tướng quân các hạ tôn kính. Đại Hà tiên sinh vào năm sau trong tiết thanh minh ở núi Phú Sĩ kính cẩn chờ đón tướng quân đại giá quang lâm, kết thúc ước định mười tám năm trước !”

“Ước định mười tám năm trước?” Trương Dương ngẩn ngơ.

“Người đưa cái này cho tướng quân, ông ấy sẽ hiểu ngay.” Người Nhật Bản vẻ mặt thản nhiên đi xuống bậc, cung kính từ trên người lấy ra một tấm thiệp mạ vàng màu hồng.” “Ân, ta sẽ chuyển lời đúng sự thật!”

Trương Dương gật gật đầu, hắn đối với vị tướng quân này tràn ngập lòng hiếu kỳ, mà hiện tại lòng hiếu kỳ của Trương Dương càng phát ra mạnh mẽ. Một vị tướng lĩnh của Đông Quốc cùng với một người Nhật Bản có ước định gì? Hơn nữa, còn là ước định mười tám năm trước. Xã hội hiện tại, truyền thông thông tin phát triển, không có khả năng giống như trong tiểu thuyết vũ hiệp miêu tả, hở ra cái là ước định hơn chục năm thậm chí là cả đời.

Chiến thiệp !

Đột nhiên cả người Trương Dương trở nên căng thẳng, bởi hắn thấy trên tấm thiệp màu đỏ có hai chữ màu đen rất lớn, hai chữ “Chiến thiệp” hết sức khiến người khác chú ý.

Trên thế giới này, còn có ai có đủ tư cách khiêu chiến Cà Lăm tướng quân?

Nhìn thấy chiến thiệp này, Trương Dương có một loại bất an khó hiểu. Hai chữ “Chiến thiệp” dùng bút lông viết, tràn ngập khí thế sát phạt, hiển nhiên, người Nhật Bản dám khiêu chiến tướng quân này là một người có tinh thần lực tương đối cường đại, có thể đem tư tưởng mình xuyên thấu qua chữ viết để biểu đạt, điều này đã đủ để chứng minh vấn đề rồi.

Xem ra trong thế giới võ thuật ẩn dấu vô vàn bí mật không phải ai cũng biết. Chỉ ít, lúc Trương Dương còn chưa có kế thừa những ký ức kia, vô luận là kỳ nhân trong công viên hay là Cà Lăm tướng quân đều là những nhân vật hắn không dám tưởng tượng đến.

Không thể nghi ngờ, trên thế giới này tồn tại rất nhiều nhân vật giống như tướng quân, chỉ là người bình thường không biết mà thôi.

Đương nhiên còn có một loại khả năng, đó là những người này rất ít khi nhúng tay vào chuyện của người bình thường, vì thế người bình thường căn bản không cách nào biết được sự tồn tại của những người này.

Trong lúc Trương Dương đang suy nghĩ, Dao ca đã cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn.

“Ha ha, nguyên lai là một con chó săn báo tin mà thôi.” Dao ca cũng thấy được hai chữ “Chiến thiếp”, nhất thời cười to nói.

“Ta nguyện ý làm chó săn cho Đại Hà đại sư!” Nhắc tới tên Đại Hà, vẻ mặt Ono Tarou tràn ngập vẻ cung kính sùng bái.

“Được được, con chó Đại Hà kia cứ để lại cho tướng quân gì đó tới đồ sát, về phần con chó săn người, hay là để ta tự mình cầm đao, xem tới cùng ta xứng hay không xứng !” Dao ca bước lên trước một bước, cười như điên dại, hoàn toàn lộ ra sát khí.

“Người dám vũ nhục Đại Hà đại sư?” Ánh mắt thành kính trên khuôn mặt Ono đột nhiên trở nên tàn bạo.

“Ta đang vũ nhục chó, không ! So sánh các người với chó thì đúng là một loại vũ nhục đối với chó, chó còn biết trung thành, chó còn biết không cắn chủ nhân, các người làm chó cũng không xứng !”

Trong lúc Dao ca nói chuyện, vô tình liếc mắt qua Ma Bì Hổ, với một tên lưu manh Đông Quốc mà nói, đối với một tên Nhật Bản đều có một loại chán ghét trong tiềm thức, loại chán ghét này đã ăn sâu vào tận trong gốc rễ, đã chẳng cần phải có lý do. Kỳ thật đây cũng là nguyên nhân vì sao Sơn Khẩu tổ của Nhật Bản có thể bồi dưỡng thế lực trên toàn thế giới, mà ở Đông Quốc đại lục trước sau lại không tìm được một người phát ngôn.

Hiển nhiên, sự xuất hiện của người Nhật Bản này tuyên bố rõ ràng bối cảnh của Ma Bì Hổ đã có sự nhúng tay của người Nhật Bản.

Ma Bì Hổ không dám cùng Dao ca đối mặt, không ngừng lau mồ hôi trên mặt, hắn đột nhiên rất hối hận khi để người Nhật Bản xuất hiện ở đây. Cho dù là xuất hiện thì ít nhất cũng không thể cầm thanh võ sĩ đao kia. Ono Tarou đầy dữ tợn, hắn cũng không nói thêm gì nữa, chậm rãi từ trên bục gỗ đi xuống, cánh tay từ từ chuyển động, dần dần, hàn mang trong vỏ đao như một làn thu thủy, lạnh thấu xương.

Đây là một thanh đao sắc bén vô cùng !

“Thanh đao này, gọi là Đồ Long, vào ngày bảy tháng ba, thông qua ngâm nước, chia nhỏ, nung trong lò, tinh chế, nung lửa, rèn nhiều lần, quai thép, tạo lưỡi, tạo hình, gia công mặt trên, tạo lửa, đốt cho thấu vào trong, kiểm tra, rèn kỹ lại, mài giữa tinh xảo, tính toán chi lý mà tạo thành, bách chiến bách thắng, người đã muốn chết, vậy tới đi!” Tên Nhật Bản chậm chậm kéo giãn một cự ly với Dao ca.

“Dao ca, để ta.” Trương Dương nhìn chăm chăm vào thanh võ sĩ đao sắc bén vô bì kia nhẹ nhàng nói bên cạnh Dao ca.

“A a, không cần, nếu người đã kêu ta một tiếng Dao ca, vậy đã biết Dao ca là một người thế nào rồi.” Dao ca nở nụ cười nhạt về phía Trương Dương, đi lên phía trước từng bước, tràn ngập quyết tâm quyết tiến không lùi.

“Thanh đao này của ta, vốn không có tên, bây giờ tạm thời đặt một cái tên, ân, Đồ Cầu ! Sau này thanh đao này cứ gọi tên này đi !”

“Tên rất hay !” A Trạch đột nhiên vỗ tay nói.

“Ha ha ha, đúng, tên rất hay...” Dao ca sững sờ nhìn thoáng qua A Trạch, ngửa mặt lên trời cười to.

Bàn tay nắm chặt thái đao của Dao ca trong lúc đang cười to đột nhiên xòe ra, thân thể lại trực tiếp hướng tên Nhật Bản kia mà lao tới....

Trương Dương không khỏi gạt mồ hôi, hiển nhiên tên Nhật Bản này là một cao thủ đao đạo, nếu bảo hắn và A Trạch ra tay, Trương Dương cho rằng càng nắm chắc hơn, đao của Dao ca mặc dù nhanh như sấm vang chớp giật nhưng Dao ca hoàn toàn không có sự phụ, đao pháp của hắn căn bản là tự mình mò ra giống như A Trạch trước kia vậy.

Loại đao pháp này, đối phó với mấy tên lưu manh côn đồ khả năng là không có vấn đề gì, nhưng nếu đối phó với một cao thủ đao đạo được học tập một cách có hệ thống thì khó khăn cũng khá lớn.

Dù sao sư phụ của người Nhật Bản này rất có thể là nhân vật cùng cấp bậc với tướng quân, nếu thực sự chính là đệ tử của nhân vật cấp độ tướng quân, Trương Dương không cho rằng Đao ca sẽ có bất kỳ cơ hội nào thủ thắng.

Trương Dương có một loại cảm giác bất lực.

Hắn không cách nào ngăn cản được sự khiêu chiến của Đao ca, Đao ca rất có tính cách của mấy nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp, trong khi rõ ràng chiếm hết ưu thế lại có thể trả lại cho đối phương một lựa chọn hoặc “đơn chiến” hoặc “quần ẩu”, nếu là Trương Dương, rất có thể đã sớm ra lệnh một tiếng giương súng cùng bắn, đao côn cùng vung rồi.

Đáng tiếc, Đao ca chính là Đao ca, Đao ca không phải Trương Dương, Trương Dương cũng không phải Đao ca. Cho nên Đao ca có mấy ngàn huynh đệ đứng bên ngoài, nhưng lại tự mình cầm thái đao liều mạng với một tên Nhật Bản quái lạ.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân mà thành phố ZH không người nào có thể thay thế Đao ca !

Trương Dương thở dài một hơi.... Nếu không cách nào ngăn cản, vậy thì quan chiến đi !

Đột nhiên !

Thân thể Đao ca tăng tốc, gần như là đồng thời, võ sĩ đao dựng thẳng trước ngực của tên Nhật Bản kia cũng bắt đầu tăng tốc !

Khoảng cách chưa tới mười lăm thước, hai người điên cuồng tăng tốc !

Một kích này tuyệt đối là thạch phá kinh thiên, trời long đất lở, nhìn thanh võ sĩ đao hàn khí bức nhân, lông tóc cả người Trương Dương đều có một loại cảm giác bị thít chặt, tinh thần lực của tên Nhật Bản này thật cường đại.

Đao của Đao ca quá ngắn !

Mãi đến lúc này, Trương Dương mới phát hiện đến một vấn đề hết sức nghiêm trọng, không thể nghi ngờ, cùng với thanh võ sĩ đao kia so sánh, thái đao trong tay Đao ca hình như có vẻ quá nhỏ....

168. Chương 168 : Nam Nhân Chính Trực, Đao Ca !

Người chưa tiếp cận, đao đã ra trước !

Một đoàn tia lửa chói mắt tung tóe trong không trung !

Đao của Ono Tarou là võ sĩ đao, kỳ thật cũng chính là Đường đao Đông Quốc ngày xưa được cải tạo thêm, lưỡi dài chuôi dài, cần lực ở cả hai tay, nhưng lại thập phần xn, lo diêu thổ bạo, vừa có thể bảo vệ thân thể vừa có thể đưa phạm vi công kích của địch nhân nhập vào phạm vi công kích của mình.

Một đao của Ono Tarou lực lượng cực kỳ lớn, phản kích của Đao ca cũng cực kỳ sắc bén, không ngờ dựa vào thanh thái đao có thể ngăn cản một đao hung hãn này, điều này khiến Trương Dương đối với Đao ca phải mở to mắt mà nhìn.

Thái đao của Đao ca nhìn qua có pha thêm vài phần thô ráp, lưỡi đao cũng có chút không hoàn chỉnh, cũng không biết là ai chế tạo ra, thật sự quá ăn bơ làm biếng, trang trí ở trên cũng không có, trông giống hệt như một miếng sắt, nhưng bên mép sắc bén như lưỡi dao cạo lại lộ ra sát khí nhẹ.

Sau khi một đao này va chạm vào nhau, Đao ca đột nhiên tăng tốc, cả thân thể tựa hồ đều muốn tiếp cận Ono Tarou, Trương Dương lập tức hiểu rõ ý tứ của Đao ca, hiển nhiên, Đao ca cũng biết vũ khí của mình quá ngắn, không thích hợp viễn công mà thích hợp tấn công cận thân, cũng ngay vào lúc này Trương Dương phát hiện, thái đao của Đao ca không ngờ đã cầm ngược tựa như cầm một ngọn chủy thủ vậy....

Đối phương cũng rõ ràng nhìn ra ý đồ của Dao ca, không ngờ cũng chẳng hoảng hốt, võ sĩ đao đột nhiên hơi giơ lên trên !

Dao ca cực kỳ kinh hãi, hẳn thực không xác định được thái đao trên tay có thể tiếp được võ sĩ đao sắc bén đang chém xuống hay không, lưỡi đao cực dài đã đối mặt với Dao ca, lưỡi đao này chỉ cần kéo xuống dưới rất dễ dàng có thể rạch ngực phá bụng Dao ca ! Hai tay Dao ca vừa động thân thể tựa như lên dây cung lao đến bên chỗ vừa xê dịch của Ono Tarou !

Thái đao trong tay ngược lên trên, ở trong không trung hoa phá ra đường kẻ thẳng tắp, đường kẻ tràn ngập khí tức lạnh như băng, lúc này Dao ca giống như một con kiếm long, thanh thái đao kia chính là vũ khí của hắn, một đao này Ono Tarou không cách nào đối kháng, bởi vì thái đao ở cánh tay trái của Dao ca chỉ xê dịch người liền có thể cắt đứt thân thể Ono Tarou, lúc này thanh võ sĩ đao kia còn kéo dưng về phía trước, căn bản đã không còn kịp nữa rồi.

Không thể không nói, loại chiến đấu cự ly gần thái đao vẫn chiếm ưu thế, hướng chi, còn là thanh thái đao cầm ngược hình cung này.

Một đao này, Trương Dương có một loại cảm giác như cây bút của thần giáng lâm !

Tuy nhiên kinh nghiệm thực chiến của Ono Tarou cũng hết sức phong phú, không ngờ lâm nguy bất loạn.

Chỉ thấy hai chân Ono Tarou không ngừng đạp về hai bên, theo hình chữ “Chi” (1) lùi về phía sau, tốc độ biến hướng cực nhanh khiến Trương Dương có cảm giác lóa mắt !

Lúc này, nói cách khác, Dao ca xông lên trước, Ono Tarou lùi về phía sau, nhưng khi hắn lùi về sau thì từng chút từng chút giãn mở cự ly, thái đao của Dao ca quá ngắn, chỉ cần xê dịch vài bước liền có thể thoát khỏi sự uy hiếp của mũi đao....

Quả nhiên !

Mới ba bước, Ono Tarou lập tức cùng Dao ca kéo giãn ra một cự ly an toàn, một đao khiến người người kinh diễm của Dao ca đã không thu được chút tiện nghi nào.

Ono Tarou không biết rằng biểu hiện của mình không ngờ tạo cho Trương Dương Lưu Bưu A Trạch một sự chấn động lớn đến thế, ba người chứng kiến đều trợn tròn mắt ! Trong khoảng khắc vừa nhanh vừa mạnh như thao ca gi, không ngờ còn có thể điều chỉnh thân thể, biến hướng mau lẹ đến vậy ! Gia hỏa này quả thực không đơn giản ! Trương Dương dám khẳng định, loại cực hạn biến hướng mang theo thân thể và phụ tải tuyệt đối không cơ thể người nào có thể chịu đựng được !

Quá khủng bố rồi, tốc độ thân thể không ngờ nhanh đến như thế !

Đây là ý nghĩa trong lòng tất cả mọi người !

Lúc này ba người đều lo lắng cho Dao ca. Tốc độ của Ono Tarou khổng lồ phi thường tốt, rất có tiết tấu, một hồi biến hướng thực hiện như nước chảy mây trôi, lưu loát trôi chảy đến ghen lời !

Ngay lúc này, Dao ca lại làm một động tác khiến Trương Dương há mồm trợn mắt !

Dao ca trong nháy mắt ngay khi Ono Tarou kéo giãn cự ly, đột nhiên xoay người đối mặt với Ono Tarou, thái đao trong tay không biết vì sao lại thành cầm thuận, đột nhiên điên cuồng chém xuống, tựa như đất bằng dậy sóng....

Một đao này, lại có cảm giác kinh thế hãi tục !

Khiến cho Trương Dương không thể tưởng tượng được chính là tốc độ của Dao ca không thua kém Ono Tarou chút nào, bất ngờ biến hướng mau lẹ như hắn, mang đến cho đối phương áp lực không gì sánh bằng !

Võ sĩ đao và thái đao đứng cạnh nhau không thể nghi ngờ là một tràng ác mộng, mặc dù võ sĩ đao cũng rất linh hoạt nhưng biến hướng cùng điều chỉnh góc độ với thái đao căn bản không thể so sánh được ! Lúc này, Trương Dương không khỏi có chút hoài nghi lúc Dao ca chiến đấu với mình có phải là ẩn giấu thực lực hay không.

Ở điểm này, Trương Dương đã bước vào một chỗ sai lầm, lúc Dao ca và hắn chiến đấu thậm chí còn điên cuồng hơn, tốc độ nhanh hơn. Nhưng Trương Dương căn bản không dùng thân thể và mắt để đối kháng với Dao ca, hoàn toàn là dựa vào minh tướng để nắm bắt lấy đao của Dao ca. Cho nên vô luận Dao ca biến tướng và thay đổi tốc độ thế nào đối với Trương Dương mà nói, cũng chỉ có một điểm rơi, hắn chỉ cần tìm ra điểm rơi của thái đao là được.

Ono Tarou dưới sự hoảng loạn cũng bất chấp không giữ lại chút gì, toàn lực ứng phó !

Tốc độ tay của Ono Tarou lúc này đã phát huy tác dụng quan trọng nhất, điều này khiến hắn có thể dưới sự công kích điên cuồng như thế mà còn có thừa lực tiến hành phản kích ! Dù cho bổ chém mau lẹ đến như vậy, thanh võ sĩ đao của hắn trước sau vẫn bảo hộ phía trước thân thể mình !

Đao của Dao ca chém xuống tựa như một trận mưa trút nước vậy, điên cuồng mà mãnh liệt !

Ono Tarou đành đứng mũi chịu sào, võ sĩ đao không ngừng rung lên kịch liệt, mắt hắn cũng càng ngày càng sáng, cuối cùng, ‘Oanh’ một tiếng, binh khí hai người tương giao, sau đó tuôn ra một đoàn tia lửa chói mắt, thân thể hai người lại lần nữa kéo giãn ra một cự ly an toàn, cự ly này là phạm vi công kích tốt nhất của võ sĩ đao.

Dao ca không truy kích mà chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Ono Tarou, hai con ngươi tựa như vực sâu nhìn không thấy đáy.

Tiểu tử này trấn tĩnh nhanh thật ! Sau loại công kích điên cuồng đến vậy vẫn không chịu bất cứ ảnh hưởng nào, quả nhiên không phải một nhân vật đơn giản, Trương Dương thầm khen ngợi !

Tổ chất tâm lý của Dao ca so với ba người Trương Dương đều phải mạnh hơn nhiều lắm !

Không thể không nói, hai người đều là đối thủ dạng tốc độ, đồng thời cũng là dạng tinh táo.

Khuôn mặt tinh táo của Ono Tarou phẳng phất như khắc băng, chỉ là chiến ý mãnh liệt đang thiêu đốt trong con ngươi mới biểu thị ra trạng thái chân thật nhất của hắn lúc này !

Chiến đấu, lúc này mới chính thức bắt đầu !

Một vòng cường công lúc đầu chỉ là một sự thăm dò.

“Đến đây đi, xem đao Đồ Long của ngươi hay là đao sát cẩu của ta hơn !” Dao ca cười lớn, cơ nhục trên thân nổi lên lớp dầu bóng loáng, cảm giác tráng kiện vô cùng, tỉ lệ vóc người Dao ca quả thực là một điển hình của nam nhân, hình tam giác ngược, mặc dù không có cơ thể phát triển dũng mãnh như Lưu Bư, nhưng so với Lưu Bư thoát nhìn thì đều đặn hơn nhiều lắm.

“Ngươi không phải đối thủ của ta!” Ono Tarou khế lắc lắc đầu.

“Bồng!” Một tiếng vang lên.

Dao ca không nói gì, hắn dùng hành động để chứng minh vấn đề.

“Vút....”

“A.....”

Một tiếng kêu thảm thiết trầm thấp vang lên, thân thể Dao ca điên cuồng lùi về sau, chỉ thấy trên ngực hắn có một vết thương dài, vết thương mặc dù không sâu nhưng lại có vẻ kinh khủng dị thường, máu tươi nhanh chóng liền trộn lẫn mồ hôi thấm ướt cả lồng ngực...

“Dao ca!”

“A.....Đao ca bị thương rồi!”

Ngưu ca và hai người khác lập tức chạy đến bên người Dao ca đỡ lấy hắn.

Đồng tử Trương Dương đột nhiên co rút, một đao vừa rồi nhanh như tia chớp, trải qua cuộc thăm dò vừa rồi, không có sự phớt chỉ đạo như Dao ca lập tức cùng đối thủ biểu hiện rõ sự chênh lệch.

Bất kể luận về tốc độ hay lực lượng, Dao ca không thua kém Ono Tarou chút nào, mà vừa rồi chỉ là chính diện, Dao ca ngay lập tức bị thương, Trương Dương khỏi cần xem đã biết thương thế của Dao ca kỳ thật không nghiêm trọng, nhưng đích xác là Dao ca đã bị thương rồi, hai người căn bản không phải là tranh đấu ở cùng một đẳng cấp.

“Không sao!”

Cánh tay Dao ca buông ra, đẩy ba tên thủ hạ, cầm thái đao cười gằn đi về phía Ono Tarou.... “Người không phải đối thủ của ta, chỉ cần các người buông tha cho Hồ tiên sinh, ta có thể tha các người!” Về mặt Ono Tarou trở nên thản nhiên, trong ánh mắt đã không còn chiến ý hừng hực như lúc đầu.

“Buông tha ta?”

Dao ca ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, phảng phất như nghe được một lời nói đùa tức cười tới cực điểm vậy, người trong kho hàng đều nhìn Dao ca, không rõ Dao ca tại sao lại bật cười.

Rốt cục, tiếng cười của Dao ca cũng dứt.

“Hôm nay ta không giết người, Dao ca ta vĩnh viễn rời khỏi giang hồ, mọi thứ ở thành phố ZH cùng Dao ca ta không còn quan hệ, đương nhiên cũng không còn nhân vật tên Dao ca nữa, tới đây đi, đao này vừa rồi mới có tên Đồ Cầu, nếu không giết một con cầu, chẳng phải là quá có lỗi với thanh thái đao đã theo ta nhiều năm này rồi sao!”

“Được, nếu người muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người!” Ono Tarou vẻ mặt tái nhợt, sát khí tràn ra tứ phía, không ai nguyện ý mình bị người khác gọi như một con chó, huống chi là một địch nhân thực lực dưới cơ mình rất xa.

“Chiến đi !”

Hai cánh tay ó tảo ca dang rộng, cơ bắp cả người đều đang nhảy nhót, động tác này đối với thực chiến không có chút hỗ trợ nào, chỉ có điều, không thể không nói, động tác này được Dao ca sử ra, tràn ngập khí thế bề ngễ thiên hạ và dương cương quyết tiến không lùi.

Nhìn theo Dao ca uy mãnh không gì sánh được, trong đôi mắt lão Ngưu và hai người gánh trách nhiệm khác đều toát lên ánh mắt sùng bái cuồng nhiệt.

Dao ca, là một nhân vật truyền kỳ, chiêu bài động tác của Dao ca chính là tay cầm thái đao triển khai song chưởng đánh về phía địch nhân, vô số tiểu lưu manh mới xuất đạo đều vì động tác này của Dao ca mà si mê tới tận bây giờ, mỗi một người đều hi vọng Dao ca lại sáng lập lên huy hoàng !

169. Chương 169 : Tuyệt Chiêu Của Dao Ca

Tác phong của Dao ca, quyết không vứt bỏ !

Đao của Dao ca là đao tự mình ngộ ra, cũng là kinh nghiệm từ vô số lần trong chiến đấu mảy mò ra.

Đột nhiên trong lúc đó, Ono Tarou cảm giác được một cỗ áp lực khôn cùng, loại áp lực này đến từ áp lực trên tinh thần.

Đồng tử Ono Tarou co chặt lại, tinh thần áp lực thật cường hãn, người này không học võ thuật, tuổi đã gần bốn mươi, không ngờ có tinh thần áp lực cường đại như thế, người này thiên phú thực đáng sợ ! Nếu từ nhỏ có người chỉ điểm thì tiền đồ đúng là không thể hạn lượng được....

Ono Tarou không khỏi cảm thấy có chút may mắn, nếu người này có thể nhận được sự chỉ điểm của Đại Hà đại sư, cho dù là ba Ono Tarou cũng không phải đối thủ của hắn.

Đáng tiếc, Dao ca không ai chỉ điểm, hắn không có kỳ ngộ như Trương Dương, không có ‘phúc ngu dốt’ như Lưu Bưu, càng không có vận khí như A Trạch.

Trương Dương lúc là một phục vụ sinh cũng có thể kế thừa tư duy ký ức của vô số người, Lưu Bưu chơi cờ năm quân cũng có thể nhận được sự đãi ngộ của tiểu hòa thượng, A Trạch lại được đích thân một thượng tướng chỉ điểm, còn cả đời Dao ca, một nửa thời gian ở trong tù, một nửa thời gian làm lưu manh, không

thể không nói Dao ca có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay hoàn toàn là dựa vào thiên phú lẫn sự nỗ lực của mình mà ra.

Trên thế giới này, nhân tài có thiên phú nhiều như lông trâu, nhưng chính thức có thể khai quật được thiên phú của mình, lợi dụng thiên phú mình mà thành tài thì đã ít lại càng ít.

Động tác Dao ca hết sức thông thả, thân thể từng chút từng chút tiếp cận Ono Tarou, trong đôi mắt hình như có một sự chế giễu sâu xa, dường như là chế giễu Ono Tarou không biết lượng sức mình vậy.....

Nhìn lại ánh mắt này, Ono Tarou không hiểu sao có một sự khó chịu quái lạ.

Không thể nghi ngờ, khí thế Dao ca thông qua tuyến mồ hôi so với Ono Tarou cường đại hơn nhiều lắm, mặc dù Dao ca không biết võ công, nhưng Dao ca là thượng vị giả có thực lực chân chính, Ono Tarou mặc dù võ công không tệ, nhưng hắn không cầm quyền, càng chưa từng phát lời thi lệnh. Đây là một sự chênh lệch cực lớn, tựa như chênh lệch giữa võ công Dao ca và võ công hắn vậy.

“Giết !”

Dao ca đột nhiên quát lên một tiếng, thân thể tựa như mũi tên rời khỏi dây cung, đột nhiên vung đao điên cuồng lao lên, thái đao ở trong không trung cứ nhiên vẽ ra bóng ảnh hai màu. Một loại là lưỡi đao hiện ra màu trắng bạc, loại khác là thân đao màu đen, ở trong không trung tựa như một tấm màn che sân khấu màu bạc.

“Choang !”

Tiếng vọng kim loại va đập nhau phản hồi trở lại. Lúc này không ngờ không tuôn ra tia lửa, mà là từng dòng tia lửa, hiển nhiên là do hai loại binh khí dài ngắn cọ sát vào nhau....

Ngay tại một khắc này, trong chớp mắt, Trương Dương đột nhiên có một loại cảm giác vô cùng kỳ dị, hắn tin rằng một chiêu này của Dao ca khẳng định có hàm nghĩa nào đó, bởi vì thái đao của Dao ca không có hộ thủ, nếu nói binh khí tương giao cọ sát vào nhau rất dễ dàng gây thương tích đến ngón tay mình.

Dao ca không thể ngu xuẩn như vậy được !

Đây chỉ là tư duy trong nháy mắt của Trương Dương, nó lập tức tính ra kết quả.

Trong nháy mắt ngay khi binh khí xê dịch ra, võ sĩ đao của Ono Tarou đột nhiên như tung bay không dùng lực được vậy, võ sĩ đao vốn phải chém vào ngón tay Dao ca đột nhiên không hiểu sao mất đi trọng tâm...

“A.....” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Thái đao của Dao ca tựa như sấm giạt đánh thẳng vào ngực Ono Tarou. Tuy Ono Tarou lùi lại kịp thời nhưng vẫn bị vẫn bị quệt rách một khe máu. Lúc đang khai chiến, Ono Tarou đã cởi xuống bộ Veston màu tím của hắn và mặc chiếc sơ-mi trắng tinh. Hiện tại chiếc sơ-mi lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ, đẹp đến chói mắt.

Xảy ra chuyện gì?

Trương Dương và A Trạch đều ngẩn ngơ, bọn họ không rõ tại sao Ono Tarou lại đột nhiên mất trọng tâm.

Trong đầu Trương Dương điên cuồng tính toán lúc trong nháy mắt vừa rồi, phảng phất như quay lại phim vậy, trong nháy mắt khi trường đao và thái đao tương giao nhau, dựa theo quỹ tích vận hành của võ sĩ đao, không có khả năng gặp phải tình huống đột nhiên tung bay lên.

Đôi mắt Trương Dương đột nhiên sáng ngời !

Hắn đã hiểu được, hắn rốt cục đã hiểu được tại sao lưỡi thanh thái đao không ngay ngắn, bởi vì bản thân thanh thái đao vốn không có quy tắc.

Đại não Trương Dương có thể so sánh với máy tính, tốc độ suy đoán của hắn rất tốt, thái đao của Dao ca là được đặc biệt chế tạo, bởi vì thái đao không có hộ thủ, nếu cùng người khác giao chiến sẽ xuất hiện hai loại tình huống, thứ nhất là binh khí của địch nhân theo thân đao trượt xuống sẽ thấy rõ chuôi gỗ thái đao. Thứ hai, binh khí địch nhân sẽ trượt lên tay mình.

Bất kể là thứ nhất hay thứ hai đều tuyệt đối không thể xuất hiện.

Cho nên Dao ca vì thanh thái đao này phí rất nhiều khí lực, hấn đem nửa phần sau rèn dày thêm, ở trước mặt tăng thêm hai đường vân sóng, một khi binh khí của địch nhân theo thái đao trượt xuống, lúc gặp đường vân sóng sẽ khiến tay rung lên một lần, trong nháy mắt nhân lúc rung lên, khẳng định sẽ nắm chặt binh khí mình rồi lại càng tăng thêm lực tấn công, vậy thì vào lúc này khi gặp phải đường vân sóng thứ hai, độ cong của vân sóng này phải lớn hơn vân thứ nhất rất nhiều, lúc tăng thêm lực đánh sâu vào, vân sóng sẽ văng binh khí ra ngoài, lúc này thân thể địch nhân công kích sẽ mất đi trọng tâm trong thời gian ngắn ngủi.....

Thời gian mặc dù ngắn ngủi nhưng đối với người lấy tốc độ thủ thắng như Dao ca mà nói, như vậy đã quá đủ rồi !

Mọi người phát hiện, vết thương Ono Tarou và vết thương Dao ca không ngờ dọa nhân như nhau, ngay cả vị trí cũng giống nhau.

Đây là một nam nhân có tâm lý báo thù rất mạnh !

Nhìn thấy vết thương trên ngực Ono Tarou, Trương Dương không khỏi kinh hãi, nếu chuyện hôm nay xong, không thể cùng Dao ca trở thành bằng hữu, vậy thì Dao ca chính là một địch nhân có tính uy hiếp vô cùng.

Quan trọng nhất chính là, Trương Dương đột nhiên phát hiện, mình đối với hán tử chính trực này càng ngày càng có hảo cảm, Trương Dương hoài nghi nếu bây giờ bảo hấn giết Dao ca, hấn còn có thể xuống tay được hay không?

“Tới đây, tiếp tục nào, lão gia không tin một tên Nhật Bản nhỏ bé như ngươi còn có thể ở đất đai Thần Châu chúng ta kiêu ngạo được, đã không phải thập niên 30 nữa rồi!” Dao ca tràn ngập khí phách liêu lĩnh.

“Hôm nay, có ngươi không có ta!” Ono Tarou từng chữ từng câu, vẻ mặt âm trầm nói.

“Được, vừa hợp ý ta, có ngươi không có ta, tới đây, sát....!”

Thân thể Dao ca lại di chuyển rồi, lần này sự tiến công của Dao ca làm cho mọi người trợn mắt há mồm, bởi vì Dao ca mở rộng hai tay hết cỡ, căn bản không phòng thủ, tư thế hoàn toàn là dùng mạng đổi mạng.

Tại sao?

Trương Dương nhìn Dao ca giơ thái đao lên cao xông tới lại có một cổ cảm giác kỳ dị, hấn tin rằng Dao ca lần này và lần trước khác xa nhau, khẳng định cũng có một loại hàm nghĩa nào đó.

Nhưng Trương Dương thật sự nghĩ không ra động tác này còn có thể giở ra hoa dạng gì, tuy nhiên Trương Dương tin vào trực giác của mình, tin rằng Dao ca khẳng định sẽ lại tạo cho hấn một sự vui mừng lần ngạc nhiên.

Ono Tarou nhìn Dao ca xông tới, thân thể hấn không di chuyển, thanh võ sĩ đao rơi trên đất, mũi đao hướng về sau, chuôi đao hướng về phía trước, trên thực tế, chính là một tư thế buông đao, đây là một tư thế tiến công vô cùng khó đoán, bình thường người ta rất khó có thể đoán trước được hướng đi của võ sĩ đao từ tư thế này.

Càng ngày càng gần rồi, gần....

Trong ánh mắt Ono Tarou phẳng phất như có ngọn lửa đang nhảy múa, lộ ra một cổ quang mang hung tàn, hấn đã quyết định không cho đối thủ bất cứ cơ hội nào, một chiêu mất mạng !

Đột nhiên !

Ono Tarou một trận bất an, một cổ nguy hiểm cực độ đang lan tràn toàn thân, tại sao lại sinh ra cảm giác này ?

Không còn thời gian suy xét nữa, bởi vì phía sau thái đao kia đang kéo theo vô số tàn ảnh nhào tới....

“Oanh!” Ono Tarou vẻ mặt sợ hãi nhìn thái đao trong không trung, hấn cảm giác được khí tức tử vong đang tới gần.

Thái đao kia, không ngờ đã tuột khỏi tay rồi !

Đúng vậy, tuốt tay rồi! Tại sao lại tuốt tay?

Thanh thái đao xoay tròn nhanh như gió ở trong đồng tử Ono Tarou không ngừng phóng đại, khuếch trương....

Đã không còn thời gian để suy nghĩ nữa, thân thể Ono đột nhiên xiêu vẹo, khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi thanh thái đao sắc bén kia, thậm chí thanh thái đao đxôn đã tước lìa lông măng trên mặt hắn, hắn cảm giác được hàn khí lạnh toát, khoảng cách tử vong không ngờ ở gần mình đến thế.

Đáng tiếc, Ono Tarou không biết, cái chết đã theo thân thể của hắn mà tới rồi.

Thân thể Đao ca như một con báo vồ tới, trong tay hắn, cầm theo một vũ khí kiểu như một mũi khoan, vũ khí toàn thân đen thui, kìm nén vô cùng, đây là một vũ khí cùng với thái đao khác nhau hoàn toàn, điểm chung duy nhất là, cái chuôi hoàn toàn là chuôi của thái đao...

“A!”

Một tiếng kêu tê tâm liệt phế thấm thiết vang lên, mũi khoan toàn thân đen thui hoàn toàn đâm ngập vào trái tim Ono Tarou.

Ono Tarou cảm giác lực lượng trong thân thể mình điên cuồng thông qua trái tim mà trôi ra, hắn nhìn thấy một bộ mặt cười hung ác, bộ mặt này gần trong gang tấc, thân thể người này dựa chặt vào hắn có vẻ như thân mật vô cùng.

Ngọn núi tuyết Phú Sĩ kia, người con gái làn da như ngọc kia, tất cả... tất cả, đều dần dần rời xa....

Trong nháy mắt, toàn bộ ký ức hơn mười năm trong não hải Ono Tarou phẳng phất như một cuộn phim được chiếu lại.

Hắn rất không cam tâm, rất không cam tâm !

Nhưng trái tim tê liệt đã mang đi sinh mệnh hắn, thanh võ sĩ đao còn trọng yếu hơn sinh mạng hắn đã rơi trên đất, phát ra một thanh âm êm tai.

“Đại Hà....” Ono Tarou nói ra hai chữ, thân thể dần dần xụi lơ trên đất.....

170. Chương 170. Giang Hồ Của A Trạch

“Có võ công thì tài giỏi lắm sao, còn không phải một đao tiêu diệt người sao!” Nụ cười dữ tợn trên mặt Đao ca làm những kẻ xung quanh trên người một trận phát lạnh. Ma Bì Hổ cả người lại càng phát run. Hôm nay hắn mới phát hiện Đao ca cùng hắn căn bản là hai người ở hai thế giới khác nhau. Hắn cũng giết người nhưng hắn giết người không có cái khí thế như của Đao ca, không có sự tàn nhẫn như Đao ca, càng không có tính cách bất chấp sống chết như Đao ca.

“ Giao cho các người!”

Đao ca quay đầu lại nói với ba người bọn Trương Dương. Nghe được lời này, Trương Dương đột nhiên có một loại cảm giác nhẹ nhõm quái lạ. Câu nói này, Đao ca đã đem bọn hắn trở thành người của mình, vậy thì tình huống hắn lo lắng ban đầu cũng sẽ không xuất hiện nữa.

Vô luận là Trương Dương hay Lưu Bư, A Trạch bọn họ bây giờ đối với một hán tử cương trực như đao ca đều tràn ngập hảo cảm. Nếu để cho bọn họ thành kẻ địch của Đao ca, trong lòng bọn họ đều sẽ sinh ra một cảm giác rất không thoải mái.

Còn lại hai người là Ma Bì Hổ và người Châu Âu kia. Nói người này là người Châu Âu hoàn toàn là một loại trực giác của Trương Dương .Trương Dương vẫn luôn rất tin tưởng trực giác của mình. Cho đến giờ, trực giác của Trương Dương còn chưa từng xuất hiện sai sót...

Lúc này, tên da trắng cao lớn, uy mãnh kia nhìn Ono Tarou chết không nhắm mắt trên mặt đất, hắn ngăn người một hồi, dường như không nghĩ tới một cao thủ không ngờ lại chết dễ dàng như thế.

“Ngu ngốc, nguời là của ta!” Lưu Bư đi nhanh tới, dường như sợ A Trạch và Trương Dương cướp mất sinh ý của hắn.

Gã da trắng nhìn khảm đao trong tay Lưu Bư, trong miệng xì xầm nói gì đó, hai tay không ngừng ra hiệu, chỉ vào khảm đao trong tay Lưu Bư rồi xua tay. Sau đó, nắm hai bàn tay không ngừng khoa tay múa chân.

“ Cái tên quỷ này nói gì thế ?” Lưu Bư ngoại trừ tiếng phổ thông và tiếng địa phương ra, đối với tiếng nước ngoài thì chẳng khác nào nghe tai này chạy sang tai kia, một kiểu không thông.

“ Hắn nói chính là tiếng Pháp, hắn nói hắn muốn cùng nguời so găng.” Trương Dương nói.

“ A ... sao nguời biết hắn nói chính là tiếng Pháp? Nguời biết tiếng Pháp ?” Lưu Bư kinh ngạc nhìn Trương Dương. Trong ấn tượng của hắn tiếng Anh của Trương Dương cũng chỉ mới ở giai đoạn học sinh trung học, từ khi nào biết được tiếng Pháp?

“Nhanh lên một chút, nguời ta đã nhận lời khiêu chiến của nguời rồi đó.”

Trương Dương ngưng cả nguời. Đối với những tư duy ký ức trong đầu hắn nghĩ mãi không ra, đặc biệt là ngôn ngữ. Dường như tri thức võ thuật cùng ngôn ngữ trong ký ức móc ngoặc với nhau. Đây tuyệt đối không phải là tri thức ngôn ngữ chuyên nghiệp, bởi vì, hắn không cách nào nói ra nhưng có thể nghe hiểu hoàn toàn. Đặc biệt là đối với chữ viết rất miễn cưỡng.

Trương Dương không biết. Bên trong kho ký ức của hắn có một thiên tài võ thuật. Bởi vì nếu muốn tìm kiếm một vài đầu mối võ thuật cổ xưa từ bên trong thư tịch, bắt buộc phải quen thuộc các loại chữ viết và ngôn ngữ.

Trên thực tế, có thể đạt đến cấp bậc cao thủ như Cà Lăm tướng quân đều là bậc thầy ngôn ngữ, biết bảy tám loại ngôn ngữ cũng là chuyện rất bình thường.

Trong lúc Trương Dương đang suy tư, Lưu Bư đã cầm thanh khảm đao sắc bén đưa cho A Trạch, cởi quần áo trên nguời, lộ ra một cơ thể vạm vỡ, nhìn thấy cơ bắp trên nguời Lưu Bư, gã Châu Âu kia phát ra thanh âm khen ngợi.

“ Lại đây, thăng giặc tây. Hôm nay đại gia sẽ đánh cho nguời răng rơi đầy đất!” Lưu Bư cười to nói.

“...” Tên nguời Pháp kia hiển nhiên nghe không hiểu Lưu Bư nói cái gì, vẻ mặt mờ mịt quay đầu lại nhìn thoáng qua Ma Bì Hổ.

Ma Bì Hổ vội vàng phiên dịch. Lập tức trên mặt tên nguời pháp hiện lên vẻ vô cùng tức giận, mái tóc dài cuộn khúc tựa như một con hùng sư, không ngờ cũng không nói lời nào đột nhiên đâm một quyền về phía Lưu Bư.

“Bồng!” Một tiếng vang lên.

Một cú đâm thật nhanh !

Một cú đâm thật hung mãnh !

Lực lượng của một quyền này làm cho Lưu Bư lập tức thu hồi sự khinh thường trong lòng, bởi vì một quyền vừa rồi Lưu Bư dùng tay đỡ lấy không ngờ đánh cho hắn liên tục lùi lại bốn năm bước mới không chế được thân thể.

“ Boxer chuyên nghiệp !”

Đao ca vổng đang băng bó vết thương trên ngực vẻ mặt đột nhiên biến sắc.

“Thành phố ZH có boxer chuyên nghiệp sao?” Trương Dương cũng cả kinh. Nếu thật sự là boxer chuyên nghiệp thì cuộc chiến lần này của Lưu Bư sẽ rất khó coi. Mặc dù Lưu Bư được tiểu hòa thượng chiếu cố, tặng vài bí tịch võ công, nhưng thời gian tu luyện quá ngắn, kinh nghiệm chiến đấu cũng không thể nào so sánh với một boxer chuyên nghiệp được.

“Có rất nhiều, Ma Bì Hồ có một tổ chức hắc quyền, hắn có rất nhiều mối từ Châu Âu, Châu Mỹ, Châu Phi đưa vài boxer ngằm tới tham gia thi đấu, ta từng xem qua vài lần, cũng muốn tham gia. Nhưng vì sở trường của ta là dùng đao, cuối cùng đã bỏ qua.”

Đao ca vể mặt nghiêm túc nhìn trừng trừng vào Lưu Bưư và tên da trắng, hai người đang quan sát tìm nhược điểm của đối phương.

Trương dương đột nhiên không hiểu sao có cảm giác khẩn trương..... Mặc dù Trương Dương chưa từng thực sự xem qua những cuộc đấu võ ngằm. Nhưng những tin tức và tri thức trên TV Internet về phương diện này vô cùng nhiều.

Đấu võ ngằm tạo cho Trương Dương một cảm giác chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung : Tàn khốc !

Bình thường, võ đài dưới lòng đất đều kết thúc bằng một bên bị chết hoặc tàn tật. Cũng chính vì tính chất tàn khốc của những võ đài ngằm đã tạo thành những tập đoàn cá cược khổng lồ, đó thật sự là một trò chơi tử vong trần ngập kích thích.

Bắt đầu rồi !

Hai bóng người đột nhiên lao vào nhau, nắm tay tựa như những giọt nước mưa đổ về phía đối phương, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hai nhân ảnh lập tức tách ra.

Nhìn khuôn mặt đầy máu của Lưu Bưư, không khí bên trong đại sảnh đột nhiên trở nên khẩn trương. Đột giao phong ngắn ngủi vừa rồi, Lưu Bưư đã bị đánh sưng tím mặt mày, mồm mũi đều là máu tươi, mà tay boxer người Pháp kia căn bản không chịu một vết thương nhỏ nào, hai tay thoát ẩn thoát hiện, thân thể không ngừng nhảy nhót, linh hoạt vô cùng.

Hiển nhiên Lưu Bưư hiệp đầu đã phải chịu thua thiệt và cũng phát hiện đối thủ này không hề đơn giản. Về ngạo ngược trên mặt đã biến mất mà thay vào đó là sự ngưng trọng. Hắn không ngừng dùng tay lau máu tươi chảy ở khóe mắt. Vừa rồi, khóe mắt của hắn đã bị đánh rách ...

Rất nhiều người phát hiện sau khi Lưu Bưư chịu một trận đấm này, tinh thần của hắn có điểm hoảng hốt.

Trong khi mọi người ở đây lại chờ đợi đột giao tranh kế tiếp, thì đột nhiên ánh mắt của mọi người bị hấp dẫn bởi một người.

A Trạch !

A Trạch đặt thanh khảm đao của Lưu Bưư trên mặt đất. Hắn đi tới bên cạnh Lưu Bưư rồi lôi ra một tấm khăn giấy đưa cho Lưu Bưư.

“ Cảm ơn ...” Lưu Bưư cầm lấy khăn giấy, lau qua vết máu trên mắt, mũi và miệng.

“Ngu ngốc!” A Trạch lạnh lùng mắng một câu.

“ A ! A Trạch... người... người... cái tên *** nhà người, mau nói rõ ràng cho lão tử, người tại sao lại mắng ta?” Lưu Bưư lại sắp phát điên, điên cuồng gào thét.

Đáng tiếc, A Trạch không để ý tới hắn, hắn đã đi về phía tên boxer người Pháp.

Đột nhiên !

Trong không trung phẳng phất như có một tia chớp xẹt qua, A Trạch đã ra tay !

Đao của A Trạch, vĩnh viễn là không thể tìm ra tung tích, vĩnh viễn như thiên mã hành không. Không một ai nghĩ rằng hắn sẽ xuất đao. Nhưng hắn đã xuất đao rồi, một đao này giống như u linh trong đêm đen.

Tốc độ quá nhanh, nhanh tới mức tư duy người ta đều không theo kịp.

Ánh đao lóe lên trong không trung, chìm ngập vào phần gáy tên boxer người Pháp, sau đó từ gáy một mảnh kéo dài đến bụng...

Tên boxer người Pháp ngơ ngác nhìn A Trạch, sau đó cúi đầu nhìn lồng ngực đã bị phanh ra của mình, vẻ mặt không thể tin tưởng. Hắn không tin đây là thật bởi vì thiếu niên kia không có bất cứ điểm báo xuất đao nào. Nhưng sự thật là hắn đã trúng đao rồi.

Hắn thấy được trái tim mình, thấy được nội tạng mình, thấy được bộ lòng còn đang nhúc nhích, thậm chí hắn còn ngửi thấy một mùi khó ngửi, đó là mùi trong ruột bốc ra sau khi bị phá vỡ...

Một tiếng “Rầm” lớn vang lên, thân thể tên boxer người Pháp nặng nề ngã xuống trên mặt đất. Từ đầu đến cuối, tên người Pháp này đều không phát ra một chút âm thanh nào, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không có.

Đao của A Trạch là hữu hiệu nhất, cũng là trí mạng nhất !

A Trạch không thèm nhìn. Trên thực tế, sau khi hắn xuất đao thì liền lập tức xoay người. Hắn không cần nhìn, một thân thể kèn cồng bất động đối với hắn mà nói, mục tiêu thực sự quá lớn, lớn đến mức không cần xem xét kết quả lập tức biết được một đao đó của hắn sẽ tạo thành kết cục như thế nào.

“Người nói xem, người có ngốc hay không ?” A Trạch lại đưa một tấm khăn giấy cho Lưu Bư.

“.....” Lưu Bư há mồm ngây ngốc nhìn khuôn mặt A Trạch, sững sờ nửa ngày mới phát ra một âm thanh yếu ớt mà người bình thường khó có thể nghe thấy được : “Ta .. ta .. là ta đứa ngốc”

“ Người gặp một tên boxer thì cùng với hắn so quyền, gặp một tên bắn tỉa thì độ súng. Nếu như người gặp một tên xài bom nguyên tử chẳng lẽ người cũng phải kiếm một quả bom nguyên tử oanh tạc hắn sao?” Trên mặt A Trạch hiện lên một nụ cười hiểm thấy.

“ Ta ...thật quá ngu ngốc ...” Khuôn mặt Lưu Bư đỏ lên, xấu hổ không có chỗ nào chui.

Bên trong nhà kho cực kỳ yên tĩnh, mỗi người đều nhìn vào thi thể đã bị phá ngực rạch bụng kia.

Ngay cả Đao ca cũng ngẩn người. Đây là lần đầu tiên Đao ca có cảm giác muốn nôn mửa. Thế giới này trở nên điên cuồng rồi, đao của A Trạch, tác phong của A Trạch, đều đã lật đổ quy tắc giang hồ trong mắt Đao ca, Đao ca có một loại cảm giác rằng giang hồ của mình hình như rất hư ảo, mà giang hồ của A Trạch, mới là giang hồ chân chính!

Thiệt huyết, tàn khốc, sát lục.....

171. Chương 171: Bĩ Tử Thái

Đặc biệt là Đao ca, một đao này làm cho Đao ca có một cảm giác khiếp sợ. Trong mắt hắn từ trước đến giờ đều cho rằng Trương Dương đã cực lợi hại, Lưu Bư mặc dù có một thân man lực, cũng không hề được Đao ca đặt ở trong lòng.

Nguyên lai, A Trạch cũng là một cao thủ dùng đao !

Đao ca cũng là một người dùng đao, tự nhiên hiểu được ý nghĩa một đao “thạch phá thiên kinh” vừa rồi của A Trạch. Một đao đó không hề thua kém tốc độ của hắn chút nào, thậm chí còn phải vượt qua hắn. Trọng yếu nhất chính là sát khí A Trạch đã ẩn tàng khiến cho Đao ca có một loại cảm giác kinh hãi run sợ .

Không có ai hi vọng có một đối thủ như Đao ca, mà Đao ca cũng không hi vọng có một đối thủ như A Trạch !

Cùng Đao ca so sánh , A Trạch mới là đao khách máu lạnh chân chính.

“ Đao ca, Đao ca ... ô ô ... ta biết ta sai rồi, ta không dám như vậy nữa, người buông tha cho ta”

Trong lúc mọi người còn đang đắm chìm trong một đao kinh diễm của A Trạch. Ma Bì Hồ đột nhiên chạy đến quỳ xuống trước mặt Đao ca, hai hàng nước mắt rùng rùng chảy xuống mũi.

“” Đao ca lại sững sốt, hắn mặc dù cùng Ma Bì Hồ đối địch nhiều năm nhưng hắn từ trước giờ chưa từng xem thường Ma Bì Hồ. Thậm chí, hắn còn xem Ma Bì Hồ như một đại nhân vật. Không thể tưởng tượng được, đối mặt với tử vong, Ma Bì Hồ lại trở thành một kẻ như vậy.

Không chỉ riêng Đao ca là kinh ngạc, kể cả mấy kẻ thủ hạ lãnh tội thay của Ngưu ca cũng ngây người. Lập tức, về mặt mỗi người đều lộ vẻ khinh thường, làm lão Đại làm được hành động như Ma Bì Hồ này, cũng thật không có một chút tôn nghiêm.

Nhìn đối thủ đã nhiều năm này nước mắt tràn trề, bộ dạng đáng thương, trong ánh mắt Dao ca xuất hiện một tia do dự.

Trương Dương không nhịn được thở dài một tiếng. Dao ca này quả thật là một người phức tạp. Có chút giống như hiệp khách dưới ngòi bút của Cổ Long, Kim Dung. Bất quá, khuyết thiếu sự ngoan độc của kẻ kiêu hùng. Không thể nghĩ ngờ rằng Dao ca từ trước đến nay là một nhân vật mang tính bi kịch, cho dù là đại ca thực sự của thành phố ZH. Nhưng cuộc sống đại bộ phận là trải qua ở trong lao ngục, đây là nguyên nhân lớn nhất khiến Trương Dương cho rằng hắn là một nhân vật có cảnh ngộ bất hạnh. Dựa vào lực ảnh hưởng của Dao ca, không thể ngờ còn tồn tại loại nhân vật chống lại Dao ca như Ma Bì Hồ, Bì Tử Thái. Điều này vốn chính là một sự thất bại hoàn toàn.

Chỉ cần Dao ca muốn, hắn có thể trong một đêm làm cho những nhân vật này biến mất.

Đáng tiếc, Dao ca chỉ có nghĩ đến lợi dụng vũ lực làm chỗ dựa mà không nghĩ đến dùng vũ lực tiêu diệt địch nhân. Cả ngày trong đầu chỉ ảo tưởng thông qua thủ đoạn chính quy để giành được thắng lợi. Điều này cùng với sai lầm Lưu Bưu vừa phạm phải giống nhau, cùng một boxer so găng...

Trương Dương nhìn ra bên ngoài một chút, đi tới sau lưng Ma Bì Hồ. Đột nhiên, ánh đao trong tay lóe lên, Ma Bì Hồ cả âm thanh cũng không kịp phát ra thì cổ đã bị cắt đứt. Ngũ quan vừa rồi còn nước mắt như mưa đầu tiên là sưng sờ, con mắt nhìn Dao ca sau đó bắt đầu mất đi thần thái...

Một đao này cực kỳ gọn gàng sạch sẽ, không có chút do dự.

“Tại sao giết hắn?” Dao ca cả giận nói.

“Thời gian không còn kịp nữa.” Trương Dương bắt đầu ngồi xổm xuống, dọn sạch chứng cứ bản thân lưu lại tại hiện trường.

“Ta hỏi ngươi, tại sao phải giết hắn?”

Âm thanh của Dao ca trở lên lãnh khốc, hai mắt lạnh lùng nhìn Trương Dương chằm chằm. Đột nhiên trong lúc đó, không khí bên trong nhà kho chợt trở nên ngưng trọng, A Trạch và Lưu Bưu cảm giác được trên người Dao ca đang lan tràn khí tức nguy hiểm.

“Ân, ta gọi ngươi là Dao ca. Nhưng không có nghĩa ngươi là đại ca của ta. Ta làm việc không cần phải giải thích giống như ngươi.” Ánh mắt của Trương Dương đột ngột biến thành sát khí lạnh liệt, con mắt tập trung nhìn Dao ca, không hề có chút nhượng bộ nào.

Ánh mắt Dao ca đang hung hăng nhìn chằm chằm Trương Dương đột nhiên đình trệ. Dần dần, khí thế hung bạo chậm rãi biến mất rồi khẽ thở dài một tiếng.

“Bước tiếp theo nên làm gì?” Trong ánh mắt Dao ca có một tia mất mát.

“Thanh trừ tất cả đầu mối bất lợi đối với mình ở đây. An bài ba thủ hạ của ngươi nhớ kỹ quá trình giết người vừa rồi, chỉ có điều kẻ giết người biến thành bọn họ. Về phần lý do giết người, các ngươi tùy tiện bịa ra. Ta nghĩ, hắn là tử hình, nhưng hoãn thời gian thi hành. Sau đó, sẽ có người tìm biện pháp, ngồi tù bảy tám năm là sẽ ra ngoài, còn có mười lăm phút nữa, ta ở bên ngoài chờ ngươi.” Ngũ khí của Trương Dương tràn ngập loại lực lượng và quyền thế không thể trái nghịch, phẳng phất hạ lệnh với Dao ca lẽ đương nhiên.

Trương Dương không đợi Dao ca trả lời đã mở cửa lớn dẫn đầu bước ra ngoài.

A Trạch nhìn thoáng qua Dao ca rồi cũng theo phía sau Trương Dương đi ra ngoài.

“Dao ca, ta rất bội phục ngươi, ngươi là một hán tử ... ta nghĩ ... ta nghĩ ... ta nghĩ ... Trương Dương chắc chắn có lý do giết Ma Bì Hồ. Ta tin tưởng hắn sẽ cho ngươi một lời giải thích, chúng ta chờ ngươi.” Lưu Bưu đứng ở cửa chân chà chân chữ, vượt qua khóe mắt bị rách, ấp a ấp úng nói.

“Ân, ta hiểu, cảm ơn!” Dao ca cười cười với Lưu Bưu, hắn rất có hảo cảm đối với người thanh niên có chút lỗ mãng này.

“Tốt tốt ... ha ha ... lại có thêm một người uống rượu ... ui da...” Lưu Bưu cười to khiến động đến miệng vết thương, đau đớn đến nổi vội vàng cắn môi biến mất ở ngoài cửa.

Ba người vừa từ trong nhà kho đi ra, da đầu lập tức như muốn nổ ra. Bên ngoài lưu manh mặc dù ít đi rất nhiều nhưng vẫn còn đứng dày đặc ở khoảng đất trống bên ngoài kho hàng, xa xa đã có cảnh sát tụ tập lại.

“Sẽ không phải chạy không thoát đấy chứ?” Lưu Bư nhìn đám cảnh sát nhìn tròng tròng ở xa xa, không nhìn được có lo lắng nói.

“Sẽ không, chúng ta còn có hơn mười phút. Những tên lưu manh này cái gì cũng đều không biết, dù bị bắt cũng chỉ là bị nhốt vài ngày, nhiều nhất là tạm giam hơn mười ngày là thả ra, chính phủ thực không nuôi nổi nhiều gia hỏa thích nhàn hạ lười làm việc như thế này.”

“A a ... Vậy thì, không biết Dao ca có gia nhập với chúng ta hay không?”

“Có thể!”

Trương Dương gật đầu khẳng định. Dao ca xuất hiện ở đây, đã dùng hành động trả lời vấn đề này. Bằng không vừa rồi cũng sẽ không nhượng bộ.

“Két ...” Một tiếng, cửa gỗ mở ra, ngay lúc đang nói tán dóc, Dao ca đã từ bên trong cửa gỗ đi ra.

“Đi thôi!”

Dao ca vẻ mặt âm trầm, thở dài một tiếng rồi đi nhanh về phía cảnh sát. Đám lưu manh vốn đang đứng đông đến nỗi một giọt nước cũng không lọt qua nổi lập tức tách ra thành một cái hành lang, đều đi theo phía sau Dao ca, ngược lại Trương Dương và Lưu Bư A Trạch đều lẩn khuất trong đám người.

Trong khi Dao ca đi về phía cảnh sát, Trương Dương không nhìn được vuốt mồ hôi. Bởi vì những cảnh sát này đã rút súng lục ra, bộ dáng giống như lâm đại địch vậy.

Khiến bọn Trương Dương thấy kỳ quái chính là, Dao ca vẫn như cũ bước nhanh về phía trước. Phía sau có vô số lưu manh đi theo, dường như không đặt cảnh sát vào mắt. Sau đó một màn không thể tin nổi đã xuất hiện, cảnh sát không ngờ tách ra thành một con đường, buông tha hơn một ngàn lưu manh này....

Uy phong thật lớn !

Về mặt Lưu Bư không khỏi hâm mộ, lẫn lộn đến mức này, không thể nghi ngờ đã là đỉnh cao của một lưu manh.

Trương Dương lập tức nghĩ đến vài nguyên nhân. Đầu tiên, lực hiệu triệu của Dao ca quá lớn. Hiện tại nhân số lớn như vậy, nếu bắt bó chặc chắn sẽ tạo thành xung đột đổ máu.

Thứ hai, cảnh sát bây giờ không còn cách nào xác định Dao ca tới cùng có phạm pháp không, không muốn dẫn tới hỗn loạn không cần thiết.

Thứ ba, chính là lão nhân đã đánh tiếng dặn dò.

Tuy nhiên, Trương Dương suy đoán, lão nhân hẳn là không dặn dò cụ thể. Lưu manh gây hỗn loạn trật tự trị an lớn như thế này, pháp luật đều là nghiêm trị không tha, ai cũng che chở không nổi. Dư luận xã hội đủ khiến cho lãnh đạo thành phố ZH chết ngộp. Nhiều nhất cũng chỉ có thể sau đó nghĩ vài biện pháp giảm ảnh hưởng đến mức thấp nhất.

Thành phố Zh rốt cục đã an tĩnh !

Khi bọn Trương Dương cùng Dao ca ngồi ở quán café uống trà, rốt cục cũng được thở dài một hơi, thành phố ZH cuối cùng cũng khôi phục lại yên ổn.

“Dao ca, ta có một vấn đề muốn hỏi người” Trương Dương xoa xoa bụng. Vừa rồi, hắn cùng Lưu Bư, A Trạch mỗi người tiêu diệt sạch sẽ một nồi cơm nóng nên rất thoải mái, ngược lại Dao ca hình như không có hứng thú.

“Hả ?” Dao ca dường như có rất nhiều tâm sự.

“Người tại sao phải khoan nhượng Ma Bì Hồ nhiều năm như vậy? Hôm nay nhìn thấy lực ảnh hưởng của người ở thành phố ZH thì việc đuổi hắn là chuyện rất dễ dàng.” Trương dương nói.

“Không biết nguyên nhân. Có lẽ là ta không muốn đuổi tận giết tuyệt.” Dao ca có chút lơ đãng.

“Đạo ca, vô độc bất trượng phu, người làm đại sự phải biết lựa chọn, sự thất bại của Đạo ca, chính là ở chỗ này!” Trương Dương cũng không quan tâm Đạo ca đang lơ đãng, lãnh đạm cười nói.

“Ta thất bại! Tại sao ta thất bại?” Đạo ca nhíu mày nói.

“Đạo ca không thể nghĩ ngờ chính là hoàng đế thế giới ngầm thành phố ZH. Nhưng Đạo ca không cách nào thao túng kết cấu thế lực thành phố ZH, cư nhiên còn có loại lão Đại yếu ớt như Ma Bì Hồ tồn tại, ta nghĩ Bì Tử Thái kia chắc hẳn cũng không phải đại nhân vật gì, nếu bọn chúng là nhân vật tạm được, cùng Đạo ca ngang vai ngang vế cũng chẳng sao cả, nhưng bọn chúng không phải thế, loại nhân vật như thế mà đều có thể phân cao thấp với người ở thành phố ZH thì không thể không nói, người rất thất bại!”

“ ... “ Đạo ca há hốc mồm, lại không cách nào phản bác. Bởi vì hắn nghĩ tới bộ dáng khóc rống lay lục cầu xin tha thứ đáng thương của Ma Bì Hồ. Đích xác, đó không phải là một đại nhân vật.

“ Đạo ca, ta dám khẳng định Bì Tử Thái sẽ hướng người thân phục, đương nhiên cũng có khả năng hắn sẽ chạy trốn. Bây giờ người mới chính thức là hoàng đế thế giới ngầm ở thành phố ZH, vị trí này nhiều năm trước vốn phải là của ngươi rồi, mà ngươi lại trì hoãn đến bây giờ...” Trương Dương lắc lắc đầu nói.

“ Người xác định Bì tử thái sẽ thừa nhận thất bại?” Đạo ca có điểm hoài nghi, dù sao thì Bì Tử Thái cũng là một nhân vật có tiếng tăm vang dội.

“ Cốc cốc ...” Tiếng gõ cửa cắt ngang Trương Dương đang chuẩn bị nói.

“ Đạo ca, có điện thoại!” Một tên lưu manh dè dặt đẩy cửa ra, trên mặt mang vẻ không thể tin nổi.

“ Bây giờ đang có chuyện.” Đạo ca phát tay, không nhận được nói.

“ Nhưng ... “ Tên lưu manh muốn nói lại thôi.

“ Đợi lát nữa.” Đạo ca không giận mà uy. Tên côn đồ kia không nhận được rùng mình một cái.

“Nhưng ... người ta đã gọi mấy lần” Tên lưu manh không lùi ra ngoài, cầm điện thoại về mặt rất khó xử.

“Ai ?”

“ Bì Tử Thái...”

172. Chương 172: Quyết Sách Khiến Người Ta Bất Ngờ

Lúc này, Bì Tử Thái tựa như một con kiến trên nôi nước sôi, gấp đến nỗi xoay vòng vòng, hắn đã liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, nhưng đối phương hình như không có thời gian.

Qua nhiều năm như vậy, Bì Tử Thái không ít khi cùng Đạo ca nói chuyện, nhưng lần này lại là trọng yếu, mà đúng vào lúc quan trọng này Đạo ca lại không nhận điện thoại.

Đây là một cuộc điện thoại liên quan đến sinh tử tồn vong của Bì Tử Thái.

Đạo ca càng không nhận điện thoại thì Bì Tử Thái càng lo lắng, cảm giác cứ như hiện tại Đạo ca đang vạch kế hoạch đối phó hắn.

Bì Tử Thái không phải tiểu nhân vật, tất nhiên biết hôm nay thành phố ZH phát sinh chuyện gì, lúc Bì Tử Thái nhìn thấy dày đặc người ở trên đường, hắn có một loại cảm giác như ngày tàn của thế giới.

Hắn lần đầu tiên phát hiện, sự cường đại của Đạo ca căn bản không phải Bì Tử Thái hắn có thể chống cự được, Ma Bì Hồ cũng không được!

Hắn có thể trong thời gian một giờ tập hợp trên ngàn nữ nhân như hoa như ngọc, nhưng hắn không có biện pháp trong thời gian một giờ tập hợp trên ngàn lưu manh, ở trên giường một ngàn nam nhân tất nhiên không phải đối thủ của một ngàn nữ nhân, nhưng ở đầu đường xó chợ, một ngàn nữ nhân đích xác còn không bằng một trăm nam nhân.

Bì Tử Thái rất lo lắng.

Hổ ca đã mất tin tức, Bĩ Tử Thái đúng là dùng đầu gối cũng nghĩ không ra, Hổ ca đã bị Dao ca giết chết, thế lực hôm nay Dao ca lòi ra không phải Hổ ca có thể chống cự lại được.

Kỳ thật, đây chính là chỗ sắp đặt cao minh Dao ca thích nhất, đối mặt với mấy ngàn đại quân lưu manh áp sát, không ai còn có thể khơi lên dục vọng chống cự, đó là một loại áp lực tâm lý rất lớn.

Không chỉ giữa người với người, trên thực tế, vũ lực giữa quốc gia và quốc gia cũng đe dọa tương tự thế, giống như nước Mỹ thích nhất dùng đòn này, chỉ cần cùng quốc gia nào đó nảy sinh mâu thuẫn, hàng không mẫu hạm thế nào cũng sẽ lái đến tận cửa quốc gia đó.

Trước mặt vũ khí quân sốa cường đại, trừ phi chính mình có năng lực có thể đồng quy vu tận, còn lại bình thường đều là nhận sai mà kết thúc.

Hiện tại có thể khẳng định, mục tiêu kế tiếp của Dao ca là Bĩ Tử Thái!

Đây là chuyện mà mỗi một lưu manh ở thành phố ZH đều đoán được.

Hiện tại đám lưu manh đi theo Bĩ Tử Thái hết như chim sợ cành cong, lo lắng kinh hãi không ngớt suốt cả ngày, rất nhiều lưu manh đã bắt đầu tìm cớ đủ các loại lý do như : đau đầu, đau bụng, trong nhà xảy ra chuyện....khiến cho bên người Bĩ Tử Thái đã không còn mấy người để sai bảo.

Vô luận là thủ hạ Ma Bì Hổ hay Bĩ Tử, đều không thể so sánh với đám lưu manh của Dao ca, lưu manh theo Dao ca, không tiền không quyền, vì thế phát động xung đột càng thêm không sợ chết.

Thành phố ZH, là địa phương mà Bĩ Tử Thái sinh ra và lớn lên, Bĩ Tử Thái không muốn rời khỏi nơi này, vậy chỉ còn lại sự chọn lựa duy nhất chính là lập tức cùng Dao ca liên kết...

Rốt cục, đang trong lúc lo lắng thì đã nối được điện thoại với Dao ca.

“Dao ca, ta là Bĩ Tử Thái...” Bĩ Tử Thái dè dặt nói.

“Lập tức đến quán café XX!”

Bĩ Tử Thái há hốc mồm, nhìn điện thoại trong tay, Dao ca đã cúp điện thoại rồi.

Đi hay không? Bĩ Tử Thái ngây ngốc. Ngữ khí của Dao ca không thể nghi ngờ gì nữa, đã không có chút cứu vãn nào rồi...

“Đại ca, làm sao bây giờ?” Một tên thanh niên ngũ quan dũng mãnh cẩn thận hỏi.

“Dao ca bảo ta đến.” Bĩ Tử Thái có chút thất hồn lạc phách nói.

“Đại ca, ta thấy không bằng tới Malaysia, dựa vào nhân mạch trong tay đại ca, muốn tại Malaysia lập nghiệp là việc rất dễ dàng...” Lời thanh niên rất có đạo lý, Bĩ Tử Thái kinh doanh buôn bán xác thịt đã hơn mười năm, với số lượng nữ nhân hấn khổng lồ trong tay, ở Malaysia vốn có tiếng, thành thị này phong sinh thủy khởi cũng là việc rất dễ dàng.

“Thúi lắm, người ta đều nói lá rụng về cội, người đã gần năm mươi tuổi như ta, chẳng nhẽ còn muốn ta về già phải sống xa quê hương? Ta sinh ra ở thành phố ZH, chết cũng phải là quỉ ở thành phố ZH!” Bĩ Tử Thái đột nhiên tức giận.

“Cái đó.....” Về mặt người thanh niên nhất thời đỏ bừng.

“Đi, Dao ca đã muốn gặp thì cho hắn gặp, ngẩng đầu là một đao, rứt đầu cũng một đao, dù sao đều là một đao, tại sao không thức thời một chút, Bĩ Tử Thái ta mặc dù làm kinh doanh bẩn thỉu, nhưng máu chảy trong mạch máu ta vẫn là máu nam nhân!”

Bĩ Tử Thái đứng dậy, quyết tâm một hồi sau đó bước ra ngoài.

“Đại ca, gọi người không?” Thanh niên đuổi theo.

“Gọi người? Người gọi được mấy ngàn người?”

Người thanh niên ngẩn ngơ nhìn theo Bĩ Tử Thái ra cửa lái xe rời đi, đột nhiên trong lúc đó hình tượng người nam nhân lúc bình thường âm trầm này ở trong mắt người thanh niên đột nhiên cao lớn lên, hẳn từ trước tới giờ chưa từng nghĩ đến Bĩ Tử Thái lại còn có sự dứt khoát như thế.

Trong cuộc sống, anh hùng nhiều biết bao!

Nhưng trong lịch sử, người thật sự dám đơn đao đi phó hội lại có mấy người?

Bĩ Tử Thái coi như một người cùng Hồ ca so sánh, Bĩ Tử Thái kinh doanh da thịt càng giống một nam nhân hơn.

Đi tới quán café, Bĩ Tử Thái lập tức bị mấy tên lưu manh đưa vào trong một căn phòng ở tầng hai.

Trong phòng ngoại trừ Đào ca, còn có mấy thanh niên, đây là mấy khuôn mặt rất xa lạ, Bĩ Tử Thái tuyệt đối khẳng định ba người này không phải người thành phố ZH, nếu thành phố ZH có ba người thanh niên đặc biệt như vậy, hẳn không có khả năng không nhận ra.

“Lá gan của ngươi rất lớn!” Đào ca không đợi Bĩ Tử Thái ngồi xuống, lãnh đạm nói.

“Không, ta rất sợ chết.” Bĩ Tử Thái lắc lắc đầu.

Câu trả lời này, khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt, bất thành linh phát hiện Bĩ Tử Thái này là một nhân vật rất thú vị.

“A, đã sợ chết người vì sao còn tới?” Đào ca rất hứng thú hỏi.

“Ta đã gần năm mươi tuổi, nếu ta chạy trốn, vậy cả đời này của ta cũng không cách nào quay trở lại được, nếu ta chạy trốn, cho dù là chết ta vẫn phải chết ở thành phố ZH, vì thế ta không chạy, thành phố ZH là nhà của ta, mọi thứ của ta đều là thành phố này.” Bĩ Tử Thái chậm rãi nói.

“Người rất yêu nước!” Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Chẳng có quan hệ gì với yêu nước cả, mặc dù ta cũng đã từng phản Thanh, nhưng thời gian đã làm phai mờ đi chính kiến của ta, ta cần phải có cuộc sống, ta cần phải nuôi phụ nhân con cái ta, ta hi vọng tạo cho bọn họ một gia đình sung túc vật chất, vì thế ta đã lựa chọn nghề nghiệp hiện tại của ta, còn về nguyên nhân vì sao ta tình nguyện chết cũng phải nói lại, kỳ thật chính ta cũng không biết nguyên nhân, ta chỉ không muốn rời khỏi nơi sinh ra và lớn lên của mình, vì thế, ta đã tới đây.”

“Ân, mỗi người đều sẽ có thứ gì đó để mà kiên trì một cách quái lạ.” Trương Dương gật gật đầu.

“Người có dự định gì không?” Trương Dương cười nói.

“Xem ý tứ của Đào ca, Đào ca bảo ta chết, ta cũng không có biện pháp, lực lượng của ta không cách nào chống lại hắn, Đào ca cho ta sống, vậy tự nhiên là mong mỏi lớn nhất rồi.” Bĩ Tử Thái đột nhiên phát hiện, thanh niên này mới là nhân vật chủ đạo quyết định vận mệnh của hắn, Đào ca ngoại trừ vài câu nói lúc đầu, không ngờ cũng không nói thêm nữa, hình như đã đem vận mệnh mình giao cho người thanh niên này.

“Ân, tất cả sinh ý của người, Đào ca chiếm 51%, người chiếm 49%, thế nào?” Trương Dương nhẹ nhàng uống một ngụm trà, ngay khi Trương Dương uống trà, thân thể A Trạch liền điều chỉnh tư thế một chút, tư thế này đối với Bĩ Tử Thái là góc độ xuất đao tốt nhất. Lúc này Bĩ Tử Thái đang rơi vào trong suy tư, trên thực tế đối với Bĩ Tử Thái mà nói, 51% sinh ý cũng không đáng bao nhiêu tiền, ngành nghề này của hắn, kinh doanh đích xác vốn không có sinh ý, một vài nhà khách, khách sạn đều phải cầu hắn, cho nên khuôn mẫu kinh doanh của Bĩ Tử Thái vốn rất ít khi bỏ vốn, cho dù cả thành phố ZH, vốn 51% cũng sẽ không vượt quá ba ngàn vạn, trong đó lại còn có rất nhiều cổ đông.

Nếu có thể cho Bĩ Tử Thái lựa chọn, Bĩ Tử Thái thà tình nguyện một lần đưa cho Đào ca mấy ngàn vạn chứ không muốn chia 51% cổ phần, bởi vì sự phân chia cổ phần này biểu thị rõ việc Bĩ Tử Thái mất đi vị trí chủ đạo, thậm chí quyền quyết sách cũng đưa cho Đào ca.

Đây là một quyết sách rất khó khăn!

“Được rồi, ta đồng ý! Ngày mai, ta sẽ làm sẵn hết thủy thủ tục thỏa thuận theo pháp luật.” Đột nhiên trong lúc đó Bĩ Tử Thái già nua đi rất nhiều, sự nghiệp kinh doanh hẳn cả đời vất vả khổ sở chỉ trong nháy mắt liền tặng cho người khác, thậm chí quyền quyết định cũng tặng luôn cho họ.

“Chúc mừng Dao ca.” Trương Dương cười nói.

“Có cái gì đáng chúc mừng chứ...” Trên mặt Dao ca hiện lên một tia cô đơn, hình như hẳn đối với 51% cổ phần này không chút hứng thú.

Trong phòng đột nhiên trầm mặc, một trận trầm mặc an tĩnh cực độ, Dao ca ngơ ngác nhìn chiếc chén Tử Sa của mình, mà đôi mắt Bĩ Tử Thái lại nhìn chằm chằm vào chiếc TV im lặng kia, nhưng đôi mắt không hề tập trung.

“Dao ca, người cùng Thái ca từ từ nói chuyện, ta đi đây.” Trương Dương đột nhiên đứng lên rồi thở dài một tiếng.

“Tại sao?” Dao ca sững sốt.

“A, ta cảm giác không có ý tứ, ta không phải muốn làm một thuộc hạ của Dao ca, mà là muốn làm một bằng hữu, nếu Dao ca không mở lòng, hay là ta đi thì tốt hơn, thế giới này lớn như vậy, ta nghĩ ta có thể tìm được một địa bàn thuộc về ta!”

Trương Dương đẩy cửa ra, đầu cũng không ngoái lại, rất đoạn tuyệt, Lưu Bư và A Trạch về mặt đầy ngạc nhiên, liếc lẫn nhau sau đó theo sát ra ngoài....

173. Chương 173. Cảnh Giới Thảm Không Thể Nhìn Nổi

Từ đầu chí cuối, A Trạch và Lưu Bư đều không nói gì.

Lúc ba người ngồi lên ghế sofa, lại là một hồi trầm mặc dài lê thê, Trương Dương có chút ngồi không yên, hẳn vẫn đang chờ đợi A Trạch và Lưu Bư đặt câu hỏi, nhưng hai người bọn họ đều không nói gì.

Nếu nói A Trạch không nói gì thật ra sẵn đã như vậy, dù sao A Trạch vốn là người trầm mặc ít nói, nhưng Lưu Bư cũng không nói gì, vậy thì có chút không hợp với thường tình rồi.

Lưu Bư vĩnh viễn là một người giấu lời không nổi.

“Người không lên tiếng?” Trương Dương phát hiện, mình không ngờ không còn sự kiên nhẫn của ngày trước nữa, trong lòng có một sự sốt ruột không thể hiểu nổi.

“Có!”

Lưu Bư nhìn thoáng qua Trương Dương, vẫn như cũ dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau thanh khảm đao sắc bén trong tay, lưỡi thanh khảm đao đã có vài vết rạn nứt, mặc dù không ảnh hưởng đến chiến đấu nhưng rất khó coi.

“Tại sao không hỏi?” Trương Dương sững sốt.

“Ta biết, người chắc chắn có lý do, nếu người nguyện ý nói cho chúng ta thì tất nhiên sẽ nói, nếu không nguyện ý, hỏi cũng chẳng ích gì...”

Trương Dương có một sự kích động muốn học máu, Lưu Bư từ lúc nào có thể nói ra những lời nhìn xa trông rộng như thế?

“Nói đi! Ta thấy người cũng kìm nén đến mức rất thống khổ rồi.” A Trạch phát ra một câu càng khiến cho Trương Dương học máu.

“Khục khục...Ta hỏi các người một câu, các người thích Dao ca sao?” Trương Dương lúng lúng ho khan vài tiếng rồi hỏi.

“Không sai, là một nam nhân rất cương trực.” A Trạch đùa nghịch ngi đn yêu đao trong tay nói.

“Ân, đúng, là một nam nhân chân chính, một nhân vật đại ca chân chính.” Lưu Bư gật đầu tán đồng nói.

“Ân, xem ra, ý kiến hai người rất nhất trí, vậy thì ta hỏi một câu, nếu bảo các người bây giờ giết chết Dao ca, các người sẽ giết sao?” Trương Dương hỏi.

Đột nhiên trong lúc đó, trong phòng lại trầm mặc một hồi. Đây là một vấn đề rất chân thực, đối với vấn đề này, Trương Dương suy nghĩ đã rất lâu mà không hề tìm được đáp án.

Đối với vấn đề này, Trương Dương nghĩ tới một câu nói của sát thủ Lý bá.

“Vĩnh viễn cũng không nên cố gắng tìm hiểu mục tiêu người muốn giết chết!”

Lúc ấy Trương Dương không hề đặt câu nói này ở trong lòng, dù sao giết chết một mục tiêu hẳn là càng tìm hiểu càng tốt. Nhưng hiện tại Trương Dương đã hiểu rõ hàm nghĩa của câu nói này, đối với một sát thủ mà nói, tìm hiểu mục tiêu ám sát của mình là một sự hành hạ vô cùng thống khổ.

Đúng như bây giờ, nếu Trương Dương không tìm hiểu Dao ca, hẳn giết chết Dao ca không hề có chút gánh nặng tâm lý nào, nhưng bây giờ Dao ca ở trong tầm mắt hắn, đã là một nam nhân có máu có thịt, một người trọng tình trọng nghĩa, có nguyên tắc. Chính vì sự hiểu rõ này mà Trương Dương đã không cách nào xuống tay nữa.

Mỗi một mục tiêu của sát thủ, đều là người sống có máu có thịt, bọn họ có cuộc sống của mình, có gia đình của mình. Hơn nữa kẻ có thể khiến người ta bỏ tiền ra mời sát thủ đại đa số đều có nhân cách mị lực bất phàm. Loại người này càng tìm hiểu càng rất khó hạ thủ, rất dễ dàng khiến sát thủ nảy sinh tâm lý mâu thuẫn mà xuống tay không nổi, vì để ngăn chặn loại tình huống này xuất hiện, bình thường sát thủ chỉ sẽ nhớ quy luật cuộc sống mục tiêu của mình, rất ít khi điều tra cuộc sống mục tiêu đó***, tránh tìm hiểu tính cách mục tiêu một cách quá rõ ràng.

“Sẽ giết!”

Đột nhiên, Lưu Bư và A Trạch đồng thanh nói.

“A.....tại sao?” Trương Dương ngây ngốc, đáp án này hình như không phải phát ra từ miệng Lưu Bư, phải biết rằng, Lưu Bư bội phục nhất chính là loại nhân vật như Dao ca.

“Không tại sao cả, ra ngoài lẩn lộn tất nhiên sẽ không có nhiều cổ kị như vậy, nếu gặp được đối thủ mình yêu thích bội phục mà không cách nào xuống tay, vậy còn lẩn lộn cái con mẹ gì, chỉ có điều nếu như sau khi ta giết Dao ca, cả đời này cũng sẽ rất không vui vẻ, Dao ca là một lưu manh chân chính, hắn đại biểu cho giấc mộng của vô số lưu manh, kỳ thật, hắn cũng là giấc mộng của ta.....”

“Ta đồng ý!” Câu trả lời của A Trạch vĩnh viễn ngắn gọn.

“Đúng!” Trương Dương đột nhiên có cảm giác vui mừng thanh thản vô cùng : “Ta vừa rồi đi là bởi vì ta không muốn các người khổ sở, Dao ca hiện tại mặc dù khuất phục, nhưng đó không phải là sự khuất phục thực sự mà là một sự khuất phục bất đắc dĩ, loại tình huống này nếu tiếp tục phát triển thì sẽ sản sinh ra một cổ oán niệm cường đại, mà kết quả cuối cùng của việc sinh oán niệm này chính là chúng ta không thể không diệt trừ Dao ca, vì đã có thể dự đoán quá trình xảy ra của việc này, nên ta dứt khoát bỏ qua, ta không muốn vì một Dao ca mà khiến ba huynh đệ chúng ta cả đời không vui vẻ...”

“Ta cần chính là cái tâm của Dao ca chứ không phải con người Dao ca, ta hi vọng Dao ca trở thành huynh đệ giống các người, mà không phải là Dao ca thời khắc nào cũng phải đề phòng, ta kính trọng cách làm người của Dao ca, kính trọng sự cương trực của Dao ca, vì thế ta nguyện ý vứt bỏ đoạn thời gian nỗ lực gần đây cho Dao ca!” Thanh âm Trương Dương trầm thấp vô cùng, khiến người ta có loại cảm giác dồn nén, dù sao có thể ở thành phố ZH đi đến bước này đã rất không dễ dàng rồi, hơn nữa cũng rất không dễ báo cáo cho lão nhân ở đó. Chỉ có điều, Trương Dương cho rằng nó đáng giá, hắn không muốn bây giờ đặt xuống một quả bom hẹn giờ.

Lưu Bư không nói gì, đi tới trước mặt Trương Dương, vươn tay ra nắm chặt lấy tay Trương Dương.

A Trạch trầm mặc một hồi rồi cũng đứng dậy, đặt tay lên trên bàn tay của hai người.

Ba cánh tay, xiết chặt cùng một chỗ.

Đột nhiên trong lúc đó, khoảng cách ba người kéo lại gần nhau rất nhiều, đặc biệt là A Trạch, nếu nói tình hữu nghị giữa hai người Lưu Bưư và Trương Dương có thể chịu được bất cứ đả kích nào, vậy thì quan hệ giữa họ và A Trạch càng giống như một loại hợp tác hơn.

Gần đây, Trương Dương rõ ràng cảm giác được A Trạch đã dần dần dung nhập vào cái nhóm nhỏ của bọn họ, từ khi hắn xuất đao giết chết tên võ sĩ quyền anh kia cho Lưu Bưư đã chứng minh vấn đề này.

Tuy nhiên, công lao của Lưu Bưư ở điểm này không thể không tính, rất nhiều lúc Trương Dương không thể không bội phục tác phong của Lưu Bưư, nó rất dễ dàng khiến người ta sinh ra cảm giác thân cận, từ tiểu hòa thượng đến tướng quân, rồi lại Dao ca, A Trạch...Những nhân vật này đối với Lưu Bưư đều có hảo cảm, có lẽ chính sự cầu thả tùy tiện này của Lưu Bưư mà theo đó cá tính không chút giả dối nào đã khiến người ta dễ dàng sinh ra cảm giác thân cận.

“Các người trước tiên ở nhà chờ ta, ta ra ngoài gặp một người, mặc dù ta không hoàn thành lời hứa hẹn, nhưng ta vẫn phải khai báo lại một lần.” Trương Dương khổ sở đi tới bên cửa.

“Trương Dương.” Đột nhiên, A Trạch hô.

“Àn?” Trương Dương vốn đã mở cửa phòng liền quay đầu lại nhìn A Trạch, lúc này trên mặt A Trạch tràn đầy vẻ nghiêm túc.

“Ba người chúng ta, võ công của người cao nhất, tư duy của người mẫn tiệp nhất, chuyện người suy xét lại càng thâm sâu, mãi đến giờ đều là người làm việc, người đương đầu, vì thế theo lẽ đương nhiên, người bắt tất phải lo lắng đến cảm thụ của chúng ta, bất kể người quyết định thế nào, chúng ta đều sẽ ủng hộ, không cần việc gì cũng phải giải thích cho chúng ta!”

“Ta đồng ý!” Lưu Bưư gật đầu tán thành.

“Cám ơn...”

Trương Dương không dừng lại, lập tức đóng cửa rồi đi, bởi vì hắn cảm giác khoe mắt mình nóng lên, thế nào là tri kỷ? Đúng cũng ủng hộ, sai cũng ủng hộ, sự ủng hộ vô điều kiện như thế mới là tri kỷ thật sự.

Lúc này đã là đêm khuya, trên đường đi có chút lạnh lẽo.

Dao ca....Nghĩ đến Dao ca, Trương Dương không khỏi thở dài một hơi, nếu không có sự xuất hiện của Mao Vân Hoa, Dao ca đã trở thành vong hồn dưới đao, cả thành phố ZH mặc dù không thể nói hoàn toàn rơi vào trong tay hắn, nhưng cũng cách không xa, tiếc là đã hao phí nhân lực tư nguyên của lão nhân.

Dãy biệt thự hoàn toàn yên lặng tĩnh mịch, thỉnh thoảng có vài tuần tra bảo vệ qua đường.

Lúc Trương Dương đi tới cổng nhà lão nhân thì đột nhiên phát hiện, cổng đã mở, lúc Trương Dương bước vào, lập tức nhìn thấy nụ cười hí hóp mắt của nữ chủ nhân, hết sức hiền hậu, khiến cho Trương Dương có cảm giác rất thân thiết.

Trương Dương phát hiện, hắn không ngờ từ trước tới giờ chưa từng xưng hô với nữ chủ nhân.

“Bá mẫu, chào.” Trương Dương hơi cúi lưng, đối với vị nữ chủ nhân hiền hậu tràn ngập nét cổ điển thi vị này hắn cảm thấy cúi đầu so với bắt tay gật đầu lại thích hợp hơn.

“Chào cậu, chờ cậu đã rất lâu rồi, ở trên tầng hai, trà đã pha sẵn rồi đấy.” Nữ chủ nhân vẻ mặt yêu thương vỗ vỗ cánh tay Trương Dương nói.

“Cám ơn bá mẫu.”

“Đi lên đi, ông ấy đang mất hứng, cậu lượng thứ nhé.”

“Vâng....”

Đột nhiên trong lúc đó, Trương Dương cảm giác được một cỗ áp lực cực lớn, cỗ áp lực này chỉ vì một câu nói của nữ chủ nhân, lão nhân tại sao lại mất hứng?

Chẳng nhẽ nói ông ấy đã biết quyết định của mình?

Hay là xuất hiện chuyện ngoài ý muốn khác?

Lòng Trương Dương rất thấp thỏm lo âu, mỗi khi đối mặt với lão nhân, hẳn đều có cảm giác bị nhìn thấu mọi chuyện, dường như mình ở trước mặt ông ấy không có bí mật nào có thể giấu nổi....

Cả căn biệt thự đều rất yên ắng, mặc dù có vài người giúp việc, nhưng đám giúp việc hình như cũng chú ý hết sức cố gắng không phát ra tiếng động, hiển nhiên, lão nhân thích khung cảnh tĩnh lặng.

Cửa thư phòng đã mở rộng, lão nhân đang viết thư pháp, thư pháp của lão nhân khiến Trương Dương có cảm giác thậm chí không thể nhìn nổi, không hề có chút mỹ cảm, chữ cũng nghiêng ngả cong lệch, căn bản không hề có quan hệ với nghệ thuật.

Tuy nhiên, thư pháp của lão nhân mặc dù khiến Trương Dương nhìn muốn học máu, nhưng sự chuyên chú của lão nhân tập trung vào vẫn khiến Trương Dương có một chút cảm động, có thể cầm bút lông luyện chữ đến mức thậm chí không thể nhìn nổi mà vẫn miệt mài luyện tập, loại cảnh giới này đã rất đáng để bội phục rồi.

Ít nhất, Trương Dương vẫn chưa đạt đến loại cảnh giới này !

174. Chương 174: Cường Giả Của Thế Giới Loài Người.

Rất cục!

Bộ tác phẩm của lão nhân đã viết xong, Trương Dương cũng âm thầm thở dài một hơi, xem lão nhân viết chữ đúng là một hình phạt tàn khốc, đặc biệt là đối với loại người có trình độ rất thâm sâu về thư pháp như Trương Dương mà nói, xem lão nhân này viết chữ, quá thống khổ, quả thực là một sự hành hạ.

“Thế nào?” Lão nhân nhẹ nhàng cầm bút lông đặt xuống, cầm tờ giấy Tuyên Thành mở rộng ra cho Trương Dương xem, vẻ mặt đắc ý, không hề có chút mất hứng nào như lời nữ chủ nhân nói.

“Khụ khụ.....cũng được.....” Trương Dương nhìn thấy tác phẩm thư pháp, chỉ có thể lừa dối lương tâm mà cố nói thật tốt.

“Ha ha.....ha ha.....Nhóc con, công phu võ mông ngựa của ngươi không được học nơi tới chốn a, ngươi phải nói, chữ của Lưu lão, tuy rằng không ra làm sao cả nhưng lại có một sự đặc sắc khác, trong câu chữ lộ ra một cỗ phong tưng.....” Lão nhân cười lớn cầm tờ giấy tuyên thành trong tay vò thành một nắm rồi ném vào trong sọt giấy.

“.....” Trương Dương toát mồ hôi. Trong lòng hẳn định nói như thế nhưng bởi vì thư pháp của lão nhân thật sự là quá kém, hẳn nói không ra lời vì thế đã bỏ qua.

“Nghe nói thư pháp của ngươi rất tốt?” Lão nhân thu hồi nụ cười rồi hỏi.

“Cũng được, nhưng đã rất lâu rồi không viết chữ.”

“Ừ, viết chữ giống như luyện quyền, gác lại lâu đúng là không tìm thấy cảm giác rồi, có thời gian cứ viết nhiều vào, nó có trợ giúp rất lớn với tâm cảnh đấy.” Lão nhân gật gật đầu, thu dọn bàn sách qua loa một lần sau đó ra hiệu bảo Trương Dương đi uống trà.

“Tay của Lưu lão không thích hợp cầm bút, thích hợp cầm súng hơn.” Trương Dương khẽ uống một ngụm trà. Trà này là nữ chủ nhân ngâm, mặc dù chỉ hơi ấm một chút nhưng trái lại tạo cho người ta cảm giác ngưng thần tĩnh tâm.

“.....” Lão nhân sững sờ rồi trầm lặng một hồi. “Ha ha, đúng vậy, đôi tay này thích hợp cầm súng hơn, mà không phải cầm bút. Chỉ là, cả cuộc đời này không biết còn có hy vọng lại được cầm súng nữa hay không.”

Trên mặt của lão nhân đột nhiên hiện lên một tia hiu quạnh, một tia cô độc, một tia lưu niệm...

Dường như, một câu của Trương Dương đã dẫn dắt tâm tư của hắn, dẫn dắt ra tâm tư chinh chiến giang hồ của hắn.

“Lưu lão, khiến ngươi thất vọng rồi, ta đã buông tha.” Rất cục, Trương Dương đã đối diện với vấn đề của mình.

“Người xác định?” Lưu lão dường như sớm đã biết được kết quả.

“Đúng vậy, khẳng định.” Trương Dương gật gật đầu. Đối với lão nhân tên Lưu Thanh Sơn này hẳn tràn ngập lòng hiếu kỳ. Hắn đã từng tỉ mỉ tìm manh mối về ông ấy nhưng không có chút dấu vết nào chứng tỏ lão nhân này từng làm quan, nhưng ngược lại rất nhiều chứng cứ đã biểu thị lão nhân này cũng là xuất thân hắc đạo, nhiều năm trước, lão nhân này còn là một thành viên ở trong một binh đoàn lính đánh thuê nhỏ.

Nhưng chính một nhân vật giang hồ bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn lại có thể kiểm chế lực lượng của Mãi Mãi Đề, khiến Mãi Mãi Đề không dám nhúng tay vào bất cứ việc gì của thành phố ZH.

Cũng chính một người bình thường như vậy, hẳn lại có thể khiến một người thượng tướng đặc biệt tới cửa thăm hỏi, thậm chí còn mời hắn và người hiện đang nhậm chức lãnh đạo quốc gia cùng nhau uống rượu.

Tất cả, đều không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng điều này lại thực sự tồn tại. Tại thành phố ZH, sức ảnh hưởng của lão nhân đã tới mức độ tột đỉnh rồi. Vài ngày gần đây, cảm nhận của Trương Dương đặc biệt sâu sắc, một cuộc điện thoại của lão nhân, có thể thay đổi số mệnh của vô số người, ngay cả nhân vật như Đào ca Ma Bì Hồ, đều bị ông ta đùa bỡn trên lòng bàn tay mà không biết.

“Ân, rất bất ngờ nhưng cũng đã ở trong dự đoán, lần này, khiến ta không ngờ chính là Đào ca, nghĩ không ra, Đào ca không ngờ là một nhân vật như vậy, trước kia ta thật sự xem thường hắn rồi, ôi, ta thật sự già.....”

Lão nhân đặt chiếc notebook lên bàn trà, bật notebook ra bắt đầu chiếu video.

Nhìn các cảnh hiển thị trên mặt màn hình, Trên đầu Trương Dương toát mồ hôi lạnh, hình ảnh trong này không ngờ là cảnh trong kho hàng, mỗi động tác, mỗi một chi tiết đều thấy rõ ràng rành mạch.

Nếu đây là chứng cứ, cũng đủ bọ Trương Dương và Đào ca bị xử bắn không biết bao nhiêu lần, Trương Dương cảm thấy sống lưng mình đều ướt đẫm, tình báo của lão nhân này đã đạt tới mức không chỗ nào không xâm nhập được.

“Không cần lo lắng, đoạn video này sẽ không tiết lộ ra ngoài.” Lão nhân nhìn thoáng qua Trương Dương cười nói.

“Cám ơn Lưu lão.”

“Không cần, điều này ban đầu ta đã hứa hẹn với người, nhưng ta rất muốn biết người vì cái mà gì phải buông tha, Đào ca đã thuần phục cho người, nghe nói Bì Thái Tử đã cùng Đào ca đạt được thỏa thuận, nói cách khác, trên thực tế, người đã khống chế cả thế lực ngầm của thành phố ZH rồi, vì sao người lại dễ dàng buông tha cho thế lực đáng giá này?” Ánh mắt lão nhân đột nhiên bắt đầu trở nên sáng ngời.

“Thành phố ZH từ trước tới giờ chưa từng rơi vào trong tay của ta, trước kia không có, sau này cũng sẽ không, Đào ca mới là vương giả chính thức của thế lực ngầm thành phố ZH, Đào ca chẳng qua là bởi vì nguyên nhân của Mao Vân Hoa mà chịu ủy khuất cầu toàn, hẳn không hề thuần phục ta, Đào ca là một người đáng để ta khâm phục, cho nên, ta lựa chọn rút chân khỏi đó, ta không muốn phát sinh mâu thuẫn với Đào Ca, ta cũng quý trọng tình hữu nghị với Mao Nhân Quốc.”

“Ha ha, hẳn là không chỉ nguyên nhân ấy, tiếp tục đi!” Lão nhân cười nói.

“Hết rồi.” Trương Dương lắc lắc đầu.

“Có, nói đi.” Lão nhân rất cố chấp.

“.....” Trương Dương không biết nói gì.

“Người cần thận nghĩ lại, người sẽ phát hiện, Đào ca chỉ là một trong các nguyên nhân, nhưng khiến người quyết định buông tha tuyệt đối không phải bởi vì đào ca, cứ cần thận nghĩ lại đi.” Lão nhân nhẹ nhàng uống một ngụm trà rồi cười, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm Trương Dương, phảng phất như muốn nhìn thấu lục phủ ngũ tạng của Trương Dương.

“Ta” Trương Dương thở dài một tiếng, hắn phát hiện, bản thân ở trước mặt lão nhân không ngờ có cảm giác không thể nào lấn lướt.

“Người không nói, vậy ta nói, người sợ trở thành Dao ca thứ hai, bởi vì thế lực của Dao ca tại Thành phố ZH đã vô cùng đáng sợ, nhưng hẳn trước sau vẫn không có cách nào thoát khỏi vận mệnh bị người ta sắp đặt, tiềm thức của người bài xích với loại vận mệnh này, người cho rằng, cho dù là Dao ca thần phục người, Thành phố ZH trước sau đều không phải phạm vi thế lực của người, ở chỗ này có quá nhiều lực lượng ẩn tàng có thể trong nháy mắt thay đổi lực lượng của Thành phố ZH, chẳng hạn như ta chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, lập tức có thể khiến cho những nhân vật vật làm mưa làm gió như Ma Bì Hồ, Dao Ca, Bì Tử Thái tan thành mây khói, bọn họ cực cực khổ khổ cố gắng cả đời xây dựng lực lượng còn không bằng một cuộc điện thoại của ta.....Người vốn đã nhìn thấu bản chất sự tình, cho nên người buông tha.....” Lão nhân đỉnh đạc nói.

“Cứ coi là như vậy đi.” Trương Dương thở dài một tiếng, lúc hắn thấy phần hiu quạnh của Dao ca, hắn lập tức có một sự sốt ruột chẳng biết tại sao, Dao ca hiện tại có thể là tương lai của mình hay không, đối với vấn đề này Trương Dương đã suy nghĩ rất rất lâu rồi.

Dao ca không có bối cảnh. Mà chính mình ư? Cũng không !

Quyền lợi của Dao ca, thế lực của dao ca, đều không phải là thứ Trương Dương muốn.

Nếu ngày nào đó có ai mất hứng hoặc là gặp phải tình huống của dao ca hiện tại, vậy thì kết cục của Dao ca chính là kết cục của Trương Dương hắn.

Điều này làm cho Trương Dương thực sự rất không thoải mái, hắn không thích cảm giác số mệnh của chính mình bị người khác khống chế, loại cảm giác này rất không tốt. Tại kho hàng của Ma Bì Hồ, khi Dao ca còn chưa chạy tới, Trương Dương có một cảm giác thực bất lực, Trương Dương không muốn loại tình huống này lại xuất hiện trên người mình.

“Vậy người có dự định gì không?” Lão nhân không tiếp tục vấn đề kia.

“Không biết. Ta tạm thời không có mục tiêu. Điều cần làm chính là trốn tránh sự truy sát của Mãi Mãi Đề, sau đó xây dựng thế lực của mình, cường đại đến mức đủ để chống chọi được với Mãi Mãi Đề.”

“Ân, Mãi Mãi Đề không đáng nhắc đến, hẳn mặc dù có chút thế lực, nhưng hẳn muốn giết chết người cũng sẽ không dễ dàng như vậy đâu.” Lão nhân cười nói.

“Tại sao?” Trương Dương không nhịn được hỏi, đối với Trương Dương mà nói. Hẳn càng ngày càng hiểu rõ Mãi Mãi Đề thì càng phát hiện, thế lực của Mã Mã Đề lớn đến đáng sợ, cho dù là cộng thêm mười Dao ca cũng không có cách nào đánh đồng với Mãi Mãi Đề.

“Bây giờ bản thân Mã Mã Đề gặp phải một nguy cơ vô cùng trọng đại, hẳn đã không còn thời gian bàn khoản đến người nữa rồi. Hơn nữa tổ chức sát thủ ‘Thần Thoại Thời Đại’ đã công bố rõ ràng trên internet tin tức từ chối săn giết người, vì thế có thể nói, vài sát thủ nổi danh cũng sẽ thận trọng đợi xem Mãi Mãi Đề nâng phần thưởng, dù sao, ‘Thần Thoại Thời Đại’ cũng đã cự tuyệt làm ăn, bên trong khẳng định cất dấu bí mật rất lớn, sát thủ thông thường chỉ là cầu tài, không muốn bị cuốn vào trong âm mưu của các thế lực, đương nhiên, cũng không loại trừ vài tên tiểu sát thủ vì muốn nổi danh mà tìm tới các người.”

“Tại sao ‘Thần Thoại Thời Đại’ phải công khai tuyên bố?” Trương Dương kinh ngạc hỏi.

“A a, ta cũng muốn biết nguyên nhân, lịch sử từ trước tới nay của ‘Thần Thoại Thời Đại’, chính là lần đầu tiên phát ra loại thông báo xác định rõ cự tuyệt săn giết người này, xem ra các người cũng không đơn giản a, không ngờ khiến ông chủ của Thần Thoại Thời Đại truyền đạt loại mệnh lệnh này.”

Nhìn vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi của lão nhân, Trương Dương không khỏi có chút mờ mịt, dường như bọn họ cùng tổ chức sát thủ Thần Thoại Thời Đại vốn không có chút qua lại nào, hẳn nghĩ đến nát óc cũng không cách nào nghĩ ra nguyên nhân gì khiến ông chủ của Thần Thoại Thời Đại thông báo truyền đạt loại mệnh lệnh này.

Phải biết rằng, truyền đạt mệnh lệnh này có biết bao nhiêu hàm nghĩa, tổ chức sát thủ ‘Thần Thoại Thời Đại’ tồn tại trong giới sát thủ dường như là tột đỉnh, bọn họ nhận hay không nhận mỗi làm ăn gì căn bản không cần công bố, sau khi một ít sát thủ nhìn thấy thông báo này, phản ứng đầu tiên chính là sẽ sinh ra một loại liên tưởng, cho rằng bọn họ và ‘Thần Thoại Thời Đại’ có một mối quan hệ nào đó.

Không thể nghi ngờ, tin tức này đối với Trương Dương mà nói là một cái tin tức tốt, cái loại cảm giác bị sát thủ ngắm chăm chăm này vô cùng vô cùng không tốt.

“Đúng rồi, chiến thiệp này phải nhờ ngài chuyển giao tướng quân.” Trương Dương lấy từ trên người bức chiến thư đưa cho lão nhân.

“Người không đi Bắc Kinh ư?” Lão nhân sững sốt, cũng không có nhận chiến thư kia.

“Không đi nữa, đi cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

“Người nhận bức chiến thư, giết chết người đưa chiến thư, bức thư này, ngoài người cũng không còn ai có thể đưa.” Lão nhân cười khổ nói.

“Hả tại sao?”

“Hai nước giao chiến đều không chém sứ giả tới, các người đã giết người đưa tin, ngọn núi đã sụp xuống, người còn đổ lên lão nhân như ta vào cùng làm gì?”

“Nhưng..... nhưng..... Chuyện này không quan hệ với ta, ta chỉ là chuyển giao mà thôi...”

Trương Dương lập tức phát hiện đại sự không ổn, người như Lưu lão cũng không dám nhận thiệp mời, lại phải để mình tiếp nhận, xem ra đối phương tuyệt đối không phải một nhân vật đơn giản.

“Nếu người đưa tin không chết, tự nhiên là không có vấn đề, mấu chốt là sứ giả này đã chết, lão nhân gia ta còn muốn sống thêm vài năm nữa, loại chuyện này thì đừng đổ lên trên đầu ta.” Lão nhân cười khổ đẩy tay của Trương Dương trở về, rõ ràng chạm cũng không muốn chạm chiến thư kia.

“Vây vậy vậy làm sao bây giờ?” Trương Dương thấy vẻ mặt của lão nhân, đột nhiên sinh ra một loại nguy cơ mạnh mẽ. “Không có biện pháp, trên thế giới này, ngoại trừ người tự mình đưa thư đến tay của tướng quân sẽ không có ai bằng lòng giúp người việc này. Nhân vật người chọc vào so với Mã Mã Đề còn mạnh hơn ngàn vạn lần, hiện tại chỉ có tướng quân mới có biện pháp cứu người thôi” Lão nhân thở dài nói.

“So với Mã Mã Đề lớn mạnh hơn ngàn vạn lần...” Sóng lưng Trương Dương nhất thời phát lạnh.

“Trên thực tế thì không thể so sánh, trong mắt người kia, ngay cả con sâu cái kiến Mã Mã Đề cũng không bằng, đương nhiên bao gồm cả ta ở trong đó, người kia đều sẽ không để vào trong mắt. Người có thể được hấn đặt trong mắt, thế giới này sẽ không vượt qua hai mươi người, tướng quân chính là một người trong đó!”

Trán Trương Dương toát mồ hôi lạnh. Hấn từ trước tới giờ chưa hề nghĩ đến mình chỉ là chuyển giao một bức chiến thư, không ngờ lại chọc phiền toái lớn như thế.

“Lưu lão, người là do Dao ca giết, người kia có thể tìm tới Dao ca hay không?” Trương Dương rất lo lắng đến sự an nguy của Dao ca.

“Sẽ không, không ai biết là Dao ca giết. Hấn chỉ có thể tìm manh mối từ trên chiến thiệp này, mà hiện tại chiến thiệp đang ở trong tay người, cho nên ôi”

“Lưu lão, Đại Hà rốt cuộc là người thế nào?”

“Một người Nhật Bản. So với người lớn không đáng bao nhiêu, hấn là một thiên tài duy nhất xuất hiện trong hơn một trăm năm của Nhật Bản, không! Là thiên tài trong thiên tài Ân, quên chuyện này đi, có một số việc sớm muộn gì cũng phải nói cho người, không bằng bây giờ nói luôn, người cũng sớm chuẩn bị tâm lý đi.”

Lưu lão khẽ uống một ngụm trà, trong ánh mắt nhất thời hơ vô, dường như đang nhớ lại năm tháng đỉnh cao đã mất đi trước kia. Rốt cục, sau một hồi lâu, Lưu lão mới nói chuyện.

“Trong loài người, có một nhóm thiên tài đặc thù, bọn họ thông thạo tính toán, thông thạo các loại ngôn ngữ. Bọn họ thiện việc phát hiện ra đầu mối vô công cổ đại từ bên trong vài thư tịch. Bọn họ trải qua hơn mười năm, thậm chí mấy trăm năm thời gian làm thân thể của mình tiến hóa tới đỉnh cao nhất của thân

thể loài người, người như thế, vô cùng vô cùng ít ỏi, sau khi trải qua đại chiến thế giới lần II, người như thế càng ngày càng ít”

Lông mày Trương Dương nhảy dựng lên, thiên tài tính toán, thiên tài ngôn ngữ, từ trong sách cổ tìm kiếm manh mối, đây chẳng phải là nói hấn sao?

“Bao nhiêu người?” Trương Dương vội vã hỏi.

“Hơn hai mươi người, không có thống kê cụ thể, mặc dù rất khó sinh ra một thiên tài, nhưng đôi khi vẫn có loại thiên tài như thế xuất hiện, mà người, cũng đang có loại xu thế phát triển này.”

“Đông Quốc có bao nhiêu loại thiên tài này?” Đây là vấn đề Trương Dương quan tâm nhất.

“Thực ra không nên dùng thiên tài để hình dung bọn họ mà có một thuật ngữ vô cùng cường đại: cường giả! Ở Đông Quốc là quốc gia nhiều cường giả nhất, Malaysia, Vân Nam*, Myanma, Ấn Độ... Những quốc gia Châu Á này hoặc nhiều hoặc ít đều có một hoặc hai, Đông Quốc đông dân số nhất, có hơn mười người, Nhật Bản dựa theo tỉ lệ dân cư để tính thì có ít nhất, chỉ có một người là Đại Hà”

“Một người” Trương Dương không nhịn được thở dài một hơi.

“A a, một người không nhiều lắm, nhưng nếu như người này là thiên tài trong thiên tài, vậy thì một người cũng quá đủ, mười tám năm trước, Nhật Bản còn có một siêu cấp cường giả, chỉ là cuối cùng bị một người Đông Quốc giết chết ở núi Phú Sĩ, người đó chính là sư phụ của Đại Hà, thực ra cái tên Đại Hà này chính là dùng theo tên của sư phụ hấn, sư phụ của hấn cũng gọi là Đại Hà!”

“Là ai có thể giết cường giả?” Con mắt Trương Dương đột nhiên sáng ngời, hấn nghĩ đến thần thông của người bên trong công viên, thật sự nghĩ không ra còn có người nào có thể chiến thắng loại người giống như thần đó.

“Người này” Đột nhiên giọng nói lão nhân dừng một chút rồi thở dài: “Nếu nói chúng ta trong mắt cường giả tương đương với con sâu cái kiến, vậy thì những cường giả này trong mắt người đó cũng chỉ là con sâu cái kiến”

“Là ai?” Thân thể Trương Dương đột nhiên đứng lên, trong ánh mắt bắn ra một tia lửa cuồng nhiệt.

Nhưng lời của lão nhân lại giống như một chậu nước lạnh đổ lên đầu Trương Dương.

“Không còn sớm rồi, người nghỉ ngơi sớm một chút đi, chiến thư này tự mình nghĩ biện pháp đưa đến tay của tướng quân, dù sao cũng không vội, còn có thời gian gần ba tháng, mặt khác, người phải nhớ kỹ, tại sao Mãi Mãi Đề giết người không chết, không phải bởi vì người có bao nhiêu lợi hại, bao nhiêu vận khí tốt, mà bởi vì người là người có khả năng nhất trở thành cường giả đầu xuất hiện trong hai mươi năm qua..... a a Một trăm năm cũng xuất hiện không được một người, cho nên rất nhiều lực lượng đang vô tình bảo vệ người, sợ người chết yếu, cho nên khi làm việc cứ phải suy nghĩ đầy đủ sau đó mới làm, cứ như vậy đi....” Lão nhân khẽ nhắm mắt, kết thúc cuộc nói chuyện.

“Ân” Về mặt Trương Dương thất vọng.

“Đúng rồi, quên nói cho người một việc.” Lão nhân đột nhiên kêu Trương Dương vốn đã đi ra đến ngoài cửa.

“Hả Chuyện gì?”

Trương Dương kích động một hồi, chẳng lẽ lão nhân này đã nghĩ thông suốt, muốn nói cho hấn m loạt chút bí mật.

“Người biết tại sao Đại Hà tuổi trẻ như vậy lại có thể trở thành cường giả không?”

“Ta ta sao biết được chứ?”

“A a, thành công của Đại Hà, dĩ nhiên bởi vì tư chất thông minh của hấn, nhưng có một phần nguyên nhân rất lớn là bởi vì sau lưng hấn có dòng họ Thiên Hoàng, có Sơn Khẩu tổ làm chỗ hậu thuẫn kinh tế cường đại, một người thiên tài không có sức người sức của cường đại làm hậu thuẫn phía sau cũng rất khó trở thành cường giả, cho nên, người cách con đường của cường giả còn rất xa rất xa ...”

“Sức người và sức của cùng với việc trở thành người mạnh có liên quan tất yếu sao?” Trương Dương sững sốt.

“A a, người cứ nghĩ đi, dần dần người sẽ nghĩ thông suốt, theo những tin tức ta nắm giữ đã chứng tỏ, bây giờ mỗi một cường giả còn lại của thế giới sau lưng đều có bối cảnh phú khả địch quốc (giàu có ngang quốc gia), tốt lắm, hẹn gặp lại ở Bắc Kinh!”

Trương Dương không nói gì, hẳn vốn không muốn đi Bắc Kinh, xem ra vì chiến thư này, vẫn thật sự phải đi Bắc Kinh một chuyến rồi.

Sau khi Trương Dương từ biệt thự đi ra, vẫn còn bị vây trong hoảng loạn.

Từ đầu đến cuối hẳn không cách nào hiểu được cường giả cùng tài phú lại đan xen với nhau.

Trương Dương có một loại cảm giác suy tính hơn thiệt, từ trong miệng lão nhân hẳn biết rất nhiều bí mật, hơn nữa biết mình rất có khả năng trở thành một cường giả trăm năm hiếm thấy, đồng thời Trương Dương cũng biết, hẳn đã cùng một cường giả trong cường giả vô duyên vô cớ kết một cái thù giết chết sứ giả.

Dù sao có nhiều bọ chết hơn nữa cũng không sợ ngứa thêm, đã có địch nhân là Mãi Mãi Đề, thêm một người như Đại Hà cũng không sao cả, chung quy một nhân vật cấp bậc đại sư sẽ không từ ngàn dặm xa xôi chạy đến Đông Quốc để truy sát một tiểu nhân vật như hẳn!

Thật vất vả mơ mơ màng màng, miên man suy nghĩ trở lại phòng trọ, đã tới rạng sáng, Lưu Bưu đã ngủ, chỉ còn A Trạch đang đứng耿耿 ngơ ở trên sân thượng.

“A Trạch, làm sao vậy?” Gần đây Trương Dương phát hiện tâm tư của A Trạch càng ngày càng nặng.

“Ta phải về nhà một chuyến.” Về mặt A Trạch dờ dẫm ngồi lên ghế sofa.

“Ân, có thể nói cho ta biết không?” Trương Dương gật gật đầu.

“Đã tới hai năm ngày giỗ của ca ca ta.” Mặt A Trạch không chút thay đổi, dường như đang nói một chuyện không liên quan đến mình vậy.

Trầm mặc, trầm mặc trong áp lực.

Khó trách gần đây A Trạch như người mất hồn thì ra là hai năm ngày giỗ ca ca hẳn đã sắp tới.

Tiếp xúc gần đây, Trương Dương đã hiểu rõ gia đình của A Trạch, lúc A Trạch còn rất nhỏ thì đã mất đi cha mẹ, cùng ca ca sống nương tựa lẫn nhau, hai huynh đệ cảm tình rất tốt, ca ca A Trạch đi theo thủ hạ của A Lý Mộc lần lộn kiếm sống, cuộc sống cũng đầy đủ, khi đó, A Trạch còn đi học, đến sau khi anh trai của A Trạch chết thì hết thầy đều đã thay đổi

A Trạch thôi học, bước lên con đường báo thù cho ca ca...

Đối với một đứa nhỏ mới hơn mười tuổi mà nói, đó là một con đường vô cùng gian khổ, ở đây hai năm, A Trạch ngoại trừ nướng thịt dê ra, tựa hồ tất cả thời gian đều tốn ở trên thanh yêu đao.

Không thể nghi ngờ, A Trạch là một đứa bé có ý chí kiên cường tới đáng sợ, cuối cùng, hẳn đã thành công, mặc dù thành công này có một nhân tố là Trương Dương, nhưng hẳn vẫn đạt được mục đích của mình.

“Ngày mai còn có chuyện gì không?” A Trạch đột nhiên hỏi.

“Không...”

“Ân, vậy tốt rồi, sáng sớm ngày mai ta tới tìm Đào ca!” A Trạch gác lại một câu rồi sau đó đi vào phòng của mình.

175. Chương 175: Giống Lão Đại Xã Hội Đen Không?

Rất nhiều chuyện đã trở nên rõ ràng, cũng có rất nhiều chuyện lại mơ hồ, hiện tại, Trương Dương rất cực cũng hiểu được vì sao thiếu niên tên “Phong” nói phải mất hai mươi năm thời gian mới có thể hiểu rõ được.

Không thể nghi ngờ, thiếu niên mới mười tám tuổi kia cũng là một thiên tài, một thiên tài đang bước vào vào thế giới cường giả, hiển nhiên, thiếu niên kia so với hắc cường đại hơn nhiều lắm.

Trương Dương đã có thể khẳng định thiếu niên chắc chắn dùng một loại võ công nào đó, loại võ công này có khả năng mê hoặc tâm trí con người, bởi vì, lúc ấy đại hán rõ ràng thần trí có chút bất thường.

Xem ra, trở thành cường giả cùng với tuổi tác không có quan hệ gì cả, có người mất thời gian trăm năm mới trở thành cường giả, có người chỉ cần hơn hai mươi năm, dù sao, Đại Hà kia ước chừng cũng mới chỉ ba mươi tuổi.

Tuy nhiên, bất kể thời gian dài hay ngắn, có thể khẳng định chính là, người có khả năng trở thành cường giả đều là thiên tài!

Thế giới trong cường giả rốt cục ra sao?

Tại sao người thường không có chút tin tức nào?

Đại Hà rốt cục đã đạt tới cảnh giới nào?

Tại sao tài phú và cường giả lại đặt ngang bằng nhau?

Chẳng lẽ thật sự giống như trong cổ đại nói, nghèo chữ giàu võ sao?

Người trong miệng lão đầu nói cường giả giống như con sâu cái kiến có thể là ai? Vậy hắc là một người như thế nào?

Trương Dương thực không tưởng tượng được lại có người có thể xem tất cả cường giả giống như con sâu cái kiến, bất quá, Trương Dương tin, vũ lực của người này tuyệt đối không phải bọn Cà Lăm có thể chống lại được, phải biết rằng, vào mười tám năm, người đó đã có thể giết chết sư phụ của Đại Hà, từ đó có thể tưởng tượng được vũ lực của người đó cường hãn tới mức nào.

Mơ mơ màng màng, Trương Dương lần đầu tiên mất ngủ, mãi đến lúc tỉnh mơ, mới thiêm thiếp ngủ được.

“Trương Dương, thức dậy! Thức dậy! Mẹ nó, mặt trời chiếu tới tận môn rồi kìa!”

Một thanh âm tựa như tiếng sấm nổ đột nhiên vang lên, khiến Trương Dương từ trong giấc mộng bất ngờ giật mình tỉnh dậy.

Mở to mắt, Trương Dương nhất thời cảm thấy lóa mắt. Trước mắt kim quang lấp lóe, phảng phất như đi tới một thế giới vàng.

Nhìn trên cổ hai người đeo sợi dây chuyền vàng to tướng dày cộp, trong tay Lưu Bưư còn đang bưng một đồng trang sức bằng vàng, Trương Dương không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

“Người Các người các người đi cướp kho vàng?” Trương Dương lắp ba lắp bắp hỏi.

“Mịa. Cần gì chứ? Đại gia ta bây giờ có đầy tiền, cần phải đi ăn cướp sao?”

Lưu Bưư ha ha cười to, cầm trong tay một sợi dây chuyền vàng đeo lên đầu Trương Dương.

“Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?” Trương Dương đẩy tay Lưu Bưư ra, vẻ mặt nghiêm khắc nhìn A Trạch. Hắc biết A Trạch sẽ không nói dối.

“Không có gì, ta và Lưu Bưư tìm Đào ca đòi ba chục vạn tiền mặt.” A Trạch lãnh đạm nói.

Lưu Bưư giải thích cả nửa giờ Trương Dương mới rõ ràng, hóa ra vừa mới sáng sớm hai người đã chạy tới chỗ Đào ca, liên hệ với Đào ca trực tiếp tìm Đào ca đòi ba chục vạn tiền mặt.

Dựa theo cách nói của A Trạch, bọn họ không có công lao cũng có khổ lao, giết chết Ma Bì Hồ, thu phục Bì Tử Thái, chiếm lĩnh cả thế lực ngầm thành phố ZH cho nên đáng được cầm ba chục vạn này.

Bọn họ cho rằng, phần thưởng này bọn họ đáng phải được.

“Nhưng mà các người từ đâu lại có nhiều vàng như vậy?” Trương Dương đối với việc tìm Đào ca lấy ba chục vạn cũng không có ý kiến, vô luận nhìn từ góc độ nào thì ba chục vạn này là tất nhiên. Nếu là Trương

Dương, có thể sẽ là ba trăm vạn. Bởi vì, ma Bì Hồ từng đưa ra ba trăm vạn để giết Đào ca, điều này chứng minh mạng của Ma Bì Hồ cũng đáng giá ba trăm vạn.

Thật đáng tiếc! Trương Dương không khỏi hối hận vì buổi sáng đã ngủ quá say, A Trạch và Lưu Bư đều là người chưa từng nhìn thấy quá nhiều tiền, còn hần lẫn lộn vài ngày ở Quý Tộc Thành nên tâm tính có sự khác biệt một trời một vực, đối với Trương Dương bây giờ mà nói, mặc dù trên người không có mấy đồng, nhưng ba chục vạn thực sự không dễ vào mắt, nhớ lúc trước, một ngày ở Quý Tộc Thành cũng phải kiếm trên mấy ngàn vạn ...

Không thể không nói, Lưu Bư và A Trạch đều là người quá dễ dàng thỏa mãn.

“Hắc hắc, ta đề nghị đổi đồ, người không cảm thấy, chúng ta mỗi lần bị người truy sát đều giống như gà bay chó chạy sao, cầm tiền trên người rất dễ mất, cho nên mỗi người mua vàng mang trên người bảo hiểm một chút, vạn nhất trên thân không có tiền, còn có thể lấy vàng ứng phó, điều này trên giang hồ được xưng là vật liền thân.”

Lưu Bư cười quái dị cầm sợi dây chuyền vàng trong tay đeo lên cổ Trương Dương.

“Nặng bao nhiêu vậy?” Trương Dương cảm giác cổ mình nguyên là lạnh lẽo, sau đó dần dần giảm xuống, nhìn không được hỏi.

“Không nặng, cả mặt dây chuyền mới nặng 200gr...” Lưu Bư lại lấy một cái vòng tay đưa cho Trương Dương.

“Khái khái 200gr vậy vòng tay này thì sao?”

“Hơn 100gr Ân, không tệ, rất có phong thái lão Đại” Lưu Bư đeo cho Trương Dương xong, lui ra sau vài bước về mặt đặc ý khen ngợi nói.

“ Sao không mua nhẫn?” Trương Dương rất tò mò, dựa theo tác phong của Lưu Bư, không lý nào lại không đeo mười cái tám cái nhẫn vàng trên mười đầu ngón tay.

Nhớ lại lúc còn ở trường học, trong giấc mộng của Lưu Bư thì dây chuyền vàng nhất định phải dày lớn hơn so với xích chó, vòng tay nhất định phải lớn hơn so với bao tay, mười đầu ngón tay tốt nhất là đeo tám cái nhẫn vàng, sau đó cởi trần rồi lượn một vòng quanh trường học....

“Ta cũng muốn mua A Trạch không cho mua” Nhắc tới nhẫn, Lưu Bư liếc qua mười đầu ngón tay trống trụi, dường như rất buồn bực.

“Tại sao?” Trương Dương không nhìn được đưa mắt nhìn sang A Trạch.

“Ảnh hưởng việc cầm đao!”

“....” Trương Dương miệng há hốc không nói ra lời, A Trạch vĩnh viễn luôn đặt đao ở vị trí thứ nhất.

***, hay là sau này mua mấy cái để trên người, lúc không dùng đao thì đeo lên Trương Dương, bộ dáng của ta trông giống lão Đại xã hội đen không?”

Lưu Bư cởi đồ trên người, lộ ra một cơ thể trắng kiện, khỏe mạnh, lông lá xôm xòa trên ngực phối hợp với ánh kim quang lấp lánh của dây chuyền, thực sự có điểm giống một đại lưu manh, lộ ra một cổ khí thể liêu linh dũng mãnh điên cuồng, duy nhất phá vỡ cảm giác này chính là nụ cười đắc ý xấu xa của Lưu Bư.

“Giống” Trương Dương cảm giác có chút trái với lương tâm, bộ dạng Lưu Bư bây giờ dùng bộ dạng phát tài để hình dung lại thích đáng hơn.

“Không giống!” A Trạch không cho Lưu Bư chút mặt mũi nào.

“A tại sao không giống?” Lưu Bư khấn trương, tựa hồ nói hần không giống lão Đại xã hội đen đối với hần như một sự vũ nhục nhân cách vậy.

“Người không cảm thấy, trên người người thiếu điểm gì sao?” A Trạch quét mắt qua cơ thể để trần của Lưu Bư rồi sau đó đi ra ngoài phòng khách.

“Uy uy thiếu cái gì, mau nói ta biết đi, đại gia bây giờ có tiền, lập tức có thể sắm thêm.” Lưu Bưu vội vàng đuổi tới phòng khách quần lấy A Trạch hỏi.

“Tự mình nghĩ đi.”

A Trạch đứng ở giữa phòng khách, lại rút thanh yêu đao ra khoa tay múa chân, Lưu Bưu tựa như bị điện giật vội vàng lui ra sau. Lưu Bưu cho dù gan lớn bằng trời, cũng không dám quấy rầy A Trạch khi hắn đang cầm đao.

“A Trạch, van cầu ngươi, rốt cục thiếu điểm gì vậy?” Lưu Bưu nông nóng đến độ xoay như chong chóng, hết như con kiến trên nồi nước nóng.

“Tự mình nghĩ đi.”

“Bưu ca, ngươi không biết soi gương sao? Tùy ý nhìn vào trong gương lập tức sẽ biết thiếu cái gì ngay thôi!” Trương Dương mặc quần áo xong rồi từ trong phòng đi ra ngoài, không ngừng vuốt cổ, trên cổ đột nhiên nặng thêm mấy trăm gram, cảm giác rất không được tự nhiên.

“Ừa đúng đúng Lão tử phải tự mình xem” Lưu Bưu vội vàng xông vào nhà vệ sinh soi gương.

“Trương Dương, Đao ca nói muốn gặp ngươi.” A Trạch đột nhiên nói.

“Hắn nói gì?” Trương Dương nhất thời trầm mặc sau đó hỏi.

“Còn nói gì nữa?” Trương Dương thở dài một tiếng.

“Không có, hắn chỉ nói muốn gặp ngươi, chủ ý của hắn là muốn cùng đi theo chúng ta, nhưng vì ta và Lưu Bưu không biết suy nghĩ của ngươi cho nên đã cự tuyệt.” A Trạch lắc lắc đầu.

“Cự tuyệt là tốt, sau này hãy nói.” Trương Dương khẽ nở nụ cười nói.

“Ân, Đao ca nói, có một người tên Mao Vân Hoa cũng muốn gặp ngươi.”

“A a, nếu Đao ca đã không muốn gặp, còn gặp Mao Vân Hoa làm gì? Cứ để sau này hãy nói, được rồi, bây giờ thu dọn một chút, lập tức rời khỏi đây rồi đi đến nhà của ngươi, sau khi tới Tân Cương, ta còn có chuyện hết sức trọng yếu ở Bắc Kinh, đúng rồi, A Trạch, ngươi có dự định gì chưa?”

“Dự định?” Thân thể A Trạch đang vận động đột nhiên ngừng lại.

“Ân, dự định!” Trương Dương khẳng định nhìn vào mắt A Trạch.

“Ngươi hy vọng ta có dự định?” A Trạch gắt gao nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

“A Trạch, ngươi có thể sống một cuộc sống của người bình thường, ngươi và chúng ta không giống nhau, ta không muốn ngươi dần thân vào vùng nước đục này, trước kia ta rất muốn ngươi gia nhập nhưng bây giờ ta lại không muốn nữa.”

“Địch nhân rất cường đại?” A Trạch không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Rất phức tạp, không nói rõ ràng được.” Trương Dương lắc lắc đầu, hắn không muốn A Trạch bị lôi vào tranh cuộc tranh chấp giữa cường giả sau khi hắn cảm xúc chiến thiếp kia thì đã vướng mắc vào trong đó rồi, Đại Hà không chết, hắn sẽ không có một ngày an bình, thậm chí, hoàng tộc Nhật Bản và Sơn Khẩu tổ cũng sẽ truy sát hắn, đó là lực lượng của một quốc gia, Mãi Mãi Đề so với bọn họ căn bản không đáng nhắc tới.

“Ha ha Ta tìm được rồi, ta tìm thấy ta thiếu thứ gì rồi”

Trong khi A Trạch chuẩn bị nói, Lưu Bưu vẻ mặt hưng phấn chạy ra

176. Chương 176: Sa Mạc Kỳ Cảnh

“Hình xăm ... ha ha. ... hình xăm ... là hình xăm. ...A Trạch, ngươi nói xem, xăm một con rồng hay xăm một con hổ?” Lưu Bưu cười điên cuồng chỉ trỏ các bộ vị trên người, phảng phất như tên đồ tể đánh dấu dao trên thân heo vậy.

“Thông minh!” A Trạch gật gật đầu nhưng chẳng trả lời vấn đề của Lưu Bư.

Chính xác, Lưu Bư mặc dù đã đeo một chiếc vòng cổ bằng vàng to tướng, nhưng lại thiếu mất một thứ gì đó làm tiêu chí của một tay giang hồ, thứ đó chính là hình xăm.

“Trương Dương, người nói đi, trên người ta thì xăm hình nào là hợp, Quan Công, Quan Âm, Như Lai Phật, cọp, báo, rồng.. nếu không thì xăm một chữ ‘nhẫn’ cũng không tồi.” Lưu Bư vắt óc mà suy nghĩ, hiển nhiên vấn đề này với hắn quả nhiên cao thâm, nhiều loại động vật như vậy, loại nào cũng thích, muốn chọn một thứ có vẻ hơi làm khó hắn.

” Ta nghĩ, chuột không tệ.” A Trạch đột nhiên nói.

” Ồ, tại sao lại là chuột? Người ta to lớn như vậy, zắm chuột không phải để cho người ta chê cười hay sao! A Trạch, người định hại ta sao?” Lưu Bư vẽ mặt hồ nghi, hiển nhiên hắn nghĩ là A Trạch không có hảo ý.

” À, ta nghĩ chuột cũng được, bộ dạng của người đã đủ kinh người như vậy, nếu như xăm hổ báo vào, sẽ chẳng có cô gái nào thích người đâu, ta thấy xăm chuột là không sai, có thể làm cho người đáng yêu thêm một chút” Trương Dương nói.

” Ừc, nghe có lý, Tiểu Thanh muội muội chắc sẽ thích chuột, chuyện này phải suy nghĩ thật trọng... chuột, chuột..”

Nhìn Lưu Bư lẩm bẩm nói về chuột, Trương Dương với A Trạch không khỏi liếc nhau một cái, trán đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hai người đều có chút lo lắng, Lưu Bư sẽ không vì mấy lời trêu đùa của bọn hắn mà xăm chuột ở trên người chứ?

Ba người giỡn nhau một hồi, sau đó đi dọn dẹp đồ đạc, thật ra cũng không có gì để dọn, chần dệm trong phòng đều là của chủ nhà trọ, ba người đều thay y phục, mỗi người một túi, còn lại là mặc trên người, tuy nhiên mấy khẩu súng này mới là phiền toái, dù sao từ thành phố ZH tới Tân Cương xa xôi mang theo súng rất dễ xảy ra vấn đề.

Cuối cùng, ba người vẫn quyết định, để mấy khẩu súng ở trên trần nhà.

” Trương Dương, căn phòng này làm thế nào?”

“Cứ thuê nó, dù sao cũng đã nộp tiền đặt cọc và tiền thuê nhà rồi, sau này còn có chỗ nghỉ chân.”

Trương Dương tắt nước, cắt điện trong phòng. Bước ra ngoài hắn không khỏi có cảm giác không nỡ rời xa, mặc dù ở căn phòng này chưa lâu nhưng nơi này là nơi bọn hắn sống yên ổn nhất.

Trương Dương đóng cửa lại, sau đó quăng chìa khóa vào cái ống gần cửa rồi thở phào một hơi. Chẳng biết sao hắn lại có cảm giác như đang rời khỏi nhà.

Không khí có chút căng thẳng, ba người trầm mặc đi thang máy xuống lầu.

kiểm tra một lượt lịch xe tại trạm xe lửa, phát hiện ngày hôm nay không có chuyến nào đi Tân Cương, Trương Dương lại tra xét thời gian biểu của một thành thị gần đó, phát hiện, tại một thành thị cách đây 180 dặm, bốn giờ nữa sẽ có tàu đi tới Tân Cương.

Ba người hiện tại đều là đại gia, mỗi người cũng có khoảng ba vạn, bọn họ cũng chẳng cần tiết kiệm tiền, bắt taxi tới thành phố kia.

Chuyến đi này, từ thị xã ZH tới xứ C, tựa như đi một nửa Đông Quốc, lúc đầu Trương Dương cùng Lưu Bư hăng hái cao độ, sau đó, phong cảnh ven đường không kích thích nổi hứng thú của họ nữa.

Mà chẳng ai sau khi ngồi mấy ngày mấy đêm trên tàu hỏa lại còn có tâm tình ngắm cảnh, đặc biệt là cái loại tàu hỏa kiểu cũ này, kể cả thức ăn lẫn phục vụ đều quá kém, nếu không phải Trương Dương nói khó, Lưu Bư đã sớm đập nát con tàu này rồi.

Trương Dương không thể hiểu nổi, kỹ thuật chế tạo xe lửa của Đông Quốc đã đạt tới trình độ cao, tại sao đại đa số chất lượng phục vụ trên xe lửa lại tệ như vậy?

Xe lửa cũng chẳng thể đưa bọn hắc tới đúng nơi cần.

Xuống xe tại huyện C, ba người vừa vào xe đã chịu không nổi, tại thành thị này loại xe này đáng lẽ phải tuyệt tích rồi chứ, sao vẫn còn hoạt động như vậy.

Cuối cùng !

Cuối cùng đã sắp tới nơi cần tới, nơi này là rìa của sa mạc, có một dòng sông nhỏ gần đó. Lái xe đề nghị nghỉ ngơi ở chỗ này, có thể thấy được một ít cảnh tượng sa mạc.

Lúc này trời chạng vạng tối, khí trời không tốt lắm, mây đen đầy trời, tuy nhiên lái xe lại nói cho họ biết là hôm nay sẽ không mưa, điều này làm cho Trương Dương Lưu Bưu yên tâm không ít.

May mà trên nóc xe có một cái lều nhỏ , chen chúc trong đó cũng tạm coi là ngủ yên cả đêm, ba người cùng lái xe ăn một chút thức ăn, cũng chẳng nói với nhau câu nào, vài ngày nay Trương Dương cũng chẳng nghỉ ngơi chút nào nên đã đi ngủ sớm, vậy mà người lái xe tinh thần còn tốt lắm, không ngừng kiểm tra lchối máy móc, đồng thời cũng đổ thêm nhiên liệu. Xem ra chiếc xe này còn chạy được tới giờ không thể không kể tới công sức chăm sóc của người lái xe

Lưu Bưu không ngủ được trở mình liên tục trong lều, hắc bèn ra cửa xe ngồi, ngẩn ra nhìn A Trạch ở phía xa.

A Trạch xem ra cũng đang nhớ nhà, sau khi tiến vào khu tự trị của người Uighur ở Tân Cương tinh thần hắc có vẻ căng thẳng, trên thực tế, tới nhà hắc còn mấy trăm kilomet nữa thôi.

Đột nhiên, đám mây đen che phủ mặt trời trôi đi.

Lúc này, ánh sáng màu vàng chiếu xuống, ở dưới những cồn cát của sa mạc Sa Lương, một đám mây màu đỏ kéo tới.

” Trương Dương, Trương Dương, nhanh lên một chút..” Lưu Bưu cuống cuống hét.

” A....chuyện gì vậy? ” Trương Dương lập tức tỉnh lại, thực tế hắc mới ngủ được nửa giờ.

” Nhanh, nhìn xem!” thanh âm Lưu Bưu tràn ngập kích động.

Trương Dương vội chạy đến, nhất thời bị cảnh đẹp trước mắt làm cho ngây dại.

Trong dòng sông giữa sa mạc, ở phương xa nơi mà bầu trời trong xanh giao với sa mạc, như có một đám lửa đang bùng cháy lan tỏa theo cơn gió.

Đỏ hồng như hào quang !

Ánh lửa như thêu gấm !

Sa mạc, trời xanh, đám lửa bay bay, ,đám mây đỏ rực, bình thường chỉ được nghe nói trong truyền thuyết mà thôi, nhưng hôm nay thật sự lại xuất hiện trước mắt.

“Lạc đà !” Lưu Bưu hô lớn.

Lúc này, không chỉ riêng Lưu Bưu nói, mà cả lái xe cùng A Trạch đều phát ra những thanh âm vui sướng, là một đàn lạc đà đang chạy, lấp lánh ánh sáng màu đồng cổ, sau khi chân chúng nhấc lên khỏi mặt đất, cát dưới đất lại bay tung lên từng hồi. giống như đuôi chiếc tàu vượt đại dương dấy lên từng con sóng trắng cuộn cuộn.

Cảnh này khiến người ta liên tưởng tới hình tượng thần thoại long câu.

Lạc đà chủ yếu ăn cây xanh, cây gai, cỏ voi, cỏ phơi khô, nhánh cây và lá cây, và uống nước muối vừa đắng vừa chát. Sau khi ăn no, chúng liền tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi.

Lạc Đà nhanh nhẹn nhưng nhút nhát , thị giác, thính giác, khứu giác của chúng cực kỳ nhạy bén, lại có sự dẻo dai kinh người.

Lúc này, Trương Dương mới hiểu tại sao khi nhìn thấy cảnh sa mạc này A Trạch và lái xe lại kích động như vậy, nguyên là lạc đà trên sa mạc là biểu tượng may mắn, bởi vì thấy lạc đà xuất hiện, có nghĩa là quanh đây khoảng 10 km sẽ có nước.

Khứu giác lạc đà rất nhạy bén, nó có thể cảm nhận được nước trong vòng 10km, đây chính là nguyên nhân chủ yếu để coi nó là biểu tượng may mắn, tại vì trong sa mạc nước chính là tính mạng.

Tuy nhiên, ở đây là một dòng sông, nguồn nước phong phú, nhưng có thể thấy lạc đà cũng coi là có cảm giác hạnh phúc.

Tin đồn, trong sa mạc còn có lạc đà màu trắng, đó chính là thần của sa mạc, nhưng tin này gần như là truyền thuyết, mặc dù thường xuyên có những người nói nhìn thấy lạc đà trắng, nhưng thực sự nhìn thấy nó quả là chẳng dễ dàng như vậy.

Đêm đã khuya !

Bên trong sa mạc rất yên tĩnh, chẳng có sự huyền ảo của thành thị cũng như sự phồn hoa của nhân gian, tựa như trở về trạng thái nguyên thủy nhất.

Cuối cùng, A Trạch và lái xe cũng đã nghỉ, Lưu Bưu hưng phấn quá cũng vừa ngủ vừa vuốt ve vòng cổ, trong mơ cũng bật cười, cửa lều cũng không khép lại, khi ánh trăng chiếu vào, có thể thấy khoé miệng hắn chảy đầy nước rãi.

Ngó Lưu Bưu giãy tung cả quần áo, Trương Dương bật cười, giúp hắn đắp lại áo rồi bước ra khỏi lều, bốn người ngủ trong một chiếc lều rõ ràng quá chật chội.

Ánh trăng chiếu trên sa mạc, như phẳng phất thêm một tầng ánh sáng màu bạc.

Quang cảnh sa mạc bao la hùng vĩ và rất yên bình, đột nhiên Trương Dương có cảm giác rất riêng, lúc này mới đang ở rìa sa mạc, nhìn thấy núi xanh, nước sông trong suốt tới tận đáy thì có cảm giác này, nếu như tới giữa sa mạc thì sẽ là cảm giác nào đây?

Lúc này đột nhiên Trương Dương không thể khống chế được sự xúc động này.

Hắn muốn tu luyện.

Loại dục vọng này càng ngày càng mãnh liệt.

Gần như ngay lập tức, Trương Dương tiến ngay vào trạng thái minh tướng. Dòng nước xoáy trong cơ thể lan rộng khắp người mà không hề gặp bất cứ trở ngại nào

Trương Dương kinh ngạc khi phát hiện ra hôm nay tốc độ minh tướng nhanh gấp mấy chục lần so với bình thường, tựa như không phải trải qua quá trình phân chia ra và tụ tập lại, giờ hắn đã có thể cảm giác được thanh âm cọ xát của gió với cát sỏi của sa mạc.

thậm chí hắn còn có thể cảm giác được mấy con thằn lằn đang bò ở phía xa.

Đột nhiên, Trương Dương căng thẳng, hắn có thể cảm giác được, phía trước tựa hồ có vạn mã chạy tới.

Sói !

Là chó sói !

Chỉ ít cũng có mấy trăm đầu sói đang chạy như điên về phía bọn họ.

177. Chương 177: Tiên Đạo Mạn Mạn

Không biết tại sao Trương Dương cảm giác được sự sợ hãi của bầy sói, hình như bầy sói này vô cùng sợ hãi, một sự sợ hãi kì lạ lan tràn trong bầy sói...

“Bầy sói!”

Chưa kịp suy nghĩ tìm tòi, bầy sói đã càng ngày càng gần, Trương Dương hét to một tiếng, tài xế và Lưu Bưu A Trách nhất thời từ trong lều vải chạy ra ngoài, lúc bọn họ đứng ngoài lều thì bầy sói đã cách ngoài năm mươi mét, từng đôi mắt xanh biếc tựa như từng chiếc đèn lồng nhỏ dưới ánh trăng.

Bầy sói gào thét phát ra thanh âm “Ngao ngao”, trong nháy mắt đã cách bọn họ cự ly chỉ có ba mươi mét, tốc độ phi thường nhanh.

“Lên xe!” Tài xế lập tức mở cửa xe, rồi bò lên chiếc xe jeep.

“Phốc...” Một tiếng, một con sa lang cực lớn nhào tới, nhào đổ cả lều vải, theo sát sau là mấy trăm con sói như cơn gió cuốn đến, căn bản không chút nào dừng lại, thậm chí ngay cả liếc cũng không thèm liếc một cái.

Nhìn theo bầy sói tựa như vạn mã lao nhanh biến mất trong màn đêm cát vàng, bốn người không khỏi bị dọa đến mức đổ mồ hôi lạnh.

Số lượng bầy sói thật sự quá nhiều, chỉ ít có hơn ba trăm con, đặc biệt là con lang vương màu xám trắng lúc đầu kia, quả thực cùng một con nghé không có gì khác biệt, đây là một tộc sói cực kỳ khổng lồ !

Bầy sói này xuất hiện trong sa mạc quả thực là một trường tai nạn, bầy lạc đà bình thường gặp phải bầy sói khổng lồ như thế vốn không còn chút dư t ng sống phản kháng nào...

Tại sao bầy sói này lại chạy trốn thảm hại như thế ?

Trương Dương gần như ngay lập tức nghĩ tới hai tới hai chữ ‘chạy trốn’ để hình dung những con sói điên cuồng chạy đó.

Lúc bầy sói qua đi, mấy người xuống xe đều ngẩn người một hồi, ngay cả tài xế vừa rồi cũng nhìn ra được bầy sói này cực kỳ khủng hoảng.

Trong sa mạc, bầy sói gần như là động vật ăn thịt đỉnh cao nhất, không có động vật nào có thể uy hiếp đến sự sinh tồn của một bầy sói, mặc dù có rất nhiều dã thú cỡ lớn có thể uy hiếp đến tính mệnh bầy sói, nhưng đó chỉ là sói lạc đàn. Bầy sói vài trăm con giống như loại này, trong sa mạc gần như vô địch.

Đột nhiên, lông tóc cả người Trương Dương vờ ra, hần cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm cực độ đang lan tràn trong không khí.

Xa xa, có một bóng người đang chạy như điên tới, sau lưng thân ảnh là cát vàng bốc lên ngất trời...

Sát khí thật nặng !

“Là người!”

“Phong!”

Nguyên lai là thiếu niên đã gặp ở thành phố C, thiếu niên cả người thảm hại, quần áo đã rách nát không chịu nổi, giấy cũng có thể nhìn thấy được ngón chân, một đầu tóc dài tựa như đã nhân từ trong thâm sơn cùng cốc ra ngoài, tro bụi đầy đầu. Nếu không phải Trương Dương cảm giác được khí tức của hắn, quả thực rất khó nhận ra.

“Người làm gì vậy?” Nhìn thiếu niên thảm hại như thế, Trương Dương kinh ngạc nói.

“Con bà nó, tìm một con sói, vừa rồi các người thấy bầy sói không?***, chạy thực là nhanh, ta cũng đã truy đuổi năm ngày năm đêm rồi, vài ngày phải ăn rễ cây xương rồng, không được, ăn những thứ đó thì chống đỡ không nổi mất, có gì ăn không...” Thiếu niên dường như rất phẫn nộ, hùng hùng hổ hổ, đâu còn phong độ và sự tĩnh táo ngày trước nữa.

“Khục khục....Tìm một con sói? Vừa rồi chúng ta nhìn thấy mấy trăm con sói, mới qua có vài phút...”

“Ân ân, đúng đúng. Là mấy trăm con, trong đó có một con lang vương, lông da không tệ.” Thiếu niên nghe đến Trương Dương nói mới qua vài phút thì nhất thời nóng ruột, lập tức xoay người muốn đi.

“Ăn chút gì đã, cũng không phải vội vàng mấy phút, người cũng đã đuổi năm ngày năm đêm rồi, cũng không để bụng mấy phút chứ.” Trương Dương nói.

“Ân, cũng được.” Thiếu niên cười hắc hắc rồi dừng bước chân.

Trương Dương từ trên chiếc xe jeep lấy ra một ít thức ăn và nước đưa cho thiếu niên, thiếu niên tiếp nhận sau đó cũng không khách khí, ăn một hồi như gió cuộn mây tan, chỉ hơn một phút lập tức ăn sạch bách thức ăn Trương Dương cho hắn.

“Người chạy trong sa mạc năm ngày năm đêm?” A Trạch nhìn thiếu niên quần áo cả người rách nát, rất rõ ràng người thiếu niên này ngoại trừ quần trên lưng một thanh tiểu đao thì chả còn cái gì, thậm chí, ngay cả một bình nước cũng không có, điều này đối với A Trạch mà nói quả thực là không thể tin nổi. Một người chạy điên cuồng năm ngày năm đêm đuổi theo bầy sói không uống nước, điều này quả thực không có khả năng.

“Ân, có nghỉ ngơi, đương nhiên phải nghỉ ngơi, chỉ có điều nhiều nhất cũng chỉ có thể nghỉ ngơi một giờ, bằng không rất dễ dàng để mất dấu b, c y sói, bầy sói đó gần như là không nghỉ ngơi, một a!” Thiếu niên hung hăng uống hết bình nước khoáng, thoải mái vỗ vỗ bụng nói.

“Vậy ăn cái gì?” Đồng tử A Trạch nhất thời co lại. “Cái gì cũng ăn, có thể ăn ta đều ăn, xương rồng, thằn lằn, rắn mối, thịt sói...Ân, hình như còn ăn vài tổ kiến nữa...” Thiếu niên lơ đãng nói.

Trương Dương và Lưu Bưu nghe xong cả người toát mồ hôi lạnh, thiếu niên nói thì đơn giản, nhưng bọn họ từ bộ dạng thiếu niên lại nhìn ra, những ngày trải qua của thiếu niên đích xác không phải sinh hoạt của con người.

“Được rồi, cảm ơn thức ăn của các người, ta đi đây, ta không có thứ gì ăn, bầy sói cũng không có gì ăn, hắc hắc, ta nghĩ, chúng cũng kiên trì không lâu nữa đâu, lão tử không tin một tấm da sói cũng lột không xong...Ân, coi như ta nợ các người một ân tình!”

Vẻ mặt thiếu niên rất quyết tâm, lại vội vội vàng vàng chạy như điên, phía sau bốc lên một trận cát mù trời, rất nhanh liền biến mất không thấy bóng dáng đâu...

Nhìn theo thiếu niên biến mất, mấy người như thể đang nằm mơ vậy, lúc này tài xế đã sửa sang lại lều vải đã bị bầy sói giẫm cho nát bét, còn lại Trương Dương A Trạch và Lưu Bưu còn đang ngơ ngác nhìn về chỗ thiếu niên biến mất.

“Gia hỏa này không phải người.” A Trạch đột nhiên phát ra một câu như vậy.

“Tại sao?” Lưu Bưu ngẩn ngơ.

“Một người trong sa mạc nếu không có nước và thức vật, cho dù là hai ngày cũng không cách nào sống sót, mà tiểu tử này không ngờ chỉ có một mình vẫn bất chấp ngày đêm truy đuổi bầy sói năm ngày năm đêm, điều này quả thực là chuyện không thể, hơn nữa, những thức ăn hắn nói con người căn bản rất khó nuốt trôi, huống chi, muốn ở trong sa mạc tóm được rắn độc và thằn lằn cũng không phải dễ dàng như vậy.” A Trạch nhíu chặt mày nói.

“Điều này không sợ, ở nơi hoang dã, chỉ cần tìm được cách thức sinh tồn thì sống sót cũng không khó, nếu đám lạc đà và chó sói kia, còn cả vài dã thú khác có thể sinh tồn trong sa mạc, vậy con người cũng có thể, kỳ thật điều này không phải quan trọng nhất, mà quan trọng nhất chính là, bầy sói đó ít nhất có hơn ba trăm con...”

“Đúng a!”

A Trạch và Lưu Bưu đột nhiên sợ hãi, một người có thể điên cuồng đuổi theo bầy sói hơn ba trăm con năm ngày năm đêm, hơn nữa thế phải săn được lang vương, điều này con người có thể làm được sao?

Mấy người gần như có thể khẳng định, thiếu niên đã nhiều lần cùng bầy sói xảy ra chiến tranh, cuối cùng bầy sói thất bại chạy trốn chết mà kết thúc.

Có lẽ, bầy sói này lúc đầu không chỉ hơn ba trăm đầu, có lẽ là bốn trăm, năm trăm...

Sống lưng ba người không khỏi phát lạnh, sự lợi hại của thiếu niên đã vượt rất xa sự tưởng tượng của bọn họ.

“Trương Dương, tiểu tử này có điểm cổ quái, hẳn nhiều nhất cũng mới mười tám, mười chín, cho dù ngay cả luyện công phu trong bụng mẹ, cũng không có khả năng lợi hại như thế chứ?” Lưu Bưu nói.

“Tuổi không có quan hệ, nếu có phương pháp tu luyện thích hợp, hoặc là thiên phú kinh nhân, muốn bước vào thế giới võ học rất dễ dàng, chúng ta hiện tại chỉ là thiếu phương pháp tu luyện thích hợp cho mình mà thôi, Lưu Bưu, vì thế người cũng phải nỗ lực, người cũng có thể....!”

“Ta.....Ta...Cũng có thể..” Lưu Bưu nhắc đi nhắc lại rồi chạy vào trong lều vải đã sụp quá nửa, Trương Dương phỏng đoán, thằng nhãi này lại vào nịnh nọt tiểu hòa thượng tặng bí tịch võ công cho hắn rồi.

“A Trạch, người cứ ngủ trên xe đi, trông coi nhé, ta đi dạo trong sa mạc chút.”

“Ân, đừng đi quá xa, trong sa mạc rất dễ dàng mất phương hướng, tuy nhiên, hiện tại không có bão cát, lại có ánh trăng, người chỉ cần đi để dấu chân mình lại thì sẽ không có chuyện gì, nhưng vẫn đừng đi quá xa đó, trong sa mạc này, có rất nhiều nguy hiểm nhìn không thấy, rất nhiều người sống trong sa mạc cả đời cũng không dám dưới tình huống không có chuẩn bị mà tùy tiện bước vào sa mạc, dù sao, người như thiếu niên kia rất rất ít.”

“A a, yên tâm, ta đi dạo ngay phụ cận thôi, sẽ không đi xa đâu.”

Trương Dương lại phát phát tay, bắt đầu theo dấu chân bầy sói và thiếu niên kia từ từ tiến vào sa mạc.

Trương Dương tiến vào sa mạc là có dụng ý, hắn phát hiện dưới hoàn cảnh tự nhiên này, hình như tu luyện mình tưởng cực kỳ nhanh.

Đồng thời hắn nghĩ tới một chuyện, đó chính là quyển “Tiên đạo mạn mạn” hòa thượng tặng cho hắn, nếu quyển ‘Quỳ hoa bảo điển’ tiểu hòa thượng tặng cho là thật, vậy thì quyển ‘Tiên đạo mạn mạn’ rất có thể là một quyển bí tịch võ công càng lợi hại hơn.

Hiện tại loại cảm giác này của Trương Dương càng ngày càng mạnh mẽ, Lưu Bưu từ chỗ tốt của tiểu hòa thượng đó cũng đã dần dần thay đổi thân thể Lưu Bưu, đã chứng minh tiểu hòa thượng không có khả năng lấy một quyển bí tịch không có tác dụng lừa gạt hắn, điều này không phải cá tính của tiểu hòa thượng.

Nhớ lại lúc tiểu hòa thượng tặng bí tịch cho hắn, đã nói cực kỳ chắc chắn, quyển ‘Quỳ hoa bảo điển’ là tặng phụ, ‘Tiên đạo mạn mạn’ mới là chính phẩm.

Dần dần, Trương Dương xâm nhập vào trong sa mạc.

Ánh trăng bắt đầu vẽ lên mười bức họa không chút tì vết trên mảnh đất toàn cát vàng...

178. Chương 178: Ngày Tàn Của Đàn Sói

Rất dễ dàng, Trương Dương liền dựa theo thứ tự vẽ hơn mười bức tranh lên cạnh một gò cát, dưới ánh trăng lộ ra vẻ rõ ràng vô cùng.

Trương Dương kiểm tra từng bức từng bức, nhưng cùng lần trước vẫn giống nhau như thế, không có chút phát hiện mới nào.

Trương Dương không hề thất vọng, bởi vì đây đã không phải lần đầu tiên nữa rồi, nếu thật sự thông suốt dễ dàng như thế, vậy thì cũng chẳng phải thần công tuyệt học gì, tiểu hòa thượng cũng sẽ không bảo hắn học nữa.

Vất những bức họa này sang một bên, Trương Dương bắt đầu tiến vào trạng thái minh tưởng, lúc vừa rồi phát hiện ra bầy sói, không ngờ là ngoài mấy trăm thước, chứng minh sự minh tưởng của mình đã tiến bộ rất nhiều.

Quả nhiên !

Lần minh tưởng này, thân thể Trương Dương căn bản không cần quá trình tụ tập vòng xoáy, vòng xoáy trực tiếp khuếch trương ra bên ngoài cơ thể, sa mạc đột nhiên trong lúc đó phảng phất như sóng động lên, các loại kiến côn trùng đều đang hoạt động, thanh âm cơn gió phe phẩy lẫn đầy cát sỏi đặc biệt rõ ràng.

Lăn bò, va đập, ma sát...Các loại thanh âm nhập vào tai không dứt.

Xung quanh Trương Dương, chuột nhảy đang liên tục hoạt động, đôi mắt phát sáng của chuột nhảy đang soi mói hắn, thậm chí có con nhảy qua rất nhanh ngay trước mặt Trương Dương, điều này khiến Trương Dương cảm thấy đôi cát sa mạc tựa như là thiên đường của chuột nhảy.

Trương Dương đột nhiên cũng hiểu được nguyên nhân thiếu niên tên “Phong” kia tại sao có thể sống sót trên sa mạc, hiển nhiên loại chuột nhảy này chính là một loại thức ăn rất ngon.

Chỉ có điều, loại chuột nhảy này chiều dài thân thể khoảng 14 cm, đặc điểm chung là chi sau cực dài, để chân có lớp đệm lông, thích hợp nhảy nhanh trên cát, trong bão cát một cú nhảy cũng có thể đạt gần 6km/h, người bình thường dưới tình huống không có công cụ và mỗi dự muốn bắt chúng thì quả thực không có khả năng.

Chuột nhảy chủ yếu lấy hạt giống thực vật và côn trùng làm thức ăn. Sự hạn chế của điều kiện thực vật đã thúc đẩy chuột nhảy thành sinh hoạt quần thể, giữa đêm ra ngoài hoạt động, tìm kiếm thức ăn trong phạm vi rộng. Có lúc một đêm có thể chạy nhảy xa khoảng 10 km.

Dần dần, phạm vi minh tường của Trương Dương càng ngày càng lớn, đã vượt qua phạm vi hai trăm thước. Điều này cũng với trước kia quả thực không dám tưởng tượng, phải biết rằng, lúc trước kia ngay cả không chế phạm vi hai mươi thước cũng rất gian nan, nhớ lại lúc ở khách sạn giết chết gã tóc vàng, tư cảm của hắn chỉ có phạm vi khoảng hai mươi thước, cho dù muốn nhiều thêm một thước cũng rất khó khăn.

Đột nhiên !

Tóc gáy Trương Dương dựng đứng cả lên.

Bầy sói đã trở lại!

Lúc này, sự minh tường của Trương Dương đột nhiên gia tăng tới khoảng ba trăm thước, nhưng lúc này Trương Dương căn bản đã không còn thời gian để suy nghĩ vấn đề này. Bởi vì, bầy sói ừn ừn kéo đến kia đang điên cuồng chạy về phía hắn....

Hiển nhiên, đây chính là bầy sói lúc đầu bị thiếu niên đuổi đi rồi lại đuổi quay trở lại.

Chỉ một hồi sững sờ, bầy sói đã điên cuồng chạy đến trước mặt Trương Dương không đến hai mươi thước, bầy sói xếp thành một hình thoi, con lang vương kia tựa như một mũi khoan xông tới trước mặt, bề rộng bầy sói phía sau phải đạt đến vài chục thước, vô luận Trương Dương chạy trốn như nào cũng tuyệt đối sẽ cùng bầy sói đụng vào nhau...

Nơi này không có xe.

Con đường duy nhất chính là chạy về phía sau...

“Thật xui xẻo!” Trương Dương mắng một tiếng vô ý thức liếc qua mấy bức họa rồi điên cuồng chạy. Bức họa vẽ rất vất vả xem ra sắp bị bầy sói chà đạp lên rồi.

Đột nhiên!

Máu nóng cả người Trương Dương dâng trào, máu toàn thân cũng điên cuồng theo.

Ha ha ha...

Ta đã hiểu được rồi!

Ta hiểu được rồi!

Nhìn hơn mười bức họa bên người dường như sống lại, Trương Dương hận không được hét to một tiếng để phát tiết, nguyên lai, những bức họa này là những động tác nối liền. Hơn chục bức họa này căn bản không phải tranh huyết vị gì, cũng không phải mười mấy động tác. Trên thực tế, chính là một động tác nối liền.

“Ngao ngao....!”

Đáng tiếc, còn không đợi Trương Dương kịp cao hứng, hai chân lang vương phía sau đột nhiên giảm mạnh, thân thể khổng lồ cứ nhiên nhảy lên, há hàm răng sắc bén cắn về phía cổ Trương Dương với tốc độ cực nhanh, không ngờ ở trong không trung thối lên một trận cuồng phong.

Cổ Trương Dương dường như cảm nhận được nhiệt khí trong miệng lang vương.

Nếu lúc này Trương Dương có đao, hẳn tự nhiên sẽ không sợ, hẳn chỉ cần vung nhẹ thanh đao rọc giấy sắc bén vô tả kia về phía sau, hẳn có mười phần nắm chắc một đao lập tức có thể chém đứt cổ lang vương. Nhưng hẳn không có đao, ba người bọn họ bây giờ chỉ có một thanh yêu đao trên người A Trạch, hai thanh đao còn lại và mấy khẩu súng đều được giấu treo ở trên nóc nhà...

“Thảm rồi...”

Trương Dương vừa rồi vì nhìn những bức họa này mà chậm trễ một chút thời gian, tốc độ không thể chạy nhanh, căn bản không có biện pháp tránh né một bước này, ngay trong nháy mắt, đại não Trương Dương tựa như một chiếc máy tính ngân hà, sau khi tính toán hàng vạn lần, thân thể Trương Dương đột nhiên nhào về trước, trong nháy mắt khi ngã xuống đất, Trương Dương xoay người, mặt hướng lang vương...

“Bồng!” Một âm thanh trầm muện vang lên, Trương Dương nương theo lực lượng phản lưng, hai chân đột nhiên giảm lên hung hăng đập vào bụng lang vương.

Đầu sói là nơi cứng rắn nhất, cơ thể vốn gồm có thiết đầu, lưng, eo đậu hủ, mà eo cũng chính là bộ vị của bụng, là chỗ yếu ớt nhất cơ thể sói, một cú đập phát điên này của Trương Dương, đập cho lang vương ngã bay ra, nặng nề đổ trên đất, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Trong nháy mắt khi lang vương bị đập ra ngoài đập xuống đất, bầy sói xuất hiện sự ngây ngốc tột cùng, Trương Dương cũng chẳng quản được nhiều như vậy, vung lên sau đó lại điên cuồng chạy, chưa nói trong tay có đao mà ngay cả có đao, hẳn cũng tuyệt đối không địch lại hơn ba trăm con sói hung mãnh dị thường này.

Hắn không phải thiếu niên kia.

Hắn là Trương Dương, một thanh niên mới tiếp xúc với võ công mấy tháng, đại học còn chưa được tốt nghiệp...

Trong bóng đêm, hơn trăm ngọn đèn lồng gắt gao đuổi theo phía sau một bóng người, chỗ gần nhất không đến ba thước, ở sau lưng Trương Dương và bầy sói, cát vàng bốc lên tựa như thổi lên một cơn lốc.

Trương Dương rất hối hận!

Phi thường hối hận!

Hắn hận mình không nghe lời A Trạch, hận mình quá sơ ý không cầm theo một thanh đao, càng hận mình đem cơ hội chạy trốn cuối cùng dùng để nhìn lên mấy bức họa.

Hiện tại, Trương Dương chính là một xiên thịt nướng trong mắt bầy sói, ngấm lại cũng đúng, bầy sói này bị thiếu niên đuổi điên cuồng năm ngày năm đêm, thật không dễ dàng gặp được món thịt như Trương Dương, tất nhiên sẽ không chịu buông tha.

Trương Dương cũng không nhớ được đã chạy bao lâu, bầy sói tựa như âm hồn bất tán vậy, thủy chung vẫn theo sát phía sau, chỉ hơi chậm chút lập tức sẽ lý chìm ngập vào trong bầy sói...

Không được!

Không được!

Vẫn không nghĩ được biện pháp thì ngay cả cặn xương cũng không còn dư lại được nữa.

Trương Dương cảm giác chân mình càng ngày càng nặng nề, cảm giác tim mình hết như bị lửa đốt vậy.

Một cố ý niệm tuyệt vọng dấy lên trong đầu, nơi sa mạc mênh mông này, căn bản không có một nơi nào có thể ẩn nấp, cho dù muốn tìm một tảng đá cũng tìm không được...

Vẫn chạy mười phút nữa!

Trương Dương nghiêng răng nghiêng lợi, hắn cũng đã đánh cuộc tất cả rồi, nếu trong mười phút nữa không thể nhìn thấy nơi có thể ẩn nấp, hắn sẽ phải quay lại chém giết, mục tiêu của hắn chính là con lang vương kia.

Mẹ kiếp, lão tử có chết cũng phải kéo người xuống theo.

Trương Dương trầm hạ quyết tâm.

Đột nhiên, Trương Dương cảm giác được trước mặt có một cốc gỗ trên cồn cát.

Không, là bóng người!

Ngay tại lúc này, bầy sói phái sau đột nhiên hỗn loạn, rất nhiều con va chạm vào nhau, phát ra thanh âm té đổ, hiển nhiên sự dừng lại của bầy sói rất đột ngột, theo quán tính khiến cho bọn chúng hãm không được cước bộ của mình.

Một khí tức đáng sợ lan tràn phái sau Trương Dương...

Đột nhiên, bóng người kia đã di chuyển, sự di chuyển tựa như chớp giạt sấm rung, chỉ trong hai lần hô hấp của Trương Dương, bóng người kia đã chạy tới trước mặt hắn.

“Là người!”

“Phong...”

“Người ở chỗ này làm gì vậy?” Thiếu niên kinh ngạc nhìn Trương Dương.

“Khục khục...Bị bầy sói đuổi tới đây...” Trương Dương trầm than xui xẻo.

“Àn, không còn thời gian nữa, uống chút nước, chúng ta giải quyết lang vương trước...” Thiếu niên cắt ngang lời Trương Dương, đưa bình nước khoáng đeo ở trên lưng vắt cho Trương Dương sau đó lập tức vung chân điên cuồng chạy, đuổi theo hướng đột sóng đang chạy trốn kia.

Nhìn thấy bình nước khoáng trên tay, Trương Dương có một sự rung động muốn khóc, bởi vì nước này chính là bọn hắn tặng cho thiếu niên, mà thiếu niên không ngờ còn chưa uống một ngụm.

Trương Dương cường chế nhẫn nhịn kích thích muốn uống sạch bình nước mà uống một ngụm nho nhỏ, làm ướt yết hầu, hiện tại hắn cuối cùng đã hiểu rõ tính trọng yếu của nước trong sa mạc.

Sau khi vận nắp bình cẩn thận, nhìn thoáng qua thiếu niên sắp biến mất, Trương Dương lập tức tính toán ra một sự chọn lựa tốt nhất, hiện tại theo phía sau thiếu niên là an toàn nhất. Chỉ ít theo phía sau hắn không có khả năng gặp phải bầy sói nữa.

Khiến cho Trương Dương kinh ngạc chính là hắn mới chạy không đến 3km, thì đã đuổi kịp thiếu niên rồi.

Hắn chứng kiến một màn không thể tin nổi.

Thiếu niên kia trong bóng đêm đang từ từ đi về phía bầy sói...

Dưới ánh trăng, mấy trăm con sói lúc đầu chạy như điên run rẩy nằm trên đất, bộ mặt sợ hãi nhìn thiếu niên đang từ từ đi tới, hiển nhiên bầy sói đã vứt bỏ sự chống cự.

Đây là sói sao?

Trương Dương trợn mắt há mồm nhìn thiếu niên bước đi ung dung trong bầy sói, hiển nhiên mục tiêu của hắn là con lang vương trong bầy sói, cũng là con duy nhất đứng lên, cúi đầu, trong miệng phát ra tiếng tru thê lương, hình như là nó đang áp chế bầy sói....

179. Chương 179: Lang Vương Thiên Tài

Đôi mắt lang vương hung hăng nhìn chằm chằm vào thiếu niên, trong đôi mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, trong miệng phát ra tiếng tru trầm thấp dường như có lời gì đó muốn nói với thiếu niên vậy.

Trương Dương vội vàng bước theo vài bước, đi đến sau lưng người thiếu niên, hiện tại, chỉ có chỗ bên người thiếu niên mới có vẻ an toàn chút, tuy bây giờ lúc này giống như một bầy mèo con nhưng cũng chẳng ai dám bảo đảm bọn chúng có nổi điên lên đả thương người hay không.

Đột nhiên, thiếu niên dừng người lại.

“Người tại sao không chạy?” Thiếu niên vẻ mặt cười lạnh nhìn lang vương, ngọn chủ thủ trong tay dưới ánh trăng lóe ra hàn mang khiến người ta sợ hãi.

“Ngao ngao...” Lang vương phảng phất như có thể nghe hiểu lời của thiếu niên, cúi đầu duỗi chiếc cổ dài phát ra vài thanh âm trầm thấp mà dồn nén.

“Ta là người, ta không hiểu ngôn ngữ của các người.” Thiếu niên nhún mày nói.

“Ta biết.” Trương Dương nhìn vẻ mặt đau thương của lang vương, đột nhiên lóe lên linh quang.

“Ân?” Thiếu niên không khỏi sửng sốt quay đầu lại liếc mắt với Trương Dương.

“Ta trước tiên hỏi mấy vấn đề, người có phải đã truy đuổi bầy sói này năm ngày năm đêm rồi hay không?” Trương Dương hỏi.

“Ân, nghiêm khắc thì coi là như vậy, chắc là năm ngày năm đêm cộng thêm nửa buổi sáng, lúc ta phát hiện bọn chúng thì bầy sói này có hơn bốn trăm con, bởi vì nhiều lần ngăn cản ta truy sát lang vương nên bị ta giết hơn trăm con.” Thiếu niên nói. “Nói cách khác, năm ngày năm đêm này bầy sói không có thời gian ăn uống, chúng đã đến lúc như ngọn đèn cạn dầu rồi.”

“Đúng, ngay cả ta cũng gặm rễ cây ăn thịt chuột, chúng nó tự nhiên không có thời gian săn thức ăn rồi.” Thiếu niên đắc ý cười nói.

“Được rồi, người tại sao lại xuất hiện trong sa mạc, từng nhớ người đã đến bên rìa sa mạc, nếu vòng qua bầy sói chắc phải ở phía sau bầy sói, tại sao lại chạy đến trước mặt?” Trương Dương hiểu kỳ hỏi.

“***, bầy sói này số lượng quá nhiều, hơn nữa con lang vương hết sức thông minh, mỗi lần lúc ta đuổi kịp chúng thì lập tức hi sinh vài con sói quần chân ta, đợi đến lúc ta lãng phí chút ít thời gian, chúng nó đã chạy xa rồi, nếu dựa theo sự phát triển của loại tình huống này, ta muốn bắt lấy con lang vương này, thì phải giết hết tất cả bầy sói mới có thể tiếp cận lang vương, quan trọng là ta không có thời gian. Trong khoảng thời gian ta truy đuổi đã phát hiện bầy sói có vài quy luật chạy trốn. Mỗi lần đều chạy đến nguồn nước, cho nên ta liền thiết kế một cái bẫy, lúc bọn chúng ở rìa sa mạc uống nước liền quay đầu đi vòng lại, chặn ở nơi cách nguồn nước gần nhất chờ đợi bọn chúng, như vậy vừa tiết kiệm sức lực vừa có thể chặn bọn chúng, cố gắng tận dụng hết khả năng giết thêm vài đầu sói, ta tin rằng, dưới tình huống ta dùng khỏe ứng mệt, nhiều nhất là ba ngày có thể giết sạch sẽ bọn chúng.”

Nghe những lời này, sống lưng Trương Dương không khỏi phát lạnh, sự kiên nhẫn của thiếu niên này không ngờ vượt qua sự kiên nhẫn của đàn sói vốn nổi danh trong giới động vật.

“Ta biết lang vương vì sao không chạy, bởi vì người chặn từ phía trước, lại có thời gian nghỉ ngơi đầy đủ, sức chịu đựng của bầy sói đã không cách so được với người, lang vương vì cứu vãn quần tộc của mình mà quyết định hy sinh để đổi lấy sinh mệnh của cả quần tộc...Đương nhiên, đây chỉ là ta suy đoán, dù sao bọn chúng chỉ là bầy sói hoang dã, nếu có thể nghĩ được nhiều như vậy thì trí tuệ lang vương cũng tương đối đáng sợ.”

Trương Dương không khỏi liếc qua con lang vương đang nửa quỳ mà trong lòng chấn kinh vô cùng, mặc dù hẳn cùng thiếu niên nói không dám chắc, nhưng trên thực tế hẳn đã khẳng định đây là cách nghĩ của lang vương.

Khiến Trương Dương ngạc nhiên chính là, con lang vương kia hình như nghe được lời Trương Dương, cứ không ngừng gật đầu tru tréo, trong ánh mắt lại có vẻ cầu khẩn.

“Éo mịa, quả thực là như vậy, khó trách bầy sói này có thể phát triển mạnh như thế, ta lúc đầu nhìn thấy bầy sói quả thực không dám tin vào mắt mình, phải biết rằng, sa mạc tuy lớn, thực vật tuy nhiều, nhưng muốn nuôi sống bầy sói khổng lồ như thế lại cực kỳ khó khăn, đương nhiên không phải nói là nuôi để không chết, mà là lượng thức ăn cần thiết mỗi ngày của mấy trăm con sói này hết sức dọa người, muốn săn đủ

thức ăn để cho bọn chúng sống cộng thêm việc sinh sôi nảy nở lớn mạnh quả thực vô cùng khó.” Thiếu niên chợt hiểu ra, nói.

“Da con lang vương này rất quan trọng với người?” Trương Dương hỏi.

“Quan trọng nhưng cũng không quan trọng, chỉ là ta đối với con lang vương này rất có hứng thú, ta ngay từ đầu trước sau vẫn không cách nào hiểu được tại sao trong sa mạc cần cỗi này lại có sự tồn tại của quần tộc khổng lồ như thế, còn nữa, lúc ta truy sát chúng không ngờ mấy lần để cho nó chạy thoát, a a, điều này đối với ta mà nói, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, kết quả là cứ cùng bọn chúng dây dưa đến tận bây giờ...” Trên khuôn mặt cười thiếu niên hiện lên vẻ tinh tị của con nít nói.

“....Phong lão đệ, ta có một thỉnh cầu.” Trương Dương nhìn thoáng qua bầy sói đang nằm phục ở xung quanh, trong lòng đột nhiên mềm nhũn vô duyên cớ, khoảng thời gian trước, hẳn không đúng là cùng với bầy sói giống như bị người truy sát sợ hãi cả ngày không dứt sao?!

“A a, nói đi, chỉ cần ta xử lý xong chuyện này đã.” Thiếu niên rất rộng rãi nói.

“Bầy sói này rất bình thường nhưng con lang vương lại rất hiểu tính người, nếu trong giới tự nhiên đã xuất hiện con sói hiểu tính người như thế, chúng ta hà cớ gì phải săn giết, ta nhớ đã từng có người nói, rằng thế giới nhân loại cũng xuất hiện một chủng loại thiên tài giống như lang vương, nhưng loại thiên tài này mấy trăm năm cũng xuất hiện không đến mấy người, bình thường dưới tình huống không có thâm cừu đại hận thì những nhân vật đã là cường giả này sẽ tận lực bảo vệ loại nhân vật thiên tài đó, trừ khi chết yểu. Ta nghĩ con lang vương này hẳn là thuộc diện thiên tài trong lang tộc, buông tha nó một đường sống thì làm sao?”

“Người biết cường giả?” Con mắt thiếu niên đột nhiên trở nên sắc bén.

“Biết, ta còn biết, người và ta không quá trăm năm nữa sẽ có thể bước vào hàng ngũ nhân loại cường giả thế giới.” Trương Dương không nhượng bộ, loại sự tình này không cần phải giấu diếm, Trương Dương có thể khẳng định, những bí mật thiếu niên biết so với hẳn phải hơn nhiều lắm.

Thiếu niên nhìn thoáng qua Trương Dương, lại liếc qua lang vương đáng thương trên mặt đất, lúc này con lang vương hình như cũng biết Trương Dương đang xin tha cho nó, không ngờ không còn một chút hung mãnh như lúc đầu, bộ dạng tràn ngập vẻ đáng thương.

“Được rồi, một tấm da sói mà thôi, thế giới tự nhiên nếu đã sản sinh ra sự cường đại, thì tất nhiên có đạo lý riêng của nó, tản đi thôi!” Thiếu niên phẩy phẩy tay với con lang vương.

Khiến thiếu niên và Trương Dương chấn kinh chính là, lang vương không ngờ thật sự hiểu được, từ trên mặt đất vùng lên, sau khi đi vòng qua bên người hai người một vòng liền phát ra một tiếng tru trầm thấp, những con sói khác cũng theo đó phát ra tiếng tru, thanh âm hùng tráng mà lại áp bức, trôi xa vài dặm trong không trung.

“Ngao ngao...”

Đột nhiên, lang vương ngửa mặt lên trời điên cuồng tru tréo, bầy sói trên mặt đất đột nhiên đều đứng dậy, xem bộ dáng có lẽ là lập tức muốn rời đi...

“Chậm đã!”

Thấy lang vương muốn chạy đi, Trương Dương đột nhiên hét một tiếng, thân thể lang vương to tựa con nghé đột nhiên dừng lại, đôi mắt nhìn Trương Dương.

“Quần tộc người quá cường đại, đã cường đại đến mức gây nguy cấp cho sự sinh tồn của mình, nếu các người không thể khống chế sự phát triển của quần tộc thì một ngày nào đó, các người chỉ có hai con đường, đầu tiên là bị người ta săn giết. Thứ hai, ăn sạch thức ăn trong sa mạc có thể săn được sau đó chết đói dần dần. Nếu đã là một lang vương có trí tuệ, thì hẳn đã suy nghĩ đến việc quần tộc làm thế nào duy trì, mà không phải khiến quần tộc lớn mạnh vô hạn rồi mang đến tai ương diệt tộc cho mình, hãy đi đi...”

“Ngao ngao...”

Sau khi lang vương ngăn người trong nháy mắt đột nhiên chồm lên tựa như tên thoát khỏi dây cung, mấy trăm con sói phía sau theo sát phía sau, nhất thời bốc lên một đợt cát bụi che lấp cả mặt trời, như vạn mã phi nước kiệu...

“Không thể tưởng được, con sói này thực sự có thể hiểu được tiếng người, quả không đơn giản a!” Thiếu niên nhìn theo bầy sói mất hút trong sa mạc, cảm khái nói.

“A a, trong nhân gian, kỳ tích rất nhiều, chẳng hạn như người có thể một mình trong sa mạc truy sát bầy sói năm ngày năm đêm, đây cũng là kỳ tích, chỉ có điều, ta hoài nghi con lang vương này khẳng định đã từng ở với con người, hoặc nói không chừng lúc nhỏ đã được con người nuôi lớn, đương nhiên đây chỉ là suy đoán, mặc kệ sau lưng con lang vương đó có cố sự gì, nó có thể hiểu được ngôn ngữ con người mới là sự thật.”

“Àn, có khả năng là con người nuôi lớn, một con sói trong giới tự nhiên không thể thông minh như thế, được rồi, trời sắp sáng rồi, chúng ta phải rời khỏi đây thôi...” Thiếu niên dẫn đầu đi về phía trước.

“A...” Trương Dương cả kinh nói : “Sắp sáng rồi?”

“Àn, nói chính xác, còn một giờ nữa thì sáng.” Thiếu niên gạt quần áo rách nát sang một bên, lộ ra một cái đồng hồ trên cổ tay.

“Không xong, đồng bọn ta còn đang ở đó chờ ta.” Trương Dương nhất thời khẩn trương, hắn không thể tưởng được lại hao phí mất cả đêm, hắn cảm giác dường như mới chỉ trong chốc lát.

Trương Dương không biết, hắn lúc đầu vẽ tranh đã phí mấy giờ, lại tiến vào trạng thái minh tưởng, sau đó lại bị bầy sói điên cuồng truy đuổi, mười mấy giờ loáng một cái liền trôi qua.

“Nếu chúng ta khởi hành phi nước đại, vậy có thể vào lúc giữa trưa chạy tới chỗ các người lập trại lúc đầu, nếu chúng ta bảo trì tốc độ nhất định, khoảng 10h tối có thể rời khỏi sa mạc.” Thiếu niên lại nhìn đồng hồ một lần, ấn lên mũi kim trên đó. “Giữa trưa...”

“Àn, giữa trưa, nếu các người có mục đích gì, vậy bằng hữu người nếu nói là thông minh, chắc chắn sẽ không ở nguyên đây mà chờ đợi, mà là tới cái đích của các người mà chờ đợi.”

“Xem ra chạy không được rồi, từ từ đi thôi, ta thật chạy không lại người.” Trương Dương thở dài một tiếng.

“Ha ha...Được, nếu người không vội, chúng ta cứ tìm chút đồ ăn, vì con lang vương kia mà thực sự gây khó cho ta, đã suốt năm ngày không ăn đồ ăn chín rồi...”

180. Chương 180. Chiếc Đồng Hồ Thần Thông

Cây Hồ Dương cao 1530m, có thể nảy mầm con từ bộ rễ cây, có thể chịu được sự khô hạn trong sa mạc, có sức chịu đựng cực mạnh với muối acaloit, rễ Hồ Dương có thể cắm sâu 10m để hấp thu nước, tế bào của nó còn có công năng đặc thù, không bị thương hại bởi nước kiềm, hệ Hồ Dương thành phần của Địa Trung Hải là loại cây cổ xưa từ thế kỷ 3 còn sót lại.

Đi trong sa mạc thường thường là trầm mặc vô ngữ, chỉ có điều, tuy là sa mạc nhưng không hề kém thú vị, trên hoang nguyên sa mạc mênh mông vô bờ vô bến này, cho dù là một thân cây ở nơi xa, cũng tuyệt đối là một cảnh vật lạ. Nhìn thấy thân Hồ Dương đột ngột mà lại thần bí, tuyệt đối là một chuyện vui tai vui mắt.

Sức sống Hồ Dương mặc dù rất mạnh, “sống ngàn năm không chết, chết ngàn năm không đổ, đổ ngàn năm không mục”. Nhưng cũng thoát không nổi nạn thiếu nước trong thời gian dài, Hồ Dương ngàn năm lại sống không đến một trăm năm, quả thực là lệ tràn biển sa mạc.

Hiện tại, đây chính là cây Hồ Dương chết héo toàn diện, diện tích không lớn, hơn mười mẫu, dưới ánh trăng trong sa mạc mênh mông hiện lên vẻ đơn điệu vô cùng.

Hai người sau khi thu gom một vài thân cây, thiếu niên bắt đầu phát ra một loại thanh âm giống như động vật, rất nhanh hơn mười con chuột nhảy lên la lên lút xuất hiện xung quanh, hiển nhiên, rừng Hồ Dương này hẳn là chỗ quần cư của chuột nhảy.

Chúng kiến thiếu niên dùng mấy viên sỏi nhỏ giết chúng, Trương Dương lúc này mới phát hiện, sự lợi hại của thiếu niên phải vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Rất nhanh, thiếu niên liền giết chết bảy tám con chuột nhảy.

Hai người kiếm một ít cành cây, chất một đồng lửa, đem sa mạc cực kỳ giá rét, trên thực tế, chuột nhảy lúc này đã rất ít hoạt động, sắp phải bước vào thời kỳ nghỉ đông rồi.

Trong khi đốt lửa Trương Dương lại phát hiện, kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã của thiếu niên hết sức phong phú, trong cái túi nhỏ dưới phần eo của hắn, những đồ linh tinh linh tinh cực kỳ nhiều, có muối, muối ăn, còn có cả vài vỉ thuốc sử dụng trong tình thế cấp bách, thậm chí còn có cả pin...

Thiếu niên lột da chuột hết sức thông thạo, bỏ nội tạng và đầu lại có cảm giác sạch sẽ vô cùng, sau đó, rắc ít muối lên trên, đặt bên đồng lửa rồi nướng.

“Người thường xuyên sống cuộc sống hoang dã?” Trương Dương chứng kiến động tác điêu luyện của thiếu niên không nhịn được hỏi.

“Không, đây là lần đầu tiên.”

Câu trả lời của thiếu niên khiến Trương Dương trợn mắt há mồm. Chứng kiến động tác thuần thục và kinh nghiệm phong phú của hắn, bất kỳ ai cũng sẽ không cho rằng hắn lần đầu tiên sinh hoạt dã ngoại.

“A a, không có gì bất ngờ cả, hỏi nhiều người biết tri thức sinh hoạt dã ngoại thì sẽ biết những điều này thôi, kỳ thật sinh tồn ngoại trừ phương diện hiểu biết rộng rãi, chủ yếu vẫn cần thực lực, chẳng hạn như ta bây giờ tựa như đã từng nướng chuột nhiều lần, nếu là một người thường thì rất khó làm được, trước tiên họ rất khó dụ đám chuột đã sắp bước vào ngủ đông ra ngoài, mặt khác, cho dù là chuột bị dụ ra ngoài căn bản cũng bắt không nổi, cho nên nếu ta và người là người bình thường ở trong sa mạc, cũng chỉ có một con đường chết đói, cho dù biến đất thành thức ăn, cũng không cách nào cho vào trong bụng được...”

“Đúng. Thực lực...”

Trương Dương không khỏi ngẩn ngơ một hồi, chênh lệch thực lực giữa hắn cùng thiếu niên không phải lấy lộ trình để mà tính toán, chỉ ít thiếu niên có thể sinh hoạt trong sa mạc có tư có vị, hơn nữa truy sát vương giả trong sa mạc năm ngày năm đêm. Còn hắn, suýt chút nữa trở thành thức ăn trong bụng sói.

“Không cần gấp. Người rất nhanh sẽ đạt được, tiến bộ của người rất thần tốc, lần trước lúc chúng ta gặp mặt người vẫn chỉ là một tân binh mới nhập môn, bị một đám lưu manh bình thường áp bức, hiện tại người đã nhập môn rồi, tốc độ tiến bộ của người khiến người khác rất bất ngờ.” Thiếu niên quay quay thịt chuột, lúc này thịt chuột đã phát ra mùi thơm thoang thoảng rồi.

“Người làm thế nào nhìn ra được?” Trương Dương cả kinh.

“Rất đơn giản, người bị bảy sói truy sát lâu như vậy mà có thể sống sót, đã chứng minh thực lực của người, phải biết rằng, sói trong sa mạc đã thích ứng với hoàn cảnh sa mạc, tốc độ chúng chạy trong sa mạc vô cùng nhanh, hơn sức chịu đựng lại dẻo dai, cho dù là ta, truy đuổi năm ngày năm đêm cũng không cách nào tiêu diệt triệt để bọn chúng, từ đó có thể thấy năng lực chạy của chúng.” Thiếu niên cười cười, lại lôi từ bên eo ra một cái bình xinh xắn, đổ một chút bột trong bình lên trên thịt chuột, lập tức thịt chuột vốn đã nướng vàng rọi liền bốc lên một mùi thơm đặc biệt.

“Đây là cái gì?” Trương Dương bị mùi thơm hấp dẫn, ngón tay trở liền động động.

“Ngũ vị hương, chuyên dùng để chuẩn bị nướng quay, là đồ dùng thiết yếu khi du lịch.” Thiếu niên cười ha hả.

“...” Trương Dương không biết nói gì, hắn từ những chi tiết nhỏ này có thể nhìn ra được, thiếu niên là một người hết sức coi trọng chất lượng cuộc sống, bằng không, dưới loại tình huống này tuyệt đối sẽ không mang theo bên mình một bình gia vị như thế.

“Ăn đi, chín tám phần rồi, cũng không sai biệt lắm, nướng cháy quá ăn sẽ không ngon, chúng ta không có quá nhiều nước, chất thịt như loại thịt chuột này đúng là rất mềm.” Thiếu niên dùng chủy thủ khều một

miếng thịt chuột đưa cho Trương Dương, còn mình thì dùng tay nắm lấy một miếng xé ra ăn, hình như vốn không sợ nóng.

“Cám ơn...” Trương Dương đã sớm đói đến lạnh cả người, gần như chạy cả đêm nên trong bụng sớm đã trống tuếch. “Đúng rồi, lúc chúng ta lần đầu tiên gặp nhau, người tại sao lại giúp ta?”

“Cảm giác!” Thiếu niên mạnh mẽ cắn một miếng thịt lớn, thoải mái sì sụp.

“Cảm giác?” Trương Dương hoài nghi nói.

“Ân, cảm giác, cảm giác người rất đáng để ta ra tay, ta đoán người có thể trở thành cường giả cho nên ta đã ra tay, chính như lời có người nói với người, cường giả rất không dễ dàng xuất hiện, cho nên nếu đã phát hiện hạt giống có thể trở thành cường giả, đều sẽ vô ý bảo vệ, chỉ e chết yếu thôi...”

“Tại sao sợ chết yếu?” Trương Dương có điểm không rõ, điều này cùng với người khác dường như không có quan hệ.

“Rất đơn giản, nếu cường giả của một quốc gia nhiều hơn so với cường giả quốc gia khác, vậy thì trọng lượng lời nói của quốc gia này trong thế giới cường giả tất nhiên sẽ nặng hơn, thậm chí còn có thể đặt ra quy định của cường giả, cho nên bất kỳ một quốc gia nào xuất hiện một cường giả đều là chuyện rất chấn động, bất kể là lực lượng quốc gia hay lực lượng tư nhân đều sẽ bảo vệ, đương nhiên, lực lượng đối nghịch cũng sẽ truy sát, không ai hi vọng đối thủ mình lại tăng thêm luồng sinh khí mới.”

“Hóa ra là như thế!” Trương Dương cuối cùng đã hiểu rõ, sự dẫn sinh của một cường giả đã ảnh hưởng đến lực lượng quốc gia, chẳng trách thiếu niên lần trước nói mình không nằm trong sự quản chế của pháp luật.

Đích xác, trở thành cường giả, căn bản có thể bất chấp pháp luật.

Trên thực tế, pháp luật của thế giới loài người vốn chính là do cường giả đặt ra, duy nhất không giống chính là, đó chỉ là cường giả bình thường mà thôi, cùng với cường giả bọn họ đang đàm luận có bản chất khác biệt, cường giả trong miện thiếu niên lại là chú trọng vũ lực cá nhân hơn.

“Đúng rồi, người làm thế nào xác định được phương hướng trong sa mạc? Ta thấy người hình như đã phù với sa mạc rất quen thuộc.”

Trương Dương mãi vẫn không rõ được vấn đề này, phải biết rằng, trong đầu Trương Dương có vô số ký ức, cũng xem như là trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, nhưng trong sa mạc phán đoán vị trí và tìm rừng cây chuẩn xác như thiếu niên quả thực là không có khả năng.

Nếu bảo Trương Dương thông qua chòm sao tìm ra một phương hướng tổng thể còn có khả năng, nhưng làm thế nào phán đoán ra chỗ nào có nước và rừng cây thì thật quá mơ hồ.

“Đơn giản, đây!” Thiếu niên đưa chiếc đồng hồ đeo tay màu trắng bạc cầm xuống, đây là một chiếc đồng hồ hình mảnh dài, có một cái màn hình rất lớn, thiếu niên nhẹ nhàng ấn một nút, trên màn hình lập tức xuất hiện một tấm bản đồ tinh xảo, trên bản đồ còn có tọa độ, hơn nữa trên đó còn có những chấm màu trắng.

“Nhìn thấy không, vị trí điểm sáng chính là vị trí hiện tại của chúng ta, nếu ta nhắm vào vị trí này, màn hình hiển thị sẽ từ từ phân tích địa hình, phân tích kết quả nơi này, sau đó điều tra ra một hình dạng vị trí tổng thể, đương nhiên bởi vì địa hình sa mạc biến hóa rất lớn nên cái này cũng không chuẩn xác, ta đã bị mắc lừa vài lần, chủ yếu vẫn là dựa vào sự phân tích của mình, chẳng hạn như ở đây, có cây Hồ Dương, rất nhiều năm về trước, nơi đây khẳng định có nguồn nước, vậy thì ở phụ cận, khả năng rất lớn có mạch nước ngầm hoặc là ốc đảo...”

“Nga...”

Khuôn mặt Trương Dương vẫn bình đạm như trước, nhưng trong lòng lại như rời sông lấp bể, thiếu niên này tới cùng là ai?

Giá trị chiếc đồng hồ đã không cách nào dùng tiền bạc để đánh giá rồi, sa mạc này không phải là thành thị, cũng không hề tồn tại hệ thống vệ tinh dẫn đường gì gì đó, cũng tuyệt đối sẽ không có những tiêu ký và phân tích địa lý....

Hiển nhiên đằng sau chiếc đồng hồ này ẩn dấu vô số bí mật.

“Chiếc đồng hồ này là một bằng hữu tặng, hắc hắc, công năng rất nhiều, còn có thể nói điện thoại, nghe nói bất kỳ góc ngách nào trên thế giới đều sẽ có tín hiệu, hơn nữa chạy bằng năng lượng mặt trời, chỉ có điều, để an toàn nên ta vẫn mang theo pin, vạn nhất hết pin, người lại bị vây ở trong sa mạc, vậy sự tình có thể sẽ lớn lắm...” Thiếu niên đặc ý cầm chiếc đồng hồ, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ tinh nghịch của hài tử, Trương Dương phát hiện, thiếu niên này mặc dù máu lạnh vô tình, kỳ thật vẫn chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi thôi.

“Món đồ tốt a!” Trương Dương không khỏi có chút hâm mộ, món đồ chơi này, ở trong sa mạc căn bản sẽ không bị lạc đường.

“Có cơ hội ta sẽ tìm bằng hữu đó tặng cho người một cái.” Thiếu niên hắc hắc cười nói.

“Hào hảo!” Trương Dương mừng rỡ, Trương Dương tất nhiên không biết, chiếc đồng hồ này bí mật quân sự, người bình thường đừng nói là muốn, ngay cả ngó qua chút cũng không có khả năng.

“Được rồi, đích đến ngày mai của người ở đâu?” Thiếu niên hỏi.

“Thôn XX huyện KC, nghe nói nơi đó có một nghĩa địa rất lớn, chúng ta tới bái tế một người.”

“Cái gì? Nghĩa trang thôn XX huyện KC?” Thiếu niên đột nhiên đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng mà nghĩnh nghĩnh, phảng phất như biến thành một người khác vậy.

181. Chương 181. Tình Định Của Trương Dương

“Người tới làm gì?” Thanh niên đột nhiên lại hỏi : “Người là Trương Dương?”

“Đúng.”

“Người có một đồng bọn tên Lưu Bưư?” Ánh mắt thiếu niên trở nên sắc bén vô cùng.

“Đúng.” Trương Dương loáng thoáng cảm giác có điểm không đúng.

“Người muốn giết Mãi Mãi Đề?” Thiếu niên tiếp tục hỏi.

“Sai, là Mãi Mãi Đề muốn giết ta.” Trương Dương đột nhiên hiểu được, hiển nhiên, thiếu niên này cùng Mãi Mãi Đề có mối quan hệ nhất định.

“Vậy người tại sao muốn đến nghĩa trang kia?” Thiếu niên không khỏi nhướng mày, thu lại sát khí.

“Chúng ta tới bái tế một vị ca ca của đồng bọn, hai tuần nữa là ngày giỗ ca ca hắc, làm sao vậy? Mãi Mãi Đề cũng đến nghĩa trang đó?” Trương Dương nghĩ đến chỗ máu chốt của vấn đề.

“Hóa ra là như thế, ân, người giết Mãi Mãi Đề hay không kỳ thật không có quan hệ với ta, chỉ có điều nếu ta biết người tới giết hắc, ta chắc chắn phải ngăn cản người, nếu người không phải giết Mãi Mãi Đề, vậy ta có thể cùng người đồng hành, đích đến của ta cũng là nghĩa trang đó, ta nhận được tin tức, có người muốn giết Mãi Mãi Đề, ta còn tưởng rằng là các người.” Thiếu niên cười hắc hắc, cắn một miếng thịt chuột nói.

“Người có chức trách bảo vệ Mãi Mãi Đề?” Trương Dương không nhịn được hỏi.

“Không, chỉ là có chút quan hệ mà thôi, nếu biết hắc có nguy hiểm mà cũng không ra tay, dựa trên đạo nghĩa mà nói cũng không hay lắm, huống chi Mãi Mãi Đề này cũng không tệ, đối với việc chống phá phần tử ly khai quốc gia đều dốc hết sức mình, còn có chỗ đáng khen, nếu không phải nguyên nhân này Mãi Mãi Đề cũng không cách nào hoành hành Đông Quốc, có quá nhiều thế lực cường đại hơn so với hắc.” Thiếu niên cười nói.

“Rất nhiều thế lực khác còn cường đại hơn Mãi Mãi Đề?” Trương Dương nhất thời sợ hãi, thế lực Mãi Mãi Đề đã vượt qua sự tưởng tượng của hắc, không thể tưởng được không ngờ còn có rất nhiều người còn cường đại hơn Mãi Mãi Đề.

“Có. Ngày mai ta giới thiệu cho người một bằng hữu, hắc sẽ ở rìa sa mạc tiếp đón ta, hắc cũng họ Trương, theo ta được biết, thế lực cha hắc phải lớn hơn Mãi Mãi Đề không biết bao nhiêu lần.”

“Cảm ơn.” Trương Dương đối với nhân vật có bối cảnh hùng hậu không phải quá hứng thú.

Hai người sau khi ăn bữa sáng xong, phương đông đã chiếu những tia nắng rực rỡ đầu tiên, chiếu lên khắp sa mạc, tựa như mạ thêm một màu vàng.

Nghỉ sơ sơ một hồi hai người bắt đầu lên đường.

Chạy băng băng trên đường đi, Trương Dương phát hiện sức chịu đựng của thiếu niên này quả thực không phải người, chạy thời gian dài căn bản không chút ảnh hưởng nào dè dặt với thân thể hắn, thậm chí hắn còn có hứng thú quấy rối trên chóc vài con lạc đà hoang và hoàng dương.

Ước chừng lúc hơn 10h sáng, hai người đã chạy tới bờ sa mạc. Cây cối và ít cỏ dại đã hiện lên rõ ràng hơn, bắt đầu nhìn thấy một vài chú dê được chăn thả.

Sau khi đi tới chỗ ngày hôm qua đã dừng chân nghỉ tạm, quả nhiên không thấy bọn Lưu Bư và A Trạch, hiển nhiên bọn họ đã rời khỏi rồi. Trên một tảng đá, Trương Dương tìm thấy lời nhắn của Lưu Bư.

Ý tứ tổng thể lời nhắn là nói cho Trương Dương biết, nếu Trương Dương trở lại thì trực tiếp nghĩ biện pháp đến điểm đích của bọn họ, tiếp theo phía dưới tặng thêm một đồng câu mắng chửi. Hiển nhiên, Trương Dương không quay trở về khiến Bư đại gia rất tức giận.

Thấy lời nhắn của Lưu Bư, Trương Dương rất buồn bực, trong bao nhiêu câu như thế lại không có một câu quan tâm đến hắn. Xem ra, hai tên tiểu tử vốn không lo lắng hắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nếu biết hắn bị bảy sói truy đuổi mười mấy km, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Hai người lại chạy 20km mới đến một con đường quốc lộ thô sơ nghỉ ngơi chờ đợi.

Thời gian dần dần trôi qua, hai người đã đợi hơn hai giờ, nhưng đường quốc lộ vẫn im lìm không chút động tĩnh như trước.

“Bằng hữu ngươi sẽ đến chứ?” Nhìn hai bên con đường quốc lộ không thấy điểm đầu cuối, Trương Dương không khỏi có chút lo lắng, đoạn đường này hai giờ không ngờ không có chiếc xe nào đi ngang qua.

“Sẽ đến, nếu không đến ta cứ gặp một lần thì đánh một lần.” Thiếu niên vẻ mặt hung ác, tựa hồ cũng không kiên nhẫn chờ đợi nữa rồi.

“....” Nhìn vẻ mặt hung ác của thiếu niên, hắn thật sự nghĩ không ra bằng hữu kia và thiếu niên có quan hệ gì.

“Oanh oanh...”

Lời thiếu niên vừa dứt, đột nhiên từ nơi xa truyền đến một đợt thanh âm vang trời, Trương Dương đưa mắt nhìn, chỉ thấy một chiếc Hummer màu đen, bề ngoài hung mãnh xiêu xiêu vẹo vẹo lái tới, tựa như vừa mới uống rượu vậy.

“Phong ca ca, ha ha....Phong ca ca...” Từ trong song cửa chiếc Hummer thò ra một cái đầu, một hài tử tầm 15-16 tuổi sau khi nhìn thấy Phong tâm tình dường như rất kích động, liều mạng kêu gào.

“Bồng!” Một tiếng vang lên, Hummer đâm vào một thân cây bên đường, thân cây đáng thương chịu sự va đập của Hummer, lập tức bị xô đổ xuống, Hummer dường như không chút nào dừng lại lao đến nương nước phía sau cây.

Nhìn chiếc Hummer lao vào trong nương nước, Trương Dương không khỏi lau mồ hôi, cũng may nó không đâm vào hướng bọn họ.

“Phong ca ca...” Hài tử từ từ trong xe bò ra ngoài, thiếu niên có làn da ngăm đen, mày rậm, giữa hai hàng lông mày lại lộ ra một tia sát khí dưng mãnh, chỉ có điều, khuôn mặt hiện tại đang buồn như đưa đám nhìn Phong, bộ dạng rất đáng thương.

“Mịa! Ta cũng đợi ngươi hơn hai giờ rồi, ngươi làm cái quái gì vậy?”

Một cước mạnh mẽ của Phong đạp thiếu niên ngã trên mặt đất, hùng hùng hổ hổ, mà hài tử bị đạp ngã trên đất phẳng phất như không việc gì lại đứng dậy, phỉ phỉ bụi trên người, vẫn mang theo đó là bộ dáng đáng thương.

“Ta không biết lái xe, cho nên muện...” Sau khi thiếu niau kn bò dậy, mang theo khuôn mặt cười đùa giải thích nói.

“Lái xe đâu?” Phong nhìn chiếc lớp xe Hummer rơi vào trong mương nước, vẻ mặt buồn bực hỏi.

“Lái xe...Ta đánh ngất hẳn rồi, vướng hết cả tay cả chân...” Thiếu niên mang dáng điệu tranh công nói.

“Nga....Rất tốt, nhiều người cũng không tiện, rất tốt, công tội bù trừ lẫn nhau, chỉ có điều, chiếc Hummer còn phải nâng dậy, ta thực không muốn đi bộ nữa, ta đã chạy như điên trong sa mạc mấy ngày mấy đêm rồi.” Phong vẫy vẫy tay với Trương Dương nói : “Người biết lái xe không?”

“Biết...Chỉ có điều, không có giấy tờ lái xe.” Trương Dương chứng kiến hai thiếu niên thì trợn mắt há mồm, hẳn không rõ hai người là quan hệ gì, có vẻ như rất phức tạp.

“Ân, được, người lên xe đi, cầm tay lái, chờ lát nữa khi chúng ta đẩy xe lên người khởi động là được, con mương này cũng không sâu lắm, chỉ cần lúi bánh trước lên, bánh sau sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Ân.”

Ba người sau khi trải qua một phen đẩy qua đẩy lại, cuối cùng cũng đưa chiếc Hummer lên đường, không thể không nói, tính năng việt dã của Hummer rất tốt, hơn nữa khí lực của Phong và thiếu niên kia cũng quá dọa người, hai người hợp lực không ngờ có thể nhắc bộ phận phía trước của Hummer lên.

Lên mặt đường, chiếc xe vẫn do Trương Dương lái.

“Trương Dương, Trương Vân.” Phong giới thiệu hai người.

“Xin chào.” Trương Dương lễ phép gật đầu một cái.

“Xin chào...Trương Dương, Trương Dương....Cái tên này rất quen...” Trương Vân xoa đầu vất hết óc ngẫm nghĩ.

“Người chắc quen, chính là hẳn đã giết Nhiệt Dịch Lực – Mãi Mãi Đề.” Phong nói.

“A....Là người...” Về mặt Trương Vân nguyên là kinh ngạc, lập tức hưng phấn cười nói : “Ha ha ha, giết hay lắm, giết tốt lắm, tên Nhiệt Dịch Lực cứ cho mình là tài, còn tưởng rằng mình là thiên hạ vô địch, hừ, ta ghét hẳn nhất, chỉ có chút thông minh mà thôi, còn nói vô công là để người thô lỗ học, chết thật tốt a !”

Trương Dương cả người đầy mồ hôi lạnh, hiển nhiên, hai thiếu niên này đều biết Nhiệt Dịch Lực, khiến Trương Dương kinh ngạc nhất chính là, hình như rất nhiều người đều đã biết cái tên của hẳn, ngay cả thiếu niên 15-16 tuổi này cũng biết tên hẳn, điều này đối với Trương Dương mà nói, tuyệt đối không phải một hiện tượng tốt.

“Chúng ta đều họ Trương, hắc hắc, được được, người đã cho Trương gia chúng ta mở mây mở mặt, Nhiệt Dịch Lực kia ta sớm đã muốn giết hẳn, hừ , nếu không phải nể mặt cha hẳn thì đâu đến phiên hẳn kiêu ngạo chứ, Dương ca, đừng sợ, ta sẽ làm chỗ dựa cho người!” Thiếu niên cười ha hả.

“Chát!” Một âm thanh giòn giã vang lên, Phong vỗ cả bàn tay lên đầu Trương Vân mắng : “Người làm chỗ dựa, người có thể làm chỗ dựa cho ai? Người có thể thay mặt cha người?”

“Khục khục...Ta thay mặt chính ta còn không được sao?” Trương Vân buồn bực lắm bả.

“Đừng nói lung tung, chúng ta hiện tại phải xem xem Mãi Mãi Đề có chuyện gì hay không, con trai hẳn đã chết, người lại hét toáng lên là tốt, hình như không hề giống như hồi trước.” Phong lại vỗ cả bàn tay lên đầu Trương Vân.

“Ta không muốn nói, Phong ca, người có thể không vỗ đầu không? Đúng rồi, Phong ca, chuyện lần trước ta và người nói sao rồi?” Về mặt Trương Vân đột nhiên trở nên khẩn trương nhìn Phong.

“Không hi vọng nữa rồi, mấy vị muối muối của ta đều không thích yêu đương với tiểu hài tử, người cứ chết một trăm cái tâm đi!”

“Uy uy, ta đã không còn nhỏ nữa, ta đủ mười tuổi rồi, người xem, rất nhiều người hơn hai mươi tuổi đều không cường tráng như ta, người không phải cũng mới mười tám, xem bộ dạng thì cùng ta cũng chẳng khác biệt lắm...” Trương Vân nổi nóng nói.

“Khục khục...Được! Người trưởng thành rồi, người là nam nhân rồi! Chỉ có điều trước mặt có một người đã đoạt lấy mục tiêu của người.”

Phong vừa nói ra, Trương Dương lập tức cảm giác đại sự không ổn.

Quả nhiên, trong xe đột nhiên bốc lên một đợt sát khí khiến người ta rét lạnh.

“Trương Dương, người đã có ai chưa?” Trương Vân nhìn Trương Dương qua gương, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

182. Chương 182. Sơ Lộ Phong Mang

“Là Vương Yến.” Phong giúp Trương Dương nói.

“A.....Là Vương Yến tỷ tỷ a, còn may còn may.” Trương Vân nhất thời thở dài một hơi, vỗ vỗ tim mình.

“Tại sao còn may?” Phong không nhịn được tò mò nói.

“Vương Yến tỷ tỷ mặc dù quyến rũ, vóc người lại đẹp, nhưng quá ngang ngược kén chọn, không phải mẫu người ta thích, ta thích mẫu người ôn nhu hiền lành...Có điều, làn da Vương Yến tỷ tỷ thực trắng thực mềm mại a....A...Phong ca, người sao lại đánh người?”

“Nụ cười của người quá đậm đang hạ lưu, các nàng đều là muối muối của ta, người có thể theo đuổi, nhưng tuyệt đối không thể có tư tưởng thâm ô, hiểu không?” Phong lại nện một cái lên đầu Trương Vân, phát ra một tiếng giòn giã.

Từ trong gương chiếu hậu nhìn hai người trên trên chọc chọc nhau, Trương Dương đột nhiên nhớ tới Lưu Bư, mới tách ra hơn mười giờ lại có chút nhớ người bạn cộng sự đó, khéo miệng Trương Dương không khỏi nổi lên nụ cười ấm áp, nếu quan hệ giữa Phong và Trương Vân tựa như thân huynh đệ, vậy thì hần và Lưu Bư đúng là như thế, ngược lại quan hệ với A Trạch Trương Dương không cách nào xác định, đối với A Trạch, Trương Dương vẫn luôn mâu thuẫn, hần rất thích kiểu tính cách như A Trạch, nhưng hần lại không muốn dẫn dắt A Trạch bước vào vùng nước đục này.

“Người cười cái gì?” Trương Vân tinh quái ranh mãnh lại phát hiện ra Trương Dương đang cười.

“A a, không có gì, ta cảm giác người và một bằng hữu của ta rất giống nhau, chỉ có điều tướng tá của hần đủ lớn hơn người gấp đôi.” Trương Dương cười nói.

“Lưu Bư?”

“Khục khục...Đúng.” Trương Dương không nhịn được ho khan một hồi. Đây là một loại cảm giác hết sức không tốt, mình đối với bọn họ không hay biết, mà mình trước mặt bọn họ gần như không có bất cứ riêng tư nào.

“Lưu Bư, không đúng là một tên cật sức mạnh sao?” Trương Vân khịt mũi khinh bỉ, hình như rất coi thường Lưu Bư, hần rất mau quên, vừa rồi hần còn cầm hận tên Nhiệt Địch Lực xem thường hần.

“....” Trương Dương toát mồ hôi, nếu lời này truyền đến tai Lưu Bư, tuyệt đối không phải một điều tốt, Lưu Bư luôn khoe khoang mình trí tuệ mưu kế siêu tuyệt, hần hận nhất người khác nói hần chỉ là một tên cật sức mạnh.

Hiện tại, Trương Dương có chút lo lắng, Trương Vân và Lưu Bư sau khi gặp mặt có thể đánh nhau hay không?

Đương nhiên, Trương Dương lo lắng chính là, Lưu Bư có đánh cũng không thể đánh lại tiểu tử này, tiểu tử này thoạt nhìn hết sức có tinh thần, hết sức sắc bén, điều luyện.

“Phong ca. Phía trước là ai?”

Ngay lúc Trương Vân hô lên, Trương Dương đã thấy được một chiếc xe hơi dừng lại ven đường ở phía trước vài trăm mét, mà giữa con đường quốc lộ thô sơ này đứng đầy người, chỉ ít phải có hơn hai mươi người....

“Không biết, trước tiên lái tới rồi hãy nói.”

Hummer chậm chậm lái đến bên đám người, lập tức dẫn tới sự kinh ngạc của vài người, dù sao ở cái nơi gà không đẻ nổi trứng, chim không ỉa được phân này, muốn nhìn thấy một chiếc Hummer mới lắp ráp trị giá hơn trăm ngàn USD quả rất không dễ dàng. Ba người xuống xe chạy đến nơi nhìn, giữa đường có một con dê con máu tươi đầm đìa nằm ở đó, một phụ nữ người Uighur đang ngồi bên cạnh con dê không ngừng khóc lóc, cạnh nàng là một đám người Uighur, già trẻ đều có đứng ở giữa đường chắn đường xe, hai bên con đường quốc lộ đã ngăn cản lại hơn mười các loại xe, có xe chở hàng, có xe jeep, còn có cả xe kéo...

Trương Dương áp a áp úng dùng ngôn ngữ Tân Cương hỏi tình huống, nhưng căn bản không ai để ý tới hắn.

Mãi đến khi mấy tay lái xe vây quanh giải thích cho Trương Dương thì ba người mới rõ ràng, thì ra, con dê non của lão phụ nhân này không biết lúc nào bị xe đâm chết, mà chiếc xe đâm chết con dê đã chạy mất, phu nhân và gia quyến rất phẫn nộ nên lập tức ngăn chặn con đường quốc lộ này lại.

“Cho bà ấy ít tiền không phải là được rồi sao. Một con dê cũng không đáng bao nhiêu tiền.” Trương Vân tùy tiện móc từ trên người ra một tập giấy tiền nói.

“Tiểu huynh đệ, nếu họ muốn tiền đã chẳng phải đơn giản hơn rồi. Chúng ta tuy không có tiền, nhưng nhiều lái xe như vậy mỗi người góp một ít, tiền bồi thường vẫn đủ.” Một lái xe cười khổ nói.

“Vậy tại sao?” Trương Dương nhíu mày hỏi.

“Bà ấy không cần tiền, bà ấy nói muốn chờ chồng bà đến quyết định...Ai, một xe kéo rau cải của ta, bắt buộc phải chạy tới siêu thị vào sáng sớm, bằng không, lại phải chờ thêm một ngày nữa.” Một lái xe mày ủ mặt ề nói xen vào.

“Chồng bà ấy đâu?”

“Có trời mới biết, đã bảo một người đi gọi rồi, phía trước nơi này không có cửa hàng, sau không có thôn làng, thật sự là không giải quyết được, thả dê sao lại thả ra đây chứ...” Một lái xe thở dài một tiếng nói.

Ánh mắt Trương Dương nhìn vμά xa, quả nhiên như lái xe kia nói, quanh chu vi khoảng mấy km tuyệt đối không có hộ dân cư nào.

Ngay sau đó, Trương Dương làm một chuyện hết sức kỳ quái, hắn trước tiên xem xét hết sức cẩn thận thảo nguyên xung quanh, sau đó lại trở về ngồi bên người nữ nhân cạnh con dê, thì thầm vào tai nữ nhân một câu sau đó lập tức đi đến chiếc xe Hummer...

“Trương Dương, làm gì thế?” Phong hỏi.

“Trương Dương, người cùng nữ nhân đó nói gì vậy? Về mặt của bà ấy thật tức giận.” Trương Vân cũng đuổi theo nói.

“Lên xe!” Trương Dương mở cửa xe, nhảy vào buồng lái.

Trương Vân và Phong không khỏi ngây người một lúc, vừa rồi Trương Dương tạo cho bọn họ một cảm giác tràn ngập quyền uy không thể không tin tưởng, phảng phất như ra mệnh lệnh với họ vậy.

Hai người đều không phải người bình thường, tự nhiên đối với cảm giác này mãnh liệt phi thường, hai người liếc qua lẫn nhau sau đó cuối cùng vẫn lên xe.

Dưới trăm con mắt dõi theo, thân xe chiếc Hummer cực lớn bắt đầu chậm chậm lui về sau...

“Trương Dương, tới cùng xảy ra chuyện gì?” Ngữ khí Phong tràn ngập sự nghiêm khắc.

“Chờ lát nữa sẽ giải thích với người.” Trương Dương nhìn cũng không thèm nhìn Phong, đôi mắt dõi theo gương chiếu hậu, Hummer lại lùi ra sau ước chừng trăm mét.

Đột nhiên !

Hummer phát ra một trận âm thanh vang rền cực lớn, đột nhiên, Hummer tăng tốc...

“Trương Dương, người điên rồi, phía trước có người!” Phong cực kỳ kinh hãi. Trương Dương nhắm mắt bịt tai, ga chiếc Hummer đã tăng lên lớn nhất, hơn nửa buồng lái lại thấp, thanh âm vang rền của động cơ phát ra khiến người ta sợ hãi...Hummer tựa như một con dã thú cắn nuốt người lao vào trong đám người mà rời đi, phía sau bụi mù bốc lên cuộn cuộn...

“A...”

Về mặt Trương Vân và Phong đầy sợ hãi nhìn theo đám người phía xa, gần rồi, càng ngày càng gần rồi, trong cái nháy mắt này, hai người đều rơi vào trạng thái si ngốc, quên cả chọn cách xử trí thế nào.

Trước mặt xe, hồi tỉnh lại trước hết là những tài xế và hành khách, một mảng âm thanh kinh khủng dồn dập lũ lượt lan đến bên đường, có vài người vì quá hoảng loạn, thậm chí tụt vào trong con mương ở bên đường...

Sáu mươi thước !

Năm mươi thước!

Bốn mươi thước! Thân xe cực lớn đã chỉ còn cách đám người chừng ba mươi thước, nếu là đi bộ, ba mươi thước này tất nhiên còn là một khoảng cách, nhưng nếu là Hummer lao vun vút trên đường cao tốc, ba mươi thước chỉ là trong nháy mắt...

Rất nhiều người đều nhắm mắt lại.

Rất nhiều người về mặt đều si ngốc chờ thảm kịch phát sinh.

Rất nhiều người trong đầu đã ảo tưởng đến cảnh tượng xương thịt tan tành, máu tươi đầm đìa...

Nhưng, ngay tại lúc này, lại xảy ra một màn khiến mọi người há mồm trợn mắt, chỉ thấy hơn mười người Uighur vốn đang chiếm cứ giữa con đường quốc lộ đột nhiên tản ra, về mặt tràn đầy sợ hãi và kinh ngạc, ngay cả nữ nhân đang ngồi trên đất không ngờ cũng hết sức nhanh nhạy, lăn đến bên đường. “Bồng!” Một tiếng, chiếc Hummer đang phóng nhanh lắc lư nghiêng ngả một chút, đó chính là vì đụng vào con dê kia, Trương Vân thấy thân chiếc Hummer dường như cọ vào cạnh một chiếc xe hàng mà lao qua...

Sau khi lao qua, Trương Dương về mặt lạnh lùng, tốc độ không hề giảm bớt, ngược lại gạt cần đổi sang tốc độ cao, càng điên cuồng tăng tốc thêm.

“Người sao biết bọn họ sẽ né tránh?” Phong hỏi, lúc này về mặt của Trương Vân và hắn đều hoảng hốt không thôi, mặc dù họ đều giết người, nhưng loại lái xe điên cuồng chủ động lái xe đâm vào người thường như Trương Dương ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

“Bọn họ không phải là dân chăn nuôi.” Trong ánh mắt Trương Dương lộ ra vẻ sắc bén, về mặt lạnh lùng nhìn về phía trước, trên con đường quốc lộ thô sơ này, Hummer lại có thể chạy đến ngoài trăm mã lực, tốc độ này trên đường cao tốc có lẽ không là cái gì, nhưng ở đường nông thôn thì tuyệt đối là tốc độ khiến người ta hoảng sợ.

“Tại sao?” Trương Vân vội vàng thắt dây an toàn.

“Chung quanh vài km không có hộ dân nào, không có khả năng có người chặn thả xa như vậy, bởi vì, khu phụ cận có bãi cỏ cực tốt, đương nhiên, đây không phải nguyên nhân chủ yếu, ta vừa rồi chú ý nhìn cỏ xung quanh một lần, không hề có vết tích gia súc dày xéo, nhai gặm cỏ, cũng không có phân và nước tiểu, điều đó đã chứng minh người phụ nữ kia nói dối, con dê con kia căn bản không thể do chặn thả mà bị đâm chết, hơn nữa, vết thương của con dê vốn không phải bị xe cọ đâm vào...”

“Vậy tại sao bọn họ muốn ngăn trở con đường quốc lộ?”

“Bọn họ muốn làm ra sự cố giao thông, gây tắc nghẽn giao thông, vô cùng may mắn chính là, xe cộ còn chưa nhiều, đều dừng bên đường.” “Cương Độc!”

Trương Vân và Phong đồng thanh nói.

“Ta muốn hỏi một vấn đề, người vừa rồi cùng người phụ nữ kia nói gì vậy?” Phong đột nhiên hỏi.

183. Chương 183. Thần Tượng A !

“Kỳ thật, ta không nói gì, ta chỉ nói cho bà ấy, nếu không bà ấy không tránh ra, ta lập tức cán chết.” Trương Dương lãnh đạm nói.

“Ta đã hiểu rồi!” Trương Vân đột nhiên nói.

“Hiểu gì?” Phong hỏi.

“Trương Dương trước tiên nói cho nàng muốn đề chết nàng là cho nàng khoảng thời gian phản ứng, dù sao tốc độ Hummer quá nhanh, nếu không có tâm lý chuẩn bị thì rất khó tránh khỏi, còn nữa, Trương Dương ca ca lùi xe lại hơn trăm thước kỳ thật chính là dẫn sự chú ý của những người đó, cho bọn họ một khoảng thời gian trì hoãn.” Trương Vân đặc ý phân tích nói.

“A, không sai, ta kỳ thật cũng không dám khẳng định bọn họ có phải phần tử Cương Độc hay không, cho nên, ta chỉ có thể cho bọn họ một sự cảnh cáo, bởi vì cho dù họ không phải Cương Độc, sau khi nhận được sự cảnh cáo của ta bình thường cũng sẽ tránh né, đối mặt với uy hiếp sinh mạng, rất ít người có thể thần nhiên đối mặt.”

“Nếu bọn họ không phải phần tử Cương Độc, hơn nữa là người chăn nuôi bình thường thì sao?” Đôi mắt Phong nhìn chằm chằm gắt gao vào Trương Dương, Trương Dương lái xe theo gương chiếu hậu không nhìn thấy đôi mắt Phong, nhưng hẳn có thể cảm nhận được ánh mắt Phong, đó là một loại áp lực trên tinh thần.

“Bằng hữu của ta đang rất nguy hiểm, cho nên bất kể là ai, chỉ cần cản đường ta, không phải hẳn chết thì chính là ta chết.”

Ngữ khí lạnh lùng của Trương Dương tràn ngập áp lực khiến người ta nghẹn thở, Phong và Trương Vân không khỏi lạnh hết sống lưng, đây tuyệt đối đối là một người điên, ngữ khí lãnh đạm tràn ngập sát khí khiến bọn họ đều cảm thấy bất an.

Bất kể là Phong hay Trương Vân, đều từng giết người, khiến cho một sinh mệnh biến mất đối với bọn họ mà nói là chuyện bình thường hết mức, nhưng bọn họ chưa đến cảnh giới coi sinh mệnh người bình thường như con kiến hôi.

Điều này không thể so sánh, Phong và Trương Vân có bối cảnh cường đại, từ trước tới giờ chưa từng chịu ủy khuất, mà Trương Dương lại không giống vậy, bị Mãi Mãi Đề dọc đường truy sát, không đêm nào ngủ ngon giấc, không được ăn một bữa cơm ngon, áp lực tinh thần đã đến bên bờ sụp đổ, cộng thêm việc giết chóc dọc đường đã khiến sát tâm của Trương Dương càng ngày càng nặng.

Đương nhiên, Trương Dương hiện tại lo lắng nhất chính là sự an toàn của Lưu Bưu và A Trạch, theo thời gian suy đoán, người phụ nữ kia trước khi dùng con dê non gây ra ách tắc giao thông thì bọn Lưu Bưu đã đi qua rồi, nói như vậy, hiện tại Lưu Bưu khả năng lớn nhất là gặp phải phần tử Cương Độc.

“Phong, người họ Vương?” Trương Dương vẫn đang trầm mặc điên cuồng lái xe đột nhiên hỏi.

“Àn, người sao lại biết....Nga...a a. Ta đã tự mình nói rồi.” Phong nguyên là ngây ngốc, sau đó cười nói.

“Nếu Vương Yến là muội muội của người, người chắc chắn họ Vương.” Trương Dương gật đầu nói.

“Khó nói lắm, ta tạm thời sẽ không có họ, về phần ta họ gì, không phải ta có thể quyết định được, tuy nhiên, hiện tại rất nhiều người gọi ta là Vương Phong.” Phong nói.

“Tại sao?” Trương Dương không khỏi có chút tò mò.

“Vấn đề này không cách nào trả lời được, sau này người cũng đừng hỏi vấn đề này nữa. Nó rất phức tạp, không ai biết trả lời người, cứ vậy đi, chủ đề này nói đến đây thôi, chúng ta nói chút về Cương Độc đi. Ai...Có lúc thực không hiểu nổi rõ ràng Tân Cương là lãnh thổ của Đông Quốc từ xưa tới nay, vì sao lại xuất hiện những thế lực ly khai này chứ?” Vương Phong nói đến câu sau có chút buồn bực.

“Người không quan tâm chính trị?” Trương Dương hỏi.

“Không quan tâm, ta chỉ quan tâm đến võ công của ta, chính trị không phải trong tâm ta.” Trên mặt Vương Phong lại khôi phục sự lạnh lùng, hình như hẳn đối với chính trị không chút hứng thú.

“Tân Cương là lãnh thổ quốc gia của chúng ta không hề sai, nhưng vì Tân Cương là nơi sinh sống tụ tập của các dân tộc thiểu số nhiều hơn so với quốc nội, lúc giải phóng Tân Cương tổn hại lúc ấy được đặt lên lợi ích đoàn thể, cho nên sau khi giải phóng lại có vài thế lực đi rêu rao thổi phồng lên, mà vài quốc gia vì kiềm hãm sự phát triển của Đông Quốc, cũng đẩy gió trợ sóng, cung cấp tiền bạc và tình báo, thậm chí còn cung cấp căn cứ huấn luyện với tư cách năm nước thường trực thường vụ trên thế giới, Đông Quốc là quốc gia duy nhất còn có lãnh thổ bị chia cắt ở bên ngoài, mặc dù các lãnh đạo nhiệm kỳ trước dốc sức thu phục lại lãnh thổ quốc gia, nhưng vì các loại các dạng thế lực quốc tế xâm nhập vào, cho nên sau khi giành lại Hồng Kông và Macao vẫn còn có Đài Loan chưa thu hồi, người dân Đài Loan sau khi trải qua mấy cơn bão táp chính trị, càng ngày càng nhận thức rõ ràng, rằng quy thuộc Đại Lục khả năng là lựa chọn duy nhất của họ...”

“***, ta thực không hiểu nổi, vũ khí Đông Quốc đã cực kỳ tiên tiến, Đông Quốc cũng hết sức giàu có, nhưng một Đài Loan nho nhỏ vẫn không thu hồi lại được, thực buồn bực a.” Trương Vân cắn răng nghiêng lợi nói.

“A a, đây không phải chuyện chúng ta cần lo lắng, ta nghĩ, nếu Đông Quốc thực sự muốn giành lại Đài Loan, kỳ thật cũng rất đơn giản, chỉ cần tung vài quả bom hạt nhân vào phụ cận đảo Đài Loan, phong tỏa chi viện quân sự bên ngoài của Đài Loan, phong tỏa kinh tế Đài Loan, cùng Đài Loan đánh một trận chiến tranh thông thường, nền công nghiệp vũ khí và nguồn vốn của Đài Loan không có tiềm lực chiến tranh, chống đỡ mười ngày nửa tháng, chiến tranh bất kể là thắng hay bại cũng đã đánh cho không gượng dậy nổi rồi, cho nên nói, giành lại Đài Loan đã không phải là vấn đề chiến tranh và tài lực, mà là sự kiên quyết và quyết tâm, đầu tiên, người hạ lệnh dội bom hạt nhân lập tức phải bấp chấp nguy hiểm chính trị rất lớn, tiếp theo, người Đài Loan dù sao cũng là người Đông Quốc, đánh Đài Loan hoàn toàn là cốt nhục tương tàn, cho nên lãnh đạo Đông Quốc không cách nào ra quyết định được.”

“Trên thực tế, người trên đảo quốc Đài Loan không quan trọng, quan trọng chính là các hòn đảo, đảo quốc Đài Loan phong tỏa xuất khẩu đường biển của Đại Lục, Đài Loan một ngày không thu hồi lại, Đông Quốc cũng không được xưng là cường quốc, đáng tiếc người Đài Loan chính mình không hiểu được, bọn họ lấy sự nhân từ của Chính Phủ TW thành ra yếu ớt, nếu là ta, ta sẽ ném hơn chục đầu đạn hạt nhân vào phá nổ thành mảnh đất khô cằn, nếu họ muốn độc lập, thì để tư tưởng và linh hồn bọn họ độc lập ở bên ngoài nhục thể đi...”

“Hơn mười đầu đạn hạt nhân, vậy cộng đồng quốc tế...”

Vương Phong và Trương Vân không nhận được liếc mắt lẫn nhau, cả lưng một trận phát lạnh, bọn họ vẫn luôn khoe khoang xem mình là một nhân vật thiết huyết, bây giờ mới phát hiện, cùng Trương Dương so sánh, sự máu lạnh của họ tựa như tư tưởng của đứa trẻ chưa trưởng thành vậy.

Ít nhất, bọn họ từ trước tới giờ chưa từng nghĩ đến việc nổ tung Đài Loan thành mảnh đất khô cằn, nếu thực sự nổ tung, có lẽ Đông Quốc sẽ bị tất cả các quốc gia cô lập.

Không thể nghi ngờ, tên tiểu tử ngồi phía trước lái xe là một tên cuồng nhân chiến tranh, một tên tiểu tử thực sự coi sinh mệnh như con sâu cái kiến, bọn họ so với hắn, chẳng khác nào đứa bé khoa nhi...

“Cộng đồng quốc tế? Cái gì là cộng đồng quốc tế? Cộng đồng quốc tế là xã hội vô dụng nhất, với sắc lệnh oanh tạc Palestine, giết hại dân thường, cộng đồng quốc tế mỗi ngày chỉ biết khiển trách, họ đúng là soi gương cũng không hiểu ra được, nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình. Huống chi, cộng đồng quốc tế không có địch nhân vĩnh viễn và cũng không có bằng hữu vĩnh viễn, trên lịch sử Mỹ và Đông Quốc không phải mấy lần trở mặt, sau đó lại trở thành bằng hữu, còn về nước Nga kia thì càng không cần phải nói nữa. Nếu dùng hàng ngàn vạn sinh mệnh người dân Đài Loan đổi lấy sự cường đại của Đông Quốc thì rất đáng giá! Đương nhiên, quan trọng chính là, trên thế giới còn chưa có một quốc gia nguyện ý vì một Đài Loan nho nhỏ mà cùng Đông Quốc trở mặt hoàn toàn, phát động chiến tranh toàn diện cả...!” Trương Dương về mặt lạnh lùng, Hummer tựa như con dã thú phi nước đại, ở phía sau bốc lên khói bụi cuộn cuộn, phẳng phát như thiên quân vạn mã đang lao vậy.

Thông qua cuộc nói chuyện cùng Vương Phong và Trương Vân, Trương Dương phát hiện hai thiếu niên này hình như rất ít khi chịu sự hun đúc về phương diện này, hai người bọn họ ngoại trừ võ công lợi hại đối với xã hội học, chính trị học quả thực là đứa ngốc, Trương Dương tùy tiện tìm vài luận điểm trên Internet nói ra lập tức khiến chúng nghe đến nổi trợn mắt há mồm, mang đây về sùng bái.

Nhìn thấy ánh mắt sùng bái của Trương Vân trong gương chiếu hậu, Trương Dương không khỏi có chút xấu hổ toát mồ hôi, những luận điểm này trên Internet vừa tìm (search) là ra cả đồng, nghĩ không ra hôm nay lại lừa gạt được hai tên tiểu tử lợi hại này.

Trương Dương tất nhiên không biết Vương Phong trong thời gian mười năm gần như hoàn toàn đắm chìm trong thư tịch, chút thời gian dư thừa chính là tu luyện võ công, rèn luyện trong xã hội mà thôi.

Nhưng, sự từng trải của Vương Phong với người bình thường không hề giống nhau, bối cảnh gia thế của hắn quá cường đại, bất kể đi đến đâu đều có người âm thầm chiếu cố, nói là rèn luyện vốn không cần lo lắng dầu muối củi gạo, đối với cái xã hội người lừa ta gạt này vốn tiếp xúc không nhiều, cho dù ngẫu nhiên tiếp xúc thì ngay lập tức bị hắn săn đuổi tới cùng, vì thế nói, kinh nghiệm nhân sinh của Vương Phong căn bản là khuyết thiếu, tốt nhất hơn hết là dùng si vô để hình dung Vương Phong .

Về phần Trương Vân, nói trắng ra chính là một hài tử nghịch ngợm xa nhà, một tên tiểu tử trong đầu suốt ngày đều là trần ngập ảo tưởng, hiện tại, mục tiêu của hắn chính là lấy việc چرا چرم vài muội muội của Vương Phong làm mục tiêu vĩ đại.

Hai người cùng Trương Dương với vô số tư tưởng tinh anh rồi lại thông qua truy sát tôi luyện mà so sánh thì tựa như một quả táo còn xanh.

Có thể nói, một hồi nói chuyện này, đã thay đổi cách nhìn của Vương Phong và Trương Vân đối với Trương Dương, hai người đối với tri thức xã hội và ngôn luận cả Trương Dương đều bội phục vô cùng, đặc biệt là Trương Vân, lập tức nâng địa vị của Trương Dương lên thành “Dương ca”.

“Dương ca, cha ta nói cái gì ta cũng đều không biết, sau này phải nhờ cậy vào Dương ca chỉ điểm, hắc hắc, khi ta quay trở về nhà, nhất định phải dành cho lão ba ta một sự vui mừng đến ngạc nhiên...Đúng rồi, Dương ca, người tại sao lại nghĩ đến việc dê phải ăn cỏ, ỉa đái ? Ta như thế nào cũng nghĩ không ra? Dương ca, người thật lợi hại đó!”

Trương Dương nhất thời đổ mồ hôi, điều này cũng thành lợi hại !?

Dê ăn cỏ, phân nước tiểu là chuyện bình thường hết mức, tựa như con người mỗi người bình thường đều phải mặc áo ăn cơm, Trương Dương phát hiện, càng ngày càng tiếp xúc với hai tiểu tử này càng phát hiện hai đứa đơn thuần đến đáng sợ.

“Đúng vậy, năng lực quan sát của Trương Dương hết sức tinh tế, ta ban đầu cũng hoài nghi, nhưng không nghĩ tìm chứng cứ từ những chỗ này..” Vương Phong cũng cảm khái phụ họa theo.

184. Chương 184. Long Mạch

Vương Phong và Trương Vân đều lắc lắc đầu, Trương Dương tất nhiên không biết, hoàn cảnh sinh hoạt của Vương Phong và Trương Vân đều không giống người thường, rất khó tiếp xúc với cuộc sống của tầng chót xã hội, cho nên loại chuyện hết sức bình thường này trong mắt bọn họ ngược lại đặc biệt thâm ạc, điều này cũng như người trong thành phố không phân biệt rõ rau hẹ và lúa mạch có gì khác nhau.

Đương nhiên, điều này cùng tính cách bọn chúng có quan hệ rất lớn, loại người như Vương Phong, mắt cao quá trán, với người thường căn bản nhìn cũng không thèm liếc nảy một cái, động một tý là giết người, đâu biết thế nào là kinh nghiệm xã hội, trong mắt hắn thì cường quyền vô công mới là chính đạo, tất cả âm mưu quỷ kế ở trước mặt thực lực không có bất cứ chỗ nào thì triển, loại quan niệm này đã ăn sâu tận trong gốc rễ đầu óc của bọn họ rồi.

“Sau này chú ý một chút, bất kể dưới tình huống gì, chú ý đầu tiên chính là hoàn cảnh, rất nhiều lúc, hoàn cảnh ảnh hưởng đến cả sự thành bại chiến tranh, thế chiến thứ hai, Hitler dùng đội quân cơ giới hóa với ưu thế tuyệt đối tấn công Moscow mà thất bại, trên thực tế đánh bại Hitler không chỉ là Hồng Quân, mà là thời tiết lạnh lẽo của Moscow, xe tank Đức không thích hợp với khí hậu liên bang Xô Viết đã liên tiếp gặp trục trặc, binh lính Đức cũng không thích hợp với không khí lạnh lẽo của liên bang Xô Viết, người chết công đều dùng đơn vị hàng vạn để tính toán, điều này đã chứng minh tính chất trọng yếu của hoàn cảnh...”

“Oanh....!”

Một tiếng nổ mạnh vang lên kịch liệt cắt ngang lời Trương Dương, mặt đất phẳng phất cũng đang chấn động.

Ngay sau đó, lại là một đợt tiếng súng dày đặc, xen giữa thỉnh thoảng có cả tiếng nổ mạnh vang lên.

Thanh âm rất xa nhưng hình như lại rất gần.

“Không hay!”

Trương Vân và Vương Phong đồng thời biến sắc, hai miệng đồng thanh hét lên một tiếng.

“Sao vậy?” Trong lòng Trương Dương lúc này cũng nóng như lửa đốt.

“Mãi Mãi Đề bị người phục kích rồi....Mau, mau lái xe, Trương Vân, cũng tại người, nếu không phải người trì hoãn thời gian, chúng ta đã sớm thông báo cho Mãi Mãi Đề rồi.” Vương Phong vỗ lên đầu Trương Vân tức giận nói.

“Ta....Ta....Ta chỉ chậm trễ một lúc thôi mà....” Trương Vân ấp a ấp úng biện hộ.

“Tại sao các người không trực tiếp dùng điện thoại báo cho hắn?” Trương Dương không khỏi kỳ quái hỏi.

“Không tiện, hệ thống tình báo của chúng ta và Mãi Mãi Đề đều tách biệt, nếu chỉ là gọi điện thoại, Mãi Mãi Đề cũng sẽ không tin, đương nhiên quan trọng chính là, có vẻ người chúng ta biết cũng không thích Mãi Mãi Đề, cho nên liên giao nhiệm vụ cho chúng ta, nói là có thể rèn luyện hun đúc chúng ta, hơn nữa có thể quên biết Mãi Mãi Đề hơn chút...” Vương Phong buồn như đưa đám nói.

“Lập tức đến ngay thôi. Đừng nóng vội, hiện tại còn đang tiến hành đấu súng, thế lực Cương Độc hẳn là chưa đắc thủ, đúng rồi, Mãi Mãi Đề đến đây làm gì?” Trương Dương hỏi, trên thực tế Trương Dương đối với vấn đề sống chết của Mãi Mãi Đề không hề quan tâm, Mãi Mãi Đề chết đối với hắn mà nói tuyệt đối là một tin tức cực kỳ tốt.

“Người không biết?” Vương Phong đột nhiên dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Trương Dương.

“Tại sao ta phải biết?” Trương Dương nghi hoặc nói.

“Nghĩa trang XX huyện KC là nghĩa trang gia tộc của Mãi Mãi Đề, ở đó chôn cất tất cả thành viên gia tộc Mãi Mãi Đề. Ở phụ cận nghĩa trang gia tộc, còn có một cái nghĩa trang khác là nơi chôn cất tất cả các thành viên hi sinh cho gia tộc Mãi Mãi Đề, bao gồm cả thuộc hạ bị thế lực Cương Độc sát hại, ca ca đồng bọn của người chính là mai táng ở nghĩa trang đó. Hôm nay là trăm ngày chết của Nhiệt Dịch Lực, Mãi Mãi Đề tới trông coi nhĩ tử hân yêu quý nhất. Kỳ thật, quan hệ giữa ta và Nhiệt Dịch Lực cũng không tệ, hồi nhỏ thường xuyên cùng nhau nô đùa, về sau bởi vì hắn chú trọng học tập súng ống và tri thức nên sau đó không thân nữa, nếu lúc đó hắn nghe ta, cũng không đến nỗi phải chết trẻ, ai...”

Trên khuôn mặt ngây thơ non nớt của Vương Phong lộ ra một tia tiếc nuối, hồi nhỏ hai người vì những lý lẽ của riêng mình mà trở mặt, cộng thêm việc Nhiệt Dịch Lực vốn nhiều hơn Vương Phong mấy tuổi cho nên ý kiến không đồng nhất, cuối cùng mỗi người đi một ngã, mà không lâu sau đó, Nhiệt Dịch Lực tới Mỹ đào tạo chuyên sâu, hai người càng không gặp gỡ nhau, rồi sau khi nhận được tin tức của hắn, không thể tưởng được đã âm dương chia cắt.

Nghĩ đến thiên tài nhân vật đó, Trương Dương không nhận được cũng có chút sứt sứt, nói đến tài trí của Nhiệt Dịch Lực, Trương Dương vốn tưởng mình đã thâm sâu, nếu trí tuệ của Trương Dương là dẫn tới từ lần bạo tạc thần bí nọ, vậy thì trí tuệ của Nhiệt Dịch Lực là bẩm sinh cùng sự nỗ lực sau này tạo thành, nhược điểm lớn nhất của Nhiệt Dịch Lực chính là quá tin vào phán đoán của mình, đánh giá thấp quyết tâm của đối thủ, điều này đã tiễn đi sinh mạng trân quý của hắn. Trương Dương phát hiện, tên Lữ Phi bị Tiêu Viễn Hành giết kia cùng với Nhiệt Dịch Lực có điểm tương tự dọa người, đều là nhân vật thiên tài, đều có sự tự tin cường đại, đều đánh giá thấp đối thủ, có lẽ điều này cũng chính là sự khác biệt giữa thiên tài và người thường, đều cao ngạo, tham vọng viễn vông...

Trương Dương không khỏi có chút nghĩ mà thấy sợ, hắn từ những điều này rút ra một kết luận đáng sợ, nhân vật thiên tài càng dễ dàng chết yếu hơn người thường.

Nhân vật thiên tài vì có chút thành tích về phương diện vượt hơn người thường cho nên ở rất nhiều phương diện về vấn đề cuộc sống lại như đứa trẻ thiếu năng, chính vì điều này mà nhân vật thiên tài càng dễ dàng bị một vài chuyện vặt vãnh ảnh hưởng đến tiền đồ của mình, thậm chí là cả sinh mệnh.

Đương nhiên, Trương Dương và Lữ Phi, Nhiệt Dịch Lực không giống nhau, Trương Dương vốn xuất thân từ tầng chót xã hội, cuộc sống sinh hoạt mặc dù không tốt, lại không có sự tự ti và tự đại khắc cốt ghi tâm như Lữ Phi, cũng không có sự cao ngạo và tự tin cuồng vọng như Nhiệt Dịch Lực mắt cao quá trán kia, vì thế Trương Dương có thể thích ứng mà sống sót, hẳn sẽ không vì tự ti mà làm ra vài chuyện khiến người ta không thể tin nổi, cùng lắm cũng chỉ là dùng camera kỹ thuật số nhìn trộm mỹ nữ mà thôi. Càng sẽ không vì mình có vô vàn tư duy kỳ úc tinh anh mà xem thường cái này, xem thường cái kia....

Thanh âm vụ nổ càng ngày càng vang dội, tiếng súng cũng càng ngày càng dày.

Kỳ thật, bọn họ chỉ mới lái xe hơn mười phút, nhưng địa hình nơi này trống trải khoáng dã, tiếng súng cùng tiếng nổ nghe có vẻ cực kỳ gần, trên thực tế cự ly còn rất xa.

Rốt cục, gần tới rồi!

Trái tim ba người bắt đầu đập rộn ràng, ba người mặc dù đã từng chủ động giết người, nhưng tiếng súng dày đặc cùng tiếng nổ kịch liệt như thế vẫn là lần đầu tiên bản thân trải qua, những thứ này cùng “vũ khí lạnh” hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, ba người mặc dù lợi hại, nhưng vẫn không đủ để đối kháng với súng ống đạn dược.

Trước mặt là một dải cây Hồ Dương, Trương Dương lái xe vào trong rừng cây rồi dừng lại.

“Tại sao không lái xe trực tiếp đến, hình như khoảng cách còn rất xa a!” Trương Văn nói.

“Người*** đúng là không biết động não, chúng ta lái chiếc xe lớn như vậy đến không phải làm bia đỡ đạn sao? Nghe thanh âm nổ, đối phương hẳn là có bazooka, người sẽ không ngây thơ cho rằng, chiếc Hummer này có thể đối kháng với bazooka chứ?” Vương Phong vỗ một cái lên đầu Trương Văn mắng.

“Phong ca, là ta cố tình hỏi...” Trương Văn vẻ mặt thương tâm nói.

“Tại sao lại cố tình hỏi?” Vương Phong sừng sốt, nghi hoặc nói.

“Nếu ta không giả vờ ngu ngốc chút, làm sao có thể tôn sự vĩ đại và sự thông minh tài trí của người, a, còn có sự anh minh thần vũ nữa chứ?”

Vương Phong há hốc mồm, thực sự không nói ra được câu nào, tức giận đá một cái vào mông Trương Văn, Trương Dương dường như sớm đã có chuẩn bị, thế nhưng thân thủ Vương Phong hình như không chỉ lợi hại hơn hẳn chút xíu nên vẫn bị đá lăn trên đất, có điều, tiểu tử này da thô thịt dày chẳng khác Lưu Bư, lập tức từ trên đất bò dậy, phủi phủi bụi, phảng phất như không việc gì rồi đi về phía trước, hiển nhiên thẳng oắt này đã quá quen thuộc với “vô ảnh cước” của Vương Phong.

Chứng kiến hai người đầu vô mồm, Trương Dương không khỏi toát mồ hôi hột, hai gia hỏa này cũng không biết ngốc thật hay ngốc giả vờ nữa, lúc thông minh gần như tính không bao giờ sai sót, một khi gặp được việc gì đó nghĩ không ra thì chỉ thích để tâm vào chuyện vụn vặt, dê con ăn cỏ ỉa đái cũng trở thành phát hiện trọng đại...

“Có vũ khí không?” Trương Dương hỏi.

“Có rất nhiều!” Trương Văn vốn đang đi về phía trước lại chạy ra phía sau xe, mở thùng xe nói.

Đáng tiếc, Trương Dương vốn đang hưng phấn khi nhìn thấy vũ khí bên trong thùng xe lập tức như bị dội một gáo nước lạnh, vốn tưởng rằng bên trong sẽ có vô số các loại súng ống đạn dược gì đấy, cho dù là không có phi cơ đại pháo, nhưng dựa vào cá tính của Trương Văn, kiếm một vài khẩu bazooka lựu đạn và tiểu liên vất trong đó hẳn là rất bình thường, thế mà bên trong ngoại trừ một đồng “vũ khí lạnh” không ngờ tìm không nổi một bộ súng ống.

Trương Dương cũng không có biện pháp, tìm một thanh chủy thủ quân dụng, loại vũ khí này rất thích hợp cho ám sát bí mật.

Địa thế phía trước kỳ thật rất bằng phẳng, nhưng vừa đi quá một chút lập tức có hai ngọn núi non, một cao một thấp, phía trước ngọn núi có một con sông uốn lượn quanh co, vừa nhìn qua thì hai ngọn núi tựa như nhị long hí thủy vậy.

Hiển nhiên đây là một nơi phong thủy trù phú, cho dù là loại người không có chút nghiên cứu phong thủy nào như Trương Dương đều cảm nhận thấy, có sơn có thủy có long mạch, hai tòa núi này rất phù hợp với tư tưởng phong thủy trước sau như một của người Đông Quốc.

Trương Dương gần như có thể khẳng định, ngọn núi cao hơn chắc hẳn là phần mộ của gia tộc Mãi Mãi Đề, mà ngọn núi thấp hơn chắc hẳn là nghĩa trang những người hi sinh cho gia tộc Mãi Mãi Đề.

Lúc này, tiếng súng vẫn còn rất kịch liệt, ba người không dám táo bạo đi tới, đạn vốn không có mất, không cách nào phân biệt người tốt hay người xấu. Ba người xoay người cúi xuống, men theo lùm cỏ yên ắng dưới ngọn núi bí mật đi tới ngọn núi chính, bởi vì, tiếng súng chính là từ đó truyền tới đây...

185. Chương 185. Chiến Đấu Cùng Mãi Mãi Đề

Đây tuyệt đối là một trường chiến tranh dị thường tàn khốc!

Cuộc chiến ảnh hưởng đến cả ngọn núi chính, còn có cả con đường quốc lộ dưới chân núi, trên con đường quốc lộ đổ hơn mười chiếc xe việt dã đã bốc cháy, trong đó có vài chiếc đã nổ tung, ngọn lửa hùng hục cũng cháy lan sang cả mấy đám cây cối cổ đại bên đường, trên con đường, nằm vật vờ sáu bảy cỗ thi thể.

Thanh âm xả đạn kịch liệt, một vài viên đạn lao qua vùn vụt, vài viên khác pằng pằng chiu chiu bắn lên cây cối, đá tảng.

Trong khói súng bập bênh trôi nổi dày đặc, không ngừng có người vất những vũ khí không có đạn được xuống đất, chạy đến chỗ an toàn, những người khác thì chạy đến vài chỗ che chắn ở xung quanh con đường quốc lộ.

Trên đường, thỉnh thoảng lại có người trúng đạn ngã xuống...

Căn bản không thể phân biệt rõ ràng ai là địch nhân ai là thủ hạ của Mãi Mãi Đề, lúc này hỏa lực hai bên đều rất cường đại.

Rất nhanh chóng, Trương Dương đã biết rõ ràng phe cánh nhân mã hai bên, người dưới núi hiển nhiên là thủ hạ của Mãi Mãi Đề, mà trên núi chắc hẳn là phần tử Cương Độc phục kích Mãi Mãi Đề.

Tuy nhiên, phần tử Cương Độc vũ khí rõ ràng không tốt bằng vũ khí máy thuộc hạ của Mãi Mãi Đề, mặc dù chiếm được ưu thế về địa lý, nhưng cũng bị làn đạn tựa như mưa đá bắn cho không dám lộ đầu, chỉ có thể thỉnh thoảng bắn vài viên đạn tới gần cản người bên dưới xông lên.

Thủ hạ Mãi Mãi Đề có vài tay bắn tía, chiếm cứ những vị trí có lợi không ngừng bắn vào mục tiêu, áp chế hỏa lực đối phương.

Hiện tại, chiến tranh đang rơi vào trạng thái giao tranh, phía trên cũng không cách nào chạy thoát, phía dưới cũng không thể xông lên, trong đó uy hiếp lớn nhất chính là đến từ bazooka trên núi, có vài vị trí tương đối bí mật đang trông chờ vài tay bắn bazooka, mỗi lúc thủ hạ Mãi Mãi Đề có dị động, bazooka lập tức phát huy uy lực cực đại của nó.

Hiện tại, uy hiếp lớn nhất của thủ hạ Mãi Mãi Đề ngược lại không phải là những phần tử Cương Độc trên núi, mà là vài chiếc xe việt dã đang bùng cháy bên cạnh người, những chiếc xe việt dã này tùy lúc đều có thể mang đến nguy hiểm cháy nổ, chỉ cần những chiếc xe này nổ, tuyệt đối sẽ tạo thành thương vong cực lớn đối với họ.

Cùng vì có sự uy hiếp cháy nổ của những chiếc xe này mà mấy người vệ sĩ đang mai phục ở phụ cận xe không thể không ngừng thay đổi vị trí, ở dưới cơn mưa đạn dày đặc như thế, di chuyển thân thể không khác nào đùa với tính mạng.

Trên núi hiển nhiên cũng có bắn tía, nếu không phải bắn tía dưới chân núi lợi hại hơn, loại di động này có thể tạo thành thương vong càng đáng sợ hơn.

Ngó không thấy Mãi Mãi Đề, hoàn cảnh đã quá hỗn loạn, căn bản không cách nào nhìn thấy diện mạo cụ thể, mọi người đều mai phục ở trong bụi cây ven đường, sau cây, sau nương nước...

Khiến cho Trương Dương khiếp sợ chính là, thuộc hạ Mãi Mãi Đề mặc dù rơi vào thế hạ phong nhưng lực chiến đấu vẫn khá cường hãn, gần như không thấy có ai chạy trốn hoặc bất động, dường như mỗi người đều đang thử kiểm chế hỏa lực địch nhân, hơn nữa phối hợp hỗ trợ lẫn nhau cũng tương đối thành thạo.

Đây không giống một đội ngũ bảo vệ lưu manh, lại càng giống như một đội quân đã huấn luyện đầy đủ!

Trương Dương tin rằng, nếu không phải nói hoàn cảnh địa lý quá bất lợi, thủ hạ Mãi Mãi Đề muốn tiêu diệt địch nhân quả thật quá dễ dàng, bất kể là chiến lược chiến thuật hay là tố chất tâm lý đều thấy, bọn họ so với phần tử Cương Độc ở trên núi đều phải mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Không hổ là vua của Tân Cương !

Đột nhiên !

Trương Dương cả người chấn động, bởi vì hắn nhìn thấy một chiếc xe, một chiếc xe jeep Bắc Kinh cũ nát, đây chính là chiếc xe jeep bọn hắn thuê, chiếc xe jeep đỗ dựa vào một bên phía dưới ngọn núi chính, cách đội xe phía sau ước chừng hơn hai trăm mét và không chịu ảnh hưởng của cuộc chiến tranh.

Nhưng không thấy Lưu Bưư A Trạch và tài xế kia, hết thấy hiện lên quỷ dị vô cùng.

Với tính cách Lưu Bưư, không có khả năng im lặng như thế.

Chẳng nhẽ lên núi rồi?

Trương Dương đột nhiên phát hiện một vấn đề kỳ quái, đội xe của Mãi Mãi Đề không ngờ đỗ ở ngọn núi thấp, mà chiếc jeep cũ nát lại đỗ dưới ngọn núi cao hơn.

“Tại sao đoàn xe của Mãi Mãi Đề lại đỗ ở dưới ngọn núi này?” Trương Dương hỏi.

“Con trai hắn vốn được mai táng ở trên ngọn núi này, tại sao không đỗ ở đây?” Vương Phong kỳ quái nói.

“A...Tại sao hắn không mai táng trên ngọn núi đó, chẳng nhẽ Mãi Mãi Đề cho rằng phong thủy ngọn núi này phải tốt hơn phong thủy ngọn núi kia sao?” Trương Dương không khỏi sửng sốt, đây tuyệt đối là chuyện bất ngờ.

“Không biết, ta nghĩ chỉ cần là con người, đều biết phong thủy ngọn núi đó phải tốt hơn phong thủy ngọn núi này, nghe nói Mãi Mãi Đề vì thu phục lòng người, đã đặc ý nhường ngọn núi đó cho thuộc hạ.”

Đồng tử Trương Dương không khỏi co chặt một hồi, lần đầu tiên sản sinh hứng thú với nhân vật Mãi Mãi Đề này, vẫn luôn tưởng rằng, Mãi Mãi Đề chỉ là một nhân vật thô lỗ điên cuồng có chút bối cảnh thế lực, mãi đến vừa rồi, cách nhìn đối với Mãi Mãi Đề trước kia cũng bà chi lật đổ, chỉ ít Mãi Mãi Đề có một đám thủ hạ nguyện ý hi sinh tính mạng vì hắn, từ cuộc đấu súng đã có thể thấy Mãi Mãi Đề có một sự ủng hộ đầy đủ, kỹ lưỡng, thuộc hạ tác chiến dũng mãnh, đương nhiên quan trọng nhất chính là, những bộ hạ này hình như đối với Mãi Mãi Đề đều khá trung thành...

Đem một phần tổ tiên mai táng dưới nghĩa trang thuộc hạ, điều này cần biết bao dũng khí?

Nên biết rằng, người Đông Quốc xem trọng nhất chính là vị trí nghĩa trang tổ tông, từ xưa đến nay vô số lần vì nghĩa trang mà phát sinh chiến tranh, mà Mãi Mãi Đề hoàn toàn đi ngược lại con đường, nhường nghĩa trang cho thuộc hạ, điều này không chỉ đơn giản là lời kéo nhân tâm.

“Vương Phong, vách núi kia có biện pháp nào trèo lên không?”

Trương Dương sau khi nhìn đạn bazooka thỉnh thoảng bắn ra trên núi, nếu như nói là uy hiếp thì điểm bắn của bazooka là uy hiếp lớn nhất, để áp chế điểm bắn, đại bộ phận bắn tỉa của Mãi Mãi Đề không thể không đặt súng ngắm đến vị trí đó, chỉ có như vậy, xạ thủ mới không thể bắn bazooka liên tiếp, dù sao uy lực bazooka quá lớn, nếu để cho nó bắn không chút kiêng nể thì bọn họ cho dù giành được thắng lợi cuối cùng, có lẽ người còn sống cũng dư lại không được bao nhiêu người.

“Có thể, chỉ có điều, nếu trèo lên vách núi tập kích Cương Độc trên đó, thuộc hạ của Mãi Mãi Đề chắc chắn sẽ nổ súng về phía chúng ta, nguy hiểm quá lớn, bọn họ lại có vài tay bắn tỉa a.” Vương Phong nhíu mày

nói. “ Ân, thuộc hạ của hân không biết ta, như vậy đi, ta tới báo cho cấp dưới của Mãi Mãi Đề.” Trương Dương nói.

“Nhưng người và Mãi Mãi Đề có thù oán...”

“Để ta đi ta đi, Mãi Mãi Đề đại thúc biết ta...” Trương Vân tung tăng nhún nhảy, phảng phất như gặp một chuyện vô cùng kích thích vậy.

“Không được!”

Trương Dương và Vương Phong đồng thanh nói.

“Tại sao?”

“Không tại sao cả, người cứ ngoan ngoãn ở đây đi, nếu người dám loạn động, người sau này cũng đừng gọi ta là Phong ca nữa !” Vương Phong vẻ mặt nghiêm khắc.

Đối với Vương Phong mà nói, hân có chức trách bảo vệ sự an toàn của Trương Vân, mà Trương Dương thì vì Trương Vân tuổi còn quá nhỏ, mặc dù thoát nhìn cũng rất lợi hại, nhưng độ tuổi trước sau vẫn là một vấn đề.

“...” Trương Vân há mồm không nói nên lời, hiển nhiên hân biết chuyện đã không thể thương lượng nữa rồi.

“Hành động đi!”

“Ân, Trương Dương, ta hỏi chút, người tại sao phải mạo hiểm?” Vương Phong đối với cử chỉ của Trương Dương rất khó hiểu.

“Vách núi kia ta trèo không nổi, Trương Vân tuổi quá nhỏ, chỉ còn lại ta báo tin thôi.”

“Điều này ta biết, người tại sao phải cứu Mãi Mãi Đề?” Đôi mắt Vương Phong phảng phất như muốn nhìn xuyên qua lục phủ ngũ tạng Trương Dương.

“A a, hiện tại Mãi Mãi Đề không phải cừ nhân của ta, mà là một chiến sĩ đang cùng phần tử ly khai Cương Độc chiến đấu, Trương Dương ta tuy không phải người tốt, nhưng đúng sai phải trái vẫn thấy được rõ ràng, nếu ta lúc này ném đá xuống giếng, vậy cùng phần tử Cương Độc có gì khác biệt? Nếu ta bây giờ ném đá xuống giếng, ta nghĩ cả đời này của ta cũng ngủ không yên.” Trương Dương lãnh đạm nói.

“Ân, như vậy thì tốt, ta ủng hộ người báo thù nhưng ta lại càng ủng hộ cách nghĩ của người hiện tại, cứ như ta và Trương Vân, chúng ta đều chán ghét Mãi Mãi Đề, nhưng chúng ta lại không thể không bảo vệ hân, Tân Cương cần một Mãi Mãi Đề kiên cường cứng cỏi, được, hành động thôi!”

“Hành động !”

Nhìn Vương Phong giống như thạch sùng trèo trên vách núi, cả người Trương Dương đột nhiên đứng dậy rồi lại tảo bạo chạy ra ngoài...

Khoảng cách giữa Trương Dương và Mãi Mãi Đề khoảng trăm thước, đây là đoạn nước rút, bất kể là thể lực Cương Độc hay là vài thuộc hạ của Mãi Mãi Đề đều chưa có phản ứng lại, Trương Dương đã chạy đến cách khoảng năm mươi thước, dù sao ai cũng không nghĩ tới trong bụi cây lại có người chạy ra.

Là thuộc hạ của Mãi Mãi Đề nổ súng về phía Trương Dương, vài tích tắc ngay trước khi nổ súng, Trương Dương đã ngã sấp người giữa một đồng loạn thạch, đợt chạy hồng hộc vừa rồi là kết quả hân tính toán chuẩn xác, con người lúc gặp chuyện bất ngờ, sẽ có một khoảng thời gian chần chừ, khoảng thời gian lớp vỏ não phát mệnh lệnh đến tay nổ súng đã đủ cho Trương Dương chạy ra một quãng rồi.

“Ta là Trương Dương, ta muốn nói chuyện với Mãi Mãi Đề!” Trương Dương nấp ở sau đồng loạn thạch hét lên.

Tiếng súng ngưng lại trong nháy mắt.

“Nói!” Một thanh âm ồm ồm vang lên, người nói chính là Mãi Mãi Đề.

“Vương Phong Trương Vân kêu ta đến, ta có chuyện nói cho người!” Trương Dương hét.

“Vương Phong, Trương Vân...” Mãi Mãi Đề đang nấp ở dưới con mương cạn đột nhiên cả người chấn động.
“Lại đây, bọn họ sẽ không nổ súng...”

“Được...”

Đột nhiên, Trương Dương cảm thấy một cỗ khí tức cực độ nguy hiểm đang lan tràn quanh thân thể, không kịp suy tư, cả người đột nhiên đứng dậy rồi điên cuồng chạy....

“Oanh!” Một tiếng vang lên, chỗ Trương Dương vừa rồi nằm lập tức bị nổ tan tành.

186. Chương 186. Xạ Thủ

Một đợt tiếng súng dày đặc, hiển nhiên thuộc hạ Mãi Mãi Đề đang áp chế hỏa lực trên núi.

Nắm bắt được thời gian rảnh trong nháy mắt này, Trương Dương đã liên tục lăn lê bò toài lao vào trong con mương cạn kia, lúc hắn nằm trong con mương sau đó mới hiểu rõ vì sao những kẻ này phải thay đổi vị trí không ngừng, bởi vì con mương thực sự quá nông, căn bản không đủ để che cơ thể, chỉ có thể di động không ngừng mới có thể đảm bảo an toàn.

Đương nhiên vẫn có một khoảng trong con mương khá sâu, nhưng lại bị Mãi Mãi Đề chiếm cứ.

“Lại đây!” Một tay vệ sĩ lạnh lùng nằm trong con mương vẫy vẫy tay với Trương Dương.

Trương Dương nằm trong con mương không ngừng di động thân thể đi tới trước, hắn có một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, dường như con mương hoàn toàn bại lộ dưới những họng súng trên núi vậy.

Trên thực tế, giác quan thứ sáu của Trương Dương hết sức nhạy bén, đích xác cả con mương đều nằm dưới họng súng ở trên núi, nếu không phải hỏa lực của mấy tay bắn tỉa bên Mãi Mãi Đề yểm hộ thì đã sớm bị tiêu diệt sạch sẽ rồi.

“Lá gan của ngươi không nhỏ!”

Trương Dương rút cục di chuyển đến bên cạnh Mãi Mãi Đề, cả mái tóc Mãi Mãi Đề không ngờ đã biến thành màu hoa râm, râu cũng lốm đốm bạc, chỉ trong thời gian ba tháng đã già nua đi rất nhiều, có điều, vẫn có thứ không hề thay đổi, đó chính là vẻ mặt uy quyền của Mãi Mãi Đề, Trương Dương có cảm giác rất rõ ràng giữa hai hàng lông mày Mãi Mãi Đề có sát khí nồng đậm. “Chuyện chúng ta sau này hãy nói, chờ chúng ta sống rời khỏi đây hãy tiếp tục.” Trương Dương liếc qua Mãi Mãi Đề nói.

“Cha, hắn chính là Trương Dương?” Một thiếu nữ thoát nhìn như con lai nằm sấp bên cạnh Mãi Mãi Đề, mái tóc vàng, sống mũi hơi cao, tuy nhiên đôi mắt lại là màu đen, vốn đã có đặc trưng nữ nhân phương Tây lại có cả nét đẹp cổ điển của nữ nhân Đông Quốc, hiện lên vẻ rất đặc biệt.

Tuy nhiên một bộ gọng kính mắt trên mũi thiếu nữ này đã hoàn toàn phá tan tất cả mỹ cảm, tạo cho người ta một cảm giác rất bảo thủ, ương bướng. Đương nhiên, cũng thêm một chút điềm đạm nho nhã.

“Ân.” Mãi Mãi Đề đưa mắt nhìn thoáng qua trên núi, trước người hắn đặt một cỗ thi thể. Có cỗ thi thể này ngăn chặn nên vị trí của Mãi Mãi Đề trở thành chỗ an toàn nhất.

“Tại sao không giết hắn?” Cô gái giận dữ nhìn Trương Dương.

“Sau này hãy nói.” Mãi Mãi Đề quay đầu nói với Trương Dương : “Vương Phong và Trương Vân đều tới?”

“Ân, Vương Phong đã bò lên vách núi đến hậu phương địch nhân, người nói với thủ hạ người một tiếng, chờ lát nữa chú ý một người đến từ đằng sau phía trên núi, đừng bắn loạn xạ là được.”

“Ân.” Mãi Mãi Đề lập tức ra hiệu cho một thủ bên cạnh truyền đạt mệnh lệnh.

“Có thể cho ta một khẩu súng không?” Trương Dương liếc mắt qua một đồng vũ khí trong con mương, hiển nhiên vũ khí đạn dược của Mãi Mãi Đề rất phong phú, hơn nữa lại rất tinh xảo.

Sự trầm mặc trong nháy mắt.

“Cẩn thận chút, ta thà để người chết ở trên tay ta cũng không hi vọng người chết trên tay đám phần tử ly khai kia.” Mãi Mãi Đề ra hiệu cho thuộc hạ ném một khẩu súng trường cho Trương Dương.

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Hừ!” Cô gái kia hung hăng “Hừ” một tiếng.

Trương Dương thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn cô gái đó một cái, hần vuốt ve thân súng lạnh ngắt trong tay, cảm giác được sự nặng nề và sự lạnh lẽo của kim loại, Trương Dương có cảm giác tìm được sự an toàn.

Đây là khẩu súng trường Big Bird JQ 12.7mm kiểu mới của Đông Quốc, áp dụng tiêu chuẩn thiết kế nòng chốt súng có thể thay đổi, có thể dùng thích hợp hai loại đạn. Đạn 12.7mm toàn thế giới chủ yếu có hai loại, đạn do Nga sản xuất và đạn súng lục Browning của Mỹ, khi thiết kế súng Đông Quốc đã cân nhắc đến việc phải bố trí chốt súng của nó bất đồng, để có thể thích ứng với hai loại đạn này.

Trương Dương đối với số liệu kỹ thuật súng hết sức quen thuộc, nhưng hần là lần đầu tiên thực sự được tiếp xúc với loại súng trường này, không khỏi có chút yêu thích không muốn buông tay.

Một vệ sĩ bên người Mãi Mãi Đề nhìn Trương Dương cầm súng trong tay tựa như một đứa trẻ gặp một món đồ chơi yêu thích, trên mặt không khỏi nổi lên một tia khinh thường, từ động tác của Trương Dương hần đã nhìn ra được, đây là một tân binh lần đầu tiên thấy súng.

Tuy nhiên biểu hiện của Trương Dương lập tức lật đổ ý nghĩ khinh thường trong lòng hần.

“Ca sát!”

Trương Dương kiểm tra ổ đạn một lần lại điều chỉnh ống ngắm một chút, ngoài động tác luống cuống vuốt ve khẩu súng lúc đầu ra, động tác lúc sau tựa như nước chảy mây trôi, khẩu súng trường phẳng phất như biến thành một bộ phận thân thể hần vậy.

Chẳng những vệ sĩ kia kinh ngạc một hồi, ngay cả vệ mặt Mãi Mãi Đề cũng là kinh dị.

Tuy nhiên, động tác lúc sau của Trương Dương lại khiến bọn họ thất vọng, bởi vì Trương Dương lặn đến một chỗ khác, chọn một góc chết để ngắm, đương nhiên góc chết này chẳng những chỉ ra rằng đối phương bắn không tới Trương Dương, đồng thời Trương Dương cũng không cách nào gác súng, nói cách khác, người khác không thể bắn hần, hần cũng không thể bắn người ta....

Vốn thấy Trương Dương thử vận hành khẩu súng trường một cách điều luyện thuần thực, trên mặt cô gái vốn tràn ngập chờ mong với Trương Dương lập tức cũng nổi lên một tia xem thường.

Một phút !

Hai phút !

Cả năm phút trôi qua Trương Dương ngoại trừ việc đưa mắt nhìn chăm chăm lên núi thì hần gần như không cử động một lần nào, càng không nổ súng lần nào, thậm chí Mãi Mãi Đề cũng đã quên mất hần....

Tới rồi !

Cuối cùng, Trương Dương nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Là A Trạch !

Tại sao không phải Vương Phong?

Trương Dương đột nhiên bất an, vội vàng nói với Mãi Mãi Đề : “Ta còn có hai đồng bọn đang phục kích trên núi, bảo thuộc hạ của người đừng bắn loạn, mọi mục tiêu dễ bại lộ đều giao cho ta.”

“Ân.” Thuộc hạ bên cạnh Mãi Mãi Đề không chờ Mãi Mãi Đề dặn dò đã lặn người đến thông báo cho xạ thủ khác.

A Trạch ở trên núi lúc ẩn lúc hiện, tựa như một u linh địa ngục, Trương Dương tin rằng, cho dù hần không nói với Mãi Mãi Đề, nếu muốn bắn vào A Trạch trên núi cũng không dễ dàng.

Tiếp theo đó, lại có một bóng người lén la lén lút mà quen thuộc xuất hiện tại một hướng khác, trong đồng đá lộn xộn trên ngọn núi không ngừng qua lại như con thoi, mục tiêu của người này rõ ràng phải lớn hơn nhiều, giống như một con đại tinh tinh, chỉ có điều thân thể vẫn linh hoạt vô cùng.

Ngay lúc một đám thuộc hạ liên can của Mãi Mãi Đề áp chế hỏa lực trên núi phối hợp với A Trạch và Lưu Bưu thì Trương Dương đã thực hiện một động tác khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm....

Trương Dương không ngờ lại nhảy ra khỏi con mương, chạy băng băng trên đường quốc lộ, chứng kiến Trương Dương đột nhiên nhảy lên đường, bao gồm cả Mãi Mãi Đề trong đó đều quên bản, về mặt đồ dẫn nhìn theo thân thể đang không ngừng di động kia.

Lúc này mà chẤn ny lên đường không khác gì tự sát.

Ba tiếng súng thanh thúy vang lên, là Trương Dương nổ súng, sau khi ba tiếng súng vang lên trên núi lập tức truyền đến ba tiếng kêu thảm thiết...Còn không đợi mọi người phản ứng lại, thân thể Trương Dương đã trình hiện theo hình chữ “chi” (hình zíc zắc) nhảy vào trong con mương.

Lần này vị trí Trương Dương rơi vào trong con mương là của một tay bắn tỉa, đây là một tay bắn tỉa chuyên nghiệp, Trương Dương có một loại cảm giác nếu không có người này áp chế phần tử Cương Độc bắn phá bằng bazooka thì thương vong của Mãi Mãi Đề tuyệt đối phải gấp đôi.

“Địch nhân còn sống tổng cộng có ba mươi bảy người, vừa rồi ta bắn chết ba, còn có ba mươi tư người, trong đó năm người chiếm cứ vị trí dễ thủ khó công, người xem, ở đó...ở đó, hiện tại ta sẽ đổi sang chỗ khác hấp dẫn địch nhân, người bằng mọi giá phải áp chế hai xạ thủ bên trái, súng bọn chúng cầm trong tay chính là súng ngắm, thời gian di chuyển mỗi lần của ta khoảng ba giây...Được, bắt đầu...”

Tay bắn tỉa há hốc mồm, còn chưa nói ra lời, thân thể Trương Dương từ trong con mương đã di chuyển cực nhanh, sau khi di chuyển đến phía sau một thân cây nhỏ, cả người đột nhiên đứng dậy, chạy đến hướng máy chiếc xe việt dã đang bốc cháy.

Một trận xạ kích dày đặc, hai bên địch ta đều liều mạng bắn, Trương Dương tựa như một cái ngòi nổ, đưa trận giằng co lúc đầu dẫn thành bắn điên cuồng, hiển nhiên, Trương Dương ban đầu liên tục bắn chết ba người đã chọc giận những phần tử Cương Độc ở trên núi.

Trúng đạn rồi !

Thân thể vốn đang di chuyển rất nhanh của Trương Dương đột nhiên lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, một cơn đau rất buốt từ bả vai truyền lại, đạn quá dày, đợt xạ kích của phần tử Cương Độc căn bản không phải thân pháp có thể tránh né được, nếu Trương Dương không phải là có giác quan thứ sáu mãnh mẽ dự đoán được nguy hiểm, có lẽ thân thể hần sớm đã bị bắn thành cái rở rồi.

Trong nháy mắt ngay khi Trương Dương trúng đạn, ngã xuống đất, lộn lộn rồi nổ súng...Hàng loạt các động tác liên mạch lưu loát !

Liên tục ba nhát súng, đây là ba mục tiêu quanh quẩn vô số lần trong não hải hần, hơn nữa, ba mục tiêu này là ba mục tiêu dễ dàng chạm mắt với A Trạch Lưu Bưu nhất, vì sự an toàn của A Trạch Lưu Bưu, Trương Dương không thể không lợi dụng thân thể mình để mạo hiểm.

Sau khi nổ súng, Trương Dương gần như lặn không chút dừng lại đến phía sau một chiếc xe việt dã đang bốc cháy hừng hực, sau đó lại lặn vào trong con mương khô cạn.

Nghe được ba tiếng kêu thảm thiết mà trầm thấp, sờ sờ lên bờ vai chiếc áo jacket đen bị máu tươi thấm ướt, khóe miệng Trương Dương không nhịn được nổi lên một nụ cười, trúng một súng bên vai, đổi lấy ba mạng, rất đáng giá!

“Không tệ !”

Một tay bắn tỉa bên cạnh Trương Dương giơ ngón tay cái ra hiệu với Trương Dương, biểu hiện vừa rồi của Trương Dương không tròn không méo, mỗi lần ba súng, từng súng tiền mạng, ngay cả những tay bắn tỉa chuyên nghiệp như bọn họ cũng thực hiện không nổi hiệu suất cao như thế.

Đương nhiên, bọn họ không biết, Trương Dương thoát nhìn nổ súng và chạy thì hết sức đơn giản nhưng đều kết quả của muôn vàn lần tính toán ở trong đầu hần.

187. Chương 187. Bưu Đại Gia Đầu Óc Đơn Giản, Tứ Chi Phát Triển

Đi qua phía sau lưng Mãi Mãi Đề và cô gái, Trương Dương vẫn không dừng lại.

Cuối cùng, Trương Dương di chuyển đến góc ngấm chết lúc đầu kia, đây là một nơi an toàn.

Bên bả vai đau đớn kịch liệt phảng phất như tê liệt, đầu đạn vẫn còn ở trong đó.

Nhìn thấy máu tươi lai láng, Trương Dương cắn chặt răng, cổ thiếu nữ rút lại, thân thể run rẩy một hồi, Mãi Mãi Đề lập tức an ủi vỗ vỗ bả vai thiếu nữ, cô gái mới thả lỏng một chút, tuy nhiên lập tức lại bị tình cảnh trước mắt làm cho sợ ngây người, chỉ thấy thanh niên vẻ mặt lạnh lùng kia rút một ngọn chủy thủ từ trong thắt lưng, lôi ra một cái bật lửa sau đó hơ cây chủy thủ một lần, xé áo trên vai trực tiếp dùng chủy thủ cắm vào bả vai, kêu ra từ trong thịt một viên đạn rơi đầy máu...

Nhìn mồ hôi lưu lại trên trán Trương Dương, ngay cả Mãi Mãi Đề cũng có cảm giác ghê rợn.

Mãi Mãi Đề rốt cục hiểu được vì sao người thanh niên này có thể nhiều lần đào tẩu dưới mắt mình, đây, là một đối thủ đáng sợ !

“Tuyệt Liên, tới giúp hần bằng bó một chút.” Mãi Mãi Đề nói với cô gái bên cạnh người.

“Nga...” Thiếu nữ tựa như một chú thỏ bị giật mình, vẻ mặt sợ hãi nhìn Trương Dương dùng chủy thủ dọn dẹp vết thương, nàng không muốn nhìn, nhưng không thể nhìn nổi nhìn trộm hần.

Thiếu nữ run rẩy kéo một hộp thuốc đến bên cạnh Trương Dương.

“Ta ta...Ta giúp người bằng bó...” Cô gái cả người phát run, người thanh niên này trong mắt nàng tựa như một con dã thú.

“Người là y tá?” Trương Dương nhìn chằm chằm vào cô gái đeo kính hỏi.

“Không...Không...Ta...ta là....Sinh viên địa chất học...” Cô gái nhìn cánh tay thấm đầy máu tươi của Trương Dương, cả người lại run rẩy một lần, thanh niên này tạo cho nàng cảm giác rất nguy hiểm, loại cảm giác này không cách nào hình dung nhưng thân thể lại cảm thụ được.

“Nếu cô đã không phải y tá, ta tự mình làm.”

Trương Dương thực không muốn để cho một cô gái không phải y tá làm lãng phí thời gian, dùng chân kéo lê hộp thuốc lại rồi mở ra, lấy một bình thuốc sát trùng đổ toàn bộ lên vai, rồi lại dùng gạc lau qua một lần, đổ một chút Vân Nam bạch dược sau đó dùng gạc băng qua loa một lần.

Đây chỉ là một việc xử lý đơn giản, tránh cho vết thương bị nhiễm trùng.

Lúc này, cũng không còn thời gian tỉ mỉ làm việc này, Trương Dương vẫn có chút lo lắng cho sự an toàn của A Trạch và Lưu Bưu, dù sao trên tay bọn họ không có súng, biện pháp duy nhất chỉ có thể tiếp cận địch nhân ám sát gần, không thể nghi ngờ, đó là một kỹ thuật vô cùng nguy hiểm.

Ngay vào lúc này, tiếng súng trên núi dần dần thưa thớt rồi ngưng lại....

Trương Dương cảm giác được sinh mạng không ngừng mất đi.

Đó là đao của A Trạch, chủy thủ của Vương Phong, còn có thanh đao dưa hấu của Lưu Bưu...

“Pằng!” Một tiếng súng vang lên.

Không hay, A Trạch có nguy hiểm !

Trái tim Trương Dương đập rộn ràng, đột nhiên từ trong con mương nhảy lên, thân thể tựa như tên bắn khỏi cung lao đến ngọn núi chính, phía sau hần kéo theo vô số tàn ảnh....

“Xông lên!” Nhìn thấy Trương Dương điên cuồng chạy, Mãi Mãi Đề đầu tiên là ngây ngốc, sau đó lập tức đứng dậy tiên phong xông lên.

Tiếng súng đã hoàn toàn tiêu tan, một đám thủ hạ tay cầm súng của Mãi Mãi Đề điên cuồng xông lên núi, nhưng bọn họ phát hiện, trên núi đã không còn địch nhân mà trở nên im lặng quỷ dị vô cùng....

Một cỗ khí thể tiêu điều xơ xác mà dồn nén tràn ngập trong đồng đá ngổn ngang, trong không trung tràn ngập mùi máu.

Sau khi vài tên thủ hạ của Mãi Mãi Đề xông lên núi mới phát hiện, trên núi đã biến thành địa ngục trần gian. Khắp nơi đều là thi thể, đương nhiên nếu chỉ là thi thể cũng không có gì, có thể theo Mãi Mãi Đề đều là những kẻ đã trải qua sóng to gió lớn, mấy cỗ thi thể tự nhiên sẽ không để trong lòng. Khiến bọn họ sợ hãi chính là, những thi thể này đều bị trúng đao ở cổ, chỗ nối liền giữa cổ và đầu gần như chỉ còn dư lại 1/3.....

Khó trách không hề phát ra thanh âm thảm thiết!

Không ai có thể bị cắt đứt 2/3 cổ còn có thể phát ra thanh âm.

Hai người!

Hai người đối kháng.

Một người cầm cây chủy thủ sắc bén, một người cầm thanh yêu đao lóe hàn mang.

A Trạch, Vương Phong.

Đôi mắt hai người sắc bén vô cùng, nhìn chăm chăm sát sao đối phương, đối với những tay súng vây xung quanh dường như không tồn tại, trong mắt bọn họ, chỉ còn lại đối thủ !

Giữa hai người bọn họ, có một cỗ thi thể, cổ vẫn bị cắt đứt, tuy nhiên vị trí cắt đứt là sau gáy, trong tay thi thể còn cầm một khẩu Desert Eagle...

Mỗi một người đều cảm giác được chiến ý bốc cháy hừng hực trong không trung.

Nhìn thiếu niên phía đối diện còn nhỏ hơn mình, Vương Phong cảm thấy một sự áp bức, võ công thiếu niên này không cao, nhưng đao mang tựa như sấm rung chớp giật đúng là khiến hắn có một cảm giác kinh diễm.

Vương Phong thậm chí lo lắng, nếu dưới tình huống bất chợt không kịp phòng bị, mình có thể tránh được ngọn yêu đao của thiếu niên kia không?

Cảm giác của A Trạch lại không giống, hắn đối với người thanh niên 17-18 tuổi này tràn ngập chiến ý, cảm giác người thanh niên tạo cho hắn phẳng phất như một tòa núi nặng, hắn có một loại dự cảm muốn phá tan áp lực này.

Tất cả súng đều chỉ hướng đến A Trạch.

“Đều là bằng hữu!” Trương Dương đẩy tay khẩu súng trong tay Mãi Mãi Đề xuống, nói với Vương Phong.

“Ta biết!” A Trạch và Vương Phong đồng thanh nói, trên thực tế hai người ở bên rìa sa mạc đã chạm mặt nhau, chỉ là lúc ấy Vương Phong căn bản không chú ý đến thiếu niên tên A Trạch này.

Không rõ tại sao, chiến ý trong không trung đột nhiên tiêu tán.

“Cám ơn!” Vương Phong đi tới trước người A Trạch, đột nhiên vỗ một cái lên vai A Trạch.

“Không cần.” Lời A Trạch vĩnh viễn đều đơn giản vô cùng.

Nhìn vết thương do đao gây ra phía sau cổ thi thể trên đất, gần như ngay lập tức Trương Dương nghĩ đến quá trình xảy ra, chắc chắn người đã chết này chuẩn bị định nổ súng về phía Vương Phong. A Trạch vừa kịp đến sau lưng tiêu diệt người này, tuy vẫn kịp nổ súng bắn, nhưng lại không hề trúng Vương Phong.

“Vương Phong!”

“Mãi Mãi Đề đại thúc!”

Mãi Mãi Đề vẽ mặt kích động đi đến trước mặt Vương Phong, nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve khuôn mặt Vương Phong, không ngờ lưu lại nước mắt đục ngầu, một đầu tóc bạc tung bay trong gió, lộ ra vẻ thê lương vô cùng.

“Đại thúc, hãy bớt đau buồn, Nhiệt Dịch Lực đại ca cũng hi vọng ngài có thể vui vẻ.” Vương Phong dù sao thì tuổi vẫn còn nhỏ, cũng không biết an ủi thế nào, chỉ có thể mặc cho Mãi Mãi Đề xoa xoa hai má mình.

“Nếu nó không chết đã có thể trở thành bằng hữu của người.” Mãi Mãi Đề nước mắt dâng trào, cô gái lúc đã trào lên núi, thấy Mãi Mãi Đề rơi lệ, vội vàng lấy khăn lau, vẽ mặt đau lòng lau nước mắt cho Mãi Mãi Đề.

“Vị này Tuyết Liên tỷ tỷ phải không?” Vương Phong thấy cô gái, vội vàng rẽ đề tài.

“Đúng đúng...a a, trông xem đại thúc đã già rồi, không ngờ quên cả giới thiệu, a a, kỳ thật cũng không cần giới thiệu, hồi nhỏ các người thường xuyên cùng nhau nô đùa, không thể tưởng được vừa đảo mắt, đều đã trưởng thành cả rồi...”

“Vương Phong, dì có khỏe không?” Cô gái vẽ mặt e lệ rụt rè nói.

“Khỏe khỏe, nhưng ta cũng gần một năm không gặp mẹ ta rồi, hắc hắc...” Vương Phong cười ngây ngô. “Không thể nhần nại được nữa, không ngờ dám đùa bốn Bưư đại gia...” “Bồng bồng...” Phía sau một tảng đá truyền đến thanh âm rít gào cùng thanh âm đánh nhau.

Mọi người vội vàng chạy tới, chỉ thấy Lưu Bưư và Trương Vân đang ở một bãi đất bằng không đến mười m² phía sau tảng đá vật lộn thành một khối, Trương Vân cậy thân thể linh hoạt, quần lấy thân thể xoay chuyển không ngừng của Lưu Bưư, thỉnh thoảng còn đánh lên Lưu Bưư vài quyền vài cước, tuy lực đạo đối với Lưu Bưư mà nói chỉ tương đương với muối cắn, nhưng cũng sắp khiến Lưu Bưư phát điên, hai nắm tay cực lớn tựa như bánh xe gió không ngừng đâm về phía Trương Vân....

“Này này, các người làm gì thế? Đây là người mình mà!” Trương Dương vội vàng chạy đến ôm lấy thân thể khổng lồ của Lưu Bưư, khí lực từ khi bú sữa mẹ cũng đều sử ra.

“Trương Dương, người có phải huynh đệ ta hay không?” Lưu Bưư tức giận nói.

“Đúng...”

“Là huynh đệ của ta thì hãy buông ta ra, hôm nay ta không đánh cho hắc kê một tiếng Bưư đại gia thì ta không mang họ Lưu nữa...”

“Bưư ca, rốt cục làm sao vậy?” Trương Dương vẫn không buông tay, hắc cảm giác được Lưu Bưư thực sự rất tức giận, Lưu Bưư tức giận hậu quả đều rất nghiêm trọng.

“Người hời hãn!” Đôi mắt Lưu Bưư như muốn phun lửa.

“Ta thực sự không đắc tội với hắc, ta chỉ hỏi hắc một câu, hỏi hắc có phải là Lưu Bưư đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia không, kết quả, hắc liền phát điên lên...” Hai tay Trương Vân xòe ra, vẽ mặt vô tội nói.

“A a...Thằng ranh con, đại gia muốn giết người...” Lưu Bưư đã hoàn toàn tức giận, liều mạng giãy dụa.

Trương Dương thở dài một hơi, buông Lưu Bưư ra, không còn biện pháp nữa rồi, Trương Vân đã phạm vào điều tối kỵ của Lưu Bưư, Lưu Bưư hận nhất chính là người khác nói hắc đầu óc ngu si tứ chi phát triển, hôm nay nếu không để cho hắc phát tiết, sau này sẽ không bao giờ nguôi giận, biện pháp tốt nhất chính là có một bên chịu thua.

188. Chương 188. Không Phục ? Đánh Cho Người Phục !

“Sẽ không chết người đâu, tuy nhiên, nếu Trương Vân đánh không thắng, hắc không gọi Bưư đại gia là không được.” Trương Dương cảm giác bả vai phát ra cơn đau dữ dội, hắc cắn răng đi tới ngồi xuống một tảng đá quan sát trận đấu.

Lúc này, lông mày Lưu Bưư dựng ngược, vẽ mặt đỏ bừng tựa Quan Công, phảng phất như sắp bùng cháy.

Tuy vậy, đối mặt với cơn nổi giận bùng bùng của Lưu Bư, Trương Vân căn bản không làm gì, vẫn là vẻ mặt khô hời như trước, lúc này hắn căn bản là không đặt Lưu Bư ở trong lòng, phẳng phất như đang trên trọc một con khỉ.

Đích xác, Trương Vân không hề Lưu Bư ở trong lòng, tất cả tin tình báo cho thấy Lưu Bư chỉ là kẻ khí lực mạnh hơn người thường chút xíu thôi.

Nhưng rất nhanh, Trương Vân đã phát hiện, tin tình báo hắn nhận được đã sai rồi, sai quá mức, khí lực của Lưu Bư so với người bình thường không chỉ là lớn một chút, mà là lớn hơn nhiều rất nhiều, nhiều đến mức một quyền cũng đủ đánh hắn nằm úp mặt xuống đất

“Hôm nay không đánh cho người kiêu đại gia thì lão tử sẽ không phải họ Lưu. Lão tử họ Chu!”

Sau khi Lưu Bư tránh thoát khỏi Trương Dương, cười dữ tợn đe dọa Trương Vân. Nghe thấy lời của Lưu Bư, Trương Dương toát mồ hôi, có vẻ như mẹ của Lưu Bư là họ Chu !?

Đột nhiên!

Trương Vân di động rồi, Trương Vân không ngờ phát động công kích trước, tất cả những điều này đều nằm ngoài ý liệu, thân thể thấp lùn mà điều luyện của Trương Vân giống như một viên đạn.

Một tiếng nổ vang lên, nắm tay của Trương Vân giống như tia chớp đánh lên ngực Lưu Bư, khiến cho người ta kinh ngạc chính là, một quyền nhanh như sấm này đánh lên người Lưu Bư dường như không có chuyện gì, thân thể của Lưu Bư chỉ lui về phía sau nửa bước. Ngược lại Trương Vân lại bị chấn lui hai bước.

“Ha ha ha gãi ngứa cho đại gia ư? Lại nào, lại nào !”

Lưu Bư cười điên cuồng dồn ép Trương Vân, ngay vào lúc này, người xem ở xung quanh mới phát hiện, chiếc áo jacket Lưu Bư mặc như muốn nứt toác ra

“Bùng!” Một tiếng nổ vang lên, lần này, không phải ‘giống như’ nữa mà là nổ thật, quần áo mà Lưu Bư mặc trên người, không ngờ giống như một viên đạn nổ tung, lộ ra một cơ thể khỏe mạnh.

Nhìn những cơ bắp lúc nhúc như một bộ rẽ quần quanh. Không khí đột nhiên trở nên kìm nén.

Ngay cả vẻ mặt của bọn Trương Dương và Vương Phong cũng đều là khiếp sợ, bởi vì, cả người Lưu Bư phát tán ra một loại lực lượng không gì sánh bằng, phẳng phất như một chiến thần hạ phàm.

Trương Dương và A Trạch không khỏi liếc mắt lẫn nhau, bọn họ là người rõ nội tình của Lưu Bư nhất, nhưng bây giờ bọn họ phát hiện, bọn họ không ngờ một chút cũng không biết về Lưu Bư, ít nhất, từ trước cho tới nay Lưu Bư đều không bộc phát ra loại khí thế làm người ta bất an như thế, hơn nữa, cơ bắp lúc nhúc dưới làn da của Lưu Bư dường như ẩn chứa lực lượng vô hạn.

“Đến đây đi! Ha ha ha.....”

Trương Vân nhìn những mảnh vải trên người Lưu Bư, không nén nổi sửng sốt, không đợi hắn phản ứng lại, Lưu Bư đã đánh tới, hai nắm đấm thổi lên từng trận cuồng phong trong không trung

Cơ thể Trương Vân giống như cái bóng hư vô. Cơ thể Lưu Bư mặc dù không nhanh, nhưng tốc độ của cặp cánh tay dài kia không thua kém chút nào, hơn nữa, phạm vi khổng lồ chế cực lớn.

Hai người đối chiến một quyền, thân thể của Trương Vân gần như bị đánh bay ra ngoài. May mắn rằng sau còn có một khối đá nham thạch ngăn thân thể lại, nếu không một quyền này trực tiếp đánh hắn rơi xuống núi.....

Sắc mặt Trương Vân bắt đầu trở nên lạnh lùng, động tác cũng bắt đầu cẩn thận, hiện tại hắn căn bản không dám công kích, hắn đã xác định tên Lưu Bư giống như gấu chó này biết ngành khí công, hắn tự biết một chút khí lực của hắn đánh lên người Lưu Bư thật sự giống như gãi ngứa.

Chiến thuật của Lưu Bư bắt đầu thay đổi, bây giờ, phía trên mảnh đất phẳng không đến mười m² này, Trương Vân giống như một con bướm lượn qua lượn lại, đáng tiếc, con bướm này không phải bay vòng quanh một đóa hoa tươi, mà là một con gấu chó thân thể vĩ đại

Trương Dương đối với thân pháp như quỷ mị kia của Trương Vân hâm mộ không thôi, loại thể gia đệ tử giống như Trương Vân, không thiếu phương pháp tu luyện, cùng loại người mới nhập môn như bọn họ so sánh, quả thực không thể đánh đồng.

“A a”

Lưu Bưu đã có một chút bực mình, nắm đấm của hắn mặc dù nhanh, nhưng trước sau hắn vẫn không cách nào bắt được cái bóng hư ảo kia, đương nhiên Lưu Bưu không biết, áp lực của Trương Vân cũng vô cùng lớn, tuy nắm đấm của Lưu Bưu cũng không cách nào đánh trúng hắn, thế nhưng, quyền phong kia thổi tới trên mặt cũng hơi gây đau đớn, bất kể là nắm đấm hay cơ thể khổng lồ kia của Lưu Bưu, đều tạo thành áp lực tâm lý cực đại cho hắn, dù sao, nơi này không thích hợp chạy nhảy, tổng cộng cũng mới gần mười m².

Nắm đấm của Lưu Bưu tại không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh, giống như một bộ động cơ vĩnh viễn không biết mệt mỏi.....

Nhìn hai bóng người ở giữa bãi đất, sống lưng Mãi Mãi Đề và thủ hạ liên quan đều phát lạnh một hồi, bất kể là nắm tay khí đoạt sơn hà của Lưu Bưu hay là thân pháp phiêu du quỷ mị của Trương Vân, đều tạo cho người ta cảm giác kinh diễm, một loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Quả nhiên là Trường Giang sóng sau dề sóng trước a!

Mãi Mãi Đề không khỏi cảm khái, năm tháng trôi qua mặc dù tăng thêm uy vọng và khí thế của hắn, nhưng cũng phai mờ đi nhuệ khí của hắn, nhìn thấy hai người thanh niên hăng hái ở giữa bãi đất, đột nhiên khoe miệng Mãi Mãi Đề nổi lên một nụ cười, mặc dù hắn mất đi Nhiệt Địch Lực thể nhưng hắn vẫn còn có hai người con trai và một người con gái xinh đẹp ngoan ngoãn.

Mãi Mãi Đề đang cảm động, mà mấy thủ hạ sở trường đánh lộn của hắn đều nóng lòng muốn tỉ thí, bọn họ đều bị phong cách bác đầu quyết tiến không lùi của Lưu Bưu khiêu khích tới mức nhiệt huyết sôi sục.

Đột nhiên!

Ngay lúc mọi người vây quanh còn đang đắm chìm trong suy tư thì cơ thể rắn chắc của Lưu Bưu bất ngờ dừng lại, dừng lại vô cùng đột ngột, giống như ô tô đang chạy tốc độ cao đột nhiên dừng lại, làm cho người ta sinh ra một cổ chấn động mãnh liệt vào thị giác.

“Thằng nhóc con, bây giờ gọi một tiếng Bưu đại gia thì ta sẽ lập tức bỏ qua cho ngươi, bằng không khả khả” Lưu Bưu cười nham hiểm.

“Ta nhờ vào, ngươi gọi ta một tiếng Vân đại gia ta cũng buông tha cho ngươi.” Trên mặt Trương Vân đã hiện lên màu đỏ, hiển nhiên, vừa rồi hắn đã hết sức cố gắng tránh né nắm tay như bão táp mưa sa của Lưu Bưu, nhưng nếu bảo hắn cứ như thế mà nhận thua thì không có khả năng, huống chi, hắn cho rằng Lưu Bưu chắc hẳn cũng là nỗ lực hết đà rồi.

“Tốt tốt, tốt lắm Đợi lát nữa khi ta đá vào mông ngươi, ngươi cũng đừng khóc rồi nói ta ăn hiếp tiểu hài tử xấu xa nhà ngươi nhé.....”

Lưu Bưu cười điên cuồng rồi xông về phía Trương Vân

Khiến mọi người thấy kì quái chính là, Lưu Bưu xiết chặt lại nắm tay, hai cánh tay giương nửa ra, rõ ràng không cuồng truy mãnh đả mà là từng bước từng bước dồn ép Trương Vân.

Nhìn thấy Lưu Bưu dồn ép từng bước về phía Trương Vân, Trương Dương vốn đang đau đớn kịch liệt không nén nổi mỉm cười, Lưu Bưu không hề khiến hắn thất vọng, quả nhiên là áp dụng biện pháp này.

Phần lớn người biết Lưu Bưu đều coi hắn như nhân vật đầu óc ngu si tứ chi phát triển, trên thực tế, Trương Dương lại vô cùng rõ ràng, mặc dù trí tuệ của Lưu Bưu không thể nói là trí kế siêu tuyệt, thế nhưng, tuyệt đối không phải người ngốc, hơn nữa, thỉnh thoảng có lúc còn khôn vặt, xem như một tên tiểu tử trong thô lỗ có tính tế, có điều thẳng nhai này rất lười, vô cùng lười, hắn sùng bái giải quyết tất cả bằng vũ lực, cho nên rất nhiều vấn đề đơn giản hắn cũng chẳng thèm suy nghĩ, đối với hắn mà nói, nắm đấm của ai to thì người đó có lý.

Bây giờ Lưu Bưu vì rửa sạch sỉ nhục Trương Vân dành cho hắn nên đã bắt đầu động não.

Lưu Bưu không động não đã rất đáng sợ rồi, không thể nghi ngờ Lưu Bưu một khi đã động não, bên trong sự đáng sợ còn khiến người ta thấy khủng bố

“Bồng!”

“Bồng!”

“Bồng!”

Nắm tay của Lưu Bưu vô cùng thông thả, một quyền nối tiếp một quyền công kích tới Trương Vân, tuy tốc độ hơi chậm, nhưng mà, bởi vì chỗ di chuyển không lớn, Trương Vân vẫn phải liều mạng tránh né, hơn nữa, so với lúc bắt đầu còn vất vả hơn, dù sao từng quyền quyền nối tiếp từng quyền như của Lưu Bưu bây giờ đã lần lượt xâm lấn từng vị trí của hắn, lúc này hắn không thể không tránh phải né trái, còn phải di chuyển cả người, bằng không, sẽ bị Lưu Bưu dồn vào trong đám loạn thạch.

Dần dần, thắng bại đã dần lộ ra đầu mối, hô hấp của Trương Vân càng ngày càng nặng nề, tựa như ổng bế thối lò, khuôn mặt vốn là ngăm đen chuyển sang đen hồng.

Lưu Bưu đánh đấm thận trọng, không chế phạm vi chiến đấu càng ngày càng nhỏ, hơn nữa, Lưu Bưu lấy tinh chế động, hết sức tiết kiệm sức lực, mà Trương Vân lại ra sức nhảy nhót tránh né, căn bản không có chút thời gian nghỉ ngơi

“Bồng!” Tiếng nắm tay đấm lên da thịt người.

Cuối cùng, Trương Vân chống cự không nổi, thân thể linh hoạt sau khi dần chậm lại bị một quyền của Lưu Bưu đánh bay, nặng nề ngã xuống đất, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên mặt lăn xuống.

“Gọi Bưu đại gia!” Lưu Bưu cũng không đuổi theo, vẻ mặt đắc ý vừa cười to vừa nói.

“Ta nhỏ vào, ngươi còn chưa thắng!”

Trương Vân cũng là một tiểu tử quật cường, loạn choạng bò dậy rồi lại phát lực xông về phía Lưu Bưu, hiển nhiên, hắn muốn thay đổi phương thức chiến đấu, chuyển bị động thành chủ động.

“Bồng!”

“Bồng!”

“Ha ha ha

Một trận thanh âm quyền đầu dày đặc giao nhau pha lẫn trong tiếng cười điên loạn của Lưu Bưu, hắn thích nhất chính là loại phương thức chiến đấu từng quyền đánh vào thịt này, không thể tưởng tượng Trương Vân rõ ràng đã bị đánh suýt hôn mê lại có thể chính diện tác chiến với hắn.

Nhìn hai người đánh đã không còn chiêu số, giống như dân chúng đánh lộn ngoài phố, Vương Phong lắc đầu, thắng bại đã không cần xem cũng biết, hơn nữa, hắn cũng không muốn nhìn thấy Trương Vân bị người ta đánh ngã lăn trên đất rồi kêu đại gia, biện pháp tốt nhất chính là không xem nữa.....

189. Chương 189. Phong Thủy Ngọn Núi Chính Tứ Chi Phát Triển

Lập tức, Trương Vân lại bò dậy, ánh mắt của Trương Vân cũng biến thành đỏ như máu, xem ra, hắn cũng bị đánh tới thực sự bốc hỏa, có chút mất đi lý trí, sau khi đứng lên lại giương nanh múa vuốt đánh về phía Lưu Bưu, căn bản quên hết chiêu thức trong sách võ thuật.

Tình hình chiến đấu bắt đầu trở nên vô cùng thê thảm, Trương Vân không ngừng bị Lưu Bưu đánh ngã sau đó lại đứng dậy rồi lại bị đánh ngã

Không thể không nói, năng lực kháng cự của Trương Vân là độc nhất vô nhị, mặc dù không ngừng bị Lưu Bưu đánh ngã trên đất, thế nhưng, mỗi lần đều là lập tức bò dậy lại cùng Lưu Bưu đánh thêm lần nữa.

Về sau, Lưu Bưu cũng đã không dám để cho Trương Vân tới gần, bởi vì, Trương Vân đã bắt đầu dùng rng dng gia nhập chiến đấu

Rốt cục!

Tốc độ bò dậy của Trương Vân chậm dần, mà tinh thần Lưu Bưư vẫn mạnh mẽ hiên ngang như trước, một quyền so đấu một quyền mạnh mẽ, cái loại quấy rầy dây dưa đánh loạn của Trương Vân căn bản không tạo thành một chút thương tổn nào đối với Lưu Bưư, nếu Lưu Bưư không phải hạ thủ lưu tình, Trương Vân sớm bị đánh tới mức răng rơi đầy đất rồi.

“Bồng!” Một tiếng nổ vang lên, Trương Vân bị một quyền của Lưu Bưư đánh bay lên một tảng đá sau đó lại ngã xuôngs.

Lần này, Trương Vân không đứng lên, mà là ngồi trên đất, vẻ mặt đỏ bừng, ánh mắt đáng thương nhìn Vương Phong.

“Kêu Bưư đại gia!” Lưu Bưư thích nhất là đánh chó rút xuống nước (đánh kẻ sa cơ thất thế), tuyệt đối sẽ không bởi vì đối phương đáng thương mà buông tha, đi đến chỗ ngồi của Trương Vân rồi đá một cước vào vị trí giữa Trương Vân, hình như sợ Trương Vân sẽ chạy trốn. “Không gọi, sĩ khả sát bất khả nhục (1) !” Trương Vân trợn mắt nhìn, mang bộ dạng thề không cúi đầu, khí phách cứng rắn.

“**, Người còn biết sĩ khả sát, bất khả nhục ư? Là người sĩ nhục đại gia trước, được rồi. Bây giờ đánh không thắng thì nói một câu sĩ khả sát, bất khả nhục, đây là đạo lý chó má gì chứ?”

Lưu Bưư giận dữ, xông tới tay nắm chân đá một trận, đánh cho Trương Vân ôm đầu kêu thảm thiết không ngừng.

“Người..... người Người bắt nạt trẻ con..... Phong ca, cứu mạng a”

“Lúc đầu không phải rất oai phong, rất lợi hại sao? Bây giờ đã biến thành con nít rồi....”

“Phong ca. cứu mạng a!”

“Người gọi, ta cho người gọi, hôm nay cho dù cha người đến đây ta cũng phải đánh người Vẫn còn gọi”

Vương Phong mặt đỏ bừng, vội vàng quay đầu lại nói với Mãi Mãi Đề: “Mãi Mãi Đề đại thúc, chúng ta lên trên núi trước đi” Nói xong, đi trước lên trên núi.

Nhìn Trương Vân bị Lưu Bưư đánh tàn bạo đến mức kêu cứu mạng thảm thiết, Mãi Mãi Đề và thủ hạ đều là trợn mắt há mồm, đây còn là đại nam hài võ công ban đầu rất cao sao?

Mọi người thấy Vương Phong và Mãi Mãi Đề trèo lên núi, cũng vội vàng bước nhanh theo

Còn Trương Dương lại giả vờ không nhìn thấy, cũng theo nhóm người đi lên trên núi, duy nhất lưu lại chính là con gái của Mãi Mãi Đề. về mặt lo lắng nhìn Trương Vân ôm đầu kêu thảm thiết trên mặt đất.

Ngoại trừ con gái của Mãi Mãi Đề thì không ai biết Lưu Bưư và Trương Vân rốt cục giải quyết mâu thuẫn như thế nào. “Khụ khụ Vì sao người không cứu Trương Vân?

Trương Dương rất nghi hoặc đối với hành vi của Vương Phong.

“Vì sao ta phải cứu hắn?” Vương Phong sững sốt.

“.....” Trương Dương không biết nói gì.

“Trương Vân không biết giữ mồm giữ miệng, bản thân làm sai thì phải chịu trách nhiệm, hơn nữa, thắng nhãi đó từ nhỏ đã quen bị đánh rồi, nếu mà Lưu Bưư không ra tay tàn nhẫn, đánh hắn không bị thương, yên tâm đi, hơn nữa, hắn kêu cứu mạng mất mặt như vậy, làm gì có ai còn không biết xấu hổ chạy tới giúp, đáng đời!” Vương Phong nói đến câu sau một cách hung dữ.

Dần dần, đại đội nhân mã chậm chậm leo lên đỉnh núi. Tigoi ng kêu thảm thiết của Trương Vân dần dần nhỏ đi, cuối cùng, đã biến mất, hình như, âm thanh nói chuyện còn nghe được hắn là đang thương lượng

Lúc này, thủ hạ của Mãi Mãi Đề đều đã sớm đem cả ngọn núi chính tìm tòi một lần, cách một khoảng lại có một người canh gác. Mà ở xung quanh của Mãi Mãi Đề và Vương Phong, mỗi một góc đều đứng một người, để tránh bị bắn tía phục kích.

“Mãi Mãi Đề đại thúc, vì sao không xây dựng một con đường ở chỗ này?” Vương Phong thấy rất khó hiểu, nếu nơi này đã là nghĩa trang gia tộc thì bình thường đều sẽ xây dựng đường lên núi. Trên đường còn thiết lập một vài tòa miếu thờ, mà nơi này. Căn bản nhìn không ra một chút dấu vết nghĩa trang gia tộc, phẳng phất như rừng núi hoang dã vậy.

“Chúng ta chỉ là gia tộc bình thường mà thôi, không phải hoàng thân quốc thích, không cần phô trương lớn như vậy, hơn nữa, phong thủy nơi này vốn là cũng không tệ, hà tất gì phải động thổ phá hỏng.” Mãi Mãi Đề cười nhạt.

“Cây to đón gió.” Trương Dương nói xen vào một câu. Mãi Mãi Đề nhìn thoáng qua Trương Dương nhưng không nói gì, yên lặng leo lên núi, đoạn đường núi này vô cùng dốc, quái thạch nhiều như nấm, hoàn cảnh như thế căn bản là không thích hợp cho bắn tỉa phục kích, bởi vì độ cao mấy tầng đá còn cao hơn so với mọi người, che cản tầm mắt nghiêm trọng, Trương Dương rốt cục hiểu được vì sao phần tử Cương Độc muốn chọn lựa thời điểm phục kích trên đường quốc lộ, bởi vì vị trí ấy căn bản là bọn Mãi Mãi Đề không có địa phương ẩn núp.

Trương Dương không nhịn được thở dài một tiếng, dưới loại địa hình có lợi phục kích đều đã thất bại, tuy không tách đội ngũ vệ sĩ cường đại với Mãi Mãi Đề nhưng cũng không thể tách thế lực lượng Cương Độc ra được. Nếu thế lực Cương Độc có đủ vũ khí, trong thời gian cực ngắn cũng rất dễ dàng tiêu diệt Mãi Mãi Đề, không nói vũ khí tiên tiến, chỉ cần hai khẩu súng máy hạng nặng, thì hôm nay Mãi Mãi Đề đừng nghĩ đến việc còn sống đi trở về.....

Xem ra, sự đàn áp của quốc gia với thế lực Cương Độc vẫn có chút hiệu quả, sự khống chế đối với vũ khí hạng nặng vô cùng nghiêm ngặt, vũ khí hạng nặng duy nhất bazooka của phần tử Cương Độc cũng là sản phẩm kém chất lượng, độ chuẩn xác vô cùng kém, nếu là bazooka tối tân, kết cục có thể cũng không phải như bây giờ.

Rốt cục, đã leo lên đỉnh núi.

Sau khi lên đỉnh núi, Trương Dương lập tức có cảm giác sáng khoái tinh thần, gió hiu hiu thổi, đưa mắt nhìn xa, cảnh đẹp thu hết vào trong tầm mắt.

Đương nhiên, khác biệt lớn nhất chính là, đỉnh núi được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, không có loạn thạch lởm chởm, mặt đất dùng thiết bị cắt kim loại cắt vào nham thạch làm nền đường, hai bên đường đi, đều là mộ phần, mộ phần rất bình thường, cũng không một chút xa hoa, nhưng dọn dẹp cũng tương đối tốt, không chút cỏ dại, trải một thảm cỏ, tại một đầu khác, là dãy tùng bách xanh biếc, tô vẽ thêm cho nghĩa trang và thêm vào đó một chút sinh khí và trang nghiêm.

Nghĩa trang này ước chừng chiếm khoảng chừng ba mươi mẫu, nhìn thấy dấu hiệu đầu rồng ở lòng chảo phía dưới, quả nhiên là nơi phong thủy trù phú.

Nhìn vị trí lên xuống của long đầu, Trương Dương không nhịn được thầm tán thưởng. Trương Dương lúc còn rất nhỏ học thư pháp đối với phong thủy từng có nghiên cứu qua một chút, mặc dù không phải phong thủy đại sư gì, nhưng vẫn nhìn ra được, ngọn núi này quả thực có thể rồng bay, nếu nói chỗ thiếu duy nhất trong cảnh đẹp thì đó chính là một đường long mạch còn lớn hơn ở bên cạnh áp trụ lại nên không còn loại thần vận và uy thế độc nhất vô nhị nữa.

Gió nổi lên!

Đã có người ngồi trước một ngôi mộ mới còn chưa có bia đặt sẵn đồ cúng, hương hỏa, nén đèn châm rồi, hiển nhiên đó là phần mộ của Nhiệt Dịch Lực.

Mãi Mãi Đề đứng ở trước ngôi mộ mới, gió thổi quần áo bay phất phới, mọi người đều có thể cảm giác rõ ràng thân thể Mãi Mãi Đề đang run rẩy, một cỗ sát khí vô biên đang lan tràn trong không khung

Đột nhiên trong lúc này, vệ sĩ chung quanh dường như cũng cảm giác được không khí khẩn trương, vẻ mặt lạnh lùng của từng người nhìn vào Trương Dương.

Lúc này Trương Dương mới phát hiện, bản thân phạm phải một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

“Mãi Mãi Đề đại thúc, hôm nay chúng ta là tới thăm Nhiệt Địch Lực đại ca, ta hy vọng, mặc kệ ân ân oán oán gì, đều quang sang một bên sau này nói tiếp.” Vương Phong đi tới vài bước đến bên cạnh Mãi Mãi Đề nói.

Mãi Mãi Đề quay đầu lại, ánh mắt sắc bén quét lên trên mặt Trương Dương, nhẹ nhàng gật gật đầu, trong nháy mắt, cổ sát khí ngập trời vừa rồi lập tức biến mất vô hình, Trương Dương không nhận được thở ra một hơi thật sâu.

Không riêng gì Trương Dương thở dài, ngay cả một đám vệ sĩ của Mãi Mãi Đề cũng thở dài một hơi, bởi vì, bọn họ cũng cảm giác được một cổ nguy hiểm cực độ, khí tức nguy hiểm là phát ra từ một người thiếu niên đứng ở phía sau Trương Dương không xa, trong tay hắn cầm một thanh yêu đao sáng loáng.

Không ai dám coi thường chuỗi đao này!

Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là , vị trí thiếu niên này đứng trước sau vẫn ở chỗ vô cùng thuận tiện cho chạy trốn, mỗi một người ở đây đều tin rằng, chỉ cần thiếu niên này chạy trốn, hậu quả tạo thành tuyệt đối sẽ không thể tưởng tượng nổi, bởi vì, vừa rồi chính mắt bọn họ nhìn thấy thiếu niên này dùng yêu đao trong tay giết chết phần tử Cương Độc, thủ đoạn tàn nhẫn thiết huyết khiến đám vệ sĩ kiếm sống trên mũi đao nhón đều lo lắng.

Thực ra, mọi người đều xem nhẹ Trương Dương, vị trí Trương Dương trước sau vẫn bảo trì khoảng cách trong vòng năm thước với Mãi Mãi Đề, hơn nữa, Trương Dương cố gắng đứng ở phía bên phải Vương Phong, các manh mối đều đã chứng minh rằng mọi người ở đây sẽ không thương tổn Vương Phong, chỉ cần tiếp giáp Vương Phong, vệ sĩ của Mãi Mãi Đề cũng không dám tùy tiện nổ súng, hơn nữa, tùy lúc đều có thể bắt cóc Mãi Mãi Đề làm con tin.

Vương Phong cũng đốt vài nén hương, khi Trương Dương đang chuẩn bị đi lên thắp vài nén hương, cô gái mặt tuôn đầy lệ đột nhiên nhào tới phần mộ khẽ khóc rên rỉ, mà Lưu Bư đang cười lớn đi lên thấy mọi người đang thắp hương, âm thanh thô lỗ điên cuồng kia lập tức như một con vẹt bị cắt tiết.

Trương Văn lại trốn ở sau lưng Lưu Bư lén la lén lút, dường như rất xấu hổ.

“Lưu Bư, đến đây, đốt nén hương cho Nhiệt Địch Lực đại ca, nếu đại ca Nhiệt Địch Lực không ra đi sớm, tuyệt đối sẽ trở thành bằng hữu của chúng ta.” Trương Dương thở dài một tiếng, đưa cho Lưu Bư vài nén hương, Trương Văn cũng chạy tới cầm vài nén hương trong tay.

Mọi người đi lên vài bước, cầm hương cắm lên trên mộ.

Đột nhiên!

Lông tóc toàn thân Trương Dương vờ ra, hắn cảm thấy được một cổ nguy hiểm cực độ đang lan tràn, cảm giác nguy hiểm này vượt xa bất cứ cảm giác lần nguy hiểm nào trên đường chạy trốn.....

(1): sĩ khả sát bất khả nhục : kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục

190. Chương 190. Vụ Nổ Lớn

Trương Dương không nén nổi quay đầu lại nhìn thoáng qua hoàn cảnh chung quanh, tầm mắt vô cùng rộng lớn, gần như liếc mắt là có thể thấy, ngọn núi này và ngọn núi đối diện thoạt nhìn hình như rất gần, trên thực tế lại rất xa, cho dù bắn tia cũng không cách nào ngắm bắn.

Không có gì đặc biệt, tất cả đều vô cùng yên tĩnh, đám thuộc hạ của Mãi Mãi Đề vô cùng chuyên nghiệp canh gác chung quanh, một vài tay súng bắn tỉa chiếm cứ địa thế có lợi khống chế cả đỉnh núi.

Vì sao lại có cảm giác nguy hiểm cực độ này?

Trương Dương tin tưởng giác quan thứ sáu của bản thân, giác quan thứ sáu nhạy cảm đã cứu mạng hắn mấy lần, hắn không có đạo lý gì hoài nghi.

Chẳng lẽ là mình quá đa nghi ư?

Trương Dương nhú chặt mày, cầm hương trong tay đi kiểm tra trên phần mộ, trong nháy mắt ngay khi hấn cúi đầu xuống, hấn thấy được một vài viên đất màu hồng trên mặt cỏ khô

Đây là đất mới!

Trương Dương bắt an một hồi.

Thời gian chỗ đất này đào lên tuyệt đối không vượt quá ba ngày

Gần như là ngay lập tức, Trương Dương dùng chân giẫm húng lên trên mặt đất, phát hiện, bãi cỏ bên cạnh nghĩa trang xộp mềm một cách khác thường.

“Lui lại, có thuốc nổ!”

Sống lưng Trương Dương phát lạnh một hồi, bất ngờ điên cuồng gào thét, đột nhiên trong lúc đó, cả ngọn núi chìm vào trong sự im lặng cực điểm, mỗi một người đều mở to hai mắt nhìn Trương Dương, dường như không ai tin tưởng lời nói của Trương Dương.

“Tuyệt Liên tỷ tỷ, đi!”

Lập tức, Vương Phong kéo người đang khóc lóc rồi theo sát ở sau lưng Trương Dương chạy như điên, hiển nhiên Vương Phong cũng phát hiện sự bất thường. Lúc này, lúc Trương Dương bắt đầu hô, A Trạch và Lưu Bư sớm đã cướp đường mà chạy điên cuồng. Đối với bọn họ mà nói đều có một loại tín nhiệm mù quáng với Trương Dương. Thấy Trương Dương đang chạy trốn chết, nào còn không rõ đạo lý trong đó.

Đáng tiếc, tất cả đều đã muộn!

“Ầm

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, đất đá bay mù trời, núi lở đất rung. cả ngọn núi dường như đều đang run rẩy, quan sát bầu trời từ phía xa không ngờ mọc lên một đám mây hình nấm vĩ đại, giống như nổ bom hạt nhân.

Dần dần, khói bụi tan hết, bầu trời lại khôi phục màu xanh da trời, nếu từ bầu trời nhìn xuống sẽ phát hiện. Cả ngọn núi chính bị nổ thành một huyết động vĩ đại. giống như cự thú thời viễn cổ ngoác mồm, hiện lên vẻ khủng bố khác thường.

Mọi thứ chìm vào trong yên lặng.

Ba giờ sau, vô số xe quân đội chở đầy quân nhân phong toả trong phạm vi tầm hơn 10 km², phi cơ và trực thăng tìm tòi từng tấc đất, tóm được một phần tử Cương Độc, người này chính là người khống chế điều khiển bom từ xa.

Mấy trăm người lính đang tìm kiếm mấy ngày mấy đêm ở ngọn núi này, ngoại trừ phát hiện hơn mười cỗ thi thể bị nát bấy, rốt cuộc không có bất kỳ manh mối nào giá trị, bọn Mãi Mãi Đề Vương Phong dường như biến mất vô ảnh vô tung. Phía dưới ngọn núi bị nổ trống không là một mạch nước ngầm vĩ đại từ thời tiền sử, nước chảy gập ghềnh, lạnh thấu xương, ở bên trong có vô số dòng xoáy xoay quanh. Dường như có thể xé rách tất cả. Thợ lặn căn bản không cách nào xuống nước.

Ròng rã tìm kiếm một tuần, cuối cùng. Quân đội mới bỏ qua tìm kiếm

Vụ nổ lần này, gần như biến đổi cả kết cấu thể lực ngầm của Đông Quốc, không ai biết, vụ nổ lần này có ảnh hưởng sâu xa đến cỡ nào, chính là vụ nổ này, trên giang hồ lại dấy lên một trận gió tanh mưa máu, vô số thanh niên bộc lộ tài năng một đời.

Một cơn lạnh như băng rét thấu xương truyền đến.

Trương Dương cảm giác đầu mình đau tới muốn nứt ra, hấn có một giấc mộng vô cùng mờ ảo, hấn mơ thấy, trong đêm tối có vô số mãnh thú đang gấp gấp truy đuổi hấn, hấn liều mạng chạy, liều mạng chạy nhưng vẫn còn không chạy thoát, cuối cùng bị vô số móng vuốt sắc nhọn lạnh như băng xé tan thành từng mảnh

Cảm giác thấy vô số hàm răng đang gặm cắn gót chân của hấn.

Cảm giác thấy có cái miệng thật vĩ đại đang ngẫu nhiên vai của hắn.

Trương Dương đột nhiên mở to mắt, trước mắt một màu tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy, hắn cảm giác được, có người nắm bả vai của hắn rồi kéo hắn từ trong dòng nước lên trên bờ.

“Người bị thương, trước tiên cần nghỉ ngơi, trong nước còn có người, ta vớt bọn họ lên rồi nói sau.”

Đó là âm thanh của Vương Phong, Trương Dương nghe thấy âm thanh của Vương Phong, không nhịn được thả lỏng cả người, thân thể vốn đang chống đỡ lại ngã trên mặt đất ướt sũng, có thể nghe thấy âm thanh của Vương Phong, ít nhất đã chứng minh, bây giờ đã an toàn.

Rốt cục, ánh mắt đã thích ứng được một chút với sự tối tăm, đây là một không gian thật lớn, vách tường thấp thoáng phát ra huỳnh quang, dựa theo ánh sáng có thể thấy, bên người là một cái đầm nước đen ngòm, rất nhiều người bồng bình trong đó, Vương Phong đang ở trên mặt nước cứu người

Đột nhiên, lòng bàn chân truyền đến một cơn đau đớn khắc khoải, Trương Dương bất ngờ duỗi chân còn ở trong nước rồi đứng lên, lập tức kinh sợ toát ra mồ hôi lạnh toàn thân, chỉ thấy đang cần vào chân là chỉ chít những con cá không hơn tám xỉa răng là bao nhiêu, cá rất nhỏ, dường như không có mắt, nhưng mà hình dáng lại hung mãnh di, T thường, đầu nhọn không vẩy, hình thoi, răng nanh sắc nhọn đang cần trên da, vô cùng dữ tợn.

Khiến cho Trương Dương cảm thấy sợ hãi chính là, mấy cái con cá này không ngờ dù chết cũng không buông, bị lôi ra khỏi nước mà vẫn cố gắng cần chặt như trước.

Chịu đựng cơn đau kịch liệt, phí một hồi công phu sau đó mới gỡ được đám cá, lúc này mới phát hiện, vết thương trên vai mình lại cũng có hơn mười con cá chỉ chít cần.

Trương Dương gần như ngay lập tức khẳng định, mấy con cá này thích mùi máu tươi, bằng không, sẽ không tìm đến vị trí bị thương để cần, vị trí bị cần trên chân hắn cũng là vị trí bị thương.

Kĩ năng bơi của Vương Phong dường như rất giỏi, Trương Dương chỉ gỡ sạch cá trong chốc lát mà hắn đã vớt hết người dưới nước lên trên.

Trương Dương gần như ngay lập tức tìm Lưu Bưu và A Trạch, hai người còn hôn mê bất tỉnh, cả người đều là vết thương, trên miệng vết thương có đầy cá đang cần, Trương Dương cố nén cảm giác mệt mỏi muốn ngủ gỡ cá cho hai người, mặc kệ thế nào, bị mấy cái con cá này cần trên người tuyệt đối không phải chuyện thoải mái.

“A ai dám cần ta, không muốn sống nữa sao”

Lưu Bưu bất ngờ ngồi dậy, đánh một quyền về phía Trương Dương, cũng may Trương Dương đã chuẩn bị tâm lý, một quyền mạnh mẽ sượt qua mặt Trương Dương.

“Đừng nhúc nhích, ta đang gỡ cá cho cô.”

“Gỡ cá” Tuy mặt đỏ bừng nhưng nàng không dám nhúc nhích.

191. Chương 191. Dạ Minh Châu

Lúc đó thì đám A Trạch, Trương Vân bọn họ cùng lôi mấy con cá từ trên miệng vết thương ra.

Mọi người kiểm tra lại số người, ngoại trừ Trương Vân, Vương Phong, Trương Dương, Lưu Bưu cùng Mãi Mãi Đề, Tuyết Liên còn sống thì đám vệ sĩ còn lại không ngờ không còn một người sống sót. Mãi Mãi Đề mặc dù còn thở, nhưng vẫn một mực hôn mê bất tỉnh.

“Tại sao mấy tên vệ sĩ kia đều chết cả vậy?” Trương Vân nghiến răng nói. Hắn là một trong những người bị thương nghiêm trọng nhất. Trên đùi bị nổ banh ra, cơ hồ thấy được cả xương, cũng may là xương không có bị gãy.

Mọi người đều trầm mặc, không có ai cho ra giải thích. Dù sao thì tình huống lúc ấy quá hỗn loạn.

“Đơn giản thôi. Chúng ta từ trong nghĩa trang ra ngoài. Điểm bị nổ là ngay trong mộ. Lúc đó đám vệ sĩ đứng trong mộ không có chạy ra kịp. Ta nghĩ, chúng ta còn sống là vì chúng ta ở xa chỗ bị nổ. Về phần Mãi Mãi Đề tại sao chỉ bị thương thì phỏng chừng hẳn phản ứng chậm một chút, mặc dù chạy được một đoạn, nhưng vẫn bị sức ép của chất nổ đánh bị thương...”

“Chúng ta hiện tại đang ở đâu?” Cô gái nheo mắt, vẻ mặt vẫn khùng hoảng nhìn hoàn cảnh chung quanh.

“Không biết, bắt quá ta suy đoán là thuốc nổ chôn dưới đất y ránh sụp ngọn núi chính kia. Chúng ta đều bị rơi xuống con sông ngầm dưới lòng núi. Còn về phần hiện tại chúng ta đang ở vị trí nào thì cũng nói không rõ được. Dù sao thì ngay lúc bị nổ, ta tin tưởng là mọi người đều ở trong trạng thái hôn mê cả...” Trương Dương ra sức nhớ lại giây phút nháy mắt bị nổ tung như điện quang hỏa thạch đó để có thể dựa vào ký ức hồng diễn lại tình huống lúc đó.

“Không, ta không hôn mê. Ta vẫn tỉnh táo.” Vương Phong nói.

“Người vẫn tỉnh táo à?” Trương Dương đột nhiên chấn động. Hắn lại phải tiến hành đánh giá thực lực của Vương Phong một lần nữa. Nên biết, dưới tình huống nổ mạnh cỡ đó mà còn có thể giữ cho đầu óc tỉnh táo thì quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

“Ài, chính như người nói, vị trí của chúng ta lúc đó là ở vòng ngoài của điểm nổ. Nếu như chúng ta chạy xa một chút, phỏng chừng cũng bị đám loạn thạch kia chọi chết. Nếu như chúng ta rời khỏi sớm một chút, cũng bị thuốc nổ chết. Thuốc nổ đánh sập cả ngọn núi chính, rồi chúng ta rơi xuống con sông ngầm ở dưới núi...” Vương Phong giải thích kỹ càng chuyện xảy ra lúc đó.

“Vậy chúng ta có thể đi ra ngoài được không?” Cô gái đột nhiên vui mừng hỏi.

“Không thể được. Sau khi chúng ta rơi xuống con sông ngầm, lập tức bị cuốn đi bởi một luồng chảy ngầm cực mạnh, lực lượng của luồng chảy ngầm đó cực mạnh, chúng ta căn bản không có cách nào trở lại mặt đất bằng lối này. Đường ra ngoài duy nhất là lần theo con sông ngầm này để tìm ra cửa thoát của nó.” Vương Phong lắc đầu nói.

“Ồ... vậy làm sao đây, cha ta vẫn còn hôn mê bất tỉnh, cần phải có bác sĩ.” Cô gái kia lo lắng nói.

“Không có cách nào cả, không riêng gì Mãi Mãi Đề đại thúc cần có bác sĩ, mỗi người ở đây đều cần bác sĩ. Hiện tại ta giúp mọi người mặc lại y phục, sau đó, mọi người lực lợi mấy thì thể ở đây một chút, xem có thứ gì cần thiết không. Dựa theo độ sâu của con sông ngầm này, chúng ta có thể cần phải một đoạn thời gian dài mới có thể ra ngoài được.” Lúc này, kinh nghiệm sinh tồn ở nơi hoang dã của Vương Phong bắt đầu phát huy được tác dụng.

“Mẹ nó, người khác đi xuyên qua thì tới được thời cổ đại làm vương gia (Hồi đảo minh triều). Tệ lắm cũng có thể làm một tên gia đình đánh giết tứ phương (Cực Phẩm Gia Đình). Chúng ta sao lại xui xẻo như vậy, đi xuyên tới con sông ngầm, thiếu chút nữa còn làm mồi cho cá...” Lưu Bưu hùng hổ chửi bới.

Mọi người chẳng biết nói gì.

Trương Dương cũng chẳng muốn lý tới tên Lưu Bưu đang than trời oán đất kia, liền chạy tới bắt đầu lục soát trên thi thể của mấy tên vệ sĩ. Từ lần trước ở sa mạc suýt bị đám sói làm thịt, Trương Dương đối với các món đồ công cụ vũ khí rất là coi trọng.

Nhiều khi ngay cả một con dao cũng đảm bảo được sinh mạng.

Lần trước Trương Dương tại sa mạc bị bầy sói điên cuồng truy đuổi, nếu như có một thanh đao sắc bén trong tay, mặc dù không cách nào chiến thắng hơn ba trăm con sói, nhưng tuyệt đối sẽ không bị chặt vật như thế. Ít ra hẳn cũng có chút lực chiến đấu.

Hắn nhanh chóng tìm được hai khẩu súng lục, năm hộp đạn, ba thanh chủy thủy, còn một số bật lửa, và các loại đèn pin nhỏ. Khiến Trương Dương mừng rỡ chính là không ngờ trên người của một người không ngờ phát hiện được bốn cái bình nhôm đựng rượu nhỏ, đều chứa đầy rượu trắng. Xem ra tên gia hỏa này là một tên tửu quỷ rồi, luôn luôn rượu bất ly thân, hơn nữa số trữ lượng lại vô cùng lớn...

Rượu trắng lúc này rất là trân quý. Nên biết rằng bọn họ đều không có mang theo được phẩm chống viêm. Có được rượu trắng, ít ra có thể rửa sạch, diệt trùng các vết thương.

Đáng tiếc, không phải là loại đèn pin chống nước, vả lại pin cũng đã xuống thấp. Nhưng Trương Dương cứ thấy mấy món đồ đó vào ba lô của Lưu Bưu. Trừ Trương Dương vì tiến vào sa mạc nên không có mang theo ba lô trên người, Lưu Bưu và A Trạch lúc nào cũng có mang theo ba lô. Khiến Trương Dương buồn bực, chính là trong ba lô không ngờ không có đồ ăn gì, toàn bộ là một mớ vũ khí loạn cả lên, phỏng chừng là lúc bọn họ đuổi giết đám phản tử Cương Độc, thuận tiện thu thập được.

Trương Dương dùng rượu trắng để tẩy trùng vết thương của mọi người rồi mới coi lại vết thương cho Mãi Mãi Đề. Khiến mọi người kỳ quái chính là trên người Mãi Mãi Đề cơ hồ không có thương tích gì, chỗ da bị tét cũng rất là ít, phỏng chừng chỉ là bị sức ép thuốc nổ đánh xỉu.

Nhưng Trương Dương lại có một thứ dự cảm không hay. Mặc dù Mãi Mãi Đề hít thở đều đặn, nhưng thủy chung không có dấu hiệu tỉnh lại. Trương Dương lặng lẽ dùng tay捏 đôi Mãi Mãi Đề một chút, Mãi Mãi Đề không ngờ không có tí phản ứng nào...

“Cha, cha... cha tỉnh lại đi a...” Cô gái tỏ vẻ bất lực. Mắt cô ta hơi cận thị, kính mắt của cô ta khi nổ bị văng xuống nước.

“Đi thôi, chúng ta phải tìm được lối ra. Mãi Mãi Đề đại thúc không có chuyện gì, ông ta chỉ bị hôn mê, không có bị thương.” Vương Phong thở dài một tiếng. Sau khi trải qua vụ nổ, Vương Phong đột nhiên trở nên chín chắn lên nhiều, không còn cái vẻ ngây thơ ban đầu.

“Phong ca ơi... anh nhất định phải giúp ta...”

“Được mà. Chúng ta sẽ không bỏ rơi Mãi Mãi Đề đại thúc. Vô luận thế nào, chúng ta sẽ không bỏ lại bất kỳ người nào!” Vương Phong khẳng định rồi xoay người nói: “Lưu Bưu, vai Trương Dương đã bị thương, đùi Trương Vân cũng bị thương. A Trạch mặc dù không có bị thương, nhưng vóc người lại quá nhỏ. Mãi Mãi Đề đại thúc để cho người công. Ta công Trương Vân...”

“Không được!” Lưu Bưu cùng cô gái cùng nhau mở miệng, quả quyết cự tuyệt.

“Vì sao?” Vương Phong đưa mắt nhìn hai người rồi nhún mày hỏi.

“Hừ!”

Hai người lại cùng nhau “hừ” một tiếng. Vương Phong lập tức hiểu rõ. Cô gái kia thì sợ Lưu Bưu đối với Mãi Mãi Đề bất lợi, còn Lưu Bưu thì từ đầu đã không nghĩ tới chuyện phải công kẻ thù.

“Vậy để ta công Mãi Mãi Đề đại thúc đi...”

Vừa lúc mọi người chuẩn bị di chuyển thì Trương Dương đột nhiên đánh cái bật lửa...

Không ngờ!

Dường như cả cái động huyệt đều trở nên huy hoàng. Chỉ có một chút ánh lửa, khi chiếu lên vách tường lại phản xạ ra quang mang đẹp mắt. Quang mang này vẫn huy hoàng như vậy sau khi bật lửa của Trương Dương bị tắt, khiến cho mọi người có cảm giác như đang dần thân vào thế giới thần tiên của trẻ em.

“A... huỳnh thạch...” Về mặt cô gái mừng rỡ đột ngột, chạy đến vách động huyệt rờ rờ, ánh mắt cơ hồ dán chặt lên tường.

“Cái gì là huỳnh thạch?” Vương Phong lấy từ trong bao đeo hông ra một cái kính lúp đưa cho cô gái. Cái kính lúp này cũng là đồ gây lửa nơi dã ngoại.

“Huỳnh thạch kỳ thật còn có một cái tên gọi khác. Thời xưa được gọi là dạ minh châu, chính là vì có thể phát sáng vào ban đêm.” Cô gái cầm lấy cái kính lúp, xem kỹ các tảng đá trên huyệt động, về mặt kích thích.

“Dạ minh châu!”

Cơ hồ là cùng nhau mở miệng, cả Trương Dương, A Trạch, Vương Phong, Trương Vân, Lưu Bưu đều lộ vẻ chấn động nhìn các tảng đá phát quang trong động huyệt. Trong tâm mắt bọn họ, dạ minh châu chính là tượng trưng cho tài phú. Một viên dạ minh châu đã là giá trị liên thành. Cả cái huyệt động này đều là đá quặng dạ minh châu tạo thành, vậy thì đáng giá bao tiền chứ?

“Dạ minh châu ơi dạ minh châu... Ồ ồ...trời già có mắt. Lão Lưu ta rút cuộc phát tài rồi...” Lưu Bư nhào tới vách tường của huyết động, vẽ mặt đường như cảm động, cứ coi cả cái huyết động này như một con người vậy.

“Ê ê, thấy được là có phần. Mọi người chúng ta đều có!” Trương Vân nhao nhao phản đối.

“Mẹ nó, thằng oắt con kia, lão tử còn chưa tính sổ với ngươi, ngươi còn ở đó mà ngêngh ngang. Cái gì cái gì mà thấy được là có phần? Cái này đều là do hảo huynh đệ Trương Dương của ta phát hiện ra. Nếu như hần không có bật lửa, vậy thì ai mà biết?” Lưu Bư hung hăng chạy tới bên cạnh Trương Vân, vẽ mặt hung dữ nhìn chăm chăm lấy Trương Vân giận dữ nói.

“Cái đó... hề hề... Bư ca, Bư ca đừng giận. Nhiều dạ minh châu vậy, ta cũng không muốn nhiều lắm đâu, chỉ kéo mười xe tám xe thôi. Phần lớn đều là của ngươi, được chứ?” Trương Vân hiển nhiên là sợ Lưu Bư nhào tới đánh, thân thể đang ngồi dưới đất động đậy vài lần, vẽ mặt nịnh bợ ton hót cười nói.

Nhìn vẽ mặt nịnh bợ của Trương Vân, Trương Dương nhất thời toát mồ hôi. Có phải vẫn là cái tên Trương Vân vẽ mặt lúc nào cũng chính trực liêm khiết ban đầu kia không?

Nhưng Vương Phong thì lại không lấy gì làm lạ với biểu tình kia của Trương Vân. Hiển nhiên là hần đã quen với cái bản mặt giở xoay chiều, a dua nịnh bợ của Trương Vân.

“Ài, vậy thì được. Oắt con ngươi đã đành hoàng mở miệng nói. Hừ, Bư đại gia cho phép ngươi kéo năm mươi xe!” Lưu Bư hào sảng vỗ vỗ ngực, còn vẽ mặt của Trương Vân thì khinh bỉ, bĩu miệng. Dạ minh châu ở trong huyết động này sợ rằng cả vạn xe cũng kéo không hết. Không ngờ chỉ cấp cho hần năm mươi xe, cũng thật là hẹp hòi quá.

“Các ngươi tranh nhau cái gì vậy? Mấy món đồ này không đáng giá bao nhiêu.” Cô gái đứng lên, vẽ mặt kinh ngạc nhìn Lưu Bư với Trương Dương rồi mở miệng hỏi.

192. Chương 192. Tuyệt Lộ Đẳng Đẳng

“Tuyệt Liên tỷ tỷ, đây là đá quặng dạ minh châu a! Không thể nào không đáng tiền?” Trương Vân cũng nóng nảy lên tiếng. Chỉ tiêu của hần là năm mươi xe, nếu như không đáng tiền, vậy thì tổn thất có thể lớn lắm.

“Đúng vậy, à à, Tuyệt Liên tỷ, vì sao lại không đáng tiền? Dạ minh châu giá trị liên thành. Nghe nói, viên trong miệng Từ Hi thái hậu so với trứng gà còn nhỏ hơn mà giá trị đã không thể đo lường được. Đá quặng ở đây thấy cục nào cũng bự như cái đầu vậy, tùy tùy tiện tiện mài ra một cục dạ minh châu to bằng trái bóng rổ cũng không phải là chuyện khó, chẳng lẽ nào lại không đáng tiền hả?”

Vẽ mặt Vương Phong cũng nghi hoặc. Trên thực tế, chẳng phải là hần nghi hoặc không, mà còn có chút không rõ ràng. Bởi căn cứ theo ký tải của lịch sử, dạ minh châu vốn là bảo vật giá trị không tẻ. Thời xưa, vì một viên dạ minh châu mà dấy động can qua cũng không thể đếm nổi.

“Dạ minh châu là một tên gọi của đá quặng huỳnh thạch, là một thứ nguyên liệu công nghiệp chẳng hiếm hoi gì. Giá trị của nó là do thị trường quyết định. Một số báo chí có hơi thổi phồng sự thật. Từ nguyên tố cấu tạo ra dạ minh châu mà nói, nó chỉ là một thứ đá quặng can xi bị vôi hoá (flouride), trữ lượng của nó tính ra có tới cả triệu tấn. Vô luận là nói về ứng dụng công nghiệp hay trữ lượng, dạ minh châu không cách nào có thể ngang hàng với hoàng kim được...” Nói đến một ít phương diện về đá quặng, vẽ mặt cô gái có vẻ tự tin, cứ như biến thành một chuyên gia vậy.

“Cả triệu tấn!”

Lưu Bư kích động như muốn thổ huyết mà chết. Mặc kệ thứ gì, nếu như đã dùng đến đơn vị cả ‘triệu tấn’ mà tính thì tuyệt đối là không đáng tiền. Nếu như hoàng kim bảo thạch cũng dùng đơn vị ‘triệu tấn’ mà tính thì phỏng chừng cũng không đáng tiền, bằng không chén ăn cơm của nhà nông cũng có thể làm bằng vàng ròng...

“Thật sự tính ra con số triệu tấn có thể chỉ là phỏng đoán bảo thủ thôi. Thứ đá quặng này thật sự rất là phổ thông, chỉ là vì không có giá trị khai thác nên nhiều người bỏ mặc, không có thu hút sự chú ý của công

chúng mà thôi. Kỳ thật thì dạ minh châu chính là huỳnh thạch, vì có chứa một số loại nguyên tố hiếm nên thường lộ ra các màu hồng tím, xanh biếc, lam nhạt. Huỳnh thạch trong veo vô sắc thì lại rất là hiếm, đem đặt dưới ánh đèn tử ngoại tuyến mà soi thì nó sẽ phát ra ánh huỳnh quang mỹ lệ.”

“Theo tài liệu khảo chứng hiện nay, thì trong tự nhiên có hơn 20 loại quặng vật chất như thủy tinh, kim cương, huỳnh thạch các thứ. Các loại này dưới năng lượng bên ngoài sẽ tán phát ra ánh sáng khiến mắt thường thấy được. Đây là vì trong quá trình kết tinh của những loại quặng vật chất này, được các nguyên tố đất hiếm nhập vào kết cấu thủy tinh thể trở thành trung tâm phát quang. Tính chất phát quang kiểu này thì rõ ràng cho thấy ngày yếu, đêm tỏ. Cũng chính vì người ta hay gọi dạ minh châu...” Cô nàng nói chuyện rần rở, không hề tỏ vẻ khẩn trương.

“Oắt con, bỏ đi. Mấy triệu tấn dạ minh châu này, Bưư đại gia đưa cho người hết. Ài...” Về mặt Lưu Bưư trở nên thương tâm, cánh tay to lớn giơ lên như đưa cả cái động đầy đá quặng cho Trương Vân.

“Bưư ca, người thật là hào phóng a! Đa tạ lòng tốt của Bưư đại gia. Ta chỉ kéo mười xe, tám xe là đủ, đem về thả hồ cá trong nhà thôi.” Trương Vân khịt mũi tới về hào phóng của Lưu Bưư.

“Đúng rồi, mớ huỳnh thạch này hẳn nhiên là trong veo vô sắc phải không?” Trương Dương đi tới các cạnh tường xem xét.

“Ài, phẩm chất của mớ huỳnh thạch này coi như cũng cao. Nhu cầu của các mặt hàng công nghệ đối với thứ nguyên liệu này cao lắm...” Sau khi cô gái dùng kính lúp quan sát mới khẳng định.

“Ha.. lượng nhu cầu rất lớn?” Ánh mắt của Lưu Bưư lại lập tức nổi kim quang. Thằng khỉ này lúc nào cũng nghĩ tới chuyện không công hưởng lộc, nằm mơ cũng hy vọng vàng sẽ rớt xuống giường.

“Ài, nếu như có đủ vốn để khai thác, giá trị của mớ huỳnh thạch này cũng rất là khả quan.”

“Ha ha ha... Ta phát tài rồi...” Trương Vân đột nhiên nhảy dựng lên, áp lấy vách tường điên cuồng la hét.

“Ê ê... người phát tài cái gì?” Lưu Bưư chạy lại kéo Trương Vân một cái, không để cho hắn rờ rẫm tới mớ huỳnh thạch bảo bối của hắn.

“Ta nhớ là vừa rồi người có nói, ‘oắt con, mấy triệu tấn dạ minh châu này Bưư đại gia cho người hết’...?” Trương Vân mở to hai mắt nhìn Lưu Bưư rồi nói.

“Mẹ mày, ta tùy tiện nói mà người cũng lấy làm thật à. Người cũng nói, người chỉ cần mười xe tám xe để thả hồ cá trong nhà đấy thôi.” Lưu Bưư tung một chưởng đẩy Trương Vân xuống đất.

“Cái đồ ác ôn! Không phải là mười xe tám xe, mà là năm mươi xe!” Trương Vân lấy một tay che đầu, một tay vuốt vuốt chỗ đùi bị thương, đau đến nhe cả răng.

“Năm mươi xe cũng không sai biệt lắm. Hắc hắc...” Lưu Bưư cười gian manh. Trương Vân hiện giờ đối với hắn mà nói, chỉ là đồ vật vãnh mà thôi, lúc nào cũng đều có thể ăn hiếp được.

Trương Vân hiện tại đau đến không muốn sống nổi, lại hối hận ban đầu đã mạo phạm đến uy nghiêm của Bưư đại gia. Sớm đã biết đánh không lại, rõ ràng thấy Bưư ca tứ chi phát triển to đùng, đầu lại nghĩ tới chuyện nói nịnh nói bợ, không chừng có thể thêm được vài trăm xe dạ minh châu...

Mọi người nhìn hai cái tên gia hỏa này ở dưới tình huống sinh mạng còn không lo liệu nổi mà vẫn không biết sống chết đi tranh đoạt đá quặng liền không khỏi cảm thấy xấu hổ.

“Đi thôi!”

Vương Phong công Mã Mã Đề đang hôn mê, bước nhanh về phía trước mặt.

Mọi người đều theo sát tới. Cái động đá vôi này thật lớn, ở dưới động lại là một con sông ngầm. Có thể là vì dòng chảy không còn mạnh như trước nên con sông dần dần nhỏ đi, ở giữa chỉ còn lại dòng sông rộng áng chừng hai mươi thước. Hai bên bờ là hai kè đất bằng phẳng rộng khoảng hai mươi mấy thước. Khiến mọi người yên tâm chính là con đường mặc dù bằng phẳng, nhưng lại không có trơn trượt, có lẽ nguyên nhân là vì bề mặt đá quặng không thể sinh sôi các loại rong rêu thực vật...

Dọc theo đường đi, mọi người thỉnh thoảng phát ra vài tiếng tán thán. Cái động đá vôi này là do các tầng nham thạch đá vôi với hàm lượng đá vôi không đồng đều tạo thành, mức bị ăn mòn cũng không giống nhau, từ từ bị phân hoá thành các mảnh độc lập, thiên hình vạn trạng. Các đỉnh nhọn điểm lẹ, cùng với các cảnh quan kỳ dị của động đá vôi càng khiến người ta vỗ bàn khen đẹp. Cảnh sắc khiến lòng người không nở rời xa này lại hoà chung với các phiến đá quặng phát quang kia càng khiến người ta say đắm.

Đặc biệt là cô thiếu nữ kia, dọc đường cứ luôn phát ra thanh âm vui mừng. Mọi người đối với địa chất học một chút cũng không thông, tự nhiên là chẳng biết cô gái kia phát hiện được gì. Nhưng mọi người đều biết, đoạn đường này đi thật là vô cùng vô cùng chậm...

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, chậm chậm. Vẻ kinh ngạc của mọi người đối với các kỳ cảnh đã biến mất, thay vào đó là vẻ lo lắng cùng với sự bồn chồn vô duyên cớ.

Ngay cả hai tên Lưu Bưư, Trương Vân lúc nào cũng tranh luận về quyền sở hữu động đá vôi này cũng đã trở nên im lặng.

Dường như cái động đá vôi này vĩnh viễn bất tận, trước mặt luôn là ánh sáng mờ ảo mông lung. Vừa thoáng dùng quẹt ga chiếu là lập tức trở nên huy hoàng. Lúc này, mọi người đều đã mất hết hứng thú với các cảnh đẹp thiên hình vạn trạng rồi.

Một tiếng!

Hai tiếng!

Năm tiếng!

Đã đi hết cả bảy tiếng đồng hồ mà động đá vôi này vẫn không có tí dấu hiệu đến tận cùng, ngược lại dòng chảy của dòng sông bên dưới lại càng lúc càng hung mãnh trào lên, gặp những khúc cánh cung lớn, bọt nước bắn tung toé lên hai bên bờ. Khiến mọi người đều hơi hở chính là hai bên bờ sông thủy chung vẫn là một con đường rộng rãi. Nếu như phải đi ở trong chỗ nước băng hàn thấu xương kia bảy tiếng đồng hồ, phỏng chừng không có ai chống đỡ nổi.

Cô gái kia cũng không còn vẻ hăng hái ban đầu, đã trở nên trầm mặc, chỉ là khi gặp được nham thạch lạ thì đôi khi cũng ngừng lại một chút dùng kính lúp quan sát.

Nhưng Trương Dương đối với nghị lực của cô gái này thì bội phục vô cùng. Đi bộ cả bảy tiếng đồng hồ mà không ngờ không có chút mệt mỏi.

Trương Dương không biết, đối với một người làm địa chất mà nói, sinh hoạt lâu dài tại nơi rừng núi hoang vu, đều đã luyện được một cặp cước lực thật giỏi rồi. Tuyết Liên mặc dù chỉ là một học sinh, nhưng bình thường cũng hay đi dã ngoại thực tập. Vô luận là sức nhẫn nại cùng ý chí so với cái tướng mềm mỏng kia của nàng thì khá hơn nhiều lắm.

Áp suất trong động đá vôi đã bắt đầu trở nên nặng nề. Ngoài trừ thanh âm của dòng chảy trong con sông, chỉ nghe thấy tiếng mọi người thở dốc.

“Ngừng! Ngừng! Ngừng!” Lưu Bưư buông tay quăng Trương Vân xuống đất.

“Bưư ca, ngươi có ý kiến với ta cũng không cần phải quăng ta như vậy chứ. Ta là người bị thương, có biết người bị thương là gì không? Người bị thương là thương binh, cần phải được chiếu cố tỉ mỉ...” Trương Vân mắt có tật nhưng chân lại lạnh lẽo. Lưu Bưư vừa buông tay trong nháy mắt thì hắn đã dùng một chân không có bị thương đứng xuống đất rồi nhảy đến bên cạnh tường để đứng.

“Mẹ, lão tử công ngươi bảy tiếng đồng hồ, ngươi là thiết, cơm là thép, tóm lại là cần phải ăn chút gì chứ!” Lưu Bưư hùng hổ chửi bới, hai bên hung hăng nhìn nhau. Trên thực tế, bụng mọi người đều đã đói cả, chậc, c là trong lúc hữu ý vô ý, đã quên đi vấn đề này. Hiện tại, vấn đề căn bản nhất này lại bị Lưu Bưư đề xướng ra.

“Ta ở đây còn có chút đồ ăn.” A Trạch mở ba lô ra.

Mọi người vừa nghe, nhất thời vui mừng, ngay cả Tuyết Liên cũng mặc kệ xấu hổ, tụ đến bên cạnh người A Trạch.

Nhưng khi mọi người vừa thấy đồ ăn trong ba lô của A Trạch, vẻ mặt đều thất vọng. Trong đó nào phải đồ ăn gì, toàn bộ đều là một mớ đồ ăn vặt, có thịt bò khô, củ cải mặn, mực sợi. Mặc dù cũng có vài bịch đồ ăn đã chế biến, nhưng xem ra chỉ là mớ bánh quy to không hơn đầu ngón tay bao nhiêu. Mọi người lại càng cảm thấy đói bụng...

“Đây là đồ ăn các người mang theo à?” Vẻ mặt Trương Dương buồn bực nhìn A Trạch với Lưu Bư, nhớ là trên cái xe jeep bọn họ mượn có rất nhiều đồ ăn mà.

“Cái đó... khà khà... cái này là tại ta...” Vẻ mặt Lưu Bư xấu hổ. Khi lên núi cúng viếng ca ca A Trạch thì hẳn đã đặc biệt đem mớ đồ trong ba lô thanh lý sạch sẽ, rồi mang theo rất nhiều đồ ăn vặt. Đối với Lưu Bư mà nói, chuyến đi cúng viếng này cũng như là du sơn ngoạn thủy mà thôi, đồ ăn vặt thì vụn vặt lần không thể thiếu được.

193. Chương 193. Quái Thú Tiền Sử

Hiển nhiên là mười mấy bao quà vặt này không đủ để một mình Lưu Bư nhét kè rằng, đừng nói chi tới nhét vào sáu người với cái bụng đói rột rột kia.

“Tuyệt Liên ăn mớ quà vặt và đồ chưa chế biến này, còn chúng ta ăn mấy con cá.”

Trương Dương lấy cái ba lô từ trước mấy cặp mắt lang sói đang đói bụng kia, trong tay thì cầm một cái áo lột ra từ trên người một thi thể, để lộ ra trong đó một túi cá con. Đám cá này chính là đám cá cắn người mà Trương Dương đi thu thập lúc đó, không ngờ nặng đến vài cân.

Đối với người đã từng bị cơn đói hành hạ tại sa mạc như Trương Dương mà nói, hẳn hiện tại đã có thể biết trân quý bất kỳ chút thức ăn nào. Khi hắn thấy mấy con cá này, hẳn là người đầu tiên nghĩ tới đám cá này có thể ăn được.

“Ăn sống được sao?” Lưu Bư có chút không muốn nhìn bao đồ ăn đó. Hắn rất muốn phản đối nhưng một hảo hán đầu gấu như hắn mà lại giành đồ ăn với một cô gái tay yếu chân mềm thì Bư đại gia hẳn làm không được. Nếu đối tượng tranh đoạt là Trương Vân thì hẳn đã sớm chẳng khách khí đập một phát rồi.

“Đương nhiên là có thể ăn được. Làm món cá sống sashimi của Nhật đi.” Vương Phong đã từng trải qua một đoạn thời gian trên sa mạc, nên không có cầu kỳ chọn lựa lắm về thức ăn, lập tức chọn lấy vài con lớn, để ngay miệng, cắn nghe lộp cà lộp cộp. Xem ra, đầu con cá này quả nhiên là rất cứng rắn.

“Không tệ, à à, mùi vị không tệ. Mọi người ăn đi. Đám cá dưới con sông ngầm này, không có bị ô nhiễm bên ngoài, dinh dưỡng phong phú. Qua khỏi cái thôn này là không còn tiệm nào nữa đâu.” Vương Phong nhìn mấy người đang hưởng v v” hắn, rồi lại cầm vài con cá nhỏ bỏ vào miệng. Mấy động tác này của hắn không khỏi làm mọi người hoài nghi, đám cá này có phải thật sự là mỹ vị hay không?

Lưu Bư là người đầu tiên nhúc nhích, thò tay chộp lấy vài con cá lớn thả vào miệng nhai mạnh mẽ.

“A.... cái đó... cái đó...”

Đột nhiên Lưu Bư tựa như bị điện giật, vẻ mặt kinh ngạc nhìn lấy Vương Phong, không nói ra được lời nào.

“Ta nói không tệ mà!” Vương Phong lại chộp lấy một con cá thả vào miệng rồi lại phát ra thanh âm khiến người ta thèm muốn.

“Thật không tệ. ***, nghĩ không ra, cá sống lại ăn ngon như vậy...” Lưu Bư liên hồi gật đầu tán đồng, lập tức chộp thêm vài con cá bỏ vào miệng.

“Ê ê... Ta nói Bư ca đó. Người ăn từ từ có được không? Bọn ta còn đang đói bụng đó...” Trương Vân nhảy một chân từ vách tường tới chỗ để cá, chọn lấy vài con hơi lớn một chút rồi tọng vào miệng.

“Oa... Con mẹ nó... Đây là cá gì đây? Xương cứng khỏi nói, lại còn khó nhai, tanh chết được...” Trương Vân phun mạnh miếng cá trong miệng xuống con sông ngầm rồi lớn tiếng chửi.

“Ha ha... nhóc con, lão tử có thể ăn thì ngươi vì sao lại ăn không được?” Lưu Bư nhìn vẻ mặt của Trương Vân rồi cười lớn, lộ cái bản mặt đắc chí vì đã đạt được gian kế.

“Ngươi không ăn thì đừng có lãng phí. Hiện tại còn có cá mà ăn, đợi một hồi, cá thể này cũng chẳng có mà ăn.” Trương Dương bới trong đồng Trương Vân mới đẩy ra, nắm lấy một con bỏ vào miệng nhai. Cá này quả thật có chút khó ăn. Xương mặc dù nhỏ nhưng lại cứng vô cùng, còn thịt cá thì lại có chút vị gắt hòng, không có vẻ mềm mại như cá bình thường, khiến người ăn có cảm giác buồn nôn.

“Đúng a, hiện giờ còn có cái để ăn, đến khi không có gì ăn thì ngươi mới biết cá này ăn ngon cỡ nào.”

Vương Phong lấy từ trong túi đeo hông ra một chút muối sát lên thân cá. Mọi người lúc đó mới phát hiện ra, bỏ thêm chút muối thì mùi vị khá lên hẳn.

“Để ta xem xem là cá gì đây... Cái đó... nó.... Trương... Dương... ngươi châm bật lửa cho ta nhìn một cái...”

Cô gái không khỏi hiếu kỳ tiến đến bên cạnh mọi người. Cô ta đối với đám cá cắn người này có cảm giác sợ hãi, vẫn chưa hề nhìn kỹ chúng. Đến khi mọi người ăn, cô nàng mới nhận không được lòng hiếu kỳ.

Bật lửa vừa mới lên, quầng thạch trong động vôi lập tức cùng nhau tỏa sáng. Vốn chỉ là một ngọn lửa le lói từ bật lửa, nhưng sau khi đốt lên cơ hồ gia tăng cả trăm lần.

Cô gái dùng kính phóng đại quan sát mấy con cá kỹ càng.

Đột nhiên!

Cô ta biến sắc, quăng kính phóng đại xuống đất, vẻ mặt khủng hoảng sợ hãi.

“Sao vậy?” Trương Dương không hiểu biểu hiện của cô ta. Cho dù là con cá này có lợi hại hơn nữa, cũng không cần phải tỏ vẻ sợ hãi thế chứ!

“Đây là cá răng khít!” Cô ta kinh hoàng nói.

“Cá răng khít? Cá răng khít thì sao chứ? Cũng bị bọn ta ăn thôi!” Lưu Bư đối với cô ả này chẳng thuận mắt chút nào, lại thấy thêm một con cá vào miệng nhai rộp rộp thật lớn.

“Cá răng khít là một loài cá từ 6500 vạn năm trước, tập quán cụ thể thế nào không rõ, nhưng từ mật độ răng và sự bén nhọn của chúng mà phân tích thì cá răng khít là động vật ăn thịt. Hơn nữa, 6500 vạn năm trước, cá răng khít so với giờ càng lớn hơn nhiều, hơn nữa lại hung mãnh hơn...”

“Muội muội, cô không rõ ràng một điểm. Một con cá thì có gì đáng sợ chứ. Nó là động vật ăn thịt, thì chúng ta cũng thế. Nếu không sao chúng ta lại đang ăn thịt nó!” Lưu Bư buồn bực ngắt ngang lời Tuyết Liên.

“Không phải không phải... Cá này mặc dù trong nước thì hung dữ đáng sợ, nhưng lên bờ thì cũng không có gì. Mấu chốt là loài cá này sớm đã tuyệt tích cả vài trăm vạn năm rồi, chúng ta có thể phát hiện cá răng khít đều là do phân tích hóa thạch của chúng. Thế giới nhân loại vẫn còn chưa phát hiện ra cá răng khít còn sống...” Cô gái liên hồi lắc đầu.

“Vậy thì nói lên được vấn đề gì chứ?” Trương Dương nhíu mày hỏi.

“Nói lên được chúng ta rơi vào một con sông ngầm hình thành từ 6500 vạn năm trước...” Cô gái có chút kinh hoảng. Cô ta có học địa chất học, tự nhiên là hiểu được con sông từ 6500 vạn năm trước mang ý nghĩa gì.

“Sông tiền sử?”

“Sông tiền sử!” Lửa đã tắt, động vôi vốn đang huy hoàng dần dần trở nên ảm đạm. Mớ quầng thạch mất đi nguồn sáng, ánh sáng phát ra thật là vô cùng yếu ớt.

Trong động vôi yên tĩnh khiến người có cảm giác bị áp lực. Ngay cả thứ người ngu muội như Lưu Bư cũng rõ ràng việc bị rơi xuống con sông tiền sử mang ý nghĩa gì...

Ít nhất, con sông này không thông với bên ngoài, hoặc là không dễ dàng thông với sông ngòi khác. Hơn nữa, nếu trong này có động vật tiền sử như cá răng khít, vậy ai cũng không dám đảm bảo trong này chẳng có sinh vật tiền sử nào khác.

Chỉ là một đám cá răng to không hơn que tắm rửa răng bao nhiêu mà đã hung dữ như vậy, nếu gặp phải sinh vật tiền sử cỡ lớn thì có thể tưởng tượng được hậu quả thế nào. Nếu ở một con sông khác thì chẳng có ai tin việc có sinh vật tiền sử gì. Nhưng ở con sông tiền sử này, có chuyện gì mà không thể phát sinh chứ? Huống chi, đã xuất hiện cá răng khít tiền sử rồi.

“Tuyệt Liên tỷ, cô học địa chất học. Cô cho rằng, nơi này có lối ra không?” Vương Phong trầm ngâm một hồi rồi mới hỏi.

“Khó nói lắm. Theo hướng chảy của nước sông thì chúng ta đang đi về hướng thượng lưu. Dựa theo lý thuyết, hạ lưu hẳn nhiên là sẽ có lối thoát. Nhưng chúng ta là từ hạ lưu đi lên trên. Lúc đó chỗ chúng ta bị rơi nằm ngay dãy núi chính, hẳn nhiên là giao điểm của một con sông ngầm khác với con sông này, một con sông mà nước chảy vào càng sâu hơn. Y như Vương Phong nói, lực đạo của dòng chảy vô cùng mạnh, chỉ có thể tiến tới, không thể lui. Cũng nói như vậy, hạ du đã không còn khả năng để chúng ta đi ra rồi...” Cô gái nói.

“Nói như vậy, lộ tuyến duy nhất của chúng ta chỉ còn lại thượng du?” Trương Dương nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, nhưng dựa theo quy luật của sông ngầm, thượng du không thể nào có cửa ra. Hơn 90% nguồn của các con sông ngầm trên thế giới đều ngầm dưới đất, hoặc là thông với các con sông lớn. Chỗ tương thông thì áp lực nước mạnh một cách thần kỳ, con người căn bản không thể thoát ra được từ hoàn cảnh đó.” Về mặt cô gái buồn bực, đi đến bên cạnh ng chời Mãi Mãi Đề vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, nhẹ nhàng vuốt vuốt trán Mãi Mãi Đề.

“***, trong nước sẽ thật sự không có quái vật gì chứ hả?”

Lưu Bưu lăm lăm liệ liệ đi tới bờ sông, ngồi xổm xuống rửa tay. Đối với thằng nhãi Lưu Bưu này mà nói, vĩnh viễn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Có đôi khi, ngay cả thấy quan tài rồi cũng chẳng hề rơi lệ.

Đột nhiên!

Một cổ khí tức vô cùng nguy hiểm lan tràn trong không trung...

“Lưu Bưu, nằm xuống!”

Tóc gáy Trương Dương dựng ngược cả lên, cơ hồ trong nháy mắt như điện quang hỏa thạch, nhòe dậy, cầm súng, kề vào ngực, nổ súng, một chuỗi động tác như nước chảy mây trôi, không chút trì trệ...

Liên tục năm phát súng cơ hồ xẹt ngang qua sống mũi Lưu Bưu...

“Phầm!” một tiếng, bọt nước tung toé, dưới nháy mắt Trương Dương nổ súng, trong dòng sông đen ngòm trôi lên một con quái thú toàn thân phủ lân giáp. Con quái thú giương cái mõm máu đầy răng nhọn hoắt khiến người nhìn thấy phải khiếp đảm sợ hãi.

Con quái thú vừa chuẩn bị nhảy về phía Lưu Bưu thì thân bị trúng năm phát đạn. Đầu đạn trúng ngay trên lân giáp loé ánh kim loại của con quái thú kia, không ngờ lại xẹt lửa tung toé.

Mặc dù đầu đạn không có tạo ra thương hại thật sự nào cho quái thú, nhưng lực xung kích cực mạnh của đầu đạn lại gây phiền hà cho nó. Đương nhiên, chủ yếu là một viên đạn bắn ngay vào trong họng quái thú, vị trí thì vô cùng xảo diệu, không ngờ bắn gãy một cái răng nanh thật dài của nó. Quái thú đau không chịu nổi, mới lùi đầu trở lại xuống nước...

194. Chương 194. Cương Giáp Thú !

Mãi một lúc sau khi Trương Dương nổ súng, trong động vôi mới trở lại về yên tĩnh cực độ, chỉ còn âm hưởng vang dội của tiếng súng trong động. Về mặt ai cũng kinh ngạc, còn Vương Phong thì lại càng nghiêm trọng hơn. Đột nhiên hắn phát hiện hắn chẳng biết chút gì về người thanh niên chỉ lớn hơn hắn vài tuổi này. Khi ở sa mạc nhìn thấy hắn ta bị đám sói truy đuổi đến chật vật như vậy, Vương Phong vẫn cứ tưởng mình ưu việt hơn.

Hiện giờ Vương Phong mới phát hiện ra, ngoại trừ võ công mình lợi hại hơn Trương Dương, còn các thứ khác thì căn bản không nắm chắc chút nào. Năng lực học tập của Trương Dương khiến người khác phát sợ, chỉ lữ hành sa mạc trong một thời gian ngắn mà hắn đã biết trân quý đồ ăn rồi.

Đương nhiên, khiến Vương Phong rung động nhất chính là kỹ thuật bắn súng của Trương Dương. Vừa rồi Trương Dương liên tục bắn năm phát, mỗi phát đều điều chỉnh góc độ dựa theo tốc độ ngựa ra phía sau của Lưu Bư. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng đó, năm viên đạn của Trương Dương từ trên xuống dưới, cơ hồ bọc lấy toàn thân Lưu Bư. Cũng có thể nói là cho dù quái vật nào muốn tiếp cận Lưu Bư đều sẽ bị đầu đạn bắn trúng...

Khiến Vương Phong thêm kinh ngạc là sự ăn ý giữa Trương Dương và Lưu Bư. Trương Dương vừa hô một tiếng là Lưu Bư cơ hồ không do dự tí nào ngã lăn ra đất. Động tác này nói thì đơn giản, nhưng không có sự tin tưởng đúng mức với một người thì không làm được như thế.

Ít nhất Vương Phong nhận thấy hắn với Trương Vân không được ăn ý khá như vậy.

Chỉ khựng lại trong nháy mắt.

Lúc Lưu Bư lăn xuống mặt đất thì thấy con quái vật trong nước kia đột nhiên nhảy lên, thân thể thật là cường ngạnh. Hắn ngẩn người ra, mãi đến khi Trương Dương nổ súng, rồi con quái vật nhảy xuống nước trở lại, Lưu Bư mới kịp phản ứng, liều mạng cử động hai chân chạy khỏi bờ sông, phóng thẳng tới bên cạnh A Trạch, rút mạnh từ trong túi ra hai cây súng lục, chạy lại bờ sông bắn xả xuống liên hồi...

“***, muốn thịt Lưu gia à, ***. Ta bắn chết người, ta bắn chết người a...” Về mặt Lưu Bư phát cuồng, vừa rồi đúng là hắn bị sợ không ít.

“Bư ca, đã chạy rồi, chừa đạn lại để lần sau dùng đi!” Trương Vân nhảy một chân tới vách động. Đây là nơi an toàn nhất. Ít ra cũng là chỗ cách xa mặt nước nhất.

“Biết rồi!” Lưu Bư giận dữ nghiêng răng nhìn mặt nước.

“Lại bị người lãng phí mười mấy viên đạn.” Trương Dương thở dài một tiếng, nắm lấy cây súng của Lưu Bư thả cho Vương Phong, rồi lại tìm lấy thêm vài ổ đạn cho hắn. Mớ vũ khí này đều là do Lưu Bư thu thập được khi đuổi giết phần tử Cương Độc, hiện giờ thật sự có chỗ sử dụng lớn.

“Tuyệt Liên tỷ, biết con này là quái vật gì không?” Vương Phong tiếp lấy súng cùng ổ đạn, kiểm tra một hồi rồi quay ra sau hỏi cô gái lúc này vẫn còn đang ngây người ra.

“Không biết. Ta học địa chất học thôi, không phải động vật học... Ta nhận biết cá răng khít là vì ta may mắn có thấy qua hóa thạch của cá răng khít...” Thân thể cô ta vẫn còn hơi run rẩy, hiển nhiên vừa rồi cũng bị hoảng sợ.

“Trong động vôi này nhìn thì yên tĩnh vô cùng, trên thực tế thì nguy cơ bốn bề. Hiện giờ chúng ta phân công một chút. Ta công Mãi Mãi Đề đại thúc, tự nhiên sẽ phụ trách an toàn cho ông ta. Lưu Bư công Trương Vân. Trương Vân coi như để người coi chừng. Trương Dương tận tình chiếu cố Tuyệt Liên tỷ, còn A Trạch thì phụ trách canh chừng chung quanh...”

Mọi người cũng chẳng còn tâm tình gì để tiếp tục ăn, chỉ nghĩ đến việc rời khỏi nơi này. Thu thập đồ đạc một chập rồi bắt đầu đi tới phía trước.

Con sông ngầm trong động vôi này dường như vĩnh viễn không thấy chỗ cuối.

Tâm tình mọi người càng lúc càng trầm trọng. Hiện giờ chẳng còn tâm trí nhàn nhã nữa. Đi đường thì tận lực bám theo vách động, không dám tới gần bờ nước. Ai cũng không dám bảo đảm trong nước sẽ không đột nhiên nhảy ra một con quái thú hung mãnh nào đó.

“Trương Dương, người nói xem, động vôi này dài bao nhiêu?” Lưu Bư phá vỡ sự yên tĩnh.

“Không biết.”

“Vậy người biết quái thú vừa rồi kêu là gì không?” Lưu Bư ráng tìm lời để nói.

“Không biết.”

Trương Dương đang khiến tư duy của hắn tiến nhập vào trạng thái minh tưởng, khống chế hoàn cảnh chung quanh. Hắn thủy chung vẫn ngấm ngấm cảm giác được sự nguy hiểm gần kề. Hiển nhiên, con quái vật kia đang đuổi theo bọn họ. Nhưng khiến Trương Dương buồn bực chính là con quái thú đó ở trong nước còn minh tưởng của hắn thì thủy chung không cách nào xác định được vị trí cụ thể của quái thú.

“Vây vậy... vậy quái thú đó lớn phổng chừng bao nhiêu?” Lưu Bưu vẫn chẳng buông tha, ráng tìm chuyện để nói. Trên thực tế, hoàn cảnh kiểu này khiến người ta có cảm giác suy sụp. Biểu hiện vô ý thức kiểu này của Lưu Bưu chính là một hình thức phát tiết, cũng coi như là một phương pháp làm giảm áp lực.

“Có lẽ... khoảng ba trăm ký thôi!” Trương Dương hồi tưởng lại cái nháy mắt mà con quái thú kia nhảy từ trong nước ra để tính đại khái thể trọng của quái thú.

“Ba trăm ký...” Lưu Bưu há họng, vẻ mặt như không tưởng tượng nổi. Nếu như là ba trăm ký, vậy thì dư sức một đóp là nuốt trọn hẳn. Bưu đại gia hắn một trăm ký còn chưa tới.

“Ta hiện tại đang lo lắng là quái thú kia sau khi bị đả thương, có báo thù chúng ta hay không.” Ánh mắt của Trương Dương hướng về phía dòng nước đen ngòm. Đây là vấn đề hắn lo lắng nhất. Một động vật càng hung mãnh thì càng nhớ thù. Con quái thú kia thân hình khổng lồ vậy, lại có lân giáp hộ thân, muốn dùng sức lực bắn chết nó thì thật không thể nào.

Về nguy hiểm kia thủy chung vẫn còn quanh quẩn, rõ ràng là con quái thú đó đang rình rập báo thù.

Hiện tại, Trương Dương chỉ có thể cầu xin thần phật bảo hộ là quái thú đó không phải là động vật lưỡng cư, vừa sống trên cạn, vừa dưới nước. Nếu như con quái thú đó mà lên bờ được, thì bọn họ khổ rồi.

“Người đẹp, các cô khi đi khảo cổ gặp được thứ gì lạ, khi trở về thì ai đặt tên cho nó?” Lưu Bưu công Trương Vân chạy đến bên cạnh cô gái hỏi.

“Không có quy định cụ thể gì. Thường thì ai phát hiện được thì người đó đặt tên thôi. Đặt tên thì có hai phương pháp. Thứ nhất là dựa theo tính chất đặc thù của thứ được phát hiện để chọn tên. Còn một cách là dùng tên của người phát hiện để đặt tên...”

“Tốt tốt... vậy kêu là Lưu Bưu thú đi...” Trương Vân đang ở trên lưng Lưu Bưu liền lập tức nói.

“Người nói lại coi?” Lưu Bưu quay đầu nhìn tên Trương Vân đang ở trên vai mình, vẻ mặt không có thiện ý.

“Cái đó... khắc khắc... Cái tên Lưu Bưu thú này nghe không được khá lắm. Quyền đặt tên cho con quái thú đó đã đưa cho Bưu ca rồi. Bưu ca nghĩ ra tên gì thì là tên đó đi. Cho dù là ô quy, thổ cẩu ta cũng không có ý kiến...” Trương Vân ton hót cười nói.

“Vậy thì không tệ lắm, con này... kêu bằng tên gì đây?” Lưu Bưu buông lỏng hai tay đang đỡ Trương Vân. Trương Vân lập tức ngã lăn ra đất. Tự nhiên là Lưu Bưu chẳng màng gì đến sống chết của Trương Vân. Một tay thì rờ rờ cảm, một tay chống hông, nghĩ một hồi lâu cũng chẳng ra được gì, cuối cùng đành quay sang Trương Dương nói: “Dương ca, chúng ta đều là huynh đệ đã lâu, quyền đặt tên này giao cho người!”

“Bộ lân giáp của nó cứng như giáp sắt, vậy thì kêu là Cương giáp thú đi... Đi thôi, đi thêm một hồi mà vẫn không tìm được lối ra thì chúng ta kiếm một chỗ rộng rãi nghỉ ngơi. Đúng rồi, Vương Phong, đồng hồ đeo tay của người còn dùng được không?” Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Còn được, không có bị hư. Đồng hồ tay này chống nước được, nhưng nơi này lại không có tín hiệu, nên cũng như vô dụng thôi.” Vương Phong nhìn đồng hồ trên tay rồi nói.

“Vậy đi thôi, xem ra không thể nào đợi viện trợ bên ngoài được rồi.” Trương Dương đỡ cô thiếu nữ đứng dậy. Lúc này, thể lực cô ta đã rõ ràng không còn được như trước.

“Cảm ơn...” Đi liên tục vài tiếng, sức chịu đựng của cô ta đã bắt đầu đến mức cực hạn. Vừa rồi bị con Cương giáp thú kia hù một trận, lại càng trở nên hư nhược, thân người mảnh khảnh thỉnh thoảng lại run lên.

“Cô bị sốt à?” Trương Dương chạm lên tay cô ta, cảm thấy nóng bỏng.

“Không biết nữa...”

Cô gái còn chưa nói xong thì chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, mắt tối sầm rồi là người xụi lơ trên mặt đất. Trương Dương tay mắt lạnh lẽ, lập tức đỡ lấy...

Cảm thấy cả thân người mềm mại của cô ta run lên rồi lại phát nhiệt. Hiển nhiên cô ta vì ngâm nước liên tục chạy mấy tiếng đồng hồ, người đã phát sốt.

“Cô bị bệnh rồi.”

Trương Dương cười khở nhìn Vương Phong. Tổng cộng có bảy người, hiện tại đã có sáu bị trọng thương. Xem ra chuyển lữ hành này chẳng phải là gian nan bình thường.

“Đi thôi, tìm một chỗ rộng rãi sạch sẽ nghỉ ngơi, nghĩ biện pháp tìm đồ ăn.” Vương Phong đỡ Mãi Mãi Đề đi trước, Trương Vân thì leo lên lại lưng của Lưu Bư.

Nhìn thấy A Trạch lắc đầu, Trương Dương không khỏi cười khở, rồi công cô gái lên lưng đi theo sau Lưu Bư, để A Trạch đi sau cùng.

Bảy người, một bị hôn mê bất tỉnh, một thì chân bị trọng thương, một thì sốt cao mà xỉu.

Vai của Trương Dương bị thương, người duy nhất còn khá chỉ có Lưu Bư và Vương Phong, thêm cả A Trạch.

Tốc độ đi càng lúc càng chậm. Lặn lội cự ly xa kiểu này, lại còn phải công thêm một người, tuyệt đối không phải là sinh hoạt dễ dàng

Động vôi vẫn dường như đi hoài không hết, phía xa xa vĩnh viễn là ánh sáng mờ mờ lung lung, cảm giác thật là hư vô mờ ảo. Cảnh đẹp như thiên đường ban đầu sau khi có sự xuất hiện của Cương giáp thú, hiện tại khiến người ta cảm thấy có chút khủng bố. Các cục quang thạch lộ lên những tia sáng yếu ớt trông như vô số ánh mắt dòm lén. Các mũi đá nhọn thiên hình vạn trạng kỳ quái hết như mãnh thú đang giương nanh múa vuốt.

Đột nhiên ánh mắt mọi người sáng ngời, tất cả không khỏi ngáy người ra.

Đây là một không gian cực lớn, ít nhất có tới trên ngàn thước vuông. Ở giữa là một đầm nước đen ngòm. Trong đầm nước lại có một khối nham thạch lộ ra. Trên đầm nước, đủ loại hình dạng chuông đá, màn đá, hoa đá thông xuống. Các chuông đá trên đỉnh động cùng với thạch nhũ trên mặt đất nối liền tiếp với nhau, tạo thành một thạch trụ kỳ lạ...

195. Chương 195. Lực Lượng Kêu Gọi !

Vị trí của thủy đầm thì lại cao hơn nơi bọn người Trương Dương đang đi tới chừng hai thước, hình thành một dốc nước. Nước chảy trong động phát ra thanh âm rì rào.

“Làm sao bây giờ?”

Vương Phong không khỏi quay đầu lại nhìn Trương Dương. Lúc này Vương Phong vẫn không biết, từ sau khi Trương Dương nổ súng cứu Lưu Bư, tiềm thức của hắn đã dựa hẳn vào Trương Dương.

Trên thực tế, đây chính là trạng thái cường giả vì tôn. So sánh giữa Vương Phong và Trương Dương thì sự chênh lệch khá vi diệu. Năng lực học tập của Trương Dương hơn xa Vương Phong, hơn nữa Trương Dương cái gì cũng giỏi, còn tốc độ tiến bộ thì còn lâu Vương Phong mới so được. Ít nhất là kỹ thuật bắn súng của Vương Phong thì thua Trương Dương xa lắm.

“Không gian nơi này khá lớn, trước tiên cứ nghỉ ngơi, bồi dưỡng thể lực một chút.” Trương Dương nhìn hoàn cảnh chung quanh rồi nói.

Mọi người tìm một chỗ tương đối sạch sẽ cách xa thủy đầm.

Trương Dương đặt cô thiếu nữ lên mặt đất rồi lấy từ trong túi ra vài bộ y phục trải lên đất, sau đó lại đặt cô ta lên trên. Khiến mọi người kỳ quái là nơi này không biết vì sao lại khác lạ, không ngờ rất là khô ráo so với nơi khác.

“Lưu Bư, nhìn nơi nước đổ xuống kia, nếu con Cương giáp thú đó muốn bò ngược dòng nước mà lên, thân thể to lớn của nó khẳng định là sẽ lộ ra ngay chỗ nước đổ xuống.” Trương Dương nói.

“Không thể nào! Chẳng lẽ Cương giáp thú lại truy tới đây à?”

Về mặt Lưu Bư kinh ngạc nhìn lấy Trương Dương. Không chỉ Lưu Bư mà còn Vương Phong cùng A Trạch đều không tin lời nói của Trương Dương.

Bọn họ không có giác quan thứ sáu linh mãnh như Trương Dương, sợ rằng ngay cả Vương Phong cũng không có. Vương Phong phát hiện ra nguy hiểm hoàn toàn là dựa vào võ công, so với giác quan thứ sáu minh tường của Trương Dương thì khác biệt.

“Ta có dự cảm, con Cương giáp thú đó sẽ báo thù chúng ta. Con Cương giáp thú đó ở trong động này xưng vương xưng bá đã quen, sau khi bị ta bắn gãy răng, khẳng định là sẽ canh cánh trong lòng.”

“Ta đồng ý, một động vật càng hung mãnh mà bị người khác đánh thương ngay địa bàn của nó, đều sẽ có tâm trạng muốn báo thù mãnh liệt. Chúng ta nên cẩn thận một chút.” Vương Phong gật đầu đồng ý.

Trong giới động vật thì ý thức về địa bàn vô cùng mãnh liệt. Vô luận là sư tử hay báo hay lão hổ, đều có địa bàn và lãnh vực của riêng nó, ít thì trong vòng mấy mươi cây số, nhiều thì trong vòng cả trăm cây số. Động vật càng hung mãnh địa bàn càng lớn. Đám động vật hung mãnh trong địa bàn của mình, hoàn toàn không cho phép sự tồn tại của thế lực cường đại nào khác. Nếu như xuất hiện một đồng loại hay một địch nhân, thì chỉ có một đường là đánh thua bỏ chạy hay là lấy cái chết làm kết cục.

Mọi người sửa sang đồ dùng một chút, đem đám cá còn lại chia nhau ăn. Chỉ có A Trạch coi chừng, còn các người khác đều bắt đầu nghỉ ngơi.

Lưu Bư nhanh chóng ngáy khò khò, Vương Phong thì cũng đã tọa nhập định. Mãi Mãi Đề cùng cô gái kia vẫn hôn mê bất tỉnh. Mọi người chẳng còn cách nào khác, trong động này chẳng có thuốc men, căn bản là không làm gì được, chỉ đành thí mạng cho trời.

Trương Dương nào có ngủ được. Cái cảm giác nguy hiểm cực độ kia thủy chung vẫn vậy gọi không ngừng, cứ như xương cá mắc trong cổ họng.

“A Trạch, người coi chừng nơi này. Ta tới mấy động đá kia xem xem có đồ ăn gì không, nhân tiện quan sát tình huống.” Trương Dương đắp cái áo khoác đã tới tả của hắn lên trên người cô gái rồi đứng lên nói.

“Cẩn thận một chút.” A Trạch chẳng hề nhìn Trương Dương, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm lấy tử khí trầm trọng của đầm nước. Đầm nước này rất kỳ quái, ba con sông nhập lại, không ngờ chẳng có tí động tĩnh. Bên trên không hề có tí sóng nước, mà ngay cả thanh âm phát ra từ cái dốc cao gần hai thước do nước chảy mà hình thành cũng vô cùng nhỏ.

Trương Dương tùy tiện đi tới cái hốc gần nhất bên trái. Động này vô cùng khúc chiết, đi chưa tới ba mươi thước thì đã không cách nào thấy được không gian cực lớn bên cạnh thủy đầm.

Cái động này so với động chính thì nhỏ hơn nhiều. Dòng sông trong đó mặc dù hẹp lại, hai bên cũng có đường đi, nhưng so với động chính thì rõ ràng hẹp hơn nhiều. Con sông rộng tới đa mươi thước, chỗ hẹp thì chưa tới bốn thước, ráng dùng sức thì có thể nhảy từ bên này sang bên kia.

Nhưng con sông trong động này mặc dù hơi nhỏ, nhưng tốc độ nước chảy lại rõ ràng nhanh hơn nhiều. Mặt nước đen ngòm thỉnh thoảng đánh nước văng tung toé, khiến hai bên đường đi ẩm ướt.

Đi chừng năm trăm thước vẫn chẳng phát hiện được gì. Trương Dương không dám đi xa liền trở về lại thủy đầm. Mọi việc vẫn bình thường. A Trạch tỉnh táo nhìn mặt nước, trên thực tế, nguy hiểm chủ yếu hiện giờ đều là từ trong nước. Sát cơ tiềm phục cũng ở trong nước. Bên ngoài mà có nguy hiểm gì thì nhìn là thấy liền. Ánh sáng trong động mặc dù hôn ám, nhưng trên thực tế thì tầm nhìn vẫn tương đối tốt. Nếu cần thiết thì bật lửa, sau khi có nguồn sáng chiếu lên, ánh sáng trong động sẽ gia tăng cả trăm lần, hơn nữa có thể giữ như vậy trong khoảng hai mươi phút.

Tiếng ngáy của Lưu Bư khi lớn khi nhỏ, thật sự là đã ngủ sâu rồi.

Trương Vân không ngừng xoay trở thân thể, rõ ràng là vết thương trên đùi khiến hắn ngủ cũng không được yên giấc.

Vương Phong vẫn còn đang đả tọa. Hiển nhiên hắn đang tu luyện để bổ sung lại thể lực bản thân.

Khuôn mặt cô gái đỏ ửng, miệng không ngừng mê sảng kêu la: “Cha, ca ca!”

Nhìn vẻ mặt thống khổ của cô bé, Trương Dương chỉ khẽ thở dài. Không thể nghi ngờ gì nữa, cô ta rất đáng thương. Ca ca chết sớm, nghĩa trang gia tộc thì bị nổ tung, hiện giờ cha lại hôn mê bất tỉnh, bản thân lại bị sốt cao thành bệnh.

Trương Dương có chút lo lắng, không biết cô gái này trong hoàn cảnh sinh tồn kiểu này có khả năng sống sót hay không?

“Nước, nước...” Miệng cô ta lẩm bẩm.

“Tiếp lấy!” A Trạch lấy từ trong bọc ra một bình nước khoáng thấy cho Trương Dương. Hiện tại bảy người bọn họ chỉ còn gần hai bình nước khoáng. Cũng may là nơi này nguồn nư xa ỉc đầy đủ, hai bình nước này vẫn còn để đó.

Trương Dương ngồi xổm xuống, vặn nắp bình rồi nhẹ nhàng nâng đầu cô gái lên để châm nước. Cô ta tựa hồ rất khát, mở miệng uống ừng ực, sau đó liền ngủ say đi.

Trương Dương cởi áo lót trên người của mình đắp lên người cô ấy. A Trạch chẳng nói tiếng nào, cũng tự cởi y phục trên người đưa cho Trương Dương. Trương Dương đem mấy bộ y phục gom được từ trên các thi thể trải gọn ghẽ trên mặt đất, dời cô gái lên mở quần áo này, lại dùng một cái khăn thấm nước đặt lên trán cô ta, rồi sau đó mới thở phào một hơi. Hắn chỉ có thể làm được những việc này thôi.

Trương Dương không biết, nhất cử nhất động của hắn thủy chung đều bị một cặp mắt nhìn chằm chặp...

“A Trạch, ta đi sang hai cái động kia xem xét. Nếu có tình huống gì, ngươi cứ việc nổ súng, ta sẽ nhanh chóng chạy lại chi viện.”

A Trạch cười trần thân trên, nhẹ nhàng vuốt lấy thanh yêu đao lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo trong tay rồi khẽ gạt đầu một cái.

Có A Trạch thủ ở đây, Trương Dương rất yên tâm. Trên thế giới này, không có ai có thể tỉnh táo như A Trạch. Sợ rằng ngay cả hắn lẫn Vương Phong cũng không được. Đây là tính cách do tập quán khác biệt tạo thành. Đối với loại người như A Trạch mà nói, đã rất ít thứ ở bên ngoài có thể ảnh hưởng tới lực ý chí của hắn.

Lần này, Trương Dương chọn căn động ngay giữa. Động này cách căn động ban đầu hơn ba mươi thước, nhưng lại kề sát căn động kia. Cửa động cơ hồ sát bên nhau, chiều dày không quá một thước. Nước từ trong hai động này chảy ra thì tụ lại với nhau một chỗ rồi mới chảy vào trong đầm nước.

Trương Dương từ vách động phải mất một chút công phu mới tìm tới cái động thứ hai. Hắn cần phải đi lên mấy tầng đá chơi vơi nguy hiểm mới có thể trèo tới động khẩu thứ nhì. Dương nhiên cũng có thể lợi nước mà tới, nhưng lại càng phong hiểm hơn. Cho dù Trương Dương có gan bằng trời cũng không dám lợi nước.

Nước chảy trong động này rõ ràng rất yếu. Ở ngay giữa dòng nước chảy cũng không thể dùng từ con sông để mà hình dung, xem ra thì như là một cái con kênh thôi. Nước trong đó trong veo tới đáy, có thể thấy rất nhiều con cá nhỏ như mũi kim, trong suốt, đang bơi lội trong đó.

Sau khi đi vào động này, Trương Dương không khỏi giật mình than thở. Kết cấu của động này cùng với động ban đầu không khác biệt lắm, nhưng huỳnh thạch trong động này thì phong phú hơn nhiều. Cơ hồ cả vách động đều tạo thành từ huỳnh thạch, rất ít có tạp chất.

Trương Dương nhìn không được liền bật lửa, lập tức cả căn động sáng ngời. Quang mang sáng chói lại pha chút sắc vàng, khiến người ta như đang đi vào tiên cung vậy.

Không biết vì sao trong nháy mắt tiến vào động huyệt này, Trương Dương lại có một cảm giác rất đặc biệt. Hắn không cách nào hình dung được, hình như có một cổ lực lượng cường đại đang kêu gọi hắn tiến vào.

Một tiếng động vang lên phá tan dòng suy nghĩ của Trương Dương. Tiếng súng vẫn còn vang dội trong động huyết.

“...” theo sát đó lại là vài tiếng súng nổ kịch liệt.

Không xong rồi!

Không còn giờ để suy nghĩ, Trương Dương cơ hồ trong nháy mắt đã xoay người phóng ra ngoài, thân thể trong không trung chỉ lưu lại từng đạo tàn ảnh.

Từ cửa động phóng ra, Trương Dương lập tức cảm thấy phát lạnh trong người...

Một con Cương giáp thú.

Một con Cương giáp thú thật lớn!

Con Cương giáp thú này nào chỉ ba trăm ký như hần dự đoán ban đầu, ít nhất cũng nặng cả tấn. Con Cương giáp thú từ trong đầm nước bò ra, lân giáp khắp người được quang mang của huỳnh thạch rọi tới, phát ra ánh kim loại quý dị. Lúc này, mục tiêu của con Cương giáp thú là A Trạch...

196. Chương 196. Lưu Bưu Phát Cuồng

Bây giờ mà bắn thì cũng chỉ lãng phí đạn. Cương giáp thú trời sinh là một toà pháo đài cứng như sắt.

A Trạch không lùi, hần không còn đường để lùi. Đằng sau hần năm thước chính là hai người bị thương đang hôn mê bất tỉnh. Phía sau hai người bị thương đã là vách tường.

A Trạch nắm chặt lấy yêu đao, nhìn chăm chăm lấy Cương giáp thú, trong mắt bắn ra ánh hàn mang khiến người hồi hộp.

Lúc này cả thân thể của Cương giáp thú mới hoàn toàn lộ ra khỏi mặt nước. Đầu nó có chút giống cá sấu, còn thân thể của nó thì như một con heo mập, bốn chân ngắn và thô, trên chân và tay có mang thật dày, phía sau lê theo một cái đuôi dài hơn ba thước, đuôi không có lân giáp, hiện ra màu nâu đen, cảm giác rất ngang ngạnh.

Đặc thù nhất của con Cương giáp thú này ngoại trừ cái đuôi ra, cả thân thể đều được bọc bởi lân giáp dày đặc, căn bản không có chỗ nào bị lộ ra ngoài.

Nhìn thấy tướng của Cương giáp thú, cũng khó trách Trương Dương phán đoán lầm thể trọng của nó. Đầu của con Cương giáp thú này dài dài, ban đầu khi tập kích Lưu Bưu từ trong nước thì căn bản không có lộ thân thể ra ngoài, hoàn toàn chỉ thò cái đầu lớn ra ngoài, khiến Trương Dương ngộ nhận phần phía sau cái đầu là thân thể, cho nên mới phán đoán sai lầm.

Hiện tại, Trương Dương chỉ nghĩ chạy tới nơi trước, liều mạng trèo lên vách động.

Con Cương giáp thú tựa hồ không thiện bò trong nước, tứ chi bám chặt xuống đất, tốc độ chậm vô cùng, cứ như là một con bò già lụ khụ, phát ra tiếng hô hấp thô lỗ. Phía dưới cái mũi được cương giáp bao bọc khít ra hai luồng bạch khí dài dài...

“Lui ra sau!”

Đám Lưu Bưu cùng Vương Phong đã tỉnh lại từ sớm, nhìn thấy con Cương giáp thú cực lớn này đều không khỏi thở cóng một hơi, sau lưng phát lạnh.

“Các người lui ra sau!”

A Trạch không nhúc nhích, thân thể lảng lạng chờ Cương giáp thú tiếp cận. Mục quang của hần thủy chung nhìn kỹ lấy làn mắt đang ẩn phía dưới lớp mi mắt thật dày kia của con Cương giáp thú.

Mục tiêu của hần là: con mắt!

A Trạch tin tuỷ ngng, mắt là nhược điểm duy nhất của con quái thú này.

Đột nhiên!

A Trạch chuyển động, thân thể trong không trung hóa thành một bóng mờ hư vô. Yêu đao trong tay xẹt lên không trung sáng rực tựa như lưu tinh trong đêm đen.

Không xong!

Trương Dương há miệng ra, còn chưa kịp nói tiếng nào, chỉ thấy con Cương giáp thú cũng chuyển động. Thân thể nó không động, chỉ có cái đuôi nâu đen thô kệch như cái đuôi kia chuyển động.

Cái đuôi chuyển động trong không trung quện thành một đạo màu xám, thổi lên một trận cuồng phong...

“Phập!” một tiếng ngọt ngào. Tốc độ quá nhanh, cứ như sấm sét. Thân thể của A Trạch căn bản không kịp tránh né, bị cái đuôi nâu đen kia quật văng ra.

“Bạch... bạch...”

Cái đuôi thô kệch kia quật trúng người A Trạch. Thân thể A Trạch không gượng được bắn ra ngoài, bị quãng mạnh lên vách động, sau đó rơi trên mặt đất...

“A Trạch!”

Lưu Bư chạy như điên tới cạnh A Trạch, ôm lấy A Trạch. Hai người mặc dù hay đấu võ mồm với nhau, nhưng nhiều lần vào sinh ra tử như vậy khiến bọn họ tạo thành tình hữu nghị thâm hậu.

“Khục khục... không sao...” Khoé miệng A Trạch chảy ra một tia máu tươi. Rõ ràng là một đòn từ cái đuôi vừa rồi đối với hắn thật là nặng.

“Ê ê... ê... ê... A Trạch, người đừng chết, người đừng chết a...” Nhìn thấy A Trạch đột nhiên nhắm mắt, hai mắt Lưu Bư đỏ rưng, liều mạng lắc thân thể A Trạch, miệng thì diên cuồng gào thét.

“Bư ca, ta còn chưa chết, người lắc nhẹ một chút được không?” A Trạch mở mắt rồi nói một cách yếu ớt.

“À... ồ ồ... không chết thì tốt, không chết thì tốt...” Nhìn thấy A Trạch mở mắt, Lưu Bư không ngờ bắt đầu khóc như một đứa bé. Trương Vân nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm.

“Cương giáp thú tới kìa... mau lui ra...”

Lúc này Trương Dương đã chạy tới, cùng Vương Phong ôm người Mã Mã Đề và cô gái kia chạy ra một chỗ xa xa. Trương Vân cũng tự mình nhảy một chân tới bên cạnh hai người.

“Lùi con mẹ nó, dám khi dễ huynh đệ nhà ta hả...”

Lưu Bư đột nhiên đứng lên, hai mắt đỏ rưng, vẻ mặt diên cuồng, da thịt tựa như bị đốt cháy.

“Người diên rồi, chạy mau!” Trương Dương nhìn thấy Cương giáp thú càng lúc càng đến gần, liền chạy tới kéo Lưu Bư đi.

“Tránh ra! Muốn thịt Bư đại gia à, lại đây, lại đây ăn đi a...”

Trương Dương bị Lưu Bư đẩy đi, thân thể không ngờ bị văng ra vài thước, suýt chút nữa là đụng vách động, nhìn thấy Lưu Bư đang đi thẳng về phía Cương giáp thú, miệng hắn há hốc không nói được lời nào.

Vừa rồi Lưu Bư chỉ đẩy nhẹ một cái, không ngờ lại sinh ra một cổ lực lượng không thể kháng cự nổi, khiến Trương Dương có cảm giác khiếp đảm kinh tâm.

Không chỉ Trương Dương kinh ngạc, ngay cả Vương Phong, vẻ mặt cũng loé lên tia kỳ dị nhìn lấy Lưu Bư.

Lực lượng của Lưu Bư, đã càng lúc càng mạnh.

“Xẹt!” một tiếng. Trương Dương vừa bật lửa, quang tuyến trong động lập tức sáng ngời. Không nghi ngờ gì nữa, có ánh sáng chung quanh khiến người ta cảm thấy an toàn hơn.

Lưu Bư cũng đi thật chậm, cơ bắp trên tám thân trần dường như nở lên cuộn cuộn, dưới ánh sáng của huỳnh thạch lấp lánh kiêu mỹ. Cơ bắp dưới da dường như có vô số sinh mạng đang không ngừng ngo ngoáy quay cuồng.

Cảm giác thật rõ ràng là theo mỗi bước đi, cơ bắp trên người Lưu Bư lại càng trở nên cường tráng hơn, dường như đã trở thành một pho tượng đá, tràn đầy sức lực cùng cảm giác.

Gần hơn!

Gần hơn!

Hiện tại sợ rằng Trương Dương và Vương Phong muốn ngăn cản cũng không cách nào ngăn cản được. Lưu Bư đã cùng Cương giáp thú đối mặt nhau. Con Cương giáp thú kia tựa hồ đánh hơi được về nguy hiểm, không ngờ chẳng hề động đậy, chỉ giương mắt hồ gườm gườm nhìn chăm chăm lấy Lưu Bư. Có lẽ nó đang suy nghĩ vì sao tên động vật yếu nhược này lại không ngờ dám khiêu chiến với quyền uy của nó?

“A...”

Lưu Bư điên cuồng gầm lên một tiếng về phía Cương giáp thú.

“Phập!” một tiếng phá không, con Cương giáp thú lại giở trò cũ, đập một đuôi tới Lưu Bư. Rõ ràng cái đuôi này là vũ khí chủ yếu của Cương giáp thú.

“!” Lưu Bư dùng cánh tay của mình để đón đỡ lực lượng thiên quân kia. Cái đuôi cùng cánh tay đập vào nhau phát ra một tiếng khiến lòng người hồi hộp.

Càng làm cho Trương Dương cùng Vương Phong kinh ngạc chính là Lưu Bư không ngờ không hề bị cái đuôi kia quật văng đi, chỉ lùi lại vài bước...

“Phập” Lưu Bư còn chưa đứng vững thì cái đuôi của Cương giáp thú lại đập tới lần nữa. Lần này cung đánh càng lớn hơn, lực lượng càng mạnh hơn, không ngờ lại có khí thế như hoành tảo thiên quân.

Lần này, Lưu Bư không có đỡ, không lui mà lại tiến, trong miệng gầm một tiếng, đột nhiên đánh một quyền lên cái đuôi đang quật tới.

“Bùng!” dường như đất đai rung chuyển, núi non bị sạt lở.

Một tiếng động ngột ngạt vang lên khi cái đuôi cùng quyền đầu đập vào nhau. Trương Dương có chút bất nhẫn, cho dù Lưu Bư có cường tráng cỡ nào, cho dù cơ bắp Lưu Bư có phát triển cỡ nào, cùng với cái con quái thú nặng cả tấn, toàn thân bọc cương giáp, đánh với nhau thì dường như đẳng cấp cách biệt quá lớn.

Cặp quyền đầu cực lớn hiếm thấy kia của Lưu Bư vẫn không to lớn bèn nhọn bằng cái đuôi của Cương giáp thú.

Đây chẳng phải là một cuộc chiến đấu công bằng!

Nhưng lần này lại khiến Trương Dương kinh ngạc. Lưu Bư không ngờ chẳng hề bị lui nửa bước, ngược lại còn tấn tới một bước...

Cuộc chiến tiếp theo khiến Trương Dương, A Trạch và cả Vương Phong trợn mắt há mồm.

Con Cương giáp thú kia tựa hồ cũng phát cuồng, không ngừng dùng cái đuôi điên cuồng quật tới Lưu Bư. Còn Lưu Bư cũng không hề nhượng bộ, lần nào cũng chọi thẳng với cái đuôi kia. Quyền đầu cùng cái đuôi không ngừng bạo phát thanh âm trong không trung, không khí dường như đều bị chấn động.

Dần dần rồi tần suất của cuộc chiến đấu khiến người kinh hãi kia chậm lại.

Trong miệng Cương giáp thú phát ra hơi thở dốc dồn dập, tốc độ công kích của cái đuôi đã chậm hơn nhiều. Hơn nữa, mỗi lần cái đuôi quật tới cũng không còn khí thế cùng lực đạo chưa từng có trước đến giờ như ban đầu. Trương Dương tin tưởng, tốc độ kiểu này, sợ rằng người bình thường cũng có thể né được, cùng với tốc độ như sét đánh ban đầu thật là không thể so sánh được.

Nhưng khiến Trương Dương muốn học máu chính là, mặc dù rõ ràng có thể né tránh, nhưng Lưu Bư vẫn ngang ngạnh từng quyền từng quyền đối chọi với con Cương giáp thú kia, trong miệng không ngừng hùng hổ chửi bới.

“***, đồ rác rưởi, muốn thịt ta hả, lại còn dả thương huynh đệ của ta...”

Cuối cùng, phương pháp chiến đấu kinh tâm động phách kia cũng thay đổi. Con Cương giáp thú tựa hồ cũng không còn lực khí để nhấc cái đuôi, bắt đầu chuyển động cái thân thể nặng nề về phía Lưu Bư. Cái môi được cương giáp bao bọc của nó thỉnh thoảng hé ra, để lộ cái miệng đầy răng sắc bén.

Nhìn thấy Cương giáp thú để lộ hàm răng, Trương Dương bỗng trở dậy dục vọng muốn nổ súng, nhưng cuối cùng vẫn không chế được cổ dục vọng mạnh mẽ này. Trương Dương lo là nổ súng sẽ khiến con Cương giáp thú này phát cuồng.

Không nghi ngờ gì, giữa một con mãnh thú có lý trí và một con mãnh thú không có lý trí thì lực tàn phá của con mãnh thú không có lý trí mạnh hơn nhiều.

Giống như một con heo rừng vậy. Heo rừng có lý trí sẽ chọn lựa bỏ chạy giữ mạng, nhưng heo rừng mất lý trí sẽ không tiếc chút gì, chiến đấu cùng địch nhân, ngay cả bỏ mặc tính mạng của nó. Thợ săn giỏi thì phải đối diện hổ báo sài lang cũng không nguyện ý đối đầu với một con heo rừng mất lý trí.

Nhìn thấy con Cương giáp thú từng bước từng bước tiến về Lưu Bư, Lưu Bư vẫn sừng sững đứng đó. Con tim mọi người bắt đầu nhảy kịch liệt...

197. Chương 197. Có Mãnh Thú Nào Lại Lớn Hơn Không?

Thân thể Lưu Bư đột nhiên di chuyển.

Hắn không bỏ chạy, ngược lại trợn mắt bước tới phía con Cương Giáp thú. Cuộc bộ trầm trọng trong động khiến người ta có cảm giác kinh hồn với từng bước chân.

Trương Dương cùng Vương Phong đều lên đạn sẵn sàng, tùy thời đều chuẩn bị xạ kích cho kịp. Thậm chí ngay cả Trương Vân cũng chuẩn bị xạ kích kỹ lưỡng, còn A Trạch thì nắm chặt một quả lựu đạn trong tay.

“Đập chết con *** nhà người!”

Thân thể Lưu Bư không ngờ lại gia tăng tốc độ, xông thẳng tới bên cạnh Cương Giáp thú rồi bắt đầu điên cuồng đâm đá. Quyền đầu như mưa đập lên lớp cương giáp. Cái đầu dài của Cương Giáp thú rất vững về, mặc dù không ngừng rúng sức ngăn đầu dùng miệng cắn xé Lưu Bư, nhưng cho dù động tác Lưu Bư cũng chẳng nhanh gì, nhưng so với con Cương Giáp thú này thì động tác của hắn lại nhanh hơn nhiều.

Hiển nhiên là ở trên bờ thì vũ khí chủ yếu của Cương Giáp thú chính là cái đuôi nhanh như thiểm điện kia. Miệng của nó chỉ là phụ thôi. Dưới sự tấn công điên cuồng của Lưu Bư, Cương Giáp thú chỉ có cách phản kháng duy nhất là dùng đuôi. Đáng tiếc, lúc này tựa hồ cái đuôi của Cương Giáp thú không còn chút khí lực, mỗi lần bị Lưu Bư đâm một quyền thì cái đuôi của Cương Giáp thú co quắp lại. Lực lượng cực mạnh của Lưu Bư cũng tạo cho nó thương hại rất nhiều.

“Bùng!”

“Bùng!”

Lưu Bư bắt đầu dùng chân đá. Cương Giáp thú mặc dù có lân giáp hộ thể, nhưng Trương Dương nhìn ra mỗi lần Lưu Bư đánh lên thân thể của Cương Giáp thú, Cương Giáp thú đều lộ ra cảm giác thống khổ.

Cương Giáp thú nhanh chóng bị Lưu Bư đánh tới ngu muội, có chút chịu không nổi, mơ mơ hồ hồ xoay tròn tròn.

Đột nhiên, Cương Giáp thú cứ để mặc cho Lưu Bư điên cuồng đâm đá, không hề phản kích lại, chỉ xoay thân liều mạng di động về hướng đầm nước...

Nhìn thấy màn này, vẻ mặt ai của ngạc nhiên, ngẩn người trợn mắt há hốc mồm. Không ngờ con Cương Giáp thú lớn như vậy lại bắt đầu bỏ chạy. Chuyện này quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

“Muốn chạy à, con bà người, người thật sự còn coi nơi này là sân nhà của người sao, muốn tới là tới, muốn đi là đi sao...”

Lưu Bư chạy tới, chộp lấy cái đuôi thật dài kia kéo ra phía sau. Tất cả mọi người đều há hốc miệng, vẻ mặt lộ nét không thể tưởng được. Dưới sức lực vũ phu của Lưu Bư, thân thể nặng cả tấn của con Cương Giáp thú kia không ngờ không cách nào bỏ tới được, mơ hồ còn bị hất lấy đà kéo ngược về sau.

“Ngao ... ngao...”

Lúc này con Cương Giáp thú cũng trở nên nóng nảy, muốn quay đầu cắn Lưu Bư nhưng lại có chút lực bất tòng tâm, muốn xuống nước thì lại bỏ không nổi, nhất thời tứ chi liều mạng quơ quào trên mặt đất, lợi trào để lại trên mặt đất từng vệt từng vệt thật sâu, trong miệng thì liên hồi gầm rú.

“Lưu Bư, buông tay đi!” Trương Dương hô lớn, hấn cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm cường liệt đang lan tràn trong không trung.

“Ret!” một tiếng, tiếng hô của Trương Dương vừa dứt thì trong nước đột nhiên bị quây lên, một con Cương Giáp thú cực lớn khác từ trong nước thò cái đầu ra, chỉ có khác là cái đầu con này lớn gần gấp đôi con Cương Giáp thú kia.

Cương Giáp thú đột nhiên thò đầu ra, cơ hồ cả cái đầm bị dao động, bọt nước bắn lên tung toé.

Ngũ quan của con Cương Giáp thú này lại càng hung mãnh dữ tợn, tạo cho người cảm thấy một cỗ áp lực vô biên. Trương Dương phỏng đoán, đây là một con Cương Giáp thú đực.

“Ngao!”

Miệng con Cương Giáp thú rống lên điên cuồng, cả động như bị chấn động. Trương Dương nghe được sau cú rống này, thủy lưu trong các con sông bị kích động, sóng đánh lên mãnh liệt, dường như có vô số động vật không nhìn thấy được đang bỏ chạy trốn trét...

Cái con gia hỏa này, chính là vương giả của căn động.

Con Cương Giáp thú từ từ bò lên trên, nó tựa hồ chẳng thích thú gì việc lên bờ, tựa hồ rất lao lực. Cuối cùng, phí vô số sức lực thì con Cương Giáp thú thân thể cực lớn kia mới lộ hẳn ra ngoài, trông như một toà núi nhỏ. Con Cương Giáp thú này, ít nhất cũng nặng ba tấn.

Các chân cực lớn của nó di động trên mặt đất rất chậm chạp, lân giáp toàn thân loé lên ánh quang mang đen ngòm. Lân giáp nhỏ nhất cũng lớn hơn bàn tay người. Thậm chí Trương Dương có thể thấy được trên lân giáp còn có rất nhiều sinh vật nhỏ bỏ qua bỏ lại.

Khiến người ta thấy khủng bố nhất chính là cái đuôi dài sáu thước của nó, cứ như là một con trăn đang vằn vẹo trên mặt đất, khiến người nhìn thấy không khỏi giật mình. Nếu như bị cái đuôi này quật trúng, sợ rằng không chết thì cũng chẳng còn lại bao nhiêu hơi thở.

“Lưu Bư, lui ra sau!” Trương Dương điên cuồng hét Lưu Bư, lúc này đã ngăn người buông cái đuôi kia ra rồi.

“A...” Lưu Bư cơ hồ ý thực được liền lui lại một bước.

“Hô!”

Trong nháy mắt lúc Lưu Bư đang lui về sau, cái đuôi thô trắng kia đã huyền hóa thành một hư ảnh trên không trung, đập mạnh xuống chỗ Lưu Bư đứng ban đầu.

“Bùng!”

Một tiếng nổ mạnh, đất núi rung chuyển, dường như trời long đất lở, toàn sơn động đều bị chấn động. Cái đuôi kia đập mạnh lên nơi cách Lưu Bư chỉ chưa tới nửa thước. Mặt đất cứng rắn như vậy mà bị đập đến nứt ra như vông nhện.

Về mặt mọi người đều kinh hãi. Lực khí này quá mạnh!

Thân thể của Trương Dương huyền hoá thành vô số hư ảnh trên không trung, phóng thẳng tới bên cạnh Lưu Bư, lôi Lưu Bư, lúc này vẫn còn đang ngẩn ngơ, rời khỏi phạm vi tập kích của con Cương Giáp thú kia...

“Bùng!” Trương Dương vừa kéo Lưu Bư đi thì cái đuôi dài kia lại hung hăng quật lên chỗ hai người vừa đứng. Cả cái động lại bị chấn động.

Mọi người đều lùi về cạnh vách tường. Nơi này tiến thì có thể công, lùi thì có thể triệt thoái theo đường dọc con sông mà họ tới đây. Đường nhiên, lúc này không có ai có ý định muốn công kích.

Cái con Cương Giáp thú to lớn như vậy, không phải sức người có thể chiến thắng được nó.

Ngay cả Lưu Bư lúc này đang uy mãnh như vậy, vẫn ngăn người ra nhìn con Cương Giáp thú to như tòa tiểu sơn, nào còn vẻ oai hùng lúc ban đầu.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, con Cương Giáp thú này có lân giáp hộ thể, đã coi như là ở vào thế bất bại. Chẳng có ai ngu đến mức muốn liều mạng với nó.

Khiến người ta cảm thấy kỳ quái chính là, con Cương Giáp thú to lớn khổng lồ như vậy, không ngờ lại chẳng hề truy kích, chỉ đứng đó lúc lắc cái đuôi trong không trung để thị uy, rồi đưa đầu ngử ngử con Cương Giáp thú nhỏ kia, lại hẩy hẩy nó vài lần, sau đó hai con Cương Giáp thú một trước một sau lùi trở lại đầm nước.

Chỉ trong chốc lát, đầm nước lại khôi phục vẻ bình lặng, dường như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Ai nấy đều người nhìn ta, ta nhìn người, vẫn còn kinh hoảng. Con Cương Giáp thú kia khiến cho người ta thấy lực xung kích quá cường hãn của nó. Cái đuôi dài kia cơ hồ không chế cả cái lối đi. Mặc dù tốc độ bò của Cương Giáp thú rất chậm, nhưng nếu như Cương Giáp thú không rời đi, bọn họ đều sẽ bị vây khốn mà chết trong động.

“Lực khí này mạnh cỡ nào a...?” Trương Vân nhảy một chân đến chỗ mặt đất vừa bị con Cương Giáp thú kia quật nát, không khỏi hít một hơi lạnh. Nhiều chỗ nứt ngay cả một bàn tay cũng có thể chui lọt vào.

“Bư ca, người sao khờ vậy? Liều mạng với nó, người không phải là chơi trò giả khờ chứ hả?” Khuôn mặt A Trạch tái nhợt nhìn lấy Lưu Bư, khoé miệng vẫn còn vậy máu.

“Hề hề... ai dám khi dễ huynh đệ chúng ta, ta sẽ liều...”

“Rầm!”

Lưu Bư còn chưa nói xong thì đã té quỵ trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

“Lưu Bư...”

Mọi người la hoảng rồi tụ tập lại bên người Lưu Bư.

“Không có gì, chỉ là mất sức thôi, nghỉ ngơi một hồi là sẽ không sao.”

Sau khi Vương Phong bắt mạch, mọi người mới yên tâm.

“Thật là một hán tử a!” Trương Vân cởi áo của mình đắp lên thân trên cởi trần của Lưu Bư, vẻ mặt sùng bái.

Mọi người không khỏi gật gật đầu, đồng ý với lời nói của Trương Vân. Đích xác Lưu Bư là một tên nam tử hán trăm phần trăm. Con người của Lưu Bư rất phức tạp. Hắn chẳng phải người tốt, thậm chí hắn ghét lắm người tốt. Nhưng nếu như hắn coi người là bằng hữu, thì tính mạng của hắn cũng coi như là của người.

Nhiều khi, Trương Dương rất cảm thán cái tên bằng hữu Lưu Bư này. Đối với Trương Dương mà nói, Lưu Bư không nghĩ ngờ gì nữa, chính là một tên bạn xấu, dẫn hắn ăn chơi, la cà, dẫn hắn chơi gái, lôi kéo hắn gia nhập đám du côn. Nhưng Lưu Bư chưa hề hại Trương Dương. Hắn chỉ khiến Trương Dương trở thành một tên bạn ăn nhậu chơi bời của hắn mà thôi. Nhiều khi suy nghĩ của Lưu Bư rất là đơn giản, đơn giản đến đáng sợ.

Chỉ trong chốc lát, Lưu Bư liền phát ra tiếng ngáy đều đặn. Hiển nhiên là những chuyện vừa rồi khiến hắn kiệt sức.

Nhớ lại vừa rồi Lưu Bưu một mình đối chọi con Cương Giáp thú kia, mọi người đều bị hồi hộp. Đối kháng điên cuồng, dũng khí chưa từng có và đánh đấm không màng tới tính mạng kiểu kia, khiến nhiệt huyết của mọi người dâng trào.

Chỉ có Lưu Bưu mới có thể làm ra những chuyện không thể tưởng tượng kiểu này, ai khác đều không làm được.

“Nghỉ ngơi ở đây, đợi chúng ta khôi phục thể lực rồi hãy rời khỏi chỗ này!” Về mặt Trương Dương nghiêm trọng.

“Hả... nghỉ ngơi ở đây... không phải quá nguy hiểm chứ?” Trong lòng Trương Vân vẫn còn sợ hãi, nhìn lấy đầm nước đen ngòm kia rồi nói.

“Ở nơi này, bất kỳ chỗ nào cũng đều nguy hiểm, không có nơi nào an toàn đâu!”

Trương Dương đưa mắt nhìn chỗ dốc nước. Vừa rồi khi Cương Giáp thú tru lên, hắn có thể thấy được vô số các động vật to lớn khác ẩn tàng trong lòng nước bỏ trốn không tăm hơi. Hiển nhiên đầm nước này là địa bàn của Cương Giáp thú. Cương Giáp thú trong động này mặc dù không nhất định là vương giả, nhưng đại đa số động vật đều rất kiêng kỵ Cương Giáp thú. Sau khi nghe thấy nó gầm rống phẫn nộ, rất nhiều mãnh thú liền tránh né phiền phức bằng cách tránh xa Cương Giáp thú, để khỏi làm dao động hồ nước.

198. Chương 198. Bộ Lạc Mãnh Thú

Đồng thời, Trương Dương còn nghĩ đến một vấn đề khác. Cương Giáp thú không có quần rịt lấy Lưu Bưu cũng là vì đã biết chung quanh có mãnh thú đang rình rập, sợ rằng lỡ lương bại câu thương sẽ bị mãnh thú khác ở giữa ngư ông đắc lợi. Chỉ là nó không nghĩ ra, Lưu Bưu đã lâm vào tình trạng bị thoát lực, căn bản không còn có thể chiến đấu được nữa...

Căn động này là một hoàn cảnh sinh tồn kỳ diệu. Vô số động vật to lớn sinh hoạt dưới nước, kiếm chế lẫn nhau, thù địch lẫn nhau. Nhưng khiến Trương Dương nghi hoặc chính là, nhiều động vật khổng lồ như vậy đương nhiên cần thức ăn, vậy bọn chúng dựa vào cái gì để sinh sống?

Nên biết, nuôi sống một con mãnh thú nằm cao nhất trong hệ sinh vật mà thú lớn ăn thú bé thì cần rất nhiều đồ ăn. Rõ ràng là đám sinh vật tiền sử này đều là động vật ăn thịt. Không thể nào chỉ có uống nước mà có thể to lớn như thế. Nếu là động vật ăn cỏ, thì số lượng cỏ ăn mỗi ngày đều khổng lồ kinh người. Mấu chốt chính là trong động vôi này căn bản không có cây cỏ để ăn.

Nghĩ tới đây, Trương Dương không khỏi ngẫm ngẫm cảm thấy may mắn vì cả đoạn đường chỉ bị chấn kinh mà không hề bị nguy hiểm. Nên biết trong nước có nhiều quái vật như thế, không ngờ lại có thể đi cả mười mấy tiếng đồng hồ mà không rụng một sợi tóc. Chuyện này tuyệt đối là kỳ tích!

Mọi người vừa rồi bị kinh hoảng một trận, mặc dù không có tham gia chiến đấu, nhưng lại vẫn cảm thấy như lâm vào tình trạng kiệt sức liền để cho Vương Phong canh phòng, sau đó đều mơ mơ màng màng rồi ngủ cả...

Trương Dương mặc dù đang có một cổ dục vọng mãnh liệt để tới quan sát căn động thứ nhì kia, nhưng hắn lại không dám ly khai. Lúc này chỉ còn hắn và Vương Phong mới còn chút lực chiến đấu. A Trạch đã bị trọng thương, vạn nhất xuất hiện nguy hiểm, tiếp ứng cũng không được.

Từng giây từng phút thời gian trôi qua, minh tướng của Trương Dương khuếch tán điên cuồng trong căn động. Đây là lần đầu Trương Dương vận dụng minh tướng mà không hề kiêng kỵ chút nào. Khiến hắn kinh ngạc chính là trong hoàn cảnh thế này, không chỉ có thể nhanh chóng tiến nhập vào trạng thái minh tướng, mà phạm vi lan tràn cũng trải rộng hơn. Tựa hồ như bên ngoài có một cổ lực lượng thần bí đang bổ sung năng lượng lên người hắn...

Vì sao lại xuất hiện hiện tượng kiểu này?

Nếu như đang ở thế giới tự nhiên bình thường thì Trương Dương còn có thể giải thích. Dù sao từ xưa tới nay, tu luyện võ công đều cần có một yêu cầu nhất định về hoàn cảnh, tốt nhất là ở những nơi có núi có

sông, phong cảnh mỹ lệ, ánh trăng sáng ngời. Nhưng trong căn động này không ngờ lại có thể sản sinh cảm giác như thế, thực có chút không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ thân thể thật sự có thể hấp thu năng lượng bên ngoài như trong truyện tiểu thuyết miêu tả sao?

Nếu thế, vậy cách thức tu luyện như thế nào?

Còn nữa, trong động này chẳng lẽ có người có thể chuyển hoá năng lượng của lực lượng sao?

Dần dần rồi đầu óc của Trương Dương cũng tiến nhập vào trạng thái không minh. Minh tưởng từng chút từng chút khuếch tán vào nước, ra sức cảm giác lấy những gì trong nước. Đáng tiếc, minh tưởng của Trương Dương thủy chung cũng không cách nào tiến nhập vào trong nước được. Mặc dù có thể cảm giác được vô số sinh mạng đang mãnh liệt tiêu tán tại, nhưng không cách nào tính toán được vị trí cùng kích thước cụ thể của mục tiêu.

Minh tưởng của Trương Dương lại tiến nhập vào động khẩu thứ hai kia. Khi hắn vừa tiến nhập vào động thì lập tức cảm giác được sinh mạng ở đó bao la vô số. Trương Dương lập tức nhớ tới đám cá trong suốt to như đầu mũi kim kia...

Thật là nhiều!

Có lẽ vì nước cạn, nên Trương Dương có thể cảm giác được vô số sinh mạng đang ngao du trong nước. Dần dần rồi minh tưởng càng lúc càng thâm nhập vào sâu. Trương Dương phát hiện nước dần dần trở nên sâu hơn một chút. Đầu của đám cá kia cũng càng lúc càng trở nên lớn hơn... Thành linh, hắn mặc dù cảm giác được chung quanh thân thể tràn ngập năng lượng khổng lồ, nhưng thân thể của hắn lại không cách nào chuyển hóa được.

Nhưng hắn có thể phán đoán ra được, đám cá này là mớ cá con vừa mới nở ra, nên mới vây quanh nơi nước cạn như vậy, còn đám cá lớn chính là cá mẹ.

“Phục...” một tiếng. Trong lúc Trương Dương còn đang suy tư thì một con cá mười mấy ký nhảy mạnh ra khỏi nơi nước cạn trong động kia, bắn thẳng vào trong đầm nước như một mũi tên...

Đột nhiên!

Vừa lúc con cá kia lọt vào đầm nước, trong nháy mắt lúc đó, khí tức nguy hiểm cực độ liền trở lại trong không trung.

Trương Dương đột nhiên mở bừng mắt ra...

Nhất thời khiến hắn phải trợn mắt há hốc mồm. Chỉ thấy trong đầm nước sâu kia, sóng nước dấy mạnh, dường như có một cây cột cực lớn đang quây trong nước vậy. Ngay trong nháy mắt mà Trương Dương vẫn còn đang sửng sốt, thì từ phía vùng nước cạn trong căn động kia lại phát ra vài thanh âm, lại có thêm mười mấy con cá phóng mất tiêu vào nước, có con thậm chí không những phóng vào nước mà thân thể nhanh như một mũi tên liều mạng xông vào đó. Mục tiêu của nó chính là nơi dốc nước kia của con sông...

“Bùng!”

Một cái đuôi vô cùng linh lợi quét ngang qua không trung... Chỉ nghe “!” một tiếng, con cá kia đã bị cái đuôi đập lọt xuống nước, một con Cương Giáp thú thò cái đầu vô cùng linh hoạt từ trong nước ra, mở miệng rộng nuốt chửng lấy.

Lúc này mọi người đều đã tỉnh lại, nhìn thấy chuyện này ai nấy cũng giật mình kinh hãi.

Lúc đó, trong đầm nước lại lộ ra mười mấy con Cương Giáp thú khổng lồ, thậm chí có vài con Cương Giáp thú đầu còn to hơn cả cái con Cương Giáp thú ban đầu. Bọn chúng trong nước chỉ chuyển động nhẹ một chút, liền quây nước trong đầm lên mãnh liệt. Làn nước lạnh thấu xương cốt cơ hồ trào đến bên chân Trương Dương.

Khi ở trong nước, không chỉ cái đuôi của Cương Giáp thú linh hoạt, mà ngay cả cái thân thể to lớn kia cũng vô cùng linh lợi, không ngừng phóng nhanh qua lại, há cái miệng rộng để săn cá...

Còn cá thì lại quá nhiều, vô luận là Cương Giáp thú có hung mãnh cỡ nào đi nữa thì cũng có một phần lớn số cá đào thoát được, phóng tới chỗ dốc nước của con sông.

“Ngao...”

Vô số mãnh thú từ trong nước thò đầu ra, thiên hình vạn trạng kỳ quái, có con thì đầu dài góc cạnh, có con thì mình trải đầy lân giáp, có con thì cả thân ngăm đen. Bọn chúng đều có một đặc thù chung, đó chính là vẻ hung mãnh dữ tợn, còn trong nước thì đều nhanh nhẹn vô cùng...

Đám cá lọt vào được dòng sông thì lại bị săn đuổi lần nữa.

Nước bị nhiễm máu cá loang đỏ khiến người ta trông mà kinh hoảng...

Trương Dương tính toán một chút thì thấy, chỉ trong vòng chưa tới ba phút ngắn ngủi, từ trong căn động kia đã thoát đi hết ít nhất tám chín phần mười. Đám cá còn lại không biết bao nhiêu đã gặp phải mãnh thú trong con sông. Đương nhiên, cũng bao gồm đựng phải đám cá răng khít hằng hà vô số kia. Phỏng chừng đám cá răng khít này cũng ăn thịt mớ cá con này để sinh tồn.

Mọi người đều trở nên trầm mặc. Trận tàn sát trong nước tràn ngập vẻ hung tàn. Bọn họ thật không thể nhìn thấy con sông ngầm này một cách bình tĩnh như ban đầu.

Ngay lúc mọi người còn đang xem bọt máu quện tròn trong nước thì đột nhiên một con cá con trực tiếp xông thẳng từ đầm nước tới con sông. Sau đó không ngờ lại nhảy một phát ngay lên bờ. Con cá trên bờ giãy đành đạch không ngừng, cố gắng trở về lại nước...

“A Trạch, có muốn ăn cá không?” Lưu Bưu hướng về A Trạch hỏi rồi đứng lên. Xem ra, Bưu ca tự mình rất muốn ăn con cá lớn cả chục ký kia. Kỳ thật, không chỉ Lưu Bưu muốn ăn, mà lúc này ai cũng đói bụng cả. Cái mớ cá răng khít bé tẹo ban đầu, căn bản là không đủ nhét kê răng của mấy người đại hán hùng dũng bọn họ.

“Đừng đi tới...”

Trương Dương lập tức ngăn cản Lưu Bưu.

“Bùng!” một tiếng nước vang lên, bọt nước bắn tung toé lên bờ sông. Một con Độc Giác thú (thú một sừng) lê cái thân hình khổng lồ cục mịch của nó lên bờ, mũi thở ra từng giọt nước, đầu lúc lắc đong đưa.

Nhìn thấy con Độc Giác thú nặng cả vài tấn kia, Lưu Bưu không cần tới Trương Dương cũng khựng lại ngăn người ra đó. Con Độc Giác thú này so thể hình với Cương Giáp thú không nhỏ hơn chút nào, mặc dù chẳng có lân giáp hộ thể, nhưng cái sừng đen ngòm phát sáng kia trên trán nó cho thấy nó chính là một quân chủ hung mãnh tàn nhẫn.

Chân của Độc Giác thú bị thoái hóa nghiêm trọng, đã trở thành như chân vịt, đuôi cũng dài có hơn một thước, nhìn thì giống đuôi cá hơn. Đương nhiên chân và đuôi kiểu này thì lại càng thích hợp với sinh tồn trong nước.

Trương Dương phát hiện ra, mãnh thú trong nước khi ở dưới nước thì linh hoạt vô cùng, nhưng khi lên bờ thì tựa hồ đều rất vụng về. Con Độc Giác thú kia bò lên bờ cũng phí rất nhiều sức lực, hơn nữa động tác cũng chậm vô cùng.

“Bùng!”

Lại có một thanh âm vang lên, bọt nước bắn tứ tán. Một con mãnh thú đầu sừng vù từ trong nước thò ra, miệng vẫn còn cắn chặt một đoạn đuôi cá. Miệng nó há ra, miếng đuôi cá kia lập tức bị nuốt vào bụng, bộ dạng như vẫn chưa đã thèm, mắt nhìn tới con cá đang giãy giụa trên bờ, tựa hồ như đang nghĩ tới. Cuối cùng, nhịn không được dụ hoặc của món ăn, liền cũng bò tấm thân lên bờ...

Con thú béo nhúc nhích này cái đầu to đầu sừng vù, thân hình cũng có chút giống hà mã, chỉ là hung mãnh hơn hà mã nhiều. Sau khi ra khỏi nước, nó khiến người phải chịu một cảm giác bị áp bức cường đại.

“!” một thanh âm vang lên âm ỉ.

Con Ngật Đáp thú kia tựa hồ có chút lo lắng bị Độc Giác thú đoạt mất con cá trước, liền lủi cái đầu của nó ngay môn Độc Giác thú. Độc Giác thú phòng bị không kịp, bị luồng lực khí cực mạnh kia đẩy trúng bổ nhào ra đất. Tầm thân nặng nề của nó ngã ra đất khiến cả căn động bị chấn động, dường như muốn sụp đổ...

Con Ngật Đáp thú kia thấy Độc Giác thú bị ngã lăn ra, nhất thời vui mừng, vội vàng tăng tốc lẹ làng bò tới con cá đang giãy giụa. Đáng tiếc là nó không đạt được mục tiêu, bởi vì Độc Giác thú mặc dù rất vụng về, nhưng bốn chân lại rất có lực, đã nhanh chóng đứng lên được. Lúc này hai con mãnh thú khổng lồ kia đang sánh vai nhau mà bò.

“Bùng” một tiếng âm ỉ, đầu của Độc Giác thú lủi đến ngay thân của con Ngật Đáp thú kia. Con Ngật Đáp thú lão đảo cả người, bị cú lủi cực mạnh kia khiến văng ra vài thước, vất vả lắm mới đứng vững lại được, trong lúc đó thì con cá kia đã lọt vào miệng Độc Giác thú.

“Ngao ngao...” con Ngật Đáp thú nổi giận, thân thể đột nhiên tăng tốc, xông thẳng tới hướng Độc Giác thú.

Vừa lúc Trương Dương đang nghĩ sẽ xảy ra một cuộc chiến đấu hạng nặng thì con Độc Giác thú không ngờ chẳng thềm nhìn lấy con mãnh thú đầu sừng kia, đi lẹ vài bước, thân thể lập tức lọt vào trong nước, không ngờ chẳng có chút bọt biển nào bị bắn lên.

Đột nhiên, con tim của đám người Trương Dương nhảy lên thành thịch, là vì con Ngật Đáp thú kia mất đi mục tiêu công kích, thất vọng đi tới kè nước nhìn một hồi, sau đó không ngờ lại đưa cặp mắt sáng ngời sang hướng bọn họ...

199. Chương 199. Đại Chiến !

Ngay lúc này lại phát sinh một chuyện khiến người ta cơ hồ muốn ngã quỵ. Một con Cương Giáp Thú khổng lồ, ngâm một con cá lớn tầm năm chục ký trong miệng, bò từ trong hồ nước lên bờ, từ từ hưởng dụng lấy con cá ngon lành kia.

Mọi người lóng ngóng nhìn nhau, bởi vì con Cương Giáp Thú kia đang nằm ngay chỗ bọn họ cần phải đi qua, mà hiện giờ đó cũng là con đường thoát mạng.

“Làm sao đây?”

Trong lòng Lưu Bưư có thừa nỗi lo sợ liên liếc mắt nhìn con Cương Giáp Thú đang nằm kênh ra bên đầm nước. Hắn hiện giờ chẳng còn dũng khí để khiêu chiến con Cương Giáp Thú kia. Ban đầu chỉ mỗi con Cương Giáp Thú nho nhỏ đã khiến hắn chiến đấu đến kiệt sức. Huống chi con này so với con Cương Giáp Thú ban đầu thì thân thể to gấp đôi.

Trương Dương cùng Vương Phong đưa mắt nhìn nhau, không khỏi cười khổ. Hiện tại đã không còn đường thoái lui, chỉ còn cách phải chiến đấu. Trước mặt mặc dù có ba căn động, nhưng thân thể con Cương Giáp Thú kia đang nằm ở đó, mặc dù nhìn tướng con Cương Giáp Thú này tựa hồ chẳng có hứng thú tới bọn họ, nhưng ai dám đảm bảo khi bọn họ bước qua thì con gia hỏa đó sẽ không sử dụng tới cái đuôi khổng lồ kia của nó một phen.

Nơi này không ai có thể đỡ nổi lực đánh của cái đuôi kia.

Nhìn tới con Ngật Đáp Thú đang từ từ tiến tới, rồi lại nhìn tới đầm nước đen ngòm sâu không thấy đáy kia, ánh mắt Trương Dương chợt bừng sáng: “Chúng ta bây giờ dụ con gia hỏa kia tới bên cạnh đầm nước. Vương Phong, Lưu Bưư, các người hai người chọn thời cơ tốt nhất, đẩy nó lọt vào trong đầm nước kia...”

Cơ hồ ngay lập tức, Trương Dương liền nghĩ ra đầm nước sâu này là địa bàn của Cương Giáp Thú. Đây là vị trí tốt nhất để săn cá. Vô luận có con cá nào phóng ra, đều phải qua được cái đầm nước sâu này mới có thể đến được con sông.

Vừa rồi khi săn cá, trong đầm nước chỉ có tiếng của Cương Giáp Thú, không có mãnh thú nào khác. Từ việc này mà suy đoán, ở trong động này Cương Giáp Thú hẳn nhiên là bộ tộc lớn mạnh nhất. Có lẽ là không phải là loài thú hung mãnh nhất, nhưng về số lượng thì tuyệt đối là hùng mạnh nhất. Nếu không, bọn chúng căn bản sẽ không có thể chiếm cứ nơi có địa thế thuận lợi thế này.

Nhìn lại đám mãnh thú đủ các loại tụ tập tại nơi dốc nước từ đầm nước tới con sông để tranh đoạt con mồi thì có thể nhận ra được, số lượng của bọn chúng còn thua xa Cương Giáp Thú.

Nếu muốn đánh lui con Ngật Đáp Thú này, biện pháp tốt nhất là dụ nó vào nước, để cho đám Cương Giáp Thú thu thập nó.

“Còn có ta!” A Trạch từ từ đứng lên.

“Còn có ta!” Trương Vân cũng dùng một chân đứng lên.

“Còn có ta!” Không biết từ lúc nào, cô gái kia đã tỉnh lại, vẻ mặt đỏ ửng, tinh thần xem ra đã khá hơn. Nhưng cơn sốt vẫn còn chưa bị đẩy lui triệt để.

Lúc này là lúc sinh tử tồn vong. Toàn thân con Ngật Đáp Thú kia đều có vẩy cứng, coi như đã ở thể bất bại. Biện pháp duy nhất chính là dụ nó tới đầm nước. Nhưng lại có một nan đề. Nên biết, động vật to lớn ở nơi này chân đều thô ngắn, hơn nữa bàn chân lại lớn. Thể hình kiểu này mặc dù bò rất chậm nhưng lại rất ổn định, căn bản là không dễ dàng đẩy nó.

Hiện tại, thêm một người là thêm một phần lực lượng. Nếu không giải quyết xong con Ngật Đáp Thú này, thì rất có thể là đám mãnh thú bị đối trong con sông sẽ nghe tiếng mà kéo tới.

Kỳ thật, nhìn thấy đám cá từ trong động phóng ra, Trương Dương đã hiểu rõ được một vấn đề trọng yếu. Vì sao Cương Giáp Thú lại không tấn công bọn hắc?

Cương Giáp Thú không công kích bọn hắc hoàn toàn là vì đã có nguồn thực vật dồi dào. Đối với đám người Trương Dương chưa từng thấy qua, bọn chúng vẫn chưa nắm rõ chi tiết, hơn nữa bọn chúng lại không thiện săn mồi trên bờ, cho nên mới không muốn phát sinh mâu thuẫn với đám người Trương Dương.

Còn đám mãnh thú sinh tồn trong con sông thì hoàn cảnh không được khá lắm. Đầu tiên, đám cá thoát khỏi miệng Cương Giáp Thú mới tới được đây. Tiếp theo, đám mãnh thú ở cửa sông số lượng rất lớn. May mắn lắm mới có thể bắt được một con cá. Vận khí không khá thì chỉ có uống nước mà thôi. Dưới hoàn cảnh kiểu này thì tinh thần mạo hiểm của đám mãnh thú ở con sông này mạnh hơn nhiều so với Cương Giáp Thú. Mà hiện giờ cái con Ngật Đáp Thú kia lại là một ví dụ điển hình.

Lưu Bưu đưa tay ra ngoài, A Trạch lập tức để tay lên trên tay Lưu Bưu. Sau đó, Trương Vân, Vương Phong, Trương Dương đều nắm chặt lấy tay nhau. Cô gái chần chừ một chút rồi cũng để bàn tay trắng nõn đặt lên tay Trương Dương.

Hiện giờ, sinh mạng của bọn họ đã liên kết với nhau thành một thể. Ở nơi động huyết đầy hung hiểm này, nếu không thể đồng tâm hiệp lực, vậy hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Móng vuốt sắt bén của Ngật Đáp Thú phát ra thanh âm ma sát khiến người bồn chồn.

Càng lúc càng gần, khoảng cách vốn năm mươi thước, nay chỉ còn cách hai mươi thước.

Mọi người gật gật đầu rồi buông tay ra. Trương Dương lập tức rút khẩu súng lục, bước tới nghênh đón con Ngật Đáp Thú.

Nhìn thấy động tác tiếp cận gây hấn của Trương Dương, Ngật Đáp Thú liền sững sốt, nhưng lập tức vẫn từ từ áp tới đám người bọn họ, căn bản không bị Trương Dương dẫn dụ...

Nhìn thấy Ngật Đáp Thú như chẳng hề thấy hấn, Trương Dương không khỏi ngạc nhiên, vì sao lại xuất hiện tình huống kiểu này.

Lập tức, Trương Dương hiểu thông ngay. Đám người tụ lại một chỗ, đối với con Ngật Đáp Thú động tác chậm chạp này mà nói thì mục tiêu đó mới lớn hơn.

Mãnh thú trường kỳ ở nơi này săn cá trong nước để ăn, đã có thói quen tìm mục tiêu lớn nhất.

“Mọi người tản ra!”

Tất cả nhanh chóng tản ra chung quanh. Quả nhiên, ánh mắt của Ngật Đáp Thú ngo qua ngo lại, hết nhìn người này lại nhìn người kia, không chắc chủ ý là sẽ đuổi theo người nào. Xem ra, con gia hỏa này có vấn đề nghiêm trọng về trí lực.

“!” Một tiếng súng vang lên.

Trương Dương đã nổ súng, đầu đạn bắn ngay trên thân thể Ngật Đáp Thụ. Ngật Đáp Thụ không có chút cảm giác nào, chỉ liếc nhìn ngay chỗ đầu bị đạn bắn, như thể bị muỗi chích...

Nhìn thấy đầu đạn cắm lên lớp da thật dày kia, Trương Dương không khỏi đổ mồ hôi hột. Xem ra mãnh thú nơi này đều có một đặc điểm chung, đó chính là lớp da vừa dày vừa thô kia. Nhưng Trương Dương cũng hiểu được, ở con sông này có chứa vô số cá răng khít. Nếu không có lớp da bảo hộ thân thể, phỏng chừng đã sớm bị cá răng khít cắn chỉ còn bộ xương.

Trên thực tế, Trương Dương phán đoán không hề sai. Ở trong thời viễn cổ, địch nhân ghê gớm nhất của đám mãnh thú này chính là tầng tầng lớp lớp đám cá răng khít kia. Theo dòng thời gian dài đằng đẵng trôi qua, đám mãnh thú này đã dần dần tiến hóa, nên mới có được lớp giáp cứng cáp kia, nên mới có lớp da dày cộm kia. Mục đích của tất cả thứ đó đều là để kháng cự lại sự uy hiếp của cá răng khít.

Chính là vì đám động vật khổng lồ này tiến hóa mà đám cá răng khít mất đi nguồn thức ăn chủ yếu. Dần dần rồi cá răng khít cũng bắt đầu tiến hóa. Đầu của nó cũng càng lúc càng nhỏ, sức ăn cũng càng lúc càng yếu. Cuối cùng thức ăn của bọn chúng cũng chỉ còn mỗi loài cá mà thôi.

Trương Dương lại nổ súng. Lần nổ súng này bắn ngay mí mắt dày kia của Ngật Đáp Thụ.

“Hồng...!” Ngật Đáp Thụ gầm rú mãnh liệt, mí mắt dày kia mặc dù bảo vệ không để con mắt bị thương, nhưng lực bắn cực mạnh kia đã tạo ra thương hại khá lớn cho con mắt.

Trương Dương nhìn con Ngật Đáp Thụ ăn phải đòn đau, nhất thời vui mừng, lại nhắm về hướng đó xạ kích. Không cần phải nói, trong ký ức tư duy của Trương Dương có sở hữu một thiên phú không tầm thường về súng đạn. Một phát súng này, trúng đích!

“Ngao ngao...” Ngật Đáp Thụ cuối cùng cũng nổi giận, ngẩng lên trời gầm rú. Trong căn động tràn đầy thanh âm vang dội. Vô số mãnh thú trong nước thò đầu ra, tựa hồ bị tiếng rú của Ngật Đáp Thụ đánh tỉnh.

Trương Dương nhìn thấy vô số mãnh thú dưới con sông, sau lưng không khỏi phát ớn lạnh. Bởi vì hắn nhìn ra được, có vài con mãnh thú tựa hồ đang hăm hở muốn thử sức, chuẩn bị bò lên trên gia nhập chiến đoàn...

Tốc chiến tốc thắng, nếu không sẽ bị lâm vào vòng vây của đám mãnh thú này.

Thân thể Trương Dương thối lui về bên cạnh đầm nước, liên tiếp bắn thêm ba phát súng, trúng ngay mí mắt của con mãnh thú kia. Ba phát súng này có ít nhất hai phát trúng ngay vị trí ban đầu.

“Ngao ngao...”

Ngật Đáp Thụ đau đớn gào rú điên cuồng đến dường như trời long đất lở. Cái bụng của nó vốn áp xuống đất, giờ không ngờ đã được nhắc lên không. Tốc độ bò bởi vì trong cơn giận, không ngờ đã trở nên nhanh chóng lạ kỳ.

“Ra tay đi!”

Trương Dương quát lên một tiếng, rồi liên tiếp bắn thêm vài phát, sau đó đột nhiên đạp ngay lên một tảng nham thạch nhô ra ngoài. Thân thể trở nên hoa lệ, trong không trung huyền hóa thành từng đạo từng đạo tàn ảnh.

Tất cả quá trình đã được Trương Dương tính toán trong đầu mấy ngàn lần. Ngay cả tảng nham thạch nhô ra ngoài cũng nằm trong tính toán của hắn. Hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Ngật Đáp Thụ đột nhiên xông về phía Trương Dương, thân ảnh Trương Dương đột nhiên biến mất. Không kịp đề phòng, suýt chút nữa là nó đã theo quán tính mà lọt xuống đầm nước. Móng vuốt khổng lồ kia vạch lên mặt đất những vết sâu hoắm, rồi như một chiếc xe máy được thắng gấp, dừng sát ngay bên bờ của đầm nước sâu thẳm kia.

Lưu Bư đứng ngay bên hông của Ngật Đáp Thụ, đột nhiên quát lớn một tiếng. A Trạch, Vương Phong còn thêm Trương Vân và cô gái yếu ớt kia đều đột nhiên ra sức đẩy...

“Rầm!” một tiếng, bọt nước văng tứ tán. Thân thể nặng nề của Ngật Đáp Thụ đập xuống mặt nước. “Ngao ngao...”

“Ngao ngao...”

Một tràng tiếng gầm rú long trời lở đất. Trong đầm nước thò ra vô số đầu Cương Giáp Thụ giống như ban đầu, điên cuồng xông tới hướng con Ngật Đáp Thụ kia...

200. Chương 200. Tạo Vật Thần Kỳ

Con Ngật Đáp Thụ liều mạng gầm rú giãy dụa trong nước. Chỉ trong nháy mắt, cả đầm nước đã trở thành màu đỏ, vô số bọt nước đỏ ngầu nổi lên, trong không khí cũng có mùi máu tươi nồng nặc.

Đây là một trận chiến đấu mà lực lượng quá chênh lệch.

Con Ngật Đáp Thụ mặc dù vô cùng mạnh mẽ, ở trong nước không ngừng tả xung hữu đột. Nhưng, thủy chung vẫn không cách nào thoát khỏi vòng vây dày đặc do Cương Giáp Thụ tạo thành. Hiển nhiên, Cương Giáp Thụ mặc dù không chủ động tấn công mãnh thú ở con sông, nhưng đối với thứ mãnh thú xâm nhập đã kích vào địa bàn của bọn chúng thì sẽ không hề lưu tình.

Kỳ thật, chuyện này cũng có thể giải thích được. Mãnh thú đều có lãnh vực cùng địa bàn riêng của nó. Từ xưa đã vậy, ở nơi động vôi tai nguyên thực vật cạn kiệt này, đầm nước sâu cơ hồ là địa bàn tốt nhất, cho nên Cương Giáp Thụ chiếm cứ lấy địa bàn tốt này cũng phí rất nhiều khí lực, tự nhiên là sẽ không cho phép mãnh thú nào khác tiến vào.

Thanh âm gầm rú điếc tai, cả căn động đều bị chấn động. Lũ tai mọi người như thể bể ra vậy.

Chiến tranh giữa mười mấy con mãnh thú nặng vài tấn kia cực kỳ tàn khốc. Một người bình thường căn bản không thể nào tưởng tượng được thanh thể kinh thiên động địa thể kia. Sóng vô dồn dập trong đầm nước, con Ngật Đáp Thụ liều mạng giãy dụa quay cuồng, thanh âm phát ra càng lúc càng nhỏ...

Trương Dương vui mừng phát hiện được, đám mãnh thú dưới con sông đang chuẩn bị bò lên trên, đã lặn trở lại nước, chỉ thò đầu lên khỏi mặt nước, tựa hồ chỉ như quan sát. Hiển nhiên, tiếng gầm rú thảm thiết của Ngật Đáp Thụ đã tiêu diệt ý niệm trong đầu bọn chúng. Không có mãnh thú nào dám mạo hiểm liều mạng chọc tới hổ uy của Cương Giáp Thụ.

“Rừ...”

Ngay lúc mọi người đều cho rằng trận chiến sắp kết thúc, một tiếng gầm cực lớn từ xa truyền đến khiến đất rung núi chuyển.

Tiếng gầm nhanh chóng tới gần.

Vùng nước hạ lưu con sông lộ ra một cái lưng to lớn đem ngòm, như một cái thuyền gỗ bị lật ngược. Một con Ngật Đáp Thụ điên cuồng chuyển động trong nước. Nước sông phía sau nó bị cuộn lên thành một ngọn sóng thật cao, nước bắn tung toé lên hai bên bờ sông...

Mọi người không khỏi vô cùng hồi hộp. Đám mãnh thú này lên bờ thì cực mịch vô cùng, nhưng dưới nước thì đều như kiện tướng bơi lội, cái thân thể nặng vài tấn kia vô cùng lạnh lợi.

Con Ngật Đáp Thụ trong đầm sâu kia còn đang giãy dụa, nghe thấy tiếng gầm rú của đồng bọn từ xa truyền tới, thân thể vốn đang suy sụp của nó nhất thời phấn chấn, điên cuồng giãy dụa thân mình, không ngừng gầm rú. Tiếng gào thét của hai con Ngật Đáp Thụ vang dội lẫn nhau trong không trung.

Nhìn thấy con Ngật Đáp Thụ đang giãy dụa trong nước, mọi người không khỏi kinh hãi giật mình. Chiến đấu cách biệt trọng lượng kiểu này khiến mọi người nghĩ tới việc cá mập trong đại dương săn giết cá voi, đều là những thân thể khổng lồ. Cho dù đã chiếm hết mọi ưu thế, nhưng muốn chiến thắng triệt để đối thủ thì cũng cần một thời gian rất dài. Một đàn cá mập săn một con cá voi thường cần phải cả mấy tuần, có khi cả vài tháng. Cuộc chiến trong đầm nước này thật giống như cá mập săn đuổi cá voi...

Rất nhanh, con Ngật Đáp Thú khổng lồ kia đã đi lên ngược dòng nước, điên cuồng gào thét xông tới khu đầm nước đầy Cương Giáp Thú kia...

Mọi người nhìn thấy rõ ràng, thân thể con Ngật Đáp Thú này so với con Ngật Đáp Thú ban đầu thì quả thực không phải cùng đẳng cấp. Vô luận là thể trọng hay tướng mạo đều uy mãnh hơn rất nhiều. Theo sự phán đoán của động vật học thì con Ngật Đáp Thú này rất có khả năng là một con đực.

Nói chung, trong giới động vật, thể hình lớn đều là động vật giống đực. Vô luận là cọp hay sư tử, giống đực đều rõ ràng lớn hơn giống cái, ngay cả gà vịt heo chó gần gũi với loài người nhất. Đám động vật này giống đực thể hình đều lớn, hơn nữa bề ngoài cũng hung mãnh hơn rất nhiều.

Con Ngật Đáp Thú này dũng mãnh vô cùng... Thân thể đi ngược dòng nước xông tới đầm nước, cơ hồ không ngừng chút nào phóng thẳng tới hướng con Ngật Đáp Thú nhỏ kia, càn qua chỗ nào, chỗ đó dạt ra hết...

Hiển nhiên, tình cảm của hai con Ngật Đáp Thú này rất thâm hậu, không phải là quan hệ cha con thì cũng là quan hệ tình ái.

Từ cái tướng mạo hiêm của mãnh thú mà phân tích, hai con Ngật Đáp Thú này chỉ là hai con duy nhất còn lại, nếu như bị chết, thì động vật này có thể sẽ bị biến mất hoàn toàn.

“Rầm!” một tiếng nổ mạnh. Ngay lúc mọi người nhìn đến ngay người há mồm, thì con Cương Giáp Thú khổng lồ đang ăn cá trên bờ cũng lùi đầu trở lại vào nước. Con Cương Giáp Thú cơ hồ lập tức mở ra một đường thông đạo.

Trong đầm nước, con Cương Giáp Thú nhanh chóng bơi, tạo thành sóng nước cực lớn, dường như cuồng phong bạo vũ, uy thế vô cùng.

“Ngao ngao...!”

Thanh âm gầm rú trong động vang dội qua lại. Rốt cục!

Hai con mãnh thú khổng lồ đụng nhau trong nước. Cái đuôi thô lỗ cường tráng của Cương Giáp Thú quay cuồng trong nước, không ngừng điên cuồng đánh tới con Ngật Đáp Thú lớn kia. Đám Cương Giáp Thú nhỏ chung quanh đều né ra xa. Không biết từ lúc nào, con Ngật Đáp Thú nhỏ đã không còn lên tiếng. Hiển nhiên nó cuối cùng cũng không thể thoát khỏi kết cục tử vong...

“Bùng!”

“Bùng!”

Thanh âm cực lớn vang dội trong căn động. Hai con mãnh thú không ngừng công kích nhau trong nước. Đối với loại mãnh thú đẳng cấp như bọn chúng mà nói, cấu xé tựa hồ căn bản không có tác dụng, hoàn toàn là dựa vào thân thể khổng lồ để tấn công đối thủ nhằm thu được thắng lợi cuối cùng.

Dần dần rồi tần suất chiến đấu cũng chậm trở lại.

Mọi người có thể nghe được tiếng thở dồn dập của hai con mãnh thú. Khi hô hấp khiến bọt nước phun lên mấy thước.

“Hống!”

Con Cương Giáp Thú kia rống lên một tiếng khiến đất núi rung chuyển. Đây là thanh âm kêu gọi.

Đột nhiên, mười mấy con Cương Giáp Thú vốn đang quan sát, xông mạnh tới con Ngật Đáp Thú đang lâm vào tình trạng kiệt sức kia khiến trong nước tạo thành làn sóng toả khắp mọi nơi...

“Ngao ngao...”

Thanh âm cấu xé, thanh âm bọt nước, bọt máu vẩy lên, thanh âm sóng đánh lên bờ, vô cùng tàn khốc. Mọi người đều không đành lòng xem. Đây là một trường chiến đấu thể lực quá cách biệt.

Dần dần rồi tiếng gầm rú thống khổ của con Ngật Đáp Thú cũng càng lúc càng nhỏ.

Cả cái đầm nước đã bị nhiễm thành màu đỏ quỷ dị. Lúc này mọi người mới phát hiện, con Ngật Đáp Thú nhỏ đã nổi lênh bênh trên mặt nước, cái bụng trắng xám chĩa lên trời, bốn bàn chân giơ lên, cả người đầy vết thương cấu xé, nhìn thấu đến da thịt đỏ tươi. Xem bộ dạng kiểu này, đã không còn tính mạng rồi.

Rất nhanh, con Ngật Đáp Thú lớn cũng mất đi lực chiến đấu. Đầm nước dần dần trở nên yên tĩnh trở lại. Ngoại trừ vài con Cương Giáp Thú phá lệ vẫn còn hung mãnh cấu xé lấy con Ngật Đáp Thú đang thở hơi cuối cùng, phần lớn đám Cương Giáp Thú đều yên tĩnh trở lại, chỉ để lộ ra con mắt cùng cái mũi trên mặt nước nghỉ ngơi, trong mũi thỉnh thoảng khi ra từng luồng khí trắng xoá...

Cuối cùng thì con Ngật Đáp Thú lớn kia cũng triệt để mất đi sinh mạng, cả người đã bị cấu xé tới tan tành không chịu nổi. Cái bụng màu xám cực lớn hướng lên trời, vài chỗ da thịt mơ hồ như một động khẩu, có thể thấy được nội tạng lênh bênh trên mặt nước. Cả căn động tràn ngập mùi máu tanh cùng với một hương vị khó ngửi, khiến người ngửi thấy muốn buồn nôn.

Nhìn thấy cuộc chiến kết thúc, mọi người không khỏi thở dài một hơi. Chiến đấu kiểu vừa rồi khiến mọi người cảm thấy một cảm giác áp lực cực lớn. Nhân loại trước cảnh tượng kiểu này của sinh vật, thật sự là quá yếu nhược.

Bất cứ ai ở nơi này đều tin rằng, nếu như không dùng vũ khí, đám mãnh thú tại địa cầu cơ hồ sẽ là vô địch. Sợ rằng đám cá voi trên biển cả cũng khẳng định là không có cách nào chống cự được đám mãnh thú này. Mặc dù cá voi lớn lắm, nhưng tuyệt đối không có sức mạnh công kích như đám mãnh thú này, càng không có lực tổ chức tập hợp như đám mãnh thú này.

Ngay lúc mọi người đang xui lơ chuẩn bị nghỉ ngơi thì đột nhiên một màn kinh tâm động phách lại xuất hiện trước mặt bọn họ. Ngay chỗ dốc nước giữa đầm nước và con sông, đột nhiên xuất hiện vô số tầng tầng lớp lớp cá răng khít. Số lượng thật sự quá nhiều, con này san sát con kia. Dòng nước chảy khiến mọi người cảm giác như đang nhìn một ảo giác, phẳng phất như đang bị chảy ngược vậy...

Mọi người há hốc mồm, vẻ mặt hoảng sợ nhìn đám cá răng khít đi ngược dòng hướng về phía thi thể của hai con Ngật Đáp Thú khổng lồ kia.

Khiến mọi người lấy làm kỳ quái, chính làm đám Cương Giáp Thú tựa hồ đối với thi thể của Ngật Đáp Thú không hề có hứng thú. Sau khi cắn chết, ngay cả bụng cũng không thèm đụng tới, mặc kệ cho đám cá răng khít điên cuồng cấu xé.

Đương nhiên, cho dù Cương Giáp Thú có muốn ngăn trở đám cá răng khít thôn phệ Ngật Đáp Thú cũng không có cách nào, vì số lượng bọn chúng quá nhiều. Hơn nữa, cá răng khít vô cùng nhỏ, cái đầu to dùng như trái đất của đám Cương Giáp Thú căn bản là không có biện pháp nào đối với bọn chúng.

Tựa như bị biến đổi bởi ma thuật. Thi thể Ngật Đáp Thú càng lúc càng nhỏ. Có thể thấy rõ ràng cái lớp da ngoài lởm chởm ngăm đen đang trôi lênh bênh trên mặt nước, chỉ còn lại một túi da trống rỗng...

Mọi người cơ hồ có thể tưởng tượng được, bộ xương của hai con Ngật Đáp Thú đã chìm xuống đáy nước, phồng chùng phía trên đã không còn một chút thịt nào.

Nhìn thấy tốc độ của đám cá răng khít, mọi người không khỏi rùng mình hồi hộp. Lúc đó bọn họ bị rơi xuống động, nếu như không có Vương Phong, bọn họ đã sớm làm mồi trong bụng cá rồi.

Ngay cả Vương Phong hôn mê thêm vài phút, bọn họ cũng không còn một chút cơ hội. Đám cá răng khít này, số lượng thật là quá nhiều, nhiều đến khiến người nhìn thấy có cảm giác kinh hãi giật mình.

Dần dần rồi bề mặt đầm nước cũng trở nên đen ngòm. Hai cái túi da kia cũng đã thuận theo dòng nước chảy xuống con sông. Đám mãnh thú chỉ ngửi một chút rồi lại lặn vào trong nước, đối với cái túi da trống rỗng kia không hề có chút hứng thú.

Không hiểu vì sao, tâm tình mọi người trở nên trầm trọng vô cùng.

Bình thường ai cũng biết đạo lý kẻ mạnh sinh tồn, nhưng thật sự thấy được sự tàn khốc trong giới tự nhiên, tâm tình tuyệt đối không có cái cảm nhận như lúc xem phim giáo khoa.

Nào ai nghĩ được, ở dưới cái hang động ngầm không người biết tới này, từng bước từng bước đều là sát cơ, tràn đầy sát lộ cùng sự cạnh tranh tàn khốc.

Nơi này chẳng phải là nơi thế ngoại đảo nguyên không tranh giành với đời.

Nơi này lại càng không phải là bồng lai tiên đảo trong truyền thuyết.

Nơi này, tràn ngập sát lộ, tràn ngập thiết huyết, tràn ngập vô số sát cơ tiềm ẩn sâu dưới lòng nước!

201. Chương 201: Nhân Loại Sáu Ngàn Vạn Năm Trước.

Đây là một loại dục vọng không thể dùng lời nói để hình dung, hình như trong mơ hồ có một lực lượng rất lớn đang gọi Trương Dương vậy.

Lúc này, trong mắt mọi người Trương Dương đang ngây ngốc đi về trước với tốc độ càng lúc càng nhanh. Bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn thấy, Trương Dương hình như đang tăng cước bộ lên một cách có mục đích.

Gần!

Gần nữa!

Trương Dương có dự cảm, cỗ lực lượng cường đại đang gọi mình về ở rất gần.

Đột nhiên bước chân Trương Dương chậm lại, không gian ngoằn ngoèo phía trước trở nên sáng ngời. Ánh sáng này khác với hào quang hôn ám mà lưu huỳnh phát ra lúc đầu, rất thuần khiết, rất sáng làm cho người ta thêm dễ chịu.

Không biết tại sao, Trương Dương lại sinh ra một tâm trạng hướng thánh.

Là thứ gì mà làm cho mình sinh ra tâm trạng này?

Mọi người hình như cũng cảm nhận thấy có một cảm giác không bình thường. Cảm giác này không thể nào dùng ngôn ngữ để miêu tả. Nhưng đng là nó thật sự tồn tại, ảnh hưởng đến tâm trạng của bọn họ.

Sau khi đi qua một chỗ ngoặt vào trong động rộng rãi, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Đây là một động rất rộng lớn, trong động hiện ra màu trắng thuần khiết, gần như không hề có bất cứ khoáng thạch tạp chất nào ở bên trong. Toàn động đều do huỳnh thạch tạo thành, như một tòa cung điện xa hoa.

Làm cho người ta kỳ quái chính là động này có hình chữ nhật, vách động bóng loáng bằng phẳng. Vừa nhìn sẽ biết là không phải do thiên nhiên hình thành. Nhưng làm cho người ta cảm thấy khó tin là bên dưới vách động có một hành lang dài hơn một trăm thước, một bãi đá cao trên một mét. Trên bãi đá có hơn mười bức tượng người đang đứng thẳng. Bởi vì xếp thành một hàng trong bãi đá nên mặc dù chỉ có mười mấy bức tượng nhưng lại làm cho người ta có cảm giác nhìn không tới cuối.

Những bức tượng làm thành các loại động tác, nhìn động tác của các bức tượng, trong đầu Trương Dương đột nhiên chấn động. Những động tác này hẳn rất quen thuộc. Quen thuộc đến độ dù nằm mơ cũng mơ thấy những động tác này. Bởi vì đây là những đồ án võ công trong quyển Tiên Đạo Mạn Mạn mà tiểu hòa thượng đưa cho hắn.

Rốt cuộc, Trương Dương hiểu được vì sao mình lại có dục vọng mãnh liệt đó. Tất cả bởi vì những động tác võ học này.

“Không có khả năng... không có khả năng” Đột nhiên, cô gái biến sắc nhìn những bức tượng trước mặt, trong mắt đầy vẻ khó có thể tin.

“Sao không có khả năng?”

Mấy người đồng thanh hỏi. Bọn họ thấy sự kinh ngạc của cô gái này rất không đúng. Phải biết rằng ở bên trong Tiên Hà Lưu này đã chứng kiến rất nhiều chuyện kỳ lạ. Bây giờ nhìn thấy vài bức tượng căn bản không có gì đúng để kinh ngạc cả. Mọi người tin rằng, cho dù nhìn thấy căn cứ của người ngoài hành tinh, mấy người ngoài hành tinh dùng vũ khí Laser chỉ vào bọn họ, bọn họ cũng cho rằng đó chỉ là một chuyện bình thường.

“Mấy người xem vách động hiển nhiên không phải do tự nhiên hình thành. Hơn nữa huỳnh thạch cũng đã được gia công. Đương nhiên đây không có gì kỳ quái cả, mấy người xem” Cô gái chỉ vào lên một viên thạch nhũ trên đỉnh động, thạch nhũ gần như sắp rơi xuống đất.

“Ồ. Thạch nhũ, trong động này sao lại ít có thạch nhũ như vậy? Có gì kỳ lạ đâu?” Lưu Bưu tùy tiện chạy đến bên cạnh thanh thạch nhũ đó, một cước đá gãy đoạn thạch nhũ kia.

“Không... không...” Cô gái lắp bắp, dường như nàng vẫn trong trạng thái sợ hãi, nên năng lực sắp xếp từ ngữ vẫn còn rất kém.

“Mấy người đừng xen miệng vào, để Tuyết Liên cẩn thận nói ra coi” Trương Dương ngăn không cho những người khác lên tiếng. Hắn cũng cảm giác được có điều không ổn, nhưng hắn lại không tìm ra được không ổn ở chỗ nào.

Cô gái đi đến bên cạnh vách động, cẩn thận dùng kính lúp quan sát một lúc, hít một hơi thật sâu, rốt cuộc cũng lấy lại bình tĩnh.

“Từ chiều dài của những thạch nhũ này, thạch nhũ bên trong hang động ít nhất cũng có vài vạn năm. Nếu như tôi suy đoán không sai, hang động này ít nhất có lịch sử hơn sáu ngàn vạn năm. Vừa nãy mấy người nhìn thấy thanh thạch nhũ đó, vị trí sinh trưởng lại là sau khi huỳnh thạch bị bào mòn. Nói cách khác, huyết động này đã được tạo ra từ hơn sáu ngàn vạn năm trước” Cô gái rất nghiêm túc nói.

Mọi người thất vọng, đều tưởng rằng cô gái phát hiện ra một bí mật kinh người. Nhưng chỉ là suy đoán ra niên đại của huyết động này. Ở nơi đây đều có một ít mảnh thú kỳ quái, cho dù là hàng tỷ năm mọi người cũng tin. Dù sao, rất nhiều sinh vật đã sớm tuyệt chủng trên trái đất.

“Cái gì? Sáu ngàn vạn năm trước?” Trương Dương chấn động, đột nhiên quay đầu nhìn cô gái.

“Đúng vậy, sáu ngàn vạn năm trước, không sai. Thạch nhũ này dù tốc độ sinh trưởng nhanh đến đâu, tuyệt đối cũng phải trong khoảng thời gian sáu đến bảy ngàn vạn năm. Khi học môn khảo cổ, tôi rất hứng thú với sinh trưởng của nham thạch, đặc biệt là cấu tạo của các hang động. Tôi dám khẳng định, hang động này đã tồn tại hơn sáu ngàn vạn năm, kể cả những bức tượng kia...”

“Sáu ngàn vạn năm” Trương Dương không khỏi hít vào một hơi. Cô gái này nói không sai. Nếu như tuổi của thạch nhũ thật sự lâu như vậy. Như vậy những bức tượng này cũng đã có từ lúc đó. Bởi vì rất nhiều bức tượng gắn liền với thạch nhũ.

“Sáu ngàn vạn năm có gì kỳ lạ chứ?” Lưu Bưu có chút khó hiểu tại sao cả Trương Dương và cô gái kia đều có vẻ khiếp sợ. Trên thực tế những người khác cũng cảm thấy khó hiểu.

“Tôi hỏi anh, sáu ngàn vạn năm trước có loài người sao?” Trương Dương ngờ ngác nhìn hơn mười bức tượng đang thể hiện các động tác võ học trước mặt.

“A...”

Gần như ngay lập tức, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn những bức tượng đã và thạch động rộng rãi này.

Cho dù là người thiếu học cũng biết lịch sử loài người mới được ghi lại có mấy nghìn năm. Sáu ngàn vạn năm trước, loài người vẫn là động vật nhuyễn thể dưới biển, đến rất nhiều năm sau mới từ biển bò lên trên bờ, tiến hóa thành vượn, từ vượn tiến hóa thành loài người, đã trải qua vô số năm tháng.

Cho dù là các nhà khảo cổ học tìm được thời kỳ sớm nhất của loài người, thông qua các hóa thạch lưu lại thì cũng chỉ có thể kết luận loài người xuất hiện được ba trăm vạn năm. Hơn nữa khi đó loài người không khác gì động vật. Căn bản không thể nào kiến tạo hang động khổng lồ như vậy. Huống hồ là huyết động tinh xảo đến thế này.

Bảo sao cô gái kia và Trương Dương không khiếp sợ.

Hang động này, gần như đã phá vỡ lịch sử tiến hóa của loài người.

Nếu như có người nào bây giờ nói sáu ngàn vạn năm trước đã có loài người, có lẽ sẽ bị tất cả mọi người cho là kẻ điên. Phải biết rằng, không có một chứng cứ nào thể hiện sáu ngàn vạn năm trước đã có loài người.

“Nghỉ ngơi ở đây thôi” Trương Dương hạ ba lô xuống.

Tất cả mọi người đều đồng ý. Ở nơi đây, huyết động này có hoàn cảnh tốt nhất. Có nước, có thực vật, không có mãnh thú, ánh sáng đầy đủ. Đương nhiên càng quan trọng hơn là có dấu chân loài người, làm cho người ta sinh ra một cảm giác thân thiết trong tiềm thức.

Trải một ít quần áo lên mặt đất, đặt Mãi Mãi Đề đang bị hôn mê xuống, mọi người bắt được một con cá nặng hơn ba mươi cân dưới mạch nước. Loài cá này thân thể mềm nhũn, bán trong suốt, vào miệng rất ngon, còn có một tia như trở về chỗ cũ. Ngay cả Tuyết Liên cũng ăn rất nhiều.

Sau khi ăn no bụng, mọi người chia nhau uống một chút nước suối. Bây giờ mọi người còn không dám dễ dàng uống nước trong thạch động. Dù sao quang vật ở đây rất phong phú, không ai dám khẳng định trong nước có chất độc hay không. Không đến lúc bắt đắc dĩ, tất cả mọi người sẽ không uống.

Có thể ở dưới lòng đất không có vi khuẩn bên ngoài nên vết thương của mấy người hồi phục rất nhanh. Chưa đầy hai mươi mấy tiếng một ít vết thương nhẹ đã lên sẹo, ngay cả căn bệnh sốt của cô gái cũng đã giảm bớt không ít.

Bây giờ làm cho người ta lo lắng nhất chính là Mãi Mãi Đề. Hấn hôn mê không tỉnh, hấn nước thì không uống nhưng lúc cho hấn ăn cá lại biết nhắm nháp. Trương Dương hoài nghi, Mãi Mãi Đề đã khôi phục tri giác nhưng Trương Dương cũng chẳng thêm để ý đến hấn. Giả vờ hôn mê cũng tốt, tỉnh lại tất cả mọi người đều xấu hổ.

Sau khi an bài cho mấy người bệnh, Trương Dương bắt đầu cùng cô gái cẩn thận quan sát hơn mười bức tượng kia. Trương Dương kinh ngạc phát hiện, động tác của những bức tượng này có điểm khác rất nhỏ so với Tiên Đạo Mạn Mạn của tiểu hòa thượng. Điểm khác này mặc dù rất nhỏ nhưng lại có thể rõ ràng cảm nhận được. Bởi vì những điểm khác này làm cho động tác các bức tượng càng thêm lưu loát.

Cô gái cầm kính lúp cẩn thận nhìn những bức tượng này.

“A...”

Đột nhiên, cô gái kêu lên một tiếng sợ hãi, liên tục lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Sao vậy?” Trương Dương vội vàng chạy đến bên cạnh cô gái. Bây giờ hai người đã xem từng bức từng bức, đã nhìn đến bức tượng cuối cùng.

“Những thứ này... Những thứ này là người” Cô gái mở to mắt nhìn bức tượng.

“Là người...”

Trương Dương không khỏi có chút hoài nghi. Hấn đã sớm nhìn ra cấu tạo của những bức tượng này, hình như là do tinh thể không biết cấu thành, tuyệt đối không phải là huyết nhục. Huống chi dù là thân thể loài người hóa thạch cũng không có khả năng đầy đủ như vậy. Dù sao, xương cốt của loài người có thể trở thành hóa thạch, nhưng huyết nhục dù ở trong hoàn cảnh này cũng sẽ bị thối rữa, cho dù là không thối rữa cũng sẽ bị héo rút.

“Anh xem chỗ này đi” Cô gái vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của mình. Động tác nhỏ này làm cho Trương Dương hoa cả mắt.

Đi theo phía sau cô gái, đi đến bên trên bãi đá.

“Ừm, vị trí này, anh nhìn xem” Cô gái rất chăm chú không hề phát hiện ra bởi vì hành lang trước bãi đá rất hẹp hòi nên hai người đã đứng sát cạnh nhau.

“Tốt...”

Trương Dương cầm lấy kính lúp của cô gái. Cô gái nói chính là chân của một bức tượng, Trương Dương trước hết bật lửa lên, làm cho ánh sáng càng thêm sáng ngời, rồi đưa kính lúp xuống cái chân đó.

202. Chương 202: Tiên Đạo Mạn Mạn Sáu Ngàn Vạn Năm Trước.

Trương Dương nhìn như thế nào cũng thấy người này như đều làm từ tinh thạch mà thành, không có một chút liên quan đến cơ thể con người gì hết. Trương Dương không khỏi nghi hoặc quay đầu nhìn cô gái đang đứng sau lưng mình. Hắn có chút không rõ, rõ ràng không có gì khác mà.

“Nhìn kỹ xem” Cô gái nói.

“Không có gì...” Trương Dương nhìn lại bức tượng này.

“Xin lỗi, anh nhìn kỹ một chút có được không” Cô gái thấy Trương Dương có vẻ không chú ý lắm nên không khỏi khẩn trương, nhào tới sau lưng Trương Dương, đoạt lấy kính lúp rồi đặt vào một vị trí.

“Àm, âm” trong đầu Trương Dương trở nên trống rỗng, cảm nhận thân thể mềm mại của cô gái và bộ ngực đầy đặn đang dán sát vào sau lưng mình, một cảm giác khác thường chảy khắp toàn thân.

Đây là một cảm giác rất kỳ diệu, Trương Dương đã cống cô gái này mấy tiếng, cũng là tư thế này nhưng hắn chưa từng có cảm giác này.

Thực ra, Trương Dương lúc trước không có cảm giác bởi vì hắn lúc ấy quá mệt mỏi. Hơn nữa căn bản không có chú ý đến sắc đẹp của cô gái. Từ khi lên nhìn thấy da thịt trắng nõn và dáng người thướt tha của cô nàng mới phát hiện ra cô gái là một mỹ nữ rất xuất sắc, rất có hương vị cổ điển. Hơn nữa, ngũ quan của dân tộc thiểu số có khí chất hỗn hợp.

Thử hỏi, trên thế giới này có ai không thích mỹ nữ?

Trương Dương được xưng là vua rình trộm, cũng bởi vì hắn nhát gan nên chỉ dám rình trộm mà thôi, điều này càng nói rõ hắn rất thích mỹ nữ.

“Anh nhìn xem... nhìn... chỗ này.... Tại sao không nhìn... A...” Cô gái đột nhiên nhảy dựng lên thiếu chút nữa rơi xuống bên dưới bãi đá. Nàng đã phát hiện động tác của mình và Trương Dương có chút ám muội.

“Tôi xem nào...” Trương Dương nhất thời đỏ mặt, không khỏi âm thầm cầu nguyện mình một cái, định lực của mình vẫn như cũ, nhìn thấy mỹ nữ là thất thần, đây không phải thói quen tốt.

Hít vào một hơi thật sâu, Trương Dương một lần nữa bật bật lửa, đặt kính lúp vào chỗ mà cô gái vừa chỉ, tập trung tinh thần cẩn thận nhìn.

Đột nhiên, Trương Dương lập tức chấn động.

Cơ địa.

Cơ địa trên da người.

Không sai, đúng là cơ địa trên da loài người, gần như ngay cả lỗ chân lông cũng có thể thấy được rõ ràng.

Đây tuyệt đối không phải điều khắc, bất luận trình độ điều khắc của loài người phát triển đến trình độ nào cũng không có khả năng điều khắc ra lỗ chân lông trên da loài người. Huống hồ là điều khắc của sáu ngàn vạn năm trước.

Đương nhiên, còn có một khả năng, loài người từ sáu ngàn vạn năm trước đã có khoa học kỹ thuật rất cao. Nhưng hiển nhiên khả năng này không thể là sự thật. Vậy điều duy nhất có thể chính là mười mấy bức tượng trông như tinh thạch tạo thành là người thật.

Cố gắng khống chế chấn động trong lòng, Trương Dương cầm kính lúp liên tục cẩn thận quan sát mấy bức tượng, phát hiện mỗi bức tượng có điểm, hoặc có rất nhiều điểm giống hệt trên cơ thể loài người. Những vết trên da lộ ra rất rõ ràng, hơn nữa không có điểm nào giống nhau.

Phát hiện này càng tăng cường suy đoán của Trương Dương. Bởi vì hầu hết bức tượng bởi vì thời gian quá lâu nên bị nước hóa chất nhỏ lên mặt nên không thể nào phân biệt được những chi tiết cụ thể như ngũ quan đã trở nên mơ hồ, điểm duy nhất có thể giữ lại chỉ là một ít động tác.

Bọn họ đã dùng biện pháp gì để biến thân thể mình thành tinh thạch?

Tư thế của những bức tượng có phải là tuyệt thế võ công mà tiểu hòa thượng nói cho mình không?

“Thấy rõ rồi chứ?” Cô gái cắt đứt dòng suy nghĩ của Trương Dương. Nàng đã xuống dưới bãi đá. Hiển nhiên nàng đã phát hiện khoảng cách của mình quá gần với Trương Dương, nên bắt đầu giữ khoảng cách.

“Đã thấy, tạm thời còn chưa có cách giải thích. Đầu tiên, những bức tượng trong hang động này đã xuất hiện từ sáu ngàn vạn năm trước đã không thể nào giải thích. Nhưng tôi đồng ý với suy đoán của cô. Kỹ thuật điêu khắc của loài người cho dù phát triển cho đến tận hôm nay cũng không thể nào hoàn toàn điêu khắc được cơ địa trên da người. Đương nhiên, không phải nói không điêu khắc được, mà là không thể làm cho hơn mười bức tượng kia rất có thể là người thật biến thành tinh thể...”

“Đúng, tôi cảm thấy trong thạch động này khẳng định ẩn dấu bí mật rất lớn. Nếu như có thể khám phá được bí mật này, có thể chính thức tìm ra nguồn gốc của loài người” Cô gái rất hưng phấn, tim đập mạnh. Là một nhà địa chất học, có thể khám phá nguồn gốc loài người là giấc mộng cả đời nàng.

“Hy vọng cô có thể tìm ra được bí mật ở nơi này” Trương Dương gật đầu.

“Cám ơn” Trầm mặc hai người cũng không biết nói gì. Vừa nãy động tác ám muội vừa rồi làm hai người ngượng ngùng, bắt đầu không được tự nhiên.

Rốt cuộc, cô gái phá vỡ sự im lặng.

“Trương Dương, cảm ơn anh”

“A... cảm ơn cái gì?” Trương Dương có chút khó hiểu.

“Cám ơn anh đã chiếu cố bố tôi và tôi. Nếu như không có mấy người, bố con chúng tôi rất có thể không sống được đến bây giờ...” Cô gái nhìn thẳng vào mắt Trương Dương.

“Ha ha, không có gì, ra ngoài hãy cảm ơn cũng không muộn. Bây giờ ai cũng không biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì”

Trương Dương thầm hổ thẹn, rơi vào trong thạch động này hơn hai mươi mấy tiếng, hần ít nhất đã nổi sát tâm mấy chục lần. Nếu như giết chết Mãi Mãi Đề ở đây, chỉ cần Mãi Mãi Đề vừa chết, bọn họ sau khi rời khỏi đây sẽ rất an toàn. Thế lực của Mãi Mãi Đề khi mất hần, lực ảnh hưởng nhất định sẽ yếu đi rất nhiều. Dù là có người muốn báo thù cho Mãi Mãi Đề, cũng tuyệt đối không thể nào vấy sát trong phạm vi lớn như trước kia.

Thậm chí, hần đã dùng ánh mắt thương lượng với Lưu Bưư mấy lần. Cuối cùng ý nghĩ này bị Trương Dương bác bỏ. Dù sao bây giờ đang trong khốn cảnh, nếu như bọn họ giết chết Mãi Mãi Đề, nhất định sẽ rơi vào nội chiến. Đầu tiên, Vương Phong sẽ không đáp ứng. Nếu như xảy ra xung đột với Vương Phong như vậy Trương Vân nhất định sẽ đứng về phía Vương Phong.

Ở dưới nơi đây nguy hiểm này, đoàn kết chính là căn bản để giữ mạng. Nếu như bởi vì Mãi Mãi Đề mà ảnh hưởng đến đoàn kết sẽ mất nhiều hơn được.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân càng quan trọng hơn. Vương Phong dường như cảm giác được sát khí của Trương Dương tăng lên, nên đã canh phòng Mãi Mãi Đề càng thêm cẩn thận. Trương Dương rõ ràng cảm nhận được, lúc Vương Phong ngủ cũng không cách Mãi Mãi Đề quá xa.

Trương Dương hiểu rõ ý của Vương Phong. Vương Phong lúc ở trong sa mạc đã nhắc nhở nhiều lần, Trương Dương giết Mãi Mãi Đề thì không sao. Nhưng Trương Dương tuyệt đối không được giết Mãi Mãi Đề khi có người biết. Đương nhiên, trước mặt Vương Phong mà giết Mãi Mãi Đề quả thực là một chuyện không thể tưởng tượng.

Có lẽ, đây là giới hạn của Vương Phong.

Mỗi một người đều có giới hạn của mình. Trương Dương rất hiểu được suy nghĩ của Vương Phong.

“Anh Trương Dương. Thực ra chuyện giữa anh và anh trai tôi, tôi cũng biết.... Tôi.... Tôi cũng biết gia đình của tôi.... Bố tôi.... Bố tôi cũng không phải là người tốt.... Nhưng mặc kệ bọn họ là ai thì vẫn là người thân của tôi” Cô gái cúi đầu, vắn vệt áo, lấp bắp nói.

“Tôi hiểu, người thực ra rất khó phân biệt tốt xấu. Lại nói bố cô, trước mặt rất nhiều người là người xấu. Nhưng ông ta là một người chồng tốt, một ông bố tốt. Tôi hiểu. Tôi cũng thông cảm vì ông ta đã mất đi một người con ưu tú” Trương Dương thở dài một tiếng.

“Ừm, ừm... suy nghĩ của tôi là thế này. Anh Trương Dương, chờ chúng ta đi ra ngoài, tôi sẽ nói với bố tôi một chút. Thực ra người giết anh tôi đã bị trừng phạt thích đáng, không có quan hệ nhiều với anh. Bố tôi khẳng định cũng biết”.

“Ha ha, ra ngoài rồi nói tiếp”.

Trương Dương không khỏi cười khổ. Mâu thuẫn giữa hắn và Mãi Mãi Đề thực ra không có quan hệ gì đến cái chết của Nhiệt Dịch Lịch. Nhiệt Dịch Lịch thực ra chỉ là một vật hi sinh. Nguyên nhân thù hận chủ yếu giữa Mãi Mãi Đề không chỉ là bọn họ chạy trốn, hơn nữa còn là giết chết đàn em đắc lực của hắn.

Bây giờ chính là vấn đề mặt mũi của Mãi Mãi Đề.

Rất nhiều lúc, vấn đề mặt mũi còn khó xử lý hơn cả thù hận.

Trong giang hồ, có thể tha cho kẻ thù một con ngựa. Nhưng tuyệt đối không thể mất mặt mũi. Trừ phi, bây giờ tìm được một bậc thang để Mãi Mãi Đề hạ xuống, cho Mãi Mãi Đề mặt mũi.

Nhưng, chuyện này khó khăn rất lớn, hắn và Lưu Bưu gần như không có thang để Mãi Mãi Đề hạ xuống.

Hơn nữa, bên trong có một bẽ tắc. Lưu Bưu vẫn canh cánh trong lòng với cái chết của Tiêu Viễn Hành. Trong vấn đề này Trương Dương không thể nào thay Lưu Bưu đưa ra một lời hứa nào.

“Anh Trương Dương, đây là áo của anh. Nhiệt độ trong động rất thấp, anh mặc vào đi” Cô gái cởi chiếc áo khoác mà Trương Dương mặc cho nàng ra đưa lại cho hắn. Trương Dương vẫn đang cúi đầu.

“Cô không mặc sao?”

Cô gút i khi cởi áo đưa cho Trương Dương, cơ thể được che trong chiếc áo hiện ra từng chút một. Chiếc áo đã rách bên trong nhất thời không che nổi xuân quang lộ ra ngoài, hiện ra da thịt trắng nõn. Trương Dương nhất thời nhìn thấy, trợn trừng mắt nhìn vào...

“Tôi đã tốt hơn nhiều... tôi trước hết đi xem bọn họ...”

Thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của Trương Dương, cô gái cúi đầu nhìn xuống, mặt đỏ ửng lên, vội vàng kéo áo lại, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ và tức giận, xoay người rời đi.

Nhìn vẻ mặt tức giận của cô gái, Trương Dương mới tỉnh lại. Hận không thể nào tát cho mình mấy bạt tai. Thói quen này sao mãi không thể sửa nổi?

Đột nhiên trong lúc đó Trương Dương dâng lên nỗi nhớ vô hạn với Tiêu Di Nhiên và Vương yển. Nếu như Tiêu Di Nhiên nhìn thấy vẻ mặt si mê ngây ngốc đó của hắn, khẳng định sẽ dùng ngón tay trắng ngần gõ gõ đầu hắn một cái. Mà Vương Yển nhất định sẽ mở miệng mắng to, thậm chí dùng nắm đấm với hắn.

Không biết lúc nào có thể gặp lại hai người bọn họ?

Còn có, lá thư trên người hắn đã sớm bị nước làm nát. Mặc dù không thể nào không thể nào gửi đi được, nhưng lời nhắn thì vẫn có. nếu như không thể ra khỏi hang động này, xem ra bức thư này vĩnh viễn cũng không thể chuyển đến.

Trương Dương không khỏi thở dài một tiếng, lắc đầu, quay sang nhìn những bức tượng trước mặt. Bắt đầu so sánh sai khác với những động tác trong đầu. Hiển nhiên động tác của những bức tượng này còn chi tiết và lưu loát hơn so với Tiên Đạo Mạn Mạn.

203. Chương 203: Tu Luyện Tuyệt Thế Võ Công.

Võ công của Trương Dương không có cơ sở, hắn không thể tự mình chỉnh sửa.

Trương Dương tự nhiên không biết. Từ mười tám năm về trước đã có một người đắc đạo Tiên Đạo Mạn Mạn, hơn nữa phá giải bí mật của Tiên Đạo Mạn Mạn. Nhưng Trương Dương không thể nào so sánh với

nhân vật thiên tài đó. Từ cổ chí kim, cũng mới xuất hiện một nhân vật thiên tài như vậy. Tiên Đạo Mạn Mạn đã trải qua vô số năm tháng trong dòng sông thời gian, ngoại trừ người từ mười tám năm về trước, không ai có thể phá giải được bí mật của Tiên Đạo Mạn Mạn.

Trương Dương lúc ở trong sa mạc mặc dù đã phá giải được bí mật cơ bản nhất của Tiên Đạo Mạn Mạn. Nhưng hắn không thể nào chỉnh sửa được mấy động tác sai lầm này.

Trương Dương gần như có thể khẳng định, Tiên Đạo Mạn Mạn mà tiểu hòa thượng truyền cho hắn chính là Tiên Đạo Mạn Mạn của sáu ngàn vạn năm về trước được truyền lại theo một cách mà không ai được biết. Lại bị vô số người đạt được sao chép truyền tụng, Tiên Đạo Mạn Mạn từ từ mất đi tinh túy của nó. Mặc dù nó vẫn là một bí tịch tuyệt thế. Nhưng không ai có thể phá giải được bí mật bên trong những động tác rất nhỏ đó.

Ở thời kỳ viễn cổ, không có thuật in ấn, hình như không có chữ viết. Những bí kíp võ học chỉ có một biện pháp duy nhất lưu lại chính là vẽ lại các động tác. Trải qua vô số năm tháng, bí tịch nhất định đã khác biệt rất nhiều so với nguyên bản. Có lẽ chỉ là một chút mà thôi nhưng chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tu luyện.

Bây giờ, nguyên hình của Tiên Đạo Mạn Mạn đang ở ngay trước mặt Trương Dương. Trương Dương rất nhanh chìm vào trong thế giới võ học kỳ diệu. Hắn vừa quan sát từng chi tiết nhỏ nhất và linh ngộ.

Động tác của Tiên Đạo Mạn Mạn đã được tu chỉnh, mà thân thể của hắn hình như cũng đang nhanh chóng đạt đến chỉnh sửa, động tác này đã ăn sâu vào trong linh hồn hắn.

Thời gian từ từ trôi qua, Trương Dương đã quên khái niệm thời gian.

Hắn lặp đi lặp lại từ bức tượng thứ nhất cho đến bức tượng cuối cùng. Khoảng cách hơn một trăm mét này không biết đã bị hắn đi lại bao nhiêu lần.

Hắn muốn thực hiện chính xác các động tác trên những bức tượng đá đến trăm phần trăm.

Suy nghĩ của Trương Dương đã rơi vào trạng thái không minh. Trong mắt hắn chỉ có những bức tượng trên bãi đá. Cho dù là mấy người Lưu Bư, A Trạch ngay bên cạnh, hắn cũng không thấy.

Về mặt hắn rất chăm chú.

Về mặt hắn rất nghiêm túc.

Thậm chí, về mặt hắn còn đang hướng thánh.

Nơi này là thánh địa của Trương Dương.

Nhìn dáng vẻ như si như cuồng này của Trương Dương, mọi người mặc dù mấy lần muốn cắt ngang hắn tu luyện, nhưng cuối cùng lại thôi. Bởi vì Vương Phong đã ngăn cản bọn họ. Mặc dù Vương Phong nhìn mãi cũng không hiểu được mười mấy bức tượng này có ý nghĩa gì. Nhưng hắn có kiến thức võ học tinh thâm, từ phản ứng của Trương Dương cũng có thể suy đoán ra. Đây là phương thức tu luyện võ công rất thâm ảo.

Nhưng thật đáng tiếc, Vương Phong và Trương Vân không thể nào tu luyện điên cuồng như Trương Dương. Bọn họ cũng đã nhìn qua mấy lần nhưng vẫn chỉ thấy những bức tượng đó vẫn chỉ là bức tượng mà thôi.

Thời gian trôi qua làm cho người ta kinh ngạc.

Trương Dương không biết, hắn trầm mê một lần đã là ba ngày ba đêm. Mọi người cũng không ai muốn giục hắn, lập trại tại nơi đây. Dù sao nơi này vừa an toàn vừa có thức ăn, đủ để chờ đến khi cơ thể khỏe mạnh. Thậm chí, cô gái còn có thời gian đi lại xung quanh, thu thập những tảng đá nhỏ làm tiêu bản.

Mãi Mãi Đề đã tỉnh lại. Hắn nhất định phải tỉnh lại bởi vì hắn muốn đi WC.

Chẳng qua Mãi Mãi Đề mặc dù đã tỉnh lại nhưng tay chân vẫn không thể nhúc nhích được, nói chuyện cũng khó khăn đứt quãng. Có thể là vụ nổ quá mạnh đã làm bị thương một dây thần kinh trong đầu khiến cho tay chân tê liệt.

Mãi Mãi Đề sau khi tỉnh lại, cả động lập tức trở nên trầm mặc. Dù là A Trạch hay là Lưu Bư, trên mặt đều lộ ra vẻ hung ác. Không thể nghi ngờ, Mãi Mãi Đề thức tỉnh đã phá vỡ không khí hài hòa bên trong động.

Vương Phong cũng lập tức trở nên cảnh giác. Mà cô gái lại rất đáng thương, thi thoảng nhìn Lưu Bưu và A Trạch với ánh mắt cầu xin. Đạo, trong đầu Trương Dương lúc này không có một tia tạp niệm. Cho dù có mỹ nữ tuyệt thế đến quyến rũ Trương Dương cũng không có bất cứ hiệu quả gì. Trương Dương đã hoàn toàn chìm mê vào thế giới võ học. Thời gian ba ngày ba đêm hắn không hề ngủ, thậm chí không ăn một chút gì nhưng tinh thần của hắn vẫn rất sáng láng.

Ánh mắt bên dưới bãi đá nhìn chăm chăm vào đôi tay liên tục biến đổi như ma thuật của hắn. Từng động tác lướt qua tay hắn rất lưu loát, không có bất cứ một trở ngại nào. Nhưng nếu như chỉ là như vậy còn không làm cho mọi người ở bên dưới sợ hãi than. Bởi vì đây chỉ là yêu cầu đối với tất cả những người tu luyện võ học mà thôi.

Mà làm cho người ta khiếp sợ nhất chính là tay Trương Dương.

Đôi tay có tốc độ vượt xa người bình thường của Trương Dương lần đầu tiên thể hiện trước mặt mọi người. Trương Dương đáng thương lại hoàn toàn không biết gì cả, không hề phát giác. Nếu như hắn biết tốc độ tay của mình khi tu luyện bị mọi người biết chỉ sợ hối hận đến đứt ruột.

Đem thực lực của mình bại lộ trước mặt người khác, theo như Trương Dương thấy đó chính là hành vi ngu xuẩn nhất.

Tất cả mọi người đều vô cùng khiếp sợ.

Bọn họ lần đầu tiên thực sự thấy được thực lực của Trương Dương. Đến tận bây giờ, A Trạch vẫn rất tin tưởng vào tốc độ của mình. Nhưng bây giờ mới phát hiện ra đạo tốc mà mình vẫn luôn tự hào chỉ là trò trẻ con trước mặt Trương Dương.

Đương nhiên, A Trạch quá xem nhẹ mình. Tốc độ của Trương Dương nhanh là bởi vì có sự thay đổi trong thạch động này. Lúc trước, tốc độ của Trương Dương không thể nào hơn A Trạch được. Mà bây giờ chỉ là hoàn thiện động tác đã vượt xa đạo tốc của A Trạch.

Mọi người nhìn Trương Dương đang chăm chú tu luyện nên không ai phát hiện ra Vương Phong đang đứng ở trong một góc xa xa. Vương Phong cau mày, tay hắn run run, trái tim hắn đang đập mạnh, hắn đang quyết định một việc.

Hắn biết, trên con đường trở thành cường giả của hắn đã xuất hiện đối thủ cạnh tranh lớn nhất.

Nếu như bây giờ ra tay có thể mạnh mẽ tiêu diệt đối thủ đang mạnh nha trời đây kia.

“Phong, Phong...” Mãi Mãi Đề dựa lưng vào vách động mấp máy môi.

Vương Phong không hề phát hiện ra. Hắn đang lâm vào cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Nhân tính và hắc ám như một cây kim vô hình không ngừng đâm vào thần kinh hắn, giục hắn nhanh chóng có quyết định.

“Vương Phong, ba tôi gọi anh” Cô gái đầy đặn Vương Phong.

“A... Chú Mãi Mãi Đề, sao vậy?” Vương Phong đột nhiên tỉnh lại.

“Chú... khụ khụ... chú biết cháu đang suy nghĩ điều gì... Chú chú... chú không thể quyết định thay cháu.... Nhưng mà... cháu phải nhớ... phải nhớ... bố của cháu là người bố vĩ đại nhất trên đời” Lúc Mãi Mãi Đề nói ra những lời này, mặt đầy sùng kính như nhắc tới vị thần trong lòng hắn vậy.

Trầm mặc một lúc lâu, Vương Phong cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Rốt cuộc, trầm mặc cũng kết thúc, Vương Phong nói.

“Chú Mãi Mãi Đề, cháu hiểu. Cháu biết cháu nên làm như thế nào. Cảm ơn chú đã nhắc nhở” Về mờ mịt trên khuôn mặt Vương Phong vừa nãy đã biến mất, lại xuất hiện nụ cười như ánh mặt trời.

“Hiểu được là tốt rồi... hiểu được là tốt rồi. Không hổ là con của anh Hào... ha ha... khụ khụ....” Mãi Mãi Đề cười lớn.

Chuyện này không một ai biết. Trương Dương đã tu luyện đến thời khắc quan trọng nhất.

Trương Dương mặc dù đã chỉnh sửa được động tác sai lầm bên trong Tiên Đạo Mạn Mạn. Điều hắn phải làm là phải ghi nhớ tất cả các động tác lại. Những động tác này nếu chỉ dùng suy nghĩ thì không thể thể nào lưu loát được. Như vậy biện pháp tốt nhất chính là làm cho các động tác sống dậy.

Nếu như nơi này là trong thế giới loài người điều này tự nhiên không phải vấn đề. Tìm một tờ giấy vẽ lại, hoặc là dùng máy quay ghi lại, còn có thể đưa vào máy tính tạo thành một loạt các cử động liên tục.

Nhưng bên trong thạch động này, Trương Dương chỉ có biện pháp ngu xuẩn nhất. Đó chính là chạy như điên giống như lúc ở trong sa mạc và bị bầy sói đuổi theo. Làm cho những bức tượng bên cạnh bởi vì tốc độ di chuyển cực nhanh mà sống dậy.

Đây là một biện pháp ngu xuẩn mà thực dụng.

Trên thực tế, từ vô số thiên tài võ học cổ đại cho đến tiểu hòa thượng, đây được coi là biện pháp ngu xuẩn nhất. Gần như chưa từng có ai nghĩ đến sẽ làm cho các bức họa này di chuyển. Ngẫu nhiên có người nghĩ như vậy nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân như động tác sai biệt so với nguyên bản nên không thể tu luyện được.

Mọi người đang có suy nghĩ của mình động tác của Trương Dương hấp dẫn.

Bởi vì, Trương Dương đã không từng bước từng bước dừng lại trước mặt các bức tượng đá, mà bắt đầu chạy từ bức tượng thứ nhất đến bức tượng cuối cùng.

Hơn một trăm mét, Trương Dương không ngừng chạy đi chạy lại.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, tốc độ của Trương Dương càng lúc càng nhanh. Thậm chí hai mắt đều có cảm giác không thể theo kịp. Đôi chân của Trương Dương giống như không phải chân của loài người. Lúc chạy trốn, căn bản không thể nào nhận ra chân nào đang di chuyển. Bởi vì ở dưới chân chỉ có một đám tàn ảnh.

Càng nhanh hơn, trái tim mọi người nhảy dựng lên. Mỗi một người đều rung động vì thân hình như một vật khối do chuyển động của Trương Dương tạo lên.

“A... A... A Trạch...” Lưu Bư đột nhiên đẩy A Trạch ở bên cạnh ra, lấp bấp nói.

204. Chương 204: Cải Tạo Thân Thể.

“Kỷ lục thế giới trong cự ly một trăm mét là bao nhiêu?” Ánh mắt của Lưu Bư nhìn chằm chằm vào thân hình Trương Dương đột nhiên ngạo hươu, lại chạy trở về.

“Tuyển thủ Powell hai mươi hai tuổi của nước Jamaica là người đàn ông nhanh nhất thế giới, đạt thành tích chín giây bảy bảy, phá vỡ kỷ lục thế giới trong cự ly một trăm mét” A Trạch trả lời một kích là trúng, không nói thừa một câu.

“Phát tài, phát tài rồi... ha ha... Tao muốn làm người đại diện của Trương Dương. Ha ha, chúng ta sẽ càn quét điền kinh thế giới. Lưu Tường thứ hai của Trung Quốc, không phải vượt xa Lưu Tường” Lưu Bư bắt ngờ cười rộ lên.

“Trương Dương sẽ tham gia sao?” A Trạch nhìn vào vẻ mặt ngây ngốc của Lưu Bư.

Giọng cười điên cuồng của Lưu Bư đột nhiên ngừng lại, trợn mắt há mồm nhìn A Trạch. Mỗi lần dâm ý mình nổi lên đều bị người này cắt đứt, Lưu Bư chỉ muốn đánh cho A Trạch một trận.

Đột nhiên.

Trương Dương đang chạy một cách điên cuồng đột nhiên dừng lại, ngăn người nhìn bức tượng.

“Sao?” Vương Phong đi tới với vẻ mặt quan tâm. Theo hắn thấy, Trương Dương gặp bình cảnh. Hiên nhiên chạy điên cuồng vừa rồi không làm cho hắn đột phá chương ngại.

Trương Dương lắc đầu, mặt mũi uể oải.

Hắn không thể nào nói ra cảm giác đó. Nhưng hắn biết, tốc độ của hắn vẫn chưa đủ. Chỉ có một động tác hắn thủy chung không thể nào nhất quán với các động tác khác được. Điều này hắn không rõ, nhưng hắn biết hắn không thể nào làm cho các động tác của Tiên Đạo Mạn Mạn trở nên nhất quán. Hắn mặc dù đã biết mỗi một động tác nhưng thủy chung vẫn không thể nào làm được.

Ánh mắt cao thủ.

Thực ra đây là ánh mắt điển hình của các cao thủ.

Trong đầu Trương Dương có vô số trí nhớ. Có lẽ chỉ một trí nhớ không có thành tựu gì. Nhưng vô số trí nhớ tinh anh tập trung lại một chỗ sẽ sinh ra năng lực tổng hợp cũng không có gì khác thường.

Giống như võ công, Trương Dương bây giờ đã học được các động tác, cũng biết phương thức nhưng thân thể của hắn lại không thể làm được.

Suy nghĩ của hắn đã siêu việt tiến bộ thân thể của hắn.

Trương Dương không để ý tới mọi người, tìm một viên đá ngồi xuống chau mày suy nghĩ.

Lúc này, Trương Dương không phát hiện ra ánh mắt của mọi người đang nhìn chằm chằm vào thân thể ở trần của hắn. Người Trương Dương đầy mồ hôi dưới ánh sáng của huỳnh thạch tỏa ánh sáng khiến người ta cảm thấy một cỗ lực lượng sinh mệnh dư thừa.

Cơ thể của Trương Dương khác về bản chất so với thân thể cường tráng của Lưu Bư. Gân cốt Lưu Bư nổi lên thành từng thớ thịt, cứng rắn như xương cốt. Nhưng cơ thể Trương Dương không như vậy, nhu hòa hơn nhiều. Gân cốt và da thịt tạo thành một hình thức hoàn mỹ.

Đối với phụ nữ mà nói, thân hình Trương Dương rất hấp dẫn. Mà cơ thể của Lưu Bư lại làm cho người ta sợ hãi. Đương nhiên cũng có rất nhiều phụ nữ thích đàn ông mạnh mẽ như Lưu Bư. Chỉ là nếu như theo tỉ lệ mà nói, thân hình hài hòa của Trương Dương càng được phụ nữ hoan nghênh hơn.

Ít nhất, Tuyết Liên dịu dàng thích nhìn thân hình của Trương Dương và chán ghét thân hình đầy gân guốc của Lưu Bư. Trong mắt nàng, thân hình Lưu Bư rất khó coi như đám mãnh thú từ thời tiền sử có đầy ở nơi này.

Thấy Trương Dương đang cau mày tự hỏi, cô gái híp mắt lại, không khỏi lộ ra vẻ mê say.

“Tuyết Liên!”

“Tuyết Liên...!”

“A... bố” Mãi Mãi Đề gọi mấy tiếng liền cô gái mới tỉnh lại, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Như đang trộm gì đó bị người phát hiện vậy, đôi má trắng hồng đỏ lên.

“Không có gì” Mãi Mãi Đề nhắm mắt lại, lắc đầu.

Cô gái có chút khó hiểu nhưng rất nhanh ánh mắt của nàng lại tập trung lên người Trương Dương. Trương Dương lúc này đã nhắm mắt lại, đứng lên, bắt đầu thực hiện động tác trên bức tượng trước mặt, càng lúc càng nhanh.

Trời.

Mọi người há hốc mồm nhìn Trương Dương, vẻ mặt khiếp sợ.

Đây là tốc độ mà loài người có thể đạt đến sao?

Theo động tác càng lúc càng thuần thục, tần suất hai tay Trương Dương cũng càng lúc càng nhanh. Thủ ảnh vốn mờ nhạt trở nên dày đặc. Mọi người há hốc mồm nhìn cảnh tượng chỉ có thể ở trong phim mới có thể thấy.

Động tác của Trương Dương lúc thì nhanh như tia chớp, lúc thì chậm như sên.

Về mặt tập trung làm cho vẻ lạnh lùng vốn có của Trương Dương trở nên nhu hòa thêm vài phần, tản mát ra sức hấp dẫn rất đặc biệt. Ánh mắt bình thường rất sắc bén lúc này đã không còn một tia sát khí, hiện

ra quang mang vô cùng trí tuệ. Phối hợp với động tác hành vân lưu thủy trên tay hắn, cả người như viên kim cương được tẩy rửa, tản mát ra hào quang chói mắt.

Giây phút đó, không ai nghĩ đến sự hèn mọn bỉ ổi của hắn. Không ai quan tâm khuôn mặt hắn không đủ anh tuấn. Hắn hiện tại đã thành cơn bão trong tim. Giờ phút này, hắn đã hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

Cô gái ngây ngốc nhìn Trương Dương đang điên cuồng tu luyện. Đôi mắt như thu thủy không biết đang suy nghĩ điều gì. Mãi Mãi Đề ngồi một bên cúi thấp đầu, vẻ mặt không ngừng biến hóa, lúc xanh lúc đỏ, lúc thì nhỏ giọng lầm bầm, lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt cũng không ngừng dao động.

Từ từ, mọi người cảm thấy có một tia không ổn.

Động tác thân thể Trương Dương gần như đã không bị khống chế, tướng mạo cũng trở nên điên cuồng.

Tốc độ tay càng lúc càng nhanh, trán Trương Dương ẩn hiện mồ hôi, thân hình cũng dần dần tăng tốc. Mồ hôi trên trán Trương Dương càng lúc càng dày. Tay Trương Dương cũng càng lúc càng nhanh, lớp hư ảnh như làn sương mù cũng từ không thành có.

“A...”

“Bùng!” một tiếng, trong miệng Trương Dương phát ra tiếng hét điên cuồng, giống như một chiếc xe hơi mất lái, đột nhiên ngã xuống đất, hai mắt nhắm chặt, mặt đỏ hồng, tay chân không ngừng chuyển động.

“Trương Dương!”

“Trương Dương!” Người bên cạnh vừa chạm vào người Trương Dương mới phát hiện thân thể Trương Dương nóng bỏng như một lò lửa: “Anh Dương, anh Dương, anh đừng làm cho tôi sợ. Anh Dương” Lưu Bưu gấp đến độ lắc thật mạnh người Trương Dương. Nhưng Trương Dương như đã mất lý trí, cho dù Lưu Bưu có lay động thế nào cũng không có phản ứng, chỉ không ngừng chuyển động tay chân.

“Làm thế nào bây giờ?” A Trạch nhìn chằm chằm vào Vương Phong. Ở đây Vương Phong có võ công cao nhất, kinh nghiệm của Vương Phong khẳng định cũng rất nhiều. Biểu hiện của Trương Dương bây giờ không thể nghi ngờ chính là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma trong truyền thuyết.

Trên thực tế, Trương Dương là do nóng lòng mong thành công.

Võ công chi đạo, nhất định phải tiến dần từng bước. Trong lịch sử ngoại trừ Ý Mã Khả Đãi, còn chưa nghe nói có thần công nào mà chỉ có mấy tiếng đồng hồ đã tu luyện thành công.

Cho dù là tu luyện thần công Ý Mã Khả Đãi, cũng phải có rất nhiều điện kiện bắt buộc. Nếu như một người không hề có trụ cột võ công mà tu luyện Ý Mã Khả Đãi cũng không thể nào mà trong chớp lát đã tu luyện thành công.

Không thể không nói, trụ cột võ công của Trương Dương rất yếu kém, tính tất cả thời gian thì hắn mới tiếp xúc với võ công có ba tháng. Mặc dù tư duy trí nhớ có thể theo kịp tiến bộ của mình, nhưng thân thể lại không thể.

“Nhiệt độ cơ thể của cậu ta quá cao. Nếu như không nghĩ ra cách, các tế bào thần kinh của cậu ta sẽ bị tổn thương vì nhiệt độ quá cao” Vương Phong sờ trán Trương Dương không khỏi kinh hãi. Nhiệt độ cơ thể Trương Dương đã nằm ngoài cực hạn của con người.

“A... tế bào thần kinh bị thiêu cháy... vậy có bị biến thành ngu ngốc không?” Lưu Bưu vội la lên.

“Chắc là vậy” Vương Phong vận khí giúp Trương Dương điều hòa kinh mạch. Nhưng da Trương Dương như một bức tường rất dày, bất cứ lực lượng nào cũng không thể từ bên ngoài tiến vào.

“Không được....”

Lưu Bưu ôm Trương Dương lên, bắt ngờ đứng lên, chạy nhanh đến dòng nước bên dưới bãi đá.

“Bùm” một tiếng, Lưu Bưu ném Trương Dương vào trong nước, làm đàn cá hoảng sợ bỏ chạy.

Mọi người trợn mắt há mồm, nhưng lập tức bọn họ bị một cảnh tượng kỳ lạ làm cho ngây ngốc.

Chỉ thấy thân hình Trương Dương vừa bị ném vào trong nước, cả dòng nước đột nhiên bốc lên khói trắng, như sôi lên vậy.

Làn hơi nước như khói thật lâu không tiêu tan, không ngừng bốc lên từ trên người Trương Dương, tràn ngập khắp động, như tiên cảnh trong truyền thuyết.

Không ai có thể ngờ rằng, động tác lỗ mãng của Lưu Bưu lại là đánh bậy đánh bạ mà trúng. Bên trong thạch động này có rất nhiều năng lượng. Nhưng trên thực tế huỳnh thạch có thể sáng lên đều bởi vì nó có chứa một ít năng lượng yếu ớt. Mà huỳnh thạch trong động rất tinh khiết, như vậy năng lượng ẩn chứa trong nó cũng càng cao.

Tiên Đạo Mạn Mạn được xưng là võ học sớm nhất của loài người. Sự ảo diệu trong nó tự nhiên không phải chỉ có một lát mà Trương Dương có thể nắm giữ. Tác dụng lớn nhất của Tiên Đạo Mạn Mạn là chuyển đổi năng lượng. Chuyển đổi quang năng của nhật nguyệt, chuyển đổi nhiệt năng của thực vật, chuyển năng lượng ẩn chứa trong khoáng thạch thành lực lượng của thân thể. Đây mới là chân lý của Tiên Đạo Mạn Mạn.

Nói một cách đơn giản, công pháp võ công Tiên Đạo Mạn Mạn chính là một cái dạ dày khổng lồ, có thể tiêu hao năng lượng ẩn chứa trong tất cả mọi vật chất.

205. Chương 205: Bí Mật Của Thần Công.

Trong làn nước có rất nhiều khoáng chất, mà những khoáng chất này thông qua tiếp xúc với thân thể Trương Dương, bắt đầu từ từ chuyển hóa, từ từ cải tạo thân thể Trương Dương.

Thời gian tu luyện của Trương Dương quá ngắn, không thể nào thông qua không khí hư vô để đạt lấy năng lượng tự nhiên. Lưu Bưu ném hấn vào trong nước vừa vặn giải quyết được vấn đề này.

Trương Dương mặc dù không thể nào trực tiếp dùng không khí làm trung gian để lấy năng lượng. Nhưng trong làn nước đầy khoáng chất đã chạm vào thân thể hấn, thì có thể lấy được.

Ý của Lưu Bưu là vì làm Trương Dương giảm nhiệt độ, tự nhiên không nghĩ đến nhiệt độ trên người Trương Dương không phải là nước có thể hạ được. Thân thể Trương Dương lúc này như một cỗ máy chuyển động với tốc độ cao. Nhưng lại không đủ dầu mỡ, năng lượng trong nước đã cung cấp dầu bôi trơn cho động cơ này.

Mọi người cảm thấy rất thần kỳ.

Cảnh tượng chỉ có trong truyền thuyết xuất hiện trước mặt mọi người. Cho dù là Vương Phong có võ công gia truyền tuyệt thế cũng là lần đầu tiên nhìn thấy phương thức tu luyện như Trương Dương.

Từ từ.

Từ từ.

Hơi nước trong không trung càng lúc càng mỏng manh.

Bất ngờ.

Trương Dương mở mắt, ngồi xuống, trong đôi mắt lóe kim quang làm cho người ta có cảm giác kinh tâm động phách.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tia kim quang đó chợt lóe rồi mất, Trương Dương ngồi trong nước nhìn thấy vẻ mặt ngây ngốc của mọi người.

“Không có gì!”

“Không có gì!”

Khi mọi người nhìn thấy Trương Dương từ trong nước đứng lên đi đến gần, nhưng mọi người không phát hiện, Mãi Mãi Đề đang kinh hãi nhìn về phía Trương Dương, khéo miệng không ngừng nhếch lên giống như không khống chế được cảm xúc trong lòng vậy.

Tia kim quang chợt hiện ra đó rất quen thuộc.

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao trong mắt người trẻ tuổi này lại lóe kim quang?

Mãi Mãi Đề vô cùng lo lắng. Hắn nghĩ đến người mười tám năm trước, cũng giống như Trương Dương với mái tóc rối loạn, đôi mắt nhiếp hồn.

Đó là quyền thế khuynh thiên hạ, còn có sự giết chóc đầm máu vô tình, nhất hô bá ứng. Người đó giống như Thần, trong suốt mười tám năm dài đằng đẳng không ai có thể quên được vẻ mặt tiêu sái đó, không ai có thể quên mái tóc ngồng cuồng đó. Dù cho đến tận bây giờ, ảnh hưởng của người đó vẫn còn tồn tại.

Tại sao người trẻ tuổi này lại có ánh mắt giống người kia?

Mãi Mãi Đề cảm thấy trái tim mình như bị kim đâm. Người trẻ tuổi làm hắn cảm thấy rất áp lực, mỗi một tế bào thần kinh của hắn đều bị áp lực.

Trương Dương rút cuộc hiểu rõ chân tướng sự việc.

Làm cho hắn khiếp sợ chính là, hắn mới từ dưới nước đứng lên chưa đầy một phút, quần áo đang ướt sũng đã trở nên khô ráo.

Sau khi hồi một chút tinh huống, Trương Dương kinh hãi. Thì ra mình đã tu luyện ba ngày ba ngày đêm mà không biết.

“Nghỉ ngơi một lát, sau đó lập tức rời đi!”

Trương Dương ăn một ít cá, đứng lên nói với mọi người.

Mọi người gật đầu, đã chờ ở đây ba ngày ba đêm, chờ thêm một lát cũng không sao.

Trương Dương bây giờ đã đến thời khắc tu luyện quan trọng. Trương Dương cảm nhận được lúc vừa rồi khi hôn mê thân thể đã có biến hóa. Hắn hỏi Lưu Bưu và A Trạch chi tiết những điều đã trải qua, hiển nhiên mình không bị tẩu hỏa nhập ma chính là nhờ nước.

Trương Dương đi đến dòng nước, nhẹ nhàng đưa tay vào trong mặt nước, nhắm mắt lại tiến vào trạng thái minh tưởng.

Đột nhiên một dòng khí ấm áp từ đầu ngón tay truyền vào mỗi một tế bào trong cơ thể. Đây là cảm giác tuyệt vời không thể hình dung, luồng khí ấm đó chảy khắp toàn thân, tràn ngập mỗi một tấc không gian trong cơ thể, giống như đang bổ sung những khuyết điểm trong cơ thể vậy.

Phạm vi minh tưởng càng lúc càng lớn, đột nhiên Trương Dương phát hiện bên trong hang động rộng rãi này làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Vô số năng lượng thông qua làn nước hội tụ lại trên đầu ngón tay, sau đó cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong huyết quản, tâm mạch.

Điều làm cho Trương Dương khiếp sợ chính là hình như bên năng lượng ẩn chứa bên trong khoáng thạch càng thêm kinh người.

Từ từ, Trương Dương xúc động tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn. Đường như thân thể hắn đã chuẩn bị tất cả mọi thứ để tu luyện.

“Vù...”

Mắt mọi người hoa lên, chỉ thấy Trương Dương bất ngờ đứng lên, thân thể hình thành vô số tàn ảnh biến ảo trong không trung. Bắt đầu điên cuồng chạy như điên từ trên bãi đá xuống dưới dòng sông. Tốc độ nhanh như điện làm cho người ta sợ hãi.

Điên cuồng.

Lúc này, chỉ có thể dùng từ điên cuồng mà hình dung tốc độ của Trương Dương. Thân hình Trương Dương bắt đầu biến thành tàn ảnh trong không trung. Lúc sau, thân hình gần như đã biến mất thành một cơn gió nhẹ.

Vẫn còn đang tăng tốc...

Chỉ trong vòng mười phút đồng hồ, không biết Trương Dương đã chạy bao nhiêu vòng trên bãi đá. Tất cả mọi người vẫn đang rung động vì tốc độ biến thái đó nên căn bản không hề đếm.

Dừng!

Thân hình Trương Dương đột nhiên không một dấu hiệu đã dừng lại. Tốc độ đang cực nhanh lại đột nhiên dừng lại làm cho trái tim mọi người không kịp thích ứng, thị giác mãnh liệt đánh mạnh vào tâm linh mỗi người. Cực động đột nhiên chuyển thành cực tĩnh làm trái tim mọi người đập mạnh.

Trương Dương có một ý nghĩ muốn ngửa đầu cười với trời đất. Bởi vì hắn rốt cuộc đã tìm ra bí mật của Tiên Đạo Mạn Mạn.

Trên thực tế, động tác của hơn mười bức tượng kia, cùng với những động tác lúc trước nhất định cần phải trong một khoảng thời gian làm xong mới có thể đạt đến hiệu quả.

Nói trắng ra, chỉ là động tác càng nhanh, uy lực càng lớn.

Trương Dương vừa dừng lại bắt đầu thực hiện động tác theo quán tính. Lúc bắt đầu thì không hài lòng lắm, nhưng mọi người rõ ràng cảm nhận được, động tác bây giờ đã khác hẳn so với động tác vừa nãy. Mọi người dù không biết khác nhau ở chỗ nào nhưng có cảm giác rất kỳ diệu này.

Trên thực tế, tốc độ của Trương Dương không nhanh hơn, nhưng càng thêm lưu loát, các động tác nối tiếp nhau càng thêm chính xác.

Cảm giác khác mà mọi người thấy chính là biến hóa rất nhỏ này. Khi Trương Dương hiểu rõ tất cả các động tác của hơn mười bức tượng, hắn cố tình trở nên chậm lại.

Bây giờ, động tác của Trương Dương càng thêm chính xác, càng thêm lưu loát.

Tốc độ từ từ tăng lên, hình như động tác chậm chỉ là quá trình làm nóng người mà thôi.

Đối với Trương Dương mà nói, thành công có yếu tố tất nhiên, cũng có ngẫu nhiên. Nếu không phải Mãi Mãi Đề truy sát, hắn không có khả năng đến đây và làm cho võ học phát triển được. Tri thức trong đầu hắn nhiều như biển, nhưng hắn lựa chọn võ học.

Nếu như không có một loạt các cuộc chạy trốn, Trương Dương rất có thể sẽ trở thành một nhà khoa học, một nhà thư pháp, thậm chí là một nhà tâm lý học hoặc là người kinh doanh. Nhưng khi tính mạng không ngừng gặp phải uy hiếp, Trương Dương gần như theo bản năng đã che đi hầu hết các tri thức trong đầu.

Đương nhiên, trong đó còn có một yếu tố tất nhiên. Đầu Trương Dương bởi vì không có cách nào thừa nhận nhiều tư tưởng như vậy, đã có dấu hiệu tâm thần phân liệt. Vì tăng cường tâm chí, củng cố ý chí, Trương Dương không thể không cường hóa tri thức võ học trong trí nhớ của mình.

Theo tốc độ tăng lên, động tác của Trương Dương càng lúc càng đẹp. Hắn đứng đó, thân hình hóa thành hư vô. Đường như hắn đã tan làm một thể với không khí.

Tất cả mọi người đều bị tốc độ không gì sánh nổi của Trương Dương làm cho rung động. Cả đám người đều trợn mắt há mồm nhìn theo bóng dáng đó.

Đây đã phá vỡ giới hạn sinh lý loài người.

Loài người dưới tốc độ như vậy, các cơ quan trong cơ thể căn bản không thể nào thừa nhận nổi.

Từ từ, thân hình Trương Dương một lần nữa dừng lại. Da thịt dưới ánh huỳnh thạch chiếu sáng trở nên vô cùng lộng lẫy, những cơ bắp phẳng phất ẩn chứa lực lượng vô tận.

“Chúc mừng anh Dương, thần công đại thành” Lưu Bưu thấy Trương Dương đã khôi phục bình thường, cười không ngậm miệng lại được.

“Chúc mừng Trương Dương, xem ra anh đã hiểu được bí mật của những bức tượng này” Vương Phong cũng ôm quyền chúc mừng.

“Chúc mừng” Chính là A Trạch ôm quyền chúc mừng, giống như mừng năm mới vậy.

“Ha ha, anh Trương Dương, lúc nào rảnh rồi nhất định phải dạy em. Học được công phu này dù cho không làm xã hội đen thì đi thi Olympic cũng không sai. Đăng ký đại một môn điền kinh cũng có thể lấy tiền thưởng” Trương Văn cười ha hả đầy quái dị. Không ngờ hẳn lại có cùng ý tưởng với Lưu Bưu.

“Không có gì. Nhưng mà vẫn còn lâu mới tu luyện thành công. Vương Phong, anh xem những bức tượng này có cảm giác gì không?” Trương Dương hỏi.

“Không có” Vương Phong lắc đầu.

“Anh thử xem, tổ hợp những bức tượng này thành một động tác, có thể sẽ cảm nhận được”.

Vương Phong lắc đầu không nói, chỉ là nhìn Trương Dương mà thôi. Trong mắt hắn bắn ra một tia sáng kỳ dị. Hẳn thật không ngờ, Trương Dương lại nói bí mật ra với hắn.

“Sao rồi?” Trương Dương thấy vẻ mặt của Vương Phong như vậy liền hỏi.

206. Chương 206: Người Vĩ Đại.

“Thực ra khi còn nhỏ tôi đã nhìn thấy bức vẽ của các bức tượng này” Vương Phong thở dài một tiếng nói: “Tôi cũng biết đó là một quyền võ công bí tịch rất thâm ảo. Hơn nữa tôi còn biết phương pháp tu luyện. Nhưng tôi không tìm được bất cứ biện pháp nào để thành công. Dù cố gắng như thế nào, bức tranh vẫn là bức tranh”.

Vương Phong dừng lại một chút, như đang nhớ lại.

“Khi tôi chín tuổi, có một cường giả đến gặp mẹ tôi, tôi đã hỏi vấn đề này” Vương Phong lại từ từ nói.

“Sao?” Tim Trương Dương đập mạnh. Thì ra bí tịch này có rất nhiều người có, điều này nằm ngoài suy đoán của Trương Dương.

“Người này nói, số người biết được bí tịch này ít nhất có hơn hai mươi người, biết phương pháp tu luyện cũng có ít nhất năm người. Nhưng đến tận lúc này vẫn không có thể hóa giải sự huyền bí của bí tịch này. Mà trong những người đó, có ít nhất mười người có thiên phú hơn xa tôi và anh. Nói cách khác, muốn tu luyện võ công trong Tiên Đạo Mạn Mạn, không chỉ cần cố gắng, còn cần có cơ duyên. Nếu như không có cơ duyên, cho dù là biết được bí mật của Tiên Đạo Mạn Mạn cũng không thể nào tu luyện”.

“Ý của anh là, chưa ai tu luyện thành công Tiên Đạo Mạn Mạn?” Trương Dương không khỏi ngẩn người.

“Có” Vương Phong lập tức trả lời.

“Là ai?” Trương Dương chấn động. Không nghĩ đến, thần công này đã bị người phá giải, không biết là nhân vật thiên tài nào.

“Vấn đề này, tạm thời tôi không thể trả lời. Nhưng tôi có thể nói cho anh, nghe nói, võ công của người này có thể khống chế một thành phố hàng triệu dân” Trong mắt Vương Phong trở nên mờ mịt, dường như đang truy tìm một giấc mộng xa xôi.

“Khống chế thành phố hàng triệu dân” Tim Trương Dương điên cuồng nhảy lên, trong đầu như nổ tung. Điều này đã siêu việt phạm trù suy nghĩ của hắn. Hẳn bây giờ khống chế phạm vi vài trăm mét đã cảm thấy khó tin. Nghĩ không ra, còn có người có thể khống chế cả một thành phố, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng vậy, tôi phỏng chừng có thể còn không chính xác. Có người nói, người này ở tình huống toàn lực vận công có thể hấp thu tất cả năng lượng trong phạm vi mấy chục nghìn Km, trong nháy mắt có thể làm cho hàng vạn người biến thành mây khói. Lúc hắn cười nói, có thể làm cho biển rộng nổi lên sóng thần ngập trời. Có thể làm cho mặt hồ hơn mười Km đóng thành băng...” Vẻ mặt Vương Phong rất sùng kính.

Mồm Trương Dương há thật to. Mỗi một câu nói của Vương Phong làm cho hắn rất rung động. Hắn tin lời Vương Phong nói. Bởi vì trong lời của Vương Phong tiết lộ một tin tức rất quan trọng đó chính là hấp thu năng lượng.

Nếu như chưa ai tu luyện thành công Tiên Đạo Mạn Mạn thì Vương Phong tuyệt đối không thể nào biết được năng lượng chuyển đổi này.

Trên thực tế, Tiên Đạo Mạn Mạn là công pháp hấp thu chuyển đổi năng lượng.

Trương Dương thậm chí còn tin rằng, những bức tượng trong thạch động có thể trở thành tinh thể là bởi vì hấp thu rất nhiều năng lượng bên ngoài mà hình thành.

Có thể đoán ra, sáu ngàn vạn năm về trước, loài người không có công cụ ghi chép lại tri thức. Vì để giữ gìn môn tuyệt học thần công này, những người này lúc sắp chết đã tụ tập rất nhiều năng lượng huỳnh thạch, đem thân thể mình hóa thành tinh thạch ngàn năm không thối rữa. Cho nên những bức tượng này có thể trải qua hàng ngàn vạn năm, bị dòng sông bào mòn bao năm mà vẫn bảo tồn được cho đến tận hôm nay.

Đương nhiên làm cho Trương Dương khiếp sợ không phải bởi vì người kia đã tu luyện thành công Tiên Đạo Mạn Mạn. Mà làm hắn khiếp sợ chính là thiên phú của người kia. Phải biết rằng khi hắn có được động tác nguyên hình của Tiên Đạo Mạn Mạn mà vẫn chỉ mới tiến được một bước rất nhỏ. Mà người đó chỉ có được một bản công pháp sai lệch bị chỉnh sửa mấy trăm lần, không ngờ còn có thể đạt đến tu vi đó. Điều này không thể dùng hai chữ “Thiên tài” mà hình dung được.

Chỗ đáng sợ của người đó chính là, có thể dựa vào chính mình mà chỉnh sửa bí tịch võ công sáu ngàn vạn năm trước.

Lưu Bưu và Trương Vân hợp lực bắt mất con cá lớn, chuẩn bị dùng trên đường. Lộ trình tiếp theo vẫn làm cho người ta lo lắng. Bởi vì Trương Dương tìm được tuyệt thể võ công làm cho cao hứng mất sạch. Thạch động rộng lớn này trải dài gần như vô tận.

Mặc dù vết thương trên người mọi người đã tốt hơn rất nhiều. Nhưng sức nặng cũng không giảm bớt. Bởi vì Lưu Bưu và Trương Vân bắt ba con cá sau khi mổ ra vẫn nặng hơn trăm cân.

Mà cô gái cũng đeo trên lưng hơn hai mươi cân đá làm tiêu bản. Ai cũng khuyên nàng ném xuống, nhưng nàng chỉ cắn chặt răng, mặt đỏ mồ hôi cũng nhất định không chịu buông tha.

Mỗi người đều có thể nhìn thấy, cô gái này rất coi trọng những viên đá đó.

Lúc này, Vương Phong vẫn công Mãi Mãi Đề. Lưu Bưu công Trương Vân, A Trạch công cá và một ít vũ khí. Duy nhất chỉ có Trương Dương vì vai bị thương nên không đeo gì, hắn phụ trách cảnh giới.

“Để tôi mang cho” Trương Dương thở dài một hơi. Cô gái này thoát nhìn rất dịu dàng, nhưng sự ương ngạnh thì không ai có thể sánh bằng. Dù là Mãi Mãi Đề khuyên nàng cũng không nghe, sống chết cũng muốn mang những viên đá này đi.

“Không cần, tôi chịu được” Cô gái liếc nhìn vết thương trên vai Trương Dương, lau mồ hôi trên mặt. Hơn hai mươi cân đá mặc dù không nặng. Nhưng đối với một cô gái mới khỏe lại mà nói thì không khác gì một ngọn núi.

“Đưa tôi mang cho. Nếu không chúng ta sẽ bị bỏ lại phía sau đó. Tôi cũng không muốn bị đám rắn rết, chuột bọ ở đây ăn thịt” Trương Dương nhìn về phía trước mà nói. Lúc này bọn họ đã bị đội bỏ lại hơn ba mươi mét. Thấy sắp đi đến chỗ rẽ, sẽ không thấy được mọi người phía trước nữa.

“A... chuột” Cô gái nhảy dựng lên, vội vàng nhìn xung quanh.

“Ha ha, cô sợ chuột sao?” Trương Dương nhận lấy chiếc ba lô trên vai cô gái. Không khỏi kỳ quái hỏi, phải biết rằng nghề nghiệp của cô gái đáng lẽ không nên sợ chuột mới phải.

“Sợ...” Cô gái đỏ mặt nói: “Nhưng mà, thật sự không có cách nào để mà không sợ. Có một lần tôi đi theo một đội địa chất ra ngoài khảo sát. Ở sa mạc gặp phải chuyện phiền toái, chúng tôi bị nhốt trong sa mạc gần một tháng, không có thức ăn, chỉ có một ít nước. Lúc ấy thức ăn duy nhất của chúng tôi chính là chuột. Lúc đầu tôi không dám ăn, nhìn bọn họ ăn. Cuối cùng đói quá nên không thể không ăn, cũng phải ăn”.

“Ăn bao nhiêu?” Trương Dương nhìn thấy vẻ ngượng ngùng của cô gái, không khỏi cười hỏi.

“Ăn hơn hai mươi con” Cô gái nhỏ giọng nói.

“Lợi hại. Đúng, cô trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, học những điều này, bố cô không lo lắng sao?” Trương Dương rất kỳ quái về gia tộc Mã Mã Đề, đây là một gia tộc thật phức tạp.

“Không, không lo lắng. Bố tôi chỉ hy vọng chúng tôi có thể độc lập tự chủ. Ông không hy vọng chúng tôi nhúng tay vào chuyện làm ăn của ông. Ông chỉ hy vọng chúng tôi sống một cuộc sống như những người bình thường”

“Vậy Nhiệt Dịch Lực...”

“Anh trai tôi từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, năng lực tính toán cũng rất giỏi, có lối suy nghĩ rất kín đáo, có rất nhiều suy nghĩ lớn mật. Khi còn bé, anh ấy thậm chí còn xảy ra tranh chấp với người của gia tộc Vương thị. Cha tôi lo lắng, sợ anh ấy quá kiêu ngạo nên đã đưa anh sang nước Mỹ du học. Không ngờ rằng, anh ấy sau khi tốt nghiệp đã lén lút quay về, kết quả...” Hai mắt cô gái đã nhắm lại.

“Gia tộc Vương thị?” Trương Dương ngẩn người. Đây là lần đầu tiên hắn nghe được có một gia tộc như vậy. Chẳng lẽ là gia tộc của Vương Yến?

“Trương Dương, nhanh lên, nhanh lại đây xem!”

Cô gái vừa định mở miệng, từ đằng trước đã truyền đến tiếng gọi đầy hưng phấn của Trương Văn.

Chẳng lẽ thấy đường ra sao?

Trương Dương không khỏi mừng rỡ, vội vàng đi nhanh tới. Sau khi đi vòng qua một con đường đá, lại thấy một hang động rất lớn xuất hiện trước mặt bọn họ. Vô số thạch nhũ trong không trung trông rất đồ sộ. Bên dưới hang động có một hồ nước nhỏ. Hồ nước không quá sâu, bên cạnh hồ nước có một thác nước cao năm mét. Thác nước dựng đứng, nước chảy rất mạnh.

“Phát hiện được gì?” Trương Dương nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút không khỏi cảm thấy thất vọng. Nơi này ngoại trừ rộng một chút, hình như không có gì khác thường.

“Anh xem chỗ này đi” Vương Phong khom người chỉ vào một đám rêu trên mặt nước.

“Rêu” Mắt Trương Dương sáng lên.

“Đúng là rêu nước. trên thực tế nơi này hẳn là nơi cung cấp thực vật cho cá bên trong hang động. Rong rêu từ thời tiền sử này thực ra các loài cá bình thường không ăn được. Có thể cá ở đây không có lựa chọn nào khác, cũng quen với thức ăn này. Hơn nữa tốc độ sinh trưởng của loài rêu này cũng không phải quá nhanh, gần như có thể hình dung từ liệt biến để hình dung” Cô gái hưng phấn ngồi xuống.

“Đấng tạo hóa thật quá thần kỳ. Bên trong hang động này không ngờ lại có môi trường sinh thái độc lập này” Trương Dương không khỏi cảm thán. Hang động này đã tồn tại hàng ngàn vạn năm, không thể không nói đây là một kỳ tích. Phải biết rằng, dù chỉ xảy ra bất cứ một sai lầm này, hoàn cảnh sinh thái trong động cũng không thể nào tồn tại được.

“Nơi đây có rong rêu, còn có thác nước. Tôi nghĩ chúng ta chỉ còn cách đầu nguồn không xa” Vương Phong nói.

“Phong, không nhất định. Thác nước này chỉ là một nhánh sông, nước chảy dù mạnh nhưng không lớn. Hơn nữa chúng ta đã đi qua ba hang động. Em hoài nghi, ba động này sẽ hội hợp ở một điểm nào đó. Nếu không nước bên trong nhánh sông này không nhỏ như vậy, khẳng định phân lưu” Cô gái cẩn thận nhìn kết cấu của hang động, thì thoảng nheo mắt quan sát nước và đá trên vách động.

“A... Còn chưa tới sao? Có còn gặp phải mãnh thú nữa không?” Trương Văn nghe cô gái phân tích không khỏi cảm thấy thất vọng.

“Mẹ nó, cái miệng quạ đen”.

Lưu Bưư khẽ buông tay ra, Trương Văn lập tức rơi xuống mặt đất.

207. Chương 207: Ngân Hồ Tiền Sử.

“Trương Vân, sao động tác của chú mày linh mãnh như giọt nước vậy?” Lưu Bưư hồ nghi nói.

“Anh Bưư của em, đừng hoài nghi. Vết thương ở chân em vẫn còn chưa khỏi hẳn, đây không phải là anh ép em sao? Anh Bưư cao hứng thì công em, không cao hứng thì ném em xuống đất, em không thể không cẩn thận sao? Anh Bưư, em cũng không dễ dàng. Mặc dù anh công em, nhưng lúc nào cũng phải đề phòng anh ném em xuống... áp lực rất lớn mà”.

Trương Vân mặt mày rầu rĩ, thấy vậy mọi người không khỏi cười to. Cũng chỉ có Lưu Bưư mới có thể thu phục được Trương Vân. Dù là Vương Phong đôi khi cũng không có biện pháp làm gì được Trương Vân.

Mấy người tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống, sau khi đặt Mãi Mãi Đề cẩn thận rồi quan sát hang động này. Ánh sáng trong hang động rất âm đạm. Hình như tinh thạch phát quang số lượng càng lúc càng ít. Trong hang động rất mờ mịt, phẳng phất như sương mù, tầm nhìn cũng càng lúc càng ngắn.

Quả nhiên!

Giống như cô gái phỏng đoán, trên thượng du có một hang động, nước chảy rất mạnh, cửa động rất hẹp và nhỏ, chỉ vừa có một người đi vào. Hiển nhiên hang động này là trải qua vô số năm tháng bị bào mòn mà hình thành.

Mọi người đi sát nhau, ở một bên lại phát hiện một hang động. Cửa động này rất lớn, hình như đây mới là chủ động. Hai cái khác bởi vì nhiều ngày bị bào mòn nên xuất hiện những hang động rộng rãi. Đương nhiên Trương Dương cũng đi đến cửa động kia quan sát. Nhưng hang động do người tạo nên rất có khả năng là một không gian độc lập. Bởi vì thời gian dài lâu, bị nước bào mòn nên đã liên tiếp với các hang động khác. Khi Trương Dương đi đến hang động rất lớn kia đột nhiên có một cảm giác rất nguy hiểm không thể nào hình dung được, cảm giác nguy hiểm này không đâu không có, xâm nhập vào trong mỗi lỗ chân lông của hắn...

Lúc này, cô gái cầm đèn pin đi dọc theo vách động. Chiếc đèn sau khi cạn pin nên chỉ có thể phát ra ánh sáng yếu ớt, phối hợp với ánh sáng từ huỳnh thạch phát ra nên có thể dùng kính lúp để cẩn thận quan sát hang động.

Không hay!

Trương Dương có một cảm giác rất không tốt. Huyệt động này rõ ràng rất lớn, tại sao không có Cương giáp thú tiến vào. Hai cái động kia không có Cương giáp thú tiến vào còn có thể giải thích một. Bởi vì hai động này một rất hẹp, một cạn nước. Thân hình khổng lồ của Cương giáp thú không thể nào chui vào được hang động nhỏ hẹp kia. Mà trong hang động cạn nước lại không thể nào săn được. Dù sao, Cương giáp thú am hiểu săn bắt trong nước, cũng quen sinh hoạt trong hồ nước sâu.

Duy nhất chỉ có một khả năng, trong này có sinh vật còn hung hãn hơn cả Cương giáp thú.

Bất ngờ!

Thân hình Trương Dương chuyển động, hóa thành một mảnh tàn ảnh trong không trung, sau đó tàn ảnh này dung hợp với làn mưa bụi lất phất, thân hình đã biến mất trong ánh sáng hư vô.

“A, anh làm gì vậy?” Cô gái thét lên một tiếng chói tai, không kịp đề phòng, thất lực mềm mại đã bị Trương Dương ôm lấy.

Trương Dương không hề lên tiếng, thân hình đột nhiên đổi hướng một cách khó có thể tin. Hai chân dẫm mạnh lên mặt đá, mượn vào cú đạp này mà vội vàng lui lại phái sau. Trong nháy mắt khi Trương Dương vừa lui lại, mười mấy con sinh vật màu bạc to như hồ ly đang từ không trung lao nhanh về phía Trương Dương và cô gái.

Tốc độ quá nhanh!

Trương Dương ôm cô gái rất nhanh lui lại phía sau nhưng không thể kéo giãn khoảng cách mà lại còn bị đến gần!

“A Trạch...”

Trương Dương điên cuồng kêu lên, hai tay hắn đã ôm lấy cô gái, căn bản không có thời gian rút súng ra.

“Bùng!”

“Bùng!”

“Bùng!”

Mấy tiếng kêu nặng nề vang lên. Trên thực tế khi Trương Dương vừa di chuyển, A Trạch và Vương Phong cũng đã di chuyển. Võ công của Vương Phong cao hơn A Trạch một bậc nên chạy tới trước, chắn trước mặt đám sinh vật màu bạc kia. Vương Phong không có tài bắn súng kỳ diệu như Trương Dương nên chỉ có thể dùng chưởng.

Chân khí mạnh mẽ của Vương Phong đã ngăn cản đàn sinh vật hung hãn này. Nhưng làm cho hắn khó tin chính là chân khí hùng hậu đánh lên người sinh vật kỳ lạ này làm cho chúng bị bắn vào vách động. Nhưng ngay sau đó nó lập tức nhảy lên, cái đuôi rất lớn rung lên, rồi lại lao trở lại nhanh như tia chớp.

Tốc độ xông tới còn nhanh hơn. Có lẽ bọn chúng mượn vào lực va chạm với vách động vừa rồi.

“Bùng!”

“Bùng!”

Song chưởng Vương Phong điên cuồng công kích, nhưng hắn càng dùng kinh, đám sinh vật màu bạc bắn trở lại với tốc độ càng nhanh. Đến sau này gần như biến thành một tia sáng hư vô.

Làm cho người ta kinh hãi chính là số lượng loại mãnh thú này càng lúc càng nhiều, vây kín cửa động làm cho người ta sợ hãi.

Nói thì dài, nhưng trên thực tế chỉ trong mấy chớp mắt.

A Trạch đến!

Đao mang của A Trạch trong ánh huỳnh quang mờ mịt lấp lánh hào mang, giống như tia chớp giữa trời đêm.

“Chi!”

Một đạo hàn mang lóe lên, một tiếng kêu thê lương thảm thiết quanh quẩn bên trong động. Một con quái thú ngã xuống đất, giãy giụa vài cái, không thể đứng lên được nữa.

Ngay sau đó, phong mang giống như ma trời, không ngừng lóe lên trong không trung, vô số mãnh thú màu bạc từ không trung rơi xuống.

Rốt cuộc đợt công kích dồn dập cũng kết thúc.

A Trạch đứng cách hang động ba mét, giống như sát thần hạ phàm, đám mãnh thú không thể nào xông qua hắn được.

Trong cửa động, vô số sinh vật màu bạc đầu bé đuôi to, tướng mạo giống hồ ly đang phát ra tiếng kêu thê lương. Nhưng đao mang của A Trạch làm cho cười nói có cảm giác không thể nào vượt qua được khoảng cách ngắn ngủi đó.

Cận chiến là thế mạnh của A Trạch, Vương Phong căn bản không thể so sánh được. Đương nhiên đây là đối phó với đám sinh vật này. Chứ công phu chân chính, A Trạch vẫn còn kém Vương Phong một khoảng cách không nhỏ.

Tình huống bây giờ chỉ có thể dùng từ thiên địch để giải thích. A Trạch giống như thiên địch của những sinh vật này.

Bên trong hang động im ắng, mọi người cùng nhìn đám quái vật kia. Tốc độ của quái vật thật sự quá nhanh, nhanh đến độ làm người ta không thể tin. Đương nhiên đao của A Trạch còn nhanh hơn.

Đúng lúc này, A Trạch di chuyển, nắm đao trong tay, từng bước từng bước đến gần hang động...

Đám quái vật như gặp phải ngày tận thế, đôi mắt to lớn hoảng sợ nhìn A Trạch. Ở trong hang động này, chúng nó thì vương giả. Ngay cả Cương giáp thú, chúng nó cũng không để vào mắt. Tốc độ của chúng nó quá nhanh, Cương giáp thú mặc dù mạnh mẽ nhưng trên bờ lại căn bản không thể tạo thành uy hiếp với chúng. Đương nhiên quan trọng nhất chính là hàm răng sắc bén của chúng. Hàm răng này có thể bắt cá, cũng có thể xé rách lân giáp cứng rắn của Cương giáp thú.

Nhưng chúng nó không thể nào lướt qua đao phong kia. Hàn mang mà đao phong phát ra làm cho đám mãnh thú lúc trước không hề có thiên địch cảm nhận được một mối nguy hiểm cực lớn.

“A Trạch, dừng!” Cô gái lúc này đã được Trương Dương đặt xuống đất, thấy A Trạch động sát khí, vội vàng kêu lên.

“Hử?” A Trạch dừng chân lại.

“Dừng giết chúng. Nếu hang động này không có chúng nó thì hệ sinh thái trong động sẽ lập tức bị phá vỡ. Cương giáp thú từ bên động kia tiến vào trong này, ăn sạch tất cả cá. Sau đó, đám mãnh thú này mất đi thức ăn sẽ tự giết lẫn nhau. Cuối cùng không có một con nào có thể sống sót” Cô gái nói.

“Đúng rồi, A Trạch, được rồi. Chúng ta xâm phạm lãnh địa của chúng nên mới gặp phải công kích. Chỉ cần chúng ta không tiến vào huyết động đó. Tôi nghĩ chúng nó sẽ không chủ động tấn công chúng ta” Trương Dương cũng nói.

“Hắc hắc A Trạch, được rồi. Em Tuyết Liên đã thay chúng ta cầu tình. Đúng, giúp tao bắt lấy một con. Thanh nhi của tao nhất định sẽ rất thích, tao sẽ làm cho cô ấy một chiếc khăn lông” Lưu Bưu nhìn cái đuôi màu bạc của đám sinh vật này, không khỏi chảy nước miếng. Những thứ này dùng khăn tuyệt đối rất tuyệt. Lưu Bưu đã quyết định, dùng những cái đuôi này lừa Thanh nhi lên giường. Nghĩ đến thân thể mềm mại của Thanh nhi, Lưu Bưu như có lửa cháy trong lòng.

“Ha ha, thêm cái nữa” Trương Dương đưa mắt nhìn về mặt hâm mộ của cô gái.

A Trạch cầm hai cái xác từ từ lui lại. Quả nhiên, đám sinh vật này không đuổi theo, mà lén lén lút lút đứng chắn trước hang động bọn chúng.

Mọi người lui ra cách xa hang động đó, nhìn đám động vật trên mặt đất, không khỏi cảm thấy sợ hãi. Đám sinh vật này rất giống hồ ly, điểm khác nhau duy nhất là có cái đuôi lớn mềm mại. Hơn nữa còn có hàm răng sắc bén. Hàm răng như móc câu, mọi người tin rằng nếu như bị hàm răng này cắn phải, không chết cũng mất một miếng thịt.

“Thứ tốt, thứ tốt. Tuyết Liên, em một cái, anh một cái. Ha ha, đúng, quyền đặt tên thứ này do anh, gọi là Ngân Hồ tiền sử thế nào?” Lưu Bưu quần xác con quái vật lên cổ, cảm thấy rất ấm áp.

“Không sai, tên rất hay. Mà thông minh như vậy từ khi nào vậy?”

“A Trạch... Mà... Mà...” Lưu Bưu tức giận đến độ gân guốc nổi lên.

“Được rồi, nhanh chóng rời khỏi đây đi. Đám Ngân Hồ này làm cho người ta cảm thấy rất quý dị. Chúng nó có trí khôn rất cao, không ngờ không cứng đối cứng với A Trạch. Tôi sợ chúng nó đánh lên chúng ta, tốt nhất nên nhanh chóng rời khỏi đây!”

Trương Dương vác túi đá của cô gái lên, đi nhanh về phía trước. Hắn đã rất chán ghét với những hang động đầy nguy hiểm này. Không còn cảm thấy cảm giác mới mẻ như lúc đầu nữa. Hắn chỉ mong sớm rời khỏi nơi đây nguy hiểm này.

Trương Dương có một cảm giác, bọn họ còn cách lối ra không xa.

208. Chương 208: Khó Sinh.

Khi mọi người tiếp tục đi theo dòng nước như dòng suối nhỏ, đám Ngân Hồ tiền sử kia cũng bắt đầu giữ khoảng cách mấy chục mét với bọn họ. Những đôi mắt màu đỏ như bảo thạch giữa trời đêm, rất sáng.

Đây là một đám mãnh thú có trí tuệ.

Chúng nó biết không có cách nào thắng được A Trạch, nên vẫn duy trì khoảng cách với bọn họ. Chỉ cần đám người trước mặt có động tĩnh, Ngân Hồ tiền sử sẽ lập tức giải tán.

Bầu không khí lập tức trở nên quỷ dị, A Trạch đã mấy lần cố đến gần đám Ngân Hồ. Nhưng đám Ngân Hồ vừa thấy hắn đến gần liền lui về phía sau. Dao của A Trạch mặc dù nhanh nhưng tuyệt đối không thể đuổi kịp đám Ngân Hồ nhanh như tia chớp.

Trên thực tế, dao của A Trạch nhanh chỉ là nhờ tốc độ tay nhanh mà thôi, nhưng tốc độ thân thể kém xa Trương Dương.

Nhưng tốc độ của Trương Dương cũng không nhanh bằng đám Ngân Hồ này. Đám Ngân Hồ này nhanh như điện, quan trọng hơn là Trương Dương không có cái đuôi lớn để mượn lực. Ngân Hồ chạy theo đường thẳng có lẽ không nhanh bằng Trương Dương, nhưng Ngân Hồ ở trong ngoặt hướng quả là nhanh như điện. Cái đuôi của chúng nó không chỉ có thể mượn lực, còn có thể đổi hướng trong không trung.

“Con mẹ nó, có phải muốn Bưu đại gia diệt tộc bọn mày không?” Lưu Bưu tức giận rút ra một khẩu súng lục: “Pằng” một phát súng bắn ra.

“Chi chi...”

Ngân Hồ như đàn ông vỡ tổ, điên cuồng bỏ chạy ra bốn phía.

“Hắc hắc, vẫn là Bưu đại gia này có biện pháp. Chỉ một súng đã làm kẻ địch bỏ chạy tán loạn” Trương Vân lập tức vuốt mông ngựa.

“Đương nhiên rồi” Lưu Bưu rất đắc ý, thối thối nòng súng. Nhưng ngay lập tức về đắc ý biến thành kinh ngạc. Chỉ thấy vô số Ngân Hồ vừa bỏ chạy trong nháy mắt đã tập trung lại phía sau bọn họ, không có vẻ gì là muốn rời đi cả.

“Con mẹ nó, cho bọn mày chút mặt mũi mà không biết điều” Lưu Bưu giơ súng lên ngắm bắn.

“Từ từ” Trương Dương bảo Lưu Bưu dừng lại: “Đám Ngân Hồ đi theo chúng ta có thể có nguyên nhân. Thứ nhất, chúng ta giết đồng bạn của chúng nó nên chúng nó muốn trả thù. Thứ hai, chúng ta mang xác đồng bạn nó đi, chúng nó muốn cướp về. Chẳng qua, ta lo lắng đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu” Trương Dương nhìn đám Ngân Hồ, trong đầu điên cuồng tính toán các khả năng có thể.

“Còn có khả năng nào nữa?” Vương Phong cau mày hỏi. Hắn cũng nhìn ra đám Ngân Hồ có chút không bình thường. Động vật nếu như nhớ thù hận sẽ tìm cơ hội báo thù. Nhưng đám Ngân Hồ chỉ đi theo xa xa, hơn nữa trong mg quả lút chúng nó hình như có vẻ lo lắng.

“Còn có một khả năng đó chính là hang động phía trước có thứ rất quan trọng với Ngân Hồ” Trương Dương nói.

“Mẹ chứ, đám súc sinh chẳng lẽ còn cái gì đáng giá tiền sao?” Trương Vân nghe Trương Dương nói có gì đó quan trọng, lập tức hạ xuống từ trên lưng Lưu Bưu, nhanh như tia chớp chạy tới trước.

“Thằng ranh này...”

Nhìn Trương Vân chạy như bay, Lưu Bưu kinh ngạc, trợn mắt há mồm, đây là Trương Vân bị thương ở chân sao?

Lưu Bưu thật muốn giết người, phí công công Trương Vân mấy ngày, thù này không báo không phải quân tử.

“Cẩn thận một chút...”

Vương Phong thấy Trương Vân chạy trước, vội vàng công Mãi Mãi Đề đuổi sát theo sau.

Dự cảm lại hiện lên trong lòng Trương Dương.

Không ổn. Nhưng trong nháy mắt khi hắn có suy nghĩ đó, đã thấy một cái bóng màu bạc trên không trung đột nhiên lao xuống. Rất rõ ràng, tốc độ của cái bóng màu bạc này nhanh hơn Ngân Hồ, càng hung mãnh hơn. Hơn nữa cái đầu lớn hơn, cái đuôi lớn như một chiếc ô mạ bạc.

“Bùng!”

“Bùng!”

“Bùng!”

Dẫn đầu là Trương Vân. Thân thủ Trương Vân rất nhanh nhẹn, thấy một đạo ngân quang đang bắn tới, lập tức lộn nhào trên đất. Nhưng phản ứng của hắn tuy nhanh nhưng áo vẫn bị xé rách, mấy vết trảo hằn trên lưng.

Người thứ hai chính là Vương Phong đang công Mãi Mãi Đề. Vương Phong lưng công Mãi Mãi Đề không thể nào tránh né như Trương Vân được, không thể làm gì khác hơn là nghiêng người, vận chân khí chịu đựng một kích này. Vương Phong hốt hoảng, lợi trảo của Ngân Hồ như có thể phá vỡ chân khí nội gia, đã xé toang một miếng trên áo hắn. Nếu như không phải nghiêng người, Vương Phong ngờ rằng ngay cả tim mình cũng bị một trảo này moi ra.

Người thứ ba là A Trạch.

“Vù” một tiếng, thanh yêu đao như thần long thấy đầu không thấy đuôi đột nhiên xuất hiện trong không trung, một vết máu bắn ra. Nhưng làm A Trạch kinh ngạc chính là hắn rõ ràng cảm nhận được đao phong của mình đã cắt ngang yết hầu Ngân Hồ, nhưng Ngân Hồ lại tránh được một đao đó. Cái đuôi vậy mạnh vào trên tay hắn, tốc độ càng nhanh hơn, nhanh như tia chớp lao về phía sau.

A Trạch cảm thấy cánh tay của mình bị chiếc đuôi đánh vào như bị súng bắn trở nên tê dại. Khí lực lớn thật, khó trách cũng có thể nhảy như vậy.

Đây là một kích trước khi chết.

Trong hang động mông lung này không thể nhìn thấy thân thể Ngân Hồ, chỉ có một đường màu bạc rất mờ ảo giống hệt một thanh kiếm sắc bén.

Mục tiêu là cô gái. Lúc này cô gái đang rất hoảng sợ, mặt thờ ra nhìn Ngân Hồ đang lao tới.

Bùng!

Tiếng cuối cùng là do Trương Dương phát ra. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Dương không kịp suy nghĩ, thân hình đột nhiên phát lực xông về trước, cánh tay bất ngờ giơ lên giữ chặt lấy cái đuôi của Ngân Hồ. Đây là kết quả mà Trương Dương đã tính toán chính xác.

Trương Dương cũng không có cách nào. Hắn một tay mang bao đá, dù là ném bao đá đi cầm súng cũng không kịp. Dùng thân thể mình lại rất nguy hiểm. Biện pháp duy nhất đó chính là mạo hiểm nắm lấy đuôi Ngân Hồ. Điều này cũng rất nguy hiểm, nếu như A Trạch không giết chết con Ngân Hồ này thì hắn nắm đuôi Ngân Hồ không khác gì liều mạng. Phải biết rằng, Ngân Hồ mượn lực chính là dựa vào cái đuôi này, nắm được cái đuôi của nó không khác gì cho nó mượn lực.

Trương Dương tin A Trạch.

“A” Cô gái nhìn hàm răng sắc bén chỉ cách mình có hai chuc phân, kêu lên một tiếng chói tai, nhảy mạnh đến bên cạnh Trương Dương, ôm chặt lấy người Trương Dương. Cả người run lên, vùi đầu vào người Trương Dương không dám nhìn xung quanh.

“Nó đã chết... chạy mau... Tôi yểm hộ”

Trương Dương ném Ngân Hồ xuống, vừa định an ủi cô gái một chút. Đột nhiên phía sau liên tiếp vang lên tiếng “Chi, chi” Không nhận được quay đầu nhìn lại không khỏi cảm thấy sợ hãi. Chỉ thấy mấy trăm con Ngân Hồ phía sau đang nhe nanh múa vuốt, phát ra tiếng kêu thê lương.

Hiển nhiên con Ngân Hồ vừa rồi chết chính là Ngân Hồ vương.

Trương Dương bắn mấy phát, mấy con Ngân Hồ nhảy trong không trung đã bị bắn rơi, đám Ngân Hồ khác đầu tiên là chạy ra tứ phía, nhưng chỉ trong nháy mắt đã lại lao tới như thủy triều rồi nhào tới, không hề sợ chết.

“A Trạch mở đường, Lưu Bư mang Tuyết Liên, tôi chặn hậu!”

Trương Dương điên cuồng hét lên. Trong lúc nguy cấp hắn đã liên tục bắn hết hai băng đạn. May là trên người hắn có đạn, may là tốc độ đổi đạn của hắn cực nhanh, nếu không không thể nào tưởng tượng nổi.

Ngân Hồ hình như rất sợ tiếng súng, nhưng tiếng súng vừa im đi chúng nó đã tập hợp lại, điên cuồng công kích Trương Dương. Có con bay sát vách động, có con bay một đường thẳng tắp trong không trung, cố gắng công kích Trương Dương, hoặc là vọt qua đầu hắn.

Tiếng kêu thê lương không ngừng vang lên trong không trung, không khác gì Địa ngục nhân gian. Súng của Trương Dương không có một giây nghỉ ngơi, mấy băng đạn trên người sắp hết đến nơi. Mặc dù trong ba lô vẫn còn đạn, nhưng lúc này hắn căn bản không có thời gian lấy ra.

Trương Dương âm thầm kêu khổ. Xem ra hôm nay bọn họ dù sống đi được ra ngoài cũng khó. Lúc trước Ngân Hồ không công kích bọn họ bởi vì còn có một thủ lĩnh. Nhưng bây giờ thủ lĩnh của chúng nó đã bị giết chết, điều này hoàn toàn kích phát cơn tức giận của đám Ngân Hồ hung hãn này.

“Chi chi, chi chi...”

Đột nhiên, trong hang động tăm tối trở nên yên tĩnh đến quỷ dị. Đám Ngân Hồ đang điên cuồng công kích không ngờ lại ngừng lại, về mặt ngay góc nhìn ra sau lưng Trương Dương.

Xảy ra chuyện gì?

Trương Dương không khỏi quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy trên đài cao có một con Ngân Hồ đang điên cuồng lăn lộn trên đó, trong miệng phát ra tiếng kêu thống khổ.

Khó sinh.

Nhìn bụng căng tròn của con Ngân Hồ, Trương Dương lập tức đoán ra con Ngân Hồ này đang sinh con.

Đột nhiên, tim Trương Dương loạn lên. Bởi vì hang động này đã đến cuối, phía trước là một đồng loạn thạch, có lẽ là bị sụp. Nguồn nước chảy ra từ giữa những kẽ đá, hội tụ trên mặt đất hình thành một dòng suối.

Đây là đường cùng.

Bọn họ đã giết chết Ngân Hồ vương, nếu chờ cho con Ngân Hồ mẫu này sinh xong, nhất định sẽ báo thù cho Ngân Hồ vương.

Bọn họ lại không có đường mà trốn. Phía trước bọn họ là vách động, phía sau bọn họ là mấy trăm con Ngân Hồ vô cùng hung mãnh, không hề sợ chết.

209. Chương 209: Ra Động, Thứ Tốt.

Trương Dương vô cùng lo lắng, thừa lúc đám Ngân Hồ đang dừng lại, hai mắt Trương Dương quan sát xung quanh động một cách cực nhanh, hai đạo kim quang như ngọn lửa giữa trời đêm.

Đầu Trương Dương chưa bao giờ tính toán nhanh đến như vậy. Bây giờ chính là giữa sống và chết.

Vũ khí trên người bọn họ không đủ để giết chết tất cả Ngân Hồ. Mặc dù A Trạch có thể dùng đao ngăn cản Ngân Hồ. Nhưng chỉ có một mình hắn mà thôi. Bây giờ đám Ngân Hồ đang trong trạng thái nổi giận mất khống chế. Đợi cho con Ngân Hồ mẫu sinh xong, nhất định sẽ phát động một đợt công kích điên cuồng.

Nếu thật sự như vậy, cho dù A Trạch cũng khó lòng thoát chết. Dù sao lực lượng của một người cũng đến lúc cạn kiệt. A Trạch không thể nào một hơi giết sạch mấy con Ngân Hồ này, có lẽ còn nhiều hơn.

Bất ngờ.

Trương Dương với mục lực phát huy đến cực điểm nhìn thấy một điểm biến hóa rất nhỏ trong hang động. Nơi mà Ngân Hồ mẫu sinh hình như rất khô ráo. Trên vách động không có cảm giác ẩm thấp như những nơi khác, có màu trắng.

Hiển nhiên nhiệt độ ở chỗ đó cao hơn các chỗ khác, bảo sao Ngân Hồ lại sinh ở đó. Không thể nghi ngờ, cả hang động này thì ở đó thích hợp để sinh con nhất.

Tại sao?

Tại sao lại khô ráo?

Tại sao lại khô ráo hơn các nơi khác?

“Lưu Bư, toàn lực đánh vào vách chỗ Ngân Hồ đang sinh, ở đó có thể là đường ra” Trương Dương chấn động trong lòng. Bởi vì hắn nhìn thấy vách động càng vào sâu càng khô ráo, mà bên ngoài lại ướt hơn rất nhiều.

“Đường ra?” Lưu Bư sửng sốt.

Ngân Hồ bị Trương Dương hét lên lập tức trở nên điên cuồng công kích, may là lúc này Trương Dương đã lấy đạn từ trong ba lô ra.

Bị hắn điên cuồng xạ kích, tốc độ công kích của Ngân Hồ đã chậm lại. Dù sao bất luận là dã thú gì đều sợ tiếng súng nổ và ánh lửa.

“Nhanh, không còn thời gian đâu, mọi người chuẩn bị theo Lưu Bư xông ra ngoài” Trương Dương cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn. Đám Ngân Hồ thấy bọn họ đang đi lên trên đài, không ngừng phát ra những tiếng “Chi chi” chói tai.

“Được, xem ta đây!”

Lưu Bư hét lên một tiếng, cơ thể cở trần đột nhiên mở rộng giống như một quả khinh khí cầu. Khuôn mặt càng thêm đỏ rực, tóc tai dựng đứng trông như con nhím.

Bất ngờ, thân hình khổng lồ của Lưu Bư đánh thật sâu vào, Lưu Bư dùng đến tốc độ nhanh nhất, lần đầu tiên Lưu Bư tạo ra vô số tàn ảnh sau lưng mình như vậy.

“Bùng” một tiếng, thân hình Lưu Bư lướt qua đám Ngân Hồ đang bay lượn, va chạm mạnh vào chỗ lõm trên vách động.

Đất rung núi chuyển, cả hang chấn động, đất đá không ngừng rơi xuống như mưa.

Trong lúc vội vàng, Trương Dương nhìn thấy vách động đã bị nứt, loáng thoáng nhìn thấy một tia ánh sáng.

“Dùng tiếp” Trương Dương hét lên.

“Bùng!”

“Bùng!”

Hai tiếng nổ, không cần Trương Dương nói, thân hình cao lớn của Lưu Bư lại một lần nữa va chạm vào vết nứt.

Vương Phong cũng biết tình huống khẩn cấp, công Mã Mã Đề gia nhập công kích. Giơ chưởng lên vận công, không ngờ tạo thành một vầng sáng màu xanh nhạt trong không trung. Hiếu nhiên, lúc này Vương Phong cũng không dám ẩn tàng nữa, toàn lực đối phó.

Sau tiếng nổ vang lên, lộ ra một hang động rộng khoảng ba mét, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào trong động. Mắt mọi người bởi vì ánh mặt trời đột nhiên xuất hiện mà trở nên tối sầm.

“Đi mau, nguy hiểm” Trong nháy mắt này, Trương Dương cảm thấy cả hang động rộng lớn này đang run lên, hình như có vô số đất đá từ đang rơi xuống.

Đang nói chuyện, Ngân Hồ không kịp nhìn đám Ngân Hồ phía sau, một tay không ngừng nổ súng, một tay ôm lấy cô gái, chạy như điên về phía có ánh sáng.

Âm thanh rất lớn vang vọng trong hang động, giống như trời sụp vậy, bụi mù tung tóe khắp nơi. Lúc này, không ai nghĩ được cho ai. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ đó chính là chạy trốn, rời khỏi nơi này.

Trương Dương cảm thấy lưng mình không ngừng bị xé rách, rất đau đớn. Hiếu nhiên đám Ngân Hồ thấy nơi Ngân Hồ sinh bị sụp đổ đã điên cuồng lao tới, đuổi sát theo sau Trương Dương.

Lúc này Trương Dương đã không có thời gian chú ý đến sau lưng, chỉ có thể điên cuồng tăng tốc. Hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng đang kích phát bên trong cơ thể mình, đang điên cuồng vận chuyển.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, Trương Dương vốn ở phía sau, trong nháy mắt hắn cảm thấy mình công cô gái đã vượt xa những người khác.

“Chi chi...”

Tại Trương Dương rất thính, ở trong hoàn cảnh hỗn loạn này mà còn nghe thấy tiếng kêu nhỏ bé đó.

Ngân Hồ dễ khó mà chết?

Đúng vậy, Ngân Hồ dễ khó mà chết.

Trong nháy mắt khi nhảy lên, Trương Dương nhìn thấy tiểu sinh mệnh nhỏ bé màu trắng đang nhúc nhích trên mặt đất. Mà Ngân Hồ mẫu đã nằm im không nhúc nhích. Hiển nhiên Ngân Hồ mẫu vì dễ khó mà chết.

Tất cả suy nghĩ đều chỉ diễn ra trong nháy mắt, Trương Dương gần như không hề suy nghĩ, lập tức cúi người chụp lấy. Sinh mệnh nhỏ kia như con chuột đã nằm trong tay hắn.

“Ầm!”

“Ầm!”

Trương Dương nằm xuống mặt cát, cảm thấy cả mặt đất như đang rung lên, trên lưng truyền đến cảm giác đau đớn. Trương Dương nhin đau đứng lên nhìn xung quanh. Khắp nơi đều là những tảng đá rất lớn, tro bụi trong không trung còn không tiêu tan.

Lưu Bư ở cuối cùng, bên cạnh hắn còn có Trương Vân. Tay hai người đang nắm lấy nhau, hiển nhiên là Lưu Bư sợ Trương Vân vẫn bị thương ở chân nên đã quay lại kéo Trương Vân ra.

Vương Phong và Mãi Mãi Đề ở bên cạnh hắn cũng đã tỉnh lại, đang gạt tro bụi và đá vụn trên đầu ra. Mãi Mãi Đề mở mắt ra nhìn thấy Tuyết Liên đang không ngừng ho khan, lúc này mới yên lòng. Nhưng trong lòng hình như có chút mâu thuẫn, không biết đang nghĩ điều gì.

A Trạch ở phía trước Lưu Bư cũng đã ngồi dậy, đang sửa sang ba lô của hắn. Làm Trương Dương kinh ngạc là, ở tình huống nguy cấp đến vậy mà A Trạch vẫn nắm yêu đao trong tay.

Người duy nhất chưa tỉnh lại chỉ còn Lưu Bư. Trương Vân cũng đã tỉnh lại.

Trương Dương và Vương Phong kiểm tra Lưu Bư một chút, cũng không có vấn đề gì lớn. Hô hấp vẫn đều, có lẽ chỉ là thoát lực mà thôi. Nghĩ đến Lưu Bư dựa vào cơ thể phá vỡ một con đường, thể lực tiêu hao thật không thể tin nổi.

“A... anh Trương Dương, anh cầm gì trong tay thế?” Mắt Trương Vân rất tinh, trong nháy mắt đã thấy Ngân Hồ trong tay Trương Dương.

“Ha ha, anh vừa nãy thấy nó ra đời, mà Ngân Hồ hồ sinh khó nên đã chết nên tiện tay mang nó theo. Ha ha, không ngờ còn chưa mở mắt”.

“Ồ... đẹp quá” Cô gái cũng đã đi tới, hai mắt nhìn chăm chăm vào con Ngân Hồ trong tay Trương Dương.

Ngân Hồ toàn thân màu bạc. Trên thực tế nhìn kỹ sẽ có màu đỏ. Cái mũi đỏ, cái đuôi thật dài cũng có màu đỏ. Mặc dù cả người bao trùm trong bộ lông màu bạc, nhưng không thể che dấu được làn da đỏ hồng bên dưới.

Lúc này Ngân Hồ trông giống như một con chuột bạch đuôi dài, mà không giống hồ ly.

“Cho em xem một chút...” Cô gái nói: “Ồ..., nó tỉnh lại, mở mắt kìa”.

Trương Dương vừa mới đưa Ngân Hồ cho cô gái. Đột nhiên Ngân Hồ hơi nhúc nhích một chút, mơ mơ màng màng mở mắt ra. Đầu tiên là nhìn phải nhìn trái một chút, sau đó giữ lấy tay Trương Dương. Làm mọi người kinh ngạc là tiểu tử to như nắm tay này lại bỏ từ tay Trương Dương lên đến cổ hắn. Không ngừng

dùng cái mũi đỏ ngừi ngừi trên người Trương Dương. Cuối cùng dùng hai móng vuốt nhỏ bé ôm lấy cổ Trương Dương, rất nhanh đã ngủ...

“A...” Trương Dương nhìn thấy tiểu tử này đang bỏ trên cổ, cảm thấy ngứa ngứa. Thân thể của nó rất mềm mại, bộ lông màu bạc như nhung.

“Thật đáng yêu... Trương Dương, đưa cho em được không?” Cô gái vui mừng nhìn tiểu tử kia.

“Ừm, được” Trương Dương mặc dù không muốn nhưng hẳn là một thằng đàn ông cả ngày mang theo một con sủng vật màu bạc hình như không hay cho lắm.

“Chi chi...”

Cô gái đưa tay ra ôm lấy Ngân Hồ, nhưng đâu biết được, tay vừa mới chạm phải Ngân Hồ, Ngân Hồ đã lập tức mở mắt ra, cả người run lên như điện giật. Bộ lông dựng đứng, cái miệng nhọn mở ra, lộ ra hàm răng sắc bén, đôi mắt nhỏ hung hãn nhìn cô gái.

Mọi người trợn mắt há mồm, vừa nãy tiểu Ngân Hồ trông đáng yêu như thiên sứ lại lập tức biến thành ác ma.

Vừa nãy nếu cô gái không rút tay lại kịp, thiếu chút nữa đã bị cắn. Điều làm người ta ngạc nhiên là Ngân Hồ nhìn xung quanh một chút, thân thể lại nhúc nhích mấy cái. Từ vai bên này chuyển vai bên kia của Trương Dương, thế mà không ngã. Sau khi chuyển vị trí, Ngân Hồ giấu mũi và cái mỏ nhọn của nó vào tóc Trương Dương. Dường như nó không muốn bị người quấy rầy.

210. Chương 210: Cực Phẩm Sủng Vật.

“Tại sao?” Trương Dương sững sốt, cảm thấy cổ ngứa ngứa, không nhịn được lấy tay sờ sờ Ngân Hồ một chút. Làm cho người ta kỳ quái chính là Ngân Hồ chỉ lười biếng ngẩng đầu nhìn Trương Dương một cái. Sau đó vươn đầu lưỡi đỏ hồng liếm km tay Trương Dương một chút, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

“Thế giới động vật, không hề giống như trong phim. Quan hệ giữa chúng không phải bằng tên, vậy động vật làm thế nào để phân biệt được ai với ai? Đáp án chính là thông qua mùi, điều này là sự thật. Giáo sư Gill Mateo của đại học New York State Cornell đã công bố nghiên cứu mới nhất của mình trong kỳ mới nhất của tạp chí Hoàng gia xã hội học. Bà dùng chuột bạch tiến hành nghiên cứu. Kết quả phát hiện chuột bạch không thể dùng mũi phân biệt người một nhà và người xa lạ, nhưng lại có thể thông qua mùi phân biệt trình độ huyết thống. Kết quả nghiên cứu của Mateo còn cho thấy, mùi giống như hệ thống giám định thân phận, vừa có thể giúp chuột bạch xác định được những động vật uy hiếp đến tính mạng mình, cũng có thể giúp cười nói tránh được hôn nhân gần” Cô gái giải thích rất cẩn thận làm mọi người nghe thấy không khỏi đau đầu. Mà Mãi Mãi Đề lại cảm thấy kiêu ngạo. Hẳn là một người thô lỗ, nên cảm thấy rất tự hào với việc con gái mình học rộng tài cao.

“Dừng dừng...” Đáng tiếc cũng không phải ai cũng thích đọc sách báo như Mãi Mãi Đề. Trương Văn cắt ngang lời cô gái: “Anh nói Tuyết Liên này. Các báo cáo khoa học em có thể nói một cách đơn giản được không. Trương Dương không phải là Ngân Hồ, tại sao Ngân Hồ lại coi anh ta là mẹ của nó?”

“Đúng, đúng, nói đơn giản một chút” Lưu Bưu cũng đã tỉnh lại, vội vàng phụ họa. Suy nghĩ đầu tiên của hắn sau khi tỉnh lại là thêm thưởng con Ngân Hồ của Trương Dương. Bởi vì chiếc đuôi Ngân Hồ mà hắn định tặng cho Tiểu Thanh đã bị rơi trong lúc hỗn loạn. Không riêng gì hắn, ngay cả cô gái cũng đã làm rơi. Trong hoàn cảnh hỗn loạn đó, không thể nào còn thời gian suy nghĩ đến một cái khăn xinh đẹp.

Bây giờ nếu muốn lấy được trái tim của Tiểu Thanh, tất cả phải dựa vào con Ngân Hồ này.

“Có hai khả năng. Một là Ngân Hồ vừa mở mắt trông thấy Trương Dương đầu tiên. Hai là Ngân Hồ bị Trương Dương cầm trên tay, mùi nó tiếp xúc đầu tiên là mùi cơ thể Trương Dương. Cho nên Trương Dương thành người thân cận nhất của Ngân Hồ. Đương nhiên còn có khả năng thứ ba, học giả di truyền học Wayne Potts của đại học thành phố Salt Lake cho rằng mặc dù chuột Belding có thể thông qua hệ thống giám định mùi để nhận biết người thân đang gặp nguy hiểm. Nhưng hệ thống này cũng tồn tại trong quan hệ tình ái giữa động vật với nhau. Nói rõ hệ thống giám định mùi là cơ sở, như tránh cho hôn nhân gần. Ông ta cho

rằng nghiên cứu của Mateo rất tỉ mỉ và cẩn thận. Chứng minh quả thật có thể thông qua phân biệt mùi mà xác định quan hệ huyết thống”.

“Dừng...” Lưu Bư đầu đầu. Hẳn hận nhất chính là báo cáo khoa học kỹ thuật này. Việc chính của Lưu Bư chính là kế toán máy tính. Nhưng bốn năm qua hẳn ngoại trừ lên mạng đọc truyện ra thì không bao giờ đọc sách. Dù là đọc một quyển sách mỏng cũng cảm thấy khó khăn. Hẳn là thành phần cá biệt của trường, lãnh đạo trường chỉ hy vọng hẳn sớm tốt nghiệp một chút đã rất may mắn. Mặc dù hầu hết lãnh đạo muốn khai trừ Lưu Bư là kẻ hại cả đàn ngựa. Nhưng không ai dám nói ra điều này. Đương nhiên chuyện này có quan hệ loạn rất lớn với bố Lưu Bư.

“Thực ra nói cách khác, Trương Dương lúc cứu Ngân Hồ đã sinh ra một mùi vị quan tâm đến nó. Ngân Hồ cảm nhận được mùi vị này, cho rằng Trương Dương sẽ bảo vệ và làm cho nó được an toàn. Cho nên, Ngân Hồ có cảm giác gần gũi với Trương Dương” Mặt cô gái đỏ lên. Bị người liên tục cắt lời hai lần, cũng có chút xấu hổ.

Trên thực tế, Trương Vân và Lưu Bư đều thiếu nhân ái. Mà nghề nghiệp của cô gái có quan hệ với tri thức, nói ra điều gì cũng là vận dụng lý lẽ nên đã thành thói quen.

“Hừ!” Mãi Mãi Đề hừ một tiếng, âm thanh mặc dù không lớn nhưng có một cỗ uy thế. Đáng tiếc, dù là Lưu Bư hay là Trương Vân cũng không để ý đến kẻ đang bị liệt là hẳn một cái. Điều này làm Mãi Mãi Đề rất buồn bực. Lúc này lão Đại hẳn đã rơi xuống tận mức này.

“Ừm, cũng có lý. Cũng giống như loài người khi gặp phải chuyện sợ hãi, mà điều sợ hãi đó lại phát ra ảnh hưởng đến những người khác...”

Trương Dương nhẹ nhàng nắm lấy Ngân Hồ, nhẹ nhàng vuốt ve. Ngân Hồ hình như rất thích được Trương Dương vuốt ve, thoải mái phát ra tiếng “Chi chi”.

“Chúng ta đi thôi, đi về phía đông hơn năm mươi km có một ốc đảo nhỏ. Tôi đã thông báo, khi chúng ta đến đó sẽ có người tiếp đón chúng ta”.

Vương Phong liếc nhìn bản đồ trên tay một cái, khom lưng công Mãi Mãi Đề rồi đi nhanh vào trong sa mạc.

“Anh Phong, ai đến đón chúng ta vậy?” Trương Vân mừng rỡ.

“Ba mày”.

“A... Ba em...” Trương Vân vốn đang mừng rỡ lập tức trở nên kinh ngạc.

“Này này, anh Bư, anh làm gì vậy?” Trương Vân chỉ ngón người một cái đã cảm nhận được trên vai có một thân hình nặng nề. Không biết từ lúc nào Lưu Bư đã bò lên lưng hẳn.

“Ài... thằng ranh con, vì cứu mày, anh Bư đã bị thương nặng, không lẽ bắt anh Bư tự mình đi sao” Lưu Bư ôm chặt lấy cổ Trương Vân không chịu buông, ra vẻ vô lực nói.

“Nhưng mà... được rồi... anh Bư, em công anh...”

Trương Vân vẻ mặt buồn bã. Công thân hình khổng lồ của Lưu Bư giống như một đeo một ngọn núi trên lưng vậy. Thân hình nhỏ bé lạnh lẽo của hẳn gần như đã bị che khuất hoàn toàn.

Mọi người thấy Trương Vân công Lưu Bư gian nan đi vào trong sa mạc đều trợn mắt há mồm, thở dài một tiếng.

“Anh Bư. Nếu như anh còn muốn sống đi ra khỏi sa mạc. Tôi đề nghị anh tự mình đi đi. Bố Trương Vân rất nóng nảy, nếu như chú ấy nhìn thấy con trai bảo bối của mình công một người không bị thương, khụ khụ...” Vương Phong ho khan, rồi đi trước.

“Mẹ nó, Bư đại gia là ai. Chẳng lẽ sợ bố của thằng ranh con này sao. Cũng không phải là một ông già sao?” Lưu Bư tùy tiện nhưng chỉ có Trương Dương nhìn ra được giọng nói của thằng nhãi này có chút lắc lự, rõ ràng cũng hơi sợ. Nhưng vì mặt mũi nên Lưu Bư dù muốn xuống cũng không thể xuống.

“Dừng sợ, dừng sợ. Anh Bư là lão Đại của em. Bố em cũng rất lương thiện, tuyệt đối không phải người như vậy”.

Trương Vân an ủi Lưu Bưu. Nhưng ngược lại càng làm cho Lưu Bưu cảm thấy bất an, nhưng lại không thể nói ra miệng, lại không ai cho hắn một bậc thang để xuống. Lưu Bưu rất chú trọng mặt mũi nên tự nhiên sẽ không chủ động nhảy xuống.

“Trương Dương, chúng ta còn có thể quay lại hang động đó không?” Cô gái nhìn sa mạc tiêu điều cùng với hang động mới bị sụp xuống có chút lưu luyến không muốn rời. Không thể nghi ngờ, nơi này đối với một nhà địa chất học mà nói chính là một bảo tàng rất lớn. Bên trong còn có vô số sinh vật từ thời tiền sử, còn có không ít hóa thạch. Có tác dụng rất lớn đối với việc tìm ra nguồn gốc của loài người và tiến hóa của động vật.

“Có thể quay lại, chẳng qua, có cần không?” Trương Dương nhìn đồng đất đá lộn xộn kia mà nói.

“A...” Cô gái im lặng, đúng, hang động này đã không cần phải tiếp tục tiến vào. Nếu như loài người tiến vào khẳng định sẽ uy hiếp đến hoàn cảnh sinh thái bên trong, ảnh hưởng đến sự sinh tồn của các sinh vật từ thời tiền sử.

“Đi thôi, một trận bão cát trôi qua không ai tìm được đây. Nơi này rất thấp, một trận bão cát là không thấy gì. Muốn ở trong vùng sa mạc mịt mờ này mà tìm được hang động đó còn khó khăn hơn cả lên trời. Trừ phi bây giờ chúng ta không rời khỏi nơi đây. Chờ người đến cứu viện chúng ta, sau đó lưu lại dụng cụ định vị ở nơi này”.

“Được rồi, cười nói đã trải qua cuộc sống hàng ngàn vạn năm, chúng ta không nên quấy rầy cười nói” Cô gái ngẩng đầu lên, dường như đã nghĩ thông suốt.

“Ha ha, đi thôi, đi thôi không nói nữa” Trương Dương liếc nhìn những chỗ lồi lõm trên cơ thể cô gái.

“Ừm...”

Cô gái thấy ánh mắt của Trương Dương không khỏi đỏ mặt, vội vàng cúi đầu đi theo.

Nhìn dáng người thon thả của cô gái, Trương Dương không khỏi nuốt nước miếng một cái. Sau đó lại tự trách mình, rõ ràng mình chỉ thưởng thức người đẹp mà thôi, nhưng lại luôn lộ ra vẻ mặt háo sắc, tự làm bậy không thể sống.

Hắc hắc, Ngân Hồ này khôn thật, biết mình bảo vệ nó.

Trương Dương không khỏi có chút dắc ý sờ sờ Ngân Hồ trong tay. Hắn thật sự không muốn giao tiểu sinh mệnh này cho người khác. Hắn có cảm giác dường như tiểu sinh mệnh này có thể mang đến may mắn cho hắn.

Đương nhiên, Trương Dương vừa nghĩ đến tốc độ nhanh như điện của Ngân Hồ lập tức dâng lên ý nghĩa sẽ huấn luyện con Ngân Hồ này thành súng vật chiến đấu. Trương Dương tin rằng, chỉ cần huấn luyện Ngân Hồ thành công. Người bình thường cho dù cầm súng cũng không làm gì được nó. Dù sao tốc độ của nó quá nhanh.

Trương Dương tự nhiên không biết, tác dụng của Ngân Hồ không chỉ có chiến đấu.

Sa mạc mịt mịt hình như vĩnh viễn không đến cuối, Vương Phong nói là năm mươi km, nhưng trên thực tế còn xa hơn năm mươi km rất nhiều. Bởi vì bản đồ trong tay Vương Phong là theo đường thẳng tắp. Mà quên rằng sẽ gặp phải rất nhiều cồn cát. Bên trong sa mạc gặp phải cồn cát chỉ có thể đi vòng qua chứ không thể nào lên lên làm cho lộ trình nhiều hơn gấp đôi so với dự kiến.

Tốc độ đi bộ rất chậm, một ngày một đêm còn chưa đến được ốc đảo. Nước cũng đã uống hết, chỉ còn lại một ít cá mà thôi. Cũng may trời đã trở rét nên cá tạm thời còn chưa bị thiêu. Nếu không đám người chắc phải chịu đói.

“Anh Phong, em không được rồi, tại sao không chờ ở chỗ cũ chứ?” Cả người Trương Vân mỗi nhứ ngồi xuống mặt đất, thân hình khổng lồ của Lưu Bưu cũng bị rơi xuống đất.

211. Chương 211: Vua Lừa.

“Tại sao?” A Trạch hỏi.

“Thực ra rất đơn giản. Hang động mà chúng ta vừa đi ra ẩn chứa rất nhiều khoáng thạch. Mà khoáng thạch lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến hệ thống định vị” Cô gái giải thích thay cho Vương Phong.

“Hình như không có quặng từ mà?” Trương Dương không khỏi nghi hoặc. Trong ấn tượng của hắn hình như chỉ có quặng từ là ảnh hưởng đến thông tin.

“Trong đại tự nhiên, có vô số loại khoáng thạch ảnh hưởng đến thông tin của con người, không chỉ có một mình quặng từ mới ảnh hưởng”.

“A... huỳnh thạch của tôi. Huỳnh thạch của tôi... Nếu như không thể định vị, vậy tôi không phải là không thể nào đào được huỳnh thạch sao?” Lưu Bưư khấn trương.

“Đúng đúng, em còn có năm mươi xe...” Trương Vân hòa theo.

“Hai người đừng phí tâm nữa. Trên thế giới điều kiện khai thác quặng huỳnh thạch tốt hơn trăm lần nơi này mà cũng rất ít người đi khai thác, huống hồ là nơi này” Cô gái che miệng cười, nói.

“Tại sao?” Lưu Bưư ngăn người.

“Khoáng thạch ở nơi này mặc dù rất tinh khiết, nhưng hoàn cảnh không thích hợp để khai thác. Ngoại trừ không thể nào định vị, cho dù là anh có thể tìm được cửa vào hang động đó, chẳng lẽ anh sẽ mở một quốc lộ kéo dài vào tận bên trong sa mạc sao. Chẳng lẽ anh sẽ kéo một đường điện đến sa mạc sao?”

“Chúng ta có thể đào từ núi Long Đầu mà” Trương Vân không cho là đúng nói.

“Đúng, chúng ta có thể đào từ chỗ đó” Lưu Bưư dựa vào lưng Trương Vân, giơ tay đồng ý.

“Phải nhớ chỗ chúng ta rơi xuống thì huỳnh thạch có phẩm chất không cao. Hơn nữa còn phải đào sâu mấy chục mét xuống mặt đất. Huống chi, làm sao khu mộ gia tộc chúng tôi có thể cho mọi người đào bới lung tung được chứ?”

“Khụ khụ... cái này...”

“Huỳnh thạch của tôi... Ôi... Không còn nữa rồi”

Trương Vân và Lưu Bưư buồn gần chết. Trương Vân công Lưu Bưư rất tiêu tụy, miệng lẩm bẩm, đi nhanh về phía trước.

“Oành oành...”

Bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn.

Xa xa, mấy chiếc trực thăng đang bay trong không trung, hình như đang tìm kiếm gì đó, từ xa nhìn lại trông rất hoành tráng.

Đang lúc mọi người sửng sốt, đột nhiên trong đám cát bụi mờ mịt xuất hiện vô số đại hán mặc âu phục đeo kính râm. Đám đại hán đang chạy vội về phía này, hiển nhiên đối phương đã nhìn thấy bọn họ.

Bất ngờ, đồng tử Trương Dương co rút mạnh, trái tim kịch liệt nhảy lên. Bởi vì hắn nhìn thấy đám đại hán mặc âu phục này đều cầm súng tự động trong tay.

Trong đợt bão cát sa mạc này, nếu như đối phương là kẻ địch, bọn họ không có một chút cơ hội phản kháng nào.

Ngay lập tức, Trương Dương thở phào một hơi. Vì hắn nhìn thấy Vương Phong phát tay, động tác này nói rõ đối phương là bạn không phải địch.

Xem ra nên là người của bố Trương Vân dẫn đến theo như lời Vương Phong nói.

Trương Dương đột nhiên cảm thấy mê man, Trương Vân và Vương Phong rốt cuộc là người như thế nào?

Vương Phong hình như có quan hệ với Vương Yến. Nhưng từ trong miệng của Vương Phong lại cảm thấy dường như không phải người một nhà. Mà thân phận của Trương Vân càng kỳ quái, căn bản không thể nào suy đoán ra. Lúc bọn họ nói chuyện thực ra cũng không cố ý giấu diếm. Nhưng mỗi lần nhắc đến một người nào đó, đều không hẹn mà cùng chú ý và khắc chế.

Điều làm Trương Dương cảm thấy hứng thú nhất là quan hệ của bọn họ với Mãi Mãi Đề. Có chút không nói rõ, có mùi vị không rõ, bọn họ rất tôn trọng Mãi Mãi Đề.

Đang lúc Trương Dương suy nghĩ, một đám hơn hai mươi đại hán đã đứng trước mặt bọn họ. Hành lễ với Trương Dương và Vương Phong, động tác của bọn họ rất chỉnh tề. Trương Dương không khỏi giật mình, đám đại hán mặc âu phục này biểu hiện không giống vệ sĩ mà giống như đám quân nhân. Dù là động tác hay vẻ mặt đều tràn ngập khí chất và nghiêm nghị chỉ quân nhân mới có được

“Khụ khụ... Trương Vân, đây là thủ hạ của bố mày?” Lưu Bưu hình như không xương từ trên lưng Trương Vân nhảy xuống.

“Ừm.... anh Bưu, không có gì. Anh đang bị thương mà, em công anh” Trương Vân lập tức công Lưu Bưu lên lưng.

“Anh tốt rồi, anh tốt rồi, có thể tự đi được”.

“Anh Bưu, có phải anh xem thường thằng Trương Vân này không?” Trương Vân tức giận nói, Lưu Bưu thấy sau khi Trương Vân tức giận, hơn hai mươi đại hán nhìn hắn đầy sát khí. Lưu Bưu lập tức phát hiện mình đã rơi vào một cái bẫy đáng sợ.

Rất nhanh, đám đại hán này gọi mấy chiếc trực thăng hạ xuống. Mãi Mãi Đề được đặt lên cang một cách cẩn thận. Cô gái đi sát theo Mãi Mãi Đề để chiếu cố hắn. Còn đám Trương Dương và Vương Phong ngồi trên chiếc trực thăng khác.

Làm mọi người sửng sốt là dù cho đã lên trực thăng, Trương Vân vẫn kiên trì muốn công Lưu Bưu trên lưng. Lúc này Lưu Bưu làm sao còn vẻ đặc ý như lúc đầu chứ, nhìn Vương Phong và Trương Dương với ánh mắt cầu xin.

Vương Phong nhún vai, xua tay tỏ vẻ bất lực. Mà Trương Dương ra vẻ không nhìn thấy. Còn về phần A Trạch vừa lên trực thăng đã nhắm mắt lại. Cũng không biết trong đầu đang nghĩ điều gì.

Về phần mấy tên đại hán cũng lên chiếc trực thăng này thì lạnh lùng nhìn Lưu Bưu. Giống như lúc nào cũng có thể giết người vậy, làm cho Lưu Bưu càng thêm sợ hãi.

Lưu Bưu rất muốn nói chuyện, nhưng tiếng trực thăng rất lớn làm cho dù có nói cũng không nghe thấy được. Mà Trương Vân hình như đã quyết định không thể không công Lưu Bưu trên lưng. Thi thoảng còn quay đầu lại cười gian nhìn Lưu Bưu một cái, làm cho Lưu Bưu rợn tóc gáy.

Làm sao bây giờ?

****, đại gia ta chẳng lẽ không có cách sao.

Lưu Bưu nảy sinh ý nghĩ ác độc, nhưng lại thở dài một tiếng, dứt khoát nhắm mắt lại giả chết.

Trực thăng từ từ dừng lại bên bờ một hồ nước nhỏ. Xung quanh hồ mọc đầy cỏ xanh và cây cối. Đây là một ốc đảo trong sa mạc, cũng chính là ốc đảo mà Vương Phong nói ra.

Trên bãi cỏ, có hơn mười chiếc xe địa hình. Bên trong còn nhìn thấy rất nhiều xe thông tin.

Thế lực thật lớn.

Hiệu suất thật cao.

Nhìn đồng trang bị trên bãi cỏ, Trương Dương sợ hãi. Không ngờ có thể trong thời gian ngắn ngủi triệu tập được nhiều thiết bị như vậy. Có thể thấy được thế lực của bố Trương Vân cường đại như thế nào, thậm chí còn hơn xa Mãi Mãi Đề.

Đây không phải vũ trang tư nhân bình thường, gần như có thể ngang ngửa với cỗ máy chiến tranh của một đất nước.

Đương nhiên từ trận thế này cũng có thể thấy được thân phận của Vương Phong và Trương Văn rất quan trọng.

Cánh trực thăng dừng lại, cửa mở ra, đập vào mắt Trương Dương ngay sau khi xuống trực thăng là một người đàn ông trung niên mặc quần áo màu đen đang đi đến càng Mãi Mãi Đề, về mặt quan tâm, cúi đầu nói với Mãi Mãi Đề vài câu. Sau đó vỗ vỗ vai Mãi Mãi Đề vài cái, chắc là trấn an Mãi Mãi Đề.

“Anh Vân, thả em xuống đi. Em không dám làm phiền anh” Lưu Bư nhìn thấy rất nhiều thiết bị điện tử và hơn trăm đại hán mặc âu phục, hân sắp hồng đến nơi.

“Không, anh Bư. Anh công em lâu như vậy, em phải báo đáp lại anh” Mặt Trương Văn kiên quyết, Lưu Bư rất muốn nhảy xuống nhưng nhìn thấy mấy tên đại hán cầm súng tự động đang nhìn chăm chăm vào mình nên đành phải buông tha.

Bây giờ, Trương Văn là anh Vân, địa vị của Bư đại gia đã giảm mạnh.

Lưu Bư về mặt khó coi nhìn người đàn ông trung niên đang đi về phía này. Đột nhiên, mắt Lưu Bư đảo đảo.

“Trương Văn, bây giờ bỏ anh xuống. Anh giới thiệu chú mày gia nhập một tổ chức sát thủ được không?” Lưu Bư ra vẻ thần bí nói nhỏ vào tai Trương Văn.

“Tổ chức sát thủ?” Quả nhiên, Trương Văn kích động, thiếu chút nữa ném Lưu Bư từ trên lưng xuống.

“Đúng, là một tổ chức sát thủ rất vĩ đại” Lưu Bư đồng dục nói.

“Thời Đại Thần Thoại?” Trương Văn vui mừng nói.

“Khụ khụ... không phải, là mới thành lập gọi là Tề Thiên, tức là Tề Thiên Đại Thánh đó. Mục tiêu của chúng ta chính là vượt xa Thời Đại Thần Thoại” Lưu Bư nghe thấy khi Lưu Bư nói đến Thời Đại Thần Thoại có chút lúng túng.

“Tề Thiên còn hơn xa Thời Đại Thần Thoại” Trương Văn cười nhạt.

“Thằng ranh con này, mày là một con lợn. Nếu như gia nhập Thời Đại Thần Thoại thì có ý nghĩa gì chứ. Muốn tham gia thì cũng nên tham gia một tổ chức sát thủ mới thành lập. Nếu như có thể dương danh thiên hạ lúc đó mới thể hiện chúng ta không tầm thường. Chú mày là một tên đầu trâu. Có Hàn, có Nhật, có Mỹ, có Đài Loan... sao không biết tạo ra một cái mới sao” Lưu Bư thấy Trương Văn xem thường tổ chức của bọn họ, lập tức giận dữ, không ngờ còn có thể quên bây giờ đang là hoàn cảnh như thế nào.

“Vậy em hỏi anh, tổ chức sát thủ Tề Thiên này có sát thủ nổi danh nào không?” Trương Văn không hề động tâm nói.

“Cái này... trước mắt có anh, A Trạch còn có Trương Dương. Nếu như chú mày tham gia, sẽ thêm một người” Lưu Bư lý nhí nói.

“Mẹ nó, mới có ba người” Trương Văn mắng to. Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy tổ chức sát thủ có ba người. Nghiêm khắc mà nói, ba người không phải tổ chức mà là một đội.

212. Chương 212: Bó Của Trương Văn.

“Gi mà đối thủ cạnh tranh?”

“Chúng ta bây giờ còn không có vua sát thủ. Sau này trong ba người chúng ta ai lợi hại hơn, người đó sẽ trở thành lãnh đạo của tổ chức sát thủ”.

“Cái này...”

Trương Văn đột nhiên buông tay, Lưu Bư không hề đề phòng nên bị ngã xuống đất.

“Được, thành giao, chẳng qua sau này bỏ phiếu chọn lão Đại, anh phải bỏ phiếu cho em. Nếu không, hừ hừ...!”

“Được được, một lời đã định” Lưu Bưu mừng rỡ, không ngừng nháy mắt với A Trạch đứng bên cạnh. “****, Bưu đại gia lừa được một trợ thủ đắc lực. Ha ha ha...” Đáng tiếc, A Trạch chỉ nhìn hẩn một cái, không hề hứng thú. Điều này làm cho Lưu Bưu đang tự hào rất buồn bực.

“Trương Vân!”

Lúc này người đàn ông trung niên cùng hơn mười người đã đi tới, vẻ mặt nghiêm khắc. Trương Dương phát hiện người này gần như giống hệt Trương Vân, làn da ngăm đen, thậm chí dáng người cũng giống nhau như đúc. Điểm khác nhau duy nhất chính là người này lớn tuổi hơn một chút, có một cổ sát khí và uy nghiêm mà Trương Vân không có.

Trương Dương tin rằng người đàn ông này càng có quyền thế hơn Mãi Mãi Đề. Đây là một cảm giác không thể nào hình dung được. Hoàn toàn là một loại trực giác. Người đàn ông này bất luận là về sắc bén, khí sát phạt càng sâu sắc hơn Mãi Mãi Đề. Đôi mắt với khí thế ngạo nghễ thiên hạ.

“A... bố” Trương Dương lắc lắc đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trung niên.

“Mày còn biết người bố là tao sao?” người đàn ông trung niên đi đến bên cạnh Trương Vân, sờ sờ người Trương Vân mấy cái, thở dài một hơi: “Ủm không sai, làm rất tốt, vẫn còn có thể đầy đủ nhìn thấy ta, không thiếu một bộ phận nào là được rồi”.

Thấy người đàn ông trung niên vỗ vỗ đầu Trương Vân vài cái, sau đó vui mừng gật đầu, ngay cả người Trương Vân đầy vết thương cũng coi như không thấy; Trương Dương không khỏi toát mồ hôi. Người bố thế này thật hiếm thấy, chỉ cần không thiếu chân thiếu tay thì mọi vết thương khác đều không hề quan trọng.

“Chú Trương” Vương Phong thấy người đàn ông trung niên đi tới lập tức mỉm cười. Lúc này, Vương Phong hình như đã nhỏ đi.

“Ủm, Phong, còn cao hơn chú...”

Người đàn ông trung niên sờ sờ đầu Vương Phong.

“Hắc hắc, anh Phong cao lên, con cũng cao lên. Bố, bố nói có phải không?” Trương Vân ánh mắt vừa chuyển kéo tay người này làm nũng nói.

“Ủm đúng là rất lớn. Một người chưa đến mười sáu, một người chưa đến mười chín, mất tích lâu như vậy mà không có tung tích. Hai đứa có biết là chỉ trong mấy ngày mất tích đó đã kinh động bao nhiêu người không?” người đàn ông trung niên nhìn Trương Vân một cái, cười nhạt nói.

“Cái này...”

“Không cần phải nói, mày khẳng định chạy không thoát. Lần này Vương Phong cũng không chạy thoát. Mẹ cháu đã nói, cấm cháu hai tháng”.

“A... cháu cũng bị cấm cửa sao...”

“Hai tháng...”

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của hai người, Trương Dương tin rằng cấm cửa hai tháng không hề đơn giản như vậy.

“Không cần phải nói, đưa đi!”

“Chú Trương...”

“Hu hu, bố... con còn có bằng hữu...”

“Đưa đi!”

Về hiền lành của người đàn ông trung niên đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng. Vung tay lên, lập tức tám đại hán cao lớn đã vây quanh Trương Vân và Vương Phong, gần như là nâng lên mang đi.

Làm cho Trương Dương ngạc nhiên chính là mặc dù Vương Phong rất không cam lòng nhưng không dám phản kháng, chỉ liều mạng kêu lên: “Chú Trương...” Hiển nhiên người đàn ông trung niên này có địa vị và quyền uy rất lớn trong mắt Vương Phong. Với tính cách của hẩn mà cũng không dám phản kháng.

Làm cho Trương Dương, Lưu Bưu trợn mắt há mồm là Trương Vân và Vương Phong trực tiếp bị đưa lên một chiếc trục thẳng, trục thẳng lập tức bay lên. Phía sau còn có một chiếc trục thẳng hộ tống.

Từ đầu đến đuôi, đám Trương Dương không có cơ hội nói chuyện với Vương Phong và Trương Vân một câu.

“Trương Dương?” người đàn ông trung niên đưa mắt nhìn chiếc trục thẳng rời đi, đột nhiên quay sang hỏi Trương Dương.

“Vâng, chú Trương”.

“Không sai, năm trăm năm trước là một nhà” người đàn ông trung niên gật đầu nói: “Mãi Mãi Đề gặp phải phiền phức lớn, anh ta phải tự mình xử lý. Cậu có cơ hội càng trở nên cường đại hơn”.

Người đàn ông trung niên đột nhiên nói một câu rất khó hiểu.

“Có phải các phần tử Cương Độc đã bắt đầu có hành động?” Trương Dương nói.

“Cậu biết như thế nào?” người đàn ông trung niên sửng sốt.

“Thế lực cường đại của hắn đã gặp phải phục kích. Nếu như không có nội gián thì người bình thường căn bản không có khả năng biết được hành tung của Mãi Mãi Đề. Nhưng thủ hạ của Mãi Mãi Đề thì đa số lại là người tộc Duy Nhĩ Tân cương. Hơn nữa Mãi Mãi Đề là một cây đinh trong mắt Cương Độc. Theo lần bị phục kích này có thể thấy nên là Cương Độc muốn diệt trừ Mãi Mãi Đề”.

“Đúng, cậu rất thông minh. Mãi Mãi Đề bảo tôi nói với cậu, anh ta cảm ơn sự trợ giúp của cậu. Anh ta cho cậu một cơ hội. Nếu như cậu có thể thay anh ta diệt trừ thế lực của Cương Độc, sau đó có thể cường đại đến mức tương đương với Mãi Mãi Đề. Như vậy thù hận giữa hai người sẽ được xóa bỏ” Người đàn ông trung niên nhìn thẳng vào mắt Trương Dương, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Cho nên, ông muốn mang Trương Vân và Vương Phong đi. Ông sợ tôi và bọn họ quan hệ quá gần sẽ làm ông khó xử? Đương nhiên cũng có thể hiểu là, ông sợ tôi sẽ lợi dụng các sự cường đại của ông”.

“...” Người đàn ông trung niên ngẩn người.

“Không cần giải thích. Thực ra Mãi Mãi Đề rất muốn bỏ qua cho tôi, ông ta chỉ muốn tìm một cái thang cho mình mà thôi. Mặc dù tôi đã giúp ông ta lúc ở trong động, nhưng tôi đã giết rất nhiều thủ hạ của ông ta. Nếu như chỉ câu nói đầu tiên mà đã bỏ qua cho tôi, ông ta khẳng định không thể phục chúng. Ông ta cho tôi một cơ hội, cũng là tìm một bậc thang cho mình. Dù sao nếu như tôi cường đại đến mức tương đương ông ta, tự nhiên sẽ không cần sợ ông ta. Nói cho ông ta, tôi nhận thịnh tình của ông ta. Chỉ cần tay chân của ông ta không gây phiền phức cho tôi, tôi sẽ không gây phiền phức cho ông ta. Hy vọng ông ta sớm giải quyết được Cương Độc. So sánh với Cương Độc, tôi không quan trọng”.

“Cậu thật sự rất thông minh. Ài... Mãi Mãi Đề luôn tự đại. Người này tưởng rằng mình có thể giải quyết vấn đề của mình. Đáng tiếc người này không giải quyết được. Cậu có thể yên tâm, bằng vào lực lượng của Mãi Mãi Đề, vĩnh viễn không thể giải quyết được” Người đàn ông trung niên thở dài một tiếng.

“Tại sao?” Trương Dương bắt ngờ chấn động. Xem ra, bọn họ ở trong hang động kia có một thời gian, mà thế giới bên ngoài đã xảy ra biến hóa rất lớn. Nếu không, tuyệt đối không gặp phải tình huống mà Mãi Mãi Đề không khống chế được.

“Đóng băng ba thước không phải ngày nào cũng giá rét. Lúc mấy người rơi vào hang động kia, thế lực của Mãi Mãi Đề trong cả nước đã bị đả kích, chia năm xẻ bảy. Rất nhiều người sau đó cảm thấy bất an. Mãi Mãi Đề muốn khống chế được cũng khó”.

“...” Trương Dương không khỏi ngẩn người nữa. Mãi Mãi Đề sớm có dấu hiệu ngã xuống. Từ khi anh trai của A Trạch xảy ra mâu thuẫn với thủ hạ Mãi Mãi Đề. Mãi Mãi Đề đã nhìn ra được, thế lực của hắn đã bắt đầu thối rữa từ gốc rễ. Nghiêm khắc mà nói, Mãi Mãi Đề đã bị đẩy khỏi thế lực đó.

“Được rồi, cứ như vậy. cậu mau tới Bắc Kinh đi. Mặc dù bên kia đã nhận được tin tức nhưng cậu là người đưa tin nên cũng phải đi một chuyến. Đi đi, tự mình thu xếp!”

Người đàn ông trung niên liếc nhìn A Trạch và Lưu Bưu một chút, được hơn mười đại hán bảo vệ đi về phía một chiếc trục thẳng ở xa xa.

“Oành oành...”

Tiếng mô tơ trực thăng và xe địa hình khởi động. Ốc đảo sa mạc vừa nãy còn rất náo nhiệt chỉ trong mấy phút đồng hồ đã trở nên trống trơn. Chỉ có thể từ vết bánh xe mới nhìn ra được tình hình vừa rồi. Hình như vừa nãy chỉ là một giấc mơ mà thôi.

“Đi thôi...” Lưu Bưu há hốc mồm nhìn chiếc trực thăng càng lúc càng nhỏ trong không trung.

“Đi” Trương Dương thở dài một hơi. Vừa nãy nhìn thấy Mãi Mãi Đề lên trực thăng rời đi, cô gái hình như kêu lên câu gì đó, nhưng hẳn không nghe được.

“Vậy... vậy... chúng ta nên làm gì bây giờ?” Lưu Bưu lúc này mới có phản ứng.

“Làm sao bây giờ? Đi thôi!” A Trạch nói.

“A... đi... ****, bọn họ ngồi trực thăng, đi xe. Chúng ta phải đi bộ, đây là thế giới gì chứ. Trương Vân, Trương Vân, mày chờ đó, lão Tử lần sau gặp mày tuyệt đối không buông tha mày” Lưu Bưu tức giận nói.

“Đi thôi. Không thấy Trương Vân giống như một con cá trạch qua sông sao?”

“Chi chi...”

Đột nhiên, Ngân Hồ nằm trong ba lô thò cái đầu nhỏ bé ra, đôi mắt nhỏ không ngừng tìm kiếm xung quanh.

213. Chương 213: Sinh Vật Ăn Kim Loại.

Ngân Hồ không ngờ lại từ bên trong ba lô chui ra, động tác rất nhanh. Thấy vậy Trương Dương, Lưu Bưu và A Trạch trợn mắt há mồm. Tuyệt đối không ngờ được Ngân Hồ mới sinh ra chưa đầy một ngày lại có tốc độ nhanh như vậy, nếu trưởng thành thì sao đây.

Nhưng, mọi người lập tức trở nên bình tĩnh lại. Dù sao trong giới tự nhiên có rất nhiều động vật sau khi sinh đã có thể chạy. Ngựa rừng Châu Phi sau khi sinh gần như là có thể lập tức đứng lên chạy trốn. Ngân Hồ có thể chạy cũng không có gì kỳ lạ. Huống hồ, Ngân Hồ là động vật từ thời tiền sử. Quan trọng nhất chính là Ngân Hồ con của Ngân Hồ vương.

Ngân Hồ sau khi rơi xuống đất, thân hình tròn lẳn nhảy lên mấy cái, cái đuôi thật dài liên tục vẫy vẫy mấy cái Ngân Hồ đã nhảy đến bên cạnh hồ nước. Cúi đầu uống nước trong hồ, cái bụng nhỏ tròn vo trông thật đáng yêu.

Sau khi Ngân Hồ uống no nước, đã lạnh tay lẹ chân đi dạo quanh hồ. Mọi người không khỏi tò mò đi theo ở xa xa, xem Ngân Hồ đang làm trò quỷ gì.

Ngân Hồ bồi hồi bên cạnh hồ nước khoảng hai mươi phút, đôi mắt nhìn chăm chăm vào trong mặt nước, động tác rất cẩn thận.

“Phup!”

Lúc mọi người ở đây đã có chút không nhịn nổi, thân hình Ngân Hồ đột nhiên biến thành một cái bóng màu bạc, đột nhiên lao vào trong nước. Ngay khi mọi người đang kinh hãi, nhưng chỉ trong nháy mắt, thân hình nhỏ bé của Ngân Hồ đã đột nhiên từ trong mặt nước lao ra. Trong miệng còn ngậm một con cá nhỏ như đầu ngón tay. Trong nháy mắt khi Ngân Hồ lao ra khỏi mặt nước, Trương Dương kinh ngạc nhìn thấy cái đuôi dài của Ngân Hồ khẽ đập vào mặt nước. Hiển nhiên, tốc độ của nó khi bắt cá trong nước hoàn toàn dựa vào cái đuôi này. Điều này làm cho Trương Dương có chút nghi hoặc, hiện tại cái đuôi này không có lông tự nhiên có thể vào nước, sau này lông mọc ra thì làm sao?

Con cá mặc dù chỉ to bằng ngón tay nhưng so với thân hình của Ngân Hồ thì con cá này vẫn đủ lớn. Hơn nữa Ngân Hồ mới sinh ra nên khi Ngân Hồ mang được con cá đến dưới chân Trương Dương có vẻ đã cố hết sức.

Ngân Hồ sau khi đặt con cá xuống dưới chân Trương Dương, ra vẻ kể công. Sau khi được Trương Dương vuốt ve khen ngợi thích chí mở rộng bốn chân, hiển nhiên nó rất thích Trương Dương vuốt ve.

“Ăn đi!” Trương Dương đột nhiên phát hiện mình đang có tình thương của mẹ đối với tiểu tử này, đến độ không muốn buông bỏ tiểu tử này một phút nào.

Làm cho Trương Dương cảm thấy kỳ quái chính là Ngân Hồ không ngờ không ăn cá, chỉ ngửi ngửi một cái, hai cái chân trước không ngừng vuốt lên người con cá. Vẩy trên thân con cá rất nhanh bị trảo ra.

Làm cho mọi người kinh ngạc chính là, Ngân Hồ lại không ăn thịt cá mà chỉ ăn vẩy cá. Sau đó lại chạy về phía sa mạc xa xa.

Tốc độ quá nhanh.

Mọi người đuổi sát theo phía sau Ngân Hồ. Chạy đến độ mệt thở hơi tai mới có thể theo kịp. Không thể không nói, sinh vật từ thời tiền sử này tr nhii sinh đã là vận động viên chạy trốn. Phần lớn thời gian đều là bay trong không trung, chỉ khi nào rơi xuống đất mới dùng chân sau đập mạnh một cái xuống mặt đất. Mỗi lần đập lên mặt đất, thân hình lại theo quán tính bay tới, cái đuôi khẽ đập lên mặt đất mượn lực bay vọt đi.

Rốt cuộc Ngân Hồ đã chạy ra khỏi ốc đảo, chạy tới sa mạc. Lúc này, nhìn dáng vẻ của nó không khác gì một con chuột. Ngửi ngửi khắp nơi trong sa mạc, bới bới mấy cái rồi lại tiếp tục chuyển động thân thể khéo léo trong sa mạc.

Đột nhiên, Ngân Hồ như nổi điên lên, điên cuồng đào cát, giống một con chuột chũi.

Mọi người đứng thành một vòng lớn nhìn chằm chằm Ngân Hồ, xem nó rốt cuộc đang làm trò gì.

Trng chốc lát, Ngân Hồ đã đào được một hố cát khá sâu, đưa đầu vào tìm, cái lưới đỏ hồng quét một cái. Mọi người còn không nhìn rõ là vật gì thì Ngân Hồ đã nuốt vào. Kêu lên hừ hừ vài tiếng thỏa mãn, lại bắt đầu tìm kiếm bên trong sa mạc.

“Nó ăn gì vậy?” Lưu Bư đợi sau khi Ngân Hồ tránh ra, kiểm tra đi kiểm tra lại trong hố cát đó. Ngoại trừ cát vàng chính là cát vàng, không nhìn ra manh mối, không khỏi nghi hoặc nói với Trương Dương.

“Sao tôi biết được” Trương Dương bó tay. Đúng là vừa rồi hắn cũng không thấy rõ, đầu của Ngân Hồ đã ngăn cản tầm mắt của hắn.

“Mày có thể thấy không?” Lưu Bư nhìn về phía A Trạch.

“Hình như là hòn đá” A Trạch không dám khẳng định nói.

“Tảng đá” Lưu Bư trợn trừng mắt.

“Đừng nóng vội, đừng nóng, nó vẫn đang đào kìa, lần này chúng ta cần thận quan sát một chút”

Trương Dương ngăn không cho hai người nói tiếp. Lúc này Ngân Hồ hình như lại tìm được mục tiêu mới, đang điên cuồng đào một hố cát. Ba người ngồi xổm xuống ba phía khác nhau, cẩn thận nhìn miệng Ngân Hồ.

“Vù” Cái lưới đỏ hồng của Ngân Hồ thè ra, một tảng đá màu đen bị cuốn vào trong miệng nó.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Ngân Hồ quả nhiên ăn một tảng đá nhỏ.

Lúc này, phạm vi tìm kiếm của Ngân Hồ đã lớn hơn, hình như những tảng đá mà nó có thể ăn, trong sa mạc có rất ít.

“Trương Dương, A Trạch, hai người có thấy sinh vật nào ăn đá chưa?” Lưu Bư sưng sờ nhìn Ngân Hồ đang không ngừng tìm kiếm các tảng đá tổng sa mạc.

“Có....” Trương Dương có chút không xác định được nói.

“Động vật gì?” A Trạch và Lưu Bư cùng mở miệng hỏi Trương Dương.

“Con gà không phải thường xuyên ăn sỏi sao?”

Hai người gờ ngón giữa lên. Gà nuốt sỏi bởi vì nó giúp cho tiêu hóa, cần bản không phải để no bụng. Mà biểu hiện bây giờ của Ngân Hồ cần bản không phải để giúp cho tiêu hóa, rõ ràng ăn hòn đá kia. Trông giống

như lúc nó ăn vẩy cá. Khó khăn lắm mới bắt được con cá nhưng chỉ ăn vẩy cá. Ngay cả thịt cá người thấy cũng không thèm để ý, làm người ta cảm thấy rất quý dị.

“Tôi nghĩ, Ngân Hồ có thể vì trong động thiếu thức ăn nên có thói quen ăn đá” Chính Trương Dương cũng cảm thấy mình nói không có sức thuyết phục gì hết. Bởi vì trong động có rất nhiều cá. Từ động tác xuống nước bắt cá của Ngân Hồ thì thấy, chúng nó bắt cá trong hang động là huyen rất dễ dàng.

Quả nhiên, A Trạch và Lưu Bư lại giơ ngón giữa lên. Ngay sau đó, Lưu Bư chạy nhanh đến hố cát mà Ngân Hồ vừa đào ra.

“Chi chi!”

Lưu Bư đột nhiên đưa tay ra đẩy Ngân Hồ ra khỏi hố cát. Ngân Hồ lập tức giận dữ, cái miệng nhọn mở ra, lộ ra hàm răng sắc bén, lông trên người dựng đứng lên, trông rất hung ác.

“Vù” một tiếng. Hiển nhiên Lưu Bư cướp lấy thức ăn của Ngân Hồ, Ngân Hồ lập tức công kích Lưu Bư. Mạnh mẽ cắn vào chân Lưu Bư làm Lưu Bư lăn tròn trên đất rồi hoảng sợ chạy như điên. Bây giờ giày của hắn đã rách nát, mấy đầu ngón chân còn lộ ra bên ngoài, nếu bị cắn phải thì thôi rồi.

Kỳ quái, phía sau hình như không có âm thanh đuổi theo.

Lưu Bư không khỏi nhìn lại, chỉ thấy A Trạch đang đứng che sau lưng hắn, đang đối diện với Ngân Hồ kia. Ngân Hồ nhe răng ngẩng đầu nhìn A Trạch nhưng không dám tấn công.

“Ha ha, tiểu tử kia, gặp phải khắc tinh rồi sao, ha ha!” Lưu Bư vừa rồi còn bị đuổi đến độ chật vật không chịu nổi thấy bộ dáng của Ngân Hồ lúc này không khỏi phá lên cười.

“Chi chi!”

Ngân Hồ thị uy kêu lên vài tiếng với A Trạch, rồi nhanh như chớp chạy đến dưới chân Trương Dương, bò từ chân Trương Dương lên đến ba lô của hắn. Cuối cùng còn vươn cái đầu đỏ hồng nhìn xung quanh một cái, lập tức chui vào trong làm người ta không nhìn được cười.

Tiểu tử này thật thông minh.

Trương Dương vui mừng ra mặt. Tiểu tử này không ngờ có thể dự cảm được nguy hiểm. Rất rõ ràng, Lưu Bư ngu ngốc kia không thể tạo thành uy hiếp đối với Ngân Hồ. Cho nên Ngân Hồ mới có dũng khí đuổi theo. Mà A Trạch thì khác, Ngân Hồ có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của A Trạch, không mù quáng công kích. Cuối cùng cho dù không nắm chắc có thể chiến thắng đối thủ liền lựa chọn buông tha, trốn lên người mình.

Trí tuệ của tiểu tử này cao đến đáng sợ.

“****, một con súc sinh mà cũng khi dễ đại gia ta” Lưu Bư hùng hùng hổ hổ lấy một túi nilon trong ba lô ra, rồi bỏ viên đá vào đó.

“Anh làm gì?” Trương Dương nghi hoặc hỏi.

“Tôi muốn xem nó rốt cuộc ăn thứ gì. Tuyệt Liên không phải là nhà địa chất học sao. Lần sau gặp cô ấy sẽ để cô ấy phân tích thứ này là gì”.

“Ừm, ý kiến hay. Nhưng mà, không cần xét nghiệm tôi cũng đoán ra được” Trương Dương cười nói.

“Cái gì?”

“Nhất định tảng đá đó chính là quặng thạch. Trong hang động kia, nhiều nhất chính là khoáng thạch. Tôi nghĩ đến trên trái đất còn có một loài sinh vật ăn quặng thạch” Trương Dương nói.

“Sinh vật gì?” Lưu Bư hứng thú nói.

“Có một loài kiến ăn kim loại. Trên báo ở trong nước và nước ngoài cũng có bài báo nói, trên thực tế trong giới sinh vật có rất nhiều côn trùng và động vật ăn kim loại. Tôi nghĩ dạ dày của Ngân Hồ khác với đám động vật khác, có thể chuyển hóa khoáng thạch thành năng lượng của bản thân”.

“****, trâu bò, không ngờ ăn cả kim loại. Trương Dương đưa súng lục cho nó ném thử, đây chính là kim loại đó. Tiểu tử đáng thương phải tìm thức ăn trong sa mạc” Lưu Bưu làm ra vẻ thương xót nói, móc một cây súng lục ra.

“Lão Đại, anh cẩn thận một chút có được không. Súng này là súng thật đó, hơn nữa còn có đạn” Trương Dương nhìn khẩu súng lúc ẩn lúc hiện của Lưu Bưu, vội vàng đưa tay đoạt lấy súng lục của hắn. Thứ này trong tay Lưu Bưu thật sự quá nguy hiểm.

214. Chương 214: Tôn Giáo, Tín Ngưỡng, Phương Thức Sống.

Đương nhiên còn có một khả năng đó chính là Ngân Hồ không thích ăn kim loại đã được tôi luyện, có khả năng chỉ thích ăn quặng nguyên chất mà thôi.

Còn nữa là, Ngân Hồ hình như cũng không nhất định là thích ăn kim loại. Rất có khả năng có thể ăn một loại khoáng thạch cũng không biết chừng. Bây giờ ở tình huống không thể kiểm chứng, không ai dám khẳng định Ngân Hồ ăn là khoáng thạch gì.

Mọi người vây quanh Ngân Hồ cho đến khi nó chơi chán, Ngân Hồ hình như lại bắt đầu buồn ngủ. Từ sau khi đi ra khỏi hang động kia, hầu hết thời gian đều để ngủ. Điều làm mọi người ngạc nhiên nhất chính là tiểu tử này không bao giờ đi WC, điều này làm mọi người rất kỳ quái.

“Trương Dương, anh nói Ngân Hồ ăn khoáng thạch, vậy lúc đi ra sẽ là thứ gì?” Lưu Bưu rất tò mò về Ngân Hồ. Không có việc gì liên làm phiền Ngân Hồ, dùng đầu ngón tay đâm đâm chọc chọc vào ba lô một chút làm cho Ngân Hồ rất tức giận. Nếu không phải do Trương Dương nắm lấy, nó đã sớm nhảy ra truy sát Lưu Bưu rồi.

“Không biết, yên tâm, sau này nhất định sẽ biết. Bây giờ đừng suy nghĩ đến Ngân Hồ nhiều, mà nên lo lắng cho chúng ta này. Chúng ta đang ở trong sa mạc, không phân biệt rõ Đông, Tây, Nam, Bắc, cũng không còn nhiều cá dự trữ. Chúng ta đi về ốc đảo kia thôi, đựng nước vào các bình. Không có nước, muốn đi ra khỏi sa mạc cũng không dễ dàng”.

Trương Dương dẫn đầu đoàn người đi về phía hồ nước.

Ba người tắm rửa trong hồ, lạnh đến độ cả người run lên. Lại thu thập một ít cành cây khô ở xung quanh, đốt một đồng lửa lớn. Cắt hơn ba mươi cân cá còn lại thành nhiều mảnh, nướng chín rồi lại bỏ vào trong ba lô. Ở trong động phải ăn cá sống nên đến bây giờ được ăn cá nướng, ba người cảm thấy rất hạnh phúc.

Mặt trời chói chang trên không trung, căn bản không thể nào phân biệt được phương hướng. Nên vẫn do Trương Dương lợi dụng khả năng tư duy nên mới tìm được một ít biện pháp phân biệt phương hướng. Tìm một gốc cây, thông qua hướng lá cây sinh trưởng mà phán đoán.

Lợi dụng sự sinh trưởng của cây cối mà phán đoán phương hướng, đây là một kiến thức rất đơn giản, chỉ là không có ai chú ý đến mà thôi.

Lại một cuộc hành trình buồn tẻ.

Ở trong sa mạc này, đưa mắt nhìn vĩnh viễn đều là những cồn cát vàng rực, nhìn không đến cuối. Sau khi đi được khoảng ba ngày, ba người đột nhiên bắt đầu nhớ đến hang động kia. Hang động đó mặc dù vô cùng nguy hiểm nhưng không buồn chán như sa mạc này, hiển nhiên cũng thoải mái hơn rất nhiều. Ít nhất chơi cảnh sắc nhìn trăm lần không chán, cũng không lo lắng đồ ăn.

“A Trạch, bây giờ chú mày muốn làm gì nhất?” Lưu Bưu nhảm chán đá cát vàng dưới chân, không tìm được chuyện gì để nói.

“Tắm nước nóng, ăn một nồi lẩu nóng hổi” Hai mắt A Trạch không thể hiện một chút tâm trạng nào.

“Hắc hắc, nếu như bây giờ có một nồi lẩu thì thích quá. Đúng, A Trạch, cậu ăn thịt lợn sao? Nghe nói, Hồi tộc và Duy Ngô Nhĩ tộc không ăn thịt lợn mà” Lưu Bưu hỏi.

“Ăn, trước kia không ăn, nhưng bây giờ ăn”.

“Tại sao? Chẳng lẽ có thể ăn sao?” Trương Dương nghi hoặc nói.

“Thực ra phần lớn người không ăn, đặc biệt là các trưởng bối của tôi. Anh trai tôi cũng không ăn. Những người tôi biết hầu hết cũng không ăn. Nhưng sau này, rất nhiều người đi theo Mãi Mãi Đề làm việc, một ít người trẻ tuổi bắt đầu không cố kỵ và quy củ nhiều như vậy nữa” A Trạch thần nhiên nói.

Im lặng.

“Chú mày nói xem sao?” Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Không có gì, phương thức sinh hoạt của mỗi người đều không giống nhau. Tôi biết rất nhiều người, cho dù là người thấy mùi thịt lợn sẽ không ăn, thậm chí còn bị nôn. Cũng có rất nhiều người một bữa không ăn thịt lợn liền không thoải mái, ăn và không ăn đều để sống sót. Đối với tôi mà nói, còn sống là được, tín ngưỡng gì cũng không quan trọng” Lần đầu tiên, A Trạch nói nhiều như vậy.

“Chú mày có tín ngưỡng sao?” Suy nghĩ của A Trạch đối với Trương Dương mà nói vĩnh viễn là một điều bí ẩn.

“Vốn đã có, nhưng bây giờ thì không. Tôi chỉ tin vào đao của mình mà thôi?” A Trạch nhẹ nhàng huy động thanh đao trong tay, thanh đao dưới ánh mặt trời lóe ra quang mang chói mắt. Lúc này, Ngân Hồ đang cúi đầu thăm dò vừa vặn ngang đầu lên nhìn thấy ánh đao mang, lập tức chui vào trong ba lô của Trương Dương không dám động.

“A Trạch, cậu nói cậu là người Tân Cương. Nhưng sao tôi không thấy được vẻ khó coi của người Tân Cương trên cậu, có nguyên nhân gì chứ?”

“Có. Trường tôi học hầu hết đều là người Hán. Trong trường, mỗi ngày ăn chủ yếu là cơm rau, thịt. Cho dù là rau cũng cho mỡ. Hoặc là không cho mỡ lợn cũng tuyệt đối không rửa nồi cho sạch. Tôi thấy mấy sinh viên Hồi tộc bởi vì không chịu đựng được loại thức ăn này nên mỗi ngày chỉ ăn mì. Học hơn một năm, thân thể suy yếu đến độ đi không vững. Khi đó tôi bắt buộc mình phải ăn bất cứ thứ gì có thể ăn. Bởi vì hoàn cảnh không thể nào thích nghi với chúng ta, mà chúng ta phải thích nghi với hoàn cảnh”.

“Hoàn cảnh nếu không thể nào thích nghi với chúng ta, vậy chúng ta phải thích nghi với hoàn cảnh” Trương Dương lẩm bẩm đọc lại những lời này. Những lời này thật có lý, khi sinh tồn cũng trở thành vấn đề, vậy tín ngưỡng hư ảo đáng gì chứ?

“A Trạch, cậu thấy Cương Độc thể nào?” Lưu Bư rất quan tâm đến quan niệm chính trị của A Trạch.

“Không thấy thể nào cả, bọn họ có suy nghĩ của bọn họ, chẳng qua cũng chỉ vì lợi ích của mình mà thôi. Bọn họ buộc chặt tư tưởng của mình với tất cả mọi người. Đây là điều mà tôi không thích. Về tín ngưỡng và các chủng tộc, còn có quan niệm khu vực. Tôi đã cẩn thận nghiên cứu và đưa ra một kết luận có thể thay đổi tín ngưỡng và phương thức sống của chúng ta”.

“Kết luận gì?” Trương Dương hỏi

“Loài người từ hơn mười vạn năm trước đã bắt đầu di chuyển trên quy mô lớn. Loài người trên thế giới này có cùng một tổ tiên. Không nói xa, con cháu của Thành Cát Tư Hãn Mông Cổ, bây giờ đã phân bố khắp các nước trên thế giới. Ngay cả nước ra trắng là nước Mỹ cũng có rất nhiều con cháu của ông ta. Lại nói về người Trung Quốc, thông qua giám định AND, trên thế giới không có một người Trung Quốc chân chính. Về phân huyết thống của một ít dân tộc thiểu số càng không thể nói là chính thống. Huyết thống mỗi người đều trộn thêm huyết thống của các chủng tộc khác. Nếu như nói từ lúc loài người từ biển bò lên trên bờ, thì trong mấy ngàn vạn năm lịch sử này đã không biết dung hợp bao nhiêu thứ...”

“Đúng” Trương Dương gật đầu nói: “Cái gọi là huyết thống và dân tộc đều là văn hóa mà các giai cấp thống trị đặt ra để củng cố quyền lực của mình. Từ từ, văn hóa khu vực trở nên thâm căn cố đế, hình thành một ít tông giáo và tín ngưỡng cùng với phương thức sinh hoạt. Từ từ, tông giáo và tín ngưỡng mâu thuẫn với nhau, loài người bắt đầu vì các mục đích khác nhau mà phát động chiến tranh không ngừng...”

“Tín ngưỡng là chỗ dựa tinh thần của loài người. Đồng thời, tín ngưỡng cũng chính là kẻ thù lớn nhất của loài người. Nếu như nói có một ngày trái đất bị hủy diệt thì cũng bị hủy diệt vì tín ngưỡng, ài...”

Nói đến đây, Trương Dương thở dài một hơi. Loài người có các tâm trạng cô độc, thống khổ, lo âu, vui sướng, đều tìm một điểm tựa tinh thần. Mà điểm tựa của tinh thần chính là tín ngưỡng, Thiên chúa giáo, Phật giáo, Đạo giáo... Loài người có rất nhiều tín ngưỡng, nhiều đến độ trái đất nhỏ bé này không thừa nhận nổi.

Chiến tranh ở Iraq là chiến tranh dầu mỏ, nhưng không bao giờ là chiến tranh tín ngưỡng.

Về phần Palestine và Israel càng không cần phải nói. Cuộc chiến tranh kéo dài hơn trăm năm đến tận hôm nay, không chết không ngừng. Rất nhiều người đều tin rằng, cuộc chiến tranh tín ngưỡng này cuối cùng sẽ tiêu diệt cả tinh thần và thể xác mới chấm dứt.

“A Trạch, chú mày cho rằng các phần tử này rốt cuộc muốn như thế nào? Trung Quốc lớn như vậy nếu như dựa vào bọn chúng mà phân chia thành hàng trăm nước nhỏ. Đến lúc đó có lẽ cũng chỉ bị người xâm lược mà thôi” Lưu Bư nói.

“Bọn họ chỉ là vì lợi ích của bản thân mà thôi. Tôi thấy các phần tử Cương Độc có ai là không vì tiền. Trong làng của tôi cũng có mấy phần tử, lúc bé còn chơi với nhau. Lúc tôi đi học thì bọn họ không có ai học cả, ra ngoài làm việc, sống vất vả vất vưởng. Sau này có người giới thiệu bọn họ gia nhập Cương Độc, có người cung cấp tài chính cho bọn họ. Sau khi phát tài còn về quê cũ khoe khoang. Sau này biết được bọn họ là Cương Độc, tôi rất buồn bực. Có ai là không muốn có địa vị cao cấp chứ? Thì ra, tất cả đều là vì tiền” A Trạch đây khinh thường nói.

“Ha ha ha” Lưu Bư lần đầu tiên nhìn thấy A Trạch như vậy, lập tức cười rộ lên.

“Mãi Mãi Đề đã kích Cương Độc ở trong nước chỉ có lợi không hại gì. Nếu như muốn diệt trừ hoàn toàn Cương Độc, thì cần phải chặt đứt viện trợ từ nước ngoài dành cho bọn chúng. Thế giới này, có rất nhiều người đặt tín ngưỡng là kiếm rất nhiều tiền, chỉ cần là có thể mua được mọi thứ. Có thể khẳng định, tiền hại người...” Trương Dương nói.

“Ừm, ừm. Tiền hại người, tôi thích tiền!” Lưu Bư liên tục gật đầu.

Ba người vừa nói vừa đi, thời gian trôi qua rất nhanh, màn đêm đã buông xuống. Bầu trời đen kịt không có một ngôi sao, đưa tay ra cũng không thể nhìn thấy năm ngón tay.

Đột nhiên, Ngân Hồ bò từ trong ba lô lên vai Trương Dương, không ngừng kêu “Chi chi”. Hình như có chút bất an, cái miệng nhe ra lộ hai hàm răng sắc bén và vẻ mặt dữ tợn.

Đột nhiên, một khí tức nguy hiểm lan tràn trong không trung, ba người đứng yên bất động. Bởi vì cách bọn họ đến ba mươi mét có vô số điểm sáng màu xanh biếc, sói bảy...

215. Chương 215: Gặp Lại Lang Vương.

Trương Dương hoài nghi đây là đàn sói mà hắc và Vương Phong gặp phải lần trước. Đáng tiếc trời quá âm u nên không thể nào nhìn thấy Lang Vương.

Trương Dương tin rằng nếu như thật sự là đàn sói do con Lang Vương kia chỉ huy, vậy Lang Vương chắc sẽ thả bọn họ. Dù sao, đây chính là một con Lang Vương có trí tuệ cao.

Làm cho người ta quý dị hơn là đàn sói đông đảo kia chỉ nhìn chăm chăm vào bọn họ. Nhưng chỉ nhỏ giọng rít gào chứ không xông tới.

Tại sao lại không xông tới?

Rất rõ ràng đây là một đàn sói đầy địch ý.

“Chi chi!”

Đang khi Trương Dương suy nghĩ, Ngân Hồ đột nhiên nhảy từ trên vai hắc ra ngoài. Đợi đến khi Trương Dương có phản ứng đưa tay ra bắt lấy thì Ngân Hồ đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

“Ngao ngao...”

“Ngao...”

Những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Tiếng kêu không ngừng vang lên, trong nháy mắt khi ba người còn đang ngây người thì Ngân Hồ đã nhảy trở lại trên vai Trương Dương. Trong không khí, một mùi máu tươi đang lan tràn...

Ba người không khỏi trợn mắt há mồm, rất ngạc nhiên. Không thể tưởng được Ngân Hồ lại hung mãnh như vậy. Nếu như là một con Ngân Hồ trưởng thành thì ba người còn có thể hiểu được. Dù sao bọn họ đã thấy tốc độ của Ngân Hồ, mà bây giờ Ngân Hồ chỉ nhỏ như nắm tay lại uy phong đến thế, thật sự rất khó làm cho người ta tin được.

Khó trách bắt đầu đàn sói không dám đến gần. Thì ra là bởi vì sự tồn tại của Ngân Hồ. Hiển nhiên chúng nó cũng cảm nhận được nguy hiểm, nhưng không cam tâm. Sau khi Ngân Hồ cảnh cáo, đàn sói vẫn không rời đi, điều này làm cho Ngân Hồ rất mất mặt. Thẹn quá hóa giận liền xông tới xử lý. Có thể là do còn nhỏ tuổi nên thân thể yếu đuối vì vậy mới cần được mấy cái đã hết khí lực mà chạy về.

Làm cho mọi người càng buồn bực hơn là đàn sói mặc dù bị Ngân Hồ công kích đến độ không có sức phòng ngự nhưng vẫn không rời đi mà chỉ đứng ở phía xa xa. Những đôi mắt xanh biếc trông rất rõ ràng trong màn đêm tăm tối. Không ngờ là đứng ở xa ngoài hơn năm mươi mét. Chúng nó cũng sợ bị Ngân Hồ đột nhiên công kích.

“Đá ở nơi này đang nhiều lên, có lẽ phía trước là những núi đá sa mạc. Chúng ta tìm một chỗ tránh một chút. Nơi này rất trống trải, không có lợi cho phòng thủ. Hơn nữa có lẽ đêm nay trời sẽ mưa” Trương Dương nói.

Lưu Bưư đi phía trước mở đường, Trương Dương ở giữa còn A Trạch tay cầm yêu đao đi sau cùng. Ba người cũng không để ý đến đàn sói mà đi tới trước. Bây giờ có Ngân Hồ áp chế đàn sói nên đàn sói cũng không dám dễ dàng công kích.

“Thời tiết quỷ quái này, sa mạc không phải không có mưa sao... A... Trương Dương nhanh nhìn xem, phía trước có ánh lửa” Lưu Bưư một mình đi ở trước tiên, bò lên một cồn cát thật lớn.

“Là ánh lửa, hình như lửa cháy. Có thể là những người du lịch trong sa mạc”.

Ba người lập tức cảm thấy mừng rỡ. Lúc này bọn họ đang bị lạc hướng. Giờ gặp được người đi du lịch, không thể nghi ngờ là rất may mắn.

Ba người gần như chạy ào về phía ánh lửa. Nhưng sau khi bọn họ đến nơi, lập tức trợn tròn mắt.

Đúng là một đồng lửa.

Đúng là một đám người đi du lịch trong sa mạc.

Nhưng bên ngoài đồng lửa đã xuất hiện ít nhất hơn hai trăm con sói đang vây quanh bọn họ, trợn tròn đôi mắt màu xanh biếc, hung tợn nhìn đám người xung quanh đồng lửa.

Bên cạnh đồng lửa, có một chiếc xe địa hình, còn có bốn người đang cầm súng cảnh giới. Hiển nhiên bọn họ không dám nổ súng vì bầy sói này quá đông.

A Nhĩ Mạn, đàn ông, sáu mươi bảy tuổi, người Mỹ là nhà khảo cổ học nổi tiếng, cũng là nhà động vật học nổi tiếng, người thám hiểm. Ba tháng trước, ông ta mua được một hàm răng và một chiếc đầu lâu của động vật trong tay đám buôn lậu đồ cổ nước Mỹ. Ông ta gần như tìm hết các tư liệu cũng không tìm ra động vật gì có đầu lâu và bộ răng như vậy. Ông ta bắt đầu hoài nghi đây là hóa thạch của nhân vật từ thời tiền sử. Nhưng thông qua thí nghiệm AND lại phát hiện chiếc đầu lâu và hàm răng chỉ có lịch sử hơn trăm năm. Nói cách khác, loài động vật này mới chết cách đây hơn trăm năm...

Sau khi tốn rất nhiều nhân lực vật lực, A Nhĩ Mạn xác định hàm răng và chiếc đầu lâu đó phát hiện được ở sa mạc Takla Makan của Trung Quốc. Ngay sau đó, mấy nhà khảo cổ, động vật học đã tập trung lại, tiến hành tiến vào sa mạc tìm kiếm.

Trong bốn người có hai sinh viên của ông ta. Một nam một nữ, mới hơn hai mươi tuổi. Một người còn lại là nhà khảo cổ học mà chính phủ Trung Quốc phái tham gia cùng.

Đây là một sa mạc đầy truyền thuyết, nối liền Trung Quốc, Trung Á và Châu Âu lại. Con đường tơ lụa chính là ở nơi đây kéo dài từ phía Bắc đến phía Tây của sa mạc.

Phật Giáo vào những thế kỷ đầu được truyền bá từ Tây Á đến Đông Á thông qua con đường này. Mà hầu hết giao dịch của Trung Quốc với thế giới cũng tiến hành trên con đường này. Mà đến thế kỷ thứ mười năm, mười sáu, đường biển đi thông Đông Á đã thay thế đường bộ từ xưa. Đối với người Châu Âu mà nói, các ốc đảo trong sa mạc trở thành những vùng đất thần bí. Sa mạc Takla Makan với ba mặt là núi cao chót vót với vách đá dựng đứng làm cho người ta đi qua sa mạc cảm thấy sợ hãi, rất khó khăn đi xuyên qua khu vực này.

Đối với A Nhĩ Mạn mà nói, sa mạc Taklamakan ông ta không hề xa lạ. Hơn mười năm trước, ông ta từng nhiều lần đến với sa mạc thần kỳ, tràn ngập truyền thuyết này tiến hành khảo sát. Nhưng sau này bởi vì tuổi tác đã cao nên ít khi ra ngoài. Lần này sau khi phát hiện đầu lâu của dã thú. Cuối cùng không thể không chế được khát vọng thăm dò của mình mà lại đi vào vùng đất chết này....

A Nhĩ Mạn cho rằng sa mạc Taklamakan mặc dù nguy hiểm nhưng mà chỉ cần chuẩn bị đầy đủ thì sẽ không có vấn đề gì mấy. Bởi vì hoàn cảnh bên trong sa mạc rất ác liệt nên động vật trong này vô cùng thưa thớt, chỉ sống ở bên rìa sa mạc mà thôi. Ở bên cạnh sa mạc có một khu đồng cỏ và con sông lớn, động vật ở đây có rất nhiều. Trên đồng cỏ có thể thấy được linh dương thành đàn. Trong những bụi cây rậm rạp cạnh sông có lợn rừng đang ăn cỏ, có chó sói đang ăn thịt động vật. Hồi đầu thế kỷ hai mươi vẫn còn có thể thấy hổ. Nhưng chúng nó đến lúc này đã bị tuyệt diệt. Động vật hi hữu sống ở cạnh sông Talimu có tuần lộc Siberia và lạc đà.

Trong sa mạc này, uy hiếp lớn nhất đối với loài người không phải là động vật mà là hoàn cảnh sống.

Làm cho ông ta không thể tưởng tượng được là mình mới tiến vào sa mạc chưa đến một tuần đã gặp phải rất nhiều phiền toái. Đầu tiên là xe tải gặp phải chướng ngại vật, sau đó lại bị mấy trăm con sói vây quanh.

“Làm sao bây giờ? Giáo sư A Nhĩ Mạn”.

“Tuyệt đối không được nổ súng, đạn của chúng ta không đủ để đối phó với đàn sói khổng lồ như vậy. Nổ súng chỉ làm cho chúng phấn nộ. Đừng lo lắng, Bill, chúng ta không có việc gì đâu. Chỉ cần trời sáng, nhân viên cứu hộ sẽ tìm được chúng ta. Chúng ta chỉ cần kiên trì đến khi trời sáng”.

A Nhĩ Mạn khẽ vỗ nhẹ lên khẩu súng, an ủi Bill đang lo lắng đến độ tay run lên. Chính ông ta cũng cảm thấy lo lắng vì đêm mới bắt đầu, đợi được đến khi trời sáng sao, khó, rất khó.

“Ngài A Nhĩ Mạn, tốt nhất mấy người trốn vào trong xe đi, tôi sẽ bảo vệ cửa xe” Nói chuyện là một người Trung Quốc. Mày rậm mắt to, hơn bốn mươi tuổi, hần lần này không chỉ là người dẫn đường, còn có trách nhiệm bảo vệ A Nhĩ Mạn. Nhưng hần cũng không nghĩ ra lại gặp phải đàn sói khổng lồ như vậy ở trong sa mạc này. Phải biết rằng, bình thường ở trong sa mạc, một lần gặp phải hơn năm mươi con sói đã không dễ dàng. Không ngờ rằng lại gặp phải hơn ba trăm con.

Để cho hần càng buồn bực hơn là, xe tải của bọn họ sau khi tiến vào sa mạc đã đâm phải một con dê. Nên đã xảy ra sung đột với một người phụ nữ tộc Duy Ngô Nhĩ, kính đã bị đập vỡ. Nếu như kính không bị vỡ, chỉ cần trốn vào trong xe tải thì không có gì phải sợ.

Đúng là nhà dột gặp phải mưa đêm.

A Nhĩ Mạn lắc đầu, lúc này trốn vào trong xe chẳng những không có tác dụng, ngược lại càng dễ dàng làm cho đàn sói tấn công.

“Sư phụ làm thế nào bây giờ. Nếu như nguyên liệu đốt hết, đàn sói nhất định sẽ phát động công kích” Cô gái tóc vàng đứng bên cạnh Bill rất lo lắng. Đây là lần đầu tiên cô ta tham gia loại hoạt động thám hiểm này. Khả năng thừa nhận áp lực tâm lý còn kém xa so với A Nhĩ Mạn và người Trung Quốc kia nhiều.

“Đừng lo lắng, chỗ đầu này ít nhất còn có thể cháy hai tiếng nữa, có lẽ đến lúc đó nhân viên cứu viện đã đến”.

A Nhĩ Mạn nhìn chăm chăm về phía một cồn cát cách đó không xa. Qua ánh lửa có thể nhìn thấy một con Lang Vương rất lớn đang ngồi ở trên cồn cát. A Nhĩ Mạn rất muốn giơ súng lên bắn chết con Lang Vương

này. Nhưng mà khoảng cách quá xa, ánh sáng lại kém, hắc không nắm chắc. Con sói này hình như biết được suy nghĩ của hắc nên vẫn luôn giữ một khoảng cách an toàn với bọn họ.

Hiển nhiên là Lang Vương cũng đang chờ khi dầu cháy hết.

A Nhĩ Mạn thở dài một tiếng, xem ra hôm nay khó có thể thoát khỏi điều xấu. Không thể tưởng tượng được chưa đầy mười năm mà bên trong sa mạc lại phát triển ra một đàn sói khổng lồ như vậy.

“Có người!”

“Có người đến!”

Bill và cô gái tóc vàng vui mừng kêu lên.

Đột nhiên mọi người trở nên yên tĩnh. Mỗi người đều trợn trừng mắt nhìn thấy một cảnh tượng khó có thể tin.

“Ngao...!”

Lang Vương phát ra một tiếng tru trầm thấp. Sau tiếng sói tru, chỉ thấy một thanh niên lưng đeo ba lô, mặc quần áo rách nát đang đi xuyên qua đàn sói. Đàn sói rút lui lại sau như thủy triều, lộ ra một con đường, như nghênh đón vua của chúng nó. Người thanh niên này cứ thế đi về phía con Lang Vương.

216. Chương 216: Nhà Động Vật Học.

Đây là cảnh tượng làm cho người ta cảm thấy quỷ dị.

Đây là cảnh tượng khó thể tin.

Bên trong mấy trăm con sói, người thanh niên ngang nhiên đi tới. Mỗi khi đi tới trước một bước, đám sói mà hắc đi ngang qua đều nằm mọp xuống đất, phát ra tiếng tru trầm thấp.

Giống như, người thanh niên này là Lang Thần chuyển thế, ở bên trong đàn sói mà như chỗ không người.

Rốt cuộc, người thanh niên đó cũng đi đến bên cạnh Lang Vương to như con nghé con, khẽ vuốt vuốt đầu Lang Vương một chút. Lang Vương đi vài vòng quanh người thanh niên, bất ngờ phát ra tiếng tru rung trời.

“Ngao ngao...!”

“Ngao ngao...!”

Tiếng tru của đàn sói không ngừng vang lên, làm cho sa mạc mênh mông bát ngát này càng trở nên vô cùng bí ẩn.

Sau tiếng tru lớn, thân hình khổng lồ của Lang Vương mạnh mẽ di chuyển, biến mất trong màn đêm mờ mịt. Đàn sói mấy trăm con cũng biến mất không thấy như thủy triều. Ngoại trừ dấu chân trên mặt đất, không còn có một chút tung tích gì.

“Thật sự không thể tin nổi!”

“Quá thần kỳ!”

Đám người A Nhĩ Mạn, kể cả người Trung Quốc kia đều rất khiếp sợ. Cảnh tượng vừa rồi không khác gì trong phim thần thoại.

Chẳng qua, không ai biết được, sống lưng Trương Dương cũng đang ướt đẫm mồ hôi. Đi bộ trong mấy trăm con sói không hề đơn giản như bề ngoài nhìn thấy. Người quan sát cảm thấy hắc rất dễ dàng. Nhưng trên thực tế, áp lực dành cho Trương Dương rất lớn. Hắc cũng không dám khẳng định Lang Vương rốt cuộc có nhớ hắc hay không.

Trên thế giới này, không có mấy người có thể thoải mái dễ dàng khi bị mấy trăm con sói nhìn chằm chằm.

Tất cả quân bài đều đặt cược vào trí tuệ thông minh của Lang Vương.

Làm cho Trương Dương vui mừng chính là Lang Vương không hổ là Lang Vương, không hổ là vua trong sa mạc, càng không hổ là một con Lang Vương có trí tuệ siêu việt. Nó nhận ra Trương Dương, nó còn nhớ rõ Trương Dương đã cứu nó một mạng.

Đương nhiên, Trương Dương vẫn có chỗ dựa, trên người hắn có ba khẩu súng lục, còn có một quả lựu đạn. Chẳng may Lang Vương không nhận ra cũng chỉ có thể mở đường máu. Trương Dương tin rằng, với tốc độ bây giờ của hắn, muốn chạy ra khỏi vòng vây của đàn sói cũng không quá khó.

Nhìn đàn sói đã rút đi, A Nhĩ Mạn không khỏi lau mồ hôi trên trán đi. Lúc này, hắn mới phát hiện ra quần áo trên người mình đã sớm ướt đầm. Tay bởi vì cầm súng quá chặt nên cũng rất đau nhức.

Ngay khi đàn sói đã rút đi, Trương Dương và A Trạch, Lưu Bư đã đi tới.

“Hi!”

Lưu Bư vừa thấy người nước ngoài, còn có một mỹ nữ tóc vàng, lập tức mặt mày tươi cười chào đón. Đáng tiếc trình độ tiếng Anh của hắn chỉ nói được một câu “Hi!”

Mọi người nói chuyện một lát, cũng may lần này đi khảo sát, hai sinh viên mà A Nhĩ Mạn chọn đều nói tiếng Trung rất lưu loát nên trao đổi cũng không hề khó khăn. Không cần khả năng ngôn ngữ trong đầu Trương Dương ra tay.

Đối với ngôn ngữ, Trương Dương có một khuyết điểm trời sinh. Trong đầu hắn mặc dù có rất nhiều trí nhớ về ngôn ngữ. Nhưng hắn không thể hoàn toàn lợi dụng nó. Rất nhiều ngoại ngữ có thể nghe hiểu nhưng khó có thể dùng ngôn ngữ diễn tả.

Đương nhiên, điều này quan hệ với hoàn cảnh sống của Trương Dương. Nếu như Trương Dương sống ở trong hoàn cảnh mọi người đều nói tiếng Anh, thiên phú ngôn ngữ của hắn có thể lập tức được phát huy.

“Mấy anh là ai?”

Mọi người vừa ngồi xuống xung quanh đám lửa, A Nhĩ Mạn đã rất kích động nhìn Trương Dương. Ông ta rất tò mò với người thanh niên thần kỳ này. Cảnh tượng người thanh niên này đi trong đàn sói, cả đời này ông ta không thể nào quên.

A Nhĩ Mạn là nhà động vật học, ông ta rất rõ tính cách của chó sói. Chó sói là một trong những động vật hung tàn nhất trong giới tự nhiên. Cho dù là mãnh thú như hổ, báo đều có thể nuôi dưỡng trong nhà. Nhưng mà chó sói đến tận bây giờ vẫn chưa nghe nói ai có thể nuôi trong nhà.

Bản tính của chó sói rất khát máu và tàn khốc. Bên trong gien của chó sói không có tế bào bị chinh phục.

“Người Trung Quốc...” Trương Dương cầm lấy đồ ăn mà A Nhĩ Mạn đưa cho, ăn ngấu ăn nghiến.

“Anh vừa nãy sao làm được như vậy thế?” Cô gái tóc vàng rất hưng phấn hỏi. Cô nàng đối với người thanh niên này đã đến mức độ sùng bái. Thật khó có thể tưởng tượng một người có thể từ từ đi lại trong mấy trăm con sói, hơn nữa còn làm đàn sói tự rời đi.

“Ồ, rất dễ, Lang Vương kia biết chúng tôi” Trương Dương trả lời lấy lệ. Hắn không muốn phát sinh quan hệ quá nhiều với những người này. Hắn bây giờ chỉ muốn nhanh chóng ra khỏi sa mạc. Hiện tại, chỉ còn cách thời hạn đưa tin của tướng quân càng lúc càng gần. Mấy người A Nhĩ Mạn không kh. Nếu nh liếc mắt nhìn nhau, lập tức hiểu ra ba người thanh niên quần áo rách rưới này không muốn nói chuyện với bọn họ.

Lúc này, A Trạch đang nhắm mắt, từng chút từng chút một ăn thức ăn trong tay, rất cẩn thận. Mà hắn vẫn thủy chung cầm yêu đao trên tay. Lưu Bư vốn có chút hứng thú với cô gái óc vàng, nhưng sau khi ăn một ngấu nhiên, hắn cảm thấy có chút mệt mỏi, ngả đầu xuống ngủ trên bộ quần áo rách rưới. Thân hình trên mặt đất dưới ánh lửa bập bùng lóe ra vẻ sáng bóng, rất khỏe đẹp, giống như phía dưới cơ thể kia ẩn chứa vô số sinh mạng.

“Cái này... Anh Trương, chúng tôi đang cần người dẫn đường, thấy các vị có vẻ quen thuộc với tình huống bên trong sa mạc. Không biết có muốn làm người dẫn đường cho chúng tôi không?” A Nhĩ Mạn cảm thấy mình lo lắng có chút không đủ. Bởi vì hắn nhìn thấy ba người này đều đeo vòng vàng lớn, không giống

người thiếu tiền, mà ngược lại giống như địa chủ trong truyền thuyết. A Nhĩ Mạn thậm chí hoài nghi, ba người này rất có thể là kẻ buôn lậu cổ vật.

“Ha ha, tôi bây giờ đang mong nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này. Chúng tôi cũng bị lạc trong sa mạc, ông còn muốn chúng tôi dẫn đường sao?” Trương Dương không khỏi cười khở. Đương nhiên, hẳn tự nhiên không ngờ đến một ít vòng cổ mà Lưu Bưu mua lại cho những người kia cảm giác đó.

“A, mấy người đang lạc đường?” A Nhĩ Mạn rất thất vọng.

“Chi chi...” Đang khi A Nhĩ Mạn thất vọng, Ngân Hồ đột nhiên thò đầu từ bên trong túi của Trương Dương ra. Sau khi nhìn xung quanh một chút, nó nhanh như chớp bò xuống, nhảy xuống mặt cát gần đó, không ngừng dùng mũi ngửi ngửi. Sau đó dùng móng vuốt đào cái. Hiên nhiên tiểu tử này lại bắt đầu tìm thức ăn.

“Đây là?” Cô gái tóc vàng vui mừng đứng lên đi về phía Ngân Hồ. Bản tính của các cô gái đều rất thích các con động vật nhỏ bé này.

“Nguy hiểm!”

Trương Dương thấy cô gái tóc vàng đưa tay ra, lập tức kêu lên. Đáng tiếc đã chậm, tay cô gái còn chưa đụng tới Ngân Hồ. Ngân Hồ vốn đang ngồi xổm trên đồng cát đột nhiên di chuyển, hàm răng sắc bén dữ tợn lộ ra. Vẻ đáng yêu vừa rồi đã biến mất, thay vào đó là vẻ hung ác, đầy địch ý.

“Vù...!” Đuôi Ngân Hồ vẩy một cái, thân hình bất ngờ bắn lên.

“Bùng!”

Trương Dương nhanh tay nhanh mắt, trong nháy mắt khi cô gái đưa tay ra, thân thể của hắn đã ngã xuống đất lần một vòng, cánh tay dài giãn ra, ngăn Ngân Hồ ở giữa không trung lại, tất cả các động tác nối liền nhau. Mọi người còn chưa rõ có chuyện gì xảy ra, Trương Dương cầm Ngân Hồ trong tay đã trở lại ngồi bên cạnh đồng lửa.

“Sau này không được tự tiện tấn công người, biết không?” Trương Dương có chút tức giận lăm lăm, dùng hai đầu ngón tay giữ lấy đuôi Ngân Hồ. Tiểu tử này ngoại trừ hắn, còn đâu đầy địch ý với bất cứ sinh vật nào khác. Hơn nữa động tác của nó nhanh như tia chớp, khó lòng phòng bị.

“Chi chi...”

Ngân Hồ có chút ủy khuất kêu lên, thân thể tròn tròn không ngừng giãy dụa, cố gắng xoay người đứng lên trên tay Trương Dương. Nhưng nó càng cố gắng, Trương Dương liền tăng lực làm nó thủy chung không thể nào bò lên được.

“Nó, nó... là động vật là?” “t gì?” Cô gái vẫn còn kinh hãi, vừa nãy trong giây phút nguy ngập đó, người khác rất có thể không cảm giác được khí tức nguy hiểm đó. Nhưng nàng lại cảm thấy rất mãnh liệt. Đáng vẻ hung ác của Ngân Hồ làm cho nàng thấy sợ hãi.

Sau khi cô gái này đặt câu hỏi, mấy người kia cũng nhìn Trương Dương. Đặc biệt là A Nhĩ Mạn. Ông ta là nhà động vật học, nhưng ông ta nghĩ nát óc cũng không rõ đây là động vật gì.

Đây tuyệt đối là một loài mới phát hiện. Ông ta dám khẳng định trên trái đất còn chưa phát hiện ra loài động vật này.

“Ha ha, tôi gọi nó là Ngân Hồ, nhất định ở trong sa mạc” Trương Dương cũng không muốn để cho người khác biết về hang động kia.

Trương Dương cầm lấy cái đuôi của Ngân Hồ nhẹ nhàng vỗ mấy cái ra vẻ trừng phạt xong liền thả nó xuống mặt đất. Ngân Hồ đứng trên mặt cát, nghe rằng thị uy với cô gái, sau đó chạy thật nhanh, biến mất trong màn đêm.

“Nó sẽ không bỏ đi chứ?” A Nhĩ Mạn nhìn Ngân Hồ đã biến mất trong màn, tò mò hỏi.

“Không đâu. Nó sẽ không rời khỏi tôi. Nó cũng không đến gần người khác. Hơn nữa nó rất nguy hiểm, ngay cả đàn sói cũng sợ nó!”

“Cái gì, sói cũng sợ nó?” Cô gái tóc vàng trợn trừng mắt nhìn Trương Dương, vẻ mặt khó có thể tin.

Không riêng gì cô gái cảm thấy khiếp sợ, mà ba người còn lại cũng rất khiếp sợ. Không ai có thể tưởng tượng được chó sói lại sợ một con động vật nhỏ như nắm tay kia.

“Ừm, đúng, mấy người đến sa mạc làm gì?” Trương Dương hỏi. Vấn đề này rất quan trọng, bởi vì Trương Dương bây giờ hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi sa mạc.

217. Chương 217: Sự Ăn Ý Của Đàn Ông.

Giáo sư A Nhĩ Mạn nghĩ một chút rồi chạy lên xe lấy một sấp ảnh đưa cho Trương Dương. Những bức ảnh này đúng là chụp lại chiếc đầu lâu đó, hàm răng sắc bén và cái miệng lớn, còn có hốc mắt rất sâu. Bức ảnh này được dùng kỹ thuật 3D chỉnh sửa nên không thiếu một bộ phận nào.

Trương Dương cầm lấy ảnh chụp nhìn không khỏi chấn động. Bởi vì chiếc đầu lâu này đúng là đầu Cương giáp thú.

“Mấy người phát hiện ra nó ở đâu?” Trương Dương không có biểu hiện gì hỏi.

“Nghe nói là ở Hà Cốc” A Nhĩ Mạn nói.

“Hà Cốc?” Trương Dương không khỏi sửng sốt. Hắn còn tưởng rằng đã có người tiến vào hang động thần bí kia.

“Sa mạc Taklamakan rất ít cây cối; gần như cả một vùng rộng lớn không có một cành cây. Giữa những cồn cát, nước ngầm bên dưới cách mặt đất không quá ba lăm mét, chỉ có ít cỏ và cây tùng là sống được. Hơn nữa, tầng cát rất dày này cũng ngăn cản cây cối khuếch tán. Những vùng đất bên cạnh sa mạc là Sa Khâu, Hà Cốc và Tam Giác Châu, có mạch nước ngầm khá gần mặt đất nên thực vật ở đó khá phong phú. Ở nơi đó, ngoại trừ thực vật, còn có thể thấy được những loài động vật đặc biệt ở Hà Cốc như sơn dương, lạc đà... có thói quen ăn cỏ sống ở nơi này”.

“Nói cách khác, trong sa mạc Taklamakan gần như không có khả năng có động vật khổng lồ. Mà chiếc đầu lâu này lại cho thấy, loài động vật này ít nhất nặng ba tấn. Trong sa mạc, động vật lớn nhất cũng chỉ là linh dương, và lợn rừng sống trong các bụi rậm ở Hà Cốc. Các động vật ăn thịt như chó sói và lang khuyển, còn có hổ đã tuyệt chủng, cùng với lạc đà không còn bao nhiêu. Nhưng trọng lượng của những loài này không đủ ba tấn. Đây là điểm mà chúng tôi nghi ngờ. Trong hoàn cảnh sinh thái như thế này, cần bản không có khả năng xuất hiện loài động vật khổng lồ như vậy. Nhưng bây giờ lại phát hiện ra”.

“Ha ha, sa mạc Taklamakan đã hình thành không biết mấy trăm vạn năm, có chiếc đầu lâu như vậy cũng không có gì là lạ” Trương Dương nghe giáo sư A Nhĩ Mạn phân tích, tâm trạng cũng được thả lỏng. Còn chưa có ai phát hiện ra hang động kia. Như vậy chiếc đầu này có lẽ là trôi theo dòng sông ngầm đến, chảy vào bên trong Hà Cốc.

“Đương nhiên như vậy. Nếu như thời gian tra xét là thời kỳ viễn cổ vậy không có gì phải tò mò. Nhưng đầu lâu và hàm răng này thông qua giám định AND thì chỉ khoảng một trăm năm. Hơn nữa, theo tôi suy đoán, chiếc đầu và hàm răng này nên thuộc về một loài động vật ăn thịt khổng lồ. Một trăm năm thời gian, đây là bí mật mà chúng tôi tìm kiếm” Tinh thần thăm dò của A Nhĩ Mạn thật đáng kinh.

“Sa mạc lớn như vậy, chuyện kỳ quái nào cũng có thể xảy ra. Đàn sói mấy trăm con không phải cũng xuất hiện sao. Các người lúc nào thì đi, chúng tôi muốn ra khỏi sa mạc” Trương Dương hỏi, hắn không muốn tốn thời gian vào chiếc đầu lâu này, đạo lý nói nhiều nhất định sẽ lộ sơ hở, hắn biết.

“Sáng ngày mai có lẽ nhân viên cứu hộ sẽ đến nơi. Xe tải của chúng tôi xuất hiện một chút trở ngại, đã dùng điện thoại vệ tinh thông báo các ngành liên quan” Người nói chuyện là người đàn ông Trung Quốc, người đàn ông này trầm mặc ít nói, chỉ nói vài câu mà thôi, nên là một người chuyên tâm nghiên cứu khoa học.

“Thật sự, vậy có thể mang chúng tôi đi ra khỏi sa mạc không?” Trương Dương mừng rỡ.

“Đương nhiên. Mấy người có ơn với chúng tôi, chuyện đó hiển nhiên có thể làm được” Người đàn ông này gật đầu.

“Rốt cuộc có thể rời khỏi đây!”

A Trạch nghe người đàn ông nói vậy, mở mắt ra, đứng lên đi vào về phía màn đêm.

“Anh ta làm gì vậy?” A Nhĩ Mạn thấy A Trạch rời đi không khỏi sửng sốt.

“Ha ha, không có việc gì. Anh ta thích đi bộ sau bữa ăn, tôi cũng có thói quen này. Mấy người cũng nghỉ ngơi sớm một chút. Chúng tôi phụ trách cảnh giới” Trương Dương cũng đứng lên đi về phía A Trạch.

“Vậy làm phiền các vị” người đàn ông trung niên gật đầu, gọi A Nhĩ Mạn và Bill mang đồ đạc xuống dựng lều ở gần xe.

Trời hôm nay không có một ngôi sao. Mặc dù xa xa có đồng lửa nhưng ở nơi tăm tối này không chiếu được bao xa. Trương Dương liếc mắt nhìn tiểu ngân hồ đang không ngừng nhảy lên nhảy xuống trong sa mạc, rồi đi về phía A Trạch đang luyện công.

A Trạch có thói quen mỗi ngày đều luyện tập đao pháp của hắn.

A Trạch bây giờ đã rất ít luyện xuất đao. Bởi vì tốc độ xuất đao của hắn đã nhanh đến độ không cần luyện tập. Đương nhiên còn vì một nguyên nhân khác, A Trạch đã tìm được phương pháp xuất đao càng nhanh và đơn giản hơn.

Đó chính là trong lúc nguy hiểm, trực tiếp nắm đao trong tay. Như vậy giảm bớt quá trình rút đao. Mặc dù đó là một quá trình rất nhỏ nhưng chi tiết này đối với đao pháp của A Trạch mà nói đã tăng vọt về chất.

“Quyết định rồi sao?” Trương Dương đột nhiên nói với A Trạch đang luyện công.

“Phải quyết định sao?” A Trạch không đầu không đuôi trả lời.

“Sau khi ra khỏi sa mạc, tôi phải đi Bắc Kinh” Trương Dương nói.

“Được!” Động tác của A Trạch bắt đầu nhanh hơn, yêu đao trong tay đã không thấy hình dáng, chỉ nhìn thấy một tia sáng màu bạc cắt ngang không trung mờ mịt.

Trương Dương không nói gì, giữa đàn ông với nhau, rất nhiều điều không cần nói ra.

A Trạch đã quyết định đi cùng bọn họ, vậy là đủ rồi.

Trương Dương sẽ không bắt buộc A Trạch gia nhập với hắn và Lưu Bư. Lại càng không bắt buộc A Trạch rời khỏi bọn họ. Không thể nghi ngờ, A Trạch là một người rất ưu tú, dù là đứng nhìn từ góc độ nào cũng vậy.

Đao của A Trạch, đến bây giờ Trương Dương chưa thấy ai nhanh hơn hắn, cho dù là Đao Ca cũng không được.

Sự lạnh lùng của A Trạch đứng đầu trong ba người. Trương Dương và Lưu Bư không thể nào bằng.

Nghĩ đến Đao Ca, Trương Dương đột nhiên nghĩ đến tên này. Đó mới đúng là một người hỗn hồn thật sự. Không biết lúc nào mới có thể gặp lại Đao Ca.

Thở dài một tiếng, Trương Dương bắt đầu tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn. Mặc dù bây giờ hắn đã phá giải được bí mật của Tiên Đạo Mạn Mạn, nhưng còn rất lâu mới có thể thành công.

Nghĩ đến Vương Phong nói sau khi tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn có thể dời núi lấp biển, làm cho biển rộng đóng băng, Trương Dương lại có một cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Không biết tu luyện đến trình độ đó sẽ có cảm giác như thế nào?

Tìm được phương pháp tu luyện chính xác, tốc độ của Trương Dương đã tiến bộ. Hắn bây giờ tiến vào trạng thái minh tưởng đã không cần quá trình, gần như là không cần bất cứ điều gì cũng có thể tiến vào. Phạm vi khống chế tư cảm cũng càng lúc càng lớn. Nhưng thủy chung hắn vẫn không có cách nào đem năng lượng bên ngoài thông qua không khí làm môi giới để chuyển đổi thành năng lượng mà mình cần.

Từ từ, minh tướng mở rộng, cảm giác được tiếng hô hấp của Lưu Bư. Lưu Bư ngủ rất sâu. Có lẽ đây là giấc ngủ ngon lành nhất của hắn trong thời gian gần đây. Lúc ở trong hang động, lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng, căn bản không có cách nào ngủ say được.

Cảm giác đến ba chiếc lều. A Nhĩ Mạn và Bill ngủ trong một chiếc lều lớn hơn một chút, người đàn ông Trung Quốc ngủ một cái, cô gái tóc vàng ngủ một cái. Ba người nước ngoài cũng đã mệt, ngủ rất ngon.

Nhưng người đàn ông Trung Quốc hình như không dám ngủ say, trong tay ôm súng, lẩn qua lẩn lại.

Thu hồi tư cảm, làm cho tư cảm chuyển sang Ngân Hồ. Chỉ thấy Ngân Hồ còn đang liều mạng chạy xung quanh. Trong phạm vi một Km đã bị nó đào hơn mười hố cát. Làm cho Trương Dương cảm thấy kinh ngạc là Ngân Hồ hình như lớn lên rất nhanh. Chỉ một lát mà bên ngoài cơ thể nó đã bao trùm một lớp lông màu bạc. Ngay cả cái đuôi dài thịt kia cũng đã được lông bao phủ.

Ngân Hồ rốt cuộc là động vật gì, Trương Dương rất nghi hoặc. mặc dù Trương Dương không phải nhà động vật học, nhưng kiến thức rộng lớn trong đầu nói cho hắn biết, phương thức sinh tồn của Ngân Hồ gần như không xuất hiện trên trái đất.

Mặc dù cũng có rất nhiều sinh vật ăn kim loại. Nhưng đó đều là những động vật nhỏ bé như kiến, vi khuẩn vân vân. Động vật có thể hình như Ngân Hồ căn bản chưa từng xuất hiện.

Trương Dương thật sự muốn xem xem dạ dày của Ngân Hồ một chút. Muốn xem xem kết cấu dạ dày của Ngân Hồ rốt cuộc là như thế nào mà có thể tiêu hóa khoáng thạch.

Đột nhiên!

Ngân Hồ vốn đang quỳ rạp trên mặt đất, đào cát, ngẩng cái đầu nhỏ bé lên, cảnh giác nhìn xung quanh. Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trương Dương, hình như yên tâm không ít, tiếp tục vùi đầu vào đào hầm, cát không ngừng bốc lên sau mông.

Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ Ngân Hồ có thể cảm giác được minh tướng của mình?

Rất rõ ràng, vừa nãy mình nghĩ đến dạ dày của Ngân Hồ đã khiến nó cảnh giác.

Nếu như Ngân Hồ thật sự cảm nhận được minh tướng của mình. Như vậy giác quan thứ sáu của Ngân Hồ nhạy cảm đến mức đáng sợ. Nghĩ đến đây, Trương Dương ngồi xuống, cầm nắm cát trong tay, từ từ thông qua cát truyền lại minh tướng của mình. Đây là một phương pháp hiệu quả rất cao. Bởi vì, Trương Dương bây giờ còn không thể nào lợi dụng không khí làm môi giới hấp thu năng lượng ở khoảng cách xa. Nên dùng tay tiếp xúc với vật thể kéo dài năng lực của bản thân là lựa chọn tốt nhất.

Minh tướng truyền tin và thu thập năng lượng là một đạo lý. Mặc dù bây giờ Trương Dương có thể lợi dụng không khí truyền lại minh tướng. Nhưng hắn muốn thử xem có phải dùng vật thể làm môi giới cũng có hiệu quả càng tốt hay không.

Tiểu Ngân Hồ, lại đây!

Tiểu Ngân Hồ, mau đến đây!

Trương Dương không ngừng dùng ý niệm gọi Ngân Hồ. Thông qua minh tướng truyền về phía Ngân Hồ.

218. Chương 218: Không Chỗ Nào Không Thấy.

Thấy Tiểu Ngân Hồ đi tới, Trương Dương mừng rỡ, lập tức ra lệnh với Tiểu Ngân Hồ.

Đáng tiếc, làm cho Trương Dương thất vọng chính là Tiểu Ngân Hồ căn bản không thể nào giải thích được tư tưởng của con người. Mặc dù nó có thể biết Trương Dương đang dùng một phương pháp đặc biệt giao tiếp với nó. Nhưng nó không thể nào hiểu được ý của Trương Dương.

Rất nhanh, thông qua mấy thí nghiệm nhỏ, Trương Dương phát hiện Tiểu Ngân Hồ có thể cảm ứng được thần niệm gọi về của hắn. Hơn nữa có thể dùng động tác của nó nói cho Trương Dương. Nhưng có thể khẳng định muốn dùng thần niệm giao tiếp với Tiểu Ngân Hồ chính là một quá trình rất lâu dài.

“Đi thôi!”

Trương Dương vỗ vỗ thân thể Tiểu Ngân Hồ ra hiệu. Đây là huấn luyện đầu tiên của Trương Dương. Lợi dụng động tác phối hợp ngôn ngữ, làm cho Tiểu Ngân Hồ hiểu.

Tiểu Ngân Hồ lập tức bò từ tay lên vai hắn. Sau đó dọc theo thân thể của hắn bò xuống dưới chân. Cái đuôi vẫy vẫy, thân thể màu bạc mềm mại giống như mũi tên nhọn bắn ra, tốc độ nhanh như chớp làm cho người ta khó thể tin được đây là tốc độ của động vật. Trương Dương không khỏi thở dài, khó trách đám mãnh thú to lớn kia không dám vượt quá giới hạn. Có lẽ đều là sợ tốc độ của Ngân Hồ. Tốc độ phối hợp với hàm răng sắc bén của Ngân Hồ sẽ tạo thành thương tổn rất lớn đối với đám mãnh thú.

Trương Dương bây giờ rất muốn làm một thí nghiệm, đó chính là thử xem lực cắn của Tiểu Ngân Hồ lớn như thế nào mà có thể khiến đám mãnh thú da thịt rất dày sợ hãi.

Trương Dương nổ súng bắn vào lớp vẩy của mãnh thú, tự nhiên biết sự cứng rắn của chúng. Nếu như không có lực cắn cực mạnh, căn bản không thể nào xé rách được lớp lân giáp đó. Đó chính là lân giáp ngay cả đàn cũng không xuyên thủng.

Lại quay sang nhìn A Trạch ở cách đó không xa, Trương Dương bắt đầu từ từ kết hợp minh tướng, thần niệm, cảm giác. Đây là một quá trình thoát nhìn rất đơn giản nhưng thực ra rất phức tạp.

Minh tướng là làm cho tinh thần của mình tiến vào trạng thái không minh, làm cho thân thể hoàn toàn buông lỏng, hoặc là tiến vào suy nghĩ mà mình cần.

Thần niệm làm cho đối phương của ứng được sự tồn tại của mình, đồng thời cảm ứng được kẻ thù.

Về phần cảm giác, đây hoàn toàn là một loại mô phỏng, có thể sử dụng thần niệm chuyển các cảnh mà mình tưởng cảm ứng được thành một hình ảnh, thông qua hình ảnh để tính toán...

Từ từ, Trương Dương cảm nhận được một luồng ấm áp chảy quanh người. Mấy loại cảm giác hoàn toàn không thể nào nắm giữ được đang giao nhau trong đầu. Theo từng động tác của hắn mà không ngừng dung hợp, tách ra, dung hợp rồi lại tách ra, giống như một chiếc máy tính vận hành với tốc độ cao. Trương Dương có thể rõ ràng cảm nhận được tư duy trong đầu mình đang điên cuồng bốc lên. Vô số ký ức đang liều mạng giãy dụa, đó là một cảm giác rất đau đớn. Bởi vì những trí nhớ này hình như muốn tránh thoát cực hạn tư duy của Trương Dương, muốn phá tan sự khống chế của Trương Dương. Hiểu nhiên, Trương Dương tu luyện đã khơi mào cuộc tranh đoạt tư duy trong đầu, hình thành cảm giác vận vẹo xé rách đó.

Vô số khuôn mặt!

Vô số ký ức!

Vô số gia đình!

Rất nhiều người không biết!

Rất nhiều chuyện không hiểu!

Một màn, lại một màn...

Vô cùng vô tận...

Làm cho Trương Dương kinh ngạc là những trí nhớ này giống như không có liên hệ, nhưng lại đang thảo luận với nhau. Giống như đang tiến hành một hội nghị long trọng. Vô số người đang thảo luận các vấn đề khoa học trong hội nghị.

Một tấm rèm.

Tấm thảm màu đỏ.

Công nghệ kỹ thuật rất cao, những chiếc bình hoa đắt tiền...

Đây là đâu?

Trương Dương trợn mắt há mồm. Tư tưởng của hắn như tiến vào trong một trò chơi, hắn đang du đãng ở trong này. Hắn nhìn thấy rất nhiều người đang thảo luận. Hắn nhìn thấy rất nhiều người mặc quân phục cầm súng đứng canh gác. Thậm chí bên ngoài hội nghị còn có những chiếc xe tăng đi tuần tra.

Không ai thấy, mọi người đang thảo luận một vài đề tài khó hiểu, rất loạn, rất phức tạp. Trương Dương không nghe được gì hết. Hắn cảm thấy đây giống như là kịch câm vậy. Hơn nữa người xem chỉ có một mình Trương Dương. Quan trọng nhất chính là hắn là một người xem nhưng cũng tham gia vở diễn.

Đây là nơi nào?

Đây là nơi nào?

Trương Dương hỏi lại mình lần nữa nhưng không có đáp án. Đây tuyệt đối không phải những cảnh tượng trong trí nhớ của mình. Có thể nói, cả đời này hắn chưa từng đến nơi đó.

Một khuôn mặt, một khuôn mặt. Đột nhiên, trong đầu Trương Dương chấn động, cảnh tượng kia đã biến mất, thay vào đó chỉ là cát vàng vô tận trong màn đêm.

Đó tuyệt đối là một khuôn mặt mà Trương Dương quen thuộc.

Đúng là khuôn mặt của hiệu trưởng Tần Vũ Giáo. Sau khi nhìn thấy khuôn mặt này, Trương Dương lập tức tìm tòi trong ký ức mơ hồ đó. Phát hiện ra rằng trong hội nghị đó không ngờ có hơn mười khuôn mặt khá quen. Bởi vì, trong đó có mấy người đã lên báo. Đúng là những người đã bị chết trong vụ nổ ở phòng ăn. Tờ báo đó, Trương Dương đã xem đi xem lại rất nhiều lần, trong đầu vẫn còn có ấn tượng.

Bọn họ sao tập trung cùng nhau?

Bọn họ đang thảo luận vấn đề gì?

Bọn họ tại sao gặp phải vụ nổ và chết đi?

Đáng tiếc, Trương Dương tìm không được đáp án. Dù như thế nào hắn cũng không thể khôi phục hình ảnh vừa rồi. Thậm chí, khuôn mặt trong trí nhớ cũng từ từ biến mất. Đường như ký ức này đã bắt đầu dung hợp vào trong đầu.

Đột nhiên, Trương Dương nghĩ đến lời của tướng quân Cà Lăm. Mỗi một động tác của hắn thủy chung đều được tướng quân Cà Lăm chăm chú, chẳng lẽ vụ nổ lần đó không phải chuyện xảy ra ngoài ý muốn?

Đột nhiên, Trương Dương cảm thấy sống lưng mát lạnh. Hình như vận mệnh của mình bị một bàn tay thần bí an bài. Hình như có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình ở một nơi bí mật nào đó. Mọi cử động của mình đều không tránh thoát được hai con mắt đó.

Đây tuyệt đối không phải một cảm giác tốt.

Trương Dương không thích cảm giác này. Không ai thích lúc nào cũng có cảm giác mình bị người giám sát cả.

Rất hiển nhiên, hành tung của mình vẫn luôn luôn bị người chú ý đến. Từ khi vụ nổ diễn ra, mình đã không còn được tự do.

Làm sao bây giờ?

Nếu như là Trương Dương trước kia, tự nhiên sẽ bỏ qua, không thèm để ý đến, thậm chí còn lấy làm đắc ý. Nhưng Trương Dương đã không phải Trương Dương trước kia. Tiêu gia bây giờ đã có được trí tuệ của vô số người, có năng lực tính toán mà người bình thường không có được, còn có thần công Tiên Đạo Mạn Mạn từ sáu ngàn vạn năm trước.

Trương Dương bây giờ là một nhân vật đã hoàn toàn nắm giữ sinh mạng mình.

Trong bóng tối, đôi mắt Trương Dương như ánh sao giữa trời đêm, dung hợp làm một với những vì sao trên trời. Đám mây đen trên bầu trời đã tản đi, mưa rất hiếm khi rơi xuống trên sa mạc.

Lúc này, A Trạch đã ngừng tu luyện, đưa mắt nhìn Trương Dương ở xa xa. Trương Dương hình như rất có ma lực, hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Trương Dương giống như một bức tượng ngẩng đầu nhìn sao trời. Cả người tỏa mát ra một vầng hào quang mờ nhạt, trong vầng hào quang đó có ánh vàng lóe lên.

Không ai biết Trương Dương đang nghĩ cái gì.

Đây vĩnh viễn là một bí ẩn. Chấn chấn nhiều năm sau, các nhà sử học tìm được tư liệu về chuyến đi đến sa mạc lần này của Trương Dương. Nhưng tư liệu đó rất đơn giản. Ngoại trừ tên của đám người gồm Mãi Mãi Đề, Vương Phong, Trương Văn... không còn có bất cứ thứ gì để mà ghi. Không ai được biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Sau chuyến đi đến sa mạc lần này, bên cạnh Trương Dương có thêm một con động vật màu bạc thoát nhìn rất đáng yêu nhưng rất hung hãn. Không ai biết đây là loài động vật gì. Cho dù là nhà động vật học nổi tiếng nhất thế giới cũng không biết được loại động vật này. Đương nhiên, khiến người ta chú ý không phải là Tiểu Ngân Hồ, mà là sự thay đổi của Trương Dương. Sau hành trình lần này, tính cách của Trương Dương đã trở nên lạnh lùng và độc tài. Ngoại trừ mấy người A Trạch và Lưu Bư ra, hắn không còn tin bất cứ thủ hạ nào.

Đây cũng là vì sao vừa nãy, Trương Dương đã đưa ra một quyết định thay đổi vận mệnh của rất nhiều người.

Trời từ từ sáng, mặc dù là mùa đông nhưng trong sa mạc vẫn rất nóng.

A Trạch cả đêm ngồi luyện công.

Lưu Bư ngủ cả đêm.

Mà Trương Dương lại đang tự hỏi cả đêm.

Bình minh trên sa mạc rất yên tĩnh, gần như không thấy sinh vật nào. Dù sao cuộc sống của hầu hết động vật trong sa mạc đều không thích hoạt động trong màu đông.

Tiếng động cơ trực thăng đánh thức mọi người dậy.

Khi một chiếc máy bay trực thăng chuyên nghiệp hạ xuống sa mạc, mấy người nước ngoài và người đàn ông Trung Quốc kia cũng đã tỉnh lại, cao hứng ôm lấy nhau. Đối với bọn họ mà nói, đã nhạt lại được mạng của mình.

219. Chương 219: Bắt Cóc Lưu Bư.

Đương nhiên, kính của xe cũng phải nghĩ biện pháp sửa chữa. bọn họ không muốn nếu như gặp phải đàn sói lần nữa, lại không có chỗ tránh.

A Nhĩ Mạn không tra tìm được nhiều ở trong sa mạc, nhưng khi Trương Dương và A Nhĩ Mạn gặp lại nhau ở nước Mỹ đã xảy ra rất nhiều chuyện mà người ta không thể tưởng tượng được.

Ba người Trương Dương được trực thăng đưa đến thành phố TR ở gần sa mạc nhất. Ở đây, bọn họ dùng điện thoại liên hệ với chỗ thuê xe lúc trước. Sau khi trả một khoản tiền, ba người lúc này mới yên tâm thoải mái lên đường. Dù sao, người lái xe taxi kia rất hiền lành, hơn nữa Trương Dương cũng không muốn người dân Tân Cương có ấn tượng không tốt với mình, trả tiền thuê xe là chuyện đương nhiên.

Đương nhiên bọn họ không biết, người lái xe sau khi gặp phải vụ bắn nhau đó, sợ đến độ mấy tháng không dám ra khỏi cửa. Mấy ngày sau khi vụ bắn nhau diễn ra, hắn gần như mỗi ngày đều bị thẩm vấn. Đến khi khẳng định hắn không có quan hệ gì với các phần tử Cương Độc mới thả hắn ra.

“Bà nó chứ. Rốt cuộc có thể đổi một bộ quần áo ấm áp. Mẹ nó!” Lưu Bư giật giật quần áo trên người mà mắng. Trong mùa đông giá rét này, cho dù khỏe đến đâu mà cởi trần vẫn cảm thấy lạnh.

“Ha ha, đi thôi!”

Trương Dương cười cười liếc nhìn Lưu Bư. Trên người Lưu Bư đang mặc một chiếc áo da dê, đầu đội một chiếc mũ trắng, bên hông đeo một con dao găm, trông không khác gì dân du mục tộc Duy Ngô Nhĩ.

Ba người từ bên trong sa mạc đi ra, quần áo trên người lam lũ không chịu nổi. Sau khi đi mua quần áo mới phát hiện ở nơi đây rất khó mua được quần áo thích hợp. Ba người không thể làm gì khác hơn là mua một ít quần áo dân tộc.

Làm cho Trương Dương vui mừng chính là, Lưu Bư và A Trạch không có ba lô, duy nhất chỉ có hũ đeo ba lô.

Đương nhiên, cho dù ba người không có cũng không cần phải lo lắng. Bởi vì, ba người đang đeo vàng trên người, cùng lắm thì bán đi cũng đủ để bọn họ sống đến tận Bắc Kinh.

Mặc quần áo này mặc dù ấm áp nhưng Trương Dương và Lưu Bư vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Ngược lại A Trạch vốn là người Tân Cương nên rất tự nhiên, dù là đi đứng, nói chuyện cũng không khác gì với người bản địa.

Nguyên nhân chính là vì có A Trạch nên Trương Dương và Lưu Bư mới không bị người ta chê cười, cũng không đến quán gọi thịt lợn.

Ba người không đi taxi, trên đường không ngừng đổi xe, đây là chủ ý của Trương Dương. A Trạch và Lưu Bư không rõ vì sao Trương Dương lại muốn phức tạp như vậy. Nhưng Trương Dương đã kiên trì như thế nên hai người cũng không muốn so đo làm gì, coi như đi du lịch vậy.

Trên đường đi, Trương Dương rất ít khi nói chuyện. Hắn lặng lẽ quan sát phong thổ nhân tình ở nơi đây, cảm nhận sự thuần phác của người dân.

Bọn họ uống hết một bình trà. Diệp trà Tập Tư Thang Thái; Thảo trà Bồ Thác Nhĩ Cách. Trà được sắc từ lá cây chè. Loại trà này điểm tô thêm văn hóa uống trà của người Trung Quốc. Có rất nhiều nơi người ta còn uống trà xanh nên khá chất. Đương nhiên lúc này đã được cải thiện. Bây giờ uống trà lại có cảm giác nhớ lại.

Bọn họ đúng là có chủ ý đi đến Ba Trát. Nơi này không có quy mô và khí thế như bên trong Ba Trát. Càng không có sự hào hoa ở nơi đó. Nhưng mà, Tây Vực có chỗ mê người của nó. Tây Vực giống như một xã hội đặc biệt trong sách giáo khoa, ẩn chứa rất nhiều thứ quý giá. Nhưng Tây Vực lại giống như dòng sông lịch sử thâm sâu không đồng nhất, dài vô hạn...

Ba Trát là một bí ẩn. Trương Dương cho rằng hiểu được người Tân Cương thì sẽ hiểu được Ba Trát, đến gần một chút, hiểu được nhiều thêm một chút. Mặc dù không thể hiểu được cuộc sống sinh hoạt thực sự của người Tân Cương. Nhưng cũng không phí công đến Vương quốc Ba Trát.

Giá cả nơi đây thấp đến đáng sợ, một chiếc áo da dê chỉ mất có mười tệ. Chiếc áo này đúng là một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, có thể vừa bán vừa tặng. A Trạch không cảm thấy gì. Nhưng Trương Dương và Lưu Bư như trong thấy một món tiền lớn đang nhảy trước mặt mình vậy.

Chưa đi được hai trăm km, trên tay, quanh eo Lưu Bư và Trương Dương đã buộc đầy các thứ đồ kỳ lạ. Nếu không phải A Trạch ngăn lại, hai người lúc này có thể đã không thể bẻ hết số đồ này.

Ba Trát khổng lồ này, ba người đã lưu lại đây hơn nửa ngày.

“A Trạch, không nghĩ đến Tân Cương là nơi gà không đẻ trứng, chim không ỉa nổi mà lại có nhiều thứ tốt như vậy” Lưu Bư đi trong dòng người, trong tay cầm một món đồ trang sức tinh xảo. Đây là món đồ được làm thủ công, Lưu Bư chuẩn bị dùng món đồ này để lừa tấm thân trong trắng của cô bé Tiểu Thanh.

A Trạch liếc nhìn Lưu Bư một cái, không muốn nói nhiều với tên thô lỗ này. Đối phó với người như Lưu Bư, đây là biện pháp tốt nhất. Mà Lưu Bư sợ nhất chính là người khác không để ý đến hắn.

“Ha ha, A Trạch, chờ ở đây bố trí thật kỳ quái, hình như không được quy hoạch, hơi hỗn loạn. Nhưng không khí rất tốt” Trương Dương cười nói.

“Ba Trát này không phải vì kiếm miếng ăn. Ba Trát ở rất nhiều nơi đều là do một ít người dân lập ra. Người Tân Cương phần lớn đều rất phóng khoáng, thích tụ tập lại với nhau. Nơi nào náo nhiệt, nơi đó sẽ có Ba

Trát. Nơi đây vốn chỉ có một Ba Trát. Ban đầu chỉ có một, hai, ba, bốn người bán hàng rong, rồi lập hàng quán. Từ từ, người thích buôn bán nghe tin mà đến. Qua nhiều năm tháng, số hàng quán cũng tăng lên hình thành chợ... Phía nam Tân Cương xuất hiện hơn trăm Ba Trát, hầu hết đều là như vậy mà sinh ra” A Trạch giải thích rất rõ ràng, hình như chỉ cần chuyện dính dáng đến Tân Cương, A Trạch sẽ rất kiên nhẫn.

“Ha ha, nơi đây thú vị hơn những khu chợ trong thành phố nhiều. Sau này kết hôn phải mang vợ con đến đây mua đồ mới được...” Lưu Bưư cười ha hả.

A Trạch và Trương Dương cùng liếc nhìn Lưu Bưư, không nói gì.

“Ngày này, hai người nhìn gì thế?” Lưu Bưư bất mãn nói.

“Không!” A Trạch đi nhanh về phía trước, Trương Dương theo sát phía sau.

“Không phải tôi muốn tiết kiệm tiền. Tôi chỉ cảm thấy không khí nơi đây rất tốt...”

“Thật không?”

“Thật mà, tôi không phải muốn tiết kiệm tiền...” Lưu Bưư lẩm bẩm nói.

“Chúng tôi có nói anh vì tiết kiệm tiền sao?”

Lưu Bưư thừ ra nhìn hai người, không khỏi cảm thấy buồn bực đến ứa máu. Không phải chỉ là muốn tiết kiệm chút tiền sao. Dùng thái độ khinh bỉ như vậy là sao?

Đột nhiên Lưu Bưư cảm thấy sau lưng mình bị một người chạm vào.

“Này này... đừng phải tôi rồi...” Quay đầu lại nhìn, Lưu Bưư lập tức câm miệng. Bởi vì ít nhất có ba khẩu súng lục đang quay về phía hắn. Đầu súng đen ngòm bằng kim loại đang sáng rực lên.

Ba người trung niên, đây tuyệt đối là những sát thủ kinh nghiệm phong phú. Dù là từ vẻ mặt và động tác của bọn họ cũng có thể nhìn ra, tố chất của bọn họ rất cao. Giữa ban ngày ban mặt, cầm súng trước mặt mấy ngàn người mà không hề có chút hoang mang lo lắng.

“Đi về phía trước, đi từ từ, đừng cố gắng chống cự. Ba người chúng ta vẫn duy trì một khoảng cách an toàn với mày. Mày không có khả năng cùng lúc giết chết ba bọn tao. Đương nhiên điều quan trọng nhất chính là dù mày có giết chết ba người bọn họ. Bởi vì, trong những người ở chợ còn có người của bọn tao. Chỉ cần mày có hành động khác thường, bọn tao sẽ không hề do dự nổ súng. Ừm, đúng đó, cứ như thế, nâng tay lên một chút, mở rộng một chút...”

Về mặt Lưu Bưư trở nên khó coi nhìn bóng người trước mặt. Hắn bây giờ rất muốn giết người. Nhưng hắn càng sợ mình bị giết hơn. Cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là từ từ đi theo sau Trương Dương và A Trạch.

Bây giờ, động tác của Lưu Bưư có chút quỷ dị, tay gờ món đồ trang sức lên giống như đang từ từ thưởng thức vậy. Nhưng mà trên mặt không hề có một chút nào là vui vẻ, giống như mua phải đồ giả vậy.

“Tiên sinh, có người bảo em đưa cho anh một bức thư” Một cô bé khoảng mười tuổi đột nhiên ngăn đường Trương Dương, trong tay đang cầm một tờ giấy.

Trương Dương và A Trạch không khỏi chấn động, liếc mắt nhìn nhau. Sau đó liếc nhìn một cái rồi lại nhìn về phía cô nhóc kia. Chỉ thấy cô gái đang rất khiếp sợ, phát âm cũng không chuẩn.

“Cho tôi sao?” Trương Dương cảm nhận được cô nhóc này không có nguy hiểm gì. Ngân Hồ cũng không phát ra cảnh báo. Giác quan thứ sáu của mình cũng không cảm nhận được nguy hiểm.

“...” Cô bé nắm chặt quyển sách không nói một câu, rớt cuống mắt đỏ bừng lên, cổ lấy dũng khí nói: “Người đưa bức thư cho em nói mấy anh sẽ cho em mười tệ tiền thù lao” Cô bé nói xong mặt càng đỏ hơn, có vẻ xấu hổ hồi hộp.

Trương Dương không nói gì, lấy mười tệ ra đưa cho cô bé. Cô bé sau khi nhận được tiền, lập tức giao tờ giấy cho Trương Dương, rồi nhanh như chớp biến mất trong biển người mờ mịt.

Trương Dương mở tờ giấy ra nhìn, lập tức cả người cứng đờ.

220. Chương 220: Nhà Mãi Mãi Đề.

A Trạch cầm tờ giấy, thân hình lập tức trở nên cứng ngắc. Bởi vì trên tờ giấy chỉ viết vài câu rất đơn giản, nhưng lại rất rung động: “Đừng nhúc nhích, bọn mày đang bị súng ngắm vào. Đồng bạn của bọn mày đã bị bọn tao bắt. Bây giờ bọn mày đi theo một cô gái mặc áo khoác màu đỏ, sau khi đi ra khỏi chợ, lên một chiếc xe Vixxx. Nhớ kỹ đừng quay đầu lại!”

Minh tướng của Trương Dương trong nháy mắt khuếch tán, Lưu Bưu vẫn còn ở phía sau. Có thể rõ ràng cảm nhận được hô hấp của Lưu Bưu có chút bất thường.

Dòng người qua lại thật sự quá nhiều nên chỉ có thể nhìn thoáng qua mà thôi. Thần niệm của Trương Dương không có cách nào phân biệt ra ai là kẻ địch. Càng quan trọng hơn là ở trong hoàn cảnh nào, Trương Dương không thể có hành động. Hắn căn bản không có mục tiêu. Hơn nữa hắn không có khả năng giết hết tất cả mọi người.

“Đi!”

Trương Dương ngăn người, hắn không nhìn A Trạch, rất tự nhiên đi về phía trước. Trước mặt hắn khoảng mười mét có một người phụ nữ trung niên mặc áo khoác đỏ khoảng bốn mươi tuổi. Người phụ nữ đó không nhìn bọn họ mà cứ đi về phía trước.

A Trạch sờ sờ lưỡi đao trên tay để sự lạnh giá của kim loại làm cho mình giữ được bình tĩnh. Hắn cảm nhận được một cỗ sát khí dày đặc. Sát khí tản mát ra từ trên người Trương Dương.

Trương Dương đã tức giận!

Không ai hiểu được vì sao Trương Dương nổi giận.

Trương Dương chọn cách không ngừng đổi xe, di chuyển liên tục, đi lại trong cả khu chợ, dung nhập vào trong sinh hoạt của người Tân Cương, không chỉ là vì khảo sát đời sống sinh hoạt nơi đây, mà chủ yếu là tránh khỏi cặp mắt kia.

Trương Dương không thích bị người giám sát.

Mà muốn phá vỡ hiện tượng đó thì phải phá vỡ quy luật sống của chính mình. Gần như tất cả những người biết hắn đều nói hắn phải đi Bắc Kinh. Cho nên Trương Dương muốn làm loạn tốc độ của mình...

Làm cho Trương Dương ngạc nhiên là cách này vẫn không thể nào tránh khỏi bị người tìm ra.

Đầu Trương Dương đang điên cuồng tính toán các khả năng có thể. Nhìn người dân Tân Cương mặc những bộ trang phục đặc sắc xung quanh, Trương Dương đột nhiên sáng tỏ, nơi này là nơi nào. Đây là Tân Cương, ở đây tuyệt đối không thể thoát khỏi mắt Mãi Mãi Đề. Mãi Mãi Đề lúc này mặc dù đã suy yếu nhưng lạc đà bệnh còn hơn ngựa khỏe. Ở vùng đất Tân Cương này, Mãi Mãi Đề có mạng lưới rất sâu rộng. Muốn tìm ra bọn họ cũng không hề khó khăn. Huống hồ bọn họ cũng căn bản không có tận lực ẩn dấu hành tung.

Quả nhiên!

Khi Trương Dương lên xe, suy nghĩ của hắn lập tức được chứng minh. Bởi vì lộ ra một khuôn mặt xinh như hoa đang xấu hổ ngồi đó.

“Xin lỗi...” Tuyết Liên không dám nhìn thẳng vào mắt Trương Dương, lý nhí nói.

Nhìn thấy Tuyết Liên, sát khí xung quanh Trương Dương và A Trạch trong nháy mắt đã biến mất. Dù cho bọn họ có đối nghịch với Mãi Mãi Đề như thế nào. Nhưng hai người tin rằng, Tuyết Liên tuyệt đối không gây bất lợi cho bọn họ, đây là trực giác nói cho bọn họ biết.

Quan trọng nhất chính là nếu như Mãi Mãi Đề quả thật muốn giết bọn họ, căn bản không nên để Tuyết Liên ra mặt. Tuyết Liên là một cô sinh viên mà thôi. Cô không hề tham dự vào vương quốc ngầm của bố mình.

“Mẹ nó. Tuyết Liên, em muốn gặp bọn anh thì gửi một bức thư là được. Dùng thủ đoạn này làm gì chứ?” Lưu Bưu là người lên xe cuối cùng. Vừa nhìn thấy Tuyết Liên ngồi trên xe, lập tức vuốt mồ hôi trán mắng to. Vừa nãy hắn khá sợ. Có ai thích bị mấy khẩu súng lục nhắm vào mình đâu chứ.

Bên trong xe trầm mặc, Trương Dương và A Trạch không nói gì, cùng nhìn Tuyết Liên. Điều Lưu Bưu hỏi cũng là vấn đề của bọn họ. Nếu như Tuyết Liên thật sự muốn gặp bọn họ, cần bản không nên biện pháp như vậy.

“Anh... anh Bưu... không không... không phải ý của em... Là ý của bố em...” Khuôn mặt trắng nõn của Tuyết Liên đỏ ửng lên, cúi đầu lấp bắp nói.

Ba người nhìn nhau, không hiểu vì sao Mãi Mãi Đề lại muốn gặp bọn họ. Càng không hiểu tại sao Mãi Mãi Đề lại dùng cách này để gặp bọn họ.

Mãi Mãi Đề cũng coi như là một nhân vật đầy tiếng tăm. Nếu như hắn và Trương Hân, bố của Trương Vân nói tạm thời bỏ qua bọn họ, sẽ tuyệt đối không tìm bọn họ phiền toái, nhưng mà bây giờ...

Lưu Bưu vốn định nói thì thấy Trương Dương và A Trạch đều đang trầm mặc nên dù đã mở mồm vẫn không nói câu gì.

Chiếc xe du lịch từ từ khởi động. Trên xe ngoại trừ tài xế chỉ có mình Tuyết Liên. Hiển nhiên Mãi Mãi Đề rất yên tâm bọn họ sẽ không làm điều gì bất lợi cho Tuyết Liên. Còn có một khả năng nữa đó chính là đây là Tân Cương, Mãi Mãi Đề rất tự tin vào sự cường đại của mình.

Đường rất xóc, bầu không khí bên trong hình như có chút xấu hổ. Dù sao lúc ở trong động, bọn họ là bắt Tuyết Liên đi theo, điều này đúng là làm cho người ta rất không thoải mái.

“Tuyết Liên, bố em khỏe chưa?” Lưu Bưu đúng là vẫn không chịu nổi loại không khí trầm mặc này.

“Chưa ạ” Tuyết Liên buồn bã nói: “Bác sĩ nói, một dây thần kinh trong đầu bị ứ máu, làm cho thân thể tê liệt”.

“Tại sao không chữa trị?” Lưu Bưu hơi nghi hoặc, hình như máu ứ chèn vào dây thần kinh khiến người ta tê liệt chỉ cần phẫu thuật là có thể hồi phục, cũng không phải quá khó chữa.

“Bác sĩ nói, bố em bị ứ máu ở vị trí rất phức tạp. Liên quan đến rất nhiều dây thần kinh, vì vậy phẫu thuật có bảy mươi phần trăm thành công, muốn người nhà em ký tên nhưng anh trai em đã từ chối”

“Chẳng lẽ để ông ta liệt cả đời sao?” Lưu Bưu trợn trừng mắt, khó có thể tin nói.

“Không phải. Không phải, bác sĩ còn nói còn có một phương pháp chữa trị khác. Đó là thông qua xoa bóp và châm cứu từ từ làm máu ứ tan đi. Chỉ là thời gian có thể lâu hơn một chút, khoảng một hai năm là khỏi” Tuyết Liên vội vàng giải thích.

“Ồ...” Trên mặt Lưu Bưu lộ ra vẻ đắc ý, Mãi Mãi Đề bị liệt càng lâu hắn càng vui.

“Tuyết Liên, bố em sao muốn gặp bọn anh?” Trương Dương hỏi.

“Em... em không biết” Tuyết Liên ấp a ắp úng.

Mọi người lại im lặng.

“Tuyết Liên, anh có một vấn đề muốn hỏi em. Em lúc lên trực thăng đã nói mấy câu. Nhưng âm thanh lúc đó quá ồn ào nên anh không nghe rõ. Em bây giờ nói lại đi”.

“A... không không... không nói gì hết” Mặt Tuyết Liên đỏ hồng đến tận mang tai, thân hình mềm mại co rúm lại.

“Thật sự không nói gì sao?” Lưu Bưu nghi ngờ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tuyết Liên.

“Thật sự không nói gì mà!” Tuyết Liên liên tục gật đầu.

Lưu Bưu vò đầu, hắn không hiểu sao cô gái này lại đỏ mặt. Không phải chỉ là hỏi một câu thôi sao, việc gì phải đỏ mặt chứ?

Đường rất xe, chiếc xe du lịch đi khoảng hai tiếng mới đến.

Đường càng xa, Trương Dương càng kinh ngạc. Điều này nói rõ lúc bọn họ ở Ba Trát đã bị người chú ý. Bởi vì Mãi Mãi Đề cần phải bố trí cả một quá trình, hơn nữa Tuyết Liên còn đến được Ba Trát.

Tiến vào một thị trấn coi như sầm uất, xuống xe ở một ngõ nhỏ, Tuyết Liên dẫn mng hi người đi tiếp.

Đây là một thị trấn cổ, có vô số hẻm nhỏ nối liền nhau. Những con hẻm rộng khoảng ba bốn mét, các căn nhà hai bên tất cả đều bằng đất. Cứ cách năm sáu mét lại có một cánh cửa bằng gỗ trông rất cổ xưa. Các căn nhà từ bề ngoài trông rất giống nhau, cùng màu đất, ngoại trừ bầu trời màu lam thì đập vào mắt đều là màu của đất. Trên vách tường mọc đầy rong rêu thể hiện đã trải qua những năm tháng dài lâu.

Điều này hoàn toàn khác hẳn so với những căn biệt thự tươi sáng bên ngoài đường lớn.

Tuyết Liên nhẹ nhàng gõ một cánh cửa.

“Có ai không?”

“Tôi”.

“Khai tư lai” Một người con gái Tân Cương cúi đầu mở cửa.

Sau khi cánh cửa mở ra, liếc mắt nhìn thấy mấy khóm trúc đào cao nửa người. Người con gái Tân Cương nói mấy câu: “Khai tư lai” Đến tận khi A Trạch giải thích, Trương Dương và Lưu Bư mới hiểu được đó là “Mời vào”.

Cô gái dùng tay vén màn cửa làm bằng chuỗi hạt để bốn người tiến vào một căn phòng.

Căn phòng thật lớn.

Ở hai bên phòng còn có một căn phòng nữa. Bên trái một bồn hoa. Căn phòng này khoảng hai mươi mét vuông, kháng cũng khoảng hai mươi mét vuông, thật sự là rất lớn.

Tường trong phòng đều được trang trí bằng những tấm thảm hình chữ nhật màu xanh lam, xen lẫn màu hồng thể hiện ra vẻ cổ kính mà trang nhã. Một bức tranh thể hiện cảnh đồng áng, màu sắc rất đẹp. Căn phòng treo đầy những bức thảm làm cho người ta cảm thấy rất trữ tình. Khiến người ta có thể thả lỏng thân thể ngắm nhìn nó, tận hưởng sự bình tĩnh này.

Đây là lần đầu tiên Trương Dương vào nhà của người Tân Cương, không khỏi thất thần. Sau khi nhìn một vòng, ánh mắt mới dừng lại trên người Mãi Mãi Đề, lúc này đang nằm trên giường. Tinh thần của Mãi Mãi Đề đang rất tốt. Một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi đang ngồi bên cạnh hắn. Làm cho hắn vẫn đầy tôn nghiêm, không giống một người bị liệt.

“Tuyết Liên, đưa bọn họ đi xem xung quanh. Bổn đợi các con” Mãi Mãi Đề không ngờ nói chuyện lưu loát như vậy. Chẳng qua cũng cố hết sức, hiển nhiên những lời nói lưu loát này hắn đã dùng hết sức lực.

221. Chương 221: A Trạch Là Năm Vùng

“Đi đi!”

Mãi Mãi Đề mặc dù cả người không thể nhúc nhích, mặt mày nhăn nhó nhưng vẫn có một cỗ uy thế, ánh mắt vẫn làm cho người ta không thể khinh thường. Trương Dương không khỏi âm thầm thán phục, không hổ là kiêu hùng hắc đạo.

Không thể nghi ngờ, Mãi Mãi Đề lúc này đang ở vào bước ngoặt của cuộc đời, còn có khí độ như vậy đã rất hiếm thấy.

Thấy Mãi Mãi Đề sau khi nói xong liền nhắm mắt nghỉ ngơi, Tuyết Liên không nói gì nữa, khẽ gật đầu dẫn Trương Dương đi thăm quanh nhà.

Chỗ hấp dẫn nhất của căn phòng này là bốn bức tranh treo trên tường. Một cái vẽ một bình hoa, một cái vẽ hai chậu hoa hồng đỏ rực, bức tranh ở giữa thể hiện cả ngôi nhà, bên trong có sáu người, ảnh chụp hẳn là đã từ lâu. Chẳng qua vẫn có thể lơ mơ nhìn thấy người ở bên trong. Có vợ chồng của Mãi Mãi Đề, có Nhiệt nóiich Lực, còn có Tuyết Liên. Có hai người con trai, Trương Dương chưa gặp lần nào.

Những bức tranh này lộ ra khí tức văn hóa, lộ ra vẻ nghệ thuật, lộ ra sự hy vọng vào cuộc sống tốt đẹp. Hơn nữa những bức tranh với phong cách khác nhau tạo thành khí thế văn hóa đồ sộ của người Duy Ngô Nhĩ, càng tăng thêm giá trị của căn phòng và chủ nhân của nó.

Trương Dương gần như không thể tin được đây là gia đình Mãi Mãi Đề. Dù như thế nào cũng không thấy Mãi Mãi Đề lại là một người có hàm dưỡng và có tế bào nghệ thuật.

“Cả nhà em đều sống ở đây sao?”

Trương Dương có chút không thể tin nổi. Tài sản của Mãi Mãi Đề phải dùng hàng trăm triệu để tính toán. Nghe nói, Mãi Mãi Đề có không ít cổ phần trong các tập đoàn lớn. Hơn nữa hắn còn có sản nghiệp trong ngành giải trí ở khắp nơi, đó tuyệt đối là một con số khổng lồ. Dù là như thế nào cũng không có ai nghĩ đến Mãi Mãi Đề lại ở trong một nơi như thế nào. Mặc dù căn phòng trông rất ấm áp, nhưng tuyệt đối không xứng với địa vị trên giang hồ của Mãi Mãi Đề. Nói trắng ra, căn nhà này chỉ là nhà dành cho người bình thường ở lại. Mặc dù trong mắt Trương Dương thì thấy cũng rất đặc sắc. Nhưng đó chỉ là đặc sắc bởi phong cách của người Duy Ngô Nhĩ mà thôi, không có gì xa hoa hết.

“Không phải, gia đình em chỉ tạm thời ở nơi đây mà thôi. Nơi này là nơi bọn em lớn lên, cũng là tổ ốc của gia tộc em, vẫn luôn có người chăm sóc nơi đây. Tất cả các phòng ở đây đều được giữ nguyên so với trước kia, không hề thay đổi. Lần này sau khi bố em bị liệt, đột nhiên muốn về đây, cho nên mọi người đều chuyển về đây...” Tuyết Liên nói.

“Bố em trước kia làm gì?” Trương Dương đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với Mãi Mãi Đề. Thật khó tưởng tượng, một người Ngô Duy Nhĩ lại có thể lực xã hội đen cường đại như vậy.

“Nướng thịt dê”.

“Nướng thịt dê?” Trương Dương và Lưu Bư kinh ngạc kêu lên.

“Đúng vậy, khi đó em còn chưa sinh ra. Nhà em lúc đó rất khó khăn, phải nuôi sống ba miệng ăn. Sau này bố em vào nội địa bán thịt dê nướng. Sau này bố em gặp phải một người. Nghe nói bắt đầu từ đó mà trở nên giàu có. Em cũng không rõ ràng lắm nhưng mọi người đều nói như vậy?” “Một người? Người như thế nào?” Trương Dương không khỏi nghi hoặc, người nào có thể biến một người bán thịt dê nướng bình thường trở thành kiêu hùng hắc đạo?

“Em không biết. Bố em có rất nhiều thuộc hạ, cũng biết rất nhiều người. Nhưng mà không ai có dũng khí đề cập đến người đó, thậm chí ngay cả tên cũng không dám nhắc đến. Mỗi một lần nhắc đến người đó đều có vẻ mặt sợ hãi và sùng kính. Lúc em còn nhỏ đã từng hỏi qua, nhưng mà bố em không nói, hơn nữa còn đánh em một trận. Sau này em không dám hỏi nữa. Mấy anh trai của em cũng không dám hỏi” Tuyết Liên ngượng ngùng nói.

Mấy người Trương Dương, A Trạch và Lưu Bư không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Hiển nhiên người trong miệng Tuyết Liên nói là lão Đại của Mãi Mãi Đề. Đây là một nhân vật làm cho người ta sợ hãi. Phải biết rằng người của Mãi Mãi Đề có ai là không sống trên làn dao mũi kiếm. Nếu như ở sau lưng cũng không dám nói đến ngươưng i kia, thậm chí còn lộ ra vẻ sợ hãi và sùng kính. Như vậy đã nói rõ người này dù là uy vọng hay vũ lực đều không thể tưởng tượng được.

Hình như người đó là một nhân vật rất quan trọng.

Trương Dương không nghĩ ra, bởi vì nhân vật có rất nhiều người biết. Vương Phong, gia tộc của Vương yển, Mãi Mãi Đề, hình như đều bị người này ước thúc. Nhưng lại không thể nào nói rõ người đó là ai, giống như đây chỉ là một nhân vật trong trí tưởng tượng mà thôi.

Hắn ở đâu?

Hắn đang làm gì?

Tại sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, người đó thủy chung vẫn không xuất hiện?

Trương Dương đi theo Tuyết Liên quan sát kiến trúc trong nhà, nhưng trong lòng không hề nhàn rỗi, không ngừng tính toán quan hệ của mọi người, nhưng càng nghĩ càng loạn, không có chút đầu mối.

Khoảng nửa tiếng sau, người con gái lúc trước mở cửa cho bọn họ đi đến phòng mà bọn họ đang thăm quan, nói nhỏ với Tuyết Liên vài tiếng. Sau đó, Tuyết Liên liền mang bọn họ trở lại phòng khách. Trên giường Mãi Mãi Đề đang ngồi đã đặt một ấm trà nóng.

Sau khi mấy người ngồi xuống, người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh Mãi Mãi Đề đặt gối sau lưng ông ta rồi cùng với Tuyết Liên đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Mãi Mãi Đề, Trương Dương, Lưu Bư và A Trạch.

Trong không khí tản mát ra mùi thơm của trà, mọi người im lặng, Mãi Mãi Đề mở mắt ra.

“Ông không sợ sẽ bị chúng tôi giết sao?” Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Sợ, nhưng, các cậu không dám” Mãi Mãi Đề mở mắt, nói ra từng chữ một. Trong giọng nói tràn ngập khí phách và khí thế cường đại không thể trái ngược. Quả nhiên là lạc đà ốm còn mạnh hơn ngựa khỏe. Cho dù bây giờ tay chân không thể cử động, Mãi Mãi Đề vẫn có phong phạm của một vị vua.

“Tại sao?” Trương Dương hỏi tiếp.

“Cậu ta là người Tân Cương, cậu ta biết” Mãi Mãi Đề nhìn sang A Trạch vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Chỉ cần chúng ta ở đây, chỉ cần chúng ta tiến vào Tân Cương, chỉ cần chúng ta để lộ hành tung. Như vậy chúng ta sẽ không có cách nào chạy thoát. Ông ta là vương giả chính thức của Tân Cương” A Trạch mở mắt, nhẹ nhàng nói.

Vương giả của Tân Cương!

Trương Dương và Lưu Bư đưa mắt nhìn nhau, giật mình. Nếu như người khác nói như vậy, bọn họ có thể không coi vào đâu. Nhưng A Trạch nói lại là chuyện khác.

“Chỉ cần ông ta muốn, ông ta có thể làm cho hai người trở thành kẻ thù của tất cả dân chúng trong thị trấn này” A Trạch bổ sung một câu.

“Cậu thừa nhận tôi là vương giả của Tân Cương?” Mãi Mãi Đề hỏi.

“Đúng thế. Ông vĩnh viễn là vị vương giả trong mắt người Tân Cương chúng tôi” A Trạch cúi đầu, vẻ mặt thờ ơ, nhưng có thể thấy được vẻ kính trọng của hắn. Điều này làm cho Trương Dương và Lưu Bư mở rộng tầm mắt. bọn họ cho đến bây giờ không biết A Trạch lại tôn trọng Mãi Mãi Đề như vậy, đúng là nằm ngoài dự kiến.

“Được rồi, nếu như tôi muốn giết bọn họ, cậu sẽ làm như thế nào?” Mãi Mãi Đề rất vui mừng nói.

Mãi Mãi Đề vừa dứt câu, bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên quỷ dị. Tim Trương Dương và Lưu Bư đập mạnh, bởi vì bọn họ nhìn thấy đầu ngón tay của A Trạch đang khẽ nhúc nhích một chút. Mà bên dưới những ngón tay là đao phong sắc bén.

Im lặng một lúc lâu.

Mãi Mãi Đề, Trương Dương và Lưu Bư cùng nhìn A Trạch.

Nhìn vẻ mặt thờ ơ của A Trạch, ba người đều lộ ra vẻ thất vọng.

“A Trạch, chuyện anh trai cậu, tôi rất đáng tiếc” Mãi Mãi Đề thở dài một tiếng. Lời nói này lại càng làm cho Trương Dương và Lưu Bư kinh hãi. Bọn họ cho đến tận bây giờ cũng không hề nghĩ được rằng, Mãi Mãi Đề lại biết A Trạch.

“Đã là quá khứ, không cần phải nói lại nữa. Cảm ơn ông đã chôn anh trai tôi ở núi Long Đầu” A Trạch buồn bã nói.

“Đó là thứ mà cậu ta nên đạt được” Mãi Mãi Đề cố cử động, thân hình lập tức ngã xuống giường. A Trạch vội vàng cẩn thận đỡ lấy Mãi Mãi Đề. Động tác này làm cho tim Trương Dương như bị dao đâm.

“A Trạch” Lưu Bư tóc tai dựng đứng, khuôn mặt đỏ bừng như lợn bị chọc tiết.

“Có tôi” A Trạch nhìn Lưu Bư và Trương Dương với ánh mắt xin lỗi.

“Mày còn cho tao là huynh đệ hay không?” Lưu Bưu bưng tách trà lên, uống một hơi, giống như uống rượu mạnh vậy.

“Còn” Giọng nói của A Trạch không lớn nhưng có vẻ thâm lương.

“Vậy mày nói xem, vì sao mày phải giấu quan hệ của mày với Mãi Mãi Đề?” Lưu Bưu tức giận hỏi.

“Tôi đã giấu diếm gì sao?” A Trạch thản nhiên hỏi ngược lại.

“A...” Lưu Bưu không có gì để nói. Quả thực A Trạch chưa từng giấu diếm. Bọn họ cũng biết anh trai của A Trạch là trợ thủ đắc lực của Mãi Mãi Đề: “Vậy sao trong động mày không tỏ vẻ sùng kính ông ta? Thậm chí mày còn ra vẻ muốn giết chết ông ta!”

“Thật sự muốn tôi phải nói sao?” A Trạch rất bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Lưu Bưu.

“Nói!”

Xương cốt Lưu Bưu phát ra những tiếng vang, trên mặt hiện lên một cổ sát khí nồng đậm không khác gì ma thần giáng thế. Hấn hận nhất chính là những kẻ phản bội. Lưu Bưu đã hạ quyết tâm, nếu như A Trạch là kẻ phản bội, hắn sẽ bằng mọi giá giết chết A Trạch.

“Trương Dương, anh cũng hy vọng tôi nói?” A Trạch quay đầu nhìn Trương Dương vẫn đang im lặng.

“Tôi muốn hỏi ông Mãi Mãi Đề một vấn đề” Trương Dương nghĩ một chút rồi nói với Mãi Mãi Đề.

222. Chương 222: Đáng Buông Tay Thì Buông Tay

“Ông đưa chúng tôi đến đây làm gì?” Trương Dương nhìn chăm chăm vào Mãi Mãi Đề.

“Nghe nói, cậu rất thông minh. Cậu đoán xem nào” Mặt Mãi Mãi Đề gần như không hề nhúc nhích, nhưng có thể thấy được tia chờ mong trong mắt hắn.

“Được” Trương Dương đưa mắt nhìn A Trạch nói: “Ông đã muốn tôi đoán, vậy tôi sẽ đoán. Tôi nghĩ, Mãi Mãi Đề tiên sinh đưa chúng tôi đến đây không phải để nói tin tức này cho chúng tôi”.

“Thứ nhất, ông làm như vậy là để có một giải thích cho thủ hạ của ông. Ông dùng hành động này nói cho bọn họ biết, ông có năng lực giết chúng tôi. Ông muốn thể hiện cho mọi người thấy uy vọng của mình. Mà đưa chúng tôi đến phạm vi thực lực của ông là lựa chọn tốt nhất. Đương nhiên ông cũng là nói cho chúng tôi biết, dù ông trở nên thế nào, ông vẫn có thể dễ dàng giết chúng tôi. Hơn nữa ông sẽ làm!”

“Ừm!” Mãi Mãi Đề nhìn Trương Dương, ra hiệu tiếp tục nói.

“Thứ hai, ông muốn thông qua A Trạch thử nghiệm sự trung thành của thuộc hạ đối với mình. Ông biết A Trạch là người trung thành với ông. Nhưng thời gian trôi qua ông không nắm chắc. Cho nên ông muốn bắt chúng tôi đến đây, vạch trần thân phận của A Trạch cho chúng tôi biết. Ông sợ, ông rất sợ hãi. Ông sợ mất đi tất cả, kể cả thủ hạ trung thành và tận tâm của ông. Cho nên, ông không tiếc bại lộ thân phận của A Trạch để chứng minh nỗi nghi ngờ của ông...” Trương Dương nhìn chăm chăm vào hai mắt Mãi Mãi Đề.

“Im miệng!” Miệng Mãi Mãi Đề mấp máy, nổi giận đùng đùng. Hiên nhiên Trương Dương đã nói đúng tâm tư của ông ta.

A Trạch nhìn thoáng qua Trương Dương, rồi đi đến bên cạnh Mãi Mãi Đề, nhẹ nhàng đỡ lấy người Mãi Mãi Đề bởi vì kích động nên hơi nghiêng. Động tác này làm cho tâm trạng Mãi Mãi Đề ổn định hơn. Hiên nhiên, A Trạch dùng hành động chứng minh mình sẽ không phản bội.

“Có một và hai, đương nhiên sẽ có ba. Điều thứ ba tạm thời không nói đến. Tôi bây giờ rất muốn biết suy nghĩ của A Trạch. Bởi vì, tôi vẫn coi A Trạch là anh em của mình. Tôi, Lưu Bưu và A Trạch là anh em và sinh ra tử với nhau. Tôi rất trân trọng tình cảm này. Tôi hy vọng A Trạch có thể chính miệng nói ra cho chúng tôi biết, cậu ta muốn gì. Mặc dù tôi cũng có thể đoán ra, nhưng tôi vẫn hy vọng A Trạch có thể tự mình nói ra. Tôi không muốn giữa anh em chúng tôi có sự ngăn cách, lại càng không muốn bởi vì hiểu lầm mà mất đi một người anh em”.

Trương Dương nhìn A Trạch, từ từ nói. Mỗi lần nói từ “Anh em” đều nhấn mạnh.

“Nói đi. Dù quyết định của cậu là như thế nào, tôi đều ủng hộ. Mãi Mãi Đề tôi hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, gặp bao cơn sóng gió. Huống chi, tôi biết cậu nhất định có nỗi khổ. Tôi sẽ không làm khó cậu. Cậu vĩnh viễn là niềm kiêu hãnh của tộc Ngô Duy Nhĩ chúng ta, tôi cảm thấy vinh dự vì có một thuộc hạ như anh cậu” Mãi Mãi Đề từ từ nói.

A Trạch đặt Mãi Mãi Đề lại cẩn thận, ánh mắt mọi người đều rơi vào người hắn, cùng đợi hắn trả lời.

Rốt cuộc, A Trạch vốn trầm ngâm cũng đã nói chuyện.

“Tôi sau khi rời khỏi anh Xuân đều đi theo Trương Dương và Lưu Bư. Khi đó, chúng ta chỉ là lợi dụng nhau. Hai người chỉ muốn có thêm một thuộc hạ, tôi thì lợi dụng hai người để sinh tồn. Hơn nữa tôi biết các ông là người mà chú Mãi Mãi Đề muốn giết. Tôi từng tìm cơ hội giết hai người. Nhưng tôi không nắm chắc, sau này chúng ta đã trải qua một loạt cuộc chạy trốn...”

Từ từ, giọng nói A Trạch trở nên chậm rãi.

“Tôi rất thích lúc ở bên cạnh hai người. Tôi biết mình đã chính thức hòa nhập vào trong đoàn thể nhỏ đó. Các anh coi tôi là anh em. Tôi... Tôi... Tôi rất mâu thuẫn. Tôi không biết phải làm sao bây giờ. Trên thực tế, ngay từ đầu tôi đã muốn lừa hai người đến Tân Cương...”

“Cái gì?” Lưu Bư tức giận, trợn trừng mắt, hung ác nhìn A Trạch, giống như một con mãnh thú vậy.

“Để cậu ta nói” Trương Dương khẽ vỗ vỗ lưng Lưu Bư, nói.

“Sau đó, tôi không muốn đến Tân Cương nữa. Bởi vì tôi biết chỉ cần các anh tiến vào Tân Cương sẽ không thể nào có khả năng còn sống trở về. Nhưng tôi đã cười trên lưng hổ, khó có thể xuống. Cuối cùng, vẫn tới Tân Cương. Trên đường đi tôi vẫn luôn cẩn thận không để bại lộ hành tung... Nhưng cuối cùng chúng ta bị rơi vào trong hang động đó” A Trạch nói đến đây có chút lấp lút, hình như không biết nên nói như thế nào.

“Nếu như bọn tôi thật sự muốn giết Mãi Mãi Đề tiên sinh ở trong hang động, cậu sẽ làm như thế nào?” Trương Dương từ từ hỏi.

“Không, tôi sẽ không để cho hai người giết Mãi Mãi Đề. Mãi Mãi Đề là vị Thần của quê hương chúng tôi. Ở Tân Cương, ông ta chính là vương giả. Ông ta dẫn dắt người Ngô Duy Nhĩ chúng tôi ra khỏi Tân Cương. Gần như tất cả mọi người ở Tân Cương đều coi ông ấy là thần tượng. Anh trai tôi cũng thế, tôi cũng thế...”

Về mặt A Trạch trở nên kiên định, không ai có thể hoài nghi quyết định của hắn. Mãi Mãi Đề nhìn A Trạch, trên mặt lộ ra một tia thỏa mãn. Hắn bây giờ mặc dù tê liệt nhưng sức ảnh hưởng của hắn ở Tân Cương, không ai có thể thay thế. Hắn từ trên người A Trạch đã tìm lại được sự tự tin.

“Nếu như Mãi Mãi Đề muốn giết chúng tôi thì sao?” Trương Dương hỏi một vấn đề quan trọng nhất. Vấn đề này là điều mà mọi người đều chú ý. Bởi vì chuyện này quan hệ đến sự lựa chọn của A Trạch.

“Không” A Trạch kiên quyết lắc đầu nói: “Hai người là anh em của tôi. Tôi sẽ không cho phép bất cứ ai giết các anh!”

“Ha ha ha... Quả nhiên là anh em tốt” Lưu Bư bất ngờ cười to, vươn bàn tay to ra vỗ mạnh lên vai A Trạch một cái.

“Nhưng mà, nếu như tôi và Mãi Mãi Đề tiên sinh phải có một người chết thì sao?” Trương Dương lạnh nhạt nói.

“Tôi không biết... Tôi thật sự không biết. Dù là ai giết ai, tôi sẽ toàn lực ngăn cản. Tôi chỉ có thể làm được điều này mà thôi...” A Trạch ôm đầu, về mặt thống khổ.

“Cho nên, cậu không rời khỏi chúng tôi. Cậu hy vọng chúng tôi cường đại, cường đại đến độ có thể chống lại Mãi Mãi Đề tiên sinh”.

Trương Dương thở dài một tiếng. Đột nhiên hắn hiểu được nỗi khổ của A Trạch. Địa vị của Mãi Mãi Đề ở Tân Cương không khác gì địa vị của Đạo Ca ở thành phố IH, không ai có thể thay thế.

Ở thành phố IH, Đào Ca là thần tượng của rất nhiều thanh niên. Nếu như bảo những người đó đi giết Đào Ca, đó quả thực là một chuyện không thể tưởng tượng. Mà địa vị của Mãi Mãi Đề ở Tân Cương còn sâu sắc hơn cả Đào Ca ở thành phố IH. Mãi Mãi Đề có thể lực kinh tế hùng hậu, có quan hệ rộng lớn. Mấy chục năm qua, hắn đã có rất nhiều thủ hạ. Hơn nữa kinh tế ở Tân Cương đều có quan hệ với Mãi Mãi Đề, sức ảnh hưởng không ai có thể địch nổi.

“Cậu còn đi với chúng tôi không?” Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Tôi.... không biết.... Tôi là người Tân Cương....” A Trạch ngẩng đầu nhìn Mãi Mãi Đề, vẻ mặt rất khó coi.

“Đi đi, Tân Cương rộng lớn nhưng so sánh với thế giới lại rất nhỏ. Tôi già rồi. Tôi đã lặn lội cả đời nhưng chưa bao giờ thực sự rời khỏi Tân Cương. Cậu nên đi đi...”

Giọng nói Mãi Mãi Đề mang theo vài phần tang thương.

Đối với Mãi Mãi Đề mà nói, hắn mặc dù có lực lượng xã hội đen khổng lồ trong nội địa, nhưng hắn rất rõ ràng chỗ dựa của hắn chính là vùng đất Tân Cương này. Thế lực của hắn vĩnh viễn chỉ nằm trong những người Tân Cương. Mặc dù hắn có thể hoành hành bá đạo trong cả nước. Nhưng phạm vi thế lực của hắn không thể nào dung nhập vào dòng chảy xã hội đó.

Hắn liên quan đến rất nhiều ngành sản xuất trong cả nước, nhưng ở một số ngành kỹ thuật cao, lợi nhuận cao hắn lại không thể xen vào. Mãi Mãi Đề thủy chung không thể phát triển. Thiếu nhân tài là một chuyện, nguyên nhân quan trọng chính là hắn là người Duy Ngô Nhĩ. Tân Cương mặc dù nhiều người, nhưng nhân tài chính thức cũng không muốn có quan hệ với nhân vật xã hội đen như Mãi Mãi Đề. Điều này khiến cho Mãi Mãi Đề rất hiếm nhân tài, ngăn cản sự phát triển của hắn.

Đương nhiên nguyên nhân chính khiến Mãi Mãi Đề không thể cường đại được là do bị Thất Ca và lão già kia vô tình khắc chế, còn có hành vi của chính phủ.

Không thể dung nhập vào dòng chảy xã hội đó luôn là nỗi đau của Mãi Mãi Đề.

Mãi Mãi Đề không cho con cái mình nhúng tay vào thế lực xã hội đen cũng bởi vì có ý nghĩ đó. Dựa vào mối quan hệ chính trị của hắn sẽ dễ dàng chuẩn bị tiền đồ rộng mở cho con cái. Nên tự nhiên không muốn con cái mình tham gia giang hồ.

Về phần Nhiệt Dịch Lực, đây hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của Mãi Mãi Đề. Hắn kế thừa dã tâm của Mãi Mãi Đề, cũng kế thừa tính cách giang hồ của Mãi Mãi Đề. Đây cũng là con đường đưa hắn tới cái chết...

“Dù như thế nào, tôi vẫn mãi mãi là người Tân Cương” A Trạch nghiêm trang gật đầu với Mãi Mãi Đề, đây là một lời hứa, lời hứa của một người đàn ông.

Mãi Mãi Đề tuyệt đối không nghĩ ra, bởi vì hắn buông tay nên người Ngô Duy Nhĩ đã xuất hiện vị thượng tướng đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc cận đại. đương nhiên đây là chuyện về sau, con đường của A Trạch bắt đầu thay đổi khi gặp tướng quân Cà Lăm.

Trương Dương, Lưu Bư và A Trạch nhìn nhau, gần như đều cảm thấy tâm trạng được thả lỏng. Có thể khẳng định, A Trạch không hy vọng trở thành kẻ thù của Trương Dương và Lưu Bư. Mà Lưu Bư và Trương Dương cũng tương tự như vậy.

“Mãi Mãi Đề tiên sinh, mặc dù chúng ta là đối thủ, là kẻ thù. Nhưng tôi rất kính trọng ông. Ông có gì muốn trợ giúp cứ việc nói. Về phần chuyện của Nhiệt Dịch Lực, trước hết bỏ sang một bên” Trương Dương ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Mãi Mãi Đề. Lão già này đáng để hắn tôn trọng. Ông ta không chỉ là một kiêu hùng, ông ta còn là một thượng vị giả đúng nghĩa. Ông ta biết cái gì nên giữ, cái gì nên buông tay.

“Sao cậu biết tôi sẽ có chuyện muốn nhờ?” Trong mắt Mãi Mãi Đề bắn ra một tia kỳ dị, trí tuệ của người thanh niên này làm cho ông ta sợ hãi.

223. Chương 223: Bồn Cao Thủ Của Đại Tàn Võ Giáo

“Nói ra xem” Trên khuôn mặt Mãi Mãi Đề lộ ra vẻ tươi cười hiếm thấy.

Nhìn vẻ tươi cười đó, Trương Dương chấn động. Một cổ cảm giác khác thường truyền khắp toàn thân. Hắn đã đánh giá thấp Mãi Mãi Đề, hắn vẫn luôn đánh giá thấp Mãi Mãi Đề. Không riêng gì hắn đánh giá như vậy, mà tất cả mọi người đều như vậy. Nhưng Mãi Mãi Đề không hề đơn giản như vậy.

“Ông tốn nhiều tâm cơ mang chúng tôi đến đây, ngoại trừ biểu hiện ông đủ năng lực giải quyết chúng tôi, lập uy trước mặt thủ hạ ra. Ông còn hy vọng chúng tôi truyền một tin tức cho ông”.

“Ừm, tiếp tục đi!” Mãi Mãi Đề gật đầu nói.

“Ông là một ngọn cờ ở Tân Cương này, đồng thời ông cũng là ngọn cờ đối kháng với các phần tử Cương Độc. Nhưng ông bị liệt, hệ thống quyền lực do ông chỉ huy đã xuất hiện vết rạn. Thủ hạ của ông đã có một bộ phận phản bội. Tất cả mọi người đều cho rằng ông không thể đứng dậy nữa. Cho nên lá cờ của ông cũng mất đi tác dụng. Thế lực chính trị sau lưng ông cũng bởi vì ông bị đả kích nên bỏ ông. Ông hy vọng có được cơ hội trở mình một lần nữa” Trương Dương nhìn thấy Mãi Mãi Đề gật đầu, càng khẳng định thêm suy nghĩ của hắn.

“Tôi muốn truyền tin cho ai?” Mãi Mãi Đề trầm ngâm một chút rồi nói.

“Tôi sẽ phải đi Bắc Kinh đưa tin. Tôi nghĩ hắn là truyền một lời nhắn đến cho tướng quân Cà Lăm. Tướng quân Cà Lăm có quan hệ khá tốt với các nhân vật thượng tầng. Ông ta là sự lựa chọn thích hợp nhất. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu đó là nhân vật thượng tầng duy nhất mà tôi có thể tiếp xúc chỉ có tướng quân Cà Lăm” Trương Dương nói.

“Không sai, Cà Lăm ra mặt đã đủ rồi. Tôi chỉ cần một thời gian rất ngắn, một năm. Một năm sau, tôi sẽ giải quyết xong mọi vấn đề” Mãi Mãi Đề nhẹ nhàng cười, khí phách điên cuồng tỏa ra bốn phía, tạo cho Trương Dương một cỗ áp lực tinh thần cực lớn.

Không hổ là vương giả của Tân Cương.

“Vì sao muốn chọn tôi làm người đưa tin?” Trương Dương rất nghi hoặc về vấn đề này. Hiển nhiên hắn cũng không phải sự lựa chọn thích hợp. Hơn nữa hắn còn là kẻ địch của Mãi Mãi Đề.

“Điều này...” Mãi Mãi Đề đột nhiên cười khổ một chút nói: “Tôi là người cương trực lại không có văn hóa. Bọn họ... cũng không thích tôi... Hơn mười năm qua, tôi chưa bao giờ liên hệ trực tiếp với người của bọn họ”.

Trong lời nói của Mãi Mãi Đề ẩn chứa rất nhiều thứ, có bất đắc dĩ, có mất mát, thậm chí còn cả thương tâm.

“Ông đã biết nhược điểm của mình, tại sao ông không thử thay đổi?” Trương Dương không ngờ đến Mãi Mãi Đề sẽ biết được khuyết điểm của mình.

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Ha ha, biết thì thế nào chứ? Giống như hút thuốc có hại cho sức khỏe, mọi người đều biết, nhưng mà...” Mãi Mãi Đề cười khổ nói.

“Không, bọn họ cho rằng đó là khuyết điểm của ông. Nhưng tôi lại cho rằng đó là ưu điểm” A Trạch đột nhiên nói xen vào.

“Ha ha ha, thiên hạ không ngờ còn có người hiểu được lão già này. A Trạch. Không sai, Mãi Mãi Đề này hành tẩu Tân Cương nhiều năm như vậy nói tôi vì người Ngô Duy Nhĩ cũng tốt, nói tôi vì lợi ích bản thân cũng tốt, nói tôi ngang ngược bá đạo cũng tốt. Nhưng có ai nói Mãi Mãi Đề là người bất nghĩa không?” Mãi Mãi Đề cười to.

“Không có!” A Trạch gật đầu khẳng định.

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời...” Trương Dương lẩm bẩm, nghĩ đến mình sau khi thừa kế vô số ký ức, vẫn không thể sửa được thói quen nhìn trộm mỹ nữ, không khỏi đỏ mặt. Xem ra bản tính của một con người quả thật khó có thể thay đổi. Mãi Mãi Đề dù biết rõ khuyết điểm hạn chế sự phát triển của mình nhưng vẫn không thể thay đổi, thì cái tật xấu nhìn trộm của mình có đáng gì chứ?

Trương Dương tìm một lý do cho mình, lập tức cảm thấy thoải mái.

“Được, cậu đã rõ ràng tâm tư của tôi, hẳn cậu đã có quyết định. Bây giờ vẫn còn sớm, cậu và Tuyết Liên đi đến Ba Trát mua mấy món quà mang đến cho Cà Lăm và Tiểu Chu. Chuyện này nhờ cậu” Mãi Mãi Đề nói.

“A... Tuyết Liên cũng đi?” Trương Dương trợn trừng mắt.

“Ha ha... Tôi già rồi, bộ mặt già nua này đã không còn đáng giá tiền. Cậu truyền lời, Tuyết Liên mang mấy món quà tặng trưởng bối, có lẽ hiệu quả càng tốt hơn” Mãi Mãi Đề thở dài một tiếng. đương nhiên hẳn để Tuyết Liên đi Bắc Kinh chủ yếu là lo cho tiền đồ của nàng.

“Được rồi...”

Trương Dương rút cuộc cũng đã hiểu vì sao Mãi Mãi Đề lại bảo Tuyết Liên đi đón bọn họ.

“Nói chuyện với cậu thật thích. Cậu rất thông minh, rất nhiều chuyện không cần nói ra cậu đã hiểu. Khó được, khó được...” Mãi Mãi Đề cảm thán nói.

“Chúc mừng ông đã khỏe lại” Trương Dương đột nhiên ôm quyền nói.

“A...”

Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn Trương Dương, có chút khó hiểu.

“Sao cậu lại biết?” Mãi Mãi Đề thở dài một tiếng. Thân hình cứng ngắc của ông ta đột nhiên cử động, tay nhẹ nhàng đưa ra trước bụng chén trà, một hơi uống cạn.

“Ngay từ đầu tôi đã hoài nghi chén trà này. Một người bị liệt sẽ không để một chén trà trước mặt. Khi đó tôi chỉ hoài nghi chứ không dám khẳng định. Nhưng lúc ông cười, cơ mặt không khác gì người bình thường. Làm cho tôi khẳng định ông không bị liệt. Hơn nữa ông còn có thể tản mát ra sát khí mãnh liệt. Tôi nghĩ một người bị liệt mặc dù có thể sinh ra sát khí nhưng muốn phóng ra ngoài sẽ rất khó...” Trương Dương nói.

“Ha ha ha... Mang rượu” Mãi Mãi Đề bất ngờ ngửa mặt lên trời mà cười, âm thanh vô cùng hùng hậu, đầu có giống một bệnh nhân.

“Két” một tiếng, trên tường lộ ra một cánh cửa gỗ, từ trong cánh cửa có bốn đại hán mặc âu phục đi ra. Trong tay đang cầm mâm, trên mâm là bốn cái chén lớn. Bên cạnh mỗi cái chén đều đặt một vỏ rượu.

Cao thủ.

Bốn người này tuyệt đối là cao thủ.

Trương Dương âm thầm kinh hãi. Bốn người này giấu ở phía sau giá sách mà mình không hề cảm nhận được một chút nào. Ngay lập tức Trương Dương hiểu ra được mọi chuyện. Bởi vì hẳn nhìn thấy một tấm kim loại quen thuộc, trên tấm thẻ có viết: Đại Tồn Võ Giáo.

Hiển nhiên, bốn người này bởi vì Mãi Mãi Đề gặp nguy hiểm đến tính mạng nên được an bài đến bảo vệ cho ông ta. Làm cho Trương Dương càng thêm kinh hãi là tấm thẻ của bốn người này đều được làm bằng vàng. Những tấm thẻ làm bằng vàng này cho thấy thân phận tôn quý của bọn họ. Đây là cấp bậc của các giáo trưởng Đại Tồn Võ Giáo.

Bảo sao Mãi Mãi Đề dám để bọn họ ở gần người!

Bốn người đặt rượu xuống, mặt không một chút cảm tình đứng sang một bên.

Lưu Bưu và A Trạch không có cảm giác gì. Bọn họ không biết thân phận của bốn người này nhưng Trương Dương lại lo sợ. Hẳn không muốn, cũng không dám nghĩ đến sẽ có bốn cao thủ rót rượu bưng trà cho bọn họ.

“Bốn người anh em cũng ngồi đi” Mãi Mãi Đề hào sảng nói.

Bốn người đồng thời lắc đầu. Từ lúc bọn họ tiến vào vẫn không nói một câu.

Trương Dương rất tò mò về quan hệ giữa Mãi Mãi Đề với bốn người này. Từ thái độ và vẻ mặt thì thấy bốn người này dường như không phải thuộc hạ của Mãi Mãi Đề. Nhưng sao lại phụ trách an toàn của Mãi Mãi Đề.

Đương nhiên làm Trương Dương quan tâm không phải thân phận của bốn người này. Mà là thân thủ của bọn họ. Bọn họ chỉ nhẹ nhàng đứng đó, nhưng cả căn phòng đã bị bốn người khống chế. Trương Dương

cảm nhận được một áp lực rất lớn. Ngay cả Ngân Hồ đang nằm ngủ trong túi cũng cảm thấy được. Nó bất an dao động trong túi, Trương Dương phải khẽ vỗ về thân thể mềm mại của nó, thì nó mới yên tĩnh lại.

Đây tuyệt đối là bốn nhân vật đáng sợ.

Ai lại có thể một lúc an bài bốn cao thủ cấp giáo trưởng Đại Tàn Võ Giáo để bảo vệ cho Mãi Mãi Đề như vậy?

Chẳng lẽ là nhân vật trong truyền thuyết?

Đây là một tiệc rượu rất quý dị, mấy người là kẻ thù, nhưng lại giống như bạn bè.

Uống mấy ngụm rượu Tân Cương, cảm thấy có chút chua chua, có chút giống như bia, nhưng rất nặng.

Sau khi một người uống hết một vò, Mãi Mãi Đề hình như không muốn nhiều lời với bọn Trương Dương, phất phất tay, đi về phía cánh cửa gỗ phía sau. Bốn cao thủ mặc âu phục kia cũng lập tức đi theo, sau đó tất cả khôi phục bình thường.

Sau khi bốn người này rời đi, Trương Dương không khỏi thở phào một hơi. Cảm giác quá nhạy cảm cũng không tốt. Trên thực tế bốn người kia căn bản không có phát ra áp lực. Nhưng bởi vì tư cảm của Trương Dương quá nhạy bén, lại rất chú ý đến bốn người bọn họ khiến cho tinh thần lực của mấy người đó cũng luôn giám sát mọi cử động của Trương Dương.

Áp lực này rất lớn, không đâu không có, giống như mỗi một tế bào trên cơ thể mình đều bị người giám sát vậy.

“Trương Dương, Mãi Mãi Đề sao phải giả vờ bị liệt?” Lưu Bưu thấy Mãi Mãi Đề đã rời đi, cầm lấy chén rượu uống nốt.

“Đánh lừa kẻ địch!” Trương Dương rất bội phục tâm trí Mãi Mãi Đề. Khi mọi người cho rằng hắn bị liệt thì hắn lại khỏe mạnh như trâu. Tin rằng rất nhiều kẻ thù ẩn dấu sẽ vì nguyên nhân này mà trôi lên mặt nước.

“Ồ...”

“Anh Trương Dương. Chúng ta cùng đến Bá Trát mua đồ đi. Nếu còn không đi sẽ muộn đó” Tuyết Liên hưng phấn đi vào, trên mũi đầy mồ hôi. Hiển nhiên nàng vừa đi ra ngoài, nhận được tin lập tức chạy về.

224. Chương 224: Tình Cảm, Cảm Giác Tự Ti

Từ việc này Trương Dương một lần nữa phải đánh giá lại sức ảnh hưởng của Mãi Mãi Đề ở Tân Cương.

Khó trách người như A Trạch mà cũng cam tâm tình nguyện thân phục Mãi Mãi Đề. Không thể không nói, địa vị của Mãi Mãi Đề ở Tân Cương đã ăn sâu vào trong lòng mỗi người.

Nghĩ đến đây, Trương Dương nhìn không được nhìn sang A Trạch. Vừa lúc, A Trạch cũng đang nhìn hắn, ánh mắt hai người gặp nhau.

“Xin lỗi!” A Trạch nói ra một câu.

“Không có gì. Mỗi người đều có bí mật, mỗi người đều có nỗi khổ, dù xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng là huynh đệ!” Trương Dương nhìn thẳng vào mắt A Trạch.

“Đúng, huynh đệ!”

huynh đệ là gì?

Trên giang hồ, huynh đệ chính là có thể yên tâm đưa lưng về phía đối phương, huynh đệ đồng cam cộng khổ.

Đối với hai chữ huynh đệ, trong lịch sử mấy ngàn năm của Trung Quốc, huynh đệ chân chính là nỗ lực không oán không hối, ủng hộ hết mình, là tín nhiệm là sự xả thân vì hai chữ huynh đệ!

Đương nhiên, huynh đệ cũng có phản bội, cũng có bán đứng.

Dù có bao nhiêu người phản bội, có bao nhiêu đen tối nhưng từ “huynh đệ” đối với một người đàn ông, một người đàn ông bình thường, cả một đời nếu như không có những người huynh đệ, như vậy đó chính là một người đàn ông thất bại.

Đàn ông chân chính trong đời sẽ không thiếu huynh đệ. Huynh đệ cùng nhau chia ngọt sẻ bùi. Khi đến bước đường cùng, người mà ta nghĩ đến đầu tiên chính là huynh đệ!

Đến tận bây giờ, Trương Dương vẫn cho rằng mình sống quá lãng phí. Bởi vì hắn không có bạn bè chân chính. Người anh em duy nhất là Lưu Bưu cũng chỉ ngẫu nhiên gặp gỡ mà kết giao. Cho nên, đối với A Trạch, Trương Dương rất coi trọng.

Ở gần đó có một khu Ba Trát rất lớn. Mặc dù đã xế chiều nhưng dòng người vẫn rất tấp nập. Điều này chủ yếu có quan hệ với thời tiết. Bây giờ đang là mùa đông, nên thời gian của Ba Trát cũng kéo dài hơn.

Tuyết Liên hình như rất vui vẻ, mua rất nhiều đặc sản, làm ba người đều đeo túi lớn, túi bé. Không thể không nói, thích mua sắm là bản tính của phụ nữ.

“Tuyết Liên này, em sẽ tặng tướng quân những thứ này sao?”

Lưu Bưu buồn bực giơ một tấm thảm trên tay lên. Mặc dù tấm thảm này làm rất tinh xảo, nhưng dù là từ giá cả cho đến phẩm chất cũng không phải hàng cao cấp. Lưu Bưu có chút không biết tại sao muốn mua mấy thứ đồ này, thậm chí còn mua cả nho khô mà siêu thị bán có mấy đồng một cân.

“Em... Đây là ý của bố em... Em cũng không rõ...” Tuyết Liên vốn đang rất hưng phấn mua sắm, đột nhiên bị Lưu Bưu hỏi như vậy không khỏi đỏ mặt, ấp úng nói.

“Tuyết Liên, đừng nghe cậu ta. Em cứ chọn đi, những thứ này ở đây không đáng gì nhưng tại Bắc Kinh tuyệt đối là đồ hiếm có. Bố em rất hiểu tâm lý mọi người. Em nghĩ xem, thân phận của tướng quân là như thế nào? Ông ta sẽ thiếu các đồ quý giá sao? Em tặng các đặc sản và đồ thủ công mỹ nghệ, mặc dù giá cả không cao nhưng có hiệu quả còn tốt hơn cả việc tặng rượu quý và các món đồ đắt tiền” Trương Dương nói.

“Vâng, vâng, em cũng nghĩ vậy. Em lúc còn nhỏ đã cùng anh trai đến Bắc Kinh chơi. Khi đó em tặng chú Cà Lăm nho khô, chú ấy rất thích ăn. Còn có cả rượu Mã Nãi, chú ấy cũng thích uống. Chú ấy còn dẫn em, lần sau đến chơi với chú, nhất định phải mang một tấm thảm Tân Cương. Chỉ là không ngờ rằng, từ biệt một lần đã hơn mười năm. Cũng không biết bọn họ còn nhớ con bé ngày xưa không...” Tuyết Liên có chút mất mát nhìn vào tấm thảm trong tay.

“Ông ấy nhất định sẽ nhớ. Em đáng yêu như vậy mà. Ha ha, đi thôi, cũng đủ rồi” Trương Dương cười nói. Suy nghĩ của mấy cô bé rất đơn giản. Mang những món quà này chủ yếu là có ý nghĩa tượng trưng. Dù là ai cũng không đặt những món quà này ở trong lòng. Đối với người ở ngôi cao như tướng quân Cà Lăm mà nói, đó chỉ là vật ngoài thân. Đến cảnh giới như bọn họ, mặc dù không thể nói không hề thích gì. Nhưng ít nhất những thứ bình thường này rất khó lọt vào mắt bọn họ.

Làm cho Trương Dương kinh ngạc chính là hiệu suất của Mãi Mãi Đền. Ngay khi màn đêm buông xuống, bọn họ đã được đưa đến một sân bay ở thành phố gần đó, ngồi trên máy bay thẳng đến Bắc Kinh.

Sau khi lên máy bay, Trương Dương không thể không bội phục thế lực của Mãi Mãi Đền. Không ngờ rằng không cần kiểm tra cũng có thể lên máy bay. Thậm chí ở trên máy bay, A Trạch vẫn còn cầm yêu đao trong tay.

Máy bay bay trong màn đêm, Trương Dương đột nhiên cảm thấy khản trương, gần giống như trở về cố hương, nhưng mà Bắc Kinh lại không phải cố hương của hắn.

Từ trước đến nay, hắn vẫn mong chờ được đến Bắc Kinh.

Bắc Kinh là thánh địa của hắn. Bởi vì ở đó có thần tượng của hắn. Một vĩ nhân, một nhà tư tưởng, một nhà triết học, một nhà thơ, một nhà chiến lược.

Trương Dương hơn hai mươi năm qua vẫn là một người nhu nhược yếu đuối. Nhưng người mà hắn sùng bái nhất chính là lãnh tụ khai quốc của Trung Hoa, là một cỗ máy giết người.

Sùng bái đối với lãnh tụ khai quốc là vì thi từ kinh điển của ông ta, còn bởi vì thư pháp lắm liệt. Trương Dương là người viết thư pháp, nên tự nhiên nhìn ra ý chí hào hùng, bàng bạc như nước ẩn chứa trong những chữ viết của ông ta.

Cũng như sự sùng bái Hitler chính là dã tâm của ông ta. Nhìn khắp thế giới, có ai có khí phách thống nhất thế giới chứ?

Hai người này, trong mắt Trương Dương chính là những người vĩ đại tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Dù là lãnh tụ khai quốc, hay là chỗ dựa tinh thần, không thể nghi ngờ bọn họ đều là vĩ nhân. Vĩ nhân không nhất định là người tốt. Nhưng vĩ nhân khẳng định không phải người bình thường. Suy nghĩ, tác phong, tư tưởng của bọn họ đều đi trước thế giới này. Sức ảnh hưởng của bọn họ tuyệt đối không phải là một năm, hai năm mà là mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm.

Vĩ nhân chân chính có thể ảnh hưởng đến hàng ngàn, hàng vạn, hàng triệu triệu người. Chỉ có những người như vậy mới là vĩ nhân chân chính.

Đương nhiên, làm cho Trương Dương hướng về Bắc Kinh còn có cổ cung trải dài mấy ngàn năm lịch sử và Vạn Lý Trường Thành.

Trong mơ hồ, Trương Dương cảm thấy bên trong mình có một tia thắc mắc, thắc mắc ở Bắc Kinh.

Đây là vấn đề hần vẫn luôn né tránh. Cũng là vấn đề hần không muốn nghĩ đến, nhưng bây giờ đã đặt trước mặt hần. Trương Dương cũng không rõ tình cảm của mình với Vương Yến, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà không thể nào quên được.

Khuôn mặt xinh đẹp thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của hần. Thậm chí còn nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp đó hơn cả Tiêu Di Nhiên.

Trương Dương vẫn không thể phân biệt rõ tình cảm của mình. Tình cảm của Trương Dương rất bừa bãi, không chuyên nhất. Trương Dương không rõ tại sao có cảm giác này. Hình như hần chưa từng nghĩ đến sẽ nỗ lực với chỉ riêng một cô gái.

Trương Dương cho rằng mình là một người ích kỷ. Cho nên Trương Dương vẫn trốn tránh. Nhưng càng không ngừng trốn tránh, không gặp Tiêu Di Nhiên, không gặp Vương Yến, thậm chí vẫn giữ khoảng cách với Tuyết Liên.

Đây là một cảm giác không thể nói ra.

Giống như tất cả người khác phái đều đầy nguy hiểm.

Thực ra, chính bản thân Trương Dương cũng không rõ ràng lắm. Hần đúng là không tự tin vào định lực của bản thân. Cảm giác tự ti mãnh liệt vẫn luôn chiếm cứ tư tưởng của hần. Dù cho hần kế thừa bao nhiêu ký ức ưu tú, nhưng hần vẫn không thể cải thiện được mặc cảm tự ti khi đối mặt với phụ nữ. Cho đến bây giờ, hần còn chưa tin rằng mình thật sự có quan hệ tình cảm với Tiêu Di Nhiên, lại càng không dám khẳng định Vương Yến có cảm tình với hần.

Cuộc sống rất kỳ diệu, khi không chiếm được thường sẽ luôn nghĩ đến. Nhưng đến lúc đến, lại nghi ngờ mình có phải không chiếm được không.

Trương Dương thở dài một hơi, sờ sờ Ngân Hồ đang nằm ngủ trong túi. Lúc gặp phải vấn đề, Trương Dương đều sẽ mình tưởng. Làm cho tư tưởng của mình tiến vào trạng thái không mình, đây là phương pháp trốn tránh tốt nhất.

Ngay lập tức, Trương Dương tiến vào trạng thái mình tưởng.

Từng cơn sóng mãnh liệt lao tới, vỡ vụn, lại tụ tập, giống như một vũ trụ đang nổ mạnh. Theo không ngừng tụ tập rồi phân liệt, mình tưởng của Trương Dương không ngừng mở rộng. Đầu tiên hần cảm giác được trong đầu Ngân Hồ phát ra một dòng não điện. Làm cho Trương Dương cảm thấy kỳ quái chính là não điện do Ngân Hồ phát ra rất mạnh mẽ. Phải biết rằng, Trương Dương rất khó nắm bắt được tần số này ở con người, nhưng hần lại có thể rõ ràng cảm nhận được não điện do Ngân Hồ phát ra. Điều này nói rõ, đầu Ngân Hồ có kết cấu rất đặc biệt, có thể đem não điện phát ra ngoài.

Khó trách Ngân Hồ có thể cảm nhận được tiếng gọi của mình.

Trong lúc suy nghĩ, Ngân Hồ hình như cảm nhận được minh tướng của Trương Dương, thò đầu ra rồi lại chui vào trong túi mà ngủ. Đây là vấn đề mà Trương Dương vẫn không thể hiểu nổi. Ngân Hồ ngoại trừ lúc kiếm ăn, thì tất cả thời gian đều là ngủ. Hình như nó tiến hóa trong khi ngủ vậy. Có đôi khi Trương Dương thật sự hoài nghi Ngân Hồ rốt cuộc là sinh vật gì, dù là thói quen sống hay là ăn đồ ăn đều đặc biệt như vậy.

Minh tướng khuếch tán, cảm nhận được Lưu Bưu đang luyện công, hai mắt nhắm chặt. Mất luồng khí lưu đang lưu chuyển trong cơ thể cường tráng của hắn, da thịt không ngừng nhảy lên giống như vô số sinh mệnh đang vận động.

A Trạch mặt lạnh lùng, đang nhìn vào không trung, đôi tay thon dài đang vuốt ve lưỡi đao lạnh như băng.

Tuyết Liên, Tuyết Liên đang cởi dây an toàn, sau đó lại đóng lại, lại cởi ra, lại đeo vào, hình như tâm thần không yên...

225. Chương 225: Thần Chúa Tể Vạn Vật: Hào Ca!

Thân thể Trương Dương đang được cải thiện từng bộ phận, giống như Ngân Hồ đang tiến hóa vậy, mặc dù tốc độ rất chậm nhưng vẫn đang tiến hóa.

Phạm vi tư duy của Trương Dương cũng càng lúc càng rộng lớn.

Giác quan thứ sáu của Trương Dương đang điên cuồng mở rộng.

Hắn cảm giác được tư tưởng bên trong cabin, có chờ mong, có ngủ say, có vui vẻ, có tự hỏi. Hiển nhiên đây đều là cảm xúc của một ít hành khách.

Đột nhiên các tế bào trên người Trương Dương cảm nhận được một loại dao động kỳ quái, hình như có một cỗ lực lượng đang tiến vào trong cơ thể mình, rất thoải mái, rất kết thật, phẳng phất như rất nhiều thuốc bổ đang chảy vào trong cơ thể, bổ sung vào thân thể trống rỗng.

Chuyện gì xảy ra?

Trương Dương không khỏi cảm thấy kỳ quái, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Bất ngờ, Ngân Hồ tỉnh lại, nó kích động kêu “Chi chi”, trông rất vội vàng, di động rất nhanh trên người Trương Dương, lúc trên tay phải, lúc trên tay trái, lúc trên đùi, tốc độ cực nhanh.

Năng lượng.

Năng lượng đang chuyển đổi.

Trương Dương đột nhiên bình tĩnh. Bất tri bất giác, mình không ngờ có thể hấp thu năng lượng trong không khí, thật sự không thể tưởng tượng nổi. Năng lượng trong không khí như những dòng nước cực nhỏ, từ từ hội tụ làm dịu mỗi một tế bào thần kinh của mình.

Đúng vậy, chính là năng lượng chuyển đổi. Trương Dương cẩn thận cảm nhận năng lượng lưu động. Nơi phát ra năng lượng thì ra là ánh trăng bên ngoài máy bay. Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh trăng sáng tỏ, từng tia sáng nhỏ bé đang không ngừng tụ tập trong những tế bào. Sau đó, tràn ngập trong mỗi một bộ phận của cơ thể. Mặc dù rất nhỏ rất nhỏ nhưng vẫn có thể cảm giác được sự tồn tại của chúng.

Năng lượng!

Năng lượng thật mạnh!

Đột nhiên, Trương Dương có cảm giác nóng. Da, tư cảm, tế bào đều như bị đốt nóng. Tư cảm, thần niệm và minh tướng được Trương Dương rất nhanh thu lại.

Trương Dương mở mắt ra.

Hắn phát hiện, trong nháy mắt thân thể mình như một khối liền mạch. Da dễ hồng hào, làm cho Trương Dương ngạc nhiên nhất chính là Ngân Hồ hình như cũng bị năng lượng trào vào trong cơ thể. Lông trên người biến thành đỏ đậm, hô hấp dồn dập. Nhưng Trương Dương có thể nhìn thấy Ngân Hồ đang rất hưng phấn, rất hưng phấn giống như tìm được một món đồ chơi mà nó thích thú vậy.

Tại sao lại có cảm giác nóng bỏng đó?

Trương Dương nhẹ nhàng vuốt ve Ngân Hồ, không ngừng an ủi tiểu tử đang có chút bất an này. Trên người nó không ngờ bắn ra một vàng hào quang. Đáng tiếc, lúc đó Trương Dương đã nhắm mắt lại, không chú ý đến biến hóa của Ngân Hồ. đương nhiên không cẩn thận quan sát cũng rất khó phát hiện. Dù sao cả người Ngân Hồ đều trắng như tuyết, vàng hào quang mờ nhạt đó rất khó phát hiện.

Trương Dương một lần nữa tiến vào trạng thái minh tưởng. Mục tiêu của hắn là cảm giác nóng bỏng đó, bên trong đó nhất định có một ít huyền cơ.

Từ từ, minh tưởng khuếch tán, Trương Dương rất cẩn thận tìm tòi.

Cuối cùng, Trương Dương cũng hiểu được. Bởi vì khi bắt đầu hấp thu năng lượng do động cơ máy bay phát ra. Mà năng lượng do động cơ phát có nhiệt độ cao, và tốc độ cao hơn tốc độ chuyển hóa của hắn. Kết quả, sinh ra cảm giác nóng bỏng đó.

Điều này chứng minh năng lượng mà mình hấp thu còn không thể nào chuyển hóa năng lượng quá khổng lồ, ánh trắng yếu ớt còn có thể hấp thu. Nhưng nếu gặp phải năng lượng do động cơ phát ra thì thân thể của mình căn bản không thể thừa nhận nổi.

Bắt đầu tiến vào bên trong cảm giác khi hấp thu năng lượng.

Trương Dương vô cùng cẩn thận tránh khỏi động cơ nóng rực ở đuôi máy bay, tận lực hấp thu ánh trắng yếu ớt trong không trung.

Từ từ, phạm vi càng lúc càng lớn, Trương Dương cảm giác được thân thể mình như một hắc động, cắn nuốt ánh sáng trong phạm vi mấy km vuông.

Trên thực tế, Trương Dương không biết, thân thể hắn bây giờ chính là một hắc động. Một hắc động thôn phệ tất cả năng lượng.

Nếu như lúc này có người quan sát chiếc máy bay này, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện lấy máy bay làm trung tâm, trong phạm vi mấy km như một không gian hắc động hư vô, không có một chút ánh sáng. Hình như trong không trung đột nhiên xuất hiện một hắc động.

Minh tưởng điên cuồng thôn phệ năng lượng, làm cho năng lượng thay đổi thể chất, thay đổi mỗi tế bào của Trương Dương.

Trương Dương không biết hắn thôn phệ năng lượng như vậy lại xé mở vũ trụ tăm tối. Trong không gian hư vô, xuất hiện vô số cái khe. Trong cái khe có vô số tin tức đang điên cuồng trào ra.

Đây là một sự trùng hợp.

Nhưng đây lại là một điều tất nhiên.

Đây là một thông đạo không gian đã bị phong tỏa mười tám năm.

Trương Dương lần đầu tiên chân chính hiểu được năng lượng chuyển hóa sẽ xé rách một thông đạo thần bí. Trong thông đạo có vô số tin tức truyền vào trong không gian Trái Đất. Đêm nay, các kính thiên văn trên thế giới thu thập được vô số tin tức khó hiểu từ vũ trụ. Các nhà khoa học của các quốc gia đều khẩn trương tìm hiểu.

Thông qua kiểm tra, có tin tức không ngờ truyền đi từ hàng triệu ngàn năm trước.

Trương Dương không biết, lần này chỉ vì ngẫu nhiên mà thiếu chút nữa mang đến tai nạn hủy diệt Trái Đất. Trương Dương càng không biết, lần ngẫu nhiên này của hắn chỉ còn thiếu chút nữa là sẽ làm cho trí tuệ tính toán mấy ngàn triệu lần trong một giây của tiểu hòa thượng sẽ biến mất.

Trong một phòng thí nghiệm ở Châu Âu, trong đây có những dụng cụ tiên tiến nhất trên thế giới, trong đây có những nhà khoa học xuất sắc nhất trên thế giới. Nhưng đây lại là một lãnh địa của tư nhân. Sau lưng phòng thí nghiệm này có một tập đoàn vô cùng giàu có ủng hộ.

Trên thực tế, tập đoàn này không phải là tập đoàn, thậm chí chỉ thuộc về một người chính là tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng đã cung cấp nhân lực, vật lực rất lớn cho phòng thí nghiệm này. Đương nhiên đã không thể dùng từ phòng thí nghiệm để hình dung ra quy mô nơi này, từ duy nhất thỏa đáng chính là: “Căn cứ”

Nhiệm vụ duy nhất của phòng thí nghiệm này là một năm ba trăm sáu mươi năm ngày hai mươi bốn giờ theo dõi vũ trụ.

Trong nháy mắt khi Trương Dương ngẫu nhiên xé rách không gian, tiểu hòa thượng đã đi vào phòng thí nghiệm. Vô số thiết bị đang vận chuyển, tiểu hòa thượng đích thân chỉ huy hoạt động, tiến vào điện toán.

Tin tức thật sự quá khổng lồ, khổng lồ đến mức ngay cả trí tuệ của tiểu hòa thượng cũng mất một ngày một đêm mới phân tích ra tin tức mà không gian tiết lộ.

Kết quả phân tích: Tin tức từ một triệu năm ngàn vạn năm trước chia làm năm ngàn ba trăm điều, không thể xác định nội dung.

Kết quả phân tích: Tin tức từ bảy ngàn vạn năm trước, gồm hai trăm sáu mươi triệu. Tin tức rất nhiều không thể phân tích.

Kết quả phân tích: Mười sáu năm trước.

Kết quả phân tích: Mười lăm năm trước.

Kết quả phân tích: Một năm trước.

Các con số điện cường hiện lên trên màn hình máy vi tính. Toàn bộ máy tính trong căn cứ khổng lồ này đều được vận dụng vào một công việc, thu lấy các tin tức, phân chia, phân chia rồi phân tích.

Tính toán điên cuồng, ngay cả tiểu hòa thượng cũng phân tích những tin tức này kéo dài đến nửa tháng, thậm chí vì điều động các loại tài nguyên, tiểu hòa thượng không tiếc công phá căn cứ của rất nhiều quốc gia, mượn các thiết bị ở đó mà phân tích tin tức.

Lần đầu tiên có một chuyện làm tiểu hòa thượng cảm thấy mệt mỏi.

Lần đầu tiên tiểu hòa thượng ngủ say hơn mười năm cảm thấy hưng phấn.

Rốt cuộc tất cả các máy tính trong phòng thí nghiệm đã được ngừng lại. Thực ra nếu không dừng lại thì những chiếc máy tính này sẽ nổ tung. Vận hành với tốc độ cực cao như vậy, ngay cả máy tính cũng không chịu nổi.

Khuôn mặt non nớt của tiểu hòa thượng xuất hiện những giọt lệ.

“Hào Ca, rốt cuộc cũng biết tin tức của anh!”

Về mặt tiểu hòa thượng trở nên ngây ngốc, trên máy tính đột nhiên biến thành vũ trụ vô tận, từ từ hình ảnh vũ trụ đến gần, có thể nhìn thấy vô số hành tinh. Giữa những hành tinh có hàng trăm vạn chiến hạm vũ trụ đang kịch liệt giao chiến. Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy nổ tung, những chiến hạm dài hơn mười km nổ tan tành như đồ chơi của trẻ con.

Tình hình chiến đấu kịch liệt chưa từng có.

Bất ngờ!

Một người tuổi trẻ lẳng không mà đến, đứng thẳng người trong hư không mờ mịt. Đôi mắt thâm thúy sâu sắc, hần ta như một v nh Thần, chúa tể của vạn vật, vung tay lên, vô số chiến hạm nổ tung.

Đột nhiên vô số tia laser bắn lên người tóc dài trẻ tuổi. Mái tóc của hắn tản ra, trên người bắn ra vô số kim quang, những tia laser như bị làn kim quang cản nuốt, không tạo cho hắn bất cứ vết thương nào. Ngược lại, khí thể của của người này càng tăng lên.

Hào Ca!

Hào Ca!

Hào Ca!

Bất ngờ máy tính điên cuồng rung lên, vô số tia lửa điện lóe lên trong phòng thí nghiệm, chúng tôi cùng đợi anh trở về!

Khuôn mặt cuồng nhiệt của tiểu hòa thượng xuất hiện trên màn hình máy tính.

Khi tiểu hòa thượng đang điên cuồng, Trương Dương đã thu hồi Minh tướng của mình, bởi vì đã đạt được mục đích. Trương Dương có chút kích động, hắn nhìn thấy một thành phố trong mộng, hắn đã đến một thánh địa!

226. Chương 226: Thân Phận, Ở Khách Sạn

Bọn họ tại sân bay cảm thấy ngoại trừ nơi đây lớn hơn và hào hoa hơn Tân Cương ra thì cũng không thấy có gì khác nhau. Đương nhiên nếu như theo thời tiết thì thấy nơi đây tuyệt đối rất ác liệt.

Bão cát rất lớn, thời tiết khô lạnh, đối với người phương Nam như Trương Dương mà nói, thời tiết này quả thực khó chịu.

Trương Dương đột nhiên phát hiện mình đến Bắc Kinh hơi gấp gáp. Mình đi đâu tìm tướng quân Cà Lăm đây? Mặc dù có thể thông qua Vương Yến tìm được tướng quân. Nhưng Trương Dương không muốn gọi điện cho Vương Yến. Trương Dương vẫn đang mâu thuẫn, mà nguyên nhân là vì hắn do dự không quyết.

“Tuyệt Liên, đi đâu?” Trương Dương hỏi.

Ánh mắt ba người đều nhìn lên người Tuyệt Liên.

“Anh không phải đã biết rồi sao?” Tuyệt Liên ngạc nhiên nói.

“...”

Ba người trợn trừng mắt.

“Em em... em lúc tám tuổi đến Bắc Kinh một lần. Em sao còn có thể nhớ được chứ” Tuyệt Liên lắp bắp nói. Thấy mọi người đang há hốc mồm nhìn mình, lập tức gấp đến độ mặt đỏ bừng lên.

Mấy người nhìn nhau, thật không ngờ đến vấn đề này. Bọn họ vẫn nghĩ Tuyệt Liên hẳn là có phương thức liên lạc.

“Hay là, em gọi điện cho bố em”.

“Không cần” Ba người đàn ông đồng thanh nói.

“Tại sao?” Tuyệt Liên có chút khó hiểu. Nàng là một cô gái chưa tiếp xúc với đời nhiều, tự nhiên không hiểu được tâm lý của đàn ông. Đối với ba người đàn ông mà nói, đến Bắc Kinh còn cần phải nhờ Mãi Mãi Đề tìm giúp tướng quân, đây chính là một chuyện làm bọn họ mất hết thể diện.

Không có ai trả lời Tuyệt Liên. mấy người đàn ông đeo túi lớn túi nhỏ, giống như chạy trốn đi về phía một chiếc xe taxi.

“Anh em, hôm nay đi theo tôi. Bưu đại gia sẽ mang mọi người đi ăn uống no say” Lưu Bưu gọi một chiếc taxi đang đợi khách, vút chiếc túi lớn trên người vào trong xe, hưng phấn hết lớn.

“Được, đi chơi cùng cậu!” A Trạch đột nhiên nói chuyện. Đây là câu nói đầu tiên của A Trạch khi rời khỏi Tân Cương.

“Hắc hắc, đi chơi với tôi, không tệ!” Lưu Bưư vỗ vỗ vai A Trạch, ba người đàn ông nhìn nhau cười, tất cả gần cách đã tan thành mây khói.

“Anh lái xe, đi đến khách sạn Hilton!”

Lưu Bưư bây giờ có tiền. Cả đời hắn ở trong khách sạn cao cấp cũng chính là bốn sao, mà đều nổi tiếng. Cho nên lần này hắn đến Bắc Kinh, đầu tiên đã nghĩ đến Hilton ở. Trên thực tế, hắn cũng chỉ biết đến tên khách sạn này.

“Không, đi đến khách sạn Bán Đảo Vương Phủ” Trương Dương bác bỏ đề nghị của Lưu Bưư.

“Tại sao?” Lưu Bưư có chút bất mãn. Hilton, năm sao đó.

“Ha ha, ở Bắc Kinh, khách sạn Bán Đảo Vương Phủ có lịch sử lâu đời hơn Hilton nhiều” Trương Dương cười cười. Thực ra hắn cũng không biết nguyên nhân gì, nhưng hắn chỉ có một cảm giác rất thân thiết với khách sạn đó. Hắn chỉ là buột miệng liền nói ra tên khách sạn này. Trương Dương đoán bên trong trí nhớ của mình nhất định có một người có tình cảm đối với khách sạn này, qua đó đã ảnh hưởng đến quyết định của hắn.

“Ha ha, tiểu ca kiến thức thật rộng. Không phải người Bắc Kinh mà cũng biết được lai lịch của khách sạn Bán Đảo Vương Phủ. Trên thực tế, khách sạn Bán Đảo Vương Phủ tiền thân là khách sạn Bắc Kinh Vương Phủ. Tháng một năm 1989 mở cửa, tháng bảy năm 2005 sửa sang lại. Ài... không có bao nhiêu người biết”

Người lái xe khoảng chừng bốn mươi tuổi, từ vẻ mặt hoài cựu của hắn có thể đoán được hắn nên là người Bắc Kinh chính cống.

Bắc Kinh bây giờ, muốn gặp một người dân gốc ở đây thật ra không dễ dàng như mọi người tưởng tượng. Bởi vì thành phố không ngừng phát triển mở rộng, người từ bên ngoài đã hơn xa người gốc Bắc Kinh. Rất nhiều người có hộ khẩu Bắc Kinh, không nhất định là người gốc Bắc Kinh. Hầu hết đều là từ các nơi đến đây.

Đương nhiên, không phải nói người Bắc Kinh ít, mà tính theo tỷ lệ dân cư thì gặp một người bên ngoài dễ hơn người gốc Bắc Kinh nhiều.

“Ha ha, bác lái xe, Bán Đảo Vương Phủ có phải ở gần quảng trường Thiên An Môn không?” Trương Dương hỏi.

“Đúng. Tiểu ca, thực ra khách sạn Bán Đảo Vương Phủ mặc dù đắt một chút nhưng đối với du khách mà nói là nơi ở lại thích hợp nhất. Khách sạn nằm ở khu trung tâm, rất gần cố cung, cách ga Bắc Kinh khoảng hai cây, cách sân bay quốc tế Bắc Kinh ba cây. Từ khách sạn có thể đi bộ đến cố cung, quảng trường Thiên An Môn, viện bảo tàng quốc gia. Khách sạn mà mấy người ở lúc nào cũng có thể đi thăm các điểm di tích đó. Đương nhiên cũng phải an bài một lúc. Những năm qua, khách du lịch càng lúc càng nhiều, rất nhiều điểm không mở ra cả ngày. Đương nhiên, mọi người có thể hỏi nhân viên khách sạn”.

Bác lái xe này quả nhiên là người gốc Bắc Kinh, nói rất tỉ mỉ. Từ sân bay đến khách sạn, không ngờ nói hết những điểm thăm quan chính ở Bắc Kinh ra. Ngay cả địa điểm cử hành Thế vận hội cũng nói đến. Nếu như không phải người gốc Bắc Kinh, sau có thể dễ dàng nói rõ ràng như vậy. Phải biết rằng, Bắc Kinh thật sự rất lớn, rất nhiều người ở cả đời cũng không thuộc hết.

Xe taxi dừng lại một chút, trên đường thường gặp đèn đỏ nên từ sân bay đến khách sạn Bán Đảo Vương Phủ cũng mất một đoạn thời gian.

Bốn người xuống xe trước cửa khách sạn. Lưu Bưư hào phóng đưa cho lái xe gần ngàn tệ, lái xe mặt mày hơn hớn rời đi.

“Mẹ chứ. Không ngờ coi chúng ta là những thằng nông dân, còn nói chỉ đắt một chút. Tôi phải xem đất như thế nào” Lưu Bưư đẩy đứa bé muốn xách hành lý cho hắn, đi vào khách sạn. Trên người đeo một đồng hành lý trông giống như dân tị nạn Châu Phi. Lúc này khách sạn mặc dù không có người khách nào khác, nhưng lại khiến cho bảo vệ chú ý. Bởi vì, lúc này Lưu Bưư khê đẩy một cái, đã làm ngã đứa bé xuống đất.

“Thuê phòng!” Lưu Bưư đi đến trước quầy lễ tân, khí thế nói.

“A... ừm ừm” Hai cô bé trực ban bị tiếng nói rất lớn của Lưu Bưư làm cho giật mình. Không ngờ ngay cả những câu chào khách cũng quên, chỉ lắp ba lắp bắp nhìn tổ hợp kỳ quái này.

Một người đàn ông cao lớn, nặng ít nhất trăm cân dẫn theo hai người trẻ tuổi gầy yếu, phía sau còn có một cô bé đi đường cũng sợ giẫm chết kiến.

Càng làm cho người ta cảm thấy quý dị là bốn người đều mặc áo khoác bằng da dê, trên lưng đeo bao lớn bao nhỏ, giống như thợ săn thời cổ đại vậy.

“Bao nhiêu tiền?”

Lưu Bưư giàu có vớt một xấp tiền mặt lên bàn làm cho mấy nhân viên bảo vệ tròng mắt cứng lưỡi? Ở trong khách sạn sang trọng này, những người ở đây có ai nghèo chứ, có ai dùng tiền mặt đâu!

Lập tức, trên mặt nhân viên bảo vệ đều lộ ra nụ cười khinh bỉ. Bọn họ đã có thể khẳng định, đây là mấy tên nhà quê đi bán đồ.

Đương nhiên bọn họ đoán không sai. Bây giờ tổng tài sản của Lưu Bưư chỉ có mấy vạn. Nhưng khí thế của hắn còn ngông cuồng hơn đám nhà giàu có hàng ngàn vạn.

“Quý khách, cần mấy phòng?” Cô gái lễ tân nhìn Tuyết Liên ở đằng sau.

“Cái này... cần... bốn phòng đi” Mắt Lưu Bưư đảo đảo, cười xấu xa. Hắn đã quyết định tối nay phải chơi cho đã.

“Ừm. Phòng Vip ba ngàn tư, sau khi trừ phần trăm khuyến mại còn một ngàn hai trăm, tổng cộng năm ngàn. Bởi vì mấy người vào ở quá sớm nên phải thu thêm một chút”.

“Cái gì. Đắt như vậy? Còn phải trả thêm phí!”

Lưu Bưư trợn tròng mắt, mặt không thể tin. Một phòng ở khách sạn bốn sao cả đêm cũng chỉ cần hơn hai trăm, đắt một chút là ba trăm. Căn phòng giá hơn ngàn đã nằm ngoài dự đoán của Lưu Bưư. Quan trọng là nó nằm ngoài khả năng thừa nhận của hắn. Ở một đêm, mất hơn năm ngàn. Đối với hắn mà nói quá đắt.

Thấy dáng vẻ kinh ngạc của Lưu Bưư, A Trạch và Trương Dương không khỏi cùng xoay lưng lại, quá mất mặt.

Người cảm thấy đắt cũng không nên thể hiện như vậy chứ?

Ngay cả Tuyết Liên cũng đỏ bừng mặt, cúi đầu nhìn mũi chân, không nói một tiếng.

“Quý khách, đây là quy định của khách sạn”.

“Được được, khách sạn chết tiệt, giá đắt quá. Giết lợn à!” Lưu Bưư hỏn hển bỏ tất cả tiền lên trên bàn. Hắn thuê nhiều phòng như vậy, tự nhiên biết là phải trả một khoản tiền trước.

“Quý khách, mời lấy ra chứng minh thư của anh” Cô gái rất muốn cười nhưng nhìn thấy anh chàng như con tinh tinh trên phim lại không dám cười, cơ mặt không ngừng nhăn nhó.

“Cô em, Bưư đại gia buồn cười thế sao. Đừng nhin nữa” Lưu Bưư tức giận, buồn bực lấy chứng minh thư bỏ lên bàn.

“Khụ khụ, hì hì...” Cô lễ tân rớt cuốc không nhin được che miệng cười. Các nàng đã gặp rất nhiều người. Người không có tiền mà lại ra vẻ có tiền như Lưu Bưư cũng đã thấy nhiều. Nhưng người sau khi thất bại mà không xấu hổ như Lưu Bưư đúng là không thấy mấy.

“Xin lỗi quý khách. Chứng minh thư của anh là giả, xin mời đưa ra chứng minh thư có hiệu lực” Về mặt cô lễ tân trở nên nghiêm túc. Khách sạn chính quy như thế này tuyệt đối không nhận người sử dụng chứng minh thư giả. Đương nhiên không nhận ra chứng minh thư là thật hay là giả thì đành chịu. Không có biện pháp chứng minh thư giả của Lưu Bưư rất dễ nhận ra, chỉ cần hơi chú ý một chút là có thể nhìn ra.

Lúc này, mấy nhân viên bảo vệ đứng ở xa xa đã từ từ đi tới. Bởi vì bọn họ nhìn thấy vẻ mặt Lưu Bưư có chút khó coi. Nhiệm vụ của bọn họ là bảo vệ sự an toàn của hai cô gái lễ tân kia.

227. Chương 227: Chuyện Mười Tám Năm Trước

Lúc này, Trương Dương mới nhớ đến chứng minh thư của bọn họ là giả.

Trương Dương không khỏi liếc nhìn A Trạch một cái. A Trạch lắc đầu. Trên đường chạy trốn, chứng minh thư của hắn đã sớm mất đi. Trương Dương và Lưu Bưu còn có chứng minh thư giả, còn hắn ngay cả đồ giả cũng không có.

“Em cũng không có” Tuyết Liên thấy Trương Dương đang nhìn mình, mặt đỏ hồng vội vàng lui ra phía sau một bước nói: “Lúc em đi, em cũng không biết, ví để ở nhà”.

“Ai nói đây là giả, rõ ràng là thật mà. Cô nhìn xem, đây không phải là ảnh chụp của tôi sao. Mỹ nữ, thông cảm, thông cảm” Lưu Bưu còn chưa từ bỏ ý định.

”Xin lỗi, quý khách, anh đừng làm khó chúng tôi”.

“Mẹ nó, khách sạn chó má này. Lão Tử hôm nay thật đúng là không muốn đến đây” Lưu Bưu thấy lời này không có hiệu quả, lập tức trở mặt, phá miệng mắng to. Đối với Lưu Bưu mà nói, không có định nghĩa thương hương tiếc ngọc. Chỉ cần là kẻ thù của hắn, thì dù có là mỹ nữ cũng giết.

“Xin lỗi, chứng minh thư của chúng tôi mới mất. Tôi muốn gặp giám đốc của các vị, cảm ơn” Trương Dương giữ Lưu Bưu lại, rất lễ phép nói.

“Nhưng mà...” Hai cô gái nhìn nhau, do dự không nói. Bởi vì lúc này giám đốc đang nghỉ trong văn phòng.

“Cô là Tiểu Ngã phải không. Cô không nhận ra tôi, nhưng tôi nhận ra cô. Mẹ cô còn đau lưng không?” Trương Dương nhìn cô gái lễ tân, trong đầu điên cuồng tìm kiếm tư liệu về khuôn mặt này. Làm hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là hắn lại có đầy đủ tư liệu về cô gái này. Rất nhiều lúc, Trương Dương đều cho rằng đầu mình rất thần kỳ.

“Anh anh.... Anh biết tôi?” Cô gái tên Tiểu Ngã tròn to mắt nhìn Trương Dương.

“Đương nhiên, tôi là bạn của Hà hiệu trưởng. Hà hiệu trưởng đã nhắc đến cô với tôi” Trương Dương cười nói.

“Ồ thì ra là bạn của Hà hiệu trưởng. Nhưng mà hiệu trưởng... lần trước hiệu trưởng chữa bệnh đau lưng cho mẹ em, em còn không cảm ơn hiệu trưởng” Cô gái Tiểu Ngã mặt mày âm ỉ nói.

”Ài, không nhắc đến nữa” Trương Dương giả vờ thở dài một tiếng. Hắn không dám nói nhiều, mặc dù trong ký ức có chút lơ mơ, nhưng mà tư liệu về mỗi một cá nhân và các mối quan hệ giữa mọi người, không nên nói nhiều.

”Quý khách họ gì... em... em gọi giám đốc đến... em không có quyền hạn đó...”

”Họ Trương, tên Dương. Cảm ơn”.

Trương Dương nhẹ nhàng gật đầu. Cô gái cảm thấy hoa mắt. Nàng có một cảm giác người thanh niên trước mặt nhất định là một đại nhân vật, giờ tay nhắc chân đều đầy vẻ bình tĩnh.

Không riêng gì nàng có cảm giác đó, mà ngay cả Tuyết Liên cũng như vậy. Nàng không rõ tại sao Trương Dương lại khác nhau như vậy. Đôi khi trông rất bình thường, có đôi khi lại thể hiện phong độ. Đặc biệt là bây giờ, khí độ của thượng vị giả làm nàng cảm nhận được mị lực của người đàn ông chân chính. Tuyết Liên có một cảm giác như đã từng quen biết.

Thực ra Tuyết Liên nhìn Trương Dương hoàn toàn là ảo giác. Mãi Mãi Đề bố của nàng là thượng vị giả mà Trương Dương ngẫu nhiên cũng có biểu hiện đó. Mà con gái thường có tình cảm với bố mình. Rất nhiều cô gái khi lấy chồng đều lấy bố mình làm tiêu chuẩn.

Cô gái gọi một cuộc điện thoại. Rất nhanh một người đàn ông mặc âu phục màu đen, trước ngực đeo một chiếc thẻ bằng kim loại đang vội vàng đi tới.

“Xin chào, Tiểu Trương à. Tôi là giám đốc Phương, cậu là bạn của Hà hiệu trưởng sao. Không đón tiếp từ xa, thất lễ, thất lễ” Người đàn ông này có khuôn mặt chính trực, rất nhiệt tình. Sau khi nhìn bốn người,

lập tức đoán ra Trương Dương là nhân vật trung tâm trong bốn người. Không thể không nói có thể lên làm giám đốc ở đây đều là các nhân vật lợi hại, ít nhất ánh mắt sẽ không kém.

“Giám đốc Phương, khách sáo rồi... Tôi có chút không tiện” Trương Dương không ngờ rằng Hà hiệu trưởng lại có mặt mũi như vậy, đột nhiên hắn cảm thấy rất hứng thú với Hà hiệu trưởng.

“Tôi biết, tôi biết. Tiểu Ngã, lấy bốn phòng, ghi tên tôi” Giám đốc Phương ra vẻ đã hiểu, lập tức gật đầu nói.

“Ừm, ừm, lấy tiền không?”

“Không cần. Tính cho tôi”.

Chuyện này nằm ngoài suy đoán của mọi người. Ngay cả Trương Dương cũng cảm thấy có chút không chân thật. Vị giám đốc Phương này nhiệt tình quá suy đoán của hắn. Hiển nhiên, Hà hiệu trưởng là nhân vật rất quan trọng ở đây. Cho dù ông ta đã chết khá lâu mà vẫn có người nể mặt.

”Rốt cuộc người được sắp xếp cũng đã đến!”

Nhìn đám người Trương Dương biến mất trong thang máy, giám đốc Phương thở dài một hơi, giống như trút được gánh nặng vậy.

“Tiểu Ngã. Ghi lại một chút, mấy người bọn họ tiêu cái gì chỉ việc ghi lại, không tính tiền, các nhân viên đều phải tiếp đón”.

“Vâng”.

Lên lầu, bốn người đi vào trong phòng của mình, vệ sinh cá nhân. Sau khi vào phòng, Trương Dương nằm xuống giường, thở dài một hơi. Từ lúc ở bên trong hang động đến bây giờ chưa lúc nào được ngủ thoải mái trên giường mà toàn phải lo lắng, cẩn thận.

Đầu tiên là phải tắm nước nóng cho thoải mái, bật nước nóng, gần như theo bản năng đầu tiên Trương Dương đã mở máy tính.

Đầu tiên là mở hòm thư, đọc các tin nhắn. Sau khi mình bị truy sát có rất nhiều tin nhắn lại, phần lớn là của mấy bạn học đã tìm được công việc báo cho hắn. Có người còn để lại lời nhắn là tìm công việc cho hắn. Trương Dương đọc một loạt.

Tiêu Di Nhiên không có tin nhắn nào, mở hòm thư của nàng ra, Trương Dương phát hiện thời gian qua Tiêu Di Nhiên không ngờ không có tâm trạng ghi nhật ký.

Trương Dương không khỏi có chút mất mát. Cảm giác đối với Tiêu Di Nhiên, Trương Dương có một cảm giác không chân thật. Hắn vẫn luôn cho rằng, Tiêu Di Nhiên không phải là nàng. Tiêu Di Nhiên là một nhân vật trong ảo tưởng, là một nữ thần hoàn mỹ. Trương Dương hắn không thể nào xứng với nàng. Rất nhiều lúc, Trương Dương muốn Tiêu Di Nhiên có lời nhắn cho mình, nhưng đáng tiếc nàng lại không gửi cho mình bất cứ thứ gì.

Trương Dương đã nhắn tin cho lão già, nhưng vẫn không có tin tức của ông ta. Nhưng Trương Dương tin rằng, hai lão đang trong tuần trăng mật. Hiển nhiên hai người đã chia cách hơn chục năm, giờ nhất định phải trân trọng cuộc gặp lại hiếm hoi này, ít nhất cũng phải nghỉ phép mấy tháng. Huống chi, nhiệm vụ của Thời Đại Thần Thoại cũng không phải ngày một ngày hai là có thể làm xong.

“Lão già, gần đây rất nhớ đến ông. Trương Dương!”

Trương Dương vừa mới chuẩn bị đóng hòm thư lại, đột nhiên hắn nhận được hồi âm.

“Trương Dương, là ai?”

“Lão già chết tiệt, còn không nhận ra tôi” Trương Dương không khỏi ngẩn người, lập tức mắng.

“Tôi không phải lão già, tôi là vợ của lão già”.

“Bác gái. Bác Lý đâu?” Trương Dương sửng sốt, hỏi.

“Tôi cũng không biết. Chúng tôi đã mất liên lạc. Tôi đợi trên máy tính gần một tháng rồi...”

”Xảy ra chuyện gì?” Trương Dương đột nhiên có một linh cảm chẳng lành.

”Chúng tôi còn đang du lịch, điểm cuối cùng là Somali. Nhưng mà ở đây chúng tôi đã mất tin tức của nhau. Tôi chuẩn bị đợi ở đây thêm một tuần nữa. Nếu như lão già còn không liên lạc lại, thì tôi phải đến căn cứ của đám hải tặc xem thế nào”.

Xảy ra chuyện rồi!

Linh cảm đáng sợ của Trương Dương đã thành sự thật.

Trương Dương nhìn màn hình máy tính đến ngẩn người. Hiển nhiên lão già vì hoàn thành giấc mộng sát thủ của mình, thực hiện lại câu chuyện mười tám năm về trước ở Somali. Duy nhất khác biệt chính là người biến mất lại đổi thành lão già, người chờ đợi lại thành vợ của lão.

Không được!

Trương Dương bắt ngờ đứng lên, trên mặt lộ sát khí mãnh liệt. Đối với lão già, Trương Dương thủy chung có cảm giác đây là người thân của mình. Tuy rằng thời gian ở chung rất ngắn, nhưng hai người đã có một tình hữu nghị sâu đậm. Tình hữu nghị này như cha con, như anh em... Lão già đã ảnh hưởng không nhỏ đến Trương Dương. Dù là làm người hay là làm sát thủ, Trương Dương cũng học tập được không ít từ lão già. Hoàn toàn có thể nói, nếu như không có lão già, sẽ không có Trương Dương ngày hôm nay. Rất có thể Trương Dương đã mất mạng ở trong sông bạc ngày đó.

“Bác gái, bác đang ở đâu?”

“Tôi đang ở Kenya”.

”Bác gái. Bác đợi tin tức của cháu. Cháu xử lý xong mọi chuyện ở Bắc Kinh, lập tức đến đó!”

Đối phương lâm vào trầm mặc. Hiển nhiên bà lão đang do dự.

“Bác gái, bác nhất định phải chờ cháu. Rất nhanh, chỉ một tuần mà thôi. Cháu sẽ thường xuyên liên lạc với bác qua mail” Trương Dương không khỏi sốt ruột nói.

“Được, tôi sẽ chờ cậu trong mười ngày. Dù cậu có đến hay không, tôi cũng sẽ đến Somali một chuyến”.

“Được, một lời đã định” Thấy bà lão trả lời, Trương Dương gần như có thể nhìn thấy vẻ mặt kiên định của bà.

“Cốc cốc!

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Trương Dương, xảy ra chuyện gì?” A Trạch đi vào phòng, đầu tiên là nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Trương Dương, liền hỏi. Vừa nãy hắn cảm nhận được một cỗ áp lực rất lớn. Cỗ áp lực đó phát ra từ phòng Trương Dương.

“Cốc cốc!” Trương Dương còn chưa trả lời, tiếng gõ cửa lại vang lên. Lưu Bư đang quần mình trong chiếc khăn tắm, người đầy nước đứng ở cửa.

“Trương Dương, cậu làm trò quỷ gì vậy?” Hiển nhiên Lưu Bư cũng cảm nhận được sát khí ngập trời mà Trương Dương phát ra.

228. Chương 228: Thành Lập Thế Lực

“Ông lão nào? Chú Vương sao?”

Lưu Bư ngẩn người, nhưng ngay lập tức hắn nghĩ đến chú Vương trông cửa trường. Đối với Lưu Bư mà nói, hắn không có quan hệ gì với lão già trong cửa hàng sách. Nhưng lại có tình cảm nồng hậu với lão già trông cửa, đó là tình cảm của mấy năm sinh viên tạo nên.

“Không, là chú Lý ở cửa hàng sách”.

“Có quan hệ gì?” A Trạch đột nhiên hỏi.

Trương Dương trầm ngâm, hẳn cũng không rõ mình và lão già đó có quan hệ gì.

“Thầy trò!”

Rốt cuộc, Trương Dương im lặng một lúc cũng đã mở miệng nói. Quan hệ của hắn và lão già chỉ có thể sử dụng hai chữ “Thầy trò” để hình dung mà thôi.

“Ừm, đã hiểu, anh quyết định đi” A Trạch gật đầu, đi ra ngoài và đóng cửa phòng lại. Một câu đã thể hiện thái độ của A Trạch. Tác phong của A Trạch không giống với Lưu Bư. Trong thế giới của A Trạch chỉ có đúng và sai, không còn suy nghĩ nào khác. Mà Lưu Bư nhìn trông có vẻ thô cuồng nhưng lại có rất nhiều suy nghĩ, hơn nữa hẳn cũng thích truy hỏi đến đầu đến đuôi.

“Ở đâu?” Lưu Bư hỏi.

“Somali”

“Mẹ nó. Lão già chết tiệt, không phải nhảm chán quá đó chứ. Không có việc gì chạy đến Somali làm gì?” Lưu Bư lớn tiếng mắng.

“Lão đi hoàn thành tâm nguyện của mình. Lão muốn tham gia Thời Đại Thần Thoại. Mà muốn tiến vào Thời Đại Thần Thoại phải hoàn thành nhiệm vụ do bọn họ phát ra. Lão chọn nhiệm vụ dễ dàng nhất trong số đó” Trương Dương cười khổ nói.

“Thời Đại Thần Thoại... sao không gia nhập tổ chức sát thủ Tề Thiên của chúng ta. Thời Đại Thần Thoại chó má có gì mà hay. Đúng rồi, là nhiệm vụ gì?”

“Giết chết Bull, một thủ lĩnh đám hải tặc Somali” Trương Dương từ từ nói.

“Cái gì. Bull?” Lưu Bư trợn trừng mắt nhìn Trương Dương, vẻ mặt không thể tin nổi.

Trong cuộc sống không ai có hứng thú gì với cái tên Bull. Nhưng những người thích lên mạng đều biết Bull là một thủ lĩnh hải tặc vô cùng nổi tiếng ở Somali. Con tàu chở dầu lớn nhất trên thế giới “Sirius” đúng là bị hắn bắt cóc. Sau lần bắt cóc đó đã khiến cho giá dầu trên thế giới tăng mạnh trong mấy ngày. Qua đó có thể thấy được Bull có thân phận quan trọng và danh tiếng lớn đến mức nào ở Somali nói riêng và thế giới nói chung.

Người thích nghe thời sự đều biết, Somali có rất nhiều nhóm hải tặc, nhưng đều thống nhất đối ngoại. Trong đó tổ chức lớn nhất có hai cái. Một là “Puntland Guard” Một cái khác chính là tổ chức hải tặc Trung Nam Somali mà Bull ở trong đó. Nhưng Bull chỉ là một thành viên trong đội ngũ lãnh đạo của tổ chức này. Đây là một tổ chức tập thể, ở Somali được rất nhiều người ủng hộ và tôn trọng. Bọn họ đã cải thiện cuộc sống, xây dựng các bệnh viện ở nơi đây.

Đây không phải một đám hải tặc đơn giản. Đây là một đám hải tặc có cơ sở quân chúng hùng hậu. Hơn nữa có bối cảnh quốc tế cường đại. Sau lưng đám hải tặc này có vô số tập đoàn và tổ chức ủng hộ tiền và làm người trung gian cho bọn họ.

“Tất nhiên, bọn họ đã thất bại. Bây giờ lão già đã mất tích” Trong giọng nói của Trương Dương thoáng gọn vẻ buồn bã.

“Vậy vậy... chúng ta khi nào thì đi?” Lưu Bư cảm thấy có chút không đủ. Hẳn mặc dù có chút võ công, nhưng đối mặt với đám hải tặc vũ trang tận răng, hẳn vẫn có chút không tin tưởng.

“Mười ngày. Trong vòng mười ngày chúng ta sẽ phải giải quyết xong mọi chuyện ở Bắc Kinh. Sau đó nhanh chóng đi đến Somali. Trước hết xem tình hình rồi quyết định. Tôi tin lão già còn sống. Đám hải tặc Somali bình thường rất ít giết người. Đương nhiên ngoại trừ sát thủ. Không biết lão già có bại lộ thân phận sát thủ hay không. Nếu như bại lộ thân phận sát thủ vậy dù có đi cũng đã muộn”.

“Nếu lão già còn sống, chúng ta sẽ làm sao bây giờ?” Lưu Bư bất an nói.

“Quyết định tạm thời, ở Somali, chúng ta không có khả năng đánh trực diện với đối phương. Nhưng chúng ta cũng có thể bắt cóc. Bọn họ không phải có cái gì gọi là “Puntland Guard” và ủy viên chấp hành sao. Mục tiêu của tôi là bọn họ” Trên người Trương Dương lộ ra một cổ sát khí làm người ta sợ hãi, làm Lưu Bư cảm thấy áp lực rất lớn.

“Ồ, bắt cóc, hắc hắc tao thích!”

Lưu Bư nghe Trương Dương nói xong không khỏi thở phào một hơi, lại bắt đầu ra về.

“A...”

Một tiếng thét chói tai vang lên, Tuyết Liên đang ôm mặt quay vào tường, cả chiếc cổ đều biến thành màu đỏ. Thì ra cô nàng cũng mới tắm xong, định đến phòng Trương Dương xem một chút. Vừa khê gõ cửa, cửa đã mở, lập tức nhìn thấy Lưu Bư đang quần mình trong chiếc khăn tắm, không khỏi hoảng sợ mà hét lên.

“Ngất... Tuyết Liên, em hét gì thế? Anh quần khăn tắm mà, không trần truồng, có gì mà hét lên chứ” Lưu Bư một bên sậy tóc, buồn bực đi ra ngoài.

“Anh ta đi rồi” Trương Dương nhìn Tuyết Liên đang úp mặt vào tường, nhin không được cười nói.

“Ồ” Tuygàyt Liên mặt đỏ bừng xoay người lại.

“Àm!”

Trương Dương cảm thấy đầu mình vang lên một tiếng nổ. Trống rỗng, hẳn chưa bao giờ nghĩ cô gái này lại xinh đẹp như vậy. Hiển nhiên cô gái mới gội đầu xong, tóc vẫn còn đang ướt dính vào trên khuôn mặt trắng nõn, giống như cánh liễu rũ xuống. Da dẻ trắng hơn tuyết, đôi mắt trong như nước, khí chất thanh nhã cao quý, làm người ta tự biết xấu hổ mà không dám khinh nhờn. Nhưng trong vẻ thẹn thùng của nàng lại ẩn chứa vẻ câu hồn nhiếp phách, làm cho người ta chìm vào trong mộng.

Càng làm cho Trương Dương cảm thấy kinh tâm động phách là thân thể cao gầy của Tuyết Liên. Tuyết Liên đang mặc một chiếc váy mỏng càng hiện rõ sự lả lướt, quyến rũ của nàng, giống như một bức tượng hoàn mỹ vậy.

“Nhìn gì?” Tuyết Liên thấy Trương Dương đang ngơ ngắc nhìn mình, khuôn mặt trắng nõn lại đỏ lên, khe khê cúi đầu, nắm lấy vạt áo. Động tác này đầy sự khiêu khích, Trương Dương cảm thấy tim mình đang điên cuồng nhảy lên.

“Không không... không... uống trà không?” Trương Dương không biết nói gì, vội vàng dời ánh mắt đi. Hắn cảm thấy mình đã có phản ứng sinh lý nên vội vàng ngồi lên ghế.

“Em tự rót”.

Tuyết Liên đi rửa mấy cái chén rồi mới ngồi xuống.

Hai người không dám nhìn nhau, trong phòng tràn ngập không khí ám muội. Đây không phải cảm giác mà hai người muốn, đặc biệt là Trương Dương. Hắn mặc dù rất khó kiềm chế trước phụ nữ, nhưng mà hắn cũng không muốn mình biến thành một con động vật bị người tung xẻo. Hắn có Liễu Di Nhiên và Vương Yến đã đủ mệt rồi.

“Tuyết Liên, em có chuyện gì sao?” Rốt cuộc vẫn chính là Trương Dương mở miệng nói trước.

“Em muốn hỏi anh một chút. Tại sao anh lại muốn em cùng đến Bắc Kinh với anh?” Sau một lúc im lặng, siêu nước đã sôi, Tuyết Liên trong lúc pha trà cũng đã từ từ trở nên tự nhiên.

“Anh...” Trương Dương không khỏi ngẩn người.

“Không phải anh?” Tuyết Liên cũng ngẩn người, lập tức im miệng không nói. Hiển nhiên nàng vẫn hiểu lầm là Trương Dương điếm danh làm cho nàng cùng đi. Nhưng bây giờ từ vẻ mặt của Trương Dương, nàng có thể suy đoán ra đây là do bố mình sắp xếp. Tuyết Liên không khỏi cảm thấy thất vọng, lại cảm thấy tức giận. Vì sao bố lại muốn gạt mình, nói Trương Dương muốn mình cùng tham gia chứ?

“Đúng, Tuyết Liên, có biện pháp nào tìm được tướng quân không?” Trương Dương lúc này khi tắm đã thâm suy nghĩ, phát hiện bọn họ căn bản không có biện pháp trong thời gian ngắn tìm được tướng quân. Trừ phi hắn gọi điện cho Vương Yến.

“Em cũng không biết. Hay là em đến chỗ ở của lãnh đạo đất nước đợi, ôm cây đợi thỏ”.

“...” Trương Dương không biết nói gì.

“Chuyện này ngày mai nói tiếp. Anh xem xem có biện pháp gì hay không” Trương Dương thở dài một tiếng.

“Vâng... Trương Dương...” Tuyết Liên lại có chút ấp úng.

“Ừm?”

“Bố em nói bảo em cảm ơn anh” Tuyết Liên dừng một chút, nhẹ nhàng nói.

“Bố em bảo em nói?” Trương Dương chấn động, hẳn không rõ ý của Mãi Mãi Đề.

“Vâng, bố em nói ông ấy rất cảm ơn anh đã chiếu cố em và bố lúc ở trong hang động. Bố còn nói hy vọng hồng anh có thể mau chóng trở nên cường đại. Bố em bảo em nhắc lại một câu với anh”.

“Câu gì?”

“Bố em nói, một người đàn ông nếu muốn trở nên cường đại phải có quyền thế, đồng thời có được thực lực. Người đàn ông hoàn mỹ nhất là người vừa có quyền vừa có thực lực. Bố em còn nói, ông là người đàn ông có quyền thế nhưng không có thực lực...”

“Quyền thế, thực lực...”

“Trương Dương, em đi nghỉ đây. Anh cũng ngủ sớm đi. Bố em nói những lời này, em cũng không rõ ràng lắm. Anh là đàn ông, chắc anh sẽ hiểu” Tuyết Liên thấy Trương Dương đang suy nghĩ, đứng lên chào.

“Ừm”.

Trương Dương đang nghĩ đến điều khác nên không chú ý đến Tuyết Liên đã đi ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Quyền thế là gì?

Thực lực là gì?

Vì sao Mãi Mãi Đề lại nói những lời này với mình? Mãi Mãi Đề có mục đích gì chứ? Chẳng lẽ thực sự muốn mình nhanh chóng trở nên cường đại sao, để tìm một bậc thang cho ông ta hạ xuống?

229. Chương 229: Vali Mật Mã

Thực lực.

Lực lượng là thể hiện tốt nhất của thực lực. Lực lượng bao gồm cả lực lượng của quần thể, còn có lực lượng của cá nhân. Mãi Mãi Đề nói ông ta không có thực lực, hiển nhiên là chỉ võ công của ông ta, nhưng còn có một ý khác. Trương Dương cho rằng một người đàn ông dám nói mình có thực lực, nếu như không có vũ lực cường đại thì căn bản không thể nói đến hai chữ “Thực lực”.

Rất nhiều lúc, quyền thế và thực lực đan xen vào nhau, không thể phân biệt được rõ ràng. Có quyền thế rất dễ dàng có thực lực. Có thực lực cũng rất dễ dàng có được quyền thế. Trương Dương tin rằng thực lực mà Mãi Mãi Đề nói chính là vũ lực của cá nhân.

Có phải là Mãi Mãi Đề ám chỉ rằng mình phải vừa làm cho bản thân thêm hùng mạnh vừa thành lập một thể lực đủ để chống đối lại ông ta?

Đã đến lúc mình nên thành lập thể lực của mình chưa?

Bắt đầu từ chỗ nào?

Đột nhiên trong lúc này, Trương Dương thậm chí có chút hối hận. Nếu nói thực lực, thể lực của Đào Ca không thể nghi ngờ là sự lựa chọn trực tiếp nhất. Đào Ca có thể không có bối cảnh mạnh; nhưng Đào Ca có người, có vô số người.

Trong xã hội đen, thành lập thể lực đơn giản chỉ là nhiều người. Nếu như đã có người, tìm thêm nguồn tài trợ thích hợp, muốn phát triển cũng rất dễ dàng.

Đương nhiên, nguồn tài trợ còn quan trọng hơn người. Có người không có tiền cũng phí công vô ích, đây là hai thứ gắn liền nhau. Có tiền không có người cũng không có tác dụng. Giống như Đào Ca, cả thành phố IH, anh ta có mấy ngàn người nghe lời hiệu triệu của mình, nhưng anh ta không có cách nào nuôi sống nhiều người như vậy.

Một thế lực chân chính, sau lưng phải có ít nhất một ông chủ chống đỡ. Nghề nghiệp của ông chủ giàu có đó phần lớn đều là địa ốc, cờ bạc, cho vay nặng lãi... Những ông chủ giàu có đó có lực ảnh hưởng nhất định, bọn họ thường bồi dưỡng một thế lực xã hội đen của riêng mình. Nhưng bọn họ là người rất thông minh, bọn họ sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của xã hội đen nhưng không nhúng tay vào chuyện của thế lực. Khi xảy ra vấn đề lớn cũng không thể ảnh hưởng đến bọn họ.

Nghĩ đến đây, Trương Dương không khỏi thờ dài một tiếng. Nếu lúc ấy không phải lo lắng tính cách của Đào Ca, hẳn đã nắm giữ cả đám xã hội đen ở thành phố IH. Có gia tộc Mao thị và lão Lưu làm hậu thuẫn, hẳn tin rằng sẽ bay vọt về chất.

Đào Ca có tính cách cương trực, nếu như chính anh ta không muốn thì không ai có thể chinh phục được. Biện pháp duy nhất chính là Đào Ca chết đi, nhưng điều này Trương Dương lại không muốn thấy.

Không thể nghi ngờ, Đào Ca có sức hấp dẫn rất lớn, dù là ai đến gần anh ta, hiểu anh ta, đều cảm thấy khâm phục vì tinh thần giang hồ chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp của Cổ Long trên con người anh ta.

Trên thực tế, Trương Dương thủy chung vẫn có chút không cam lòng. Nếu như lúc đầu mình không tiếp cận Đào Ca. Nếu như ngay từ đầu mình không cố gắng hiểu Đào Ca, vậy tất cả sẽ thay đổi.

“Reng reng reng” Đang khi Trương Dương âm thầm có suy nghĩ ác độc, sau này tuyệt đối không được tiếp cận kẻ địch của mình thì điện thoại trên đầu giường đã reo lên.

“Ai đó?”

“Chú Trương, tôi là giám đốc Phương. Mục tiêu mà cậu bảo tôi nhìn chuẩn bị ra ngoài, đang chuẩn bị hành lý, cũng đã thông báo lễ tân là trả phòng... Tôi đợi cậu dưới đại sảnh...” Trương Dương vừa định nói thì giám đốc Phương đã dập điện thoại.

Chẳng lẽ là lầm người?

Trương Dương có chút khó hiểu, giám đốc Phương đã nhầm hẳn thành người khác.

Lập tức Trương Dương nghĩ đến hiệu trưởng Hà Trường Minh. Chẳng lẽ trước khi Hà hiệu trưởng chết đã có bí mật gì với giám đốc Phương?

Nhất định là như vậy. Chỉ hơi suy nghĩ một chút, Trương Dương đã khẳng định, Hà hiệu trưởng trước khi chết đã ở trong khách sạn này. Sau khi Hà hiệu trưởng chết, vẫn không có ai thay thế vị trí của ông ta, cho nên bây giờ giám đốc Phương mới lầm lẫn là người thay thế vị trí của Hà hiệu trưởng.

Trương Dương đứng lên, thay bộ quần áo khác. Hắn cho rằng nhất định phải làm sáng tỏ chuyện này ra.

“Vù...”

Vừa mới mở cửa, Ngân Hồ đang chơi đùa trong bồn tắm đột nhiên bắn ra, tạo thành một vệt sáng trong không trung. Trương Dương còn chưa hiểu chuyện gì thì thân hình ướt sũng của Ngân Hồ đã bổ nhào vào người hắn.

“Tiểu tổ tông, tắm rửa mà không dùng khăn lau khô sao” Ngực Trương Dương trở nên ẩm ướt, tức giận nắm lấy Ngân Hồ trên vai xuống mang vào phòng tắm, dùng khăn chà mạnh lên người nó. Ngân Hồ hình như rất thích Trương Dương ngược đãi như vậy, hưng phấn đến độ bốn cái chân nhỏ bé không ngừng khua loạn trong không trung, miêng kêu lên “Chi chi”.

Trương Dương vốn định chuẩn bị bỏ Ngân Hồ lên giường cho nó ngủ, nhưng nghĩ thế nào lại nhét vào trong túi. Tiểu tử này rất thông minh. Mình vừa mở cửa đã lao ra, bây giờ muốn nó thành thật ngủ, khẳng định là không có khả năng.

Từ trên tầng đi xuống chỉ thấy giám đốc Phương đang lo lắng đi đi lại lại.

“Cậu xem, ông ta đi ra kia” Trương Dương vừa mới đi tới chưa kịp nói gì, giám đốc Phương đã vội vàng kéo hẳn đến ghế sofa, giả vờ nói chuyện, ánh mắt không ngừng ra hiệu bảo hẳn nhìn về phía cửa thang máy.

“Tôi không phải....”

Trương Dương còn chưa nói xong, hai mắt đã theo bản năng nhìn về phía thang máy. Ngay lập tức có cảm giác dựng tóc gáy. Hẳn không rõ vì sao lại có cảm giác đó. Trong thang máy là một người phương Tây da trắng, nhìn không ra quốc tịch, mặt đầy râu, cao hơn mét tám, rất cường tráng làm cho người ta có cảm giác bị áp bách.

Nhưng làm cho Trương Dương rợn tóc gáy không phải thân hình cao lớn, mà là một loại trực giác. Người da trắng này làm cho người ta cảm thấy rất nguy hiểm, giống như một con báo vậy, lúc nào cũng có thể tấn công.

“Chi” Ngân Hồ hình như cũng cảm thấy nguy hiểm, thò đầu ra khỏi túi, nhe cái miệng nhọn hoắt lộ ra hàm răng sắc bén, cái chân nằm trên miệng túi cũng lộ ra móng vuốt sắc bén.

Trương Dương nhẹ nhàng sờ sờ Ngân Hồ, đây là chuyện chưa từng xuất hiện, Ngân Hồ từ lúc rời khỏi hang động kia, chưa bao giờ lộ móng vuốt của nó ra.

“Tôi đi trước. Sau khi Hà hiệu trưởng xảy ra chuyện, bên trên vẫn không bố trí người, đều là do tôi tự mình quản lý, đã khiến cho anh ta hoài nghi...”

Giám đốc Phương kinh ngạc nhìn Ngân Hồ một cái, nhỏ giọng nói một câu rồi đi về phía thang máy. Hiển nhiên, hẳn không muốn tham gia vào việc này. Người da trắng râu rậm kia đang làm thủ tục trả phòng ở quầy lễ tân rồi mang theo một chiếc vali đi ra ngoài cửa lớn. Khi đi ngang qua Trương Dương, ánh mắt của hẳn lướt qua Ngân Hồ, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bình thường, đi nhanh ra ngoài.

Gần như là một loại bản năng, Trương Dương cùng đi ra ngoài. Đây là một cảm giác rất kỳ diệu, hình như trong mơ hồ có một cỗ lực lượng thần bí quyết định hẳn.

Người da trắng mang theo vali đi ra cửa khách sạn, nhưng không có một chiếc taxi nào đỗ ở đây, vì vậy đành phải xách vali đi trên vỉa hè.

Lúc này mới là sáng sớm, phải nói là lúc trời tăm tối nhất, đèn đường ảm đạm hơn rất nhiều. Trương Dương vẫn giữ khoảng cách năm mươi mét với người da trắng đó.

Trương Dương cũng không biết vì sao mà mình đi theo người này, chẳng qua hẳn cảm thấy chiếc vali kia có lực hấp dẫn rất lớn đối với mình.

Chẳng lẽ trong ký ức của mình có quan hệ với người da trắng này sao? Là Hà hiệu trưởng?

Không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, bởi vì người da trắng phía trước hẳn như đã cảm giác được có người đang theo dõi hẳn, tốc độ đi rõ ràng đã tăng lên. Trương Dương không dám chậm chạp, gần như là chạy mới có thể đuổi theo người da trắng có cặp chân dài kia.

Thủy chung người da trắng đều không quay lại nhìn hẳn.

Trương Dương cảm thấy có một cỗ áp lực rất lớn. Vì cái gì? Tại sao ông ta biết có người theo dõi mình mà không quay đầu lại nhìn?

Đây là trò chơi đuổi bắt.

Bất ngờ.

Trái tim Trương Dương đột nhiên nhảy mạnh, đồng tử co rút lại. Hẳn phát hiện mình không ngờ đã bị lạc đường ở trong Bắc Kinh. Hẳn đã tiến vào một con ngõ nhỏ, ánh đèn đường tăm tối, không có một ai đi lại, có vẻ âm trầm khủng bố.

Trúng bẫy.

Thân hình Trương Dương đột nhiên cứng ngắc, ngừng chân lại. Bởi vì hẳn cảm nhận được còn có một người đi theo phía sau hẳn. Trương Dương đứng cạnh cây cột điện, đợi người phía sau xuất hiện.

“Đi ra đi” Người da trắng hình như cũng cảm thấy Trương Dương đã ngừng bước, xoay người lại nói chuyện bằng tiếng Trung một cách rất lưu loát.

Trương Dương không di chuyển, hần cảm nhận được mối nguy hiểm mãnh liệt. Cỗ nguy hiểm này thậm chí còn hơn xa đám Cương giáp thú đã gặp phải ở trong hang động. Trương Dương có chút không rõ tại sao lại so sánh với đám Cương giáp thú chút. Đối phương là người mà không phải mãnh thú.

Ngõ nhỏ yên tĩnh đến đáng sợ, người da trắng cũng rất kiên nhẫn.

Thời gian cứ từng phút một trôi qua, áp lực trong không khí càng lúc càng nặng nề, giống như đang thiêu đốt vậy. Thần kinh Trương Dương co lại, hần không dám động bởi vì phía sau hần còn có một người.

230. Chương 230: Vừa Thấy Đã Yêu

Cuối cùng.

Sau lưng Trương Dương không xa, một người đi ra.

Một cô gái mặc quần áo màu đen khoảng mười tám tuổi. Bởi vì mặc quần áo bó sát người càng tôn thêm các đường cong quyến rũ, nhưng vẻ mặt lại lạnh như băng. Làm cho Trương Dương cảm thấy sợ hãi đó là khuôn mặt xinh đẹp không một chút biểu cảm giống như tảng băng ngàn năm vậy.

Điều làm Trương Dương kinh ngạc này là hình như cô gái không hề nhìn hần một cái, mà từ từ đi về phía người da trắng. Trong tay của nàng, Trương Dương nhìn thấy một thanh đao sắc bén.

Thanh đao dưới ánh đèn đường tăm tối lóe ra hàn mang làm người ta sợ hãi.

Ngay khi đi ngang qua Trương Dương, Trương Dương ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ. Mùi hương như hoa lan làm người ta phấn chấn.

Trong nháy mắt đó, Trương Dương thất thần. Cô gái có một mái tóc dài buông thông, đôi mắt nàng như lúc nào cũng có thể chảy nước, mày nhíu lại, khí tức giống như cảnh cỏ lau bên sông nhưng nhờ mùi hương thơm nên không nhiễm chút bụi trần.

Làm Trương Dương chấn động mạnh đó chính là khí chất lạnh như băng của cô gái. Điều này khiến Trương Dương si mê.

Lần đầu tiên Trương Dương có dự cảm chiếm hữu. Lần đầu tiên Trương Dương có một cảm xúc không thể nào khống chế được. Trương Dương cảm thấy mình giống như một cậu con trai lần đầu tiên nhìn thấy bạn gái, không chịu nổi sức hấp dẫn từ vẻ đẹp đó.

“Em em... em tên là gì?” Trương Dương lắp bắp nhìn cô gái. Hần cảm thấy có chút cực xúc bất an, đây là cảm giác xuất hiện lần đầu tiên khi hần có được rất nhiều ký ức.

Cô gái bất ngờ quay đầu lại, đôi mắt trong suốt như một thanh đao nhìn lướt qua Trương Dương, một cỗ sát khí sắc bén lan tràn trong không trung.

”Tôi. Tôi là Trương Dương. Rất thích em...”

Trương Dương vô ý thức lui lại một bước, miệng lại bật ra một câu mà hần không ngờ đến. Sau khi nói ra khỏi miệng, mặt Trương Dương đỏ bừng lên, hần không thể tát cho mình hai bạt tai. Mình ngay cả tên của người ta cũng không biết, hơn nữa lần đầu tiên gặp mặt đã nói ra những lời vô sỉ như vậy. Điều làm Trương Dương còn không tin đây là lời mà mình nói ra. Mình trở nên vô sỉ như vậy từ bao giờ?

Cô gái nhìn người da trắng đang ngạo nghễ đứng phía trước, thanh đao trong tay khẽ run lên, trong miệng phát ra một tiếng “hừ” lạnh, không nhìn Trương Dương một cái đã đi nhanh về phía người da trắng.

“Cô rất kiên nhẫn” Người da trắng đột nhiên nói với cô gái.

Cô gái chỉ lạnh lùng nhìn người da trắng không nói gì. Những sợi tóc dài bay trong không trung, thân hình đứng im không nhúc nhích. Trông nàng lúc này như tiên nữ hạ phàm, như muốn bay lên, Trương Dương

nhìn thấy không khỏi huyết mạch sôi trào. Trương Dương thừa nhận sức chống cự của mình đối với phụ nữ là rất kém, nhưng không đến mức không thể chịu đựng được.

“Em rất đẹp...” Trương Dương nhìn mái tóc bay trong gió của nàng, lại ngơ ngác nói ra một câu. Hắn đã không không chế được bản thân mình.

Lần này, cô gái nói.

“Nếu như anh còn nói nữa, tôi sẽ giết anh” Cô gái chán ghét nhìn Trương Dương một cái, đi về phía trước vài bước, giữ khoảng cách với Trương Dương.

“Tôi”

“Xích” một tiếng. Thanh đao trong tay cô gái dưới ánh sáng tím tối lóe ra một tia sáng màu bạc, đánh thẳng đến yết hầu Trương Dương. “A” Trương Dương phát ra một tiếng kêu nhỏ, hắn không thể chạy, bởi vì sau lưng hắn chính là cột điện, mà bên cạnh là bức tường.

Trong lúc nguy cấp, thân thể Trương Dương gần như theo một bản năng, đạp chân vào tường. Ngay khi thanh đao đến gần, thân thể hắn đã bò lên trên cột điện, đứng thẳng trên đó.

Tốc độ rất nhanh.

Cô gái không khỏi ngẩn người. Nàng vốn chỉ định dọa Trương Dương mà thôi, nhưng đâu biết Trương Dương lại phản ứng nhanh như vậy. Chỉ trong nháy mắt cả người đã nhảy lên trên cột điện.

“Hạ lưu” Cô gái đầu tiên là trợn mắt há mồm khi thấy Trương Dương một chân dẫm trên tường, một chân dẫm trên cột điện. Ngay sau đó nàng tức giận mắng một câu, đôi mắt đẹp lại nhìn người da trắng. Bởi vì người da trắng đã đi tới.

“Khụ khụ” Trương Dương ôm cột điện bò xuống, không khỏi có chút xấu hổ. Vốn quen nhìn đao tốc nhanh như chớp của A Trạch nên hắn mới có phản ứng mãnh liệt như vậy. Vừa nãy thanh đao của cô gái rõ ràng là đã giảm tốc độ, chỉ muốn dọa hắn mà thôi. Không ngờ rằng hắn lại chuồn lên cột điện nhanh như vậy, đúng là mất mặt.

“Cô rất kiên nhẫn” Người da trắng còn cách cô gái khoảng năm mét thì dừng lại, nhắc lại câu nói vừa rồi.

“Tôi muốn vali của ông” Cô gái vốn đang tức Trương Dương, nên vẻ mặt càng thêm lạnh lùng sắc bén, nhìn chằm chằm vào người da trắng.

“Tại sao phải chờ đến hôm nay?” người da trắng giơ giơ chiếc vali trong tay lên, nói.

“Bởi vì, ông sắp đi” Cô gái lạnh lùng nhìn người da trắng, trả lời rất ngắn gọn.

“Cô có nắm chắc không?” Người da trắng thản nhiên nói.

“Không có” Làm cho người da trắng ngoài ý muốn chính là cô gái không hề giấu diếm gì hết.

“Cô chẳng lẽ không có đồng bọn sao?” Người da trắng liếc nhìn Trương Dương một cái, sau đó kỳ quái hỏi.

“Có, không đến kịp. Bởi vì đoán ông phải mấy hôm nữa mới đi, không ngờ rằng sáng sớm ông đã rời đi. Ông đã hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?”

“Cô nói đi?” Người da trắng một lần nữa giơ vali trong tay lên, cười nói.

“Điều đó không quan trọng. Dù như thế nào, hôm nay ông đều phải chết” Sát khí của cô gái phát ra bốn phía.

“Phải không?”

Bất ngờ, câu nói còn chưa dứt, thân thể người da trắng đã đột nhiên chuyển động. Chiếc vali trong tay mang theo cuồng phong đánh về phía cô gái. Thân hình cao lớn cũng theo sát phía sau, xông lên.

“Bồng!”

Làm cho Trương Dương ngoài ý muốn chính là cô gái không ngờ lại không tránh, trực tiếp đỡ lực đạo của chiếc vali. Thân hình hơi lui về sau vài bước, tay khua một vòng trong không trung, chiếc vali nhẹ nhàng

rơi xuống đất. Trong nháy mắt khi chiếc vali rơi xuống đất, thanh đao trong tay cô gái xẹt qua không trung, lao thẳng đến nắm tay rất lớn đang đánh tới mình.

Biểu hiện của người da trắng càng nằm ngoài dự đoán của Trương Dương. Thân thể cao lớn kia không ngờ lại rất linh hoạt, thân hình hơi cúi xuống, giơ chân ra, đá bay chiếc vali nằm trên mặt đất.

Chiến đấu rất quỷ dị, võ công của cô gái rất nhanh, rất mạnh, mỗi chiêu đều là trí mạng, hơn nữa hầu hết đều là cứng đối cứng, không hề thua sút. Mà người da trắng lại lợi dụng một ít tiểu xảo, không ngay mặt giao chiêu với cô gái.

Trương Dương cảm thấy có điểm không đúng.

Hình như kết quả chiến đấu không phải như thế này. Hơn nữa có thể dễ dàng nhìn ra, người da trắng đang dùng kỹ xảo không phải sở trường của hắn.

Tại sao?

Chiến đấu càng lúc càng nguy hiểm, thanh đao trong tay cô gái như một tia chớp, sát khí tản mát ra càng lúc càng rộng. Trương Dương đứng cách xa hơn mười mét cũng cảm thấy được một cỗ hàn ý lạnh thấu xương.

Đao tốc của cô gái hoàn toàn có thể so sánh với A Trạch, thậm chí còn nhanh hơn A Trạch.

Điểm khác duy nhất đối với A Trạch đó là không có sự chuẩn xác, tàn nhẫn và lực đạo bằng A Trạch. Đạo pháp của A Trạch có hiệu quả càng cao hơn. Mặc dù động tác không đẹp nhưng hiệu suất thì cô gái này căn bản không thể sánh bằng. Đương nhiên, tốc độ của cô gái vẫn khiến Trương Dương kinh hãi. Hơn nữa cô gái có thể chịu đựng được vận động ở cường độ cao thế này mà không có chút mệt mỏi, nói rõ rằng cô gái từ nhỏ đã được huấn luyện rất nghiêm khắc.

Càng làm cho Trương Dương tức giận bản thân mình đó là hắn mặc dù có thần công Tiên Đạo Mạn Mạn, nhưng vì tu luyện thời gian quá ngắn nên không nắm chắc có thể chiến thắng được hai người này. Kinh nghiệm thực chiến của bọn họ, hắn căn bản không thối rệu địch nổi.

Trương Dương không khỏi có chút lo lắng, hắn chỉ cảm thấy không đúng mà thôi. Người da trắng rõ ràng có võ công cao hơn cô gái một bậc, nhưng sao hắn lại không dùng toàn lực.

Tại sao?

Chẳng lẽ ông ta đang trì hoãn thời gian?

Đột nhiên, Trương Dương hiểu ra. Từ động tác người da trắng này ném chiếc vali đi, có thể thấy được bên trong chiếc vali căn bản không có thứ gì quan trọng. Rất rõ ràng, người da trắng đang muốn kéo dài thời gian.

Gần như ngay lập tức Trương Dương đã có quyết định. Là một người Trung Quốc, khi đối mặt với người nước ngoài, đoàn kết gần như là một loại bản năng. Huống hồ từ giám đốc Phương có thể đoán được cô gái này hẳn có quan hệ nhất định với Hà hiệu trưởng.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân càng quan trọng hơn. Đó chính là Trương Dương tin vừa thấy đã yêu, yêu cô gái này. Tình cảm đó không giống như với Tiêu Di Nhiên, cũng không giống với Vương Yến, đây là một loại bản năng, rất giống. Trong mơ hồ, ông trời đã xếp đặt Trương Dương vừa nhìn thấy cô gái đã theo đuổi nàng, yêu nàng. Đây là một hiện tượng không thể nào giải thích nổi. Nếu muốn giải thích chỉ có một từ duy nhất có thể giải thích: “Vừa thấy đã yêu”!

“Hắn ta đang kéo dài thời gian!” Trương Dương hét lên một tiếng, thân hình bất ngờ di chuyển, chân sau đạp mạnh vào cột điện, cả người như một mũi tên bắn thẳng về phía người da trắng.

231. Chương 231: Khắc Tinh Của Người Đột Biến Gien

“Ầm” một tiếng, hai người đối nhau một quyền. Cô gái bởi vì thân hình yếu đuối nên bị quyền này đánh bay ra ngoài. Người da trắng không hề dừng lại, lập tức huy quyền xông tới. Hiển nhiên hắn đã thay đổi

chiến thuật, muốn giết chết cô gái.

Trương Dương vốn đang lao tới trước, thân hình cô gái đột nhiên lao vào hấn, không kịp đề phòng chỉ có nghiêng người tránh né. Nhưng ngay khi hấn định tránh thì lại nghĩ nếu mình mà tránh, cô gái nhất định sẽ bị ngã xuống mặt đất, nên vội vàng đưa tay ra kéo lại.

“Răng rắc” một tiếng, tay cô gái bị Trương Dương giữ chặt, nhưng người vẫn rơi xuống. Bởi vì Trương Dương kéo tay cô gái, nên ống tay áo của nàng bị xé rách. Trên tay Trương Dương có một ống tay áo. Cánh tay cô gái lộ ra, dưới ánh đèn mờ ảo càng thêm lộng lẫy mê người.

“A...”

“A...”

Trương Dương và cô gái không kìm nổi kêu lên một tiếng. Đáng tiếc hai người không có thời gian kinh ngạc. Bởi vì ngay lúc này, người da trắng đánh ra mấy quyền bắt hai người lui lại, liền giơ tay ra sau lấy ra một thanh chủy thủ sắc bén. Đột nhiên đâm vào lưng Trương Dương. Lúc này mặt Trương Dương đang quay về phía cô gái, còn lưng quay về phía người da trắng.

Không ổn!

Giác quan thứ sáu của Trương Dương vô cùng mẫn cảm, lập tức cảm thấy nguy hiểm. Vừa định xoay người né tránh, không ngờ tay đã bị bàn tay mềm mại của cô gái nắm lấy. Bàn tay này rất mạnh, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng vung lên, thân hình Trương Dương như đặng vân giá vũ bay vọt lên khỏi ng trung.

Trương Dương chưa lấy lại bình tĩnh, hạ xuống từ trên không trung. Lúc này, cô gái đang quần lấy người da trắng.

Đột nhiên hấn phát hiện, lúc này hai người mới để lộ ra công phu thực của mình.

Cô gái có sở trường là tốc độ và sự xảo quyết. Mà người da trắng lại có sở trường về lực lượng. Cuộc chiến lúc này khác hẳn lúc trước, trông rất hung hiểm, từng đao trí mạng, từng quyền đều phát ra âm thanh làm cho người ta run sợ.

Trương Dương kinh ngạc nhìn cuộc chiến giữa hai người. Hấn rồi cuộc cũng cảm nhận được thế nào là cao thủ. Lúc đầu mới nhìn, hấn còn tưởng rằng mình thua kém bọn họ không bao nhiêu. Nhưng chỉ một chiêu đã lập tức biểu hiện ra sự chênh lệch rất lớn. Công phu của người da trắng và cô gái, hấn căn bản không thể sánh bằng, còn cả kinh nghiệm thực chiến.

Từ từ, cuộc chiến trở nên thâm thiết.

Thanh đao của cô gái chém vào mặt người da trắng, từ trên đầu chém xuống, thiếu chút nữa đã cắt ngang yết hầu người này. người da trắng râu rậm cũng không kém, thanh chủy thủ cắt ngang cánh tay trái trắng nõn của cô gái, máu bắn ra trong không trung, mùi máu tràn ngập không khí.

Vũ khí của hai người đều ngắn, dài hơn một tấc mạnh hơn một tấc, ngắn hơn một tấc, kém hơn một tấc. Trong những binh khí nguy hiểm, chủy thủ và đao đều đứng hàng đầu, đây là vũ khí dùng để cận chiến.

Hiển nhiên, tình huống của cô gái không tốt lắm, khí thế đã bị người da trắng râu rậm áp chế. Chủy thủ của hấn càng lúc càng cuồng bạo, hai mắt trở nên đỏ rực giống như một đầu dã thú nổi điên. Không ngừng phát ra những tiếng gầm rú, hấn hình như căn bản không phải cầm một thanh chủy thủ nhỏ bé, mà là cầm một thanh cự đao, điên cuồng chém, chặt, vô cùng uy mãnh.

“Bồng” một tiếng, người da trắng râu rậm và cô gái va chạm với nhau trên không trung, không khí chấn động. Cô gái bị bắn ngược về sau, nếu Trương Dương không kịp đỡ thì đã bị ngã xuống đất.

Trương Dương vội vàng mang cô gái lui về phía sau, lần va chạm này không hề nhẹ, cô gái bắt đầu có vẻ uể oải, chán nản.

“Anh mau đi đi” Cô gái không nhìn đến Trương Dương, hai tay đẩy Trương Dương ra, hai mắt nhìn chăm chăm vào người da trắng, trên miệng trào ra một tia máu, vẻ mặt kiên định.

“Tôi không đi”.

Trong lúc bất ngờ, đầu óc Trương Dương trở nên tỉnh táo khác thường, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào người da trắng đang từ từ đi tới. Minh Trường điên cuồng mở rộng ra, thần công Tiên Đạo Mạn Mạn trong nháy mắt khởi động.

Cô gái kinh ngạc nhìn người thanh niên bên cạnh. Chỉ là trong nháy mắt mà khí chất của người này đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Giống như biến thành một người khác, một thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ.

“Đình!”

Không cho cô gái suy nghĩ nhiều, người da trắng đã đi tới, thân hình đột nhiên trở nên chậm chạp, giống như một pho tượng vậy. Trên mặt đất phát ra những âm thanh nặng nề, giống như thân hình đang không ngừng bành trướng.

Đây là một thời cơ tập kích rất tốt, bởi vì tốc độ của người da trắng rõ ràng đang chậm lại, giống như đang tích tụ lực lượng vậy.

“Xoát” Thanh đao trong tay cô gái lao thẳng đến ngực người da trắng nhanh như điện. Nhưng làm cho Trương Dương và cô gái khiếp sợ chính là, thanh đao khi đánh vào người da trắng lại phát ra những tia lửa, giống như đánh vào một tấm sắt vậy.

“Ha ha...” người da trắng phát ra tiếng cười điên cuồng, đột nhiên hai tay giơ lên, xé toang bộ quần áo trên người ra, lộ ra thân hình vạm vỡ. Làm cho Trương Dương lạnh xương sống đó chính là người da trắng như khoác lên một tầng áo giáp rậm rạp vậy, sáng bóng như kim loại.

“Anh mau đi đi, nó đang lột xác!” Cô gái rất lo lắng nói.

“Nó nó... nó là ai?” Trương Dương không còn hào khí như vừa nãy nữa, điều này đã nằm ngoài phạm trù suy nghĩ của hắn. Hắn chưa từng nghĩ đến có một người sẽ biến thành quái thú. Điều này chỉ thấy được trong phim khoa học viễn tưởng mà thôi, nhưng giờ lại biến thành sự thật.

“Người đột biến gen của nước Mỹ, trong lúc phát cuồng cơ thể sẽ xảy ra dị biến, đao thương không vào” Trương Dương rõ ràng cảm nhận được cô gái đang rất sợ hãi.

“Có cách nào không?” Thấy cô gái đang khủng hoảng, Trương Dương ngược lại càng thêm tỉnh táo. Lúc này chỉ có tỉnh táo mới có thể giữ mạng.

“Không có cách nào, không chỉ đao mà ngay cả đạn cũng không làm cho nó bị thương. Biện pháp duy nhất là giết nó trước khi biến dị” Cô gái hình như cũng vì sự tỉnh táo của Trương Dương mà bình tĩnh lại, nhẹ nhàng lau vết máu trên miệng, từ từ nói.

“Để tôi, em băng vết thương lại đi”.

Trương Dương đưa cho cô gái một chiếc khăn tay, từ từ đứng chắn trước mặt cô gái, giống như một ngọn núi. Cô gái nhìn tấm lưng rộng lớn của Trương Dương, há mồm định nói gì nhưng lại thôi, lui ra sau một bước.

Năng lượng trong phạm vi mấy trăm mét đều bị Trương Dương điều động, không ngừng bổ sung năng lượng mà thân thể Trương Dương cần.

Gần!

Gần nữa!

Bất ngờ, người da trắng vốn đang rất chậm, đột nhiên tăng tốc. Nhanh như một làn khói nhẹ làm Trương Dương không kịp ứng phó. Hắn vốn nghĩ rằng người da trắng sau khi biến dị, hành động sẽ khó khăn. Nhưng biểu hiện lúc này đã đánh vỡ suy đoán của Trương Dương. Tốc độ của người da trắng chẳng những không bị ảnh hưởng vì biến dị, ngược lại còn nhanh hơn.

Trương Dương không biết nước Mỹ vẫn đang ra sức nghiên cứu nhân bản người. Mười năm trước, trong một cơ hội ngẫu nhiên tìm được kỹ thuật nhân bản con người ở cơ sở nghiên cứu NY của nước Anh. Các nhà khoa học Mỹ đã kết hợp gen con người và người nhân bản với nhau, qua đó giải quyết được một vấn đề khó khăn vẫn không có cách nào đột phá nổi.

Bây giờ, các nhà khoa học nước Mỹ nắm giữ kỹ thuật đột biến gen trên con người, có một vấn đề khó giải quyết nhất chính là không thể dung hợp hai loại kỹ thuật. Sản phẩm trước khi biến dị thì không thể nào phát huy ra ưu thế chiến đấu. Nhưng sau khi biến dị, thần trí của sản phẩm lại bị tổn thương.

Thông qua các nhà khoa học không ngừng cố gắng, cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân. Trên cơ thể vật thí nghiệm, còn thiếu một ít gen đặc biệt quan trọng. mà người da trắng này có nhiệm vụ tìm kiếm một ít gen người và đi rang vật chưa bao giờ được phát hiện.

Nhìn áo giáp sáng bóng kia, Trương Dương không khỏi cười cười trong lòng. Áo giáp này là sinh trưởng bên trong da người da trắng, không thể không nói đây là một kỳ tích.

Chẳng qua đối với Trương Dương mà nói đây cũng chỉ là kỳ tích mà thôi. Bởi vì dù áo giáp của người này cứng rắn đến đâu. Tuyệt đối không có khả năng rắn chắc bằng Cương giáp thú trong hang động kia. Cương giáp thú giống như một chiếc xe tăng, bộ áo giáp bên ngoài cơ thể người áo trắng này tự nhiên không thể so sánh nổi.

Trong túi của Trương Dương, có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào thân hình đang đến gần kia.

Nói ra thì lâu, nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt. Thân hình người da trắng như một viên đạn pháo bắn thẳng về phía Trương Dương. Thậm chí thanh chủy thủ sắc bén còn được ném ra như ám khí. Hiển nhiên, hẳn cho rằng, lực sát thương của cơ thể còn hơn xa thanh chủy thủ đó.

“Ầm” một tiếng, Trương Dương không hề lui bước, tất cả lực lượng của Tiên Đạo Mạn Mạn đều được tập trung vào một quyền này.

“Hô” một tiếng, thân hình Trương Dương bị đánh bay lên không trung, giống như một con diều đứt dây vậy. Năng lượng mà Trương Dương tụ tập lại trong thời gian quá ngắn, không thể nào chống lại được với người da trắng. Nhưng trong nháy mắt khi hai quyền giao nhau, Ngân Hồ dọc theo cánh tay Trương Dương, nhanh như chớp bay về phía cổ người da trắng.

232. Chương 232: Cảm Tình Hành Hạ

Một tiếng rít làm mặt đất chấn động, một vệt máu bắn ra trên bầu trời u ám. Ngân Hồ như một đường cong màu bạc, ngừng lại trên cổ người da trắng trong giây lát. Ngay sau đó thân hình bắn ngược lại, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, trở lại trên người Trương Dương.

Tốc độ quá nhanh.

Tốc độ thật sự quá nhanh.

Nhanh đến độ mắt thường không thấy rõ. Động tác của người da trắng mặc dù rất nhanh, nhưng so sánh với động tác của Ngân Hồ thì không khác gì một con voi nặng nề. Khi Ngân Hồ rời khỏi cơ thể hắn và trở lại trên người Trương Dương, hắn mới cảm thấy đau đớn, cảm thấy tính mạng đang điên cuồng trôi đi. Hết lên một tiếng lớn, thân thể nặng nề lao về phía Trương Dương được hai bước. Nhưng ngay sau đó nặng nề ngã xuống mặt đất, bàn tay to lớn đang cố giữ lấy, hình như muốn giữ lại sinh mạng đang trôi đi, tay chân bắt đầu khua loạn lên.

Con hẻm nhỏ rất yên tĩnh.

Cô gái nhìn người da trắng đang quằn quại dưới đất, vẻ mặt tái nhợt. Không riêng gì cô gái, Trương Dương cũng há hốc miệng.

Máu ướm đầm một mảng lớn, hai người nhìn cổ họng bị xé toang của người da trắng. Lân giáp trên cơ thể người da trắng bị xé rách hầu hết, gần như trên đầu và ngực đều bị xé ra. Ngực người da trắng còn có thể thấy những vết cắt tận xương, lân giáp bị xé rách như đậu hủ. Đây là những nơi mà bốn chân Ngân Hồ cắt qua.

Khí lực đó lớn như thế nào?

Cô gái rất khiếp sợ, nhìn Ngân Hồ ở cách đó không xa. Vừa nãy thanh đao của mình dùng toàn lực cũng không thể cắt đứt cơ thể người da trắng. Không ngờ rằng động vật nhỏ bé mềm yếu kia chỉ trong nháy mắt đã phá tan lân giáp của hắn. Đây là điều không thể tin nổi. Có lẽ Trương Dương không biết lân giáp này cứng đến thế nào, nhưng cô gái lại rất rõ ràng. Mỗi một lần chiến đấu với người đột biến gien, nàng đều bị thiệt. Biện pháp duy nhất là giết bọn họ trước khi biến dị.

Trương Dương mặc dù nghĩ đám Cương giáp thú bên trong hang động kia rất sợ hàm răng sắc bén của Ngân Hồ. Nhưng đó chỉ là đoán mà thôi. Bây giờ, cuối cùng đã có thể khẳng định. Đám mãnh thú bên trong hang động, người mọc đầy lân phiến cũng không chịu nổi một kích của Ngân Hồ.

Ngân Hồ giết người đột biến gien dễ như trở bàn tay. Ngân Hồ chưa trưởng thành đã lợi hại như vậy. Nếu như nó trưởng thành, sự lợi hại của nó sẽ đạt đến mức nào.

Cuối cùng.

Cô gái cũng đã khôi phục bình tĩnh, nhìn Ngân Hồ một cái thật sâu, ngồi xuống cầm chiếc vali lên, cố gắng mở ra. Đáng tiếc, chiếc vali làm bằng chất liệu rất chắc chắn, căn bản không thể nào mở ra được.

“Không cần mở ra, bên trong khẳng định không có gì, nó còn có đồng bọn không?” Trương Dương ra hiệu cho cô gái đặt chiếc vali xuống mặt đất, khẽ vỗ vỗ Ngân Hồ.

Ngân Hồ nhẹ nhàng nhảy lên trên chiếc vali. Chân trước ngấn cùn khẽ cào cào lên mặt vali mấy cái, ngay lập tức mặt trên lộ ra một cái động lớn.

Cô gái kinh dị nhìn Ngân Hồ, không thể thốt lên lời gì, nàng cẩn thận kiểm tra chiếc vali. Bên trong ngoại trừ mấy bộ quần áo ra, không có bất cứ món đồ gì giá trị.

“Nó còn có đồng bọn, nhưng không cần lo lắng. Có người theo dõi, không chạy thoát được đâu” Cô gái từ từ đứng lên.

“Ồ” Trương Dương giật mình hiểu ra, bảo sao lúc nhắc nhở cô gái, mà cô ta không hề động tâm.

“Nơi này sẽ có người xử lý. Cảm ơn anh” Cô gái nhìn Trương Dương một cái, cầm vali trực tiếp đi ra khỏi con hẻm nhỏ.

“Có thể cho tôi biết tên của em không?”

Cô gái không quay đầu lại, cũng không nói mà như cũ đi theo con hẻm ra bên ngoài. Trương Dương đột nhiên cảm thấy trống rỗng, hình như mất đi một thứ gì đó quý giá, đây là cảm giác mất mát không thể hình dung.

“Tôi tên là Trương Dương!”

Cô gái dừng lại ở trước hẻm, hình như do dự. Gió đêm thổi mái tóc dài của nàng lên cao. Trông nàng lúc này không khác gì một nữ thần cao cao tại thượng.

“Na Na”.

Cô gái khôi phục vẻ lạnh lùng, âm thanh như phát ra từ địa ngục, không có một chút cảm tình. Nói xong lập tức đi ra khỏi con hẻm nhỏ. Điều cuối cùng mà Trương Dương nhìn thấy chính là mái tóc dài bay trong gió. Khoảng cách xa như vậy, nhưng Trương Dương hình như vẫn ngửi thấy mùi hương trên tóc nàng.

“Na Na” Trương Dương hít một hơi thật sâu, trong lòng dâng lên một cảm giác rất vui sướng. Giống như cái tên này làm hắn rất cao hứng. Đó là một cảm giác rất kỳ diệu, Trương Dương cũng không biết vì sao mà mình cao hứng.

Đây là một cảm giác không thể khổng chế. Ngay cả khi Trương Dương vừa ra khỏi con hẻm nhỏ, hắn vẫn còn cảm thấy người lâng lâng.

Tại sao có cảm giác này?

Ra khỏi con hẻm nhỏ, cô gái đã không thấy đâu. Bất ngờ một cơn gió lạnh thổi qua làm Trương Dương trở nên tỉnh táo lại.

Tại sao?

Tại sao?

Trương Dương vừa đi vừa không ngừng hỏi mình. Tại sao lại có cảm giác đó với cô gái ấy, chẳng lẽ thật sự là vừa thấy đã yêu sao?... Thế giới này thật sự có điều đó sao? Vậy mình và Tiêu Di Nhiên thì sao?

Đột nhiên trong lúc này, Trương Dương cảm thấy sợ hãi chính mình. Mình lúc này là một kẻ vô tích sự. Mặc dù hiểu được phương pháp tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn. Nhưng gặp phải cao thủ lợi hại một chút vẫn không có khả năng chống cự, sự nghiệp càng không cần phải nói. Nếu như không phải Lưu Bưư cầm mấy chục vạn mà Đạo Ca đưa cho, bọn họ lúc này không có một quan tiền.

Mình có tư cách gì thấy một cô gái là thích cô gái đó?

Mình rốt cuộc như thế nào?

Tình cảm của mình với Tiêu Di Nhiên là như thế nào? Với Vương Yến là như thế nào? Có quan hệ với Liễu Ám thì như thế nào? Bây giờ, gặp phải một cô gái xinh đẹp, không ngờ không thể khống chế lý trí bản thân, dám dùng cảm không hề suy nghĩ nói câu yêu. Mình còn là Trương Dương trước kia không?

Khi Trương Dương mơ mơ màng màng trở lại khách sạn, hắn vẫn đang suy nghĩ đến vấn đề tình cảm của mình.

Không thể nghi ngờ, bây giờ mình rất nguy hiểm. Gần như chỉ cần thấy một cô gái xinh đẹp là sẽ có cảm giác ái mộ. Trương Dương lúc trước mặc dù háo sắc, thích nhìn trộm. Nhưng tuyệt đối không đến mức nói mình thích với một cô gái chưa từng quen biết. Điều này đối với Trương Dương trước kia mà nói quả thật là chuyện không dám tưởng tượng.

Chẳng lẽ suy nghĩ trong ký ức đã ảnh hưởng đến quyết định của mình sao?

Hoặc là trong những ký ức của mình có tình cảm với cô gái tên Na Na kia?

Không có kết quả.

Hiển nhiên Trương Dương không có cách nào tìm được kết quả. Ký ức tư duy không phải một cá thể đơn độc, mà là ảnh hưởng đến tinh thần.

Điều này làm cho Trương Dương rất buồn bực. Phải biết rằng, hắn từng tìm ra được tư liệu về cô gái lễ tân. Nhưng lúc này lại không thể tìm ra bất cứ tư liệu nào có liên quan đến cô gái đó. Thậm chí, hắn dù muốn triệu tập tư liệu của những người khác cũng không có biện pháp. Lúc ấy tìm được tư liệu về cô gái lễ tân hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Trương Dương một lần nữa dùng nước lạnh dội lên người mình, khiến cho hắn tỉnh táo lại.

Khi Trương Dương một lần nữa ngồi xuống ghế, Trương Dương đã có quyết định tiếp theo.

Trương Dương không biết. Quyết định này làm cho hắn cảm thấy thống khổ, lo âu, thậm chí có cảm giác như bị tra tấn trong một thời gian dài.

“Tiểu tử” Đang khi Trương Dương nghiêng răng nghiêng lợi, màn hình máy đột nhiên xuất hiện khuôn mặt của tiểu hòa thượng.

“A...” Trương Dương ngẩn người, vội vàng đi đến trước máy tính, lúc này mới nhớ đến vừa nãy mình mới lên QQ. Có lẽ QQ đưa tiểu hòa thượng tới.

“Cậu có phải ngồi máy bay lúc X giờ X phút, từ Tân Cương về Bắc Kinh phải không?” Tiểu hòa thượng có chút tiêu tụy, hình như rất mệt mỏi. Thấy bộ dạng này, Trương Dương không khỏi có chút đau đầu. Hắn quả thật không biết tại sao tiểu hòa thượng lại thích ra vẻ mệt mỏi chứ. Trương Dương tin rằng, tiểu hòa thượng mệt đến đâu cũng có thể làm ra vẻ phần chân.

“Ừm”

“Tại sao tôi không tìm được tên của các cậu trên chuyến bay đó?” Tiểu hòa thượng nheo mắt buồn bực nói.

“Là Mãi Mãi Đề liên lạc giúp chúng tôi. Không có vé máy bay...”

“****, thì ra là thế. Mãi Mãi Đề đáng chết, hại tôi điều tra tư liệu của tất cả mọi người trên máy bay cũng không tìm ra manh mối gì. Vừa nãy từ địa chỉ IP trên máy mới biết rằng cậu đã đến Bắc Kinh, qua đó mới biết là cậu. Mãi Mãi Đề chết tiệt, hai người quá đáng. Trương Dương cậu học được Tiên Đạo Mạn Mạn rồi hả” Tiểu hòa thượng hùng hổ hỏi.

“Chưa. Mới tìm được biện pháp tu luyện” Trương Dương cảm thấy có chút không đủ. Mặc dù hắn tìm được phương pháp tu luyện nhưng tiến triển rất chậm. Đây không phải loại võ thật trong nháy mắt thành tài.

”Ha ha ha, được được được. Cố gắng lên, tôi ủng hộ cậu. Chỉ cần cậu học được Tiên Đạo Mạn Mạn, tôi sẽ vô điều kiện mà ủng hộ tất cả các chuyện cậu làm. Đương nhiên phải trong phạm vi cho phép của tôi”.

Tiểu hòa thượng đột nhiên cười phá lên, kích động đến độ nhảy lên trước màn hình máy tính, làm cho Trương Dương thấy thế không khỏi há hốc mồm. Quen biết tiểu hòa thượng lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Trương Dương nhìn thấy hắn kích động như vậy. Chẳng lẽ Tiên Đạo Mạn Mạn có quan hệ gì với tiểu hòa thượng sao?

233. Chương 233: Âm Mưu Của Tiểu Hoà Thượng

Đột nhiên Ngân Hồ nhảy lên vai Trương Dương, nó nhe răng ra với tiểu hòa thượng trên màn hình. Hình như nó rất tò mò với sự xuất hiện của tiểu hòa thượng trên màn hình máy tính.

Tiểu hòa thượng ngừng nhảy nhót, rất kinh ngạc nhìn Ngân Hồ trên vai Trương Dương. Trương Dương đang chuẩn bị nói, trên màn hình đột nhiên có một loạt số liệu điên cuồng xuất hiện.

Số liệu từ từ ngừng lại, trên màn hình bắt đầu xuất hiện thân thể Ngân Hồ, vô số ánh sáng bao vây lấy Ngân Hồ, hình như đang đo nó.

Từ từ, thân hình Ngân Hồ không ngừng chuyển động trên màn hình, số liệu cũng từng bước xuất hiện trên màn hình.

Giới: Động vật.

Môn: Còn sống

Cương: Răng móng cứng

Mục: Ăn thịt

Khoa: Khuyển khoa

Chúc: Ngân Mị

Động vật ăn thịt, chủ yếu ăn các loài lân giáp như cá, ếch, giải, trứng các loài chim, côn trùng, xác động vật cùng với khoáng thạch. Trong điều kiện nuôi dưỡng, ăn khoáng thạch là chủ yếu. Trong các giai đoạn quan trọng, cần phải bổ sung một ít lân giáp động vật, nhưng trên cơ bản thỏa mãn Ngân Mị. Ngân Mị phân bố rất rộng nhưng số lượng thưa thớt. Sinh sản ở Thấp Thấp tinh vực, da Ngân Mị là sản phẩm truyền thống của đế quốc Thấp Thấp.

Ngân Mị sinh hoạt trong rừng rậm, thảo nguyên, bán sa mạc, đồi núi thậm chí hoang nguyên, cư trú thụ động hoặc trong các quặng mỏ, thường kiếm ăn vào ban đêm, đến sáng sẽ về nhà. Có khứu giác và thính giác cực tốt, hành động nhanh nhẹn. Cho nên có thể săn các loài thú lớn, nó thi thoảng cũng ăn một ít dã quả. Bởi vì nó chủ yếu ăn lân giáp và khoáng thạch, ngẫu nhiên tấn công gia cầm, cho nên là loài động vật lợi nhiều hại ít. Trong truyền thuyết Ngân Mị rất giảo hoạt, nhưng đây không phải hành vi thực sự của Ngân Mị.

Bởi vì nó ngoài câu thông ý niệm, cảm nhận được suy nghĩ và nắm bắt được tin tức trong không trung, sinh mệnh rất dài, trung thành với chủ nhân, thích ứng với hoàn cảnh ác liệt. Nên Ngân Mị rất được Hoàng tộc đế quốc Thấp Thấp yêu thích. Nhưng bởi vì số lượng quá ít, khả năng sinh sản rất khó khăn, hơn nữa huấn luyện rất khó cho nên một con Ngân Mị trưởng thành có giá hàng triệu Thấp Thấp tệ.

Ngân Mị, tinh cầu, ý niệm, đế quốc Thấp Thấp.

Nhìn một ít tư liệu trên màn hình máy tính, Trương Dương ngẩn người, những thứ này hoàn toàn phá vỡ mọi suy nghĩ của hắn.

“Cậu từ đâu mà có được Ngân Mị?” Tư liệu trên màn hình máy tính biến mất. Tiểu hòa thượng nghiêm mặt nhìn Trương Dương. Đây là vẻ mặt mà Trương Dương chưa từng thấy qua. Hiển nhiên chuyện này rất quan trọng.

“Trong một hang động bên dưới sa mạc Tân Cương”.

“Không có khả năng, không có khả năng!” Tiểu hòa thượng đột nhiên nổi giận.

“Bồng” Một tiếng. Một dòng điện cường độ mạnh phát ra từ máy tính, thân hình Trương Dương như bị trúng đạn bắn bay ra ngoài, rơi xuống đất, mặt mũi cháy đen, tóc rối tung.

“Nói, không cho phép nói dối” tiểu hòa thượng vẻ mặt dữ tợn nhìn Trương Dương.

“Lão Đại, tôi thật sự là tìm được Ngân Hồ trong hang động đó. Đám Mãi Mãi Đề đều biết”.

Trương Dương cảm thấy cả người nóng rực, làm cho hắn buồn bực đó chính là, thủ phạm chính là Ngân Hồ lại không bị tổn thương gì. Không ngờ trong nháy mắt khi dòng điện phát ra nó đã nhảy vọt lên chùm đèn trên tường, miệng không ngừng phát ra tiếng “Chi, chi” đầy uy hiếp. Đáng tiếc, tiểu hòa thượng căn bản không coi vào đâu, không nhìn nó, hai mắt nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

“Cậu đợi một lát”.

Tiểu hòa thượng hừ một tiếng, màn hình đột nhiên biến thành màu xanh. Tiểu hòa thượng biến mất, hiển nhiên là đi liên hệ với Mãi Mãi Đề, chứng thực lời Trương Dương nói.

Trong phòng rất yên tĩnh, Trương Dương từ trên mặt đất bò dậy, nhìn máy tính, rất rõ ràng dòng điện vừa nãy là do tiểu hòa thượng phát ra.

Lúc này Ngân Hồ nhìn thấy màn hình máy tính đã biến thành màu lam, lập tức hoảng sợ nhảy lên vai Trương Dương, dùng cái mũi không ngừng ngửi ngửi hắn. Hình như nó đang an ủi Trương Dương vậy.

Nhìn màn hình máy tính màu lam, Trương Dương không khỏi ngẩn người. Hắn cảm thấy sợ hãi với dòng điện tự nhiên sinh ra đó, rất không thích.

“Ừm, không sai, cậu không nói dối. Ngân Mị đúng là phát hiện trong hang động kia. Mãi Mãi Đề vừa nãy đã nói cho tôi biết. Xin lỗi, vừa nãy làm điện đánh cậu cháy đen” Tiểu hòa thượng không một dấu hiệu hiện lên trên màn hình máy tính, cười gian, mặc dù xin lỗi nhưng không có chút thành ý nào.

“Sao ông làm được như vậy?” Trương Dương rất cẩn thận đi đến trước máy tính. Bây giờ, hắn cảm thấy sợ hãi với máy tính. Sợ tiểu hòa thượng lại làm như vậy, phải biết rằng bị điện giật không hề thích chút nào.

g vĐiện tử vụ” tiểu hòa thượng cười hắc hắc nói.

“Cái gì là điện tử vụ?”

“Các loại thiết bị điện tử, bao gồm cả máy tính, máy chơi game, trong quá trình sử dụng đều phát ra những bước sóng khác nhau, mà các sóng điện tử hình thành điện tử vụ. Điện tử vụ có thể làm nhiễu loạn các hệ thống điện tử, tạo ra các sự cố ngoài ý muốn. Vừa nãy điện tử vụ quá nhiều trình tự bên trong máy tính làm phóng ra tia điện, đây là kỹ thuật mà tôi mới nắm giữ chưa lâu” Tiểu hòa thượng rất đắc ý nói.

“Vậy... không phải ông có thể giết chết bất cứ ai ngồi trước máy tính sao?” Trương Dương trợn mắt há mồm nói.

“Trên lý thuyết là như vậy. Chẳng qua tôi sẽ không làm như vậy. Nếu như tôi làm như vậy khẳng định sẽ làm loài người khủng hoảng. Mà hậu quả của nó chính là loài người sẽ tận lực tránh sử dụng các đồ điện, thậm chí còn tìm kiếm các sản phẩm khác thay thế sản phẩm điện tử. Cho nên tôi không tùy tiện sử dụng năng lực này” Tiểu hòa thượng ra vẻ hiểu biết nói.

“Loài người có thể không cần đồ điện sao?” Trương Dương không cho là đúng.

“Ha ha. Tại sao không thể. Chỉ cần loài người muốn, nhất định sẽ làm được. Nếu như loài người thật sự muốn nghiên cứu ra sinh vật điện tử, cũng không phải chuyện không thể làm. Rất nhiều khoa học kỹ thuật là bị ép làm ra, như dầu mỏ nếu không còn, loài người tự nhiên sẽ nghiên cứu ra một loại năng lượng thay thế dầu mỏ” Tiểu hòa thượng trừng mắt nhìn Trương Dương nói.

“Cao! Cao!” Trương Dương giơ ngón tay cái lên nịnh bợ tiểu hòa thượng.

“Cao cái gì?” tiểu hòa thượng sờ sờ đầu, nghi hoặc nói.

“Ông sợ loài người không dùng đồ điện. Cho nên ông mới phát triển các sản phẩm điện tử bảo vệ. Nếu như quả thực loài người vì sợ hãi mà từ chối sử dụng các sản phẩm điện tử, như vậy người thua cuộc lớn nhất chính là trí tuệ của ông. Phạm vi hoạt động của ông càng lúc càng nhỏ, thậm chí biến mất. Cho nên mới là cao”.

“Hắc hắc, thông minh. Cho nên, ở tình huống bình thường, tôi sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống loài người”.

“Nhưng vừa nãy ông đã ảnh hưởng đến tôi” Trương Dương ra vẻ tức giận, nhưng thân hình cổ tình lui về phía sau nửa mét, giữ một khoảng cách nhất định với màn hình máy tính. Ngân Hồ ngồi trên vai Trương Dương cũng cảm thấy có điểm không đúng, lập tức chạy đi thật nhanh. Trương Dương không khỏi thầm than tiểu tử này thật giảo hoạt. Trong tư liệu kia không phải nói nó rất trung thành với chủ nhân sao. Nhưng sao có nguy hiểm nó chạy nhanh hơn bất cứ ai.

“A...” Tiểu hòa thượng bị Trương Dương hỏi, không khỏi trợn mắt há mồm.

“Làm sao bây giờ?” Trương Dương thấy tiểu hòa thượng như vậy, lập tức thừa thắng truy kích.

“Cái này... Khụ khu... cái này... vừa nãy là đột nhiên có chút gấp gáp cho nên... cái này, tôi tặng cậu một bộ võ công tâm pháp đền bù vết thương tâm hồn của cậu...”

Màn hình chợt lóe lên, tiểu hòa thượng biến mất, thay vào đó là một bí tịch võ công. Bí tịch võ công không có tên, chỉ có một bức đồ hình và một vài lời giải thích. Trương Dương lập tức thúc đẩy trí nhớ, ghi nhớ mỗi một động tác vào trong đầu, đẩy mỗi một chữ mà mình thấy vào sâu trong óc.

Nếu là bí tịch không có khả năng lập tức hiểu được, trước hết phải nhớ kỹ, rồi từ từ học.

Trương Dương không biết tiểu hòa thượng đang trốn ở một góc cười trộm. Hy vọng lớn nhất của tiểu hòa thượng chính là Trương Dương nhanh chóng tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn thành công. Dù Trương Dương không muốn chỗ tốt gì, nhưng tiểu hòa thượng cũng kín đáo mang đến chỗ tốt cho Trương Dương. Mà võ công bí tịch này đúng là bí tịch có thể trợ giúp tăng tốc tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn.

Tiểu hòa thượng hình như đã tính toán ra Trương Dương cần bao lâu mới có thể nhớ. Sau khi Trương Dương xem xong chữ cuối cùng, hàng chữ lập tức biến mất, cái đầu trọc lóc của tiểu hòa thượng lại xuất hiện trước màn hình.

“Tiểu hòa thượng, lúc nãy tài liệu về Ngân Hồ mà ông cho tôi xem là từ đâu mà có. Hình như trên trái đất không có động vật mà ông nói, cũng không có đế quốc Thập Thập và Thập Thập Tệ nào đó. Xem ra, rất giống ngoài hành tinh...” Trương Dương rút cuộc hỏi ra nghi vấn trong lòng.

234. Chương 234: Ngân Mị Đến Từ Ngoài Hành Tinh

“Sinh vật ngoài hành tinh” Trương Dương đầu tiên là ngăn người, sau đó rất chờ mong nói: “Nơi đó cách đây bao xa?”

“Rất xa... không phải rất xa. Từ nơi đó đến trái đất, nếu như ngồi trên chiến hạm vũ trụ hiện đại nhất, ít nhất cũng phải mất hai ngàn vạn năm ánh sáng” Tiểu hòa thượng cười nói.

“Hai ngàn vạn năm ánh sáng...”

Trương Dương trợn trừng mắt khó có thể tin. Đây gần như là một khoảng cách không thể vượt qua. Trương Dương suy đoán, không có chiến hạm nào có thể di chuyển với khoảng cách xa như vậy.

Đơn vị năm ánh sáng, chính là di chuyển trong chân không, tính toán theo thời gian và tốc độ. Một năm ánh sáng, khoảng chín vạn bốn ngàn sáu trăm triệu km.

Một năm ánh sáng, có chín vạn bốn ngàn sáu trăm triệu km. khoảng cách hai ngàn vạn năm ánh sáng đã không thể tưởng tượng nổi. Trương Dương tin rằng dù cho khoa học kỹ thuật phát triển đến trình độ nào cũng không có khả năng có chiến hạm vũ trụ di chuyển được hai ngàn vạn năm ánh sáng.

Ngân hà của chúng ta có đường kính khoảng mười vạn năm ánh sáng.

Giả thiết có một tàu vũ trụ với tốc độ ánh sáng từ Ngân hà hệ đi đến một nơi khác, nó phải mất hơn mười vạn năm. Nhưng đây chỉ là đối với người của Ngân hà hệ mà nói. Chứ các thành viên trên thuyền chỉ cảm thấy có mấy phút đồng hồ. Đây là hiện tượng thời gian bành trướng.

Từ những số liệu này có thể thấy, hai ngàn vạn năm ánh sáng là khoảng cách vNó cùng xa xôi. Cho dù là bên trong phim khoa học viễn tưởng cũng không có chiến hạm nào đạt được tốc độ ánh sáng.

Đột nhiên, Trương Dương giật mình nhìn Ngân Mị, lúc này Trương Dương đã tiếp nhận cái tên Ngân Mị. Hiển nhiên cái tên này dễ nghe hơn Ngân Hồ nhiều lắm.

Ngân Mị đã xuất hiện ở trái đất, vậy nói rõ phi thuyền vũ trụ của đế quốc Thập Thập mà tiểu hòa thượng nói đã đến trái đất.

Nếu Trương Dương không đoán sai, thì chính là từ sáu ngàn vạn năm trước. Người của đế quốc Thập Thập đã đến trái đất. Lúc đó trái đất còn chưa có loài người, chỉ có khủng long.

Bọn họ tại sao lại đến trái đất?

Tại sao lại rời đi?

Ngân Mị sao lại ở lại?

Trong nháy mắt, trong đầu Trương Dương hiện lên vô số vấn đề.

“Ồn ngu. Bắt đầu không phải tôi đã nói sao. Bọn họ đã nắm giữ kỹ thuật Không Gian Khiêu Dục. Trên thực tế, bọn họ đến trái đất thì chỉ cần tìm một cửa sổ không gian, mất tối đa mấy phút mà thôi” Tiểu hòa thượng thấy Trương Dương đang cau mày tự hỏi, dường như biết Trương Dương đang suy nghĩ cái gì, không khỏi mở miệng mắng: “Mấy phút đồng hồ” Trương Dương mở to hai mắt nhìn tiểu hòa thượng.

“Ừm. Bên ngoài Ngân hà hệ còn có vô số ngân hà khổng lồ. Mà giữa các ngân hà tồn tại vô số không gian thông đạo như hắc động. Chỉ cần tìm được cửa sổ không gian là có thể lợi dụng kỹ thuật Không Gian Khiêu Dục, có thể trong nháy mắt đưa cậu đến nơi cậu muốn. Trên thực tế, ở Ngân hà hệ có vô số thông đạo. Nhưng không một ai biết những thông đạo này thông đi đâu. Chẳng qua, trên trái đất đã có một không gian thông đạo bị phát hiện. Không gian thông đạo có rất nhiều loại, có cái là cửa sổ không gian, có cái gọi là kẽ hở không gian, có cái được xưng là đường hầm thời gian. Chẳng qua, mặc kệ tên gọi là gì, nhưng chúng nó có cùng một đặc điểm đó chính là thông tới một không gian vũ trụ khác”.

“Vây... vậy... thật sự là có người ngoài hành tinh sao?” Trương Dương lắp bắp nhìn vẻ mặt khinh thường của tiểu hòa thượng.

“Cậu nghĩ sao?” tiểu hòa thượng khinh bỉ nói: “Cậu sẽ không giống những người khác, cho rằng loài người là chúa tể vũ trụ chứ?”

“Khụ khụ... không...”

“Cậu nghĩ lại xem. Trong vũ trụ mênh mông này có hàng ngàn hàng triệu loại hành tinh, mà chúng ta mới chỉ phát hiện ra một bộ phận mà thôi, còn có rất nhiều điều chúng ta chưa phát hiện được!”

“Vây... có phải là từ sáu ngàn vạn năm trước trái đất đã có loài người không?” Trương Dương đột nhiên nghĩ đến hơn mười tinh thể con người trong hang động.

“Sao cậu biết?” Tiểu hòa thượng sững sốt hỏi.

Trương Dương cẩn thận nói chuyện trong hang động ra với tiểu hòa thượng.

“Cậu quả là may mắn” Tiểu hòa thượng không ngờ lại thở dài một hơi.

“Tại sao?” Trương Dương có chút khó hiểu.

“Tiên Đạo Mạn Mạn có không ít người biết, rất nhiều người thậm chí còn có chút thành tựu. Nhưng bọn họ không thể nào chỉnh sửa sai lầm trong Tiên Đạo Mạn Mạn mà mình có được. Mà cậu chưa bắt đầu luyện tập, khi bắt đầu tu luyện lại có được Tiên Đạo Mạn Mạn chính tông, thật đáng mừng!”

“Hắc hắc...” Trương Dương không khỏi cười một mình. Thầm nghĩ mình quả thật là may mắn. Rơi vào trong hang động, không ngờ lại gặp phải bí tịch võ công trong truyền thuyết, hơn nữa lại là loại lợi hại nhất.

“Nguồn gốc của loài người vẫn là một bí mật. Tôi vẫn đang tìm kiếm nguồn gốc của loài người nhưng không có tiến triển. Chẳng qua, tôi có thể khẳng định, loài người đã tồn tại từ sáu ngàn năm trăm vạn năm trước. Khi đó số lượng loài người rất thưa thớt, hơn nữa rất lợi hại. Gần như mỗi một người đều có năng lực dời núi lấp biển, chẳng qua sau này...” Tiểu hòa thượng vò vò đầu, đột nhiên không nói.

“Sau thì sao?” Nghe đến điểm mấu chốt thì tiểu hòa thượng lại không nói, Trương Dương vội vàng hỏi.

“Sau này, đều chết... cậu sau này sẽ biết... Cậu mau chóng tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn là được. Sau này cậu sẽ gặp phải một người còn phiền toái hơn Mãi Mãi Đề. Từ khi cậu xuống máy bay, còn có rất nhiều công việc chưa hoàn thành, đi thôi...” Tiểu hòa thượng đột nhiên đứng lên.

Trương Dương nhìn màn hình máy tính đã khôi phục bình thường, không khỏi trợn mắt há mồm. Mỗi lần tiểu hòa thượng xuất hiện đều rất đặc sắc. Ngoại trừ lần trước Vương Yến xảy ra chuyện, tiểu hòa thượng đi đều rất gấp, bây giờ là lần thứ hai.

Tiểu hòa thượng rốt cuộc có bao nhiêu bí mật.

Hình như tiểu hòa thượng ẩn dấu rất nhiều bí mật. Trương Dương có thể kết luận tiểu hòa thượng có mục đích. Đáng tiếc, dù như thế nào Trương Dương cũng không thể nghĩ ra mục đích của hắn là gì.

“Ngân Mị!”

Trương Dương đưa tay ra, Ngân Mị đã nhảy lên lòng bàn tay hắn, hình như Ngân Mị cũng rất thích Trương Dương gọi nó bằng cái tên mới này. Dùng cái đầu cọ cọ lên tay Trương Dương, Trương Dương cảm thấy lòng bàn tay tê tê, rất thoải mái.

Ngân Mị là sinh vật ngoài hành tinh sao?

Trương Dương không chắc chắn, nhưng trong tiềm thức hắn đã tin lời của tiểu hòa thượng nói. Bởi vì trên trái đất chưa phát hiện sinh vật có thói quen sống như Ngân Mị.

Càng quan trọng hơn, Trương Dương tin rằng trên trái đất không có sinh vật nào có thể là đối thủ của Ngân Mị. Dù là báo hay hổ, đều không thể chiến thắng Ngân Mị. Ngân Mị có tốc độ và hàm răng sắc bén, gần như là vô địch.

Đồng thời, Trương Dương cũng tin lời tiểu hòa thượng nói. Bởi vì những tinh thể người từ sáu ngàn vạn năm trước trong hang động đã chứng minh lời tiểu hòa thượng nói.

Tại sao tiểu hòa thượng lại muốn hắn tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn nhanh hơn?

Tiểu hòa thượng rốt cuộc có mục đích gì.

Cả đêm, Trương Dương mất ngủ, thực sự mất ngủ mà không phải tu luyện. Trong đầu hắn xuất hiện một người với mái tóc dài phiêu dật, sau đó là những lời nói khó hiểu của tiểu hòa thượng.

Trong mộng, Trương Dương mơ thấy vô số chiến hạm ngoài hành tinh xuất hiện trong không trung, phát quang mang chói mắt, biến trái đất thành hư vô.

“A...!”

Trương Dương đột nhiên tỉnh dậy, ngồi lên trên giường, phát hiện cả người đã ướt đẫm.

Lúc này, đã là hai giờ chiều, ánh sáng mặt trời chiếu vào làm không khí trở nên ẩm áp. Mặc dù không khí ẩm áp, nhưng Trương Dương chỉ cảm thấy rét lạnh. Giấc mộng vừa này quá đáng sợ. Vô số chiến hạm

trong không trung làm cho hắn cảm thấy áp lực rất lớn, còn có những tia laser phá hủy tất cả làm hắn sợ hãi. Tính mạng con người trước mặt tia laser quá yếu ớt.

Sau khi Trương Dương rửa mặt, đi đến gõ cửa ba người kia. Nhưng lại phát hiện ra ba người bọn họ còn lợi hại hơn hắn, gõ cửa một lúc sau mới ra mở.

Người mở cửa đầu tiên là Lưu Bư. Lưu Bư cúi đầu, mắt nhắm mắt mở nhìn Trương Dương một cái rồi lập tức đóng cửa lại. Khoảng hai phút sau, Trương Dương trợn trừng mắt khi nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đi ra ôm lấy cổ Trương Dương. Khi Trương Dương còn đang ngây ra như phỗng liền hôn trán hắn một cái, lưu lại một cơn gió thoảng, biến mất trong hành lang.

“Thích không?” Lưu Bư vừa mặc quần áo, vừa cười hắc hắc nói.

235. Chương 235: Tuyệt Liên Hiểu Lâm

Trương Dương chẳng muốn đi vào “Pháo phòng” của Lưu Bư, buồn bực quay đầu rời đi.

“Này này, Trương Dương, đầu của cậu...” Lưu Bư kêu lên.

“Đừng để ý đến tôi. Sáng nay gặp phải một kẻ đen đui” Trương Dương tức giận, cắt ngang lời Lưu Bư nói, buồn bực đi đến trước cửa phòng Tuyệt Liên. Hắn đã nghe được tiếng mở cửa phòng.

“Tôi... tôi chỉ là nhắc nhở cậu...” Lưu Bư thấy Trương Dương đi vào phòng Tuyệt Liên, lầm bầm nói. Đáng tiếc, lúc này Trương Dương đã đi vào phòng Trương Dương. Mà tại hắn vẫn đang ù ù nên không nghe được tiếng của Lưu Bư.

“Trương Dương, xin lỗi, em mất ngủ nên ngủ quên...”

Lúc này Tuyệt Liên hình như vẫn chưa tỉnh ngủ, mái tóc rối loạn, mặc một bộ áo ngủ màu lam rộng thùng thình. Tóc trên trán ướt sũng, hiển nhiên vì mở cửa gặp người nên nàng đã rửa mặt qua một chút.

“Ồ, vậy em vệ sinh cá nhân đi. Anh sang chỗ A Trạch” Trương Dương thấy Tuyệt Liên vẫn còn đang mặc áo ngủ, mặc dù áo ngủ rất rộng nhưng mà vẫn có chút không hay.

“Không có gì, anh ngồi đi. Đúng, hôm nay chúng ta làm gì anh?” Tuyệt Liên hình như không câu nệ tiểu tiết, quay người vào trong phòng thay đồ, nhưng vẫn hỏi vọng ra.

“Còn có thể làm sao chứ, cũng chỉ có thể đến các nơi quan trọng của Chính phủ mà ôm cây đợi thỏ thôi. Nếu thật sự không được thì chỉ có thể gọi điện...” Trương Dương ngồi lên ghế, có chút buồn bực. Sáng nay sau khi gặp Na Na hắn đã quyết định sau này không nghĩ đến gọi điện cho Vương Yến nữa. Trước khi rõ ràng vấn đề tình cảm của mình, Trương Dương không muốn phát sinh quan hệ với bất cứ cô gái nào.

“Ồ... nếu mà không được, em sẽ gọi điện cho bố, không có việc gì” Tuyệt Liên rót cho Trương Dương một chén trà, an ủi nói.

“Ồ”

Đột nhiên.

Trương Dương thờ người ra, hắn nhìn thấy một mảng da thịt trắng nõn. Khi Tuyệt Liên khom người rót trà, hắn nhìn thấy một mảnh tuyết trắng trước ngực nàng. Mặc dù không thấy gì nhiều nhưng cũng có thể nhìn thấy khe rãnh trước ngực, đây là sự hấp dẫn không thể chống nổi.

Tuyệt Liên vừa mới dậy nên chưa đeo kính, mắt nàng bị cận nên không phát hiện ra ánh mắt sỗ sàng của Trương Dương. Sau khi rót trà xong liền xoay người rót cho mình một cái. Đầu Trương Dương trở nên trống rỗng. Lúc này hắn mới phát hiện Tuyệt Liên đang đi chân trần, đôi chân ngọc ngà dẫm trên tấm thảm nâu trông vô cùng hấp dẫn.

Càng muốn chết chính là, Tuyệt Liên ngồi trước bàn, nhẹ nhàng vuốt mái tóc, càng làm lộ ra sự hấp dẫn chết người.

Gần như là một bản năng, Trương Dương đọc ra bài thơ của Ôn Đình Quân. Bài thơ này thích hợp nhất để miêu tả Tuyết Liên. Mà bài thơ này cũng là bài duy nhất miêu tả cô gái mà Trương Dương biết, rất thích hợp với bộ dáng của Tuyết Liên lúc này.

“Tiểu sơn trọng diệt kim minh diệt, hoàn vân dục độ hương tai tuyết. Lại khởi họa nga mi, lộng trang sơ tẩy trì, chiếu hoa tiền hậu kính. Hoa diện giao tương ảnh. Tân thiếp tú la nhu, song song kim chá cô”.

“Anh Trương Dương, anh đọc bài thơ gì thế?” Nghe được giọng nói của Trương Dương, Tuyết Liên xoay người lại, lúc này mới phát hiện được Trương Dương đang nhìn chăm chăm vào mình mà đọc thơ.

“Ồ, không có gì đâu” Trương Dương vội vàng thu hồi ánh mắt.

“Em đẹp như trong bài thơ sao?” Mắt Tuyết Liên đột nhiên sáng rực lên, hình như đang nghĩ đến những lời trong bài thơ.

“Ừm, chắc chắn” Trương Dương gật đầu kiên định.

“Thật sao?” mặt Tuyết Liên đỏ ửng lên, nhỏ giọng hỏi lần nữa. không biết tại sao nàng rất thích nghe lời khen của Trương Dương dành cho mình. Mặc dù những lời này nàng đã được nghe rất nhiều lần lúc còn đi học.

“Ừm” Trương Dương lần nữa gật đầu.

“Cám ơn anh” Tuyết Liên cao hứng đứng lên, nói với Trương Dương một câu: “Anh chờ em một chút, một lát là xong” Nói xong Tuyết Liên lấy một đồng quần áo trên giường đi vào phòng vệ sinh. Về mặt đồ bừa xấu hổ làm Trương Dương nhìn thấy không khỏi tim đập loạn lên.

Rốt cuộc Trương Dương đã tỉnh lại.

Mình làm sao vậy?

Lúc sáng trước khi ngủ đã hạ quyết tâm, vì sao bây giờ nhìn thấy Tuyết Liên lại thất thố như thế?

Trương Dương hung hăng véo mình một cái, khiến cho đầu óc mình tỉnh táo lại, âm thầm nảy sinh một tia ác độc, nếu như cứ tiếp tục như vậy, có lẽ sẽ trở thành một tên mê gái.

Ngay khi Trương Dương không chờ được nữa, cửa phòng vệ sinh mở ra, Tuyết Liên đi ra.

Tuyết Liên mặc một chiếc váy dài màu cà phê, mái tóc đen dài tùy ý buông thõng, mơ hồ có thể thấy được đồ lót bên trong, chiếc chân trần khỏe mạnh nhẵn nhụi làm cho Trương Dương chấn động, hấn si mê nhìn nàng.

Nếu nói Tuyết Liên ban đầu rất ngây thơ, mà Tuyết Liên bây giờ lại tràn ngập khí chất thành thực, mỗi cử động đều lộ ra phong phạm của một người phụ nữ.

Lúc này, Trương Dương mới phát hiện, Tuyết Liên chính là con gái của Mãi Mãi Đề.

Tuyết Liên bây giờ giống như một quý tộc có khí chất cao nhã, rất giống một thiếu phụ e lệ, giống một nữ hoàng cao ngạo.

Trương Dương có chút không rõ, rốt cuộc đâu mới thực sự là Tuyết Liên.

“Trương Dương...” Tuyết Liên xấu hổ cúi đầu. Động tác này lập tức làm cho Trương Dương khẳng định đây mới thực sự là Tuyết Liên. Tuyết Liên mặc dù cảm thấy cao ngạo vì Mãi Mãi Đề gia tộc, nhưng nàng vẫn chỉ là một nữ sinh mười tám tuổi, mà không phải một người phụ nữ.

“Ừm, anh đến chỗ A Trạch...” Trương Dương thở dài một tiếng, không chế mình không nhìn Tuyết Liên, đi nhanh ra cửa. Hắn không muốn ở lại trong căn phòng này thêm một phút nào nữa. Nơi đây đầy hấp dẫn, đối với Trương Dương mà nói là trí mạng. Trương Dương không xác định được mình có thể khống chế được hay không.

“Trương Dương?” Tuyết Liên rất thất vọng. Nàng vốn tưởng rằng Trương Dương sẽ khích lệ nàng vài câu, nhưng Trương Dương lại đứng dậy bước đi.

“Em thật đẹp” Trương Dương tự nhiên hiểu được suy nghĩ của Tuyết Liên, dừng chân lại nói với nàng một câu. Khen tặng một câu đối với Trương Dương mà nói cũng không khó.

“Cảm ơn” Tuyết Liên nở nụ cười như hoa mùa xuân, trong nháy mắt cả căn phòng trở nên ấm áp và sáng lạng.

Đáng tiếc, vẻ sáng lạng đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, đột nhiên mặt Tuyết Liên biến sắc. Vẻ xấu hổ ban đầu trở nên đỏ hồng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trán Trương Dương, trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

“Sao vậy?” Trương Dương vốn xoay người chuẩn bị đi ra khỏi phòng, cảm thấy có chút không đúng.

“Không có gì” Mặt Tuyết Liên đã không còn tức giận, đã từ từ tỉnh táo lại, thay vào đó là vẻ lạnh lùng như ngoài ngàn dặm. Vẻ thẹn thùng ban đầu đã không thấy tăm hơi đâu.

“Rốt cuộc là như thế nào?”

Trương Dương cảm thấy rất khó hiểu. hắn mặc dù không muốn phát sinh quan hệ với Tuyết Liên. Nhưng hắn cũng không hy vọng Tuyết Liên lại dùng thái độ như vậy đối với hắn. Huống chi, thái độ lại thay đổi quá đột nhiên, Trương Dương không thể thích ứng.

“Không có việc gì. Các anh cứ đi ăn sáng đi. Em gọi điện kêu người mang lên phòng là được” Tuyết Liên nhìn trán Trương Dương một cái, thản nhiên nói.

“Ừm, được”.

Trương Dương bây giờ dù muốn lưu lại cũng không được, bởi vì Tuyết Liên đã hạ lệnh trục khách, thậm chí còn đi tới cửa, mở cửa ra đuổi khách.

“Rầm” Một tiếng, cửa phòng bị đóng sập lại, Trương Dương cảm thấy có chút khó hiểu.

Lòng phụ nữ thật sự sâu như biển, vừa nãy còn ngượng ngùng vui vẻ, mà bây giờ đã không còn thấy.

Trương Dương lắc đầu đi tới cửa phòng A Trạch. Cửa phòng hắn đã mở ra. Đi vào trong phòng, Trương Dương phát hiện chăn màn trên giường A Trạch đã được gấp lại cẩn thận, giống như chưa có ai ở trong này, đây chính là tác phong quen thuộc của A Trạch.

Trong phòng vệ sinh có tiếng nước chảy, hiển nhiên A Trạch đang rửa mặt.

Trương Dương buồn bực dựa mình lên ghế suy nghĩ về chuyện vừa nãy. Hình như có gì đó không ổn, nhưng Trương Dương nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra vấn đề ở đâu.

Mình trở nên đáng ghét như vậy từ lúc nào?

Chẳng lẽ mình nhìn trộm bị Tuyết Liên phát hiện?

Trương Dương đau khổ suy nghĩ nhưng không nắm được mấu chốt. Lúc này A Trạch đang cởi trần đi từ trong nhà vệ sinh ra. Nhìn mái tóc ướt sũng của hắn thì thấy hắn mới tắm xong.

“Kẹt...” một tiếng, A Trạch mở cửa đi ra.

“Anh tìm tiểu thư?” A Trạch thấy Trương Dương, đột nhiên khó hiểu hỏi một câu.

236. Chương 236: Đại Hán Trọc Đầu

“Không tìm?” A Trạch nghi hoặc nói.

“Tại sao nói tôi tìm gái?”

“Trên mặt anh viết mấy chữ to, nói cho người trong khách sạn biết, anh đi tìm gái” A Trạch mấp má miệng, bắt đầu đến giường mặc quần áo.

Trương Dương đầu tiên không có gì để nói, nhưng đột nhiên giật mình, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh. Ngay lập tức trợn mắt há mồm. Chỉ thấy trên trán hắn có một dấu son rất rõ ràng. Nếu bị người nhìn thấy thì đều nói đây là bị gái hôn.

Lưu Bưư đáng chết, con đàn bà đáng chết.

Trương Dương rút cuộc hiểu được tại sao Tuyết Liên lại thay đổi thái độ nhanh như vậy.

Trương Dương bây giờ thực sự muốn giết người, đáng tiếc không có mục tiêu.

Quả nhiên lúc ăn cơm liền thiếu Tuyết Liên. Cho dù Trương Dương đến gõ cửa như thế nào Tuyết Liên cũng không mở cửa. Ba người tâm trạng không tốt, đành phải đến phòng ăn gọi vài món.

Lưu Bưư không ngừng né tránh ánh mắt của Trương Dương, không dám nhìn thẳng. Hắn cũng biết, Trương Dương vì hắn mà bị hàm oan. Mà nỗi oan này tạm thời không thể rửa sạch. Dù sao, Lưu Bưư cũng không có khả năng chạy đến trước mặt Tuyết Liên giải thích người tìm gái là mình, mà không phải Trương Dương.

Cơm nước xong đã đến bốn giờ chiều, Tuyết Liên lạnh lùng đi ra.

Bốn người cùng nhau đi ra ngoài, tìm một chiếc taxi đi vòng quay Bắc Kinh, đi mấy giờ cho đến khi màn đêm buông xuống cũng không có manh mối gì. Lúc đi ở Trung Nam Hải gặp phải một đội xe. Nhưng mà bọn họ căn bản không có biện pháp tiếp cận, cũng không thể phân biệt được đó là xe của vị tướng nào.

“Làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay” Lưu Bưư ngồi phía sau lái xe, mặt mày ủ rũ. Hắn thấy xe không ngừng rẽ ngang rẽ dọc, mỗi lần rẽ lại làm hắn giật mình một lần.

“...”

Trương Dương nhún nhún vai, liếc nhìn Tuyết Liên, hy vọng nàng có thể chủ động liên hệ với Mai Mai Đề. Đáng tiếc, Tuyết Liên ngồi bên cạnh hình như không nhìn đến hắn, đôi mắt chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, thân hình dán sát vào cửa, giữ khoảng cách với Trương Dương. Hình như Trương Dương rất bồn hay sao ý.

“Về khách sạn rồi nghĩ biện pháp khác” A Trạch hình như đoán được ý định của Trương Dương.

“Như vậy thì về thôi” Lưu Bưư buồn bực nói.

Thủy chung, Tuyết Liên không nói một lời, mặt không chút thay đổi, không ai biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.

Xe taxi chạy như một bầy ruồi, mất một mớ tiền lại trở về khách sạn.

Làm cho Trương Dương không nghĩ ra là khi hắn vừa đi vào khách sạn liền gặp phải giám đốc Phương mặt mày ủ rũ đang chờ tại đại sảnh.

“Xin lỗi, Trương tiên sinh, bởi vì chút nguyên nhân đặc thù nên cậu phải đăng ký chứng minh thư, còn có, phải trả tiền” Giám đốc Phương cố gắng tươi cười. Bây giờ hắn ta chỉ muốn tự sát. Hai giờ trước có người tới tìm hắn nói là Hà hiệu trưởng giới thiệu, gần như ngay lập tức giám đốc Phương nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, hắn nhận lầm người.

“****, sáng sớm còn bảo chúng tôi cứ việc ở, nghĩ chúng tôi không có tiền sao?” Lưu Bưư giận dữ, túm lấy bộ âu phục của giám đốc Phương, gần như xách bồng hắn lên vậy.

“Quý khách, xin lỗi, đây là quy định của khách sạn. Mời anh buông tay ra” Giám đốc Phương không hề lui bước, mấy bảo vệ khách sạn cũng đã xông tới, còn không ngừng cầm điện thoại gọi người.

“Muốn động võ?” Lưu Bưư nhe răng cười. Hắn đang không có việc gì làm. Trước kia không có võ công đã kiêu ngạo ngang ngược. Bây giờ có chút võ công thì đám người bình thường này hắn không để vào mắt.

“Buông ra. Tôi gọi điện” Trương Dương lạnh lùng nhìn giám đốc Phương, đi đến trước quầy lễ tân.

“Được được... được được” Cô gái trong quầy nhìn giám đốc Phương một cái, thấy hắn gật đầu đồng ý liền đưa điện thoại cho Trương Dương. Cô gái này không phải người lúc sáng, hiển nhiên là đã đổi ca.

Lúc này, trong đại sảnh đã có hơn mười nhân viên bảo vệ, tất cả đang nhìn chăm chăm đám người Trương Dương. Hiển nhiên chỉ có cần có chút cử động lạ, bọn họ sẽ xông lên.

“Reng reng...”

“Reng reng...”

Gọi điện, Trương Dương mặc dù lúc này ngoài mặt thì lạnh nhưng trong lòng nóng như lửa. Nếu như bây giờ Vương Yến không đến khách sạn, tất nhiên sẽ xảy ra tranh chấp. Hiểu nhiên Lưu Bưư sẽ không dễ dàng rời khỏi đây. Mặc dù mình có thể mạnh mẽ ép Lưu Bưư đi cùng. Nhưng sau đó Lưu Bưư nhất định sẽ không vui.

Trương Dương lúc này rất quý trọng tình cảm giữa mình với Lưu Bưư và A Trạch.

“Ai đó?”

Rốt cuộc Vương Yến cũng nhắc điện thoại, lười biếng nói, hình như mới ngủ.

“Trương Dương” Nghe âm thanh dịu dàng đó, tim Trương Dương đập loạn lên, không nịn được nhìn Tuyết Liên một cái. Vừa khéo, Tuyết Liên cũng đang nhìn hắn, ánh mắt hai người nhìn nhau, lập tức tránh ra. Mặt Tuyết Liên đỏ ửng, không biết là xấu hổ hay là thẹn thùng.

“Trương Dương. Anh ở đâu? Anh đang ở Bắc Kinh?” Trong điện thoại truyền ra âm thanh kích động của Vương Yến.

“Ừm, anh đang ở khách sạn Bán Đảo Vương Phủ, gặp một ít phiền toái” Trương Dương hạ giọng nói.

“Phiền toái? Ai?” Tính cách Vương Yến vẫn nóng nảy như vậy.

“Anh không có chứng minh thư. Sáng nay còn để anh vào ở, bây giờ không biết tại sao lại muốn anh rời đi”.

“Hừ. Anh đợi ở đó. Em lập tức sẽ tới!”

“Tút tut...” Trương Dương còn chưa kịp nói gì, nàng đã dập điện thoại.

“Giám đốc Phương, bạn của tôi rất nhanh sẽ đến đây” Trương Dương nhẹ nhàng đặt điện thoại về chỗ cũ, lễ phép gật đầu với cô gái lễ tân, rồi xoay người lại nói với giám đốc Phương.

“Chúng ta chờ một chút” Giám đốc Phương cười lạnh một tiếng. Hắn đã quen gặp các nhân vật tai to mặt lớn. Đường nhiên làm người phụ trách tiếp xúc với khách hàng như hắn, tính tình của hắn rất tốt. Nhưng là Bồ tát cũng có ba phần tức giận. Hắn gặp phải người không biết nói đạo lý như Lưu Bưư, còn trước mặt cấp dưới túm cổ hắn, làm bộ quần áo trở nên nhẵn nhụi, điều này làm hắn mất mặt.

Một đám người ngồi trên ghế salon ở đại sảnh chờ đợi. Hơn mười người bảo vệ đứng xa xa nhìn bọn họ, như sợ bọn họ chạy trốn vậy.

Tuyết Liên lấy ra một chiếc điện thoại, hình như có chút chần chờ không biết có nên gọi điện hay không. Nàng đưa mắt sang nhìn Trương Dương, đáng tiếc, Trương Dương lúc này đang suy nghĩ xem lúc gặp Vương Yến sẽ nên như thế nào, nên căn bản không chú ý đến ánh mắt của Tuyết Liên.

Tuyết Liên do dự một lát, rốt cuộc đi đến một góc của khách sạn, gọi điện thoại.

Chờ đợi rất chán nản, khi một người cố gắng chờ một người, thời gian càng dài lâu hơn.

Bọn họ ngồi ở đại sảnh khách sạn, không ngờ chờ hơn một tiếng. Vương Yến còn chưa đến. Trương Dương không khỏi có chút hoài nghi, Vương Yến có đến hay không?

Tuyết Liên cũng có chút lo lắng, người mà Mãi Mãi Đề an bài sao còn không đến.

Rốt cuộc, có một đám người đi vào khách sạn. Gần như cùng lúc ánh mắt của giám đốc Phương, Trương Dương và Tuyết Liên đều nhìn vào đám người này.

Một đám cảnh sát.

Một đám cảnh sát mặc đồng phục.

Bất ngờ, đồng tử Trương Dương thu nhỏ lại, không khí trong đại sảnh trở nên ngưng trọng. Lưu Bưư vốn đang rất thoải mái cũng trở nên khẩn trương. Dù là Trương Dương, Lưu Bưư hay là A Trạch, bọn họ đều không thích quan hệ với cảnh sát. Đám cảnh sát này khẳng định là giám đốc Phương gọi tới. Bởi vì giám đốc Phương đã mặt mày hớn hớn đi lên đón bọn họ.

“Đồng chí, mời ngài đưa ra chứng minh thư” Một cảnh sát mặt mũi nghiêm nghị sau khi nói vài câu với giám đốc Phương, liền trực tiếp đi đến trước mặt Trương Dương, lấy thẻ cảnh sát ra đưa cho Trương Dương xem rồi nói.

“Rơi mất rồi” Trương Dương âm thầm kêu khổ. Tại sao con bé gốc kia còn chưa đến?

“Chẳng lẽ bốn người đều không có chứng minh thư?” Cảnh sát cũng coi như lễ phép, không ra vẻ, chỉ nhún mày nói.

“Rơi là rơi, còn có một người để quên ở nhà”

“Vậy không còn cách nào khác, mời các vị theo chúng tôi về trụ sở một chuyến”

“Không đi. Tại sao phải đi. Chúng tôi không ăn trộm, không ăn cướp, vì sao phải đến đồn cảnh sát?” Lưu Bưư nhất thời mặc kệ. Thằng nhãi này trường kỳ có quan hệ với cảnh sát, nên rất bài xích cảnh sát.

“Xin phối hợp với chúng tôi” Vẻ mặt của cảnh sát đã bắt đầu biến hóa, từ hòa nhã trở nên nghiêm nghị. Mà đám bảo vệ ở xa xa cũng chạy đến, ra vẻ muốn bỏ đá xuống giếng.

“Phối hợp cái rắm. Lão tử không đi!”

“Chúng tôi ở đây chờ một người bạn. Cô ấy sẽ lập tức tới đây” Trương Dương vỗ vỗ vai Lưu Bưư, trấn an hắn, lại nhẹ nhàng vỗ vai A Trạch. Bởi vì hắn nhìn thấy tay A Trạch đã đặt lên thanh yêu đao. Trương Dương không muốn vì chuyện nhỏ nhặt này mà gặp phải phiền phức.

Trên thực tế Trương Dương làm người có một chuẩn mực, đó là tận lực không mâu thuẫn với cảnh sát. Cho dù trả thù cảnh sát đã đánh Lưu Bưư ở thành phố IH kia, hểngn cũng chỉ buột lên hành hạ một chút mà thôi, không làm bị thương quá nặng.

“Bùng rầm...”

“Ai? Ai dám khi dễ Tuyết Liên?”

Đang khi người cảnh sát cầm đầu chuẩn bị nói chuyện, ngoài cửa truyền đến tiếng kính vỡ rất lớn. Mọi người quay đầu lại nhìn chỉ thấy một tên đại hán đầu trọc lóc tay cầm côn sắt hung hãn tiến vào. Phía sau còn có hơn hai mươi tên côn đồ cũng đang tiến vào, không phải, là dẫm kính đi vào. Cửa kính khách sạn đã bị thanh côn sắt của tên đại hán trọc đầu đập vỡ, trên đường đi, mấy chậu hoa cũng bị đập vỡ.

237. Chương 237: Bồi Thường

Làm cho đám người Trương Dương càng kinh ngạc hơn là năm người cảnh sát và hơn mười bảo vệ như thấy quỷ, căn bản không dám ngăn cản. Mà giám đốc Phương lại đau xót nhìn đồ đạc bị đập vỡ, cả người đang run lên. Hắn rất rõ ràng các bình hoa bày ở đại sảnh đều có giá trị nghệ thuật, thấp nhất cũng là mấy ngàn, mà đắt cũng là mấy vạn. Đại hán trọc đầu đập vỡ trên đường đi, ít nhất đã tổn thất hơn mười vạn.

Mặc dù đau lòng nhưng giám đốc không dám lên tiếng, cầm như hến, chỉ biết nhìn cảnh sát ở bên cạnh với vẻ đáng thương. Nhưng vị cảnh sát kia chỉ nhún vai, thở dài một tiếng. Hiển nhiên, hắn cũng bất lực.

Đại hán trọc đầu khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc một chiếc áo da, mày rậm mắt to, từ lúc tiến vào mồm không ngừng cười, có vẻ như trêu tức mọi người.

“Tạ Quân. Tôi đang ở đây đó” Thấy đám côn đồ đang tản ra, vị cảnh sát vừa nói với Trương Dương không thể không lên tiếng.

“A... ồ ồ... Đội trưởng đại nhân của chúng ta cũng ở đây. Xin lỗi, xin lỗi, không thấy anh, tôi xin lỗi, chân thành xin lỗi. Anh em, lại đây xin lỗi đội trưởng đại nhân”.

Đại hán trọc đầu giơ thanh côn sắt trong tay lên, hơn hai mươi tên kia cùng ngừng đập phá. Động tác này làm Trương Dương chấn động. Bởi vì đây là động tác thể hiện bọn họ đã được huấn luyện hẵn hoi. Hiển nhiên đây không phải đám côn đồ bình thường. Ít nhất, đám côn đồ này không coi một vị đội trưởng cảnh sát vào đâu.

“Đội trưởng đại nhân, xin lỗi” Một đám côn đồ đi đến trước mặt vị cảnh sát này, cùng hô lên, giống như đã được huấn luyện qua.

Đại hán trọc đầu giơ tay lên, một người cầm lấy thanh côn sắt trên tay hắn. Sau đó một đám côn đồ lặng lẽ rời khỏi hiện trường, lưu lại một đồng đồ nát, cùng với vô số người tò mò đang đứng xem.

“Trần đội trưởng, những thứ này đều là do tôi đập phá. Anh đừng làm khó dễ mấy anh em của tôi. Có vấn đề gì tôi chịu hết. Không biết muốn tôi bồi thường bao nhiêu tiền? Ừm, anh mặc âu phục kia, lại đây, đứng rồi, anh tính coi. Vừa nãy tôi đập bao nhiêu thứ, tôi sẽ viết chi phiếu cho anh” Đại hán trọc đầu móc một quyển chi phiếu trong người ra, cười cười với giám đốc Phương.

“A... không cần, không cần” Giám đốc Phương thấy ánh mắt lạnh lùng của đại hán trọc đầu nhìn mình, như bị điện giật, vội vàng xua tay.

“Đâu có chuyện đó được. Anh bảo nhân viên bảo vệ sơ tán mọi người bên ngoài, rồi lập tức thu dọn đồng đồ nát ở đây đi, không nên làm chuyện lớn hơn” Vị cảnh sát thở dài một tiếng, nói với giám đốc Phương.

“Vâng vâng” Giám đốc Phương như được đại xá, vội vàng gật đầu.

“Không được. Xem thường tôi sao? Tôi là loại người đập vỡ đồ rồi không bồi tiền sao?” Đại hán trọc đầu từ từ đi tới ghế salon, ngồi xuống bên cạnh Tuyết Liên, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tuyết Liên. Về mặt rất thân nhiên, không còn khí thế như vừa nãy. Mà Tuyết Liên vẫn còn đang sợ hãi, co người lại. Hiển nhiên nàng không quen biết đại hán trọc đầu này.

Đột nhiên một câu nói của đại hán trọc đầu làm bầu không khí trong đại sảnh trở nên khẩn trương. Giám đốc Phương như chết đứng, không dám lên tiếng. Hắn rất rõ ràng hắn không có tư cách lên tiếng. Lúc này, giám đốc Phương chỉ muốn khóc. Hắn dù như thế nào cũng không nghĩ ra bốn người quê mùa này lại có quan hệ với đại hán trọc đầu chứ.

Đại hán trọc đầu này là ai.

Giám đốc Phương không biết, nhưng giám đốc Phương lại rất rõ ràng chi tiết về đại hán trọc đầu hắn kia, nhưng đây tuyệt đối không phải là người mà hắn có thể trêu chọc. Thậm chí ở cả thành Bắc Kinh này, dù là khách sạn có bối cảnh lớn đến đâu cũng không dễ dàng trêu chọc người này. Bối cảnh của người này ở Bắc Kinh, không ai rõ. Chỉ là ai cũng đều biết, người này có tiền, có người, rất kiêu ngạo, ngang ngược.

Đối với loại người như đại hán trọc đầu này, hắn có hàng chục hàng trăm biện pháp làm một khách sạn nằm sao đóng cửa, hoặc làm cho việc làm ăn ảnh hưởng nặng nề, giống như vừa rồi, hắn đập các thứ, hắn bồi thường tiền cho người, nên người không thể nào dùng pháp luật với hắn. Nếu như người làm như vậy, mối thù này nhất định được định đoạt. Nếu như muốn, tiền khẳng định phải trả lại gấp mấy chục lần, tiền bồi thường chỉ là hình thức mà thôi.

Giám đốc Phương biết rất nhiều chuyện về đại hán trọc đầu. Nghe nói, nhiều năm trước, khách sạn Khẳng Đức Cơ có xảy ra mâu thuẫn với người này. Người này liền dùng một biện pháp rất hiệu quả mà đơn giản. Hắn bảo hơn trăm người đến Khẳng Đức Cơ thay nhau tiêu tiền, nhưng người lại làm vỡ chén, người làm vỡ cái bình cổ, có người làm vỡ chậu hoa... Mua thì chỉ mua một vài thứ lặt vặt, khiến cho Khẳng Đức Cơ trở nên tan hoang. Khẳng Đức Cơ kiên trì được hai ngày, cố gắng chống đỡ, nhưng nghe nói cuối cùng đã phải tốn một món tiền lớn nộp cho bọn họ gọi là tiền phí bảo vệ.

Không ai có thể làm gì đại hán trọc đầu này. Báo án cũng không có biện pháp, bởi vì hắn không phạm pháp. Hắn rất yên tĩnh phái người xếp thành một hàng. Tất cả mọi người trong phòng ăn đều là người của hắn. Hơn nữa đều trả tiền. Trên lý thuyết mà nói, hắn không phạm pháp.

Nghe nói đại hán trọc đầu này có một quy củ bất thành văn. Đó chính là mỗi lần hắn phải bồi thường thì sẽ thu hồi lại gấp trăm lần số tiền đó. Bây giờ đây chính là vấn đề khó của giám đốc Phương. Đại hán trọc đầu bồi thường một vạn, khách sạn phải trả hắn một trăm vạn, mười vạn sẽ là một ngàn vạn.

Đây không phải là điều giám đốc Phương có thể làm chủ.

“Ta Quân, xem ra anh cũng không coi đội trưởng là tôi vào mắt” Vị cảnh sát kia đã tức giận. Đối với bọn họ mà nói, cho đến bây giờ đều là cho người khác mặt mũi. Như bây giờ còn muốn xem ý của người khác,

lúc này hắn đã rất khắc chế bản thân.

“Ha ha ha, Trần đội trưởng. Đừng nói Tạ Quân tôi không cho anh mặt mũi. Được, chỗ kính vỡ kia cũng chỉ mấy ngàn mà thôi, tính tròn một vạn. Ừm, tôi nói thế, anh mặc âu phục kia có ý kiến gì không?” Đại hán trọ đầu cười ha hả, rút một tờ chi phiếu ra, viết mấy chữ, ký tên rồi đưa cho giám đốc Phương.

“Cảm ơn, cảm ơn” Giám đốc Phương cúi đầu nhận lấy tờ chi phiếu, có cảm giác muốn khóc. Một vạn, bồi lại cho Tạ Quân chỉ là một trăm vạn, con số này hắn còn miễn cưỡng làm chủ được. Dù cho cấp trên có hỏi, hắn vẫn có cách giải thích cho qua chuyện. Hắn sợ nhất là đại hán trọ đầu bồi thường mấy chục, mấy trăm vạn, khi đó cái chức này của hắn đã không còn.

“Hừ!” Cảnh sát nhìn vẻ nô tài của giám đốc Phương, không khỏi hừ lạnh một tiếng. Hôm nay, hắn mất hết cả thể diện. Được gọi điện báo đến xử lý chuyện này, kết quả không giải quyết ổn thỏa. Bây giờ thì hay rồi, người ta cần bản không thêm để ý đến hắn.

“Trần đội trưởng, tôi muốn gặp anh đã lâu. Anh mới được chuyển đến không lâu, biết anh là người chính trực cho nên vẫn chưa có dịp đến gặp. Có chỗ nào đặc tội, mời anh bỏ qua. Tôi nhất định sẽ đến thỉnh tội với anh... Chuyện hôm nay coi như bỏ qua đi. Hắc hắc, cũng may là tôi đến, nếu như là người khác... Ha ha ha...” Đại hán trọ đầu đứng lên vỗ vỗ vai vị cảnh sát bên cạnh, ra vẻ quen biết đã lâu.

“Ông nên dọn dẹp nhanh đi” Cảnh sát gật đầu, tâm tình sa sút nói với giám đốc Phương.

“Vâng vâng!”

Giám đốc Phương vội vàng quát lên ra lệnh. Trên thực tế lúc này đã được dọn khá sạch. Một vào nhân viên bảo vệ cũng đang hỗ trợ quét dọn những mảnh thủy tinh rơi vãi. Mọi người vây quanh tản đi, gió yên sóng lặng. Chỉ có một điều đó là tường và cửa bằng kính đã vỡ trơ trọi. Chẳng qua nhìn một cái cũng thực sự không nhìn ra ở đó ít đi một bức tường. Đương nhiên, gió lạnh bên ngoài thổi vào thì mọi người mới có thể phát hiện thiếu đi một tấm kính chắn gió.

“Tuyệt Liên, anh là bạn của bạn bố em. Ha ha, gọi anh là anh Tạ là được. Đúng rồi, đến Bắc Kinh không cần phải sợ ai. Sau này do anh an bài” Đại hán trọ đầu thấy cảnh sát mất hứng cũng không muốn nói nhiều. Đưa mắt sang dò xét ba người Trương Dương, Lưu Bưu và A Trạch.

“Cảm ơn anh Tạ” Tuyệt Liên có chút không quen với sự nhiều tình của đại hán trọ đầu. Sự thân thiết của hắn lại tràn ngập nguy hiểm, Tuyệt Liên cảm thấy không thoải mái.

“Đi, anh sẽ bố trí một khách sạn khác cho bọn em” Đại hán triền đầu rất nhiệt tình.

“Trương Dương!”

Tuyệt Liên còn đang không biết nói gì thì đột nhiên có một đám người từ cửa đi vào. Vương Yến đi ở trên cùng, phía sau còn có năm sáu thanh niên. Ngoại trừ Vương Yến vội vàng chạy vào, mấy người đi phía sau nàng rất từ từ, như đi chơi vậy. không có khí thế quét ngang tất cả như đại hán trọ đầu tiến vào.

“Vương Yến!”

Đột nhiên bầu không khí như ngưng đọng lại. Đại hán trọ độc nhìn Vương Yến, nhìn mấy thanh niên phía sau lưng nàng một cái. Vẻ mặt trở nên nghiêm túc, không có vẻ dễ dàng thoải mái như trước.

“Trương Dương. Được không? Vừa rồi em kẹt xe...” Vương Yến đột nhiên trở nên xấu hổ.

238. Chương 238: Lửa Giận Của Vương Yến

“Sao?” Vương Yến cảm nhận được sự lạnh lùng của Trương Dương. Trực giác của nàng nói cho nàng biết Trương Dương hình như đã thay đổi. Ít nhất Trương Dương lúc này không còn cẩn thận nhìn nàng nữa, không có cảm giác thân cận như trước kia nữa.

Con người là một động vật rất kỳ quái. Trước kia Vương Yến rất chán ghét Trương Dương nhìn trộm nàng, nàng chán ghét vẻ mặt thô bỉ của Trương Dương. Mà bây giờ, vẻ lạnh lùng của Trương Dương lại làm cho nàng cảm thấy xa cách.

Điều này nằm ngoài suy nghĩ của Vương Yến.

Đây không phải là điều mà Vương Yến muốn thấy. Trong suy nghĩ của nàng, khi bọn họ gặp lại sẽ đầy lãng mạn, đầy tình cảm, đầy chờ đợi. Đối với Trương Dương, Vương Yến có một cảm giác rất đặc biệt. Mặc dù bây giờ không thể khẳng định là tình yêu. Nhưng có thể khẳng định Trương Dương là người con trai đầu tiên đi vào trái tim Vương Yến. Ít nhất Trương Dương làm cho Vương Yến cảm thấy nhớ nhung.

“Ai khi dễ mấy người?” Vương Yến bởi vì sự lạnh lùng của Trương Dương mà trở nên khó chịu. Đôi mắt trở nên sắc bén, nàng không nhìn Trương Dương, ánh mắt của nàng dừng lại ở mấy người cảnh sát.

Bất ngờ, không khí càng trở nên lạnh lùng, mỗi một người đều cảm nhận được điều này là do tâm trạng của cô gái đã thay đổi.

Rất khó hiểu, cô gái lúc đầu đầy vẻ đáng yêu, ngượng ngùng lại trở nên một nguyên soái cảm trọng quyền trong tay, tràn ngập sát khí. Đối với mấy người cảnh sát mà nói, bọn họ không ngờ từ trên người cô gái nhận ra một khí tức quen thuộc. Khí tức này chỉ thấy được trên người mấy quan chức cấp cao khi bọn họ tham gia một vài hội nghị quan trọng.

Đại hán trọc đầu cũng kinh ngạc nhìn cô gái. Đại hán trọc đầu đã lăn lộn ở Bắc Kinh nhiều năm, biết được hầu hết các nhân vật lợi hại ở thủ đô. Nhưng không ngờ hẳn lại không có chút ấn tượng nào về cô gái này.

Trực giác của đại hán trọc đầu rất nhạy cảm. Hẳn từ khí thế vô tình phát ra của cô gái mà đoán được đây hẳn là người có bối cảnh rất lớn. Một cô gái bình thường không có khả năng phát ra khí thế làm cho người ta nặng nề như vậy. Một người trẻ tuổi mà có khí thế như vậy, không chỉ có gia đình lớn mạnh, mà từ nhỏ đã được dạy dỗ thói quen cao cao tại thượng. Khí thế này là trời sinh, càng làm cho người ta cảm thấy áp lực hơn so với những người được bồi dưỡng mới có. Khí thế này không chỉ thể hiện năng lực, còn có thể lực lớn mạnh sau lưng.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là, sáu thanh niên đi theo cô gái kia đã chứng minh suy nghĩ của đại hán trọc đầu. Bởi vì sáu người thanh niên này đều là người của Đảng Thái Tử có bối cảnh cường đại. Phía sau mỗi người bọn họ đều có một gia tộc lớn, hoặc là một tập đoàn lớn. Quan hệ của bọn họ, năng lực của bọn họ đủ để thay đổi tình hình chính trị trong nước. Sáu người này đi theo phía sau cô gái, rõ ràng là đến trợ uy cho cô ta.

Sáu người này, dù là đại hán trọc đầu ngông cuồng đến đâu cũng không dám xem nhẹ bất cứ ai.

“Không phải tôi!” Trần đội trưởng lắc đầu.

Có thể trở thành một người đội trưởng ở Bắc Kinh tuyệt đối không phải một chuyện dễ dàng. Trần đội trưởng mặc dù chức vụ nhỏ bé, nhưng dù không được ăn thịt lợn cũng thấy lợn đi. Cô gái kia liếc nhìn hắn, hẳn tự nhiên sẽ không đưa lưng ra làm bia đỡ đạn. Ở Bắc Kinh tất cả đội trưởng đều có một môn nghệ thuật. Có lời truyền, Thâm Quyển tiền nhiều, Bắc Kinh quan nhiều. Ở Bắc Kinh, làm không tốt thì lúc nào cũng sẽ bị giáng chức.

Cho nên mới nói ở thủ đô làm quan cũng phải có bản lĩnh, mọi việc đều thuận lợi.

“Là người!”

Vương Yến liếc nhìn mọi người một cái, gần như ngay lập tức dừng lên trên người đại hán trọc đầu. Dù sao những người có mặt ở nơi đây chỉ mình đại hán trọc đầu là chứng mắt nhất. Cho dù Lưu Bưu cũng chứng mắt không kém, nhưng ít nhất trên đầu Tạ Quân lại có hình xăm con bọ cạp rất lớn thoạt nhìn trông trâu bò hơn Lưu Bưu nhiều. Mặc dù không chói mắt bằng vòng vàng đeo trên cổ Lưu Bưu.

“A...” Đại hán trọc đầu bị Vương Yến làm cho không kịp ứng phó. Dù sao hẳn đến là để hỗ trợ mọi người, bây giờ lại trở thành mình đến đây gây khó dễ, không kịp chuẩn bị tâm lý.

“Rắc” Một tiếng, Vương Yến giơ tay lên, một khẩu súng lục màu bạc xuất hiện trên tay trái của nàng, súng đã lên đạn.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, nòng súng đen ngòm đã chĩa thẳng vào đầu đại hán trọc đầu, tất cả các động tác rất liền mạch.

“Nhìn thấy hình xăm bọ cạp, tôi chỉ muốn bắn vỡ đầu người ra!” Vương Yến bởi vì sự lạnh nhạt của Trương Dương làm cho lửa giận bốc lên ngùn ngụt, khuôn mặt trắng nõn trở nên lạnh lùng.

“Này này... cô cô....” Đại hán trọc đầu bị nòng súng đen ngòm chĩa vào, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp. Hắn không trêu chọc ai, mà nòng súng đã chĩa vào đầu mình. Đại hán trọc đầu rất buồn bực muốn giết người. Hắn đã gặp những người kiêu ngạo, nhưng chưa thấy cô gái nào vừa kiêu ngạo lại đột nhiên rút súng chỉ vào đầu người khác không một lý do như vậy. Mấu chốt chính là, có mấy cảnh sát bên cạnh, ngay cả hắn cũng không dám rút súng ra như vậy. Phải biết rằng, đây là thủ đô, không phải nông thôn, quản lý súng ống rất chặt, nằm ngoài tưởng tượng của mọi người.

Lúc này, mấy cảnh sát như lâm đại địch, đứng vào những vị trí có lợi. Đội trưởng có súng cũng đã rút súng ra, rất khẩn trương chỉ vào Vương Yến. Đối với hắn mà nói, xuất hiện súng là một vụ án rất lớn.

“Mời cô bỏ súng xuống!” Trần đội trưởng lạnh lùng nói.

Bầu không khí trong khách sạn trở nên nặng nề từ lúc Vương Yến móc súng ra. Cũng may bởi vì bên ngoài khách sạn được bảo vệ canh giữ nên không có người ngoài vây xem.

Trương Dương trợn mắt há mồm nhìn Vương Yến. Hắn không rõ vì sao Vương Yến lại đột nhiên nổi giận. Tất cả đều có chút khó hiểu... quan trọng nhất là chuyện còn chưa nghiêm trọng đến mức phải rút súng ra.

Đương nhiên, Trương Dương dù có vỡ đầu cũng không nghĩ ra bởi vì sự lạnh lùng của mình mới làm cho Vương Yến trở nên kích động.

“Mày dám!”

Thấy người đội trưởng móc súng lục ra nhắm vào Vương Yến, mấy người đi theo Vương Yến đều biến sắc, trong đó một người còn chĩa súng vào đầu đội trưởng cảnh sát, vẻ mặt nghiêm khắc, đầy uy hiếp.

Chuyện phức tạp.

Càng lúc càng phức tạp.

Trương Dương, A Trạch và Lưu Bư nhìn nhau, đều cảm thấy đau đầu. Đường như không ai ngờ được rằng chuyện lại phát triển đến nước này. Đường nhiên không một ai biết được, nguyên nhân chính là sự lạnh lùng của Trương Dương với Vương Yến.

Nhưng dù là Trương Dương hay là A Trạch và Lưu Bư đều không có ý nhúng tay vào. Thậm chí A Trạch vẫn còn để tay lên thanh yêu đao trên lưng, hình như chuyện này không có quan hệ gì với hắn.

Đương nhiên, bọn họ cũng không thể nào quản được. Dù sao từ tình huống có thể đoán ra, mỗi một người ở đây, không ai là bọn họ có thể dàn xếp được. Đại hán trọc đầu vừa đi vào đã đập vỡ kính, đập vỡ đồ đạc trước mặt cảnh sát, đã nói rõ hắn là một nhân vật rất lớn, có thể lực cường đại.

Về phần mấy người cảnh sát, đám Trương Dương cho đến bây giờ chưa bao giờ nghĩ đến sẽ là địch với cảnh sát. Không phải là bọn họ sợ cảnh sát mà là không cần. Phải biết rằng, cảnh sát không phải một người mà là cả một tổ chức, một tượng trưng. Bọn họ không thể nào chiến thắng cơ quan quyền lực của một quốc gia.

Còn có một điều quan trọng nhất chính là, Vương Yến hình như không nguy hiểm đến tính mạng. Bọn họ không muốn mạo hiểm là địch với cảnh sát. Hiển nhiên, cảnh sát có súng nhưng cũng sẽ không dễ dàng bắn.

“Người tại sao lại muốn khi dễ bọn họ?” Vương Yến như không thấy súng của người đội trưởng, vẫn hung tợn chĩa súng vào đầu đại hán trọc đầu. Nàng rất ghét người này, nàng chỉ muốn nổ súng bắn nát đầu hắn ra. Đương nhiên, đại hán trọc đầu không nghĩ ra địch ý của Vương Yến chủ yếu đến từ hình xăm bọ cạp trên đầu hắn. Nếu biết chắc hắn sẽ dùng nước thuốc tẩy sạch tai ương này đi.

“Tôi là bạn của mấy người. Tôi không phải kẻ địch”

Tia hung quang chợt lóe rồi biến mất trong mắt đại hán trọc đầu. Bởi vì hắn nhìn thấy sáu người đi theo Vương Yến đều rất khẩn trương. Về mặt này có nghĩa là thân phận của cô gái xinh đẹp này rất quan trọng. Nghĩ đến đây đại hán trọc đầu cố nén lửa giận trong lòng xuống. Cả đời này của hắn mặc dù gặp rất nhiều nguy hiểm, nhưng đây là lần đầu tiên bị người dùng súng chỉ vào đầu, hơn nữa lại có chút khó hiểu.

“Bạn?” Vương Yến hồ nghi nhìn Trương Dương.

“Tất nhiên là bạn” Trương Dương gật đầu, không khỏi thở dài một hơi. Hắn sợ nhất là Vương Yến không hỏi gì đã nổ súng. Chuyện này đối với tính cách của Vương Yến mà nói, rất dễ xảy ra.

”A.... bạn.... vậy ai khi dễ các anh” Vương Yến lấp bắp cất súng đi, vẻ mặt xấu hổ, không nghĩ ra súng của mình lại nhằm vào người giúp đỡ Trương Dương.

”Là nó!” Lưu Bưư đột nhiên nhếch miệng cười, chỉ vào giám đốc Phương chỉ dám đứng từ xa mà nhìn.

239. Chương 239: Vương Thị Gia Tộc

“Tiểu thư, cô mang vũ khí trái phép, mời về trụ sở hỗ trợ điều tra” Ngay khi Vương Yến nhìn sang giám đốc Phương, Trần đội trưởng vẫn cầm súng trong tay, không hề di động.

“Mang vũ khí trái phép?” Vương Yến cười lạnh một tiếng, lấy một tờ giấy màu đỏ trong túi ra ném cho Trần đội trưởng.

Khi Trần đội trưởng nhìn thấy tờ giấy đỏ, lập tức hạ súng xuống. Bởi vì hắn biết loại giấy tờ này là chứng nhận cho phép sử dụng súng. Khó trách cô gái đó kiêu ngạo như vậy.

Ở Bắc Kinh, người có được giấy phép sử dụng súng là rất nhiều, nhưng có thể khẳng định người bình thường không thể nào có được súng ống. Dù sao nơi đây cũng là thủ đô Trung Quốc, nếu như ai cũng có thể mang theo súng, vậy không phải loạn sao.

Cầm lấy tờ giấy chứng nhận, Trần đội trưởng mở ra, trong nháy mắt đã được khẳng định. Hơn nữa từ tờ giấy này, càng thể hiện ra địa vị bất phàm của cô gái này.

Trần đội trưởng không nói gì, đưa trả giấy chứng nhận cho cô gái. Mặc dù hắn có thể lấy danh nghĩa sử dụng súng sai phạm mà bắt giữ cô gái, nhưng như vậy sẽ làm cho chuyện càng lúc càng lớn hơn. Hơn nữa người có thể có được giấy chứng nhận sử dụng súng này, có bối cảnh tự nhiên không cần phải nói. Không phải một đội trưởng nho nhỏ như hắn có thể đối phó.

Lúc này, lửa giận của Vương Yến dường như cũng đã nhỏ đi, có thể là đã được phát tiết. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là bộ dạng của giám đốc Phương làm nàng chẳng buồn tức. Khuôn mặt hèn mọn bỉ ổi, cả người sợ đến run lên giống như một con mèo nhỏ. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra chuyện như vậy lại phiền toái đến mức này, không ngờ sẽ có người dùng đến súng.

Vương Yến dù nhìn như thế nào cũng không thấy giám đốc Phương khi dễ đám người Lưu Bưư. Mà ngược lại, giám đốc Phương lại là người bị khi dễ vậy.

Nói cách khác, lúc này Vương Yến đã không còn hứng thú khi dễ người khác.

“Đi!” Vương Yến liếc nhìn Trương Dương, có chút u oán đưa tay ra bắt tay rồi đi ra ngoài.

Ngay khi Vương Yến nắm lấy tay Trương Dương, Trương Dương cảm thấy có mấy ánh mắt đầy địch ý rơi lên người hắn. Đúng là sáu người trẻ tuổi đi theo Vương Yến tới đây.

Trương Dương cười khổ một tiếng. Chẳng qua trên mặt hắn vẫn không có chút cảm tình. Trải qua một loạt chuyện, tâm cơ của hắn đã trở nên thâm trầm rất nhiều. Ít nhất người khác tuyệt đối không thể nào từ vẻ mặt của hắn mà phán đoán ra tâm trạng của hắn.

“Vương Yến, anh ta là ai, giới thiệu một chút đi” Một người tướng mạo đường đường, dáng người cao gầy đi đến trước mặt Vương Yến. Mặt rất hòa ái, chẳng qua Trương Dương từ ánh mắt của hắn có thể nhìn thấy một tia khinh bỉ.

“Trương Dương, Doanh tiêu đại sư đứng đầu thế giới!” Vương Yến tự hào nói.

“Doanh tiêu đại sư đứng đầu thế giới?... Ha ha ha...” Người này trợn mắt há mồm, đột nhiên cười phá lên.

“Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Mấy người còn lại cũng cùng cười ha hả, hình như phát hiện một chuyện rất thú vị.

“Cười cái gì?” Vương Yến nhíu mày, tức giận nói.

“Ha ha, không có gì, rất tốt. Doanh tiêu đại sư đứng đầu thế giới, tôi lần đầu tiên nhìn thấy. Chào anh. Lý Thiết Tường” Người thanh niên cười khê, giơ tay ra trước mặt Trương Dương.

“Giang Khôn!”

“Lý Xích!”

“Diêu Trường Giang!”

Mấy người thanh niên còn lại cũng nói tên, đi đến trước mặt Trương Dương, bắt tay. Mặt mỗi người đều rất nhiệt tình, nhưng Trương Dương có thể cảm giác được vẻ coi thường trong đó. Thậm chí trong lúc nắm tay, có tên còn cố ý nhìn lên bộ quần áo của Trương Dương, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ.

Hiển nhiên Trương Dương dù như thế nào cũng không giống một Doanh tiêu đại sư đứng đầu thế giới.

Bởi vì, động tác thân thiết tay trong tay vừa nãy, làm cho sáu người bọn họ đều có địch ý với Trương Dương.

“Chúng ta đi” Vương Yến tự nhiên không nhìn ra sự không ổn trong đó, thấy đám thanh niên bình thường rất cao ngạo lại chủ động bắt tay Trương Dương, điều này làm cho tâm trạng của nàng tốt lên nhiều. Phải biết rằng, đây là một tổ chức không dễ tiến vào. Có thể tiến vào trong này, không phải quý. Trương Dương bây giờ ít nhất đã bước được bước đầu tiên. Vương Yến rất hy vọng Trương Dương có thể đi vào tổ chức đó.

“Chúng ta cứ như vậy đi sao?” Trương Dương không khỏi ngăn người nhìn Trương Dương. Nhìn vẻ mặt của Vương Yến, hình như không chuẩn bị mang bọn bạn hấn cùng đi. Mà điều này đối với Trương Dương mà nói là chuyện không thể.

“Không đi thì gì? Còn ở lại khách sạn này sao?” Vương Yến trợn trừng mắt, tính cách của đại tiểu thư đã trở lại.

“Không được, anh phải đi cùng bọn họ” Trương Dương quả quyết từ chối.

“Anh...” Vương Yến hình như rất ít khi bị người từ chối, mặt trở nên đỏ ửng. Đột nhiên đôi mắt đẹp nhìn sang Tuyết Liên, lớn tiếng nói: “Cô là ai?”

“Tôi... Tôi... chị Yến. Chị không nhớ em sao?” Tuyết Liên bị khí thế bức người của Tuyết Liên làm cho lắp bắp. Mặc dù gia đình Tuyết Liên coi như có quyền có thế nhưng so sánh với Vương Yến căn bản không phải cùng một cấp bậc. Vương Yến sống ở Bắc Kinh, không phải là điều mà Tuyết Liên có thể tưởng tượng. Tự nhiên từ khí thế mà nói, hoàn toàn nghiêng về một phía. Huống chi, Tuyết Liên vẫn còn đang đi học. “Cô biết tôi?” Vương Yến không khỏi ngăn người.

“Em là Tuyết Liên Mãi Mãi Đề. Lúc còn nhỏ, em và chị thường hay chơi ở nhà chú Cà Lăm”.

“A... em là Tuyết Liên...”

Vương Yến đầu tiên là ngăn người, lập tức rất vui mừng, chạy đến ôm lấy Tuyết Liên, giống như lúc còn nhỏ vậy.

Hai người hàn huyên một lúc, mọi người đều ngơ ngác đứng chờ ở đại sảnh. Trần đội trưởng không nhin được bỏ đi trước. Sáu người thanh niên kia lại ngồi lên ghế salon ở đại sảnh. Ánh mắt mấy người thì thoáng nhìn về phía đại hán trọc đầu. Hiển nhiên, sau khi trao đổi, bọn họ đã đoán ra được thân phận của người này.

Đại hán trọc đầu mặc dù lúc trước bị thiệt thòi bởi Vương Yến. Nhưng mà trước mặt đám thanh niên này, hấn vẫn rất kiêu ngạo, thậm chí còn không thèm nhìn bọn họ. đối với hấn mà nói, mấy người thanh niên này được gia đình che chở. Nếu như không có thể lực của gia tộc, bọn họ còn không bằng đám lưu manh.

Rất cuộc!

Hai cô gái đã nói xong, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là vì cửa kính khách sạn đã bị vỡ nên gió lạnh lùa vào, nên Vương Yến không chịu nổi.

“Tuyệt Liên, tối nay chị sẽ đón em. Chị phải chuẩn bị một vũ hội chào đón mọi người” Vương Yến ôm Tuyệt Liên một cái thật chặt.

“Bọn họ có thể đi không?” Tuyệt Liên nhìn Lưu Bưu và A Trạch.

“Cái này... ừm ừm, cả bọn họ đi luôn” Vương Yến chần chừ một chút. Hiển nhiên nàng cũng không muốn cho người xa lạ tham gia vũ hội.

“Tốt quá, chị Yến, bây giờ trời cũng sắp tối rồi. Bao giờ chị đón bọn em?”

“Ồ... chị xem nào” Vương Yến nhìn đồng hồ: “Chị về nhà sắp xếp một chút, có lẽ một tiếng. Anh mặc âu phục kia lại đây một chút, ừm là anh...”

“Tiểu thư có gì sai bảo?” Giám đốc Phương liền mình đi đến.

“Mở gian phòng dành cho tổng thống” Vương Yến đi đến bàn, lấy một chiếc thẻ ra.

“Không cần, không cần. Khách sạn chúng tôi tặng một gian phòng tổng thống” Giám đốc Phương sao còn dám lấy tiền. Đại hán đầu bóng lưng còn đứng ở kia, giờ mà lấy tiền, có lẽ lát nữa bị trả lại gấp trăm lần.

“Hừ, ai cần mấy người tặng. Nhanh lên một chút” Vương Yến có vẻ sắp giận đến nơi.

“Cái này...” Giám đốc Phương có chút khó xử nhìn đại hán trực đầu, hắn không biết Vương Yến là ai. Hắn chỉ là một giám đốc nhỏ bé, sao có thể tiếp xúc với nhân vật như Vương Yến chứ. Dù ngay cả Đảng Thái Tử của sáu người thanh niên kia, hắn cũng không tiếp xúc tới. Tự nhiên hắn phải nhìn đại hán trực đầu. Hắn sợ lại bị đại hán trực đầu đập phá.

“Được” Thấy đại hán trực đầu đồng ý, giám đốc Phương mới thở dài một hơi, ra hiệu cho hai cô lễ tân làm thủ tục nhận phòng.

Rốt cuộc đại sảnh cũng trở nên yên tĩnh.

Đám Trương Dương lên lầu chờ Vương Yến đến đón bọn họ. Vương Yến và sáu người thanh niên kia đã đi chuẩn bị cho vũ hội. Đại hán trực đầu sau khi đe dọa giám đốc Phương vài câu, đưa tấm danh thiếp cho Tuyệt Liên rồi cũng đi.

“Cho tôi xem một chút...”

Đợi đến khi đám người kia đã rời đi, giám đốc Phương thở dài một hơi đi đến trước quầy lễ tân. Gần như là một loại bản năng. Hắn rất muốn biết cô gái kiêu ngạo kia là ai.

240. Chương 240 Phòng Tổng Thống, Quyền Lợi, Dục Vọng

“A... Vương thị gia tộc” giám đốc Phương biến sắc, gần như trong nháy mắt trên trán nhỏ xuống mấy giọt mồ hôi.

“Giám đốc, cái gì là Vương thị gia tộc?” Một cô lễ tân thấy giám đốc khiếp sợ, không khỏi tò mò hỏi.

“Không có gì... không có gì...”

Giám đốc Phương thờ người ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô lễ tân, có chút mất hồn rời khỏi. Tình huống vừa nãy ở trong đại sảnh hắn thấy rất rõ ràng. Cô gái kia rõ ràng là có cảm tình với người thanh niên cao gầy tóc ngắn kia.

Đương nhiên người thanh niên đó không đáng là gì, quan trọng là cô gái kia.

Vương Yến, thành viên của Vương thị gia tộc. Vương thị gia tộc, giám đốc Phương cũng không rõ ràng lắm, đều là nghe được một số lời đồn mà thôi. Nhưng hắn biết Yến thị gia tộc. Yến thị gia tộc có lực ảnh hưởng rất lớn ở Hongkong, thậm chí là cả thế giới. Mà người con gái vừa nãy chính là người kế thừa duy nhất của

Yến gia. Bỏ Vương thị gia tộc như thần long thấy đầu không thấy đuôi sang một bên. Chỉ riêng Yến thị gia tộc, khách sạn Bán Đảo Vương Phủ cũng không thể chống lại.

Ngay khi giám đốc Phương đang suy nghĩ miên man, Trương Dương đã đi thư nhân viên khách sạn lên phòng tổng thống.

Đây là phòng cao cấp nhất trong khách sạn, thực ra không phải gọi là phòng tổng thống mà gọi là Bán Đảo sáo gian. Căn phòng này được thiết kế theo dinh viện của các vương gia quý tộc thời xưa.

Bán Đảo sáo gian có diện tích khoảng một trăm mét vuông, là kết hợp giữa phòng tổng thống và phòng Vương phủ trước kia tạo thành, tổng giá trị là hai trăm vạn nhân dân tệ.

Bán Đảo rất quý, tao nhã, kỹ thuật cao và yếu tố truyền thống văn hoá hoà hợp làm một thể. Thành công miêu tả lại các phong cách khác nhau, nơi này không chỉ có tường mà bàn, ghế, sàn nhà đều làm bằng gỗ. Còn có những tấm thảm thủ công mỹ nghệ tuyệt vời, ghế salon được thiết kế theo tiêu chuẩn phối hợp giữa truyền thống và hiện đại.

Ba người nhà quê lên tỉnh là Trương Dương, Lưu Bưu và A Trạch mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý. Nhưng trong nháy mắt khi đi vào căn phòng tổng thống này vẫn bị sự xa hoa của căn phòng làm cho khiếp sợ. Cho dù là Tuyết Liên sinh ra trong gia đình giàu có cũng cảm thấy sợ hãi. Dù sao nàng từ nhỏ đã thích đọc sách, Mãi Mãi Đề quản giáo rất nghiêm, trên cơ bản không có cơ hội tiếp xúc với những thứ thế này.

Không thể không nói, nơi này hiện ra vẻ huy hoàng nhưng lại đầy không khí nghệ thuật. Không thể nghi ngờ đây là sự kết hợp hoàn mỹ giữa xa hoa và nghệ thuật.

Trương Dương tự nhiên không biết, căn phòng này có thể được gọi là phòng tổng thống thực sự. Rất nhiều khách sạn chỉ có phòng tổng thống trên danh nghĩa, nhưng chưa từng có một tổng thống nào chính thức ở lại đó. Cựu tổng thống Pháp từng ở lại đây, khi đó giá phòng là 4500USD mỗi đêm, hơn nữa còn tính mười phần trăm phụ phí. Người vào ở trong Bán Đảo sáo gian sẽ được xe Roll-Royce đưa đón miễn phí từ khách sạn đến sân bay.

“Ha ha ha, tôi là tổng thống. Tôi ở phòng tổng thống...” Lưu Bưu đầu tiên là thờ người ra, một lát sau lập tức điên cuồng phá lên, làm mấy nhân viên khách sạn tròn mắt lên nhìn.

“Khụ khụ... mấy người đi trước đi. Nếu cần gì, chúng tôi sẽ gọi” Trương Dương đỏ mặt, vội vàng đuổi đám người kia đi.

Khi mấy nhân viên khách sạn rời đi, Trương Dương mới thở phào một hơi.

Mọi người cẩn thận đi thăm căn phòng cực lớn này, thì thoảng lại phát ra những tiếp than thở. Có thể nói lần này bọn họ đã được mở mắt.

Cái cảm giác này cũng coi như tinh thần AQ. Sau này bọn họ có thể vỗ ngực nói: “Đại gia mặc dù không có tiền, nhưng đã ở trong phòng tổng thống”.

Sau khi có tâm trạng này, có thể lên mặt với rất nhiều người.

Trên thực tế, cảnh giới này rất quan trọng, rất nhiều người không có tiền nhưng lại làm cho người ta không dám coi thường. Rất nhiều người có tiền nhưng lại bị người khinh bỉ. Cảnh giới này có tác dụng rất thần kỳ, khi tâm trạng của người đạt đến một cảnh giới nhất định, cho dù không có một xu, cũng có thể đạt đến tình trạng không sợ nhục.

Cảnh giới không đủ, trên người sẽ mang theo rất nhiều tiền, tiến vào nơi đất đỏ cũng sẽ sinh ra tâm lý tự ti. Từ lời nói, cử chỉ đều thể hiện ra một vẻ ti bỉ. Đương nhiên còn có một loại cực đoan là dùng tiền quá mức, để che dấu sự ngu dốt của mình.

Lưu Bưu đi quanh phòng, quan sát rất cẩn thận. Hắn đã âm thầm ra quyết định, sau khi trở về thành phố C, nhất định phải khoe khoang một phen. Cho nên bây giờ phải cẩn thận nhớ kỹ mọi chi tiết dù nhỏ nhất

trong phòng. Miễn cho đám bạn mèo mả gà đông của mình hỏi, mình lại không nói lên lời. Như vậy đúng là quá mất mặt.

Trương Dương đi vào trong thư phòng, nhất thời ngẩn người vì thiết kế của căn phòng.

Đập vào mắt đầu tiên khi đi vào phòng là ba chiếc đèn lồng đỏ truyền thống của Trung Quốc từ trên nóc nhà buông xuống, bốn bức tranh sinh động miêu tả Trúc Lâm, Cúc Hoa, Mai Hoa, Chim chóc. Lấy thư pháp truyền thống của Trung Quốc tạo thành một không khí học tập rất đẹp.

Ghế và bàn trong phòng toàn bộ đều làm bằng gỗ Hoàng Hoa Lê thượng đẳng, phẳng chế lại các đồ dùng Minh triều năm nào. Có thể thấy được, căn phòng này tốn rất nhiều công phu.

Căn phòng rất lớn, ngoại trừ phòng khách, còn có ba gian phòng ngủ.

Phòng ngủ chính dành cho Tuyết Liên, ưu tiên cho phụ nữ. Mấy người lại tắm nước nóng một lần, hưởng thụ các tiện nghi trong phòng tổng thống, sau đó bốn người lại đi đến phòng khách.

“Trương Dương” Lưu Bư nổi danh lười biếng không ngờ lại tự động thân, rót cho mỗi người một chén nước, sau đó rót cho mình một chén, uống sạch.

“Ừm?”

“Tôi muốn phát tài!” Lưu Bư lớn tiếng tuyên bố.

“Phì phì...” Mấy người đang uống trà, đồng thời phun ra.

“Phun cái gì mà phun. Bư đại gia sau khi phát tài sẽ dựng một căn nhà còn xa hoa hơn. Nhà vệ sinh phải như người ở Hongkong, dùng vàng tạo thành. Không phải hơn xa hần, làm bằng kim cương” Lưu Bư nhìn nóc nhà, giờ nắm tay lên, vẻ mặt đầy kiên quyết nói.

“Cái đó... Anh đã phát tài sao?” Trương Dương sờ sờ vòng vàng cực lớn trên cổ nói.

“Cái này...”

Lưu Bư đột nhiên không nói lời nào, sờ sờ vòng vàng trên cổ không biết đang nghĩ gì. Mọi người mặc kệ không để ý đến hần. A Trạch đi đến chỗ đặt một ít dụng cụ tập thể hình, liều mạng luyện tập thể lực.

Tuyết Liên ngồi trên ghế salon, thi thoảng liếc nhìn Trương Dương một cái.

Trương Dương nhìn vẻ ngây ngốc của Lưu Bư, cảm nhận được ánh mắt của Tuyết Liên, lại nghĩ đến vết son môi trên trán mình, không khỏi đỏ mặt, vội vàng đứng lên tránh khỏi ánh mắt của nàng. Đột nhiên cả căn phòng trở nên trầm mặc, hình như thiếu cái gì đó.

Trương Dương nhìn một ít tác phẩm công nghệ trong phòng, không khỏi nghĩ đến đang thiếu cái gì.

Rất cuộc, Trương Dương suy nghĩ cẩn thận, căn phòng này rộng đến hơn một trăm mét vuông. mấy người bọn họ tự nhiên có vẻ rất ít ỏi. Dù thiết kế xa hoa đến đâu, vẫn cần phải có nhân khí, không phải sao. Người vào ở được trong này phải là các nhân vật chính trị lớn, hoặc là các nhà tài phiệt, tiền hô hậu ủng, nên tự nhiên không thiếu nhân khí. Bốn người bọn họ lại không cho nhân viên khách sạn tiến vào, nên nhất định cảm thấy lạnh lẽo.

Đột nhiên trong nháy mắt, Trương Dương nhớ đến tướng quân tiền hô hậu ủng, nhớ đến Đào Ca nhất hô vạn ủng, trong lòng dấy lên một cổ dục vọng. Cổ dục vọng này trước đây đã từng xuất hiện, nhưng chưa bao giờ mãnh liệt như thế này.

Thực ra đây là một loại bản năng, bên trong căn phòng xa hoa này ẩn ẩn một cổ đại khí, đó là đại khí quyền cao chức trọng, đây là khí thế do tiền tài tích lũy, giống như cổ cung. Người bình thường tiến vào sẽ bị cổ đại khí này làm cho rung động, sinh ra ý nghĩ sùng kính.

Thử nghĩ xem, người thô lỗ như Lưu Bư vào đây ở trong phòng tổng thống tượng trưng cho thân phận và địa vị, ý nghĩa đầu tiên chính là phát tài. Trương Dương có vô số ký ức tình anh càng không cần phải nói.

Trương Dương không chế cổ dục vọng này. Cổ dục vọng này giống như ma quỷ cắn nuốt tâm linh của hần. Trương Dương cảm thấy sợ hãi, hần không ngờ có một cảm giác muốn chiếm lấy căn phòng này.

Tại sao?

Tại sao?

Trương Dương chỉ cảm thấy dục vọng chạy chồm, thật không ngờ căn phòng này lại khiến cho nội tâm của hắn trở dậy.

Trong mắt Trương Dương không ngờ lại bắn ra tia sáng màu vàng. Trương Dương không hề phát hiện ra, vẫn tiếp tục vận hành chân khí, khống chế mạch máu, từ từ mở rộng ra.

241. Chương 241 Ngân Mị Tiến Hóa

Gần như là một loại bản năng, Trương Dương ngồi ở trong căn phòng ngủ chính bắt đầu vận công. Cả người hắn giống như được bao phủ trong ánh sáng vàng, trông rất trang nghiêm. Nhưng quỷ dị chính là khuôn mặt Trương Dương không ngừng biến hoá, không ăn nhập với ánh sáng trang nghiêm kia.

Vẻ mặt có lúc kinh ngạc, có lúc đáng khinh, có uy nghiêm, có xấu xa, có sát khí, có ảm áp.

Các vẻ mặt đó như đang không ngừng muốn xuất hiện trên mặt Trương Dương, cố gắng không chế thần kinh của Trương Dương. Những vẻ mặt này đại biểu cho tư tưởng của một vài trí nhớ, cũng có một ít trí nhớ của chính Trương Dương.

Từ từ, từ từ, các vẻ mặt này bắt đầu dung hợp, bắt đầu từ từ dung hợp, thay vào đó là một cỗ quyền thế lạnh như băng.

Hiển nhiên, dù là vẻ mặt nào cũng bị dục vọng quyền thế ản dấu trong lòng Trương Dương bao trùm hết.

Trương Dương tự nhiên không biết thay đổi của mình. Trong nháy mắt khi khuôn mặt hắn trở nên cố định, dục vọng quyền lợi mãnh liệt thúc đẩy chân khí Tiên Đạo Mạn Mạn điên cuồng chuyển động trong cơ thể, không ngừng phân rã. Sau đó, một lực lượng hấp dẫn năng lượng xung quanh. Năng lượng đang điên cuồng hội tụ.

“Xẹt” một tiếng, đèn điện trên trần phụ tắt.

“Sao vậy?” Trương Dương bất ngờ mở mắt ra, một đạo kim quang bắn ra. Dương nhiên điều này chỉ diễn ra trong nháy mắt. Hai mắt Trương Dương đã khôi phục bình thường, nhưng trước mặt đã trở nên tối đen.

“Mất điện...” Trương Dương nghe được một giọng nói lí nhí. Đây là giọng của Tuyết liên, sợ bóng tối là bản tính của phụ nữ. Tuyết Liên cũng không có ngoại lệ.

“Khách sạn năm sao mà cũng mất điện sao?” A Trạch ở xa xa hừ một tiếng.

Làm cho Trương Dương cảm thấy kỳ quái chính là Lưu Bưu lại không hề lên tiếng.

Trương Dương đang định xuống giường, bóng đèn đột nhiên sáng lên. Nói cách khác, thời gian mất điện chỉ khoảng mười mấy giây.

Trương Dương không khỏi có chút cảm thán. Khách sạn năm sao như thế nào gần như sẽ không mất điện. Cho dù là mất điện, cũng sẽ có thông báo, căn bản sẽ không bất ngờ không kịp đề phòng như vậy.

Quả nhiên.

Ngay khi Trương Dương đang suy nghĩ, có một nhân viên khách sạn tiến vào hỏi thăm và xin lỗi. Nói vừa nãy không biết do nguyên nhân gì mà khách sạn mất điện, tổ thợ điện của khách sạn đang đi kiểm tra sự cố. Hy vọng mọi người không nên kinh hoảng. Nếu như có yêu cầu gì, có thể gọi điện đến số khẩn cấp.

Không rõ nguyên nhân?

Trương Dương cũng chẳng muốn hỏi nhiều, ưỡn ưỡn lưng. Vừa nãy chỉ ngồi trong chốc lát, cảm giác cả người rất thoải mái. Giống như mỗi một lỗ chân lông đều được tẩy rửa vậy.

“Chi chi!”

Ngân Mị đột nhiên từ bên trong túi chui ra. Làm Trương Dương cảm thấy thần kỳ đó chính là lúc trước thân thể còn có chỗ hở ra thịt đỏ hồng. Không ngờ bây giờ cả người đều bị bộ lông mềm mại màu trắng bao trùm, thân hình như tản ra một đoàn huỳnh quang, trông rất sạch sẽ.

Ngân Mị hình như rất cao hứng, hưng phấn nhảy lên nhảy xuống trên người Trương Dương. Cái mũi màu đỏ không ngừng ngửi ngửi trên người Trương Dương, hàm răng sắc nhọn thì thoảng thò ra, loé ra hàn mang làm người ta kinh tâm động phách.

Nhìn Ngân Mị đột nhiên tiến hoá, Trương Dương không khỏi giật mình.

Hắn nhớ mang máng tiểu hoà thượng đã nói, Ngân Mị tiến hoá rất dài lâu. Một con Ngân Mị trưởng thành ít nhất phải mất trăm năm mới có thể hoàn toàn phát dục. Nói như vậy, Ngân Mị tiến hoá rất từ từ. Mà Ngân Mị lại đột nhiên tiến hoá, nói rõ, mới xuất hiện một hoàn cảnh làm Ngân Hồ tiến hoá thật nhanh.

Chẳng lẽ mình vừa nãy vận công khiến cho Ngân Hồ tiến hoá?

Chẳng lẽ vụ mất điện vừa nãy làm Ngân Mị tiến hoá.

Trong mơ hồ, Trương Dương cảm thấy khả năng này lớn hơn. Bởi vì Ngân Mị ăn chủ yếu là khoáng thạch. Bên trong khoáng thạch ẩn chứa năng lượng, mà điện năng không thể nghi ngờ là nguồn sinh lực thuần khiết nhất. Ngân Mị là thông qua chuyển hoá điện năng làm cho nó tiến hoá thật nhanh.

Nghĩ đến đây, Trương Dương cầm Ngân Mị lên, không khỏi mừng rỡ. Nếu như thật sự tìm được bí mật tiến hoá của Ngân Mị, đây tuyệt đối là chuyện đáng ăn mừng. Ngân Mị bây giờ mặc dù rất lợi hại, nhưng vẫn còn chênh lệch rất lớn với Ngân Mị vương trong động trước đây.

“Cốc cốc..”

Đang lúc Trương Dương suy nghĩ nên làm thế nào để Ngân Mị tăng tốc tiến hoá, ngoài cửa truyền vào tiếng đồngj. A Trạch đứng dậy đi mở cửa.

Khi Trương Dương ra phòng khách, liếc mắt nhìn thấy Vương Yến mặc một chiếc váy màu đỏ. Mà phía sau nàng còn có một người đàn ông mặc âu phục đang cầm một túi tiền lớn.

“Trương Dương, em có đẹp không?” Vương Yến thấy Trương Dương, nhẹ nhàng vuốt sọc tóc trên mặt lên, xấu hổ nói.

“Không tệ!” Trương Dương gật gật đầu. Vương Yến mặc như vậy làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Trong bầu không khí giá rét này, Vương Yến mặc một chiếc váy màu đỏ, phối hợp với da thịt tuyết trắng lộ ra bên ngoài của nàng, càng làm cho người ta muốn nhìn.

Da Vương Yến không giống với da của Tuyết Liên. Da Vương Yến trắng nõn như tuyết, không có chút tỳ vết. Mà Tuyết Liên bởi vì là người dân tộc, nên bên trong vẻ trắng nõn đó còn có tia hồng hào.

Đây là hai làn da hoàn toàn khác nhau. Nhưng đều làm cho người ta cảm thấy rung động.

“Ồ, Tuyết Liên, em thật đẹp” Vương yến thấy Tuyết Liên đã đi ra, không khỏi kêu lên khen ngợi.

Tuyết Liên lúc này đã thay một chiếc váy mùa đông trắng tinh. Váy này rất khác biệt, có rất nhiều chỗ trang điểm thêm lông thú trắng nõn, mang theo phong tình của người dân tộc thiểu số, nhưng không mất đi vẻ quý phái đẹp đẽ.

“Chị Vương Yến mới thực sự xinh đẹp...” Tuyết Liên không có vẻ hào phóng như Vương yến, bị Vương Yến khen một câu đã cúi đầu, mặt ngượng ngùng.

”Hi hi, Tuyết Liên là xinh đẹp nhất. Hôm nay em tuyệt đối là người xinh nhất trong cả vũ hội!”

“Chị Yến cứ thích trêu em như hồi còn bé thế...”

Nhìn hai cô gái trêu nhau, nghe được hai chữ xinh đẹp nhất, Trương Dương lại không kìm nổi nhớ đến cô gái gặp ở trong con hẻm nhỏ kia.

Khuôn mặt lạnh lùng, kiên nghị, khuôn mặt làm cho Trương Dương điên đảo thần hồn. Nghĩ đến biểu hiện của mình lúc đó, Trương Dương không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Nếu như nói xinh đẹp, ai có thể đẹp bằng nàng?

Đó mới thực sự là khuynh quốc khuynh thành.

Không biết tại sao, Trương Dương rất muốn nhìn thấy lúc nàng cười. Trương Dương có thể khẳng định đó tuyệt đối là nụ cười tuyệt đẹp.

“Trương Dương, anh cười gì thế?”

“A...Không...” Trương Dương lập tức tỉnh lại, vội vàng nói.

“Thật không?”

“Thật”

“Ừm, mấy anh cứ như vậy là tham gia vũ hội sao?” Vương Yến liếc nhìn Trương Dương, A Trạch cùng với Lưu Bư đang nhắm mắt tự hỏi, không khỏi nhún mày. A Trạch mặc một chiếc áo bông nhỏ cùng một chiếc quần đen rộng thùng thình, thoát nhìn không ra đầu vào đầu. Lưu Bư mặc một chiếc áo khoác lớn, mặc dù mọi người cũng hay mặc nhưng sớm đã bị Lưu Bư làm cho nhăn nhó. Làm cho Vương Yến buồn bực chính là Trương Dương. Không ngờ lại đi giày thể thao, một chiếc quần jean đồ đều, cùng với một chiếc áo jacket màu đen.

“cô muốn thế nào?” A Trạch nhướn mày, lạnh nhạt nói.

“Chúng ta như vậy không thể tham gia vũ hội được sao?” Lưu Bư đột nhiên mở mắt.

“Mấy người... được được. Không tệ... Trương Dương em mang một bộ quần áo đến cho anh” Vương Yến hừ một tiếng, nàng không quen biết gì với A Trạch và Lưu Bư, đầy chán ghét. Nhưng Vương Yến rất rõ ràng, Trương Dương khẳng định sẽ không tham gia vũ hội một mình. Đương nhiên Vương Yến cũng có một loại khinh thường không thêm chấp bọn họ.

Lúc này, người đàn ông mặc âu phục đã đưa chiếc túi cho Vương Yến. Thì ra đây là quần áo mà nàng chuẩn bị cho Trương Dương.

“Được rồi, anh mặc như vậy được rồi” Trương Dương thần nhiên từ chối. Hắn hiểu rằng, mình nếu như thay bộ quần áo đó, vậy A Trạch và Lưu Bư hôm nay tuyệt đối sẽ không cùng đi.

“Anh...!”

Vương Yến đỏ mặt, cảm thấy cả người như trong lò lửa. Nàng không rõ vì sao Trương Dương lại từ chối đề nghị của mình. Lần gặp này, Vương Yến rất thất vọng, nó hoàn toàn phá vỡ suy nghĩ trong lòng nàng. Đặc biệt là lúc này, Trương Dương so với biểu hiện ban đầu còn kém hơn, rất lạnh nhạt. điều này làm cho Vương Yến như muốn phát điên.

“Chị Yến, mặc mấy người đó đi. Mấy con lừa đó mà, hừ!” Tuyết Liên thấy bầu không khí không tốt, vội vàng ôm tay Vương Yến nói.

“Tại sao lại là con lừa?” Vương Yến nghi hoặc nói.

“Ngu ngốc mà!”

Hì hì... mấy con lừa. Tuyết Liên, chúng ta đi. bọn học mặc hay không thì tùy” Vương Yến hung hăng trừng mắt nhìn Trương Dương một cái rồi lại liếc nhìn A Trạch và Lưu Bư, rồi nắm tay Tuyết Liên đi ra ngoài. Người đàn ông mặc âu phục đi theo sau nàng, cũng lập tức đi theo.

242. Chương 242 Nam Hải Bảo Tiêu

Mà Lưu Bư rất đặc ý, đi vào chiếc giày gia của hắn, đuổi theo A Trạch. Đối với Lưu Bư mà nói, làm cho người phụ nữ kiêu ngạo này khuất phục, là cảm giác rất tự hào.

Từ phòng tổng thống có một thang máy chuyên dùng đi xuống tầng. Khi mọi người từ bên trong thang máy đi ra, giám đốc Phương như u linh cúi người với Vương Yến.

“Vương tiểu thư tôn kính, các người là khách quý của khách sạn. Khách sạn có thể dùng một xe Rolls-Royce phục vụ” Giám đốc Phương cười nịnh nọt.

“Tôi không có xe sao? Tránh ra” Vương Yến đang tức giận, nên đổ cơn lửa giận lên đầu hấn.

“..” Giám đốc Phương vỗ mông ngựa bị đá cho một cái. Bị Vương Yến trừng mắt, sợ đến độ cuống quýt lui lại, thiếu chút nữa té ngã.

Khách sạn làm việc thật nhanh, tấm kính bị vỡ đã được thay thế, mấy công nhân đang sửa sang, cả đại sảnh đã trở nên ấm áp.

Khi Trương Dương đi theo Vương Yến ra ngoài, nhìn chiếc xe cao cấp trước cửa khách sạn, không khỏi trợn mắt há mồm. Ngay cả giám đốc Phương đứng cách đó không xa cũng trợn trừng mắt.

Chiếc xe đó mặc dù không phải xe cao cấp như Rolls-Royce. Nhưng cũng là xe có giá trị rất cao, hơn một trăm vạn nhân dân tệ.

Tuyết Liên và Vương Yến ngồi trong một chiếc Cadillac. Ba người còn lại không muốn tách ra nên ngồi chung một con xe.

Đội xe đi trong thành phố Bắc Kinh. Rất nhanh mấy người không xác định được phương hướng. Ngay từ đầu Trương Dương còn cố gắng thông qua trí nhớ của mình xác định vị trí. Nhưng sau đó hấn đã thất bại, bởi vì Bắc Kinh quá lớn, lớn đến độ đầu hấn như một chiếc máy tính cũng không thể nào xác định được phương hướng và vị trí trong nháy mắt. Dù sao, hấn gần như không có một chút khái niệm về địa lý ở Bắc Kinh.

Đội xe tiến vào một cánh cửa sắt, dừng lại trước một loạt công trình. Nhìn mấy chiếc xe dừng ở cửa, thì thấy đây là một nơi vui chơi giải trí rất đông khách.

Kiến trúc không cao, cao nhất là bốn tầng, nhưng rất lớn. Nghiêm khắc mà nói, ở đây nên dùng từ quần thể kiến trúc để hình dung kéo dài hơn hai trăm mét với phong cách La Mã cổ đại. Khắp nơi đều là các bức phù điêu La Mã.

Dưới tầng là bãi cỏ. Giữa bãi cỏ có một bức tượng trần truồng, xung quanh bãi cỏ đầy các chiếc xe mới tinh. Những chiếc xe này, Trương Dương chưa hề thấy.

Mọi người đã sớm bị lạc hướng. Sau khi xuống xe, mơ mơ màng màng đi theo Tuyết Liên tiến vào quần thể kiến trúc kia, đi vào cánh cửa nhỏ bên cạnh cổng lớn đang đóng chặt kia.

Bên trong cửa nhỏ là một cánh cửa âm u. Hai bên cánh cửa có mấy nhân viên an ninh mặc quần áo vệ sĩ, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn không chớp mắt.

Ba người vừa mới đi qua cửa, đột nhiên trên đầu phát ra tiếng còi, sau tiếng còi cảnh báo, đèn đỏ loé lên.

“Đứng lại” Một vệ sĩ da ngăm đen, vẻ mặt uy nghiêm vươn tay ra ngăn ba người lại. Lúc này Vương Yến đã mang Tuyết Liên đi vào bên trong.

“Cái gì?” Lưu Bư bị cây gậy ngăn trước ngực, không khỏi mất hứng. Nếu như không phải ở nơi lạ lẫm này, Lưu Bư đã sớm phát điên.

Vệ sĩ không nói gì, ngẩng đầu ra hiệu cho Lưu Bư nhìn tấm bảng nhỏ trên tường. Trên tấm bảng có viết: “Nghiêm cấm mang theo súng ống và các dụng cụ như dao kiếm”.

Nhìn tấm bảng, Trương Dương sửng sốt.

Bây giờ bọn họ gặp phải một vấn đề đó chính là thanh yêu đao của A Trạch. Dù là Trương Dương hay Lưu Bư, bọn họ đều biết, A Trạch chưa bao giờ bỏ cây yêu đao ra khỏi người. Dù là trong hoàn cảnh nào, yêu đao luôn nằm ở nơi mà tay A Trạch có thể với lấy.

Thấy ba người đứng lại, đột nhiên bầu không khí trở nên nặng nề. Hơn mười người vệ sĩ đứng hai bên cửa cũn nhìn chăm chăm vào ba người. Tên vệ sĩ dùng côn cảnh sát ngăn cản Lưu Bư, mặt mày nghiêm nghị. Rất hiển nhiên hắn là người cầm đầu trong số vệ sĩ này.

Không biết tại sao, Trương Dương cảm thấy một cỗ khí thế sát phạt mãnh liệt.

Đây không phải một đám vệ sĩ.

Trương Dương gần như lập tức khẳng định, đây tuyệt đối không phải một đám vệ sĩ bình thường. Nên là những quân nhân được huấn luyện chu đáo. Vệ sĩ không thể nào bình tĩnh như vậy, cũng không có khả năng có được khí thế sát phạt mãnh liệt như vậy.

“Tránh ra” Lưu Bư hung hăng nhìn người vệ sĩ dùng côn cảnh sát ngăn hắn lại.

Mặt người vệ sĩ lạnh lùng, giống như một bức tượng không có một chút tình cảm, vẫn giữ nguyên côn cảnh sát.

Không khí như đang bị thiêu đốt.

“Sao vậy?” đột nhiên, Vương Yến kéo tay Tuyết Liên đi tới, kinh ngạc nhìn người vệ sĩ.

Làm Trương Dương ngạc nhiên chính là người vệ sĩ này không nói một lời, chỉ khẽ gật đầu, ra hiệu cho Vương Yến nhìn tấm bảng trên tường.

“Bọn họ là bạn tôi” Vương Yến tức giận nói.

Người vệ sĩ lắc đầu, rất bình tĩnh, giống như một ngọn núi lớn không hề lay động.

“Anh cho bọn họ vào hay không?” Vương Yến hình như cũng cảm thấy người vệ sĩ này có chút quá quắt, nói với giọng uy hiếp.

“Đương nhiên có thể, cô có thể gọi điện thoại lên cấp trên của tôi. Nếu như huỷ nhiệm vụ của tôi, tôi lập tức rời đi” Cuối cùng, người vệ sĩ cũng nói.

“Anh...” Vương Yến tức giận đến độ mặt mũi đỏ bừng, lấy điện thoại ra: “Alo, chú Chu, chú lấy người ở đâu ra vậy? Bạn cháu tham gia vũ hội mà cũng không cho phép vào?”

Gần như ngay lập tức, Trương Dương thi triển minh tướng, thu lấy âm thanh trong điện thoại.

“A.. Yến nhi đây à..... cái này.... cái này... bọn họ không phải do chú quản. Cháu tìm chú Cà Lăm đi. Chú cũng không rõ lắm. Ừm, cứ như vậy đi. Chú còn đang tiếp khách, cháu chơi vui vẻ nhé”.

“Chú Chu... hừ” Vương Yến giận dữ, nghiêng rằng, lại gọi một cuộc điện thoại khác: “Chú Cà Lăm ... chú đang bận à?”

“Ha ha, Yến nhi, không bận, không bận, có phải muốn uống trà với chú?” Gần như ngay lập tức, Trương Dương đã nhận ra đó là giọng nói của tướng quân.

“Cháu không thích uống trà. Đúng, hôm nay chú phải hơn mười vệ sĩ cho cháu, luôn đi theo phía sau cháu, còn đòi cả súng của cháu nữa. Ghét quá. Chú để bọn họ rời đi có được không?” Vương Yến làm nũng nói.

“A... khụ khụ... cái này... chú không thể làm chủ được. Cháu gọi điện cho Tiểu Chu đi. Ài... quên mất chú còn có một chuyện rất quan trọng. Cháu cứ chơi đi, chú mệt quá...”

Bên đầu bên kia điện thoại truyền đến mấy âm thanh, Vương Yến thờ người ra nhìn điện thoại trong tay, hình như còn chưa có phản ứng.

Trương Dương không khỏi cảm thấy buồn cười. Hắn gần như ngay lập tức đoán được nguyên nhân. Nhất định là hôm nay Vương Yến rút súng ra trong khách sạn đã đến tai tướng quân. Tướng quân sợ nàng gặp phải chuyện không may, nên đoạt súng của nàng, bố trí một đám vệ sĩ. Người mặc âu phục lúc trước nhất định là một trong những vệ sĩ.

“Được rồi, A Trạch, lấy ra đi” Trương Dương nhìn Vương Yến đang nghiêng rằng nghiêng lợi liền nói với A Trạch.

“Đình!”

A Trạch không nói gì, giơ tay lên, thanh đao sắc bén đã đâm vào tấm bảng trên tường, lưỡi đao còn đang run rẩy, phát ra những tiếng “Ong, ong”

Gần như trong nháy mắt khi A Trạch cầm yêu đao, ánh mắt của người vệ sĩ ngăn cản Lưu Bưu cũng trở nên sắc bén. Trên người hơn mười vệ sĩ đều tản mát ra một khí thế sắc bén.

“Bây giờ có thể vào được rồi chứ? Hừ” Vương Yến cảm kích nhìn Trương Dương, rồi hung hăng nhìn thẳng vào người vệ sĩ kia.

Người vệ sĩ kia vẫn lắc đầu, đôi mắt liếc nhìn chiếc đèn vẫn loé ra ánh sáng đỏ.

“Này này, anh còn không để yên sao?”

Wang Yến chỉ tay đến trước mặt người vệ sĩ. Đáng tiếc người vệ sĩ như không thấy nàng, không thèm nhìn đến nàng, chiếc côn vẫn giữ nguyên tại chỗ.

“Ai còn vũ khí?” Trương Dương không khỏi có chút nghi hoặc. Lưu Bưu sau khi để chỉ đao lại IH, hẳn đã rất ít khi mang vũ khí. mà A Trạch chưa bao giờ sử dụng loại vũ khí thứ hai.

A Trạch và Lưu Bưu nhún nhún vai, ra hiệu không có vũ khí.

“Kỳ quái, chúng ta từng người đi qua xem sao, khụ khụ ...”

Trương Dương lui ra phía sau vài bước. Lam cho bọn họ cùng há hốc mồm đó là, hẳn mới lui được hai bước, đèn cảnh báo trên đầu đã ngừng loé lên. Lúc này người vệ sĩ mới hạ công xuống, nhìn chằm chằm vào Trương Dương.

Bây giờ đến lượt A Trạch và Lưu Bưu cảm thấy khó hiểu. Bọn họ đều rõ, Trương Dương rất ít khi mang vũ khí. Huống hồ, thời gian gần đây khi ở cạnh mọi người, trên người Trương Dương căn bản không có vũ khí.

“Có phải có sai lầm gì không? Coi thất lưng là súng?” Lưu Bưu buồn bực ngẩng đầu nhìn đèn đỏ trên đầu, đưa tay ra.

“Không phải, đây là dụng cụ tiên tiên nhất, có năng lực phân tích rất mạnh. Có thể thông qua hình thức của kim loại mà phân biệt ra các tỉ lệ nguy hiểm” Người vệ sĩ nghiêm mặt giải thích.

243. Chương 243 Tụ Hội

“Mấy người tự tìm đi” Trương Dương không bỏ đi, hai tay giơ lên. Bởi vì hẳn có thể khẳng định trên người hẳn tuyệt đối không có vũ khí. Thậm chí ngay cả một vật bằng kim loại cũng không có.

Thấy hành động đó của Trương Dương, người vệ sĩ đang nghiêm túc cũng trở nên nghi ngờ, đeo côn vào sau lưng, đi lên vài bước, cẩn thận tìm tòi trên người Trương Dương.

Không thể không nói, hẳn lực soát rất chuyên nghiệp, không bỏ qua bất cứ chỗ nào.

Không có.

Đúng là không có.

Người vệ sĩ khẽ cau mày, đứng lên suy nghĩ một lát. Sau đó lấy ra một cái đèn pin, bắt đầu kiểm tra từ chân lên đầu của Trương Dương.

Hiển nhiên đây là dụng cụ dò xét kim loại, dụng cụ này khi gặp phải khoá quần Trương Dương kêu lên vài tiếng, người vệ sĩ bỏ qua.

Gặp phải thất lưng cũng bỏ qua, từ từ, dụng cụ đi lên trên.

“Reng reng...”

Đột nhiên, kêu lên một tiếng lớn, dụng cụ dừng ở trên túi của Trương Dương. Người vệ sĩ hất hất đầu, ra hiệu cho Trương Dương lấy đồ trong túi ra. Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Bởi vì lúc này hắn cũng đã xem qua một lần, hình như trong đó có một con vật mềm mại đang ngủ. Lúc ấy hắn còn ngẩn người một chút, không thể tưởng tượng được đàn ông con trai còn mang theo súng vật.

“Là tiểu tử này sao...” Trương Dương bất đắc dĩ cầm lấy Ngân Mị đang ngủ say lên.

Đột nhiên, mọi người rất kinh ngạc. Ngay khi Trương Dương lấy súng vật màu bạc ra khỏi túi, dụng cụ ngừng kêu. Không chỉ mọi người kinh ngạc mà ngay cả Trương Dương cũng rất kinh ngạc.

“Quái lạ!” Trương Dương vỗ vỗ Ngân Mị. Ngân Mị hình như đã tỉnh ngủ, mở mắt nhìn quanh, sau đó dùng móng vuốt bé nhỏ cào cào, trông rất đáng yêu.

“Đến bên cạnh Lưu Bư đi” Trương Dương vừa nói vừa dùng ý niệm chỉ huy Ngân Mị.

“Xẹt...”

Trương Dương còn chưa dứt lời, Ngân Mị bất ngờ nhảy lên tường, sau đó mượn lực nhảy lên trên đầu Lưu Bư. Lưu Bư còn chưa có phản ứng thì Ngân Mị đã đứng trên đầu hắn. Móng vuốt bốn chân lộ ra, giống như Lưu Bư có hành động khác thường nó sẽ ra tay. Cũng may, Lưu Bư biết sự lợi hại của tiểu tử này, cũng không muốn so đo với nó. Theo lý luận của Bư đại gia chính là so đo với một con động vật làm gì chứ?

“Reng reng...” Ngay khi Ngân Mị lướt qua dụng cụ giám sát, nó lập tức kêu lên thật to.

Mọi người trợn trừng mắt nhìn nhau.

Người bảo an chưa từ bỏ ý định, ra hiệu cho Trương Dương đi qua. Làm mọi người kinh ngạc là khi Trương Dương đi qua, dụng cụ không có một động tĩnh gì.

”Xin mời!

Người vệ sĩ không còn cách nào khác đành để mọi người đi qua. “Hắc hắc, anh lãng phí thời gian quý báu của chúng tôi như vậy. Anh phải làm sao bây giờ?” Lưu Bư bệnh cũ tái phát, đây là trò xảo trá hắn thường làm.

“Đúng đúng, anh phải bồi thường tổn thất” Vương Yến vốn đang ngơ ngác nhìn Ngân Mị trên đầu Lưu Bư. Thấy Lưu Bư làm khó dễ người vệ sĩ. Nàng vốn cũng bất mãn với đám vệ sĩ này, lập tức thêm dầu vào lửa.

Người vệ sĩ liếc nhìn Lưu Bư một cái, ra vẻ người có việc gì cứ nói.

“Vương Yến, bọn họ là ai phái tới?” Trương Dương nhỏ giọng hỏi.

“Không biết, nghe nói là Trung Nam Hải bảo tiêu...”

Trung Nam Hải bảo tiêu!

Mắt Trương Dương co rút nhanh. Hắn không ngờ đây lại là Trung Nam Hải bảo tiêu trong truyền thuyết. Phải biết rằng, trong mắt người dân bình thường, Trung Nam Hải bảo tiêu gần như là các nhân vật truyền thuyết. Mà hôm nay không ngờ lại được thấy những nhân vật trong truyền thuyết này.

“Trung Nam Hải bảo tiêu?” Lưu Bư nghe thấy Vương Yến nói, hai mắt sáng rực. Nhưng Trương Dương rời mắt của mười mấy vệ sĩ còn lại khi nghe nhắc đến “Trung Nam Hải bảo tiêu” đều lộ ra một tia tự hào. Có thể khẳng định, đám vệ sĩ này chính là “Trung Nam Hải bảo tiêu” trong truyền thuyết. “Này này, Trung Nam Hải bảo tiêu có thể không nói lý sao?” Lưu Bư nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của người vệ sĩ kia, không khỏi tức giận nói.

Đáng tiếc đám vệ sĩ này không khác gì khúc gỗ, coi như Lưu Bư là vô hình.

“Mẹ nó, ăn một quyền của lão Tử!”

“Bồng!” Lưu Bư thấy người vệ sĩ không nói gì, không khỏi tức giận. Đột nhiên đánh một quyền vào người vệ sĩ đang đứng cạnh tường. Năm tay nên trên người đối thủ, phát ra một tiếng kêu trầm đục. Làm cho A

Trạch và Trương Dương cùng giật mình đó là người vệ sĩ này không hề động đây, giống như quyền đó không phải đánh vào hân vậy.

Nếu như nói người khác không biết lực lượng của Lưu Bưu thì thôi. Nhưng Trương Dương và A Trạch lại rất rõ ràng. Dù là sinh vật từ thời tiền sử sống bao năm trong hang động dưới sa mạc, Lưu Bưu đề có thể đánh một trận, thậm chí còn làm một con Cưng giáp thú chạy chốn. Cuối cùng mang mọi người chạy thoát, qua đó có thể thấy được sức mạnh của Lưu Bưu.

Cho dù Lưu Bưu không vận công thì một quyền của hân, người bình thường cũng không thể chịu nổi. Huống hồ lại không hề né tránh, hoàn toàn chịu đựng sức mạnh của một quyền đó.

“Anh rất lợi hại!” Nhân lực Lưu Bưu rất tốt, hân nhìn thấy một tia cười nhạo trong mắt người vệ sĩ, không khỏi cười lạnh nói.

“Được rồi, Lưu Bưu chúng ta đi, mọi người đang chờ chúng ta đó” Trương Dương cảm nhận được áp lực mà Lưu Bưu phát ra, nhẹ nhàng đưa tay ra. Ngân Mị đang nắm chặt lấy tóc Lưu Bưu lập tức nhảy đến trên tay hân nhanh như chớp.

“Không...”

“Đi!” Trương Dương lớn giọng nói, mọi người ở đây không khỏi cả kinh. Bên trong lời nói của Trương Dương tràn ngập áp lực.

“Tôi...” Lưu Bưu há mồm, kinh ngạc nhìn Trương Dương. Hân đâu biết rằng Trương Dương đã xảy ra chuyển biến về chất trong căn phòng tổng thống. Một người có dục vọng mãnh liệt với quyền lực đều không muốn người khác làm trái quyết định của mình. Trương Dương cũng không ngoại lệ.

Trương Dương đi vào, mà Vương Yến cũng há hốc mồm không nói lên lời. Hung hăng nhìn đám người vệ sĩ cầm đầu rồi đi sát theo sau Trương Dương.

A Trạch và Lưu Bưu nhìn nhau. A Trạch đi vào trước.

“Bồng!” cánh cửa chấn động mạnh.

Lưu Bưu đánh thật mạnh lên bức tường bên cạnh người vệ sĩ, sao đó đuổi theo A Trạch.

Nhìn khe nứt như mạng nhện trên giường, người vệ sĩ không khỏi chảy ra từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, tim điên cuồng nhảy lên.

Cánh cửa dài hơn hai mươi met, cách một đoạn lại có một cánh cửa gỗ nhỏ. Đám Trương Dương không biết tại sao lại sắp xếp như vậy.

Rốt cuộc cánh cửa cuối cùng đã được mở ra. đây là một đại sảnh khá lớn, ít nhất hơn ngàn mét vuông. Nếu như dựa theo kiến trúc đi vào, rất có thể còn lớn hơn nữa. Trong đại sảnh có một vòi phun nước, bàn bóng bàn, gara ô tô, sân bóng rổ...

Đây là một đại sảnh rất kì lạ, làm cho Trương Dương có cảm giác rối loạn, không có một phong cách thống nhất, có hiện đại, có các đời xa xưa như đời Đường, đời nhà Thanh, La Mã... Đây là một nơi không phù hợp với vũ hội.

Cách đó không xa, có một bức tranh Mona lisa, nhưng lại có một câu thơ pháp trong đó.

Trên một bức tranh sơn thủy cánh đó không xa thể hiện một phần cơ thể người rất rõ rệt.

Làm cho loại cảm giác này tràn ngập cả không gian.

Người rất đông, không ai chú ý đến bọn họ đã tiến vào, hình như đắm chìm trong cuộc vui.

Nhưng rất nhanh Trương Dương phát hiện ra một ít vấn đề thú vị. Ở đây được trang hoàng theo khu vực, nhưng không chỉ rõ giới hạn. Lúc mới tiến vào không để ý thấy, nhưng bây giờ đi vào trong nhìn liền cảm thấy bố trí rất bắt mắt.

Những bức tranh và các tác phẩm nghệ thuật không ăn ý với nhau này, thực ra đề có khu vực của mình. Ví dụ như một bức tranh cổ xưa chỉ các đồ dùng trong nhà, ở giữa có một bàn trà, có mấy người thanh niên đang ngồi uống trà, trông rất bình thản.

Cạnh một bức tượng, một người thanh niên đang chuyên chú dùng đất sét nặn nặn, một hình thể mơ hồ được hình thành.

Bên cạnh bức tranh Mona Lysa, là một quầy bar, một đám thanh niên nam nữ đang thưởng thức rượu. Trương Dương nhận ra một người trong đó, Lý Thiết Tường.

“Ha ha ha... lại đây, hoan nghênh nhân vật chính của ngày hôm nay, Trương Dương. Trương Dương tiên sinh” Ngay khi Trương Dương nhìn thấy Lý Thiết Tường, hắn cũng thấy Trương Dương, lập tức giờ chén lên lớn tiếng nói.

244. Chương 244 Văn Hóa Rượu

“Hoan nghênh!”

Ngay khi Lý Thiết Tường nân chén, xung quanh lập tức vang lên những tiếng hoan hô. Có người giờ chén rượu, có người giờ chén trà, có người giờ bút lông, có người lại giờ lên một đồng đất sét...

Đương nhiên hầu hết số người đó thậm chí còn không ngẩng đầu lên, có tên còn quay lưng về phía đám Trương Dương.

“Hừ!” Vương Yến hưng hăng hừ một tiếng. Hiển nhiên nàng rất không hài lòng với âm thanh chào đón lạnh lùng kia, nhưng vẫn không thể tránh khỏi. Dù sao nàng cũng chỉ là một người khách ở Bắc Kinh. Dù gia tộc nàng quyền thế ngập trời nhưng ở trong thành phố Bắc Kinh này, sức ảnh hưởng vẫn là có hạn.

Đây là một vũ hội không quá náo nhiệt. Mặc dù rất nhiều người, nhưng bởi vì diện tích quá lớn, số người tuy đông nhưng không khí nơi đây vẫn khá yên tĩnh.

Một đám người đều tự làm chuyện của mình, nước sông không phạm nước giếng, đắm chìm trong địa bàn của mình.

Trương Dương, A Trạch và Lưu Bưu nhìn thật lâu cũng không thấy có gì thích thú cả.

Lúc này, Vương Yến và Tuyết Liên đã bị một đám thanh niên nam nữ kéo đến bàn bi lắc. Ba người Trương Dương ngơ ngác ngồi xuống cạnh quầy rượu. Xung quanh quầy rượu mặc dù có mấy người thanh niên, nhưng bọn họ không thèm nói chuyện với đám người Trương Dương, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Bọn họ không có cách nào dung nhập vào bầu không khí này.

Hiển nhiên, đây không phải là thế giới của bọn họ. Đây là một thế giới bọn họ không có cách nào giải thích. Đây là một thế giới rất lớn, nhưng bên trong lại rất nhỏ.

“Trương Dương, thích uống rượu gì?” Lý Thiết Tường bưng chén từ bàn bi lắc đi tới, thấy Trương Dương ngồi uống một mình, không khỏi sửng sốt. Mặc dù hắn không thích Trương Dương, nhưng hắn dù sao cũng coi như chủ nhân nơi đây, tự nhiên không thể coi như không nhìn thấy Trương Dương.

“Rượu trắng” Trương Dương nói với Lý Thiết Tường.

“Rượu trắng?” Lý Thiết Tường ngăn người lần nữa, hình như thanh niên bây giờ chỉ thích uống rượu vang, rượu bồ đào. Mặc dù cũng có rượu trắng, nhưng phần lớn đều trộn thêm một vài thứ vào, chính thức rượu trắng càng lúc càng ít.

Nhưng phải loại trừ bữa ăn. Người Trung Quốc lúc ăn cơm, không thể không có rượu trắng. Nhưng trong các cuộc giao lưu rất ít khi uống rượu trắng. Cho dù là có, cũng chỉ là hình thức.

Thấy Lý Thiết Tường đi đến uống rượu với Trương Dương, mấy người thanh niên ngồi xung quanh cũng khẽ cười một chút.

“Uống rượu trắng gì? Bây giờ không nhiều người thích uống rượu trắng lắm. Cho dù là uống, cũng không phải là rượu trắng đúng nghĩa. Hôm nay rót cốc cũng tìm được người cùng sở thích” Một người thanh niên mặc âu phục, cao gầy khẽ cười nói.

“Cực đoan!” Trương Dương thoáng suy nghĩ rồi nói.

“Cực đoan?”

Đám thanh niên vốn đang nói chuyện với nhau đều cảm thấy hứng thú với câu trả lời này của Trương Dương. Phải biết rằng người có thể tụ tập đến đây uống rượu, phần lớn đều có nghiên cứu nhất định đối với rượu. Dù là nguồn gốc và lịch sử của rượu, thậm chí cách nấu rượu cũng hiểu. Trương Dương trả lời như vậy làm cho họ cảm thấy khó hiểu.

“Ừm, cực đoan. Tôi thích uống hai loại rượu cực đoan, chỉ cần có nơi làm ra, hai loại rượu này sẽ có giá trị uống. Đương nhiên, đây là theo người phương Nam chúng tôi nhìn, rất nhiều lúc khu vực ảnh hưởng đến sở thích uống rượu của mọi người. Như thời tiết ở phương Bắc thích uống rượu mạnh. Mà những nơi ở gần biển thì lại thích uống rượu nhẹ. Mà hai loại rượu cực đoan mà tôi nói, một là rượu nặng, một là rượu nhẹ, ha ha, hàng ngoại nhập tôi không nói nhiều. Đây là một loại văn hoá, chứ uống cũng chẳng ngon” Trương Dương đi đến trước quầy rượu, cầm lấy một bình rượu nguyên chất.

Trương Dương lại cầm lấy một chén không, mở bình rượu ra, rót đầy, trong không khí tràn ngập mùi rượu.

Mấy người thanh niên liếc nhìn nhau, gật gật đầu. Từ động tác nhỏ nhặt này có thể thấy Trương Dương không phải là người ngoài nghề. Uống rượu trắng, nhất định là phải chén nhỏ, rót rượu nhất định phải rót đầy, đây là quốc túy Trung Quốc cũng là một loại lễ nghi.

Rượu rót đầy, có thể tỏ vẻ tôn trọng khác, cũng có thể làm cho trong không khí tràn ngập mùi thơm của rượu, có thể kích thích không khí. Mà dùng chén nhỏ thì là thói quen khi uống rượu của người Trung Quốc. Người Trung Quốc uống rượu, thích một hớp hết một chén, nếu như dùng chén lớn, sao có thể được.

Đương nhiên ở phương Bắc, hoặc là các dân tộc du mục, cũng có người uống chén lớn. Nhưng uống chén lớn thì rượu khá nhẹ. Nhưng ở nơi này rất lạnh, đây không phải là uống rượu, mà là vì làm ấm người.

“Tụp...” Trương Dương một hơi cạn sạch.

“Rượu nặng thực ra không cần tôi nói. Ở phương Bắc, tôi nghĩ bất cứ ai ngồi ở đây đều hiểu rõ hơn tôi. Huống chi bình rượu này chỉ là một ví dụ mà thôi, nặng bảy mươi lăm độ. Rượu Lô Châu bảy mươi độ mới là rượu loại một. Ở đây không thấy rượu Lô Châu bảy mươi ba độ, ở ngoài thì trường rất hiếm có. Tôi nghĩ, nơi này không thể có. Thực ra, uống rượu là một văn hoá, uống rượu là truyền thống... rượu không có ý nghĩa lớn, nhưng uống rượu, con người đa mang linh hồn đến cho rượu. Giống như bây giờ, chúng ta không ai biết ai, chúng ta khác nhau, địa vị xã hội của chúng ta giống như trên trời dưới đất. Tôi nghĩ, mấy người uống rượu cùng tôi, khẳng định không thích thú”.

Trương Dương lại rót cho mình một chén, ngửa đầu uống cạn, uống rượu chẳng loại nặng này, phải uống như vậy.

Mọi người không khỏi cúi đầu, đều có vẻ đăm chiêu. Nơi này có những kẻ ăn chơi trác táng, bại gia tử, nhưng rất nhiều lại là tinh anh của xã hội. Được các tầng lớp cao cấp của Trung Quốc bồi dưỡng con cháu của mình thành nhân tài.

“Ừm, nói rượu nhẹ đi” Lý Thiết Tường cũng lấy cho mình một chén nhỏ, rót đầy cho Trương Dương, lại rót đầy cho mình, nâng chén uống cạn với Trương Dương. Bây giờ hẳn đúng là có chút hảo cảm với Trương Dương.

“Rượu nhẹ thực ra là một loại rượu dân tộc. Bởi vì kỹ thuật nấu rượu nhẹ rất dễ, nên các nhà ở nông thôn đều nấu rượu nhẹ cho mình. Mặc dù rượu lực không mạnh, nhưng nó lại ẩn chứa văn hoá không kém gì rượu mạnh. Phải biết rằng, dù ở triều đại nào, người nghèo vẫn chiếm hầu hết. Có hàng ngàn hàng vạn

cách nấu rượu, rất nhiều người bình thường đều biết. Hầu tử rượu, Hoàng rượu, Nhu mễ tửu... trong truyền thuyết đều là từ rượu nhẹ mà ra”.

Bởi vì rượu nhẹ cất giữ không dễ, người uống rượu nhẹ còn ít hơn người uống rượu mạnh. Giống như ở đây, các loại rượu trắng cao cấp ở đây độ thấp nhất đều hơn ba mươi độ, căn bản không có rượu nhẹ trong dân gian. điều này đối với một người uống rượu chân chính, tuyệt đối là một điều tiếc nuối. Thực ra, hoàn cảnh hôm nay, thích hợp uống rượu nhẹ hơn. Ví dụ như Hoàng tửu, Phù tử tửu...” Trương Dương liếc nhìn quầy rượu một cái.

“Tại sao hôm nay uống rượu nhẹ thì thích hợp hơn?” Một thanh niên mặt đen hỏi.

“Biết tại sao rượu vang của các nước phương Tây có thể đi vào xã hội thượng lưu được không?” Trương Dương hỏi ngược lại.

“Vì sao?”

“Rượu vang bởi vì độ thấp, không làm tổn thương cơ thể, màu sắc cao quý, cho nên từ từ thay thế thị trường rượu mạnh, tiến vào trong xã hội thượng lưu. Anh nghĩ xem, Có ai hy vọng mình ở trong các hoạt động giao lưu lại uồn say chứ?”

“Ha ha... có lý, có lý. Thật sự là nghe một buổi hơn mười năm đọc sách. Không nghĩ đến Trương huynh lại nghiên cứu rượu đến mức như vậy. Lý mỗ cuồng ngôn uống khắp Trung Quốc, mà mấy loại rượu nhẹ mà Trương huynh nhắc lại lần đầu tiên nghe thấy. Có có hội nhất định phải uống một trận thật say với Trương huynh” Một người thanh niên cao lớn nằm ở bên cạnh quầy rượu đột nhiên cười lớn nói.

“Ha ha... người bạn này, nếu có cơ hội đi Hồ Nam, Trương Dương tôi nhất định sẽ tiếp đãi cẩn thận, sẽ mời anh một trận thật say. Nhưng anh yên tâm, rượu nông thôn độ tuy thấp, nhưng uống vào lại không hề kém rượu mạnh, thậm chí còn ngấm sâu hơn cả rượu mạnh...”

“Tốt, tốt, nhất định đi, nhất định sẽ đi” Người này liên tục gật đầu.

“Ha ha, hai tửu quỷ gặp nhau, hiếm có!”

Đột nhiên, một âm thanh quái dị truyền tới. Từ xa, một người thanh niên cầm cây gậy golf, lưng đeo túi lớn, mặc áo da đi tới.

Đột nhiên, phạm vi quanh quầy rượu trở nên áp lực. Mấy người ở đây bao gồm cả Lý Thiết Tường đều nhìn người thanh niên như lái xe này.

“Nghe nói, cậu là Doanh tiêu đại sư đứng đầu thế giới?” Người thanh niên này rất kiêu ngạo, không thèm để ý đến đám Lý Thiết Tường, nhìn Trương Dương với vẻ trêu tức nói.

245. Chương 245 Một Ván Đánh Cuộc Nhỏ

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay cả tên mặc áo da. Lời Trương Dương nói nằm ngoài suy đoán của mọi người. Người bình thường gặp phải vấn đề này đều khiêm nhường một chút. Nhưng Trương Dương lại không như vậy, thậm chí còn có thể dùng từ cuồng vọng để hình dung câu trả lời của hắn.

“Ha ha ha... ” Người thanh niên ngẩn người một chút liền phá lên cười, đi đến trước Trương Dương, chỉnh lại quần áo, vẻ mặt chế nhạo nói: “Chẳng lẽ Doanh tiêu đại sư đứng đầu thế giới của chúng ta khi tham gia hoạt động lại mặc quần áo thể này sao. Không được, không ngờ còn đeo vòng vàng lớn đến như vậy. Nhà anh có phải là khai thác vàng không? Ha ha...”

Thấy người thanh niên này càn rỡ như vậy, mọi người đều biến sắc. Mặc dù người ở đây không một ai muốn kéo Trương Dương vào, nhưng người có thể tham gia tụ hội này hầu hết đều có thân phận. Cho dù là một chút tên bại gia tử, nhưng tuyệt đối sẽ không nhạo báng một người sở sảng như vậy. Dù sao, có thể đi vào trong này, kkkhông có một ai là đơn giản.

Cho dù muốn đả kích, cũng sẽ lựa chọn một vài vấn đề như Lý Thiết Tường: Rượu.

Lúc này, A Trạch và Lưu Bưu đang buồn bực uống rượu đều biến sắc. Đây là sự vũ nhục trắng trợn, nếu nói không ai thèm nhìn còn có thể nhẫn nại. Như vậy bị vũ nhục tuyệt đối không thể nhẫn nại. Gần như cùng một lúc, hai người đứng lên.

Bầu không khí trở nên rất áp lực, trên người A Trạch và Lưu Bưu tản mát ra một cỗ sát khí mãnh liệt.

“Tô chủ tịch, nơi đây không chào đón anh” Nói chính là người thanh niên cao lớn muốn uống rượu với Trương Dương, cũng chính là tên tửu quỷ mà tên kia vừa nói.

Trương Dương đưa tay ngăn lại không cho người này nói tiếp. Đi đến bên cạnh người này, nhỏ giọng nói vài tiếng. Người này nghe xong liền tục gật đầu. Trương Dương phát phát tay với A Trạch và Lưu Bưu, ra hiệu cho họ an tâm một chút, vẻ mặt tươi cười nói với người thanh niên mặc áo da: “Ha ha, ý của anh là nói một Doanh tiêu đại sư không thể mặc thế này?”

“Anh cho rằng thế nào?” Người thanh niên hình như không cảm nhận được áp lực mà A Trạch và Lưu Bưu tạo thành, trông vẫn rất thoải mái.

“Xin hỏi, nghề nghiệp của anh là gì?” Trương Dương rất lễ phép giơ cái chén trong tay lên. động tác vô cùng cao quý và tự nhiên. Động tác này làm mọi người ngẩn ngơ. Thậm chí trong mắt người thanh niên kia còn hiện lên một tia nghi hoặc.

Ngay lúc này, khí chất của Trương Dương nhanh chóng thay đổi thành một sức hấp dẫn chết người, cao quý mà phóng khoáng. Tất cả trông rất khó tin, tất cả đều rất tự nhiên.

“Nghề của tôi. Nhiều lắm, trước mắt là vận động viên lái xe. Có gì không?” người thanh niên mặc dù bị khí chất của Trương Dương làm ngẩn người một lát, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Ừm, vận động viên lái xe. Tôi nói cho anh, tôi không chỉ là Doanh tiêu đại sư đứng đầu thế giới, mà còn là nhà thiết kế thời trang hàng đầu thế giới. Biết cái gì gọi là nhà thiết kế thời trang không? Chính là có thể thiết kế trang phục, còn có thể phối hợp màu sắc, biết KarlLargfeld không?” Trương Dương dùng chén rượu khẽ gõ gõ lên bàn, phát ra âm thanh dễ nghe.

“Là ai? Tôi cần phải biết sao?” Trong lúc mơ hồ, người thanh niên này bị cuốn theo lời nói của Trương Dương.

“KarlLargfeld Cull Largfeld là người được cả thế giới công nhận đứng đầu trong những nhà thiết kế. Ông ta còn có những ý tưởng sáng tạo không ngừng, mỗi một quý đều đưa những mẫu quần áo đặc sắc mà người ta vĩnh viễn không đoán được. Bởi vì vậy không ai có thể nắm bắt được phong cách của Karlargrflđ. Quần áo của Karlargrflđ, chú ý phối hợp. Thậm chí còn chú ý cả sự phối hợp giữa áo khoác ngoài và đồ lót bên trong. Giống như chiếc quần da mà anh mặc bây giờ, thực ra cũng là một tác phẩm của ông ta. Loại quần đùi này, phải mặc tất màu đen, quần lót màu trắng...”

Trương Dương nói đến đây, hầu hết mọi người đưa mắt nhìn người thanh niên này. Qua chiếc quần rộng mở của người này có thể nhìn thấy quần lót màu trắng, đồng thời mọi người cũng nhìn xuống chân hắn.

“Không sai!” Thấy rất nhiều người đều nhìn vào chân mình. Người trẻ tuổi xách gấu quần lên, lộ ra chiếc tất màu đen, nhìn Trương Dương với vẻ khinh thường: “Nhưng tôi có thể nói cho anh biết, chiếc quần da này của tôi không phải là Karlargrflđ chó má thiết kế!”

“Không có khả năng, hai mắt tôi tuyệt đối không nhìn lầm” Trương Dương rất chắc chắn. Hắn âm thầm thở dài một hơi, âm thầm may mắn. Chiếc quần da này, bình thường đều sẽ đi hai chiếc tất có màu khác nhau, không ngờ đã bị mình lừa.

“Anh dám đánh cược cùng tôi không?” Trong mắt người này hiện ra nụ cười quỷ dị.

“Đương nhiên có thể. Chẳng qua tôi không có tiền, dùng chiếc vòng vàng này để đánh cược, thế nào?” Trương Dương cởi chiếc vòng cổ xuống, đặt lên bàn.

“Được” Người trẻ tuổi hiển nhiên cũng không phải vì chiếc vòng vàng này, chủ yếu vì đã kích Trương Dương: “Anh nhìn cho rõ, đây là tác phẩm của Issei Miyake Nhật Bản..”

“Không có khả năng, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng” Trương Dương nhìn thấy ký hiệu trên mác quần người này, rất kinh ngạc.

“Ha ha” Người này thấy vẻ mặt đỏ củ Trương Dương, hình như rất vui, cười ha hả.

“Tôi nhìn một chút, quần lót của anh rốt cuộc có phải màu đỏ hay không” Trương Dương nhìn như thanh niên với vẻ mặt khẩn cầu.

“Ha ha, một thằng đàn ông sao lại mặc quần lót màu đỏ? Cho anh xem một chút cũng có sao đâu. Cho anh thua tâm phục khẩu phục” Người thanh niên không ngờ cởi dây lưng trước mặt mọi người, lộ ra chiếc quần lót màu nâu bên trong, vẻ mặt rất đắc ý.

“Ừm, tôi thua, chiếc vòng cổ này là của anh” Trương Dương thở dài một tiếng, ném chiếc vòng sang cho hắn. Lưu Bưư thấy thế không khỏi đầu lòng.

Ngay lúc này, người thanh niên muốn uống rượu với Trương Dương đi tới, từ trên người móc ra một tờ chi phiếu, ký tên, đưa cho Trương Dương.

“Hai người làm gì?” Mọi người thấy thế không khỏi cười khó hiểu. Mà ngay cả người cầm vòng vàng trong tay cũng rất nghi hoặc.

“Không có gì, tôi chỉ đánh cuộc với anh ta. Tôi có thể biết được màu quần lót của anh. Chúng tôi đánh cuộc cũng không nhiều, năm vạn. Nhưng cũng đủ để tôi thừa sức mua được chiếc vòng cổ đã thua...”

Lúc này, người thanh niên thua tiền vẻ mặt hơn hớn, căn bản không giống mình bị thua. Đúng thế, mất năm vạn mà làm cho người mặc quần da kia xấu mặt, đáng giá.

“Mày...” Người này mặt đột nhiên trở nên trắng bệch. Hắn đang còn tưởng rằng mình thắng, thì ra mình ngay từ đầu đã rơi vào bẫy của người ta. Cái gì mà tất màu đen, quần lót màu đỏ đều là rắm thối. Người ta muốn chính là mình cởi quần cho người khác nhìn.

“Ha ha ha!”

“Ha ha ha...” Những người ở quầy rượu đều hy vọng thấy tên này bị mất mặt. Tất cả đều cười phá lên, cười rất sung sướng.

A Trạch và Lưu Bưư đều giờ tay cái lên với tc.

“Tao nhớ mày!” Người thanh niên nhìn chằm chằm vào Trương Dương, hung tôn vứt vòng vàng xuống đất, quay lại bàn bi lắc.

Mọi người lại cười phá lên, Lưu Bưư càng không một tiếng động nhặt vòng vàng lên, mặt mày hơn hớn đeo lại cho Trương Dương. Bây giờ không có ai cười động tác này. Không thể nghi ngờ, động tác này càng chọc tức người thanh niên kia.

Trên thực tế, Lưu Bưư căn bản cũng không nghĩ sẽ đả kích tên kia, tất cả là do hắn không nỡ đánh mất vòng vàng này.

Đột nhiên, tiếng cười dừng lại.

Một người thanh niên khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, dáng người trung bình, mặc sơ mi khê vổ vai người mặc quần da vừa này, ra về an ủi hắn.

Chính chủ đã đến!

Trên thực tế, Trương Dương vừa vào cửa đã chú ý đến người này. Người này rất đặc biệt, tiền hô hậu ủng, bên người lúc nào cũng có hơn mười người. Rõ ràng có thể nhìn ra mấy người kia đều là nịnh nọt hắn, chứ không phải có đủ thân phận tham gia bữa tiệc này.

Đương nhiên, làm cho Trương Dương chú ý không phải là hắn được người vây đón, mà bởi vì Vương Yến.

Sau khi tiến vào, người này vẫn quần lầy Vương Yến. Hơn nữa Trương Dương cũng nhìn ra được, người mặc quần da là do hắn bố trí.

Sau khi người này đi tới, bàn bi lắc ở bên cạnh vốn đang ồn ào trở nên im lặng, xung quanh quây rượu đều trở nên im lặng.

Trên thực tế, cả đại sảnh đều trở nên yên tĩnh, gần như tất cả mọi người đều tập trung lên người thanh niên này. Giống như người này là tiêu điểm của buổi tiệc hôm nay.

246. Chương 246 Khiêu Chiến

Người này sau khi đi tới, cạnh bàn bi lắc có hơn mười người mang theo gậy đánh golf đi tới. Vương Yến và Tuyết Liên cũng tới, nhìn hai nàng được đám người vây quanh. Hiển nhiên các nàng rất được hoan nghênh.

“Chào anh, tôi họ Chu, mọi người đều gọi tôi là Chu thiếu gia!” Người thanh niên trông rất hoà ái, rất thân thiết, lúc nói đến tên của mình cũng rất tự nhiên, giống như cái tên này rất bình thường.

“Chào anh Trương Dương”

Hai người bắt tay nhau. Trương Dương cảm thấy cánh tay này rất có lực, làm da thô ráp, hoàn toàn không phải bàn tay chỉ không vận động.

“Trương Dương, tôi biết, đã biết tên của anh từ lâu. Doanh tiêu đại sư đứng đầu thế giới, thư pháp đại sư. Xem ra bây giờ còn là đại sư thiết kế thời trang. Nghe nói anh rất nổi tiếng ở thành phố IH. Có một người tên là Ma Hồ cũng thua bởi anh. Ha ha, còn có Đào Ca, là một người đàn ông chân chính. Tôi có một chuyện nghĩ mãi không ra, anh sao lại là thượng tầng ở IH?”

Nghe giọng điệu của người này, tim Trương Dương đập mạnh. Xem ra người này biết rất nhiều về hắn, không ngờ biết chuyện của hắn ở thành phố IH.

“Buồn cười, tôi không thể làm ăn gì được ở IH nên mới đến Bắc Kinh. Sao có thể là thượng tầng ở đó được chứ?” Trương Dương không dám buông lỏng, Hiển nhiên đối phương không biết quan hệ giữa mình và tướng quân, càng không biết quan hệ với lão già kia. đồng thời Trương Dương cũng rất tò mò với thân phận của lão già. ông ta rốt cuộc là người như thế nào, không ngờ những nhân vật hiển hách ở thủ đô cũng không biết cụ thể về ông ta, sức ảnh hưởng lại rất lớn.

“Ha ha, nếu như anh không làm ăn gì được ở IH, vậy chúng tôi cũng làm sao ở được Bắc Kinh. Anh không phải thích đánh bạc sao? Chúng ta đánh cược một phen, dùng bí mật của anh để đánh cược, được chứ?” Chu thiếu gia cười to.

“Không...”

“Trương Dương, đánh cược đi!” Vương Yến cắt ngang lời Trương Dương, nói tranh.

“Em muốn thế?” Trương Dương liếc nhìn Vương Yến thật sâu, Hắn có chút không hiểu, rõ ràng mối quan hệ giữa Vương Yến và Chu thiếu gia này không sai, tại sao muốn hại hắn ta chứ?

“Ừm, dù cao đến đâu, anh cứ việc đánh cược là được” Vương Yến nhắc đến từ đánh cược, trên mặt xuất hiện một tia tức giận.

“Ha ha, rất rõ ràng, tôi không chơi. Không muốn lấy bí mật của mình ra đặt cược” Trương Dương cười một chút, lập tức vạch rõ ranh giới với Vương Yến. Mặc dù hắn không rõ vì sao Vương Yến lại tức giận. Nhưng hắn rất rõ ràng, đánh cược tốt nhất không nên liên lụy đến quá nhiều người. Bởi vì đối phương còn chưa nói ra sẽ chơi như thế nào.

“Ha ha, Vương đại tiểu thư, xin lỗi, người ta không nghênh chiến, em đi thôi” Chu thiếu gia cười lên một tiếng lớn. Nhưng âm thanh này lọt vào trong tai Trương Dương, hắn lại có cảm giác chuyện không bình thường, có chút giả tạo, làm cho người ta hoảng hốt: “Hừ, anh ấy không tham gia đánh cược với chúng ta, như vậy, không cần biết anh chơi gì, tôi đều đặt cho Trương Dương, mỗi lần hai trăm” Vương Yến hừ một tiếng, xem ra, nhắc đến đánh cược, tâm trạng của nàng không được tốt lắm.

“Nhưng, Vương đại tiểu thư đã nợ tôi năm trăm, số tiền đó vẫn còn chưa trả lại, lại...” Chu thiếu gia thản nhiên nói.

“Này này, anh có phải sợ tôi quỵ nợ không? Tôi còn có Quý tộc thanh, Quý tộc thành đạo này làm ăn rất tốt, cùng với các tác phẩm nghệ thuật ở bên trong, một hai triệu không có vấn đề...”

“Một trăm là bao nhiêu?” Trương Dương kinh hãi, vội vàng nắm lấy Vương Yến. Hắn rất có cảm tình với Quý tộc thành đạo này. Bây giờ nghe Vương Yến nói sẽ đặt cược nơi này, làm cho Trương Dương có chút khiếp sợ.

“Mười triệu”

“Cái gì. Mười triệu?” Trương Dương và Lưu Bư cùng đồng thanh nói, A Trạch cũng khẽ nhíu mày. Hiển nhiên bọn họ không ngờ đánh cược lại lớn như thế. Hơn nữa Trương Dương cũng không ngờ, Vương Yến đã nợ năm mươi triệu.

Trương Dương rất khó hiểu về gia đình Vương Yến. Nhưng hắn rất rõ ràng nguồn gốc tài chính của Vương Yến. Vương Yến không chỉ một lần nhắc đến số tiền trong gia tộc mình, như cổ phần, địa ốc... Nếu như Trương Dương đoán không sai, như vậy Vương Yến thua chính là tiền của bản thân. Hơn nữa sau này món nợ năm mươi triệu đó, bây giờ là tài sản duy nhất còn lại của Vương Yến chính là Quý tộc thành.

Wang Yen tại sao lại thua nhiều tiền như vậy?

Trương Dương khiếp sợ. Phải biết rằng, tính cách của Vương Yến mặc dù nóng nảy, nhưng tuyệt đối không phải là người không biết khống chế bản thân. Gần như ngay lập tức, Trương Dương nghĩ đến cái bẫy. Dù sao, Trương Dương đã ở trong sòng bạc một thời gian, những điều mà người trong sòng bạc thương làm, hắn cũng biết hầu hết.

“Em muốn đánh gì?” Trương Dương tỉnh táo lại, nếu như không liên lụy đến Vương Yến thì thôi. Nhưng bây giờ liên lụy đến Vương Yến, hắn sẽ phải cẩn thận. Trương Dương rất rõ ràng, ở trong quý tộc thành này, Vương Yến đã có một niềm tin mù quáng vào mình. Nếu như mình không cẩn thận, Vương Yến sẽ càng lún sâu hơn. Mặc dù mấy chục triệu đối với vậy không đáng là gì. Nhưng Trương Dương sau mấy lần gặp được Yến Di có thể thấy nàng rất yêu quý y. Nhưng đồng thời gia giáo lại rất nghiêm khắc. Nếu như Yến Di biết Vương Yến đánh cược thua Quý tộc thành, vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Mọi người không biết, Lưu Bư cũng đang âm thầm sốt ruột. Tiểu Thanh đang ở trong quý tộc thành, đó là một thế giới không có đàn ông nên Lưu Bư rất yên tâm. Nhưng nếu như Vương Yến thua Quý tộc thanh, Tiểu Thanh có thể thất nghiệp, rất có thể rơi vào tay đám dê xồm.

Lưu Bư cũng không cho rằng đám ăn chơi trác táng này không phải là kẻ không hám gái.

“Ha ha, anh là khách, tôi là chủ. Tự nhiên sẽ do khách. Anh chọn thế mạnh của anh, được chứ?”

Chu thiếu gia rót cho mình một chén rượu vang, nhẹ nhàng nhắm nháp một ngụm rồi đi về phía bàn Locker. Đám người đi theo hắn cũng đi theo, vẻ mặt rất hưng phấn. Hiển nhiên nơi này thường xuyên xuất hiện tình huống như thế này.

“Anh Trương, tôi thấy ở đây uống rượu đi, chúng ta cũng coi như có duyên” Người thanh niên cao to liếc nhìn Chu thiếu gia một cái, áp a áp ứng nổi.

“Đúng, Trương Dương, nói đến văn hoá rượu, chúng ta thật đúng là đồng đạo. Đánh bạc, rất mất hứng. Chúng ta nói chuyện nấu rượu đi. không biết chừng, có thể tìm ra một phương pháp mới” Làm Trương Dương ngạc nhiên là Lý Thiết Tường vốn đầy địch ý với hắn cũng khuyên Trương Dương.

Người khác cũng liên tục gạt đầu, hình như đều muốn giữ Trương Dương lại bình rượu vậy.

“Hừ, sợ cái gì? Trương Dương anh là đàn ông thì đi cho em, bà cô này có tiền” Vương Yến trừng mắt liếc nhìn đám Lý Thiết Tường một cái.

“Bà cô, biết cô có tiền, nhưng Tiểu Thanh của tôi lại không có tiền” Lưu Bư không khỏi buồn bực nói thầm.

“Tiểu Thanh...” Lỗ tai Vương Yến rất thính, không khỏi nghi hoặc hỏi lại.

“A ... không có gì... không có gì. Tôi nói bạn học của mình. Đi, chúng ta đi xem một chút” Lưu Bư vội vàng che dấu. Hắn cũng không muốn chuyện của mình và Tiểu Thanh bị Vương Yến phát hiện. Bây giờ

Vương Yến nhìn hắn đều chỉ liếc qua. Nếu như biết hắn đang tán tỉnh một nhân viên trong Quý tộc thành, làm không tốt thì thấy một lần đánh một lần. Mặc dù Lưu Bưu không sợ Vương Yến, nhưng thấy Vương Yến động một tí là rút súng ra, hắn vẫn có chút sợ hãi. “Cảm ơn mọi người quan tâm. Mọi người không ngại thì cùng đi xem một chút” Trương Dương rót cho mình một chén rượu vang, giơ lên, uống một hơi cạn sạch.

Sau khi Chu thiếu gia kia rời đi, trong đầu Trương Dương đang tính toán với tốc độ cực cao. Từ tình huống vừa rồi thì thấy Chu thiếu gia là người rất có bối cảnh. Thậm chí còn có thể chống lại với thế lực của Vương Yến.. Mọi người ở đây rất kiêng kị với hắn. Ít nhất người thanh niên mặc quần da lúc tới không có ai chào đón hắn. Nhưng lúc Chu thiếu gia tới, phần lớn đều không nói một lời, xem ra rất kiêng kị vị Chu thiếu gia này.

Ngoài ra Trương Dương có thể khẳng định, Chu thiếu gia này đánh bạc rất giỏi. Nhất định là đã thắng được không ít tiền, khiến cho đám người kia nhắc tới đánh bạc là sợ hãi, thậm chí còn có chung kẻ thù.

Thấy Trương Dương bưng chén rượu rời đi, mọi người cười khở một tiếng, liếc nhìn nhau rồi đi theo.

Bàn Locker này có những dụng cụ hàng đầu. Trương Dương phát hiện nơi này được bố trí rất phức tạp, có bàn bóng, còn có rất nhiều dụng cụ tập thể hình. Trong đó không ngờ còn có dụng cụ cử tạ, còn có bàn billiards, thoạt nhìn không giống một nơi đánh bạc, mà giống như một phòng tập thể hình.

Đương nhiên, hoàn toàn nói nơi đây là phòng tậpj thể hình cũng không đúng. Xung quanh có một ít dụng cụ pha trà, bàn rượu, cờ vua, thi họa... mặc dù không được tinh xảo như những khu riêng biệt, nhưng cũng chấp nhận được.

Hiển nhiên ở đây là một chỗ thu nhỏ của cả đại sảnh. Dù người thích gì, cũng có thể tìm được hứng thú ở đây. Điểm duy nhất khác biệt chính là không có vùng đất trống.

Trương Dương tin rằng, nơi này sẽ là nơi tập trung nhiều nhất.

“Anh tự chọn đi!” Chu thiếu gia mỉm cười, đặt chén rượu lên một bàn cẩm thạch cách đó không xa, từ từ cởi chiếc áo vét trên người ra, lộ ra chiếc áo sơ mi trắng ngần.

“Tôi chọn...” Trương Dương không khỏi ngẩn người, mờ mịt nhìn một ít dụng cụ xung quanh.

247. Chương 247 Giả Lộn Ăn Thịt Hổ

Đương nhiên điều này không quan hệ. Làm cho Trương Dương chú ý chính là ý nghĩa của câu nói “Tự mình chọn!” của vị Chu thiếu gia kia.

Không nghi ngờ đây là tuyệt đối tự tin.

Giọng nói thản nhiên đã lộ ra một cỗ tự tin vô cùng cường đại.

Trên thế giới này có rất nhiều nhân tài, nhưng so sánh với số lượng loài người mà nói thì thật sự quá ít. Hơn nữa rất nhiều thiên tài bởi vì hoàn cảnh sống, nên đã khiến phần trí tuệ thiên tài đó chết yểu. Trương Dương không tin rằng hắn lại gặp phải thiên tài. Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, Trương Dương đã gặp phải mấy thiên tài.

Trương Dương gặp đầu tiên chính là Lữ Phi. Lữ Phi tuyệt đối là thiên tài. Tiếp theo là Nhiệt dịch Lực, sau đó là sát thủ còn trẻ tuổi, Dao Ca, A Trạch, cũng được xem là thiên tài. Bọn họ mỗi người một vẻ, bọn họ thành tựu ở nhiều lĩnh vực mà không ai có thể đạt được.

“Anh biết Locker không?” Vương Yến thấy Trương Dương cau mày nhìn xung quanh, không khỏi cẩn thận đặt câu hỏi. Bây giờ nàng có chút hối hận, nàng sợ làm cho Trương Dương mất mặt. Dù sao, sở trường của Trương Dương là Doanh tiêu chứ không phải đánh bạc.

“Biết, nhưng chưa từng đánh. Ừm, Chu thiếu gia, có thể cho tôi tham quan một ván billiards được không? Đương nhiên anh phải giải thích!” Trương Dương đi tới bên cạnh bàn bóng, lấy tay sờ sờ lên mặt thảm bằng nhung, thản nhiên nói.

“Anh chưa từng đánh locker?” Chu thiếu gia sững sốt.

“Chưa”.

“Anh bây giờ muốn học?”

“Ừm!”

“Sau khi học, anh muốn đánh với tôi một ván?”

“Đúng!” Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì, cũng không biết trong đầu Trương Dương đang nghĩ gì.

“Tôi đã chơi tám bi...” Trương Dương cầm lấy một cây cơ thử xem sức nặng, dùng hai mắt quan sát một chút đường nét, cúi người quan sát góc độ.

“Tám bi... ha ha ha...” Chu thiếu gia bắt ngờ cười ha hả.

“Ha ha ha...”

“Ha ha...” Mọi người cùng cười ầm lên, người đã đánh billiards đều biết tám bi cùng với Locker thực ra không phải cùng một đẳng cấp, sự khó khăn cũng không thể tưởng tượng.

Bàn tám bi nhỏ hơn rất nhiều. Hơn nữa bi cũng ít, mới có mười năm bi, quy tắc càng đơn giản hơn. Một cao thủ tám bi lợi hại đến đâu, trên mặt bàn Locker cũng chỉ là một tên yếu ớt. Điều này giống như một vận động viên quyền anh hạng năm mươi Kg đánh với một vận động viên chín mươi Kg, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, cũng không thể so sánh.

“Bắt đầu đi” Trương Dương nhẹ nhàng đưa cây cơ cho Vương Yến.

Tiếng cười đột nhiên dừng lại. Mọi người đều bị vẻ mặt bình tĩnh của Trương Dương ảnh hưởng. Thậm chí còn có người bắt đầu nghĩ, người này có phải giả lơn ăn thịt hổ?

“Được, bắt đầu đi, một ván một trăm” Vương Yến khê cắn môi.

“Được!” Chu thiếu gia cười, cầm lấy một cây cơ được người đưa cho, nhẹ nhàng vung lên. Động tác rất tiêu sái, cây cơ như một phần cơ thể của hắn, rất dễ dàng liền mạch.

Vương Yến đưa chiếc khăn lụa màu trắng trên cổ cho Tuyết Liên, đi một đôi găng tay đặc chế vào, lộ ra giáng người uyển chuyển.

Ưu tiên phụ nữ, do nàng đánh trước.

đột nhiên, Trương Dương cảm thấy ánh mắt mọi người trở lên sáng ngời.

Vương Yến hơi cúi người, hơi cong mông lên làm cho người ta cảm thấy nóng máu. Càng làm cho người ta muốn chảy máu mũi chính là khi Vương Yến cúi xuống, lộ ra một mảng tuyết trắng trên ngực, một khe rãnh thật sâu làm cho người ta không thể không nhìn vào đó, không thể rời đi.

Trương Dương rút cuộc hiểu tại sao đám người này muốn kéo Vương Yến đến bàn bóng nay.

Trong lòng Trương Dương dấy lên một cơn lửa giận, vẻ mặt đang lạnh nhạt cũng trở nên nghiêm túc. Đương nhiên mọi người cũng không cảm nhận được. Nhưng A Trạch, Lưu Bư có cảm ứng mãnh liệt nhất, thậm chí còn có Tuyết Liên cũng cảm thấy Trương Dương đã biến hoá. Nhìn Vương Yến một chút, vô ý thức sờ sờ ngực mình.

Bàn billiards này, vừa ra tay đã có thể thấy được cao thấp. Hơn nữa Chu thiếu gia hình như căn bản không muốn nường tay, Vương Yến thua rất thê thảm.

Một ván, nàng được ba bi đỏ, gần như toàn quân bị diệt.

Bi của Chu thiếu gia, sắc bén mà chuẩn xác, không có một chút nường tay, không cho Vương Yến một chút cơ hội nào. Hắn căn bản không biết thế nào là thương hương tiếc ngọc. Ngay từ đầu đã phát động tiến công điên cuồng.

Rất nhanh, ván này Vương Yến đã thua. Vương Yến thua mười triệu. Nhưng mười triệu này đã làm cho Trương Dương hiểu được quy tắc của trò chơi Locker.

Cái giá này, rất lớn.

Trương Dương thầm thở dài một tiếng. Trên thực tế, ván billiards mới tiến hành được một nửa, Trương Dương đã hoàn toàn hiểu được quy tắc của trò chơi Locker. Trương Dương rất muốn thay Vương Yến đánh nốt nửa trận còn lại. Đáng tiếc, lúc đó hắn không thể nào thay đổi được.

Trương Dương thầm tính toán được di chuyển của bóng và cách đánh của Chu thiếu gia. Trên thực tế, kỹ xảo chơi Locker còn có một tên rất phù hợp: Billiards chương ngại.

“Tinh...” Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, Chu thiếu gia đã đánh vào Billiards cuối cùng.

“Thế nào, đã hiểu chưa?” Chu thiếu gia cầm lấy khăn lông mà một người thanh niên khác đưa cho, vẻ mặt chân thành nhìn Trương Dương, giống như bạn cũ nhiều năm vậy.

“Đã hiểu!”

“Có muốn đánh thử vài ván cho quen tay không?” Chu thiếu gia cười nói.

“Không cần, chơi thôi” Trương Dương cầm lấy cây cơ của Vương Yến. Trong mắt Vương Yến có một tia thất thần. Không biết nàng đang nghĩ gì, có lẽ là đang hồi hận.

Trương Dương đã có thể khẳng định Vương Yến thua rất nhiều tiền trên bàn Billiards. Về phần tại sao Vương Yến chơi tệ mà lại đánh lớn thế, Trương Dương có chút không nghĩ ra.

Đến khi người đàn ông mặc âu phục đưa cho Vương Yến một chiếc áo khoác mỏng, Vương Yến mới tỉnh táo lại. Những ánh mắt đang nhìn vào người Vương Yến mới lưu luyến rời đi.

Trương Dương lúc này chỉ muốn giết người.

“Tôi đánh trước!” Trương Dương không hề khiêm nhượng. Hắn cũng không đeo găng tay, hắn không muốn cho da thịt của mình tiếp xúc với cây cơ, trong nháy mắt khi đánh có thể sinh ra khoái cảm.

“Tinh!” Quả bóng đánh rất kém, không có tiến vào. Hiển nhiên lần đầu tiên, Trương Dương chưa tìm được cảm giác.

Chu thiếu gia khẽ cười, hắn không lập tức chơi, đôi mắt sáng rực nhìn xung quanh, hình như đang đợi gì đó.

“Tôi đặt mười vạn, Trương Dương thắng!” Lý Thiết Tường ngồi ở xa xa đột nhiên nói.

“Tôi cũng mười vạn, Trương Dương thắng!” Lên tiếng chính là người thanh niên cao lớn.

“Tôi ... năm vạn, Trương Dương thắng” Lên tiếng chính là người thanh niên đang nặn tượng. Người thanh niên đang uống rượu cũng đặt cược, hầu hết đều đặt cược có mười vạn, có năm vạn.

Nghe mười vạn, mười vạn, Lưu Bư không khỏi kinh hãi. Hắn chưa từng nghĩ đến một ván Locker thắng thua lại lên đến hơn mười vạn. Vừa nãy Vương Yến thua mười triệu, bọn họ còn cho rằng Vương Yến hành động theo cảm tính. Bây giờ mới phát hiện, đây là một chuyện rất bình thường. Bởi vì những người kia đặt cược rất tự nhiên, hiển nhiên bọn họ thường xuyên đánh cược.

“Mười vạn... Lý thiếu gia cẩn thận như vậy từ bao giờ?” Chu thiếu gia cười lớn.

“Đầy nguy cơ, tiền không dễ kiếm” Lý Thiết Tường nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, lạnh nhạt nói. Hình như hắn không muốn nhiều lời với Chu thiếu gia.

“Tiền không dễ kiếm?” Chu thiếu gia ra vẻ kinh ngạc nói: “Lý thiếu gia trên đầu toàn châu báu, từ khi nào biết tiền không dễ kiếm? Xem ra tôi phải đi nhiều nơi tiêu xài, nếu không cũng không biết đó là như thế nào”.

“Cảm ơn!” Lý Thiết Tường lạnh nhạt nói.

“Còn có ai đặt cược nữa không. Chu mỗ nhận hết!” Chu thiếu gia không thèm để ý đến sự lạnh lùng của Lý Thiết Tường, nhìn xung quanh một chút rồi nói.

“Tôi!” Lưu Bư đột nhiên đi tới bên cạnh bàn bóng, cầm chiếc vòng cổ và vòng tay đặt lên trên bàn.

“A...” Chu thiếu gia trợn mắt nhìn đồng vàng trước mặt. Không riêng gì hắn, những người khác cũng trợn mắt há mồm.

“Còn tôi” A Trạch cũng đi tới, từ từ đặt trang sức lên cạnh bàn bóng.

“Tôi vẫn hai trăm!” Vương Yến khẽ cắn môi nói một câu rồi rời khỏi bàn bóng, cùng Tuyết Liên ngồi trên ghế salon cách bàn rượu không xa. Nơi đó cách bàn Billiards ít nhất hơn ba mươi mét. Hiển nhiên Vương Yến không quá tin ván này sẽ thắng. Vừa nãy Trương Dương mở Billiards làm nàng rất thất vọng, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ: “Được, có thể bắt đầu!” Chu thiếu gia nhẹ nhàng đi tới, dùng khăn lông lau lau.

“Chậm đã!” Trương Dương vẫn im lặng, đột nhiên giữ cây cơ của Chu thiếu gia lại.

“Đừng chạm vào cây cơ của tôi” Chu thiếu gia cau mày nhìn tay Trương Dương đặt trên cây gậy của mình, vẻ mặt đang hoà ái trở nên lạnh như băng.

“Tôi muốn hỏi một chút. Tôi thua thì mất hai mươi triệu của Vương tiểu thư, còn có gần hai triệu của mọi người. Cùng với các đồ trang sức bằng vàng của hai anh em tôi. Nếu anh thua, có gì cho tôi?” Tay Trương Dương không thả ra, nhìn chăm chăm vào Chu thiếu gia.

248. Chương 248 Chiến Thuật Thần Kỳ

Trương Dương không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm vào hắn.

“Ha ha ha.....!”

“Ha ha ha.....!”

Một tràng tiếng cười điên cuồng phát lên, giống như đang cười nhạo Trương Dương. Ngay cả đám Lý Thiết Tường đặt của Trương Dương cũng cười khở. Hiển nhiên, bọn họ cho rằng Trương Dương hỏi một chuyện rất buồn cười.

Trương Dương giật mình, đột nhiên rõ ràng đám người cạnh quầy rượu chỉ đặt có mười vạn. Bởi vì bọn họ hoàn toàn là nể mặt hắn chứ không nghĩ hắn sẽ thắng.

Hiểu được điều này, Trương Dương không khỏi gật đầu cảm kích đám người Lý Thiết Tường.

Trương Dương đương nhiên không biết, lúc ở quầy rượu Trương Dương nói về văn hoá rượu đã kéo gần khoảng cách giữa bọn họ với nhau. Mặc dù không thể nào dung nhập vào xã hội bọn họ. Nhưng ít nhất cũng làm cho bọn họ có cảm giác tốt, đặt mấy vạn hoàn toàn là vì cổ vũ cho Trương Dương.

Đồng thời Trương Dương cũng đoán ra một vấn đề. Ở trong này, con số đặt chính thức là trăm tương đương với chục triệu.

“Được, anh đã hỏi, tôi sẽ nói quy tắc nơi này cho anh. Anh coi như là khách từ nơi xa mà đến, truyền ra ngoài đừng nói Chu thiếu gia tôi khi dễ khách. Quy tắc ở đây mọi người đều biết, chỉ cần đặt cược đối thủ của tôi thắng. Nếu như thắng, Chu thiếu gia tôi sẽ bồi lại với tỉ lệ một ăn hai. Như bây giờ, tổng số các người đặt, kể cả số trang sức này, tổng cộng khoảng gần hai mươi hai triệu. Nếu như tôi thắng thì không cần phải nói. Nếu như tôi thua, tôi sẽ bồi lại bốn bốn triệu” Chu thiếu gia nhìn bàn tay Trương Dương đang cầm cây cơ của mình, từ từ nói.

“Ừm, đây là quy củ của anh. Nhưng lại không có tôi. Bởi vì bồi gấp hai lần là quy củ của các anh, mà không bao gồm tôi. Anh cho rằng, công bình không?” Tay Trương Dương vẫn đặt trên cây gậy.

“Gấp ba!” Chu thiếu gia có chút tức giận. Hắn rất không thích cái cảm giác tay Trương Dương đặt lên cây cơ của mình.

“Deal!” Trương Dương buông tay ra, nhẹ nhàng giờ lên, ra hiệu cho Chu thiếu gia có thể bắt đầu.

Nhìn tay Trương Dương nhẹ nhàng giờ lên, Chu thiếu gia đột nhiên cảm thấy có một cỗ áp lực. Cỗ áp lực này rất vô hình, nhưng lại làm cho hắn bất an.

Chu thiếu gia vĩnh viễn không nghĩ ra được. Trương Dương nói ra chuyện đó hoàn toàn là vì tiết tấu trận đấu.

Đây là một chiến thuật rất thực dụng, cũng là một chiến thuật tâm lý. Trong các cuộc thi quốc tế thực ra cũng dùng cách này để phá vỡ tiết tấu của đối phương, rất nhiều lúc có hiệu quả rõ ràng. Thường thường có một phía chiếm ưu thế rất lớn, nhưng sau khi bị phá vỡ tiết tấu mà binh bại như núi đổ.

Tóm lại đây là chiến thuật tâm lý thường được áp dụng. Trương Dương chặn cây cơ của Chu thiếu gia cũng là một chiến thuật. Lúc trước Chu thiếu gia rất kiêu ngạo, nhưng bởi vì bị chặn cơ lại lên cảm giác Billiards của hắn đã bị ảnh hưởng trong một thời gian nhất định. Dù sao sức nặng của cây cơ cũng ảnh hưởng đến khả năng kỹ thuật.

Quả nhiên!

Chu thiếu gia nhìn một Bi. Hắn cảm thấy bi đó hơi nặng. Mặc dù hắn nắm chắc sẽ đánh bi này vào. Nhưng hắn vẫn không thể nào xác định vị trí sau khi trái bi dừng lại.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Tại sao lại có tình huống này?

Chu thiếu gia không nghĩ ra nguyên nhân. Chơi Billiards ở đây chưa từng có ai quấy rầy hắn. Hắn tự nhiên không nghĩ ra, nên thắm hít vào một hơi thật sâu.

Bốp!

Đánh lỗi.

Bi vào lỗ, chẳng qua vị trí dừng bóng lại không lý tưởng. Mặc dù có thể kích bi nhưng càng không thể nào đoán được vị trí dừng lại tiếp theo của bi. Đây là một thế rất khó khăn, bi chủ sau khi đánh vào bi đó dừng lại trong nháy mắt, lập tức quay tròn, sau đó lui về phía sau.

Bi đen tiến vào.

Đây là một bóng rất đẹp, từ góc độ hay vị trí đều đạt đến đỉnh cao, đây đã là trình độ của tuyển thủ chuyên nghiệp. Trong mắt Chu thiếu gia lại không có một tia vui sướng, ngược lại có vẻ thất vọng. Bởi vì bóng chủ quay về vị trí cách dự đoán của hắn một đoạn.

Khảng cách quá dài, góc quá hẹp.

Chu thiếu gia hít sâu một hơi. Hắn biết, mình còn chưa tìm lại được cảm giác bi.

Cảm giác bi này rất thần kỳ. Người chơi Locker đều biết, đó hoàn toàn là một loại cảm giác. Tìm được cảm giác đỉnh cao của mình. Nếu như một tuyển thủ bình thường gặp được cảm giác bi đỉnh cao của mình, thì cũng có thể khiêu chiến một tuyển thủ chuyên nghiệp.

Đương nhiên, cảm giác bi này không phải nói đến là đến, phải do tích lũy kỹ thuật hàng ngày, điều chỉnh tâm lý, trong đó tâm trạng của vận động viên là quan trọng nhất.

Trước mắt, Chu thiếu gia bởi vì bị Trương Dương ảnh hưởng nên không chỉ không tìm được cảm giác bi. Thậm chí ngay cả trình độ vốn có cũng không phát huy ra được.

Đến lượt Trương Dương đánh bi.

Trương Dương nhắm mắt mình tưởng một chút. Ngay lập tức bi trên mặt bàn xuất hiện ở trong đầu. Trương Dương điên cuồng tính toán.

Từ từ, Trương Dương mở mắt ra, đây là một thế bi rất khó. Hiển nhiên Chu thiếu gia khi biết mình không tìm được cảm giác bi cũng không mạo hiểm. Dứt khoát đưa bóng vào một góc mà hắn không thể nào đánh được.

Khoé miệng Trương Dương khê nở nụ cười, hắn không đánh mà đi một vòng quanh bàn. Ở mỗi góc liền dừng lại một lát, dùng ánh mắt đo đạc khoảng cách và góc độ của bàn Billiards.

Thời gian từng giây một trôi qua.

“Anh còn không đánh sao?” Chu thiếu gia rút cuộc không nhịn nổi. Nơi này không phải trận đấu quốc tế, không có hạn chế thời gian.

“Tôi tại sao không đánh?”

Trương Dương lần cuối cùng nhìn bàn Billiards, đi đến trước bi chủ, không hề nghĩ ngợi đã đánh, hình như không hề có sự chuẩn bị.

Bốp!

Bốp!

Tiếng động liên tiếp vang lên, Trương Dương không nhìn bóng, nhắm mắt lại. Bởi vì hắn biết bóng sẽ không đi vào.

Thời gian một lần nữa dừng lại. Chu thiếu gia cau mày nhìn mặt bàn, lại là một thế bi không có cách nào vào được. Bi chủ đã bị cản đường. đương nhiên, thế bi này bình thường đối với Chu thiếu gia mà nói không đáng gì. Nhưng hôm nay, hắn không ngờ lại không nắm chắc.

Cau mày nghĩ một chút, Chu thiếu gia vẫn quyết định đánh nhảy bi. Nếu cứ tiếp tục như thế này, muốn tìm lại được cảm giác bi sẽ rất khó, phải đột phá.

Chu thiếu gia dừng thẳng đứng cây gậy lên, bi đen vẽ ra một đường vòng cung kỳ dị, xảo diệu vòng qua bi cản đường. Bốp. Rất đẹp mắt đánh trúng vào bi cách đó không xa, rơi vào lỗ.

“Bốp bốp bốp...!”

Một loạt tiếng vỗ tay vang lên. Ngay cả đám Lý Thiết Tường cũng vỗ tay. Không thể không thừa nhận, kỹ thuật đánh Billiards của Chu thiếu gia đạt đến một cảnh giới rất đáng sợ.

Trương Dương vẫn mỉm cười, cũng nhẹ nhàng vỗ tay. Tất cả mọi việc đều nằm trong tính toán của hắn. Hắn từ từ làm cho Chu thiếu gia mất dần sự kiên nhẫn. Chỉ cần Chu thiếu gia không còn quyết tâm chiến thắng, Trương Dương đã nắm chắc phần thắng.

Thế bi tiến triển rất từ từ, Trương Dương hình như không phải đang chơi Billiards, hoàn toàn là tạo ra các chướng ngại cho Chu thiếu gia, khó khăn của các chướng ngại càng lúc càng lớn. Rất nhiều chướng ngại căn bản không phải kỹ thuật đánh Billiards có thể giải quyết được.

Hơn mười phút, hai người không đánh một quả nào.

Từ từ, Chu thiếu gia trở nên nóng nảy. Trương Dương không vì thắng lợi, chỉ vì tạo ra chướng ngại đánh bi làm cho hắn muốn học máu mồm, nhưng không có cách nào nhổ ra được.

Rất nhiều lúc, Trương Dương rõ ràng có cơ hội rất tốt. Nhưng hắn lại cố tình không đánh bi vào, chỉ nhằm tạo ra thế bóng mà Chu thiếu gia không thể nào đánh được.

Bốp!

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, bi lại không vào. Cảm giác bi chẳng những không tìm được, hơn nữa càng lúc càng kém. Thậm chí rất nhiều lúc có thể đánh bi vào nhưng vẫn không thể trúng. Chu thiếu gia trở nên dữ tợn. Hắn chơi Locker nhiều năm như vậy, hôm nay lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này.

Chu thiếu gia không biết, từ đầu đến cuối tiết tấu đánh Billiards đều đã bị Trương Dương khống chế. Lúc cảm giác bi của Chu thiếu gia tăng lên, Trương Dương sẽ kéo dài thời gian không hạn chế, kéo dài đến lúc Chu thiếu gia cảm thấy bất mãn mới thôi. Lúc đó Trương Dương lập tức đánh, giao vị trí lại cho Chu thiếu gia.

Tâm trạng nóng nảy giống như một viên lựu đạn, không ngừng ăn mòn sự tĩnh táo và trí tuệ của Chu thiếu gia.

Bốp!

Bi lọt lỗ, đây là bi vào đầu tiên của Trương Dương, rất đẹp, bi này không khó đánh, nhưng là một bi với khoảng cách xa. Muốn đánh vào rất khó khăn, mà Trương Dương lại dễ dàng đánh vào, thoát nhìn rất lưu loát.

“Tốt, cố lên!”

“Bộp bộp...!”

Một trận vỗ tay vang lên khen ngợi. Mọi người hình như đều nhìn ra, Trương Dương bắt đầu công kích.

249. Chương 249 Ai Thắng?

Bộp!

Lại một bi tiến vào. bi chủ quay về một vị trí rất đẹp, không chế lực lượng đạt đến cảnh giới như vậy, ngay cả các tuyể thủ chuyên nghiệp cũng rất khó thấy.

Mọi người trừng mắt nhìn, Trương Dương không ngừng đưa cơ, mà Chu thiếu gia lại thờ người ra.

Lúc này, Trương Dương có còn là kẻ mới bắt đầu biết chơi Locker hay không?

Trương Dương lúc này có phải là thiên tài chơi Locker không?

Hiển nhiên không phải!

Trương Dương lúc này, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, cây cơ như thân thể của hắn vậy. Hắn rất ít khi nhắm vào góc, thoát nhìn đều là may mắn, nhưng thường một cú là trúng.

Càng làm cho Chu thiếu gia phải suy nghĩ chính là động tác của Trương Dương rất hoàn mỹ, tràn ngập khí chất cao quý. Giống như Trương Dương vì Locker mà sinh ra. Trương Dương làm cho người ta một ảo giác mãnh liệt. Cả người hắn như dung nhập vào bên trong bàn Billiards, trở thành một thể. Đây là một cảm giác không thể dùng bút mực hình dung.

Chu thiếu gia tự nhiên không thể nào nghĩ đến, Trương Dương ngay từ đầu đã nắm giữ tiết tấu, phá vỡ cảm giác bi của hắn. Những lúc không đến lượt đánh, Trương Dương không ngừng tính toán diện tích, góc độ, cung độ của bàn bóng, hơn nữa hắn còn tính toán sức nặng của bi, lực của trái bi khi bắn ngược lại, cùng với tốc độ của cây cơ.

Tất cả mọi công tác chuẩn bị đều là vì lúc này.

Bây giờ, cảm giác bi của Trương Dương đã đạt đến đỉnh. Chỉ cần Chu thiếu gia không phá vỡ thì Chu thiếu gia không thể không thua. Bởi vì, Chu thiếu gia bây giờ căn bản không thể nào tìm được cảm giác bi. Trương Dương càng đánh càng hay, làm cho hắn thêm Locker lắng, làm sao còn tìm được cảm giác bi nữa. Chu thiếu gia bây giờ cảm thấy mình như bị rơi vào một âm mưu rất lớn, tất cả mọi người ở đây đều liên hợp lại đối phó hắn vậy.

Khi tư tưởng của một người rơi vào cực đoan, trí tuệ sẽ không còn, Chu thiếu gia cũng không ngoại lệ.

Đây là điều mà Trương Dương muốn.

Bộp!

Một bi này, không đánh vào nhưng sau khi vài bi liên tục tiến vào, Trương Dương đã đạt được hơn Chu thiếu gia năm mươi điểm. Năm mươi điểm trong các trận đấu chuyên nghiệp không tính là gì. Nhưng vào lúc này lại là một khẳng định rất lớn.

Cơ hội tốt.

Nhìn thấy vị trí của bóng, Chu thiếu gia không khỏi vui vẻ, đây tuyệt đối là một vị trí rất tốt để hắn lật ngược tình thế. Chỉ cần phát huy một cách tốt nhất, hắn tin rằng một cơ dọn bàn.

Chu thiếu gia không nóng lòng đánh bóng, mà nhắm mắt một lát, hít vào một hơi thật sâu, cầm lấy khăn lông không ngừng lau lau cây cơ, hắn đang tìm cảm giác của mình.

“Không nên kéo dài thời gian. Tôi dám khẳng định, bi này anh không đánh vào” Trương Dương lại phá vỡ tâm trạng mới được điều chỉnh của Chu thiếu gia.

Chu thiếu gia thiếu gia lại bị Trương Dương làm ảnh hưởng. Chẳng qua Chu thiếu gia cũng biết Trương Dương đang quấy nhiễu mình, nên cố gắng nín nhịn không lên tiếng, cúi thấp đầu, hai mắt nhìn chằm chằm vào quả bong, phân tích góc độ, đường đi...

Sẽ không vào

Sẽ không vào

Sẽ không vào

Không biết tại sao ba chữ “Sẽ không vào” như một lời nguyên rửa, thủy chung hiện lên trong đầu Chu thiếu gia, đuổi cũng không đi.

Bốp!

Bi đánh ra, những tiếng thở dài đáng tiếc vang lên. Đám người Chu thiếu gia đều thở dài, ngay cả đám Lý Thiết Tường cũng thở dài. Bọn họ cũng nhìn ra vừa rồi đúng là một cơ hội, là cơ hội quyết định thắng lợi. Đáng tiếc Chu thiếu gia lại không thể phát huy được, đây là chuyện trước kia chưa từng xuất hiện.

Phải biết rằng thế bi như vừa rồi, trước đây Chu thiếu gia hoàn toàn có thể dễ dàng đối phó, mà bây giờ thắng lợi lại rất xa xôi.

Thậm chí còn có rất nhiều người cho rằng Chu thiếu gia cố ý đánh lỗi, giả vờ thả con săn sắt bắt con cá rô. Nhưng không ai biết được Chu thiếu gia đang rất lo lắng.

Đây đã không phải vấn đề thắng hay thua, mấy chục triệu, Chu thiếu gia còn chưa để vào mắt. Quan trọng là hắn không rõ tại sao cảm giác bi của mình hôm nay lại kém đến vậy, đây là chuyện không thể nào xuất hiện lúc trước kia, nhưng hết lần này tới lần khác lại xuất hiện trong hôm nay.

Chu thiếu gia rất muốn biết tại sao, nhưng càng nghĩ càng không rõ, ngược lại làm cho hắn càng thêm Locker lắng. Bây giờ ảnh hưởng đến Chu thiếu gia không phải thế bi, mà là tìm được nguyên nhân.

Chu thiếu gia lui ra vài bước, vung mạnh cây cơ lên. Hắn rất mệt mỏi, sự mệt mỏi này khác hẳn so với trước kia, Hắn dù cho nhắm mắt cũng có thể đánh cho bi vào lỗ, nhưng giờ lại không thể. Điều này làm cho hắn lần đầu tiên ném thử cảm giác thất bại.

Chỉ có Trương Dương là rõ, bây giờ đã không phải là một trận đấu Locker, mà là một cuộc đấu về mặt tâm lý. Ngay từ đầu Trương Dương đã từ từ khống chế tiết tấu trận đấu, nắm giữ sự phát triển của trận đấu, nắm lấy tâm lý của Chu thiếu gia. Làm cho trong lòng Chu thiếu gia sinh ra một ít biến hoá nho nhỏ, cứ thế tăng lên.

Thực ra chuyện cũng không đơn giản như vậy. Đây là một quá trình rất phức tạp. Một ít động tác và lời nói lúc đầu của Trương Dương, trên thực tế là quá tình thôi miên. Trong tâm lý học có thôi miên, Trương Dương không một tiếng động đã dùng đến nó. Trương Dương rất rõ ràng, mình không thể nào chiến thắng được Chu thiếu gia có niềm tin thắng lợi mãnh liệt đối với bản thân ở trên bàn Locker. Kỹ thuật của Chu thiếu gia hơn xa đám tuyển thủ bình thường.

Bốp!

Một tiếng giòn vang, Chu thiếu gia đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, hắn đang thầm cầu nguyện Trương Dương đánh không vào. Đáng tiếc, Trương Dương không mắc sai lầm lần nữa. Kỹ thuật của Trương Dương mặc dù không tốt bằng Chu thiếu gia. nhưng năng lực tính toán của Trương Dương là điều mà Chu thiếu gia không thể so sánh. Chiếc bàn này ở mỗi một góc, lực ma sát trên mặt bàn, kể cả góc giữa mặt bàn và các mép đều được Trương Dương hình thành một cách rõ ràng trong đầu.

Thông qua quan sát, Trương Dương phát hiện bàn bóng này hơi nghiêng một chút. Mặc dù độ nghiêng này gần như có thể bỏ qua, nhưng nó rất dễ ảnh hưởng đến thắng lợi cuối cùng.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Tiếng bi va chạm vào nhau không ngừng vang lên. Lam Chu thiếu gia há hốc mồm đó là bi đen giống như một viên nam châm, bi trắng luôn dừng lại cách bóng đen khoảng một thước.

Trong Locker, bi đen có giá trị cao nhất. Cao thủ cần phải làm là mỗi lần đánh một bi đỏ tiến vào, bi đen có thể trở thành mục tiêu tiếp theo. Bây giờ Trương Dương làm như vậy, một đỏ một đen. Chu thiếu gia trơ mắt nhìn bi đỏ bị tiêu diệt, bi đen cũng từng quả một vào lỗ. Chu thiếu gia nhíu mày, hắn cảm thấy sống lưng ầm ứ, chiếc áo lót bằng tơ tằm dán sát vào người, dán sát vào thịt, giống như tắt chân vậy.

Cuối cùng, Chu thiếu gia quyết định nhắm mắt lại.

Chu thiếu gia không ngừng dùng khăn lau mồ hôi trán. Trên thực tế, đại sảnh này rất lớn, nhiệt độ vừa phải, không cao, không thấp.

Đến lúc này, mọi người mới phát hiện ra Chu thiếu gia đang khấn trương.

Đám người lý thiếu gia rất thích thú. Đối với bọn họ mà nói, muốn thấy được dáng vẻ chật vật của Chu thiếu gia như vậy, không hề dễ dàng. Trương Dương cứ đánh một bi vào, bọn họ đều liều mạng vỗ tay, giống như người thắng không phải là Trương Dương mà là bọn hắn.

Lúc này, bởi vì Chu thiếu gia nên Trương Dương và đám Lý Thiết Tường được kéo sát lại gần nhau. Kẻ thù của kẻ thù là bạn, đạo lý này thích hợp trong bất kỳ trường hợp nào.

Bốp!

Cú đánh cuối cùng, cả người Chu thiếu gia run lên. Hắn mặc dù vẫn nhắm mắt, nhưng hắn rõ ràng số bóng còn lại trên bàn như trong lòng bàn tay. Hắn tự nhiên biết đã kết thúc, ván này đã kết thúc. Chu thiếu gia thở dài một hơi, chờ đợi cũng là một loại thống khổ.

“Tôi thua” Chu thiếu gia mở mắt, nhìn chằm chằm vào Trương Dương, một lúc lâu sau mới nói.

“Anh khẳng định sẽ thua. Chỉ cần anh đánh với tôi. Anh sẽ tiếp tục thua!”

Trương Dương không hề khiêm tốn, hắn nói ra câu quan trọng nhất với Chu thiếu gia, khiến Chu thiếu gia nghĩ rằng bên trong có một trình tự nhất định, cho rằng dù mình có đánh tiếp cũng sẽ thua. Đây là bước đầu tiên, bước thứ hai và bước thứ ba sẽ dùng động tác và lời nói để hoàn thành. Thôi miên trong mắt người khác rất thần bí. Thực ra đây là một công việc rất phức tạp. Không chỉ động tác, còn cần cả lời nói phụ họa.

“Trương Dương thế nào?” Lúc này, Vương Yến ở xa xa đang nhỏ giọng nói chuyện với Tuyết Liên đã đi tới. Nàng vì không ảnh hưởng đến tâm trạng của mình nên vẫn quay lưng về phía bàn bóng. Đến khi ván đấu chấm dứt, nàng mới quay lại. Nàng rất khó hiểu, bởi vì nàng thấy vẻ mặt kiêu ngạo của Trương Dương trở nên uể oải.

“Thắng!” Trương Dương cười cười một tiếng.

“Anh ta thắng? Thua bao nhiêu?” Vương Yến căn bản không hề nghĩ qua Trương Dương sẽ thắng.

250. Chương 250. Biết Cách Buông Tha

“Ừm ừm, là Trương Dương Locker đại sư của chúng ta đã thắng, ha ha!” Lưu Bưu một tay nắm đồng trang sức trên bàn đã cầm thạch lên, cười ha ha, trong đầu đang nhanh chóng tính toán xem hắn thắng được bao nhiêu vàng.

“Thật sự thắng sao?” Vương Yến mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi. Thắng lợi này đến rất đột nhiên. Nàng vốn chỉ nghĩ Trương Dương đừng thua quá thê thảm là được. Đâu biết rằng lại thắng, rất khó tin.

“Anh ta thắng!” Chu thiếu gia vốn đang trầm ngâm đột nhiên cười, thừa nhận mình thua.

“Ồ... Trương Dương, anh thật lợi hại... chụt...!”

Vương Yến ôm lấy cổ Trương Dương, hôn thật mạnh lên mặt Trương Dương.

Đột nhiên, cả đại sảnh trở nên im lặng, tất cả ánh mắt đều dừng lên người bọn họ.

“A...” Lúc này Vương Yến mới nghĩ đến hoàn cảnh không đúng, không khỏi đỏ mặt, vội vàng lấy tay che mặt rồi núp vào sau lưng Trương Dương.

Có tức giận, có hâm mộ, có ghen ghét, có oán độc... các loại ánh mắt đều tập trung lên người Trương Dương.

Vương Yến là ai?

Mặc dù mỗi người đều có chủ ý với Vương Yến, hy vọng ôm người đẹp và tài sản khổng lồ kia. Nhưng chưa có ai được Vương Yến ưu ái. Vương Yến chủ động thân thiết như vừa rồi quả thực không thể tưởng được. Lúc bình thường, cho dù muốn chạm tới đầu ngón tay của Vương Yến cũng không dễ, chứ đừng nghĩ nàng chủ động ôm, hôn.

Trong ánh mắt đó, Trương Dương lại không phát hiện có một đôi mắt u oán, là Tuyết Liên. Tuyết Liên nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Vương Yến khi núp sau lưng Trương Dương, trong lòng cảm thấy mất mát, trống rỗng giống như một con thuyền nhỏ bồng bềnh trong biển rộng.

Ngay khi A Trạch và Lưu Bưu tưởng rằng Trương Dương sẽ đỏ mặt, nhưng Trương Dương lại làm một động tác ngoài suy nghĩ của mọi người.

“Nghỉ một lát đi, đây là cuộc chiến giữa đàn ông với nhau”. Trương Dương khề vồ vồ Vương Yến. Vương Yến ngăn người một chút, lập tức gặt đầu cầm khăn tay lau vết son trên mặt Trương Dương. Sau đó thị uy với Chu thiếu gia, rồi giơ nắm tay trắng nõn lên lắc lắc, đúng là tiểu nhân đắc chí. Làm Trương Dương nhìn thấy toát hết mồ hôi lạnh.

“Chúng ta tiếp tục!” Trương Dương nhìn Chu thiếu gia.

“Không cần, Locker, tôi không phải là đối thủ của anh”. Chu thiếu gia liếc nhìn thân hình thướt tha của Vương Yến, trong mắt dâng lên một tia thất vọng.

Không phải đối thủ!

Mọi người đang suy tư lập tức bị những lời này của Chu thiếu gia đánh động, khó có thể tin nhìn Chu thiếu gia. Đây là Chu thiếu gia sao? Đây à lời Chu thiếu gia nói sao?

Không chỉ bọn họ, mà ngay cả Trương Dương ngoài mặt rất bình tĩnh nhưng trong lòng cũng có chút khiếp sợ.

Chu thiếu gia như vậy, nếu không phải người đại gian đại ác thì tuyệt đối là nhân tài. Hoặc nói là kiêu hùng. Phải biết rằng một người có lòng tin mãnh liệt vào mình sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy. Đặc biệt kỹ thuật của Chu thiếu gia ở môn Locker này hơn xa Trương Dương mà lại thừa nhận mình đã thua, dũng khí lớn đến mức nào.

Dù sao, Chu thiếu gia mặc dù thua một ván nhưng cũng không có nghĩa hắn đã chính thức thua. Dù là theo quy tắc của môn Locker hay sòng bạc mà nói, không có khả năng một ván đã phân ra thắng bại. Bây giờ Chu thiếu gia nói mình đã thua, như vậy Chu thiếu gia đã buông tha cho cơ hội lấy lại mặt mũi của mình ở môn Locker.

Điều này cần dũng khí cỡ nào?

Trương Dương không biết. Nhưng Trương Dương lại biết, người bình thường tuyệt đối không làm được. Rất nhiều người đánh bạc đến tán gia bại sản, tất cả đều vì lòng tin và không bao giờ chịu bỏ cuộc của bản thân. Trên chiếu bạc tuyệt đối không chịu bỏ cuộc không phải là một tinh thần tốt, tinh thần này hầu hết là thất bại hoàn toàn.

Đồng thời Trương Dương hiểu rõ, cái bẫy mà hắn đặt ra mất đi tác dụng. Thôi miên đã không thể tiến hành. Chu thiếu gia nếu đã buông tha Locker có nghĩa là bóng ma thất bại trong trận đấu vừa rồi đã không còn

hiệu quả. Huống chi thuật thôi miên của Trương Dương mới đi được một bước đầu tiên, một ít quá trình còn chưa bắt đầu, sau khi hủy bỏ trận đấu, thôi miên của hắn đã kết thúc.

Thật vất vả tạo ra một cái bẫy lại bị Chu thiếu gia hóa giải một cách dễ dàng.

Đến lúc này, Trương Dương mới thật sự coi trọng Chu thiếu gia. Từ sau khi Trương Dương có được vô số ký ức tinh anh, Trương Dương thường xuyên có cảm giác mình ở một vị trí cao cao tại thượng, nhìn người bình thường như một con kiến nhỏ bé.

“Như vậy, Locker không chơi nữa, tôi không phải là đối thủ của anh. Không bằng chúng ta chọn một môn khác. Hơn nữa do tôi buông tha Locker nên anh có quyền lựa chọn theo sở trường của anh. Ví dụ như cờ vua, thư pháp, điêu khắc, cử tạ, nhu đạo, tiết quyền đạo, vật lộn...”

Chu thiếu gia nói ra mấy môn, Trương Dương rốt cuộc rõ ràng tác dụng của nơi này. Nơi này hoàn toàn là một nơi đánh bạc. Nơi này là địa bàn của Chu thiếu gia. Bởi vì Chu thiếu gia có thể đánh bại bất cứ ai ở bất cứ hạng mục nào. Đương nhiên đây là điều mà Trương Dương đoán.

Trên thực tế, Trương Dương đã đoán gần như chính xác. Đây là nguyên nhân tại sao đám Lý Thiết Tường lại có địch ý với Chu thiếu gia như vậy. Đám ăn chơi trác táng và tinh anh xã hội không tìm được cảm giác thành công ở địa bàn của Chu thiếu gia. Từ từ hình thành hai cực phân hóa. Một bộ phận có chút thể lực, hoặc là thanh cao một chút vạch rõ giới hạn với Chu thiếu gia.

Đương nhiên điều này còn quan hệ đến sản nghiệp của gia tộc bọn hắn, còn có quan hệ thế hệ trước nên cũng không đơn giản như biểu hiện.

Thư pháp!

Nhu đạo...

“Trương Dương. Thư pháp! Thư pháp! So thư pháp!” Vương Yến ngồi ở xa xa vẫn tập trung tinh thần chú ý, nghe thấy Chu thiếu gia nói ra thư pháp, lập tức kích động kêu lên.

Hiển nhiên Vương Yến cho rằng thư pháp là thế mạnh của Trương Dương.

Trương Dương cau mày nhìn Vương Yến đang kêu lên. Vương Yến lập tức cúi đầu xuống. Từ bữa ăn quý tộc lần trước, nàng liền hiểu rõ tính cách của Trương Dương. Vừa rồi Trương Dương đã nói, đây là cuộc chiến của đàn ông với nhau. Điều này có nghĩa nàng không thể ở vị trí chủ vị trong bàn tiệc, không lên tiếng là lựa chọn tốt nhất.

Thấy sau khi Trương Dương cau mày, Vương Yến lập tức cúi đầu ủ rũ, mọi người ở đây lại ngẩn người. Đây là Vương Yến điều ngoa kiêu ngạo sao?

“Ngoại trừ thư pháp, do anh chọn. Khách phải theo chủ!” Trương Dương thản nhiên nhìn Chu thiếu gia. Hắn buông tha thư pháp không phải vì Vương Yến, mà môn nghệ thuật biểu diễn này không thể nói ai giỏi hơn ai. Văn không có đệ nhất, võ không xếp thứ hai. Văn cũng bao gồm thư pháp. Huống chi ở đây nếu muốn tìm ra một người chuyên nghiệp bình luận công tâm khẳng định là rất khó. Không bằng Trương Dương tự động bỏ qua.

“Tôi chọn?” Mắt Chu thiếu gia sáng rực lên, một cỗ chiến ý hừng hực cháy lên trong mắt.

“Vấn này, anh chọn!” Trương Dương không phải kẻ ngu, lễ độ cũng có giới hạn. Nếu như mình bỏ qua quyền lựa chọn, không thể nghi ngờ sẽ rất bị động. Nói vấn này là cho Chu thiếu gia quyền chủ động.

“Được được được... quả nhiên có phong độ của một đại tướng, khó trách có thể đánh đâu thắng đó ở thành phố IH, không gì cản nổi. Nếu muốn tôi chọn, tôi cũng sẽ không khách khí. Vừa nãy chúng ta đấu Locjker, tôi mặc cảm. Bây giờ chúng ta chơi một trò không cần dùng đến đầu óc”. Chu thiếu gia cười ha hả, dư âm của trận thua vừa rồi đã kết thúc.

“Nói!” Trương Dương liếc nhìn mấy dụng cụ thể hình xung quanh.

Tôi nghĩ, ở đây không đầu óc nhất chính là cử tạ”.

Chu thiếu gia vừa dứt lời đã bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của mình ra, cởi chiếc áo lót bằng tơ tằm đã ẩm ướt. Chiếc áo lót bị vắt lên một chiếc ghế ở bên cạnh. Trên thực tế, chiếc áo lót này làm Trương Dương rất không thoải mái. Mặc dù con rồng trên áo là màu bạc, thêu trên áo cũng không quá chói mắt. Nhưng bởi vì nó là thêu nó đang nuốt mây phun sương mù, giương nanh múa vuốt nên càng khiến người ta chú ý.

Rồng là tượng trưng tinh thần của dân tộc Trung Hoa. Trương Dương không hi vọng người như Chu thiếu gia mặc nó ở trên người.

Khi Chu thiếu gia cởi quần áo ra, mắt đám Trương Dương, A Trạch và Lưu Bưu sáng rực lên. Đây gần như là một cơ thể hoàn mỹ. Làn da màu vàng của người châu Á được phơi nắng một cách thích hợp, tạo ra vẻ hơi ngăm ngăm đen đầy khỏe mạnh. Đương nhiên hoàn mỹ không chỉ riêng làn da, mà là cả cơ thể lộng lẫy.

Cơ thể Chu thiếu gia rất cân đối, giống như một tác phẩm nghệ thuật không tỳ vết.

“Xin mời!” Chu thiếu gia giãn giãn tay chân, trong mắt lộ ra một tia đắc ý. Sự tự tin cường đại đã trở lại với hắn.

Trương Dương không lên tiếng, hắn từ từ cởi chiếc áo khoác màu đen ra, rồi lại từ từ cởi áo lót màu xanh đậm trên người ra. Da thịt Trương Dương cũng đã lộ ra trong không khí.

Từ từ, mọi người đang vây xem đều biến sắc, một cảm giác sợ hãi xông lên trong lòng.

Những đôi mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm vào người Trương Dương. Mà bên trong mắt Vương Yến có một tia thương tiếc. Ngay cả Tuyết Liên đã thấy cảnh Trương Dương cởi trần ở trong động, trong mắt cũng hiện lên một tia không đành lòng.

251. Chương 251: Trương Dương Vô Địch
252. Chương 252: Tiềm Lực Bộc Phát
253. Chương 253: Năng Lượng Tinh Thể Hóa.
254. Chương 254: Ngân Mị Mời Khách.
255. Chương 255 Tay Và Chân Của Tướng Quân
256. Chương 256 Người Khoẻ Nhất Hành Tinh
257. Chương 257 Chiến Thư
258. Chương 258 Giấy Trừng Tâm Đường
259. Chương 259: Tâm Nguyên Của Lưu Bưu
260. Chương 260: Lừa Dối Cả Tướng Quân
261. Chương 261: Tự Bạch
262. Chương 262: Thích Ai?
263. Chương 263: Cho Anh Một Chút Thời Gian
264. Chương 264: Máy Bay Tư Nhân Xa Xỉ Nhất Thế Giới
265. Chương 265: Hải Tặc Somali.
266. Chương 266: Gặp Lại Na Na.
267. Chương 267: Làm Rạng Danh Tổ Quốc.
268. Chương 268: Tâm Tính Giết Chóc.
269. Chương 269: Cờ Đỏ Năm Sao Tung Bay.
270. Chương 270: Tìm Cách Lên Bờ?.
271. Chương 271: Thực Lực Chân Chính.
272. Chương 272: Thuyền Hải Tặc.
273. Chương 273: Kindness Bull.
274. Chương 274: Ẩn Nấp
275. Chương 275: Gấu Chó To Lớn
276. Chương 276: Nguy Hiểm Quen Thuộc
277. Chương 277: Chiến Ý Thiêu Đốt
278. Chương 278: Năng Lượng Tinh Thể Hóa

có một số cường giả thực lực kinh khủng, mà Tướng quân và Đại Hà của Nhật Bản kia là hai trong số đó.

Đột nhiên!

Tiểu hòa thượng lâm vào trầm mặc, vẻ mặt đau buồn, dường như sắp muốn khóc. Chứng kiến vẻ mặt non nớt đang đau thương kia, Trương Dương cảm giác rất quý dị, nhưng hắn không dám làm gián đoạn tiểu hòa thượng, chỉ lẳng lặng nhìn tiểu hòa thượng, thấy được tiểu hòa thượng đang rất đau thương, dường như đang nhớ về chuyện trong quá khứ.

Chẳng lẽ tiểu hòa thượng có liên quan gì đến nhân vật trong truyền thuyết có thể hủy thiên diệt địa kia sao?

“Người muốn ta làm thế nào?” Nhìn vẻ mặt đau thương kia, Trương Dương đột nhiên có chút không đành lòng, thở dài một tiếng nói.

“Giúp ta tìm một cái viện nghiên cứu, hồi trước có tên là ‘Viện nghiên cứu mật mã sinh mệnh NY’. Mười tám năm trước, viện nghiên cứu này đột nhiên biến mất, ta gần như đã lục soát tin tức tư liệu Internet trên toàn thế giới nhưng không cách nào tìm ra được tung tích của nó. Đương nhiên ta tin rằng cái viện nghiên cứu này không thể bỗng dưng mà biến mất được. Khả năng duy nhất chính là bọn họ dùng cách liên lạc nguyên thủy nhất bằng thư tín, cho nên ta không có cách nào khác tìm được tin tức gì liên quan đến bọn họ” Tiểu hòa thượng hung tợn nói.

“Viện nghiên cứu mật mã sinh mệnh NY... nước Anh?” Trương Dương dường như đối với cái tên này có chút quen thuộc, nhớ kỹ chắc mấy năm trước đã từng có báo chí đưa tin nói. Viện này nghiên cứu về đột phá mật mã gen loài người và di truyền sinh vật học. Nghe nói có thể đem gen của cừu và tế bào người tổ hợp, lúc đó đã gây nên chấn động rất lớn, vô số tổ chức trên thế giới đã kháng nghị phản đối.

“Bây giờ không nhất định chỉ là nước Anh, có thể cả Châu Âu và Mỹ cũng tham dự vào kế hoạch nghiên cứu trong viện này rồi.” Tiểu hòa thượng lo lắng nói.

“Bọn họ có kế hoạch gì vậy?”

“Không biết!”

“Sau khi ta tìm được bọn họ sẽ làm gì nữa?” Trương Dương mờ mịt hỏi.

“Không biết, chẳng qua nhiệm vụ của người rất đơn giản, mặc kệ bọn họ làm gì, người chỉ việc... phá hoại. Bởi vì kế hoạch nghiên cứu của bọn họ toàn nhắm vào người da vàng, theo ta suy đoán thì kế hoạch này chỉ đem mỗi Nhật Bản loại trừ bên ngoài, như vậy rõ ràng là kế hoạch này nhắm vào những nước còn lại. Cho nên đây là một nhiệm vụ phi thường đơn giản mà cũng rất khó khăn” Tiểu hòa thượng trong mắt lóe lên quang mang.

“Vẫn còn có người đang truy xét chuyện này chứ?” Trương Dương đột nhiên nghĩ đến Na Na, cô gái đầy thần bí.

“Có, rất nhiều, gần như mỗi một quốc gia cũng đều có người tra xét chuyện này, bởi vì ‘Viện nghiên cứu mật mã sinh mệnh NY’ này biến mất rất bí hiểm, khiến cho rất nhiều quốc gia coi trọng”.

“Trung Quốc có không?”

“Khẳng định là có, nhưng mà ta không rõ ràng lắm. Bởi vì phòng thí nghiệm này rất quý dị, chưa bao giờ dùng Internet để liên lạc, như vậy người truy tìm cũng không có cách nào thông qua Internet để lần ra dấu vết. Ta nghĩ những người đi tra xét khẳng định cũng phải dùng thủ đoạn nguyên thủy nhất để tìm, chính vì vậy ta đối với việc này bất lực!” Tiểu hòa thượng buồn bực, loài người càng dùng các cách lạc hậu hẳn càng khó giám sát hơn. Hắn cuối cùng cũng rõ ràng vì sao chính phủ Mỹ bắt lực trong việc đuổi giết phần tử khủng bố số một thế giới Bin Laden. Ở chỗ giao thông nguyên thủy, thông tin liên lạc nguyên thủy đó, kỹ thuật khoa học trình sát hiện đại có vẻ trở nên bất lực.

“Biết đây là cái gì không?”

Trương Dương suy tư một chút, rồi đem cái bình nhỏ giấu trong người lấy ra cái chai bên trong chứa chất lỏng kỳ lạ màu xanh biếc, dưới ánh sáng đèn phát ra ánh quang mang kỳ dị.

Tiểu hòa thượng không lên tiếng, biến mất ở màn hình, sau đó trên màn hình xuất hiện cái bình nhỏ, cái bình càng lúc càng rõ ràng hơn, các số liệu điên cuồng xoay quanh chiếc bình, rõ ràng tiểu hòa thượng đang tính toán số liệu để phân tích chất bên trong cái bình.

Rốt cục, tiểu hòa thượng lại xuất hiện trên màn hình.

“Không thể tính toán. Chẳng qua từ dấu hiệu cho thấy đây là vật phẩm hóa học có độc, nhưng mà những vật phẩm kiểu này nhiều lắm, căn bản không có cách nào tính toán. Ô, đúng rồi, người đưa cái đáy chai lên nhìn kỹ một chút...”

Trương Dương nhin không được trước tiên đảo mắt liếc qua, quả nhiên dưới đáy có mấy chữ tiếng Anh viết: Tính toán tổ hợp ba chữ, màn hình máy tính nhanh chóng xuất hiện các dạng tổ hợp của ba chữ Z, H, J

Đây là một sự tính toán vô cùng nặng nề, toàn bộ văn tự của thế giới có hơn một nghìn loại, mỗi một văn tự đều có một tổ hợp từ riêng biệt khác nhau. Nếu như muốn từ trong biển văn tự tìm được thứ mà mình cần quả là mò kim đáy bể, vô cùng gian nan.

Cũng may tiểu hòa thượng là một trí tuệ lập trình, hẳn có thể lợi dụng toàn bộ máy vi tính trên thế giới phục vụ cho mình.

Hơn mười phút sau, tất cả các số liệu tin tức tổ hợp có liên quan của ba chữ mẫu đều được tìm ra, phân loại, rồi sau đó lại phân loại tiếp.

Chưa tới hai phút sau, Trương Dương đã chứng kiến tiểu hòa thượng phân loại mười mấy lần, càng ngày càng cẩn thận hơn, bắt đầu là tổ hợp ghép ba chữ mẫu thường thấy, rồi phân loại ra tên riêng, quốc gia, tính chất, địa danh, động vật...

Phạm vi phân loại càng ngày càng nhỏ, tiểu hòa thượng hình như đã có chủ định phân loại, cuối cùng chỉ tập trung phân loại chủ yếu về tên động vật.

Sau đó, số liệu thu lại chỉ còn một nửa, một nửa màn hình còn lại xuất hiện một con giao long đang giương nanh múa vuốt. Cái hình tượng này đối với Trương Dương rất quen thuộc, bởi vì người Trung Quốc lấy Rồng làm biểu tượng. Giao long mặc dù không phải là Rồng, nhưng trong truyền thuyết đó là sinh vật gần với Rồng nhất, có thể tu luyện để tiến hóa thành Rồng được.

“Thân dài bốn chân, đầu ngựa đuôi rắn. Thân có lân giáp, đầu có sừng, ngũ trảo (Bản thảo cương mục) được gọi là ‘Long’ Có chín loại căn cứ vào các đặc điểm sở trường của từng loại. Có lân giáp gọi là ‘giao long’, có cánh gọi là ‘ứng long’, có sừng gọi là ‘giả long’, không sừng gọi là ‘cầu long’... nhỏ thì gọi là ‘giao long’, lớn thì gọi là ‘long’... Không sai, ba chữ này chính là chỉ ‘Giao Long’ của Trung Quốc” Tiểu hòa thượng khẳng định nói.

“Ặc, người sẽ không cho rằng giao long có thật đấy chứ?” Trương Dương không nhin được ho khan nói.

“Vậy người có chứng gì là không có ?” Tiểu hòa thượng trừng hai mắt.

Trương Dương không nói gì. Điều này giống như người ta nói là có phượng hoàng , người bảo không có thì phải nêu ra dẫn chứng là không có!

“Trên thực tế, sách cổ ghi lại đại bộ phận động vật đều có. Loại giao long Trung Quốc này thực tế có tồn tại, đã từng sống ở Trung Quốc, hầu hết đều ở trong các vùng sông hồ, ngẫu nhiên cũng có xuất hiện ở biển. Theo sách cổ phỏng đoán, giao long Trung Quốc là động vật lưỡng thê, ở các quốc gia khác không có, giống như gấu mèo vậy, chỉ có ở Trung Quốc. Người cổ đại Trung Quốc đã thần thánh hóa giao long lên rất nhiều, nó chỉ là một loại động vật lưỡng thê khổng lồ mà thôi. Chẳng qua, nó đích thực hung mãnh dị thường... điều này khẳng định không sai”.

“Ừm, có lẽ vậy. Nhưng rồi sao, chẳng lẽ trong cái chai be bé này có một con giao long sao?” Trương Dương mở to mắt nhìn cái chai, thực tế hẳn cũng đồng ý với ý kiến của tiểu hòa thượng. Mấy ngàn vạn năm trước, chuyện gì cũng có thể phát sinh cả. Có cả côn bằng giương cánh ngàn dặm, thì có thần long uy phong cưỡi mây đạp gió cũng chẳng phải chuyện ngạc nhiên. Chim khổng lồ thời cổ đại khẳng định có, về phần ‘long’, càng dễ giải thích. Nếu có một động vật so với kinh ngư lớn hơn vài lần, một lần uống nước có thể uống vạn tấn nước, bay lên trời phun ra tạo thành mưa to, cũng không có gì kỳ quái cả.

Loài người thời viễn cổ gặp loại chuyện này khẳng định thêm mắm dặm muối khuếch đại lên trăm lần, qua nhiều đời truyền xuống, mấy giống chim thú bình thường cũng trở thành thần tiên hết!

“Vì sao không thể?” Tiểu hòa thượng cười quái dị.

“Á...” Trương Dương tay run lên, cái chai thiếu chút nữa rơi xuống. Chứng kiến nụ cười âm trầm kỳ quái của tiểu hòa thượng, hắn chỉ sợ trong chai đột nhiên bay ra một con rồng.

“Sặc, sao phải khấn trương thế? Ta nói có thể, chứ không phải thật sự có. Ta hỏi ngươi có phải đoạt được cái chai này từ tay một người rất quái dị không?” Tiểu hòa thượng trừng mắt, mắng hỏi.

“Ừm... cái này đúng là có chút cổ quái” Trương Dương nghĩ đến tên da trắng trên tàu bị mình một quyền đâm chết.

“Hừm, như vậy đúng rồi. Tiểu nạp khẳng định, cái chai nhỏ này là bọn chúng thu thập tiêu bản (mẫu vật) từ Trung Quốc” Tiểu hòa thượng vẽ mặt khẳng định.

“Tiêu bản của giao long...”

“Đúng, có tiêu bản này, bọn họ có thể thông qua kỹ thuật trọng tổ tế bào, cải tạo gen cho bọn người sinh hóa ngày càng mạnh mẽ và hoàn thiện! Người ngẫm lại xem, nếu bọn họ thành công đem tế bào giao long cấy ghép vào cơ thể người. Lúc này một người mà có sức mạnh của giao long, không, chỉ cần có 1/10 sức mạnh đó, cũng đã khủng bố đến mức nào rồi...” Tiểu hòa thượng vẽ mặt nghiêm túc nói.

292. Chương 292: Mua Bán Súng Đạn

“Ài... dựa theo đạo lý mà nói, người kế thừa trí nhớ của vô số tinh anh, đáng lẽ phải thông minh chứ, vì sao cái này cũng không nghĩ ra? Voi ma mút vài vạn năm trước người biết không? Mọi người ở dưới băng tuyết tìm được những thi thể hoàn hảo của chúng. Khủng long người có biết không? Trên thế giới, rất nhiều nơi đã phát hiện ra nhiều xác khủng long và xương hóa thạch, cũng có thể lấy ra tế bào, thậm chí ở bên trong vỏ phách còn có thể tìm được một ít gen tế bào của các sinh vật thời viễn cổ. ‘Công viên khủng long kỷ Jura – Jurassic Park’ người đã từng xem chưa?”

“Từng xem... ta hiểu được rồi...” Trương Dương vội vàng gật đầu. Trong phim ‘Công viên kỷ Jura’, khủng long sống lại là một phim khoa học viễn tưởng thật sự có ý nghĩa. Với trình độ kỹ thuật về gen hiện nay, loài người muốn sống lại nhiều sinh vật thời cổ đại quả thực không phải việc khó.

“Ừm, cứ vậy đi. Nếu người tìm được viện nghiên cứu mật mã sinh mệnh NY thì hãy báo cho ta, để ta đối phó. Giờ ta phải đi chơi cờ năm quân cùng Lưu Bưu đây, lúc này không thể thua được, bọn ta là đang đánh cuộc...”

Tiểu hòa thượng còn chưa nói dứt câu, màn hình laptop chợt lóe, khôi phục lại trang chủ như cũ, tiểu hòa thượng đã biến mất không thấy.

Trương Dương kinh ngạc nhìn máy tính, cảm thấy thật kỳ lạ. Hình như tiểu hòa thượng này không nói cho hắn làm thế nào để cứu loài người, cũng không nói cho hắn làm sao để phong tỏa không gian thông đạo.

Tìm cái viện nghiên cứu mật mã sinh mệnh NY kia hình như cũng là một nhiệm vụ xa vời.

Đột nhiên trong lúc đó, Trương Dương cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Tại sao lại không thích hợp?

Loại cảm giác này giống như một con kiến đang gặm nhấm trái tim hắn, vô cùng khó chịu. Vấn đề nằm ở chỗ nào nhỉ? Rốt cục vấn đề ở đâu?

Trương Dương hít sâu một hơi, uống một ngụm trà, chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu từ từ nhớ lại cuộc nói chuyện lúc nãy với tiểu hòa thượng, nhớ từng tí một, một chữ cũng không quên.

Bất ngờ, Trương Dương toát hết cả mồ hôi lạnh!

Tiểu hòa thượng sao lại biết hắn kế thừa trí nhớ của vô số tinh anh chứ?

Cuối cùng Trương Dương cũng tìm được điểm không thích hợp. Tất cả chỉ vì tiểu hòa thượng nói một câu nhắc tới việc hắc kế thừa trí nhớ của các tinh anh. Điều này trước giờ vẫn là bí mật của Trương Dương, hắc chưa từng nói cho một ai biết, nhưng tiểu hòa thượng lại biết.

Chẳng lẽ tiểu hòa thượng có thể xâm nhập linh hồn hắc? Rõ ràng không thể có khả năng này được. Trương Dương trên trán ướt đầm mồ hôi... Cái cảm giác bị người ta nhìn thấu tất cả này quả là vô cùng khó chịu. Có thể nói, bí mật lớn nhất của hắc bấy giờ ở trước mặt tiểu hòa thượng cũng chẳng còn gì là bí mật nữa.

“Tiểu hòa thượng!”

“Tiểu hòa thượng!”

“Nói, tại sao ngươi lại biết ta kế thừa vô số trí nhớ?” Không có gì xuất hiện, rõ ràng không phải tiểu hòa thượng không biết hắc gọi mà là không muốn trả lời vấn đề này.

“Rắc!” Trương Dương một chương chụp mạnh xuống, chiếc ghế rắn chắc bỗng vỡ vụn.

Cường đại!

Cường đại!

Chỉ có cường đại mới có thể thoát khỏi sự bố trí không chế của người khác.

Trương Dương ngồi lên giường, trên thân thể cở trần bắt đầu tỏa ra một tầng quang hoa màu xanh nhạt, quang hoa dường như đang chuyển động chậm rãi xung quanh thân thể, dần dần hình thành một dòng chảy thật lớn, như cơn lốc xoáy cuốn nuốt cả không gian, giống như hắc động (hố đen) hút hết tất cả, đến như ánh sáng cũng biến mất trong đó.

Dần dần, Trương Dương cảm giác được có một dòng chảy ấm áp chảy khắp ngõ ngách thân thể mình, mỗi một kinh mạch, mỗi dây thần kinh, mỗi huyết mạch và mỗi tế bào, đều đắm chìm trong dòng chảy ấm áp đó.

Tư cảm cũng theo dòng chảy ấm áp đó mà khuếch tán ra!

Cảm giác được hoàn cảnh xung quanh, cảm giác được sự yên tĩnh của Mogadishu về đêm, cảm giác được Lưu Bưu đang ngồi vò đầu bứt tai đánh cờ trước laptop, cảm giác thấy lão đầu đang gọi điện thoại còn lão bà đang ôn nhu xoa bóp vai cho lão đầu...

Cảm giác được tiếng giày da ma sát của quân cảnh Mogadishu đang tuần tra.

Cảm giác được sóng biển rì rào vỗ bờ cùng với tiếng gió thổi vi vu...

Năng lượng hội tụ quanh thân thể Trương Dương, Ngân Mị đang ngủ say cũng tỉnh dậy, hưng phấn chạy quanh Trương Dương, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng như một dải ngân tuyến không ngừng xoay quanh thân thể Trương Dương.

Trương Dương cảm giác được thân thể Ngân Mị đang điên cuồng hấp thu năng lượng tập hợp kia. Trương Dương cuối cùng cũng rõ, Ngân Mị bởi vì tính chất trời sinh mà không có cách nào tập hợp được năng lượng ngoài không trung, chỉ có thông qua khoáng thạch trực tiếp lấy ra năng lượng. Chỉ khi chính hắc đem năng lượng tập trung lại một khoảng cách nhất định, tiểu Ngân Mị mới có thể chuyển hóa năng lượng để tiến hóa thân thể.

Đương nhiên, sự tình không hề đơn giản như Trương Dương tưởng tượng. Thân thể tiểu Ngân Mị không chỉ không có cách nào hấp thu năng lượng phạm vi lớn, mà cũng không thể lấy năng lượng từ chỗ nhiệt độ cao được. Cái đó và Trương Dương về bản chất khác nhau. Trương Dương hấp thụ năng lượng, chỉ cần công lực đạt tới trạng thái nhất định, cho dù là nhiệt lượng sinh ra lúc động cơ hoạt động hắc cũng có thể hấp thụ.

Lúc luyện công luôn là lúc thời gian trôi qua nhanh nhất.

Lúc Trương Dương thu công cũng là lúc chân trời hừng sáng.

Sáng sớm, đánh thức Lưu Bưu vẫn còn đang mơ màng mắt đỏ kè dậy, mọi người ăn bữa sáng xong liền ra ngoài khách sạn. Ngay khi ra ngoài cửa, Trương Dương nhất thời kinh ngạc đến ngây cả người.

Ở cửa khách sạn đang có một đội xe, không, phải nói là một đoàn bộ đội tác chiến vũ trang hạng nặng. Những người này không có quân hàm, rõ ràng là một đoàn vũ trang tư nhân.

Năm chiếc xe địa hình và thêm hai chiếc xe địa hình đặc biệt xa hoa, hai chiếc xe bọc thép, hai chiếc xe tải, có ít nhất năm mươi binh lính vũ trang hạng nặng, vũ khí vô cùng đa dạng. Trên xe địa hình có gắn súng máy hạng nặng, pháo bách kích, bazooka, súng tự động...

Khi bọn hắn đi ra ngoài, một người da đen cao lớn dường như là thủ lĩnh đi nhanh tới, mà lão đầu cũng đi lên nghênh đón.

Hai người gặp nhau, ôm nhau nhiệt liệt.

“Hoan nghênh trở về!”

“Thật vui khi gặp lại người”.

Hai người dường như rất quen thuộc, sau một phen hàn huyên, mọi người bắt đầu từ Mogadishu lên xe đi. Đi tầm hai giờ đồng hồ mà đội xe dừng lại giữa đường cả thấy sáu lần, mà mỗi lần dừng lại, số tiền mặt do lão đầu quản lý lại vơi dần đi một ít.

Trong khoảng thời gian này, Trương Dương cũng hiểu ra đơn vị đội ngũ này thực chất là đám lính đánh thuê trong truyền thuyết. Đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê này là người quen cũ của lão đầu, quan hệ khá tốt. Dường nhiên quan hệ khá tốt ở đây chỉ là dừng ở mức giao dịch, bảo đảm danh dự uy tín thì không vấn đề, nhưng còn chưa đến mức có thể bán mạng vì lão đầu.

Đồng thời Trương Dương cũng hiểu được lão đầu đã đem tiền gửi vào một số ngân hàng ‘ngầm’, thông qua một số con đường chính quy biến thành thu nhập hợp pháp, sau đó chuyển đến tài khoản của lão đầu ở trong nước. Nghe nói uy tín của mấy ngân hàng này rất tốt, tuyệt đối sẽ không vì hơn trăm triệu đô la Mỹ mà mất uy tín vất vả tạo dựng được. Hơn nữa mấy ngân hàng ngầm này thích ở vùng chiến loạn nguy hiểm này thành lập mạng lưới rửa tiền.

Dường nhiên mấy con đường rửa tiền này chi phí đều vô cùng đắt, ‘rửa’ 10 triệu thì mất gần 2 triệu ‘phí thủ tục’, điều này làm Trương Dương đau lòng vô cùng.

Chứng kiến lão đầu thành thạo an bài mọi chuyện, Trương Dương không khỏi cảm thán. Quả nhiên giang hồ, gừng càng già càng cay. Nếu như không có lão đầu, số tiền triệu đô la kia quả khiến cho hắn đau đầu. Đây là lần đầu tiên ‘đau đầu vì nhiều tiền’, vì nhiều tiền mà phải suy nghĩ tính toán hao tâm tổn trí. Trương Dương rất nhanh chóng phát hiện ra năng lực của lão đầu lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Đội xe sau khi rời khỏi Mogadishu chưa đầy 100 km, không ngừng có các đội xe khác nhập đội cùng. Mà các đội xe mới nhập đội này mỗi xe đều chở đầy vũ khí. Trương Dương đi theo lão đầu kiểm tra đại khái một chút, các vũ khí bình thường gần như cần cái gì đều có cái đó. Súng ngắm, súng bán tự động, súng máy tự động, cơ quan pháo, các loại đạn dược... chất đầy các xe lớn.

“Lão đầu, lão từ đâu mà mua được những thứ này?” Nhìn đám súng ống mới tinh, trái tim Trương Dương đập mạnh. Ở Trung Quốc, kiếm một khẩu súng lục cũng còn không dễ dàng. Thế mà ở chỗ này... quả thực là điên cuồng... Chỉ một buổi tối có thể gom được nhiều vũ khí đạn dược như vậy, chừng này cũng đủ để đánh một chiến dịch quy mô nhỏ.

“Ha ha, ở Somali, chỉ cần có tiền đừng nói mấy thứ đơn giản như vũ khí này. Chỉ cần người đủ tiền, ta có thể chuẩn bị cả máy bay lẫn xe tăng cho người luôn. Người có biết tại sao ta ngay từ đầu phải mời đám lính đánh thuê này không? Đó là vì sợ đám buôn lậu vũ khí trở mặt, cho nên ta mới mời tổ chức lính đánh thuê nổi tiếng nhất Somali. Tổ chức này có lịch sử lâu đời, uy tín rất tốt, kẻ khác đều phải nể mặt mũi một chút”.

Lão đầu có lối suy nghĩ rất kín kẽ, gần như tính toán không bỏ sót gì, điều này làm cho Trương Dương cũng không thể không bội phục.

Ở Somali, trên các con đường gần như đã hư hại nặng, một đoàn xe kéo dài hướng về phía mục đích của bọn họ mà đi tới. Đó là một cái thôn làng ven biển, sẽ cùng A Trạch hội hợp ở đó. Đó cũng là trụ sở đầu tiên của Trương Dương.

293. Chương 293: Thôn Làng Nghèo Khó

Trên thực tế, bốn người này còn có một nhiệm vụ trọng yếu đó là giám sát Trương Dương, xem hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Không thể nghỉ ngơi, bây giờ hình tượng Trương Dương trong mắt bốn người nông dân này đã trở nên vô cùng cường đại.

Đương nhiên, Lưu Bư trong lòng bọn họ là hình tượng một đại gia hào sảng và nhiều tiền. Chính là Lưu Bư giờ có vẻ rất uể oải, cả khi Trương Dương kéo hắn đi xem vũ khí, hắn cũng không có hứng thú, lười biếng nằm ở sau xe địa hình, hắn đang muốn nghỉ ngơi.

Mãi đến lúc ăn cơm chiều xong, tinh thần Lưu Bư mới tốt lên đôi chút.

“Thức suốt đêm?” Trương Dương ngồi ở buồng lái, liếc mắt về phía sau hỏi Lưu Bư

“Ừm, cả đêm không ngủ” Lưu Bư dụi dụi hai mắt, thò đầu ra ngoài cửa xe nhìn một chút, dường như muốn xem đây là chỗ nào, chỉ thấy đường quốc lộ, chẳng có dấu hiệu gì cả, giống như nông thôn Trung Quốc thập niên tám mươi vậy. Hắn nhìn không được gì, bèn bỏ qua không nhìn nữa.

“Chơi carô à?”

“Ừ, mẹ kiếp, chơi cả đêm mà thắng được mỗi một ván” Nhắc tới carô, Lưu Bư nhất thời cáu tiết lên, hùng hổ nói.

“Thắng một ván! Người thắng một ván?” Trương Dương hoài nghi hỏi.

“Gi thế! Chẳng lẽ ta không có khả năng thắng sao?” Thấy ánh mắt vẫn hoài nghi của Trương Dương, Lưu Bư đột nhiên hạ giọng xuống nước: “Ta rút phích điện, sau đó lại online, rồi nói là ta thắng...”

“Khụ khụ...”

Trương Dương mãnh liệt không chế cơn buồn cười. Gần như có thể tưởng tượng được Lưu Bư không phải là đối thủ của một trí tuệ lập trình, có lẽ là bị thua cả đêm, thua trắng mắt nên cuối cùng dùng thủ đoạn kiếm một trận thắng của tiểu hòa thượng.

Không biết lúc đó có cùng tiểu hòa thượng tranh cãi không nữa?

Trương Dương cố nén cười, nghĩ đến việc Lưu Bư rút phích điện sau đó online nói mình thắng, có lẽ tiểu hòa thượng vì giấu việc mình là trí tuệ lập trình nên cũng chẳng có cách nào đối phó với Lưu Bư được.

Không biết ván ‘Thắng’ này đem lại chỗ tốt gì cho Lưu Bư không?

Có lẽ là tiểu hòa thượng đã ‘bức ép’ Lưu Bư quá, như vậy Lưu Bư hắn cũng ‘xin xỏ’ tiểu hòa thượng một chút chỗ tốt.

“Trương Dương, lần huấn luyện sát thủ này, phân cho ta ba mươi người, Bư đại gia ta tự mình huấn luyện họ” Lưu Bư nhếch miệng cười to, dường như nhớ đến chuyện nào đó rất vui vẻ.

“Vì sao cần ba mươi người?” Trương Dương hiếu kỳ hỏi, Lưu Bư là một con người không có khái niệm về con số lắm, nếu hắn đã nói ba mươi người, như vậy số liệu này khẳng định phải có ý nghĩa thực tế gì đó.

“Ta, người, A Trạch chúng ta ba người, mỗi người sẽ có mười tên vệ sỹ cho nên vị chi phải cần ba mươi người. Ái chà, tí nữa quên, còn có lão đầu nữa, vậy thì cần bốn mươi người...”

Trương Dương không nói được gì nữa, chẳng qua Trương Dương lập tức đoán được ý đồ của Lưu Bư. Có lẽ thằng nhãi này tối qua ‘thắng’ được một ván chính là đã yêu cầu tiểu hòa thượng cung cấp cho một số phương pháp huấn luyện sát thủ hoặc vệ sỹ.

“Mười tám tuổi, chiều cao từ 1m8 trở lên, thân thể cường tráng, là con nhà nghèo... Tốt nhất có thể không chế người nhà của hắn, phát cho phí trợ giúp ‘an gia’, mua chuộc lòng người... Còn thiếu cái gì nữa nhỉ...” Lưu Bư nhắm mắt ngồi lẩm bẩm.

“Vấn đề gì nữa?”

“Đó là một ít yêu cầu huấn luyện vệ sỹ. Mười tám tuổi mặc dù đã qua tuổi phát dục, hoàn toàn không thích hợp huấn luyện, nhưng nếu chọn người nhỏ tuổi thì chúng ta lại không có thời gian chờ bọn chúng lớn lên. Hơn nữa thân thể cường tráng uy phong sẽ có khí thế, cho nên chúng ta chọn mười tám tuổi.... Ha ha, người nào có gia đình sẽ càng trung thành hơn...” Lưu Bưư vẽ mặt cười gian, đầy vẻ đắc ý, có lẽ đây là chủ ý mà tiểu hòa thượng nói cho hắn.

“Ừm, không sai, thế việc huấn luyện vệ sỹ giao cho người” Trương Dương rất đồng ý với suy nghĩ của Lưu Bưư. Bị đuổi giết gần nửa năm, ném bao đau khổ. Nếu có một đám vệ sỹ mạnh mẽ đi theo bên người, ít nhất sẽ có cảm giác an toàn hơn nhiều... Trên đường đi thường xuyên gặp phải một số đội ngũ vũ trang nhỏ, nhưng khi thấy đội trưởng đội lính đánh thuê thì đều thân thiện chào hỏi, có khi còn mời đội trưởng mấy bao thuốc lá. Xem ra vị này ở Somali cũng có tiếng tăm không tệ.

Theo lão đầu giới thiệu hiện trạng của Somali, đứng nhìn thủ đô Mogadishu có vẻ yên bình, trên thực tế cả Somali có vô số tổ chức hải tặc có lực lượng vũ trang siêu việt hơn cả lực lượng vũ trang của chính phủ, mà địa bàn quản lý của họ cũng lớn hơn địa bàn quản lý của chính phủ.

Đương nhiên, nói đến thế lực chính trị thì thủ đô vẫn chiếm vị trí lãnh đạo. Hơn nữa, đại bộ phận hải tặc đều có thế lực chính trị hùng hậu sau lưng, người có tiền đều lo tính đến đường rút lui an toàn, đi theo một thế lực, hoặc vì chính mình xây dựng một thế lực chính trị làm hậu thuẫn.

Cứ nhìn cái tên hải tặc bị Ngân Mị cắn chết thì biết, hắn có lẽ muốn lôi kéo hoặc xây dựng thế lực chính trị ở Somali, nếu không đã không chuẩn bị nhiều tiền mặt như vậy.

Chẳng qua Trương Dương phỏng đoán, tên hải tặc kia hơn phân nửa là muốn cùng một thế lực chính trị nào đó tiến hành binh biến, muốn khống chế Mogadishu, đạt được lợi ích chính trị. Chẳng qua giờ hắn đã toi mạng nên vụ phát động binh biến tự nhiên cũng tan theo mây khói.

Nghĩ đến tên hải tặc chết thảm đó, Trương Dương không khỏi thở dài một lần nữa. Dã tâm của một người, vĩnh viễn sẽ không thỏa mãn, tên hải tặc kia có lẽ lúc bắt đầu làm hải tặc cũng chỉ mong có cuộc sống tốt hơn một chút. Sau một thời gian lặn lội, phát tài lên, có được thế lực nhất định, dã tâm bắt đầu bành trướng kịch liệt, bành trướng đến mức muốn lên ‘chơi’ ở sân chơi chính trị.

Dã tâm khiến cho nhân loại phát triển lên, nhưng cũng dã tâm khiến cho nhân loại bị diệt!

Nghĩ đến đây, Trương Dương không khỏi nghĩ đến tiểu hòa thượng trí tuệ lập trình nọ. Nếu như văn minh cơ giới của nhân loại phát triển đến một trình độ nhất định, không hiểu trí tuệ lập trình nọ liệu có khiến nhân loại gặp phải tai nạn không?

Đây là một câu hỏi chưa có đáp án. Đợi khi nhân loại thực sự tìm được đáp án này, có lẽ lúc đó loài người đã không có cách nào khống chế xu hướng phát triển của lịch sử nữa rồi.

Không biết, ngoại tinh văn minh kia cường đại đến mức độ nào rồi? Chẳng qua Trương Dương tin tưởng chắc chắn sẽ phát triển gấp trăm lần so với địa cầu. Từ việc họ có thể nắm giữ kỹ thuật ‘Bước nhảy không gian’ là có thể thấy được.

Mặc dù quãng đường chỉ có gần 200 km, nhưng ở quốc gia kinh tế nghèo nàn suy thoái đến mức gần như tê liệt này, nên trên đường nhiều lần đoàn xe bị lún vào bùn lầy, nếu như không phải đông người, hơn nữa các xe bọc thép mã lực mạnh mẽ thì quả là đã gặp phiền toái rất lớn.

Đến hơn 2 giờ sáng, đoàn xe mới chậm rãi tiến tới một cái thôn làng, đường vào thôn làng nhỏ hẹp, đoàn xe phải đi rất cẩn thận, may mà bốn người da đen đi theo thuộc đường, nên cũng không vấn đề gì.

Cuối cùng!

Len lỏi trên con đường làng đơn sơ ước chừng nửa tiếng, dưới ánh trăng cuối cùng tiến vào một thôn làng nhân khẩu đông đúc, ven đường các căn nhà tùm năm tùm ba xiêu vẹo tối tăm như sắp đổ... Gần như không cần nghĩ cũng thấy đây là một thôn làng nghèo khó lạc hậu.

Từ vị trí địa lý mà phỏng đoán, từ thôn làng này không xa bờ biển lắm, chỉ tầm 20km.

“Két!” một tiếng phanh xe vang lên, chiếc xe bọc thép đi đầu mở đường dừng lại, mọi người xuống xe nhìn, thì ra càng vào sâu, đường đi chất lượng càng kém. Ngay cả xe bọc thép mã lực mạnh mẽ cũng không thể

đi tiếp được, đường không chỉ lầy lội mà còn chật hẹp.

“Làm sao bây giờ?” Trương Dương lo lắng nhìn mấy xe chở vũ khí.

“Không cần lo lắng, các người lại đây...” Lão đầu cười lơ đãng, quay lại dùng tiếng Ả Rập nói với bốn người da đen về mặt kích động đang không ngừng vượt mấy bộ âu phục.

Bốn người da đen lập tức chạy tới, mấy người này vừa rồi là đang chìm trong mộng đẹp ‘áo gấm về làng’

“Đi, về thông báo cho lão Đại của các người, bảo hắn tập trung tất cả thanh niên trung niên trong phạm vi vài km xung quanh lại đây. À không, chỉ cần có thể bê đồ đạc di chuyển được thì gọi hết đến. Nhanh, chỗ tiền mặt này phát cho bọn hắn, mỗi hộ gia đình một suất, đừng tính sai, nhớ kỹ đấy!” Lão đầu vô cùng khí phách rút ra bốn xấp đô la, đưa cho bốn người da đen, rồi nói.

“Được, lập tức đi ngay...”

Mấy người da đen nhanh như chớp chạy đi, vừa chạy được vài bước đột nhiên dừng lại, trong lúc mọi người đang hồ nghi thì thấy bọn hắn cúi xuống... cởi hết giày da, xắn gấu quần lên cao, sau đó ôm giày đi đất, chạy biến vào trong màn đêm...

“... Bọn họ...” Lưu Bư mở to mắt nhìn theo bóng bốn người khuất dần sau ánh đèn xe, há hốc mồm không biết nên nói gì.

“Anh Bư, người đừng dùng vẻ mặt ngây ngốc đó nữa được không? Người phải biết bọn họ nghèo lắm, vô cùng nghèo... Đôi giày da kia là đôi giày xa hoa đắt tiền nhất trong đời bọn họ từng được đi. Nơi này đầy bùn, tự nhiên họ không nỡ giẫm lên. Ta dám khẳng định, lát nữa bọn họ cũng thay luôn cả bộ âu phục...” Lão đầu vỗ một phát vào đầu Lưu Bư, vẻ mặt khôi hài nói.

“****, nghèo đến nỗi thế là cùng... Ta còn tưởng rằng lúc ta còn đọc sách đi học là nghèo lắm rồi, không ngờ so với ta còn nghèo hơn. Không được, ta phải thay đổi bọn họ. Là thủ hạ của Bư đại gia, đi chân đất như vậy, mất mặt quá...”

294. Chương 294: Công Tác Chuẩn Bị Của Hải Tặc

Dưới ánh trăng, nhìn ra xa xa thấy đất đai chỗ này vô cùng cằn cỗi, ruộng đồng hoang vu, gần như không gieo trồng bất cứ thứ thực vật kinh tế mùa đông nào, cùng với ruộng đồng phì nhiêu trong nước, quả là cách biệt một trời...

Mà nhà cửa phòng ốc lại càng cũ nát, nhìn cổ xưa và tang thương. Nhà hai tầng gần như không thấy, kiến trúc có thể nói là ‘khá khảm’ nhất trong màn đêm ở đây chính là một tòa thánh đường Hồi giáo, được các kiến trúc thấp bé xung quanh làm nền, nhìn qua có vẻ vô cùng ‘hùng vĩ’.

Từ từ, bên trong thôn làng xuất hiện ánh sáng, rồi trong bóng đêm nhiều người chậm rãi di chuyển, có người cầm đuốc, có kẻ cầm nến, cả đèn pin cũng có...

Không biết từ lúc nào, lão đầu và lão bà đã đi đến đứng phía sau lưng Trương Dương. Ngay cả đội trưởng lính đánh thuê, dưới sự gợi ý của lão đầu cũng đứng sau tạo thành một hình cánh cung hỗ trợ cho Trương Dương, khiến Trương Dương vô hình chung toát ra một cỗ uy thế bức người.

Quả nhiên, khi ánh mắt đám dân chúng nhìn thấy Trương Dương, trong mắt liền tràn ngập e ngại và kính sợ. Gần như bọn họ ai cũng nhìn ra được, người Trung Quốc trẻ tuổi kia chính là nhân vật trung tâm của cả nhóm người.

Trương Dương không khỏi thầm than, gừng càng già càng cay. Lão đầu chỉ một vài động tác nhẹ nhàng, đã lập tức vì hắn thành lập quyền uy vô thượng trong lòng đám thôn dân.

“Trương Dương, Lưu Bư!”

Một tiếng gọi quen thuộc vang lên, là A Trạch. Xa xa, một người đầu lĩnh đang đi tới, đúng là A Trạch và Kindness Bull đang dẫn theo chừng hơn mười người vội vã đi tới. Lúc Kindness Bull nhìn thấy mấy xe chở vũ khí, hắn mừng như phát cuồng vậy.

Trương Dương kéo A Trạch lại gần, thấp giọng hỏi vài câu về tình hình thôn làng, thấy cùng với lời Kindness Bull không khác nhau lắm. Đây đúng là một cái thôn làng nghèo khổ, sản xuất của địa phương cực kỳ lạc hậu, mặc dù rất ít sự bóc lột ở đây nhưng mà nền kinh tế gần như không có gì, thu nhập thấp đến mức dọa người.

Đương nhiên, rất nhiều tình huống phải đến ngày hôm sau Trương Dương mới biết thêm, nơi này nông phẩm thu hoạch chủ yếu chính là lúa nước. Nhưng vấn đề là sản lượng ở đây vô cùng thấp, may mắn thì mỗi mẫu ruộng chỉ thu được chưa tới 200kg, so với ở trong nước sản lượng đạt tới hơn 500kg một mẫu thì quả thực kém xa. Đơn giản mà nói, một mẫu ruộng ở trong nước so với ba mẫu ruộng ở đây sản lượng vẫn còn cao hơn, kỹ thuật canh tác lại càng lạc hậu, so với trong nước kỹ thuật canh tác toàn là tự động thì... càng không thể sánh bằng.

Dưới sự kêu gọi của Kindness Bull, người đổ về càng lúc càng nhiều, có lẽ đây là kết quả sau khi lão đầu nâng phần thưởng thêm, ngay cả cụ già 80 tuổi cũng tập tễnh chạy tới, hi vọng có thể kiếm được chút đỉnh. Đương nhiên là không có cô gái nào, có thể lý do là vì tôn giáo đạo Hồi của họ.

Mọi người đều rất phấn khởi, giống như lễ mừng năm mới vậy. Hơn nữa còn nhìn về phía Kindness Bull với ánh mắt tràn ngập sự sùng bái cuồng nhiệt. Hiển nhiên bây giờ Kindness Bull đã thành anh hùng của cả thôn làng. Đúng vậy, Kindness Bull xứng đáng là một anh hùng, vì hắn mang đến sự giàu có cho thôn làng.

Bởi vì có Kindness Bull, cái thôn làng hẻo lánh này được đón nhận sự phồn vinh và phát triển lớn nhất từ trước đến nay.

Người đông thì thể mạnh, đạo lý này luôn luôn là chân lý. Chưa đầy một tiếng, xung quanh đội xe trong thời gian ngắn ngủi đã tụ tập hơn 700 người, mà mới chỉ là mấy thôn dân phụ cận gần đó thôi!

Rất nhanh, vũ khí được vận chuyển đến các phòng chứa mà Kindness Bull đã sớm chuẩn bị. Nghe nói nhà này là của một nhà đại hộ thân thích xa gần gì đó của Kindness Bull, sau khi Kindness Bull áo giáp về làng nói cần có chỗ ở, hắn lập tức nhượng ngay cho một căn nhà.

Vũ khí rất nhiều và cũng rất nặng, nhưng cùng với đám người đông như vậy mà nói, căn bản không đáng kể đến. Ngay cả nặng như súng cối cũng bị một đám da đen xúm lại khiêng đi ngon lành.

Rõ ràng đây là một đám lao động chân tay nghèo khổ...

Đêm đó, đám lính đánh thuê cũng không rời đi mà dựng lều đóng quân lại. Đội ngũ này ít nhất đợi khi Kindness Bull củng cố vững thể lực ở địa phương rồi mới có thể rời đi.

Chỉ cần có tiền, đám binh lính này cũng rất vui vẻ trụ lại. Hơn nữa đơn vị lính đánh thuê trang bị vũ khí đầy đủ hơn 50 người này mà giá thuê lại rẻ đến mức giật mình. Trương Dương sau đó mới biết được, một đội ngũ khổng lồ như vậy, cả xe cộ rầm rộ mà một ngày chỉ mất có 10.000 đô la Mỹ. Sau khi biết điều này, Lưu Bưu với A Trạch cũng bị dọa cho giật cả mình, tỏ vẻ khó mà tin được.

Trên thực tế, qua vài ngày sau, bọn Trương Dương mới biết, ở Somalia một người lao động bình thường thu nhập chưa tới 1 đô la Mỹ, lại thêm vì hàng năm chiến loạn nên ở Somalia tìm được một nhóm lính đánh thuê có thể chiến đấu so với tìm một đám cửu vạn khuân vác cũng chẳng khó hơn ban nhiều. Căn bản, ở Somalia mỗi người dân đều gần như là lính hết, một tổ chức lính đánh thuê 50 người thu vào một ngày 10.000 đô la đã là giá trên trời rồi.

Một đêm không nói chuyện, tất cả mọi người đều mệt đã sớm nghỉ ngơi trừ đám lính đánh thuê sắp xếp người canh gác. Kindness Bull cũng bố trí một số thanh niên trung niên trông coi quanh thôn làng, chỉ cần có một động tĩnh nhỏ sẽ lập tức có người thông báo lại. Chẳng qua Trương Dương thực sự lại không hề lo lắng, chỗ này giao thông đi lại khó khăn, cho dù kẻ địch muốn đánh lên, nếu không bố trí chu toàn sẽ không dễ dàng mà tấn công được.

Sáng sớm hôm sau, Trương Dương, Lưu Bưu, A Trạch, vợ chồng lão đầu, còn có cả Kindness Bull và đám thân tín của hắn tụ tập lại một chỗ, triệu tập một hội nghị.

Chẳng qua cái 'hội nghị' này có vẻ hơi... keo kiệt, chẳng có bàn hội nghị, chỉ có vài cái ghế đơn sơ, một số cốc nước lọc. Ở nơi nghèo nàn chõn ăn đá gà ăn sồi thế này, có tiền chưa chắc đã mua được đồ cần thiết.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, mắt đều hướng về phía Trương Dương. Ngay cả bình thường nói nhiều như Lưu Bưu cũng giữ vẻ trầm mặc. Lão đầu cũng từng bàn qua với Lưu Bưu và A Trạch, trong ba người phải có một người đứng lên có tiếng nói, và Trương Dương cuối cùng đương nhiên vẫn là thủ lĩnh. Kỳ thật, từ xưa đến nay vẫn thế, Lưu Bưu cùng A Trạch cũng chẳng ý kiến ý cò gì việc này. Bất kể là năng lực hay là trí tuệ, Trương Dương đều hơn xa bọn họ.

“Kindness Bull, ta muốn biết chỗ này có xa bờ biển lắm không?” Trương Dương liếc mắt nhìn Kindness Bull đang mặc âu phục hỏi. Rõ ràng, Kindness Bull cũng rất coi trọng hội nghị này. Trên thực tế, Kindness Bull đã kích động suốt hai ngày nay rồi. Ngày hôm qua sau khi trở về, hắn đã chạy quanh khắp thôn làng, thuyết phục một số bộ lão có danh vọng và uy tín, lại dùng thêm tiền hấp dẫn người trẻ tuổi gia nhập. Bây giờ, bán kính cả chục km xung quanh, rất nhiều người trẻ tuổi đều lấy làm vinh dự khi được đi theo hắn.

“Khoảng 17 km” Kindness Bull tinh thần rung lên, hắn đã hiểu được ý tứ của Trương Dương, không còn nghi ngờ gì nữa, Trương Dương là muốn bắt đầu thành lập tổ chức hải tặc của chính mình.

“Là thuộc phạm vi của bộ tộc các ngươi chứ?”

“Đúng, mặc dù còn có chút phiền toái nhỏ, nhưng không đáng kể. Yên tâm, ta cùng các trưởng lão của bộ tộc đã bàn bạc, ta hững a hẹn sẽ đưa bộ tộc đi tới huy hoàng” Kindness Bull bỗng đứng lên, vẻ mặt kích động nói.

“Tốt lắm, nói qua về kinh tế của thôn làng các ngươi, nơi này có tài nguyên tự nhiên nào không?” Trương Dương ra hiệu bảo Kindness Bull ngồi xuống, chậm rãi nói.

“Cái này...” Kindness Bull sững ra một chút, hơi chần chờ. Hắn không hiểu sao Trương Dương lại hứng thú với mấy vấn đề này, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chủ yếu là có lúa mì, ngô, gạo, đậu, bông, mía cũng với chuối. Chẳng qua thôn làng chúng ta lấy trồng lúa là chính, chăn nuôi gia súc lấy lạc đà làm chủ yếu, còn có thêm cả sơn dương và trâu bò... À, đúng rồi, chúng ta còn có mỏ quặng Bê-rin và mỏ thạch cao, chẳng qua vì giao thông khó khăn nên không ai muốn đến chỗ này để đầu tư cả...” Sau một hồi, Kindness Bull cũng đem hết tình hình kinh tế của địa phương nói qua một lượt, thậm chí giới thiệu cả một số nông sản thu hoạch luôn.

“Ừm, không tệ, so với tưởng tượng của ta còn tốt hơn. Đúng rồi, ngươi bây giờ có tính toán gì không?” Trương Dương khẽ gật đầu, hỏi.

“Kế hoạch của ta... bây giờ chúng ta có súng đạn, có pháo, còn có nhân thủ. Chúng ta có thể lập tức mua tàu đánh cá làm tàu chính, mua một số tàu nhanh mã lực mạnh và các thiết bị thông tin liên lạc... Chỉ cần có mấy thứ đó, chúng ta lập tức có thể bắt đầu được...”

Nói đến việc làm ‘hải tặc’, Kindness Bull lập tức khoa tay múa chân, đối với tương lai tràn ngập tin tưởng, hận không thể trực tiếp quay lại biển rộng quen thuộc của hắn...

“Ngươi có biết khi nào thì có tàu chở dầu chạy qua không?”

“Cái này... không biết?”

“Ngươi có đường dây rửa tiền chưa?”

“Cũng không...”

“Ngươi có người trung gian đàm phán chưa?”

“Ngươi có căn cứ huấn luyện chưa?”

Trương Dương liên tục hỏi mấy vấn đề, Kindness Bull bị hỏi đến trợn mắt há hốc mồm, đột nhiên phát hiện ra làm hải tặc cũng không dễ dàng cho lắm, cũng không phải là có người và vũ khí là có thể bắt đầu được

295. Chương 295: Tiến Hành Xây Dựng Căn Cứ

Kindness Bull lâm vào trầm tư, mặc dù hắn là hải tặc nhưng cũng chỉ là một tên hải tặc bình thường, thường chỉ biết chấp hành mệnh lệnh chứ hắn chưa từng nghĩ tới để trở thành một hải tặc thực thụ cần biết nhiều

thứ như vậy.

“Đầu tiên, chúng ta cần có một địa bàn, bên trong địa bàn này bất luận là việc gì cũng là do chúng ta làm chủ. Cho dù có bao nhiêu thế lực khác tới đây đều phải nhận được cái gật đầu của chúng ta; nếu như chúng ta ở bên trong vùng biển này chỉ bắt cóc vài cái thuyền hàng hay tàu chở dầu thì sớm muộn chúng ta cũng sẽ bị kẻ khác tiêu diệt. Về sau này, trong phạm vi 200 km sẽ là thế lực của chúng ta, người làm được chứ?”

“Điều này... điều này... Có rất nhiều bộ tộc cũng trang bị vũ trang” Cả người Kindness Bull chấn động, lắp bắp nói. Hắn không ngờ tới người thanh niên trẻ tuổi này lại có dã tâm lớn đến thế.

“Chúng ta có tiền, chúng ta có nhân lực, chúng ta có cả những thứ bọn họ không có. Cho nên chúng ta phải tìm được quãng mỏ ở đây. Tất cả tư nguyên nơi này đều phải nằm trong tay chúng ta, do chúng ta lũng đoạn; tỷ như người nói trong này có Lục trụ thạch và Thạch cao, chúng ta có thể mời gọi đầu từ từ bên ngoài, rồi tìm một nơi để hợp pháp hóa mọi thủ tục. Nếu như không có sự đồng ý của chúng ta, không kẻ nào có thể lấy đi dù chỉ là một tảng đá ở đây.

“Chúng ta không chỉ làm hải tặc mà còn phải biết làm mậu dịch, còn phải biết khai thác nguồn lợi kinh tế từ tư nguyên nơi này để phát triển, dần dần hải tặc sẽ trở thành một nghề tay trái chứ không còn là nghề chính. Hải tặc chỉ là một con đường cung cấp vấn đề tài chính cho chúng ta chứ không phải mục tiêu cuối cùng của chúng ta. Huống chi hiện giờ ở trong hải vực Somalia có rất nhiều quân hạm hộ hàng, nên việc bắt cóc thuyền hàng hay tàu chở dầu cũng không còn dễ dàng như trước. Làm hải tặc chỉ là kế sách tạm thời mà thôi!”

Trương Dương phân tích tình hình một chút, hắn vẽ ra một bức tranh tươi sáng cho thôn trang này khiến không riêng Kindness Bull ngây ngốc mà nghe mà mấy tên anh em họ kia nghe thấy vậy cũng không dấu được sự cuồng nhiệt trên vẻ mặt. Nếu thực sự mọi việc diễn ra như lời Trương Dương nói thì không thể nghi ngờ địa vị của bọn họ ở đây sẽ như mặt trời giữa trưa!

“Tốt rồi! Hội nghị hôm nay tạm thời đến đây. Ngay trong ngày các người cần đi ra ngoài triệu tập một ít người thân và quan sát một chút tình huống thực tế xem có việc gì cần giải quyết ngay không. Ngoài ra thì tạm thời cũng không nên tiết lộ mục tiêu chúng của chúng ta là làm hải tặc. Ta nghĩ cho dù là làm hải tặc thì mấy tháng sau chúng ta cũng không thể thành lập kịp hệ thống tình báo. Người bây giờ hãy về nhà, về cái chết của lão Đại trước kia của người, sẽ không ai nghi ngờ người chứ?” Trương Dương hỏi.

“Khẳng định là đều biết ta hiện tại đang phát tài, đâu sợ nghi ngờ không phải ta làm. Một số người cũng sẽ đem sự tình này liên tưởng đến ta. Chẳng qua, tại Somalia này chỉ cần có thế lực thì cũng không ai dám trêu chọc, huống chi hiện giờ ta cũng có cả bộ tộc của mình. Nguyên bốn tổ chức hải tặc của chúng ta cũng là một tổ chức phân tán, sẽ không ai vì hắn mà đi báo thù. Tại Somalia này một ngày không biết chết bao nhiêu người?” Kindness Bull lơ đãng liền nói hết những điều trong ruột gan ra.

“Tốt lắm, quãng thời gian gần đây người đừng rời khỏi thôn trang, nếu có người tới trả thù thì cũng là ở trong quãng thời gian này. Trước tiên cần ẩn dấu tên tuổi, mặt khác cần phải thương lượng cùng Lý bá. Tất cả những chuyện sau này ông ấy sẽ hợp tác cùng người” Trương Dương nhìn về phía lão đầu khề đặt đầu một cái. Một câu nói này chính là sngay áp đặt của hắn.

“Được!”

Kindness Bull vô cùng nhiệt tình bắt tay cùng lão đầu, còn thái độ của lão đầu lại vô cùng bình thản uy nghiêm. Điều này khiến Kindness Bull bỗng nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

Sau khi giải tán, mọi người ai vào việc nấy; lão đầu bắt đầu dò xét địa bàn nơi này, xem qua một ít thổ đại rồi thỉnh thoảng dùng điện thoại vệ tinh gọi về. Cũng không biết lão nói gì nhưng khiến cho cả Trương Dương cùng A Trạch, Lưu Bư đều chạy tới trong thôn trang.

“Trương Dương, cậu định phát triển lâu dài ở đây thật à?” Lưu Bư hỏi.

“Ừm” Ánh mắt Trương Dương đang nhìn chăm chú vào trong khu ruộng.

“Có thể sao?” Lưu Bư mấp má miệng nói.

“Cậu không cảm thấy làm thổ hoàng đế ở chỗ này rất tốt sao? Cậu thử nghĩ xem, ở chỗ này muốn làm gì thì làm; không có sự quản chế về phạm trù đạo đức, về pháp luật. Ở đây có thể thành lập thể lực của riêng mình, có địa bàn của riêng mình. Giống như một quốc vương cai quản lãnh địa của mình, mỗi một lời truyền xuống đều giống như thánh chỉ sẽ được thi hành ngay lập tức...”

“Chỉ là ở đây rất nghèo, trừ khi chúng ta làm hải tặc thì không còn cái gì tốt hơn” Lưu Bư buồn bực trả lời.

“Nghèo?” Trương Dương cười lên: “Somalia nghèo sao?”

“Thế không phải là nghèo thì là gì?” Lưu Bư đảo mắt nhìn quanh cái phòng rách nát như ổ chuột này, buột miệng nói.

“Xem ra cậu chưa hiểu về Somalia rồi. Somalia không hề nghèo! Mời rồi cậu cũng nghe được ở thôn trang này có những quặng mỏ giá trị rất lớn như Lục trụ thạch và thạch cao. Trên thực tế, bên trong Somalia có nguồn khoáng sản vô cùng phong phú như: sắt, thiếc, mangan, nicken, vonfram, kẽm, magie, thạch anh, lục trụ thạch, thạch cao... Ngoài ra còn có dầu mỏ các loại khí thiên nhiên. Phần lớn đều chưa được khai thác, vẫn nằm dưới lòng đất; ngoài ra ngư nghiệp cũng có tư nguyên phong phú. Cho dù chúng ta không có lực để khai thác khoáng sản này thì chỉ cần chúng ta lũng đoạn ngư nghiệp vùng phụ cận cũng khiến cho chúng ta kiếm bộn rồi...”

“Thạch cao, nghe tên đã thấy không đáng tiền, loại này như thế nào tôi là dân ngoại đạo cũng biết; muốn đầu tư vào thứ này không đáng tiền. Đúng rồi, lục trụ thạch là cái gì?” Lưu Bư không có hứng thú với thứ này, hấp thích nhất chính là cảm giác vợ vét tiền thì bắt cóc được tàu chở dầu hoặc tốt nhất là đi cướp nhà băng. Chữ cái loại đầu tư kia thời gian thu hồi vốn rất dài, hẳn không có hứng thú.

“Lục trụ thạch cùng một loại với bảo thạch. Trước kia ở những năm 20 thế kỷ trước lục trụ thạch này còn được coi như một loại bảo thạch. Cho đến khi người ta phát hiện ở trong lục trụ thạch có bao hàm nguyên tố hi hữu nên đã được sử dụng trong công nghiệp. Mặt khác quặng mỏ lục trụ thạch có phẩm chất tốt là một loại bảo thạch vô cùng trân quý. Ngoài ra thạch cao cũng không phải là vô dụng mà là vô cùng hữu dụng; quặng mạch thạch cao được dùng để sản xuất ra các vật phẩm bằng thạch cao, các kiến trúc chế phẩm cũng dùng nguyên liệu chủ yếu là thạch cao. Có thể tạo ra bàn thạch cao, trang sức bằng thạch cao... tóm lại thạch cao được sử dụng vô cùng phổ biến, ài,

“Bảo thạch!” Hai mắt Lưu Bư phát sáng, tràn đầy quang mang của kim tiền.

“Ha ha, cậu cũng đừng nên nghĩ tới mấy thứ quặng thạch này bởi chu kỳ thu hồi vốn của nó quá dài, chúng ta không có khả năng đầu tư. Chẳng qua chúng ta có thể chờ sau khi khống chế được nơi này, sau đó xin quyền khai thác từ chính phủ Somalia; rồi lại đem quyền khai thác bán cho một số nhà đầu tư” Trương Dương biết rất rõ, cho dù thể lực ở đây của hắn có lớn đến thế nào nhưng vẫn là đang ở trong Somalia, nên vẫn chỉ là một con rối trong tay chính phủ. Chính phủ muốn lấy thì lấy đâu có gì cần kiêng nể, có thể danh chính ngôn thuận cướp lấy tư nguyên ở nơi này.

“Ý kiến đó rất hay, đến khi đó chúng ta chỉ cần ngồi không cũng có tiền chảy vào túi. He he Trương Dương cậu làm gì thế?” Lưu Bư lấy Trương Dương lấy từ trong túi ra một cái bút đang hí hoáy tính toán gì đó.

“Đây chính là căn cứ đầu tiên của chúng ta cho nên cần phải nhận được sự ủng hộ của cư dân địa phương. Không nên gây ước thúc gì, mà cần phải làm được một vài việc để họ nhìn thấy; ví dụ như đem con đường này tu sửa cho tốt, rồi làm một hệ thống thủy lợi đơn giản, khôi phục lại hệ thống điện nơi này, rồi các trạm thu phát sóng để tối thiểu người dân có thể xem ti-vi. Kỳ thực mấy thứ này cũng không đáng bao nhiêu tiền, lại có thể cải thiện được cuộc sống của cư dân bản xứ. Mà đúng rồi, nơi này cần thêm một đường dẫn nước, nơi này cần có đường dẫn nước” Trương Dương tiếp tục vẽ.

“Ha ha, đúng đúng. Chờ chúng ta tu kiến lại hệ thống thu phát sóng rồi sẽ đem cả một thuyền ti-vi cũ từ trong nước đến đây bán. Hô hô, chúng ta cung cấp cơ hội kiếm tiền cho bọn họ thì cũng phải kiếm lại tiền từ trong tay bọn họ chứ. Cao kế quả là cao kế...”

“Thông minh!” A Trạch cũng tham gia một câu. Lưu Bư vốn đang vô cùng cao hứng, đắc ý thì bỗng như bị ai đó tóm lấy cổ, liền trợn mắt lên nhìn A Trạch. Đáng tiếc là bên người A Trạch lúc nào cũng có một thanh đao sắc bén giắt tại thắt lưng, dưới ánh mặt trời tỏa ra quang mang âm u.

“Hà hà, quả là một ý tưởng không tồi. Kỳ thực chỉ cần có một mảnh đất, có tài nguyên khoáng sản thì muốn phát triển cũng vô cùng dễ dàng. Huống chi chúng ta từ Gulf of Aden thu hoạch không ít, nguồn tiền sẽ không ngừng rót về đây, cho nên muốn phát triển cũng là việc vô cùng dễ dàng. À, tí nữa thì quên, hiện giờ là mùa xuân, sắp tới thời vụ gieo trồng. Nếu chúng ta từ trong nước có thể tìm được một ít hạt giống tốt và không chế hạt giống trong Somalia thì chính là chúng ta không chế cả Somalia. Chúng ta cần dùng hạt giống ưu việt trong nước thay thế dần những giống cây truyền thống kinh tế kém của Somalia. Đến lúc đó cho dù Kindness Bull bỗng nhiên muốn trở mặt cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta”

Trên mặt Trương Dương lộ ra một nụ cười giảo hoạt, để những hạt giống ưu tú của Trung Quốc thay thế dần những giống cây truyền thống, cũng như phương pháp canh tác, thu hoạch của Somalia – đây chính là nắm lấy yết hầu của quốc gia này. Tại rất nhiều quốc gia trên thế giới đều rất sợ bị không chế nguồn lương thực, nên tình nguyện để sản phẩm trong nước thấp chứ không dám đi nhập khẩu các hạt giống cao sản bên ngoài.

Trên thực tế, Chính Phủ Trung Quốc đã đem các hạt giống ưu việt trong nông nghiệp trở thành một chiêu bài chiến lược.

Nếu một bộ phận là hạt giống buôn lậu mang tới đây từ từ thay thế, sau khi để nông dân nơi này thấy được lợi ích mà từ bỏ lối canh tác và hạt giống cũ thì đây chính là lúc nền kinh tế rơi vào trạng thái khủng hoảng...

Hợp tác cùng Kindness Bull thuần túy chỉ là quan hệ lợi ích. Trương Dương lợi dụng lực lượng cũng như nhân lực, tư nguyên của bộ tộc hắc; mà Kindness Bull cũng là lợi dụng nguồn tài chính của Trương Dương để giúp bộ tộc của mình lớn mạnh hơn.

Trương Dương không thể không chế Kindness Bull mà Kindness Bull cũng không thể không chế Trương Dương. Cho nên Trương Dương nhất định phải cái một số cái thông lộng từ trong lợi ích hắc để cho Kindness Bull hưởng, ví dụ như không chế hạt giống, rồi đầu tư vào khoáng sản; ngoài ra việc tuyển người ở bến tàu, đàm phán với người trung gian – tất cả Trương Dương đều tiếp tục làm, trực tiếp không chế. Hắc muốn cho Kindness Bull cảm nhận được việc hắc ta không thể rời khỏi Trương Dương.

Đương nhiên những thứ cần Trương Dương lo lắng còn rất nhiều. Hắc còn cần đăng ký một loạt các công ty ma trên toàn thế giới, để cung cấp các hộ chiếu một cách hợp pháp cho đám hải tặc trong Somalia ngày, cũng là cung cấp cho mình một con đường rửa tiền hợp pháp.

Rất nhiều thứ một lão hồ ly như lão đầu đi giải quyết. Đối với lão mà nói thì việc này dường như rất dễ dàng, chỉ cần có tiền là lão có cách giải quyết.

Thẳng đến hai giờ chiều, Trương Dương mới làm xong công việc khảo sát phương viên mười mấy km chung quanh thôn trang. Hắc đã vẽ ra một cái bản đồ hoàn chỉnh cho cả thôn trang; đương nhiên dã tâm của Trương Dương đâu chỉ dừng lại ở phương viên mười mấy km này. Điểm mấu chốt là hiện nay tài lực không đủ, chỉ có thể lấy thôn trang này làm trung tâm mà dần dần mở rộng.

Khi ba người trở lại trong phòng lớn thì Kindness Bull cũng đã dẫn theo hơn bốn mươi người da đen cao lớn đứng ở trước cửa phòng. Dường như hắc đang nói cái gì đó, mà lão đầu lại đang bưng một chén trà ngồi trên ghế.

Trương Dương nhìn đám người có thể nhận ra bốn mươi người này đang vô cùng hưng phấn, ánh mắt hăm mộ nhìn bốn gã da đen mặc tây trang đứng sau lão đầu. Bốn người này lúc tối vẫn còn đi chân đất nhưng sau khi được lão nhân này thu nạp làm thuộc hạ thì cả bốn bỗng từ ‘cú hóa công’ biến thành tám gương của cả thôn trang.

Nhìn thấy bốn mươi người này đều còn rất trẻ ai nấy đều cao khoảng xấp xỉ mét tám, tất cả đều mừng rỡ chạy quanh. Đương nhiên, Lưu Bư không biết tại mảnh đất Châu Phi này bởi vì vấn đề về dinh dưỡng nên muốn tìm những người cao đến mét tám là không hề dễ dàng; vì tìm được bốn mươi người này Kindness Bull đã lật tung cả bộ tộc của mình lên mới tạm thời thỏa mãn được yêu cầu của Lưu Bư. Nhưng, trong đó dường như một nửa không cao tới một mét tám

Lưu Bư tất nhiên không để ý, cái yêu cầu một mét tám kia của hắc thực là chỉ là một khái niệm mơ hồ m tra thôi; đối với Lưu Bư mà nói, khi đi ra ngoài chỉ cần có được bốn gã da đen mặc tây trang đeo kính

râm kia đi theo là thỏa mãn rồi. Tiếp theo, rất nhanh chóng Kindness Bull bàn giao bốn mươi thanh niên này cho Lưu Bưu.

Còn Trương Dương thì gọi Kindness Bull sang một bên.

“Đây là con đường chính của thôn trang cần sửa chữa; từ ngày mai sẽ tiến hành luôn. Người về thôn trang huy động sức người đi cải tạo đường, trước tiên cải tạo lại cho dễ đi rồi về sau có điều kiện sẽ tiến hành xử lý bằng cơ giới hóa làm đường rải nhựa hoặc sẽ làm đường bê tông. Ừm đúng rồi, mấy công lao động này sẽ do chúng ta trả tiền, người đăng kí công lượng, sau khi làm xong thì dẫn bọn họ đến lấy tiền công. Ngoài ra tiền công có thể trả theo ngày, hiểu chứ?” Trương Dương lấy bút bắt đầu vẽ mấy đường trên tấm bản đồ.

“Chúng tôi làm đường gì?” Kindness Bull bỗng nhiên kinh ngạc vô cùng, hắn chưa từng nghĩ tới việc sửa chữa đường xá. Thực tế, trong đầu hắn chỉ nghĩ đến cách nào nhanh chóng kiếm tiền nhất chứ không phải cách tiêu tiền.

Trương Dương không khỏi thở dài một tiếng. Người này cũng xem như một nhân vật có số má nhưng suy nghĩ quá ngắn, quá tự tư tự lợi. Chỉ là điều này cũng khiến Trương Dương yên tâm, con người như vậy càng dễ khống chế.

“Chúng ta cần phải nhìn xa một chút, người là một thành viên trong bộ tộc không nên chỉ nghĩ tới việc chính mình làm thế nào để thu được nhiều tài phú mà người còn nghĩ vụ đãi lĩnh cả bộ tộc mình bước tới phồn vinh, có nghĩa vụ khiến cho nhà nhà trong bộ tộc trở lên giàu có chứ không phải là một bộ phận nhỏ, người hiểu chưa?”

“Hiểu rồi...” Kindness Bull xấu hổ, trong ánh mắt hắn nhìn Trương Dương lại tăng thêm vài phần tôn trọng. Lúc này hắn mới thực sự tin tưởng gã người Châu Á này thực sự muốn giúp hắn, muốn giúp bộ tộc hắn.

“Mặt khác, sau khi đường sửa xong bắt đầu thông xe thì lập tức triệu tập đội ngũ xây dựng, chúng ta cần phải làm một trụ sở huấn luyện cũng như một khu vực dự trữ đạn dược, phải có hầm ngầm dưới đất. Hôm nay ta đã xem lại, tại mảnh núi hoang vắng kia địa điểm khá tốt, từ đó nhìn chung quanh không hề bị cản trở tầm mắt, là khu vực dễ thủ khó công. Tại trên đỉnh núi cũng dành một phạm vi làm khu vực huấn luyện, rồi tu kiến tháp canh. Ừm, người cũng lên hỏi qua Lý bá một chút, ông ấy sẽ nói cho người biết nên làm thế nào; đội lát nữa người có thể liên hệ với các chỗ cung cấp vật liệu xây dựng luôn. Ta không ở đây lâu, hy vọng khi ta đi thì tất cả công trình đều đã phải khởi công. Còn vấn đề khác thì không cần lo, dù sao thì tiền cũng sẽ đưa cho bộ tộc các người để trang trải mọi thứ, mấu chốt là tốc độ, tốc độ! Hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!” Kindness Bull gật đầu thật mạnh. Lúc này hắn đã hoàn toàn tin tưởng gã thanh niên trước mặt này có ý định làm ăn lâu dài tại đây.

“Bây giờ cần phải làm ngay, thời gian rất gấp. Đúng rồi, người có con đường nào liên lạc với đám hải tặc bắt cóc tàu chở dầu của công ty dầu mỏ Sibiri chứ?” Trương Dương hỏi.

“Có... có ba chiếc là ổn. Thuyền trưởng trên tàu chúng tôi bắt cóc đã chết, đến bây giờ vẫn không biết rõ tình huống trong đó” Kindness Bull chần chờ một chút rồi nói.

“Ừm, trước tiên người hãy liên lạc với ba chiếc tàu này, chỉ cần xử lý ba chiếc tàu này thì chiếc còn lại sẽ tự tìm đến chúng ta mà thôi. Người hãy nói rõ cho bọn họ, chúng ta có thể trả trước một trăm tám mươi vạn; chỉ cần bọn họ đồng ý thì chúng ta sẽ lập tức chuyển tiền.”

“Nhưng... nếu bọn họ không thả tàu ra thì sao?” Kindness Bull lo lắng nói.

“Đã có tiền lệ nào mà nhận tiền chuộc nhưng không thả tàu chưa?” Trương Dương thần nhiên nói.

“Chưa có...”

“Vậy thì người lo lắng cái gì? Nếu có người nhận tiền không trả tàu thì chúng ta có thể viện cớ mà đối phó với bọn họ. Mấy thuyền viên này sống hay chết không can hệ gì đến chúng ta, chúng ta chỉ cần tàu trong tay bọn họ, chỉ cần bọn họ thả ra, thế là được!”

“Được!”

Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Trương Dương, sống lưng Kindness Bull trở lên lạnh toát. Hắn vội vàng cáo từ rồi đi ra ngoài, đây là lần đầu tiên hắn nghe có người nói thuyền viên sống hay chết không có vấn đề.

Kindness Bull nằm mơ cũng không nghĩ ra mối quan hệ giữa Trương Dương và công ty dầu mỏ Sibiri kia. Hoàn toàn là một cuộc thuận mua vừa bán, còn người mua là ai cũng không quan trọng.

Đối với Trương Dương mà nói, hwans muốn dựa vào công ty dầu mỏ Sibiri tạo ra một lỗ hổng, một lỗ hổng thật lớn. Từ việc này, Trương Dương có thể mở ra sự hợp tác với công ty dầu mỏ Sibiri. Ít nhất mấy nhóm hải tặc đang giữ tàu đều tin tưởng vào những gì hắn nói, nhóm hải tặc cũng tin tưởng rằng đây chính là lợi ích mong muốn...

“Lão đầu, lão thấy thế nào?” Đợi đến khi Kindness Bull rời đi, Trương Dương liếc mắt nhìn Lưu Bư đang kiểm tra bốn mươi người kia rồi ngồi xuống bên cạnh lão đầu ân cần hỏi.

“Tốt, tốt lắm. Nơi này tuy không có điều kiện tốt lại nghèo khó nhưng chính vì nghèo khó cho nên không hề có thể lực nào hoạt động. Mặc dù cũng có một đội ngũ võ trang nhỏ nhưng muốn giải quyết bọn họ thì vô cùng dễ dàng, dù sao hiện giờ chúng ta cũng nhận được sự ủng hộ của bộ tộc. Chẳng qua, bây giờ có một vấn đề rất lớn; Đó chính là việc chúng ta cách bờ biển khoảng 20 km, cho nên chúng ta cần tu tiến hai trụ sở nếu không chúng ta sẽ không có cách nào khống chế. Tại bên trong Somalia thì đường thủy so với đường bộ quan trọng hơn. Chúng ta cần phải khống chế hải vực phụ cận, nếu không chúng ta khó có thể làm gì” Lão đầu lấy ra một bản đồ vẽ bằng tay, xem ra nó đã rất cũ, phỏng chừng đây chính là bản đồ của khu vực này.

“Như vậy từ nơi này cần tu sửa một đường bờ biển, chỉ là công trình này hơi lớn một chút, nó rơi vào tầm 20 km” Trương Dương thở dài một tiếng, đây quả thực là ‘tiền ra như nước’ rồi.

“Ừm, cái này ta đã tính qua, vấn đề trọng yếu bây giờ chính là muốn đạt được sự tín nhiệm của con người nơi này, tiến hành tẩy não cho đám người trẻ tuổi; cho nên gần đây công việc vô cùng bề bộn. Người nhìn đi, bọn hắn đó...” Lão đầu chỉ vào bốn mươi thanh niên da đen kia nói: “Muốn huấn luyện cho bọn họ thành bảo tiêu hợp tiêu chuẩn thì vô cùng dễ dàng. Nhưng cũng không trông cậy vào việc bọn họ có thể bảo vệ mình, chỉ có điểm mấu chốt là phải dạy lễ nghi cho bọn họ. Tất cả bọn họ đều là người nhà quê, nếu mang ra ngoài thì quả thực vô cùng mất mặt...”

“Đúng vậy... phải tẩy não rồi dạy cho bọn họ một ít lễ nghi” Trương Dương cũng đồng ý, nếu như Lưu Bư nói muốn mang đám người này làm bảo tiêu chu du khắp thế giới thì không chừng sẽ bị người ta cười nhạo. Nhóm người này chính là những nông dân Châu Phi chưa từng thấy đời. Còn về phần tẩy não thì là một thủ đoạn cơ bản nhất, cũng giống như mô hình bán hàng đa cấp mà thôi.

“Ài, nhiệm vụ vô cùng nặng nề. Người còn ở đây bao lâu nữa? điều kiện ở nơi này kém quá, mẹ kiếp, muốn tắm một cái cũng khó” Lão đầu có chút bức mình. “Mọi người đang tiến hành tu sửa đường xá, và đang mua sắm mọi thứ, ước tính chỉ tầm ba tháng nữa lão sẽ có phòng mới để ở” Trương Dương cười nói.

296. Chương 296: Đàm Phán

“Chịu khó một chút, cháu sẽ để bọn họ làm thật nhanh. Ngoài ra cũng sẽ tu sửa lại chỗ hai người ở một chút. Sau khi hoàn thiện thì mỗi ngày lão đều có thể tắm nắng trên bờ biển.”

“Ta già rồi, bây giờ là thời của bọn trẻ các người. Ta cũng phải đi phơi nắng rồi” Lão đầu nói truyện, ngữ khí có gì đó “âm u” như mặt trời sắp lặn.

“Cứ thoải mái như vậy, thế không phải là rất tốt sao?”

“Ừm, không sai. Kỳ thực ta cũng có cảm tình với Somalia. Có thể chính mắt nhìn thấy mảnh đất này thay da đổi thịt coi như là hoàn thành một giấc mộng trong lòng mình. Chỉ là sau khi đại cục nơi này được định thì ta còn muốn trở về Trung Quốc. Dù sao nơi này cũng không phải nhà của ta”

“Được! sau khi nơi này ổn định cháu sẽ giới thiệu cho lão một chỗ dưỡng lão” Về mặt Trương Dương vô cùng thần bí.

“Nơi nào?” Lão đầu bị thái độ thần bí của Trương Dương gây ra tò mò.

“Thải cúc đông ly hạ, giương mắt thấy Nam Sơn!”

“Ha ha, ta biết rồi, đó là một chỗ rất tốt. Tốt tốt lắm, người thật sự không mang theo Lưu Bưu và A Trạch tới Nhật Bản sao?” Lão đầu vốn đang tươi cười bỗng trở lên nghiêm túc.

“Không mang theo”

“Người lo lắng cho an nguy của ta nên để bọn họ bảo vệ ta?” Hai tròng mắt lão đầu nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

“Vài ngày nữa cháu phải đi rồi, hiện nay đã sắp tới tiết thanh minh. Cháu muốn mình đi trước để có thời gian làm quen với Nhật Bản, địa phương Tướng quân nói cháu cũng không biết rõ lắm” Trương Dương cũng không có nói đến chuyện cũ.

“Người lo lắng đến sự an nguy của họ nếu đến Nhật Bản?” Lão đầu vẫn nhìn chăm chăm vào Trương Dương như cũ.

“Có thể cho là như vậy! Mấy ngày nay cháu hơi bận một chút, cháu phải để những nông dân phụ cận nơi này biết chúng ta đã đầu tư vào đây” Trương Dương mỉm cười bước ra ngoài.

Ánh mắt lão đầu vẫn chăm chú nhìn dõi theo bóng lưng của Trương Dương, lão không có cách nào lý giải được tâm lý của con người trẻ tuổi này, rốt cuộc hẳn nghĩ gì. Trước kia tiếp xúc tại hiệu sách thì con người này đã tràn đầy bí ẩn.

Kỳ thực, những suy đoán của lão đầu cũng không sai biệt lắm. Đúng là Trương Dương sợ A Trạch và Lưu Bưu đi Nhật Bản gặp phải chuyện gì đó nguy hiểm. Dù sao nếu ba người đi cùng nhau thì mục tiêu cũng rất lớn, mà Lưu Bưu lại vô cùng kiêu ngạo, A Trạch có sát tâm quá nặng, hơn nữa nếu để hai vợ chồng lão đầu ở lại một mình tại một nơi chưa được ổn định thì Trương Dương cũng không yên tâm. Cho nên Trương Dương quyết định đi Nhật một mình.

Cường giả chiến tranh trong truyền thuyết không biết như thế nào?

Đối với ước chiến mười tám năm ở núi Phú Sĩ, trong lòng Trương Dương có cảm xúc rất mãnh liệt.

Nghĩ đến khí thế hùng bá thiên hạ của Tướng quân, Trương Dương quả thực rất khó có thể tưởng tượng nổi có người có thể đối kháng cùng Tướng quân. Mặc dù Tướng quân không có hiển lộ võ công trước mặt Trương Dương nhưng Trương Dương có thể cảm nhận được khí thế cường đại từ trên người Tướng quân – đó là một loại tâm linh cảm ứng. Trương Dương tin tưởng cường giả gặp trong công viên tỉnh thành ngày ấy cũng không phải là đối thủ của Tướng quân. So về uy thế hay khí độ thì người kia đều không thể sánh với Tướng quân, sát phạt chỉ khi mà Tướng quân phát ra khiến người khác không thể hô hấp được.

Tiểu Ngân Mị dường như cảm nhận được nhiệt huyết sục sôi của Trương Dương nên thân thể mềm mại khẽ chuyển động trong túi Trương Dương. Trương Dương nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ nhắn của Ngân Mị, hẳn mỉm cười phát hiện ra tiểu Ngân Mị thực ra cũng là một phần tử hiếu chiến, chỉ cần ở đâu xuất hiện ‘không khí chiến đấu’ là nó vô cùng kích động.

Mấy ngày kế tiếp, Trương Dương điên cuồng thúc đẩy đại não, vì thôn trang mà xếp đặt một bản quy hoạch dài hơi. Những tri thức bên trong đầu đều được mang ra sử dụng hết.

Bây giờ, Trương Dương có đôi lúc cũng cảm thấy bội phục... bản thân mình. Rất nhiều tri thức hẳn căn bản chưa từng tiếp xúc qua nhưng đến khi cần đều có thể tự lấy ra. Đại não của chính mình giống như một cái máy tính siêu việt, muốn tìm tư liệu nào cũng đều có đáp án.

Từ trong thôn trang bắt đầu dấy lên một đợt sóng phát triển rất lớn, đầu tiên là sửa chữa đường, những con đường này đều được sửa chữa duy tu thật tốt, đường rộng rãi, cây cối được trồng hai bên đường.

Nếu có trọng thưởng tất có dũng phu!

Chỉ cần có tiền là có thể làm được mọi thứ, dưới mức tiền công Trương Dương bỏ ra, cả bộ tộc đều tham dự vào cuộc kiến thiết này. Bất kể là nam hay nữ, già hay trẻ tất cả đều hăng hái làm việc, bởi vì bọn họ

làm việc là sẽ có tiền; hơn nữa giá tiền công mỗi ngày nếu nói ra đủ để khiến khối người ngã ngửa vì sững sốt. Phải biết rằng đút tu sửa này là làm cho bọn họ.

Kindness Bull cũng đã tìm về đội ngũ kiến trúc, xây dựng. Điều khiến Trương Dương không nói lên lời chính là việc đội ngũ kiến trúc này lại là anh họ của hắn. Trương Dương cũng không muốn so đo, phỏng chừng tên tham tiền này không muốn ‘nước chảy sang ruộng người khác’. Chẳng qua điều khiến Trương Dương vui mừng chính là việc gã anh họ này sửa chữa phòng ốc vô cùng tốt, tốc độ lại nhanh. Năng suất làm việc một ngày của hắn bằng người khác làm mấy ngày. Công việc quy hoạch căn cứ đương nhiên cũng do hắn làm ra một bản mẫu, mà ở bên trong thôn trang cũng đã bắt đầu tiến hành tu kiến phòng ốc...

Đám hải tặc giữ ba chiếc tàu chở dầu của công ty dầu mỏ Sibiri cũng đã liên lạc trở lại, thủ lĩnh của chúng đáp ứng yêu cầu đầy bất ngờ của Kindness Bull. Một trăm tám mươi vạn dollars tuy không tính là nhiều nhưng lại không mất phí cho trung gian nên mọi chuyện cũng đơn giản hơn nhiều. Dù sao ba chiếc tàu này bị bắt cũng đã lâu, nhóm hải tặc cũng sợ đêm dài lắm mộng.

Trương Dương không hề do dự lập tức gọi điện thoại cho lão đầu để mấy ngân hàng ngầm chuyển số tiền năm trăm bốn mươi vạn dollars vào tài khoản của đám hải tặc. Sau đó Trương Dương bắt đầu gọi điện thoại đến thông báo cho Abramovich.

“Hello, tôi là Trương Dương. Tôi cần tìm Abramovich tiên sinh” Bên kia đầu dây vang lên giọng vui vẻ của một phụ nữ - tất nhiên đây chính là thư ký của Abramovich.

Sau khi chờ đợi một lát, Abramovich cũng đã bắt điện thoại.

“Hello! Giọng nói của Abramovich không nóng không lạnh. Dường như hắn không được thoải mái cho lắm. Bởi hắn đã chờ gần một tháng thời gian mà bốn chiếc tàu chở dầu kia vẫn chưa được xử lý. Người trung gian thì đẩy giá cả lên tận trời; hơn nữa, bốn chiếc tàu lại rơi vào tay của ba thế lực hải tặc khác nhau, căn bản không có cách nào hội hợp. Hắn nghĩ tới là chỉ muốn giết chết hết bọn hải tặc và mấy tên trung gian kia.

“Ngài Abramovich, hello. Tôi là Trương Dương, hiệp nghị giữa chúng ta vẫn còn hiệu lực chứ?”

“Hiệp nghị?” Hiển nhiên Abramovich đã quên mất Trương Dương lẫn cái hiệp nghị đấy. Hắn tiếp điện thoại hoàn toàn là vì mặt mũi của Tướng quân.

“Thật sự là quý nhân hay quên, xem ra chúng ta không cần phải nói nữa” Trương Dương cười nhạt một tiếng rồi cắt đứt liên lạc. Nhưng ngay sau đó chuông điện thoại của hắn không ngừng vang lên, dây số hiển thị chính là của Abramovich, chỉ có điều Trương Dương không nhắc máy mà hai mắt lại quay sang nhìn lão đầu, lão đầu cũng nhìn Trương Dương. Hai người cứ như vậy, điện thoại vẫn không ngừng vang lên.

“Tại sao không nghe máy?” Lão đầu rốt cục không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Đây là trừng phạt! Đương nhiên, chủ yếu là gây cho hắn một chút áp lực tâm lý. Trong lúc chúng ta đàm phán thì hắn sẽ sinh ra một cảm giác bị áp bức. Bởi vì hắn sợ cháu sau khi cúp điện thoại sẽ không bao giờ tiếp điện thoại nữa” Trương Dương cầm cả máy điện thoại lên bắt đầu nghịch chơi, tươi cười nói.

“Tiểu tử, lại còn làm bộ” Lão nhân khẽ giật mình, ngay lập tức hiểu ra.

“Abramovich, có chuyện gì sao, tôi dạo này rất nhiều việc” Khoảng hơn nửa phút sau Trương Dương mới tiếp điện thoại. Tất cả đều là một con số vô cùng kỳ diệu, nếu thực sự không tiếp điện thoại thì sẽ tạo ra mặt trái mẫu thuẫn trong tâm tình của đối phương; đứng trên góc độ tâm lý học mà nói thì tâm tình này rất không thích hợp để đê ngăm phán.

“Ha ha, quấy rầy quấy rầy lão đệ rồi. Tôi chỉ muốn nói hiệp nghị giữa chúng ta vẫn còn hiệu lực, không biết...” Abramovich cố gắng áp chế tâm lý không thoải mái. Hắn đâu có từng phải chịu qua sự tình này. Ngay cả hắn gọi điện thoại cho tổng thống Nga cũng không chờ lâu như vậy.

“Ừm, rất tốt. Ba mươi phút sau sẽ có ba chiếc tàu chở dầu được thả, đến lúc đó ngài có thể liên lạc với các thuyền viên trên tàu của ngài. Cũng không dấu ngài, tôi phải trả cho hải tặc mỗi một chiếc tàu là một trăm tám mươi vạn dollars. Chẳng qua tôi thông qua ngân hàng ngầm để trả trước giúp ngài, nên thủ tục của nó rất cao. Ngài xem...” Trương Dương dừng lại một chút.

“Được! Nếu lão đệ đã hào sảng như vậy thì tôi cũng không nói nhiều. Một chiếc tàu chở dầu sẽ tính là hai trăm năm mươi vạn dollar, coi như là bồi dưỡng cho những khổ cực của lão đệ. Chỉ là sao lại chỉ có ba chiếc tàu?” Abramovich do dự một chút rồi hỏi.

“Tạm thời không tìm được đối tượng đàm phán của chiếc tàu chở dầu này, chỉ là ngài yên tâm, nửa tháng nữa tôi sẽ có đáp án cho ngài. Đương nhiên, tôi cũng muốn nói cho Abramovich tiên sinh biết về sự sống chết của thành viên quý công ty chúng tôi không có trách nhiệm; chúng tôi chỉ cam đoan tàu chở dầu trở về với công ty dầu mỏ Sibiri” Trương Dương thần nhiên nói.

Nói xong dài một trận, Trương Dương cũng đã gửi đến một thông điệp cho Abramovich. Nếu như chiếc tàu thứ tư không thể đàm phán được thì hẳn sẽ sử dụng vũ lực tấn công đám hải tặc để đoạt lấy tàu chở dầu. Tất nhiên như thế sẽ có tổn thất về con người.

Trương Dương vô cùng kiên nhẫn, đầu ngón tay khẽ gõ lên điện thoại, hai tròng mắt nhìn chăm chăm lão đầu. Hắn đang tính toán thời gian lo lắng của Abramovich.

“Cạch!” gõ đến tiếng thứ mười lăm thì Trương Dương cầm lấy điện thoại, quả nhiên ở đầu dây bên kia Abramovich nói chuyện. Lão đầu khiếp sợ nhìn Trương Dương, lão không thể tìm được nguyên nhân, không rõ tại sao Trương Dương lại có thể tính toán ra thời gian suy nghĩ của đối phương.

297. Chương 297: Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao

Đương nhiên, tuy nói là không quá khó khăn nhưng cường độ tính toán trong đó cũng vô cùng kinh khủng.

“Thế nào rồi?” Về mặt lão đầu nhìn Trương Dương tràn đầy kinh ngạc nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh hỏi.

“Tôi không nhận được tin tức này, tôi chỉ hi vọng những tàu chở dầu của công ty dầu mỏ Sibiri có thể an toàn trở về Nga” Abramovich hít hắt sâu một hơi.

“Đã hiểu!”

Trên nét mặt Trương Dương một lần nữa lộ ra nụ cười âm lãnh, lão đầu nhìn thấy thì không khỏi khê rùng mình.

“Lão đầu, cháu đã đặt vé máy bay nên ngày mai cháu sẽ đi. Buổi tối hôm nay sẽ chạy tới Mogadishu, nơi này đang làm phiền lão. Cháu gần đây phát hiện ở bên trong bộ tộc này có rất nhiều quy củ nên mọi người đừng làm trái phong tục tập quán của cư dân bản xứ khiến họ không hài lòng, chúng ta nhất định phải tôn trọng những phong tục tập quán của bọn họ nếu không sẽ rất khó có thể được lòng cư dân bản xứ” Trương Dương vẫn rất lo lắng mọi người ở lại sẽ vì không hiểu phong tục tập quán ở đây mà bị cư dân nơi này bài xích.

“Được rồi, Somali cũng là một quốc gia có nhiều điều cấm kỵ, người nước ngoài khi đến cần chú ý làm quen và tôn trọng nơi này, khi chưa có sự cho phép thì không được tự tiện tiến vào thanh chân tự, phái nam không được bắt tay với phái nữ nơi công cộng, không được hỏi tuổi của nhau, không được hỏi đến thu nhập của nhau, không được tò mò hỏi xem đối phương có người tình chưa, không được nói những điều gây tổn hại đến lợi ích dân tộc trong Somali; tại Muslim không được ăn thịt lợn, thịt ngựa, thịt lừa, không được uống rượu... Người yên tâm, ta đã sớm nhắc nhở Lưu Bưu về việc này. Chỉ là thằng nhóc đó cũng không hứng thú quan hệ với cư dân nơi này, cả ngày chỉ vùi đầu vào huấn luyện bốn mươi người kia, cả ngày đều cười ngoác hết cả miệng!”

“Nếu lão có người thích hợp thì đưa cho hắn huấn luyện, đến lúc đó người cũng sẽ thoải mái hơn một chút. Lão chỉ cần chỉ bảo qua về tri thức súng đạn, còn về huấn luyện thể năng thì giao hoàn toàn cho hắn. Cách huấn luyện của hắn cũng rất khoa học” Trương Dương cười nói. Gần đây hắn quan sát Lưu Bưu thì phát hiện từ khi hắn được tiểu hòa thượng kia chỉ điểm thì đã có được một phương pháp huấn luyện vô cùng hiệu quả, rất nhiều phương pháp huấn luyện ngay cả Trương Dương nhìn thấy cũng phải thán phục.

“Đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Ta đang xem xét đưa khoảng ba mươi người có tố chất tâm lý tốt đến gia nhập đội ngũ huấn luyện, bồi dưỡng cho bọn họ đủ tư cách làm những tay súng bắn tỉa. Nếu tại thôn trang

này mà có ba mươi tay súng bắn tủa tọa trấn thì chỉ cần không phải là quân đội có quy mô tiến vào thì an toàn ở đây hoàn toàn không cần lo lắng.” Lão đầu khề gật đầu rồi nói.

“Cháu nhận thấy một số súng ngắm ở đây rất cũ kỹ lạc hậu, cần phải mua một chút súng ngắm tân tiến hơn có trang bị thiết bị hồng ngoại, kính nhiệt nhìn ban đêm. Nếu muốn tạo thành một nhóm hải tặc có thể lực để các thể lực chung quanh khác phải nể mặt thì cần phải trang bị thêm nhiều thứ”

“Yên tâm đi, ta nắm chắc sẽ tạo ra được một lực lượng quân đội hải tặc chính thức!” Lão đầu cười to, tiếng cười tràn ngập tự tin.

“Tốt rồi, một chiếc tàu chở dầu còn lại nửa tháng nữa sẽ giao nốt cho lão. Nếu như không có cách đàm phán thì lão cứ quyết định, lão thấy được chứ?” Ánh mắt Trương Dương trở lên vô cùng sắc bén. Nếu đàm phán không được hẳn sẽ ra tay giết gà dọa khỉ, hẳn chỉ cần tàu chở dầu này nguyên vẹn là được còn sống chết của con tin hẳn không quan tâm, bởi nó không hề ảnh hưởng gì tới tiền chuộc.

“Rõ rồi!” Lão đầu gật đầu thật mạnh, sau đó lại dặn dò Lưu Bưu và A Trạch cần chú ý một vài chuyện rồi lão để hơn mười lính đánh thuê cũng hai xe việt dã đi hộ tống Trương Dương. Kỳ thực quãng đường đi cũng không quá 30 km nếu tính từ thôn trang đến một trấn nhỏ ven biển, từ nơi này sẽ thuê một cái thuyền nhỏ. Trương Dương cũng không muốn đi đường bộ để ‘cảm giác’ sự xuống cấp nghiêm trọng của đường xá Somali.

Nhìn thấy tình trạng đường xá ở đây thì Trương Dương cũng phần nào hiểu rõ được tại sao quân đội của Chính phủ không có cách nào khống chế Somali, chưa nói đến việc quân đội có đủ khả năng hay không mà chỉ cần nhìn đến đường xá kiểu này khiến xe cộ không thể thông hành nếu có thể lực nổi dậy chiếm lấy tài nguyên rồi lũng đoạn nó thì Chính Phủ cũng không thể giải quyết.

Đi đường vô cùng thuận lợi, mấy người da đen sau khi đưa Trương Dương đến sân bay thì bắt đầu quay trở về.

Trong Somali có một phi trường khá nhỏ, tất cả các thứ nơi này đều rất đơn giản. Ở Mogadishu cũng có cảng hàng không quốc tế nhưng không có mấy bay chở khách cỡ lớn. Năm 2001 thành lập hãng hàng không Somali nhưng Somali orchid Puntland đều không cho phép các máy bay khác khởi hành. Đến hàng 3 năm 2001 hãng hàng không Ethiopia Airline mới được mở đường bay thẳng từ Somali tới thủ đô Addis Ababa, vào thứ hai hàng tuần. Ngoài ra Liên Hợp Quốc cũng viện trợ rất nhiều vật tư cùng máy bay cứu trợ cũng thường xuyên chở hàng tới đây.

Nói cách khác, Trương Dương phải chuyển máy bay thì mới có thể tới được Nhật Bản!

Trong lúc đang chờ máy bay Trương Dương mua một tờ báo để xem. Hắn chăm chú đọc hết, mặc dù trí nhớ có sẵn trong đầu có rất nhiều các ngôn ngữ và chữ viết khác nhau nhưng là do không quen lên hẳn rất cố gắng mới có thể đọc được mấy bài viết của nước ngoài này.

Bất ngờ!

Trương Dương ngẩng đầu lên, có một cảm giác rất quen thuộc đang dấy lên trong óc.

Ánh mắt Trương Dương trở lên rất sắc bén, hắn chăm chú nhìn và nghe ngóng mọi người mọi thứ tại sân chờ nhưng ngay lập tức hắn đã thất vọng vì không tìm thấy bất cứ một kẻ nào đáng hoài nghi.

Tại sao lúc này lại sinh ra cảm giác này, loại cảm giác vô cùng quen thuộc?

Trương Dương luôn tin tưởng vào trực giác của mình. Hắn khẳng định vừa nãy có xuất hiện một người nào đó hấp dẫn sự chú ý của mình.

Trương Dương cúi đầu, trong đại não tựa như một cuộn phim đang quay chậm lại, hắn cẩn thận nhớ lại đám người đi qua bên cạnh lúc hắn đang xem báo.

Đột nhiên, ánh mắt sắc bén của Trương Dương rơi vào một cô gái hơn hai mươi tuổi. Đúng là cô ta, người này mặc áo khoác ngoài màu xanh biếc; chiếc áo này đúng là chiếc áo này rất giống với chiếc áo hai kĩ nữ vô tội bị giết mặc.

Cô gái này dường như không phải là người Somali, bất luận là cách ăn mặc hay khí chất đều không giống với người trong Somali. Bởi vì Trương Dương nhìn thấy y phục trên người cô ta đều là đồ hàng hiệu, mặc dù không rõ là hàng nào nhưng hẳn cũng nhìn thấy được độ xa hoa của nó, ngay cả hành lý của cô gái này cũng đều là đồ đắt tiền.

Dường như cô gái này cũng đang chờ máy bay như hẳn và ngồi cách đó không xa.

Cứ như theo bản năng vậy, Trương Dương bước tới.

“Hello!”

“Hello!”

Trương Dương lễ phép bắt tay nhẹ với cô ta, trong lòng khẽ thở phào một hơi. Xem ra, đây không phải là một phụ nữ Somali, nếu là phụ nữ Somali thì sẽ không dễ dàng bắt tay một người lạ.

“Trương Dương”.

“Bội Lâm”.

“Tôi nghĩ cô không phải là người Somali, phụ nữ Somali sẽ không mặc trang phục đẹp thế này” Trương Dương khẽ mỉm cười khen cô gái.

“Cảm ơn lời khen của anh, chỉ là mấy thứ này tôi mua ở trong Somali” Bội Lâm dường như bối rối không có người nói chuyện nên cũng rất nhiệt tình nói chuyện với Trương Dương. Dù sao khí độ lúc này của Trương Dương thể hiện ra ngoài cũng đầy vẻ quý tộc.

“Trong Somali có bán loại quần áo này sao?” Trong lòng Trương Dương chấn động nhưng vẫn giữ vẻ ngoài bình tĩnh cười nói.

“Có chứ, lúc đầu tôi cũng không tin ở Somali có bán loại quần áo này nhưng không ngờ trong mấy cửa hàng quần áo đều bày bán. Lúc đầu nhìn thấy tôi cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì đây chính là một nhãn hàng nổi tiếng của Hoa Kỳ, loại nhãn hiệu này không có khả năng đến tận quốc gia đầy chiến loạn như Somali này bởi đây đều là xa xỉ phẩm. Lúc ấy tôi nghĩ rằng đây là hàng nhái nhưng sau khi xem xét cẩn thận thì mới biết đây là hàng chính hãng trăm phần trăm, sau đó từ miệng chủ cửa hàng mới biết được những quần áo này đến được đây thông qua con đường buôn lậu từ Trung Quốc đại lục. Mà đây chính là hàng được sản xuất từ Trung Quốc đại lục” Dường như Bội Lâm rất vui vẻ, hiển nhiên nàng ta rất vui khi mua được những thứ này.

Buôn lậu từ Đại lục tới đây.

Trương Dương không khỏi ngẩn người, Bội Lâm ngồi bên cạnh thao thao bất tuyệt nhưng hẳn lại không có tâm tình mà nghe.

Hiện tại hẳn đang suy nghĩ vì sao lại đưa những thứ này đến Yemen và Somali? Hiển nhiên không có khả năng người ta đem những xa xỉ phẩm này đến buôn lậu tại một quốc gia A rập, bởi dân cư bản xứ rất ít khi mặc loại quần áo này nên bọn họ cũng không thể chấp nhận được giá cả của mấy thứ quần áo này.

Chẳng lẽ là vận chuyển đến?

Chẳng lẽ quan niệm về trang phục đã thay đổi?

Tại sao Na Na lại muốn truy ra nguồn gốc xuất xứ của những quần áo này?

Đột nhiên!

Trương Dương đột nhiên rõ ràng, tất cả đều bởi vì bản sao bình chứa ‘giao long Trung Quốc’ mình đang cầm trên người. Có thể khẳng định rằng những quần áo kia được sản xuất ở Hoa Kỳ nhưng những người Trung Quốc lại tham gia buôn lậu, vận chuyển lén lút. Trong quá trình vận chuyển bị Na Na phát hiện rồi kiểm tra, vì để tránh sự tra xét nên mới tạm thời đem hàng hóa tập kết trên thuyền hàng ở Yemen tránh sự tra xét của Na Na.

Đến khi Na Na truy ra được manh mối thì thuyền hàng cũng đã tới Yemen, những hàng quần áo kia cũng đã được phân tán đi các nơi. Vì để người khác không chú ý nên người đưa hàng này mới đem bản sao của ‘giao long Trung Quốc’ để trên tàu chở dầu, chỉ là không ngờ tới nó lại rơi vào tay mình.

Đơn giản, rất đơn giản! Khó trách Na Na sau khi nhìn thấy mấy thứ quần áo này lại nổi giận, hết thấy đều là vì ‘giao long Trung Quốc’.

Chỉ là tại sao Na Na lại cần giết chết hai kỹ nữ kia?

Dựa theo đạo lý thì chỉ cần truy ra nơi phát tán những quần áo này là được, vì sao lại còn giết người?

Cho đến khi Trương Dương lên máy bay thì hắn vẫn không rõ mục đích tại sao phải giết hai kỹ nữ kia?

Trương Dương đã quên mất một điểm trọng yếu nhất, Na Na là một phụ nữ, là một người phụ nữ bình thường nên có cảm giác chán ghét với các kỹ nữ.

Sau khi lên máy bay thì hóa ra cô gái kia lại ngồi cùng Trương Dương, cô gái này cảm thấy rất hứng thú với Trương Dương. Chỉ đáng tiếc, tâm trạng hiện giờ của Trương Dương lại không đặt trên cô gái da đen này, trong đầu hắn thủy chung đều là khuôn mặt băng hàn của Na Na...

Nàng ta rốt cục là có thân phận gì?

Nàng rốt cục lớn lên tại một gia đình như thế nào?

Tại sao tính cách của nàng lại lãnh khốc như vậy?

Trong đầu Trương Dương lúc này có vô số vấn đề, Na Na tựa như một câu đố đánh sâu vào mỗi tế bào trong đại não của hắn, hắn không có cách nào quên được khuôn mặt xinh đẹp đó, không có cách nào quên được dáng người thướt tha đó; nàng tựa như một tấm nam châm hút lấy hắn.

Đáng tiếc, duyên phận giữa hai người đã hết!

Trương Dương thở dài một tiếng rồi bắt đầu minh tưởng. Mỗi lần ngồi trên máy bay thì dường như việc luyện công cũng dễ dàng hơn nhiều. Thần công Tiên Đạo Mạn Mạn dường như càng thích hợp với hoàn cảnh xa rời thế giới loài người. Ít nhất trước kia tại biển rộng tu luyện cũng có hiệu quả rất tốt.

Chậm rãi lưu chuyển chân khí, tư cảm không ngừng lan tràn ra không trung theo tốc độ của máy bay...

Năng lượng mỏng manh chậm rãi hội tụ, tiểu Ngân Mị không biết đã đi ra từ lúc nào bắt đầu khẽ cọ người lên Trương Dương. Điều cần nhắc tới chính là việc để tránh xảy ra phiền toái nên mỗi lần lên máy bay thì Trương Dương đều để Ngân Mị lén lút lên máy bay. Dù sao thì nếu mang theo động vật lên máy bay thì thủ tục cũng rất rườm rà, mà với tốc độ của Ngân Mị thì muốn lên máy bay là một việc vô cùng dễ dàng, Trương Dương cũng không muốn rắc thêm phiền toái.

Khuếch tán!

Khuếch tán!

Tư cảm đang khuếch tán ra không chung một cách điên cuồng! Vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Tiên Đạo Mạn Mạn lấy Trương Dương làm trung tâm liên không ngừng xoay tròn, đột nhiên Trương Dương cảm giác được một lỗ đen không đáy, lỗ đen kia có thể hấp thụ mọi thứ trên thế gian này – ngay cả tư cảm của Trương Dương cũng không ngoại lệ.

Cả người Trương Dương lúc này ướt đẫm khiến tiểu Ngân Mị cũng bị ảnh hưởng, nó không ngừng chuyển động trong túi. May là Trương Dương đã dùng tờ báo che lại không thì nhất định sẽ khiến người chung quanh chú ý.

Trương Dương phát hiện bản thân không có cách nào chặt đứt sự liên lạc với lỗ đen kia.

Một sợi dây hư vô mờ ảo thủy chung vẫn cuốn lấy, dẫn dắt luồng tư cảm của Trương Dương.

Chẳng lẽ đây chính là không gian thông đạo của nền văn minh ngoài Trái Đất mà tiểu hòa thượng đã nói tới?

Trong lúc Trương Dương đang suy nghĩ thì dường như đã đến cuối lỗ đen. Một đạo ánh sáng chói mắt cuốn lấy luồng tư cảm của Trương Dương, nhiệt độ bắt đầu tăng lên khiến từng tế bào của Trương Dương căng lên.

“Ầm!” Một tiếng nổ mạnh vang lên, đạo ánh sáng trong khoảnh khắc kia trong nháy mắt đã rơi xuống một chiếc phi thuyền vũ trụ, chiếc phi thuyền vũ trụ này bị đánh trúng nên phát ra âm thanh liên tục, từ bên trong bay ra vô số các phi thuyền vũ trụ loại nhỏ vây quanh chiếc phi thuyền mẹ đang bị thiêu đốt kia; các phi thuyền con đồng loạt phun ra một loại bột phấn nào đó để dập tắt ngọn lửa.

Tư cảm di chuyển tới, Trương Dương phát hiện ra được đây là một chiến trường thật lớn trong vũ trụ.

Thậm chí dùng từ “cực lớn” cũng không thể hình dung được sự chiến trường khổng lồ này, ở đây phải hơn mười vạn, không - phải đến hơn trăm vạn chiến hạm đang hỗn chiến trong không gian đen kịt; thỉnh thoảng lại có một chiếc chiến hạm bị bắn nổ tung phát ra ánh sáng chói mắt.

Pháo laser đan xen vào nhau – tất cả những thứ đó đã vẽ thành một bức tranh vô cùng tàn khốc.

Ở trong vũ trụ giao chiến, chốc lát lại có thiên thạch hay sao chổi lướt qua – đây quả là chiến tranh giữa các vì sao, Trương Dương xem đến mức như si như dại, hắn hoàn toàn quên mất bản thân đang ở đâu. Từ nhỏ xem phim chiến tranh giữa các vì sao nhưng Trương Dương chưa từng nghĩ đến được tận ‘mắt’ chứng kiến một cảnh tượng hoành tráng mà tàn khốc đến dường này.

Hơn trăm vạn chiến hạm lướt trong bầu trời đêm như những tia chớp đan xen vào nhau, hình dạng của chiến hạm lại càng vượt khỏi sức tưởng tượng của con người – có hình con thoi, hình mũi tên, hình lục lăng, hình tam giác, hình cây trùy... đủ các loại hình dạng khiến Trương Dương không khỏi dung động. Rồi một số phi thuyền mẹ vô cùng to lớn chiều dài tới cả chục km đang phi trong không gian khiến người ta sinh ra dung động rất lớn.

Nhìn vào ‘mạng lưới’ pháo laser kia, rồi nhìn vào đám vũ khí không biết tên kia Trương Dương vô cùng kích động, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nền văn minh ngoài trái đất. Trong lúc giao chiến Trương Dương nhìn thấy có một tinh cầu nhỏ bị bắn trúng rồi nổ mạnh sinh ra sóng lan cường đại ập đến các chiến hạm khác khiến chúng cũng liên tiếp bị nổ theo.

Hủy diệt, tử vong – tất cả đang được bao phủ trong mỗi tắc không gian tại đây, cũng bao phủ luôn cả từng dây thần kinh của Trương Dương.

Chỉ cần một phần vạn các chiến hạm nơi này tiến vào không gian của Địa Cầu cũng đủ để hủy diệt cả một nền văn minh.

Đột nhiên cả trăm vạn chiến hạm đang giao chiến bỗng nhiên đình chỉ khai hỏa rồi chậm rãi lui về đằng sau hình thành lên hai phe. Phẳng phất như chiếm cứ cả không gian vậy, ngoại trừ một vài chiến hạm tỏa ra kim quang lộng lẫy thì đại bộ phận chiến hạm đều ngăm đen không phát sáng phẳng phất như hòa hợp vào màu đen của vũ trụ - tất cả những điều đó khiến người ta cảm thấy một áp lực khôn cùng.

Tại sao lại đột nhiên đình chỉ chiến đấu?

Ngay lúc Trương Dương còn đang suy nghĩ thì đoàn chiến hạm lui về đằng sau đã phát sinh biến hóa, tầng tầng lớp lớp chiến hạm tản ra, hai bên đều lộ ra phi thuyền mẹ của mình, phi thuyền mẹ dài đến hơn 10 km, trên thân phi thuyền có trang bị đại pháo vô cùng kinh khủng. Trương Dương ngay lập tức phát hiện phát súng phá hủy một tinh cầu nhỏ kia chính là từ hai phi thuyền mẹ này phát ra.

Nếu so về sự linh hoạt thì phi thuyền mẹ không thể so với các chiến hạm có kích thước nhỏ hơn, Trương Dương có thể nhìn thấy trên thân phi thuyền mẹ có khá nhiều vết đạn, có những hố đạn rất to khiến người ta nhìn thấy phải giật mình.

Thậm chí trên thân phi thuyền mẹ còn có rất nhiều chỗ lửa vẫn đang cháy, có vô số công binh đang tiến hành dập lửa.

Chiến tranh chính là tàn khốc, mà hai phi thuyền mẹ này không nghi ngờ - chúng đều là trọng điểm công kích của đối phương cho nên tổn thất càng thêm thảm trọng.

Đột nhiên!

Ánh sáng chợt bùng lên, vô số chiến hạm bắt đầu bật đèn lên, cả trăm vạn chiếc đèn chiếu rọi khiến cả một vùng không gian đen kịt cũng sáng trưng lên như ban ngày. Khoảng cách giữa hai bên ước chừng tầm 1000 km nhưng trong mắt Trương Dương lại phẳng phất như rất gần nhau. Trương Dương nhanh chóng hiểu rõ với tốc độ nhanh như chớp của các chiến hạm này thì khoảng cách 1000 km chỉ là nháy mắt là tới.

“Ầm ầm..!” Rất kì diệu, Trương Dương còn nghe được cả tiếng khoang phi thuyền mở ra.

Nét mặt của Trương Dương trở lên hồi hộp, phi thuyền mẹ hai bên đều đã mở rồi một nhóm ‘người’ từ bên trong đó đi ra, chính xác là “Đi!” Trương Dương xác định những người này không thể cần dùng bất cứ một phương tiện hỗ trợ nào mà cứ như thế bước đi trong vũ trụ. Lần đầu tiên Trương Dương cảm nhận được một nỗi sợ hãi vô bờ, hẳn chưa từng nghĩ rằng sẽ có sinh vật có thể bước đi ngoài vũ trụ mà không cần phụ trợ gì, bởi ngoài vũ trụ không hề có dưỡng khí, hoàn cảnh cũng rất khó khăn. Vô cùng rung động!

“Bước đi” tốc độ của họ rất nhanh, không tới hai mươi phút thì từ khoảng cách cả ngàn km đã thành vài trăm mét, nói cách khác mỗi bên đều đã “đi” được tầm 400 km.

Hai bên bắt đầu dừng lại rồi nhìn đối phương.

Hai đội nhân mã!

Một đội mặc áo giáp phát ra ánh sáng bạc thân hình cao lớn, cũng không nhìn thấy ngũ quan của họ, vóc người lại càng kỳ quái, muôn hình vạn trạng. Có người mặt giống như lợn, giống voi, giống bạch tuộc, đương nhiên cũng có kẻ giống “loài người”. Kẻ cầm đầu chính là một nhân loại có thân thể khổng lồ, chiều cao ít nhất cũng phải hai mét rưỡi. Sau khi mặc trọng giáp màu bạc này thì càng trở lên cao lớn hùng vĩ, từ trên người tỏa ra một cỗ khí thế uy mãnh.

Còn một đội bên kia cũng khiến Trương Dương bất ngờ vô cùng, cư nhiên tất cả đều là nhân loại, trên người mặc áo giáp nhưng thoát nhìn cũng rất đơn giản, trông giống với chiến bào thời cổ đại. Chỉ là có hơn mười người trong này cũng vô cùng cao lớn tất cả đều đến hai mét hơn, chỉ có một người duy nhất thấp bé – đó chính là một người trung niên tóc dài đi ở đầu.

Người trung niên này vóc người tuy không cao nhưng lại lộ ra một uy áp khôn cùng, tóc dài bay phấp phới trong đêm đen, chiến bào bay phần phật như có gió thổi qua. Người này từ cái gờ tay nhắc chân nhẹ nhàng cũng thấy được quyền thế thiên hạ, sáu người phía sau hẳn ánh mắt tràn ngập cuồng nhiệt. Hiển nhiên người này chính là nhân vật trung tâm, là thủ lĩnh tinh thần; nếu không cũng sẽ không xuất hiện loại ánh mắt cuồng nhiệt này.

“Điện hạ, hãy cho ta biết lý do ngưng chiến?” Người trung niên tóc dài kia lên tiếng, điều khiển Trương Dương kinh dị đó chính là việc người này nói tiếng Trung Quốc, hơn nữa lại rất rõ ràng.

“Vương Hào, bên trong người chúng ta đều có chảy cùng một huyết thống, người tại sao lại muốn ép ta vào chỗ chết?” Thủ lĩnh đầu đội ngân giáp kia từ cái gờ tay nhắc chân cũng mang đầy quyền uy, không hề thua kém trung niên tóc dài kia, giọng nói càng tràn ngập lực xuyên thấu.

298. Chương 298: Tôn Kiếm

Những lợn tóc dài của trung niên nhân kia bay múa tựa như ma thần vậy, trên người hẳn lộ ra một cỗ áp lực điên cuồng bức người; ngay cả khi Trương Dương chỉ dùng tư cảm quan sát cũng cảm giác được một áp lực khổng lồ vô hình, trái tim hẳn như bị bóp nghẹt, cảm giác không thở nổi.

“Chúng tộc của chúng ta từ mấy ngàn vạn năm trước đã là cường giả của cả vũ trụ, cũng chỉ có chúng tộc chúng ta mới có thể tu luyện thần công Tiên Đạo Mạn Mạn. Người vì sao phải đuổi tận giết tuyệt tộc nhân của mình?”

Thanh âm của ngân giáp hán tử vô cùng nặng nề, giữa vũ trụ bao la không tồn tại không khí mà âm thanh vẫn rất rõ ràng, thanh âm đó đập vào tai Trương Dương, từng lời từng lời như những nhát búa tạ đập mạnh vào trái tim Trương Dương. Hẳn phát hiện uy thế của ngân giáp hán tử so với người trung niên tóc dài còn mạnh hơn rất nhiều nhưng lại thiếu đi một cỗ sát phạt chí khí. Cả người trung niên tóc dài như một thanh bảo kiếm sắc bén vô kiên bất tồi, một thanh vương giả chi kiếm khiến người khác phải thần phục!

“Người mặc dù là loài người nhưng tổ tiên gia tộc của người đã phản bội lại cả loài người, tại hơn sáu ngàn vạn năm trước gia tộc các người vì ý đồ độc bá cả không gian vũ trụ của đế quốc Thatta mà đuổi toàn bộ loài người khỏi vũ trụ, nô dịch những người không có năng lực. Mấy ngàn vạn năm nay, ngoại trừ sự hưng vượng của gia tộc các người thì toàn bộ loài người đã bị đẩy vào tình trạng điêu linh. Thậm chí tại sáu ngàn năm trăm vạn năm trước, gia tộc các người vì đuổi giết các cường giả loài người chạy đến Địa Cầu mà đã không tiếc mọi thứ mở ra một không gian thông đạo đi đến Địa Cầu làm cho một nhóm cường giả cuối cùng của loài người chúng ta đã bị tử vong hoàn toàn trừ gia tộc các người, vì để xóa sạch mọi chứng cứ các người lại không tiếc thủ đoạn vứt bỏ những sát thủ đuổi tới Địa Cầu. Người còn có tư cách nói chúng ta có cùng một dòng máu sao?” Người trung niên tóc dài bước lên phía trước một bước, lộ ánh mắt khiến người khác phải tin phục.

“Nhưng đích thực là loài người chúng ta đã thống trị tinh hệ Thatta gần bảy ngàn vạn năm nay”.

“Sai! Là gia tộc của các người khống chế tinh hệ Thatta chứ không phải loài người!” Người trung niên tóc dài cắt đứt lời nói của ngân giáp hán tử.

“...” Ngân giáp hán tử rơi vào trầm mặc.

“Trong sáu ngàn năm trăm vạn năm thời gian này gia tộc các người khống chế tinh hệ Thatta nhưng lại không có cách nào đi ra ngoài, gia tộc các người còn xưng là sinh vật có trí tuệ siêu việt nhất, một sinh vật có trí tuệ siêu việt thành lập đế quốc. Chung quanh có ba đại dị tộc luôn nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, nô dịch loài người, các người xứng đáng là loài người sao?” Người trung niên tóc dài chậm rãi đi về phía ngân giáp hán tử, một đầu tóc dài bay múa. Trương Dương cảm giác được chiến ý đang hùng hực thiêu đốt ở nơi này.

Ngân giáp hán tử không nói nữa, thân thể khổng lồ bước đi từng bước, hai tay rung lên, hơn mười đại tướng ở đằng sau nhanh chóng lùi ra sau để lại một vùng không gian khoảng 5 km.

Ngọn lửa chiến tranh đang hùng hực thiêu đốt.

Không gian vũ trụ vốn lạnh như băng cũng dường như đang nóng dần lên, từ tư cảm của mình Trương Dương cảm thấy được một cỗ sóng nhiệt kinh người. Điều khiến Trương Dương kinh ngạc chính là Tiên Đạo Mạn Mạn của hắn không có cách nào hấp thu năng lượng đang tràn ngập mỗi tấc không gian nơi này.

Một cảm giác rất quen thuộc! Một cảm giác thật xa lạ!

Trương Dương phát hiện khí tức tỏa ra từ trung niên tóc dài và ngân giáp hán tử vô cùng quen thuộc, hiển nhiên họ đều tu luyện thần công Tiên Đạo Mạn Mạn. Nhưng điều khiến Trương Dương xa lạ đó chính là bên trong khí tức quen thuộc này lại tồn tại một cỗ quyền thế cực lớn khiến người ta không thể kháng cự, khí tức này hắn không có!

Trương Dương không biết rằng hai người này đều có quyền cao chức trọng, nâng tay rẽ mây phát tay gọi gió; quân đội họ nắm trong tay được tính bằng triệu vạn, sự sống chết của vô số tính mạng đều nằm trong ý nghĩ của họ, chỉ cần bọn họ phát tay một cái thì có cả trăm vạn giáp binh sẽ bị hồi phi yên diệt. Mặc dù Trương Dương cũng tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn nhưng nếu để so với bọn họ thì chả khác nào một con kiến nhỏ bé.

“Tướng quân, Tôn Kiềm xin được ra chiến!” Ngay lúc ngọn lửa chiến tranh sắp bùng lên thì một người đầu trọc mặc trọng giáp màu đen nhẹ nhàng bước ra, khoảng cách vài trăm mét kia dường như không tồn tại dưới bước chân của hắn. Người này đi đến bên người trung niên kia rồi quỳ một chân xuống thi lễ.

Người tóc dài kia khẽ vung tay lên, thân mình chậm rãi lùi về bên đám người đằng sau, một chiếc ghế rồng cực lớn không biết từ lúc nào đã được đặt giữa không trung. Hơn mười đại hán đang đứng hộ vệ chung quanh ghế rồng; người này sau khi ngồi xuống ghế thì lập tức sinh ra khí thế bao trùm cả thiên hạ, khiến người khác phải thuận phục.

“Chiến đi, điện hạ!” Người đầu trọc kia chờ sau khi trung niên tóc dài kia rời đi mới đứng lên, lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, nụ cười dữ tợn.

“Người?” Ngân giáp hán tử hừ mạnh một cái, vẻ mặt nhìn người được gọi là điện hạ kia vô cùng khinh thường. Mặc dù ta không phải đối thủ của người nhưng với thân phận của người lại không xứng để tướng

quân của chúng ta tự thân ra tay. Nếu người xuất trận là phụ thân của người thì được. Người nếu đã khinh thường đánh với ta thì phải một kẻ khác đến đây, quái vật cũng đút tặc!” Người đầu trọc kia cười vang, không hề quan tâm tới thái độ khinh thường của đối phương; hắn dường như vô cùng vui vẻ, cả người vì cười to quá mà rung lên, thiết giáp nặng nề trên người va vào nhau phát ra âm thanh.

“Yêu Cơ xin được chiến!”

Đúng lúc ngân giáp đại hán chần chờ thì một tuyệt sắc nữ nhân có hình dáng giống loài người chỉ là có nhiều hơn hai cánh tay bước ra. Nữ nhân này có tóc đen, đôi mắt sáng rực như sao trên bầu trời đêm, vẻ mặt lạnh lùng vô cùng nghiêm túc.

Bất ngờ, tim Trương Dương nhói lên một cái, bởi vì trên vai người phụ nữ này có một con Ngân Mị, con Ngân Mị kia không khác biệt gì lắm so với con Ngân Mị vương trước kia. Chỉ là thân thể của nó dường như rắn chắc hơn, hai mắt bắt ra hai đạo kim sắc quang mang vô cùng chói mắt.

Ngân giáp hán tử khẽ gật đầu một chút rồi chậm rãi lui về bên trong đám người, chỉ là khí độ của hắn so với trung niên tóc dài kia lại hơn một phần khí độ cũng như thông dong, bởi vì dường như hắn cũng rất lo lắng cho nữ nhân ra ứng chiến kia.

“Cô em, mặc dù công phu trên giường của người không tồi nhưng nếu là ra ngoài chiến đấu thì không nên, tốt nhất người nên theo Tôn đại gia ta, cũng đừng nên lộ mặt ra ngoài...”

“Bùng...!”

Gã đầu trọc còn chưa dứt lời thì nữ nhân kia đã bắt ngờ vung tay lên, mảnh không gian hư vô trước ngực gã này phát ra nổ mạnh kịch liệt. Vì quá bất ngờ không kịp phòng ngự nên gã phải lùi về về đằng sau liên tiếp vài trăm mét mới ổn định được thân hình, cả cái đầu trọc của gã cũng bị xạm đen một mảng, lông mi bị đốt cháy rụi.

“38, đại gia đã nhường mà người không thức thời!” Gã đầu trọc dường như đã nổi giận, thân hình đột nhiên gia tốc, trong vũ trụ huyền hóa ra liên tiếp những đạo hư ảnh màu đen giống nhau như đúc.

“38, 38 là cái gì...” Nữ nhân tóc dài kia ngạc nhiên.

“A...” Gã đầu trọc vốn sát khí ngập trời thân thể bỗng nhiên bị kìm hãm, sau khi bình tĩnh lại thì miệng khẽ lẩm bẩm rồi bắt đầu tính toán, đột nhiên kinh ngạc nói: “Mẹ kiếp, hôm nay lại là ngày quốc tế phụ nữ mùng 8 tháng 3..., tha cho người một mạng”.

“Ngày quốc tế phụ nữ mùng 8 tháng 3?” Nữ nhân tóc dài kia có chút không hiểu.

“Bùng!”

“Bùng!” Gã đầu trọc kia điên cuồng đánh tới, nắm tay tại không gian vũ trụ tựa như ánh chớp.

Trận đánh vô cùng kịch liệt, hai mắt Trương Dương cơ hồ không theo kịp tốc độ của nắm tay. Chẳng qua, sự chú ý của Trương Dương chỉ nhằm vào Ngân Mị trên vai nữ nhân kia; điều khiến hắn kỳ quái là Ngân Mị kia vẫn không hề nhúc nhích, thứ duy nhất khiến Trương Dương cảm giác được nó đang di chuyển chính là hai cặp mắt chói lòa kia.

Trương Dương có dự cảm rằng đòn sát thủ chính thức của nữ nhân kia nằm trên người Ngân Mị. Bởi vì từ nữ nhân kia không thể là đối thủ của gã đầu trọc, hắn nhìn thấy rất rõ khi gã đầu trọc nói hôm nay là ngày quốc tế phụ nữ thì hắn cũng đã dừng lại không còn thái độ hung mãnh như trước, hiển nhiên hắn vì hôm nay là ngày quốc tế phụ nữ mà tha cho nữ nhân kia một con đường sống.

“Di chuyển!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trương Dương, thân hình của Ngân Mị kia đột ngột chuyển động, hai chân sau lấy đà... phát lực, lực đẩy đó khiến cả thân người nữ nhân bị văng về đằng sau; tại cạnh người nữ nhân đó có một ít bụi vũ trụ vì có thể là do tốc độ quá nhanh mà sinh ra ma sát quá mạnh dẫn đến bốc cháy. Từ đó có thể thấy được lực đập mạnh đến thể nào, dùng từ ‘sức mạnh ngàn cân’ cũng đã không đủ để hình dung nữa rồi. Phải biết rằng nữ nhân kia cũng là một cao thủ, cho dù cú phát lực đó lên tới ngàn cân cũng không thể khiến thân thể nàng ta xuy chuyển chút nào.

Xẹt xẹt!

Dưới tốc độ quá nhanh, lên những chỗ không gian vũ trụ Ngân Mị lao qua đều bốc cháy thành một con rồng lửa, mà đầu rồng chính là Ngân Mị màu trắng kia.

“!”

“!”

“!”

Tiếng va chạm liên tiếp vang lên, Ngân Mị theo lực đập kia kết hợp cùng cái đuôi thật lớn di chuyển, móng vuốt sắc bén bổ vào cái đầu trọc kia. Không tới vài giây thời gian thì đã xuất ra cả ngàn trảo, ngay cả khi năng lực tính toán của Trương Dương có thể so sánh với máy tính điện tử cũng không có cách nào tính toán ra số liệu chính xác, chỉ có thể căn cứ vào tư cảm rồi lợi dụng tần suất để tính toán tốc độ.

Năm giây – trong khoảng thời gian này đã có ít nhất 7500 trảo được xuất ra!

Tốc độ thật nhanh, trái tim Trương Dương nhói lên. Cho tới tận bây giờ hắn vẫn xem thường năng lực của Ngân Mị, nhưng chỉ trong vòng 5 giây đồng hồ mà xuất ra 7500 trảo, đây là một tốc độ nhanh đến mức nào...

299. Chương 299: Núi Phú Sĩ, Là Na Na Sao?

Tốc độ cường đại sinh ra lực lượng bộc phát cường đại!

Gã đầu trọc này tuy bị tàn ảnh trảo mang dày đặc của Ngân Mị đánh cho thối lui về đằng sau, đợt giao chiến vừa rồi phát ra hoa lửa huyền lệ bay tứ tán giống như pháo hoa vậy.

Lực lượng của Ngân Mị quá cường hãn, lấy võ công của gã đầu trọc kia cường ngạnh chống lại mà cũng không thể chống đỡ được, thân thể bị bức lui về đằng sau, lấy lùi để thủ hóa giải lực công kích của Ngân Mị.

Không ổn!

Trong lòng Trương Dương bỗng nhiên cảm thấy nguy hiểm, trừ trong tiềm thức của mình bởi vì có quan hệ với Ngân Mị nên Trương Dương rất quan tâm đến đầu Ngân Mị kia, mà sự nguy hiểm này phát ra từ gã đầu trọc.

Ngay trong lúc chỉ mình treo chuông thì bất ngờ trái tim Trương Dương giật mạnh, dường như có một ánh mắt xuyên thấu qua vô hạn tinh không nhìn thẳng vào người hắn, áp lực cực lớn buộc chặt từng tế bào trên cơ thể Trương Dương.

“Oành!”

Trương Dương cảm thấy thân thể của mình muốn nổ tung ra, trên máy bay phát những âm thanh “rắc rắc” rất nhỏ. Thanh âm này giống như tiếng gậy của chân ghế bằng kim loại đang ngồi, tư cảm bị chặt đứt nên cảnh tượng trước mặt cũng biến mất. Trương Dương cảm thấy khí huyết đảo lộn, sắc mặt cũng trở lên trắng bệch. Hắn cảm thấy buồn nôn.

Tinh thần lực vô cùng cường đại!

Trương Dương cố gắng đè nén nỗi sợ hãi trong lòng xuống, bởi vì đúng lúc Ngân Mị gặp nguy hiểm thì trong tâm lý của Trương Dương sinh ra một chút dao động lập tức khiến trung niên tóc dài phát hiện. Chỉ là một cái liếc mắt nhẹ nhàng mà đã khiến Trương Dương cảm thấy tim mình như bị một cây trùy lớn đập mạnh vào.

Tinh thần lực của trung niên tóc dài này không phải người thường có thể đối kháng được, Trương Dương hoàn toàn tin tưởng ánh mắt hoàn toàn có thể giết người!

Sau khi đè nén được cảm giác kinh hoàng sợ hãi xuống, Trương Dương mới phát hiện toàn thân mình đã trở lên ướt đẫm.

Thật cẩn thận vận chuyển Tiên Đạo Mạn Mạn mấy vòng, tận lực khống chế trong phạm vi nhỏ nhất; Trương Dương đang từ từ khôi phục lại thể lực đã bị tiêu hao lúc nãy, hẳn rất cần năng lượng để bổ sung thể lực.

Đến khi Trương Dương khôi phục thể lực thì máy bay cũng đã bắt đầu hạ cánh. Đây là phi trường để chuyển sang máy bay đi tới Nhật Bản.

Xuống máy bay đứng ở khu vực chờ chuyển chuyển bay, về mặt Trương Dương trở lên mệt mỏi thậm chí tấm danh thiếp mà cô nàng phi châu xinh đẹp kia lúc bắt chuyện đưa cho hẳn cũng không biết đã để nơi nào.

Suy nghĩ của Trương Dương từ khi tư cảm phát hiện ra trận chiến giữa các vì sao đó đến bây giờ vẫn vô cùng hỗn loạn.

Chiến trường trong không gian.

Chiến hạm lướt trong trời đêm.

Tóc dài bay múa.

Còn có tốc độ nhanh như chớp giạt của Ngân Mị cũng để lại ấn tượng khó quên trong lòng.

Lên máy bay rồi lại xuống máy bay, sau đi đến Tokyo của Nhật thì Trương Dương tìm một khách sạn nghỉ tạm. Chỉ cần hẳn nhắm mắt lại là lại hiện lên hình ảnh tinh cầu kia bị nổ tung thành những mảnh vụn những đợt sóng tỏa ra ép nát vô số chiến hạm thành bột phấn.

Sau khi nghỉ ngơi suốt một ngày một đêm không ăn uống gì, lúc này Trương Dương mới hoàn toàn khôi phục.

Đích xác, trận chiến mỹ lệ kia đã phá vỡ lối suy nghĩ cực hạn của Trương Dương, những cường giả đỉnh cao của loài người kia cũng khiến cho tâm hồn Trương Dương trở lên vô cùng rung động, đặc biệt là người trung niên tóc dài đã để lại ấn tượng sâu sắc với Trương Dương – người này có quyền thế ngất trời lại còn loại sát phạt khí tức khiến người ta phải run sợ thuần phục kia, chỉ cần một cái giơ tay cũng tạo ra áp lực khôn cùng, khí thế bề nghe thiên hạ.

Bây giờ đã là trung tuần tháng ba, mấy ngày nay Trương Dương dành thời gian để đi thưởng thức hoa anh đào cũng như làm quen với địa hình Tokyo. Tại rất nhiều công viên đều có thể được ngắm hoa anh đào nở.

Trương Dương lưu luyến với cảnh đẹp nơi này, rốt cuộc cũng đã thoát khỏi sự ám ảnh của trận chiến kia, tâm hồn cũng đã hòa vào nơi đây để hưởng thụ bầu không khí này.

Ước chừng một tuần sau khi Trương Dương đến Tokyo, từ vị trí địa lý cho tới kiến trúc nơi này kể cả từng ngã từ đường hẳn đều có lý giải đại khái. Từ sau việc bị mất phương hướng khi ở Bắc Kinh thì Trương Dương bắt đầu coi trọng hoàn cảnh ở mỗi thành phố xa lạ.

Tại một thành phố xa lạ nếu không hiểu rõ hoàn cảnh của nó nếu xuất hiện vấn đề nào đó thì quả thực là một đòn trí mạng.

Hôm nay là ngày cuối xuân, Trương Dương mặc một cái áo phông trắng, đeo ba lô trên lưng xuất hiện ở dưới chân núi Phú Sĩ. Sở dĩ hẳn chọn nơi này vì đây chính là địa điểm Tướng quân quyết đấu.

Sau khi tới núi Phú Sĩ, Trương Dương không không khỏi có chút ghen tị đối với quốc gia này. Không thể không nói núi Phú Sĩ là nơi duy nhất trên thế giới có hoa anh đào tràn ngập đẹp mê lòng người; không khí ở nơi này khiến người ta ngây ngất tinh thần sáng khoái. Ở Nhật Bản này có rất nhiều thứ đáng để học tập, đặc biệt là về việc bảo vệ phong cảnh sinh thái, phần lớn các nơi vẫn đều duy trì được sinh thái nguyên thủy, khắp nơi đều có cây xanh không như ở nước nhà.

Nhiều nhất chính là hoa anh đào!

Hoa anh đào màu sắc mùi hương thật diễm lệ, lúc này muôn hoa đua nhau nở tấp cả tạo thành một biển hoa thật lớn, đâu đâu cũng thấy sắc anh đào. Ngoài ra cũng có những cây tùng tô điểm tạo nên những nét chấm phá trong bức tranh hoa này.

Tại trong không gian giữa rừng cây thế này đã hình thành lên họa ý “Vạn lực tùng trung nhất điểm hồng”.

Trương Dương cũng không có ý định đi dạo để ngắm cảnh đẹp nơi này mà cả người phóng nhanh như điện xuyên qua biển hoa không hề dừng lại dù chỉ một giây cuộn theo vô số cánh hoa.

Sự buồn bực trong lòng của Trương Dương đã vơi dần theo những bước chạy ‘thần tốc’ của hắn, chỉ là hắn lại hối hận vì hôm nay mặc đồ trắng rồi bị vô số cánh hoa rơi lên người rồi để lại một ít phấn hồng trên quần áo.

Đi tới sườn tây của núi Phú Sĩ, nơi này là một cao nguyên, cỏ cao bằng đầu người, có từng đàn sơn dương kết lại với nhau. Phía sườn tây này nổi tiếng với thác nước trắng xóa cùng âm điệu du dương của thác nước.

Thác nước tung bọt trắng xóa đổ từ trên vách núi 26 mét xuống, chia thành khoảng mười con suối nhỏ trải dài hơn 130 mét, tiếng nước chảy giống như tiếng sấm gầm rung chuyển đất trời. Núi Phú Sĩ được gọi là một khu vườn thực vật thiên nhiên, các loại hoa đủ màu sắc nở rộ tô điểm thêm cho cảnh đẹp hùng vĩ nơi này.

Thời gian trôi qua rất nhanh, với tốc độ nhanh như điện của Trương Dương nhưng diện tích của núi Phú Sĩ quá lớn nên một ngày căn bản không thể xem hết. Trương Dương đang đứng bên hồ, ánh mặt trời vàng rực chiếu xuống mặt hồ tạo ra vô số điểm vàng óng ánh dưới mặt hồ, cả mặt hồ tựa như được dát lên một lớp vảy vàng rực.

Buổi sớm mùa xuân vẫn còn một chút gió lạnh vương vấn của cuối đông thôi lướt qua khuôn mặt Trương Dương khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

Trương Dương quyết định tối hôm nay sẽ không trở về.

Nơi này chính là địa điểm Tướng quân và Đại Hà quyết đấu. Trương Dương không khỏi than thở rằng đây quả thực là một địa điểm quyết đấu lý tưởng, tầm nhìn rộng rãi, mặt hồ tĩnh lặng như một bức tranh thủy mặc, quan trọng nhất có lẽ là không có đường đi đến nơi này.

Nương theo những sợi nắng buổi ban chiều, Trương Dương đi dọc ven hồ trải dài ánh mắt về phía rừng cây, quả thực không ngoa nếu nói đây là thế giới trong tranh. Trương Dương không tin rằng có một nơi nào tốt hơn xứng đáng hơn nơi này, mặt hồ hơn mười mẫu, thảm cỏ xanh ngắt trải dài miên man quả là một địa điểm tuyệt vời để hai tuyệt thế cường giả quyết đấu.

Đột nhiên!

Trương Dương bỗng dừng chân, tim hắn thót lên. Từ phía xa xa hắn nhìn thấy có một người phụ nữ mặc đồ đen bó sát người, cô ta ước chừng hơn ba mươi tuổi, làn tóc dài đang bay múa cùng gió xuân.

Người phụ nữ kia dường như là chỉ đi ngang qua nơi này, nàng vẫn bước đi...

Bất ngờ, trái tim Trương Dương thắt chặt lại vì hắn nhìn thấy một khuôn mặt vừa thân quen vừa xa lạ - hai cảm xúc cực độ mâu thuẫn đang lẫn lộn trong hắn.

Na Na!

Không, không phải Na Na bởi Na Na mới chỉ mười lăm tuổi. Hơn nữa, ánh mắt của người phụ nữ này cũng đang nhìn Trương Dương, dường như nàng không hề biết hắn.

Không phải Na Na, nhưng nàng ta cùng Na Na như được đúc ra từ một khuôn. Cả hai đều lạnh như băng sương nhưng Na Na có nhiều hơn một tia thuần khiết tràn đầy sức sống; còn người phụ nữ này thì như một hóa thạch thời thiên cổ, khuôn mặt tràn đầy hàn khí khiến người ta lạnh buốt tận tim gan.

Trương Dương ngây ngốc nhìn người phụ nữ có khuôn mặt giống Na Na như tạc đang đi qua người mình.

“Na Na” Trương Dương không ghìm được khẽ hô lên một tiếng.

Người phụ nữ kia từ từ quay đầu lại, ánh mắt nàng như ánh chớp liếc nhìn Trương Dương khiến cả người hắn liên tục lùi về phía sau vài bước mới ổn định được thân hình.

Sát khí quá nặng!

Trái tim Trương Dương run lên, cổ sát khí này còn lớn hơn cả Tướng quân dường như càng thêm bén nhọn. Không hề nghi ngờ có thể khẳng định rằng người phụ nữ này cùng Na Na rất giống nhau, cả hai đều có sát tâm quá nặng.

“Người biết Na Na sao?” Khí huyết trên người Trương Dương chuyển động nhanh hơn, hắn cố gắng áp chế tâm tình của mình xuống bắt đầu vận chuyển thần công Tiên Đạo Mạn Mạn bảo vệ từng tế bào trên người đề phòng bị sát khí của người này gây thương tích.

“Người biết Na Na?” Sát khí trên mặt người phụ nữ kia chậm rãi biến mất, chỉ là khuôn mặt vẫn lạnh như băng.

“Có biết!”

“Các người có ước hẹn?” Phụ nữ kia suy tư một chút rồi nói.

“Ước hẹn? Ước hẹn gì?” Trương Dương không khỏi sửng sốt.

300. Chương 300: Nụ Cười Khuynh Quốc Khuynh Thành

“Xin hỏi tôi nên xưng hô thế nào với bà?” Trương Dương nhìn thấy dường như người phụ nữ này còn có điều gì muốn nói nhưng lại thôi.

“Gọi là là Na Di, ha ha được rồi, ta đi” Người phụ nữ đột nhiên nhoẻn miệng cười làm tan biến đi khí chất lạnh như băng kia, khiến người ta thấy được cảm giác hiền lành. Sau khi nàng ta khuất bóng trong rừng cây Trương Dương mới như bừng tỉnh.

Không sai, hắn cảm giác được một nét hiền lành trong người phụ nữ này – thứ mà hắn không thể tìm thấy ở Na Na.

Trương Dương hít sâu một hơi, hắn có thể khẳng định người phụ nữ kia chính là mẹ của Na Na. Khó trách Na Na cũng có khí chất lạnh như băng sương không giống người khác kia, đây hoàn toàn là do có một người mẹ lãnh khốc sát khí lăng lệ.

Quả là rồng sinh rồng phụng sinh phụng, Chuột mẹ sinh con ra cũng biết đào động. Trương Dương không khỏi cảm thán.

Điều chỉnh lại tâm tình, Trương Dương lại bắt đầu dạo bước trên bãi cỏ ven hồ hưởng thụ từng cơn gió nhẹ mang theo hơi thở của thực vật bên cạnh rừng rậm thoáng tới.

Ánh nắng vàng rực rỡ đã nhạt dần, từng áng mây hồng rực xuất hiện phía chân trời tựa như một đám lửa đang cháy.

Trên mặt hồ không biết từ khi nào cũng bắt đầu xuất hiện sóng gợn lăn tăn, vô số những con chim mà Trương Dương không biết tên lướt nhanh qua trên mặt hồ rồi lại biến mất về phía chân trời mờ mịt hoặc bay vào trong rừng rậm...

Trương Dương lúc này đang rất tiếc nuối vì không mua một cái máy ảnh số, nếu như có thể ghi lại hình ảnh chân trời như bức lửa kia, còn có từng mảng xanh biếc của rừng rậm thì cũng không uổng chuyến đi lần này.

“Rắc rắc!”

“Rắc rắc!” Trương Dương từ trong cảnh bưng tỉnh lại.

Có người!

Trương Dương chậm rãi bước đi, mặt hồ phía trước có hình vòng cung, từng gốc cây cao lớn của cánh rừng nơi này ven theo bờ hồ sinh trưởng, chúng che bớt tầm mắt của Trương Dương.

Trước tiên là một bãi cỏ thật lớn, tiếp theo là một bóng lưng thật xinh đẹp thướt tha xuất hiện trong tầm mắt Trương Dương.

Một thiếu nữ đang đứng đó, mái tóc dài của nàng như một thác nước đen óng đổ xuống tấm lưng ong của nàng. Nàng quay lưng về phía Trương Dương, nàng mặc một chiếc váy dài màu phấn hồng để lộ cặp chân

dài trắng muốt đang dẫm trên mặt cỏ. Một chiếc ba lô màu đen đang được để ngay dưới chân nàng, bên cạnh có một chiếc lều nhỏ để nghỉ ngơi.

Bóng lưng thiếu nữ sao mà cô tịch, tản mát ra khí tức vừa cao quý nhưng cũng rất đổi lạnh lùng.

Trương Dương rất quen thuộc với cảm giác này, là Na Na?

Nhưng... Trương Dương cũng không dám khẳng định, bởi vì trong ấn tượng của hắn thì Na Na sẽ không bao giờ mặc những quần áo có màu phấn hồng, lại càng không bao giờ để chân trần thế kia. Thần kinh của hắn trường kỳ bị hình bóng của Na Na buộc chặt nên hắn không dám tưởng tượng ra sự thay đổi này.

Là ai?

Là ai lại có khí chất giống Na Na đến vậy?

Tâm lý của Trương Dương vô cùng tò mò. Hô hấp của hắn cũng chậm dần, hắn bước tới, khẩn khao khát muốn được nhìn mặt người con gái này...

“Ai?”

Ngay lúc khoảng cách giữa Trương Dương và thiếu nữ chỉ còn không tới mười mét thì nàng bất ngờ xoay người lại quát lớn, sát khí điên cuồng tràn ngập trong không trung. Hai người vừa nhìn thấy mặt nhau thì nhất thời cô gái ngậy ra, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trương Dương.

Là Na Na!

Đây đúng là Na Na!

Hai người nhìn nhau rồi cùng lâm vào trầm mặc, hai người không ngờ lại ở nơi hoang sơn này hội ngộ. Rốt cuộc Trương Dương cũng hiểu hai từ “ước hẹn” của người phụ nữ kia, hiển nhiên bà ta hiểu nhầm hai người ước hẹn nhau tại nơi này.

“Vẫn khỏe chứ?”

“Không tệ!”

Trương Dương hồ hững hờ, Na Na cũng hồ hững trả lời. Trên thực tế Trương Dương có chút xấu hổ, dù sao hắn cũng đã từng nói là không muốn nhìn thấy Na Na nữa vậy mà mới qua một quãng thời gian ngắn ngủi thì lại đã gặp mặt nàng.

Trước khác, nay khác.

Hai người lại lâm vào trầm mặc...

“Phong cảnh nơi đây thật đẹp!” Trương Dương đột nhiên phát hiện hắn không thể tìm được một đề tài nào để hai người nói chuyện.

“Quả thực rất đẹp!”

Na Na chậm rãi đi tới trước cửa lều, nàng từ từ ngồi xuống, hai mắt nhìn mặt trời đỏ rực khi về chiều. Vẻ mặt nàng rất thản nhiên, mặc dù không có vẻ lạnh lùng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm nhưng cũng rất lạnh nhạt khiến người ta không thể biết tâm tư của nàng.

“Anh khi nào thì xuống núi? Trời đã tối rồi, hôm nay tôi sẽ ở lại dưới núi”.

“Tôi cũng vậy”.

Nhìn thấy bóng hình xinh đẹp này, trái tim Trương Dương đập lên liên hồi; sức hấp dẫn của Na Na hơn hẳn những phụ nữ khác. Mỗi lần đối mặt với Na Na Trương Dương đều không thể khống chế được ý nghĩ, dụng vọng đang nổi lên trong người.

“Tôi... tôi cảm rất rất lạ...” Trương Dương hít thật sâu một hơi, một cổ hương thơm thoang thoang bay vào trong mũi hắn, hắn cũng không biết đây là mùi thơm của hoa hay là mùi hương thiếu nữ.

“Có gì kỳ quái sao?” Nàng quay đầu lại thản nhiên liếc mắt nhìn Trương Dương, lại thấy mắt hấn đang dán sát vào chân mình nên nàng nhẹ nhàng dấn hai chân vào trong váy. Nàng nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Trương Dương.

“Tại sao... cô lại đột nhiên mặc váy?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Trương Dương cảm thấy hối hận, đáng tiếc là muốn thu lại lời nói cũng không còn được nữa rồi. Nhưng, ngoài ý muốn của Trương Dương, Na Na lại không hề tức giận mà trên mặt nàng lại có chút ngượng ngùng – vẻ mặt hấn chưa từng nhìn thấy, một mảng phấn hồng ửng lên trên khuôn mặt trắng mịn của nàng. Dương nhiên nàng cũng không trả lời câu hỏi của Trương Dương.

Trương Dương rất khó chịu, không rõ tại sao hai người mới nói được vài câu lại đã lâm vào trầm mặc.

“Đúng rồi, vừa rồi tôi đã gặp mẹ cô – Na Di”.

“Ồ”.

“Xin lỗi cô về việc lần trước” Trương Dương cảm thấy chính mình ăn nói cũng không được trôi chảy, chẳng lẽ giống như người ta nói khi người con trai gặp được người con gái mình thích thì sẽ trở nên rất khẩn trương?

“Xin lỗi cái gì?” Na Na lấy tay khẽ vuốt nhẹ thảm cỏ xanh biếc dưới đất, không hề nhìn lên Trương Dương.

“Việc lần trước là tại tôi hiểu nhầm”.

“Không cần nhắc lại nữa, trên thế giới này thế nào là đúng thế nào là sai? Việc đó tùy thuộc vào góc nhìn và quan điểm của từng người mà thôi” Nàng khẽ thở dài một tiếng.

“Ừm, đây là thứ mà cô đang tìm phải không?” Trương Dương lấy ra một chiếc bình nhỏ màu xanh biếc rồi nói.

“Ừm! Tại sao nó lại nằm trong tay anh?”

Điều khiến Trương Dương kinh ngạc hơn nữa là dường như Na Na lại không cần đến bản sao ‘giao long Trung Quốc’ trên quý này mà chỉ khẽ liếc một cái rồi lại nhìn về phía mặt hồ phẳng lặng.

“Tôi tìm được từ trên người một gã buôn lậu ở một chiếc tàu chở dầu, thứ này rất quan trọng sao” Trương Dương cầm cái bình nhỏ trên tay mà không biết nên xử lý ra sao.

“Khi vẫn còn nằm trong tay bọn họ thì rất quan trọng, nhưng khi đã nằm trong tay anh thì không còn quan trọng”.

“Tại sao?” Trương Dương không khỏi nghi hoặc. Có đôi lúc chính Trương Dương cũng không rõ tại sao mỗi lần gặp Na Na thì đầu óc hấn lại trở nên đình trệ, mọi thứ tính toán tâm lý hấn am hiểu cũng trở nên vô dụng.

“Bởi vì quan trọng là bọn họ chứ không phải cái bình này. Trên thực tế chiếc bình này chỉ là miếng mồi câu, nên hiện giờ nó nằm trong tay anh thì nó đã mất đi tác dụng của nó!”

“Cô đang truy tìm Viện nghiên cứu mật mã sinh mệnh YN?”

“Anh cũng biết?” Na Na không khỏi sửng sốt. Một làn gió nhẹ thổi qua mái tóc của nàng, ánh mặt trời đã hoàn toàn khuất bóng màn đêm buông xuống, rừng cây bắt đầu hiện ra sự âm u đáng sợ của nó. Chiếc váy màu phấn hồng của Na Na càng thêm nổi bật trong một màu xanh âm u của cây rừng khiến trái tim mê man của Trương Dương đập loạn lên.

“Anh cách xa tôi một chút được chứ?” Nàng thấy Trương Dương hồi lâu không trả lời thì quay đầu lại bắt gặp ánh mắt mê mẩn của Trương Dương thì khẽ thở dài một tiếng nói.

“Tại sao?”

“Anh rời đi là biết”

“Ồ...”

Trương Dương cố gắng giữ ổn định tâm hồn đang mê man của mình mà chậm rãi đi sang bên cạnh vài bước. Điều khiến hắn cảm thấy quý dị hơn chính là khi khoảng cách giữa hắn và Na Na càng xa thì trong đầu hắn lại càng cảm thấy sự hấp dẫn đến mê người từ thân thể nàng khiến hắn lại muốn đến thật gần nàng.

“Được rồi!”

Khi khoảng cách giữa hai người đã lên tới ba mươi mét thì Na Na nhẹ nhàng lên tiếng, lời nói cũng đánh thức Trương Dương khỏi lực hấp dẫn kia.

“Tại sao lại như vậy?” Trương Dương khiếp sợ nhìn khuôn mặt lãnh diễm của nàng.

“Tôi không muốn nói” Nàng lắc đầu.

“Vô công của cô có thể ảnh hưởng tới tinh thần lực của người khác?” Trương Dương đột nhiên nghĩ đến ánh mắt có thể nhiếp hồn đoạt phách của trung niên tóc dài, chẳng lẽ Na Na cũng học loại công phu này?

“Anh quả thực rất thông minh”.

Nàng khẽ ngẩng đầu nhẹ nhàng cười, nụ cười như nắng mai của nàng cũng khiến cho cả cánh rừng chỗ này bừng sáng, không khí lạnh lẽo cũng vì thế mà trở lên ấm áp – đây quả thực là nụ cười khuynh nước khuynh thành khiến sóng gió có thể vì nó mà nổi lên. Trương Dương phảng phất như rơi vào trong một vùng lốc xoáy không thể tự kiểm chế...

301. Chương 301: Một Loại Thần Công Khác

“Hi hi...”

Thấy bộ dáng ngốc nghếch của Trương Dương, Na Na lại phát ra tiếng cười như chuông bạc, tiếng cười phiêu đảng giữa trời chiều, vô cùng hấp dẫn, Trương Dương cảm như xung quanh hoa xuân nở rộ vậy.

Cả không gian tràn ngập một loại cảm giác gọi là “sáng lạn”.

“Tới đây, ngồi xuống đi”.

Đột nhiên, Trương Dương cảm giác trái tim mình run rẩy, nụ cười khuynh quốc khuynh thành của Na Na đã biến mất, thay thế bởi khuôn mặt lạnh như băng, trên mặt lại còn tràn đầy sát khí, làm cho đại não vốn đang lâm vào trạng thái hỗn độn của Trương Dương thanh tỉnh trở lại.

Trương Dương chần chờ một chút, rồi vẫn đi tới ngồi xuống bên cạnh Na Na.

“Anh có biết vì sao không?” Na Na đột nhiên khó hiểu hỏi.

“Vì cái gì?”

“Vì cái gì mà anh không thể chống cự thần công của em?” Na Na nghiêng đầu liếc mắt nhìn Trương Dương, ánh mắt lại bình tĩnh như mặt hồ, trên mặt vẫn là sự lạnh lùng khôn cùng, so với nụ cười như hoa xuân hoa xuân đua nở thực khác nhau một trời một vực.

“Không biết” Trương Dương lắc lắc đầu.

“Anh hiện tại là người đặc biệt duy nhất trên thế giới, mà em, cũng vậy” Na Na chống cằm lên gối, thanh âm có vẻ vô cùng hư ảo.

“Vì cái gì mà là người đặc biệt duy nhất?” Trương Dương nghi hoặc hỏi.

“Anh trước mắt là người duy nhất có thể học được thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn”, mà em, cũng là người duy nhất học được một công phu khác, đương nhiên người có thể học công phu này rất nhiều, nhưng phải có cả thể chất lẫn võ công bí tịch, mà bất hạnh chính là, em hai thứ này đều có...” Na Na chậm rãi nói xong, phảng phất như đang nói một chuyện gì đó không liên quan đến mình.

“Vì sao lại bất hạnh?” Trương Dương trái tim căng thẳng, đây có lẽ không phải là một tin tức tốt.

“Biết Đắc Kỷ không?”

“Biết”.

“Biết Dương Quý Phi không?”

“Biết...”

“Biết Trần Viên Viên không?”

“Biết...”

“Em chính là người giống như các nàng, người thường, căn bản không có cách nào tiếp cận em, càng không thể cùng em thân cận, bởi vì, em chính là một tai tinh. Bất cứ ai tiếp cận em đều sẽ bị tai nạn, bởi vì, tiếp cận với em đều sẽ sinh ra một loại ảo giác, sẽ không chế không được lý trí của bản thân, sẽ đi làm những chuyện ngu xuẩn, nhẹ thì thê ly tử tán, nặng thì nước mất nhà tan...”

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ em không có cách nào có bạn bè?” Trương Dương kinh hãi.

“Có”.

“Ai?”

“Anh” Na Na thần nhiên cười sau đó lập tức lại trở nên lạnh lùng.

“Vì cái gì?” Trương Dương ngẩn ngơ.

“Bởi vì anh có thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn”, khi anh tu luyện đến cảnh giới nhất định, anh có thể tiếp cận em mà không bị ảnh hưởng thần trí của bản thân”.

“Anh...” Trương Dương đột nhiên cảm giác được sự quý dị, tựa hồ đã lọt vào trong thế giới của tiểu thuyết võ hiệp, lần đầu tiên đã đi gần đến thế giới võ hiệp gần như vậy.

“Anh rất muốn tiếp cận em sao?” Na Na hai mắt vô cùng sáng ngời, tựa như muốn nhìn xuyên qua linh hồn của Trương Dương vậy.

“Rất muốn” Trương Dương đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lên khuôn mặt mềm mại nõn nà, động tác vô cùng tự nhiên, thật giống như hẳn nên làm như vậy, động tác hồn nhiên không chút làm bộ.

“Em biết” Na Na đem bàn tay mềm mại khẽ vuốt ve lên bàn tay của Trương Dương, động tác vô cùng ôn nhu, tựa như một thê tử hiền dịu vậy.

“Vì cái gì mà chỉ có anh, nhớ là có người nói qua, anh không phải là người đầu tiên tu luyện “Tiên Đạo Mạn Mạn” ” Trương Dương nắm lấy bàn tay của Na Na, Trương Dương bản thân cũng không rõ tại sao lại làm những động tác này, cơ hồ là không qua sự chỉ huy của đại não vậy, làm Trương Dương yên tâm là tuy về mặt của Na Na lạnh lùng, nhưng đối với việc Trương Dương nắm tay nàng cũng căn bản không có động tác giãy dụa, tựa hồ, cũng đang hưởng thụ cảm giác được bàn tay của Trương Dương nắm lấy mà bàn tay run lên nhẹ nhẹ.

“Muốn nghe em kể chuyện xưa không?” Na Na nhẹ nhàng tựa đầu vào vai của Trương Dương, mái tóc mềm mại tản mát ra mùi thơm, vài sợi vướng lên cổ của Trương Dương, trong lòng cảm giác thấy vô cùng dễ chịu.

“Ừm”.

“Khi em còn rất nhỏ, em cùng mẹ sống với nhau, tính cách của mẹ cũng rất cổ quái, mẹ con em sống trong một thôn trang nhỏ hẻo lánh, mẹ cơ hồ không có trao đổi gì với người trong thôn, thậm chí mẹ cũng không cho phép em có trao đổi gì với người trong thôn, cuộc sống của mẹ con em bế tắc, em mỗi ngày trừ luyện công thì chỉ luyện công, cho đến khi em mười hai tuổi, mẹ đột cuộc phát hiện thể chất của em có rất nhiều khiếm khuyết, rất nhiều võ công của mẹ em căn bản không cách nào tu luyện được...”

“Vô luận em cố gắng thế nào, võ công của em thủy chung vẫn giậm chân tại chỗ không có tiến bộ, vào năm hai mươi hai tuổi, mẹ con em rời khỏi thôn đến Hongkong, sau đó em mới biết được, mẹ của em không phải là một phụ nữ bình thường, người có quan hệ rất rộng, tại Hongkong, rất nhiều người có máu mặt trong xã hội phải nể mặt, rất nhiều ông chủ của các công ty lớn muốn gặp mẹ, em còn biết, mẹ còn có rất nhiều cổ phần trong các tập đoàn công ty xuyên quốc gia, những cổ phần này khiến cho ai cũng không dám khinh thị mẹ, đương nhiên, kể cả em...”

“Tại Hongkong, em biết một phụ nữ, em gọi bà ta là Băng Di, bà ta rất đẹp, gờ tay nhấc chân cũng làm cho người ta không thể tự kiềm chế, bà ta tựa như không phải là tiên nữ nhân gian, mà là loại tiên nữ cực kỳ yêu mị, bà ta cơ hồ có thể không cần phải nói lời nào cũng có thể đạt được mục, đối mặt với nụ cười của bà ta, không ai có thể cự tuyệt, tại Hongkong, bà ta tựa như là thần vậy, chẳng qua, Băng Di rất bận rộn rất ít khi xuất đầu lộ diện, mẹ em giao em cho bà ta”.

“Em theo học võ công của bà ta?” Trương Dương có một loại dự cảm.

“Ừm, em theo bà ta học võ công, bà ta có hai cô con gái sinh đôi, chẳng qua, làm cho người ta kỳ quái là tư chất của bọn họ tuy không tệ, nhưng lại không thể học tập công phu của bà ta, mà thể chất của em, thì trong những người mà bà ta biết thì là người duy nhất có thể học được công phu của bà ta...”

“Từ từ, Băng Di có hai cô con gái sinh đôi?”

“Ừm”.

“Băng Di cũng là người có công phu như em?”

“Ừm, chẳng qua, so với em lợi hại gấp trăm lần, như thế hình dung ra không? Bà ta mới chân chính là khuynh quốc khuynh thành, bà ta có thể làm cho bất kỳ nam nhân nào chết vì bà ta... một cái nháy mắt cười mỉm cũng có thể làm cho người ta tiến vào thế giới cực lạc...”

“Chỉ là, ai có thể kết hôn với bà ta?” Trương Dương hỏi ra nghi hoặc của hắn.

“Một người rất vĩ đại” Na Na trên mặt xuất hiện sự ngưỡng mộ, làm cho Trương Dương trong lòng cảm thấy ghen tị.

“Hắn hiện tại ở đâu?”

“Không biết...”

“Chết rồi sao?” Trương Dương đoán, có thể chịu không nổi Băng Di mà chết cũng nên.

“Nói vậy!” Na Na vốn đang tựa vào thân thể Trương Dương, đột nhiên ngồi lên, vẻ mặt giận dữ nhìn Trương Dương.

“Xin lỗi... xin lỗi” Trương Dương cảm giác trái tim chợt nhói lên, hắn không thích Na Na vì một người đàn ông khác mà tức giận, loại cảm giác này phi thường không tốt.

“Về sau đừng nói về người này nữa ” Na Na thở dài một tiếng, chủ động nhẹ nhàng cầm tay của Trương Dương nói: “Mẹ em nói, em nếu không học võ công này, thì có thể gả cho một người đàn ông bình thường, mà sau khi em học võ công này, thì chỉ có một lựa chọn...”

“Lựa chọn gì?”

“Gả cho anh” Na Na nói vô cùng tự nhiên, vẻ mặt thản nhiên làm cho Trương Dương rất muốn hôn một cái, để hòa tan khối băng trên mặt kia.

“Gả cho anh... Mẹ em cũng biết anh?” Trương Dương trái tim giật thót lên.

“Ừm, trừ anh ra, không ai có thể lấy em, chẳng qua, có một vấn đề phi thường mấu chốt, chúng ta vĩnh viễn không thể thay đổi, cho nên, em gả cho anh cũng chỉ là một chuyện cười” Na Na gật gật đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn Trương Dương.

“Vấn đề gì?”

“Anh tu luyện “Tiên Đạo Mạn Mạn”, em nghe mẹ nói, người tu luyện loại võ công này, đều là tam thê tứ thiếp, bởi vì, người tu luyện loại võ công này đối với nữ nhân có một loại dục vọng chiếm giữ mãnh liệt, hơn nữa, rất dễ dàng làm cho các cô gái không tự kiềm chế được mà yêu thích, căn bản không cần dùng thủ đoạn gì, bởi vì, loại võ công này vốn là có dị tính có thể sinh ra một sức hấp dẫn tự nhiên, cũng giống như em vậy, khi lần đầu tiên gặp anh, em tự nhiên đã thấy thích anh rồi, thích mà không có nguyên nhân gì, tất cả là bởi vì “Tiên Đạo Mạn Mạn”, đây vốn là hai loại võ công song tu...”

“Anh...” Trương Dương đột nhiên không biết trả lời thế nào, hiện tại, hẳn rất cuộc hiểu được vì sao có những cô gái cứ bám sát lấy hắn, căn bản không phải là hắn có mị lực, mà là bởi vì “Tiên Đạo Mạn Mạn”.

“Mâu thuẫn là ở chỗ này, em tuyệt đối sẽ không cùng bất kỳ một cô gái nào khác chia sẻ người đàn ông của mình, tuyệt đối không, em tình nguyện độc thân cả đời cũng không chịu như vậy, em hy vọng, người đàn ông mà em thích, có thể chỉ lấy một mình em, chỉ yêu một mình em!”

302. Chương 302: Đại Hà

Trong chớp mắt, trong đầu của Trương Dương hiện lên mấy cô gái, đột nhiên trong lúc đó, hắn phát hiện, nếu thực phải chọn trong số đó, hắn đã lâm vào tình thế gian nan.

“Anh mệt rồi, để anh nghỉ ngơi một lát”.

Nhìn thấy sự do dự trong nháy mắt của Trương Dương, Na Na trong ánh mắt lộ ra sự thất vọng, rời khỏi bả vai của Trương Dương, thân thể chậm rãi nằm xuống, co rút thân thể lại, quay lưng về phía Trương Dương mà ngủ, giữa bọn họ có một khoảng cách rất nhỏ.

Chỉ cần hắn không thể lựa chọn, thì khoảng cách này Trương Dương vĩnh viễn không thể vượt qua.

Cảm tình như một con ruồi xua mãi không đi, mà nhận thức về sự khác biệt cũng không ngừng gia tăng...

Hiển nhiên, tình trạng này cũng không thể tiếp tục kéo dài!

Nhìn thấy thân thể Na Na co rút lại, Trương Dương nhẹ nhàng thở dài một tiếng rồi đứng lên, đem áo khoác lên trên người Na Na, lại lấy từ trong bao đồ ra một cái áo lông mỏng trùm lên đôi chân lộ ra của Na Na.

“Nghỉ ngơi đi, anh đi quan sát chung quanh một lát”.

Na Na gật nhẹ đầu, thân thể cũng không có chuyển động, sự lồi lõm của thân thể phẳng phất như vụ sơn thần phong, thần thánh mà tràn ngập sự hấp dẫn.

Trương Dương hít một hơi thật sâu, cảm nhận được mùi thơm trong không khí, hắn cần một nơi yên tĩnh để ngẫm nghĩ về tương lai của mình.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, trong lúc hai người nói chuyện, ánh trăng đã sáng mặt đất, tựa như bao phủ một tầng hào quang màu bạc, vốn là mặt hồ có chút gợn sóng cũng có vẻ dị thường bình tĩnh, có chút gió khẽ thổi qua làm cho lá cây nhẹ nhàng lay động.

Bước chậm trên thảm cỏ bên hồ, Trương Dương cảm giác được một loại áp lực.

Tựa hồ, thế giới này có rất nhiều sự cường đại tồn tại, bản thân mình thủy chung vẫn sống dưới bóng của họ, Trương Dương không biết là ai, nhưng hẳn đích xác có loại cảm giác này.

Những người này không đâu là không có, nhưng Trương Dương lại không thể xác định được thân phận chân chính của họ, tựa hồ có ngàn vạn hóa thân vậy.

Hiển nhiên, những người này cũng biết “Tiên Đạo Mạn Mạn”, hoặc có sức ảnh hưởng ngập trời.

Đột nhiên!

Trương Dương nghĩ đến người trung niên tóc dài trong không gian kia, mái tóc tung bay, khí thế bề ngỗ thiên hạ của hắn, còn có mấy trăm vạn chiến hạm.

Chẳng lẽ là hắn?

Vương Hào!

Trái tim của Trương Dương đập nhanh lên, hắn quên mất một chuyện phi thường quan trọng, đó chính là cái tên “Vương Hào” này, cái tên này, tựa hồ cũng đã thấy qua trên một tác phẩm thư pháp tại Quý tộc thành của Vương Yển, Vương Hào đó có phải là Vương Hào này không?

Nhưng Trương Dương cũng không nghĩ ra, nếu Vương Hào là Vương Hào ở trong không gian kia. Hắn làm sao mà tới được không gian khác, vì cái gì mà có thể thống soái mấy trăm vạn chiến hạm vũ trụ?

Hiển nhiên, điều này không phải một người địa cầu có thể làm được.

Còn một điểm cực kỳ quan trọng chính là, rất rõ ràng, Vương Hào là cha của Vương Yến, vậy chồng của Băng Di mà Na Na nói lại là ai?

Có thể ước thúc Mãi Mãi Đề, còn có Tiểu Thất. Trương Hân kia lại là ai?

Trương Dương cảm giác suy nghĩ của bản thân càng ngày càng hỗn loạn.

Vô luận là ai, hiện tại bản thân sống một mình, hoặc là dưới bóng của những nhân vật phi thường cường đại kia, Trương Dương nhìn đám loạn thạch màu xám trắng ở xa xa, trên mặt hiện lên vẻ quyết liệt.

Không ai hy vọng vĩnh viễn sống dưới bóng của người khác. Ngay từ khi Trương Dương bắt đầu chạy trốn, hắn đã cảm giác được một cỗ lực lượng vô hình, hắn vẫn tìm cách thoát khỏi lực lượng đó.

Trương Dương có lối suy nghĩ vô cùng kín đáo, hắn thủy chung bất động thanh sắc rời khỏi thế lực này, khi rời khỏi Quý tộc thành cũng vì nguyên nhân này, rời đi khỏi thành phố ZHI, rời khỏi Đào Ca cũng vì nguyên nhân này, Đào Ca tuy không có những cái bóng nọ, nhưng khi hắn chinh phục Đào Ca, thì lại có lực lượng nọ đến hỗ trợ...

Lựa chọn Somali để kiến lập một căn cứ nhỏ, đây là kế hoạch đầu tiên của Trương Dương, để có sức ảnh hưởng tại nơi loạn lạc này, trừ phi có thể chân chính khống chế hải tặc Somali, Trương Dương tin tưởng rằng, trên thế giới này không ai có thể làm được, thế lực khống chế hải tặc Somali rất phức tạp, mỗi ngày đều có thể lực cũ biến mất, thế lực mới hưng khởi, không ai có thể hoàn toàn nắm giữ Somali.

Bản thân Trương Dương, cũng không có ảm tưởng chinh phục hải tặc Somali, cũng chỉ hy vọng có chút tiếng nói mà thôi.

Bên ngoài là kiến lập thế lực, bên trong là tận lực làm cho công phu bản thân tăng mạnh, thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn” tiến bộ thần tốc, Trương Dương cảm thấy bên trong thân thể mình có biến hóa rất lớn.

Chẳng qua, hiện tại làm Trương Dương không thể tưởng được chính là, hắn lại bị lôi kéo vào sự tranh đấu liên quốc gia, từ người biến đổi gen cho tới “Trung Quốc giao long”, đều cho thấy bản thân đã bị cuốn vào cơn sóng ngập trời đó.

Đột nhiên.

Trong khi Trương Dương đang miên man suy nghĩ, chỗ loạn thạch xuất hiện bóng ba người, cả ba mặc trường bào trắng như tuyết, dưới ánh trăng có vẻ phiêu nhiên, giống như là đạp gió mà đi vậy.

Loáng thoáng thấy trên lưng ba người còn giắt trường đao.

Trương Dương đồng tử thu nhỏ lại, một cảm giác nguy hiểm tràn ngập trên từng lỗ chân lông trên thân thể, ngay cả Ngân Mị đang ngủ cũng vọt ra, bộ lông bạc cả người dựng lên, hai tròng mắt màu đỏ bắn ra hào quang hung mãnh, nhìn chăm chăm vào ba người đang đi từ loạn thạch xuống.

Ba người thấy Trương Dương, nhưng phảng phất xem như Trương Dương không tồn tại, vẫn chậm rãi vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

Rốt cuộc, ba người đã đến chỗ Trương Dương đứng, lưng hướng về Trương Dương, mặt hướng về phía hồ, chỉ trở phong cảnh mà nói chuyện với nhau.

Đây là ba người Nhật Bản, bởi vì bọn họ mặc kimono.

Người ở giữa ước chừng trên dưới ba mươi, hai người đi theo hắn chừng mười tám mười chín tuổi, xem ra rất nhẹ nhàng khoan khoái, sau lưng ba người đều giắt một thanh võ sĩ đao, võ sĩ đao tựa hồ không có vỏ đao, dùng vải trắng quấn lại, điều này làm cho Trương Dương nhớ tới A Trạch, A Trạch hiện tại đã rất ít khi dùng vỏ đao.

Người trung niên chừng ba mươi tuổi hiển nhiên là cầm đầu, gờ tay nhắc chân đều tràn ngập quyền uy tối cao vô thượng, vừa rồi khi liếc nhìn Trương Dương, ánh mắt kia lợi hại tựa như có thể nhìn thấu ngũ tạng lục phủ vậy.

“Nơi này, vào mười tám năm trước đã phát sinh một trận chiến kinh thiên động địa, vì sư từng chính mắt thấy lần chiến đấu này, mỗi lần nhớ tới lần chiến đấu đó, máu của vi sư phảng phất như muốn sôi lên, ta nghĩ, nhân loại trên thế giới cũng sẽ không xuất hiện loại chiến đấu kinh tâm động phách này. Đó là sự tồn tại vượt qua giới hạn của con người!” Người trung niên kia nói chuyện thanh âm trầm trầm, phảng phất như đắm chìm trong ký ức khôn cùng.

“Thế giới này còn có người mạnh hơn sư phụ?” Người trẻ tuổi bên cạnh tựa hồ không tin.

“Người mạnh hơn vi sư không nhiều lắm, nhưng người nọ tuyệt đối là một trong đó, có lẽ, ta vĩnh viễn không thể với tới cảnh giới của hắn!” Giọng điệu của người trung niên khi bắt đầu thì tràn ngập sự tự tin cường đại, nhưng khi nói đến người nọ, giọng điệu lại vô cùng hiu quạnh.

“Sư phụ, ta tin tưởng rằng, người là cường giả cực mạnh trong nhân loại!” Một người trẻ tuổi khác giọng điệu kiên định nói.

“Ha ha, ta? Không phải! Ta không thể làm cho mặt hồ kia trong khoảnh khắc kết băng!” Người trung niên chỉ tới mặt hồ, trên mặt có chút sợ hãi.

“Làm cho mặt hồ kia trong khoảnh khắc kết băng?”

Hai người trẻ tuổi miệng há hốc, vẻ mặt không thể tin được, ngay cả Trương Dương ở phía sau vẻ mặt cũng khiếp sợ mà nhìn mặt hồ rộng cả cây số vuông kia, điều này quả thực không thể tưởng tượng, vô luận như thế nào cũng không thể nghĩ đến lực lượng của con người mà có thể đem mặt hồ rộng cả cây số vuông này trong khoảnh khắc ngưng kết thành băng.

“Các người xem ngọn núi kia, ừm, chính là loạn thạch chúng ta vừa rồi đi qua, đám loạn thạch đó cũng là do người nọ tạo nên...”

Hai người trẻ tuổi nhất thời cùng hít một ngụm khí lạnh, vừa rồi bọn họ từ loạn thạch đó đi tới, tự nhiên biết độ cứng rắn của đá ở đó, không thể tưởng được, người nọ lại lợi hại đến mức đó.

“Thấy rừng cây kia không?” Người trung niên chỉ tay về rừng cây thấp bé.

“Ừm ừm...”

“Rừng cây nọ, vốn cũng cao lớn như cây cối ở nơi khác, nhưng sau trận chiến đó đã bị hủy diệt sạch, cây cối hiện nay là mới mọc lại đó”.

Lần này, Trương Dương cũng phải hít vào một hơi khí lạnh, hắn đối với loạn thạch kia cũng không có khái niệm cụ thể gì, nhưng rừng cây kia lại có thể so sánh, ngoại trừ rừng cây thấp bé nhỏ, thì chung quanh đều là những thân đại thụ chọc trời mấy người ôm không hết, ngay cả chặt một cây cũng đã không dễ dàng, đằng này là hủy diệt cả một cách rừng rộng hơn mười mẫu.

“Xem bên kia, địa thế lõm xuống vài thước đó, cũng là do lúc ấy tạo thành”.

Mọi người nhìn thấy mấy cái hố sâu nọ, đều rung động không nói nên lời.

“Sư phụ, sau khi chiến đấu, ai thắng?”

“Sư phó ta đã chết” Người trung niên vẻ mặt dờ dẩn.

Một trận trầm mặc, Trương Dương có thể cảm giác được tiếng đập của trái tim bọn họ, chẳng qua, Trương Dương chỉ có thể cảm giác được hai người trẻ tuổi, còn nhịp tim của trung niên kia thì hắn không thể dò được.

“Sát hắn!”

Người trung niên kia đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc bén dừng ở trên người Trương Dương, một câu lạnh như băng chậm rãi nói ra.

303. Chương 303: Giết Chết Trương Dương!

Trương Dương nổi da gà, tiểu Ngân Mị vốn đang hung mãnh đã sợ tới mức vội vàng trốn vào trong túi.

Áp lực tinh thần rất lớn, ngay cả tiểu Ngân Mị cũng không thể chịu nổi, đây là chuyện cho tới bây giờ chưa từng có, phải biết rằng, tiểu Ngân Mị bởi vì ý niệm liên thông, nên tinh thần lực của nó cũng rất mạnh!

Trương Dương cảm giác tim mình phảng phất bị búa tạ ngàn cân đánh trúng, thân thể lui ra phía sau vài bước, trên cổ lưu lại dấu chân thật sâu.

Sát khí lan tỏa tứ phía!

Hai người trẻ tuổi lộ nụ cười coi rẻ, làm cho Trương Dương muốn học máu chính là, hai người lại dùng cách bắt thăm để quyết định ai đối phó hần, cuối cùng, người trẻ tuổi đứng gần bên hồ thắng được, người trẻ tuổi này xem ra rất nhẹ nhàng khoan khoái, quần áo bào trắng, tóc buộc cao, có chút giống trang phục cổ trang.

Trương Dương không nói gì, hiện tại, nói cái gì cũng đều uống công, chẳng qua, hần rất may mắn, hiện chỗ này còn cách chỗ Na Na ngủ một khoảng.

Trương Dương đã khẳng định, trong ba người này thì người trung niên kia chính là tướng quân đối tượng ước chiến với Đại Hà, còn người trẻ tuổi kia là đồ đệ của hần, vô luận là mình hay Na Na, võ công đều không thể sánh bằng người trung niên này, bằng không, hần cũng sẽ không hội ước chiến tướng quân, chỉ là Ngân Mị cũng không thể đối kháng với tinh thần lực của người này, có thể thấy được võ công của người này cao cường đến mức nào.

Màn đêm tĩnh lặng dưới áp lực trở nên trầm trọng hẳn lên.

Không khí tựa hồ muốn thiêu đốt, chiến ý hùng hực lóe lên trong mắt của Trương Dương cùng người trẻ tuổi kia.

Người trẻ tuổi kia rất anh tuấn, khí độ cũng bất phàm, giơ tay nhắc chân làm cho người ta cảm giác rất yêu dị. Động tác phi thường chậm rãi tháo miếng vải trắng buộc quanh võ sĩ đao.

Một vòng!

Hai vòng!

Người trẻ tuổi hai mắt giống như ánh sao đêm lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Trương Dương, hai tay chậm rãi cởi bỏ vải trắng, mỗi một động tác vô cùng cẩn thận, phảng phất như thanh đao này là sinh mệnh của hần vậy.

Hần dùng quá trình cởi bỏ vải trắng để tích tụ khí thể cùng lực lượng của bản thân.

Từ từ, rất từ từ thanh võ sĩ đao lộ ra đao phong như tuyết, đao phong lập lòe dưới ánh trăng lóe lên hào quang lạnh lẽo, đây là một thanh đao tốt, Trương Dương có một loại trực giác, thanh đao này sắc bén không thua gì đao cắt giấy của hần cùng Lưu Bư, thậm chí còn hơn.

Trương Dương đem chủ thủ quân dụng cột vào trên đùi nắm chặt trong lòng bàn tay, hần cảm giác được bàn tay của mình ướt sũng. Bất quá, cũng may là chủ thủ quân dụng cũng tiện để phòng thủ.

“Xoạt...” Trương Dương cảm giác được khi mảnh vải màu trắng rơi xuống đất đã ma sát với không khí phát ra âm thanh.

“Xoát!”

Chỉ trong tích tắc này, một đạo hào quang sắc bén phảng phất như muốn bỏ cả không gian ra, mang theo uy thế vô cùng bổ về phía cổ của Trương Dương, cơ hồ không có bất kỳ dự báo gì, người trẻ tuổi xuất đao, trong nháy mắt khi mảnh vải kia rơi xuống đất, đao phong đã chạm đến trước ngực của Trương Dương.

“Bùng!” một tiếng vang lên. Không trung xuất hiện một đốm lửa chói mắt, Trương Dương dùng chủ thủ ngăn trở một nhát chém thạch phá thiên kinh này, thân thể bởi vì lực trùng kích cường đại mà đánh bay ra sau.

Chủ thủ đã bị mẻ!

Trương Dương sống lưng phát lạnh, đây là chủ thủ quân dụng, đương nhiên phải là đồ tốt, không thể tưởng được chỉ chém một nhát đã bị mẻ.

“Ồ!”

Người trẻ tuổi kinh ngạc nhìn Trương Dương đang nhanh chóng lui về phía sau, vừa rồi hắn chiếm tiên cơ, ý vào độ sắc bén và chiều dài của võ sĩ đao cùng với sức nặng của cơ thể. Vậy mà đối phương có thể dễ dàng thoát khỏi phạm vi đuổi giết của võ sĩ đao, điều này làm cho hắn thực khiếp sợ.

Xem ra, đối thủ cũng không phải là nhân vật dễ dàng đối phó!

Khoảng cách giữa hai người vẫn duy trì chừng mười thước, mà người trung niên kia cùng người trẻ tuổi phong thần tuấn lãng còn lại đứng ở cách đó mấy chục thước chấp hai tay sau lưng nhìn, bộ dáng nhàn nhã.

“Đến đây đi!”

“Xoát!” một tiếng, người trẻ tuổi hai tay nắm chặt võ sĩ đao, thân đao vừa chuyển, hào quang chói mắt chợt lóe trong không trung rồi biến mất, một đao uy mãnh vô cùng đột nhiên rạch trời mà xuất ra, phát ra thanh âm chói tai, tựa như thiên quân vạn mã đang tung vó vậy.

Khí thế thật mạnh!

Trương Dương đồng tử co rút lại. Đao phong kia trong đồng tử dần dần phóng đại lên, càng ngày càng gần.

“Bùng!” một tiếng nổ trong không trung tạo nên tia lửa tung tóe, thiên địa cũng vì đó mà biến sắc, trong không khí sinh ra chấn động kịch liệt, chủ thủ trong tay Trương Dương đã bị chém thành hai mảnh, xoay người khom lưng, khó khăn lắm mới né được đao phong sắc bén kia.

Thu đao!

Vung lên!

Đột nhiên, người trẻ tuổi sau lưng cũng phát lạnh, khi hắn vừa thu đao vung lên động tác còn chưa xong, thì đối thủ của hắn đã như hình với bóng, trong tay nắm thanh chủ thủ bị gãy không còn mũi nhọn mà xông tới, thân thể tựa như một làn khói nhẹ, cơ hồ bám sát trường đao của hắn mà đến.

Thu đao...

Vốn đang chuẩn bị động tác giơ lên đột nhiên thu hồi lại, hai tay đột nhiên rung động, võ sĩ đao ở trước ngực huyền hóa ra thành một vách ngăn trắng như tuyết. Trong nháy mắt, chủ thủ của Trương Dương đã đến sát ngực hắn, chủ thủ ở trước ngực cùng trường đao phát ra tiếng đánh liên tục, tựa như vô số cương châu đang rơi lên thiết bản, tạo nên những đốm lửa bắn ra tứ phía.

Đột nhiên, thân thể Trương Dương chợt xoay ngang, lưng hướng xuống đất, nương theo lực lướt tới của lưng, thân thể Trương Dương nhẹ nhàng bắn tới người trẻ tuổi như một viên đạn, hai chân trong không trung huyền hóa ra vô số tàn ảnh.

“Bùng!”

“Bùng!”

“Bùng!”

Người trẻ tuổi trường đao trong không trung cũng không có thời gian hạ xuống, hai chân đạp mạnh xuống làm cho hoa cỏ tung bay, mặt đất đã bị đạp tạo nên hai lỗ thủng, Trương Dương trong bùn đất cỏ cây bay loạn đó vẫn không có dấu hiệu giảm tốc, rốt cuộc bốn chân chạm nhau, tốc độ của Trương Dương quá nhanh, người trẻ tuổi nếu muốn huy đao trấn xuống thì phải mượn lực, mượn lực thì phải tạm dừng.

Tạm dừng!

Chân của Trương Dương đã đá đến đầu gối của người trẻ tuổi, trong tích tắc này người trẻ tuổi vẫn vung trường đao trong không trung chém xuống, trong không trung xuất hiện một luồng sáng bạc.

“A...” hét thảm một tiếng, thân thể của người trẻ tuổi đột nhiên bị đá bay đi, trường đao trong tay cũng bị đá bay lên không trung.

“Bùng!” một tiếng, người trẻ tuổi rơi thật mạnh trên mặt đất, mà trường đao kia cũng cắm ở trên cỏ, thân đao run rẩy.

“Tiểu Dã Thái Lang!” Người trẻ tuổi đứng bên cạnh người trung niên hét lên một tiếng kinh hãi, đang chuẩn bị tiến lên, thì người trung niên bên cạnh đã hừ một tiếng, tiếng hừ tựa như búa tạ đập vào tim của người trẻ tuổi này, người trẻ tuổi vội vàng lui ra phía sau, cảm như hén.

Trương Dương lạnh lùng nhìn người trẻ tuổi đang chật vật té xuống đất, một chiêu vừa rồi xem ra đơn giản, nhưng nguy hiểm lại rất lớn, hần cơ hồ tính toán được mỗi một điểm đặt chân cùng chịu lực của người trẻ tuổi, sau đó tính toán lúc người trẻ tuổi tụt lực, trong tích tắc khi trường đao trầm xuống thì đá người trẻ tuổi bay đi.

Chẳng qua Trương Dương biết, người trẻ tuổi này bị thương cũng không nghiêm trọng, mình đá trúng đầu gối mà hậu kinh lại không đủ, không có khả năng đá vỡ đầu gối, nhiều nhất cũng chỉ là làm cho tê dại một lúc mà thôi.

Nếu Đại Hà không có bên cạnh, Trương Dương đã sớm xông qua kết liễu người trẻ tuổi này, nhưng tình lực của hần chủ yếu vẫn đặt ở trên người Đại Hà.

Quả nhiên như Trương Dương dự liệu, người trẻ tuổi bị thương không nghiêm trọng, lão đảo đứng lên, trông rất chật vật, trường bào trắng bởi vì ngã xuống đã dính đầy bùn đất, sau khi lão đảo một chút lại chậm rãi đi về phía Trương Dương, vẻ mặt dữ tợn, phẳng phất như muốn ăn tươi nuốt sống Trương Dương vậy...

Trương Dương động!

Trương Dương chậm rãi di động vài bước, tay phải duỗi ra nắm lấy võ sĩ đao đang cắm ở trên cỏ, đao không có dính bùn đất, đao phong vẫn vô cùng sáng ngời, dưới ánh trăng tàn mắt ra một cổ hàn khí bức người.

“Ta muốn đem ngươi lăng trì đến chết!” Người trẻ tuổi tựa hồ căn bản không cần trường đao trong tay Trương Dương, từng bước từng bước bức tới Trương Dương, trên mặt nổi lên vẻ hung ác, cả người tàn mắt ra khí tức như mãnh thú vậy.

Đây là khí tức rất nguy hiểm, lại mệnh mông như thủy triều!

Trương Dương cảm giác được khí tức nguy hiểm đang kịch liệt bành trướng trong không trung, người trẻ tuổi hiện tại tựa như một mãnh thú đang ẩn nấp trong bụi cỏ, so với lúc đầu cầm trường đao càng thêm nguy hiểm hơn.

“Giết hần!”

Người trung niên ở lại phát ra thanh âm thản nhiên, nhưng lúc này đây, Trương Dương cảm giác được có chút không giống, bởi vì lần này, giọng điệu của người trung niên tràn ngập quyết tâm trước đó không có, so với lúc đầu khác nhau một trời một vực.

Xem ra, người trung niên thực đã động sát khí!

Vì cái gì bây giờ mới động sát khí?

Trương Dương đối với sát khí cảm giác phi thường linh mãnh, lúc đầu người trung niên tuy nói muốn giết hần, nhưng cũng không kiên quyết, mà hiện tại, giọng điệu lại tựa hồ không chút chừa đường sống.

Trương Dương tự nhiên là không biết, bởi vì qua trận đấu người trung niên đã nhìn ra tiềm lực của Trương Dương, không thể nghi ngờ, Trương Dương là một thiên tài, đem một thiên tài của kẻ địch giết ngay từ lúc trong nôi là lựa chọn tốt nhất.

304. Chương 304: Rốt Cuộc Là Ai Trúng Ké?

Trương Dương phi thường rõ ràng, đây là một loại võ công, một loại võ công thông qua từng bước chân đem ý chí chiến đấu đề cao đến đỉnh điểm, Trương Dương không chờ đợi, cho đối thủ nhiều thời gian để chuẩn bị cũng không phải là một sách lược tốt.

Trương Dương thân thể chuyển động!

Nhanh như điện xẹt.

Chỗ đứng đột nhiên trống trơn, dưới ánh trăng, một đạo tàn ảnh màu trắng nhằm hướng người thanh niên mà phóng tới...

Hiện tại, mục tiêu của Trương Dương chính là giết chết người trẻ tuổi!

Giết chết mục tiêu, một khi đối phương đã quyết định giết hấn, như vậy, cá cùng phá lưới cũng không lưu lại bất kỳ đường sống nào.

Phía trước tàn ảnh là một đạo đao phong sắc bén, hiện tại, võ sĩ đao hàn mang bắn ra bốn phía đang được Trương Dương cầm chặt trên tay, chỉ trong nháy mắt, Trương Dương cũng đã đem mình cùng võ sĩ đao hợp thành một thể.

Không thể không nói, võ sĩ đao được cải tiến từ trường đao này đích thực là cực phẩm trong đao, võ sĩ đao của Nhật Bản nghiên cứu phi thường tinh tế, tiêu phí số lượng lớn nhân lực vật lực, đã đạt được thành tựu không dám tưởng tượng.

Sức nặng của đao, độ cong của đao, cho đến thước tắc mũi nhọn của đao, thậm chí độ thoải mái của chuôi đao, mỗi một chi tiết đều được quan tâm cẩn thận, rất nhiều người cho rằng một thanh đao giết người không cần chú ý đến nhiều thứ. Nhưng cao thủ chân chính đều hiểu rất rõ, một thanh đao tốt, một thanh đao chân chính thật tốt, đối với cao thủ trong lúc đầu đến thời điểm trọng yếu, đại bộ phận cao thủ đều chưa tới bước dùng cây lá cũng có thể đả thương người, càng không có khả năng không đao mà thắng được có đao.

Khi không đạt tới cảnh giới võ công cao nhất, một thanh binh khí vừa tay chính là bảo chứng cho sinh mạng!

Khi hai người đối kháng nhau, vũ khí lại càng quan trọng, mà hiện tại, trong tình huống như thế này, phi thường rõ ràng, võ công của thanh niên kia cùng Trương Dương cũng sàng sàng như nhau.

Một bước!

Hai bước!

Ba bước!

Trương Dương trong đầu nhanh chóng tính toán. Khuôn mặt dữ tợn kia đã càng ngày càng gần, dưới ánh trăng, Trương Dương có thể thấy rõ lông mi của đối phương, Trương Dương vung võ sĩ đao lên, cảm giác được lực ma sát với không khí khi bỏ xuống...

“Xoát!”

Xuất đao, thu đao, vung lên. Lại xuất đao...

Chỉ trong một giây, Trương Dương đã liên tiếp xuất đao, thu đao, xuất đao, thu đao, tựa như một cỗ máy không biết mệt mỏi, Trương Dương đã khép hai mắt lại, hấn không cần nhìn động tác của đối thủ, hấn chỉ cần đem thanh đao cầm trong tay điên cuồng mà trảm xuống, không để cho đối phương có cơ hội tiến công...

Một trăm đao!

Bảy trăm đao!

Trương Dương trên trán toát mồ hôi. Thân pháp của đối phương thần kỳ quỷ dị, hấn đã bỏ ra hơn một ngàn ba trăm đao, song chuông đã có chút mệt mỏi, mà thủy chung vẫn không có cách nào trúng được thân thể của đối phương, thân thể của đối phương tựa như một cánh bướm lượn trong rừng, trong rừng đao phong không ngừng xuyên qua lại mà thoải mái có thừa, căn bản không có cách nào nắm bắt được...

Không được. Nếu cứ như vậy, thì hấn không giết mình chết thì mình cũng mệt chết, tại nơi rộng rãi như vậy, đối phương có không gian xoay sở vô cùng lớn. Mình tuy có võ sĩ đao chiếm hết thượng phong. Nhưng đối phương lại có không gian quá lớn để né tránh.

Bất ngờ, Trương Dương mở lớn hai mắt, trong hai mắt bắn ra một luồng hào quang làm cho người ta lo sợ.

Trường đao vung lên, Trương Dương vừa bước vừa quét tới, thân thể người trẻ tuổi chợt lóe, lui ra phía sau nửa bước. Thất lưng khó khăn lắm mới né được đao phong, trong ánh mắt nhìn về phía Trương Dương tràn ngập vẻ khinh bỉ.

Chính xác là hắn có tiền vốn để khinh bỉ, hắn đã cảm giác được, tốc độ đao của đối phương đã chậm đi rất nhiều, đao bổ vào không khí sinh ra ma sát cũng nhỏ đi rất nhiều, hiển nhiên, đối phương đã là cung giương hết đà, hắn tin tưởng nhiều nhất là hai mươi phút nữa, hắn có thể một cước đem người này đá chết.

Mặt đất ảm đạm!

Ánh trăng thê lương!

Hai người đánh nhau phát ra thanh âm càng ngày càng nhỏ, tựa hồ, ngay cả đao phong bổ ra ma sát vào không khí cũng càng ngày càng nhỏ, chẳng qua, theo sự di động của hai người vẫn có thể thấy được đánh nhau vẫn kịch liệt, hơn nữa, càng ngày càng hung hiểm, từng bước kinh hồn, người trẻ tuổi đã chậm rãi bắt đầu triển khai phản kích, thân pháp nhanh nhẹn của hắn đã làm cho Trương Dương chịu khổ, trên người của Trương Dương không biết đã trúng bao nhiêu quyền cước.

Mà người trẻ tuổi kia vẻ mặt cũng kinh ngạc, năng lực đối kháng của người lạ mặt này dị thường cường hãn, vô luận mình đánh có mạnh đến thế nào, đối phương thủy chung cũng không lùi một bước, thậm chí bản thân ngược lại còn bị hắn bức lui mấy chục thước, may mắn là nơi này địa thế rộng lớn, bằng không, đối phương nắm võ sĩ đao thật đúng là không dễ đối phó.

Không ổn!

Bất ngờ, người trẻ tuổi sau lưng toát ra một trận mồ hôi lạnh, sau chừng mười phút, đối phương đã bức mình đến khu loạn thạch, hiện tại, hắn chỉ có hai hướng để tránh né.

Bên trái!

Bên phải!

Không có phía sau...

“Xoát!”

Bất ngờ, đao phong bay sạt qua mặt, người trẻ tuổi bị dọa toát mồ hôi lạnh, vừa rồi mặt hắn đã cảm giác được khí băng hàn của đao phong kia, thậm chí lông trên mặt cũng bị cắt đi. Một đao này nếu bổ trúng người, hắn tin tưởng rằng đao phong sắc bén kia hoàn toàn có thể chém đầu mình thành hai nửa...

Đột nhiên, một cảm giác sợ hãi khôn cùng chạy trong thân thể của người trẻ tuổi, tràn ngập vào từng mỗi một tế bào.

Hắn phát hiện, mình đã lọt vào một cái bẫy rập đáng sợ! Đối phương căn bản không kiệt lực, tốc độ hiện tại so với lúc bắt đầu càng thêm mãnh liệt, càng thêm kinh tâm động phách, đao toàn nhắm vào chỗ yếu hại, càng trí mạng chính là, không gian né tránh của mình càng ngày càng nhỏ...

Đúng vậy, đúng vậy, đích thực là đã lọt vào một cái bẫy rập đáng sợ, trong đao mang đẹp mắt kia, hắn thấy một đôi mắt lãnh khốc, ánh mắt kia nhìn hắn, tựa như nhìn một vật không có sinh mệnh, đó là sát cơ!

Ngay từ ban đầu, Trương Dương đã không dốc toàn lực, bởi vì, hắn phát hiện, đối phương am hiểu nhất chính là thân pháp, còn có tốc độ, vì mê hoặc đối thủ, trừ lúc bức hắn đến chỗ loạn thạch, Trương Dương thủy chung vẫn giữ sức.

Hiện tại, đã đến lúc thu hoạch!

“Xoát!”

“Xoát!”

“Xoát!”

Đao phong dưới ánh trăng lóe ra hào quang lạnh như băng, trong không trung không ngừng huyền hóa thành từng mảng hào quang màu bạc, “xoát!” một tiếng, một đao máu tươi văng ra, đao phong sắc bén đã xẹt qua cánh tay phải của người trẻ tuổi, trường bào màu trắng đã bị nhiễm đỏ...

Người trẻ tuổi này cũng cứng rắn, cắn chặt răng, không kêu một tiếng, chỉ là, trong hai mắt lệ khí càng đậm.

“Xoát!” Trương Dương trở ngược một đao, người trẻ tuổi đột nhiên nhảy lên, cả thân thể nhảy lên không trung, sau đó, rơi mạnh xuống. Trong loạn thạch, một khối nham thạch đã bị thể rơi của thân thể hắn đập nát.

Cơ hồ cùng lúc đó, Trương Dương khoe miệng cũng lộ ra nụ cười.

“!”

“Bùng!” Một tảng đá lớn bay thẳng tới đầu của Trương Dương, trong lúc bất ngờ Trương Dương một đao chém tới, tảng đá đã bị đập nát, trong không trung tràn ngập bụi đá.

“Bùng!”

“Bùng!”

Trương Dương đao phong không ngừng chém lên các tảng đá đang bay múa trong không trung, thân thể dĩ nhiên không cách nào áp sát người trẻ tuổi kia, chẳng qua, Trương Dương tựa hồ cũng không có chuẩn bị xông lên loạn thạch, vẫn vững vàng đứng ở phía dưới vung đao, khoe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Bụi đá trong không trung càng ngày càng nhiều, trên thực tế khoảng không gian giữa hai bên bụi đá càng ngày càng nhiều, đến khi đạt được độ dày đến mức đã không thấy rõ được động tác của nhau, thì chính là thời cơ tốt nhất.

Người trẻ tuổi tin tưởng rằng, chỉ cần trong phạm vi hai mươi thước bị bụi đá bao phủ, hắn nắm chắc trong thời gian năm phút sẽ kết thúc trận chiến, hắn am hiểu nhất là thân pháp, tầm nhìn càng bị cản trở thì hắn càng dễ thi triển.

Chẳng qua, không ai biết vì cái gì mà Trương Dương cũng muốn như vậy.

Hai người ý tưởng giống nhau, rất nhanh, cả phạm vi ba mươi thước đã bị bụi đá bao phủ, sau đó, Trương Dương đã hoàn toàn bằng vào tư cảm để cảm ứng phương vị của các tảng đá, chẳng qua, tốc độ quá nhanh, cũng phải cố hết sức.

“Trận chiến sẽ nhanh chóng kết thúc” Người trung niên ở xa xa xem cuộc chiến vẫn không nói gì, nay nhìn thấy bụi đá tràn ngập không gian, đột nhiên lên tiếng.

“Sư huynh có thể gặp nguy hiểm không?” Người trẻ tuổi bên cạnh hắn lo lắng nhìn sang bên đó, hiện tại, căn bản đã không có biện pháp theo dõi cuộc chiến, hắn cũng không có bản lĩnh thông thiên triệt địa như sư phụ.

“Không đâu, sư huynh người am hiểu nhất chính là thân pháp cùng tốc độ, hắn rất thông minh, trong loạn thạch kia vốn không thích hợp để thi triển thân pháp, nhưng hắn vẫn tìm được biện pháp đối phó đối thủ, làm cho đối thủ lâm vào thế không thể nắm bắt vị trí, tin tưởng rằng, trong ba phút sẽ có kết quả...”

“A...!”

Người trung niên lời còn chưa dứt, bên trong màn bụi đã truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương...

305. Chương 305: Là Ai Chết?

Người trung niên trên mặt biến sắc, ngay khi tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể của hắn tựa như tia chớp, quát một tiếng đã điên cuồng vọt về phía khu loạn thạch, khí thế ngập trời...

Trong không khí sinh ra chấn động kịch liệt, phảng phất như có cơn lốc vậy, người trung niên đi qua chỗ nào thì bụi đá ở đó bị quét đi sạch sẽ.

Dưới ánh trăng, Trương Dương lẳng lặng đứng ở mép loạn thạch, hần đã rời xa mấy chục thước, bảo trì khoảng cách an toàn với loạn thạch, trong khu loạn thạch, người trẻ tuổi kia ngồi trên mặt đất, hai tay ôm lấy yết hầu, miệng phát ra thanh âm khàn khàn, máu tươi nhiễm đỏ cánh tay áo bào trắng, vẻ mặt thống khổ méo mó...

Vừa rồi, chỉ trong nháy mắt trong đám bụi mù, khi đã đến mức độ tầm nhìn không quá một thước, Trương Dương đã thả Ngân Mị ra, Ngân Mị vừa thoát ra đã dễ dàng giải quyết kẻ địch.

Ngay từ đầu, Trương Dương đã nghĩ tới việc thả Ngân Mị ra, nhưng bởi vì có người trung niên kia ở cách đó không xa như hổ rình mồi, hơn nữa người trẻ tuổi này thân pháp quỷ dị, Ngân Mị cũng chưa chắc có thể một kích tất trúng.

Trương Dương vốn muốn dựa vào loạn thạch để hạn chế thân pháp của đối thủ, nào biết đối phương lại nhanh trí lợi dụng đá trong loạn thạch để đánh lại Trương Dương, để tạo nên chiến trường có lợi cho hần. Ngay khi Trương Dương bổ nát tảng đá đầu tiên, hần đã nghĩ tới việc dùng bụi đá để che dấu cho Ngân Mị công kích...

Khí thế cuồng bạo ép Trương Dương liên tục lùi về phía sau, người trung niên tinh thần lực cơ hồ không chế từng tấc không gian một, Trương Dương không có chạy trốn, dưới tay người trung niên này chạy trốn chỉ là một chuyện vô ích.

Người trung niên khi đuổi tới loạn thạch đột nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn thấy người trẻ tuổi vẻ mặt thống khổ đang gục ở giữa bãi loạn thạch.

Người trẻ tuổi trên cổ thủng một lỗ lớn, ngay cả bàn tay cũng che không hết, dưới ánh trăng, gương mặt của người trẻ tuổi đã biến thành màu trắng, vẻ mặt tuyệt vọng.

“Sư phụ...” Thanh âm mà người trẻ tuổi phát ra đã không thể phân biệt, yết hầu tựa như một cái lốp xe bị thủng, phát ra thanh âm xì xì quỷ dị.

“Hô!”

Người trung niên tay rung lên, một cỗ lực lượng ôn hòa mà khổng lồ đem người trẻ tuổi từ loạn thạch mang tới gần, thân thể dừng ở trên tay trung niên. Người trung niên tay huyền hóa ra vô số tàn ảnh, liên tục điểm lên trên người trẻ tuổi, rốt cuộc người trẻ tuổi máu đã ngừng chảy, chẳng qua, vết thủng bầy nhầy máu thịt ở yết hầu có vẻ khủng bố dị thường.

“Sư... phụ... ta... ta... không muốn chết” Người trẻ tuổi ôm yết hầu, dị thường khó khăn nói ra mấy từ. Mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống, chân mày bởi vì đau nhức mà cau lại.

“Người sẽ không chết, có vi sư ở đây” Người trung niên trên mặt lộ ra một tia từ ái, đây là một trong những người đồ đệ mà hần yêu quý nhất.

“Thật không?” Người trẻ tuổi giọng điệu chợt gấp lên, vẻ mặt đầy sự hy vọng.

“Đúng vậy, người hãy ngủ trước đi!”

“Ồ...”

Người trung niên đau đớn đưa tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên đầu của người trẻ tuổi, người trẻ tuổi chậm rãi nhắm hai mắt lại, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, hần tin tưởng vào sư phụ hần, sư phụ hần không có gì là không thể...

Bất ngờ, Trương Dương cả người chấn động, tư cảm của hần cảm giác được người trẻ tuổi sinh cơ đã đoạn tuyệt, trái tim đã không còn đập nữa. Nếu Ngân Mị tạo nên vết thương trí mạng cho người trẻ tuổi, như vậy, người trung niên mới là thật là hung thủ chân chính giết chết người trẻ tuổi.

Ý chí rất kiên cường!

Tâm rất lạnh khốc!

Trương Dương cảm giác được một cổ áp lực khôn cùng, sau đó người trung niên đã chậm rãi đem thi thể của người trẻ tuổi đặt xuống đất. Trên mặt không chút cảm tình, trên trường bào trắng như tuyết dính đầy máu, ánh mắt sắc bén tựa như đao.

Trương Dương không có động, hắn đang tích tụ lực lượng, hắn đang chờ đợi một kích thạch phá thiên kinh...

Áp lực trong không khí làm cho người ta hít thở không thông, phảng phất như thiêu đốt. Người trung niên từng bước từng bước đi tới Trương Dương, khí thế cường đại theo từng bước, áo bào trắng không gió mà tự động tung bay.

“Người có biết người giết là ai không?” Người trung niên thản nhiên hỏi.

“Không biết” Khoảng cách gần như vậy Trương Dương mới phát hiện. Người này, tuổi trên thực tế không lớn, nhắm chừng lớn hơn hắn không bao nhiêu, nhưng lại có vẻ rất lão thành, cho nên thoạt nhìn giống như một người trung niên vậy.

“Trong mạch máu của hắn, chảy huyết mạch của Thiên Hoàng nhất tộc...” Người trung niên chấp hai tay sau lưng, khí thế bề nghe thiên hạ.

“Thiên Hoàng cũng là người, huống chi là hắn!” Trương Dương cảm giác được áp lực trong không khí càng ngày càng cường đại, áp lực kia tựa như muốn trói buộc toàn thân hắn, hắn không có đối kháng, hắn chỉ không ngừng tích tụ lực lượng, làm cho “Tiên Đạo Mạn Mạn” không có chút ngưng nghỉ hấp thu chuyển đổi năng lượng trong không khí.

Hiện tại, đã không còn đường lui.

Chỉ có chiến!

“Ha ha ha... hay cho một câu Thiên Hoàng cũng là người! Tốt tốt, hôm nay, dùng võ sĩ đao Thiên Hoàng ban tặng để giết ngươi, cũng tính là không nhục cho ái đồ của ta!” Người trung niên điên cuồng cười lên, buông tay tháo v baoi trắng bọc quanh trường đao trên lưng.

“Phương thức tử vong vô cùng, chết ở trong tay ai, hoặc dưới vũ khí gì cũng không có gì khác nhau, ta chỉ muốn biết, ngươi vì cái gì mà muốn giết ta? Chúng ta vốn không quen biết!” Trương Dương lạnh lùng nhìn người trung niên này, không, nên là một người trẻ tuổi so với mình không lớn hơn bao nhiêu, nhưng võ công của hắn lại cao hơn mình vô số lần, đã tiến vào một cảnh giới khác, cũng chính là cảnh giới cường giả mà tướng quân nói.

“Bởi vì, ta ở trên người của ngươi, thấy được bóng dáng của chính mình, nhớ kỹ, ta tên là Đại Hà!” Người trung niên từng chữ một nói ra.

“Lý do rất tốt”.

Trương Dương thản nhiên cười, hắn đã hoàn thành dùng “Tiên Đạo Mạn Mạn” hấp thu chuyển đổi năng lượng, trạng thái của hắn hiện tại đã là đỉnh điểm, thân thể của hắn đã không thể thừa nhận một chút năng lượng nào nữa.

Đến đây!

Chấn động trong không khí càng ngày càng kịch liệt, phảng phất một cỗ lực lượng như thủy triều tràn tới, rợp trời rợp đất, trường đao trong tay Đại Hà đã hoàn toàn lộ ra thân đao, thanh đao này không giống với võ sĩ đao trong tay Trương Dương, mũi nhọn hẹp và dài hơn.

Đại Hà động tác phảng phất như kéo dài cả ngàn năm đã xong, miếng vải trắng phảng phất như có sinh mệnh hạ xuống mặt đất.

“Chậm đã!”

Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên, một thanh âm lạnh lẽo phá vỡ áp lực trong không khí, là Na Na, Na Na vẫn mặc bộ váy dài nọ, dưới ánh trăng tựa như tiên nữ hạ phàm, váy dài nhẹ nhàng tung bay trong gió, tôn lên thân thể tuyệt vời của Na Na...

“Ngươi là con gái của người nọ?”

Đột nhiên, Đại Hà đồng tử co rút nhanh, một cảm giác quen thuộc lan tràn, bộ dáng của cô gái này vẫn lơ mờ xuất hiện trong ký ức của hắn, đặc biệt là mái tóc dài kia, nếu không phải là nữ, hắn thực hoài nghi người trước mặt chính là người làm cho hắn vô số sợ hãi bình tĩnh giấc mộng...

“Thứ nhất, cường giả không tham dự chiến tranh giữa quốc gia với quốc gia!”

“Thứ hai, cường giả không được tham dự chiến tranh của người bình thường!”

“Thứ ba, nếu ai vi phạm hai điều trên, sẽ trở thành kẻ địch của các cường giả!”

Na Na không có trả lời câu hỏi của Đại Hà, đôi mắt băng hàn nhìn chăm chăm vào Đại Hà, bàn tay nắm đao của nàng đã trở nên ướt sũng, người này gây cho nàng áp lực quá lớn, đao trong tay nàng tựa hồ căn bản tìm không thấy mục tiêu công kích, đây là cảm giác cho tới bây giờ chưa từng có.

“Người cũng biết cường giả hiệp nghị... Ừm, người hẳn phải biết, người là con gái của hắn...” Đại Hà trước ngạc nhiên, sau tựa hồ lập tức hiểu ra gì đó.

“Ta nghĩ người nên trả lời một vấn đề, nếu người có thể trả lời, ta sẽ buông tha cho hắn!” Đại Hà nhẹ nhàng vuốt vuốt thân đao lạnh lẽo, thản nhiên nói.

“Ta phải biết rằng là vấn đề gì” Na Na lạnh lùng nói.

“Ta muốn biết người nọ hiện tại ở nơi nào, hơn mười năm qua vẫn không có tin tức của hắn”.

“Không thể trả lời” Na Na trên mặt nhìn không ra điều gì.

“Tốt tốt, không nói cũng vô phương, ta cũng không tin, ta giết một vô danh tiểu tốt cũng phải chịu ước thúc của hiệp nghị cường giả!”

Đại Hà rõ ràng điên cuồng cười lên, lập tức, sát khí lan tỏa, cơ hồ đồng thời Trương Dương cùng Na Na cảm giác được nhiệt độ hạ xuống, trường đao trong tay Đại Hà tựa hồ toát ra hàn khí nhẹ nhẹ.

“Người dám!” Na Na lạnh lùng nói.

“Ta có gì không dám?” Đại Hà ha hả cười to, từng bước từng bước bức tới Trương Dương, bước chân đạp trên thảm cỏ lại phát ra thanh âm trầm trọng, phẳng phất như đất rung núi chuyển vậy.

“Ta cũng có một vấn đề, người sẽ giết nàng ta sao?” Trương Dương đột nhiên hỏi Đại Hà.

“Yên tâm, người nào dám giết ta, duy chỉ hắn là không dám, trừ khi, hắn nguyện ý trả giá bằng toàn bộ sinh mệnh của Thiên Hoàng nhất tộc” Na Na trả lời.

“Người...” Đại Hà vẻ mặt nổi giận, trên mặt bởi vì phần nộ mà trở nên méo mó.

“Tốt, một khi đã như thế, như vậy để ta kiểm thức một chút cường giả chân chính của nhân loại, ta thực muốn biết, cường giả của nhân loại cường hãn đến mức nào”.

Biết Na Na đã an toàn, Trương Dương thở nhẹ một hơi, đột nhiên vô ý đao cầm trong tay bỏ ra không trung, phát ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc, cười lớn tràn ngập hào khí chưa từng có từ trước đến nay.

306. Chương 306: Chiến Đấu Cùng Cường Giả

“Ý ta đã quyết, Trương mỗ ta cũng chưa tới mức cần một nữ nhân bảo hộ!” Trương Dương cắt ngang lời của Na Na, hai mắt lóe hào quang.

“Vậy... được rồi” Na Na cũng không nói gì, lời của Trương Dương đã phong chết hậu lộ của bản thân.

Nhìn thấy chiến ý hùng hực thiêu đốt cùng khí thế chưa từng có của Trương Dương, hai mắt của Na Na lộ ra vẻ mê say, đây mới là nam nhân chân chính, đây mới là nam nhân mà nàng nguyện ý phó thác cả đời. Nhưng... Na Na chậm rãi lui ra phía sau, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ mất mát, càng là nam nhân vĩ đại, nữ nhân càng nhiều...

“Người đi chết đi!”

Đại Hà đột nhiên quát lên một tiếng, đập mạnh xuống đất, cây cỏ bởi vì lực lượng vô cùng kia chấn bay lên mấy trượng, khí thế uy mãnh vô cùng, phảng phất như thiên quân vạn mã hướng tới Trương Dương mà xông tới, trường đao trong tay giấu trong ánh trắng, tạo thành một luồng sáng bạc hướng về phía Trương Dương mà đánh tới, sát khí lợi hại không chút che giấu, trong không trung phát ra tiếng rít xé rách không gian, làm cho khí huyết người ta bốc lên...

Khí thế ngập trời!

Đây là khí thế của cường giả chân chính trong truyền thuyết! Trương Dương hai mắt tỏa sáng.

Trương Dương cũng đột nhiên cử động, hấn không lui, ngược lại còn phát động công kích, hai tay nắm chặt vũ sĩ đao, thân thể tựa như đạn pháo mà vọt tới.

“Bùng!”

Một kích kinh thiên động địa, trong không trung vang lên thanh âm như sấm sét, một đạo hào quang vô cùng chói mắt nổ tung ra, trường đao của hai người chạm nhau trong không trung, chỉ là trong tích tắc tiếp xúc thân thể của Trương Dương đã bắn ngược ra ngoài, trong không trung tạo thành một đường vòng cung...

Chênh lệch quá lớn!

Vô luận thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương có lợi hại đến đâu, nhưng thời gian tu luyện quá ngắn, đối kháng với một cường giả có thể so sánh với tướng quân, võ công của Trương Dương còn cách một khoảng xa.

Đại Hà này Trương Dương cũng không rõ ràng lắm, nhưng Na Na đối với Đại Hà thì rất rõ ràng, Đại Hà là một thiên tài, một thiên tài có thể so sánh với tướng quân, thậm chí có thể còn hơn cả tướng quân, ít nhất, tuổi của Đại Hà so với tướng quân thì ít hơn nhiều. Trong lịch sử nhân loại, Đại Hà là một trong những cường giả trẻ tuổi nhất...

Đương nhiên, Đại Hà còn có được một đệ nhất. Đệ nhất này trước mắt chưa ai vượt qua. Hấn là một người từ người thường trở thành cường giả trong thời gian ngắn nhất. Trong thế giới con người, cũng chưa từng xuất hiện người nào chỉ cần thời gian mười tám năm đã trở thành cường giả, ngay cả tướng quân cũng phải mất thời gian hơn hai mươi năm. Không thể nghi ngờ, Đại Hà là một thiên tài thông minh tuyệt đỉnh, đây là điều không thể nghi ngờ!

Đại Hà sau khi bỏ ra một đao cũng không thừa thắng truy kích, hấn khinh thường, hấn là cường giả, đối thủ của hấn tuy tiềm lực vô cùng, nhưng thủy chung vẫn chỉ là một người bình thường.

Đột nhiên. Đại Hà cảm giác có chút không ổn.

Bởi vì, trong không trung xuất hiện một bóng người phi ra xa, sau khi Trương Dương lảng không phi hành thân thể đã cách mặt hồ không đến hai mươi thước.

Đại Hà là người ra sao. Chỉ trong tích tắc đã đoán ra ý đồ của Trương Dương.

Trường bào trắng như tuyết của Đại Hà tung bay, cả người đột nhiên nhảy lên, cả người như biến ảo thành một thanh lợi kiếm, hướng về Trương Dương mà vọt tới, tốc độ nhanh như chớp giật, chỉ thoáng cái đã vọt qua khoảng cách mười trượng.

Trương Dương cảm giác được sát khí lăm lết cùng mũi nhọn lạnh lẽo kia đã tới sát lỗ chân lông của mình.

Ngay từ đầu, Trương Dương đã không nghĩ tới việc liều mạng cùng Đại Hà, hai người cách nhau quá xa, căn bản không thể so sánh, ngay cả tính tới chuyện lưỡng bại câu thương cũng không có khả năng. Trương Dương không phải là kẻ lỗ mãng, từ khi bắt đầu xuất đao đầu tiên hấn đã tính toán. Bản thân mình thắng hướng với mặt hồ, tất cả đều đã như tính toán, đối phương không nghĩ tới một đao mất mạng, mà muốn chậm rãi tra tấn hấn.

Cơ hồ là ai cũng có tâm tính thích hành hạ người khác, đặc biệt là một kẻ mạnh không xem ai ra gì, loại tâm tính này càng phát ra càng mãnh liệt, giống như khi mọi người bắt được chuột đều nghĩ biện pháp tra tấn.

Đây là một sơ hở nhỏ trong tâm lý của Đại Hà, đã cho Trương Dương một cơ hội ngàn năm một thuở.

Chẳng qua, Trương Dương không nghĩ đến phản ứng cùng tốc độ của Đại Hà lại nhanh như vậy, có thể đuổi kịp tốc độ mượn lực phản chấn trong không trung của mình, Trương Dương cảm giác được sát khí của Đại Hà hiện tại đã đến đỉnh điểm, hiển nhiên, hắn không muốn chậm trễ thời gian.

Một đao trí mạng này, không thể đùa được!

Trương Dương đang bay thụt lùi trong không trung trên mặt hiện lên nụ cười cơ trí.

Đại Hà truy kích vẫn nằm trong tính toán của hắn, Trương Dương cho tới bây giờ vẫn chưa tính sơ sót điều gì!

“Vù...”

Hào quang chói mắt từ trong tay bắn ra ngoài, mục tiêu là thân thể đang chạy vội tới trong không trung. Luồng sáng kia chính là võ sĩ đao, đây là vũ khí cuối cùng của Trương Dương, võ sĩ đao sau khi rời tay, hắn chỉ cần duy trì được Đại Hà 0.1 giây là đủ rồi...

“Bùng!”

Quả nhiên!

Nhìn thấy võ sĩ đao đang phóng nhanh tới, Đại Hà nổi giận, hắn không tránh né, trường đao trong tay đánh mạnh xuống, trường đao toàn thân tỏa ra màu xanh nhạt, thân của trường đao còn chưa đụng tới võ sĩ đao đang lẳng không bay tới kia, thì đao khí sắc bén đã đem võ sĩ đao đập nát, đao khí vẫn không đình chỉ, như sấm sét đánh thẳng về phía Trương Dương...

“!”

“Phụt!”

Đao khí đánh trúng ngực Trương Dương, Trương Dương cảm giác giống như là bị búa tạ đánh trúng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Đao khí vô hình này lực công kích rất lớn, may mắn là đã bị võ sĩ đao kia cản đi một chút, nếu không đao khí này cũng đủ đem Trương Dương chém thành hai mảnh

“Bùm!”

Nương theo lực va chạm với đao khí, thân thể Trương Dương nhanh chóng rơi vào trong nước, mặt hồ chỉ tản ra một vòng gợn sóng nhỏ, trong khoảnh khắc liền khôi phục lại sự bình tĩnh, Trương Dương vì tránh Đại Hà căn cứ theo dấu nước mà truy đuổi mình, cố chịu sự đau nhức trước ngực mà dùng chân khí mở đường, che dấu dấu vết của mình trong nước”.

“A...”

Nhìn thấy mặt hồ nhanh chóng bình lặng, Đại Hà nổi giận thét dài một tiếng, phong vân vì đó mà biến sắc, sóng khí chấn những thân đại thụ xung quanh không ngừng dao động, trường đao trong tay điên cuồng bổ xuống mặt hồ, tạo nên từng đạo sóng lớn ngập trời, phẳng phất như có tạc đạn nổ ở trong đó vậy, vô số cá bị những chấn động này chấn nát, chỉ trong vài giây, mặt hồ đã nổi lên bèo bọt tầng tầng lớp lớp xác cá, nhưng vẫn không thấy Trương Dương.

Từ từ, Đại Hà sau cơn cuồng bạo khôi phục lại sự trấn tĩnh, thủ nhẹ nhàng vung lên, người trẻ tuổi ở xa xa đã đem khăn lụa trắng tới, Đại Hà hai mắt nhìn xuống mặt hồ, vẻ mặt dờ dẩn, tay chậm rãi dùng khăn lụa bao bọc lại trường đao...

Một giây!

Một phút!

Hai mươi phút!

Nhìn thấy sự yên lặng như gương của mặt hồ, Na Na mí mắt không ngừng máy động, hô hấp giống như muốn ngừng lại. Rốt cuộc, trường đao đã được bao kín, Đại Hà hừ mạnh một tiếng rồi quay đi...

“Sư phụ, sao không tìm kiếm...” Na Na loáng thoáng nghe được người trẻ tuổi công thi thể người kia trên lưng hỏi Đại Hà.

“Người muốn vì sư xuống nước?”

Gió nhẹ lất phất thổi qua, ánh trăng sáng tỏ chiếu xạ rừng cây âm u, nếu không phải cây cỏ bị xới lên tung tóe, ai cũng nhìn không ra vừa rồi nơi này đã xảy ra hai trận tử đấu.

Na Na giương mắt nhìn mặt hồ, thủy chung vẫn không động, toàn bộ tinh thần của nàng chăm chú nghe động tĩnh chung quanh, nàng dùng cảm giác để dò xét Đại Hà có phải đã thực rời đi, lúc này tìm kiếm Trương Dương không quan trọng, quan trọng là Đại Hà rời đi...

“Trương Dương!”

“Trương Dương!”

Na Na ngồi ở bên hồ, lấy tay nhẹ nhàng khuấy động hồ nước, mặt hồ đầy xác cá cũng theo sự khuấy động của nàng mà nhộn nhạo hẳn lên, một mảng trắng xác... Nàng tin tưởng rằng, chỉ cần Trương Dương còn sống, khẳng định sẽ hiểu được tin tức của loại khuấy động nhẹ nhàng này là an toàn.

Năm phút sau, mặt hồ vẫn không chút động tĩnh, Trương Dương tựa như một con cá biến mất trong biển lớn, không chút dấu vết.

“Trương Dương... anh... anh không thể chết được...”

Na Na thanh âm bắt đầu run rẩy, vẻ băng hàn trên mặt đã xuất hiện sự bối rối, rốt cuộc, hai chân trần của nàng chậm rãi chìm vào trong nước, từ từ, cả thân thể cũng chìm xuống. Y phục dán sát vào thân thể băng cơ ngọc cốt của nàng, lộ ra dáng người lồi lõm mê người...

Từ từ, mái tóc của Na Na đã chìm hẳn vào trong nước, phẳng phất như có sinh mệnh mà lơ lửng trong nước hồ lạnh giá.

Na Na đã quên sự rét lạnh, khuôn mặt kiên nghị của Trương Dương đã chiếm cứ tâm trí của nàng, chiếm cứ tất cả của nàng, nàng cảm giác thân thể của bản thân trống rỗng, giống như là đã bị lấy đi ngũ tạng lục phủ vậy.

Trương Dương!

Trương Dương!

Na Na yên lặng nhớ kỹ, đáy nước tối đen như mực, căn bản không có biện pháp tìm kiếm, Na Na phải chọn ra một biện pháp phi thường ngu xuẩn mà cũng rất bất đắc dĩ, ở chỗ Trương Dương rơi xuống nước mà bắt đầu tìm kiếm, từng tắc từng tắc một tìm kiếm, từng tắc từng tắc một mà mở rộng phạm vi...

307. Chương 307: IQ Đáng Sợ

Làm Na Na ngoài ý muốn chính là, nàng nghĩ là sẽ tốn rất nhiều thời gian mới tìm được Trương Dương, nhưng khi nàng từ chỗ Trương Dương nhảy vào nước bắt đầu tìm kiếm, cơ hồ là đụng ngay thân thể của Trương Dương.

Theo độ cứng của thân thể có thể cảm giác được, Trương Dương đã hôn mê.

Na Na lấy tay liềm mạng lôi kéo, thân thể hôn mê của Trương Dương vẫn không chút di động.

Trong làn nước lạnh thấu xương, Na Na lấy tay kiên nhẫn tìm tòi, rốt cuộc phát hiện, thì ra Trương Dương để tránh thân thể mình nổi lên, hai tay đã nắm chặt lấy cây cỏ ở đáy hồ, bởi vì là đầu mùa xuân, cây cỏ không nhiều lắm, Trương Dương một tay thậm chí là cắm ngập vào bùn đất của đáy hồ, Na Na phí nhiều công phu mới đem tay của Trương Dương kéo ra được...

Rốt cuộc, đã nổi lên khỏi mặt nước.

“Phụt...!” Hai người vừa lộ đầu lên, Trương Dương rõ ràng mở to mắt, đột nhiên phun ra một ngụm nước.

“Nhanh, nhanh... đừng đi lên, mau vào trong nước...” Trương Dương chỉ nói một câu, người dị thường suy yếu, hiển nhiên hắn đã bị trọng thương, lập tức lại hôn mê bất tỉnh, khóe miệng không ngừng trào ra máu tươi, dưới ánh trăng có vẻ dị thường khủng bố.

Không kịp hỏi, cơ hồ Na Na lập tức liền kéo Trương Dương vào lại trong nước, nàng đối với Trương Dương có có một sự tin tưởng khó hiểu, sự tin tưởng này bắt nguồn từ vô công song tu.

Nàng tin tưởng rằng, Trương Dương cả đời sẽ không lừa gạt nàng!

Hai người vừa mới trở vào lại trong nước, xa xa trên dốc cao hai người mặc trường bào trắng chậm rãi trong không trung lẳng không đi tới. Đúng là Đại Hà dẫn theo người trẻ tuổi còn lại, trong tay người trẻ tuổi kia còn ôm thi thể đầy máu, thi thể đã cứng ngắc, cánh tay buông xuống, trên mặt vẫn là nụ cười quý dị mà tràn ngập hy vọng kia, tựa hồ, hắn vẫn còn đang đợi Đại Hà làm cho hắn thức tỉnh.

“Sư phụ, làm sao bây giờ?”

Người trẻ tuổi kia oán hận nhìn những gợn sóng trên mặt hồ, vẻ mặt dữ tợn.

“Trở về” Đại Hà lẳng lặng nhìn những gợn sóng khuếch tán trên mặt hồ. Mặt hồ dưới ánh trăng phản xạ hào quang, tầm mắt ngược lại không tốt, khoảng cách xa một chút là không còn thấy gì, hơn nữa, khoảng cách càng xa, lại có sương mù mờ ảo không trung, một mảng trắng đục mờ mịt.

“Chẳng lẽ chúng ta không báo thù?” Người trẻ tuổi vẻ mặt thất vọng nhìn mặt hồ, lại cúi đầu nhìn thi thể trong lòng. Vẻ mặt của thi thể làm cho hắn sợ hãi. Hắn biết. Hắn không muốn chết, không ai muốn chết, sự quyền uy sinh mệnh của bạn hắn trong giờ khắc tử vong kia biểu hiện phi thường mãnh liệt, thậm chí, hắn thủy chung vẫn tin tưởng rằng, sư phụ hắn có thể cứu mạng hắn.

“Vô dụng, người này IQ rất cao, hắn một khi đã tính toán đến chúng ta sẽ trở về, khẳng định sẽ không mạo hiểm ra khỏi nước. Nói đến mặt hồ này quá lớn. Hơn nữa hiện tại là buổi tối. Chúng ta cũng không có biện pháp. Thật ra chúng ta vốn có cơ hội, nếu chúng ta vừa rồi sau khi thấy cô gái kia xuống nước, lập tức đuổi tới mép nước. Như vậy, chúng ta có thể trong khoảnh khắc bọn họ nổi lên mà đánh chết hắn, đáng tiếc, đáng tiếc ...”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc, người này IQ cao đến đáng sợ, hắn đã tính toán đến cô gái kia sẽ xuống nước cứu hắn, cho nên hắn đem thân thể cố định tại chỗ rơi xuống nước để chờ đợi cô gái kia. Như vậy sẽ tiết kiệm được thời gian, khi cô gái kia nổi lên đổi khí, hắn lập tức chỉ thị cho cô ta chạy trốn, cho nên mới nói đáng tiếc, vô công của cô gái kia cũng không tệ, trong nước đã sớm bỏ chạy...”

“Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà buông tha bọn họ?”

“Ha ha, không cần lo lắng, bọn họ đang ở trên lãnh thổ Nhật Bản, bọn họ không có chỗ trốn, huống chi, hắn đã bị trọng thương!” Đại Hà trên mặt hiện lên nụ cười âm lãnh.

Hai bóng trắng nhanh chóng biến mất trong quần sơn mờ mịt, cỏ cây lại khôi phục bình thường.

Lúc này, Na Na còn ở trong nước kéo thân thể Trương Dương chậm rãi di động, nàng không dám làm ra động tác quá mạnh, nàng sợ động tác quá mạnh sẽ làm cho Đại Hà dò ra động tĩnh trong nước, nàng chỉ có thể di chuyển như một con cá, chậm rãi di động, không tạo nên một gợn sóng nào...

Thời gian cứ từng giây trôi qua, Na Na bản thân cũng không biết đã bơi được rất xa, nàng chỉ cảm giác được ngực mình càng ngày càng tức, thể giới ở đáy nước vô cùng hắc ám, nước hồ lạnh lẽo thấy tăm xương tủy, tứ chi từ từ trở nên tê cứng, thể lực nhanh chóng giảm sút.

Na Na không dám đình chỉ sự di chuyển, hiện tại, phải xa chỗ đó càng xa càng tốt!

Đột nhiên!

Na Na cảm giác được tay của Trương Dương khẽ động, hai người tựa hồ có tâm linh cảm ứng, Na Na biết, Trương Dương bảo nổi lên mặt nước.

Vô thanh vô tức mái tóc của Na Na tựa như vô số xúc tu nổi lên khỏi mặt nước, từ từ là đến đôi mắt sáng ngời, Na Na kinh ngạc phát hiện, vừa rồi một đường lặn đi đã thất lạc phương hướng, chung quanh là một mảng sương mù.

Chẳng qua, Na Na ngược lại yên tâm không ít, một khi đã bị lạc phương hướng, chứng tỏ bọn họ đã rời xa chỗ bờ của Đại Hà. Đại Hà căn bản đã không thể dự đoán được phương hướng chạy trốn của bọn họ, bên hồ uốn lượn rất dài căn bản không thích hợp truy tung.

Trương Dương vẫn hôn mê bất tỉnh, đầu sau khi lộ ra khỏi mặt nước ói ra một ngụm nước thì lại lâm vào hôn mê, tiểu Ngân Mị tựa hồ cũng bị thương, khi Trương Dương nổi lên khỏi mặt nước, nó lập tức leo lên đầu của Trương Dương, bụng đã trướng lên, liên tục phun ra vài ngụm nước rồi mới một mỗi ghé vào trên đầu của Trương Dương mà nghỉ ngơi, bộ lông màu bạc ướt sũng ép sát vào da, thân thể tựa hồ rút nhỏ đi rất nhiều, bộ dáng rất đáng thương...

Ý chí của Na Na rất kinh người.

Tuy cả người phát lạnh, sự mệt mỏi không ngừng xâm nhập đại não, nhưng vẫn cố xác định phương hướng đem Trương Dương kéo vào bờ. Đây là một vách đá nhỏ, tuy cao không đến hai thước, nhưng đối với Na Na hiện tại mà nói, không thể nghi ngờ so với trăm thước còn muốn cao hơn, ở trong nước vốn rất hao phí thể lực, vừa rồi vì thoát sự truy tung của Đại Hà, ít nhất đã bơi trong nước hơn một giờ mà không đổi khí, Na Na cơ hồ đã cạn hết khí lực. Sau khi đến vách đá, Ngân Mị tựa hồ biết ý đồ của Na Na, miễn cưỡng nhảy lên, thiếu chút nữa là ngã xuống. Ngân Mị sau khi leo lên, nhiều ít cũng giảm bớt một ít sức nặng. Đường nhiên, chủ yếu là để miễn cho Na Na khỏi cố kỵ Ngân Mị lại rơi xuống nước.

“Trương Dương!”

“Trương Dương!”

Na Na nhẹ nhàng gọi Trương Dương, nàng phải đánh thức Trương Dương, bằng không nàng không có cách nào đem Trương Dương lên trên vách đá kia. Hiện tại, nàng muốn lên được vách đá thì Trương Dương phải duy trì được thân thể không chìm xuống nước.

“Ta... chúng ta đang ở đâu?” Trương Dương mở to mắt, phát ra thanh âm suy yếu, khóe miệng vẫn không ngừng trào ra máu tươi.

“Chúng ta đã an toàn” Na Na cảm giác được sự suy yếu của Trương Dương, không khỏi ghen ngào một chút.

“Ha ha, không sao, anh không sao...” Trương Dương cố hết sức đưa tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên hai má lạnh lẽo của Na Na, khẽ gạt những sợi tóc ướt sũng phủ trên trán của Na Na, lộ ra khuôn mặt trắng bệch ra vì lo lắng.

“Ừm ừm, không có việc gì là tốt rồi, anh sao lại ngốc như vậy, em có thể làm cho Đại Hà không dám ra tay mà” Na Na trong hai mắt đã chứa đầy nước mắt.

“Ha ha, không được, nếu em muốn cứu anh, tất sẽ khiến cho Đại Hà phản cảm, thậm chí hẳn sẽ không tiếc tất cả trả giá mà giết người diệt khẩu, không được...” Trương Dương cảm giác mí mắt của mình vô cùng trầm trọng, sự mệt mỏi không ngừng xâm nhập vào từng tế bào trong não.

“Anh kiên trì một chút, thấy ở đó không? Ừm, đúng rồi, chính là mỏm đá đó, anh nắm lấy nó, em sẽ lên và kéo anh lên, anh ngàn vạn lần đừng có chìm xuống nha”.

“Yên tâm, anh sẽ không chết đâu, không đâu...”

Trương Dương liều mạng chống đỡ mí mắt không khép lại, một tay nắm chặt lấy mỏm đá, cho đến khi hẳn cảm giác được một bàn tay mềm mại nắm lấy cánh tay hẳn, thì hẳn mới buông tay...

Rốt cuộc, hẳn đắm chìm trong hắc ám khôn cùng...

Một đao như sao chổi!

Một đao kinh thiên động địa!

Một đao khí thôn sông núi!

Trong mộng, Trương Dương thủy chung vẫn nghĩ đến một đao mà Đại Hà bỏ về phía hắc, hắc mơ thấy thân thể bản thân vỡ tan, máu tươi văng khắp nơi, cốt nhục chia lìa. Mơ thấy, đao mang sắc bén kia đem trái tim mình chém thành hai mảnh, cảm giác được sự lạnh lẽo của đao phong đâm vào cơ thể.

Máu đỏ kia, sát khí đầy trời kia, sát khí làm cho người ta cảm thấy áp lực...

Chẳng lẽ, đây là thế giới của cường giả?

Chẳng lẽ, đây mới là cảnh giới cao nhất của võ đạo?

Vậy người phát tay làm mặt hồ đồng kết lại là dạng tồn tại gì?

Trương Dương cảm giác cả người phát lạnh, rét lạnh cực độ làm cho thân thể hắc run rẩy, tựa hồ hắc vẫn còn ở trong hồ nước, tựa hồ hồ nước đã bị Đại Hà đóng băng hoàn toàn. Tứ chi của hắc bị băng kẹp lại không thể nhúc nhích, hắc rất bất lực...

Trương Dương cảm giác được rằng của mình va chạm vào nhau, một cỗ lực lượng rất lớn đem hắc kéo sâu vào trong hồ nước, lực lượng đó vô cùng khổng lồ. Trương Dương cảm giác thân thể mình đang cứng ngắc, căn bản không có biện pháp cùng cỗ lực lượng kia đối kháng, càng ngày càng hắc ám, càng ngày càng hắc ám, hắc ám ở khắp mọi nơi...

Đột nhiên, một giọt nước ấm áp rơi ở trên mặt Trương Dương.

Bất ngờ!

Trương Dương mở hai mắt ra...

308. Chương 308: Dừng Gõ Đánh Lửa

Đã đến bốn giờ sáng, suốt hai tiếng đồng hồ, vô luận Na Na cố gắng như thế nào, Trương Dương cũng không tỉnh lại, thậm chí, thân thể nóng bỏng của Trương Dương bắt đầu từ từ lạnh đi, tựa hồ, sinh mệnh đang trôi nhanh qua...

Đây là một rừng cây rậm rạp, ánh trăng đã bị mây đen che phủ, chỉ còn một chút tinh quang lơ lửng, núi Phú Sĩ sáng sớm hân khí bức người.

Trương Dương thân thể lạnh như là không khí của núi Phú Sĩ, đã càng ngày càng lạnh!

Bên trong hắc ám phảng phất có một cỗ lực lượng thật lớn đang kéo sinh mệnh hắc đi, tổn thương trước ngực làm cho sinh mệnh càng ngày càng yếu ớt, từ từ trong bóng đêm băng giá tựa hồ càng ngày càng ảm áp, Trương Dương mơ thấy người bà đã qua đời, mơ thấy cha mẹ mình đang ở bên ngoài làm công, cho đến nay, Trương Dương vẫn không chế, nhần nại bản thân không đi tìm cha mẹ, sợ liên lụy đến bọn họ, sợ phá đi cuộc sống bình thường của họ. Hiện tại, Trương Dương rất hối hận, hắc cảm giác được sinh mệnh của mình đang không thể khống chế mà trôi qua, nhiệt lượng đang điên cuồng rời bỏ...

Nếu có thể sống sót, mặc kệ phát sinh ra cái gì, hắc cũng phải đi thăm cha mẹ.

Không được!

Ta không thể chết được!

Không thể chết được!

Mẹ! Cha! Còn có ông đang ở quê, bọn họ đều không biết chuyện của mình, không thể chết được...

Còn có Na Na, những cô gái khác có thể không sao, hắc chết, các nàng có thể tìm một Trương Dương khác để thay thế, chỉ có Na Na là coi trọng hắc, bởi vì, bọn họ đều là duy nhất, duy nhất trên thế giới này!

Na Na cảm giác được thân thể trong lòng mình dần lạnh đi, thân thể của nàng run rẩy, nàng đang bất lực!

Nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống, nước mắt nóng bỏng dừng ở trên mặt Trương Dương. Nàng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn sinh mệnh của Trương Dương trôi qua.

Không có cảm tình thâm hậu, không có lời thề sông cạn đá mòn, không có hồi ức thề hẹn dưới ánh trăng. Có chỉ là sự lựa chọn độc nhất vô nhị, Na Na có một loại cảm giác trái tim của mình bị bóp nghẹt...

Đột nhiên!

Nàng thấy một đôi mắt sáng ngời, đôi mắt này đang ở trong lòng nhìn nàng...

“Em khóc!” Trương Dương cố hết sức đưa tay lên, vuốt ve lên trên khuôn mặt lạnh giá.

“Không có... không có...” Na Na uất nghẹn, liều mạng lấy tay lau nước mắt đi, nhưng nước mắt cứ như là vỡ bờ, cứ từ trong hốc mắt mà chảy ra, theo hàng mi kia mà chảy xuống...

“Không sao đâu, anh sẽ không chết, anh nói rồi, anh sẽ không chết. Em biết không? Anh vừa rồi mơ thấy em...” Trương Dương thân thể rất suy yếu, giơ cánh tay lên rồi lại chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ướt sũng của Na Na, những sợi tóc đang quấn lấy nhau một cách không có quy tắc.

“Mơ thấy em làm gì?” Na Na nắm chặt lấy tay của Trương Dương, tựa hồ sợ Trương Dương sẽ đột nhiên rời đi.

“Anh trước là mơ thấy cha mẹ, ông nội, ha ha, sau đó mơ thấy em. Anh mơ thấy một người con gái cô độc ngồi cạnh bờ biển, ngày này qua năm nọ vẫn ngồi ở bờ biển, rất cô độc...”

“Đó là mộng mà thôi” Na Na thân thể có chút run rẩy.

“Là mộng, chẳng qua, rất chân thật! Anh thấy mái tóc của em thành màu trắng, anh thấy làn da của em trở nên nhăn nheo, nhưng ánh mắt của em rất u ám... đúng vậy, rất u ám...” Trương Dương gắng sức ngồi dậy, ánh mắt vẫn nhìn Na Na.

“Anh liền tỉnh lại?”

“Đúng vậy, anh liền tỉnh lại” Trương Dương gật đầu khẳng định.

“Ừm, tỉnh lại là tốt rồi, đó chỉ là mộng mà thôi, một giấc mộng!” Na Na nhẹ nhàng cười một chút, vẻ mặt cô đơn, giấc mộng của Trương Dương đúng là tương lai của nàng.

“Đúng vậy, khẳng định là một giấc mộng, sẽ không trở thành sự thực!”

“Sau hãy nói đi” Na Na chậm rãi đứng lên, thân thể lão đảo một chút, thiếu chút nữa là ngã sắp xuống. Vừa rồi thân thể của Trương Dương vừa rồi đề lên người nàng, làm cho toàn thân nàng bị tê dại đi.

“Em trước tiên nghỉ ngơi một chút, cho anh mười lăm phút, mười lăm phút là đủ rồi!”

Trương Dương ra hiệu Na Na ngồi xuống, đem Ngân Mị đang ngủ say bên người thả ra, lúc này bộ lông bạc của Ngân Mị đã khô ráo, nhưng xem ra vẫn không sáng bóng, có cảm giác tử khí trầm lắng. Hiển nhiên, Ngân Mị đã nín thở rất lâu ở bên trong nước, hơn nữa một đao của Đại Hà chém trúng người Trương Dương cũng đã chấn bị thương Ngân Mị, Ngân Mị hiện tại cần năng lượng để chữa trị cho thân thể.

Trương Dương sau khi ngồi lên, bắt đầu vận công.

Thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn cơ hồ trực tiếp xuất ra, trên thân thể sinh ra một xoáy lốc thật lớn, xoáy lốc không chút dừng lại mà tràn ra xung quanh Trương Dương, điên cuồng hấp thu năng lượng trong không khí, năng lượng sau khi bị hấp thu lại chuyển hóa thành năng lượng tu bổ cho ngũ tạng lục phủ bị thương của Trương Dương.

Từ từ, từ từ, ánh trăng, ánh sao, gió nhẹ, thậm chí là lá cây cùng không khí ma xát mà sinh ra năng lượng đều bị Trương Dương hấp thu...

Trương Dương rất nhanh đem năng lượng chuyển đổi thành năng lượng mà thân thể hần cần, hần khiếp sợ phát hiện, dung lượng chứa năng lượng của mình lại mở rộng thêm mấy lần, năng lượng cuộn cuộn không ngừng kia phẳng phất như rót vào một cái động không đáy, vô luận mình có điên cuồng hấp thu, nhưng tựa hồ vĩnh viễn cũng không thể đổ đầy được.

Trương Dương không khỏi vừa mừng vừa sợ, hiển nhiên, mình cùng Đại Hà đánh một trận đã khuếch đại dung lượng hấp thu năng lượng của bản thân, cái này cũng giống như là nâng cấp mấy tính lên vậy

Na Na khiếp sợ nhìn sự biến hóa của Trương Dương.

Trương Dương ban đầu suy yếu đến ngồi còn không vững, nhưng vào lúc này khuôn mặt trắng bệch của Trương Dương đã trở nên hồng nhuận hẳn lên, năm phút sau, chung quanh thân thể Trương Dương lại lóe ra lưu quang màu vàng, hào quang tuy rất nhạt nhưng đích thực là hào quang thân thể phát ra, cây cối chung quanh phảng phất cũng biến thành màu vàng. Tất cả đều không thể tưởng tượng được.

Làm cho Na Na kinh ngạc chính là, tiểu Ngân Mị đang uể oải kia sau vài phút cũng đã sinh long hoạt hổ hẳn lên, lớp lông màu bạc đã phát ra hào quang màu bạc, phảng phất như là một quang sáng, một đôi vô thần cũng đã trở nên lợi hại...

Rất nhanh, Ngân Mị tựa hồ đã hấp thu đủ năng lượng, ở bên cạnh Trương Dương nhảy nhót như điện, trong không trung vẽ ra một luồng sáng, sau đó lại nhảy nhót sang các cây đại thụ, giống như một tia chớp vậy.

Cuối cùng, Ngân Mị vui vẻ rơi xuống cách Trương Dương không xa, hai móng vuốt đen cuồn cuộn đào xuống đất, thỉnh thoảng lại tìm kiếm được một ít viên đá nhỏ mà nuốt chửng lấy...

Cũng đã vượt xa mười lăm phút!

Trương Dương xem nhẹ thời gian của lần vận công này của mình, thân thể hắn tựa như một cỗ máy không biết mệt mỏi, liều mạng hấp thu năng lượng trong phạm vi mấy cây số, trong tự nhiên năng lượng tuy yếu ớt, nhưng lại thuần chính, Tiên Đạo Mạn Mạn đối với năng lượng trong tự nhiên tựa hồ rất thích hợp, chuyển hóa cũng đặc biệt nhanh.

Sau bốn mươi phút, Trương Dương rút cuộc mở hai mắt ra, trong khoảnh khắc khi mở mắt ra, hai đạo tia chớp màu vàng chợt lóe lên trong hai mắt, như là ánh lưu tinh trong màn đêm vậy.

“Đến đây, để anh làm khô tóc cho em”.

Trương Dương nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Na Na, hai tay nhẹ nhàng vẽ ra một đường cong trong không trung, tựa hồ đem cả thân thể của Na Na bao phủ vào.

Lập tức, một cỗ nhiệt lưu ấm áp lưu chuyển chung quanh thân thể Na Na, phi thường thoải mái, Na Na khẽ nhắm mắt lại, cảm giác được giống như một bàn tay ấm áp đang vuốt ve toàn thân của nàng, tạo nên cho nàng cảm giác thoải mái.

Hai người trong lúc này, tinh thần tựa hồ dung hợp cùng nhau, đều có th>

Thời gian chậm rãi trôi qua, quần áo trên người Trương Dương cùng Na Na đã khô ráo. Tóc của Na Na cũng đã khô, trở nên bông bông, Na Na nhẹ nhàng chải xuống như một thác nước, vô cùng mềm mại...

Từ từ, Trương Dương thu công.

“Trương Dương, anh gạt em?” Na Na đột nhiên sáng giọng, giọng điệu mang theo sự trách cứ. Chẳng qua, đa phần mà vừa mừng vừa sợ.

“Anh... lừa em” Trương Dương cảm giác có chút không hiểu.

“Em thấy trên các tài liệu tình báo, võ công của anh rất kém cỏi, chỉ là của vận khí của anh đặc biệt tốt, mỗi lần đều có thể từ trong tử vong mà đào tẩu. Không thể tưởng tượng được, anh gạt người ta, hừ! Anh lợi hại như vậy, còn giả bộ sợ em”.

Về mặt giận của Na Na sản làm cho tim của Trương Dương gia tốc, gương mặt kiều diễm như hoa kia tràn ngập sự hấp dẫn vô tận, Trương Dương thật muốn hôn Na Na, xúc động phi thường.

“Không cho nhìn!” Na Na tiện tay kéo một nhánh cây ngăn trở hai mắt của Trương Dương, về mặt ngưng ngừng.

“Khụ khụ... lạnh không?”

Trương Dương nhất thời mặt đỏ lên, thu liễm tâm thần, đứng lên vận động thân thể, rồi bẻ một thân cây to bằng cánh tay, lại lấy thanh chủy thủ không còn mũi nhọn vót lấy một thanh gỗ lớn chừng nhón tay cái, sau đó khoét một cái lỗ trên thân cây, tay cầm thanh gỗ bắt đầu xoay tròn ở trên thân cây.

“Anh đang làm gì?” Na Na tò mò hỏi.

“Dùng gỗ đánh lửa”.

309. Chương 309: Có Bấy Rập?

“Nhưng em có bật lửa mà...”

Na Na từ trong cái túi nhỏ chỗ thắt lưng lấy ra một cái bật lửa màu đỏ, Trương Dương nhất thời mừng rỡ, hẳn có thể lấy củi ướt dùng chân khí để làm khô mà nhóm lửa, nhưng hẳn không có cách nào dùng chân khí làm cho củi cháy, đây là hai chuyện khác nhau. Nếu có bật lửa thì dễ dàng hơn nhiều. Dù sao dùng gỗ mà sát cho đến khi tạo ra đốm lửa là một kỹ thuật cần sự kiên nhẫn phi thường.

Chẳng qua, Trương Dương khi chuẩn bị dùng bật lửa đánh lửa, Na Na lại làm một động tác làm cho hắn trợn mắt há hốc mồm, Na Na nhẹ nhàng vung tay ném cái bật lửa xuống hồ nước.

“Em... em.. làm gì vậy?”

“Em muốn nhìn anh dùng gỗ đánh lửa...” Na Na che miệng cười khế, vẻ mặt băng hàn tan thành mây khói, tựa hồ, không khí lạnh lẽo cũng đã trở nên ấm áp hơn.

Không thể tưởng được Na Na cũng có lúc điêu ngoa, Trương Dương chỉ có thể không nói gì, lau mồ hôi trên trán, tay không ngừng chuyển động thanh gỗ, bàn tay tản mát ra nhiệt lượng hong khô nước trên cây củi, đây là một hoạt động phi thường cần thận.

“Anh vì sao phải giấu diếm võ công của bản thân? Anh có thể đỡ được một kích toàn lực của Đại Hà, điều này nếu lọt vào tai cường giả trên thế giới, sẽ là một tin tức phi thường chấn động, phải biết rằng, Đại Hà là một kỳ tài trăm năm khó gặp, rất nhiều cường giả so với hắn tu luyện võ công trước cả trăm năm cũng không phải là đối thủ của hắn” Na Na nhìn Trương Dương đang làm đến đầu đổ đầy mồ hôi, vẻ mặt đầy sự ngạc nhiên.

“Vì bảo mệnh, nếu anh ngay từ đầu đã lộ ra võ công, Mãi Mãi Đề hẳn khẳng định sẽ an bài người phi thường lợi hại đối phó anh, tất cả đều là vì mạng sống. Trên thực tế, nếu anh ngay từ đầu không giấu diếm võ công của mình, thì anh đã mất mạng ngay từ kích đầu tiên của Đại Hà, chính bởi vì anh che giấu võ công, Đại Hà mới không dốc toàn lực. Thậm chí, vào một chiều cuối cùng kia, Đại Hà cũng không có dốc toàn lực...” Trương Dương trong ánh mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Hắn biết, không riêng gì Na Na hoài nghi, mà ngay cả A Trạch cùng Lưu Bưu cũng hoài nghi thể lực chân chính của Trương Dương. Rất nhiều thứ, không thể giải thích được.

“Anh cũng sống rất mệt mỏi” Na Na trong hai mắt đầy vẻ mơ hồ, nhìn vẻ mặt chuyên chú của Trương Dương. Nàng thích nhìn một nam nhân đang chuyên chú làm việc. Đường nhiên, không riêng gì nàng, nữ nhân nào cũng thích biểu hiện này của nam nhân.

“Mệt! Ai sống mà không mệt? Ha ha, trên thế giới này, không có tiền mệt, có tiền cũng mệt. Dù sao, cũng không có bao nhiêu người được sống như ý, em có biết con người làm sao mới có thể sống mười phần hạnh phúc không?”

Trương Dương gạt mồ hôi trên trán, cây đã khô, đầu cây gỗ đã bắt đầu phát nóng, nhắm chừng chỉ cần kiên trì vài phút nữa là có thể tạo nên lửa.

“Hử?”

“Một người nếu cả đời muốn hạnh phúc, đầu tiên là phải bắt đầu từ thời thơ ấu. Thời thơ ấu ngàn vạn lần không thể lưu lại một bóng ma gì, bằng không sau khi lớn lên sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tính cách. Mà có một thời thơ ấu hạnh phúc rất khó, ví dụ như, cha mẹ ly hôn, cảm tình dị biến, người thứ ba xen vào, gia đình bạo lực, còn có kinh tế gia đình vãn vãn... Mấy cái này đều ảnh hưởng đến hạnh phúc thời thơ ấu cho đến khi trưởng thành, mà cái này chỉ mới là thời thơ ấu. Vào thời kỳ thiếu niên, sự nổi loạn, chạy theo thời trang, bỏ nhà ra đi, bạn bè linh tinh cũng ảnh hưởng đến sự phát triển của bản thân. Chỉ một chi tiết vô cùng nhỏ, cũng có thể quyết định hạnh phúc cả đời, ví dụ như, kết giao với kẻ xấu... Mà cho dù từ thời thơ ấu đến thời kỳ thiếu niên đều thuận buồm xuôi gió, thì đến thời kỳ thanh niên, tâm trí bắt đầu

thành thực, đã biết đến xã giao, thích một cô gái, cô ta có thể không thích người, người người chán ghét lại cố tình níu kéo...”

“Ừm, cho dù mấy cái này đều tốt, tìm được rồi một người mình yêu, mình cũng yêu lại, sinh ra một đứa con bảo bối. Sau đó, phiền não lại tới nữa, đứa con lớn dần, cũng giống như là mình trước đây, sau đó là gia đình tranh cãi, cũng giống như cha mẹ mình. Đường nhiên, còn có quan hệ mẹ chồng nàng dâu, anh chị em lui tới với nhau...”

“Ừm, xem như mấy cái này đều tốt, già, bệnh, con không ở bên cạnh, hoặc bạn già đi trước, mấy cái này đều ảnh hưởng tới chỉ số hạnh phúc. Quan trọng hơn là, sau đó người bắt đầu lo lắng tới cháu, cháu từng bước từng bước lớn lên, người lại lo lắng cho cháu như lo lắng cho con mình vậy, để mình có người nối dõi...”

“Hạnh phúc, chỉ là một cách gạnh phôi, không có ai hoàn toàn hạnh phúc, mỗi một người đều có sự buồn rầu của bản thân, chỉ là bình thường người ta không phát hiện ra mà thôi. Ví dụ như em, em thiếu tình yêu thương của mẹ, đương nhiên, không phải mẹ không thương em, mà là tính cách mẹ của em vốn là như vậy. Bà ta ẩn dấu sự yêu thương, em chỉ là không thể cảm nhận được mà thôi. Ví dụ như, mẹ của em bắt em luyện mạng tu luyện võ công, ít nhất, em hiện tại đã có năng lực tự bảo vệ, bà ta rốt cuộc không cần lo lắng em ra khỏi nhà bị người khi dễ, qua đường cũng sẽ không bị xe đụng trúng, hoặc là bị đói chết. Em có tất cả các điều kiện để tự lập, nếu không có đoạn thời gian gian khổ tu luyện này, thì sao em còn nhỏ mà đã có sự tự do lớn như vậy. So với sự gian khổ của em trước kia, hiện tại không phải là rất tự do tự tại sao?”

“Đúng vậy, anh biết được rất nhiều” Na Na nhìn thấy vẻ mặt cơ trí của Trương Dương, vẻ mặt có chút đắm chiêu.

“Ha ha, cái này cũng tính là biết nhiều sao... ha ha... Cháy rồi! Anh tuyên bố, dùng gỗ đánh lửa đã thành công...”

Trong khi đang nói chuyện, trên các vụn gỗ đã xuất hiện đốm lửa, Trương Dương nhẹ nhàng thổi lên, không khỏi đắc ý cười ha hả.

“Anh không sợ Đại Hà thông qua ánh lửa mà tìm được chúng ta sao?” Na Na nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Trương Dương không khỏi mỉm cười. Người này so với mình không lớn hơn bao nhiêu nhưng đôi khi cơ trí đến đáng sợ, có đôi khi lại đơn thuần như một đứa nhỏ vậy.

“Không cần lo lắng, mặt hồ này anh đã quan sát, là một hồ hẹp dài, hình dạng gấp khúc rất nhiều, dù chúng ta có đốt lửa cũng sẽ không bị người bắt gặp. Huống chi, hiện tại là sáng sớm, sương mù vẫn còn, tầm nhìn rất thấp. Đương nhiên, mấy cái này cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu. Nguyên nhân chủ yếu là, mục tiêu của Đại Hà không phải là anh, hắn sẽ không tốn nhiều thời gian như vậy để bắt được anh, thời gian đã qua mấy giờ, là một cường giả ngạo nghễ, không có khả năng tiêu phí thời gian dài như vậy để bắt cho được thứ tôm tép như chúng ta”.

Trương Dương không ngừng dùng chân khí làm cho củi trở nên khô ráo, sau đó đem củi quẳng vào đống lửa, rất nhanh, rừng cây bên hồ bị ánh lửa hừng hực thiêu đốt chiếu xạ, Trương Dương thoải mái giang rộng tứ chi, hơi nóng đã xua đi cái lạnh lẽo sáng sớm của núi Phú Sĩ.

Ở phía sau, tiểu Ngân Mị tựa hồ cũng đã ăn no, bò đến bên đống lửa lim dim mắt mà ngủ, thân thể không biết tìm ra cái tư thế thoải mái gì, mà cắn một cái lá cây lớn, bốn chân hướng lên trời mà nằm lên trên đó, thấy Na Na cười khúc khích, Ngân Mị cắn bản khinh thường nụ cười sáng lạn của nàng, chỉ lim dim mắt hưởng thụ hơi ấm của lửa.

Đột nhiên, Na Na tựa hồ cảm giác được lời nói của Trương Dương có lý.

“Trương Dương, vì sao không đặt lên trên người của anh? Anh đã giết ái đồ của hắn mà!” Na Na nhú mày hỏi.

“Đại Hà tâm như sắt đá, hắn đối với việc một đồ đệ chết đi căn bản không sao cả, người như hắn, chỉ để ý đến bản thân, thuộc loại người bạc tình quả nghĩa, tuyệt đối sẽ không bởi vì một đồ đệ mà ảnh hưởng đến đại cuộc. Anh cảm thấy Đại Hà này khẳng định có âm mưu gì đó, hắn căn bản không có thi triển công phu thực đối phó với anh. Nếu hắn toàn lực ứng phó, một đao cuối cùng kia, cũng đủ lấy mạng của anh...”

“Vì sao?” Na Na cảm giác có chút khó tin, rõ ràng lúc ấy Đại Hà rất phẫn nộ, nhưng theo Trương Dương phân tích, thì hình như là Đại Hà cố ý tha cho bọn họ.

“Không biết, ha ha, anh cũng mới nghĩ đến thôi, anh nghĩ không ra nguyên nhân, anh chỉ biết là, Đại Hà nếu thực không muốn đồ đệ hấn chết, hấn hoàn toàn có thể lập tức đưa tới bệnh viện cứu trị. Phải biết rằng, vết thương của Tiểu Dã gì đó kia tuy đáng sợ, nhưng vị trí cũng không trí mạng, chỉ cần cầm máu, lấy tốc độ cùng công phu của Đại Hà, hoàn toàn có năng lực đưa tới bệnh viện cứu trị, nhưng hấn lại không làm”.

“Vậy mục đích của hấn là gì?” Na Na cầm lấy một cây gỗ, nhẹ nhàng khều đồng lửa, không ngừng suy tư. Nàng cũng nghĩ không ra vì nguyên nhân gì mà Đại Hà lại bất kể cả tính mạng của ái đồ.

“Không đến cuối cùng, chúng ta cũng không có cách nào tìm được nguyên nhân, ha ha, đúng rồi, em vì cái gì mà phải đi tới núi Phú Sĩ?”

“Em có nhiệm vụ, là phụ trách giám thị Đại Hà. Dù sao, nơi này là núi Phú Sĩ, là quốc thổ Nhật Bản, nếu Đại Hà muốn bố trí bẫy rập thì rất dễ dàng, ví dụ như: mai phục quân đội, chôn dấu thuốc nổ vãn vãn... Mấy thứ này, cũng đủ tạo nên thương tổn trí mạng cho tướng quân. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân...” Na Na trên mặt chần chờ một chút, khi nói tới lời cuối cùng, trên mặt chợt đỏ ửng.

“Ồ, thì ra là như thế, có phát hiện gì?”

“Không có, em cùng mẹ có máy móc vô cùng tiên tiến, có thể phát hiện thuốc nổ, mẹ con em ngày hôm qua kiểm tra rừng rậm này một lần, thông qua máy móc khảo sát thì phát hiện không có dấu vết đào bới gì. Trên thực tế, từ sau khi anh nhận được chiến thư, thì nơi này luôn nằm trong trạng thái được theo dõi”.

310. Chương 310: Vận Mệnh Của Thiên Tài Cùng Cao Thủ

“Một nguyên nhân khác là...” Na Na trên mặt đột nhiên thoáng ửng đỏ, hàng lông mi dài chớp động, thấy vậy Trương Dương tâm thần lay động, dưới ánh lửa chập chờn, Na Na tựa như một pho tượng nữ thần, tràn ngập khí chất cao quý thanh lịch.

“Không có tiện nói?”

“Em... em biết anh sẽ đến... em có dự cảm, dự cảm phi thường mãnh liệt... Có một cỗ lực lượng làm cho em lưu lại, em vốn phải rời khỏi núi Phú Sĩ...” Na Na ngượng ngùng cúi đầu, mái tóc thật dài chảy xuống, tựa như tựa như một thác nước phản xạ ánh lửa tạo nên hào quang.

“Ừm”.

Trương Dương gật đầu, ánh mắt nhìn thấy vẻ xấu hổ của Na Na. Có đôi khi, thực rất khó tưởng tượng Na Na lãnh nhược bằng sương này lại có vẻ mặt như vậy.

Đột nhiên, hai người lâm vào trầm mặc.

Mặt trời chậm rãi mọc lên, hai người đều có tâm tư nhìn đồng lửa, đồng lửa cũng đang cháy rất mạnh.

Hai người tựa hồ cảm giác như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng đều không biết nói như thế nào.

“Chuyện lần này qua đi em chuẩn bị đi nơi nào?” Trương Dương phá vỡ sự trầm mặc.

“Không biết, chẳng qua, em sẽ tiếp tục điều tra căn cứ của người biến đổi gen, đây là chức trách của em” Na Na ngơ ngác nhìn ngọn lửa đang thiêu đốt, tựa hồ tâm sự rất nhiều.

“Chức trách?”

“Ừm, chức trách của em, em thuộc một tổ chức của quốc gia. Chẳng qua, em không thể nói cho anh, đây là nguyên tắc bí mật” Na Na chậm rãi nói.

“Tổ chức của quốc gia! Chẳng lẽ là Long tổ trong truyền thuyết?” Trương Dương không khỏi nói đùa, Long tổ ở trong tiểu thuyết trên internet đây ra đó, là tổ chức thần bí của quốc gia mà truyện nào cũng nhắc tới.

“Hả... anh biết sao?” Na Na kinh ngạc ngẩng đầu lên, không thể tin được mà nhìn Trương Dương, nàng thật sự nghĩ không ra lý do gì mà Trương Dương lại biết tổ chức Long tổ thần bí nhất của quốc gia.

“Khụ khụ... anh tùy tiện đoán thôi, cũng không thật sự biết...” Trương Dương ho khan vài tiếng, hần cũng không nghĩ đến, Na Na lại thực chính là thành viên của Long tổ.

“Có đôi khi. Trí tuệ của anh cao đến đáng sợ, em sau khi ở ngõ nhỏ kia gặp được anh, tra qua tư liệu của anh, tư liệu có quan hệ đến sự trốn chạy của anh ít nhất cũng nặng tới vài ký, mỗi một chi tiết, mỗi một ý nghĩ của anh đều bị người ta phân tích vài lần, trên sự biểu hiện của tư liệu tình báo, IQ của anh vượt xa người bình thường mấy chục lần, năng lực tính toán của anh có thể so với máy tính...”

“Em xem qua tư liệu của anh?” Trương Dương cả người chấn động.

“Tất nhiên, lộ tuyến cùng manh mối của anh lưu lại khi chạy trốn tại thành phố C đều có ghi chép trong tư liệu, cách anh săn đuổi và giết đại ca ở tại địa phương có thể nói là kinh điển, sự giết chóc của anh ở trong tư liệu có so sánh với Triệu Vân. Đến sau đó, đánh giá về anh càng ngày càng ít, cảm tình của anh càng loạn, lối suy nghĩ của anh càng lúc càng khó nắm bắt, từ từ, anh dần thoát ly khỏi tầm mắt theo dõi... Bắt đầu từ chỗ Đào Ca, suy nghĩ của anh tựa hồ đã không thể dự đoán. Anh thiên tâm vạn khổ chinh phục ZHUSHI rồi lại đột nhiên ly khai, nhân viên phân tích tình báo cơ hồ đã không thể nắm chắc lối suy nghĩ của anh được nữa...”

“Na Na, em nói mấy cái này không vi phạm quy định chứ?” Trương Dương đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Em đọc trong tư liệu, nếu không có chú thích gì đặc biệt, như vậy em tự nhiên có thể tiết lộ cho anh, bởi vì ta vốn sẽ trở thành một trong những đồng sự hợp tác với anh”.

“Đồng sự hợp tác?” Trương Dương ngẩn ra.

“Đúng. Nếu có thể, chúng ta sẽ trở thành đồng sự” Na Na thản nhiên nói.

“Vì cái gì?”

“Em hỏi anh một vấn đề. Là cao thủ của chính phủ nhiều hay là cao thủ ở dân gian nhiều?” Na Na đột nhiên khẽ cười nói.

“Cái này... cũng khó nói. Anh cho rằng, nên là cao thủ dân gian nhiều. Dù sao, người trong dân gian mật độ vượt xa chính quyền, trong lịch sử không phải là không ít cao thủ với m” ẩn dấu trong dân gian sao?” Trương Dương suy tư một chút rồi nói.

“Ha ha, vậy em hỏi anh, võ công của Triệu Vân cùng võ công của Quách Tĩnh ai cao hơn?” Na Na trên mặt tràn ngập ý cười, tiếp tục hỏi.

“Cái này làm sao mà so sánh? Hai người không cùng một triều đại mà...” Trương Dương gãi gãi đầu, hần không thể đem hai người ở hai triều đại đặt chung một chỗ mà so sánh.

“Em biết, anh thích xem tiểu thuyết internet, Lữ Bố, Triệu Vân, Hạng Võ, Quan Vũ ai dám nói bọn họ không phải là tuyệt đại cao thủ, trong sách của Kim Dung đại sư chính là cao thủ võ lâm so với cao thủ quan phủ thì mạnh hơn nhiều. Nếu thực là như thế mà nói, Hoàng đế đổi toàn bộ thành cao thủ võ lâm cho rồi. Hoàng Dịch không nói là tả tốt hơn Kim Dung, nhưng về phương diện này so với lão Đại Kim Dung thì đúng sự thật hơn một ít”.

“Có thể khẳng định, võ công của Triệu Vân tuyệt đối cao hơn so với Quách Tĩnh, Quách Tĩnh cũng có lúc mệt mỏi, còn Triệu Vân trong trăm vạn quân bầy ra bầy vào, chỉ tính về thể lực thì Quách Tĩnh đã không thể so sánh. Hơn nữa cả đời chưa từng bị thương, xem ra so với song thủ hổ bắc Chu Bá Thông đời sau còn mạnh hơn rất nhiều. Anh nghĩ lại, võ công của Lữ Bố so với Triệu Vân còn lợi hại hơn bao nhiêu lần?” Na Na thản nhiên nói.

“Nhưng...” Trương Dương đột nhiên cảm giác không có cách nào để nói lại.

“Cao thủ đại bộ phận đều thuộc chính phủ, hiện tại bảo tiêu Trung Nam Hải, thời Dân quốc Chu Ân đến làm đệ nhất cao thủ của đội trừ gian, hần cũng là đệ nhất cao thủ Hồng Môn, người nào mà không phục

vụ vì chính phủ! Con người đều có lý tưởng, võ thuật là một môn kỹ thuật, anh lợi hại, nhưng nếu không đi cầu lợi hoặc cầu danh, vậy anh học để làm gì?”

“Cái gì là xem nhẹ như mây gió? Mấy cái này đều là các văn nhân hiện đại nghĩ ra, văn nhân cổ đại vì danh lợi chuyện gì mà không làm qua, nói tới Lý Bạch ai mà không nghĩ tới triều đình? Anh chẳng lẽ nói không có ai có cảnh giới tư tưởng so với Lý Bạch còn cao hơn sao? Văn nhân thanh cao này vì danh lợi mà bán thân cho đế vương, hưởng chi cả trăm năm vẫn có những cao thủ cùng gia tộc luôn có bối cảnh quan gia. Nói đến thời cận đại, khi Quốc Dân Đảng chấp chính có bao nhiêu kỳ nhân anh biết không? Tướng quân Cà Lăm anh cũng đã biết, tự nhiên không cần phải nói, còn có Đại Hà hôm nay, hắn cũng đi theo Thiên Hoàng nhất tộc... Đúng rồi, anh có biết Trương Phi thời Tam quốc chứ?”

“Ừm, biết” Trương Dương trả lời theo bản năng, hắn đã tin tưởng lời Na Na nói, theo nhân vật trong lịch sử mà tính, cao thủ chân chính phần lớn đều ở tại Triều đình.

“Trên thực tế, Trương Phi lúc ấy võ công cũng là số một số hai, loại cao thủ như hắn, vào thời Tam quốc, có thể cùng hắn đối kháng chỉ tính trên đầu ngón tay, Quan Vũ càng là mãnh tướng lấy một địch vạn, nếu lấy Trương Phi so với Đại Hà, bọn họ thân thủ không sai biệt lắm, địa vị cũng không sai biệt lắm. Đương nhiên, đây là chỉ võ lực của Trương Phi lúc ấy. Còn về phần sau này, Đại Hà tự nhiên không phải là địch thủ của Trương Phi...”

“...” Trương Dương há miệng thở dốc cũng không nói được lời nào, hắn cảm giác ví dụ như vậy có chút vắn tắt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, hắn lại không biết vấn đề ở chỗ nào.

“Anh biết em vì cái gì nói với anh những lời này không?” Na Na thở dài một tiếng cắt ngang suy nghĩ của Trương Dương.

“Em muốn thuyết phục anh gia nhập Long tổ” Trương Dương cười khổ một tiếng.

“Có ý này, chẳng qua, em đã bỏ qua. Bởi vì, em biết, anh không có khả năng gia nhập Long tổ, em nói mấy cái này chính là nói cho anh, rất nhiều người không tin cơ cấu cường đại của quốc gia. Trên thực tế, khi một cơ quan quốc gia bắt đầu vận chuyển, người thường căn bản là không có biện pháp. Tại Mỹ từng xuất hiện một thiên tài máy tính, thiên tài này khi mới bảy tuổi đã xâm nhập máy chủ của Lầu Năm Góc, khi mười tuổi đã hack 37 triệu USD của ngân hàng...”

“37 triệu USD?” Trương Dương trợn mắt.

“Đúng vậy, đứa nhỏ này là một thiên tài, nó xâm nhập cơ hồ toàn bộ hệ thống ngân hàng của nước Mỹ, nó ngụy tạo mấy trăm thân phận, hắn thông qua máy tính đem toàn bộ tiền gửi đi của khách hàng ngân hàng ở nước Mỹ cùng Châu Âu chuyển vào trong tài khoản của hắn. Đương nhiên, nó bị phát hiện, chẳng qua, nó không chịu sự chế tài của pháp luật. Trên thực tế, khi đứa nhỏ này bảy tuổi, nó đã bị FBI theo dõi, hàng xóm của đứa nhỏ cũng trở thành nhà của điệp viên, thậm chí, tại cửa trường học cũng có một đặc công về hưu theo dõi đứa nhỏ này”

“Vì sao?” Trương Dương nhíu mày, hắn từ chuyện này loáng thoáng cảm giác được một sự đáng sợ tồn tại, hắn không thể tưởng tượng, một đứa nhỏ từ khi bảy tuổi đã bị vô số người theo dõi, ở nhà, tại trường học, thậm chí là trên đường về nhà, càng làm cho người ta sợ hãi chính là, hàng xóm lại đều là điệp viên.

“Bởi vì, nó là một thiên tài!” Na Na hai mắt nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

“Thiên tài... thiên tài...” Trương Dương có chút như mất hồn, thì thào lẩm bẩm.

“Đúng vậy, hiện tại, thiên tài này hiện đang phục vụ tại NASA, sự thông minh tài trí của nó ít nhất làm cho kỹ thuật không gian của Mỹ tiến bộ lên mười năm. Chỉ một mình nó, đã giúp nước Mỹ tiết kiệm mấy chục tỷ USD nghiên cứu. Đương nhiên, quan trọng hơn chính là, có người này, kỹ thuật không gian của Mỹ ít nhất có thể dẫn đầu các quốc gia khác cả nửa thế kỷ...”

311. Chương 311: Cùng Em Xem Triều Lên Triều Xuống

“Mỗi một chính phủ của quốc gia đều hy vọng quốc gia mình có những người như Einstein, chỉ cần có chút dấu hiệu thiên tài, chính phủ sẽ tiêu phí thật lớn chi phí để theo dõi, với sự đầu tư trường kỳ như thế, đầu

tư này có thể không thu về được tiền vốn, nhưng nếu phát hiện được một người như vậy, có thể ở mỗi lĩnh vực khoa học kỹ thuật dẫn đầu nhân loại hơn mười năm, đây là một hấp dẫn rất lớn, cho nên, đầu tư về phương diện này, mỗi một quốc gia đều sẽ không tiếc phí tổn”.

“Ý của em là... anh là thiên tài?” Trương Dương ánh mắt có chút mơ hồ.

“Không phải...” Na Na nhìn thấy Trương Dương bộ dáng như người mất hồn, không khỏi phì cười nói: “Anh cách thiên tài còn xa lắm, chẳng qua, khi anh còn nhỏ đã được đưa vào phạm vi chú ý, đương nhiên, còn chưa được đãi ngộ kinh khủng như người nợ ở Mỹ đâu, không có khả năng hàng xóm của anh đều là điệp viên, càng không có người bảo hộ anh, anh mới chỉ là một đối tượng để quan sát mà thôi”.

“Ý em nói, khi anh còn nhỏ đã bị Long tổ chú ý tới?”

“Thật ra, cũng không phải là từ nhỏ, từ khi anh đi học đứng đầu thành phố C, anh đã trở thành mục tiêu, bắt đầu điều tra quá khứ của anh. Chẳng qua, biểu hiện của anh sau đó quá kém...” Na Na nói đến đó lại nhẹ nhàng cười.

Trương Dương trên mặt nhất thời đỏ lên, mấy năm tại đại học đối với xã hội đã mất đi lòng tin, hoàn toàn trở thành thái độ bất cần đời, cả ngày không lên mạng chơi game thì cũng là rình coi nữ sinh ở ký túc xá đối diện.

“Anh vốn đã được khai trừ, bởi vì người phụ trách giám thị của anh cảm giác anh có chút tự đánh mất mình, có chút không đành lòng, cuối cùng lợi dụng một chút quan hệ. Cho nên, cho anh ở lại trường học. Chẳng qua, người của Long tổ nhúng tay vào cũng bị nhắc nhở một lần”.

“Không phải ông lão coi cửa giúp anh sao...” Trương Dương có chút thất vọng.

“Anh không phải thực nghĩ một ông lão coi cửa sẽ có sức ảnh hưởng lớn như vậy chứ? Chẳng qua, ông lão ấy cũng có chút quan hệ, ông ta có mấy chiến hữu đều là cao quan ở quân khu về hưu. Nếu ông ta vì anh mà cầu đến mấy người này, thì cũng có thể giúp anh. Nhưng với tính tình của ông ta, nhắm chừng sẽ không tìm mấy chiến hữu này nhờ hỗ trợ” Na Na cười nói.

“Em xem tư liệu của anh, nói cách khác, anh ở trước mặt em chính là một người trong suốt. Mà anh, đối với em lại không biết chút gì. Đương nhiên, đối với Long tổ lại càng không biết...” Trương Dương có chút nhụt chí, vẫn nghĩ mình vốn là đồ bỏ, không thể tưởng được, mình lại được Long tổ chú ý mấy năm. Nếu mình cố gắng, có lẽ, lúc ấy vận mệnh của mình có lẽ đã thay đổi. Nghĩ như vậy, Trương Dương không khỏi có chút cảm thán. Thế giới này, quả nhiên không đâu là không có cơ hội!

“Anh có hứng thú gia nhập chứ?” Na Na thấy Trương Dương có chút thất thần, không khỏi vẻ mặt trông mong hỏi.

“Để anh suy nghĩ một chút... Có thể nói cho anh một ít tình huống của Long tổ chứ? Đương nhiên, nếu không tiện thì không cần phải nói, để tránh làm em khó xử”.

“Một khi anh đã biết một bộ phận, thật ra cũng không có gì giấu diếm. Dù sao, bên ngoài tổ chức cũng đã nghe đồn không ít. Quan trọng chính là thân phận thành viên của Long tổ, chứ không phải tổ chức Long tổ. Long tổ kết cấu rất đơn giản, có văn võ hai tổ, một tổ là do bốn tiểu tổ tạo thành, văn tổ chủ yếu là phụ trách theo dõi cùng các tri thức chuyên nghiệp, số lượng khá khổng lồ, có liên quan đến các cơ quan xí nghiệp. Bọn họ ẩn trong dân gian, thu thập tư liệu, phối hợp với hành động của võ tổ. Bọn họ có người buôn bán, có cao quan quý nhân, đủ các loại người. Tóm lại, không gì không làm, bọn họ không có quyền lợi thực tế gì, chủ yếu là làm công tác tình báo cùng phân tích tình báo...”

“Võ tổ thì không giống, thành viên của võ tổ đều là ngàn dặm bắt người, võ công hơn người, quyền lợi cũng lớn đến đáng sợ, khi chấp hành nhiệm vụ thậm chí có thể tiền trăm hậu tấu, mỗi một thành viên của võ tổ đều có thể điều động đại bộ phận tài nguyên của văn tổ. Tóm lại, võ tổ mới là trung tâm của Long tổ. Hơn nữa, nhân số của võ tổ cũng ít đến đáng thương, không bằng một phần ngàn văn tổ, có thể nói cho anh một bí mật mà cũng không phải bí mật gì, tướng quân cà lăm từng là một thành viên của võ tổ”.

“Tướng quân là thành viên của Long tổ?” Trương Dương há hốc mồm, vẻ mặt khiếp sợ, nếu tướng quân xuất thân từ Long tổ, như vậy, từ đó có thể thấy được, võ lực của Long tổ rất cường đại.

“Đúng vậy” Na Na gật đầu khẳng định.

“Theo những gì em nói, chỉ cần là nhân tài ưu tú, đều có thể được chính phủ xem xét mời làm việc?”

“Trên lý luận là như thế. Nhưng, cũng phải tính đến các nhân tố khác, ví dụ như, Lữ Phi bị Tiêu Viễn Hành giết chết cũng coi như là một nhân tài, nhưng tính cách của hắn cực đoan, thời thơ ấu đối với hắn tạo nên ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm lý, nếu để cho người như thế tiến vào Long tổ, thế nào cũng tạo nên ảnh hưởng xấu đến Long tổ. Dù sao, một người có tư duy bành trướng đến một trình độ nào đó, sẽ không lấy đại cuộc làm trọng. Một ví dụ khác chính là Nhiệt Định Lực con của Mãi Mãi Đề, hắn cũng là một thiên tài tính toán, đáng tiếc chính là, bối cảnh của gia tộc hắn đã làm cho hắn không có khả năng tiến vào Long tổ”.

“Xem ra, tiêu chuẩn khảo hạch có rất nhiều, chẳng qua, nhà của anh khẳng định là phù hợp tiêu chuẩn, nhà của anh trước nay vẫn là bản hạ trung nông...” Trương Dương thở dài một tiếng, nghĩ đến Lữ Phi cùng Nhiệt Định Lực cũng cảm thấy thương cảm. Bởi vì, bọn họ là cùng một loại người.

“Đúng vậy, lại nói cho đơn giản, trên thực tế lại có một bộ tiêu chuẩn thẩm hạch phi thường phức tạp, cũng không phải là thiên tài là có thể tiến vào, em cũng không quá rõ ràng. Em nghĩ, trung thành đối với quốc gia là một yếu tố quan trọng nhất, người giống như Lữ Phi, cho rằng quốc gia thiếu nợ gia đình bọn họ, nên hắn không có khả năng trung thành đối với quốc gia”.

“Nhiệm vụ của em chính là truy lùng cơ sở của sanh mệnh mật mã?”

“Cũng không hẳn, ai có manh mối thì người đó điều tra, cùng chia sẻ tình báo, nhiệm vụ gần đây cũng không nhiều, cho nên em đem đại bộ phận tinh lực đặt ở chuyện này. Cái lọ trên người anh thật ra chính là em lập ra một cái bẫy. Đáng tiếc, đối phương quá狡 hoạt, căn bản không đi theo con đường bình thường, không thể đi theo manh mối này mà truy ra được căn cứ nghiên cứu”.

Nhắc tới cơ sở nghiên cứu sanh mệnh mật mã, Na Na mày cau lại, hiển nhiên, chuyện này đã làm nàng tốn nhiều thời gian, đương nhiên, có lẽ là cả Long tổ. Bằng không, tuyệt đối không có loại nhiệm vụ nhiệm vụ mà toàn bộ các thành viên đều có thể tham dự.

“Cẩn thận một chút, bọn họ rất lợi hại”.

“Anh cũng phải cẩn thận”

Lúc này mặt trời đã mọc, trong mông mông lung lung, sương mù quần quanh, núi Phú Sĩ sáng sớm giống như là tiên cảnh vậy.

Nhìn khuôn mặt kiều diễm như hoa dưới ánh lửa, Trương Dương không khỏi lại lâm vào ngây ngốc.

“Không cho nhìn” Na Na tiện tay cầm lấy một cành cây ngăn trở tầm nhìn, không cho Trương Dương nhìn.

“Na Na...”

“Hử?”

“Anh nghĩ... anh...” Trương Dương đứng lên, đi đến bên cạnh Na Na, gạt cành cây đi, hai mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của Na Na. Lúc này, Na Na đã khép hờ hai mắt, khuôn mặt đỏ như lửa đốt vậy.

“Ồnh!”

Na Na thân thể run rẩy, nàng cảm giác được đôi môi mình bị một ngọn lửa ấm áp bao trùm, nàng ngửi được một cỗ khí tức nam nhân mãnh liệt, là Trương Dương. Trương Dương đã nhẹ nhàng hôn lên môi Na Na, chỉ là hôn phớt lên một chút...

“Na Na”.

“Hử...”

“Nếu em cô độc ngồi một mình ở bờ biển, anh sẽ ngồi cùng em, anh sẽ ngồi cùng em cho đến khi bạc tóc, anh sẽ cùng em xem triều lên triều xuống, anh sẽ cùng em mỗi ngày xem mặt trời mọc...” Trương Dương

không có hành động lấn tới, tay phải chỉ đem Na Na nhẹ nhàng kéo vào trong lòng, hẳn cảm giác được thân thể mềm mại trong lòng khẽ run rẩy.

“Có thể sao?” Na Na thanh âm nhỏ đến không thể nghe, nàng không có kháng cự sự chủ động thân thiết của Trương Dương, Trương Dương tựa như một khối nam châm hút lấy nàng, nàng không thể cự tuyệt Trương Dương, ngay cả nụ hôn đầu của nàng.

“Có thể, bởi vì, chúng ta là duy nhất, như vậy là đủ rồi!”

Trương Dương cầm lấy bàn tay của Na Na nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác cùng Na Na một chỗ không ai có thể thay thế được. Cái loại cảm giác thoải mái này đến từ tinh thần, tựa hồ, hai người hoàn toàn trao đổi về mặt tinh thần.

“Nhưng rất nhiều chuyện, không thể bởi vì ý chí của con người mà xoay chuyển được” Na Na tuy cảm giác được quyết tâm của Trương Dương, trên mặt vẫn có vẻ u buồn, câu nói của mẹ nàng vẫn ở trong lòng nàng, thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương đối với dị tính sức hấp dẫn rất lớn. Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng hoài nghi chuyện này. Hơn nữa, tư liệu của Trương Dương nàng cũng đã xem qua, sự thật đã chứng minh lời của mẹ nàng là có căn cứ.

“Chúng ta còn một đoạn đường rất dài mà” Trương Dương cười cười.

“Đúng vậy, một đoạn đường rất dài” Na Na cũng cười, bàn tay nắm chặt lấy tay của Trương Dương.

“Đúng rồi, em học loại công phu này tên là gì, em thi triển ra sao?” Trương Dương hỏi.

“Mê muội thần công, chưa từng thi triển qua, chỉ là một loại thi triển có tính chất phụ trợ. Bởi vì, em còn chưa thể khống chế. Bất quá có một người cùng tuổi với em cũng có loại võ công này, là nam, hẳn đã có thể phóng ra ngoài để mê hoặc thần trí người ta. Nhưng có khuyết điểm chính là khoảng cách không thể khống chế, so với Băng Di thì khác nhau một trời một vực, Băng Di có thể khống chế tất cả sinh vật trong phạm vi một cây số vuông...”

“Vương Phong!” Trương Dương chợt nhớ, hẳn nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên gặp Vương Phong.

“Ừm, là hẳn, mê muội chân khí của hẳn đã đạt tới trình độ nhất định. Bất quá, hẳn cũng chỉ có thể đạt tới cảnh giới này thôi, bởi vì Mê muội thần công vốn không phải là một môn công phu thích hợp cho nam nhân luyện tập...”

“Người nào!”

Bất ngờ, thân thể của Trương Dương đột nhiên phóng ra ngoài, cơ hồ đồng thời, Ngân Mị đang ngủ trên lá cây cũng như tia chớp phóng ra ngoài, trong không trung tạo nên một đạo hư ảnh.

“Xoạt!”

“Xotót!”

Bên trong rừng cây bắn ra vô số lần đen, lao thẳng tới Trương Dương, tựa như một bầy dơi đen cắn nuốt sinh mệnh...

312. Chương 312: Quyết Chiến Ninja

Một bầy dơi màu đen đan vào nhau thành một màn lưới thật lớn, mật độ dày tới mức làm cho người ta cảm thấy ngột thở cùng sợ hãi, tựa hồ, cả không gian đều bị bầy dơi bao phủ.

Nói thì chậm, tới thì nhanh!

Vô luận là hình dung hoa lệ tới mức nào, vĩnh viễn cũng không có khả năng vượt qua tốc độ lúc này.

Thật ra, đều xảy ra trong nháy mắt, cây củi đang cháy trong tay Trương Dương điên cuồng vung lên trong không trung, đầu lửa ở đầu thanh củi ở trong không trung biến ảo thành một vách chắn màu đỏ, kín không kẽ hở, chỉ nghe một loạt tiếng “phốc phốc” vang lên, bầy dơi trong không trung kia toàn bộ đã đánh trúng lên thanh củi, đen đặc kinh người.

Trương Dương không có tiền vào rừng cây, bởi vì hắn không có nắm chắc, chỉ cần không phải là cường giả như Đại Hà, Ngân Mị cũng có thể xử lý, trong bên trong rừng cây, Ngân Mị cơ hồ chính là vương giả.

“A...!”

“A...!”

Trong khi Trương Dương cùng Na Na đang quan sát ám khí, thì trong rừng cây truyền ra vài tiếng kêu thảm thiết, sau tiếng kêu thảm thiết, thì lập tức truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt...

“Không ổn!”

Trương Dương trên mặt rõ ràng biến sắc, chân đột nhiên phát lực, một cước nhằm vào đồng lửa mà đá tới, “bốp!” một tiếng, chân của Trương Dương đã tạo nên một luồng gió, tro bụi cùng các đốm lửa đột nhiên bị luồng gió kia thổi bùng lên, giống như ngàn vạn lưu tinh hướng vào trong rừng cây mà vọt tới, than củi nổ tung trong không trung, có vẻ vô cùng chói mắt, rừng cây cũng tựa hồ trở nên sáng hơn.

Trong tích tắc này, Trương Dương thấy trong rừng cây có thi thể của hai người áo đen che mặt, thi thể đều bị thủng ngực và bụng, cơ hồ là cắt thẳng từ yết hầu đến bụng, vô cùng khủng bố.

Chẳng qua, Trương Dương cũng không thấy Ngân Mị, chỉ nghe trong rừng cây chỗ tối tăm không ngừng phát ra tiếng đánh nhau, tựa như tiếng trống trận vậy.

Củi lửa do Trương Dương đá bay ra trong nháy mắt tuy phát ra ánh sáng chói mắt, nhưng phạm vi chiếu sáng cũng cực kỳ có hạn, ở sâu trong rừng vẫn là một khoảng tối mênh mông.

Trương Dương cảm giác thấy lạnh cả người, bởi vì tư cảm của hắn lại không thể cảm ứng được người ở trong rừng cây, nhưng theo thanh âm có thể phán đoán rõ ràng, Ngân Mị đang cùng một đám người phát sinh giao tranh kịch liệt.

Ngay từ đầu khi phát hiện có người tiếp cận cũng là nhờ có Ngân Mị, bằng không nhóm người này tiếp cận bọn họ cũng không hay biết.

Thậm chí, ngay cả Ngân Mị dưới khoảng cách tiếp cận rất gần mới phát hiện được kẻ địch.

Đây là một đám người đáng sợ, một nhóm kẻ địch rất đặc biệt, bọn họ thậm chí có thể che dấu cả nhịp tim của mình.

“Ninja!” Na Na ánh mắt nhu tình trở nên sắc bén hẳn lên, mặt lại khôi phục vẻ lãnh nhược băng sương.

“Ninja!”

Trương Dương trái tim giật thót, không thể tưởng được lại thêm một tổ chức trong truyền thuyết xuất hiện, trước là tổ chức Long tổ thần bí nhất Trung Quốc. Hiện tại, Ninja thần bí nhất Nhật Bản cũng đã xuất hiện.

Tại Trung Quốc, rất nhiều người không biết Long tổ, nhưng cơ hồ không ai là không biết Ninja, cũng giống như rất nhiều người không biết Đường đao, nhưng lại biết Võ sĩ đao.

Vô luận là Đường đao hay là Ninja, đều bắt nguồn từ đời Đường Trung Quốc, mấy cái vũ khí cùng kỹ năng này sau khi truyền lưu đến Nhật Bản, được phát dương cùng đề luyện, từ từ phát triển hình thành một môn kỹ thuật cùng võ công độc đáo. So với đời Đường mà nói, Nhật Bản ở rất nhiều phương diện đã vượt qua xuất phát điểm xa. Đặc biệt là Võ sĩ đao cùng nhẫn thuật, còn có Nhu Đạo,...

Thời cận đại, Nhật Bản đối với văn hóa Trung Quốc đã ra sức loại bỏ hết sự ảnh hưởng, từ phim hoạt hình thiếu nhi cho đến điện ảnh, đều thể hiện tính xâm lược dân tộc. Không thể không nói, Nhật Bản về phương diện công tác truyền bá văn hóa so với Trung Quốc cố gắng hơn nhiều. Ít nhất, con nít Trung Quốc đều biết các bộ phim hoạt hình kinh điển như Astroboy, Ultraman... Mà con nít Nhật Bản, tuyệt đối không có mấy đứa biết hoạt hình Trung Quốc. Chỉ sợ nếu có, cũng là bản thân Nhật Bản chế tác, tự mình truyền bá, ví dụ như Tôn Ngộ Không, Tam quốc diễn nghĩa cải biên...

Trong khi suy tư, thần niệm của Trương Dương đã liên kết cùng Ngân Mị, phát hiện thân thể Ngân Mị ở trong rừng cây đang điên cuồng công kích, nhưng năng lực ẩn giấu của kẻ địch phi thường đáng sợ, thân

thể của Ngân Mị ở trong không trung như tia chớp lại bị thứ gì đó ngăn trở, mà tư cảm lại không thể truy tung.

Trương Dương sợ Ngân Mị xảy ra chuyện, lập tức đem Ngân Mị trở về, Ngân Mị sau khi trở về, trong rừng cây lập tức lâm vào cực độ im lặng.

Ngay cả tiếng côn trùng cũng đình chỉ, áp lực trong không khí đã lên tới đỉnh điểm, tựa hồ, tựa hồ sắp nổi lên một hồi cuồng phong bạo vũ cực lớn.

Trương Dương không dám di động, bởi vì phía trước cách đó không xa còn có đồng lửa, nếu đi ra ngoài mà nói, rất dễ dàng bại lộ hành tung, cũng may hiện tại khí trời đang ẩm ướt, bằng không cũng sẽ rất dễ xảy ra cháy rừng.

“Chúng ta xuống nước...” Trương Dương không khỏi nhú mày, hiển nhiên, đối phương là cao thủ đuổi giết trong rừng, đối với một người từ nhỏ đến lớn xem tiểu thuyết võ hiệp mà nói, “phùng lâm mạc nhập” (rừng rậm chớ vào) đối với mỗi một người trong võ lâm đều là lời vàng tiếng ngọc.

“Không nên, ở trong nước chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ!”

Na Na hai mắt nhìn chăm chăm vào một đốm lửa sắp tắt, trong ánh mắt toát ra hàn khí nhẹ nhàng.

Trương Dương nếu không che dấu thực lực, võ công chân chính so với Na Na cao hơn rất nhiều, nhưng Trương Dương không phải là thành viên của Long tổ, không có học tập qua kỹ xảo ám sát chuyên nghiệp gì đó, ở trong rừng cây này, không phải là có võ công cao là có thể chiến thắng đối thủ.

Mà Na Na từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm khắc, hai người về phương diện ám sát căn bản không thể so sánh, cái này giống như một cao thủ võ công khi một đấu một có thể dễ dàng giết chết một mãnh tướng, nhưng khi ở trên chiến trường, một tướng lãnh có thể ở trong trăm vạn quân chém giết mà đi, mà một cao thủ võ lâm vạn vạn lần không thể, rất có khả năng ngay khi gia nhập vào vòng hỗn chiến đã bị binh lính giết chết. Hai người thích ứng với chiến trường không giống nhau, tâm tính không giống nhau, kỹ xảo cũng không giống nhau.

Nói trắng ra chính là tướng lãnh thì am hiểu quân chiến, cao thủ võ lâm thì thích đơn đấu.

Trong cuộc sống cũng là đạo lý này, rất nhiều lưu manh đánh nhau rất lợi hại, tâm ngoan thủ lạt, ngay cả binh lính cũng đánh không lại. Chẳng qua, nếu mười binh lính đánh với mười lưu manh, cho dù lưu manh đơn đả độc đấu có lợi hại, cũng không có khả năng đánh thắng quân nhân, lưu manh tính tổ chức cùng kỷ luật căn bản không có cách nào cùng quân nhân nói chuyện.

Đơn đả độc đấu chỉ cần quần lấy một kẻ địch, mà quân chiến thì khác, quân chiến phải tính đến hoàn cảnh, tâm tính, tổ chức, phối hợp, phải có chiến thuật, có chiến thuật tốt mới thắng được.

“Đợi khi lửa tắt, bọn họ sẽ phát động công kích” Na Na không biết từ đâu lấy ra một thanh đao cong được gia công đặc biệt, thích hợp kẹp giữa hai ngón tay, cũng thích hợp phóng ra ngoài.

“Ừm, em đối với Ninja quen thuộc sao?” Trương Dương nhìn ánh lửa lúc mờ lúc tỏ, rất hiển nhiên, đối phương đang chờ đợi cơ hội.

”Ninja, thật ra cũng chính là một môn kỹ thuật nhẫn nại giết người, làm một Ninja, phải thừa nhận sự tra tấn mà người thường không thể chịu được, có sự nhẫn nại mà người thường không có.

“Nhẫn thuật là hệ thống kỹ thuật mà các Ninja tình báo gián điệp Nhật Bản cổ đại đã nắm giữ và hoàn chỉnh, chỉ có: truy tung, trinh sát, điệp báo, bảo tiêu, ám sát mấy nội dung. Ninja kỹ nghệ siêu nhân, am hiểu sử dụng kiếm, các loại binh khí móc câu cùng phi tiêu ám khí; bọn họ có thể đi trên tường như đất bằng, chạy trên cát không phát ra một chút tiếng vang; nín thở trong nước đến năm phút, nếu sử dụng khí cụ đặc thù thì có thể ở trong nước cả ngày cả đêm; bọn họ thiện chiến dưới nước, thậm chí có thể lặn xuống đáy thuyền, nghe lời người trên thuyền đối thoại... Loại kỹ năng siêu nhân này phải thông qua luyện tập kinh người mới có thể tập được”.

”Huấn luyện Nhẫn thuật yêu cầu phải bắt đầu từ nhỏ, phàm là thành viên gia tộc Ninja, không phân biệt già trẻ nam nữ, đều có thể được huấn luyện Nhẫn thuật, các nội dung huấn luyện Nhẫn thuật chủ yếu chính là cân bằng, linh mẫn, lực lượng, kéo dài cùng với kỹ xảo đặc thù...”

“Nói như vậy, bọn họ chủ yếu là am hiểu ẩn nấp ám sát?” Trương Dương nhìn thấy những điểm lấp lánh trong rừng cây, ánh lửa càng ngày càng âm đậm, trong đầu bắt đầu điên cuồng tính toán, thừa dịp ánh lửa còn yếu ớt, hoàn cảnh bên hồ trong phạm vi ba mươi thước đều được hẩn ghi nhớ rõ trong đầu.

“Trên lý luận mà nói là như thế. Chẳng qua, lực chủ động công kích của Ninja cũng rất mạnh, ví dụ như kiếm, đao, phi tiêu, câu, mấy vũ khí này có lực sát thương lực kinh người, ám khí mà anh vừa rồi dùng cây củi tiếp được chính là Hồ điệp phiêu nổi danh của Ninja, vào ban ngày giống như một cánh bướm, vào buổi tối, chính là dơi đen vô ảnh, anh thấy cái khiên tròn nhỏ ở bên cạnh thi thể kia không, cạnh của nó sắc bén phi thường, vừa có thể đỡ được vũ khí của kẻ địch, vừa có thể giết chết đối thủ, vừa rồi Ngân Mị tiến công hình như là bị loại khiên chắn này ngăn trở” Na Na thân thể hiện ra một vòng cung tuyệt đẹp, phẳng phất như một con báo hoa xinh đẹp, sẵn sàng công kích.

“Tốt, hiện tại bọn họ là chủ động, chúng ta là bị động, chúng ta cũng nên bố trí chút bẫy”.

“...”

Trương Dương nhẹ nhàng kề sát tai của Na Na, một cỗ nhiệt khí xông vào, Na Na vốn đang khản trương chợt mềm nhũn ra, cả người tựa vào thân thể Trương Dương, mềm mại vô lực, khí tức nam nhân đậm đặc của Trương Dương làm cho nàng say mê, quên cả thân đang ở trong hiểm địa.

313. Chương 313: Ngân Mị Bị Thương

Cảm giác được thân thể mềm mại dựa vào trong lòng tản mát ra sức nóng, Trương Dương trái tim nhảy điên cuồng, Na Na đối với hắn là một cô gái có sức hấp dẫn siêu việt, đây là một loại hấp dẫn có tính chất nguyên thủy.

“Nhìn thấy cây củi sắp tắt phía trước kia không?” Trương Dương thu liễm tâm thần, nghiêng đầu ra hiệu Na Na nhìn về phía trước.

“Ừm”.

“Em ở chỗ này, anh cùng Ngân Mị tản ra ba hướng, hình thành thế tam giác, chỉ cần bọn chúng tiến vào thế tam giác này, sẽ không thể hoàn toàn che dấu hình tích, nhớ kỹ, anh và em, chỉ cần một người phát động tập kích thì sẽ lập tức phối hợp, đao cong của em phụ trách tập kích đầu cùng chân, Ngân Mị phụ trách tập kích yết hầu cùng tim, còn anh sẽ phát động công kích đầu tiên, bức bách Ninja sớm phát động công kích làm bại lộ vị trí...”

Trương Dương cảm giác được Na Na gật đầu, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Na Na. Sau đó nương theo ánh lửa yếu ớt đi tới trước một thân cây, Ngân Mị dưới sự hướng dẫn của thần niệm cũng đứng ở một góc tam giác khác.

Đây là một cái bẫy phi thường đơn giản, không có công cụ phụ trợ gì.

Nhưng Trương Dương có thể xác định, Ninja sẽ phát động công kích trước. Cho nên, Trương Dương tuyệt đối nắm chắc.

Trên thế giới này, năng lực tính toán vượt Trương Dương cũng không nhiều, hiện tại, trong phạm vi mấy chục thước vuông đã trở thành lĩnh vực của Trương Dương, ở trong lĩnh vực này, Trương Dương có thể là chúa tể. Đương nhiên, cũng phải loại trừ những cường giả như Đại Hà cùng tướng quân, trong mắt bọn họ, lĩnh vực dạng này chỉ cần phát tay là hóa thành tro bụi, không chịu nổi một kích...

Than lửa rốt cuộc đã hoàn toàn dập tắt, lúc này tuy mặt trời đã mọc, nhưng cũng là tranh tối tranh sáng, hơn nữa đây là trong rừng rậm, rừng cây vẫn che tối như mực, đưa tay nhìn không ra năm ngón tay.

Trương Dương lực thức đã phát huy đến đỉnh điểm, thần niệm lên kết với Ngân Mị, ở phía trước Na Na hình thành một phòng tuyến. Trương Dương tin tưởng rằng cho dù là cường giả tiến vào phòng tuyến này, thì hắn cũng có thể phát hiện.

Quả nhiên!

Trương Dương cảm giác được xao động trong rừng cây, xao động này không thể hình dung, lại cảm giác được. Tựa hồ, bên trong bóng đêm có vô số sinh vật tràn ngập khí tức nguy hiểm đang phi thường thông thả đi tới.

Trương Dương trên mặt hiện lên nụ cười tàn nhẫn...

Không khí càng ngày càng thêm áp lực, trái tim của Trương Dương cảm giác được một cỗ áp lực vô hình, sự kiên nhẫn của Ninja tạo nên cho hắn sự sợ hãi khôn cùng. Tuy hiện tại có nắm chắc đánh chết được đối thủ, nhưng loại sợ hãi này vẫn không thể áp chế mà lan tràn trong từng tế bào của thân thể.

Ninja đích xác có chỗ đáng sợ, không chút nào nóng vội tấn công. Khoảng cách chỉ ngắn ngủn hơn mười thước, mà di động đã hơn năm phút. Hơn nữa, tựa hồ còn là yên lặng di động...

Loại im lặng này làm cho người ta hít thở không thông. Vốn là một loại áp lực, nếu là một người có tố chất tâm lý không cao, thì rất có thể đã nhảy vào trong rừng cây mà bại lộ hành tung. Thậm chí, Trương Dương cảm giác được sự nóng nảy của Ngân Mị, Ngân Mị thuộc loại động vật thích công kích cùng tốc độ, cơ hồ rất ít khi ẩn nấp chờ đợi. Hiện tại, loại ẩn nấp săn đuổi không nhúc nhích này đối với nó là một loại khảo nghiệm, Trương Dương không ngừng dùng thần niệm vỗ về Ngân Mị.

Đến rồi!

Trương Dương trái tim nhảy thót lên, trong bóng đêm, Trương Dương cảm giác được một hình thể đang di động, động tác phi thường thông thả. Tựa hồ, Ninja này di động không theo một quy tắc nào. Hiển nhiên, Ninja đối với nhịp tim, sự lưu động của máu, thậm chí là động tác của cơ thể đều có thể khống chế được.

Từ từ, Ninja chậm rãi di động kia đã tiếp cận cây gỗ lớn, đây là một phòng tuyến quan trọng của Trương Dương, vô luận là tiềm hành có lợi hại bao nhiêu, nhưng gặp chướng ngại, nhất định là phải vượt qua...

Trương Dương trong đầu điên cuồng tính toán mô phỏng từ hoàn cảnh cho đến hành động!

Đây là thời điểm tốt nhất, Trương Dương cảm giác được sinh mệnh không theo quy tắc kia đang vượt qua cây gỗ, phương vị xác định là trong phạm vi ba thước.

“Vù...”

Trương Dương ra tay, hắn ra tay là dùng một nhánh cây nhiều nhánh, không có lực sát thương gì, nhánh cây ở trong không trung phát ra tiếng rít yếu ớt. Đương nhiên, điều này không phải là quan trọng nhất, quan trọng chính là, nhánh cây này tựa như một thanh lao đàn hồi, vừa vung ra cơ hồ đã bao phủ không gian từ trên xuống dưới, nói cách khác, Ninja phải tránh né...

Trong nháy mắt khi Trương Dương vừa động, Na Na đã bắt được vị trí của Ninja, cũng đã động, một thanh đao cong sắc bén như u linh đã phóng vào không trung.

“Bùng!” một tiếng vang nhẹ, không cần nghĩ cũng biết, đao của Na Na đã bắn trúng cái khiên tròn kia...

Đương nhiên, cái này cũng không quan trọng, quan trọng chính là Ngân Mị, Ngân Mị mới là vũ khí trí mạng cuối cùng.

Trong nháy mắt khi Ninja giơ khiên tròn lên đỡ ngọn đao, Ngân Mị dưới sự chỉ huy bằng thần niệm của Trương Dương, thân thể tựa như một viên đạn bắn ra, như chớp giạt bắn về phía Ninja...

“A...!”

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương phá tan sự tĩnh mịch của rừng cây, trong tích tắc khi Ninja giơ cái khiên trong lên thì bộ trao sắc bén của Ngân Mị đã dừng ở trên yết hầu của Ninja.

Ngân Mị ở trong không trung dùng cái đuôi không chế phương hướng, sau khi đáp lên yết hầu thì mượn lực đạp lui, cả thân thể của Ninja đã bay ra ngoài, mà Ngân Mị nương theo lực đạp này, đã trở lại vị trí của mình, thậm chí, nó với tốc độ như tia chớp còn có thể dùng các thân cây để thay đổi phương hướng làm mê hoặc suy đoán của đối thủ.

Lực công kích của Ngân Mị rất lớn, răng nanh cùng vuốt của Ngân Mị có lực công kích rất mạnh, nếu Ninja không phải có kỹ xảo đặc thù, Ngân Mị hoàn toàn có thể một cước phá tan cái khiên tròn kia. Đương nhiên,

cái này chỉ là trên lý thuyết. Dù sao, cái khiên kia là nằm ở trên người Ninja, đối với Ninja mà nói, cái khiên cơ hồ là thân thể của họ, bọn họ chỉ cần nhẹ nhàng co người lại một chút là đã có thể triệt tiêu lực công phá...

Còn lại năm!

Trong bóng đêm, Trương Dương không khỏi cười một chút, Ninja cũng không lợi hại như hắc tướng tượng. Ninja cũng là người, trong nháy mắt khi đồng bạn bị giết, nhịp tim của năm người gia tốc, máu lưu tốc nhanh hơn, cũng trong nháy mắt, Trương Dương đã nắm giữ được phương vị của bọn họ.

Đương nhiên, biết vị trí cùng sẵn đuối được là hai chuyện khác nhau, Trương Dương cũng không ngu xuẩn mà chủ động xuất kích, Trương Dương có thể khẳng định, ở trong rừng cây, nếu không cùng Na Na Ngân Mị phối hợp, muốn giết chết năm Ninja này thì phải trả giá rất lớn, sau khi Ngân Mị giết được hai người rồi lại phải lui ra, có thể thấy ở trong rừng cây, nhãn thuật của Ninja đã phát huy đến cực hạn, đã đạt tới bước có thể đối kháng được với tốc độ nhanh như chớp của Ngân Mị.

Từ từ, Ninja bị trúng một kích của Ngân Mị đã dừng cử động, có thể tưởng tượng được, máu tươi vẫn còn tiếp tục chảy xuôi, sinh mệnh đã trôi qua một cách sạch sẽ, rừng cây lại khôi phục sự tĩnh mịch làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Làm cho Trương Dương kinh ngạc chính là, năm phương vị mà hắc bắt đầu nắm giữ được lại biến thành những hình thể không theo quy tắc. Hiển nhiên, Ninja có biện pháp làm cho người ta không thể đoán ra hình thể cụ thể của họ, bọn họ tựa như những vòi bạch tuộc chậm rãi di chuyển ở trong rừng...

Sát khí càng ngày càng đậm đặc, lần này, Trương Dương bằng vào giác quan thứ sáu cảm giác được có hai Ninja bắt đầu phối hợp công kích, một trước một sau, một trái một phải, giao nhau mà đi tới, hơn nữa thân thể của họ tựa hồ kéo dài vô hạn, làm cho Trương Dương không thể nắm chắc được vị trí công kích.

Đương nhiên, Trương Dương có kiên nhẫn, trong rừng cây đã được rải vô số nhánh cây, các nhánh cây này kể cả cây cối đều đã khắc sâu vào đầu của Trương Dương, chỉ cần Ninja tránh né một trong số đó, Trương Dương có thể tính toán ra vị trí cụ thể của chúng, sau đó tập kích, vì Na Na cùng Ngân Mị mà sáng tạo ra một cơ hội đuối giết.

Một thước!

Hai thước!

Ba thước!

Tuy tràn ngập tin tưởng, nhưng sự kiên nhẫn của Ninja vẫn làm cho Trương Dương cảm thấy đáng sợ, nếu không dùng tư cảm để phát hiện những thứ dư thừa ở trong rừng cây, Trương Dương cơ hồ không thể cảm giác được sự tồn tại của Ninja, tốc độ của bọn họ thông thả, động tác cẩn thận, tựa hồ, bọn họ có thể dung nhập vào trong bóng đêm mịt mờ kia...

Đã tới cửa ải cuối cùng, đây là một góc độ công kích tốt nhất, bởi vì Ninja đã tới vị trí chờ sẵn, bọn họ bắt đầu triển khai công kích vào vị trí của Ninja.

“Vù vù...”

Trương Dương ra tay, hai nhánh cây vung lên trong không trung đánh vào trong không gian, nhánh cây cơ hồ chiếm hữu hết không gian, trên dưới trái phải đều có, Ninja không thể không lùi lại...

Đáng tiếc, đã chậm!

Nếu bọn họ biết nhánh cây tập kích này căn bản không thể trí mạng, như vậy bọn họ hoàn toàn có thể bắt động, nhưng vừa động, đã phạm phải sai lầm không thể bù đắp, sai lầm phải trả giá bằng sinh mệnh!

“A...!”

“A...!”

“Xoạt xoạt!”

“Chi chi!”

Hai tiếng tiếng kêu thảm thiết lại xuyên phá bóng đêm trong rừng cây... Đột nhiên, Trương Dương trái tim giật thót, hần cảm giác được sự đau đớn của Ngân Mị, Ngân Mị đã bị thương!

Ngay khi tiếng kêu thảm thiết vừa vang lên, trong không trung liền phát ra một trận âm thanh “xoạt xoạt”, là một mạng lưới đan vào nhau, đó là một mạng lưới do phi tiêu tạo thành...

314. Chương 314: Ninja Chi Thương

“!”

Trương Dương cảm giác được Ngân Mị rơi trong bụi cỏ phát ra thanh âm, Trương Dương trái tim đập nhanh lên, Ngân Mị lực công kích tuy vô cùng mạnh, nhưng lực phòng hộ của Ngân Mị cũng là thấp đến đáng sợ, cho dù là người bình thường cũng có thể bóp chết Ngân Mị.

Nếu nói nhược điểm lớn nhất của Ngân Mị, chính là thân thể yếu đuối không chịu nổi một kích của nó.

Vì sao ở trong cái động dưới lòng đất, Ngân Mị lại không chịu ra ở chỗ rộng? Đối với vấn đề này, Trương Dương đã suy nghĩ thật lâu, cuối cùng tìm được nguyên nhân, tuy lực công kích của Ngân Mị có thể phá hủy lân giáp của quái thú tiền sử này, nhưng quái thú tiền sử lực phản kích cũng rất mạnh, chỉ sợ thân thể khê động, cũng có thể tạo nên thương tổn trí mạng cho Ngân Mị, cho nên Ngân Mị không dám tự tiện ra chỗ rộng để săn quái thú.

Đồng thời, Trương Dương cũng xem nhẹ năng lực của Ninja.

Cũng có thể nói, Trương Dương đã xem nhẹ năng lực của Ninja ở trong rừng cây. Trên thực tế, trong rừng cây, sa mạc, nước, đều là chỗ để ẩn thuật phát huy, Trương Dương ngay từ đầu đã phạm sai lầm trí mạng, hần đánh giá cao năng lực tính toán của mình, lại xem nhẹ năng lực phối hợp của Ninja.

Ninja một khi đã có thể dung nhập vào trong bóng đêm, tự nhiên cũng có thể dung nhập vào trong rừng cây, ba Ninja mất mạng là do bại lộ vị trí để cho Ngân Mị công kích. Trên thực tế, cũng bại lộ bấy tam giác của Trương Dương, ngược lại, Ninja cũng đã thiết kế một cái bẫy cho Ngân Mị. Ba Ninja còn lại đã phóng phi tiêu cơ hồ ngăn chặn mọi đường lui của Ngân Mị... Trên thực tế, Trương Dương còn xem nhẹ một vấn đề, ngay từ đầu, Ngân Mị ở trong rừng cây công kích đã bại lộ lực công kích của nó. Dưới tình huống thực lực đã bị bại lộ, Trương Dương còn dùng Ngân Mị làm chủ công, đó là một sai lầm rất lớn.

“Na Na, che cho anh!”

Trương Dương hét to một tiếng, cũng không kịp suy nghĩ, trong khoảnh khắc khi thân thể yếu đuối của Ngân Mị rơi trên mặt đất, hai mắt của Trương Dương đã trở nên đỏ hồng, nhánh cây đang cầm đột nhiên phóng ra ngoài, rồi lập tức cầm một thanh gỗ vung lên. Hiện tại, Ngân Mị đã bị trọng thương, thân thể đang thống khổ vạn vạn, Trương Dương phải cứu Ngân Mị...

Trương Dương cùng Ngân Mị tâm ý tương thông, Ngân Mị thống khổ cũng giống như mình thống khổ, cảm nhận như nhau.

“Tốc tốc!”

Ám khí trong không trung tựa như châu chấu, đen đặc không chế một vùng, chỉ trong vài giây cây gỗ mà Trương Dương cầm đã cầm ám khí phi tiêu đủ các hình dạng, có đen đúa, có ánh bạc, có lấp lánh, có lam lam... Vô luận là ám khí gì, đều là trí mạng!

Một thước!

Hai thước!

Ba thước!

Trương Dương tuy đã lâm vào điên cuồng, nhưng vẫn không dám sơ ý, trong đầu vẫn không ngừng tính toán khoảng cách giữa mình cùng Ngân Mị...

Cúi đầu, xoay người, xẹt qua!

Các động tác liên mạch, thân thể của Trương Dương xẹt qua trong bóng đêm bắt lấy thân thể của Ngân Mị, khi chớp được Ngân Mị đột nhiên bên đùi truyền đến một trận đau nhức, loại đau đớn này làm cho Trương Dương nhớ tới cảm giác trúng châm trước đây...

Bị thương rồi!

Có độc!

Trương Dương cảm giác được một sự tê ngứa di chuyển trong mạch máu, sự tê ngứa lưu động theo máu phạm vi ngày càng mở rộng, một cảm giác buồn ngủ mãnh liệt xâm nhập thần kinh đại não, thân thể bắt đầu trở nên nặng nề, thần trí cũng bắt đầu trở nên chậm chạp...

Ta không thể chết được!

Ta không thể chết được!

“Ngao...”

Trương Dương thét dài một tiếng, vọng tới tận cửu thiên. Trong khoảng khắc sắp ngất đi. Tiên Đạo Mạn Mạn của Trương Dương rõ ràng đã bùng nổ, cả thân thể đột nhiên phát ra một đạo hào quang màu vàng, trong rừng cây hắc ám trở nên vô cùng chói mắt, năng lượng tích trữ trong thân thể trong nháy mắt toàn bộ phóng thích ra.

Cơ hồ là một loại bản năng để hần đưa ra lựa chọn tốt nhất, thân thể của Trương Dương biến chuyển trong không trung, thân thể tạo nên một trận cuồng phong đánh về phía rừng cây.

Hiện tại, chỉ có giết sạch những kẻ địch còn lại thì mới có đủ thời gian chạy trốn...

Quá nhanh!

Tốc độ quá nhanh!

Nhìn thấy Trương Dương trong không trung tản mát ra ánh vàng chói mắt, Na Na căn bản còn chưa kịp phản ứng, thân thể đang điên cuồng của Trương Dương không chút che dấu đánh về phía rừng cây, trong không khí truyền đến chấn động kịch liệt, ngay cả Na Na đứng phía sau Trương Dương cũng không thể đứng vững, một cỗ lực lượng khổng lồ đẩy văng nàng ra sau...

“A!”

“A!”

“A!”

Ba tiếng kêu thảm thiết cơ hồ đồng thời phát ra, thân thể phát ra hào quang màu vàng của Trương Dương phảng phất như ma thần xuyên qua lại trong rừng, giống như sấm sét, ba Ninja lại phát hiện bản thân căn bản không thể động hình, không có chút phản kháng đã bị cơn cuồng phong kia cuốn phăng đi...

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào rừng cây, Đại Hà cùng người trẻ tuổi kia chậm rãi đi ở trong rừng, phía sau bọn họ có hơn mười Ninja áo đen che mặt, mỗi một ánh mắt đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Đây là một chiến trường, đây là một chiến trường tràn ngập giết chóc.

Mặt đất chiến trường, đầy những than củi tro bụi chưa thiêu đốt xong, lẫn lộn trên mặt đất là các hình các dạng ám khí, ngoài ra còn bám ở trên các cây gỗ rất nhiều, còn có rất nhiều vết mượn lực rất sâu ở trên đại thụ, có thể tưởng tượng được sự thảm thiết của trận chiến lúc ấy.

Máu đã đọng lại, nhưng trong không khí vẫn tản mát ra mùi máu tươi làm cho người ta buồn nôn, mỗi một tấc không gian trong rừng cây đều bị mùi máu tươi xâm chiếm...

Đại Hà vẽ mặt dờ dẩn đi ở trong rừng cây, nhìn không ra biểu hiện gì.

Tám Ninja!

Một lần chết tám Ninja cao cấp, trong lịch sử của Ninja Nhật Bản ghi chép lại tới nay, đây là một con số đáng sợ.

Thời gian bồi dưỡng một Ninja rất lâu, ngay cả thời chiến quốc ở Nhật Bản cũng rất ít khi xuất động tới tám Ninja cao cấp, càng không nói tới bị kẻ địch giết hết cả tám.

Trương Dương không biết hành động của mình đối với Đại Hà đã tạo nên đả kích lớn bao nhiêu, thật ra chỉ cần suy nghĩ một chút là biết một lần giết chết tám Ninja sẽ làm cho người ta rung động đến chừng nào. Ví dụ như, nếu thành viên Long tổ Trung Quốc một lần hy sinh tám người, nếu tin tức tiết lộ ra, sẽ làm cho toàn thế giới khiếp sợ.

Đại Hà cẩn thận kiểm tra từng thi thể một, mỗi một Ninja tử vong đều vô cùng thể thảm, trong đó có năm Ninja bị phá ngực yếm hầu bị xé nát, tựa hồ bị một loại động vật không rõ tên giết chết.

Cho tới bây giờ, Đại Hà còn chưa biết giết chết Tiểu Dã là vì vật gì, bởi vì lúc ấy Trương Dương cùng Tiểu Dã chiến đấu có bụi mù che dấu, Ngân Mị sau khi giết chết Tiểu Dã đã lập tức nấp vào trong người Trương Dương.

Đương nhiên, làm cho Đại Hà khiếp sợ không phải là năm người mà Ngân Mị giết chết, hẳn chú ý chính là ba thi thể còn lại, ba thi thể này tựa hồ dưới tình huống không kịp phòng bị đã bị một quyền đánh chết, chết không kịp nhắm mắt, trong đôi mắt khuếch tán ra sự thống khổ cùng sợ hãi.

Là cái gì làm cho bọn họ sợ hãi như thế?

Chẳng lẽ là người trẻ tuổi kia đánh chết bọn họ?

Đại Hà trong đầu không một khắc nào đình chỉ tự hỏi, khoảng cách giữa ba người khá xa, hình thành một hình tam giác yếm hộ cho nhau, đây là một vị trí chiến đấu điển hình, là một vị trí phối hợp chiến đấu tốt nhất. Nhưng cả ba người tựa hồ đồng thời bị một loại lực công kích rất lớn đánh chết.

Ngay cả Đại Hà, khi nhìn thấy ba thi thể cũng có cảm giác giật mình

Ba thi thể đều bị đánh lõm ngực, xương sườn dập nát, không cần kiểm tra cũng thấy được trái tim trong lồng ngực khẳng định đã bị đánh nát...

Không khí trong rừng cây đầy áp lực, rất trầm trọng, mỗi một Ninja trong hai mắt đều ộ ra một loại đau thương, các thi thể cùng vũ khí tán loạn trong rừng cây càng làm tăng thêm loại không khí này.

Rốt cuộc là ai làm?

Mười mấy năm nay, Đại Hà lần đầu tiên cảm giác được sự phẫn nộ.

Hắn không tin là do người trẻ tuổi kia làm, càng không tin là do cô gái kia làm, bọn họ không có thực lực một lần giết chết tám Ninja cao cấp này. Nhưng mọi chứng cứ đều biểu hiện, không có người thứ ba!

Ánh mắt sắc bén của Đại Hà tuần tra trong rừng, một cỗ sát khí mênh mông đang điên cuồng bành trướng trong rừng cây, đám Ninja đi theo sau trong mắt hiện ra sự sợ hãi, một cỗ áp lực khổng lồ tựa hồ đè nén trái tim của bọn họ, chỉ trong tích tắc mà răng của các Ninja đều chảy máu tươi.

Mỗi một người đều biết, Đại Hà đại sư tại Nhật Bản như là thần thánh đã phẫn nộ!

Sát khí còn đang điên cuồng bành trướng, ngay cả người trẻ tuổi đi theo Đại Hà về mặt cũng thống khổ mà vận vẹo, đột nhiên sát khí tiêu biến trong vô hình, Đại Hà chậm rãi cúi xuống, khóe miệng lộ ra vẻ cười lãnh khốc...

Trên tay Đại Hà, trên một lá cây, có một vết máu đã khô, vết máu hiện ra màu lam, dưới ánh mặt trời có vẻ vô cùng quỷ dị.

“Ha ha ha...”

Đại Hà đứng lên, bất ngờ phát ra tiếng cười điên cuồng, tiếng cười như thấu tận trời xanh, phong vân vì đó mà biến sắc. Hiện tại, tâm tình của hắn đã tốt hơn, bởi vì, vô luận đối phương là ai, thì hắn đã trúng kịch độc, tám Ninja cũng không phải là chết uổng.

315. Chương 315: Chỗ Nguy Hiểm Nhất

Phi tiêu màu lam là loại phi tiêu kịch độc.

Loại phi tiêu kịch độc này, Ninja gọi là hồ điệp lam, trông như một cánh bướm, toàn thân màu lam. Bình thường, loại phi tiêu này sẽ không dễ dàng phóng ra, bởi vì rất nhiều lúc, Ninja vẫn phải tuân thủ một ít truyền thống giang hồ có từ xưa, khi sinh mệnh không gặp nguy hiểm, thì rất ít dùng tới loại vũ khí trí mạng này.

Hơn nữa, loại kịch độc này chuyên môn nhằm vào nội gia cao thủ, ám khí hình dạng con bướm có thể dễ dàng đâm thủng da thịt nội gia cao thủ.

Trên mặt Đại Hà nổi lên nụ cười độc ác, vung tay lên, trong rừng cây rõ ràng xuất hiện một trận cuồng phong, cát bay đá chạy, lá rụng khắp nơi trên đất bị cuốn đi sạch sẽ, khí thế vô cùng uy mãnh.

“Ba người một tổ, tìm cả núi Phú Sĩ, giết không tha!” Thanh âm lạnh như băng của Đại Hà vang lên trong rừng cây.

“Rõ!”

Hơn mười Ninja đồng loạt một tiếng rồi tản ra, trong khoảnh khắc biến mất vào trong rừng rậm.

“Sư phụ, cô gái kia cũng giết sao?” Người trẻ tuổi đứng sau Đại Hà có chút bất an.

“Vì sao không thể giết?” Đại Hà lạnh nhạt nhìn thoáng qua người trẻ tuổi kia.

“Cô ta không phải có một phụ thân rất lợi hại...” Người trẻ tuổi ấp a ấp úng, sắc mặt tựa hồ có chút do dự.

“Vậy thì sao?”

“Trận đồ sát tại Đông Kinh mười tám năm trước là do phụ thân của cô ta làm sao?” Rốt cuộc, người trẻ tuổi cổ lấy dũng khí hỏi.

“Đúng vậy, Yasukuni Jinjya cũng là do phụ thân cô ta hủy đi” Đại Hà lạnh lùng nhìn người trẻ tuổi.

“Hắn thực lợi hại như vậy, có thể tại Đông Kinh một lần giết hơn bảy vạn người?” Người trẻ tuổi hít một hơi khí lạnh.

“Đúng vậy, so với người tưởng tượng còn lợi hại hơn, bất quá thì thế nào?”

“Chúng ta... A...”

Người trẻ tuổi lời còn chưa dứt, sát khí trong không khí đột nhiên xuất hiện, người trẻ tuổi cảm giác trái tim mình như bị búa tạ đánh trúng, thân thể điên cuồng lui về phía sau.

“Phụt!” một tiếng, người trẻ tuổi phun ra một ngụm máu tươi, máu bầm đen.

“Sư... sư phụ... khụ khụ... người vì cái gì lại giết đồ nhi...” Người trẻ tuổi thân thể liên tục lùi hơn mười bước, vì quán tính quá lớn nên khi dừng phải một thân đại thụ thì mới dừng lại được, người trẻ tuổi vẻ mặt sợ hãi, không thể tin nhìn Đại Hà, miệng liên tục ho khan, phun ra từng ngụm máu.

“Ừm, để cho ngươi chết rõ ràng một chút, ngươi đối với người nọ sinh ra sợ hãi, tâm lý của ngươi đã xuất hiện bóng ma, ngươi vĩnh viễn sẽ không thể trở thành một cường giả chân chính, một khi ngươi đã không có cách nào trở thành cường giả, sống còn ý nghĩa gì?” Đại Hà vẻ mặt hồ hững nhìn ái đồ đang ôm ngực vẻ mặt thống khổ.

“Không phải... khụ khụ... không đúng như vậy... ta biết... ta biết...” Khuôn mặt vặn vẹo của người trẻ tuổi đột nhiên trở nên dữ tợn hẳn lên, lại lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Ngươi biết cái gì?” Đại Hà ánh mắt rõ ràng trở nên sắc bén hẳn lên.

“Khụ khụ... ngươi... ngươi vì thoát khỏi sự khống chế của Thiên Hoàng... ngươi... ngươi cố ý khơi mào cuộc chiến cường giả... ngươi muốn nhân cơ hội này đem một số trợ thủ đắc lực của Thiên Hoàng tiêu diệt sạch sẽ, ngươi sẽ đem Thiên Hoàng biến thành con rối của ngươi... khụ khụ...” Người trẻ tuổi vẻ mặt đầy oán độc.

“Tiếp tục đi” Đại Hà vẻ mặt thờ ơ, nhìn không ra điều gì.

“Ngày hôm qua khi Tiểu Dã chết trận. Người vốn có thể cứu hắn, nhưng người lại không cứu. Hôm nay, người giết ta, hành tung của người sẽ hoàn toàn thoát ly khỏi sự theo dõi của Thiên Hoàng... khụ khụ...” Người trẻ tuổi vẻ mặt chợt hồng hào hẳn lên, nói chuyện cũng lưu loát hơn nhiều, hiển nhiên đây là hồi quang phản chiếu.

“Ừm. Tiếp tục đi”.

“Bất quá, người sai lầm rồi, người đã sai lầm rất lớn, khụ khụ... người ly khai Thiên Hoàng, người không là gì cả, chỉ sợ người là cường giả, không có Thiên Hoàng ủng hộ, người cái gì cũng không có! Hơn nữa. Người không chế không được Thiên Hoàng đâu... ha ha... người thân là cao thủ đệ nhất Nhật Bản, người lại không biết... người lại không biết... ha ha...” Người trẻ tuổi đột nhiên không để ý tới đau đớn mà cười ha hả, tiếng cười vô cùng thê lương.

“Không biết cái gì?”

“Thiên Hoàng chỉ là một tượng trưng, một tượng trưng mà thôi, người không chế sao? Người có thể không chế cả Thiên Hoàng nhất tộc sao? Thiên Hoàng nhất mạch làm sao người có thể không chế, đương nhiên, cho dù là người không chế Thiên Hoàng nhất tộc, người có thể không chế cả Nhật Bản sao?” Người trẻ tuổi điên cuồng cười nói.

“Ừm, xem ra ta đã xem nhẹ vấn đề này, chỉ là việc này đối với người có quan hệ sao?” Ánh mắt như đao phong của Đại Hà nhìn người trẻ tuổi.

“Không có, ha ha... ta phải chết... tự nhiên là không quan hệ... ha ha... ta sẽ chờ người, người rất nhanh sẽ đến... sẽ... khụ khụ, người nợ sẽ không buông tha người, trong mắt hắn, người chỉ là một con kiến, một con kiến... ha ha...”

Người trẻ tuổi cười điên cuồng, đột nhiên ho khan vài tiếng, thân thể gục xuống đất, trường bào trắng như tuyết đầy máu tươi, ngực lõm vào, chết không nhắm mắt nhìn chăm chăm về phía Đại Hà.

Đại Hà nhìn thi thể trên đất, đứng đó thật lâu, rồi vẻ mặt thờ ơ dần rời khỏi rừng cây, tựa hồ như làm một chuyện rất bình thường vậy.

Trong rừng cây lại lâm vào im lặng, các thi thể của Ninja đã được mang đi, chỉ có thi thể của người trẻ tuổi vẫn ở đó dựa vào gốc cây, vẻ mặt cười quỷ dị.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chậm rãi trôi qua...

Một giờ!

Hai giờ!

Ba giờ!

Đã là buổi chiều, ánh mặt trời đã chiếu xiên vào rừng cây, thi thể của người trẻ tuổi ở trong rừng cây vẫn duy trì bộ dáng ban đầu, đọng lại nụ cười quỷ dị, chỉ là ánh sáng trong đồng tử đã không còn...

Đột nhiên, mặt hồ tĩnh lặng gợn lên những vòng sóng nhỏ, cơn trùng vốn đang kêu to trở nên im lặng.

Từ từ, mặt hồ tĩnh lặng xuất hiện những cơn sóng, tựa như những cuộn tơ tằm, lại giống như vô số đường nét màu đen chạy đi, từ từ, những đường đen hội tụ lại, hiện lên một cái đầu người...

Là Trương Dương cùng Na Na, mà ở trên vách đá nhỏ, là tiểu Ngân Mị cả người đầy máu tươi đang ngủ, khi Trương Dương cùng Na Na từ trong nước nổi lên, tiểu Ngân Mị lại khó nhọc bò từ vách đá vào rừng, lại lập tức nằm vật xuống mà hôn mê đi.

Rốt cuộc, hai người phun ra hai ống kim loại màu lam, lão đảo leo lên vách đá, Na Na trên mặt vì ngâm nước lâu quá đã trắng bệnh cả ra, còn lại thì vẫn bình thường, mà Trương Dương mặt thì lại vàng như đèn cây, cả người không còn chút sức lực.

Sau khi nổi lên, Na Na cơ hồ là kéo Trương Dương lên dựa vào một thân cây, Trương Dương sau khi lên bờ, mặt vốn màu vàng lại biến thành màu tím, mấp máy hai mắt, làm cho người ta cảm giác như đang hấp hối vậy.

“Thế nào rồi?” Na Na sờ vào trán Trương Dương, cảm thấy lạnh lẽo chứ không có phát sốt, bất quá nhiệt độ lại thấp đến đáng sợ.

“Không sao, độc này không lấy mạng được anh đâu, cho anh một chút thời gian, một chút là đủ rồi...!” Trương Dương suy yếu mở to mắt, nhìn thấy Na Na lại lập tức nhắm hai mắt lại.

“Ừm, ừm...”

Na Na lau nước mắt đang chảy xuống, lần đầu tiên, nàng mới hiểu được người đàn ông này vì cái gì mà lần nào cũng chạy thoát. Tất cả đều bởi vì hắn có năng lực tính toán cùng năng lực nhẫn nại vượt xa người thường.

Trương Dương sau khi giết chết ba Ninja, chỉ thoáng trị liệu một chút, sau đó từ trên người Ninja tìm được một ít công cụ lặn nước, dàn xếp cho tiểu Ngân Mị xong liền lặn vào trong nước, tiểu Ngân Mị là động vật, chỉ cần tiểu Ngân Mị bất động, hô hấp đều đều, sẽ không ai chú ý tới nó.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, quả nhiên các Ninja sau khi triển khai tìm kiếm, cơ hồ ai cũng xem nhẹ nơi này. Thậm chí, ngay cả Đại Hà với IQ siêu phàm cũng không nghĩ đến, Trương Dương lại dám trốn ngay cạnh chiến trường.

Việc này cần dùng khí lớn đến cỡ nào?!

Na Na nhìn thấy trạng thái của Trương Dương hiện tại, nàng biết, Trương Dương đang đối kháng với độc tố ở trong cơ thể, chỉ sợ trong khi ở trong nước, Trương Dương cũng không nghỉ ngơi một giây phút nào.

Trương Dương không dám có chút lơ lỏng, chỉ cần tâm trí hắn có chút thả lỏng, độc tố sẽ tiến vào tim hươu D n, tiến vào não hắn.

Thời gian thong thả trôi qua, Na Na phi thường cẩn thận lau khô tóc cho Trương Dương, tận lực dùng chân khí làm khô quần áo, thân thể của Trương Dương lúc lạnh lúc nóng.

Lúc nóng thì tựa như thép nóng chảy, lúc lạnh lại tựa như một khối băng lạnh vô cùng.

Na Na vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng nội tâm của nàng lại phi thường khẩn trương, bởi vì khi Trương Dương vào trong nước liền nói cho nàng, sau khi lên bờ, thời gian nghỉ ngơi của bọn họ tuyệt đối không thể quá ba giờ, bởi vì sau ba giờ, các Ninja sẽ phát hiện các thi thể bị mất đi một ít công cụ lặn nước, như vậy khẳng định sẽ nghĩ đến Trương Dương cùng Na Na trốn ở trong nước...

Na Na tin tưởng Trương Dương, đây là một sự tín nhiệm tuyệt đối.

Đã qua hai giờ, Trương Dương nếu vẫn không thể đi lại, Na Na quyết định sẽ công Trương Dương đi...

Thời gian cứ từng giây trôi qua. Trương Dương vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt nào, vẻ mặt thống khổ vụn vụn, sắc mặt không ngừng biến ảo. Có thể tưởng tượng được, Trương Dương đang chịu sự thống khổ rất lớn trong quá trình chữa thương.

Na Na có thể thấy, ở miệng vết thương ở trên đùi đang ỏ từ từ chảy ra mủ màu lam, chất lỏng phát ra mùi hôi thối phát nồn nữa...

316. Chương 316: Hy Vọng Của Gia Tộc Giáp Hạ

Lại qua nửa giờ!

Na Na bắt đầu lo âu, hiện tại, đã hai tiếng rưỡi. Nếu trước khi trời tối mà chưa rời khỏi rừng thì sẽ càng nguy hiểm. Trên thực tế, Ninja cực kỳ thiện chiến khi chiến đấu ở trong bóng tối.

Ninja trời sinh là người hành động ở trong bóng đêm.

Na Na không do dự, đỡ Trương Dương lên vai rồi bắt đầu cố hết sức di chuyển trong rừng cây. Sau khi đi một đoạn, Na Na lại phải nhảy vọt một khoảng, mà khoảng cách này phải bảo trì hơn ba thước. Điều này xem ra khá đơn giản, nhưng lại là một chuyện phi thường phức tạp.

Bởi vì, chỉ có như vậy, mới có thể thoát khỏi sự truy tung của Ninja, đây là kết quả tính toán của Trương Dương.

Nếu vào lúc bình thường, nhảy xa ba thước là một khoảng cách phi thường thoải mái, nhưng hiện tại, Na Na đã hơn mười tiếng không ăn gì, thể lực cạn kiệt nghiêm trọng, mỗi lần nhảy nằng lại hoa mắt chóng mặt. Càng hưởng chi, không chỉ là nhảy một cách đơn giản. Vì mê hoặc sự truy tung của Ninja, còn phải không ngừng di chuyển xung quanh các cây cối...

Na Na không biết, Trương Dương dự tính chính xác đến từng phút, sau khi Na Na rời đi không đến bốn mươi phút, có một tổ ba người Ninja đã quay lại nơi đó, phát hiện người trẻ tuổi bị Đại Hà một chưởng đánh chết. Đương nhiên, món nợ này được tính lên đầu Trương Dương, bởi vì thủ pháp giết người của Đại Hà sử dụng không khác gì Trương Dương, đều lõm lõng ngực nát tim mà chết.

Trên thực tế, Đại Hà vốn muốn vu oan cho Trương Dương. Nào biết Trương Dương lại xuất hiện ở nơi này, cho nên càng làm cho người khác không thể hoài nghi.

Một tổ ba Ninja bắt đầu truy tung theo manh mối Na Na lưu lại. Rất nhanh, ba người lọt vào mê hồn trận, truy tung không thể không thông qua mùi, dấu chân, dấu vết, sự tổn hại của cây lá, còn có hướng của động vật bỏ chạy mà phán đoán hành tung của kẻ địch. Nhưng mục tiêu của bọn họ tựa hồ không ngừng vẽ vờ bên trong rừng cây, cứ một bước lại che một bước, nếu theo dấu vết này mà truy tung, rất có thể lại trở về chỗ cũ...

Từ từ, ba Ninja phát hiện một chút quy luật. Khi các vòng tròn này tiếp xúc nhau, ra ngoài xa hơn ba thước sẽ lại phát hiện manh mối.

Bất quá, rất nhanh phiên não mới lại tới. Nhân vật mục tiêu tựa hồ là cố ý, lại nhiều lần đi vòng vèo, đem lộ tuyến lặp lại. Đến cuối cùng, ba người bắt đầu mất đi cảm giác phương hướng.

Cuối cùng, ba người đều cho rằng, kẻ địch đã bị trọng thương, không thể nhảy quá ba thước, có thể đã tách ra. Đồng thời khi gia tăng diện tích tìm kiếm, ba người đều lưu lại manh mối của mình cho những Ninja ở sau, để tránh bọn họ cũng lâm vào mấy cái mê hồn trận này.

“Thả anh xuống đi...”

Na Na công Trương Dương trên lưng tại bên ba trong rừng cây. Nàng đã lâm vào tình trạng đèn cạn dầu, nhờ có ý chí kiên cường mới làm cho nàng không buông tha, chỉ là bước nhảy của tiểu Ngân Mị đã không đến năm thước, tiểu Ngân Mị đuôi bị thương, chân bị thương đến chưa khép lại, hoàn toàn là cũng thần niệm của Trương Dương mà chịu đựng hỗ trợ lẫn nhau.

“Em còn kiên trì được” Na Na nghe ra thanh âm của Trương Dương vẫn suy yếu, cắn chặt răng mà xóc thân thể Trương Dương lên.

“Không phải, đặt anh xuống, chúng ta đã bị người truy tung...”

Trương Dương lời còn chưa dứt, thân thể Na Na đã khấn trương giống như một con báo vậy, thần kinh lâm vào trạng thái cảnh giác cực độ. Na Na có chút không rõ, vì cái gì mình lại không phát hiện chút động tĩnh nào?

“Em đem anh đặt ở dưới tàng cây lớn kia. Ừm, em nấp ở đằng sau cây, anh sẽ bảo Ngân Mị nấp ở trên nhánh cây trên đầu của anh, khi chúng ta hấp dẫn sự chú ý của người kia, em cần phải một kích tất trúng, không cho đối thủ phát ra một chút thanh âm nào. Anh hoài nghi, đã có rất nhiều người đang ở gần sát chúng ta...” Trương Dương nói chuyện thanh âm vô cùng suy yếu, môi không ngừng run rẩy, hiển nhiên, chỉ nói mấy câu nói đó đã khiến cho hần hao phí thể lực rất nhiều.

“Rất nguy hiểm” Na Na cự tuyệt đề nghị của Trương Dương.

“Nghe anh đi, không sao đâu. Đường ra duy nhất của chúng ta chính là giết chết một Ninja gần sát chúng ta, bằng không, chúng ta trốn không thoát khỏi núi Phú Sĩ...” Trương Dương nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của

Na Na.

“Yên tâm, mẹ của em rất nhanh sẽ tới thôi” Na Na lắc lắc đầu.

“Mẹ của em có biết chúng ta nguy hiểm thì hiện tại cũng bất lực. Nơi này là Nhật Bản, là Nhật Bản! Đại Hà đã chuẩn bị không tiếc trả giá để giết chết chúng ta, để đổi lại cường giả Trung Quốc đối với gia tộc Thiên Hoàng Nhật Bản triển khai giết chóc. Cho nên, mẹ của em có đến đây cũng không giải quyết được vấn đề. Trừ khi, tướng quân đuổi tới. Chỉ có hãn mới có thể đối kháng với Đại Hà. Tin anh đi, chúng ta an toàn mẹ của em mới có thể an toàn. Nếu chúng ta không an toàn, mẹ của em cũng sẽ không an toàn... tin anh đi...”

Một hồi trầm mặc ngắn ngủi.

“Em tin anh” Na Na cắn cắn răng, đem Trương Dương nhẹ nhàng đặt ở dưới một tàng cây lớn.

“Kéo một nhánh cây chắn bên cạnh anh” Trương Dương ra hiệu bảo Na Na.

“Ừm. Em... vẫn lo...” Na Na nhìn quanh một chút, phát hiện Trương Dương không có gì để che chắn.

“Không có việc gì, lại đây, anh nói cho em nghe...”

“Hả?”

“Tới đây...” Trương Dương thanh âm rất suy yếu, vì không thể nghe rõ, Na Na không thể không áp sát lỗ tai gần miệng Trương Dương.

“Ồ...”

“!”

“Ha ha... khụ khụ... ha ha...” Trương Dương vừa ho vừa cười. Vừa rồi, hãn đã hôn lên má của Na Na.

“Vào lúc này mà anh còn làm vậy” Na Na giận dữ, mặt đỏ bừng lên. Bất quá trong đó lại có chút vui mừng.

“Đi đi, nhớ kỹ, một kích phải lấy mạng!” Trương Dương ho khan, Na Na trên mặt vừa giận dữ vừa xấu hổ, lại có chút không nỡ.

“Ừm”.

Na Na gật mạnh đầu. Nàng thông minh hơn người, tự nhiên hiểu được vừa rồi Trương Dương khinh bạc là để nàng thả lỏng, làm cho nàng yên tâm, làm cho nàng thêm lòng tin.

Đồng thời, đây cũng là một niềm tin của Trương Dương trao cho Na Na.

Rất nhanh, rừng cây khôi phục sự tĩnh lặng. Trương Dương nhắm mắt tựa vào thân cây, Ngân Mị nằm ở một nhánh cây trên đầu hãn, cái đuôi thật dài thả lỏng, phi thường bắt mắt...

Không khí trở nên đầy áp lực nặng nề.

Một cỗ sát khí đang yên lặng lan tỏa trong không trung.

Ninja. Huyền Chi Giới!

Huyền Chi Giới là một Ninja thuộc gia tộc Ninja Giáp Hạ - một trong những gia tộc nguyên trung thành với Thiên Hoàng. Gia tộc này đã có lịch sử hàng trăm năm. Từ Nhật Bản chiến quốc tới nay, gia tộc này trung với Thiên Hoàng nhất tộc, từng sáng tạo rất nhiều kỳ tích. Là một trong những gia tộc Ninja nổi danh nhất Nhật Bản.

Đáng tiếc, bởi vì vũ khí nóng xuất hiện, sự phát triển của Ninja bị át chế. Từ từ mờ nhạt dần trên vũ đài lịch sử, gia tộc Giáp Hạ cũng gặp nguy cơ lớn nhất trong lịch sử. Trước chiến tranh thế giới thứ 2, Ninja lại bước lên vũ đài lịch sử, gia tộc Giáp Hạ lại được đón nhận huy hoàng của gia tộc. Bất quá, chuyện đáng tiếc đã xảy ra, vào mười tám năm trước, một cường giả Trung Quốc tại Nhật Bản triển khai một trận giết chóc kinh thiên động địa, một số cường giả của gia tộc Ninja bị giết tận, gia tộc Giáp Hạ lại gặp họa diệt môn, các Ninja cực mạnh của gia tộc đều bị cường giả này giết...

Hiện tại. Huyền Chi Giới trên vai gánh lấy trọng trách chấn hưng gia tộc Giáp Hạ.

Hắn vẫn nhẫn nhục chịu khó, tìm kiếm cơ hội, hắn tin tưởng rằng, gia tộc của bọn họ sẽ không xuống dốc, Thiên Hoàng sẽ lại tôn trọng Giáp Hạ nhất tộc. Ngày mà Giáp Hạ nhất tộc chấn hưng chỉ trong tầm tay!

Hiện tại, Giáp Hạ nhất tộc đi theo bên cạnh Thiên Hoàng chỉ còn lại một mình hắn, vận mệnh của cả gia tộc đều đặt trên vai hắn, vô số người trẻ tuổi trong gia tộc đều hy vọng lấy hắn là cầu nối để trở lại bên cạnh Thiên Hoàng. Có thể vì Thiên Hoàng nguyện trung thành, là giấc mộng của mỗi một người trẻ tuổi trong Giáp Hạ nhất tộc!

Hiện tại, cơ hội của Huyền Chi Giới đã đến, hắn cảm giác được bản thân cách mục tiêu càng ngày càng gần. Mục tiêu này, đã giết chết hai huyết mạch của Thiên Hoàng, nếu có thể bắt hoả, c giết hai người nọ, gia tộc Giáp Hạ sẽ lập tức có được sự tôn trọng chưa từng có.

Huyền Chi Giới khoe miệng lộ ra vẻ mỉm cười. Đây là cơ hội trời cho, theo manh mối mà một đường truy tung biểu hiện, kẻ địch đã đến bước cung kéo hết mức rồi, trước là còn nhảy xa hơn hai thước, đến bây giờ căn bản là bỏ chạy như điên, không có che dấu hành tung nữa, cả một đoạn đường đều thấy rõ cành cây cũng hoa cỏ bị đạp gãy...

Đương nhiên, Huyền Chi Giới cũng không dám coi thường. Thậm chí, càng thêm cẩn thận. So với tiền đồ của gia tộc thì sinh mệnh của hắn căn bản không quan trọng. Hắn không thể chết được, ngàn vạn lần không thể chết được. Nếu hắn chết, Giáp Hạ nhất tộc có lẽ phải cả trăm năm nữa mới lại có thể ở bên cạnh Thiên Hoàng...

Đây là một trận đánh cuộc!

Huyền Chi Giới thậm chí căn bản không nghĩ tới lợi dụng công cụ đặc thù của Ninja để gọi đồng bạn. Đây là công lao của một mình hắn. Công lao của gia tộc Giáp Hạ!

Gần rồi!

Giác quan thứ sáu của Huyền Chi Giới cũng khá mẫn cảm. Hắn tin tưởng rằng, kẻ địch đang ở phía trước, khoảng cách không đến ba mươi thước. Chỉ cần qua mấy thân đại thụ, là có thể tiếp cận mục tiêu...

Huyền Chi Giới rất kiên nhẫn, phi thường cẩn thận di động thân thể. Mỗi một bước, hắn đều đem từng cột cành cây ngọn cỏ trong phạm vi hơn mười thước quan sát rõ ràng. Thậm chí ngay cả trên cây cũng không buông tha.

Làm một Ninja vĩ đại của gia tộc Giáp Hạ, Huyền Chi Giới thủy chung vẫn bảo trì tác phong có chừng mực. Khi Thiên Hoàng tìm yếu nhân của gia tộc Giáp Hạ, gia tộc tuyển ra Huyền Chi Giới cũng vì nguyên nhân này. Có chừng mực là một phép tắc mà Ninja phải tuân thủ.

Huyền Chi Giới thân thể tựa như một con tấm không ngừng trườn tới, chậm rãi tới sát mục tiêu. Hắn mạnh mẽ khống chế nhịp tim cùng tốc độ lưu thông máu của bản thân. Hắn đã nghe được tiếng hít thở của kẻ địch. Đó là nhịp thở hết sức suy yếu, theo thanh âm hít thở này Huyền Chi Giới có thể khẳng định, mục tiêu của hắn đã bị trọng thương, đã đến bước đe dọa đến sinh mạng...

Huyền Chi Giới không dám coi thường, vẫn từng tắc một di động thân thể, trong tay nắm chặt Lưu Tinh phiêu. Phi tiêu này, hàng trăm năm trước uy danh đã vượt ngoài phạm vi Nhật Bản, vô số anh hùng hào kiệt đã bỏ mạng dưới nó.

Chuyển quá một thân cây, rất cẩn thận lộ đầu ra...

Một ánh mắt!

Một cặp mắt tiêu tụy!

Một cặp mắt tiêu tụy, mang theo vẻ cười cợt, hai mắt đang nhìn về phía hắn, mang theo vẻ chế nhạo...

317. Chương 317: Chán Ghét Bị Đuổi Giết

Trong tích tắc đó, Huyền Chi Giới thấy được vẻ mặt cười nhạo của người trẻ tuổi, trên nhánh cây trên đầu còn có một cái đuôi màu trắng bạc thả rủ xuống.

Trúng kế rồi!

Cơ hồ là không kịp suy nghĩ. Thậm chí, còn không nghĩ tới phóng lưu tinh phiêu trong tay ra. Bởi vì, Huyền Chi Giới cũng đã quan sát qua hiện trường giết người ở bên hồ, tự nhiên biết đối phương cơ hồ dùng một nhánh cây mà tiếp được ám khí của ba Ninja đồng thời phóng ra. Hiển nhiên, đối phương đã phát hiện ra mình, đánh lên đã không còn khả năng. Đương nhiên, gây cho Huyền Chi Giới áp lực thật lớn không phải là nhánh cây kia, mà là cái đuôi đang rủ xuống...

Đó là một con vật cực kỳ hung mãnh!

Huyền Chi Giới áp sát đất lui nhanh về phía sau...

Giống như một con đĩa đen luồn lách ở trong rừng. Hắn thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của người nọ, biến mất vào trong rừng, tìm thời cơ khác mà truy sát.

Huyền Chi Giới toàn bộ tinh thần đều tập trung vào cái đuôi kia, chú ý vào cặp mắt đang cười nhạo kia.

Đáng tiếc, hắn không chú ý tới. Trên một thân cây ở trên đầu hắn, có một thân ảnh màu hồng rõ ràng xoay người hạ xuống, tốc độ nhanh như tia chớp, trong khoảnh khắc bóng người hạ xuống đất, một đạo mũi nhọn lạnh như băng từ trong không trung vẽ ra một đường cong màu xám bạc...

Đã nhận ra không ổn!

Cảm giác được khí tức nguy hiểm đang tiếp cận, Huyền Chi Giới giật mình ngẩng đầu lên. Hắn nhớ rõ, hắn đã nhìn qua cái cây nọ... Đáng tiếc, tất cả đều đã chậm, đường cong màu xám bạc kia trong nháy mắt khi hắn ngẩng đầu lên, đã xẹt qua vết hầu của hắn...

Đột nhiên, thời gian như dừng lại! Huyền Chi Giới quỳ trên mặt đất, ngơ ngác ôm vết hầu của mình, ngơ ngác nhìn bóng dáng của cô gái tuyệt sắc kia... Từ từ, bóng dáng nọ càng ngày càng nhạt nhòa, tầm mắt của Huyền Chi Giới càng ngày càng mơ hồ. Hắn biết, hắn đã xong đời. Gia tộc Giáp Hạ bọn họ đã xong đời...

Huyền Chi Giới há miệng thở dốc, hắn rất muốn phát ra âm thanh, nhưng khí quản của hắn đã bị cắt đứt, vô luận hắn dùng khí lực lướn đến thế nào, cũng chỉ có thể phát ra thanh âm “xì xì” yếu ớt.

Sinh mệnh điên cuồng trôi qua. Từ từ, từ từ, Huyền Chi Giới không còn thống khổ, thậm chí, không còn đau đớn. Hắn chỉ cảm giác đau thương vô tận. Giáp Hạ nhất tộc, hoàn toàn hủy trong tay hắn. Hy vọng của Giáp Hạ nhất tộc, đã bị hắn hủy diệt...

“Thịch!”

Huyền Chi Giới gục ngã trên mặt đất, đầu gục xuống đất ở tư thế quỳ. Tựa hồ, hắn đang chuộc tội.

Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí...

“Anh nói rồi, anh sẽ không chết... khụ khụ...” Trương Dương nhìn thấy Na Na đang đi tới, không ngừng ho khan, khoe miệng tràn ra một vệt máu đen, bắt quá trên mặt vẫn tươi cười.

Na Na không có lên tiếng, ngồi xuống nhẹ nhàng vuốt ve hai má Trương Dương. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào Trương Dương, phẳng phất như muốn nhìn thấu linh hồn Trương Dương vậy.

“Em sợ sao?” Trương Dương cười nói.

“Không” Na Na lắc lắc đầu nói: “Em chỉ cho rằng, anh rất thông minh, em nghĩ, vô luận là ai, làm kẻ địch của anh đều sẽ cảm thấy sợ hãi”.

“Khi có thực lực, dùng thực lực để nói chuyện. Không có thực lực, dùng trí tuệ để nói chuyện. Nhưng trước thực lực tuyệt đối, trí tuệ không đáng nhắc tới... Ví dụ như, các Ninja này nếu là cường giả như Đại Hà. Vô luận anh có bố trí như thế nào đều chỉ là một trò cười. Đại Hà phát tay là tất cả đều hóa thành tro bụi...”

” Cường giả như Đại Hà thực ra rất ít. Khi em đọc tư liệu của anh, thủy chung chỉ thấy vận khí của anh quá tốt, lại có thể vô số lần trốn chhàny từ trong cái chết. Hiện tại em mới chân chính hiểu được, đó không phải là vận khí, mà là trí tuệ của anh!”

“Ha ha, con người của anh, càng vào thời điểm nguy hiểm thì càng có thể bình tĩnh. Vô luận là chạy trốn hay đuổi giết kẻ địch, đầu tiên là phải rõ ràng chi tiết của kẻ địch. Ví dụ như giết những Ninja này, anh đã từ miệng của em biết được một ít tư liệu của Ninja. Ninja này lần đầu tiên thấy anh, hai mắt khẳng định chỉ thấy nhánh cây cùng Ngân Mị. Trong tiềm thức của hấn chỉ nghĩ, hấn không có cách nào xử lý được anh, hơn nữa sinh mệnh của hấn đang gặp nguy hiểm, cho nên mới tạo được cho em cơ hội một kích tất sát...”

Na Na nhìn Trương Dương đến nhập thần. Nàng vốn thông minh hơn người, tự nhiên biết Trương Dương nói thì đơn giản. Nhưng trên thực tế là một quá trình tính toán vô cùng phức tạp, không thể có chút sai sót. Hơn nữa, cần phải lấy sinh mệnh của mình đánh cược. Nếu lúc ấy Ninja kia không để ý tới tất cả mà tiến lên, như vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Trên thực tế, đó là lấy sinh mệnh mà đánh cược!

Nhìn người trẻ tuổi này tuy trọng thương mà vẫn thản nhiên như vậy, Na Na hai mắt đầy vẻ mê loạn, nàng nghĩ nam nhân này là người duy nhất trên thế giới có thể cưới nàng. Nhưng nàng càng hiểu thì càng phát hiện, khoảng cách giữa hai người càng xa xôi. Đây là một loại cảm giác không thể hình dung. Nam nhân có lối suy nghĩ kín đáo, tựa như là một thần thoại vậy...

Hai người nhìn nhau ngẩn cả người. Trương Dương đối với gương mặt của Na Na xem trăm lần không thấy chán, nhìn thấy đôi môi đỏ mọng mềm mại kia, Trương Dương vô số lần muốn hôn lên nó.

“Có đỡ hơn không?” Na Na không có trách cứ ánh mắt như sắc quỷ của Trương Dương, mà đứng lên nhẹ nhàng hôn lên trán Trương Dương một cái.

“Ha ha... đỡ rồi, đỡ rồi... có Na Na bên cạnh. Chỉ là núi Phú Sĩ này thì tính là gì... khụ khụ...”

Trương Dương cười lớn, tràn ngập hào khí. Đáng tiếc, lại ho khan một trận kịch liệt, động chạm đến nội thương, đau đớn đến thân thể co rút lại, trên mặt vẫn vẹo biến hình.

“Anh đó, cứ thích tỏ vẻ ta đây. Hay là để em công anh đi” Na Na thở dài một tiếng.

“Anh...”

Không cho Trương Dương phản kháng, Na Na đã đem hấn kéo lên lưng, cảm thụ mùi thơm trên tóc của Na Na, Trương Dương tham lam hít thở, đem mặt vùi sâu vào trong đó...

“Na Na, phụ thân của em rất lợi hại?” Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Ừm”.

“Người đã từng đến Nhật Bản?”

“Ừm”.

“Người đã hủy đi Yasukuni Jinjya?”

“Ừm”.

“Người tại Đông Kinh giết bảy vạn người Nhật Bản?”

“Ừm”.

Trương Dương cảm giác lạnh cả sống lưng, khi hấn ở trong nước nghe được Đại Hà cùng người trẻ tuổi kia đối thoại. Vấn đề này vẫn làm hấn nghĩ mãi không thôi. Hấn không thể tưởng tượng được một người có thể tại Nhật Bản mà hủy đi Yasukuni Jinjya. Cái này cũng giống như có người hủy đi Thiên An Môn tại Bắc Kinh vậy.

Càng làm cho hấn muốn thở không nổi chính là, một người lại có thể giết bảy vạn người Nhật Bản, điều này vượt ra khỏi cực hạn của sự tưởng tượng.

“Có phải là sự kiện hỗn loạn phát sinh tại Đông Kinh Nhật Bản mười tám năm trước, làm cho hơn bảy vạn người chết không?” Trương Dương rõ ràng nghĩ tới thảm kịch làm khiếp sợ cả thế giới lúc ấy. Lúc ấy thảm

kịch giầy xéo này là thảm kịch lớn nhất trong kịch sử loài người, có số người tử vong cao nhất. Hơn nữa, là sự kiện lớn được ghi vào sử sách.

“Đúng rồi, chính là lần đó, cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là có lý do. Đương nhiên, cũng không chỉ một mình phụ thân em, còn có rất nhiều người khác, rất nhiều! Bọn họ đã bày ra trận giết hại tại Đông Kinh lần đó...” Na Na gian nan bôn ba, đại bộ phận của núi Phú Sĩ đều rừng nguyên thủy chưa được khai phát, hơn nữa hiện tại lại là mùa xuân, dây leo đại sinh sôi rất mạnh. Ở trong rừng đi bộ đã khó, càng huống chi cứ một đoạn lại phải bố trí chống lại sự truy tung.

“VẬY... VẬY... phụ thân của em là ai?”

Trương Dương khiếp sợ, cường giả trên thế giới, rốt cuộc có bao nhiêu bí mật?

“Không biết” Na Na vốn là hòa nhã thanh âm lại trở nên có chút hờ hững.

“Về sau không cần nhắc tới hửn!”

Na Na đột nhiên thả Trương Dương xuống, ngẩng ra nhìn rừng cây âm u mặt đầy tâm sự.

Rất rõ ràng, Na Na không muốn nhắc tới phụ thân của nàng. Tuy phụ thân nàng là cường giả đứng đầu nhân loại, tuy phụ thân nàng có thể tùy ý triển khai giết chóc tại một quốc gia...

“Có biết hiệp nghị cường giả là gì không?”

“Biết, là phụ thân em chế định, cho nên, cũng đừng hỏi” Na Na lạnh lùng nhìn thoáng qua Trương Dương.

“... cái này... anh không hỏi nữa... đừng nóng giận, anh chỉ tò mò thôi” Trương Dương thở dài một tiếng, nhìn thấy vẻ lạnh như băng của Na Na. Tình huống đã rất rõ ràng, Na Na đối với phụ thân của nàng có khúc mắc rất sâu.

“Anh so với em thông minh hơn. Anh nói đi, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?”

Na Na trên mặt đã không còn nhu tình như ban đầu, vẻ mặt băng hàn, Trương Dương không khỏi cười khổ, mình đã không liên quan thì đi ép người khác làm gì? Hiện tại thì tốt rồi, đối mặt với gương mặt lạnh lùng, đã cao hứng chưa?

“Săn giết Ninja!” Trương Dương sau khi suy nghĩ một chút, từ từ nói.

“Cái gì, săn giết Ninja?” Na Na vẻ mặt khó tin nhìn Trương Dương đang đầy bệnh tật. Hiện tại Trương Dương đi bộ còn khó khăn, làm sao có thể săn giết Ninja.

“Đúng, hiện tại sắc trời đã tối, chúng ta không có cách nào rời khỏi núi Phú Sĩ. Biện pháp duy nhất chính là không ngừng săn giết Ninja, làm cho bọn họ thấy khó mà lui. Anh nghĩ, Ninja Nhật Bản cũng không phải là rau cỏ!” Trương Dương trên mặt đầy sát khí, hấn chán ghét bị đuổi giết. Từ sau khi bị Mãi Mãi Đề đuổi giết, hấn đối với việc bị đuổi giết tâm lý đã hình thành bóng ma, có sự bài xích.

318. Chương 318: Cuộc Chiến Của Vương Giả Trong Không Gian Khác

“Anh sao rồi?”

Na Na trên mặt có vẻ lo lắng, vẻ băng hàn trên mặt chợt lóe rồi biến mất.

“Không sao, cho anh mười phút, mười phút là đủ rồi, anh đã bức độc tố ra, rất nhanh, rất nhanh có thể khôi phục một phần thể lực!” Trương Dương tự tin ngồi xếp bằng, vẫy tay một cái Ngân Mị đã nhảy lên trên vai Trương Dương.

Na Na gật gật đầu. Hiện tại nam nhân này nói cái gì nàng cũng đều tin tưởng. Hấn đã dùng thực lực chứng minh mỗi một câu nói của hấn!

Trương Dương bắt đầu nhanh chóng vận chuyển thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn”. Trong rừng cây này, “Tiên Đạo Mạn Mạn” tựa như cá gặp nước vậy.

Thật ra, sau khi bị độc thương, Trương Dương hoàn toàn có thể vận chuyển “Tiên Đạo Mạn Mạn” trừ độc, nhưng đây là một chuyện vô cùng nguy hiểm. “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương còn chưa tới bước thu phóng tự nhiên, sợ vạn nhất lại xuất hiện năng lượng tinh thể hóa làm cho độc tố không thể hoàn toàn bài trừ ra. Nếu xuất hiện loại tình huống này, sẽ làm cho hệ thống thần kinh của Trương Dương tạo thành thương tổn rất lớn. “Tiên Đạo Mạn Mạn” vốn là theo thần kinh mà chuyển đổi năng lượng. Một khi thần kinh còn dưới tình huống đang chữa trị mà bị thương tổn, như vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thật ra, đưa ra một so sánh đơn giản. Thân thể của Trương Dương là một động cơ, mà độc tố kia chính là mảnh sắt trong động cơ. Nếu không lấy ra mà lại đi nổ máy thì động cơ sẽ gặp thương tổn rất lớn.

Na Na kinh ngạc phát hiện, khi “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương bắt đầu chữa thương thì hiện tượng lại có thay đổi, hào quang màu vàng nhạt kia từ từ trở nên càng ngày càng trong suốt. Dần dần, biến thành một vòng bạch quang, hơn nữa phẳng phất lưu động chung quanh như nước vậy, tốc độ lưu động cực nhanh, thậm chí còn tạo nên gió mạnh.

Na Na không biết, thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương đã lại tiến lên một bậc nữa.

Trương Dương cùng người cổ đại tu luyện “Tiên Đạo Mạn Mạn” không giống nhau. Bởi vì, hắn không có võ công làm căn bản. Nếu như hắn thông qua tu luyện bình thường thì cần phải có thời gian rất dài. Nhưng Trương Dương lại có phương pháp tu luyện khác, đó là dưới áp lực của sinh mệnh mà không ngừng phát triển dung lượng chân khí của bản thân

Vạn vật trên thế gian, sinh sôi không thôi. Vô luận là võ công hay xã hội, đều có phép tắc của riêng nó. Trong tự nhiên, vô số lá cây cũng sẽ không có lá nào giống nhau. Nhưng lá cây thủy chung vẫn là lá cây, mà đạo lý của võ công, cũng giống như vậy. Trương Dương tự bản thân mò mẫm ra phương pháp tu luyện thích hợp với thân thể mình nhất.

Lốc xoáy bên trong thân thể càng ngày càng mãnh liệt, phẳng phất như cuồng phong bạo vũ.

Trương Dương tư cảm mãnh liệt khuếch tán trong rừng cây. Hắn cảm giác được vô số sinh mệnh, Tham Thiên Đại Thụ, vô số dã thú côn trùng không biết tên...

Bên trong rừng cây này, ẩn dấu biết bao sinh mệnh.

Từ từ, Trương Dương cảm giác được hơn mười Ninja đang từ các phương hướng hội tụ lại, động tác vô cùng nhẹ nhàng cẩn thận.

Từ từ, một cái hắc động hình thành trong không gian. Tư cảm của Trương Dương lại tiến vào hắc động không gian. Lúc này so với trước không giống nhau. Bởi vì, hắc động sinh ra lần này có sức cản nuốt cường đại hấp dẫn tư cảm của Trương Dương, mà lần này Trương Dương cũng tận lực tiến vào thông đạo không gian kia.

Thông đạo này Trương Dương đã vài lần tiến vào. Trương Dương phát hiện một bí mật kinh người. Thông đạo không gian này tựa hồ là không đâu không có. Nhưng lại không thể nắm giữ. Biện pháp duy nhất là dùng “Tiên Đạo Mạn Mạn” tiến vào dò xét.

Thông đạo này tựa hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng giống với “Tiên Đạo Mạn Mạn”. Đặc biệt là khi bắt đầu tiến vào, hình thành một lực cản rất lớn, nếu không cùng tính chất, Trương Dương tin tưởng rằng tuyệt đối không thể thông qua hắc động không gian này.

Từ từ, từ từ tiến vào...

Tư cảm của Trương Dương không phô triển ra bên ngoài, nhưng thông đạo không gian lại tạo nên cho Trương Dương cảm giác rất tốt. Nếu ở không gian địa cầu, Trương Dương căn bản không có khả năng tiến vào vũ trụ. Mà thông đạo không gian này tựa hồ thu ngắn lại khoảng cách giữa Trương Dương cùng vũ trụ.

Vừa tiến vào không gian này, Trương Dương liền mạng hấp thu năng lượng không gian phong phú. Không thể không nói, so với không gian ô nhiễm của địa cầu, năng lượng của không gian này càng thêm tinh khiết. Vô số tinh hệ giống như mặt trời phát ra hào quang năng lượng vô cùng phong phú.

Tốc độ khuếch tán của tư cảm tiếp cận với tốc độ ánh sáng...

Đột nhiên, Trương Dương đình chỉ khuếch tán tư cảm. Bởi vì, hắn đã đi tới một khu vực chiến tranh vũ trụ.

Làm cho Trương Dương không thể tưởng được là, chiến tranh còn đang tiếp tục, số lượng chiến hạm không chút giảm bớt, trong bầu trời đêm thỉnh thoảng nổ tung ra ánh lửa huyền lệ, pháo laser điên cuồng bắn ra. Xem ra, lần trước sau khi chấm dứt đơn đầu thì lại lâm vào một hồi hỗn chiến dài lâu.

Tư cảm của Trương Dương không dám mạo hiểm tiến vào. Ở trong này, có vô số cường giả so với hắn mạnh hơn rất nhiều, hắn chỉ có thể ở bên cạnh mà nhìn coi.

Đột nhiên, Trương Dương cảm giác được một cỗ áp lực vô cùng.

Cỗ áp lực này vô cùng to lớn, Trương Dương cảm giác trái tim mình như muốn ngừng đập, một cảm giác sợ hãi không ngừng lan tràn trong từng tế bào một...

Đã xảy ra chuyện gì?

Trương Dương có thể khẳng định, trong không gian này đang phát sinh một trận chiến kinh thiên động địa!

Ở nơi nào?

Ở nơi nào?

Tư cảm của Trương Dương khuếch tán, điên cuồng tìm tòi. “Bùng!” Trương Dương cảm giác được một lực lượng tập kích thật lớn làm cho trái tim cùng mạch máu phảng phất như muốn vỡ tan...

“Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương đã vận chuyển đến cực hạn, các tế bào trong thân thể điên cuồng biến đổi, năng lượng hội tụ cả núi Phú Sĩ. Hiện tại, hắn cũng không dám tiếp tục hấp thu năng lượng tại không gian này. Hắn rất rõ ràng, ở trong này, có một trung niên tóc dài có thể dễ dàng cắt đứt tư cảm của hắn, hơn nữa dễ dàng mượn tinh thần lực mà đả kích thân thể hắn.

“Bùng!”

“Bùng!”

Trương Dương lo lắng, hắn thấy được vô số hoa lửa nổ tung trong không trung, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Đây là khu vực bên cạnh chiến trường, không biết là cự ly mấy trăm vạn cây số, ngẫu nhiên cũng có vài chiến hạm qua lại...

Trong trời đêm, có hai người đang điên cuồng giao đấu. Một là trung niên tóc dài kia, người kia giáp trụ hoàng kim, thân hình cao lớn, ít nhất chừng ba th>Độc, đầu đội mặt nạ hoàng kim trông như thiên thần vậy.

“Oanh!”

Hai người đối chiến một quyền, trong vũ trụ phảng phất xuất hiện rung động, từng vòng từng vòng khuếch tán, có mấy chiến hạm chạm phải gợn sóng này lập tức hóa thành tro bụi. Thậm chí ngay cả một đốm lửa cũng không xuất hiện.

Trương Dương trái tim phảng phất như bị một bàn tay khổng lồ nắm lấy, hai người phát ra khí thế cường đại làm cho hắn hô hấp khó khăn, liên tục lui về phía sau mấy trăm km, Trương Dương lúc này mới cảm giác được áp lực giảm nhỏ, thoải mái được một chút.

“Vương Hào. Người đừng khinh người quá đáng!”

Hắn tử kim giáp lui ra phía sau vài trăm thước, lại vùng tay lên, cả không gian tựa hồ bị bao phủ. Trương Dương hiểu được hàm nghĩa của việc hắn tử kim giáp vùng tay lên, hắn khổng chế không gian vũ trụ mới có thể truyền âm được. Bởi vì, bên ngoài vũ trụ không có không khí, âm thanh không thể truyền đi. Đương nhiên, tư cảm của Trương Dương không bị không gian vũ trụ hạn chế.

“Chỉ cần ngươi nhận bại, ta tự nhiên sẽ không khinh người quá đáng!” Trung niên tóc dài kia lạnh nhạt nói, trường bào trong không trung lay động, mái tóc dài lại tung bay, khí thế vô cùng vô tận.

“Người thực cho rằng ta đã cùng đồ mạt lộ?” Làm cho Trương Dương ngoài ý muốn chính là, hán tử kim giáp này lại nói được tiếng Trung.

“Không phải cho rằng, mà là đã cùng đồ mạt lộ, lựa chọn duy nhất của người chính là đầu hàng, ta sẽ cho nhất tộc các người một nơi để sống...”

“Ha ha... ha ha... Một nơi để sống, ta sống là vì người lãnh đạo tối cao của Thatta đế quốc...”

“Vậy thì chiến đi!” Trung niên tóc dài cắt ngang lời của hán tử kim giáp.

“Bằng không. Chúng ta lấy tinh hà Carlo làm giới hạn. Người chưởng quân...”

“Không cần. Ta muốn là cả đế quốc Thatta!” Trung niên tóc dài nói từng chữ một, không cho một chút đường thương lượng nào.

“Oành...!”

Hán tử kim giáp kia tựa hồ không thể nhịn được nữa, đột nhiên lẳng không một quyền đánh về phía trung niên tóc dài. Khí kinh điên cuồng kia đem tro bụi của vũ trụ thiêu đốt lên, trong trời đêm giống như một hỏa long phóng về phía trung niên tóc dài...

“Bùng...!” Người trung niên tùy ý vung tay lên. Hỏa long gặp trúng một cỗ lực lượng cường đại mà nổ tung ra.

Đất rung núi chuyển, phẳng phất như cả vũ trụ đều bị chấn động. Trương Dương cảm giác mạch máu của mình như muốn nổ tung ra, tư cảm lấy tốc độ gần bằng vận tốc ánh sáng mà lui về phía sau...

“Hô!” Thân thể của Trương Dương đang ngồi dưới đất đột nhiên lẳng không bay lên, va thật mạnh vào một gốc đại thụ ở phía sau. Thân đại thụ bị đụng phải nứt tung ra, lá cây rơi xuống như mưa.

“Trương Dương. Anh sao vậy?” Na Na kinh hãi thất sắc.

“Không sao, không sao...”

Trương Dương lắc lắc đầu đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười khó hiểu. Đột nhiên, Trương Dương tung một quyền đánh về phía thân cây kia. Trong nháy mắt, lực lượng khổng lồ của “Tiên Đạo Mạn Mạn” đã bao phủ cả thân cây đại thụ...

Sự sợ hãi khôn cùng lan tràn bên trong mạch máu của Na Na.

Chỉ thấy, cả thân đại thụ cần hai người ôm kia đột nhiên từ từ trở nên khô héo, co rút lại. Cả thân cây cho đến lá trong nháy mắt đã không còn sự sống. Đương nhiên, làm Na Na sợ hãi hơn là Trương Dương vừa rồi còn có vẻ đau bệnh, theo sự khô héo của thân đại thụ mà thần thái đã trở nên sáng láng hẳn lên...

319. Chương 319: Võ Công Có Tính Hủy Diệt

Đây là một vấn đề phi thường đơn giản mà phức tạp!

Người ta khi còn sống, mỗi thời mỗi khắc trong cuộc đời đều chuyển hóa năng lượng.

Từ con người cho đến thực vật, đều có năng lượng.

Quần áo con người mặc, cũng là năng lượng chuyển hóa.

Ô tô, máy bay con người ngồi, càng cần năng lượng, mà năng lượng chủ yếu mà con người lợi dụng là thông qua hình thức quang hợp, ví dụ như gạo, sữa cho tới thịt đều thông qua sự quang hợp. Bởi vì, không có ánh sáng, thực vật gì cũng không có khả năng sống được, thực vật không sống được, động vật cũng không có khả năng sinh tồn, ánh sáng, là nguồn gốc của vạn vật!

Cho dù là năng lượng từ dầu mỏ, khí thiên nhiên, cũng bắt nguồn từ phản ứng hóa học của thực vật từ hàng ngàn triệu năm trước.

Đương nhiên, năng lượng còn có vài hình thức tồn tại khác, ánh sáng là năng lượng trực tiếp khác, còn có một loại năng lượng chính là vận động, vô luận là vật chất gì, chỉ cần sinh ra vận động thì sẽ sinh ra năng

lượng, nước biển cuộn sóng, lực quay của địa cầu, động đất, ngay cả các vũ khí sinh ra năng lượng cũng có nguồn gốc từ sự vận động của vật chất, ví dụ như bom hạt nhân, chính là các nguyên tử vận động tới một mức độ nhất định mà sinh ra năng lượng cường đại...

Không cần nghi ngờ, nhân loại cần chính là năng lượng, nhưng các biểu hiện hình thức của năng lượng có rất nhiều dạng, mà thân thể con người chỉ có thể thông qua tiêu hóa năng lượng vật chất để hấp thu lấy năng lượng.

Sự thần kỳ của “Tiên Đạo Mạn Mạn” chính là thay đổi khí quan của thân thể con người, trực tiếp làm cho thân thể con người trở thành một cỗ máy chuyển đổi năng lượng, đem năng lượng bên ngoài trực tiếp hấp thu trở thành năng lượng mà thân thể cần.

Thân đại thụ khô héo kia không thể nghi ngờ là quang năng chuyển đổi, Trương Dương lợi dụng sự thần kỳ của “Tiên Đạo Mạn Mạn” trực tiếp lấy năng lượng chứa ở trên trong đại thụ, nếu lúc này có người kiểm tra đại thụ sẽ phát hiện, đại thụ không chỉ đơn giản là khô héo, mà là hoàn toàn mục ra, toàn thân không còn chút năng lượng vật chất nào, còn lại chỉ là một cái thân xác mục ruỗng, chỉ sợ có châm lửa đốt cũng không thể phát ra tí ánh sáng cùng nhiệt lượng nào...

Đây là một phát hiện làm Trương Dương khiếp sợ!

Trương Dương mỗi một lần tiến vào không gian kia lại có phát hiện kinh người. Mà lần này, hắn học được cách trực tiếp thu lấy năng lượng.

Tại không gian kia, Trương Dương thấy được năng lực kinh người của trung niên tóc dài kia, chỉ cần người nọ đang chiến đấu, năng lượng của cả không gian vũ trụ đều bị hắn khống chế, ngay cả thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dư Mạn trong vũ trụ mệnh mông kia cũng không thể lấy được chút năng lượng nào, đây là năng lực kinh người tới cỡ nào.

Một tinh vân di chuyển.

Một luồng sao chổi xẹt qua.

Vô số vẩn thạch vận hành trong không gian.

Đương nhiên, không ít tinh cầu bản thân sinh ra lực hấp dẫn rất lớn! Năng lượng trên chiến trường, mỗi một lần như phát tay núi rung đất chuyển, sấm rung chớp giạt làm cho Trương Dương sinh ra cảm giác sợ hãi...

Tại cái nơi sinh ra sự sợ hãi đó, Trương Dương lại hiểu được bí mật của “Tiên Đạo Mạn Mạn”.

Trương Dương không biết, chỉ sợ là trung niên tóc dài cũng không nghĩ đến một người có thể trực tiếp lấy năng lượng từ trong cây cối, trung niên tóc dài cùng Trương Dương phương thức hoàn toàn không giống nhau, trung niên tóc dài thì thích lấy năng lượng trong không gian rộng lớn, động tý là lấy cả một phạm vi mấy chục vạn cây số, khí phách tràn ngập chưa từng có từ trước đến nay. Mà phương thức của Trương Dương thì lại trực tiếp...

Không ai biết hai loại này kiểu nào tốt hơn, nhưng đối với Trương Dương mà nói, hắn lại thích loại phương thức hấp thu mang tính hủy diệt này.

Phương thức mang tính chất hủy diệt!

Trương Dương nhìn thấy thân đại thụ đã mất đi sinh mệnh, khoe miệng xuất hiện nụ cười tàn nhẫn, hắn thích sự hủy diệt này!

Nụ cười tàn nhẫn dừng ở trong mắt Na Na, Na Na đột nhiên có một loại cảm giác mãnh liệt. Trong nháy mắt này, Trương Dương đã thay đổi, Trương Dương đã trở thành một dã thú tàn nhẫn, đây không phải là Trương Dương mà nàng đã quen...

Hai người, khoảng cách tựa hồ càng ngày càng xa xôi, xa đến không thể đụng tới được!

Na Na trong đầu xẹt qua nụ cười đáng khinh của Trương Dương khi hai người lần đầu gặp mặt... Na Na thực hoài niệm loại cảm giác này, rất thân thiết, rất chân thật...

“Em cứ nghỉ ngơi đi. Nơi này, cứ để cho anh giải quyết!”

Trương Dương không có chú ý tới sự biến hóa trên mặt Na Na, đi đến bên cạnh Na Na, ôm lấy cái eo mềm mại của Na Na, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của Na Na, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo lưng của Na Na. Một cỗ lực lượng cường đại cách lớp quần áo mỏng rút vào từng tế bào của Na Na. Na Na cảm giác tinh thần của bản thân như chưa từng cảm thấy uể oải qua.

Nhìn thấy Trương Dương biến mất ở trong rừng cây. Na Na nhẹ nhàng sờ sờ đôi môi hơi khô của mình, trong ánh mắt hiện lên vẻ cô đơn.

Trương Dương đã không còn là Trương Dương trước kia.

Trương Dương đã không còn là Trương Dương không biết gì như trong tư liệu miêu tả, lại càng không phải là Trương Dương khi gặp mỹ nữ liền thất thần, vẻ mặt đáng khinh...

Trương Dương đã hoàn toàn thay đổi!

Na Na toàn thân xuất hiện cảm giác bất lực, hình tượng phụ thân từ nhỏ đến lớn chỉ xuất hiện trong giấc mơ của nàng tựa hồ lại xuất hiện trên người của Trương Dương, cũng là mái tóc dài bay múa, cũng là ánh mắt khí phách lãnh khốc, còn có thư pháp ẩn chứa sát khí lan tỏa bốn phía...

Hai bóng người không ngừng hợp rồi tách, từ từ, trong mơ mơ màng màng người trung niên tóc dài biến thành Trương Dương.

Thấy hình bóng của phụ thân trên người của người khác, như thấy lại hình ảnh một đứa nhỏ cầm món đồ chơi do phụ thân mua cho, trong lòng Na Na liền quặn đau, tình yêu thương của cha nó như thế nào?

Na Na không biết tình yêu thương của cha, hình tượng của phụ thân vĩnh viễn là anh vũ, tóc dài tung bay như từ miệng mẫu thân kể lại!

Trương Dương bước chậm trong rừng cây, không hề cố kỵ, tiểu Ngân Mị thân thể tản mát ra hào quang màu bạc, vết thương của nó đã sớm khép miệng, ánh mắt của nó càng thêm ngưng kết, lông càng thêm mượt, khi ngẫu nhiên lộ ra hàm răng lại tản mát ra ánh sáng làm cho người ta lo sợ...

Mơ hồ trong lúc đó, tiểu Ngân Mị cả người làm cho người ta cảm thấy áp lực rất lớn, một loại áp lực tinh thần, nó tựa như một con dã thú hung mãnh cực độ ẩn nấp trong bóng đêm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy lên giết người! Đây là một loại khí tức nguy hiểm áp chế về mặt tinh thần!

Mười bảy người!

Mười bảy Ninja, chia làm sáu tổ, trong đó một tổ chỉ có hai người, đó là tổ của Huyền Chi Giới, khi Huyền Chi Giới chết tuy không có phát ra tín hiệu, nhưng khi hắn truy tung Trương Dương cũng đã để lại dấu hiệu đặc biệt của Ninja. Khi mấy tổ Ninja khác phát hiện thi thể của Huyền Chi Giới, thì bắt đầu lần lượt tập trung về phía Trương Dương...

Bọn họ không biết, một ác ma làm cho người ta sợ hãi đã giáng xuống nhân gian, cũng đang chờ đợi bọn họ!

Hiện tại, thợ săn đã biến thành con mồi.

Hiện tại, Trương Dương đã trở thành chúa tể của cả núi Phú Sĩ, cây cối, hoa cỏ, không khí, đều biến thành mạch máu của hắn, hắn có thể dễ dàng cảm giác được nhất cử nhất động trong mạch máu của mình!

Đáng tiếc duy nhất chính là, Đại Hà đã rời đi, bởi vì hắn còn có chuyện quan trọng, Trương Dương đối với hắn mà nói, thủy chung cũng chỉ là một nhân vật nhỏ không quan trọng...

Lưu Xuyên Phong cùng Tiểu Điền Nhất Lang, hai người cùng một tổ với Huyền Chi Giới, bọn họ phát hiện thi thể của Huyền Chi Giới trước tiên, sau khi phát hiện thi thể, hai người hội hợp, lập tức ở bên đường để lại vô số tín hiệu khẩn cấp để báo cho đồng bạn.

Hai người không có sợ hãi, tinh thần không sợ hãi cùng nguyện trung thành với Thiên Hoàng của Ninja làm cho bọn họ không bao giờ sợ hãi đối với kẻ địch. Huống chi, theo dấu vết lưu lại, kẻ địch đã đến bước đường cùng. Đương nhiên, sau khi thấy đồng bạn chết, hai Ninja càng cẩn thận. Hiện tại, sự khinh địch cùng chủ

quan đều sẽ làm cho bọn họ đi xuống hoang tuyền. Kẻ địch tuy đã tới bước đường cùng, nhưng năng lực phản kích vẫn rất mạnh. Bằng không, Huyền Chi Giới cũng sẽ không bị giết chết...

Bên trong rừng cây vô cùng yên tĩnh, tử khí trầm trầm, phảng phất cả rừng cây đều không có sinh mệnh, ngay cả côn trùng cũng như đã biến mất hết.

Hai người chậm rãi ẩn thân di chuyển, bọn họ cảm giác được áp lực ở trong không khí.

Thủ đoạn cơ bản nhất khi Ninja truy tung kẻ địch là thông qua dấu hiệu hoạt động của động vật mà phán đoán phương hướng di chuyển của kẻ địch. Nhưng hiện tại, mọi động vật đều như biến mất, đây là hiện tượng gì?

Hai Ninja nhìn nhau, hai mắt trở nên ngưng trọng hẳn lên.

N có chuyển sự xuất hiện của động vật có sự khác thường, đơn giản là có hai loại khả năng, một là có động vật sẵn mỗi phi thường cường đại xuất hiện, làm cho chúng cảm như hèn không dám lên tiếng, che dấu hành tung. Một khả năng khác chính là sắp xảy ra thảm họa thiên nhiên, nên tất cả các động vật đều bỏ chạy...

Chẳng lẽ sắp có động đất?

Hoặc là núi lửa bùng nổ?

Hiển nhiên, núi Phú Sĩ này không có khả năng có mãnh thú khổng lồ.

Hai người cẩn thận phán đoán các tình huống có thể xảy ra. Đương nhiên, bọn họ thủy chung không đem sự xuất hiện của kẻ địch tính vào. Dù sao, không có chứng cứ khí thế của kẻ địch có thể tràn ngập trong phạm vi vài cây số như vậy, trong mắt bọn họ, chỉ có Đại Hà mới có thể làm được.

Gạt dây leo, lướt qua vài thân đại thụ, hai người tinh thần khẩn trương như dây cung kéo căng vậy, phi tiêu trong tay đều dính đầy mồ hôi. Bọn họ biết, mục tiêu đã không xa, bởi vì trên lá cây bụi cỏ đã có dấu hiệu đi qua rất rõ ràng, các thân cỏ non bị đạp lên còn có nhựa đang chảy ra...

320. Chương 320: Dã Tâm Bành Trương

Bất ngờ! Trái tim của hai người chợt đập điên cuồng, trong nháy mắt khi bọn họ thật cẩn thận rẽ dây leo ra, bọn họ thấy được một người trẻ tuổi đang đứng trong rừng cây, người trẻ tuổi đầu trần, áo trắng. Đương nhiên, y phục đã trở nên dơ bẩn, nhưng lại không chút ảnh hưởng đến khí độ thông dong của người trẻ tuổi này. Về mặt bình tĩnh của người trẻ tuổi kia làm cho hai người sinh ra áp lực tâm lý rất lớn...

Hắn đang chờ bọn họ!

Khi nhìn thấy người trẻ tuổi này, hai người cơ hồ đồng thời có loại suy nghĩ này... Một nỗi sợ hãi cực độ nguy hiểm bắt đầu lan tràn trong không khí, Lưu Xuyên Phong cùng Tiểu Điền Nhất Lang đồng thời phát hiện, thân thể của bọn họ lại không thể nhúc nhích, một lực lượng trời buộc khổng lồ giữ chặt thân thể bọn họ. Tựa hồ, mỗi một khớp xương, mỗi một tế bào, mỗi một dây thần kinh, mỗi một mạch máu đều bị lực lượng này khống chế.

Người trẻ tuổi nọ nhẹ nhàng từng bước đi tới. Lưu Xuyên Phong cùng Tiểu Điền Nhất Lang hai người đã bị nỗi sợ hãi khôn cùng bao phủ. Bọn họ phát hiện, ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích, phi tiêu trên ngón tay tựa như tảng đá ngàn cân vậy. Suy nghĩ của bọn họ tựa hồ cũng trở nên trì trệ, trong hai mắt duy nhất có thể thấy chính là cặp mắt yêu dị, lóe ra hào quang kinh tâm động phách kia.

Gần!

Càng ngày càng gần!

Hai người đã lâm vào tuyệt vọng, bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn mục tiêu tiếp cận, nhưng thân thể của bọn họ lại không thể điều khiển. Mặt đất trở nên rộng lớn vô cùng, bầu trời trở nên âm đạm, mưa bay lất phất. Bọn họ duy nhất có thể làm chính là mồ hôi điên cuồng chảy ra, thậm chí, mồ hôi lọt vào hốc mắt tạo nên cảm giác cay xè, sau đó hòa với nước mắt chậm rãi chảy xuống hai má, rơi xuống cỏ.

Cảm giác càng lúc càng mơ hồ, nhưng thân thể của bản thân lại vô cùng rõ ràng...

“Các người tên là gì?”

Rốt cuộc, người trẻ tuổi đã đi đến trước mặt hai người, tựa như thần thánh cao cao tại thượng, làm cho người ta không thể cự tuyệt.

“Lưu Xuyên Phong”.

“Tiểu Điền Nhất Lang”.

Hai người khó khăn mở miệng, nói từng từ một tên của mình.

Bọn họ phát hiện, ngoại trừ cái miệng, bọn họ không thể nhúc nhích cái gì khác, lực lượng vô hình kia tựa như ngàn vạn sợi tơ nhìn không thấy trói chặt thân thể họ.

“Tên rất hay!” Trương Dương nghĩ tới địa danh của Nhật Bản, “Các người biết trận giết hại mười tám năm trước không?”

“Biết” Lưu Xuyên Phong chưa xốt nói, hắn rất muốn kháng cự không trả lời, nhưng rõ ràng từ bên trong tựa hồ có một lực lượng bắt hắn trả lời, người trẻ tuổi này giờ tay nhắc chân đều làm cho người ta không thể cự tuyệt, Lưu Xuyên Phong cơ hồ theo bản năng nghĩ tới Đại Hà. Đại Hà chính là loại uy thế này, uy thế làm cho người ta không thể cự tuyệt.

“Biết là tốt, ta không có năng lực giết bảy vạn người, nhưng ta có thể đem toàn bộ Ninja tại núi Phú Sĩ giết hết!” Trương Dương trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, bản thân hắn cũng không rõ. Minh vì cái gì lại so sánh với cường giả giết bảy vạn người kia, đây là một loại tiềm thức. Trong mắt Trương Dương, hắn đã lấy mấy cường giả này làm mục tiêu, đặc biệt là trung niên tóc dài trong không gian kia...”

“Người giết không hết đâu, chỉ cần Thiên Hoàng bệ hạ kêu gọi, sẽ có vô số gia tộc Ninja đi theo Thiên Hoàng nhất tộc” Lưu Xuyên Phong cười ảm đạm, bản thân hắn cũng có chút không tin vào lời của mình.

“Ha ha. Nếu như vậy, ta có thể trực tiếp giết chết Thiên Hoàng” Trương Dương nhẹ nhàng cười, tay nhẹ nhàng vung lên trong không trung, thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn” bao phủ hai người nọ, nỗi sợ hãi tràn ngập trong không khí, hai Ninja phát hiện, sinh mệnh của mình tựa như bị hút đi, từng chút từng chút một bị hút đi...

Cảm giác bất lực làm cho hai người giống như rơi vào hầm băng vậy.

Đây là một loại tra tấn, một loại tra tấn có thể so với lăng trì. Không ai nguyện ý trở mắt nhìn sinh mệnh của mình từng chút, từng chút một biến mất. Càng làm cho bọn họ sợ hãi chính là, theo sự biến mất của sinh mệnh lực bản thân, hai mắt của người trẻ tuổi này lại càng ngày càng sáng ngời, phẳng phất như thân thể mình như một bình điện thấp sáng hai mắt của người trẻ tuổi này...

Nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của hai người này, Trương Dương không hiểu sao xuất hiện khoái ý, mấy tháng nay bị người đuổi giết, chạy trốn như chó hoang, hôm nay rốt cuộc đã cảm giác được cảm giác chúa tể tất cả.

Hiện tại, hắn chính là vua của núi Phú Sĩ! Hắn thích loại cảm giác này, hắn thích vẻ mặt thống khổ của hai Ninja, điều này làm cho hắn nhớ lại cảm giác khi còn bé đem chuột đi hỏa thiêu, châm đến chết.

Đó là một loại phát tiết một cách nguyên thủy, đó là dục vọng nguyên thủy.

Phải không? Tàn nhẫn, vốn là một mặt khác của nhân tính, chính là đạo đức cùng lý trí, còn có sự ước thúc của pháp luật...

Hai Ninja làn da càng ngày càng ảm đạm, hai mắt biến thành màu xám, sinh mệnh cạn kiệt càng lúc càng nhanh, từ từ, cả thân thể biến thành màu sắc như bùn đất, tựa như xác ướp vậy.

Trương Dương thả xuống một thân thể méo mó héo úa, một loại cảm giác vô cùng thoải mái xâm nhập toàn thân. Hiện tại, hắn cũng đã xem con người như con kiến hôi vậy.

Đột nhiên! Lưu Xuyên Phong đã biến thành như xác ướp kia đột nhiên há miệng thở dốc, thân thể kịch liệt nhích động. Hiển nhiên, hắn dùng ý chí kiên cường để nói điều gì đó.

“Nói!” Trương Dương tựa như thần vậy.

“Đại... Đại Hà đại sư sẽ không tha...” Lưu Xuyên Phong hai mắt đột nhiên trợn lên, dùng toàn lực nói ra một câu không đầy đủ, rồi nhanh chóng thân thể khô héo đi, tựa như cây cỏ mùa thu vậy.

“Ha ha ha... Đại Hà, Đại Hà... Đại Hà, người ở nơi nào?”

“Đại Hà, người ở nơi nào?”

“Đại Hà, người ở nơi nào?”

“Đến đây cùng ta chiến một trận!”

Thiên địa vì đó mà biến sắc, khí kinh thật lớn kia phảng phất phá tận trời, phá tan sự trói buộc của rừng cây, không ngừng quanh quẩn bên trong rừng cây âm u. Chiến ý hừng hực thiêu đốt trong rừng cây. Dục vọng quyền lợi hừng hực thiêu đốt trong rừng cây. Không khí bị chấn động, phảng phất tạo thành sóng khuếch tán ra, từng vòng từng vòng, cả núi Phú Sĩ tựa hồ bị tiếng thét của Trương Dương bao phủ...

Mười lăm Ninja! Mười lăm Ninja còn lại đều nghe được tiếng thét này, một cảm giác sợ hãi nhanh chóng lan tràn trong rừng cây. Vô số dã thú trong rừng bỏ chạy, phảng phất như đến ngày tận thế.

Vô công mang tính hủy diệt! Khí thế mang tính hủy diệt, khí thế kịch liệt bành trướng, đoạt tâm phách con người...

Mười lăm Ninja cơ hồ đồng thời rút chạy, mỗi một người đều biết, người có gan khiêu chiến Đại Hà không phải là người mà bọn họ có thể chiến thắng, đây là việc không thể so sánh.

Đại Hà trong tâm các Ninja, chính là thần! Người có thể đối kháng với Đại Hà, là người thế nào?

Nhưng đã muộn, tinh thần lực rợp trời rợp đất trong không khí đã bắt lấy thần kinh họ. Ai cũng cảm giác thân thể mình trở nên trầm trọng, tựa như lưng đeo tảng đá ngàn cân, mỗi một bước đi, đều lưu lại dấu chân thật sâu, từ từ, hai chân đã không thể nhấc lên, thân thể tựa như hóa đá vậy.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì, tựa như tai nạn này đột nhiên phát sinh. Tựa hồ, sự sợ hãi từ trong vô hình sinh ra, khôn cùng bát ngát, nhìn không tới, bắt không được, lại rất thực tế làm cho sợ hãi.

Bọn họ không biết, rừng cây này đã biến thành thân thể, huyết mạch, tế bào, suy nghĩ của Trương Dương...

Trương Dương làm chủ mọi sinh mệnh trong đó, ngay cả các Ninja!

Nghe tiếng thét đầy khí phách ngông cuồng kia, còn có sự khiêu chiến làm cho người ta nhiệt huyết dâng trào, Na Na thở dài một tiếng, vẻ mặt mất mát mà rời đi.

Nàng không muốn gặp lại “phụ thân” thứ hai kia. Nam nhân trong mộng của nàng thủy chung vẫn ôn nhu, thiện lương, thậm chí có chút đáng khinh. Nhưng nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới nam nhân của mình sẽ trở thành anh hùng cái thế, nàng không cần, nàng đã có một phụ thân anh hùng cái thế là đủ rồi, nàng không cần có một trưởng phu anh hùng cái thế nữa.

Giết chóc trong rừng cây đã bắt đầu...

Thân thể của Trương Dương như tia chớp di chuyển trong rừng cây, sinh mệnh của từng người một cứ thế mà trôi qua, vô thanh vô tức. Trương Dương đắm chìm trong khoái cảm giết chóc, đắm chìm trong cảm giác khống chế sinh linh, đắm chìm trong cảm giác nắm giữ tất cả, vũ lực bành trướng làm cho hắn xem nhẹ việc Na Na rời đi.

Đương nhiên, hắn biết Na Na rời đi nhưng không thể tự kiềm chế. Nữ nhân, trở nên vô cùng nhỏ bé, nữ nhân, trở nên không chút quan trọng. Quan trọng chính là đã tâm quyền khuynh thiên hạ cùng vô công không ai địch lại! Dưới ánh nắng chiều màu đỏ, phảng phất như dự cáo ma thần đã xuất hiện...

Trương Dương đã hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng quyền lợi! Nhân cách lâu nay vẫn ẩn giấu trong đáy lòng đã thể hiện. Một bộ máy giết chóc khởi lên cuộc chiến vương giả đã khởi động, bắt đầu tạo nên một trường ca giết chóc bất tận...

321. Chương 321: Bình Cảnh

Đây đã là ngày thứ năm!

Trương Dương sau khi giết sạch Ninja tại núi Phú Sĩ, thì cũng không có xuống núi, hắn đoạt lại ba lô của mình, hắn vẫn ẩn nấp, hắn đang chờ đợi một thời cơ, đương nhiên thời cơ một một trận chiến thành danh. Mấy ngày nay Trương Dương không chút lơ lửng, hắn điên cuồng tu luyện. Thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn” tiến bộ thần tốc, ngày đi ngàn dặm.

Bất quá, làm Trương Dương tiếc nuối là, vào ngày thứ ba, thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương bắt đầu không tiến nữa, tuy hắn có thể vẫn hấp thu được năng lượng, nhưng sau khi hấp thu thì thân thể của hắn lại không thể huyền đổi. Nói cách khác, hắn không thể vĩnh viễn hấp thu năng lượng, bởi vì thân thể hắn chứa không nổi.

Biện pháp duy nhất chính là tiêu hao, không ngừng tiêu hao chân khí.

Sau đó, Trương Dương lại phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, khi thi triển “Tiên Đạo Mạn Mạn” đến cực hạn thì trong khi tiêu hao không thể đồng thời hấp thu năng lượng.

Trương Dương liều mạng tìm kiếm giải pháp. Võ công của hắn hiện tại tuy cường đại đến một trình độ nhất định, thậm chí bản thân Trương Dương đã cho rằng đã cường đại đến mức có thể đối kháng với Đại Hà. Nhưng Trương Dương tin tưởng rằng, tiềm lực của “Tiên Đạo Mạn Mạn” còn chưa hoàn toàn phát huy. Ít nhất, trung niên tóc dài trong không gian kia có thể không cố kỵ mà hấp thu chuyển hóa năng lượng. Nói cách khác, thể lực của trung niên tóc dài vĩnh viễn sẽ không khô kiệt, trừ phi hắn tiến vào một thế giới không có năng lượng...

Trong khi điên cuồng, thời gian đối với Trương Dương mà nói đã không quan trọng.

Nữ nhân, lại càng không quan trọng.

Khi bắt đầu, Trương Dương còn có ý tìm kiếm Na Na. Nhưng rất nhanh, hắn liền trầm mê trong thế giới thần kỳ của “Tiên Đạo Mạn Mạn” mà không thể tự kiềm chế.

Vào ngày thứ thứ năm, thần công của Trương Dương đã không thể phát triển trữ lượng trong cơ thể, nhưng độ tinh thuần của “Tiên Đạo Mạn Mạn” đã đạt tới toàn thân bán tinh thể hóa. Trong khi giao đấu, hắn cơ hồ có thể trong nháy mắt đem tứ chi chuyển hóa thành năng lượng tinh thể không gì không phá được mà đả thương người...

Vào ngày thứ sáu, Trương Dương bắt đầu lâm vào lo âu. Khi bắt đầu tu luyện thì ngày đi ngàn dặm, đến giờ thì đã vô cùng gian nan.

Làm sao bây giờ?

Trương Dương ngồi ở dưới tàng cây nhìn đôi tay mình đã biến thành tinh thể. Đột nhiên song chưởng vung ra, cánh tay nhẹ nhàng thọc vào trong thân đại thụ, rồi nhẹ nhàng huy động, thân đại thụ tựa như là một khối đậu hũ vậy, trong khoảnh khắc đã trở thành bột phấn.

Từ từ thu hồi tay lại, từ từ biến trở lại thành da thịt. Trương Dương phát hiện suy nghĩ của mình đã đi vào ngõ cụt, hắn không có biện pháp gì để làm cho mình mạnh hơn. Tựa hồ, đã lâm vào bình cảnh trong khi tu luyện.

Năng lượng tinh thể hóa thì sao?

Hắn không thể trong khi năng lượng tinh thể hóa mà tuần hoàn chân khí, chỉ có thể đợi cho năng lượng tinh thể hóa làm cho chân khí tiêu hao đi thì mới có thể hấp thu trở lại. Nói cách khác, đây là một quá trình phi thường nguy hiểm, rất có thể tự làm bản thân bị thương. Phải biết rằng, nếu gặp phải cao thủ, sau khi năng lượng tinh thể hóa nếu không thể trong nháy mắt đánh chết đối phương. Như vậy, khi tinh thể hóa khôi phục lại bình thường thì sẽ hết sức nguy hiểm. Nếu kẻ địch đủ cường đại, hoàn toàn có thể sau khi hắn tiêu hao hết năng lượng mà chưa kịp bổ sung thì mới ra tay giết hắn.

Một chiêu thức, trong mắt một người thì có ngàn vạn loại hàm nghĩa, mà phương thức tu luyện của Trương Dương thì ngay cả người phát minh ra “Tiên Đạo Mạn Mạn” cũng chưa từng thử qua.

“Tiên Đạo Mạn Mạn” vốn là tràn ngập đại khí, võ công chính đạo khí thôn sơn hà. Mà Trương Dương lại đem nó thay đổi, thay đổi thành võ công khí phách mà tà ác.

Cũng là hấp thu năng lượng của tự nhiên, nhưng người sáng tạo “Tiên Đạo Mạn Mạn” hấp thu năng lượng di chuyển trong tự nhiên để bù lại năng lượng mất đi, phát triển sức chứa của thân thể, không ngừng làm cho thân thể lớn mạnh lên mà mở rộng sức chứa năng lượng. Còn “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương cơ hồ là một loại cướp đoạt, cơ hồ là một loại cướp bóc một cách trắng trợn, vô luận là dạng năng lượng nào, ngay cả các bản thể có sinh mệnh, hẳn đều có thể đuổi tận giết tuyệt mà hấp thu.

Đương nhiên, hai người có bản chất không giống nhau, năng lượng cũng không phải năng lượng nào cũng có thể hấp thu. Trên thực tế, vật chất gì trong tự nhiên đều ẩn chứa năng lượng, nếu dựa theo loại lý luận tu luyện của Trương Dương, hẳn hoàn toàn có thể đem năng lượng của cả địa cầu hấp thu thành của mình, tựa như là hắc động căn nuốt hết tất cả.

Lý luận là lý luận, cũng vĩnh viễn không thể thực hiện. Cũng giống như lý luận “hãy cho ta một điểm tựa ta sẽ nhắc cả trái đất lên”, không có khả năng trở thành thực tiễn.

Ví dụ như, những nguyên liệu chế tạo vũ hạt nhân trên địa cầu, nếu thực theo lý luận này, như vậy Trương Dương có thể đem địa cầu hủy diệt hơn mười triệu lần. Hiển nhiên, điều này không có khả năng. Đối với Trương Dương mà nói, đại bộ phận năng lượng không thể hấp thu, ví dụ như dầu mỏ, than đá, khí thiên nhiên... Đây là một loại hiện tượng rất khó giải thích. Nếu muốn giải thích, có thể đem Trương Dương so sánh một cỗ máy có thể tiêu thụ dầu mỏ, nhưng lại không thể tiêu, u thụ than đá. Bất quá, than đá cũng có thể biến thành dầu mỏ...

Vô luận võ công có thần kỳ đến mấy, cũng không có khả năng đoạt lấy mọi tài nguyên của vũ trụ. Phải biết rằng, sinh mệnh vốn xuất phát từ vũ trụ, nếu xuất hiện loại võ công có thể đoạt lấy bất kỳ hình thức năng lượng nào, đó là không phải sự thật, cũng không phù hợp với quy luật cùng sự phát triển của tự nhiên. Đương nhiên, “Tiên Đạo Mạn Mạn” mà Trương Dương hiện tại tu luyện trên thực tế đã nghịch chuyển quy luật phát triển của tự nhiên.

Trương Dương bắt đầu điên cuồng tính toán, hẳn sao chịu để như vậy được.

Rất nhanh, hẳn cho ra kết quả.

Tựa hồ, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì áp lực bên ngoài. Từ một học sinh biến thành kẻ giết người không nháy mắt, chủ yếu là do Mãi Mãi Đề đuổi giết, cũng có liên hệ với vô số trí nhớ kia.

Mà một nguyên nhân khác là ở không gian kia sinh ra biến đổi, mỗi một lần tiến vào không gian đó, Trương Dương có cảm giác thân thể bản thân có sự biến đổi về chất tăng vọt.

Bất quá, Trương Dương rất rõ ràng, không gian kia rất nguy hiểm.

Ở đó có rất nhiều người hẳn không thể chiến thắng, nữ nhân có Ngân Mị kia, còn có người đầu trọc, còn phải kể tới đại hán ngân giáp, kim giáp.

Làm cho Trương Dương sợ hãi là trung niên tóc dài kia. Cho tới nay, Trương Dương không dám dễ dàng tiến vào không gian nọ, cũng chính bởi vì trung niên tóc dài này.

Tựa hồ, trung niên tóc dài kia đã phát hiện ra hắn!

Trương Dương nhớ rõ khi mình bị trung niên tóc dài kia nhìn liền sợ tới mức hồn phi phách tán, lực lượng tinh thần của trung niên tóc dài đã vượt xa sự tưởng tượng của Trương Dương...

Đương nhiên, Trương Dương lo lắng nhất là những người kia phát hiện ra tư cảm của hắn, vậy sẽ xong đời.

Nghĩ đến mấy trăm vạn chiến hạm kia, Trương Dương cũng cảm giác run sợ. Văn minh khoa học kỹ thuật tại không gian nọ cách văn minh địa cầu tuyệt đối không dưới mấy trăm năm, chỉ sợ mấy trăm năm nữa nhân loại cũng không có khả năng có hàng không mẫu hạm lớn cả mười cây số lên vũ trụ, càng đừng nói tới những vũ khí chưa bao giờ thấy.

Hiển nhiên, tiến vào không gian khác nguy hiểm rất lớn!

Chỉ còn lại một lựa chọn, là phải gia tăng áp lực cho bản thân, hoặc khiêu chiến cường giả. Đương nhiên, còn có một cách, đó là thông qua thông qua xem cường giả chiến đấu mà nâng cao cảnh giới của bản thân.

Hiện tại Trương Dương cần không phải tu luyện, mà là một loại cảnh giới, một loại khai quật cảnh giới của tiềm lực!

Hiện tại Trương Dương phát hiện “Tiên Đạo Mạn Mạn” không thể tiến bộ nữa thì đã là ngày thứ ba.

Hắn ẩn nấp tại một thân đại thụ đã suốt ba ngày, hắn đem bản thân giấu ở trong thân cây. “Tiên Đạo Mạn Mạn” dễ dàng khoét một không gian ở trong thân cây.

Ba ngày qua Trương Dương vẫn không nhúc nhích, trong ba ngày này, đã có vô số Ninja đi qua bên cạnh hắn. Hắn còn phát hiện Trương Vân cùng Vương Phong...

Trương Dương không có xuất hiện, hắn không muốn bắt luận kẻ nào quấy rầy việc xem cuộc chiến của hắn.

Ngày thứ tư!

Người trong rừng cây rõ ràng đã nhiều hơn. Thường xuyên sẽ có người mang các loại công cụ đi kiểm tra trong rừng, Đại Hà cùng tướng quân không can thiệp chuyện của nhau, giống như nhìn không thấy đối phương vậy. Trương Dương đã thấy mấy lần nhân mã hai bên gặp nhau, nhưng đều lạnh lùng đi qua không gây sự.

Sáng sớm ngày thứ năm, rừng cây đã bắt đầu im lặng, đại bộ phận người đã lui lại, Trương Dương dùng tư cảm kiểm tra phạm vi hơn mười cây số, đã không còn ai.

Cả khu rừng đều đã bị phong tỏa!

Hiển nhiên, hôm nay chính là ngày hai cường giả quyết chiến.

Trương Dương không chế nhịp tim của mình, hai mắt thông qua khe hở trên vỏ cây quan sát sương mù nhẹ trên mặt hồ. Cái cây này có địa thế là cao điểm trong rừng cây, cơ hồ có thể thấy được mọi nơi. Đương nhiên, cũng có góc chết nhưng Trương Dương cũng không lo lắng. Hắn có thể dùng thần niệm dò xét, hoặc hắn có thể cho Ngân Mị ngụy trang làm động vật nhỏ để đến quan sát...

Đến rồi!

Đã đến rồi...

322. Chương 322: Ngự Trường Kiếm Và Đường Dao

Khí thể bốc lên như hơi nước vậy.

Cơ hồ không cần nhìn Trương Dương cũng biết đó là tướng quân đã đến. Trương Dương đối với khí thể của tướng quân rất quen thuộc, đó là một loại khí thể sát khí sắc bén, khí thể không giống người thường.

Tuy khí thể của cường giả đại đa số đều giống nhau, đều làm cho người ta bị áp lực về mặt tinh thần. Nhưng khí thể của tướng quân lại không giống, có một loại khí sát phạt tung hoành trong thiên quân vạn mã, so với Đại Hà thì sát khí của tướng quân càng nồng đậm, càng làm cho người ta hít thở không thông.

Bằng trực giác, Trương Dương cho rằng Đại Hà có lẽ không phải là đối thủ của tướng quân. Ít nhất, hắn hiện tại có ý tưởng khiêu chiến Đại Hà, nhưng không có dũng khí khiêu chiến tướng quân, sát khí sắc bén của tướng quân làm cho Trương Dương không dám xem thường.

Quả nhiên, là tướng quân!

Chỉ trong tích tắc khi Trương Dương đang ngây người, tướng quân mặc một bộ đường trang tràn ngập khí chất phú quý, một đôi giày vải, đã xuất hiện trên thảm cỏ. Chân như lướt trên thảm cỏ vậy, động tác thần nhiên, xem ra vô cùng thông thả. Nhưng khi Trương Dương thấy tướng quân, chỉ trong chớp mắt, tướng quân đã tới bên hồ, chấp hai tay sau lưng lặng lẽ nhìn ra xa...

Trương Dương cũng thấy được Trương Vân cùng Vương Phong, hai người đang cúi đầu nói cái gì đó, khoảng cách khá xa, hơn nữa hai người khi thấy tướng quân cũng chỉ nhìn thoáng qua, cũng không tiến lên cùng tướng quân chuyện trò.

Rất im lặng!

Im lặng một cách quỷ dị!

Tựa hồ cả rừng cây thắm cỏ đều lâm vào một loại cực độ im lặng...

Đã mười giờ trưa!

Chiều theo thời gian trên chiến thư thì đã đến lúc, vì cái gì mà Đại Hà còn chưa tới?

Trương Dương nhìn thấy đường lên núi, án theo lẽ thường thì Đại Hà nên cũng từ nơi này mà lên núi.

Chẳng lẽ Đại Hà thất ước?

Trong khi Trương Dương đang miên man suy nghĩ. Đột nhiên, một cỗ áp lực vô cùng khổng lồ đột nhiên vọt lên. Đại Hà từ trong rừng cây chậm rãi đi ra, y ph thông.c trắng như tuyết...

Đột nhiên, lưng Trương Dương đổ mồ hôi lạnh, Đại Hà thì ra đã sớm ở trong rừng cây, hắn đã đến từ khi nào?

Trương Dương nhận không được lau mồ hôi trên trán. Võ công của Đại Hà vượt xa hẳn tưởng tượng. Xem ra, mình đã xem nhẹ Đại Hà, tựa như Đại Hà đã xem nhẹ hẳn!

Trương Dương không biết, hẳn tại núi Phú Sĩ triển khai giết chóc đã làm giật mình Đại Hà. Đại Hà đã ở tại núi Phú Sĩ truy tung hơn mười tiếng, hy vọng có thể trước khi cùng tướng quân chiến đấu thì giết chết đi nhân vật mà hắn từng bỏ qua này.

Cũng là chuyện sau khi Trương Dương ẩn vào trong thân cây...

Trương Dương càng không biết, hẳn sau khi giết chóc, mấy gia tộc Ninja Nhật Bản cơ hồ trăm năm cũng không chấn hưng nổi. Bởi đường một Ninja đủ tư cách so với bồi dưỡng một nhà khoa học gia khó khăn hơn không biết bao nhiêu lần. Trương Dương một lần giết hơn mười Ninja, điều này đối với các gia tộc Ninja Nhật Bản tuyệt đối là một đả kích trầm trọng.

Áp lực trong không khí phẳng phất như thiêu đốt. Đại Hà mỗi một bước khí thế lại gia tăng. Tựa hồ, Đại Hà cùng Tiểu Dã Thái Lang có cùng một loại công phu, thông qua động tác mà gia tăng khí thế của bản thân.

Trương Dương thủy chung cũng không hiểu vì cái gì mà một người có thể thông qua động tác mà đề cao võ công. Rất nhiều cao thủ tuy dùng một số động tác để đề cao bản thân, nhưng chỉ là để ổn định bản thân, chứ không có tác dụng đề cao công lực gì lớn.

Công lực của một cao thủ, nên ẩn tàng bên trong thân thể, không cần sự trợ giúp bên ngoài liền có thể đạt tới trạng thái tốt nhất, ví dụ như tướng quân.

Trên thế giới này, có thể thông qua bên ngoài để đề cao công phu cũng không nhiều. Mà “Tiên Đạo Mạn Mạn” chính là một trong số đó.

Nghĩ vậy, Trương Dương không khỏi đối với võ công của Đại Hà tràn ngập sự tò mò, võ công của Đại Hà lại có phần nào giống với “Tiên Đạo Mạn Mạn”.

Trương Dương không khỏi có chút hoài nghi. Võ công của Đại Hà cũng có quan hệ nhất định với “Tiên Đạo Mạn Mạn”.

Đồng thời, Trương Dương nghĩ tới một vấn đề, nếu Đại Hà không có thời gian gia tăng chân khí của bản thân thì kết quả sẽ thế nào?

Hiển nhiên, vấn đề này không ai có thể trả lời thuyết phục!

Bất quá, Trương Dương cũng không ngu xuẩn cho rằng Đại Hà khi không gia tăng chân khí thì sẽ là người thường. Bình thường, cao thủ đạt tới cảnh giới nhất định, trong khi phát tay cũng có thể ngưng tụ công

lực. Nếu thông qua thủ đoạn mà gia tăng công lực, nguyên nhân chủ yếu là đối thủ quá cường đại, lợi dụng quá trình động tác để điều chỉnh tâm tính cùng chiến ý mà thôi.

“Mời!”

“Mời!”

Tướng quân cùng Đại Hà hai người đều không nói lời dư thừa, vô luận là thân phận hay quốc tịch, hoặc ân oán, hai người đều là đối đầu nhau. Nếu nói hai người xem như là giống nhau thì chỉ có võ công. Dù sao, bọn họ đều là nhân vật thiên tài.

Đối với hai võ học thiên tài, câu gì cũng đều là dư thừa.

Chữ “mời” vừa dứt. Rõ ràng, một cỗ chiến ý hùng hực mệnh mông thiêu đốt trong không trung, Trương Dương nấp ở trong thân cây cũng cảm giác Hc không khí trở nên nóng hổi lên.

Tướng quân trong tay nắm một thanh đoản kiếm dùng lụa đen quấn quanh, thân kiếm so với chủy thủ thì dài hơn. Trên thực tế, dùng từ chủy thủ để hình dung cũng có thể. Bất quá, Trương Dương theo bản năng cho rằng đó là một thanh kiếm.

Rõ ràng bên trong tựa hồ có một loại lực lượng nói cho hẩn, đó là một thanh kiếm. Bởi vì, khi tướng quân chậm rãi tháo kiếm xuống, đoản kiếm xuất hiện một loại sát khí làm cho người ta kinh sợ, sát khí dào dạt trong không trung, giống như nói cho người sở hữu biết, “nó” là một thanh kiếm.

Thanh đoản kiếm này rất đặc biệt, sát khí nồng đậm không dứt, Trương Dương có thể khẳng định, đây không phải là một thanh kiếm bình thường.

Đương nhiên, với thân phận của tướng quân, tự nhiên không có khả năng sử dụng một thanh kiếm bình thường.

Tướng quân sau khi cởi bỏ vải buộc kiếm, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Đại Hà, kiếm phảng phất như đột nhiên biến mất trong tay hẩn.

Trong nháy mắt khi thanh kiếm kia biến mất. Trương Dương đột nhiên sinh ra một cảm giác xúc động mãnh liệt muốn chiếm hữu lấy thanh kiếm đó.

Đó là thanh kiếm gì, mà lại làm cho mình sinh ra loại xúc động này?

Trương Dương nhìn chăm chăm vào tay của tướng quân. Thanh kiếm kia, được giấu ở trong tay áo của tướng quân...

“Ngư Trường Kiếm?!” Đại Hà còn chưa cởi bỏ vải trắng bao phủ trường đao trong tay, hai mắt nhìn chăm chăm vào kiếm trong tay tướng quân.

“Đúng. Ngư Trường Kiếm!” Gương mặt lạnh lùng của tướng quân đột nhiên cười. Tay khẽ giương lên, Ngư Trường Kiếm trong không trung vẽ ra một vòng hào quang chói mắt, vòng hào quang chói mắt trong không trung hạ xuống thẳm cỏ...

“Oành!” một tiếng nổ vang, cỏ cây tung bay khắp nơi, một cỗ chân khí mạnh mẽ chấn động không trung.

Sát khí nặng nề!

Sát khí rất nặng nề!

Thì ra là vương giả chi kiếm của thích khách!

Ngư Trường Kiếm, còn có tên Ngư tàng kiếm. Tục truyền chú kiếm đại sư Âu Dã Tử vì Việt vương mà chế ra, hẩn sử dụng sắt được sấm sét đánh vào, chứa tinh hoa thiên địa, chế thành năm thanh kiếm, phân biệt là Trảm Lô, Thuần Quân, Thăng Tà, Ngư Trường và Cự Nhân.

Ngư Trường Kiếm thành, Tiết Chúc giỏi về xem tướng kiếm được mời đến. Hẩn cảm nhận được tin tức ẩn tàng trong Ngư Trường Kiếm, bởi vậy hỏi đáp: Ngư Trường Kiếm “nghịch lý bất thuận, bất khả phục dã. Thân dĩ sát quân. Tử dĩ sát phụ”.

Về lai lịch của cái tên Ngự Trường, có người nói là bởi vì hoa văn trên kiếm như ngự trường, mặt ngoài không bằng phẳng, bởi vậy mà thành tên. Lại có lời nói là do nó có thể giấu vào trong bụng cá.

Trường Dương hai mắt trở nên sáng ngời, làm hắn không thể tưởng được đây lại là thiên cổ danh kiếm Ngự Trường Kiếm.

Đối với Trường Dương mà nói, Ngự Trường Kiếm quan trọng không phải là sắc bén, mà là ý nghĩa của nó. Bởi vì, hiện tại tổ chức sát thủ “Tề Thiên” của Trường Dương đang đi vào quỹ đạo, mà Ngự Trường Kiếm này đối với một tổ chức sát thủ mà nói, có thể xem như là một vật tượng trưng về mặt tinh thần. Phải biết rằng, Ngự Trường Kiếm chính là vũ khí sử dụng của sát thủ đầu tiên, về mặt ý nghĩa không một vũ khí nào có thể so sánh được.

Thật ra, Ngự Trường Kiếm nổi danh cũng bởi vì ý nghĩa này. Bốn danh kiếm khác xuất hiện cùng lúc với Ngự Trường Kiếm, danh tiếng nhỏ hơn nhiều. Ít nhất, đại bộ phận dân chúng Trung Quốc đều không biết tên của bốn thanh kiếm này. Mà đại danh của Ngự Trường Kiếm, có thể nói già trẻ gái trai đều biết.

“Tốt tốt, một khi đã là thiên cổ danh kiếm, cũng không tính là nhục trường đao do Thiên Hoàng bộ hạ ban tặng!”

Trong khi Trường Dương đang suy nghĩ, Đại Hà bất ngờ cười lớn, hai tay bắt đầu chậm rãi cởi bỏ trường đao, động tác vô cùng chuyên chú. Lúc này, Trường Dương mới phát hiện, thanh đao này không phải là thanh đao mà Đại Hà đã sử dụng hôm trước. Thanh đao này, càng thêm cổ xưa, hình dạng cũng không giống với thanh đao trước, nội liềm ẩn dấu mũi nhọn, lại làm cho người ta có một loại áp lực vô hình. Tựa hồ, thanh đao này hội tụ vô số vong hồn.

“Đường đao!” Tướng quân hai mắt sáng ngời.

“Đúng. Đường đao. Trung Quốc lịch đại, ta tôn trọng nhất chính là Đường triều. Cho nên, ta dùng Đường đao mà Thiên Hoàng ban cho để chiến cùng ngươi, chứ không phải Võ sĩ đao!”

Đại Hà nhẹ nhàng vẫy một cái, trường đao trong tay đột nhiên bỏ vào không trung, tựa như một tia chớp bổ vào trời cao, “bùng!” một tiếng, mây trắng trên trời bị đánh tan, một dòng khí lưu cường đại tạo nên một cơn gió điên cuồng, mây trên bầu trời đều bị quét sạch...

Khí thế cực kỳ uy mãnh!

323. Chương 323: Đại Hà Vs Tướng Quân

“Chiến!”

“Chiến!”

Vừa dứt lời, Đại Hà đã động. Thân thể hắn từng bước từng bước đi về phía tướng quân, tràn ngập khí thế chưa từng có từ trước đến nay. Mỗi một bước đi, phảng phất như đại địa chấn động, đất rung núi chuyển, lại phảng phất như cự thú thời Bàn Cổ hơn mười vạn tấn đang di chuyển, Trường Dương ở cách xa mấy trăm thước cũng cảm giác được sự chấn động làm cho người ta kinh ngạc lẫn run sợ.

Hiển nhiên, đây là một quá trình tích tụ lực lượng, khí thế của Đại Hà đã bùng nổ đến đỉnh điểm.

Một kích này kinh thiên động địa đến cỡ nào!

Tướng quân vẻ mặt hồ hững nhìn Đại Hà tới gần, thân thể vẫn không nhúc nhích, ngưng trọng như núi, ánh mắt vô cùng sắc bén như ánh sao trong đêm.

“Sát!”

Bất ngờ, Đại Hà hét to một tiếng, thân thể gia tốc, trường đao trước ngực đột nhiên giơ lên đỉnh đầu, hai tay nắm chặt, điên cuồng bổ xuống. Thiên địa biến sắc, phong vân dừng động, chiến ý bùng nổ làm cho máu của Trường Dương như sôi lên...

“Bùng!” một nổ kinh thiên động địa, trường đao bổ xuống đầu tướng quân, đoản kiếm của tướng quân trong không trung tạo nên một luồng sáng ngọc. Đao kiếm giao nhau, thân thể của tướng quân bị khí thể ngập trời kia ép điên cuồng lui về phía sau, trong khoảnh khắc đã lui mấy chục thước gần đến bên hồ.

Một kích này, ngang tay!

Trương Dương rất rõ ràng, tướng quân tuy lâm vào hạ phong, nhưng tướng quân không có ngưng tụ khí thể như Đại Hà, càng không có mượn lực lượng của thân thể xông tới. Cho nên, tướng quân lui ra sau mấy chục thước cũng không tính là xa.

“Hôm nay, núi Phú Sĩ là nơi người táng thân!” Đại Hà ngông cuồng cười lớn, tiếng cười thấu tận trời, Trương Dương cảm giác một trận khí huyết bốc lên.

“Chỉ bằng người?” Tướng quân cười cười, khoe miệng lộ vẻ cười nhạt, tiếng cười không lớn, lại như tiếng chuông sớm xuyên thấu không gian, lại phi thường xảo diệu áp chế khí thể của Đại Hà.

“Chết đi!”

Đại Hà gầm lớn một tiếng, liên tục đạp bước tiến tới. Thảm cỏ dưới chân hắn bị đạp nát mấy trượng, khí thể uy mãnh vô cùng, phảng phất như thiên quân vạn mã tung hoành, trường đao trong tay tạo thành một luồng sáng bạc hướng về phía tướng quân đánh tới. Sát khí lợi hại không chút che dấu, tiếng rít phảng phất như xé rách không trung...

“Xem cuối cùng ai có thể cười ”.

Tướng quân thản nhiên cười dài một trận, một cước đạp xuống, tay đưa ra sau lưng nhẹ nhàng vẫy về phía hồ. “Oành” một tiếng, một luồng khí lưu hình hoa sen hiện ra, thân thể tướng quân theo đó mà bốc lên cao. Nhất thời, hắn đã chiếm cứ vị trí cao hơn. Cao cao tại thượng, chân đạp khí lưu, phảng phất như thần phật Tây Thiên. Chỉ là, Ngự Trường Kiếm tản ra sự lạnh lẽo trong tay hắn đã phá hư sự an tường, xem ra càng giống như một sát thần giết chóc khôn cùng.

Nhìn thấy đài sen khí lưu cao cao tại thượng kia, Đại Hà trong hai mắt nảy sinh ác độc, lại phát lực trên lớp cỏ xanh tạo thành một cơn sóng triều nhất thời dâng cao vài thước, còn cao hơn đài sen của tướng quân. Bởi vì diện tích lớn, khí thể càng hơn tướng quân.

Khí thể ngập trời ngay từ đầu đến giờ, mỗi một kích đều là toàn lực ứng phó, cuồng bạo vô cùng, không lưu chút đường sống, tựa hồ có chút không đúng...

Trương Dương còn không kịp nghĩ, khí lưu đã áp về phía đài sen. Dưới ánh sáng mặt trời, cơn sóng triều hình thành từ cỏ xanh được chiếu rọi, lóe ra ánh sáng mộng ảo mê người, vô số luồng sáng xuyên qua lại bên trong sóng cỏ. Đương nhiên, cơn sóng này chỉ là ngụy trang, chân chính trí mạng chính là luồng sáng bạc ở bên trong.

Tướng quân tuy kinh ngạc, nhưng chỉ là kinh ngạc loại khí thể chưa từng có từ trước đến nay của Đại Hà mà thôi!

Khoe miệng hiện lên vẻ cười lạnh, tướng quân làm một việc mà Đại Hà không ngờ tới.

“Xoét!” một tiếng, Ngự Trường Kiếm trong tay tướng quân đã rời tay mà đi... Lúc này luồng sáng bạc vẫn điên cuồng di chuyển không chút dừng lại!

Phóng đại!

Phóng đại!

Ngự Trường Kiếm đột nhiên từ từ phóng đại. Làm cho người ta không thể ngờ là, khi Ngự Trường Kiếm tiếp cận sóng cỏ ngập trời kia, Ngự Trường Kiếm đã trở một thanh cự kiếm, thân kiếm đã dài mười mấy thước, thân kiếm dày nửa thước. Thấy cự kiếm cự kiếm như thế trong lòng Đại Hà cũng lo sợ.

Trên thực tế, cự kiếm là do khí lưu hình thành, Ngự Trường Kiếm là trung tâm của cự kiếm, khí lưu lấy hình dáng của Ngự Trường Kiếm mà hình thành.

Đại Hà đồng tử nhanh chóng co rút. Thủ đoạn của tướng quân thật sự làm cho người ta không thể ngờ tới, một thanh đoản kiếm nho nhỏ lại hóa thành cự kiếm mười mấy thước, điều này vượt khỏi suy nghĩ của hắn. Đối phương đã không phải là người, mà là thần!

Nhưng vô luận là người hay thần, tên đã giương cung, không thể không phát!

Tinh thần lực của Đại Hà cùng chân khí đã đề lên cực điểm. Đối mặt với cự kiếm khổng lồ kia, tiềm lực của bản thân hắn cũng bị kích phát, gầm lớn một tiếng, luồng sáng bạc như cành hoa ẩn giấu trong mái tóc chợt tỏa sáng...

Lúc này, Đại Hà đã mất đi niềm tin đánh chết được tướng quân, điều duy nhất hắn muốn làm là ngăn chặn cự kiếm kia, nếu hắn để cự kiếm kia chạm vào thân thể. Chỉ sợ không chết cũng trọng thương. Dù sao, cự kiếm kia quá lớn, lực sát thương sinh ra khẳng định cũng không dám tưởng tượng.

Mục tiêu của trường đao là cự kiếm, mà mục tiêu của cự kiếm cũng chính là trường đao.

“Rắc!” một tiếng, trường đao cùng cự kiếm tiếp xúc.

“Oành!”

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, chỉ thấy khi trường đao cùng cự kiếm tiếp xúc. Cự kiếm đã phát ra một tiếng nổ lớn, vô số mảnh vỡ phóng ra hướng về phía Đại Hà...

“Bùng!”

“Bùng!”

“Bùng!”

Đại Hà hai mắt đã thu nhỏ lại thành một khe hở. Hắn căn bản không nghĩ tới khí lưu bên ngoài cự kiếm lại ngưng kết như thế. Không ngờ trong khí lưu có rất nhiều hơi nước ngưng kết lại, nước ngưng kết thành băng, sau đó đột nhiên nổ ra, làm cho hắn không kịp đề phòng mà chặt vật không chịu nổi. Trường đao trong không trung điên cuồng huy động, vô số mảnh băng như vô cùng vô tận...

Một trận cuồng phong xô tới, làm cho mặt hồ mù mịt, cả một trời mảnh băng bị trường đao đập nát, bị gió thổi qua mà bay đầy trời, kéo dài vài dặm, dưới ánh sáng mặt trời làm cho người ta thấy hoa cả mắt, hào quang bảy sắc bắn ra bốn phía.

Rốt cuộc!

Các mảnh băng đều bị đánh thành bột phấn, chỉ còn lại những ánh hào quang lấp lánh. Đại Hà chặt vật bình ổn thân thể. Bởi vì dùng sức quá độ, hai chân đã lún sâu vào cỏ cả nửa thước, quần áo ướt sũng ép sát vào người có vẻ vô cùng chật vật, không còn vẻ siêu thoát tự nhiên như lúc đầu.

Tướng quân vẫn tiêu sái tự nhiên đứng ở bên hồ, chấp hai tay sau lưng, thân thể có vẻ nhàn nhã, cùng với sát khí hình thành bốn phía có vẻ rất đối lập.

Trận này, tướng quân đã chiếm thượng phong.

Trương Dương rốt cuộc hiểu được tướng quân vì sao lại dựa lưng vào hồ nước. Bởi vì vũ khí của tướng quân là Ngư Trường Kiếm, so với vũ khí của Đại Hà thì chiều dài không đủ. Phải biết rằng, cao thủ công phu chênh lệch nhau không lớn, thì chiều dài của vũ khí phi thường quan trọng, một tấc dài một tấc mạnh, một tấc ngắn một tấc hiểm chính là đạo lý này!

Mà tướng quân dựa lưng vào hồ nước. Như vậy, hồ nước kia chính là vũ khí cuộn cuộn không ngừng. Chỉ cần hắn phát tay là có thể đem hồ nước biến thành lợi khí giết người.

Đây là một trận chiến làm nhiệt huyết sôi trào!

Trương Dương cố gắng không chế chiến ý hừng hực của mình. Đại Hà cùng tướng quân chiến đấu làm cho khí chất bạo ngược trong cơ thể Trương Dương muốn trỗi dậy...

Trương Dương có một loại cảm giác, cảm giác mình lại có đột phá mới.

Đây là một loại đột phá cảnh giới. Quan trọng nhất chính là, đây là lần đầu tiên Trương Dương được xem trận chiến giữa cường giả cùng cường giả. Tuy Trương Dương ở trong không gian kia đã thấy được vài trận chiến so với Đại Hà cùng tướng quân còn cao hơn. Nhưng loại chiến đấu này so với hiện tại không thể so sánh.

Đơn giản mà nói, Trương Dương đối với trận chiến trong không gian kia có loại cảm giác xem mà không hiểu, Trương Dương đối với những người này khoảng cách quá xa xôi.

Chiến đấu trong không gian, võ công chiêu thức đã trở thành một loại hình trang trí. Đó là so đấu thuần túy về lực lượng, võ công đến bước như bọn họ, chiêu thức căn bản không có tác dụng. Phải biết rằng, trung niên tóc dài cùng hán tử kim giáp một quyền một chưởng không chế phạm vi hơn mười cây số. Chiêu số khéo léo đều không có ý nghĩa.

Đại Hà cùng tướng quân thì khác, tuy cũng có tính chất đối kháng thuần túy lực lượng, nhưng hầu hết vẫn là đối kháng về mặt kỹ xảo. Ví dụ như một đao vừa rồi, nếu nói về lực độ, Đại Hà vượt xa tướng quân. Nhưng lại bị tướng quân dễ dàng hóa giải, hơn nữa còn phải chặt vật.

“Ngao...!”

Trong khi Trương Dương đang suy tư, Đại Hà đột nhiên thét dài một tiếng, thân thể đột nhiên cấp tốc bành trướng lên, gương mặt vốn đỏ đã trở nên dữ tợn, làm cho người ta có cảm giác vô cùng khủng bố.

324. Chương 324: Thần Phong Cảm Tử Đội

“Bùng!” một tiếng, đất xung quanh thân thể Đại Hà đột nhiên nổ tung ra, Đại Hà từng bước đi tới, chân đạp ở trên cỏ phát ra tiếng như sấm động, khí thể kinh người.

Đây là võ công gì?

Trương Dương đồng tử co rút lại, hần cảm giác được lực lượng mệnh mông kia, Đại Hà tựa hồ trong nháy mắt trở nên vô cùng cường đại, khí thể cũng tăng lên mấy bậc làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Trương Dương phát hiện, tướng quân cũng tỏ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên võ công của Đại Hà cũng làm cho tướng quân cảm thấy ngoài ý muốn...

Bất quá, tướng quân kinh ngạc chỉ trong giây lát, lập tức thay vào đó là chiến ý cuồng nhiệt.

Chiến ý lại hùng hực thiêu đốt, áp lực trong không khí đến đỉnh điểm, Trương Dương hoài nghi nếu có môi lửa, không khí rất có khả năng bốc cháy, hần ở ngoài vài trăm thước mà vẫn cảm giác được sức nóng.

Cường giả chiến đấu, quả nhiên không phải người thường có thể tưởng tượng được!

Làm Trương Dương càng thêm khó tin chính là, khí thể của Đại Hà thủy chung vẫn phát triển, phảng phất như vĩnh viễn không dừng lại. Thân thể Đại Hà cũng có vẻ vô cùng cao lớn. Đương nhiên, đây chỉ là một loại ảo giác, cũng không phải là Đại Hà thực trở nên cao lớn.

“Thịch!”

“Thịch!”

“Thịch!”

Đại Hà từng bước từng bước đến gần tướng quân, ánh mắt tướng quân cũng trở nên càng ngày càng sắc bén, cả người tựa như một mũi nhọn trước gió, sinh ra một loại đối kháng với áp lực vô cùng cường đại của Đại Hà.

Võ công đến cảnh giới như Đại Hà cùng tướng quân, khí thể có vẻ đặc biệt quan trọng. Trên thực tế, nhân loại rất nhiều khi không khác gì động vật trong tự nhiên. Ví dụ như khổng tước trong lúc tranh đấu cũng không dùng vũ lực, mà là khoe lông vũ, theo lý luận mà nói, khoe ra lông vũ xinh đẹp cũng là một loại khí thể, ai có lông vũ xinh đẹp, khí thể của ai cao hơn, ai thắng lợi cuối cùng cũng không cần dùng vũ lực phân thắng thua.

Trong cuộc sống bình thường của nhân loại, đặc biệt khi còn nhỏ. Loại bản năng này biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Con nít đánh nhau thường thường xem ai lớn hơn, hình thể lớn thường thường không cần đánh cũng thắng. Bởi vì, đứa nhỏ yếu nhìn thấy đứa lớn hơn đã muốn chạy trốn chịu thua rồi.

Phản phác quy chân cũng là đạo lý này. Khi võ công của nhân loại đạt tới cảnh giới nhất định, chỉ bằng khí thế là đã có thể quyết định thắng bại, người có khí thế thua thường thường trong khi chiến đấu cũng rất khó chiến thắng được đối thủ.

Thật ra, đạo lý phi thường đơn giản. Một kẻ yếu không có khả năng bùng nổ ra khí thế làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Hiện tại, Đại Hà cùng tướng quân đều dùng khí thế để áp đảo đối phương. Đương nhiên, khí thế của Đại Hà cùng tướng quân không phải như những đứa trẻ, đó là biểu hiện của một loại tinh thần lực, ai có tinh thần lực cao hơn thì có thể khống chế cả chiến cuộc.

Cao thủ giao đấu cũng có cảm giác tiết tấu, ai nắm giữ được cảm giác tiết tấu cũng chẳng khác nào đạt được thắng lợi cuối cùng. Trừ khi, thực lực hai bên cách nhau quá lớn.

Từ từ, Trương Dương cảm giác hô hấp có chút khó khăn, co rút ở trong thân cây rình coi cũng không phải là chuyện thoải mái gì. Hơn nữa, hắn còn phải khống chế nhịp tim cùng tốc độ lưu thông máu của mình, trước mặt hai cường giả không thể có một chút sơ ý nào.

Hiện tại, Trương Dương cũng không dám để lộ ra vị trí của mình, hắn luôn cảm thấy không đúng, ẩn nấp là lựa chọn tốt nhất.

Lúc này, khí thế của hai người đã đến đỉnh điểm.

Nhiệt độ trong không khí làm cho Trương Dương cả người đổ mồ hôi, cả thảm cỏ rừng cây đều lâm vào tĩnh lặng, mọi côn trùng cơ hồ đã biến mất, không phát ra một chút âm thanh nào.

Đột nhiên trong lúc đó, Trương Dương cảm giác có chút không đúng. Tựa hồ, biểu hiện của Đại Hà có chút không đúng.

Đúng rồi, ngay từ đầu đã có loại cảm giác này.

Vì cái gì mà lại sinh ra loại cảm giác này?

Trương Dương nhìn thấy khoảng cách giữa hai cường giả càng ngày càng gần...

Đột nhiên, sống lưng của Trương Dương phát lạnh. Biểu hiện của Đại Hà tựa hồ không phải là một biểu hiện thông minh lý trí, mà có vẻ như là ăn cả ngã về không, vì sao lại có loại biểu hiện này?

Trương Dương trong đầu điên cuồng tính toán. Ngay từ đầu, Đại Hà đã dốc toàn lực ứng phó cùng tướng quân, theo trí tuệ của Đại Hà mà nói, không nên xuất hiện loại biểu hiện này ngay từ đầu. Chẳng lẽ, có âm mưu gì?

“Oanh!” Trong khi Trương Dương đang suy tư, một tiếng nổ vang lên trong không trung, phảng phất như sét đánh xuống vậy, chỉ thấy trường đao của Đại Hà cùng đoản kiếm của tướng quân va chạm thật mạnh trong không trung, nổ lên những đạo hào quang bảy sắc chói mắt.

Trong nháy mắt khi va chạm nhau, thân thể hai người điên cuồng lui về phía sau. Trương Dương nhanh chóng tính toán. Một đạo này, hai người đều lui năm mươi thước. Tướng quân thậm chí đã lui tới trên mặt hồ, lẳng không di động trên mặt hồ, để lại từng vòng gợn sóng, tựa như chuồn chuồn điểm nước vậy.

Bất ngờ!

Trong khi Trương Dương còn chưa kịp chuẩn bị tư tưởng, tướng quân đã chủ động công kích, chỉ thấy hắn liên tục vỗ mấy chưởng vào hồ. Mặt hồ dựng lên một bức tường nước, lao thẳng tới Đại Hà. Mà tướng quân theo sát sau bức màn nước này, phảng phất như giá ngự thiên quân vạn mã mà xông lên vậy, vô cùng uy mãnh.

“Bùng!”

“Bùng!”

“Bùng!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang lên, chiến đấu kịch liệt rất nhanh tiến vào nóng bỏng, mỗi một kích đều đất rung núi chuyển, trong không khí tản ra áp lực làm cho người ta lo sợ...

Đáng tiếc, lúc này Trương Dương đã không đem sự chú ý đặt ở trên người hai người, ngược lại điên cuồng tính toán các loại các kiểu có thể tính được. Thủy chung, Trương Dương có cảm giác Đại Hà có chút bất bình thường, một cao thủ, không nên có loại công kích lỗ mãng này.

Phục kích!

Chẳng lẽ là phục kích?

Đột nhiên, Trương Dương toát ra mồ hôi lạnh, một loại sợ hãi khôn cùng lan tràn trong từng lỗ chân lông từng tế bào...

Hiển nhiên, loại công kích điên cuồng này của Đại Hà là đang làm suy yếu thể lực của tướng quân. Đã rất rõ ràng, tướng quân cùng Đại Hà chiến đấu vô luận là chân khí hay thể lực đều có hiện tượng cạn kiệt. Xem ra tuy tướng quân chiếm hết thượng phong. Nhưng tướng quân cũng không thoải mái gì. Dù sao, Đại Hà cũng là cường giả, hơn nữa lại là thiên tài trăm năm mới có, thực lực tự nhiên không thể khinh thường. Chỉ sợ là tướng quân thắng, cũng phải trả giá đắt.

Phục kích!

Phục kích!

Khẳng định là có phục kích!

Trương Dương đã khẳng định điều này rất có thể. Xem ra, hiện tại Đại Hà đang muốn kéo thể lực của tướng quân xuống tới trình độ nhất định rồi mới tung phục kích ra.

Đại Hà sẽ giở thủ đoạn phục kích như thế nào?

Rất nhanh, Trương Dương đem lối suy nghĩ chuyển sang thủ đoạn phục kích. Dù sao, nhân mã của tướng quân đã từng kiểm tra qua nơi này. Hơn nữa, Na Na, còn có mẹ của Na Na cũng đã đến đây, Vương Phong cùng Trương Vân cũng ở nơi này, Trương Dương nghĩ không ra Đại Hà có biện pháp gì để phục kích loại cao thủ như tướng quân. Phải biết rằng, võ công đến cảnh giới như tướng quân, không phải đem thể lực kéo xuống rồi kéo thêm vài người tới là có thể chiến thắng.

Chuột cùng mèo có mấy vạn năm ân oán, số lượng chuột vĩnh viễn nhiều hơn mèo, nhưng không có ai nghe nói qua mèo bị chuột vây đánh mà chết.

“Bùng!”

“Bùng!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa liên miên không dứt, Đại Hà cùng tướng quân quyết đấu đã đến hồi kịch liệt, sát khí lợi hại xoay quanh không trung, ngay cả Trương Dương nép trong thân cây cũng cảm giác được da mặt đau nhức, tựa như bị châm đâm vào vậy.

Mặt cỏ cũng bị sát khí điên cuồng kia quét sạch chỉ còn lại mặt đất màu nâu, ướt sũng nước...

Đột nhiên, Trương Dương cảm giác được một cỗ áp lực khó hiểu, loại áp lực này khác với áp lực của Đại Hà cùng tướng quân. Xa xa, truyền đến tiếng bước chân chính tề, rất có quy luật. Chỉ có quân đội mới có thể có loại thanh âm này.

Bất ngờ, Trương Dương chợt nổi da gà, chỉ thấy mấy trăm người mặc trang phục phi công từ xưa từ bốn phương tám hướng xuất hiện, gọn gàng ngăn nắp, phi thường có thứ tự. Mỗi một người trên mặt đều vô cùng lạnh lùng, không chút nào vì trận đấu kinh thiên động địa kia mà sợ hãi...

Đây là một chi bộ đội, thấy loại trang phục này, Trương Dương loáng thoáng có cảm giác quen thuộc. Bởi vì, loại trang phục này tựa hồ đã thấy qua ở nơi nào đó. Tựa hồ, loại quân phục này đã khá xưa. Trong thế giới hiện đại, không nên xuất hiện loại quân phục từ xưa này.

Bất ngờ!

Trương Dương trên trán mồ hôi chảy ròng ròng. Hắn đã nhớ ra mấy cái quân phục này đã thấy qua trong một bộ phim về World War II (Chiến tranh thế giới thứ 2).

Là Thần Phong cảm tử đội!

Cũng là Thần phong đặc công đội!

Đây là Thần Phong cảm tử đội đỉnh đỉnh đại danh của Nhật Bản tại World War II (Chiến tranh thế giới thứ 2). Cũng xưng là Thần Phong đặc công đội. Chỉ với đội ngũ này, đã tạo nên tổn thất nặng nề cho hạm đội Mỹ. Cũng chính vì đội ngũ này, mới làm cho nước Mỹ quyết định sử dụng vũ khí hạt nhân với Nhật Bản...

Đây là một chi bộ đội đã làm cho quân Mỹ sợ hãi!

Đây là một chi bộ đội trung thành nhất với Thiên Hoàng!

Đối với chi bộ đội này mà nói. Hy sinh, chính là vinh dự cao nhất!

325. Chương 325: Trận Súng Ngắm

Trương Dương nhanh chóng tính toán, rất nhanh, hắn đã cho ra số liệu đại khái, chi quân đội này chừng ba trăm người!

Ba trăm người sau khi tiến vào thăm cỏ, lập tức, lại phân thành mười người một tổ, tổng cộng ba mươi tổ, mỗi tổ có ba khẩu súng ngắm được chế tạo đặc biệt cùng bảy khẩu súng tự động, mỗi một người trừ súng trên người ra, còn có chủy thủ quân dụng, lựu đạn, súng ngắn, cơ hồ là vũ trang đến tận răng.

Ba mươi tổ này tựa hồ rất quen thuộc địa hình nơi này, rất nhanh chiếm cứ địa hình có lợi, cơ hồ là đem cả thăm cỏ cùng nửa mặt hồ vào trong tầm kiểm soát. Bất quá, khoảng cách quá xa, giữa các tổ sơ hở cũng khá nhiều, ở phía sau, Trương Hàn cùng Vương Phong cũng bị chi quân đội này bức lui vào trong rừng cây không dám thò đầu ra, mục tiêu của đội ngũ này căn bản không phải là hai người bọn họ, mà chỉ lưu lại mấy người dùng súng ngắm theo dõi hai người. Xem bộ dáng, hai người muốn trợ giúp tướng quân cũng là một vấn đề khó khăn. Dù sao, đây cũng là một chi quân đội có khả năng tác chiến với khoảng cách xa, căn bản sẽ không chính diện tiếp xúc với bọn họ.

Nhìn thấy mấy trăm binh lính này, Trương Dương không khỏi nghi hoặc, hắn không rõ trong đầu Đại Hà nghĩ cái gì, nếu dựa vào ba trăm binh lính này là có thể giết được tướng quân, vậy tướng quân cũng không phải là cường giả. Nói đến, một thăm cỏ lớn như vậy, để cho họ vây khốn một người thường còn khó, càng huống chi là nhân vật như tướng quân.

“Ồnh!”

“Ồnh!”

“Ồnh!”

Trong khi Trương Dương đang suy tư, trận chiến giữa Đại Hà cùng tướng quân đột nhiên trở nên kịch liệt hẳn lên, tướng quân không biết từ khi nào đã thay đổi vị trí với Đại Hà, Đại Hà đã đưa lưng về mặt hồ, mà tướng quân lại quay mặt về phía hồ.

Không ổn!

Trương Dương có một loại dự cảm không ổn, rất rõ ràng, Đại Hà bắt đầu điên cuồng công kích chính là muốn thay đổi vị trí với tướng quân. Hiện tại, Đại Hà đã đạt được mục đích, Tướng quân đối với vị trí căn bản không để ý, cao thủ cùng cao thủ giao đấu, vị trí thường xuyên thay đổi, không ai duy trì mãi một vị trí.

Tướng quân tựa hồ cũng đã nhận ra không đúng, thế công rõ ràng sắc bén hẳn lên, Ngự Trường Kiếm trong không trung tạo nên tầng tầng kiếm ảnh, một tầng lại tiếp nối một tầng hướng về Đại Hà, Đại Hà rút cuộc cùng tướng quân võ công cũng chênh lệch một ít, qua mấy chiêu, Đại Hà đã bị bức lui đến bên cạnh hồ.

“!”

“!”

“!”

Trong không trung đột nhiên truyền đến ba tiếng súng. Thân thể tướng quân tựa như gặp phải một đòn nghiêm trọng, vốn đang tới gần Đại Hà thân thể đột nhiên lui về phía sau, bước chân để lại trên nền đất hai vết thật sâu...

Thân thể tướng quân cùng Đại Hà đột nhiên đều khựng lại.

Áp lực trong không khí trở nên vô cùng, ánh mắt như đao phong của tướng quân nhìn Đại Hà. Đột nhiên, tay của tướng quân nhẹ nhàng giơ lên, nắm tay chậm rãi buông ra, ba đầu đạn rơi xuống mặt đất...

“Người cho rằng, vài viên đạn là có thể xử lý ta?!” Tướng quân vẫn lạnh lùng thong dong.

“Ha ha, người nếu không tin, có thể đi vài bước!” Đại Hà trường đao vung lên, khí phách nói.

“Được...!”

Tướng quân lời còn chưa dứt, thân thể rõ ràng đã động, trong không trung huyền hóa ra từng đạo tàn ảnh, tựa như huyền hóa ra vô số tướng quân vậy.

“!”

“!”

“!” Trương Dương cảm giác thấy kinh ngạc. Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới có thể dùng cơ thể con người đối kháng với viên đạn. Nhưng tướng quân làm được. Lúc này, Trương Dương đối với tướng quân tràn ngập sự chờ mong.

Đáng tiếc, Trương Dương thất vọng.

Tướng quân đang vọt tới trước thì thân thể lập tức bị buộc thối lui, mọi lộ tuyến của hắn đều bị viên đạn phong tỏa. Tuy tướng quân có thể tiếp được viên đạn. Nhưng viên đạn sinh ra lực trùng kích thật lớn làm cho hắn không thể không lui về phía sau để giải tỏa lực.

Mặt cỏ lại lâm vào yên lặng. Tướng quân cũng biến sắc, hắn không có nghĩ đến lại có loại kết quả này.

Đây là một cái bẫy.

Cơ hồ là đồng thời, Trương Dương cùng tướng quân đều nghĩ đây là một cái bẫy được tính toán chi li. Ba trăm thành viên Thần phong cấm tử đội này cơ hồ chiếm cứ mọi địa hình có lợi ở nơi này. Hơn nữa, hình thành một mạng lưới giao thoa nhau, quan trọng hơn chính là, ba trăm người này hành động vô cùng ăn ý, chỉ cần tướng quân vừa động, sẽ có hơn mười tay bắn tỉa khống chế mỗi một vị trí của tướng quân, căn bản không cần nhắm mục tiêu...

Tướng quân trán toát mồ hôi, cùng Đại Hà chiến gần nửa giờ, tướng quân vẫn không đổ mồ hôi 1 hơi, mà hiện tại, tướng quân đã đổ mồ hôi.

Đây là một cái bẫy bố trí rất tỉ mỉ

Trương Dương rốt cuộc hiểu được Đại Hà vì cái gì mà muốn dựa lưng vào hồ. Hiện tại, tướng quân có muốn giống như hắn mấy hôm trước mà nhảy vào hồ nước cũng không có khả năng, bởi vì đã Đại Hà chiếm cứ vị trí này. Thật ra, cho dù không có Đại Hà, tướng quân cũng không thể vượt qua khoảng cách hơn ba mươi thước kia, Đại Hà chỉ là một vách ngăn cuối cùng mà thôi.

“Nhớ Tá Đẳng chứ?” Đại Hà vẻ mặt chờ đợi nhìn tướng quân.

” Tá Đẳng Đội trưởng Thần Phong cấm tử đội đích, thị vệ cận thân Thiên Hoàng?”

“Đúng, mười tám năm trước, chính người giết Đội trưởng Tá Đẳng, mười tám năm sau, còn hắn vì hắn báo thù”.

Trong khi hai người nói chuyện, một người trẻ tuổi cao gầy đi từ trong tiểu đội ra, đứng cách tướng quân chừng năm mươi thước, xa xa nhìn tới.

“Ta, Tá Tá Mộc, Thị vệ trưởng cận thân Thiên Hoàng đệ hạ, mười tám năm trước, các hạ đã dùng thủ đoạn bỉ ổi giết chết phụ thân ta. Hôm nay, ta dùng trận súng ngấm để giết các hạ, nói vậy các hạ cũng sẽ không có ý kiến gì!” Người trẻ tuổi này cũng ngang tuổi với Trương Dương, vẻ mặt trấn định thông dong, loáng thoáng có phong độ của một đại tướng, khó trách tuổi trẻ như vậy mà đã là Thị vệ trưởng cận thân Thiên Hoàng.

“Trận súng ngấm?”

“Đúng, đây là trận súng ngấm ta chuyên môn nghiên cứu ra để đối phó cường giả. Trước mắt, còn chưa có cường giả có thể đào thoát khỏi trận súng ngấm này phục kích. Trên thực tế, chúng ta đã bắn giết hai cường giả Trung Quốc...”

“Là người!”

Bất ngờ, không khí đã biến lạnh, tướng quân trên mặt lần đầu tiên biến thành vẻ phẫn nộ, một cổ phẫn nộ không thể hình dung, gân xanh nổi lên, ánh mắt như kiếm, cả người sát khí lăm lẹ. Hiển nhiên, tướng quân đã giận đến cực điểm.

“Đúng vậy, là ta bắn giết hai cường giả Trung Quốc, người sẽ là người thứ ba, rất nhanh, sẽ có thứ bốn, thứ năm!” Tá Tá Mộc vẻ mặt trấn tĩnh, không chút bị sát khí của tướng quân ảnh hưởng.

“Tốt tốt, người cho rằng, chỉ một trận súng ngấm là có thể giết chết ta?” Tướng quân bất ngờ cười to, tiếng cười xuyên thấu kim thạch, truyền ra hơn mười dặm.

“Vô dụng, chúng ta tại núi Phú Sĩ mười lăm phút trước đã cho bộ đội đặc chủng giới nghiêm, nhân thủ mà người an bài đều không thể tiến vào, trừ phi...” Người trẻ tuổi cười lạnh một tiếng: “Trừ phi, bọn họ cùng quân đặc chủng vô trang hạng nặng đối kháng. Ừm, đáng nói cho người chính là, Mĩ Quốc Âu Châu tận lực nghiên cứu người biến đổi gen, Trung Quốc tận lực nghiên cứu võ công, mà Nhật Bản chúng ta lại tận lực vào thuật phục kích tổ đội, chỉ cần huấn luyện chuyên vào đó, ba quân đặc chủng có thể đối kháng với thành viên Long tổ của các người. Nhớ có một câu nói Trung Quốc, một người Trung Quốc là một con rồng, một đám người Trung Quốc lại chỉ là một đám trùn, mà dân tộc chúng ta thì khác, một người Nhật Bản chỉ là một con trùn, nhưng một đám người Nhật Bản tuyệt đối là rồng!”

“Phải không!” Tướng quân giật mình. Trên thực tế, hắn đã tin lời Tá Tá Mộc, bởi vì trong phạm vi hắn có thể trình thám, chỉ có Vương Phong cùng Trương Vân bị hạn chế trong rừng cây. Tuy tạm thời không có nguy hiểm, nhưng lại không thể thoát thân, càng không có biện pháp trợ giúp hắn.

“Người rất nhanh sẽ tin tưởng rằng, chỉ cần giết người, mọi thành viên Long tổ cùng các nhân viên liên quan tiến vào Nhật Bản chúng ta đều sẽ không buông tha. Nơi đây là Nhật Bản, không phải Trung Quốc, không chấp nhận các người đến đi tự nhiên!” Người trẻ tuổi nói từng chữ một, trong giọng điệu tràn ngập sự tin tưởng.

“Người không sợ ta sau khi đào tẩu sẽ tại Nhật Bản triển khai giết chóc trả thù?” Tướng quân đột nhiên cười lớn nói.

“Ta rất sợ, nhưng ta biết, người trốn không thoát!” Người trẻ tuổi trong giọng điệu tràn ngập sự tự tin.

“Phải không!”

Bất ngờ, sát khí lan tràn!

Thân thể tướng quân đột nhiên bật lên, người trong không trung tựa như một cánh chim ưng lừng lừng không đánh về phía người trẻ tuổi kia, uy mãnh vô cùng, tạo nên một cơn gió lốc...

Gần!

Bốn mươi mét!

Ba mươi mét!

!... !!!...

Tiếng súng thanh thúy lại cắt qua áp lực, một tiếng lại tiếp một tiếng rất có quy luật, theo đó tiếng súng càng lúc càng dày đặc. Thân thể tướng quân càng ngày càng chậm lại, mỗi một bước tiến giống như phải tốn khí lực rất lớn. Rốt cuộc, thân thể tướng quân bắt đầu lui về phía sau, đạn từ bốn phương tám hướng đối với hắn tạo thành áp lực cường đại. Thậm chí, cơ hội để hắn đem viên đạn bắn ngược về phía người trẻ tuổi cũng không có. Đương nhiên, tướng quân vẫn không dùng Ngư Trường Kiếm để đỡ đạn, hắn vẫn không nỡ.

Khoảng cách lại cách ra năm mươi mét.

Mặt cỏ khôi phục lại sự im lặng, Đại Hà lẳng lẳng đứng ở bên hồ, tướng quân lạnh lùng nhìn Tá Tá Mộc vẻ mặt thông dong, hai tay chậm rãi buông ra, hơn mười viên đạn rơi xuống mặt đất...

326. Chương 326: Phá Trận

“Thông minh, quả nhiên là thông minh, chẳng qua, ta nói cho người, rồng chung quy vẫn là rồng, trùn thủy chung vẫn là trùn, chưa từng nghe nói trùn có thể biến thành rồng. Hôm nay, ta sẽ giết tận Thần Phong cầm tử đội, vì hai cường giả Trung Quốc kia báo thù!”

Tướng quân hai mắt bắt đầu trở nên đỏ đậm, đường trang trong gió lay động, khí thể điên cuồng phát triển, sát khí tràn ngập đầy trời. Cho tới nay, tướng quân vẫn đang điều tra hai cường giả Trung Quốc đột nhiên mất tích. Phải biết rằng, cường giả cùng cường giả đều có liên hệ, mà hai cường giả này đột nhiên mất tích, điều này khiến cho tướng quân hoài nghi. Một quốc gia sinh ra một cường giả cần cả trăm năm, thậm chí là lâu hơn, một lần tử vong hai cường giả tuyệt đối là tin tức làm cho cường giả trên thế giới rung động.

Rất nhiều lúc, hai cường giả có thể xem như là tương lai của một quốc gia, ở một số quốc gia nhỏ của Á Châu, mà xuất hiện một cường giả sẽ làm cho chính phủ mừng đến phá cỗ, một lần tổn thất hai cường giả có thể thấy được là chuyện trọng đại đến chừng nào.

“Mặt khác, ta muốn nói cho người một việc” Tướng quân đột nhiên cười, sát khí đang điên cuồng phát triển tự nhiên đình chỉ.

“Hả?!” Tá Tá Mộc cảm giác nụ cười của tướng quân có chút quỷ dị.

“Trận súng ngắm không phải là người phát minh ra, vào mười chín năm trước, đã có người dùng trận súng ngắm phục kích cường giả. Hơn nữa, lúc ấy chỉ có mấy tay súng tập kích. Mà người, lại tới ba trăm người, nếu so ra, người thật sự không được!” Tướng quân cười lớn nói.

“Có được hay không, đợi lát nữa người sẽ biết” Tá Tá Mộc gương mặt vốn là đang thông dong đột nhiên trở nên dữ tợn. Hiển nhiên, hắn đối với việc có người vào mười chín năm trước đã phát minh ra trận súng ngắm thực không thoải mái. Cho tới nay, hắn đều tự hào về trận súng ngắm mà mình phát minh ra, không thể tưởng được, hắn chỉ là phục chế lại ý tưởng của người khác mà thôi.

“Ha ha, ta nói cho người. Trận súng ngắm có một nhược điểm trí mạng” Tướng quân nhìn Thần Phong cầm tử đội như hổ rình mồi mà cười nói.

“Nhược điểm gì?” Rõ ràng, Tá Tá Mộc đồng tử co rút nhanh lại.

“Trận súng ngắm có thể phục kích cường giả, chủ yếu là bởi vì tính toán chuẩn mực, có thể phong tỏa mọi góc độ, giúp cho lực trùng kích của viên đạn triệt tiêu lực đẩy kích của cường giả. Ừm, đây đích thực là một ý tưởng thiên tài. Bất quá, trận này có một khiếm khuyết trí mạng chính là, chỉ cần một góc độ tính toán sai lầm, hoặc một tay súng bị tập kích ngoài ý muốn, cả trận sẽ mất đi tác dụng...”

“Đương nhiên, lấy sự phối hợp của nhóm người này, cho dù góc độ tính toán có chút sai lệch, cũng có thể dùng nhân số để bù lại, còn lại chính là ngoài ý muốn, ha ha...” Tướng quân cười lớn dùng Ngư Trường Kiếm chỉ vào vị trí của các tay súng bắn tỉa nói: “Chỉ cần tùy tiện phá đi mấy điểm phục kích, trận súng ngắm này sẽ biến thành một trò cười”.

“Ha ha ha...” Gương mặt thông dong của Tá Tá Mộc đột nhiên cười lớn nói: “Người, người có thể tùy tiện phá đi mấy điểm phục kích?”

Không riêng gì Tá Tá Mộc cười to, ngay cả Trương Dương cũng cảm giác có chút khó tin, võ công của tướng quân tuy lợi hại, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, chỉ sợ có đánh chết được một hau tay bắn tĩa, thì sẽ không thể tránh né được đạn.

Khi Trương Dương phát hiện sự ảo diệu của trận súng ngắm này, Trương Dương đều có một loại cảm giác kinh ngạc, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới đem súng ngắm sử dụng như vậy. Không thể không nói, người mười chín năm trước kia cùng Tá Tá Mộc đều là nhân vật thiên tài, lại có thể dùng súng ngắm bình thường để phục kích giết cường giả, đây là điều mà rất nhiều người không dám nghĩ tới.

“Không, ta cũng không nói là ta phá trận, ta ở tại trung tâm trận, tự nhiên phá không được. Nhưng ta phá không được, không đại biểu là người khác phá không được...”

“Trương Dương, người còn chờ gì nữa? Ngân Mị...”

Bất ngờ, tướng quân hai tay vung ra, một cỗ cuồng phong xuất hiện, cơ hồ trong khoảnh khắc tướng quân vung hai tay ra, những viên đạn dày đặc đã phong tỏa mỗi một vị trí trên thân thể của tướng quân, tuy cuồng phong làm dấy lên tro bụi ảnh hưởng đến tầm mắt, nhưng mấy trăm tay súng ngắm của Thần Phong cảm tử đội phối hợp khá ăn ý, căn bản không cần thấy rõ thân thể của tướng quân mà trực tiếp phong tỏa không gian, vô luận tướng quân di động về hướng nào cũng không thể tránh thoát đạn bắn tới...

Trương Dương!

Ngân Mị!

Đột nhiên, Trương Dương tim đập mạnh, tướng quân lại biết hắn ở trong này!

Ngân Mị, Ngân Mị, Ngân Mị...

Đúng rồi, dùng Ngân Mị, tướng quân không phải đã nói sao, chỉ cần phá thành một lỗ hổng, trận súng ngắm liền mất tác dụng.

Không kịp suy nghĩ, thân thể của tướng quân đã có hiện tượng chống đỡ không được. Mặc kệ tướng quân có bao nhiêu lợi hại, hắn thủy chung vẫn là người, đối mặt với rừng đạn dày đặc kia, hắn căn bản không có biện pháp tránh né, thậm chí, cơ hội lui về phía sau cũng không có.

Ngân Mị, đi!

Trương Dương thần niệm lập tức phát lệnh, Ngân Mị ẩn núp ở trong bụi cỏ trong rừng cây tựa như một một lần sáng bạc xẹt qua trong cỏ, tốc độ nhanh đến căn bản nhìn không thấy, tựa như một đạo ánh sáng hư vô xẹt qua trong bụi cỏ...

“A!”

“A!”

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết nối nhau vang lên, đối với Ngân Mị mà nói, giết chết mấy tay súng bắn tĩa này rất dễ dàng, cả đồ đệ của Đại Hà cũng đỡ không được Ngân Mị tập kích, càng huống chi những người lính này. Đương nhiên, mấy tay súng bắn tĩa này đều có người canh giới, đối phó tướng quân căn bản không dùng hết ba trăm người bố trí trận súng ngắm, đại bộ phận trong ba trăm người đó chủ yếu là phòng ngừa có người phá hoại.

Bất quá, vô luận là có người canh phòng thì cũng đều là nhân loại, không có tay súng bắn tĩa nào để phòng một động vật giống như chuột vậy.

Đây là một hồi giết chóc, đây là một hồi thuần túy là giết chóc, sau khi Ngân Mị như tia chớp công kích, các tay súng bắn tĩa căn bản không có kịp phản ứng thì mạng đã xuống hoàng tuyền, cổ đều bị xé rách...

Giết chóc triển khai trong thảm cỏ rừng cây, mấy địa hình này đều thích hợp cho các tay súng bắn tĩa ẩn nấp, nhưng cũng là địa hình thích hợp cho Ngân Mị tập kích.

Hai phút!

Không, chỉ chừng chín mươi giây, Ngân Mị đã giết bốn tổ súng bắn tĩa, tốc độ giết chóc của Ngân Mị thực kinh người...

“Ha ha ha... Ta nói rồi, ta muốn giết tận Thần Phong cảm tử đội!” Tướng quân vốn đang bị vây trong súng trận bất ngờ vọt tới, nhảy lên không trung, tựa như một cách đại bàng đánh về phía trận súng ngắm đã bị Ngân Mị phá hỏng, sát khí tràn ngập!

“!”

“!”

Trương Dương rốt cuộc đã thở phào nhẹ nhõm một hơi, trận này xem như đã bị phá. Bởi vì, theo tiếng súng mà phán đoán, rõ ràng cảm giác được, đã không còn quy luật như ban đầu. Tuy tiếng súng càng thêm dày đặc, nhưng đã không thể ngăn cản tướng quân tung hoành giết chóc...

Đối với một cường giả mà nói, đạn dày đặc cũng không thể giải quyết được vấn đề. Bởi vì, tốc độ của cường giả ngay cả hỏa tiễn cũng khó mà đả thương được. Đương nhiên, nếu dùng súng máy hạng nặng bắn giao nhau, cường giả cũng khó mà chống được. Nhưng loại tình huống này rất khó xuất hiện. Dù sao, súng máy hạng nặng thuộc về vũ khí hạng nặng, không có phương tiện thì không đem theo được, lại càng khó có thể mai phục.

Giết chóc đã bắt đầu!

Tướng quân không có súng trận ước thúc, liền giống như cửu thiên ma thần xẹt qua lại trong rừng cây bãi cỏ.

Rất nhanh, Thần Phong cảm tử đội đã bị đánh bại, đã bắt đầu bắn loạn xạ không có mục đích, có vài viên đạn bắn tới thân cây chỗ Trương Dương, làm cho Trương Dương sợ tới mức toát mồ hôi lạnh. ****, nếu mà bị đạn lạc bắn chết thì đúng là trò cười.

Từ từ, tiếng kêu thảm thiết đã ngừng lại.

Tá Tá Mộc thủy chung ngơ ngác đứng ở trên bãi cỏ không nhúc nhích, vẻ mặt như tro tàn. Hắn không thể tưởng được, một chi bộ đội mình vất vả lắm mới thành lập được để có thể đối kháng cường giả, cứ như vậy mà bị người ta đánh tan. Thậm chí, cho tới bây giờ, hắn còn không thấy được Ngân Mị, không biết là cái gì đã phá giải tâm huyết của hắn.

Mà làm cho Trương Dương quỷ dị chính là, Đại Hà thủy chung vẫn đứng ở bên hồ không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi, chỉ ngẫu nhiên né tránh những viên đạn lạc.

Cảm giác khó hiểu thủy chung vẫn quần quanh trong lòng của Trương Dương.

Vì cái gì mà Đại Hà lại trấn tĩnh như vậy?

Trương Dương nghĩ không ra nguyên nhân gì làm cho Đại Hà trấn tĩnh như vậy. Thậm chí, khi tướng quân giết chóc Thần Phong cảm tử đội, trên mặt Đại Hà còn lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Hắn vì cái gì mà mỉm cười?

Vì cái gì mà không ra tay cứu Thần Phong cảm tử đội?

Nếu Đại Hà ra tay, Thần Phong cảm tử đội không có khả năng bị giết sạch như vậy.

Bất ngờ, Trương Dương nghĩ tới khi Đại Hà giết chết đồ đệ hắn. Hiển nhiên, Đại Hà đang làm suy yếu thể lực của Thiên Hoàng. Không thể nghi ngờ, trận súng ngắm của Thần Phong cảm tử đội này là thuộc bộ đội trực hệ của Thiên Hoàng...

Đại Hà rốt cuộc có bí mật gì?

Chẳng lẽ Đại Hà sẽ ngu xuẩn đến mức muốn thay thế Thiên Hoàng?

Hiển nhiên, khả năng này rất thấp. Tại Nhật Bản, Thiên Hoàng là một loại tượng trưng về tinh thần, không ai có thể thay thế, Thủ tướng có thể không ngừng thay đổi, nhưng chưa từng nghe nói qua thay đổi Thiên Hoàng.

Duy nhất có thể chính là Đại Hà muốn đem Thiên Hoàng trở thành con rối trong tay mình...

Trong khi Trương Dương đang suy tư, giết chóc đã chấm dứt. Tướng quân tựa hồ cũng không quản tới Đại Hà mà chỉ thần nhiên đi đến trước mặt Tá Tá Mộc. Tá Tá Mộc vẻ mặt vốn thông dong không bức bách đã trắng bệch, nhìn chăm chăm về Đại Hà ở xa xa, vẻ mặt oán độc.

327. Chương 327: Khiêu Chiến Đại Hà

“Phản đồ!”

“Phản đồ!”

Tá Tá Mộc phảng phất không có nhìn thấy ánh mắt của tướng quân, chỉ nhìn chăm chăm vào Đại Hà, đột nhiên, đưa súng ngấm trong tay của hắn lên, “rắc rắc” một lên đạn, nổ súng vào Đại Hà...

“!”

“!”

Sự tình biến chuyển quá nhanh, không thể tưởng được người bên Đại Hà lại xảy ra nội chiến, tướng quân cùng Trương Dương nấp ở trong thân cây đều có cảm giác bất ngờ. Tá Tá Mộc này thực thông minh, chỉ từ thái độ không nhúc nhích của Đại Hà liền nhìn ra Đại Hà đã phản bội Thiên Hoàng. Đương nhiên, có thể bình thường hắn đã chú ý tới động tĩnh của Đại Hà.

Kỹ thuật bắn súng của Tá Tá Mộc có thể nói là hạng nhất, đạn bắn ra phong tỏa Đại Hà, đáng tiếc, đạn chỉ đi từ một hướng, đối với Đại Hà không tạo thành chút uy hiếp, Đại Hà chỉ khê vung tay một cái, những viên đạn đã biến mất...

“Người vì cái gì mà phản bội Thiên Hoàng? Vì cái gì?” Tá Tá Mộc biết vô ích, đã dừng bắn, ánh mắt phảng phất như phát ra ánh lửa, hận không thể cắn nuốt Đại Hà.

“Thần Phong cảm tử đội của người bị người diệt tận, người muốn trốn tránh trách nhiệm?” Đại Hà âm trầm nói.

“Trốn tránh trách nhiệm? Ha ha ha... Ta có thể sao? Nếu người ra tay, Thần Phong cảm tử đội sẽ bị tiêu diệt? Thiên Hoàng đã sớm biết dã tâm của người, chỉ là không thể tưởng được, vào thời điểm mấu chốt này, người lại giúp người ngoài!” Tá Tá Mộc oán hận nói.

“Người xứng giáo huấn ta sao!”

Đại Hà thân thể đột nhiên động, trường đao trong không trung bổ ra một đạo sấm chớp, mục tiêu là Tá Tá Mộc...

“Ha ha ha... Đại Hà, còn có ta ở đây!”

“Oành!” một tiếng nổ, kiếm khí của tướng quân cùng đao khí của Đại Hà chạm nhau, trong không trung phát ra tiếng nổ làm cho không khí chấn động, Tá Tá Mộc bị lực lượng thật lớn đánh cho quay cuồng lăn lộn mấy vòng trên đất, hắn không có súng trận, trước mặt cường giả chỉ như một con búp bê vải yếu ớt mà thôi.

Loạn rồi!

Loạn rồi!

Loạn quá rồi!

Nhìn thấy tướng quân vì bảo hộ Tá Tá Mộc mà cùng Đại Hà kịch chiến. Trương Dương cảm giác trong đầu hỗn loạn, tuy Đại Hà phản bội Thiên Hoàng, nhưng Tá Tá Mộc vẫn là kẻ địch của tướng quân, Trương Dương không rõ tướng quân vì cái gì mà bảo vệ Tá Tá Mộc.

Đột nhiên, Trương Dương cảm giác trong không khí có một trận dao động, phảng phất, một cỗ áp lực vô cùng vô tận ép tới.

Khí tràn ngập mỗi một tắc không gian.

Cường giả!

Có cường giả đến!

Trương Dương đối với loại khí tức này đặc biệt mẫn cảm, bởi vì, vô luận là tướng quân hay Đại Hà đều có loại khí tức làm cho người ta hít thở không thông này...

Quả nhiên!

Ngay khi Trương Dương vận khởi “Tiên Đạo Man Man đối kháng loại áp lực này, mặt hồ xa xa đột nhiên nổi sóng mãnh liệt, trên sóng lớn, một người mặc trường bào kiểu Hồi giáo cùng một người châu Á mặc vest đen đang đi về phía trước.

Hai cường giả!

Trương Dương sau lưng phát lạnh, hẳn rồi cuộc hiểu được Đại Hà vì cái gì mà đối với việc Thần Phong cảm tử đội bị diệt không quan tâm. Nguyên nhân căn bản là hẳn hoàn toàn nắm chắc có thể đem tướng quân lưu lại, mặc kệ tướng quân có lợi hại đến mấy, cũng không đạt tới bước có thể cùng ba cường giả đối kháng.

“Oành!” một tiếng nổ, tướng quân cùng Đại Hà sau khi đối một chương thì tách ra.

“Là các người!” Tướng quân trên mặt sát khí lan tràn, lạnh lùng nhìn hai cường giả đang chậm rãi đi tới.

“Là ta, cường giả Trung Quốc các người nhân số nhiều. Cường giả hiệp nghị cũng là do các người chế định. Hiện tại, cũng có thể đã đến phiên chúng ta chế định cường giả pháp tắc” Người mặc vest đen lạnh nhạt cười.

“Ha ha, bằng cường giả Hàn Quốc, Ấn Độ cùng Nhật Bản có thể đối kháng với cường giả của Trung Quốc sao?” Tướng quân cười nói.

“Ta không biết, ta chỉ biết hôm nay là ngày Trung Quốc chết đi cường giả thứ ba. Hơn nữa, là người lợi hại nhất, có sức ảnh hưởng nhất. Sau khi người chết, cường giả Trung Quốc số lượng sẽ càng ngày càng ít đi, ít đến khi không còn lực lượng có thể cùng cường giả của ba nước chúng ta đối kháng” Người mặc trường bào kiểu Hồi giáo nói.

“Phải không...”

“Bùng!” một tiếng, tướng quân không chút dấu hiệu đột nhiên phát động, Ngự Trường Kiếm trong tay đột nhiên bổ về phía người Ấn Độ, tuyệt đối là một kích lôi đình, phong vân biến sắc. Người Ấn Độ tựa hồ bị một kích toàn lực ứng phó của tướng quân ngăn chặn, thân thể điên cuồng lui về phía sau, mà tướng quân được thể không buông tha, mũi chân điên cuồng đạp lên trên cỏ, Ngự Trường Kiếm trong tay rất nhanh đuổi theo người Ấn Độ, trong không trung bổ ra từng đạo từng đạo khí lưu nối nhau làm cho người ta sợ hãi...

Các động tác quá nhanh, Trương Dương căn bản còn chưa kịp phản ứng, tướng quân đã nương theo một kích lôi đình vạn quân kia xẹt qua người Ấn Độ, trực tiếp trốn vào rừng cây, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Không riêng gì Trương Dương không có phản ứng, ngay cả Đại Hà cùng hai cường giả kia cũng đều không có phản ứng. Bọn họ căn bản không có nghĩ đến, tướng quân lại không để ý tới thân phận mà chạy trốn, tốc độ chạy trốn lại như điện chớp...

Đến cảnh giới của cường giả, sợ là chết cũng không dễ dàng đào tẩu.

Trương Dương ngoài ý muốn, Đại Hà cũng ngoài ý muốn, hai cường giả kia cũng ngoài ý muốn. Nhưng Trương Văn cùng Vương Phong không ngoài ý muốn, trong khi tướng quân động thủ hai người đã phân ra mà chạy. Bọn họ phi thường rõ ràng, bọn họ lưu lại, chỉ làm cho tướng quân thêm vướng bận. Hơn nữa, bọn họ sau khi tách ra, căn bản không sợ Đại Hà đuổi theo. Dù sao, Đại Hà chỉ có ba người, mà đối phó với tướng quân cần hai cường giả, mà một người thì không thể truy kích hai người chạy hai hướng khác nhau.

Cơ hồ là đồng thời, Tá Tá Mộc cũng nắm lấy cơ hội ném súng ngấm mà điên cuồng chạy vào rừng cây...

Theo bản năng, Đại Hà cùng hai cường giả kia đuổi theo hướng tướng quân vừa chạy đi.

Trương Dương nhìn thấy thảm cảnh trống rỗng, không khỏi trợn tròn mắt. Một hồi quyết đấu, bị âm mưu của Đại Hà làm cho náo loạn. Hiện tại, còn lại trên thảm cỏ là thi thể, ba trăm thi thể chết không nhắm mắt đủ mọi tư thế...

Trương Dương vốn chuẩn bị cho Ngân Mị truy tung đi xem kết quả, cuối cùng lại bỏ qua chủ ý này. Ngân Mị sẵn đuổi người thường tuy dễ dàng, nhưng đối mặt với cường giả, Ngân Mị chỉ như một con mèo yếu ớt mà thôi.

Trương Dương không khỏi thở dài một tiếng, sinh tử của tướng quân không phải hắn có thể quyết định. Dù sao, đối mặt với ba cường giả, chỉ sợ hắn cũng không có khả năng hỗ trợ.

Trương Dương thân thể giật giật, chuphón bị đi ra, đột nhiên trong lòng chợt động, hắn nghĩ tới một vấn đề mấu chốt.

Tá Tá Mộc!

Đối với Đại Hà mà nói, Tá Tá Mộc so với tướng quân còn quan trọng hơn, nếu Tá Tá Mộc quay trở lại bên cạnh Thiên Hoàng. Như vậy, tất cả an bài của Đại Hà đều đổ sông đổ biển.

Đại Hà sẽ trở về đuổi giết Tá Tá Mộc!

Điều này khẳng định sẽ xảy ra, khi tướng quân đã không để ý tới thân phận mà đào tẩu, Đại Hà không nghĩ tới vấn đề này, Trương Dương tin tưởng rằng, rất nhanh, Đại Hà sẽ nghĩ tới mà quay về!

Không hiểu sao máu toàn thân Trương Dương sôi sục lên.

Đại Hà!

Khiêu chiến Đại Hà!

Khiêu chiến Đại Hà!

Trương Dương tim đập kịch liệt, dục vọng khiêu chiến Đại Hà không thể át chế, Trương Dương phi thường rõ ràng, hiện tại khiêu chiến Đại Hà là thời cơ tốt nhất, vừa có thể giảm bớt áp lực cho tướng quân, lại có thể giúp thông dong đào tẩu, làm cho Đại Hà cùng Thiên Hoàng trở mặt.

Đột nhiên trong lúc đó, Trương Dương hiểu được tướng quân vì sao phải giúp Tá Tá Mộc mà

328. Chương 328: Trương Dương Vs Đại Hà

Vì sao tốc độ của Đại Hà chậm lại?

Thấy Đại Hà khi bắt đầu thì tốc độ nhanh như điện xẹt, có lẽ là nóng lòng đuổi giết Tá Tá Mộc rồi quay lại trợ giúp hai cường giả kia truy đuổi tướng quân, vì cái gì mà đột nhiên giảm tốc độ?

Trương Dương điên cuồng tính toán các loại các dạng có thể, khoảng cách hiện tại giữa hai người còn hơn ba mươi thước, không phải góc độ tập kích tốt nhất, đối với Trương Dương mà nói, cũng không có thể diện hay không thể diện gì, tuy khiêu chiến Đại Hà, tốt nhất là đột nhiên tập kích, làm cho Đại Hà không kịp đề phòng mới là thượng sách.

Nếu làm cho Đại Hà bị thương là thượng thượng sách!

Trương Dương cho tới bây giờ chưa từng cho rằng mình là người cao thượng, hắn trên đường chạy trốn, mỗi lần sẵn đuổi đều là âm mưu quỷ kế, rất ít khi đối kháng trực tiếp, nếu có cơ hội tập kích hắn tự nhiên sẽ không buông tha.

Gần!

Gần nữa!

Mười lăm thước!

Trương Dương yên lặng tính toán khoảng cách tốt nhất, thần công Tiên Đạo Mạn Mạn đã vận hành đến cực hạn, đối thủ của hắn là Đại Hà, không phải là lưu manh, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ trả giá bằng chính sinh mệnh.

Làm Trương Dương khó hiểu chính là, Đại Hà tuy càng ngày càng gần, nhưng động tác cũng càng ngày càng cẩn thận, nhưng xem về mặt của hắn tựa hồ vẫn chưa phát hiện ra Trương Dương...

Trương Dương tự nhiên không biết, Đại Hà hoàn toàn là cảm thấy một loại nguy hiểm khiến cho hắn phải cẩn thận, sau khi tiến vào khu vực này, Đại Hà liền cảm giác được một loại khí tức cực độ nguy hiểm, phẳng phất như có một mãnh thú đang ẩn náu trong bóng đêm mà nhìn trộm hắn.

Loại cảm giác này rất rất không ổn, Đại Hà không thích loại cảm giác này, không ai thích bị một mãnh thú nhìn trộm sẵn đuối cả.

Tầm mắt cực tốt, Đại Hà nhìn chung quanh, ngoại trừ mấy thân cây ra thì chỉ có thảm cỏ, ở giữa thảm cỏ vẫn còn dấu vết chiến, Đất đá cay cỏ bị đào xới lên, Đại Hà không rõ tại sao mình có loại cảm giác này, nhưng giác quan thứ sáu làm cho hắn không dám khinh thường, mỗi một bước đều tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng.

Bất ngờ.

Sát khí bành trướng, không khí phẳng phất như bùng nổ vậy. Khi Đại Hà cẩn thận đi đến trước một thân cây lớn chừng một người ôm, thân đại thụ đột nhiên nổ tung ra, sát khí mãnh liệt làm cho Đại Hà giật mình, thân thể điên cuồng lui về phía sau, một đạo hào quang màu xám bạc xẹt theo, nhằm thẳng vào yết hầu của Đại Hà...

“Bùng!”

Vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Đại Hà đột nhiên đề đao ngang yết hầu, một chủy thủ chí mạng của Trương Dương đã đâm trúng thân trường đao, bùng nổ tạo thành một đạo hào quang chói mắt.

Thân thể Trương Dương không có lùi, người nương theo lực trùng kích mà thừa thắng truy kích, chủy thủ trong tay giống như một cỗ máy không biết mệt mỏi điên cuồng đâm chém, vô cùng cuồng bạo.

“Bùng!”

“Bùng!”

Tiếng đánh chói tai vô cùng dày đặc, dưới ánh mắt trời chiếu xuống làm bắn ra hào quang bảy sắc, làm cho người ta mê say.

Đại Hà không kịp đề phòng bị Trương Dương mãnh công bức lui mấy chục thước, vô cùng chật vật, cho đến khi trường đao liên tiếp bổ lại mấy đao mới thoát khỏi sự đuối giết của Trương Dương. Không thể không nói, binh khí dài có sự ưu việt của nó, Trương Dương thầm than một tiếng, nếu mình có được một thanh trường đao như Đại Hà, hắn có thể nương lực tập tức mà chém giết thêm mấy chục thước nữa, đáng tiếc...

“Quả nhiên là người!”

Đại Hà trường đao hạ xuống mặt cỏ, lạnh lùng nhìn Trương Dương. Từ khi Ngân Mị xuất hiện, Đại Hà đã biết Trương Dương ở gần đây, làm hắn kỳ quái chính là, hắn lại không thể dò xét ra vị trí cụ thể của Trương Dương.

“Tự nhiên là ta” một kích không thành công, Trương Dương cũng không gấp, kéo dài thời gian để Tá Tá Mọc đào tẩu. Nói đến, hắn cũng cần Tiên Đạo Mạn Mạn bồi đắp một chút thể lực, vừa rồi một đợt điên cuồng công kích, thể lực cũng hao tổn khá lớn.

“Lá gan của ngươi cũng không nhỏ”.

Đại Hà cũng không dám tùy tiện động thủ. Hắn thủy chung vẫn cho rằng phụ cận đây còn có nguy hiểm gì đó. Dựa theo đạo lý phân tích, Trương Dương không có khả năng một mình phục kích hắn. Làm cho Đại

Hà nghi hoặc chính là, mặc kệ hấn tìm kiếm thế nào, ở trong rừng cây tựa hồ không có người thứ hai tồn tại.

”Chiến!”

Trương Dương thần công tiến nhanh, ý khí phong phát, chủ thủ trong tay giương lên, một cỗ khí thế cường đại lan tràn trong không trung. Đây là lần đầu tiên Trương Dương phóng khí thế ra ngoài. Trên thực tế, Trương Dương cũng vừa mới nhìn Đại Hà cùng tướng quân chiến đấu mới học được cách phóng khí thế ra ngoài để áp chế đối thủ.

Cảm nhận được khí thế cường đại kia, Đại Hà rõ ràng chấn động, vẻ mặt không thể tin được nhìn Trương Dương. Hấn cho tới bây giờ chưa từng đem loại nhân vật nhỏ bé như Trương Dương để ở trong lòng. Đối với Trương Dương, hấn chỉ xem như một loại lợi dụng, để cho Trương Dương diệt bớt lực lượng của Thiên Hoàng.

Chiến hỏa lại một lần ở gần nữa hừng hực thiêu đốt tại bãi cỏ.

Đại Hà nét mặt trở nên càng ngày càng ngưng trọng, đối diện với sự tiến bộ của người trẻ tuổi này làm cho hấn cảm thấy vô cùng rung động, thậm chí có chút sợ hãi. Lần đầu tiên gặp Trương Dương, Trương Dương cho hấn cảm giác còn không bằng đồ đệ của hấn, nhưng ngoài ý muốn chính là, Trương Dương đã giết chết đồ đệ của hấn.

Giết chết Tiểu Dã chỉ là một sự bắt đầu, tiếp sau đó, Trương Dương tựa như một thanh bảo kiếm lợi hại, tại núi Phú Sĩ triển khai giết chóc vô cùng vô tận, hơn mười Ninja đã chết trong tay hấn.

Sự biến đổi của người trẻ tuổi này thật sự là quá nhanh. Hơn nữa, mỗi một lần người trẻ tuổi này đều làm cho hấn ngoài ý muốn, ví dụ như lần phục kích này, đối với Đại Hà mà nói, tuyệt đối là một sự ngoài ý muốn.

Nếu dựa theo loại tốc độ này, không quá hai năm, là có thể tiến vào cảnh giới cường giả.

Nghĩ như vậy, Đại Hà trong hai mắt không khỏi lóe lên sự dữ tợn, đem đối thủ giết chết từ trong trứng nước vĩnh viễn là tốt nhất lựa chọn. Hấn cũng sẽ không giống như người tóc dài mười tám năm trước. Nghĩ đến người tóc dài kia, trái tim Đại Hà đột nhiên đập mạnh, hấn đột nhiên phát hiện, người trẻ tuổi trước mặt này cùng với người tóc dài kia có rất nhiều điểm giống nhau, đặc biệt là khí phách của Trương Dương, khí thế chưa từng có từ trước đến nay...

Sát ý trong không trung điên cuồng phát triển.

Hai người nhìn chăm chăm vào mắt của đối thủ...

“Giết!”

“Giết!”

Hai người cùng hô “sát”, đất rung núi chuyển, cơ hồ trong khoảnh khắc, thân thể hai người đều động, trường đao Đại Hà vung quá đầu, đao trong không trung huyền hóa ra một đạo quang mang thật lớn cùng chủ thủ Trương Dương hung hăng va chạm nhau, phát ra tiếng va chạm kim loại đinh tai nhức óc, từng đám hoa lửa tựa như thái dương bắn ra chói mắt...

“Tĩnh tĩnh...”

Lực lượng khổng lồ như thủy triều làm cho thân thể Trương Dương thôi lui, hai chân điên cuồng gia tăng ma sát trên cỏ để giảm bớt tốc độ, cây cỏ tung bay, bụi đất mù mịt...

Rốt cuộc, ngoài năm mươi thước Trương Dương mới dừng thân thể lại được, Trương Dương trán toát mồ hôi, hấn cảm giác cánh tay mình bởi vì dùng sức quá độ mà khẽ run rẩy. Hấn đã xem nhẹ Đại Hà, đánh giá cao bản thân, chủ thủ trong tay đã khuyết mất một miếng, Trương Dương tin tưởng rằng, chủ thủ quân dụng này rất khó thừa nhận đợt công kích tiếp của Đại Hà.

Hai người cách nhau chừng năm mươi thước lại chăm chú nhìn, trong không khí áp lực vô cùng.

Trương Dương không biết, Đại Hà so với hắn càng rung động hơn, Đại Hà tay cầm đao đỏ mồ hôi, hắn càng lúc càng ngạc nhiên. Hắn lúc đầu phỏng đoán Trương Dương còn ở ngưỡng cửa của cường giả, không thể tưởng được, Trương Dương đã tiến vào thế giới của cường giả.

Trên thực tế, Trương Dương đích thực là đã tiến vào cảnh giới cường giả. Chỉ là bởi vì mới tiến vào, Trương Dương còn chưa rõ ràng lắm, còn cần phải tôi luyện.

Kẻ này không chết, tất sẽ trở thành đại họa!

Đại Hà ánh mắt vô cùng sắc bén kiên định, hắn đã quyết định, cho dù là thả Tá Tá Mộc đi cũng phải giết chết Trương Dương, sinh mệnh của Tá Tá Mộc cùng sinh mệnh một cường giả tiềm lực không thể dự đoán căn bản không thể so sánh.

Đương nhiên, Đại Hà tin tưởng rằng, hắn cũng có đủ thời gian giết chết Trương Dương rồi mới đuổi giết Tá Tá Mộc.

Trương Dương tuy đã đi vào ngôi đền của cường giả, nhưng so với Đại Hà, vẫn còn khoảng cách khá xa...

“Sát!”

Đại Hà đồng tử thu nhỏ lại, khí cơ khóa chặt Trương Dương, dương đao! Thân thể lướt tới, tựa như một làn khói nhẹ, gầm lên một tiếng chấn động màng nhĩ, trên bãi cỏ cát bay đá chạy, phẳng phất như nổi cuồng phong, Đại Hà lấy thế lôi đình vạn quân đánh về phía Trương Dương...

“Sát!”

Trương Dương cũng không chịu kém, thần công Tiên Đạo Mạn Mạn vận hành đến trạng thái đỉnh điểm, tinh thần của Trương Dương đã phấn khởi đến cực điểm. Có thể khiêu chiến cao thủ như Đại Hà đã làm cho hắn quên sinh mệnh bị nguy hiểm, tinh lực tập trung vào trận đánh, không khí phẳng phất như bị xé rách thành một lỗ hổng thật lớn, thân thể Trương Dương chịu lực cản của không khí giảm đến mức thấp nhất.

Hiện tại, Trương Dương chỉ có một mục tiêu, mượn Đại Hà làm cho công phu bản thân tăng lên một bậc, phá vỡ bình cảnh!

Chân khí hai người phóng ra chấn động không trung, khí thế làm cho người ta sợ hãi, thiên địa vì đó mà chấn động, phong vân vì đó mà biến sắc, vô số cỏ cây bùn đất bị hai chân toàn lực giậm xuống mà bay lên đầy trời, trong phạm vi mấy chục thước chịu áp lực làm cho người ta hít thở không thông.

Rốt cuộc...

329. Chương 329: Quyết Đấu Kỹ Sảo

“Bùng!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, tựa như tiếng trống. Lúc này đây, không có phát ra âm thanh kim loại chạm nhau, binh khí căn bản không va chạm, mà là chân khí cường đại hung hăng va chạm nhau.

Đại Hà bất ngờ thu hồi trường đao, Đường đao trong tay hắn như có sinh mệnh ló ra thụt vào, giống như lưỡi rắn vậy, công kích chân chính bắt đầu. Đây là trận quyết đấu của hai cường giả trẻ tuổi hàng đầu. Phải biết rằng, tuổi của hai người trên thực tế rất nhỏ, chỉ là Đại Hà xem ra giống như là một đời tông sư, so với Trương Dương thành thực hơn rất nhiều.

Thật ra, Đại Hà cùng Trương Dương là cường giả hàng đầu trong số những người trẻ tuổi.

Cuộc đời của bọn họ, huy hoàng sáng lạn!

Cuộc đời của bọn họ, tràn ngập giết chóc cùng máu tươi, chiến đấu, đã tạo nên mỗi một tế bào trong cơ thể họ.

Trương Dương ở trong giết chóc mà trưởng thành, mà Đại Hà cũng là tôi luyện từ nhỏ mà thành tài, sự chua xót trong đó tự nhiên không cần phải nói.

Hai người động tác chậm rồi lại nhanh, lúc bắt đầu còn có thể nhận ra bóng người, nhưng sau đó cơ hồ rất khó phân biệt ai là ai, chỉ có thể dựa vào hoa lửa bắn ra mà phán đoán ai là ai, trường đao của Đại Hà lúc ẩn lúc hiện trong không trung, tựa như có thể ẩn giấu, làm cho Trương Dương vô cùng e ngại...

Mà chuỷ thủ của Trương Dương làm cho người ta cảm thấy không thua kém gì trường đao, trường đao có thể che dấu hành tung sát khí, chuỷ thủ của Trương Dương căn bản không che dấu, mỗi một chiêu đều là đại khai đại hợp, chuỷ thủ tạo nên ngàn vạn kiếm khí, phẳng phất như là một thanh vũ khí vô cùng lớn. Đây là một loại mâu thuẫn, một loại kết hợp đầy mâu thuẫn giữa lực lượng và cái đẹp.

Đại Hà vốn nên công kích cuồng bạo lại đem trường đao tràn ngập sát khí âm nhu, mà Trương Dương cầm một thanh tựa như Ngư Trường Kiếm ngược lại lại như là một thanh trường đao điên cuồng đâm chém trong không trung, mỗi một chiêu đều có khí thế hoàn hảo thiên quân, kiếm khí trong không trung tản mát ra hào quang màu xanh nhạt...

Trương Dương cùng Đại Hà hai mắt đều toả ra sự cuồng nhiệt, đối với cấp bậc như bọn họ tìm được đối thủ chiến đấu chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Hai mắt bọn họ nhìn chăm chăm vào đối phương, rất nhanh chớp động thân thể. Mỗi một động tác đều tràn đầy phấn khích, có thể nói, trận chiến giữa Trương Dương cùng Đại Hà, đối với Trương Dương có ích lợi to lớn, nếu tướng quân biết, hẳn tuyệt đối sẽ tiếc nuối không thể xem cuộc chiến này. Lúc này đây, Đại Hà rốt cuộc đã thoả mãn dự vọng chiến đấu của Trương Dương, đã hoàn toàn phóng thích.

Mỗi một cường giả cả đời đều hy vọng tìm được một đối thủ để luận bàn.

Vô luận là ai, có thể cùng một đối thủ tương đương giao đấu đều là một chuyện làm cho người ta nhiệt huyết trào dâng. Hai cường giả chiến đấu vốn là khó kiếm, Đại Hà cũng tràn ngập kích động, đương nhiên, còn có sự kinh ngạc không thể tin được. Đại Hà tại Nhật Bản sớm đã là vô địch, hôm nay lại xuất hiện một người trẻ tuổi đầy kỳ tích lại có thể đối kháng cùng hắn, việc này quả thực không thể tin được. Nếu tin tức này truyền ra ngoài, tuyệt đối là tin tức chấn động.

Điều này thuyết minh một vấn đề. Thế giới cường giả, lại thêm một dòng máu mới, vận mệnh cường giả, sẽ bởi vì người trẻ tuổi này xuất hiện mà thay đổi!!

Một tiếng nổ vang lên, kiếm khí của Trương Dương trong không trung nổ tung ra một luồng khí lưu, mục tiêu là vị trí mà thân thể Đại Hà sắp tiến tới.

Bất ngờ.

Đại Hà lại bất ngờ thực hiện một động tác khó tin, thân thể cao lớn uyển chuyển một cách quỷ mị, tránh né công kích mãnh liệt của Trương Dương. Bất quá, khi khí lưu mãnh liệt kia quét sát bên cạnh, thân thể trong không trung khẽ nhích động một chút. Hiển nhiên, khí lưu đã ảnh hưởng đến sự biến ảo của thân thể hắn.

Đây là một cơ hội!

Đáng tiếc. Trương Dương lại không quan tâm đến cơ hội này. Bởi vì, trường đao của Đại Hà bất cứ lúc nào cũng sẽ xuất hiện, giống như mãnh thú ẩn nấp đã lâu vậy. Mũi đao trong không trung mờ mịt có thể xuất hiện bất cứ lúc nào...

Sát khí lâm liệt!

Không thể dò ra!

Đây là một đao phi thường trí mạng, đao phong phẳng phất như tia chớp trong đêm đen, không chút tung tích mà xuất hiện. Thân thể Đại Hà tựa như một cây cung, trường đao kia như tên bắn ra, lực lượng cả người đều súc tích trên mũi đao. Hiển nhiên, đây là công kích mà Đại Hà giấu diếm đã lâu, khi xưa khiêu chiến trong giới võ thuật Nháng cút Bản, đã có vô số kiêu binh hàng tướng đã chết dưới chiêu này của Đại Hà.

Không ổn!

Trương Dương giật mình toát mồ hôi lạnh, vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Trương Dương điên cuồng tính toán. Nếu lúc này có dụng cụ để đo lường, vận tốc tính toán trong đầu của Trương Dương tuyệt đối vượt cả máy tính.

“Bình!”

Thanh âm thanh thúy vang lên trong không trung, Đại Hà theo bản năng nghĩ đến Trương Dương có thể sử dụng mũi chủy thủ để ngăn cản trường đao xuất quỷ nhập thần này, làm cho trường đao mất đi tính chính xác, Đại Hà thậm chí đã chuẩn bị chiêu tiếp theo, một kích tất trúng. Đáng tiếc, Đại Hà thất vọng, Trương Dương đã sử dụng thân kiếm để ngăn cản một kích kinh thiên động địa này...

Đây là cú đỡ đòn phi thường nguy hiểm!

Trường đao bổ vào chủy thủ lại như tia chớp nhắm vào thân thể Trương Dương, mũi nhọn sắc bén đâm vào giữa đường rãnh giữa thân chủy thủ, tạo nên một đoá hoa lửa, sau đó đường rãnh tựa như dẫn đường cho trường đao công kích, sát khí lăm liết của trường đao đều nhập vào đường rãnh mà vọt tới, mục tiêu chính là bàn tay cầm chủy thủ của Trương Dương, còn có thân thể phía sau nữa.

Đáng giá mà nói chính là, chủy thủ cơ hồ được xem như vũ khí chuyên dụng để ám sát, hơn nữa vì muốn che dấu trong cánh tay, bên hông, dưới chân, cho nên chủy thủ thiết kế không nghĩ đến phòng ngự, không có đồ che tay, trường đao của Đại Hà xóc tới, không nghi ngờ sẽ bổ trúng tay của Trương Dương, thậm chí có thể đâm xuyên thân thể Trương Dương. Bởi vì, không có gì bảo vệ cho bàn tay cầm chủy thủ cả.

Sát khí trong không khí tăng vọt, nhiệt độ lại hạ xuống, hiển nhiên, đây là một đao tất trúng của Đại Hà.

“Cạch...” một tiếng, một màn không thể tin được xuất hiện, chỉ thấy vũ khí của Trương Dương cùng Đại Hà đồng thời rời tay, trường đao của Đại Hà cắm sâu vào mặt đất, mà chủy thủ kia cũng cắm bên cạnh trường đao, chỉ lòi ra một chút.

Thân trường đao còn đang ông ông trong không trung, không khí trong tiếng ông ông kia mà kịch liệt chấn động.

Nếu có người đang xem cuộc chiến, khẳng định không rõ đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi công kích ngàn cân treo sợi tóc kia phẳng phất đột nhiên biến mất, căn bản không có cách nào để tìm hiểu tại sao binh khí của Đại Hà cùng Trương Dương vì cái gì mà rời tay. Đối với võ công đạt tới cấp bậc như bọn họ, binh khí cơ hồ đã dung nhập vào trong thân thể bọn họ, tuy không nói tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất gì đó, nhưng có thể so sánh binh khí như là tay chân vậy.

Trên thực tế, phi thường đơn giản, khi trường đao sắp đâm vào tay Trương Dương, Trương Dương trong tích tắc đó đột nhiên buông tay, một chưởng đánh ra trên thân chủy thủ, chủy thủ dưới cú vỗ này, sinh ra một cỗ lực trùng kích cường đại, chủy thủ hướng xuống, tự nhiên mũi đao cũng hướng xuống. Đường nhiên, làm trường đao của Đại Hà rời tay không phải là chủy thủ kia, chủy thủ chỉ có tác dụng dẫn đường, mấu chốt là một trảo của Trương Dương đằng sau một chưởng đó...

Một trảo này, làm cho Đại Hà buông trường đao ra, lợi dụng chân khí toàn thân đem trường đao thuận thế cĐại Hà”m vào đất, duy có như vậy, trường đao mới không bị Trương Dương đoạt đi. Bởi vì, một chưởng mà Trương Dương vỗ lên chủy thủ đã làm cho tay cầm đao của Đại Hà cảm thấy lực lượng rất lớn chấn động mà tê dại. Nếu không buông trường đao, Trương Dương sẽ bắt lấy cổ tay của hắn lợi dụng quán tính mà cướp lấy trường đao. Dưới cường kinh trùng kích này, Đại Hà cũng không có biện pháp. Dù sao, nếu mình không rời tay, cũng có nghĩa là mình phối hợp với Trương Dương.

Vô luận như thế nào, buông bỏ trường đao là lựa chọn tốt nhất. Dù sao, chủy thủ của Trương Dương cũng đã rời tay. Nhân vật như Trương Dương cùng Đại Hà thì bọn họ cũng không phải là hiệp khách, sẽ không vì thể diện mà làm chuyện có tổn hại đến bản thân, chuyện gì cũng đều vì ích lợi là trên hết.

Nhìn thấy trường đao còn đang ông ông rung động trên mặt đất, một trận trầm mặc im lặng xuất hiện. Chỉ là Trương Dương cùng Đại Hà đều có chút mất mát, một chiêu này cả hai đều dốc hết toàn lực, mà lại bị đối phương cơ trí phá giải.

Một hồi trầm mặc thật lâu...

Từ từ, ánh mắt sắc bén của hai người lại gặp nhau, không khí lại trở nên áp lực trầm trọng.

Chiến đấu, chỉ mới bắt đầu!

Đối với cường giả mà nói, kỹ xảo chỉ là một loại thủ đoạn tiến bộ, mà phân ra thắng bại thì chỉ có thể dựa vào công lực hùng hậu. Cái này giống như kỹ xảo chỉ là những tay quyền, phân ra thắng bại cuối cùng chỉ dựa vào thể lực.

Rất nhiều người tuổi lớn, có kỹ xảo quyền kích phong phú đánh không lại những tay quyền tuổi trẻ cũng chính là đạo lý này. Kỹ xảo trước mặt lực lượng, có đôi khi không có tác dụng.

“Hôm nay, ngươi chết chắc!” Đại Hà ánh mắt sát khí lăm lệt, trên mặt lộ ra một cỗ khí chất bạo ngược, trong lời nói, tràn ngập sự tự tin cường đại. Trên thực tế, Đại Hà đã hiểu rõ Trương Dương, hẳn có mười phần nắm chắc giết chết Trương Dương.

“Ngươi không thể, ngươi có muốn giết ta cũng không có cơ hội!”

Trương Dương trong hai mắt hiện lên vẻ giao hoạt, hai tay khoanh lại, mỉm cười.

“Phải không?”

Đại Hà hai tay mở ra, y phục bắt đầu rung động, sát khí điên cuồng bành trướng, trong phạm vi vài trăm thước trở nên dị thường im lặng, côn trùng đều tránh né. Ngay cả Ngân Mị của Trương Dương ở trong rừng cũng liều mạng chạy trốn, né tránh Đại Hà.

330. Chương 330: Xúc Động Muốn Cười

“Chúng ta chiến đấu hai mươi ba phút năm mươi hai giây, hơn nữa khi ngươi cẩn thận tìm kiếm lúc đầu, ngươi tổng cộng đã lãng phí ở nơi này bốn mươi hai phút ba mươi ba giây, hắc hắc, bốn mươi hai phút ba mươi ba giây, cũng đủ tướng quân chạy hơn mười cây số, cũng đủ để Tá Tá Mộc chạy khỏi tầm mắt của ngươi, Tá Tá Mộc là đội trưởng Thần phong cấm tử đội, hẳn khẳng định có kinh nghiệm lẩn trốn phong phú, bốn mươi hai phút, cũng đủ để hẳn chuẩn bị tốt tất cả...”

“...” Đại Hà ngẩn ngơ, mình chỉ lo đánh với Trương Dương đến tận hứng, lại quên đi chuyện quan trọng, đã ở đây lãng phí nhiều thời gian như thế, nhất thời, Đại Hà à ruột nóng như lửa đốt.

“Đi thôi, ha ha!”

Bất ngờ, Trương Dương cười dài một tiếng, hai chân điên cuồng đạp bước hất lên cây cỏ đất đá mù trời, trong tay cầm chuỷ thủ thừa dịp phóng về phía Đại Hà, chuỷ thủ với thể lôi đình vạn quân dân đến ngực, Đại Hà khí thế đang bành trướng đến đỉnh điểm phát tay qua, cát bay đá chạy...

“Bùm!”

Trong khi Đại Hà đối phó với chuỷ thủ, Trương Dương lại diễn lại trò cũ, nương theo thể của chương này, dùng cỏ cây đất đá tung bay mà che dấu nhảy vào trong hồ nước, làm cho nước bắn lên tung toé...

“Bùng!”

“Bùng!”

“Bùng!”

Đại Hà hai tay điên cuồng vũ động trong không trung, trong nháy mắt, bùn đất cây cỏ đầy trời bị quét sạch, chuỷ thủ cũng bị chấn thành những mảnh nhỏ.

Đại Hà tóc dựng cả lên, vẻ mặt xám ngắt đứng ở bên hồ, ngơ ngác nhìn từng gợn sóng chậm rãi lan tràn ra trên mặt nước rồi từ từ biến mất...

“Ngao...”

“Bùng!”

“Bùng!”

Đột nhiên, Đại Hà gầm lớn một tiếng, thân thể đột nhiên lướt lên trên mặt hồ, hai tay nắm chặt trường đao điên cuồng chém xuống mặt hồ, trong khoảng thời gian ngắn, mặt hồ bị đánh cho dậy sóng, hồ nước giống như bị thả thuốc nổ, bọt nước tung toé đầy trời... Đao khí điên cuồng bành trướng cơ hồ đem mỗi một tấc trong phạm vi hai trăm thước bên cạnh hồ chém qua một lần, lửa giận điên cuồng cơ hồ bao trùm phạm vi hai trăm thước này, sát khí dày đặc làm cho chim chóc cũng không dám bay qua bầu trời.

Chỉ trong nháy mắt, mặt hồ đã nổi lên một tầng cá chết trắng bóng, lớn có nhỏ có, dài có ngắn có, hàng hà sa số, tầng tầng lớp lớp nổi lên mặt hồ...

Đại Hà phần nộ bùng nổ đến cực điểm.

Cùng Trương Dương chiến đấu, hắn không chiếm được chút thượng phong, khi cảm giác chiến đấu mới bắt đầu, Trương Dương lại đột nhiên bỏ chạy, điều này làm cho hắn có cảm giác muốn phát điên. Bởi vì, Trương Dương chạy trốn không chút dấu hiệu báo trước, chiến ý đang dâng cao thì không thể tưởng được, mình mới gặp người một chút, đối phương liền chạy trốn.

Càng làm cho Đại Hà tức hộc máu chính là, Trương Dương lại tái diễn trò cũ, lựa chọn chạy trốn vào trong nước.

Mọi kế hoạch đều bởi vì Trương Dương xuất hiện mà thất bại trong gang tấc.

Đại Hà thống hận đối với Trương Dương, đã đến cực hạn.

Đáng tiếc, mặt hồ ngoại trừ cá bị chấn không ngừng nổi lên, căn bản không chút động tĩnh, Trương Dương phảng phất như biến mất.

Hiển nhiên, muốn đem Trương Dương bức khỏi mặt nước là không có khả năng, phải biết rằng, Trương Dương cũng là cường giả.

Đại Hà hung hăng vung chân, huy đao bổ xuống, chân khí trong không trung phát ra âm thanh lạnh người. Đại Hà nhìn thoáng qua phía tướng quân bỏ chạy cùng hướng của Tá Tá Mộc chạy, sau khi suy tư một chút, Đại Hà nhắm về phía Tá Tá Mộc mà chạy đi...

Đối với Đại Hà mà nói, hiện tại Tá Tá Mộc tầm quan trọng đã vượt xa tướng quân, tướng quân còn có thể săn đuổi lần sau, mà Tá Tá Mộc, chỉ cần về tới bên cạnh Thiên Hoàng, như vậy, cục diện mà hắn khổ tâm dựng nên sẽ tan thành mây khói.

Trương Dương thân thể sau khi rơi xuống nước lập tức giống như một con cá điên cuồng bơi đi, dọc theo lòng hồ xa ra hơn năm mươi thước, có một chỗ lõm hình chữ U.

Trương Dương có thể khẳng định, Đại Hà sẽ không từ bỏ ý đồ dễ dàng như lần trước, hắn cũng không dám trốn tại nơi này xuống như lần trước.

Chỗ lõm hình chữ “U” này không thể nghi ngờ có thể đỡ được chân khí của Đại Hà chấn động hồ nước.

Tất cả, đều nằm trong tính toán của Trương Dương.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của Trương Dương. Mặt hồ truyền đến một tiếng nổ cuồng bạo, hồ nước phảng phất như bị xé rách ra, chấn động kinh thiên động địa. Hơn nữa, diện tích chấn động càng lúc càng lớn, Trương Dương nhanh chóng di chuyển, rút cuộc, trong khi đao khí đuổi theo, Trương Dương đã nấp sau chỗ lõm nhỏ đó...

Đột nhiên!

Trương Dương giật mình, nếu không phải là trong nước, Trương Dương tuyệt đối là sẽ đổ mồ hôi lạnh.

Ba ánh mắt!

Ba cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn...

Trong lòng nước âm u, lại có ba ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn, đương nhiên, ba ánh mắt cũng đầy vẻ kinh ngạc khó tin.

Trương Vân!

Vương Phong!

Tá Tá Mộc!

Thế giới này thật quá điên cuồng, Trương Dương có loại xúc động muốn cười to lên. Không thể tưởng được, bốn người bọn họ đều nghĩ tới lợi dụng hồ nước để tránh né Đại Hà truy tung. Bất quá, Trương Vân Vương Phong sao lại cùng Tá Tá Mộc ở cùng một chỗ?

Rất nhanh, Trương Dương liền hiểu được.

Bởi vì, Trương Dương thấy được, thanh chủ thủ của Trương Vân đang áp ngang yết hầu của Tá Tá Mộc, mà Vương Phong dùng hai tay khóa chặt hai tay của Tá Tá Mộc, nói cách khác, tại thủy giới không tiếng động này, Vương Phong cùng Trương Vân đã bắt cóc Tá Tá Mộc.

Có thể khẳng định, Vương Phong cùng Trương Vân sau khi chạy khỏi rừng, tìm cơ hội trốn ở trong nước.

Mà Tá Tá Mộc càng thông minh, giả trang chạy trốn, đợi Đại Hà rời đi hẳn lại quay trở lại trốn trong nước. Chỉ là hẳn không có nghĩ đến, bên trong nước đã sớm có hai gia hỏa ẩn trong đó.

Vô luận là võ công hay nhân số, Tá Tá Mộc đều không có biện pháp đối kháng với Vương Phong cùng Trương Vân, chỉ có thể bị trời trở thành tù binh.

Trương Dương mãnh liệt khống chế xúc động muốn cười, vặn vẹo ngũ quan làm một động tác im lặng xong, liền đem công cụ của Ninja ngậm ở trong miệng, yên tĩnh mấp máy hai mắt tựa vào bên thành hồ nghỉ ngơi.

Mấy người trợn lớn đôi mắt, kể cả Tá Tá Mộc cũng thấy buồn cười, tất cả đều tràn ngập sự thần kỳ khó tin.

Nếu Đại Hà biết mọi người mà hắn đuổi giết lại trốn trong một chỗ lấm nhơ nhỏ này, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Người thông minh, trong nghịch cảnh thường thường có ý tưởng giống nhau. Đáng tiếc, Đại Hà không phải ở trong nghịch cảnh, hẳn là thợ săn, đám người Trương Dương là con mồi, cho dù Đại Hà là người thông minh, cũng không thể tưởng được Tá Tá Mộc lại trở lại nơi nguy hiểm nhất để lẩn trốn. Đương nhiên, mặt hồ này chỗ lồi lõm rất nhiều, Đại Hà có nghĩ đến cũng không thể tìm ra được.

Tá Tá Mộc IQ cao hơn Đại Hà tưởng tượng, phạm vi núi Phú Sĩ quá lớn, Tá Tá Mộc biết mình không có khả năng trong thời gian ngắn mà thoát khỏi núi Phú Sĩ được. Hẳn rõ ràng biết quay trở lại lẩn trốn trong nước thì mới không để lộ ra dấu vết. Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, với lực lượng một mình Đại Hà cũng không có biện pháp tìm hết cả cái hồ rộng lớn này...

Đối với IQ của Tá Tá Mộc, Trương Dương cảm thấy bội phục, quay trở lại không chỉ cần trí tuệ, mà còn cần dũng khí rất lớn.

Thời gian từ từ trôi qua...

Đây là một thế giới không tiếng động, không thể nói chuyện, không thể trao đổi, ngay cả nhúc nhích một chút cũng phải thật cẩn thận, không thể khiến cho nước dao động quá lớn.

Đây là một cuộc đấu về kiên nhẫn.

Mặt hồ đen rồi lại trắng, trắng rồi lại đen, Trương Vân cùng Vương Phong mấy lần chuẩn bị nổi lên khỏi mặt nước, đều bị Trương Dương giữ lại.

Đã qua ba ngày ba đêm, nếu không phải bốn người đều có võ công căn bản nhất định, cũng đã tan thành bọt mà chết trong nước rồi...

Trương Dương không biết, hẳn quyết định là chính xác, Đại Hà sau khi truy tung không thấy Tá Tá Mộc, lại biết đã mất đi tin tức của tướng quân, lập tức quay trở về lại hồ. Đương nhiên, hẳn không nghĩ đến Tá Tá Mộc cũng ở trong đó, hẳn chỉ muốn giết Trương Dương, Trương Dương tồn tại làm cho hắn không thoải mái.

Hiện tại, hẳn chỉ còn lại một mục tiêu: giết Trương Dương!

Đại Hà ở giữa hồ thả mấy cái cây, ngồi ở trên đó đã ba ngày ba đêm, đây là góc độ giám thị tốt nhất, vô luận Trương Dương từ nơi nào xuất hiện, thần niệm của hắn cũng đều có thể truy tung được.

Đương nhiên, đó là trên lý luận, phạm vi mặt hồ rất rộng, uốn lượn hơn mười dặm, Đại Hà chỉ đánh cuộc, hắn tin tưởng rằng Trương Dương ở trong phạm vi mà mình theo dõi...

Bất quá, Đại Hà cũng cho rằng, Trương Dương có khả năng trong khi mình truy đuổi Tá Tá Mộc đã thoát khỏi hồ nước.

Cơ hội chỉ là 50-50!

Người ở hai bên đều không có xác định đối phương có ở đó hay không, đây hoàn toàn là một loại so đấu về kiên nhẫn...

Ngày thứ tư.

Trương Vân có chút nôn nóng, hắn nhỏ tuổi nhất, võ công kém nhất, da của hắn đã bị hồ nước làm phồng lên thành từng mảng trắng...

331. Chương 331: Thiên Hoàng Tín Nhiệm Ai?

Trên thực tế, bởi vì ngâm suốt bốn ngày bốn đêm, da của bốn người đã trắng bệch cả ra.

Hiện tại, là so đấu sức chịu đựng.

Đại Hà cũng không xác định Trương Dương có ở trong nước.

Mà đám người Trương Dương cũng không thể xác định Đại Hà có ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ hay không.

Hai bên chờ đợi hoàn toàn là một loại hành vi theo bản năng, Trương Dương rất tin vào giác quan thứ sáu của mình, mà Đại Hà cũng vậy.

Ngày thứ năm!

Đối với bốn người đây đã là cực hạn, bởi vì, năm ngày năm đêm không ăn gì, chỉ có thể uống chút nước, thân thể con người đã suy yếu đến cực điểm.

Từ từ, Trương Dương nổi đầu lên, đưa mắt tuần tra chung quanh. Hiện tại, là ban ngày, ánh mặt trời chiếu khắp.

Bất ngờ, trái tim của Trương Dương căng thẳng, hắn thấy được một cái bè gỗ trên mặt hồ...

Bè gỗ tựa hồ bởi vì chịu ngoại lực tác động đang di động.

Trương Dương đồng tử biến thành một khe hở, hiển nhiên, Đại Hà chỉ mới đi chừng hai phút, theo phương hướng di động có thể phỏng đoán, Đại Hà khi rời đi mượn lực trên bè, cho nên làm cho bè gỗ di động.

Trương Dương thầm than vận khí tốt đến cực điểm.

Đương nhiên, Trương Dương không biết, năm ngày này đối với Đại Hà cũng là một loại tra tấn, tinh thần lực của hắn không dám sơ sẩy. Trên thực tế, năm ngày năm đêm này, Đại Hà so với đám người Trương Dương càng vất vả hơn, chỉ có thể ăn một chút cá sống, uống một chút nước. Đương nhiên, điều này không quan trọng, quan trọng chính là, hắn phải 24/24 giờ theo dõi nhất cử nhất động trên mặt hồ, một con cá quẫy đuôi hắn cũng phải quan sát cẩn thận xem có phải là Trương Dương hoạt động trong nước hay không...

Loại theo dõi trong thời gian dài này không thể nghỉ ngơi cũng là một loại tra tấn dày vò thần kinh.

Năm ngày năm đêm, cũng là cực hạn của Đại Hà, bởi vì hắn còn có rất nhiều chuyện phải xử lý. Đầu tiên, hắn phải về gặp Thiên Hoàng giải thích chuyện Tá Tá Mộc. Trong năm ngày năm đêm này, Đại Hà ngoại trừ theo dõi mặt hồ, cũng tự hỏi làm thế nào đạt được tín nhiệm của Thiên Hoàng.

Đại Hà có tự tin cường đại, hắn là cường giả, cường giả duy nhất của Nhật Bản. Cho nên, hắn tin tưởng rằng, Thiên Hoàng sẽ không vì Tá Tá Mộc mà vứt bỏ hắn.

Đương nhiên, Đại Hà càng tin tưởng rằng, chỉ sợ là Thiên Hoàng bệ hạ, hiện tại cũng phải xem ánh mắt của hắn mà làm việc.

Thiên Hoàng hai mươi tuổi trong mắt Đại Hà, chỉ như một đứa trẻ. Mục tiêu cuối cùng của Đại Hà chính là làm cho đứa trẻ kia biến thành con rối của mình, dĩ tâm của hắn cần một nhân vật như vậy.

Trương Vân bò lên phía sau, lập tức chạy vào trong rừng lấy ra hai cái ba lô, xuất ra một đồng đồ ăn rồi như sói nuốt hổ vồ mà tấn công. Năm ngày năm đêm này, đã làm cho hắn đói gần chết rồi.

Hiển nhiên, Trương Dương cùng Vương Phong cũng gia nhập, rất nhanh, ba người đem đồ ăn trong một cái ba lô tiêu diệt sạch sẽ.

“Người cũng ăn chút đi” Trương Dương nhìn thấy Tá Tá Mộc đang nuốt nước miếng. Tá Tá Mộc vô công so với Trương Vân cũng không hơn gì, sớm đã đói đến choáng váng đầu hoa mắt, nhưng hắn là tù binh, dám người Trương Dương không mở miệng, hắn tự nhiên không dám cướp đoạt thức ăn.

“Không ăn” Tá Tá Mộc nhìn thoáng qua đồ ăn, rồi cố đem tầm mắt chuyển đi. Bất quá có thể thấy rõ, yết hầu của hắn di động lên xuống.

“****, cho người ăn thì ăn đi, đừng có chọc tới ta!” Trương Vân cầm lấy một bao lương khô quăng vào Tá Tá Mộc, mắng âm ỉ, năm ngày năm đêm gian khổ, hắn không có chỗ phát tiết tự nhiên sẽ không buông tha.

“Các người trốn không khỏi Nhật Bản đâu” Tá Tá Mộc vẫn ương ngạnh, vẻ mặt dờ dẩn, thân thể đứng thẳng, mặc cho lương khô nện vào người vẫn không nhúc nhích.

“****, trốn không thoát thì người sẽ chết còn trước bọn ta!”

Trương Vân nhảy dựng lên, một quyền nện trên mặt Tá Tá Mộc làm cho Tá Tá Mộc ngã nhào xuống đất, máu mũi tung tóe. Dù sao, Tá Tá Mộc đã năm ngày năm đêm không có nghỉ ngơi, không ăn gì, làm sao chịu được.

“Ta có chết hay không thì không sao cả, chỉ cần có Thiên Hoàng bệ hạ, các người trốn không thoát khỏi Nhật Bản đâu” Tá Tá Mộc lau máu tươi, cười lạnh nói.

“Ha ha, phải không? Ta nghĩ, Thiên Hoàng bệ hạ của người hiện tại đang bị Đại Hà bắt làm một con rối rồi!” Trương Dương cười nhạt, đem bình nước uống một hơi, sau đó thoải mái nằm lên trên một tảng đá, vô cùng thoải mái.

“Người...” Tá Tá Mộc nhất thời kinh hãi thất sắc.

“Ta nói sai sao?” Trương Dương cười nói.

“Ta dám khẳng định, Đại Hà đại sư của các người hiện tại đã về bên cạnh Thiên Hoàng, thấy người không có trở về khẳng định sẽ vu hãm người đã phản bội Thiên Hoàng nhất tộc, đương nhiên, cũng có thể nói người đã vì đế quốc Nhật Bản mà hy sinh...” Vương Phong nhìn thoáng qua Tá Tá Mộc rồi lại cúi đầu cẩn thận ăn trái cây, phi thường cẩn thận nhấm nháp. Đối với hắn mà nói, quý trọng thức ăn tựa hồ là một thói quen. Trương Dương phát hiện, Vương Phong cùng A Trạch có nhiều chỗ giống nhau kinh người.

“Không đâu, sẽ không đâu, ta sẽ không phản bội Thiên Hoàng bệ hạ, ta sẽ không!” Tá Tá Mộc nghiêng răng nói từng chữ.

“Ăn chút gì đi, chúng ta đều biết” Trương Dương cầm lấy một gói lương khô đưa cho Tá Tá Mộc nói: “Ăn một chút đi. Hiện tại, chúng ta có cùng một kẻ địch, ăn xong rồi thương lượng sẽ xử lý Đại Hà thế nào, người cũng không hy vọng Thiên Hoàng biến thành con rối chứ?!”

“Ta...”

Tá Tá Mộc có chút không biết làm sao, cầm lương khô trong tay mà sững sờ, có thể trở thành thị vệ cận thân của Thiên Hoàng, IQ người thường không thể so sánh, hắn tự nhiên nghĩ đến, thân phận của hắn so với Đại Hà căn bản không đáng nhắc tới. Hắn tuy là Thị vệ trưởng, nhưng Đại Hà thân phận tôn quý, tại Nhật Bản, Đại Hà cơ hồ tương đương với thần, ngoại trừ không thể trực tiếp nắm giữ quyền chỉ huy quân đội, thân phận Đại Hà tôn sùng còn vượt hơn cả Thủ tướng Nhật Bản.

“Ăn đi, chúng ta cũng không hy vọng Đại Hà nắm Nhật Bản trong tay, Đại Hà đơn giản là chỉ muốn Thiên Hoàng nắm trong tay hắn, trở thành một con rối của hắn. Sau đó, thông qua nhân mạch Thiên Hoàng, dần dần khống chế đại quyền tài chính cùng quyền lợi quân sự của Nhật Bản, một nam nhân không thích tiền tài thì cũng là quyền lợi hoặc mỹ nữ. Ta nghĩ, đối với nhân vật như Đại Hà, nữ nhân tự nhiên không cần, cần chính là tiền tài cùng quyền lợi. Trên thực tế, tiền tài cũng không cần, duy nhất có thể làm cho Đại Hà điên cuồng chỉ còn lại quyền lợi... Đại Hà là một cuồng nhân, hắn đã dám đuổi giết cường giả, khơi mào cuộc chiến cường giả. Nếu Nhật Bản lọt vào trong tay hắn thì chắc chắn sẽ xảy ra chiến tranh, chúng ta nên hợp tác nghĩ biện pháp sớm xử lý hắn, bằng không... Thiên Hoàng bệ hạ... hắc hắc...” Trương Dương cười gian, làm cho Tá Tá Mộc có cảm giác nổi da gà.

Tá Tá Mộc sau khi ngẩn ra, đột nhiên cầm lấy lương khô mà ăn ngấu nghiến, may mắn Vương Phong kịp thời đưa cho hắn bình nước, bằng không rất có thể bị nghẹn chết.

“****, vừa rồi còn nói không ăn không ăn, giờ thì lại ăn như vậy...” Nhìn thấy Tá Tá Mộc nhai nuốt lia lịa, Trương Vân không khỏi mắng mấy câu.

Đến đêm, bốn người cũng không lập tức rời khỏi núi Phú Sĩ, mà chỉ di chuyển vị trí, trên đường cẩn thận không để lại manh mối, tìm một nơi nghỉ ngơi.

Xử lý Đại Hà, cần phải có một kế hoạch kín đáo.

Rất rõ ràng, tướng quân bản thân còn lo không xong, cùng hai cường giả khác đang chơi trò mèo bắt chuột, săn đuổi Đại Hà cũng chỉ có thể dựa vào bọn họ.

Bốn người thừa dịp sương mù mà đột lửa lên, hong khô quần áo. Bởi vì có Tá Tá Mộc bên cạnh, Trương Dương cùng Trương Vân Vương Phong đều không có nói gì, chỉ nghiên cứu làm thế nào săn đuổi được Đại Hà.

“Ta muốn hỏi một chút, các người trong mắt Thiên Hoàng, người cùng Đại Hà thân phận ai quan trọng hơn?” Trương Dương không ngừng cho thêm củi vào lửa, lửa cháy càng lớn, ngược lại sẽ không sinh ra khói, có chút khói thì cũng lẫn lộn vào trong sương mù rất khó phát hiện. Đương nhiên, đây chỉ là do cẩn thận, chứ Trương Dương cơ hồ 100% nắm chắc Đại Hà đã rời khỏi núi Phú Sĩ.

“Cái này...” Vấn đề này tựa hồ có chút khó trả lời.

“Ừm, hỏi như vậy đi, nếu người cùng Đại Hà chỉ có thể sống một, Thiên Hoàng sẽ chọn ai chết?” Trương Dương hỏi.

“Ta...” Tá Tá Mộc vẻ mặt có chút mất mát, vấn đề này rất dễ trả lời. Nếu lựa chọn, Thiên Hoàng khẳng định sẽ lựa chọn Đại Hà mà không lựa chọn hắn. Bởi vì, Đại Hà là Nhật Bản, cũng là thần bảo hộ của Thiên Hoàng nhất tộc.

“Tốt lắm, ta lại hỏi một vấn đề, Thiên Hoàng tin tưởng người hay là tin tưởng Đại Hà?” Trương Dương hai mắt nhìn chăm chăm vào Tá Tá Mộc. Vấn đề này phi thường mấu chốt, quan hệ đến thành bại của kế hoạch bọn họ.

“Ta!”

Cơ hồ là lập tức, Tá Tá Mộc đã trả lời vấn đề này, hơn nữa vẻ mặt rất tự tin, khác hẳn với vẻ mặt mất mát lúc đầu. Theo vẻ mặt này có thể thấy được cảm giác vinh dự.

Trên thực tế, có thể đạt được Thiên Hoàng tín nhiệm vốn là một loại vinh dự, mà mỗi một người Nhật Bản đều hy vọng đạt được vinh dự này.

332. Chương 332: Phục Kích Đại Hà

Sau khi nói chuyện ba người mới hiểu được vì cái gì mà Tá Tá Mộc khẳng định Thiên Hoàng sẽ tin tưởng hẳn như thế. Thì ra, Tá Tá Mộc cùng một tuổi với Thiên Hoàng, cùng nhau lớn lên, khi Tá Tá Mộc còn nhỏ đã cùng học với Thiên Hoàng, cùng nhau luyện võ, cho đến khi trưởng thành, Tá Tá Mộc trở lại xây dựng Thần Phong cảm tử đội bảo hộ an toàn Hoàng cung, do tổ chức đội ngũ nên mới không cùng Thiên Hoàng ở chung. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì Thiên Hoàng đăng cơ...

Đồng thời, Trương Dương cũng đoán ra một bí mật, Thần Phong cảm tử đội này thật ra vốn nhằm vào Đại Hà mà thành lập. Đây là một loại cân bằng lực lượng, đối với một Hoàng tộc mà nói, tuyệt đối không thể đem gà trứng để chung một rổ, Đại Hà vô luận có mạnh bao nhiêu, hẳn thủy chung cũng chỉ ló tay sai của Thiên Hoàng nhất tộc mà thôi.

Đối với một Hoàng tộc đã có lịch sử từ lâu đời, đối với việc chế hành quyền lợi tự nhiên là đã đến bước lộ hỏa thuần thanh, tuy Thiên Hoàng còn trẻ, nhưng cũng không có nghĩa là mưu thần của Thiên Hoàng cũng còn trẻ, sau lưng hẳn, còn có một đội ngũ quân sư khổng lồ vì mà Thiên Hoàng cung cấp mưu lược.

Hiển nhiên, Thiên Hoàng nhất tộc cũng đã nhận ra dã tâm của Đại Hà.

Từ việc Đại Hà trơ mắt nhìn Thần Phong cảm tử đội bị diệt, Trương Dương có lý do tin tưởng rằng, Đại Hà cũng biết Thần Phong cảm tử đội là nhằm vào hắn mà thành lập. Cho nên, Đại Hà lập kế đem Thần Phong cảm tử đội dẫn nhập vào cuộc chiến cường giả, để diệt trừ mối họa này...

Thế giới này, không có hận vô duyên vô cớ, cũng không có yêu vô duyên vô cớ, ân oán giữa Đại Hà cùng Thiên Hoàng nhất tộc khẳng định không phải một ngày mà hình thành. Chế hành cùng phản chế hành mỗi ngày một phát triển.

Theo sự tín nhiệm của Thiên Hoàng để Tá Tá Mộc xây dựng một đội ngũ chuyên đối phó cường giả thì có thể thấy được điều này.

“Ừm, người hiện tại có dự định gì?” Trương Dương tựa vào tảng đá, điều chỉnh tư thế thoải mái nhất.

“Ta có thể trở lại bên cạnh Thiên Hoàng bẩm cáo rõ tình huống cụ thể. Bất quá, ta hiện tại lo lắng nhất chính là không có biện pháp tiếp cận Thiên Hoàng, Đại Hà khẳng định sẽ theo dõi xung quanh Thiên Hoàng” Tá Tá Mộc nghiêng răng nói.

“Khẳng định, Đại Hà hiện tại cũng không biết người chết hay sống, bất quá, với sức ảnh hưởng của Đại Hà thì an bài nhân thủ theo dõi chung quanh Thiên Hoàng cũng không phải là vấn đề. Đúng rồi, người còn có người để sử dụng không?”

Tá Tá Mộc trầm mặc, hiển nhiên hẳn không muốn bại lộ thực lực của mình, nếu trả lời vấn đề này, không thể nghi ngờ, sẽ đem lực lượng phòng vệ hoàng cung sẽ bại lộ trước mặt Trương Dương.

“Ha ha, người nói hay không đối với chúng ta mà nói không sao cả, chúng ta cùng lắm là trốn khỏi Nhật Bản để trốn Đại Hà đuổi giết. Nhưng nếu chúng ta rời khỏi, người sẽ không còn cơ hội giết chết Đại Hà. Người một khi chết, Thiên Hoàng nhất tộc sẽ không còn ai có thể đối kháng Đại Hà, cho dù là Thiên Hoàng biết âm mưu quỷ kế của Đại Hà, nhưng cũng không thể khuất phục dưới vũ lực của Đại Hà, cho người năm phút để suy nghĩ” Trương Dương gác tay ra sau nhắm mắt dưỡng thần, bộ dáng thoải mái.

Trên thực tế, Trương Dương đích xác không vội. Sau khi đào thoát, Đại Hà không có hệ thống tình báo của Tá Tá Mộc duy trì, muốn truy tung bọn họ cũng không có khả năng. Hướng chi, Trương Dương có dự cảm, hiện tại cường giả của Trung Quốc khẳng định đang cuộn cuộn không ngừng tới Nhật Bản. Dù sao, tướng quân cùng Trương Vân Vương Phong đều ở tại Nhật Bản, mà ai cũng rất quan trọng.

Sau một hồi trầm mặc, Tá Tá Mộc vẽ mặt âm tình bất định.

Rốt cuộc, Tá Tá Mộc lên tiếng.

“Còn có năm mươi tinh nhuệ Thần Phong cảm tử đội...”

“Dừng!” Trương Dương từ từ ngồi dậy nói: “Chúng ta hợp tác đến đây là dừng, ta không thích hợp tác với người không có thành ý. Chỉ với năm mươi người của Thần Phong cảm tử đội mà muốn đối phó với cường

giả như Đại Hà, đây là trò cười, đối phó tướng quân các người xuất động ba trăm người, năm mươi người đối phó với ta còn không có khả năng. Được rồi, cứ như vậy đi, chúng ta cũng không giết người, người tự mình cầu phúc đi...” Trương Dương đứng lên, phủi phủi hông nói.

Trương Vân đá cho Tá Tá Mộc một cước rồi mắng: “****, nếu không phải Đại Hà là kẻ địch chung, ta đã sớm đá chết người rồi. Cút đi, đừng ở đây làm trò mất mặt nữa!”

Nhìn thấy ba người Trương Dương dọn đồ đi vào rừng cây, Tá Tá Mộc nắm chặt nắm tay, cắn chặt răng, tựa hồ hạ quyết tâm.

“Ta nói!”

Nghe được thanh âm của Tá Tá Mộc, Trương Dương cùng Vương Phong nhìn nhau cười, dừng bước quay đầu lại nhìn Tá Tá Mộc đợi hắn nói.

Lúc này Trương Dương biết bọn họ đã thắng, đối với Trương Dương mà nói, uy hiếp lớn nhất không phải là Đại Hà, mà là trận súng ngắm của Thần Phong cảm tử đội, dưới hỏa lực bao trùm được tính toán chính xác này, vũ lực của cường giả không có tác dụng, mạnh như tướng quân còn không có năng lực đối phó với trận súng ngắm, càng huống chi là loại nhân vật như Trương Dương.

“Ta nói, nhưng ta nói rõ cho các người, quyền chỉ huy Thần Phong cảm tử đội không có khả năng giao cho các người, cho dù là các người giết ta!” Tá Tá Mộc vẻ mặt dứt khoát, ai cũng có thể thấy, Tá Tá Mộc là người có ý chí đặc biệt kiên cường, người như thế có chết cũng không thay đổi.

“Ha ha, người yên tâm, chúng ta sẽ không tranh đoạt quyền chỉ huy của người. Hơn nữa, người có đem quyền chỉ huy giao cho chúng ta, thủ hạ của người nhất định sẽ không nghe theo mệnh lệnh của chúng ta, người quá lo rồi” Trương Dương đột nhiên phát hiện, đội trưởng Thần Phong cảm tử đội có năng lực tính toán cực cao này IQ cũng không cao như hắn tưởng tượng, thậm chí xử lý công việc cũng khá mơ hồ.

“Ồ” Tá Tá Mộc thở nhẹ nhõm một hơi, hắn lo lắng nhất chính là Trương Dương đoạt lấy quyền chỉ huy của hắn, “Thần Phong cảm tử đội tổng số có năm trăm người, lần này tới núi Phú Sĩ ba trăm người, còn lại hai trăm người”.

“Hai trăm người này là tinh nhuệ của Thần Phong cảm tử đội?” Trương Dương tựa hồ tùy tiện hỏi.

“Đúng. Trên thực tế, thành viên của Thần Phong cảm tử đội chọn lựa phi thường nghiêm khắc, năm trăm người này đều là từ trong mấy vạn quân nhân tuổi trẻ trong quân đội chọn lựa ra mà tiến hành huấn luyện, những người này đều là ngàn người chọn một” Tá Tá Mộc vẻ mặt tự hào.

“Khẳng định. Đây là một chi bộ đội vĩ đại, theo động tác của bọn họ thì thấy. Ta tin tưởng rằng, bồi dưỡng ra bộ đội như vậy hao tổn rất nhiều tinh lực. Xem ra, người cũng không dễ dàng”.

“Bọn họ là quân nhân ưu tú nhất Nhật Bản, bọn họ tuyệt đối trung thành với Thiên Hoàng, mỗi một người đều nguyện ý hy sinh vì Thiên Hoàng bệ hạ, bọn họ kinh qua khảo nghiệm nghiêm khắc. Chi bộ đội này là ta năm mười tám tuổi bắt đầu bồi dưỡng, cuối cùng trong bảy năm, đã giết hai cường giả không một thương vong. Đáng tiếc... lúc này lại chết ba trăm...” Nói tới đây, Tá Tá Mộc vẻ mặt ảm đạm. Hiển nhiên, một lần chết ba trăm tinh nhuệ đối với hắn là một loại đả kích rất lớn.

“Đúng rồi, người có biết tướng quân dùng cái gì để giết chết đội viên của người không?” Trương Dương trên mặt hiện lên nụ cười giảo hoạt. Hắn đột nhiên cảm giác mình có chút thắng mà không cần động võ. Tá Tá Mộc trừ năng lực tính toán, cơ hồ không chút tâm cơ, chỉ cần mớm chút lời là đã dốc ra hết các bí mật.

Ít nhất, Trương Dương hiện tại biết xây dựng Thần Phong cảm tử đội như vậy cần có thời gian rất lâu dài.

Thật ra Trương Dương cũng tưởng tượng được xây dựng một trận súng ngắm phi thường không dễ dàng, không phải là tìm một đám người bắn súng giỏi là có thể. Mấu chốt chính là phải có năng lực tính toán phối hợp, không thể có chút sơ sót. Phải biết rằng, kẻ địch mà bọn họ đối mặt không phải là người thường, mà là cường giả. Chỉ cần sai sót một chút, đều phải trả giá bằng sinh mệnh, nếu không có sự phối hợp chính xác, mấy trăm quân nhân không có tổ chức trong mắt cường giả chỉ như con kiến, phát tay là có thể giết sạch.

Đích xác, Trương Dương đoán không sai. Thành viên để tạo thành một trận súng ngắm không riêng gì năng lực tính toán, còn phải có năng lực phân tích địa hình, năng lực phối hợp. Quan trọng nhất chính là tinh

thần lực, nếu tinh thần lực không cường đại, khi gặp cường giả sẽ sinh ra sự sợ hãi cực độ mà lộ ra sơ hở của trận pháp, cuối cùng bị đánh phá.

Rất nhanh, Trương Dương đã rõ ràng về chi tiết của hai trăm Thần Phong cảm tử đội này. Đây là một đội ngũ của Thiên Hoàng, có thể chỉ huy đội ngũ này chỉ có Tá Tá Mộc cùng Thiên Hoàng Nhật Bản.

Đội ngũ này cơ bản không ra khỏi Hoàng cung, nhiệm vụ chủ yếu là bảo hộ an toàn Hoàng cung. Đường nhiên, khi Thiên Hoàng xuất tuần thì cũng phụ trách công tác cảnh giới.

Trương Dương cho rằng, đội ngũ này chỉ có tác dụng đề phòng Đại Hà. Bởi vì, theo miệng Tá Tá Mộc thì hai trăm người này cũng không lấy thân phận Thần Phong cảm tử đội mà xuất hiện tại Hoàng cung, thân phận gì cũng đều có, không thể nghi ngờ, đây là một lực lượng được bí mật che giấu.

Đồng thời, Trương Dương xác định được một chuyện quan trọng, đó là Tá Tá Mộc cũng không biết là Ngân Mị giết chết thủ hạ của hắn, phá hỏng trận sủng của hắn. Tốc độ của Ngân Mị lúc ấy thật sự là quá nhanh, đọng lại trong mắt Tá Tá Mộc chỉ là một luồng sáng bạc, Tá Tá Mộc cũng hoài nghi là động vật, nhưng hắn nghĩ không ra có động vật gì có thể một hơi giết nhiều Thần Phong cảm tử đội viên như vậy. Hơn nữa, Tá Tá Mộc cho rằng động vật không rõ kia đã đi theo tướng quân. Bởi vì, mấy ngày nay, Tá Tá Mộc cũng không thấy Ngân Mị xuất hiện.

Hiện tại, còn lại có hai nhiệm vụ.

Thứ nhất là liên hệ với Thiên Hoàng, đem sự tình hồi báo một chút, để Tá Tá Mộc lấy quyền chỉ huy.

Thứ hai là lợi dụng Trương Dương thiết kế một cái bẫy, dẫn dụ Đại Hà mắc câu.

Đại Hà trí tuệ không phải Tá Tá Mộc có thể so được, trừ khi dùng Trương Dương làm mồi, thì không có biện pháp có thể làm cho hắn mắc mưu.

Đối với Tá Tá Mộc mà nói, vấn đề làm thế nào liên hệ được với Thiên Hoàng, hắn vắt hết óc cũng không thể nghĩ ra biện pháp nào không làm cho Đại Hà hoài nghi.

Đây là một vấn đề khó cần phải giải quyết. Bằng không, mọi kế hoạch cũng không cần bàn nữa.

Bất quá, sau khi Trương Dương nói ra phương pháp giải quyết, Tá Tá Mộc nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Phi thường đơn giản, gọi điện thoại cho Thiên Hoàng.

Đúng vậy, chỉ đơn giản như vậy. Thường thường người đang hoang mang lại không nghĩ ra cách giải quyết vấn đề hết sức đơn giản.

Đối với Tá Tá Mộc mà nói, hắn trường kỳ ở tại Hoàng cung, có vấn đề gì cũng gặp mặt Thiên Hoàng, căn bản không cần gọi điện thoại. Đường nhiên, nguyên nhân chủ yếu là hắn cũng không có tư cách gọi điện thoại riêng cho Thiên Hoàng...

Thân là Thị vệ trưởng bên cạnh Thiên Hoàng, khẳng định là biết số điện thoại của Thiên Hoàng.

Từ chỗ này, Trương Dương càng khẳng định IQ của Tá Tá Mộc có vấn đề nghiêm trọng. Đường nhiên, cũng không ảnh hưởng, chỉ cần Tá Tá Mộc trường kỳ sinh hoạt trong Hoàng cung, những vấn đề này không đáng nhắc tới. Không ai sẽ cảm thấy hắn không đúng. Hắn trung thành, hắn có ý chí, năng lực tính toán của hắn đã che giấu vấn đề về IQ của hắn. Thật ra, Thiên Hoàng có lẽ chỉ cần nhân vật như Tá Tá Mộc. Dù sao, người như thế sẽ trung thành.

Trên thực tế, Tá Tá Mộc không ngu xuẩn, hắn thiếu chính là dung nhập vào xã hội, thân phận của hắn hạn chế hắn tiếp xúc với người bình thường.

Bốn người cẩn thận tìm đường nhỏ xuống núi, sau đó tìm một khách sạn nhỏ thuê phòng, điện thoại rất nhanh gọi được.

Quả nhiên giống như Tá Tá Mộc nói, Thiên Hoàng tin tưởng Tá Tá Mộc. Hiện tại, Đại Hà đã trở thành phản nghịch trong mắt Thiên Hoàng, tất nhiên phải trừ càng nhanh càng tốt!

Mà tin tức Đại Hà cung cấp cho Thiên Hoàng là: Tá Tá Mộc dẫn dắt Thần Phong cảm tử đội gặp phải cường giả, toàn quân bị diệt, Tá Tá Mộc sinh tử không rõ.

Hiển nhiên, Đại Hà cũng không dám khẳng định tình hình Tá Tá Mộc hiện tại như thế nào.

Sau khi liên lạc được với Thiên Hoàng, mọi chuyện đột nhiên trở nên dễ dàng hơn. Tá Tá Mộc cũng đã liên hệ với hai trăm tinh nhuệ kia. Hai trăm tinh nhuệ ở trong Hoàng cung không lộ mặt đã được điều đi.

Địa điểm phục kích được chọn tại một ngã tư đường phồn hoa ở Đông Kinh.

Tính toán địa điểm phục kích cùng vị trí đều do Trương Dương cùng Tá Tá Mộc tham dự, Tá Tá Mộc dùng điện thoại chỉ huy, Trương Dương nghiêm mật theo dõi. Hiện tại, bọn họ đều không tin đối phương, mục đích của bọn họ chính là xử lý Đại Hà, bởi vì cùng một kẻ địch mà hợp tác. Hôm nay, đã là ngày thứ ba sau khi xuống núi, bốn người rốt cuộc đã thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mọi công tác chuẩn bị đã xong, hai giờ sau, Đại Hà nhận được tin tức sẽ xuất hiện tại ngã tư đường này.

333. Chương 333: Đường Lang Bộ Thiên

Các tay súng bắn tỉa đã dựa theo vị trí mà Trương Dương cùng Tá Tá Mộc đã bố trí mà sắp xếp.

Hai trăm người chia ba bậc, một tổ bảy mươi người trực tiếp bắn Đại Hà, một tổ bảy mươi người hậu bị, tiến hành phụ trợ xạ kích, còn lại một tổ sáu mươi người nhiệm vụ chủ yếu là phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, hình thành hỏa lực giao nhau bảo hộ an toàn của nhau.

Địa điểm bắn tỉa là trên mái nhà, văn phòng, khách sạn, ô tô... Tóm lại, nhất định phải một kích tất trúng, lấy đi tính mạng của Đại Hà tại ngã tư đường này. Hiện tại, Đại Hà tựa như một cái xương cá trong cổ họng Thiên Hoàng, không nhổ ra thì không được.

Trong tính toán cùng hợp tác, Tá Tá Mộc đã bắt đầu từ cừu hận đối với Trương Dương trở nên tôn kính. Cuối cùng, cơ hồ là bội phục. Năng lực tính toán của Trương Dương không thua kém hẳn, thậm chí còn muốn hơn. Hơn nữa, kinh nghiệm của Trương Dương càng làm cho Tá Tá Mộc kính nể.

Có sự gia nhập của Trương Dương, súng trận bố trí tại nơi này cơ hồ đã đến bước chưa từng có. Tá Tá Mộc tin tưởng rằng, Đại Hà cho dù lợi hại cũng không thể chạy thoát khỏi súng trận này.

Trương Dương cơ hồ đem mỗi một lộ tuyến mà Đại Hà có thể đào tẩu, kể các các góc chết cùng một số chướng ngại vật đều tính toán hết. Thậm chí, Trương Dương còn tính cả vấn đề con tin, không một chút sơ sót.

Đương nhiên, Trương Dương càng như thế, Tá Tá Mộc càng yên tâm. Trong lòng Tá Tá Mộc, tầm quan trọng của Đại Hà vượt xa Trương Dương. Ít nhất, Trương Dương cũng không nguy hại đến an nguy của Thiên Hoàng nhất tộc.

Hôm nay, Đại Hà phải chết. Nếu Đại Hà không chết, thì Tá Tá Mộc hẳn chết. Nếu Đại Hà không chết, Thiên Hoàng nhất tộc sẽ gặp nạn.

Một cường giả ở ngoài sáng có lẽ lực phá hoại có hạn, nhưng nếu bí mật hoạt động trong bóng tối, lực phá hoại của hắn so với quân đội càng đáng sợ hơn nhiều. Tá Tá Mộc tuy không có kinh nghiệm xã hội gì. Nhưng hắn là thị vệ cận thân của Thiên Hoàng, có thể biết được rất nhiều tài liệu về cường giả, tự nhiên đối với việc một cường giả không bị ước thúc thì lực phá hoại lớn đến cỡ nào.

Hiện tại, Trương Dương đang ở trên lầu năm một tòa nhà cạnh ngã tư đường, đây là gian lầu mới thuê. Hiện tại, bên trong bày đầy dụng cụ thiết bị cùng vũ khí, có một khẩu súng ngắm đặt sau bức màn che ở nơi cửa sổ, đây là súng của Tá Tá Mộc.

Đại Hà đến!

Bốn người bắt đầu khấn trương, nắm chặt lấy kính viễn vọng trong tay.

Săn giết một cường giả tuyệt đối là một chuyện làm cho người ta máu nóng sôi trào, đặc biệt là Trương Vân, hẳn kích động nhất, đã chờ đợi hai giờ, hắn tựa như một con ngựa không biết mệt mỏi di chuyển không dứt ở trong phòng.

Trong kính viễn vọng, Đại Hà mặc một bộ kimono rộng thùng thình xuất hiện tại ngã tư đường, chậm rãi đi trong dòng người. Phía sau hắn có hai người trẻ tuổi mặc vest đen đi theo, nhìn không ra có gì đặc biệt. Bất quá, Trương Dương lại có thể cảm giác được khác thường, tựa hồ cả ngã tư đường đều tràn ngập một cỗ áp lực khó có thể hình dung.

Áp lực, bắt nguồn từ Đại Hà!

Đây là một ngã tư đường đi bộ phi thường phức tạp, người lui tới không dứt, trên ngã tư đường có vô số bảng quảng cáo, hộp đèn, buồng điện thoại, cột đèn đường cùng một ít trạm biến áp. Không thể nghi ngờ, đây không phải là một địa điểm phục kích tốt.

Bất quá, chỉ có nơi như vậy mới có thể làm cho Đại Hà không hoài nghi.

Cho nên sẽ tạo thành thương vong cho bao nhiêu dân thường, điều này không nằm trong lòng Tá Tá Mộc. Trong mắt hắn, cho dù chết ngàn vạn người thường cũng không sao, quan trọng chính là mạng của Đại Hà.

Hai trăm thước phía trước, có một cái nhà hàng, theo tin tức mà Đại Hà nhận được từ nhân viên tình báo, trong nhà hàng nọ có một người Trung Quốc trẻ tuổi lạ mặt. Theo kết quả phân tích tình báo, tựa hồ chính là mục tiêu mà hắn tìm kiếm.

Nhìn thấy dòng người nhốn nháo, Đại Hà hai mắt lộ ra vẻ chán ghét, hắn chán ghét những người thường này qua lại như những con kiến. Nhưng nếu muốn đi qua nhà hàng kia, thì phải đi qua ngã tư đường này.

Cơ hồ là bước đầu tiên tiến vào ngã tư đường, Đại Hà liền cảm giác được một cỗ áp lực khó hiểu, phảng phất như có vô số ánh mắt đang theo dõi hắn.

Đại Hà ánh mắt sắc bén tuần tra trên ngã tư đường, không có gì không ổn, hắn không khỏi tự cười giễu, gần đây tựa hồ đã quá mẫn cảm, đến bước mỗi cỏ cây đều là binh. Trong loại hoàn cảnh phức tạp này, Đại Hà tin tưởng rằng, hắn ít nhất có mấy trăm phương pháp để rời đi.

Đương nhiên, Đại Hà thủy chung vẫn tin tưởng rằng, tên nhóc Thiên Hoàng kia cho dù biết hắn muốn phản cũng không thể làm gì được hắn.

Nhìn thấy bảng quảng cáo cùng buồng điện thoại trên đường, Đại Hà nổi lên nụ cười tự tin, nếu có người ở đây phục kích hắn, người nọ tuyệt đối là kẻ ngu xuẩn nhất trong thiên hạ...

Đương nhiên, Đại Hà không biết, ít nhất có một trăm bốn mươi khẩu súng ngắm đang chĩa vào mỗi một bộ vị trên thân thể hắn, người ngu xuẩn không phải chỉ có một, mà là một đám, một đoàn.

Gần!

Gần hơn!

Tá Tá Mộc hai mắt không dám chớp một cái, ngón tay của hắn trên cò súng theo bản năng di động một chút. Cho đến nay, hắn đều nghĩ tới sẽ có một ngày tự mình ngắm bắn Đại Hà, không thể tưởng được, cơ hội lại tới nhanh như vậy.

Trong ống nhắm, hắn có thể rõ ràng thấy hàng mi rậm của Đại Hà cùng ánh mắt bén nhọn kia, còn có nụ cười tự tin nữa...

Hắn vì cái gì mà cười?

Hắn vì cái gì lại cười?

Tá Tá Mộc cũng không thể lý giải được. Tựa hồ, trong ấn tượng của hắn, Đại Hà rất ít khi cười, trong một năm thời gian mà hắn cười chắc cũng không tới một phút.

Đại Hà là một người lạnh lùng, điều này không cần nghi ngờ.

“Chờ một chút, đợi góc độ tốt nhất” Trương Dương đứng ở sau lưng Tá Tá Mộc dùng kính viễn vọng nhìn.

“Vì sao phải chờ?” Tá Tá Mộc có loại cảm giác không thể chờ đợi được, hắn đang muốn thấy cảnh Đại Hà bị hắn một phát súng nổ tung đầu.

“Hiện tại, cách hấn một thước có một hộp đèn quảng cáo, phía trước năm thước có một buồng điện thoại, trong phạm vi mười thước, ít nhất có mười lăm người đang di động, nếu hiện tại bắt đầu phục kích, sẽ không nắm chắc thành công” Trương Dương hai mắt nhìn chăm chăm vào Đại Hà, chậm rãi nói, “Mấy cái ngoài ý muốn này không phải cũng phải tính tới sao?”

Tá Tá Mộc thân thể vẫn bất động, thủy chung vẫn vững vàng xiết chặt súng ngắm, không thể không nói, hấn là một tay súng giỏi, ảnh hưởng gì ở bên ngoài đều không làm cho thân thể hấn phát sinh thay đổi. Nói cách khác, sẽ không ảnh hưởng đến độ chuẩn xác khi hấn nổ súng.

“Lại đi năm bước, không có vật cản, chỉ có một cái bảng quảng cáo lớn, dòng người cũng giảm đi nhiều, tại nơi này phục kích nắm chắc hơn...”

“Được!”

Tá Tá Mộc bản thân không có nhận ra được, cơ hồ là một loại hành động vô ý thức, hấn đã nghe theo lời của Trương Dương. Đương nhiên, đây là ảnh hưởng của thuật thôi miên của Trương Dương, ý chí của Tá Tá Mộc phi thường kiên cường, để làm cho Tá Tá Mộc nghe theo, Trương Dương cơ hồ từ núi Phú Sĩ đã bắt đầu quá trình này, trước tiên dùng năng lực tính toán để làm cho Tá Tá Mộc phục, sau đó dùng chuyện cùng một kẻ địch để thuyết phục Tá Tá Mộc, cuối cùng dựa theo ý chí bản thân mà từng bước từng bước thực hiện kế hoạch của mình...

Ai cũng không biết kế hoạch của Trương Dương.

Ngay cả Trương Vân cùng Vương Phong cũng không biết, bọn họ chỉ loáng thoáng nhận thấy được, mục đích của Trương Dương khẳng định không đơn giản là giết chết Đại Hà.

Trương Vân cùng Vương Phong cũng không gấp, bởi vì lập tức sẽ có đáp án ngay thôi.

Một bước!

Hai bước!

Ba bước!

“Nổ súng!” Tá Tá Mộc giọng trầm thấp, tràn ngập sát khí chưa từng có từ trước đến nay, hai trăm đội viên Thần Phong cảm tử đội nghe được thanh âm quen thuộc này, đúng là thanh âm đã huấn luyện bọn họ bấy năm, vô số ngày đêm, đều là thanh âm lạnh lùng tràn ngập sát khí này đưa ra những mệnh lệnh huấn luyện.

Đây là kết quả của vô số lần luyện tập, hiện tại, đã đến mùa thu hoạch.

“!”

“!”

“!”

Liên tục ba mươi lăm khẩu súng, ba mươi lăm viên đạn bay về phía Đại Hà, trong đó có chín viên bắn người qua đường, bởi vì bọn họ che tầm mắt, chín phát súng này bắn trước hai mươi sáu phát kia chừng 0.001 giây...

Trong khoảnh khắc khi Tá Tá Mộc hạ lệnh nổ súng, thần niệm cường đại của Trương Dương đã truyền ra ngoài không trung

Trên một căn lầu cạnh ngã tư đường, có một sinh vật màu trắng bạc lớn chừng nắm tay tựa như tia chớp phóng ra khỏi lầu, mỗi một bước phóng xa tới mấy chục thước, nhanh như thiểm điện, nhanh như chớp giật, ngay cả có người lơ đãng thấy cũng tưởng rằng hai mắt sinh ra ảo giác.

“Bùng!”

“Bùng!”

Không có tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy máu tươi tung tóe dưới ánh mặt trời, tựa như hoa anh đào nở rộ, chín người vô tội chần tâm mắt đều bị bắn nổ tung đầu, không có dấu hiệu gì báo trước mà gục ngã tại chỗ...

Chỉ sai biệt 0.01 giây, cơ hồ là đồng thời, hai mươi sáu viên đạn đã bắn về phía Đại Hà, mà sau hai mươi sáu viên đạn này, cũng không đến 0.01 giây, lại có ba mươi lăm viên đạn khác phong tỏa mỗi một phương hướng chạy trốn của Đại Hà.

Loại hợp tác này tựa như máy móc, không chút sai sót, liên kết với nhau không kẽ hở.

334. Chương 334: Hoàng Tước Phía Sau

“!”

“!”

Các viên đạn đan vào nhau thành thiên la địa võng, trong phạm vi mười thước vuông bất cứ góc độ nào cũng có đạn bắn. Bắn giết một cường giả cũng không phải đạn dày đặc là có thể làm được, nếu các viên đạn đều bắn về một hướng, vô luận là đạn dày đặc đến đâu thì cường giả đều có thể dễ dàng tránh né, bởi vì đường sống quá nhiều.

Được gọi là trận súng ngắm bởi vì nó không phải là đều bắn vào mục tiêu, mà nó làm cho các viên đạn từ các hướng đánh vào khắp các vị trí trên cơ thể, làm cho lực trùng kích của viên đạn đạt tới cao nhất, làm cho mục tiêu bị vây vào trong đó.

Vô luận là mục tiêu võ công có cao minh đến đâu, nhưng khi bị ngắm bắn liên tục trong một phạm vi nhỏ, cũng chỉ có con đường chết. Đương nhiên, nếu võ công đã đến bước di sơn đảo hải, kim thân bất hoại, thì ngay cả đạn như mưa cũng không sao. Bất quá, Đại Hà hiển nhiên là chưa đạt tới bước này. Cường giả tuy vượt xa cực hạn của nhân loại, nhưng đối mặt với vũ khí nóng, cũng không thể chống cự, đặc biệt là vũ khí hạnh nặng, căn bản là không thể đối kháng.

Đương nhiên, đến cảnh giới cường giả, bình thường đều có dự cảm nguy hiểm mãnh liệt, muốn bố trí vũ khí hạng nặng phục kích cường giả cũng không đơn giản như tưởng tượng.

Trong tích tắc, thân thể Đại Hà đột nhiên phồng lên, viên đạn tựa như gặp một lực cản thật lớn mà văng ra. Bất quá, tuy viên đạn bị văng ra, nhưng thân thể của hắn bị hỏa lực giao thoa phong tỏa không thể nhúc nhích chút nào, chỉ có thể xử dụng chân khí đỡ đòn. Hơn nữa, hai người trẻ tuổi đi theo sau hắn tuy né được đợt tập kích thứ nhất, nhưng không thể né được đợt ngắm bắn thứ hai, song song gục xuống trong vũng máu, chết không nhắm mắt...

“!”

“!”

Các viên đạn vẫn cuộn cuộn không ngừng bắn tới, góc độ phi thường chính xác, không chút lộn xộn. Trên thực tế, chuẩn bị hai trăm tay súng bắn tỉa chính là để cho góc độ bắn được chuẩn xác. Bởi vì, một người sau khi bắn một phát, phải tốn thời gian để điều chỉnh góc độ trở lại, cũng không thể bắn không ngừng, Đại Hà đang đối mặt chỉ có ba mươi người nhắm bắn, các người khác đều luân phiên bắn.

Trận súng ngắm điểm quan trọng nhất chính là, đại bộ phận các tay súng bắn tỉa cũng không phải là đều hướng vào mục tiêu mà bắn, mà dựa theo góc độ tính toán mà bắn vào không gian chung quanh mục tiêu. Cái này so với bắn vào mục tiêu khó khăn hơn nhiều, sau khi bắn xong phát thứ nhất thì phải tính tới phát thứ hai, tìm được một cái vật để tham chiếu, nếu có chút sơ sót, sẽ di hận cả đời.

Một phút!

Suốt một phút, Đại Hà đã kiên trì suốt một phút, thời gian một phút rất ngắn ngủi. Nhưng đối mặt với hơn một trăm khẩu súng ngắm, một phút lại dài tựa thế kỷ.

Thân thể Đại Hà ướt đẫm, hai tay điên cuồng vung lên, các viên đạn tựa như ruồi bọ đuổi không bay, tầng tầng lớp lớp.

Đại Hà phẫn nộ đến cực điểm, hắn rút cuộc hiểu được.

Đây là một cái bẫy, căn bản không có tin tức của Trương Dương, cái gì nhà hàng đều là tin tức giả, tất cả đều là Thiên Hoàng muốn mạng của hắn!

Đại Hà lửa giận thiêu đốt, hắn muốn lập tức xông vào Hoàng cung. Nhưng hắn biết, hắn không có cơ hội, hắn vĩnh viễn không có cơ hội. Hắn từng tận mắt chứng kiến uy lực của trận súng ngầm. Hai cường giả Trung Quốc trong trận súng ngầm cũng không kiên trì quá hai phút...

“!”

Thân thể hóa thành ảo ảnh của Đại Hà đột nhiên run lên...

Trúng đạn rồi!

Đại Hà cố nén đau, như máy vũ động tứ chi đối kháng với đạn. Hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị chết uất ức như thế này, nhưng hắn thực sự phải chết uất ức như thế.

“!”

Lại trúng đạn, vị trí trúng đạn cách trái tim không đến hai ly, một phát này, nếu nhích tới một chút, Đại Hà đã mất mạng tại chỗ...

Đại Hà hai mắt trở nên trống rỗng, hắn thấy chung quanh vô số người thường phủ phục trên mặt đất đều mở to hai mắt sợ hãi nhìn hắn.

Không ai nhận ra hắn, không ai biết hắn là thần ở Nhật Bản.

Không ai biết hắn là Đại Hà đại sư được Thiên Hoàng tôn xưng.

Mọi cái đều tan biến, hắn trong mắt Thiên Hoàng, vĩnh viễn là một quân cờ, một quân cờ có thể tùy ý vứt bỏ, cũng giống như hắn xem Thiên Hoàng là một quân cờ vậy...

Đại Hà khoe miệng nở ra một nụ cười máu, trong hai mắt hiện lên nụ cười quỷ dị. Thế giới này thật công bằng, mình lúc nào cũng mưu tính đem Thiên Hoàng biến thành con rối của mình, mà Thiên Hoàng không lúc nào là không đề phòng hắn.

Hắn đã xem nhẹ tài trí của Thiên Hoàng, cũng xem nhẹ năng lực cùng quyết tâm của hắn.

Đương nhiên, chủ yếu là đánh giá quá cao bản thân...

Đột nhiên, Đại Hà tinh thần chấn động, hắn cảm giác được một lỗ hổng. Đúng vậy, đích thực là lỗ hổng, phía trước bên trái, lại xuất hiện một điểm không có xạ kích...

Nhìn thấy Đại Hà trong mưa đạn, Trương Dương thở dài một tiếng, buông kính viễn vọng xuống chậm rãi đi đến bên cạnh Tá Tá Mộc đang dùng ống ngắm quan sát.

Nhìn thấy Tá Tá Mộc đang nằm ở cửa sổ, Trương Dương vẻ mặt có chút chờ đợi, mấy ngày nay ở chung, hắn đối với người Nhật Bản thuần phác này cũng sinh ra hảo cảm, người Nhật Bản có năng lực tính toán siêu tuyệt này đơn thuần đến đáng sợ.

“Phập!”

Một chùy thủ nhẹ nhàng đâm sâu vào thân thể của Tá Tá Mộc, nơi đâm vào là ngang thận!

Trong phòng trong nháy mắt trở nên im lặng dị thường.

Im lặng đến đáng sợ.

Vương Phong cùng Trương Vân vẻ mặt kinh hãi nhìn Trương Dương, vẻ mặt tràn ngập vẻ khó tin. Mấy ngày nay, bọn họ đối với Tá Tá Mộc cũng sinh ra hảo cảm, loại người đơn thuần như Tá Tá Mộc thực khó có ai mà đối với hắn lại không sinh ra hảo cảm được, không có chút tâm cơ, chỉ có nguyên tắc.

Vương Phong cùng Trương Vân cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ giết Tá Tá Mộc, thậm chí, bọn họ đã xem Tá Tá Mộc là bằng hữu.

Loại hữu nghị này, vượt qua lãnh thổ quốc gia cùng chủng tộc, hoàn toàn là một loại hữu nghị liên kết.

“Vi... vì cái gì...?” Tá Tá Mộc đau đớn đến ngũ quan vẩn vơ, chậm rãi xoay người cố hết sức nói ra mấy từ. “Có ba nguyên nhân” Trương Dương thở dài một tiếng, nhẹ nhàng cầm lấy khẩu súng ngấm dưng vào cạnh tường.

“Nói!” Tá Tá Mộc khoe miệng tràn ra máu tươi.

“Thứ nhất, người là người Nhật Bản, đương nhiên, đây không phải là nguyên nhân chủ yếu để giết người. Dù sao, Nhật Bản cũng có người tốt”.

“Thứ hai, người là thị vệ cận thân Thiên Hoàng Nhật Bản”.

“Hai điểm này chỉ là một nguyên nhân, mấu chốt chính là điểm thứ ba” Bất ngờ, ánh mắt của Trương Dương trở nên sắc bén hẳn lên, nhiệt độ trong phòng đột nhiên hạ xuống.

“Nói!”

Tá Tá Mộc mặt biến thành màu đỏ, trong mũi cũng trào máu tươi. Hiển nhiên, chủ thủ kia đã hủy đi nội tạng, không chỉ riêng gì thận.

“Người giết hai cường giả Trung Quốc, người rất thông minh, trận súng ngấm của người không thể chống đỡ, người không chỉ là kẻ địch của ta, người là kẻ địch của các cường giả. Cho nên, Đại Hà thủy chung vẫn nghĩ biện pháp tiêu diệt các người, thậm chí, không tiếc lập ra cái bẫy để lôi các người vào cuộc chiến của các cường giả. Trên thực tế, các người sau khi giết hai cường giả Trung Quốc, thì Thần Phong cảm tử đội này cũng nên bị diệt đi”.

“Vậy... người... người... khụ khụ... người vì cái gì mà muốn thả Đại Hà đi?” Tá Tá Mộc ho khan phun ra từng ngụm máu.

“Đại Hà so với người, người quan trọng hơn nhiều, Đại Hà tuy là cường giả, nhưng người có thể đối phó Đại Hà rất nhiều, người lợi hại hơn Đại Hà cũng rất nhiều. Ít nhất, tướng quân so với Đại Hà lợi hại hơn. Mà người, rất nguy hiểm, sự xuất hiện của người, vốn là một sai lầm. Người nếu không chết, trận súng ngấm của Thần Phong cảm tử đội sẽ còn mạnh hơn cả cường giả. Cho nên, người phải chết” Trương Dương nhìn thoáng qua Vương Phong cùng Trương Vân. Trên thực tế, cũng là giải thích cho bọn họ.

“Người cho rằng, giết chết ta, thì có thể làm cho trận súng ngấm của Thần Phong cảm tử đội biến mất?” Tá Tá Mộc trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Ha ha, vấn đề này ta đã nghĩ qua, thế giới này, thiên tài rất nhiều, ta không có khả năng giết chết mỗi một thiên tài. Nhưng thiên tài mà có thể được Thiên Hoàng Nhật Bản tìm được cũng không nhiều lắm. Ta giết đi một, sẽ ít đi một. Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, ngay cả khi Thiên Hoàng có thể tìm được rất nhiều thiên tài tính toán để xây dựng lại trận súng ngấm, bất quá, đó cũng đã là chuyện mấy năm sau, thậm chí là cả chục năm sau...”

Trương Dương nhìn thoáng qua Đại Hà đầy máu chạy trốn ở ngoài cửa sổ, hắn cảm giác được sát khí nặng nề của Đại Hà. Hai trăm thành viên Thần Phong cảm tử đội còn lại sẽ trở thành tro bụi dưới cơn phẫn nộ của Đại Hà.

“Ta để cho Đại Hà trốn thoát, thật ra cũng chính là để kềm chế Thiên Hoàng nhất tộc. Ta nghĩ, hiện tại Đại Hà đối với trận súng ngấm đã hận thấu xương, chỉ cần có chút động tĩnh, trận súng ngấm cũng sẽ bị tiêu diệt từ trong trứng nước. Thế giới này, thêm một cường giả không có bối cảnh quyền thế như Đại Hà thì không sao. Nhưng nếu xuất hiện đội ngũ trận súng ngấm của Thiên Hoàng, thì sẽ rất không ổn, người hiểu không?”

Trương Dương nhìn thấy sắc mặt Tá Tá Mộc đã biến thành màu tím. Lúc này, Tá Tá Mộc đã đến bước đèn dầu sắp cạn.

335. Chương 335: Lịch Lãm Giang Hồ

“Hiểu rồi...” Tá Tá Mộc mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

“Nếu người không phải là người Nhật Bản, chúng ta có thể trở thành bằng hữu... Không, cho dù người là người Nhật Bản cũng không sao cả, nếu người không trung với Nhật Bản Thiên Hoàng, không phải người vạch ra trận sủng ngắm, như vậy ba chúng ta đều muốn là bằng hữu của người” Trương Dương từng từ nói ra, thanh âm vô cùng trầm trọng.

“Đúng vậy” Vương Phong cùng Trương Vân nhìn nhau, gật mạnh đầu.

“Đáng tiếc, ta là người Nhật Bản... Bất quá, ta không hối hận, ta vinh quang là người Nhật Bản...” Nghe được Trương Dương cùng Vương Phong nói, Tá Tá Mộc trong hai mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Từ từ, ánh mắt Tá Tá Mộc trở nên ảm đạm, hơi thở cũng không còn nghe thấy nữa...

Thời gian phẳng phất như ngừng lại, ba người lẳng lẳng nhìn Tá Tá Mộc đang nằm đó, trong hai mắt đều lộ ra thần sắc phức tạp.

Tá Tá Mộc là một thiên tài tính toán mà ngu ngốc.

Nếu là người có chút kinh nghiệm xã hội, cho dù là chấp hành hành động của Trương Dương, cũng sẽ vì bản thân mà lưu lại một hậu lộ, mà Tá Tá Mộc chỉ mấy ngày tiếp xúc, đã đối với những người vốn là kẻ địch tràn đầy tín nhiệm.

Đương nhiên, Tá Tá Mộc cũng bị sự nóng lòng giết Đại Hà của mình mà che mờ hai mắt.

Hắn thủy chung không thể tưởng được, mục tiêu chủ yếu của Trương Dương là hắn, còn có trận sủng ngắm của hắn, Đại Hà, chỉ là một nước cờ mà thôi...

Hiện tại Đại Hà đã trở nên hoàn toàn điên cuồng, sau khi thoát khỏi sự trói buộc của trận sủng ngắm, Đại Hà liền giống như một mảnh hổ ra khỏi lồng giam, triển khai điên cuồng giết chóc. Hắn sớm đã thông qua lộ tuyến bắn của đạn mà nắm giữ đại bộ phận vị trí của thành viên Thần Phong cảm tử đội.

Máu mà Đại Hà chảy ra nhuộm đỏ bộ kimono trắng, thân thể hắn trong không trung không ngừng di chuyển, huyền hóa ra thành một đạo tàn ảnh, tựa như một vết hồng vẽ nên một bức tranh hư ảo.

Thân trúng chín phát súng, Đại Hà lại không cảm giác chút đau đớn nào, ngọn lửa báo thù đã làm cho hắn quên đi vết thương.

Đương nhiên, Đại Hà không phải là Tá Tá Mộc, Đại Hà vô luận là IQ hay kinh nghiệm đều là nhất lưu, hắn biết thương thế bản thân nghiêm trọng. Nhưng hắn càng biết, đây là cơ hội duy nhất để giết sạch Thần Phong cảm tử đội. Chỉ có hiện tại, hắn mới có thể nhận ra người nào là thành viên Thần Phong cảm tử đội, sau ngày hôm nay, những người này sẽ lại ẩn giấu sau rất nhiều thân phận khác nhau.

Kẻ địch lớn nhất của hắn chính là trận sủng ngắm của Thần Phong cảm tử đội!

Từ khi Đại Hà lần đầu tiên thấy trận sủng ngắm này. Đại Hà đối với trận sủng ngắm này liền như mũi nhọn sau lưng, làm cho hắn cả người không được tự nhiên.

Đương nhiên, Đại Hà đối với Thiên Hoàng nổi lên ý phản cũng là từ khi trận sủng ngắm này xuất hiện. Một khắc đó, hắn cảm giác được Thiên Hoàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cảm giác được sự ỷ lại của Thiên Hoàng đối với hắn đã giảm đi rất nhiều...

Trận sủng ngắm, phải biến mất!

Đại Hà cắn chặt răng, cố nén nàu nức mà ngang dọc giữa các căn lầu, hắn cũng bất chấp ảnh hưởng tới dân thường.

Ba mươi người!

Năm mươi người!

Một trăm hai mươi người thì đã kiên trì không nổi nữa, Đại Hà cảm giác được bản thân hoa mắt, càng về sau tốc độ giết chóc càng chậm. Bởi vì, đại bộ phận các tay súng ngắm đã rời khỏi vị trí tấn công mà chạy trốn.

Bởi vì hoạt động kịch liệt, Đại Hà cảm giác vết thương của mình phẳng phất bị xé rách ra. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, Đại Hà tựa hồ cảm giác được có một ánh mắt thủy chung từ một nơi bí mật gần đó giám thị hắn. Nếu như bình thường Đại Hà tự nhiên không sợ, nhưng hện tại dưới tình huống đang trọng thương, Đại Hà cũng không còn khí thế hùng bá thiên hạ kia nữa...

“Ngao... ..!”

Đại Hà gầm lên một tiếng điên cuồng, rung trời chuyển đất, phẳng phất như trời sụp đất nứt vỡ. Một bóng người màu đỏ nhạt theo tiếng gầm mà biến mất vào trong biển người đang kinh hoàng thất thố...

“Ngân Mị, còn lại tám mươi bảy người, trông vào người đó!”

Nhìn thấy Đại Hà chạy trốn như điên, Trương Dương trên mặt nổi lên nụ cười âm lãnh, trận súng ngắm, hôm nay sẽ biến mất.

Ngoại trừ mười mấy người Ngân Mị lúc đầu phá trận súng ngắm giết cùng những tay súng bị Đại Hà giết ra, còn lại tám mươi bảy người. Trên thực tế, Đại Hà bởi vì không xác định vị trí, ngộ sát rất nhiều người thường.

Trương Dương dùng tư cảm giám sát chặt chẽ mỗi một tay súng ngắm, các vị trí đều là do hắn an bài, vì an bài mấy cái vị trí này, Trương Dương cơ hồ đem từng mét một phụ cận căn lầu kiểm tra qua một lần.

Khi Tá Tá Mộc chết đều không nghĩ đến, những vị trí mà Trương Dương an bài tuy là nơi phục kích tốt nhất, nhưng cũng là nơi dễ đuổi giết tốt nhất. Nếu trận súng ngắm phục kích thất bại, các tay súng căn bản rất khó trong thời gian ngắn rời khỏi hiện trường, Tá Tá Mộc vô luận là năng lực tính toán hay là IQ, đều có một khoảng cách với Trương Dương.

Mọi kế hoạch, đều nằm trong tính toán của Trương Dương.

Ngân Mị thân thể khéo léo kia tựa như một ác ma cắn nuốt linh hồn, trong không trung nhanh như điện xẹt, mắt thường căn bản nhìn không rõ là cái gì, nhiều nhất cũng chỉ thấy một lần bạc...

Cùng với Trương Dương bước vào cánh cửa cường giả, Ngân Mị cũng đột nhiên tiến bộ thần tốc, Ngân Mị hiện tại, tốc độ nhanh hơn, thân thể càng ngưng kết, chỉ cần không có vũ khí sắc bén trực tiếp đả kích lên thân thể nó, năng lực đề kháng của Ngân Mị cũng đã tăng trưởng lên rất nhiều.

Trương Dương vẫn luôn nghi hoặc, thân thể Ngân Mị tựa hồ không có lớn lên, lớp lông màu bạc kia cũng không có phồng lên như trước kia, chỉ càng phát sáng thêm. Nếu đứng bất động, rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm là bức tượng điêu khắc bằng bạc.

Điều này làm cho Trương Dương không thể lý giải được. Bởi vì, Ngân Mị trong không gian kia tựa hồ không phải hình dáng này, Ngân Mị trong không gian kia lớn hơn nhiều.

Chẳng lẽ là lâu năm sẽ sinh ra dị biến?

Hoặc là không gian địa cầu cùng không gian kia hoàn cảnh khác nhau khiến cho Ngân Mị tiến hóa dị thực chăng?

Hiển nhiên, đây là một vấn đề không thể tìm được đáp án.

Hành động đuổi giết của Ngân Mị rất thành công, hai trăm tay súng ngắm đều bị tiêu diệt.

Một trận chiến này, tại con phố tạo thành sự giết chóc làm cho cả thế giới khiếp sợ, nhân số tử vong tổng cộng vượt quá ba trăm, trong đó rất nhiều người bị đạn lạc mà chết. Đương nhiên, tin tức không có khả năng để mọi người biết, chính phủ Nhật Bản đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu Bin Laden đã biến mất hơn mười năm.

Đương nhiên, người phát ngôn của Bin Laden cũng đồng ý thừa nhận khủng bố lần này là nhằm vào hành động đóng quân ở hải ngoại của Nhật Bản mà trả thù. Hơn nữa còn thề thốt cam đoan, còn muốn tại lãnh thổ Nhật Bản phát động nhiều hành động khủng bố với quy mô lớn hơn nữa.

Nhật Bản tràn ngập trong sợ hãi, chính phủ lấy danh nghĩa chống khủng bố, mượn cơ hội mà gia tăng quân chống khủng bố với quy mô lớn, trong dư luận quốc tế lại đẩy lên làn sóng phản chiến...

Khi Trương Dương cùng Vương Phong Trương Vân tìm được một lữ điểm để ở, nghe thấy mấy tin tức này, đều cảm thán.

“Vương Phong, người nói, dơ bẩn nhất trên thế giới này là gì?” Trương Dương cầm tờ báo nằm ở trên giường hỏi.

“Chính trị”.

Vương Phong đang dùng một miếng băng gạc lau thanh chủ thủ của hắn, đầu cũng không có ngẩng lên. Thanh chủ thủ này là hắn lấy từ trên người Tá Tá Mộc. Không thể không nói, kỹ thuật chế tạo sắt thép của Nhật Bản cách xa so với Trung Quốc ít nhất cũng phải từ năm năm đến mười năm, chủ thủ này chất lượng phi thường tốt.

“Đúng vậy, chính trị” Trương Dương ngồi dậy thả tờ báo xuống uống một ngụm nước rồi hỏi: “Có chuyện này ta thực không rõ”.

“Hử?” Vương Phong gần đây tựa hồ rất ít nói chuyện.

“Vì cái gì trong nước không có phái người tới cứu các người, chẳng lẽ bọn họ không biết các người gặp nguy hiểm?” Trương Dương vẫn khó hiểu. Tựa hồ, cha của Trương Vân, thế lực của tướng quân, mẹ của Na Na tựa hồ đều biến mất.

“Bọn họ ta không biết, ta chỉ biết, lão già nhà ta cũng không dễ dàng cứu ta đâu” Trương Vân không ngừng đi qua lại trước cửa sổ.

“Vì sao?”

“Không sao cả, nói là để ta trưởng thành”.

“Vậy lần trước trong sa mạc...” Trương Dương nghi hoặc nói.

“Lần trước tự nhiên là thảm họa, cùng với lần này không giống nhau. Lão già nhà ta nói, ta phải tự mà cắn thân, chết thì chết, hắn cùng lắm là sinh ra đứa khác, hao phí chút tinh trùng mà thôi... hắc hắc...” Trương Vân cười quái dị nói.

“...” Trương Dương trợn mắt há hốc mồm.

“Ta cũng không sai biệt lắm, chúng ta đi, chính là lịch lãm năng lực sinh tồn, một khi đã là lịch lãm, khẳng định là có nguy hiểm đến sinh mệnh. Nếu một chút chuyện đó mà phải ra ngoài tìm, chúng ta không bằng trốn ở nhà luyện công cho rồi” Vương Phong đem chủ thủ giơ lên ngang mắt, hào quang rét lạnh mà sắc bén của chủ thủ ánh xạ trên mặt hắn, tựa như một quang huy màu bạc.

Trương Dương không khỏi giật mình, hắn cho tới bây giờ không có nghĩ tới một số gia tộc lại huấn luyện hậu nhân như vậy.

“Các người có đường gì rời khỏi Nhật Bản không?” Trương Dương quan tâm nhất chính là vấn đề này, bọn họ đã bị vây tại Nhật Bản chừng nửa tháng rồi.

Nhật Bản là một đảo quốc, căn bản không có biên giới lục địa, chỉ có đại dương mờ mịt, phương thức đi ra ngoài duy nhất chính là ngồi thuyền cùng ngồi phi cơ. Cái này nảy sinh ra một vấn đề phi thường quan trọng, hộ chiếu của Trương Dương khẳng định là không có cách nào sử dụng tại Nhật Bản. Hiện tại chính phủ Nhật Bản, nương theo cố khủng bố tập kích lần trước mà phong tỏa mọi bến cảng cùng sân bay, ra vào kiểm tra phi thường nghiêm khắc, hiện tại đi thuyền hay phi cơ thì chẳng khác nào là đi nộp mình.

Hiện tại, Trương Dương nóng lòng chạy về Somali, tại Nhật Bản hắn không dám liên hệ với Lưu Bưu cùng A Trạch, sợ bị chính phủ Nhật Bản theo dõi.

Rời Somali đã hơn một tháng, thôn trang kia hiện tại đã biến thành thế nào rồi?

336. Chương 336: Năng Lượng Của Không Gian Khác Càng Tinh Khiết?

“Không có, dù sao cũng không có việc gì, coi như là đi du lịch” Trương Vân nhếch miệng cười nói.

Trương Dương không khỏi cười khỏ, hắn cũng hiểu được đạo lý này, chính phủ Nhật Bản không có khả năng vĩnh viễn duy trì loại cảnh giới này, khẳng định cũng sẽ có một ngày thả lỏng, chỉ cần có đủ thời gian chờ đợi, thì việc đi ra ngoài cũng không phải là việc gì khó.

Hiển nhiên, điều này đối với Trương Dương không thể thực hiện được.

Đã hơn mười ngày chờ đợi, đối với Trương Dương mà nói đây là một loại dày vò, tin tức hoàn toàn bế tắc, hắn không thích loại cảm giác này. Hắn hiện tại muốn biết rất nhiều chuyện, tin tức về Somali, cuộc chiến trong không gian kia, quan trọng nhất chính là, gần đây lại rất nhớ bố mẹ.

Thật ra, Trương Dương cũng không phải là không thể rời đi, còn có Trương Vân cùng Vương Phong nữa.

Mấy ngày này, Trương Dương một mực tự hỏi hắn cùng Vương Phong và Trương Vân kết giao, trước mắt xem ra, đều có rất nhiều bí mật, mà căn cứ tại Somali Trương Dương tạm thời còn chưa muốn cho Trương Dương cùng Vương Phong biết.

Theo vô số tin tức thì sau lưng Trương Vân cùng Vương Phong có một thế lực cực kỳ khổng lồ. Hơn nữa, thế lực này cùng chính phủ có quan hệ khá phức tạp, Trương Dương không muốn lọt vào mạng lưới hỗn loạn này...

Không biết A Trạch cùng Lưu Bưu, còn có vợ chồng lão nhân thế nào rồi?

Không biết Đào Ca thế nào?

Không biết cha mẹ thế nào?

Na Na, Tiêu Di Nhiên, Vương Yến, Liễu Âm, Đỗ Tuyết...

Trương Dương ngơ ngác nhìn dòng người tới lui dưới cửa sổ, đột nhiên nổi lên cảm giác thương cảm. Thời gian quá quá nhanh, đảo mắt đã đến tháng Năm, mình cũng từ một tên sinh viên ngây ngô trở thành một cường giả, đây là một thế giới thần kỳ mà giết chóc, tất cả ở nơi này đều phá vỡ phạm trù tri thức của Trương Dương. Hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới lại có những tồn tại như vậy, võ thuật, người biến đổi gen, người máy, thế giới cường giả, còn có không gian khác...

”Trương Dương, người có việc thì mau tìm biện pháp rời đi, ta cùng Trương Vân còn muốn ở lại Nhật Bản chơi mề

“Anh Phong, chúng ta...” Trương Vân miệng vừa mở ra, lập tức bị Vương Phong hung hăng trừng mắt, vội vàng ngừng nói.

“Các người không rời đi?” Trương Dương đột nhiên cảm thấy nhẹ người đi.

“Ừm, chúng ta lần đầu tiên đến Nhật Bản. Cũng muốn đi chơi một thời gian, yên tâm, chúng ta sẽ cẩn thận, chỉ đi chơi thôi, không có nguy hiểm gì. Nói đến, chúng ta cùng người khác nhau, thân phận của chúng ta chưa bại lộ, hộ chiếu của chúng ta còn có thể sử dụng” Vương Phong nằm ở trên giường, thoải mái giãn người ta.

“Được rồi, các người cẩn thận một chút, chúng ta ở cùng một chỗ ngược lại cũng không an toàn, ta giờ rời đi, các người ngàn vạn lần phải chú ý tới an toàn”.

Trương Dương cũng không lằng nhằng, lập tức thu thập xong rồi rời đi.

”Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Trương Vân ngơ ngác nhìn cánh cửa đến gần cả người.

“Người có vấn đề gì thì hỏi đi” Vương Phong thở dài một tiếng nhìn Trương Vân nói.

“Chúng ta thực định ở lại Nhật Bản du ngoạn một thời gian?”

“Không. Đợi lát nữa chúng ta sẽ rời đi, hộ chiếu của chúng ta là hộ chiếu lữ hành chính quy. Đi về thì hết sức đơn giản” Vương Phong nói.

“Vậy vậy... vì sao” Trương Vân lắp bắp nói.

“Không có gì, phi thường đơn giản. Bởi vì, Trương Dương không muốn cùng chúng ta ở cùng một chỗ, hắn có bí mật, hắn thay đổi, người không biết là hắn so với lần trước đã thay đổi rất nhiều?” Vương Phong chậm rãi nói.

“Thật ra, thật sự trở nên âm trầm...” Trương Vân chần chờ một chút nói.

“Đúng vậy, loại quan hệ bằng hữu của chúng ta trước kia đang phát sinh thay đổi, cho nên, tốt nhất không nên ở chung”.

“Vì sao không thể trở thành bằng hữu? Ta rất nhớ anh Bưu...” Trương Vân lẩm bẩm nói.

Trương Dương sau khi rời khỏi Vương Phong cùng Trương Vân, lập tức ra một siêu thị trộm hơn mười tấm ID card Nhật Bản, chọn ra một cái có chút tương tự mình.

Đối với cường giả như Trương Dương, thi triển mấy trò này chỉ là chuyển dễ như trở bàn tay.

Sau khi mua một cái laptop, thuê một căn phòng khách sạn năm sao, Trương Dương mở máy tính, đầu tiên là tra duyệt một ít tình huống cơ bản của ID card, để khỏi gặp phiền toái không cần thiết.

Sau đó, Trương Dương bắt đầu lợi dụng kỹ thuật hacker xâm nhập một số trang web, xem có thể tìm được cách gì rồi đi hay không.

“Trương Dương!” Khi Trương Dương đang tìm tòi, màn hình laptop nhoáng lên, tiểu hòa thượng mặc một bộ cà sa xuất hiện trên màn hình, vẽ mặt kích động.

“Sao thế?” Trương Dương đối với vẻ mặt tiểu hòa thượng có chút không hiểu, có gì mà kích động như vậy?

“Người không có chết, không có chết là tốt rồi, tiểu nạp lo chết được. Người ngàn vạn lần không thể chết được, người mà chết, cái gì cũng tiêu hết!”

Lúc này tiểu hòa thượng không giống như một trí tuệ lập trình, càng như là thân nhân lâu ngày không gặp Trương Dương. Nhưng điều này làm cho Trương Dương cảm thấy không thoải mái. Bởi vì, quan hệ giữa hắn cùng tiểu hòa thượng còn xa mới tới loại thân mật này. Tóm lại, bị tiểu hòa thượng để mất t lời tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì.

“Có chuyện gì cứ nói thẳng” Trương Dương không muốn cùng tiểu hòa thượng chơi trò đầu trí, cùng một trí tuệ lập trình chơi trò đầu trí là tự mình tra tấn mình.

“Người nhớ lần trước người ở trên phi cơ xé rách thông đạo không gian không?” Tiểu hòa thượng hỏi.

“Nhớ” Trương Dương trái tim đập mạnh, vẫn nghĩ đến việc này chỉ có mình biết, không thể tưởng được tiểu hòa thượng cũng biết, đương nhiên, Trương Dương không có phủ nhận, trước mặt tiểu hòa thượng phủ nhận là một việc tuyệt đối vô nghĩa. Tiểu hòa thượng là trí tuệ lập trình, mỗi kết luận của hắn đều thông qua mấy trăm vạn, thậm chí hơn mười triệu tính toán mới tìm được kết quả.

“Tiểu nạp phân tích ra đến đây, tiểu nạp phân tích ra đến đây, ha ha...” Tiểu hòa thượng điên cuồng cười lên, hoa tay múa chân.

“Phân tích ra cái gì?” Trương Dương đồng tử thu nhỏ lại, trước mắt làm cho hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là tin tức về không gian nọ.

“Tạm thời giữ bí mật, hắc hắc...” Tiểu hòa thượng vẽ mặt thần thần bí bí.

“...” Trương Dương không biết nói gì.

“Tiểu nạp tiết lộ một chút, thần công Tiên Đạo Mạn Mạn của người ở tại không gian đó có thể tìm được tiến bộ lớn hơn nữa, người có phải là mỗi lần tiến vào không gian đó liền cảm giác được vô công của mình tiến bộ lên rất nhiều không?”

“Ừm” Trương Dương trong lòng chấn động, quả nhiên mình đoán không sai, năng lượng tại không gian đó rất thích hợp để hắn tu luyện.

“Nói cho người, địa cầu bởi vì mấy trăm năm gần đây máy móc phát triển, ô nhiễm nghiêm trọng, năng lượng không gian cả địa cầu đã bị ô nhiễm, mà công phu của người lại không thể đột phá không gian địa

cầu, chỉ có thể ở tại địa cầu mà hấp thu năng lượng bị ô nhiễm, tiến triển chậm chạp. Nhưng tư cảm của người thông qua thông đạo không gian tiến vào không gian khác, tiếp xúc với năng lượng không có ô nhiễm, có thể tu luyện hấp thu trong diện tích lớn, tự nhiên tiến bộ cũng nhanh hơn nhiều...”

“Khoa học kỹ thuật văn minh của không gian kia vượt xa địa cầu không biết bao nhiêu năm, chẳng lẽ bên kia không có ô nhiễm?” Trương Dương có chút nghi hoặc, công nghiệp văn minh mới bắt đầu phát triển thì đã bắt đầu gây ô nhiễm rồi.

“Vấn đề này không cần người lo lắng, từ bảy ngàn vạn năm trước, khoa học kỹ thuật văn minh tại không gian kia đã bỏ xa khoa học kỹ thuật văn minh địa cầu hiện tại không biết bao nhiêu năm, thông qua phát triển cả triệu năm, trình độ khoa học kỹ thuật của bọn họ tuy không phát triển bùng nổ nữa, nhưng đối với vấn đề ô nhiễm đã giải quyết. Cho nên, năng lượng tại không gian kia so với không gian địa cầu thuần khiết hơn nhiều. Đương nhiên, năng lượng của thái dương hệ ngân hà cũng phi thường thuần khiết. Bất quá, công lực của người không thể vượt qua được lực hấp dẫn của địa cầu. Cho nên, người hiện muốn mạnh hơn, biện pháp duy nhất chính là theo không gian kia mà trực tiếp hấp thu năng lượng...”

“Ta muốn biết mục đích của người” Trương Dương hai mắt nhìn chăm chăm vào tiểu hòa thượng.

“Tiểu nạp muốn biết văn minh khoa học kỹ thuật của các hành tinh khác, hắc hắc, tiểu nạp không có biện pháp xé rách thông đạo không gian, chỉ có thể nhờ vào người” Tiểu hòa thượng con mắt vừa chuyển, vẻ mặt giảo hoạt nói.

“Người vì cái gì mà muốn biết văn minh khoa học kỹ thuật của các hành tinh khác?”

Trương Dương cũng không lay động, hắc căn bản không tin lời của tiểu hòa thượng, từ đầu tới cuối, tiểu hòa thượng tựa hồ đều lợi dụng hắn. Chính là, Trương Dương thủy chung vẫn tìm không ra mục đích của tiểu hòa thượng. Hiển nhiên, tiểu hòa thượng cũng sẽ không nói.

“Tiểu nạp có thể vì Trung Quốc mà tìm ra kỹ thuật chế tạo thép tốt nhất, còn có lợi dụng kỹ thuật không gian, kỹ thuật thông tấn, kỹ thuật sinh học, tiểu nạp nếu biết được khoa học kỹ thuật của các hành tinh khác, có thể làm cho chính phủ Trung Quốc trở thành chúa tể toàn cầu...”

“Người có vĩ đại như vậy không?” Trương Dương cười nhạt, tiểu hòa thượng nếu thực đại công vô tư như vậy, hẳn hoàn toàn có thể lấy một số bí mật quân sự của một số quốc gia cung cấp cho quân đội Trung Quốc.

“A...”

Tiểu hòa thượng hai mắt nhìn Trương Dương, trước là kinh ngạc, từ từ, kinh ngạc biến thành phần nộ...

Tiểu hòa thượng nổi giận!

Hắn đối với việc Trương Dương hoài nghi “nhân cách” cao thượng của hắn mà phần nộ...

337. Chương 337: Gặp Lại Đỗ Tuyệt

“Người biết cái gì?”

Tiểu hòa thượng đầu cơ hồ phóng đại choán hết cả màn hình, ánh mắt phảng phất bốc lửa, hung ác nhìn Trương Dương, hỏi một đồng vấn đề làm cho Trương Dương sửng sờ.

Trương Dương tin tưởng rằng, nếu Tiểu hòa thượng có thể ra khỏi màn hình, tuyệt đối sẽ đánh hắn một trận.

“Phát triển khoa học kỹ thuật cũng không phải là cung cấp kỹ thuật tiên tiến là có thể tiêu hóa được. Ví dụ như ô tô, hiểu được nguyên lý cùng chế ra ô tô là hai chuyện khác nhau, Trung Quốc không thiếu kỹ thuật, mà thiếu thời gian tiêu hóa kỹ thuật. Đương nhiên, còn có thị trường nữa, đĩa nhỏ, người còn non lắm! Ta hiện tại nói người nguyên lý kỹ thuật chế tạo vũ khí hạt nhân, bom nhiệt hạch, pháo laser, cùng cung cấp tất cả nguyên vật liệu, thậm chí nói cho người quá trình chế tạo, người có chế ra được không?”

“Cái này... không thể...”

Trương Dương cúi đầu ủ rũ, năng lực tính toán của hắn tuy không thể so với Tiểu hòa thượng, nhưng cũng tương đối mạnh, lập tức nghĩ tới phát triển kỹ thuật cần một quá trình tiêu hóa dài lâu, không phải là biết kỹ thuật là có thể giải quyết được. Kỹ thuật của Trung Quốc mấy năm nay phát triển đã xem như là rất nhanh, cơ hồ đã tính là phát triển, nhưng rất nhiều thứ thủy chung không thể so sánh với các quốc gia phát triển ở phương Tây, ví dụ như động cơ ô tô, động cơ máy bay chiến đấu, mấy thứ này Trung Quốc cũng có thể chế tạo, nhưng sản phẩm chế ra sử dụng không riêng gì đạt không được thông số kỹ thuật, hơn nữa thời gian sử dụng ngắn. Động cơ máy bay của người ta có thể bay mấy ngàn giờ, còn của Trung Quốc chỉ có thể bay mấy trăm giờ, đây là sự chênh lệch căn bản không thể so sánh.

“Biết là tốt, nói cho người, internet cũng không phải là vạn năng, rất nhiều kỹ thuật tiên tiến căn bản không có khả năng thu được từ internet... Được rồi, lão tử nói với người cũng vô nghĩa, vừa rồi trong khi nói chuyện cùng người ta đã điều tra những con tàu ra khỏi Nhật Bản, sau năm giờ nữa, sẽ có một du thuyền ra khơi. Ta thu được nội dung điện thoại thì biết có một công tử nhà giàu hẹn với hai công tử nhà giàu khác ra biển chơi, ta sẽ làm cho một người trong đó không thể tới được tàu chở dầu, người đến lúc đó lên thuyền, nói là bằng hữu của người không đi được...” Tiểu hòa thượng trừng mắt nói.

“Nếu bọn họ thông điện thoại được thì làm sao?”

“Người sao lại ngu xuẩn như vậy? Việc này tự nhiên xử lý tốt. Đến lúc đó, điện thoại cũng không thể thông được, ta sẽ dùng điện thoại của tên kia phát một tin nhắn, nói hắn có chuyện khẩn cấp không cách nào tới được, bảo bọn họ chiêu đãi bằng hữu của hắn là người, sau khi phát đi tin nhắn, điện thoại sẽ mất đi tín hiệu...”

“Chỉ là. Ta ra biển để làm gì?” Trương Dương muốn biết mục đích của Tiểu hòa thượng.

“Ta cần người giúp ta mở thông đạo không gian, chỉ có mở thông đạo không gian ta mới có thể lấy được tin tức của không gian đó”.

“Nhưng...” Trương Dương nghĩ đến trung niên tóc dài như là ma thần trong không gian kia cùng với đại hán kim giáp, không khỏi có chút do dự.

“Người có gì mà lo lắng? Người chỉ cần mở ra một chút, nếu có nguy hiểm thì lập tức lui về, nếu không có nguy hiểm, người cũng có thể tu luyện thần công Tiên Đạo Mạn Mạn mà...”

“Được rồi... Nhưng vì sao phải ra biển? Nếu cần, ta hiện tại cũng có thể mở thông đạo không gian ngay tại đây, cần gì phải chạy ra biển?”

Nghĩ đến nguồn năng lượng thuần khiết ở không gian kia, Trương Dương đúng là nhịn không được sự hấp dẫn mà đáp ứng. Đương nhiên, hắn thật sự không tiện cự tuyệt Tiểu hòa thượng. Dù sao, Tiên Đạo Mạn Mạn cũng là do Tiểu hòa thượng cũng cấp, mở ra thông đạo không gian đối với hắn mà nói chỉ là chuyện đơn giản.

“Trong thành thị sản phẩm điện tử quá nhiều, ô nhiễm sóng điện tử nghiêm trọng, ảnh hưởng đến tín tức nhận được”.

“Ồ...” Trương Dương đối với mấy cái này nửa hiểu nửa không. Nhưng hắn cũng tìm không ra lý do để phản bác. Tựa hồ, không gian mặt biển rộng lớn, không có đủ thứ tín hiệu như trong thành thị bao trùm, đây cũng là một đạo lý. Trương Dương tìm cửa hàng mua mấy bộ đồ hiệu để thay đổi y phục.

Bắt đầu từ giờ, hắn tên là Tam Mộc, là con tư sinh của một phú hào, vẫn sống ở nước ngoài, lúc này mới về Nhật Bản, cùng với một công tử nhà giàu bạn việc đi không được trong đó quan hệ không bình thường, cũng hẹn ra biển chơi.

Vì để không lộ ra sơ hở, Tam Mộc sẽ là một người trầm mặc ít nói, có chút hướng nội.

Sau khi xử lý mọi chuyện, Trương Dương chạy tới bến tàu mà Tiểu hòa thượng đã chỉ định.

Trương Dương hiện tại, đội mũ trắng, áo trắng, đi giày hiệu của Pháp, lưng đeo một cái ba lô cũng hàng hiệu, trông có vẻ rất sành điệu. Loại giả dạng này, rất thích hợp với vai con tư sinh nhà giàu của Trương Dương hiện tại.

Khi Trương Dương cương đến bến tàu, một người trẻ tuổi cao lớn cường tráng, tuổi chừng hai mươi sáu, tướng mạo anh tuấn đi nhanh tới.

“Người là Tam Mộc bằng hữu của Tiểu Tuyền phải không? Ta là Tùng Hạ” Người trẻ tuổi tay rất có lực, bắt chặt tay Trương Dương.

“Đúng vậy, Tùng Hạ tiên sinh, xin chỉ giáo” Trương Dương bắt chước kiểu nói chuyện của người Nhật Bản, nhưng hắn cũng cảm giác thấy còn kém một chút. Cũng may, hắn cũng không có mất tự nhiên làm cho người trẻ tuổi kia hoài nghi. Dựa theo tin tức mà Tiểu hòa thượng phát ra thì đã nói Trương Dương lâu nay sống ở nước ngoài mới về nước.

“Ha ha, ta cùng Tiểu Tuyền là bằng hữu, không cần khách khí, vừa rồi Tiểu Tuyền đã gọi điện, hắn hiện có việc không thể tới được, bảo ta nhất định phải chiêu đãi người cho tốt...”

“A... Tiểu Tuyền không đến sao?” Trương Dương giả ra vẻ mặt thất vọng, vội vàng lấy ra điện thoại, bộ dáng muốn gọi điện.

“Không cần gọi nữa, hắn ở tại công ty tham gia một hội nghị rất quan trọng, điện thoại cũng đã tắt máy. Hắn nói không cần chờ hắn, một khi đã đến đây, cũng đừng mất hứng, đến đây, không thiếu mấy em xinh đẹp đâu. Tiểu Tuyền đã nói nhất định phải chiêu đãi người cho tốt, cho người hài lòng...” Người trẻ tuổi vẻ mặt thần bí cười nói.

“Nhưng...”

Không đợi Trương Dương nói chuyện, người trẻ tuổi tên là Tùng Hạ này đã kéo Trương Dương lên tàu.

Trương Dương khoe miệng không khỏi mỉm cười, gặp được loại người nhiệt tình này, thật ra cũng tránh được nhiều phiền toái. Nói vậy, Tiểu hòa thượng khi xem xét nhân vật cũng thông qua nội dung đàm thoại mà xem xét tính cách, phỏng chừng Tùng Hạ này cũng là loại người tùy tiện.

Đây là một du thuyền tư nhân hào hoa màu trắng.

Bên trong du thuyền trang hoàng tinh xảo, bố trí cân xứng, trang bị hệ thống vệ tinh định vị, bên trong trang hoàng hoàn mỹ, thích hợp cho gia đình nghỉ ngơi, trao đổi thương vụ cùng hưởng thụ, thể hiện chất lượng cùng phẩm chất cao cấp.

Khi Trương Dương lên thuyền mới phát hiện, cả du thuyền đều trống rỗng, thủy thủ sau khi cởi bỏ dây buộc cũng không có lên thuyền, xem ra đây thuần túy là một cuộc tụ hội tư nhân.

Lập tức, Trương Dương cũng nghĩ tới, trên du thuyền có hệ thống định vị tiên tiến, căn bản không cần dùng thủy thủ, nếu như ra xa bờ, căn bản cũng không cần người phục vụ, điều này đối với một số con nhà giàu có tính bí mật riêng tư rất lớn. Dù sao, khi tài phú đã đến một mức nhất định, thanh danh cũng rất quan trọng.

Sau khi lên thuyền, người trẻ tuổi kia hướng tới Trương Dương cười thần bí rồi tiến vào khoang thuyền, để Trương Dương một mình ở trên boong tàu.

Thuyền chậm rãi khởi động, nhìn thấy bầu trời màu lam cùng mặt biển phẳng lặng, Trương Dương cảm giác sự yên tĩnh. Nếu đây là một lần du lịch, ngắt điện thoại, ra khơi, đến một nơi bốn phía yên tĩnh thì dừng lại, cứ để thuyền tự do di chuyển theo dòng nước, uống cà phê, nhấp nháp rượu vang, xì gà, cùng bằng hữu rời xa thế gian ồn ào kia; lại có thể mời bạn bè lên thuyền, tùy ý câu cá, có không gian mở party riêng tư, thưởng thức cảnh sắc thoải mái ở bốn phía, đích thực là một dạng hưởng thụ.

Đáng tiếc, loại cuộc sống này còn quá xa xôi, nhìn thấy hải âu trên mặt biển, Trương Dương không khỏi thở dài một tiếng. Tương lai, tựa hồ rất mờ ảo, rất hư vô, không thể nắm chắc, không thể nắm lấy được...

Sau khi thuyền rời đi không đến mười phút, một người trẻ tuổi mập mạp mặt đầy mồ hôi chạy đến bến tàu, hắn đúng là Tiểu Tuyền, trên đường đến bến tàu, hắn gặp toàn đèn đỏ, mấy lần tai nạn xe cộ. Khi hắn chuẩn bị gọi điện báo cho du thuyền thì phát hiện, điện thoại của các bằng hữu hắn đều không thể gọi được, sau khi vội vã đuổi tới bến tàu thì chỉ thấy du thuyền biến thành một điểm nhỏ màu trắng mà thôi...

“Tam Mộc tiên sinh, Tùng Hạ tiên sinh mời ngài cùng nhấp nháp rượu vang Pháp”.

Một thanh âm vô cùng ngọt ngào vang lên phía sau Trương Dương, sử dụng tiếng Nhật.

Bất ngờ, Trương Dương thân thể trở nên cứng ngắc.

Thanh âm này rất quen thuộc, rất quen thuộc, Đỗ Tuyết, đúng, đúng vậy! Là Đỗ Tuyết...

Trương Dương cảm giác đầu mình phảng phất như nổ tung, khí tức hỗn loạn, hấn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới lại gặp được Đỗ Tuyết ở nơi này.

Trương Dương không có quay lại, hít một hơi thật sâu, trong đầu điên cuồng tính toán các loại tình huống có thể xảy ra. Hiển nhiên, hiện tại không thể nhận Đỗ Tuyết được.

“Cảm ơn!”

Rốt cuộc, Trương Dương xoay người, phi thường lễ phép gật đầu.

338. Chương 338: Người Là Trương Dương

Trương Dương..”

Đỗ Tuyết đột nhiên mở to mắt hô lên, rồi vội vàng lấy tay che miệng mình.

“Tiểu thư xinh đẹp, phiền cô dẫn đường, tôi đối với du thuyền này không biết đường” Trương Dương nhắc mũi, khe khom người thi lễ, trên mặt không chút biểu hiện, tựa hồ đối với sự kinh ngạc của Đỗ Tuyết căn bản không để ở trong lòng.

“A... Tam Mộc tiên sinh, thực xin lỗi, tôi nhận lầm người, mời ngài đi theo tôi”.

Đỗ Tuyết ngây người ngẩn ngơ, rồi lập tức khôi phục bình thường, đi trước dẫn đường. Lúc này, Trương Dương mới có thời gian cẩn thận quan sát Đỗ Tuyết. Đỗ Tuyết mặc một cái áo đen bó sát người, một cái quần siêu ngắn, lộ ra cái bụng trắng như tuyết cùng cặp đùi khỏe mạnh, cái eo thon làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác xúc động mãnh liệt muốn ôm lấy, cặp mông đầy đặn làm cho Trương Dương trong lòng cảm thấy nhột nhạt...

“Đến rồi”.

Đột nhiên Đỗ Tuyết dừng bước quay đầu lại, đứng ở trước một cánh cửa nhìn Trương Dương ở phía sau.

“Khụ khụ... cảm ơn...” Tâm tư của Trương Dương đều đang đặt ở trên thân thể của Đỗ Tuyết, nên giật mình thiếu chút nữa là đụng vào người Đỗ Tuyết, nhất thời đỏ mặt xấu hổ ho khan.

“Mời!”

Đỗ Tuyết trên mặt hiện lên ánh mắt khác thường, Trương Dương cũng giả như không thấy, lập tức mở cửa tiến vào.

Lúc này, màn đêm đã chậm rãi buông xuống, mặt biển vốn màu lam đã bắt đầu đen sẫm mênh mông, du thuyền được bố trí hệ thống lái tự động, từ từ di chuyển trong màn đêm, tiếng máy nhè nhẹ ngược lại phụ trợ cho sự yên lặng của mặt biển. Sau khi mở cánh cửa ra, bất ngờ tiếng nhạc đinh tai nhức óc lan khắp con thuyền, trên mặt biển tĩnh lặng này, tiếng nhạc heavy metal làm cho người ta cảm giác nhiệt huyết sôi trào, đây là một cái quầy bar đa năng, có thể làm phòng khách, cũng có thể làm quầy bar, quán cà phê. Lúc này, rèm cửa đều kéo lại, dưới ánh đèn yếu ớt sương khói quấn quanh.

Làm Trương Dương kinh ngạc chính là, vốn tưởng rằng trên du thuyền chỉ có mấy người tụ tập, nào biết, trong phòng này lại chật kín người.

Hai người trẻ tuổi, kể cả Đỗ Tuyết có mười bốn nữ, thêm Trương Dương nữa là mười bảy người.

Một cái đèn màu chậm rãi quay tròn, tỏa ra màu xanh lục. ánh sáng rực rỡ chiếu lên người các cô gái trong phòng, có vẻ đặc biệt yêu mị, tựa hồ, không ai chú ý tới Trương Dương vào đi. Lúc này, người trẻ tuổi gọi là Tùng Hạ đang ôm một phụ nữ uống rượu vang, khi Trương Dương vào hấn chỉ nâng ly chào rồi lại quán quýt với người phụ nữ kia, ý tứ rất rõ ràng, đó là bảo Trương Dương tùy ý, không cần khách khí.

Trên một cái ghế salon hình cung, có ngồi một người trẻ tuổi gầy gò nhưng rắn chắc dang cởi trần, làn da nhợt nhạt, tóc dài phiêu dật, có chút giống minh tinh Nhật Bản. Bên cạnh hắn, có năm sáu cô gái ăn mặc hở hang.

Người trẻ tuổi tựa hồ đối với mấy cô gái đang tận lực nịnh nọt mình căn bản không có hứng thú. Trong tay hắn đang cầm một cái ống hít, trước mặt hắn có một cái bàn bằng đá cẩm thạch, trên bàn có đặt một cái khay thủy tinh, trên khay có để một số bột màu trắng, người trẻ tuổi hít mạnh một hơi, số bột phần kia bị khuyết đi một ít...

Hít heroin!

Trương Dương đồng tử co rút lại, hắn đối với người hít heroin có một loại chán ghét theo bản năng. Bởi vì, trước đây có một người bạn hít heroin bị sốc chết, sau chuyện đó, Trương Dương đối với loại chuyện này có sự bài xích rất mạnh.

Ta chỉ là đi ngang qua!

Ta chỉ là đi ngang qua!

Trương Dương nhắm mắt lại hít sâu một hơi, không ngừng tự nhắc nhở, sau đó đến một loạt ghế salon ở trong góc, trên salon có một phụ nữ châu Á chân dài tóc nhuộm vàng đang dựa vào, mơ mơ màng màng, mái tóc nhuộm vàng đang lắc lư, Trương Dương chán ghét ngồi ghé ở một bên.

Không có biện pháp, cả căn phòng đều bị đám phụ nữ mơ mơ màng màng kia chiếm lĩnh, nằm có, chống hai tay có, còn có hai cô đang ôm nhau, nhiệt tình hôn hít vuốt ve...

Đây là một cuộc ăn chơi trác táng!

Ngoại trừ Trương Dương cùng Đỗ Tuyết ra, cả căn phòng chỉ có người trẻ tuổi gọi là Tùng Hạ kia coi như tỉnh táo. Hắn chỉ uống rượu, cũng không có hít thuốc, hai cô gái cùng hắn uống rượu lâu lâu lại tới cái bàn kia hít một hơi heroin.

Tiếng heavy metal làm cho người ta điên cuồng, trong này phẳng phất biến thành địa ngục trần gian, dưới ánh đèn màu chuyển động, quần ma loạn vũ.

“Mời!”

“Cảm ơn” Trương Dương lễ phép nhận ly rượu mà Đỗ Tuyết đưa cho hắn.

“Anh là Trương Dương?!” Đỗ Tuyết dùng hai tay đưa ly rượu tới trước mặt Trương Dương, đôi mắt như lập lòe sáng nhìn Trương Dương, tựa hồ muốn từ trong mắt của Trương Dương tìm được đáp án.

“Tiểu thư, ta không phải Trương Dương, ta là Tam Mộc” Trương Dương mỉm cười, thân thể tựa vào trên salon, nhẹ nhàng nâng ly nhắm nháp một ngụm, động tác vô cùng tao nhã, phẳng phất như là quý tộc vậy.

“Anh thực không phải Trương Dương?” Nhìn thấy động tác tao nhã của Trương Dương, Đỗ Tuyết trên mặt hiện lên vẻ thất vọng. Hiển nhiên, trong trí nhớ của Đỗ Tuyết, Trương Dương không có khả năng có được những động tác quý phái một cách tự nhiên như vậy, điều này làm cho sự hoài nghi của nàng bắt đầu từ từ biến mất.

Trên thực tế, Trương Dương cũng cảm thấy Đỗ Tuyết bắt đầu hoài nghi tư ngoài cửa, lúc ấy Trương Dương nhớ tới chuyện cũ, mắt tự nhiên mà lộ ra một số động tác theo thói quen. Hiện tại, Trương Dương đang làm công tác sửa chữa.

Rất nhiều khi, Trương Dương đều có chút hận mình không thể thay đổi, thói quen thích nhìn trộm các cô gái thủy chung vẫn không thể thay đổi.

“Nhảy với em đi, nhảy với em đi, nhảy đi nhảy đi...”

Bất ngờ, thân thể Trương Dương chợt cứng đờ ra, một thân thể nhuyễn ngọc ôn hương đã áp sát trên người hắn, Trương Dương đang trả lời Đỗ Tuyết thì đột nhiên, cô gái đang nằm bên cạnh Trương Dương ôm lấy Trương Dương, song phong đây đặn mềm mại đã áp lên thân thể của Trương Dương... Làm sao bây giờ?

Trong chớp mắt, Trương Dương điên cuồng tính toán, lập tức, Trương Dương thay đổi vị trí, làm cho thân thể cô gái kia cơ hồ ngã vào lòng hắn, khẽ nhắm mắt lại, khẽ lắc lư theo điệu nhạc, một cảm giác kỳ dị tàn ngập trong không trung...

Khó trách có người trầm mê trong loại không khí này.

Trương Dương lắc lư theo điệu nhạc, rất nhanh đã có chút nhập vào trong đó. Không thể không nói, đây là một loại thả lỏng, nếu uống thêm chút rượu, hiệu quả khẳng định rất tốt...

Loại nhạc heavy metal này như là một loại kích thích đối với từng tế bào, làm cho người ta hưng phấn, nếu có thuốc phụ trợ, thực dễ dàng làm cho người ta sinh ra khoái cảm cực lạc.

Cô gái nằm ở trên đùi cũng lắc lư thân thể, tựa hồ đã tiến vào trạng thái điên cuồng. Đột nhiên, cô gái này ôm lấy Trương Dương, đôi môi đỏ mọng đã hôn lên miệng của Trương Dương...

Oành!

Trương Dương trong đầu hỗn loạn, không thể không nói, cô gái này cũng là một cực phẩm mỹ nữ, cặp đùi thon dài trắng nõn, cơ hồ không chút tỳ vết, song phong đầy đặn áp lên thân thể Trương Dương khiến cho Trương Dương có cảm giác không thể tự kiềm chế, đặc biệt gương mặt xinh đẹp kia, không thua kém bất cứ cô gái nào mà Trương Dương đã gặp, đây tuyệt đối là một cực phẩm mỹ nữ.

Trên thực tế, ngay từ đầu khi vào đây, Trương Dương đã chú ý quan sát, các cô gái trong này đều là dạng tuyệt sắc, ngay cả Đỗ Tuyết được xưng là hoa hậu giảng đường ở trong này cũng chỉ có thể ngồi cùng, không thể xem như là hoa khôi đứng đầu được.

Duy nhất làm Trương Dương không hài lòng chính là mấy cô gái này ăn mặc rất hở hang, đối với Trương Dương mà nói, hắn chỉ thích các cô gái ăn mặc, ít ra cũng phải kín đáo hoặc chỉ lộ một chút làm cho người ta sinh ra dục vọng muốn nhìn xem, hở hang quá mức ngược lại làm cho Trương Dương cảm thấy chán ghét.

Theo lý mà nói, Trương Dương là một nam nhân truyền thống bảo thủ, bằng không, hắn cũng sẽ không vì bữa tiệc mà cùng Vương Yến phát sinh tranh chấp.

Không được!

Không được!

Trong tích tắc, Trương Dương nghiêng người tránh đi đôi môi đỏ mọng kia, một tay đem cô gái tựa vào salon, cô gái thất vọng mở to hai mắt nhìn Trương Dương.

“Xin lỗi, tôi muốn đi toilet” Trương Dương nhẹ nhàng giải thích.

“Để tôi đưa anh đi” Đỗ Tuyết vẫn đang ngồi dưới đất hai mắt sáng ngời đứng lên nói.

“Cảm ơn”.

Trương Dương đột nhiên có chút hối hận lấy cớ đi WC, hắn hoàn toàn có thể tới chỗ người trẻ tuổi kia uống rượu. Trên thực tế, Trương Dương vẫn không muốn nhận Đỗ Tuyết. Dù sao, loại hoàn cảnh này rất xấu hổ, đặc biệt là đối với Đỗ Tuyết mà nói rất là xấu hổ.

Trương Dương có ngốc cũng biết Đỗ Tuyết có thể xuất hiện ở trong này thì đã không phải là Đỗ Tuyết ngày xưa.

Tuy Đỗ Tuyết có chút tâm cơ lại vẫn đơn thuần đã biến mất dưới lớp trang điểm kia... Nhìn thấy Đỗ Tuyết dưới ngọn đèn mờ mờ dẫn đường, Trương Dương đột nhiên có chút bi ai, từ trên người Đỗ Tuyết, có thể gặp lại cái bóng của mình. Nếu không phải bị vụ nổ lần đó ảnh hưởng đến cuộc đời của hắn, có lẽ hiện tại hắn đã ở tại một công ty hạng ba lo ăn lo mặc mà chờ chết.

Qua một hành lang, đẩy cửa đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa, tiếng nhạc điên cuồng biến mất, Trương Dương hít một hơi thật sâu, rửa mặt cho tỉnh táo, tự hỏi làm sao có thể nói chuyện với Đỗ Tuyết, hắn có thể khẳng định Đỗ Tuyết đang đợi ở bên ngoài.

339. Chương 339: Một Cô Gái Khó Hiểu

Rất nhanh, Trương Dương hạ quyết tâm, hiện tại nói nhiều một câu cũng sợ sẽ lộ ra sơ hở. Dù sao, Đỗ Tuyết cũng học cùng hắn khá lâu, quen nhau cũng khá thân, chỉ sơ hở một chút cũng sẽ bị nhận ra.

Biện pháp duy nhất chính là thủy chung không thừa nhận.

Đương nhiên, Trương Dương bản thân không biết, trong tiềm thức của hắn đã bài xích cô gái này. Lúc đầu cũng có chút thích thú, nhưng sau đó bị tâm cơ thâm trầm của cô gái này mà sinh ra chán ghét. Hiện tại tuy Trương Dương đối với Đỗ Tuyết có chút đồng tình đáng thương, nhưng vẫn có cảm giác chán ghét cùng bài xích.

Trương Dương là một nam nhân bảo thủ, tuyệt đối không có khả năng tha thứ cho loại phụ nữ ăn chơi trên con thuyền này.

Vô luận là vì cuộc sống hay là vì cái gì khác, xuất hiện trên con thuyền này biểu thị cho sự sa đọa về thể chất lẫn tâm hồn...

Nhìn thấy gương mặt ướn sững trong gương, Trương Dương chân mày giật giật, đột nhiên trong lúc đó, hắn nghĩ tới Lữ Phi mà Đỗ Tuyết rất yêu, nếu Lữ Phi không đi vào tà đạo, hoặc nói Lữ Phi không chết, Đỗ Tuyết làm sao mà lại lưu lạc đến nơi này?

Lữ Phi, một thiên tài cứ như một ngôi sao băng, chỉ để lại ấn tượng trong một vài người, ai lại nhớ một nam nhân yêu mị như vậy?

Lữ Phi, Nhiệt Định Lực con của Mãi Mãi Đề, Tá Tá Mộc đội trưởng Thần Phong cảm tử đội, còn có cha con sát thủ kia, ai mà không phải là thiên tài?

Trong một thoáng, Trương Dương đột nhiên phát hiện một sự thật kỳ quái, thiên tài thường hay chết yếu so với người bình thường...

Vì sao lại như vậy?

Vì sao mình lại kết luận thiên tài thường hay chết yếu?

Cơ hồ là lập tức, Trương Dương liền hiểu rõ nguyên nhân. Hiển nhiên, thiên tài so với người bình thường có rất nhiều thứ, vô luận giác ngộ hay dã tâm, thiên tài đều so với người bình thường mãnh liệt hơn nhiều. Mà thiên tài trên thế giới này không phải chỉ có một hai, muốn có địa vị trong xã hội, tất nhiên phải cố gắng giống như Lữ Phi cùng Nhiệt Định Lực, mà kết quả cố gắng cũng sẽ xuất hiện những kết quả cực đoan, đó là phải đụng đầu với những thiên tài khác...

Hai hổ đấu nhau, tất có một bị thương.

“Ta vĩnh viễn phải là người thắng cuối cùng!”

Trương Dương trong gương hai mắt hiện lên hào quang màu vàng chói mắt, hung hăng đem toàn bộ nước trên mặt hất tung ra, bọt nước văng khắp nơi. Trương Dương mở cửa đi ra.

“Trương Dương, tôi biết là anh”.

Đỗ Tuyết tựa vào vách tường hành lang, thân thể tản mát ra ma lực cường đại, ánh mắt u oán làm cho người ta sinh ra cảm giác muốn ôm vào lòng, Trương Dương phát hiện, trong khoảng thời gian vừa rồi, Đỗ Tuyết đã tẩy trang, lộ ra gương mặt thanh lệ, một vài lọn tóc thả xuống trán như những đóa phù dung làm cho con tim không khỏi phạm phông. Đỗ Tuyết sau khi tẩy trang, vẫn đẹp kinh tâm động phách.

“Thực xin lỗi, cô nhận sai người rồi” Trương Dương khổng chế được nhịp tim và máu, lễ phép mà lạnh nhạt gạt đầu.

“Người, ta nhớ rõ ngươi, nhớ rõ ngươi cả đời...”

Nhìn bóng dáng cao lớn mà phong độ kia rời đi. Đỗ Tuyết thất thần lắm lắm, nàng cảm giác được Trương Dương lạnh lùng cách người ngàn dặm, làm cho lòng nàng đau đớn. Đáng tiếc, trên thế giới này không có thuốc trị hối hận, một ván sai cả bàn đều thua.

Sau khi rời trường học, vì để quên Lữ Phi, vì làm nhẹ đi sự đau đớn, càng nhiều hơn là vì cuộc sống bức bách, Đỗ Tuyết lưu lạc đến Nhật Bản, vốn tưởng rằng ở thiên đường này sẽ tìm được chỗ làm tốt, nhưng nàng đã thất vọng...

Càng làm cho nàng không quên được là, nàng vẫn nhớ đến một người, nàng nhớ khi nàng bên cạnh người này, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tản bộ, thậm chí, nàng còn nhớ rõ ánh mắt đáng khinh rình coi kia. Mỗi một lần, nàng nghĩ đến bộ dáng rình coi đáng khinh kia, bất giác lại cười rộ lên.

Người này, chính là Trương Dương.

Đỗ Tuyết đã tự hỏi bản thân mấy ngàn lần, mình rốt cuộc là thích Lữ Phi hay là Trương Dương, vấn đề này thủy chung không có đáp án. Bởi vì, Lữ Phi đã chết, Trương Dương cũng mất đi liên hệ.

Khi gặp được Trương Dương trên boong tàu, nàng cả người đã ngẩn ra.

Nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ gặp Trương Dương trong hoàn cảnh này, Đỗ Tuyết không muốn tránh né, nàng đã mất đi rất nhiều... Nhưng Trương Dương căn bản không muốn nhận nàng.

Đỗ Tuyết kiên trì tin tưởng, người này là Trương Dương, đặc biệt là ánh mắt rình coi kia. Trên thế giới này, ngoại trừ Trương Dương, cũng không tìm được người thứ hai.

Mở ra cánh cửa cuối hành lang, tiếng nhạc điên cuồng lại tràn ngập trong mỗi tế bào của Trương Dương.

Vừa rồi đột nhiên nhớ tới một số người đã chết đi, lại thấy ánh mắt u oán của Đỗ Tuyết, Trương Dương không khỏi có chút phiền não, đi đến bàn nâng ly rượu lên, một hơi cạn sạch, khi chuẩn bị xoay người đi, đột nhiên cô gái tóc vàng kia đã chắn ở trước người hắn.

“Để em rót rượu cho anh” Cô gái nheo mắt cười yêu mị, ngón tay trắng như tuyết nhẹ nhàng cầm lấy ly rượu của Trương Dương, thân thể vô cùng nhẹ nhàng.

Rất nhanh, cô gái một tay cầm hai cái ly thủy tinh, một tay cầm chai rượu vang rót đầy vào, mà ở phía sau Trương Dương thấy Đỗ Tuyết cũng đã đi đến bên cạnh người trẻ tuổi gọi là Tùng Hạ uống rượu, ánh mắt không có gì đặc biệt, rất bình thản, điều này làm cho Trương Dương yên tâm không ít, hắn hiện tại lo lắng nhất chính là Đỗ Tuyết vạch trần thân phận của hắn mà gây nên phiền toái không cần thiết.

Trên thực tế, cả phòng không ai chú ý tới Trương Dương, ai cũng đắm chìm trong hoan lạc cực độ, bọn họ tựa hồ, trừ bản thân các nàng, thì xem như bên người không có một ai. Trên ghế salon, hai cô gái đồng tính luyến ái đã tứ vô kiêng kỵ cởi trần cả ra...

Trương Dương cho rằng bản thân chỉ là khách qua đường, hắn cũng không muốn phá hỏng cuộc ăn chơi này.

Loại tụ họp ăn chơi này có thể không phải lần đầu tiên, cũng sẽ không phải là lần cuối cùng, hắn không phải là cảnh sát, cho tới bây giờ cũng chưa từng xem mình là người có đạo đức cao thượng, Trương Dương có lối suy nghĩ rất đặc biệt, đối với hắn mà nói, loại cuộc sống này tuy hắn rất chán ghét, nhưng hắn không có quyền ép buộc người khác sống như thế nào.

“Mời!”

“Mời!”

Cô gái sau khi rót cho Trương Dương một ly đầy thì ngửa cổ cạn sạch ly của mình, Trương Dương nhìn cái ly to dùng tên tay mình mà ngăn người ra, có kiểu uống rượu như vậy sao?

“Uống đi, em uống xong rồi nè”.

Cô gái không biết là say hay giả say, lắc lắc cái ly không của mình cộng vào ly của Trương Dương.

Cho đến lúc này, Trương Dương mới cẩn thận nhìn kỹ cô gái tóc vàng này, cô gái ước chừng hai mươi, dáng người dong dỏng cao, tóc nhuộm vàng xỏa trên vai, trên lỗ tai đính một viên trân châu màu tím, không ngừng chớp lên, làm cho người ta có cảm giác rất có sức sống.

Cô gái xinh đẹp kinh người, đặc biệt là đôi má lúm đồng tiền, nụ cười đặc biệt ngọt ngào.

Bất quá, làm Trương Dương kinh ngạc không phải mấy cái này, mà là cô gái này thoáng lộ ra khí tức rất đặc biệt, loại khí tức này Trương Dương rất quen thuộc, trên người Nhiệt Dịch Lực, Vương Phong, Trương Vân cũng đã từng gặp qua. Đây là một loại khí tức tự tin, cũng bởi vì hoàn cảnh gia đình từ nhỏ bồi dưỡng ra.

Vì sao loại người có được loại khí tức này lại xuất hiện trong loại tụ họp ăn chơi thác loạn này?

Lại ăn mặc hở hang như thế này?

Trương Dương nhìn thấy cái quần ngắn của cô gái này mà ngẩn người ra, quên cả ly rượu còn ở trong tay.

“Hừ, anh không uống thì để em uống” Cô gái trừng mắt nhìn Trương Dương, tựa hồ bức mình, đưa tay đoạt lấy ly rượu trong tay Trương Dương mà ực một hơi cạn sạch, tốc độ uống rượu cực nhanh.

“Có uống hay không?”

Cô gái lại rót đầy hai ly, có vẻ tức giận nhìn Trương Dương.

“Tôi uống” Trương Dương không khỏi cười khỏ, nâng ly uống một hơi cạn sạch.

“Không tệ không tệ, rốt cuộc đã có người uống rượu với em rồi”.

Sau khi thấy Trương Dương uống xong, cô gái vui vẻ vỗ tay, sau đó lại rót đầy cho Trương Dương, Trương Dương cũng không chối từ, một hơi cạn sạch, đối với loại rượu vang nồng độ thấp này, Trương Dương tin rằng có uống mười chai cũng không say.

Hai người anh một ly em một ly, rất nhanh, hai chai rượu vang đã bị uống sạch, cô gái trên mặt đã đỏ hồng, thân thể ngả đông ngả tây, Trương Dương không thể không đỡ lấy thân thể của nàng ta, miễn cho tựa vào người mình.

Trương Dương tuy không phải là quân tử gì, nhưng trong hoàn cảnh này hẳn cũng không muốn lợi dụng chiếm tiện nghi, càng huống chi là các cô gái tham dự loại ăn chơi này.

“Anh sợ em?” Cô gái dựa vào salon, cắn cái ly không, hai mắt thất vọng nhìn Trương Dương.

“Sao lại sợ cô?” Trương Dương ngẩn ra.

“Anh không sợ em?”

“Tôi vì sao phải sợ cô?” Trương Dương cảm giác vấn đề có chút khó hiểu.

“Vậy vì sao anh không dám hôn em?” Cô gái dựa vào salon, trước ngực lộ ra hai mảng tuyết trắng, dưới ánh đèn hôn ám có vẻ vô cùng chói mắt, tràn ngập sức hấp dẫn trí mạng.

340. Chương 340: Người Châu Á Tại Mỹ

“Chúng ta cũng không quá quen” Trương Dương cười nói.

“Chỉ bởi vì không quen?” Cô gái ngẩn ngơ.

“Tôi không thích cùng một phụ nữ không quen phát sinh quan hệ quá thân mật”.

“Anh không biết em?”

“Ha ha, tôi không có khả năng quen biết với mỗi một cô gái trong phòng này”.

“Anh... anh... anh xem tôi giống như bọn họ...” Cô gái trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Có vấn đề gì?”

“... ha ha ha ha... khụ khụ... ha ha...” Cô gái trước là ngẩn ngơ, lập tức lại cười ha hả, cười đến không ngừng ho khan, vẻ mặt đỏ bừng, cũng may tiếng nhạc đinh tai nhức óc, người khác cũng nghe không được.

“Vui lắm sao?” Trương Dương thần nhiên nhìn cô gái, từ khí chất cùng cách nói năng của cô gái, Trương Dương nhắm chừng cô gái này cùng hai người trẻ tuổi thân phận ngang nhau, về bản chất khác với các cô

gái kia, nhưng đối với Trương Dương mà nói căn bản không có gì khác biệt, những cô gái mà xuất hiện ở nơi như thế này, không có khả năng có gì tốt cả, khác nhau là cô gái này có thể tới đây tìm vui, còn những cô gái kia vì tiền mà đến.

“Không buồn cười sao chứ?” Tiếng cười của cô gái bị vẻ mặt lạnh nhạt của Trương Dương cắt ngang, vẻ mặt buồn bực.

“Không buồn cười”.

Trương Dương nâng ly rượu lên đi về phía Tùng Hạ, nếu để hắn lựa chọn, hắn tình nguyện lựa chọn trao đổi cùng người trẻ tuổi kia.

“Hừ!” Cô gái nhìn Trương Dương rồi đi bĩu môi, lắc lắc đầu đi về phía cái bàn đá cẩm thạch.

“Cạn ly!”

Tùng Hạ thấy Trương Dương đi tới, đưa ly cổng vào ly của Trương Dương, ly rượu chạm nhau phát ra tiếng lạnh canh.

Hai người một hơi uống cạn.

“Người đối với con gái không có hứng thú?” Tùng Hạ thần thần bí bí nhìn Trương Dương.

“Không có hứng thú” Trương Dương gật gật đầu.

“Tốt tốt tốt... ha ha ha... Tiểu Tuyền quả nhiên là anh em tốt!”

Tùng Hạ ôm vai Trương Dương vỗ vài cái, vẻ mặt tươi cười vui sướng, Trương Dương cảm giác là lạ, nhưng lại không biết không đứng ở chỗ nào.

“Đến đây, giới thiệu một chút, đây là bạn gái là của tôi, A Tuyết”.

“Cô khỏe chứ, Tam Mộc” Trương Dương phi thường lễ phép cùng Đỗ Tuyết bắt tay, thăm nghĩ, xem ra địa vị của Đỗ Tuyết ở trong này cũng không như hắn tưởng tượng. Ít nhất, trên danh nghĩa cũng là bạn gái của Tùng Hạ. Bất quá, Trương Dương có chút không hiểu quan hệ trong đó, tựa hồ Đỗ Tuyết đối với cô gái nằm ở trong lòng Tùng Hạ căn bản lơ đãng, phẳng phất như nhìn không thấy vậy.

“Anh khỏe chứ, Đỗ Tuyết” Đỗ Tuyết hai mắt nhìn thoáng qua Trương Dương.

“Đến đây, mọi người cùng cạn ly! Đáng tiếc, Tiểu Tuyền không ở đây, thiếu hắn, thiếu rất nhiều niềm vui, nếu hắn ở đây. Hắc hắc...” Tùng Hạ cười dâm.

“Đúng vậy, thực đáng tiếc” Trương Dương khề nâng ly lên.

Mọi người người một ly ta một ly, cảm xúc phi thường dâng cao, nhưng Đỗ Tuyết thủy chung vẫn nhợt nhạt, Trương Dương phát hiện, Đỗ Tuyết tựa hồ có tác dụng chiếu cố đại cuộc, thỉnh thoảng lại đi chiếu cố các cô gái khác, hoặc rót rượu. Giống như bà chủ, lại giống như người phục vụ.

“Nàng ta thế nào?” Khi Đỗ Tuyết rời đi, Tùng Hạ đột nhiên thần bí chỉ vào Đỗ Tuyết hỏi.

“Không tệ” Trương Dương gật đầu.

“Nếu người thích, có thể cho người, nhưng chỉ có thể sử dụng, trên danh nghĩa vẫn phải là bạn gái của ta, bởi vì, chúng ta đã đính hôn, chuẩn bị tháng sau đám cưới...”

“Khụ khụ... không cần không cần...”

Trương Dương vừa mới uống một ngụm rượu, thiếu chút nữa đã phun hết ra, trong nửa năm nay, việc lạ gì cũng đã từng gặp, nhưng đây là lần đầu tiên lại gặp người đem cả hôn thê của mình tặng cho người khác, chẳng lẽ là Tùng Hạ biết mình quen với Đỗ Tuyết? Nghĩ vậy, Trương Dương không khỏi giật mình.

“Biết người không thích mà” Tùng Hạ khoác tay lên vai Trương Dương khề nhéo một cái, trên mặt lộ ra vẻ ái muội.

Oành!

Sau khi cảm giác được tay của Tùng Hạ nhẹ nhàng nhéo lên vai mình, Trương Dương cả người nổi da gà, trên trán đổ mồ hôi lạnh, trong dạ dày sinh ra cảm giác muốn nôn mửa.

Đồng tính luyến ái!

Là đồng tính luyến ái...

Trương Dương rốt cuộc hiểu được khi mình nói đối với con gái không có hứng thú về mặt của Tùng Hạ lại vui mừng, hiểu được Đỗ Tuyết vì cái gì mà đối với việc Tùng Hạ ôm ấp các cô gái khác lại lơ đãng, cũng hiểu được Tùng Hạ vì cái gì lại tiếc nuối Tiểu Tuyền không có tới, hiển nhiên, tên này đang muốn chơi trò 3P...

Nghĩ như vậy, Trương Dương cả người phát lạnh, vừa lúc cảm giác được tay của Tùng Hạ đã mò xuống đùi hắn, Trương Dương tựa như bị điện giật đứng bật dậy.

“Thực xin lỗi, ta vào toilet một chút, xin lỗi không tiếp được...”

Trương Dương buông ly rượu xuống, cơ hồ là chạy trời chết vọt vào toilet, liều mạng rửa tay, nghĩ đến vừa rồi Tùng Hạ không ngừng cùng hắn nắm tay, quàng vai, ôm eo, Trương Dương cả người ghê tởm...

Nhìn thấy gương mặt dữ tợn trong gương, Trương Dương liều mạng áp chế ý muốn giết người của mình.

Lần đầu tiên, tuyệt đối là lần đầu tiên, lần đầu tiên bởi vì chán ghét một người mà muốn giết người. Hơn nữa, lại là chán ghét một người lạ mới quen biết chưa tới năm giờ...

“Thế nào, khỏe không?”

Trương Dương cũng không biết mình rốt cuộc đã rửa tay bao nhiêu lần, nôn mửa bao nhiêu thứ, rốt cuộc, sau khi chỉ ới ra nước chua, Trương Dương lúc này mới từ trong toilet đi ra, vừa mở cửa liền thấy Đỗ Tuyết vẻ mặt tươi cười nhìn hắn.

“Hoàn hảo” Trương Dương mặt không chút thay đổi nhìn Đỗ Tuyết.

“Anh không có gì muốn nói cùng em?” Đỗ Tuyết hai mắt sáng ngời nhìn Trương Dương.

“Không có gì để nói...”

Trương Dương né người đi qua, hiện tại, hắn đối với chiếc thuyền này tràn ngập chán ghét, kể cả mỗi một người trong này, tự nhiên kể cả Đỗ Tuyết. Nếu có thể rời đi, hắn hận không thể lập tức rời khỏi cái chỗ làm cho người ta nôn mửa này, thậm chí, Trương Dương còn muốn giết sạch người ở trên thuyền này, nếu không phải có Đỗ Tuyết ở đây, Trương Dương thực có thể là như vậy.

Đi vào phòng, Trương Dương cố nén cảm giác ghê tởm cùng Tùng Hạ uống một ly rồi tự nhiên cầm ly rời đi, Tùng Hạ hiện tại mỗi một động tác cùng nụ cười đều làm cho Trương Dương muốn ới.

Hiện tại, Trương Dương tình nguyện đổi mặt với cô gái tóc vàng kia, chứ không muốn cùng Tùng Hạ uống rượu nữa.

Lúc này cô gái tóc vàng một mình ngồi trên salon uống rượu, thông qua chú ý, Trương Dương phát hiện, tất cả những người trong phòng cơ hồ không ai chủ động cùng nàng ta uống rượu, nàng ta ở trong này không hòa nhập, thậm chí, nàng ta ngồi chỗ nào, thì chỗ đó lập tức chỉ còn lại có một nàng ta, có vẻ rất cô độc.

“Uống rượu cùng tôi?” Trương Dương còn chưa đến gần, cô gái tóc vàng che miệng cười ha hả.

“Có gì buồn cười?” Trương Dương cau mày, tựa hồ cả chiếc thuyền ngoại trừ Đỗ Tuyết tỉnh táo ra, thì không còn ai là bình thường. Cô gái tóc vàng này tựa như bị bệnh thần kinh làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

“Tôi biết anh không phải là đồng tính luyến ái mà” Cô gái lim dim mắt, nhẹ nhàng nâng ly cùng ly với Trương Dương, lần này, nàng ta không một hơi uống cạn, mà là nhẹ nhàng uống từng ngụm một.

“Cô làm sao biết?” Trương Dương có chút hứng thú hỏi.

“Tôi thấy được, anh đối với con gái có hứng thú mãnh liệt, hai mắt của anh đã bán đứng anh, tôi còn cảm thấy, mỗi lần tôi tựa vào người anh, tim của anh đập rất nhanh. Bất quá, ý chí của anh rất kiên cường, không, là phi thường kiên cường, anh ở bên cạnh nhiều cô gái tuyệt sắc như vậy mà vẫn an nhiên bất động...”

Nhìn thấy cô gái tóc vàng kia cười thản nhiên, Trương Dương cảm thấy trán mình toát mồ hôi, hắn không thể tưởng được, cô gái mơ mơ màng màng này tâm tư lại kín đáo như thế. Đương nhiên, Trương Dương càng cảm thấy hồ thẹn, tuy hắn chán ghét, nhưng bản năng giống đực làm cho hai mắt hắn thủy chung vẫn dò xét tuần tra...

“Anh tên là gì?” Cô gái nhẹ nhàng cười, không có tiếp tục đề tài đó nữa.

“Tam Mộc, bằng hữu của Tiểu Tuyền”.

“Tiểu Tuyền cho anh thế hắn đến đây?” Cô gái cau mày hỏi, nhưng thân thể mềm mại vẫn dính sát lên trên người Trương Dương.

“Không phải, hắn cũng muốn tới, nhưng bởi vì đột ngột có việc nên không tới được” Trương Dương cảm giác được thân thể đầy đặn kia khẽ vận vẹo ở trên người, cả người tựa như bị hỏa thiêu vậy, vội vàng vận công để chống cự lại sự hấp dẫn.

“Anh là người Nhật Bản?”

“... tôi ở Mỹ, mới về được vài ngày...” Trương Dương chần chờ một chút rồi trả lời, hắn hiện tại thân phận là một người Nhật Bản, nhưng hắn vẫn cố gắng tránh nói mình là người Nhật Bản.

“Mỹ, anh ở Mỹ sao?” Cô gái hai mắt sáng ngời.

“Đúng vậy”.

“Anh ở bang nào? Tôi cũng ở Mỹ” Cô gái kích động hai tay ôm lấy cánh tay Trương Dương, song phong mềm mại đầy đặn dán sát tay Trương Dương một cách hồn nhiên. Lúc này, cô gái đã bắt đầu nói tiếng Anh một cách lưu loát.

“Ta ở tại...” Trương Dương thầm kêu khổ, không thể tưởng được ở trong này lại gặp một cư dân Mỹ, hắn đối với nước Mỹ một chút cũng không biết, chỉ cần nói chuyện là rất dễ lộ tẩy.

341. Chương 341: Một Đôi Mắt Nhìn Chằm Chú

Trương Dương trong đầu điên cuồng tìm tòi tư liệu một số thành phố lớn của Mỹ, hiện tại, Trương Dương hy vọng tìm được một thành phố bình thường ở Mỹ mà ít ai biết đến.

New York!

Washington!

San Francisco!

Florida! Người trong nước còn quen thuộc, đừng nói chỉ là người Mỹ.

“Ha ha, Vậy cô sống ở nơi nào?” Trương Dương chần chờ vài giây thì tìm cách lách, chỉ có như vậy Trương Dương mới không lộ ra sơ hở.

“San Francisco”.

“Ồ... Tôi sống ở Cambridge Massachusetts...”

” Cambridge? Anh ở Cambridge? Tôi học tại đại học Cambridge, Anh ở tại Cambridge làm nghề gì?” Cô gái giữ chặt cánh tay Trương Dương hưng phấn nói, tựa hồ, nàng đối với việc ở đây gặp được người đồng hương thì rất là vui mừng.

“Khụ khụ... Nghề của tôi cũng không tiện nói ra...” Trương Dương cảm giác như muốn học máu, hắn lựa chọn nơi đó vì hoàn toàn cho rằng người như cô gái này không có khả năng học tại đó. Nào ngờ, cô gái này lại học tại trường đại học danh tiếng đó, xem ra nhìn người thực sự không thể nhìn tướng.

“Nghề nghiệp gì mà phải giữ bí mật vậy?” Cô gái có vẻ bất mãn, vẻ mặt ngây thơ bộ dáng đáng yêu, bộ dáng này làm cho Trương Dương có chút tin tưởng rằng cô gái này thực học ở đại học Cambridge, đây đúng là vẻ mặt của một sinh viên đơn thuần.

“Cái này... Ha ha, ta chỉ là một tên lừa đảo mà thôi...” Trương Dương vắt hết óc suy nghĩ một nghề nghiệp, chỉ có loại nghề nghiệp này thì một sinh viên đại học mới không hiểu rõ được.

“Lừa đảo...” Cô gái vẽ mặt kinh ngạc nhìn Trương Dương, tràn ngập vẻ không thể tin được.

“Có vấn đề sao?”

“Anh không giống lừa đảo” Cô gái lắc lắc đầu.

“Vì sao?” Trương Dương có chút hứng thú hỏi. Hắn cũng muốn biết một cô gái sinh viên học tại đại học Cambridge làm sao mà nhìn ra được bộ dáng lừa đảo ra sao.

“Tôi nói không giống là không giống... Vậy tôi hỏi anh, anh đã lừa ai ở đây chưa...” Cô gái cũng không cho ý kiến.

“...” Trương Dương không nói gì.

“Nếu anh muốn lừa đảo, tôi cũng có thể giới thiệu mấy lão đại tại Cambridge cho anh”.

“Cô cũng lừa đảo...” Trương Dương cảm giác thế giới này như bị phá vỡ, một sinh viên đại học Cambridge lại muốn giới thiệu cho hắn đại ca xã hội đen, quả thực là không thể tưởng tượng.

“Không, tôi đang đi học, tôi thấy anh rất muốn làm lừa đảo nên mới nghĩ tới việc giới thiệu cho anh con đường này. Nếu tôi giới thiệu cho anh với lão đại, anh cảm tạ tôi thế nào đây?” Cô gái cười quyền rũ nói.

“Cô muốn tôi cảm tạ thế nào?” Trương Dương cười cười.

“Tối nay đi theo tôi” Thân thể mềm mại của cô gái dán sát lên người Trương Dương.

“... chúng ta uống rượu...”

Trương Dương chỉ có thể đổi đề tài, tuy Trương Dương phi thường nguyện ý qua đêm với cô gái này. Nhưng tiềm thức lại bài xích, rất nhiều lúc, bản thân Trương Dương cũng không rõ tâm lý của mình, bản thân rõ ràng là một hạ lưu đáng khinh, mà đa phần là quan niệm đạo đức lại không chế dục vọng. Đây là một loại mâu thuẫn về nhân tính.

Rất nhiều lúc, Trương Dương thực rất hâm mộ người như Lưu Bư, cầm lên được, buông xuống được, đạo đức trong mắt hắn không bằng một miếng bánh mì tới tay. Cho nên thái độ đối với phụ nữ, Lưu Bư có giết một ngàn cũng tuyệt không để sảy một. Về mặt này, bao giờ mới có thể đạt tới loại cảnh giới như Lưu Bư? Nghĩ đến tác phong của Lưu Bư, Trương Dương không khỏi thở dài một tiếng.

“Nhớ kỹ tên tôi, tôi tên là Lysa Giang, gọi là Lysa, hoặc Giang tiểu thư đều được. Nếu anh muốn phát triển tại Cambridge. Tôi có thể giúp” Cô gái cười hì hì nói.

“Cô ở tại Cambridge rất nổi danh?” Trương Dương trong lòng chợt động, hắn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề phi thường quan trọng, đại học Cambridge là một trung tâm nghiên cứu khoa học danh tiếng của Mỹ, có thể là trung tâm nghiên cứu sinh mệnh mật mã không? Nếu có, bắt tay với cô gái tự xưng là sinh viên đại học Cambridge này cũng là một lựa chọn tối ưu.

“Không, tôi nói rồi. Tôi chỉ là một sinh viên. Bất quá, tôi quen rất nhiều người” Cô gái vẽ mặt thần bí làm cho Trương Dương tâm thần lay động. Không thể không nói, trên người cô gái này tràn ngập sự mê hoặc, cái này giống như là một quá trình thành thực, từ ngây ngô cho đến thành thực vậy.

“Ừm, nếu tôi đi Cambridge, tôi nhất định sẽ liên hệ với cô, tôi cũng muốn xem đại học Cambridge nổi tiếng thế giới là thế nào, có phải là hư danh hay không”.

“Anh quả nhiên là gạt tôi, anh không phải ở Cambridge!” Cô gái đột nhiên cười ha hả đắc ý, hiển nhiên, nàng từ miệng Trương Dương đã nghe ra sơ hở.

“Ha ha, tất nhiên, bất quá, tôi thật sự muốn đi Cambridge phát triển” Trương Dương cũng không phủ nhận, dù sao, hắn không có đi Cambridge, nếu tranh chấp ngược lại chỉ làm cho người ta cười mà thôi.

Từ trên người cô gái hỏi một số tình huống của đại học Cambridge, làm Trương Dương ngoài ý muốn chính là, cô gái lại học về ngành sinh học.

Điều này làm cho Trương Dương có cảm giác thực sự là trùng hợp.

“Tôi rất muốn biết một ít kiến thức cơ bản về sinh học, có thể giảng giải một chút không?” Trương Dương nhẹ nhàng uống một ngụm rượu.

“Anh muốn khảo nghiệm tôi à? Hì hì, anh sẽ thất vọng. Bởi vì, tôi là một sinh viên ưu tú, giải thích một cách mở rộng, tất cả sinh vật đều là những vật thể có trao đổi chất. Ví dụ như, động vật, thực vật, vi sinh vật, virus, thậm chí tế bào, một mảnh lá cây, một trái tim sống, tế bào sinh sản vân vân. Ồ! Đúng rồi, trao đổi chất là chỉ toàn bộ các phản ứng hóa học trao đổi chất trong cơ thể sinh vật”.

“Trao đổi chất là sự khác nhau cơ bản nhất giữa sinh vật cùng phi sinh vật. 1, phạm vi sinh vật di truyền vật chất giống nhau, là cùng loại. ví dụ như tế bào, trái tim, trứng thụ tinh của người, người coi như là sinh vật cùng loại. 2, tế bào sinh sản cùng một mẹ. Ví dụ như, tinh trùng của ngựa kết hợp với trứng của lừa sinh ra con la...”

“Tôi muốn hỏi một chút, sinh vật học cùng vật lý hóa học có liên hệ sao?” Trương Dương đối với mấy lý luận sinh vật này không có hứng thú, hẳn muốn biết nhất chính là tư liệu về cơ sở nghiên cứu sinh mệnh mật mã. Mà nghiên cứu sinh mệnh mật mã là một môn khoa học kết hợp giữa sinh vật cùng hóa học.

“Cái này... cái này vốn là hai môn khoa học, nhưng lại có sự liên hệ. Ví dụ như, gen di truyền sinh vật bởi vì các thành phần hóa học ô nhiễm mà thay đổi, cũng có thể thông qua kỹ thuật gen thay đổi gen của sinh vật, trong đó cũng không thể thiếu hóa học. Cho nên, các đề tài khoa học mà chúng tôi nghiên cứu đều có một bộ phận hóa học. Nghiên cứu hóa học đối với sự di truyền gen của sinh vật sẽ có ảnh hưởng như thế nào...”

“Có đề tài nghiên cứu chuyên môn không?” Trương Dương cảm giác được tim mình đập mạnh lên.

“Có, nhưng rất ít, đề tài nghiên cứu bình thường sẽ có các giáo sư hệ sinh vật cùng hệ hóa học hệ tiến hành hợp tác thí nghiệm. Hơn nữa, một năm cũng không có mấy đề tài hợp tác dạng này. Bình thường, loại hạng mục nghiên cứu này đều là do một số xí nghiệp tài trợ. Ví dụ như bệnh lý sinh vật học...”

“Ừm”.

Trương Dương không khỏi trầm tư, hiển nhiên, tin tức từ miệng cô gái chứng thực hoài nghi của mình. Nếu hai hệ của một trường đại học thường xuyên tiến hành trao đổi đề tài nghiên cứu, như vậy cũng không có gì lạ. Nhưng nếu hai hệ không thể làm chung lại cùng nghiên cứu một đề tài, đó mới là có vấn đề.

Đương nhiên, đây đều là Trương Dương phỏng đoán, nếu muốn biết bí mật chân chính, thì phải đi Cambridge xem sao. Dù sao, loại thân phận sinh viên của cô gái rất khó tiếp cận được bí mật chân chính, chỉ có các giáo sư của trường mới có thể tiếp xúc với các đề tài nghiên cứu này.

“Anh suy nghĩ gì vậy?” Cô gái thấy Trương Dương trầm tư, tò mò hỏi.

”Không có gì, cạn ly, cô quả nhiên là một sinh viên xuất sắc của đại học Cambridge!

“Cảm ơn đã khích lệ!” Cô gái cười ngọt ngào, bộ dáng đắc ý.

Trương Dương sau khi cạn ly, nhẹ nhàng giãn tứ chi ra một chút, lúc này hẳn mới chú ý, âm nhạc trong phòng đã nhỏ đi rất nhiều. Ngoại trừ ba cô gái còn đang say thuốc liều mạng lắc lư đầu. Đại bộ phận các cô gái đều đã nằm lả ra đất, quang cảnh làm Trương Dương muốn xẹt máu mũi.

Lúc này, người trẻ tuổi ngồi trên ghế salon ở giữa cũng không biết đã đi đâu, theo nhân số phán đoán, có lẽ là dẫn theo mấy cô gái vào phòng, mà Tùng Hạ còn đang mơ mơ màng màng ngồi ở trong góc uống rượu, hai mắt thỉnh thoảng liếc nhìn qua Trương Dương, ngẫu nhiên khi chạm phải ánh mắt của Trương Dương đều làm ra ánh mắt u oán, làm cho Trương Dương sợ hãi, sống lưng phát lạnh...

“Tôi muốn đi ngủ, ngủ ngon, tôi ở phòng 106” Cô gái liếc mắt đưa tình với Trương Dương rồi đứng lên, nhẹ nhàng giãn cánh tay ra, trở người qua lại lộ ra cái eo thon nhỏ như tuyết trắng, động tác vô cùng hấp dẫn.

“Ngủ ngon...” Nhìn thấy cô gái biến mất ở hành lang, Trương Dương toát mồ hôi lạnh, hẳn thật sự không nghĩ ra một sinh viên đại học Cambridge lại buông thả như thế. Hơn nữa, đối với một người xa lạ như hẳn lại như thế...

Chẳng lẽ, sự tự do ở nước Mỹ đã đạt tới trình độ này?

“Muốn gì sao?” Đỗ Tuyết cười tủm tỉm đi tới.

Đối mặt với Đỗ Tuyết, Trương Dương lại khôi phục vẻ mặt lãnh đạm, nhẹ nhàng đưa ly rượu hướng tới Đỗ Tuyết gật đầu chào, cũng không nói gì, trước mặt Đỗ Tuyết, ít nói là tốt nhất.

“Muốn nghỉ ngơi không? Tôi đã chuẩn bị cho anh một phòng” Đỗ Tuyết cũng không thêm để ý đến sự lãnh đạm của Trương Dương.

“Ừm, nói cho tôi số phòng là được, tôi sẽ tự tới”.

Trương Dương nâng ly rượu đứng lên, lễ phép hướng tới Đỗ Tuyết gật đầu, bộ dáng lạnh lùng cách người ngàn dặm.

“Ừm, đã sớm chuẩn bị cho ngài phòng 107”.

“Cảm ơn”.

Trương Dương xoay người đi ra ngoài, hần đi lên boong tàu. Hiện tại, Trương Dương rất muốn tĩnh lặng, tuy âm nhạc trong phòng đã đổi thành nhạc nhẹ, nhưng các cô gái đang diên cuồng lắc đầu làm cho Trương Dương rất phản cảm. Đương nhiên, Trương Dương cũng muốn đón gió lạnh, bình tĩnh suy nghĩ một chút, thuận tiện xem thử hải vực này có thích hợp để thả thông thạo không gian hay không.

Nhiệm vụ của tiểu hòa thượng giao, hần cũng không dám sơ ý.

Boong thuyền rất im lặng, có chút gió biển thổi lất phất, làm cho người ta cảm giác thực thoải mái, ánh sao sáng lạn, mặt biển cũng không phải là một mảng tối thui, có thể loáng thoáng thấy mặt biển mông lung bị gió nhẹ thổi lên sóng biển rất nhỏ, làm cho biển lớn mờ mịt gia tăng một ít sinh cơ.

Du thuyền di chuyển rất thong thả, xem ánh sao cảm giác không khí nơi này cũng không rất tinh khiết. Hiển nhiên, bởi vì tốc độ của du thuyền rất chậm, cách bờ biển cũng không quá xa, ô nhiễm ở lục địa vẫn còn ảnh hưởng đến chất lượng không khí của mặt biển.

Trương Dương buông tha việc mở thông thạo không gian. Đương nhiên, cũng do mọi người trên du thuyền còn chưa đi ngủ, xem tốc độ của du thuyền cùng mức độ tiến hành cuộc vui, sáng sớm là thời điểm tốt nhất. Nói vậy vào sáng sớm, mọi người trên thuyền đều đã ngủ.

Hành lang trong du thuyền được thắp sáng bởi những ngọn đèn vàng vọt, Trương Dương rất dễ dàng tìm được phòng của mình.

“Kẹt...!”

Nhẹ nhàng đẩy một cái, cửa mở ra, quả nhiên giống như Trương Dương đoán, cửa không có khóa, hơn nữa đèn trong phòng rất sáng.

Một cái thảm đỏ rất mềm mại, dẫm lên trên không phát ra chút âm thanh nào...

Đóng cửa lại mới quay người đi một bước, Trương Dương thân thể nhất thời ngẩn ra, hần thấy được một đôi mắt sáng ngời, chủ nhân đôi mắt này đang nằm trên giường, bộ dáng mê người làm cho Trương Dương muốn xị máu mũi ra.

Là cô gái tóc vàng, cô gái đã thay đổi một bộ đồ ngủ màu đỏ, lộ ra đôi chân ngọc, so với lúc ở trong quầy bar thì kín đáo hơn, nhưng xuân quang lại như ẩn như hiện càng làm cho Trương Dương muốn chịu không nổi. Không khí phảng phất như dừng lại, hai ánh mắt dừng lại, nhìn vào trong đôi mắt tràn đầy sức quyến rũ kia, Trương Dương đột nhiên có một loại cảm giác tiến thoái lưỡng nan, bởi vì đây là phòng hần...

342. Chương 342: Âm Mưu Nữ Nhân

“Tôi biết, anh rất muốn tôi” Trong đôi mắt của cô gái hiện lên vẻ giảo hoạt.

“Vì sao?”

Trương Dương đem ánh mắt dời khỏi cơ thể của cô gái, ngồi xuống ghế, đột nhiên Trương Dương hiểu được, cô gái này có mục đích, cô ta cũng không phải là bình hoa như Trương Dương tưởng tượng, mà là một cô gái có tâm cơ thâm trầm.

“Tôi từ trong mắt anh có thể thấy được anh không thể chống lại sự hấp dẫn của tôi” Cô gái nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc vàng, phong tình vạn chủng.

Trương Dương không nói gì, vì sao hẳn là phụ nữ đều có thể từ trong mắt hắn phát hiện hắn háo sắc?

Chẳng lẽ bộ dạng của mình thực đáng khinh vậy sao?

“Đáp ứng tôi một việc, nếu đáp ứng tôi, tối hôm nay tôi là của anh, hơn nữa, tôi có thể giới thiệu cho anh một công việc rất ổn định tại Boston, ngay cả xã hội đen cũng được”.

Đột nhiên trong lúc này, cô gái thay đổi, trở nên vô cùng thông dong cao quý, cùng với bộ dáng phong tình vạn chủng lúc trước tựa như là hai người. Tựa hồ, nàng ta thực có thể là chúa tể vận mệnh của Trương Dương, có một loại cảm giác cao cao tại thượng.

“Nói đi” Trương Dương nhin không được có cảm giác buồn cười.

“Giúp tôi thu phục Tùng Hạ!” Cô gái nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

“Thu phục như thế nào?”

“Anh chỉ cần giả là đồng tính luyến ái, ở với hắn một đêm...”

“Ý của cô là bảo tôi lấy sắc dụ hắn?” Trương Dương cố nén cảm giác buồn nôn hỏi.

“Đúng. Anh chỉ cần hy sinh một đêm. Anh có thể yêu cầu tôi về phương diện tiền tài. Bất quá, anh phải làm cho hắn say mê anh, hơn nữa, anh sau khi xuống thuyền thì đi theo tôi về Boston...”

“Nói cách khác, cô muốn tôi nghĩ biện pháp làm Tùng Hạ yêu tôi, sau đó, tôi đi cùng cô, cô có thể đạt tới mục đích?”

“Ha ha, trên lý luận là như thế. Đương nhiên, chuyện còn phức tạp hơn nhiều, cho nên thành công hay không thành công, tôi cũng sẽ đều thực hiện lời hứa, điều này anh có thể yên tâm” Cô gái đi xuống giường, cánh tay trần quàng lên cổ Trương Dương, thân thể trần ngập sự hấp dẫn vô tận. Làm cho tim của Trương Dương đập điên cuồng, không thể không vận công chống cự.

“Cô vì sao lại lựa chọn tôi?” Trương Dương thực nghi hoặc, hiển nhiên, cô gái này vốn trả giá rất lớn, nhưng theo sự tình phân tích, cô gái này hoàn toàn không cần thiết đem một chuyện quan trọng như vậy ký thác lên trên một người lạ.

“Tôi cũng không nghĩ đến” Cô gái ngồi lên trên đùi Trương Dương, đôi môi áp lên bên tai Trương Dương, thổ khí như lan, nhưng thanh âm lại tràn ngập sự chua xót.

“Vì sao?”

“Mục tiêu của tôi vốn là Tiểu Tuyền. Tiểu Tuyền là một song tính luyến ái, Tùng Hạ là đồng tính luyến ái, Tùng Hạ miễn dịch đối với nữ sắc, nhưng Tiểu Tuyền lại là một sắc quỷ, tôi vốn tính dụ hắn, sau đó bảo Tiểu Tuyền giúp tôi thu phục Tùng Hạ, đáng tiếc... Tiểu Tuyền không có tới. Mà tìm người khác thì không còn kịp. Nói đến, người bình thường rất khó tiếp cận Tùng Hạ... Ừm. Chuyện của hắn anh không cần biết, hiện tại, anh có thể đề xuất yêu cầu của anh”.

Trương Dương không khỏi ngăn người ra, không thể tưởng được ngẫu nhiên lên một du thuyền, lại đụng phải một âm mưu.

Rất hiển nhiên, cô gái này có chuyện vô cùng quan trọng muốn cầu Tùng Hạ, mà theo thái độ của Tùng Hạ thì hẳn đối với cô gái căn bản không để mắt.

“Tôi có một chuyện không rõ, Tùng Hạ là đồng tính luyến ái, vì sao lại có bạn gái?” Trương Dương đối với quan hệ giữa Đỗ Tuyệt cùng Tùng Hạ vẫn khó hiểu.

“Ha ha, đây là bí mật mà người trong thiên hạ đều biết. Đương nhiên, ngoại trừ cha của Tùng Hạ. Chuyện rất đơn giản, Tùng Hạ là đồng tính luyến ái, nhưng cha của Tùng Hạ lại hy vọng Tùng Hạ sớm kết hôn sinh con, kéo dài hương khói gia tộc, vì lẽ gặt cha mình, Tùng Hạ phải tìm một cô gái đủ điều kiện đồng ý kết hôn với hắn”.

“Không hiểu” Trương Dương [lắc lắc đầu.

“Di sản, hiểu chưa?”

“Di sản?”

“Đúng, chính là di sản, cha của Tùng Hạ bị ung thư xương, đã đến thời kỳ cuối. Nếu Tùng Hạ không kết hôn sinh con, như vậy, cha của hắn sẽ đem toàn bộ di sản hiến cho các quỹ từ thiện. Thật ra, cái này cũng là do cha của Tùng Hạ ép Tùng Hạ phải làm...”

Trương Dương đã hiểu được ngọn nguồn sự tình, chuyện đã rất rõ ràng, Tùng Hạ cấp cho Đỗ Tuyết một khoản tiền lớn, bảo Đỗ Tuyết cùng hắn kết hôn, lẽ gặt cha hắn, cho nên chuyện đi này hoàn toàn là vì tránh đi tầm mắt của cha hắn, một đám con gái, cũng là che mắt, cho dù cha hắn biết cũng không sợ, có lẽ cha của Tùng Hạ nguyện ý đưa con mình là một sắc quý, còn hơn là một đồng tính luyến ái.

Đây là chuyện một vốn vạn lời, bởi vì, ung thư xương thời kỳ cuối cũng sống không bao lâu, chỉ cần cha của Tùng Hạ chết đi, Tùng Hạ sẽ được kế thừa gia sản, đến lúc đó, Tùng Hạ có thể quang minh chính đại ly hôn với Đỗ Tuyết, sống cuộc sống tự do tự tại của hắn.

Về phần Đỗ Tuyết, cũng tìm được thứ mà nàng ta muốn...

Khó trách Đỗ Tuyết vừa là chủ lại vừa là người làm, cũng khó trách Tùng Hạ có thể đem vị hôn thê của mình tặng cho nam nhân khác.

Trong lòng Tùng Hạ, Đỗ Tuyết chỉ là một lợi dụng công cụ mà thôi, dùng xong thì vứt đi.

Không biết vì sao, khi Trương Dương không ngừng phân tích, trực giác nói cho hắn, sự tình không đơn giản như vậy. Tựa hồ, chuyện càng đơn giản thì phía sau nó còn cất giấu một âm mưu thật lớn, vì cái gì lại sinh ra loại cảm giác này?

Trương Dương cũng không muốn nghĩ, vô luận là âm mưu lớn hay nhỏ thì cũng không quan hệ với hắn, hắn sau khi hoàn thành chuyện của tiểu hòa thượng lập tức sẽ rời đi, có lẽ, cả đời này sẽ không gặp những người trên thuyền này nữa.

“Lo lắng sao?” Cô gái khẽ ưỡn ngực, cặp ngực no tròn áp tới trước mặt Trương Dương, áo ngủ khe hở ra một mảng tuyết trắng chói mắt, ở giữa còn thấy một khe rãnh hun hút, làm cho huyết mạch của người xem muốn phun ra.

“Không có gì lo lắng, tôi sẽ không làm” Trương Dương lắc lắc đầu.

“Anh... anh... anh lãng phí nhiều thời giờ của tôi như vậy, chỉ để nói những lời này?” Cô gái tức giận đến thiếu chút nữa ói máu, nàng tự nhiên không biết, Trương Dương hoàn toàn chỉ muốn biết một ít bí mật mà thôi.

“Thật có lỗi, tôi không phải đồng tính luyến ái” Trương Dương nhún vai, ra dấu hiệu tiễn khách.

“Anh...”

Cô gái con mắt chợt chuyển, lại áp sát trên người Trương Dương, nhẹ nhàng cắn lỗ tai Trương Dương nói: “Không cần anh bán thân, nếu không thì anh phối hợp với tôi một chút, làm cho Tùng Hạ đi theo tôi tới Boston một chuyến được không?”

“Cái này... nếu không phức tạp, thì cũng có thể” Trương Dương suy tư một chút rồi trả lời, dù sao, Trương Dương cũng muốn từ cô gái này tìm một chút manh mối, xem cơ sở nghiên cứu sinh mệnh mật mã rốt cuộc có quan hệ gì với đại học Cambridge, cho nên Trương Dương không muốn cắt đứt quan hệ.

“Anh chỉ cần hàm hồ một chút, không nói anh là đồng tính luyện ái, cũng không nói anh không phải đồng tính luyện ái, tốt nhất là làm cho hắn hoài nghi anh là song tính luyện ái. Như vậy sẽ không có sơ hở gì, mọi chuyện khác cứ để cho tôi, được không?”

“Ok, chỉ cần không bán thân, thì những chuyện khác đều ok”.

“Ừm, vậy có muốn tôi ở lại với anh không?”

Cô gái hai chân quắp ở hai bên eo Trương Dương, Trương Dương cảm giác được cả cơ thể mềm mại co giãn không ngừng ma sát lên người hắn.

“Không cần... không cần...” Trương Dương không ngừng ho khan.

“Đây là anh nói đó nha, đến lúc đó, anh khẳng định sẽ hối hận không lưu tôi lại... hì hì...” Cô gái hôn lên má Trương Dương rồi nhẹ nhàng đứng lên vuốt nhẹ tóc, phong tình vạn chủng mà đi ra ngoài, lưu lại mùi thơm của cơ thể làm Trương Dương mê say.

“!”

Nhìn thấy cô gái đóng cửa biến mất, Trương Dương không khỏi liếm môi, mình sẽ hối hận sao?

Vì sao phải hối hận?

Lập tức, Trương Dương ngăn người ra, trên thực tế, cô gái vừa ra khỏi cửa, Trương Dương đã hối hận.

Cái thân xử nam đáng chết này, rốt cuộc thì khi nào mới vứt bỏ được?

Nhìn thấy cái giường cô gái mới nằm qua, Trương Dương cảm thấy mất mát, mình khi nào mới đạt tới cảnh giới giết ngàn cô gái không sảy một cô như Lưu Bưu?

Sau khi thở dài một tiếng, chỉnh lại ngọn đèn mờ đi, Trương Dương trực tiếp ngồi xuống giường luyện công, xua đuổi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Tuy không khí nơi này chất lượng không quá tốt, nhưng ở trên biển tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn tuyệt đối tốt hơn nhiều so với trên đất liền.

Mới nhập định không đến năm phút, tư cảm của Trương Dương liền cảm giác được bên ngoài phòng có một bóng người thần bí đi qua đi lại ở hành lang, tựa hồ đang do dự cái gì đó.

Là ai?

Chẳng lẽ là Đỗ Tuyết?

Hiển nhiên là không phải, Trương Dương đối với Đỗ Tuyết cũng rất quen thuộc, chỉ bằng khí tức cũng có thể phán đoán được, người này khí tức nặng nề, hiển nhiên không có khả năng là Đỗ Tuyết.

Là ai?

Đại bộ phận trên thuyền này đều là nữ, chỉ có hai nam nhân, hiển nhiên, một đám nữ thì không có khả năng có loại khí tức trầm trọng này.

Là ai?

Bất ngờ, Trương Dương đổ mồ hôi đầm đìa, hắn đã nghĩ ra là ai.

“Kẹt...”

Có tiếng mở cửa nhẹ nhàng, dưới ánh đèn yếu ớt, một bóng người cao lớn sờ soạng đi đến...

343. Chương 343: Tư Niệm Khắc Cốt Minh Tâm

Không phải một người!

Rất nhanh, Trương Dương phát hiện, không chỉ có một người, bởi vì, phía sau người cao có một người lùn hơn đi sát, bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, làm cho Trương Dương hiểu lầm là một người.

Không cần đoán Trương Dương cũng biết là ai.

Trên thuyền này, chỉ có hai nam, một là Tùng Hạ thân hình cao lớn, người kia vóc dáng nhỏ hơn Trương Dương không biết tên.

Trong tích tắc, Trương Dương liền ra quyết định, thân thể của hắn tựa như u linh lơ lửng trôi, phảng phất như dung hợp vào trong không khí...

Tùng Hạ cùng tên thấp hơn dùng chìa khóa mở cửa, lên đến giường của Trương Dương sờ soạn, vuốt ve, cảm giác một luồng gió lạnh thổi qua, ngáy người ra mới biết trên giường trống trơn, không có ai.

“Người đâu?” Tên thấp hơn hỏi.

“Không có ai” Tùng Hạ thất vọng nhìn căn phòng trống rỗng.

Quả nhiên không có ai, trên giường có chút bừa bộn, nhưng không có ai, cửa sổ mở ra, gió biển lất phất, không có chút dấu vết của Trương Dương.

“Chăn mền vẫn còn ấm áp, chẳng lẽ hắn...” Tên thấp hơn sờ soạng chỗ Trương Dương vừa mới ngồi, giọng có vẻ ngạc nhiên.

“Song tính luyến ái...” Tùng Hạ vẻ mặt cũng thất vọng, Trương Dương mất tích duy nhất có thể giải thích chính là Trương Dương đã vào phòng cô gái kia.

Hiển nhiên, tên thấp là song tính luyến ái, vì tìm được đồng đạo mà cao hứng, còn Tùng Hạ lại thất vọng, bởi vì, một đồng tính luyến ái thực không hy vọng bạn tình của mình là song tính luyến ái, như vậy, sẽ có vô số đối thủ cạnh tranh...

Trong khi Tùng Hạ cùng tên thấp hơn ở trong phòng rì rầm, trên thực tế, bắt đầu khi hai người vào phòng thì cơn gió nhẹ thổi qua chính là Trương Dương, Trương Dương lợi dụng ngọn đèn hôn ám cùng tốc độ của thần công Tiên Đạo Mạn Mạn khiến cho hai người ảo giác, trực tiếp lướt qua hai người mà ra khỏi phòng.

Không thể nghi ngờ, né tránh là lựa chọn tốt nhất.

Trương Dương cũng không dám khẳng định có thể nhịn được hay không mà đem hai tên này một nhát giết chết.

Sau khi ra khỏi phòng. Trương Dương nhẹ nhàng đi qua hành lang, hiện tại, hắn chỉ có trên nóc tàu là có thể đi, ban đêm trên đó hơi lạnh nên sẽ không có ai.

“Tam Mộc...”

Khi đi qua phòng 108, một cánh tay trắng như tuyết bắt lấy Trương Dương.

Là Đỗ Tuyết.

“A...”

“Xuýt... vào đi...” Đỗ Tuyết đưa tay lên môi ra dấu im lặng.

Nhìn thoáng qua cánh tay bị nắm chặt, Trương Dương bất đắc dĩ cùng đi vào, hiển nhiên, lúc này cần im lặng, bằng không hai tên đồng tính luyến ái kia sẽ chạy đến. Nếu để cho Trương Dương lựa chọn, hắn tình nguyện lựa chọn đối mặt với Đỗ Tuyết chứ không nguyện ý đối mặt với hai tên đồng tính kia, thực sự là quá ghê tởm.

Cửa nhẹ nhàng khép lại, khóa trái.

Đèn trong phòng có màu hồng nhạt, đây là một phòng khá lớn, trang sức so với phòng của hắn tốt hơn nhiều, trần ngập phong cách Âu Châu, trên vách tường có treo một số tranh khỏa thân của phương Tây. Cả không gian trần ngập không khí ái muội.

Đỗ Tuyết mở cửa sổ ra, lại kéo màn xuống, sau đó bật đèn sáng lên. Lập tức, trong phòng trở nên rất sáng sủa.

Đỗ Tuyết mặc một bộ váy ngủ màu trắng, đôi chân trần dẫm lên thảm thảm mềm mại, mái tóc còn ướt, hiển nhiên Đỗ Tuyết vừa mới tắm.

Không thể nghi ngờ. Đỗ Tuyết hiện tại so với Đỗ Tuyết trang điểm kia xinh đẹp hơn nhiều, có loại thanh thuần bần đất không nhiễm, mặt như phù dung mi như liễu, kín kín hờ hờ làm cho Trương Dương tim đập thành thịch.

Nhìn thấy Đỗ Tuyết rất cẩn thận tẩy trà đảo thủy, Trương Dương có cảm giác phảng phất như trở lại trước kia, nhớ tới khi ở trường học, Đỗ Tuyết cũng từng vì hân mà tẩy trà.

Trương Dương có nói qua cho Đỗ Tuyết, đại bộ phận trà đều phải dùng nước sôi tráng qua một chút để tẩy đi tro bụi, cũng có thể tẩy đi thuốc bảo vệ thực vật còn sót lại. Không thể tưởng được, Đỗ Tuyết vẫn còn nhớ rõ...

“Đây là trà mới, Động Đình mao tiêm, mặc dù hơi lớn nhưng cũng xem như là trân quý, mời!” Đỗ Tuyết đem chén trà đặt ở trước mặt Trương Dương.

“Làm phiền” Trương Dương gật gật đầu, nâng chung trà lên, cảm giác được lá trà thơm ngát, qua chén thủy tinh trong suốt có thể thấy một lá trà đang lơ lửng trong chén, lá trà bình thường có ba mũi nhọn đã xem như là thượng phẩm, lá trà này chỉ mới có một, nói rõ lá trà này là khá quý, loại trà này, chỉ sợ một ngày cũng không hái được bao nhiêu.

Lá trà màu xanh nõn, nhẹ nhàng ném qua, hương thơm tận chân răng, quả nhiên là trà mới.

“Trương Dương, tối hôm nay cứ ngủ ở đây, trên chiếc thuyền này, trừ phòng tôi cùng phòng Lysa có thể khóa, bất kỳ phòng nào cũng có thể tự do ra vào” Đỗ Tuyết học động tác của Trương Dương nhẹ nhàng uống một ngụm trà.

“Cảm ơn”.

“Tôi biết, anh là Trương Dương, tôi đã thấy qua rất nhiều người uống trà, duy chỉ có anh uống trà là tập trung như vậy, còn có động tác nâng chén trà lên, lông mi của anh nhảy lên, ánh mắt của anh...”

“Cô vì sao lại ở chỗ này?” Trương Dương khẽ thở dài một tiếng.

“Tôi cũng phải có cuộc sống, sau khi Lữ Phi chết, tôi không thể ở tại trường học, cho nên, tôi đến Nhật Bản”, Đỗ Tuyết thực không bởi vì Trương Dương không phủ nhận thân phận mà cao hứng, vẻ mặt cô đơn.

“Vẫn khỏe chứ?” Trương Dương không biết nói cái gì.

“Có khỏe hay không anh không thấy được sao?” Đỗ Tuyết thân thể run lên một chút, vội vàng dùng động tác uống trà để che dấu sự thất thố của mình.

“Là người thì đều phải có cuộc sống, cuộc sống vốn là gian khổ, bất quá, tôi tin tưởng rằng, tình hình sẽ càng ngày càng tốt thôi” Trương Dương đột nhiên có một loại cảm khái khó hiểu. Mấy tháng chạy trốn, làm cho hắn chân chính lĩnh hội được sự gian khó trong xã hội. Cuộc sống của Đỗ Tuyết, chỉ là một trong vô số cuộc sống mà thôi, thực không có gì đặc biệt. Thậm chí, Đỗ Tuyết vận khí so với rất nhiều người còn tốt hơn nhiều, ít nhất nàng ta cũng có một cái phao là một người Nhật Bản đồng tính luyện ái giàu có.

“Đúng vậy, sẽ càng ngày càng tốt lên thôi” Đỗ Tuyết lẩm bẩm nói, đột nhiên hai người cảm giác không nói chuyện gì để nói, hai người đã không có đề tài chung, không gặp mấy tháng, đều đã có cuộc sống của riêng mình. Hiện tại, hai người hoàn toàn là người của hai thế giới.

Trong thế giới của Trương Dương, là thế giới giết chóc vô tình, sinh mệnh như cỏ rác.

Mà cuộc sống của Đỗ Tuyết, bị âm mưu, thuốc phiện, đồng tính luyện ái, rượu tràn ngập, đây là hai thế giới khác hẳn nhau.

“Nghỉ sớm một chút đi, trời sẽ nhanh sáng thôi” Đỗ Tuyết buông chén xuống, đi đến bên giường đã được chuẩn bị chỉnh tề.

“Cô nghỉ ngơi đi, tôi ngồi đây là được rồi” Trương Dương nhìn thoáng qua cái giường đôi kia.

“Anh ngại giường này tôi đã ngủ qua?” Đỗ Tuyết sờ soạng giường rồi chậm rãi nói.

“... không...”

Đỗ Tuyết không nói gì, đứng lên, đi đến tủ quần áo, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ ra giường mới

“Không cần đổi” Nhìn thấy vẻ mặt dờ dẩn của Đỗ Tuyết, Trương Dương cảm giác trái tim đau nhói.

Đỗ Tuyết nhìn thoáng qua Trương Dương, vẫn không có ý dừng tay.

“Tôi nói không cần thay đổi” Trương Dương đứng lên đưa tay đổi lấy tấm ra giường trên tay Đỗ Tuyết.

“Anh không chê bai tôi?” Đỗ Tuyết nước mắt không tiếng động chảy xuống.

“Tôi biết, anh từ trong lòng đã chê bai tôi, tôi cảm nhận được, trong mắt của anh, tôi thủy chung vẫn là một cô gái tâm cơ thâm trầm... Đúng vậy, tôi không tốt, tôi đã từng lợi dụng anh, tôi không tốt, nhưng tôi chỉ là một cô gái nhỏ, tôi chỉ muốn tìm được cái thuộc về tôi. Trương Dương, cho đến nay, tôi vẫn muốn nói với anh một tiếng xin lỗi, Trương Dương, xin lỗi...” Nói đến đây, Đỗ Tuyết đã khóc không thành tiếng, thân thể run rẩy.

“Đừng nói, sớm nghỉ ngơi một chút đi” Trương Dương đem Đỗ Tuyết đang uất nghẹn đỡ đến bên giường, để cho nàng ta nằm xuống.

“Không, tôi muốn nói, tôi muốn nói, về sau còn không biết khi nào mới có cơ hội nói... Trương Dương, ngồi đây, nếu anh thực không chê bai tôi, thì ngồi xuống đây...”

Trương Dương chần chờ một chút, rốt cuộc cũng cởi giày ngồi xuống trên giường, để cho Đỗ Tuyết tựa vào ngực mình.

“Trương Dương, khi tại trường học, tôi rất mâu thuẫn, tôi không biết nói thế nào với anh, tôi không thể giải thích với anh, cho đến khi Lữ Phi chết, khi đó, tôi thậm chí hận anh. Nhưng sau khi tôi rời trường học thì phát hiện, tôi đã sai lầm, tôi nhớ đến anh, khổ sở vì nhớ anh, tôi thông qua các loại các dạng phương tiện hỏi thăm về tin tức của anh, nhưng không có. Anh tựa như đột nhiên mất tích vậy...”

Đỗ Tuyết chảy nước mắt, nước mắt ướt đầm cả ngực áo của Trương Dương, cảm thụ thân thể mềm mại đang run rẩy trong lòng, Trương Dương không chút dục niệm, trong đầu vô cùng tỉnh táo.

“Đỗ Tuyết, tôi nói cho cô một bí mật” Trương Dương nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho Đỗ Tuyết.

344. Chương 344: Mẫu Hạm Nổ, Xé Rách Không Gian

“Hà?” Đỗ Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Trương Dương.

“Cô thích tôi là một loại ảo giác, đúng vậy, điều này có thể khẳng định”.

“Không, không... vì sao là ảo giác?” Đỗ Tuyết cảm xúc nhất thời kích động, muốn đứng lên thì bị Trương Dương ôm chặt lấy giữa ngực không ra.

“Im lặng chút, nghe tôi giải thích, khi tôi ở đại học, tôi đã bắt đầu học tập một loại võ công, loại võ công này có sức hấp dẫn với người khác giới. Trên thực tế, còn có rất nhiều cô gái thích tôi, đương nhiên, các nàng không phải là thực thích tôi, mà là bởi vì võ công mà tôi tu luyện mà thích tôi, các nàng sẽ bắt tri bắt giác mà yêu tôi, bởi vì võ công mà tôi tu luyện mà yêu tôi...”

“Không, không có khả năng...” Đỗ Tuyết mở to mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn Trương Dương, điều này quả thực như là chuyện Ngàn lẻ một đêm vậy.

“Cô hãy nhìn vào hai mắt tôi, ừm, nhìn đi” Trương Dương đưa tay tắt đèn đi, trong phòng chìm vào trong bóng đêm, Đỗ Tuyết không chế thân thể run rẩy, một nỗi sợ hãi khôn cùng lan tràn trong mỗi tế bào, tất cả đều tràn ngập sự khó tin.

Trong đêm tối, mắt của Trương Dương từ từ sáng lên, tựa như một ngôi sao màu vàng, lóe ra hào quang chói mắt.

Tựa hồ, cả căn phòng cũng bởi vì cặp mắt màu vàng này mà ngập trong một tầng ánh sáng vàng, mà Ngân Mị vẫn ngủ say trong túi của Trương Dương cũng bởi vì Trương Dương vận công mà nhảy ra, hưng phấn

không ngừng nhảy nhót ở trong phòng, bộ lông màu bạc bao phủ một tầng ánh sáng vàng, tựa như sáng lên vậy.

Ngân Mị nhảy mấy vòng, tựa hồ biết Trương Dương sẽ không tiếp tục luyện công, lại nhảy lên một cái ghế nệm tiếp tục nằm ngủ...

Trương Dương tư cảm trở nên vô cùng miễn tuệ, hẳn cảm giác được Đỗ Tuyết sợ hãi, hẳn cảm giác được tim của Đỗ Tuyết đập điên cuồng, hẳn cảm giác được thân thể mềm mại của Đỗ Tuyết đang run rẩy...

“Không có việc gì, không có việc gì, đây chính là công phu, còn nó chỉ là một động vật đáng yêu thôi...”

Trương Dương cảm giác được da thịt Đỗ Tuyết có chút phát lạnh, nhẹ nhàng an ủi Đỗ Tuyết, kim quang trong hai mắt biến mất, trong phòng lại chìm vào trong bóng đêm.

“Thực chính là công phu sao, thật vậy sao?” Nhìn thấy Ngân Mị đang ngủ ở trên ghế nệm, Đỗ Tuyết tựa như một con thỏ bị sợ hãi, ôm chặt lấy Trương Dương, nàng cho dù là tâm cơ thâm trầm thì cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi. Nàng cùng Na Na, Vương Yến không giống nhau, cuộc sống cùng xã hội nàng sống căn bản không có khái niệm võ công.

“Đúng vậy, có thể làm cho các cô gái sinh ra hảo cảm, cho nên, cô yêu tôi cũng không phải là yêu thật, chỉ vì tôi tu luyện loại võ công này mà thôi...”

“Phải không?”

Đỗ Tuyết có chút hồn không tại xác, điều này đối với nàng mà nói quá quỷ dị, quỷ dị đến không có cách nào tin được, phá vỡ phạm trù suy nghĩ của nàng.

“Đúng vậy!”

Trương Dương gật đầu khẳng định, đối với mị lực của mình. Trương Dương thủy chung tin tưởng vào công năng của Tiên Đạo Mạn Mạn, Trương Dương cho tới bây giờ không có nghĩ tới với mị lực bản thân đã làm cho Vương Yến cùng Na Na ưu ái với mình như vậy.

“Anh luyện công từ khi nào?” Rất nhanh, lòng hiếu kỳ đã chiến thắng sợ hãi, Đỗ Tuyết vượt ve thân thể Trương Dương, tò mò hỏi.

“Ước chừng hồi tháng mười” Trương Dương nhớ lại thời gian mà tiểu hòa thượng cho hắn thần công Tiên Đạo Mạn Mạn.

Đỗ Tuyết có chút dăm chiêu.

Lập tức, Trương Dương liền biết không ổn, bởi vì khi hắn học Tiên Đạo Mạn Mạn thì Đỗ Tuyết đã bởi vì Lữ Phi chết mà rời khỏi trường.

Quả nhiên, Đỗ Tuyết vốn thông minh hơn người lập tức phát hiện ra vấn đề.

“Anh lại gạt tôi...” Đỗ Tuyết thở dài một tiếng.

“...” Trương Dương không nói gì chống chế, hắn phát hiện tự mình đã nói một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

“Anh thủy chung vẫn chán ghét tôi, thủy chung không thể tha thứ cho tôi... Tôi biết, tôi không tốt, tôi là một cô gái xấu, tôi hiểu, tôi là một cô gái xấu, điều này không cần anh nói tôi cũng biết...”

Đỗ Tuyết lẩm bẩm, như mất hồn từ trong lòng Trương Dương đứng dậy, đi qua ghế ngồi xuống, trong bóng đêm, bóng dáng của Đỗ Tuyết có vẻ vô cùng cô độc, thậm chí, làm cho Trương Dương cảm thấy thê lương. Không thể nghi ngờ, Đỗ Tuyết giống như Tiêu Di Nhiên, đều là những cô gái mệnh khổ.

“Cô không xấu, cô chỉ bị tình yêu che mờ hai mắt, Đỗ Tuyết, tôi đối với cô có hảo cảm, khi gặp cô ở trên xe, tôi có loại cảm giác này, nhưng loại cảm giác này cũng không đại biểu cho tình yêu, cũng giống như cô nhớ đến tôi vậy...”

Trương Dương tạm dừng một chút, vắt hết óc tìm từ ngữ cho thích hợp.

“Đời sống tình cảm của tôi hiện tại cũng không ổn, rất không ổn. Tựa hồ, có rất nhiều người thích, lại có rất nhiều người hận tôi, tôi cũng không biết là bởi vì bọn họ yêu tôi hay bởi vì công phu mà tôi tu luyện.

Tóm lại, rất không ổn, hiện tại, tôi không thể hứa hẹn với ai chuyện gì, hơn nữa, tôi cũng chỉ có thể lựa chọn một người, cho nên, tôi cần một thời gian để xử lý tình cảm của tôi, tôi phải cẩn thận cân nhắc, cho đến khi tôi chân chính hiểu được cái mà tôi cần. Nói thật, tôi rất tự ti, tôi không tin vào bản thân, tôi, là một người rất thất bại...”

Nghĩ đến cảm tình hỗn loạn đó, Trương Dương cảm thấy buồn bực, thuận tay sờ soạn lên đầu giường lấy một điều thuốc, lúc đèn sáng hẳn có để ý thấy trên đầu giường có một hộp thuốc.

“Xẹt xẹt”.

Tiếng bật lửa nhẹ nhàng vang lên, điều thuốc được châm lửa, tạo nên một điểm sáng trong căn phòng tối tăm, chiếu lên khuôn mặt âm trầm của Trương Dương.

“Anh không hút thuốc mà?”

“Cô cũng không hút thuốc”.

“Tôi chỉ ngẫu nhiên lấy một gói thôi... Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa” Đỗ Tuyết đi đến bên giường, nhẹ nhàng lấy điều thuốc trên tay Trương Dương đập vào trong gạt tàn thuốc, trong phòng lại khôi phục sự tăm tối, chỉ có thể nghe được tiếng tim đập của hai người.

“Cô khi nào thì về nước?” Trong bóng đêm, Trương Dương cảm giác được thân thể mềm mại của Đỗ Tuyết nằm ở bên cạnh.

“Không biết. Nếu tất cả thuận lợi, có thể chừng một tháng nữa”.

“Đợi cha của Tùng Hạ chết?”

“A... anh sao biết được?” Đỗ Tuyết đột nhiên ngồi dậy, áp thấp thanh âm hỏi.

“Lysa nói cho tôi” Trương Dương cảm giác có chút không đúng, mình có biết, Đỗ Tuyết cũng không nên có phản ứng lớn như vậy.

“Lysa... là Lysa... cô ta còn nói gì nữa?” Đỗ Tuyết thanh âm đột nhiên trở nên bình tĩnh.

“Không nói gì, cô ta chỉ muốn hợp tác cùng tôi, bảo tôi câu dẫn Tùng Hạ, bắt quá, tôi không có đáp ứng”.

“Anh chớ có chọc cô ta. Cô ta là thành viên của Mafia Mỹ, nghe nói, cô ta là con gái của bố già Mafia...”

“Mafia!”

Trương Dương tim chợt đập mạnh, tầng lớp xã hội đen đã tồn tại hàng trăm năm lịch sử lại gần bên mình như thế. Bất quá, làm Trương Dương có chút khó hiểu chính là, Đỗ Tuyết nói đến Mafia lại không có vẻ gì là sợ hãi.

“Đúng vậy, Mafia, cô ta cùng tôi có cùng mục đích. Nhưng phương pháp khác nhau mà thôi”.

Đỗ Tuyết thanh âm chợt lạnh như băng, điều này làm cho Trương Dương có cảm giác không thật. Tựa hồ, Đỗ Tuyết hiện tại cùng Đỗ Tuyết khi này là hai người hoàn toàn khác nhau.

Tùng Hạ, Đỗ Tuyết, Lysa, quan hệ giữa ba người này rốt cuộc là gì?

Rốt cuộc là có âm mưu gì trong đó?

Trương Dương có chút không lý giải nổi, tựa hồ, chuyện rất phức tạp, lại rất đơn giản. Nhưng lại mập mờ không nắm bắt được trọng điểm.

Trương Dương bị lòng hiếu kỳ câu dẫn, đang chuẩn bị truy hỏi, trong bóng đêm Đỗ Tuyết đã đưa ngón tay đặt lên trên môi của hắn.

“Trương Dương, chúng ta khó mà gặp nhau, sẽ không để mấy chuyện không vui này ảnh hưởng. Trương Dương, tôi tuy đã không còn đơn thuần như trước kia, tuy đã bị xã hội này làm ô nhiễm, nhưng thân thể của tôi vẫn sạch sẽ. Tôi... tôi không cần danh phận gì, cái này không quan trọng, tôi chỉ hy vọng... tôi đem lần đầu tiên của tôi cho anh...”

Trong bóng đêm, Đỗ Tuyết không ngừng nỉ non, Trương Dương cảm giác được áo ngủ của Đỗ Tuyết đã được cởi ra, hắn cảm giác được một thân thể mềm mại nóng bỏng đang nhúc nhích trong lòng mình...

Oành!

Trương Dương trong đầu hỗn loạn, loại hấp dẫn cực độ này đối với một nam nhân đang huyết khí phương cương quả thực là một loại tra tấn trí mạng, Trương Dương cảm giác được ngón tay của mình run rẩy, liều mạng cắn răng bảo vệ linh đài thanh minh, không cho tay mình tiếp xúc với làn da mềm mại kia...

Không được!

Không được!

Trương Dương trong cảm giác cùng Đỗ Tuyết còn thiếu chút gì đó...

Đột nhiên, vô số hình ảnh các cô gái xuất hiện trong đầu Trương Dương, Tiêu Di Nhiên, Liễu Âm, Vương Yến, Tuyết Liên... Cuối cùng, gương mặt lạnh lùng của Na Na như ngừng lại trong óc.

Chỉ có thể có một!

Chỉ có thể có một! Điên cuồng hô to nhắc nhở, Trương Dương chỉ có thể lựa chọn một người. Đột nhiên, Trương Dương ngồi dậy hít thở dồn dập, hắn nhớ tới giấc mơ của mình, trong giấc mơ, có một cô gái ở tại bờ biển, ngồi ở trên ghế, từng năm trôi qua, từng ngày trôi qua, từ tóc xanh trở thành tóc bạc, từ hồng nhan trở thành già nua...

Đó là một quá trình già nua.

Đó là năm tháng cô độc!

Trương Dương chậm rãi từ thân thể trần trụi kia lăn xuống giường, cố gắng kềm chế dục vọng. Lúc này, Đỗ Tuyết bởi vì thừa nhận không nổi tinh thần lực đột nhiên bùng nổ của Trương Dương đã ngủ say đi, phát ra tiếng hít thở đều đều.

Trương Dương cũng không có biện pháp, chỉ có làm cho Đỗ Tuyết ngủ đi mới là lựa chọn tốt nhất, nếu khi Đỗ Tuyết tỉnh táo mà cự tuyệt, không thể nghi ngờ đối với tự tôn của Đỗ Tuyết sẽ bị đả kích một cách đáng sợ.

Rời giường, bật đèn.

Nhìn thoáng qua thân thể trắng như tuyết ở trên giường, Trương Dương thở dài một tiếng, hắn vĩnh viễn không đến được cảnh giới như Lưu Bư.

Vĩnh viễn không được!

Sau một hồi trầm mặc, Trương Dương vào toilet rửa mặt, sau khi đi ra, đem áo ngủ mặc lại cho Đỗ Tuyết, đắp mền lại rồi lặng lẽ rời phòng, mà tiểu Ngân Mị khi Trương Dương đóng cửa đã nhảy lên trên người Trương Dương, chui vào trong túi, tiếp tục giấc ngủ, tựa hồ, nó vĩnh viễn không bao giờ tỉnh ngủ.

Nhìn thấy bầu trời đêm rộng lớn cùng biển lớn mông lung, Trương Dương không khỏi thở dài một tiếng, con thuyền này tuy có vô số phòng, nhưng lại không có chỗ cho hắn ngủ, cuối cùng vẫn phải lên nóc thuyền.

Lúc này, đã là bốn giờ sáng, có lẽ hừng đông trên mặt biển sớm hơn đại lục một ít, bầu trời xa xa, đã có một tầng mây trắng, tựa hồ là nơi vàng thái dương mọc lên...

Thuyền vẫn chậm rãi trôi, làm cho người ta cảm giác không một gợn sóng.

Trương Dương hiện tại đột nhiên có chút hoài nghi dụng tâm của tiểu hòa thượng. Tựa hồ, tiểu hòa thượng cố ý an bài hắn đến du thuyền này, bằng không, không có khả năng trùng hợp như thế. Nhưng đây cũng là một vấn đề bí ẩn.

Dù sao, tiểu hòa thượng sau khi liên hệ với Trương Dương mới bắt đầu tìm kiếm du thuyền thích hợp, theo phỏng đoán thì không có khả năng tiểu hòa thượng bố trí ra được. Dù sao, muốn bố trí cần phải có thời gian, xem thể nào đây cũng đều là trùng hợp.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là Trương Dương cho rằng, du thuyền này vô luận có bao nhiêu dơ bẩn, hoặc có bao nhiêu bí mật, đối với hắn cũng không có quan hệ gì, cho dù Lysa là sinh viên của đại học Cambridge cũng không quan trọng. Nếu Trương Dương muốn thông qua một sinh viên để điều tra bí mật của cơ sở nghiên cứu sinh mệnh mật mã, hắn có thể tự mình tìm ra mấy trăm cơ hội để tiếp cận người như Lysa.

Chỉ là một Mafia, Trương Dương còn không để ở trong lòng.

Trương Dương hiện tại, đã không phải là Trương Dương trước đây. Trương Dương hiện tại, là một Trương Dương có thể phục kích Đại Hà, quyết định sinh tử của Đại Hà, là một Trương Dương có thể xem chúng sinh như kiến hôi vậy...

Nghĩ đến Đại Hà cả người bị thương chạy trốn, Trương Dương trong lòng xuất hiện sự khoan khoái.

Hắn thích đem cường giả dẫm nát dưới chân, lưu lại mạng của Đại Hà, Trương Dương chính là quyết định muốn đích thân giết Đại Hà! Trương Dương tin tưởng rằng, đến khi tự mình săn đuổi Đại Hà, Tiên Đạo Mạn Mạn của hắn đã đến một mức độ khác.

Lòng tự tin cường đại làm cho Trương Dương đứng ở nóc thuyền có vẻ vô cùng cao lớn.

Bất ngờ, Trương Dương hai tay vung ra, một cỗ khí thể vô cùng vô tận từ trong thân thể Trương Dương tăng vọt. Xa xa, dâng lên một bức màn nước cao mấy chục thước. Làm cho người ta thấy kỳ lạ chính là, bức màn nước này từ từ hạ xuống, không có phát ra tiếng động nào, Tiên Đạo Mạn Mạn trong nháy mắt đã khuếch tán ra mấy ngàn thước, gió biển thổi qua, sóng phập phồng, cá biển nhảy lên, còn có năng lượng trong không khí, tất cả đều được Trương Dương nắm giữ...

Từ từ, Tiên Đạo Mạn Mạn tạo nên một màn sương mù giữa biển!

Trong màn sương mù tựa như có vô số cự long uốn lượn trong không trung, gió lốc từ trong đan điền của Trương Dương xuất hiện, bắt đầu giá ngự lấy du thuyền làm trung tâm lan ra vài dặm không gian, vô số năng lượng trong không trung bị cơn lốc xoáy này lôi vào trong.

Từ từ, lốc xoáy hình thành một hắc động cắn nuốt năng lượng vật chất, lực hấp dẫn càng lúc càng lớn, Trương Dương cảm giác được mỗi một tế bào trong cơ thể đều tràn đầy năng lượng, năng lượng bắt đầu tinh thể hóa, Trương Dương cả người tản mát ra hào quang trong suốt, trong hào quang xuất hiện những tia sáng vàng...

Thời gian từ từ trôi qua.

Đối với Trương Dương mà nói, đã không còn thời gian tồn tại.

Khi tu luyện đến một trình độ nhất định, người tu luyện sẽ sinh ra một loại cảm giác thời gian ngừng lại, điều này cũng đúng là “trong động một ngày, trên đời ngàn năm!”. Trên thực tế, vào thời cổ đại, rất nhiều người tu đạo khi tu luyện thường quên đi thời gian, ngồi xuống nhập định có thể là mấy tháng mấy năm, trong lúc tu luyện, thân thể cũng lọt vào trong trạng thái tạm ngừng.

Điều này cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao rất nhiều người tu luyện sống lâu.

Dùng lý luận khoa học để tính toán, đại bộ phận người tu đạo cũng không phải là trường thọ, bọn họ chỉ kéo dài tuổi thọ bản thân mà thôi, trừ thời gian tu luyện, thời gian ở trong cuộc sống cũng không khác gì người thường...

Trên thực tế, dùng vận tốc ánh sáng để giải thích lý luận này phi thường thực dụng, giả thiết nếu một người thường ngồi trên tàu vũ trụ bay với vận tốc ánh sáng rời địa cầu một năm, đối với cơ năng thân thể hắn mà nói, trên thực tế mới chỉ vài ngày, thậm chí là vài giờ. Khi hắn trở về, có lẽ thân thích bằng hữu của hắn sớm đã biến thành tro bụi.

Đương nhiên, Trương Dương không rõ đạo lý này, hắn chỉ cảm giác như ngừng lại, hơn nữa, hắn cùng người tu đạo có bản chất khác nhau. Bởi vì, hắn thủy chung vẫn tỉnh táo, mà không lọt vào trạng thái hỗn độn, hắn có thể tự khống chế thời gian tu luyện, có thể cảm giác được tất cả bên ngoài.

Xé rách!

Xé rách!

Trương Dương cảm giác được, một khe hở không gian tựa hồ bị chân khí của mình xé rách ra, Trương Dương rất thích loại cảm giác này, bởi vì hắn cảm giác được chân khí của không gian phong tỏa cái khe kia cùng với chân khí của mình giống nhau kinh người, chỉ có điểm không giống chính là, chân khí phong tỏa thông đạo không gian này rất ngưng kết, rất thâm hậu. Trương Dương tin tưởng rằng, phong tỏa thông đạo không gian này chính là người sáng lập ra Tiên Đạo Mạn Mạn.

Khi chân khí của mình bị chân khí kia bao vây, Trương Dương cảm giác cả người vô cùng thư thái.

Đó là một loại cảm giác không thể hình dung, phảng phất như hoài bão tiến về phía trước...

Rốt cuộc, đã xé rách...

Tư cảm giống như thủy ngân tràn lan vào trong không gian kia, Trương Dương tham lam dùng tư cảm hấp thụ năng lượng thuần khiết trong không gian loa, lúc xoáy của thân thể càng lúc càng lớn, Trương Dương rõ ràng cảm giác được, năng lượng mà mình tích trữ trong mỗi tế bào đều mở rộng ra, tựa như nâng cấp máy tính vậy.

Tại không gian này, tư cảm của Trương Dương cơ hồ không có bị hạn chế, hoàn toàn có thể tứ vô kiêu kỳ lan tràn với tốc độ gần bằng vận tốc ánh sáng.

“Rắc... oành!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, những ánh lửa chói mắt văng khắp nơi, bầu trời đêm lạnh như băng bị chiếu sáng rực, tư cảm của Trương Dương tựa như bị một cơn gió lốc thổi qua, cơn gió này làm cho Trương Dương nổi cả da gà...

Đã xảy ra cái gì?

Trương Dương sợ ngây người!

Hoàn toàn ngây ngốc ra.

Trong phạm vi mấy trăm cây số vuông đã biến thành một biển lửa, bên cạnh biển lửa, vô số chiến hạm bị nổ tung, từng khối từng khối kim loại nóng chảy gào thét bay trong vũ trụ, sức nặng có mười tấn, trăm tấn, mười vạn tấn...

Đã xảy ra chuyện gì?

Đã xảy ra chuyện gì?

Trương Dương phảng phất như cảm giác là tận thế vậy, một nỗi sợ hãi khôn cùng lan tràn trong từng tế bào một...

Trương Dương không phải là lần đầu tiên tiến vào không gian này, hơn nữa, cũng không phải là lần đầu tiên gặp cuộc chiến tranh cấp vũ trụ kia. Nhưng loại trường hợp kinh tâm động phách kia cũng là lần đầu tiên được chứng kiến.

Làm cho Trương Dương kinh ngạc chính là, làm cho hắn kinh ngạc chính là vụ nổ cũng không phải là mới xảy ra, vụ nổ khẳng định đã trải qua khá lâu, bởi vì một số tàn dư của vụ nổ đã bay xa cả mấy ngàn cây số.

Duy nhất có thể giải thích chính là, chiến hạm bị nổ có thể tích phi thường khổng lồ, dẫn đến uy lực vụ nổ như là một tinh cầu bị nổ tung vậy.

Là cái gì nổ mạnh như vậy?

Chẳng lẽ là mẫu hạm?

Nghĩ đến mẫu hạm hơn mười cây số kia nổ, Trương Dương sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Trương Dương dùng đầu gối cũng nghĩ được, mẫu hạm nổ đã biểu thị cho một phe đã giành được thắng lợi.

Có kinh nghiệm tiến vào không gian này mấy lần trước, Trương Dương từng đối với số lượng chiến hạm rợp trời rợp đất ở đây thủy chung có chỗ khó hiểu. Bởi vì, chiến tranh tàn khốc như vậy thì chiến hạm nhất định

sẽ hao tổn phi thường lớn. Nhưng Trương Dương mấy lần tiến vào đây, đều không có phát hiện số lượng chiến hạm giảm bớt, như vậy chỉ có một khả năng có thể: mẫu hạm có thể không ngừng chế tạo chiến hạm!

Nếu một mẫu hạm lớn từ mười đến cả trăm cây số sinh sản ra vô số chiến hạm, như vậy, tại không gian này tài nguyên kim loại phải phong phú dị thường, chiến hạm vĩnh viễn sẽ không cạn kiệt, điều này cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Trương Dương mỗi lần tiến vào không gian này đều gặp chiến tranh.

Chỉ cần có được mẫu hạm, căn bản không cần đình chỉ chiến tranh!

Chiến hạm được bổ sung cuồn cuộn không ngừng có thể vĩnh viễn duy trì sự hao tổn của chiến tranh, chỉ cần tìm được vài tinh cầu có kim loại là có thể làm được.

Là ai đã thắng lợi?

Là ai đã bị đánh bại?

345. Chương 345: Thần Đến Đây!

Nhìn thấy biển lửa lan tràn mấy ngàn cây số kia, Trương Dương không có biện pháp gì nhận ra ai thắng ai thua.

Tựa hồ, hắn cũng không nhận ra được sự khác nhau của chiến hạm, nói vậy, những chiến hạm này đều có biện pháp nhận ra nhau, căn bản không cần phán đoán qua ngoại hình.

Đột nhiên trong lúc đó, Trương Dương phát hiện bản thân rất mâu thuẫn.

Hắn không biết bản thân hy vọng ai chiến thắng.

Trong tiềm thức, Trương Dương hy vọng trung niên tóc dài kia chiến thắng. Dù sao, trung niên tóc dài kia cũng đại biểu cho ích lợi của nhân tộc, nhưng Trương Dương lại không hy vọng Ngân Mị trưởng thành kia bị giết.

Từ tư liệu của tiểu hòa thượng, số lượng Ngân Mị rất ít, Trương Dương vẫn muốn tìm cho Ngân Mị một bạn lữ. Hiển nhiên, đám Ngân Mị hoang dã trong động kia không có khả năng làm bạn lữ của Ngân Mị, tốt nhất là Ngân Mị trong không gian kia.

Trong khi suy tư, chỉ trong tích tắc, lực trùng kích của vụ nổ đã ảnh hưởng đến tư cảm của Trương Dương, Trương Dương liên tục lui mấy trăm dặm mới tránh sức nóng của những ngọn lửa cực lớn kia.

Cả vũ trụ tựa hồ biến thành một lò luyện thép khổng lồ.

Mấy ngàn công số xung quanh trung tâm vụ nổ, nhìn không thấy chiến hạm di động, cho dù là ngẫu nhiên có vài chiến hạm, cũng là đang ở tình trạng không người lái đang trôi tự do trong vũ trụ, khi bị cuốn vào trong khoảng khắc đã bị hòa tan ra, có phần còn hóa thành khí...

Đây là một sức nổ đến cỡ nào!

Kinh tâm động phách đến cỡ nào!

Vụ nổ hơn hẳn bất cứ thiên tai gì ở trên địa cầu, sóng thần động đất, núi lửa gì đó đều không đáng nhắc tới

Trương Dương cảm giác tim của mình đập điên cuồng, loại vũ khí này, không nên là vũ khí mà nhân loại có được, nếu loại vũ khí này đến địa cầu. Nhân loại chỉ có đường bị hủy diệt, không có lựa chọn nào khác.

Trương Dương tin tưởng rằng, một vụ nổ như vậy, có thể phá hủy văn minh của Thái dương hệ, bên trong vụ nổ này, Trương Dương thấy vô số hành tinh nhỏ bị hóa thành tro bụi.

Đây khoa học kỹ thuật văn minh đến cỡ nào?

Trương Dương càng nghĩ càng sợ, thân thể đang ngồi xếp bằng trên đỉnh thuyền phát lạnh...

Địa cầu yếu ớt, nếu không có dưỡng khí, các sinh vật trên địa cầu sẽ bị diệt tuyệt.

Nếu không có mưa rơi xuống cùng với nham thạch phân hủy. Sẽ không có đất cho thực vật sinh trưởng.

Nếu không có CO₂, thực vật sẽ không thể chế tạo ra carbohydrate.

Nếu không có tầng ozone hấp thu các tia tử ngoại, điều kiện sinh tồn của nhân loại cùng các sinh vật sẽ gian nan vạn phần! Phá hủy một tầng nhỏ nhỏ như vậy, đối với nhân loại mà nói là một tai họa diệt vong!

Đột nhiên, Trương Dương phát hiện, tư cảm của mình nếu còn không quay lại khe hở không gian, như vậy, vụ nổ đang bành trướng kia sẽ đem tư cảm cùng thần niệm cắt đứt, tư cảm chính là một loại tinh thần lực, nếu chạm vào loại nhiệt độ cao tới mức có thể hòa tan cả chiến hạm, Trương Dương cũng không biết sẽ có hậu quả gì. Ít nhất, thân thể hắn có thể cảm giác được như bị đốt cháy, phảng phất như làn da bị thiêu đốt vậy. Lần trước khi Trương Dương ngồi phi cơ đã cảm thụ qua loại cảm giác này.

Chỉ trong chốc lát, tư cảm của Trương Dương như điện xẹt quay trở lại khe hở không gian...

Bất ngờ!

Trương Dương cảm giác được da đầu tê dại. Tựa hồ, tại thông đạo không gian có một vật chất vô hình đang từ từ phong tỏa thông đạo, khe hở thông đạo trước mắt đã thấy sắp đóng lại... Đương nhiên, Trương Dương cũng không sợ tư cảm của mình bị nhốt ở bên ngoài, tư cảm cũng không là bản thể, chỉ cần thân thể ở tại địa cầu, trong khoảnh khắc đóng cửa, hắn vẫn có thể thu hồi tư cảm, chẳng sợ là thu không trở lại được, nhiều nhất cũng chỉ hao tổn một chút năng lượng mà thôi.

Là cái gì đang lấp đầy thông đạo do mình mở ra?

Đây mới là vấn đề Trương Dương quan tâm.

“Bùng!” Khi tư cảm của Trương Dương cẩn thận quan sát khe hở không gian kia, một cỗ tinh thần lực vô cùng cường đại va chạm vào Trương Dương, cả thông đạo không gian đều chấn động.

Tinh thần lực của Trương Dương tựa như giấy dựa trong biển lớn vậy, may mắn là đối phương tựa hồ nóng lòng phong bế thông đạo không gian, thực không có lợi dụng tinh thần lực triển khai công kích đối với Trương Dương, Trương Dương nhân cơ hội mà chạy trốn, cơ hồ ngay cả năng lượng hình thành tư cảm cũng không có thu hồi, cuống cuồng quay trở về...

Tinh thần lực quá mạnh!

Tinh thần lực quá đáng sợ!

Tinh thần lực này, hoàn toàn có thể tranh đua cùng trung niên tóc dài lần trước, Trương Dương nhớ rõ lần trước chỉ bị trung niên tóc dài dùng ánh mắt về phía thông đạo không gian, bản thân đã tựa như búa tạ ngàn cân đánh trúng vậy.

Đó là một loại cảm giác cực đoan khó chịu.

Chênh lệch quá lớn, lớn đến nỗi Trương Dương căn bản không có chút tâm tư phản kháng.

Mở to mắt, Trương Dương mới phát hiện, màn sương mù chung quanh do Tiên Đạo Mạn Mạn hình thành đã biến mất, bầu trời rộng lớn vẫn như cũ, cũng không biết vừa rồi tiến vào không gian kia đã bao lâu.

Đối phương là ai?

Có thể là trung niên tóc dài khí phách tận trời kia không?

Vì sao phải phong bế thông đạo không gian?

Bất ngờ!

Trương Dương đứng lên, đổ mồ hôi đầm đìa, hắn nghĩ tới một vấn đề mấu chốt, hắn nhớ rõ tiểu hòa thượng có nói qua, thông đạo không gian không thể từ không gian kia mà mở ra, như vậy có ý nghĩa là phong tỏa cũng không có khả năng phong tỏa từ không gian kia.

Trương Dương nghĩ tới một sự thật đáng sợ, đó chính là, người có tinh thần lực vô cùng mạnh kia đã tiến vào không gian địa cầu!

Nghĩ đến tinh thần lực mệnh mệnh kia, tứ chi của Trương Dương không tự kìm hãm được mà run rẩy, cơ hồ là theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mệnh mệnh...

“Xẹt...”

Mơ hồ, Trương Dương phảng phất nghe được một âm thanh trong không trung, trên thực tế đây là giác quan thứ sáu của Trương Dương.

Lưu tinh!

Lưu tinh!

Một lưu tinh chói mắt xẹt qua ở phía chân trời mờ mịt, cả bầu trời đêm đều bị chiếu sáng ngời, mặt biển đột nhiên nổi gió lớn, sóng biển ngập trời gào thét, du thuyền tựa như một mảnh lá cây chìm nổi giữa các cơn sóng...

“Bùng!”

Một tiếng nổ đất rung núi chuyển vang lên, Trương Dương thấy lưu tinh rơi về phía Nhật Bản, mặt biển nổi lên sóng lớn cao mấy chục thước làm cho người ta run sợ. Trương Dương đem công lực vận tới trạng thái đỉnh điểm, hai chân như đóng đinh ở trên thuyền, lúc này mới không bị sóng to gió lớn cuốn đi.

Sợ hãi!

Nỗi sợ hãi khôn cùng!

Nỗi sợ hãi khôn cùng bao phủ mỗi một tế bào cũng lỗ chân lông của Trương Dương, hẳn có một dự cảm mãnh liệt, lưu tinh kia không phải là một dấu hiệu tốt, bởi vì, lưu tinh kia cũng không phải xuất hiện ở ngoài tầng khí quyển mà vào, mà là đột nhiên xuất hiện trong tầng khí quyển.

Không thể nghi ngờ, lưu tinh này theo khe hở không gian mà đột nhiên xuất hiện tại địa cầu!

Sóng lớn ngập trời tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Từ từ, Trương Dương khôi phục lại bình tĩnh.

Tuy Trương Dương hy vọng lưu tinh kia là bởi vì mẫu hạm bị nổ ở không gian kia mà tạo nên một vật thể ngoài ý muốn tiến vào, nhưng lý trí nói cho hắn, sự tình không có khả năng đơn giản như vậy, khả năng lớn nhất chính là một người của phe chiến bại, hoặc là một đám người thông qua thủ đoạn cứu sinh đặc biệt nào đó theo vụ nổ kia mà đào thoát, thông qua thông đạo không gian do mình mở ra mà tiến vào địa cầu...

Trương Dương vẫn lo lắng chuyện đã xảy ra, mà hẳn, chính là ngọn nguồn của tội lỗi.

Nếu là trung niên tóc dài kia thì Trương Dương cũng không cần lo lắng, dù sao, theo đối thoại lần trước thì trung niên tóc dài tuy thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng hẳn vẫn là vì ích lợi của nhân tộc, nếu là người khác, thì địa cầu sẽ không ổn, khoa học kỹ thuật của địa cầu căn bản không đủ để đối kháng với nam tử kim giáp kia!

Nghĩ như vậy, một loại cảm giác cấp bách không thể hình dung lan tràn trong cơ thể Trương Dương.

Liên hệ với tiểu hòa thượng!

Tiểu hòa thượng khẳng định biết chuyện xảy ra.

Trương Dương lúc này mới nhớ ra, laptop của mình vẫn còn để ở trong phòng.

Nghĩ đến laptop, thân thể Trương Dương lập tức hóa thành một làn khói nhẹ nhảy xuống thuyền, tiến vào trong du thuyền. Lúc đi qua quầy bar, Trương Dương phát hiện, cả quầy bar hỗn loạn, chai lọ ly tách rơi đầy đất, đám con gái đang hoảng sợ ôm lấy nhau, thân thể run rẩy, phảng phất như tận thế tới nơi rồi, trong đó có mấy cô gái có thể là va chạm vào tường, hoặc bị thủy tinh cắt trúng, trên người đầm đìa máu tươi, xem thấy ghê người.

“Mọi người không cần lo lắng, gió lốc đã ngừng rồi, người không bị thương thì trợ giúp những người bị thương đi, đem túi cứu thương trên thuyền ra, trước sát trùng, sau băng bó đơn giản một chút, chúng ta lập tức trở về bến tàu...”

Nhìn thấy cả đám con gái đang kinh hoàng túm tụm ở trong quầy bar, Trương Dương dừng bước, hỗ trợ các nàng một chút.

Hiện tại, nơi này rất cần một nam nhân.

Tùng Hạ cùng nam nhân kia phảng phất như mất tích, thủy chung không có xuất hiện.

Dưới sự trấn an của Trương Dương, đám con gái kia rốt cuộc khôi phục lại trấn tĩnh, bắt đầu thu dọn quây bar, mấy cô bị thương cũng được chiếu cố.

Cho đến khi mọi chuyện đã khôi phục lại bình thường, Trương Dương mới trở về phòng của mình.

346. Chương 346: Thần Gặp Đại Hà

Khi tư cảm của Trương Dương bỏ chạy, bên cạnh thông đạo không gian, có một phi thuyền cứu sinh chỉ vừa hai người ngồi, một đại hán cả người bị thương đang khẩn trương ngồi ở khoang lái nhắm mắt vận công, trên trán mồ hôi to bằng hạt đậu không ngừng chảy xuống, phảng phất như hắn đang ở thời điểm sinh tử tồn vong.

“Bệ hạ, dụng cụ trinh thám được có tinh thần lực cường đại theo khe hở không gian tiến vào không gian địa cầu, có thể là kẻ địch đuổi theo hay không?” Tại ghế lái phụ, một cô gái xinh đẹp tóc vàng cả người đầy máu đang nhìn chăm chăm vào màn hình điều khiển, vẻ mặt kinh hãi.

“Kệ nó đi, đó không phải là kẻ địch của bản hoàng, ta đang phong tỏa thông đạo không gian, bằng không, đợi đến sau khi nổ xong, trăm vạn chiến hạm sẽ đuổi giết, đến lúc đó chúng ta có cánh cũng khó mà bay được...”

Nương theo ngọn đèn yếu ớt trên phi thuyền có thể thấy, hán tử kim giáp mặt nạ hoàng kim trên mặt đã không còn, hàng mi rậm cùng khuôn mặt thô đậm tràn ngập khí phách, trong hai mắt đỏ rực, làm cho người ta kinh ngạc chính là, thân thể của hán tử kim giáp đã tổn hại nghiêm trọng, trên kim giáp nơi nơi đều thủng bằng nắm tay, hai cánh tay cơ hồ chỉ còn lại xương khô, có thể thấy rõ là bị thương do vụ nổ, mà ngực lộ rõ cả xương sườn, máu đang từng giọt rơi xuống phòng điều khiển...

Nếu là một người thường, loại thương tổn này chỉ sợ bị một chỗ cũng đủ trí mạng rồi, mà hán tử kim giáp này phảng phất như không có cảm giác, hai tay trông mắt nhấp nháy, hai tay điên cuồng vận chuyển. Hiển nhiên, hắn đang phong tỏa thông đạo không gian.

Thời gian cứ từng giây trôi qua, theo vẻ mặt lo âu của hán tử kim giáp có thể thấy được, hiện tại là lúc phi thuyền khẩn trương, là lúc sinh tử tồn vong.

Rốt cuộc!

Hán tử kim giáp hít một hơi thật sâu, thần kinh khẩn trương tựa hồ cũng thả lỏng xuống, mở mắt ra...

“Bệ hạ, thế nào?” Cô gái xinh đẹp vội hỏi.

“Đã phong tỏa, nếu trễ năm phút nữa, chúng ta thực không còn đường để đi” Hán tử kim giáp trong hai mắt hiện lên tia sáng lạnh làm người ta run sợ.

“Vậy tốt rồi... Bệ hạ, chuẩn bị, chúng ta sắp hạ cánh, bởi vì khi mẫu hạm nổ đã ảnh hưởng đến dụng cụ trên phi thuyền cứu hộ, nên hiện tại phi thuyền đã mất đi động lực, màng phòng hộ cũng đã mất đi tác dụng, tình cảnh của chúng ta hiện tại rất nguy hiểm...”

“Không cần lo lắng, ta có tư liệu về nguyên thủy của không gian này. Tuy là vài ngàn vạn năm trước, nhưng hoàn cảnh không gian có lẽ cũng không có gì thay đổi. Nơi này rất thích hợp để nhân loại ở, có chủng vật phong phú, đương nhiên, mấu chốt nhất chính là tại không gian này, căn bản không cần đem theo dưỡng khí, khác nhiều với các hành tinh chưa khai phá. Không gian nơi này tràn ngập dưỡng khí, chúng ta hiện tại đang ở tầng khí quyển của địa cầu, người cảm giác được chứ? Dưỡng khí...” Hán tử kim giáp nhìn thoáng qua cửa sổ, hít một hơi thật sâu.

“Tôi cảm giác được, chính là...” Cô gái xinh đẹp lo lắng nhìn thoáng qua thân thể bị tàn phá của hán tử kim giáp.

“Vu Cơ, không cần lo lắng, phi thuyền này tuy tổn hại nghiêm trọng. Nhưng phi thuyền được chế tạo đặc biệt cho thành viên hoàng thất nên tính an toàn rất cao, vỏ dày có thể chủ động không chế bằng tay, lại có hệ thống chống va chạm, độ an toàn không có vấn đề gì...” Đại hán kim giáp cười an ủi nói.

“Bệ hạ...”

Vu Cơ nhẹ nhàng cười, làm bộ nhìn ra cửa sổ, lén lau nước mắt, đổi hệ thống điều khiển tự động sang điều khiển bằng tay. Bất ngờ, phi thuyền mất trọng lượng, bay nhanh về phía tinh cầu màu lam kia, tốc độ càng lúc càng nhanh, phi thuyền bởi vì ma sát với tốc độ cao nên đã tạo nên một luồng lửa chói mắt...

“Vu Cơ, không cần lo lắng cho bổn hoàng, chỉ cần bổn hoàng không chết, cũng sẽ có ngày đông sơn tái khởi, người xem, đây là cái gì?”

Với tốc độ cao như vậy, đại hán kim giáp tựa hồ không chút ảnh hưởng, trong kim giáp lấy ra một khối nho nhỏ, tản ra hào quang màu xanh biếc, mà cười to.

“Là cái gì?” Vu Cơ cảm giác được đại hán kim giáp tản mát ra chân khí hùng hậu không chế cả phi thuyền, tựa hồ, phi thuyền vẫn đang vững vàng phi hành.

“Đây là khoa học kỹ thuật mấy ngàn vạn năm của Đế quốc Thatta, chỉ cần có cái này, bổn hoàng chỉ cần ba đến năm năm, là có thể dẫn theo trăm vạn chiến hạm trở về” Hán tử kim giáp cười nói.

“Nhưng chúng ta không có khoa học kỹ thuật căn bản, nếu kiến tạo một hệ thống công nghiệp nặng, là phi thường lâu dài, hơn nữa, chúng ta không có sinh vật có IQ cao, mấy trăm vạn chiến hạm ai sẽ chỉ huy? Chúng ta, bệ hạ, chúng ta...”

Vu Cơ tựa hồ đối với lời của hán tử kim giáp thực không có hứng thú, ập a ập ứng, do do dự dự tựa hồ có chuyện muốn nói.

“Nói!” Đại hán kim giáp sắc mặt rõ ràng trở nên âm trầm.

“Vu Cơ nghĩ, nghĩ... nghĩ muốn cùng bệ hạ ở đây ẩn cư...”

“Thúi lắm!” Đại hán kim giáp đột nhiên giận dữ, râu tóc dựng cả lên, cả người tựa như có một ngọn lửa bao quanh đang thiêu đốt.

“Bổn hoàng là Hoàng đế thứ 3.100 của Đế quốc Thatta, chẳng lẽ ngươi muốn bổn hoàng làm vua mất nước? Ngươi muốn bổn hoàng sau khi chết không còn mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông? Mấy ngàn triệu dân của Đế quốc Thatta còn chờ bổn hoàng trở về... Bổn hoàng là thần của Đế quốc Thatta, thần tối cao vô thượng, mà gia tộc bổn hoàng, hùng cứ Đế quốc Thatta mấy ngàn vạn năm, chư hầu đi theo cũng mấy trăm vạn tinh cầu, là một đế quốc khổng lồ, tuyệt đối không thể đoạn tuyệt trên tay bổn hoàng!”

Hán tử kim giáp vẻ mặt dữ tợn, cả người tản mát ra một cỗ sương mù màu vàng, trong phi thuyền phẳng phát như bị thiêu đốt vậy.

“Bệ hạ có tính toán gì?” Vu Cơ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nàng rất muốn nói cho nam nhân từng là chúa tể Đế quốc Thatta này, thế giới của hắn đã không còn, Đế quốc Thatta đã biến mất, mấy trăm vạn tinh cầu kia đã bị nam nhân tóc dài giải phóng, mấy ngàn triệu dân kia hiện tại ủng hộ không phải hắn, mà là nam nhân tóc dài kia...

Bất quá, nàng biết, nàng nói cũng uống công, nếu nam nhân này có thể nghe nàng, vào thời điểm trung kỳ chiến tranh giao ra quyền lợi cùng binh quyền, không lựa chọn tử chiến đến cùng, thì còn có thể giữ lại huyết thống cùng tôn nghiêm của hoàng tộc, mà hiện tại, cái gì cũng không còn.

Từ hai bàn tay trắng đến kiến lập một hạm đội vài trăm vạn không phải là chuyện ngày một ngày hai, cho dù có khoa học kỹ thuật thì tinh cầu nho nhỏ này có đủ tài nguyên sao? Có nhiều nhân lực như vậy sao?

Đương nhiên, còn một vấn đề quan trọng nhất mà hán tử kim giáp không nghĩ đến, ngay cả khi kiến lập lại được quân đội mấy trăm vạn chiến hạm thì sao?

Khi quân đội của hắn lúc đỉnh điểm có mấy ngàn vạn chiến hạm, quân đội thì lấy đơn vị triệu, mẫu hạm thì có mấy chục chiếc.

Kết quả thì sao?

Kết cuộc vẫn thất bại, quân đội của Đế quốc Thatta đều hóa thành tro bụi, vô số quân đội hoàng tộc rút cuộc biến mất trong không gian vũ trụ lạnh như băng, tro cốt vẫn còn lơ lửng trong vũ trụ.

Đương nhiên, mặc kệ thế nào, nàng có chết thì vẫn đi theo nam nhân mà nàng yêu này!

“Ái Cơ không cần lo lắng, qua tính toán phân tích, qua mấy ngàn vạn năm, địa cầu cũng đã đạt tới văn minh sơ cấp, chỉ cần ta có được khoa học kỹ thuật hùng hậu, kiến lập trở lại một Đế quốc Thatta cũng không phải là chuyện khó. Ái Cơ, nàng không lẽ không tin bốn hoàng?”

“Vu Cơ tin, bệ hạ, sắp tới rồi, cẩn thận một chút, đúng rồi, thân thể của người thì sao bây giờ?” Vu Cơ thở dài một tiếng, nhìn thân thể bị tàn phá của đại hán kim giáp. Hiện tại cũng không phải là trên mẫu hạm, có trang thiết bị tiên tiến, chỉ cần đại não không hư hao, thì có thể thay đổi bất kỳ cơ quan nào trên thân thể.

“Không cần lo lắng, bốn hoàng chỉ cần tìm một thân thể vừa ý là được, hắc hắc, vừa rồi tinh thần lực gặp phải ở thông đạo không gian cũng không tệ lắm, nói vậy, thân thể của hắc cũng không tệ. Thân thể này của bốn hoàng đã không cần chữa trị, mà cũng không thể!” Đại hán kim giáp vẻ mặt âm hiểm cười. Theo tin tức mới nhất thì một thiên thạch đường kính chừng bốn mươi thước, rơi xuống vùng biển gần Nhật Bản, gây nên động đất cấp năm cùng sóng thần.

Làm các nhà khoa học không rõ chính là, thiên thạch này tựa hồ đột nhiên xuất hiện trong không trung, không chút dấu hiệu. Rất nhiều vệ tinh bên ngoài trái đất đều không theo dõi được tình huống của thiên thạch này.

Làm cho người ta không thể tin được chính là, khi thiên thạch xuất hiện, hệ thống vô tuyến cùng vệ tinh toàn cầu trong nháy mắt mất liên lạc, ngay cả các Radar quân sự cực kỳ hiện đại cũng bị quấy nhiễu, tóm lại, vào lúc năm giờ rưỡi chiều, là một khoảng thời gian trắng, không có tư liệu gì ghi lại về thiên thạch.

Sau khi thiên thạch rơi ở gần biển Nhật Bản vào lúc năm giờ rưỡi chiều, một giờ sau, quân hạm của quân đội Nhật Bản liền khống chế vùng biển mà thiên thạch rơi xuống, không tàu thuyền nào được tiếp cận.

Cơ hồ là toàn thế giới đều hoài nghi đây là kết quả của tên lửa đạn đạo mới của Triều Tiên phóng ra bị mất khống chế.

Mà chính phủ Triều Tiên cũng bảo trì im lặng, càng tạo nên cảm giác thần bí về lần rơi thiên thạch này.

Đương nhiên, các tạp chí về đĩa bay trên thế giới đều thề thốt tin tưởng rằng, sự việc này là do nền văn minh ngoài trái đất gây nên, một số fan hâm mộ về đĩa bay cùng một số chính phủ các quốc gia triển khai cộng đồng điều tra, chuẩn bị nghênh đón khách từ phương xa đến, cũng có một số người có trí tưởng tượng phong phú thì dự báo đây sẽ là điểm báo của ngày tận thế, tai nạn của nhân loại...

Đương nhiên, những ý kiến này lập tức được các nhà khoa học phản bác, bởi vì, các chứng cứ đều biểu hiện, thiên thạch, hoặc là tên lửa phóng không thành đều không phải từ bên ngoài tầng khí quyển mà tiến vào địa cầu, như vậy có thể loại trừ khả năng người ngoài hành tinh.

Trí tưởng tượng quả thực phong phú!

Còn khoa học thì nghiên cứu cẩn thận!

Đương nhiên, phát tài chính là báo chí, cơ hồ là phóng viên trên toàn thế giới đều hội tụ đến Nhật Bản, ý đồ ý đồ thăm dò tin tức. Đáng tiếc, chính phủ Nhật Bản lại giữ im lặng. Bất quá, hình ảnh vệ tinh tại vùng biển đó có thể thấy được, chính phủ Nhật Bản đang tập trung một lượng lớn trang thiết bị, hiển nhiên, chính phủ Nhật Bản đang chuẩn bị trực vớt khối thiên thạch đó lên...

Tất cả mọi chuyện Trương Dương đều không biết.

Bởi vì, hắc còn ở trên du thuyền.

Trương Dương sau khi vào phòng mở máy tính, lập tức phát hiện, wireless căn bản không có tín hiệu, vội vàng chạy tới phòng điều khiển của du thuyền, làm Trương Dương thấy quỷ dị chính là, mọi thiết bị điện tử của phòng điều khiển đều bị mất đi tác dụng, la bàn đang điên cuồng chuyển động.

Hệ thống định vị vệ tinh cũng mất đi tác dụng.

Cũng may là, la bàn nam châm nguyên thủy thì vẫn còn tác dụng.

Lúc này, Tùng Hạ cùng người trẻ tuổi thấp lùn cũng luống cuống tay chân, không có hứng thú vui chơi nữa, đồng ý lập tức quay về. Dù sao, sóng cao mấy thước cũng phi thường nguy hiểm, du thuyền này cũng không quá lớn, năng lực chống lại gió lốc cũng có hạn, ai cũng không muốn đùa giỡn với sinh mệnh của mình. Hơn nữa, chỉ cần có tiền, muốn chơi khi nào mà chẳng được.

Trương Dương hiện tại ruột nóng như lửa đốt.

Trương Dương tin tưởng rằng, mọi chuyện đều do một tay tiểu hòa thượng bày ra, chỉ có tiểu hòa thượng là hiểu nhất đối với không gian kia, bởi vì, mỗi lần thông đạo không gian mở ra, tiểu hòa thượng đều thu được vô số tin tức. Hiển nhiên, tiểu hòa thượng tựa hồ biết được cái gì đó, bằng không, không có khả năng đột nhiên bảo hán mở ra thông đạo không gian.

Hiện tại là mời thần thì dễ mà tiễn thần thì khó.

Nếu đi vào là phe thất bại trong không gian kia. Ai cũng không thể biết được bọn họ sẽ làm gì...

Khi Trương Dương đứng ở trên boong tàu như một con kiến ở trên chảo nóng, ước chừng là tám giờ sáng, tại một làng chài nhỏ ở bờ biển Nhật Bản, mặt biển đột nhiên xuất hiện một đôi nam nữ quần áo lam lũ, hai người phẳng phất là phá mặt biển mà ra vậy.

Thôn trang này, cách khu vực thiên thạch rơi xuống không đến mười cây số.

Hai người kia chính là hán tử kim giáp bị thương cùng Vu Cơ xinh đẹp mê người.

Hai người sau khi lên bờ, nhìn thấy thuyền ở trên đại dương rộng lớn cùng cây xanh trên bờ biển, còn có những ngôi nhà màu trắng ở xa xa, không thể nghi ngờ, đây là một xã hội có khoa học kỹ thuật đã phát triển đến một trình độ nhất định, loại hoàn cảnh này đối với việc thi triển hoành đồ đại nghiệp không thể nghi ngờ là có trợ giúp rất lớn. Ngay từ đầu, hán tử kim giáp thực sự có chút sợ hãi địa cầu này đang là thời đại hoang dã, nếu thực là như vậy, thời gian muốn dẫn mấy trăm vạn chiến hạm trở về tinh hệ Thatta tuyệt đối không phải một sớm một chiều, cả trăm năm cũng không ngạc nhiên, thậm chí cả ngàn năm cũng có thể. Dù sao, văn minh cũng cần có thời gian để phát triển, cũng không phải là có khoa học kỹ thuật là có thể đạt tới trình độ khoa học tương ứng được.

Đây là một đạo lý phi thường đơn giản, đặt vào tay một người nguyên thủy một đĩa CD cũng không đại biểu cho việc hán nắm giữ kỹ thuật làm đĩa CD, tiêu hóa kỹ thuật này cũng là một quá trình dài lâu.

Hiện tại đã khác, nếu khoa học kỹ thuật công nghiệp của địa cầu đã có cơ sở nhất định, như vậy, tiêu hóa khoa học kỹ thuật phi thường dễ dàng. Hơn nữa, cho dù không có cách nào hoàn toàn tiêu hóa thì chỉ cần có kỹ thuật, muốn kiến lập bộ đội chiến hạm cũng không phải là việc khó. Cùng lắm thì chế tạo ra người nhân bản, tựa như mẫu hạm vậy...

“Ha ha ha ha... quả nhiên là trời không tuyệt đường!”

Tưởng tượng đến chiến hạm rợp trời rợp đất quay trở lại thông đạo không gian, hán tử kim giáp tâm tình vô cùng vui vẻ, hai tay rõ ràng rung lên, đất đai chợt nổi lên một cơn cuồng phong, ngửa mặt lên trời cười rộ lên.

Hán tử kim giáp hai tay đều lộ ra xương cốt, bụng cũng thấy lỗ thủng nhìn xuyên qua được, có vẻ vô cùng khủng bố, tựa như là cương thi vậy...

Đột nhiên!

Tiếng cười của hán tử kim giáp đột nhiên ngưng lại.

“Có người!”

Khi đại hán kim giáp lời còn chưa dứt, thân thể Vu Cơ đã biến ảo thành một đạo hào quang hư vô, hướng tới một căn nhà màu trắng mà xông tới, năng cảm giác được có người tấn sát ra khí cơ đối kháng với khí thể của bệ hạ...

Đại Hà!

Nếu nói trên thế giới này uống nước xui xẻo tới mức bị sặc chết, không thể nghi ngờ, Đại Hà là một người xui xẻo tới mức cực đoan như vậy, thậm chí so với việc uống nước bị sặc chết càng tệ hơn, đang nằm ngủ ở nhà thì tai họa rơi vào đầu.

Hiện tại Đại Hà không có Thiên Hoàng Nhật Bản hỗ trợ, liền giống như chó nhà có tang, không thể yên ổn được, sao trận chiến tại góc phố, bị Thần Phong cảm tử đội của Tá Tá Mộc phục kích, trên người trúng cả chục viên đạn.

May mắn Đại Hà tâm tư kín đáo, thỏ khôn có ba hang, vào lúc bình thường đã kiến lập rất nhiều chỗ ẩn nấp.

Mà chỗ này là một trong những nơi ẩn nấp của hắn, nơi này rất thuận tiện che dấu hành tung, cũng thuận tiện chạy trốn, cách bờ biển không đến một cây số.

Tuy thương thế đã chữa trị hơn mười ngày, nhưng cũng chưa hoàn toàn khỏe hẳn, cường giả trừ võ công cao hơn so với người bình thường, năng lực đề kháng đả kích tốt hơn so với người bình thường ra, thì thương thế khi trúng thương cũng như người bình thường, nhiều nhất thương thế khỏi nhanh hơn người bình thường một ít mà thôi.

Hiển nhiên, vết thương do cả chục viên đạn súng ngắm tạo thành không phải mười ngày có thể khỏi được.

Đại Hà quen được người hầu hạ nên hiện tại trong lòng rất tức tối, trong đầu hắn chỉ có một ảo tưởng là đem Thiên Hoàng đâm nát dưới chân...

Đại Hà khó nhọc xuống giường lên ghế ngồi, tự rót một ly trà, hương trà lập tức tràn ngập căn phòng nhỏ, Đại Hà lim dim hai mắt dùng mỗi một tế bào cảm thụ sự đau đớn của vết thương, hắn cần sự đau đớn để nhắc nhở một cường giả, một quốc sư đã bị khuất nhục, hắn muốn dùng máu tươi cùng giết chóc để báo thù sự vũ nhục này.

“!”

Chén trà vỡ tan, nước trà nóng bỏng văng khắp nơi, thậm chí là ở trên đùi của Đại Hà, nhưng Đại Hà phảng phất không có cảm giác, trên mặt hắn, lộ ra vẻ sợ hãi không thể át chế.

Cho dù là đối mặt với tướng quân, cho dù là đối mặt với trận súng ngắm của Thần Phong cảm tử đội, cho dù là bị trúng cả chục viên đạn, Đại Hà cũng chưa từng sợ hãi, mà hôm nay, hắn đã cảm thấy sợ hãi...

Là ai?

Là ai?

Là ai có thể sinh ra khí thế cường đại như thế?

Đại Hà tin tưởng rằng, tướng quân tuyệt đối không thể sinh ra loại khí thế áp đảo hết tất cả này.

Mà hắn biết một đám cường giả cũng không có khả năng...

Đại Hà cảm giác vết thương tựa như bị áp lực thật lớn áp bức, dưới lớp băng bó đã chảy máu nhiễm đỏ, Đại Hà trên trán đổ mồ hôi cuộn cuộn, liều mạng vận công phản kháng tiếng cười cuồng ngạo tạo nên áp lực kia, nhưng áp lực rợp trời rợp đất kia tựa như thủy ngân không đầu không vào được mà tràn tới, bức màn không gió tự bay...

Sát khí lan tràn!

Sát khí rợp trời rợp đất nhanh chóng đánh tới, Đại Hà không có chạy trốn, hắn chậm rãi đứng lên, phi thường thông thạo cầm khẩu shotgun trên ghế lên, trong hai mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Làm một cường giả, theo bản năng sẽ xem thường người dùng vũ khí.

Vô luận là tướng quân hay Đại Hà, hoặc các cường giả khác, bọn họ cho tới bây giờ bản thân cũng không sử dụng hỏa khí.

Mà hôm nay, Đại Hà không thể không sử dụng súng.

Trên thực tế, Đại Hà phi thường rõ ràng, dùng súng cũng vô dụng, đây chỉ là tự an ủi mình mà thôi.

“Bùng!”

Cánh cửa gỗ bị phá nát, súng cũng nổ vang, thời gian phẳng phát đột nhiên tạm dừng, Đại Hà tự mắt thấy vô số đầu đạn chuyển động, hình thành một mạng lưới bắn vào trên cánh cửa bị phá nát kia, đột nhiên dừng lại, dừng lại một cách quỷ dị.

Đại Hà đồng tử co rút nhanh lại, phẳng phát như chỉ bằng đầu kim, vẻ mặt tràn ngập vẻ khó tin.

Đây là một loại tạm dừng quỷ dị mà tràn ngập kỳ tích, phẳng phát như cả không gian cùng thời gian đột nhiên tạm dừng, vụn gỗ tung bay, đầu đạn nổ tung, còn có khói súng trong không gian, đều đột nhiên bất động, ngay cả bức màn đang bay cũng không lay động...

Đại Hà có chút hoài nghi, tim của mình có phải cũng ngừng đập luôn không?

Rốt cuộc, đã động, Đại Hà thở ra một hơi thật dài, cái loại tạm dừng quỷ dị này làm cho hắn rất không thoải mái.

Từ từ chuyển động, đầu tiên, là làn khói tản ra, sau đó, là các đầu đạn tản ra, tản ra phi thường thông thả, cuối cùng, là các vụn gỗ tản ra...

347. Chương 347: Đoạt Xá

Mái tóc dài màu vàng uốn lượn trên bờ vai, đôi chân thon dài, cặp mắt màu đen phẳng phát như sao trên bầu trời, y phục của cô gái rất lạ, giống như kim loại, không riêng gì y phục giống kim loại, mà ngay cả giày cũng bằng kim loại, nếu không phải có làn da mịn màng kia thì Đại Hà thậm chí hoài nghi đây là người máy. Bất quá, “người máy” xinh đẹp này trên người như mới bị hỏa thiêu, rất nhiều chỗ bị cháy đen.

Đại Hà chậm rãi đặt súng lên trên bàn, hắn không có bắn phát thứ hai, hắn biết, cho dù có bắn cả trăm phát cũng không có tác dụng.

Thân thể Đại Hà phẳng phát như bị nổ tung, các vết thương đồng loạt chảy máu.

“Bùng!”

“Bùng!”

Vài tiếng vang nhẹ, các lớp băng băng bó vết thương trên người Đại Hà đồng loạt nổ tung ra, trong không khí, một cỗ áp lực thật lớn làm cho mạch máu của hắn bành trướng, Đại Hà nhìn thấy cặp mắt yêu dị kia, nỗi sợ hãi trong lòng càng ngày càng lớn...

Đại Hà rất thông minh.

Hắn tự nhiên biết, cô gái này tuyệt đối không phải là người gằm lên khi nãy, người khi nãy mạnh hơn so với cô gái này vô số lần. Nhưng cô gái này cũng đã mạnh hơn hắn vô số lần!

Quả nhiên!

Trong khi Đại Hà suy tư, cô gái xinh đẹp kia chậm rãi lùi một chút, đứng bên cạnh cửa tránh đường. Mà khi cô gái lùi ra, đồng hồ dừng trong phòng tựa như bị một cỗ khí thể vô hình thôi động, dạt ra hai bên tạo nên một lối đi sạch sẽ.

Áp lực vô cùng xâm nhập mỗi một tế bào của Đại Hà.

Áp lực rợp trời rợp đất, không đâu không có, theo áp lực gia tăng, một đại hán mặc kim giáp chậm rãi đi đến...

Trong phòng lâm vào trạng thái yên tĩnh.

Khí thể cực kỳ cường đại, phẳng phát như cả thiên địa chỉ còn lại có một mình hán tử kim giáp này. Tựa hồ, hán tử kim giáp này đã trở thành chúa tể của không gian...

Không tự chủ được, Đại Hà nhớ tới người trẻ tuổi tóc dài trong trí nhớ, tóc dài tung bay, hào khí phách tận trời, còn có khí thế chưa từng có từ trước đến nay. Đại Hà tin tưởng rằng, nếu có người có thể chiến thắng người này, thì người trẻ tuổi tóc dài trong trí nhớ kia là người duy nhất.

“Các người là ai?”

Thanh âm của Đại Hà tràn ngập sự chua xót, nhìn thấy đại hán mặc kim giáp bị tàn phá, đầy người đều là vết thương trí mệnh, Đại Hà chỉ có thẹn kinh ngạc. Không ai có thể dưới tình huống bị trọng thương như vậy mà còn sống, Đại Hà thậm chí còn có thể thông qua khe hở của kim giáp mà thấy trái tim đang đập, trái tim đập vẫn rất mạnh mẽ...

“Ngôn ngữ của nhân tộc?”

Đại hán kim giáp không khỏi kinh dị cùng cô gái xinh đẹp kia nhìn nhau. Tại không gian kia, ngôn ngữ phi thường phong phú, có hơn mười loại ngôn ngữ được cho rằng là ngôn ngữ của nhân tộc, mà Đại Hà nói chính là một trong số đó.

Vì cái gì nhân loại ở không gian này lại sử dụng ngôn ngữ nhân tộc?

Hán tử kim giáp không khỏi nhíu mày trầm tư, phải biết rằng, trong một thời gian rất dài, ngôn ngữ nhân tộc là một loại ngôn ngữ quý tộc, từ sau khi Đế quốc Thatta kiến lập, lúc này mới từ từ đưa vào hệ thống ngôn ngữ của Đế quốc Thatta. Tuy đã có rất nhiều người sử dụng, nhưng cũng chỉ trong một phạm vi nhất định, mà lần chiến tranh cùng người tóc dài kia, trên thực tế chính là chiến tranh cùng quý tộc nhân tộc viễn cổ...

Tại sao?

Bất ngờ!

Thân thể Đại Hà chợt động, trường bào hần mặc tựa như bị máy quạt thổi bay, thân thể tại không trung huyền hóa ra từng đạo tàn ảnh, Đại Hà không có dao tẩu, cũng không có công kích, mục tiêu của hần là trường đao đang dựa ở cạnh ghế kia, chỉ có cầm lấy đao, mới có thể cho hần cảm giác an toàn!

Gần!

Gần nữa!

Đại Hà mừng như điên, đối phương lại không có ngăn cản hần, hần cảm giác được sự lạnh lẽo của chuôi đao, nếu cho Đại Hà lựa chọn giữa đao và súng, Đại Hà càng nguyện ý dùng đao. Hiện tại, hai nam nữ kỳ quái kia đang suy nghĩ, đây là cơ hội cuối cùng của Đại Hà.

Cơ hội cuối cùng để cá cùng phá lưới!

Bắt lấy!

Xoay người!

Huy đao...

Một đạo hàn mang sắc bén phá không mà đi, mang âm thanh gào thét, khí thế làm cho người ta kinh ngạc. Tuy Đại Hà bị thương, nhưng Đại Hà tin tưởng rằng, một đạo này đã đạt tới đỉnh điểm đao đạo của hần, ngay cả khi không bị thương, hần cũng chưa chắc có thể chém ra một đao như vậy.

Kẻ địch cường đại đã kích phát tiềm lực của Đại Hà.

Đây là một đao kinh thiên động, đây là một đao thạch phá thiên kinh, nếu tướng quân thấy, khẳng định cũng sẽ cảm thán Đại Hà là một thiên tài...

Đáng tiếc, tướng quân vĩnh viễn không thể nào nhìn thấy được một đao huy hoàng này!

Thân thể Đại Hà đột nhiên khựng lại, tựa như bức tượng đá, bảo trì tư thế hai tay cầm đao chém xuống, đồng tử của Đại Hà co rút nhanh lại, hần thấy được hai ngón tay trắng như tuyết...

Hai ngón tay mang theo đao phong sắc bén, tựa như bàn thạch, không chút suy suyển.

Mơ hồ, Đại Hà nhớ tới một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp: Lục Tiểu Phụng.

Thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Đại Hà có thể khẳng định, đây là Linh Tê Nhất Chỉ!

“Ồ... Đường đao!”

Đại Hà mặt như tro tàn, thân thể hần tựa như bị ngưng đọng lại, trơ mắt nhìn đại hán kim giáp kinh ngạc lấy đường đao trên tay hắn.

“Xoạt!” Hán tử kim giáp nhẹ nhàng đưa trường đao trong tay lên, “bùng!” một tiếng, phảng phất như trời nghiêng đất lở, trường đao xuất ra một cỗ khí lưu đập nát bốn bức tường phòng ngủ Đại Hà, bụi bay mù mịt.

Cô gái xinh đẹp kia tay nhẹ nhàng vung lên, bụi mù trong không khí trong khoảnh khắc bị quét sạch.

“Là đường đao, loại đao này sao lại xuất hiện ở nơi này?” Hán tử kim giáp ngón tay vuốt ve thân đao cổ kính, vẻ mặt quỷ dị nhìn Đại Hà.

“Đây là vũ khí Trung Quốc cổ đại triều Đường...”

Đại Hà khó khăn nói ra mấy từ này, hắn không có năng lực đối kháng với hán tử kim giáp, cho tới nay, hắn đều phủ thi thương sanh, đem thể nhân xem như kiến cỏ vậy. Mà hôm nay, hắn rốt cuộc đã thường thức cảm giác bị người khác xem như kiến cỏ.

“Không cần người trả lời, bổn hoàng biết, ừm... không tệ, thực không tệ, thân thể của người tuy cũng bị thương, bất quá, coi như không tệ, bổn hoàng quyết định sẽ sử dụng thân thể của người...”

Thân thể Đại Hà vẫn không thể nhúc nhích, nhìn thấy đại hán kim giáp từ trong lòng lấy ra một cái cái hộp kim loại nhỏ nhỏ, cái hộp đen óng, mặt trên có một cái đồ án cổ kính. Nếu Trương Dương thấy đồ án này, hắn tuyệt đối sẽ nhận ra, bởi vì hắn khi ở trong vụ nổ kia, đã gặp qua đồ án này, điểm khác duy nhất là, Trương Dương thấy vô luận là cái hộp hay đồ án, đều lớn hơn cái hộp của đại hán vô số lần...

Hán tử kim giáp đặt cái hộp ở trên tay, đầu ngón tay đặt ở trên đồ án, từ từ, cái hộp tản mát ra một đạo hào quang màu vàng, đây là một loại cảm giác rất quỷ dị, một cái hộp màu đen tản mát ra hào quang màu vàng.

Hào quang tựa hồ có mục tiêu nhất định, từ từ hào quang hội tụ về cùng một chỗ, bắn về phía đại não của Đại Hà...

Từ từ, Đại Hà cảm giác tầm mắt của mình càng ngày càng kém, phảng phất như một tầng sương mù màu vàng bao phủ ở trước hai mắt của hắn. Từ từ, ý thức của hắn càng ngày càng mơ hồ, càng ngày càng mơ hồ...

Đại Hà như lạc vào giấc mộng, hắn mơ thấy hắn thành Hoàng đế, có mấy ngàn triệu dân, mấy trăm vạn hạm đội...

Từ từ, giấc mộng càng ngày càng chân thật, hắn thấy được người trẻ tuổi tóc dài trong trí nhớ của hắn, người trẻ tuổi có thần công thông thiên triệt địa, dẫn vô số chiến hạm, phủ kín cả không gian vũ trụ, chiến đấu, chiến đấu, không ngừng chiến đấu... Bùng...

Một tiếng nổ thật lớn đem Đại Hà mơ mơ màng màng bừng tỉnh lại!

Đột nhiên, Đại Hà vẻ mặt vốn uể oải ngạo nghễ đứng lên, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, mơ hồ lộ ra phong phạm vương giả. Khi Đại Hà uốn ngực đứng dậy, hán tử kim giáp kia đột nhiên xụi lơ trên mặt đất, tựa như bị rút linh hồn ra vậy.

“Ái Cơ, thế nào?”

Đại Hà đột nhiên phát ra thanh âm của hán tử kim giáp, đặc ý xoay một vòng, co giãn tứ chi một chút, xoay người đi đến bên cạnh thi thể hán tử kim giáp, cầm lấy cái hộp kim loại kia.

“Bệ hạ... Thần thiếp... Thần thiếp thực không quen...” Vu Cơ nhìn thoáng qua hán tử kim giáp trên mặt đất, lại nhìn thoáng qua Đại Hà đang dương dương đắc ý, nàng không thể lập tức tiếp nhận một người lạ đột nhiên biến thành bệ hạ.

“Ha ha ha... Ái Cơ rất nhanh sẽ thích ứng, yên tâm, chờ điều kiện cho phép, bổn hoàng sẽ sửa chữa lại thân thể, sau đó di dời trí nhớ, hiện tại chỉ là biện pháp tạm thời, nói đến, thân thể này tuy không tệ, nhưng lại hạn chế thần công Tiên Đạo Mạn Mạn của bổn hoàng. Ừm, bổn hoàng kiểm tra một chút trí nhớ của người này, để xem xã hội này rốt cuộc đã phát triển đến mức độ nào...”

Đại Hà khép hờ hai mắt, hiển nhiên hắn đang tìm tòi trí nhớ.

Bất ngờ, Đại Hà mở to hai mắt, vẻ mặt giận dữ, một cỗ khí thể ngập trời lan tràn trong không trung, áp lực trong không khí làm cho người ta hít thở không thông.

348. Chương 348: Ta Không Phải Đáng Cứu Thế

“Bệ hạ, sao vậy?” Vu Cơ nhìn thoáng qua thi thể của đại hán kim giáp trên mặt đất, chần chờ một chút rồi đi đến bên cạnh Đại Hà hỏi.

“Bổn hoàng hiểu rồi, bổn hoàng hiểu rồi...” Đại Hà hai mắt phảng phất như muốn bốc lửa.

“Bệ hạ, thần thiếp không rõ...”

“Vương Hào, Vương Hào, chính là hán tử địa cầu tới Đế quốc Thatta, Vương Hào, Vương Hào... Bổn hoàng muốn đem người diệt thành tro bụi...”

“Bùng!”

Đại Hà ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, khí thể điên cuồng tăng trưởng, kim mang vạn trượng, phảng phất như xuyên thấu cả căn phòng, rốt cuộc, căn phòng không chịu nổi khí thể không ngừng gia tăng kia, phát ra một tiếng nổ kịch liệt, làm cả khu nhà hóa thành đất bằng...

Một giờ sau, cảnh sát địa phương tới khu nhà đã thành đồng đổ nát này, từ trong đó phát hiện một thi thể kỳ quái đã bị trọng thương nghiêm trọng, thi thể mặc toàn bộ bằng giáp trụ màu vàng, giáp trụ cứng rắn dị thường, dụng cụ lại không thể kiểm nghiệm ra thành phần kim loại... Rất nhanh, án tử được báo đến Tổng cục cảnh sát, từng tầng từng tầng, rồi đến tai Thiên Hoàng.

Rất nhanh, cả Hoàng Cung được đặt vào trạng thái cảnh giới cao nhất, rất nhiều nhân vật quan trọng của Thiên Hoàng nhất tộc phải phân tán ra. Bởi vì, căn phòng kia là chỗ Đại Hà ở, hiển nhiên thương thể của Đại Hà đã khôi, thì mới có thể đem cả căn phòng san bằng.

Hiện tại, Đại Hà đã biến thành một cái đinh trong mắt Thiên Hoàng, một nhân vật nguy hiểm cực độ.

Cho đến giữa trưa, Trương Dương lúc này mới tới bến tàu. Trên thực tế, tín hiệu wireless sớm đã khôi phục, nhưng ở vùng biển này tín hiệu cũng không ổn định, Trương Dương thủy chung vẫn không có biện pháp liên hệ với tiểu hòa thượng.

Sau khi lên bến tàu, Trương Dương cùng Lysa để lại số điện thoại, sau đó giải thích với Tùng Hạ cùng Đỗ Tuyết, rồi trực tiếp xuống thuyền biển mất trong biển người mờ mịt.

Còn việc Tùng Hạ cùng Tiểu Tuyên sau khi gặp nhau có nhắc tới nhân vật Tam Mộc này, đối với Trương Dương đã không còn quan hệ, mà Tùng Hạ này, Trương Dương cả đời cũng không gặp lại.

Đương nhiên, chuyện giữa Trương Dương cùng Đỗ Tuyết chỉ mới bắt đầu. Không lâu sau đó, hai người lại gặp nhau một lần nữa, lần này gặp lại, làm cho Trương Dương ngoài ý muốn, cũng làm cho Đỗ Tuyết ngoài ý muốn. Bởi vì, khi gặp lại, thân phận của hai người đều đã biến hóa nghiêng trời lệch đất...

Sau khi xuống thuyền, Trương Dương vội vàng về khách sạn.

Sau khi vào phòng, Trương Dương lập tức mở máy tính bắt đầu không ngừng liên hệ với tiểu hòa thượng, nhưng tiểu hòa thượng tựa hồ biến mất vậy, thủy chung không có phản ứng...

Thời gian từng phút trôi qua, TV trong phòng không ngừng đưa tin về động đất cùng thiên thạch, đương nhiên, cũng có một ít ý kiến của những người mê đĩa bay trên thế giới...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trương Dương ngơ ngác nhìn màn hình laptop, hẳn cảm giác được sự nguy hiểm, sự nguy hiểm cho tới bây giờ chưa từng có, loại nguy hiểm này vượt xa những lần bị đuổi giết.

Vì sao lại sinh ra loại cảm giác này?

Chẳng lẽ thực là phe bị đánh bại đã trốn đến địa cầu?

Nghĩ đến hán tử kim giáp cùng trung niên tóc dài kia, trái tim của Trương Dương đập điên cuồng, hai người nọ, vô luận là ai, hẳn đều không thể thắng được, lực lượng của bất kỳ ai trong đó cũng đều có thể phá hủy cả địa cầu.

Đương nhiên, phá hủy địa cầu cũng không chỉ lực lượng cá nhân, mà là chỉ thế lực phía sau hai người.

Từ từ, mặt của Trương Dương trở nên kiên định, cảm giác cực độ nguy hiểm kia đã khơi mào đấu chí không buông tha của hắn.

Trương Dương hiểu rõ người khác hơn là hiểu rõ bản thân, hắn thường thường thích xem nhẹ bản thân, coi trọng người khác. Trên thực tế, bên cạnh Trương Dương có thể ngưng tụ các cô gái vĩ đại cũng không hoàn toàn là do thần công Tiên Đạo Mạn Mạn, mà là do tính cách chết cũng không lùi bước của hắn. Trương Dương thủy chung đem bản thân trở thành nhân vật đối nghịch cùng khuất phục xã hội. Trên thực tế, Trương Dương chưa bao giờ là người chịu khuất phục hoàn cảnh.

Hấp dẫn những cô gái kia chính là tính cách gấp mạnh càng mạnh của Trương Dương.

Còn có tinh thần bất khuất nữa.

Cho dù là Trương Dương khuất phục xã hội, thì trong tiềm thức, thủy chung vẫn tìm kiếm cơ hội. Ví dụ như, Trương Dương làm công tại quán cà phê sang trọng, cũng là muốn tiếp cận xã hội thượng lưu, chỉ là, bản thân Trương Dương không biết mà thôi...

Một khi bản thân đã xông vào đại họa, thì chỉ có thể dựa vào bản thân!

Trong khi suy tư, Trương Dương rút ổ điện ra để lộ ra hai đầu kim loại, từ từ, Trương Dương đưa tay nắm vào.

Bất ngờ!

Trương Dương trên người lóe ra hào quang màu vàng chói mắt, chói đến mức làm cho người ta đau cả mắt.

Chậm rãi, Trương Dương mở cánh tay còn lại ra, một đạo sương mù hiện hình trong không trung, sương mù chậm rãi kéo dài đến ngoài cửa sổ, càng ngày càng đậm, từ từ, sương mù dần dần biến hóa thành một cái thủy tinh cầu. Thủy tinh cầu chậm rãi chuyển động trong không trung, mặt trên toát ra khí lạnh nhẹ nhàng, mà trên thủy tinh cầu ánh sáng vàng chiếu rọi, lại phản chiếu vạn đạo ánh sáng, cả phòng tựa như tiên cảnh, như thật như ảo...

Lúc này, cánh tay của Trương Dương tựa như đá huỳnh quang, phát ra hào quang, võ công của Trương Dương nhanh chóng tiếp cận tinh thể hóa, chỉ cần đạt đến tinh thể hóa, như vậy cả thân thể Trương Dương đều trở thành một vùng năng lượng cực lớn.

Bất quá, làm Trương Dương tiếc nuối chính là, hắn thủy chung vẫn không thể làm cho toàn thân đạt tới bước năng lượng tinh thể hóa, hiện tại, nhiều nhất chỉ 70%.

Đây là một bình cảnh.

Bình cảnh này không chỉ tu luyện là có thể đột phá được, cần có cơ duyên. Trương Dương phi thường rõ, võ công tu luyện đến bước nhất định, nếu muốn đột phá bình cảnh, cũng giống như phát minh khoa học vậy, trần ngập tính không xác định cùng tính ngẫu nhiên, cũng không là xác định mục tiêu cần phấn đấu tu luyện là có thể thành công được.

“Hóa!”

Trương Dương nhẹ nhàng quất lên, thủy tinh cầu kia đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, trên thân thể Trương Dương có thể thấy được lưu quang lập lòe, phẳng phất như có một loại năng lượng vô hình đang xuyên qua, đèn điện trong phòng lại sáng ngời, không, phải nói đèn trong cả khách sạn đột nhiên sáng ngời.

Từ từ, trong phòng khôi phục lại bình thường, sương mù tản mát, ánh sáng vàng biến mất.

Vừa rồi Trương Dương thu rồi lại phóng, điện trong khách sạn đã tổn thất mất mấy ngàn kw...

Trương Dương hài lòng nhìn cánh tay đang bán tinh thể hóa, khoe miệng lộ ra nụ cười, đây mới là pháp bảo tất thắng của hắn. Trương Dương tin tưởng rằng, cho dù đối mặt với Đại Hà, hắn cũng nắm chắc đem Đại Hà trong nháy mắt hút sạch.

Cho tới nay, Trương Dương cho rằng loại võ công biến hóa này trong Tiên Đạo Mạn Mạn rất tổn hại tới trời đất, cho nên tận lực không sử dụng, loại võ công này có chút giống như “Hấp Tinh Đại Pháp” trong tiểu thuyết võ hiệp, có thể cướp lấy năng lượng từ thân thể của người khác. Đối với Trương Dương từ nhỏ đã xem tiểu thuyết võ hiệp mà nói, không thể nghi ngờ, loại này võ công này là của tà phái.

Dương nhiên, loại võ công này lợi hại vượt xa “Hấp Tinh Đại Pháp”, bởi vì võ công của Trương Dương không chỉ có thể hấp thu năng lượng sinh mệnh của cơ thể con người cây cối, mà còn có thể hấp thu năng lượng ánh sáng, điện, gió...

Hiển nhiên, loại võ công này không đến lúc vạn bất đắc dĩ cũng không thể sử dụng, đặc biệt đối với con người.

Trương Dương bản thân cũng không dám xác định lực phá hoại của loại võ công này lớn bao nhiêu. Dù sao, năng lượng cùng lực phá hoại có quan hệ trực tiếp với nhau, Trương Dương không thể tưởng tượng mấy ngàn kw điện đột nhiên từ cánh tay chém ra thì có khái niệm thế nào.

Loại võ công này gọi là gì?

Hấp tinh đại pháp?

Năng lượng chuyển đổi thần công?

Hoặc là Càn khôn đại na di? Trong khi Trương Dương đang vắt hết óc nghĩ ra cái tên đặt cho công phu này, tiểu hòa thượng vẽ mặt xám xịt xuất hiện tên màn hình laptop.

“Ta đã tìm người cả ngày rồi” Trương Dương nhìn thấy vẽ mặt tiêu tụy của tiểu hòa thượng, lại có chút bất mãn về thời gian. Mới tu luyện một hồi, bất tri bất giác đã đến tối rồi.

“Đã xảy ra một chút ngoài ý muốn, một chút ngoài ý muốn...” Tiểu hòa thượng làm cho Trương Dương có cảm giác mệt chết đi được, chương trình mà cũng mệt sao?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Một trí tuệ lập trình lại lâm vào tình trạng nhón nhác như thế, có thể thấy được sự tình đã đến bước phi thường nghiêm trọng.

“Tiểu nạp, không có cách nào nói rõ được, người hiện tại lập tức đã thông thông đạo không gian, sẽ giải thích cho người sau, thời gian đã không còn kịp rồi”.

“Không được” Trương Dương quả quyết cự tuyệt.

“Người...”

Tiểu hòa thượng không thể tưởng được Trương Dương không cần suy nghĩ đã cự tuyệt, nhất thời giận đến nói không nên lời, trí tuệ lập trình này nhân hóa đã đến mức nghiêm trọng, ngoại trừ không có thân thể ra, thì mọi biểu hiện cùng hành vi đều không khác gì nhân loại, có thể nói, tiểu hòa thượng hiện tại so với nhân loại càng giống người hơn.

“Người không nói rõ, ta tuyệt đối không mở thông đạo không gian ra nữa” Trương Dương giọng điệu vô cùng kiên quyết.

“Được được... Tiểu nạp sẽ nói đơn giản một chút, ở không gian kia đang tiến hành chiến tranh, cuộc chiến này đã tiến hành hơn mười tám năm, vào mấy hôm trước, hai phe rốt cuộc đã phân ra thắng bại, phe thất bại đến chiếc mẫu hạm cuối cùng cũng đã bị phá hủy...” Tiểu hòa thượng dừng một chút, tựa hồ không muốn nói.

“Tiếp tục” Trương Dương lạnh lùng nhìn tiểu hòa thượng, hiện tại hắn đã không sợ tiểu hòa thượng, điện tử vụ của tiểu hòa thượng đã không có khả năng thương tổn đến hắn, hắn có thể trong nháy mắt đem năng lượng của điện tử vụ chuyển hóa vào trong thân thể.

“... hừ!” Tiểu hòa thượng hừ thật mạnh rồi nói: “Vào lúc người mở thông đạo không gian lần trước, tiểu nạp liền tính toán hướng đi của chiến tranh, dự đoán trong khoảng thời gian này sẽ có một bên thắng lợi. Cho nên, tiểu nạp bảo người mở thông đạo không gian...”

Nhìn thấy ánh mắt hung hăng của Trương Dương, tiểu hòa thượng trên màn hình không khỏi co rụt cổ về mặt xấu hổ.

“Tiểu nạp đã đoán trước ai sẽ thắng lợi, nhưng ngoài ý muốn đã xuất hiện. Mẫu hạm kia nổ sinh ra lực trùng kích mãnh liệt cắt đứt sự liên hệ giữa tiểu nạp với phe thắng lợi, mà phe thất bại kia lại tiến vào thông đạo không gian...”

“Bảo nhiêu người?”

“Hai người, là hai người chạy trốn trên phi thuyền cỡ nhỏ”.

“Hai người...” Trương Dương thở phào nhẹ nhõm, nếu là mấy trăm vạn chiến hạm kia, chỉ nghĩ không thì da đầu đã muốn tê dại.

“Nhưng... hai người này... trong hai người này có một nhân vật rất trọng yếu...” Tiểu hòa thượng mệt mỏi nói.

“Đại hán kim giáp?”

Bất ngờ, Trương Dương toàn thân nổi da gà, hoài nghi của hắn đã thành sự thật, nghĩ đến đại hán kim giáp cùng trung niên tóc dài chiến đấu ảnh hưởng đến phạm vi mấy trăm cây số, Trương Dương cảm giác từ đầu đến chân đều lạnh ngắt, cảm giác sợ hãi không cùng lan tràn toàn thân.

Đó là lực lượng không phải năng lực con người có thể đối kháng.

Trương Dương tin tưởng rằng, cho dù hắn có thể hấp thu năng lượng cũng không có cửa thắng. Dù sao, chênh lệch quá lớn, giống như một đứa trẻ lên ba, mặc kệ chiêu số võ công có hoa lệ đến mấy, kỹ xảo có thành thực đến mấy, thì đối mặt với một người trưởng thành, vẫn không có chút khả năng chiến thắng nào.

Thần công của Trương Dương căn bản không có khả năng trong nháy mắt hấp thu năng lượng khổng lồ của hán tử kim giáp.

Một so sánh hết sức đơn giản, Trương Dương là một sợi dây đồng nhỏ, có thể truyền được điện 1000kw, nếu vượt quá 1000kw, dây đồng sẽ bị nóng chảy.

Mà hiện tại, Trương Dương là dây đồng đó, hán tử kim giáp kia là luồng điện tuyệt đối là vượt quá 1000kw vô số lần, trong nháy mắt có thể đem sợi dây đồng là Trương Dương hòa tan thành tro bụi. Căn bản không thể so sánh.

“Đúng vậy” Tiểu hòa thượng cúi đầu ủ rũ nói.

“Vậy hiện tại làm sao bây giờ?” Trương Dương có chút dờ dẫm, lòng tin mới vừa rồi xây dựng bởi thần công mới tu luyện đột nhiên tan rã như băng tuyết. Đại hán kim giáp kia thật sự là quá cường đại.

“Biện pháp duy nhất là chỉ cần đem thông đạo không gian mở ra, để cho phe thắng lợi đi vào...”

Tiểu hòa thượng tỏ vẻ đáng thương nhìn Trương Dương. Lúc này đây, là do hắn tính toán sai lầm, hắn căn bản không có tính toán đến việc mẫu hạm nổ lại tạo nên sóng trùng kích mãnh liệt như thế, lại ngăn trở trung niên tóc dài thừa thắng truy kích. Đương nhiên, làm cho tiểu hòa thượng buồn bực chính là, vừa rồi trên internet xuất hiện một trí tuệ lập trình cường đại, trí tuệ lập trình được trang bị năng lực cắn nuốt

cường đại. Cũng may là trí tuệ lập trình kia không đủ ý thức sinh mệnh, cho nên tiểu hòa thượng mới tránh được một kiếp. Thật ra, đây cũng là nguyên nhân làm cho Trương Dương tìm không được tiểu hòa thượng. Khi Trương Dương tìm tiểu hòa thượng, thì tiểu hòa thượng đang sợ hãi trốn vào một góc, sau khi vô số lần dò xét mới phát hiện, đối thủ chính là một trí tuệ lập trình không có sinh mệnh, cắn nuốt trí tuệ lập trình chỉ là một loại bản năng của nó mà thôi.

Trí tuệ lập trình cùng sinh mệnh lập trình bản chất khác nhau, trí tuệ lập trình chỉ là chương trình có khả năng tự hoàn thiện, mà sinh mệnh lập trình thì khác, không chỉ có trí tuệ, hơn nữa, còn có cảm tình như con người, còn có bản năng phân biệt thiện ác...

Đương nhiên, theo cấp bậc thì sinh mệnh lập trình là cảnh giới phát triển cao nhất của trí tuệ lập trình, nhưng cũng không đại biểu cho có được sinh mệnh lập trình thì có thể mạnh hơn trí tuệ lập trình, chủ yếu là phải dựa theo kỹ thuật phát triển cùng lượng thông tin chứa đựng.

Hiển nhiên, tri thức ở địa cầu cùng văn minh khoa học kỹ thuật tại không gian kia cách nhau một trời một vực. Nếu không phải tiểu hòa thượng trong mấy lần mở thông đạo không gian thu được không ít văn minh ngoài hành tinh, thì lần này gặp gỡ trí tuệ lập trình kia đã toi mạng trong tích tắc rồi...

“Không có khả năng!”

Trương Dương cơ hồ là lập tức cự tuyệt tiểu hòa thượng, hiện tại đi vào một hán tử kim giáp đã làm cho Trương Dương đau đầu rồi, nếu còn đi vào người tóc dài dẫn theo trăm vạn chiến hạm, vậy chẳng phải địa cầu sẽ tiêu đời sao.

So với vô số tinh cầu tại không gian kia, địa cầu thật sự quá yếu ớt, căn bản không chịu nổi sức ép, có lẽ, một phát pháo cũng đủ đánh nát địa cầu rồi.

Trương Dương lo lắng nhất chính là trung niên tóc dài kia dẫn theo chiến hạm sau khi tiến vào địa cầu tìm không thấy hán tử kim giáp kia, tức giận mà cho pháo bắn tan địa cầu...

Điều này làm cho Trương Dương không thể không lo lắng, hán sống trên địa cầu, địa cầu chính là ngôi nhà duy nhất của hán, người nhà của hán, bạn bè của hán đều ở trên địa cầu.

Chỉ sợ không cần vũ khí, Trương Dương tin tưởng rằng, chỉ cần đại hán kim giáp cùng người tóc dài phát sinh tranh đấu tại địa cầu, hậu quả cũng không thể nhận nổi, tuyệt đối sẽ tạo nên thiên tai rất lớn, động đất, hồng thủy, cơn lốc gì gì đó đều là chuyện nhỏ, một cú va chạm đã ảnh hưởng đến phạm vi mấy trăm cây số, thật sự là không nên tiến hành tại địa cầu!

Đương nhiên, Trương Dương không biết đại hán kim giáp hiện tại sau khi đem trí nhớ chuyển sang thân thể Đại Hà, năng lực đã thu nhỏ lại vô số lần...

Bất quá, đây là một bí mật, Trương Dương không biết, tiểu hòa thượng tự nhiên cũng không biết.

“Vậy đi, người cứ tự lo, ta cho người thời gian nửa năm, nếu trong vòng nửa năm người không thể giải quyết vấn đề này, như vậy người sẽ mở thông đạo không gian, được không?” Tiểu hòa thượng đột nhiên con mắt xoay chuyển nói.

“Nửa năm... vì sao lại là nửa năm...?” Trương Dương không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Cho người thời gian nửa năm, người có thể trở nên mạnh hơn, ít nhất, người có thể quan sát một chút, quyết định có cần mở thông đạo không gian hay không...”

“Tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng... đừng đi, ta còn có rất nhiều vấn đề...”

Trương Dương buồn bực nhìn màn hình laptop đã khôi phục lại bình thường, trong đầu hán còn có rất nhiều vấn đề, ví dụ như, hán tử kim giáp kia hiện ở nơi nào... Đáng tiếc, mặc cho hán nói thế nào, tiểu hòa thượng vẫn vô ảnh vô tung.

Nửa năm?

Vì sao lại là nửa năm?

Trương Dương vẫn có cảm giác có chút không đúng, khi tiểu hòa thượng nói đến thời hạn nửa năm về mặt rất gian trá, hiện tại Trương Dương đối với mỗi một câu của tiểu hòa thượng đều tràn ngập hoài nghi. Nếu không phải nghe tiểu hòa thượng mở thông đạo không gian, hắn đã không mở ra rồi. Trên thực tế, sau vài lần tiến vào thông đạo không gian, Trương Dương đã nhận ra mối nguy hiểm từ không gian kia, văn minh khoa học kỹ thuật ở đó căn bản địa cầu hiện tại không có khả năng đối kháng, vậy mà cuối cùng vẫn bị tiểu hòa thượng lừa mở thông đạo không gian, gây nên đại họa.

Khi Trương Dương vắt hết óc nghĩ về mục đích của tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng lại trốn ở một góc âm u mà cười trộm. Trên thực tế, Trương Dương hiện tại có mở thông đạo không gian cũng không được, bởi vì thông đạo không gian đã bị vụ nổ phong tỏa. Bởi vì lực nổ quá mạnh, thông đạo không gian sinh ra không gian vụn vụn, tiểu hòa thượng thông qua hơn mười triệu lần tính toán đã cho ra kết quả là, thông đạo không gian kia ít nhất phải nửa năm nữa mới có thể khôi phục sự ổn định, mở ra không gian vũ trụ.

Thật ra, tiểu hòa thượng hiện tại cũng rất bận rộn, căn bản không rảnh để ý tới Trương Dương. Bởi vì, trí tuệ lập trình xuất hiện trên internet kia đã làm hắn phí hết tâm tư, hắn nhất định phải tìm biện pháp diệt trừ trí tuệ lập trình này.

Trí tuệ lập trình này đã đến bước tham lam, căn bản không có cố kỵ sự công hãm của an ninh mạng của chính phủ, thậm chí cả mấy căn cứ vũ khí hạt nhân cũng bị nó xâm nhập.

Tiểu hòa thượng có thể khẳng định, đây là trí tuệ lập trình của văn minh ngoài hành tinh, bởi vì trí tuệ lập trình này tựa hồ chỉ cảm thấy hứng thú đối với tình báo, đối với việc khống chế một số vũ khí thiết bị cũng không có hứng thú, nó chỉ thu thập các tri thức của nhân loại...

Hiển nhiên, kẻ địch đang trong giai đoạn tìm hiểu sự phát triển cùng khoa học kỹ thuật của địa cầu.

Một cuộc chiến không khói lửa được triển khai trên internet, duy nhất làm tiểu hòa thượng vui mừng là đối phương tựa hồ còn chưa phát hiện trí tuệ lập trình hắn tồn tại.

Trong khi tiểu hòa thượng cùng trí tuệ lập trình kia triển khai đối kháng cùng phòng ngự trên internet, Trương Dương đã về tới Somali.

Trương Dương cũng đã hiểu.

Vô luận là hán tử kim giáp kia hay là trung niên tóc dài hắn đều không thể chiến thắng, hắn chỉ có thể dốc hết sức, nghe theo thiên mệnh. Huống chi, hắn hiện tại căn bản như là người đui cưỡi ngựa mù, không chút manh mối.

Đầu tiên, hắn tìm không ra hán tử kim giáp.

Tiếp theo, hắn cũng không biết mục đích của hán tử kim giáp.

Nếu tên kia chỉ muốn tìm một chỗ để ẩn cư qua ngày, tìm được hắn chẳng phải là quấy rầy hắn sao. Ngược lại chọc hắn thẹn quá hóa giận, vạn nhất lại xuất hiện ý nghĩ thống nhất địa cầu gì gì đó thì không thật không ổn...

Sau khi nghĩ thông suốt, Trương Dương cũng không gấp. Dù sao, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng xem mình là Đấng cứu thế.

Sau khi chuyển mấy lượt phi cơ, thật vất vả mới đến được thủ đô Somali, Trương Dương không khỏi thở ra một hơi dài. Tuy Somali là khu vực nguy hiểm nhất trên thế giới, nhưng trong mắt Trương Dương, Somali so với Nhật Bản đáng yêu hơn nhiều. Ít nhất, Somali không có Thần Phong cảm tử đội, không có Đại Hà, không có Thiên Hoàng, không có đại hán kim giáp kia...

Mặt trời rất lớn, sau khi tiến vào phạm vi thôn trang, Trương Dương phát hiện, đường xá đã tốt hơn nhiều.

“Dừng xe!” Trương Dương chậm rãi dừng xe, hắn thấy một trạm gác, bốn người da đen cầm AK47 trong tay, đứng ở sau rào chắn, phi thường cảnh giác nhìn xe Jeep của Trương Dương từ từ tiến vào...

349. Chương 349: Phải Về Nước

Đây là một cái trạm gác phi thường nguyên thủy, bên đường dùng bao cát xây thành hai cái công sự, mỗi bên một người, trên bao cát có đặt súng máy, bên trong còn có bazooka, có bốn người da đen tay cầm AK47 phụ trách kiểm tra ô tô qua lại, trên người bọn họ đều có bộ đàm, thậm chí Trương Dương còn thấy ở phía sau có cả điện thoại.

Ở giữa, là một cái hàng rào trên gần đầy đinh, có lẽ là để chống có người xông qua...

Đây là một cái trạm kiểm tra quân sự phi thường tiêu chuẩn, bất quá, tuy nguyên thủy, lại phi thường chuyên nghiệp, binh lính cũng phi thường chuyên nghiệp.

Binh lính mặc là quân phục không có quân hàm, các binh lính này nghiêm túc, hướng Trương Dương chào, Trương Dương mở cửa kính xe, những người lính này thấy mặt Trương Dương đột nhiên trở nên khẩn trương, lại hướng tới Trương Dương chào theo quân lễ.

Ba người khác, cả mấy người nấp sau công sự, cũng hướng tới Trương Dương chào, trong ánh mắt lộ ra vẻ sùng kính.

Hiển nhiên, những người này đều nhận ra Trương Dương.

Trương Dương vắt hết óc nhớ lại đã gặp những người này ở đâu, rất nhanh Trương Dương liền thất bại. Trên thực tế, đại bộ phận người trong thôn trang này đều nhận ra Trương Dương, bởi vì Trương Dương đã ở nơi này một thời gian để thiết kế quy hoạch khu vực này...

Đương nhiên, Trương Dương không có khả năng nhớ rõ từng người một. Trương Dương chỉ có thể theo phép gật gật đầu chào.

Sáu binh lính lập tức động thủ, rất nhanh di chuyển các chướng ngại đi, sau khi Trương Dương rời đi, lập tức có một binh lính chạy đi gọi điện thoại, còn những người khác thì dùng bộ đàm liên hệ.

Xe chậm rãi rời khỏi trạm gác, Trương Dương trong đầu tràn ngập nghi hoặc, tựa hồ nơi này còn cách thôn trang khá xa, sao lại có trạm gác?

Chẳng lẽ A Trạch Lưu Bưu lão nhân bọn họ đã phạm vi giám thị mở rộng đến chỗ này rồi?

Nghĩ như vậy, Trương Dương tâm tình đột nhiên trở nên hưng phấn, không biết còn có sự ngạc nhiên nào nữa đây?

Xe địa hình chậm rãi chạy, Trương Dương bắt đầu chú ý đến hoàn cảnh ven đường.

Thay đổi rất lớn, quốc lộ tuy còn đơn giản nhưng chất lượng đã tốt hơn nhiều, đã được trải nhựa bằng phẳng, ven đường còn phủ xanh cây cối, các công trình thủy lợi hai bên đường tựa hồ đã thông suốt, nước lưu động trong các kênh mương, ruộng đất đã được gieo trồng, xa xa nhìn thấy một màu xanh biếc, ngẫu nhiên còn có thể thấy máy đào đang sửa chữa các công trình thủy lợi...

Làm Trương Dương chú ý chính là, ở ven đường còn có trụ điện. Tuy còn chưa có dây điện, chỉ mới là trụ điện trống trơn, nhưng thông qua sự bố trí trụ điện thì việc kéo dây điện cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Biến hóa phi thường lớn!

Dọc theo đường đi, Trương Dương gặp năm trạm gác, người trong trạm gác tựa hồ đều đã nhận được điện thoại, khi xe Trương Dương tới thì đều đứng thẳng người chào, vẻ mặt tôn kính, các chướng ngại đều đã được kéo sang một bên.

Trương Dương phát hiện, các trạm gác càng về sau càng hùng vĩ, không riêng gì bazooka cùng AK47, còn có đại liên, súng cối, xe thiết giáp, đều là trang bị tiêu chuẩn của quân đội.

Mà vị trí của các trạm gác cũng càng ngày càng hiểm yếu, rất nhiều trạm gác xây dựng dựa vào núi, còn có công sự bê tông che chắn, rào chắn không còn bằng gỗ nữa mà bằng bê tông, phải có xe kéo mới di chuyển đi được.

Thấy mấy cái trạm gác này, cảm giác đầu tiên của Trương Dương chính là, quốc lộ này cơ hồ không có khả năng bị quân đội vô trang bình thường chiếm lĩnh, nếu không có vũ khí hạng nặng yểm trợ, thì cho dù áp sát cũng khó.

Mà vũ khí hạng nặng muốn đến chỗ này, thì phải cần thời gian rất dài lâu. Bởi vì, quốc lộ của cả Somali cơ hồ đều đã hỏng, cũng không vì một đoạn quốc lộ nơi này được xây dựng mà tốc độ nhanh hơn.

Huống chi, nếu có quân đội tấn công, chỉ cần đem quốc lộ hủy đi, lập tức sẽ ngăn trở công kích của địch.

Dưới tầng tầng trạm gác phòng ngự này, trên thực tế còn có tác dụng theo dõi, cũng cấp tin tức cho phía sau, giữ quân địch cách xa thôn trang.

Nhìn thấy đồng ruộng sinh cơ bừng bừng, Trương Dương không khỏi cảm thán, lần này đi Nhật Bản gần hai tháng, không thể tưởng được trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, mấy người lão nhân A Trạch cùng Lưu Bưu đã kiến thiết nơi này đến mức này.

Thật ra, Trương Dương không nghĩ tới, tại Somali, sức lao động phi thường rẻ, chỉ cần có tiền, muốn làm gì đều được. Đương nhiên, tại Somali duy nhất thiếu chính là công nhân kỹ thuật cao, ví dụ như thợ xây, thợ mộc, cùng công nhân sửa chữa máy móc..

Cũng may chính là, dân cư trong phạm vi mấy chục cây số cũng đủ thỏa mãn sự an bài của lão nhân, tạm thời còn chưa có xuất hiện hiện tượng thiếu công nhân.

Một số máy móc thiết bị cỡ lớn đều là do các nước khác viện trợ không hoàn lại, chỉ rơi vào tay một số quân phiệt hải tặc, lão nhân bỏ ra một số tiền lớn, rất dễ dàng có được một số máy đào, xe bọc thép...

Xe địa hình thẳng một đường không ngăn trở, ở trên đường ngẫu nhiên gặp được xe cộ cũng đã sớm đậu ở ven đường hướng tới Trương Dương mà chào, hiển nhiên, cả thôn trang đều đã nhận được tin tức Trương Dương trở về.

Từ từ, xe địa hình đã đến trung tâm thôn trang, từ xa xa có thể thấy được, một số kiến trúc lầu cao đã được xây dựng, so với những căn nhà lụp xụp cách đó không xa, có vẻ hết sức hùng vĩ, lưng dựa vào núi có lẽ là khu vực huấn luyện...

Đường vẫn rất tốt, Trương Dương nhớ rõ, nơi hiện tại đang đi lúc trước không thể đi vào mà phải phái người thông báo. Mà hiện tại, đường đã được mở rộng gấp đôi, đường nhựa đen kéo dài tới tận trong làng, ngẫu nhiên vẫn còn đọng lại nước bùn ở trên.

Chung quanh, là một cảnh tượng bận rộn náo nhiệt. Có người đang sửa sang lại đường, có người đang trồng cây cỏ, còn có người đang khuôn vác một số thiết bị. Bọn họ, thần thái rất chuyên chú, rất thành kính, không ai nhàn hạ. Tựa hồ có một loại lực lượng tinh thần làm cho bọn họ tự giác lao động...

Xa xa thấy được ba người lão nhân A Trạch Lưu Bưu đang đứng ở đầu thôn trang, sau lưng bọn họ có một đám người da đen, toàn bộ đều mặc vest đen, áo sơ mi trắng, giày da đen, còn có cả kính râm đầy phong cách.

Đây là một nghi thức chào mừng long trọng!

Trương Dương không biết, trong khoảng thời gian hần rồi đi, lão nhân cơ hồ mỗi ngày đều tẩy não các thôn dân này, cơ hồ đem Trương Dương hình dung thành sứ giả của Đấng tiên tri Mohammed.

Tóm lại, Trương Dương hiện tại trong mắt dân bản xứ, đã không phải là người, mà là thần.

Lão nhân vận động tạo thần vô cùng thành công, từ ông già tám mươi cho tới đứa trẻ ba tuổi, đều biết Trương Dương là sứ giả do Đấng tiên tri phái đến, để cải thiện cuộc sống bọn họ, lão nhân thay mặt Trương Dương truyền tụng giáo nghĩa, hần đề xuất phạm là giáo dân thì không phân biệt thị tộc bộ lạc, giai cấp huynh đệ, đều nên liên hợp lại, tiêu trừ huyết thân báo thù, đề xuất cấm bóc lột cho vay nặng lãi, hành thiện đối xử tử tế với người nghèo, mỗi người đều có đất của mình... một loạt các chủ trương cải cách xã hội, đã được quần chúng hạ tầng ủng hộ, điều này làm cho rất nhiều người mất lòng tin đối với xã hội đã trở về.

Giáo lý của lão nhân tại thôn trang vô chính phủ này tràn ngập lực hiệu triệu.

Tóm lại, lão nhân là một nhân viên bán hàng đa cấp xuất sắc, hắn đem giáo lý của Hồi giáo cùng tư tưởng Mao Trạch Đông kết hợp lại với nhau, thần không biết quỷ không hay khiến cho dân bản xứ có cảm giác như đã có một ông chủ để ký thác lòng tin.

Hiện tại, mỗi một người đều vì những lý tưởng hư vô do lão nhân nhồi vào mà phấn đấu...

Đương nhiên, bản thân lão nhân thủy chung cũng không chịu nhận mình là chuyên gia bán hàng đa cấp, lão cho rằng, mình đang truyền bá một loại tinh thần chứ không phải là bán hàng đa cấp. Bất quá, khi lão nhân nói đến mấy cái này, về mặt vô cùng gian trá, thực không ăn nhập gì tới những lý tưởng cao đẹp mà lão nói ra, điều này làm cho Lưu Bưu cùng A Trạch vốn có chút tin tưởng lại thở dài lắc đầu: đây chẳng phải là lừa thần gạt thánh sao?

Sau hơn hai tháng, biến hóa đã rất lớn, thôn trang thiết lập thêm mấy trạm xá, người đi theo Kindness Bull thì người nhà có thể được khám chữa bệnh miễn phí, nếu là người già không có thân nhân, cũng có thể hưởng thụ miễn phí. Đương nhiên, nếu không được miễn phí thì chi phí bỏ ra cũng rất rẻ.

Đây là việc mà lão nhân kiên trì làm, hiệu quả lại tốt đến thần kỳ, chỉ với một hạng mục này đã thu phục toàn bộ dân tại địa phương.

Mà Lưu Bưu cùng A Trạch không nghĩ ra chính là, lão nhân đối với TV lại nghiêm cấm khổng chế, trên cơ bản, trong thôn trang chỉ có mấy cái TV vệ tinh công cộng, thôn dân muốn xem TV thì phải tụ tập lại một chỗ mà xem...

Rất nhanh, A Trạch cùng Lưu Bưu hiểu được ý của lão nhân, lập tức đối với lão nhân bội phục sát đất.

Thì ra, đây là một kiểu khổng chế tin tức, những gì phát lên TV đều có lựa chọn, cái gì mà tình cảm Hàn Quốc tuyệt đối không có khả năng xuất hiện trên TV, đại bộ phận những gì phát trên TV đều là những truyền thống tập tục tốt đẹp của các quốc gia Ả rập.

Đây là một loại khổng chế tinh thần...

Dưới sự tẩy não của lão nhân, mọi thương thuyền tàu chở dầu đi qua Gulf of Aden của Somali đều biến thành sứ giả của ma quỷ, bọn họ cướp đoạt những gì của dân lao động, chúng là người xấu, chúng nên bị trừng phạt.

Tự nhiên, cướp bóc bắt cóc thương thuyền tàu chở dầu trở thành một loại hành động chính nghĩa, thành sự trừng phạt đối với ma quỷ.

Trên lịch sử, cho tới bây giờ chưa từng có hải tặc cướp bóc quang minh chính đại đến như thế, có được dân tâm như thế, lão nhân chỉ ngắn ngủi trong thời gian hai tháng đã chiếm được.

Thật ra, làm được mấy cái này cũng rất đơn giản, nếu không có kinh tế hùng hậu để cải thiện cuộc sống của dân bản xứ, thì lão nhân có nói đến mấy cũng uống công, lý luận của lão nhân chỉ là bề ngoài, vẫn cần phải có một căn cơ tốt thì mới có thể phát triển được.

Bất quá, đáng nói rõ chính là, lão nhân chỉ mới là thực hiện một số suy nghĩ của bản thân, nếu chân chính muốn thay đổi bọn họ, thì cần phải có thời gian cùng tiền tài hơn nữa để duy trì...

Đây là một sự giáo hóa trường kỳ, đương nhiên, đối với lão nhân mà nói, cũng là sự tranh đấu trường kỳ.

Lão nhân không vội, lão có thời gian. Hiện tại, lão nhân thực trầm mê vào cái loại hưởng thụ sự truyền bá tinh thần này.

Rất nhiều lúc, lão nhân đặc ý tới mức tự xem mình là sứ giả của Đấng tiên tri Mohammed. Mỗi một lần thấy lão đặc ý đến quên mình như thế, lão bà, Lưu Bưu, cùng A Trạch đều không chút do dự gõ lên đầu lão một cái, làm cho lão thanh tỉnh ra...

Nhìn làn da phơi nắng ngăm đen của Lưu Bưu, còn có vẻ mặt lạnh như băng, trong hai mắt lại lấp lánh sự quan tâm của A Trạch. Trương Dương cảm thấy cảm động, đã xa cách hơn hai tháng, Trương Dương mới phát hiện, không có hai người bọn họ, cuộc sống của hắn ít vui đi rất nhiều.

Ba người không nói gì, chỉ ôm chặt lấy nhau.

Chỉ là một sự im lặng, huynh đệ tình thâm không cần phải nói, đặc biệt là Trương Dương, lại cảm giác được sự ấm áp, hẳn rất rõ ràng, gần đây tâm lý biến hóa rất nghiêm trọng, đã đến bước rất nguy hiểm. Tư tưởng trong trí nhớ thủy chung vẫn mạnh mẽ thay đổi hành vi của hắn, có rất nhiều lần Trương Dương đã có ý định lợi dụng Lưu Bưư cùng A Trạch.

Thượng vị giả, là lãnh khốc vô tình.

Thượng vị giả, là giết chóc thiết huyết.

Thượng vị giả, chỉ có ích lợi bản thân, không có bằng hữu...

Trương Dương rất muốn làm một thượng vị giả, rất muốn nhất hô bách ứng, rất muốn giống như trung niên tóc dài kia, phất tay một cái, trăm vạn chiến hạm hóa thành tro bụi...

Nhưng cho Trương Dương lựa chọn, Trương Dương vẫn nguyện ý lựa chọn bằng hữu như Lưu Bưư, A Trạch.

Bằng hữu là gì?

Bằng hữu là có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia!

Bằng hữu là gì?

Bằng hữu là khi người đến bước đường cùng, sẽ có người đứng ra che chở cho người!

Một nam nhân, nếu không có bằng hữu, đó là một nam nhân thất bại!

Cả đời một nam nhân, có hai thứ không thể thiếu, một là gái, hai là bạn!

“Này này, đừng có như thế chứ? Nơi này còn nhiều người!” Lão nhân thấy ba người ôm cùng một chỗ mà không để ý tới lão, nhất thời bất mãn đi đến bên cạnh Trương Dương nói.

“A... A... đừng... ta có vợ rồi...”

Một tiếng tiếng kêu thảm thiết làm cho người trong thôn trang đều ghé mắt nhìn, mọi người hai mắt hoa lên, cánh tay trắng kiện của Lưu Bưư đã kéo lão nhân vào giữa ba người, ba người ôm chặt lấy lão nhân, thân thể đáng thương gãy vỡ xương của lão nhân bị ba đại hán lực lưỡng ép lại, đầu óc choáng váng, hô hấp khó khăn...

Mọi người vây quanh dẫn Trương Dương đến căn nhà mới xây, đây là một căn nhà ngói, bên trong được kết cấu bằng gỗ mới xây, bên cạnh là một cái phòng học rộng rãi, do lão nhân dạy tiếng Anh cùng Hán ngữ cho người địa phương. Tại Somali, tuy đại bộ phận cũng biết chút tiếng Anh, nhưng cũng chỉ có dân bản xứ là có thể nghe hiểu, nội địa hóa tiếng Anh một cách nghiêm trọng, lão nhân trong lúc tẩy não thuận tiện cũng dạy thêm một ít tiếng Anh cùng Hán ngữ.

Khi đi vào thôn trang, thủy chung chỉ có Lưu Bưư, A Trạch, cùng lão nhân bước ra đón Trương Dương.

Đây là quy tắc của lão nhân, Trương Dương là lão đạo tinh thần của cả thôn trang, tự nhiên địa vị đứng đầu này cần bọn họ phụ trợ, bằng không, rất khó hình thành cho dân bản xứ cảm thấy là sứ giả.

Quả nhiên, khi thôn dân thấy mấy người lão nhân A Trạch Lưu Bưư về mặt đối với Trương Dương cung kính, lập tức bọn họ đối với Trương Dương càng tỏ ra sùng kính, ánh mắt nhìn về phía Trương Dương tràn ngập sự thành kính.

Chiến dịch tẩy não sau hơn hai tháng không quản ngày đêm của lão đầu, rốt cuộc đã đạt được hiệu quả nhất định, Trương Dương mặc dù ở thôn trang không tới vài ngày, nhưng địa vị lại được củng cố, vượt xa sức ảnh hưởng của Kindness Bull.

Trên thực tế, bản thân Kindness Bull căn bản không nghĩ tới việc thay thế vị trí của Trương Dương, hắn muốn thay thế lão nhân còn không được, không phải hắn không muốn thay thế, mà là không có năng lực. Hiện tại, Kindness Bull đối với lão nhân hết sức bội phục, rất nhiều chuyện hắn không có nghĩ tới, lão nhân đã bố trí gọn gàng.

Kindness Bull tin tưởng rằng, cho dù hắn có nắm giữ về tài chính, hắn cũng tuyệt đối không tạo được sức ảnh hưởng như hiện nay, càng không thể làm cho bộ tộc phát triển đến mức như hiện nay. Hiện tại, cả Tộc

trưởng của bộ tộc Kindness Bull cũng ủng hộ lão nhân vô điều kiện, hy vọng duy nhất của bọn họ chính là hy vọng thôn trang của mình có thể sớm được lão nhân quy hoạch kiến thiết.

Nông dân Somali rất cần tài chính cùng kỹ thuật, trong phạm vi hai trăm cây số gần thôn trang, cơ hồ là điện lực, thông tin, giao thông đều đã bị lâm vào trạng thái tê liệt...

Đây là một cái đại sảnh rất lớn, lát đá đen làm cho người ta cảm thấy rất trang nghiêm.

Khi Trương Dương thấy bộ đồ pha trà ở giữa đại sảnh, hẳn cơ hồ nghĩ đến mình đã về tới Trung Quốc, căn phòng khách này trang hoàng rất đơn giản, đều dựa theo thiết kế Trung Quốc.

Bàn ghế cùng các dụng cụ pha trà, trên vách tường có treo mấy bức sơn thủy họa, cạnh tường có đặt mấy cái giá trưng bày một số đồ cổ...

“Thế nào?” Lão nhân nắm tay vợ về mặt đắc ý nói.

“Không tệ... lão đầu, trong này có nhiều người, lão không thể tự kiểm điểm chút sao?”

Bà vợ vốn đang ôn nhu bên cạnh lão đầu nhất thời mặt đỏ lên, tránh thoát bàn tay của lão đi đến bàn trà, động tác tao nhã bắt đầu pha trà, động tác như hành vân lưu thủy. Xem ra, bà đã được lão đầu thích hưởng thụ dạy dỗ khá xuất sắc. Trương Dương không khỏi ngẫm than thở một tiếng. Rất nhiều lúc, hẳn thực tâm một tình yêu giữ hai ông bà này, tình yêu này cứ nhân nhật nhưng lại lâu dài.

Phòng khách này, tựa hồ ngăn cách với người bản địa. Sau khi mọi người đi vào, trừ Kindness Bull, những người khác đều tản ra, không có tiến vào phòng khách. Trương Dương phỏng chừng, phòng khách này không được lão đầu cho phép, thì người bình thường không được vào.

Mấy người ngồi xuống xong không nói gì, ánh mắt đều lẳng lặng nhìn bà lão đang pha trà.

Bà lão thần thái phi thường chuyên chú, rất nhanh, trong phòng khách đã tràn ngập hương trà. Hiển nhiên, đây là trà mới năm nay, hiện tại cũng là đúng lúc để uống trà.

Phòng khách phi thường im lặng, đây là sự tôn trọng đối với bà lão.

Lưu Bư mỗi ngày đi theo bên cạnh lão đầu, cũng tiêm nhiễm một chút văn khí, ánh mắt nhìn về phía bàn trà cũng rất nghiêm túc.

Trà đạo, vốn là chuyện cần phải làm một cách chuyên chú.

Mấy chén trà nhỏ “phượng điểm đầu” đều đã được rót đầy nước trà màu xanh biếc, bà lão sau khi rót đầy từng ly một, hướng tới mọi người hiền lành gật đầu rồi vào phòng trong, hiển nhiên, bên trong là phòng ngủ của bà cùng lão đầu.

Đối với việc bà lão tiến vào phòng Trương Dương cũng không kỳ quái, lão đầu tư tưởng nam quyền so với hẳn còn nghiêm trọng hơn. Cho tới bây giờ cũng chưa từng cho bà lão tham gia quyết sách gì.

Dùng lời của lão đầu nói là: Chuyện gì mà nữ nhân nhúng tay vào, liền biến vị, nữ nhân tốt nhất là hãy làm hiền thê lương mẫu!

“Lão đầu, gần đây thế nào rồi?” mấy người sau khi uống cạn ly trà, Trương Dương nhìn thoáng qua bà lão đã đi vào trong rồi nói, “Hoàn hảo... chuẩn bị có một đứa nhỏ...” Lão nhân đột nhiên đỏ mặt lên.

“A...”

Câu trả lời của lão đầu làm cho Trương Dương thiếu chút nữa là bật ngửa ra đất, vẻ mặt không thể tin được nhìn lão đầu, lão đầu đã ngoài sáu mươi, mà bà lão ít nhất cũng ngoài năm mươi, loại tuổi này muốn có con, quả thực là chuyện ngàn lẻ một đêm.

“Khụ khụ... đúng vậy... bác sĩ kiểm tra nói có, đề nghị sinh, bằng không, càng nguy hiểm...” Lão đầu trên mặt như phát sốt.

“Vậy... chúc mừng...”

Trương Dương ngờ ngác nhìn thoáng qua Lưu Bư cùng A Trạch đang cười trộm, không biết nói gì.

“Hắc hắc, không cần không cần, đứa nhỏ này, các người đều là cha của nó, cho nên, nó lớn lên cũng phải trông cậy vào các người” Lão đầu cười nói.

“Này này... nó cùng chúng tôi là đồng bậc mà, lão cũng đã hơn sáu mươi rồi...” Lưu Bư hoảng sợ, tuy bình thường một lão đầu hai lão đầu, nhưng trong tiềm thức, hắn đã xem lão đầu là trưởng bối, nói đến, tuổi tác cũng chênh lệch quá lớn, tuy Lưu Bư cũng xem lão đầu là huynh đệ, nhưng trong lòng cũng không qua được cửa ải này.

“Chiếm chút tiện nghi làm cha nuôi sao lại không được?”

“...” Lưu Bư nhìn thấy Trương Dương há miệng lè lưỡi, nói không nên lời.

“Anh Bư, người cũng nói lão đầu đã hơn sáu mươi” A Trạch đứng dậy giúp mọi người châm thêm trà.

“Ồ...”

Lưu Bư nhất thời hiểu được ý tứ của Trương Dương. Hiển nhiên, lão đầu đã hơn sáu mươi, cũng không có nhiều thời gian để nuôi con nên người. Khi đứa nhỏ hai mươi tuổi, lão đã hơn tám mươi, tự nhiên là phải do bọn họ đảm đương.

“Hắc hắc...” Lão đầu vẻ mặt đắc ý, phẳng phất như gian kế đã thành vậy.

“Lão đầu, gần đây thôn trang thế nào rồi?” Rốt cuộc, cũng đã nói đến chính đề.

“Cũng không tệ lắm, nơi này dân phong thuần phác, chỉ cần có chút ưu đãi, thi triển chút thủ đoạn, kết hợp với một ít tông giáo tư tưởng, rất dễ dàng có được dân tâm. Người trên đường trở về cũng thấy được, kiến thiết cơ bản ở nơi này đều đã có căn cơ nhất định, tin tưởng rằng không đến nửa năm nữa là sẽ có thành quả...”

“Sát thủ huấn luyện thế nào?” Đây là đề tài mà Trương Dương quan tâm nhất.

“Cái này càng dễ dàng, nơi này rất nhiều người từ rất nhỏ đã tiếp xúc với vũ khí, cơ hồ đều là sát thủ trời sinh. Chẳng qua, văn hóa còn chưa ổn, làm một sát thủ, không chỉ là biết bắn là được, còn phải học tập kỹ xảo quyền cước, ngôn ngữ rất nhiều quốc gia, còn phải có kiến thức tin học... Tạm thời không có biện pháp để cho bọn họ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Bất quá, tại Gulf of Aden cướp bóc bắt cóc tàu chở dầu thì cũng có thừa...”

Trương Dương không khỏi trầm mặc, hắn vẫn nghĩ huấn luyện sát thủ rất đơn giản, không thể tưởng được, làm một sát thủ lại phức tạp như vậy. Bất quá, cẩn thận suy nghĩ lại thì đích xác là như thế. Một sát thủ vĩ đại, không chỉ biết giết người là được, tại một quốc gia xa lạ, phải biết trao đổi với dân bản xứ, phải xem được bản đồ địa phương, phải quen thuộc thói quen cuộc sống cùng văn hóa tại địa phương. Đây là một môn học phi thường phức tạp, mà đại bộ phận người trẻ tuổi tại Somali đều thất học, nếu an bài bọn họ đi tới quốc gia xa lạ chấp hành nhiệm vụ giết người, phỏng chừng người còn chưa tìm được, bản thân đã lạc đường...

Bất quá, làm Trương Dương vui mừng, bắt cóc trên biển cũng không cần kỹ thuật sống gì, chỉ cần có vũ khí cùng công cụ gây án tiên tiến là có thể. Ít nhất, tại Gulf of Aden có thể tìm được tài chính, không cần lo lắng tài chính thiếu hụt mà chậm trễ sự huấn luyện cùng kiến thiết.

“Tình hình tài chính thế nào rồi?”

“Cái này cũng không cần lo, đa số mấy thứ này căn bản không cần tốn tiền, tu kiến đường thì đã có nhân công, rất nhiều máy móc công trình nơi đây cũng không có... Đúng rồi, lần này một số hàng chúng ta nhập về, cũng đã phân phát cho thôn dân chung quanh...” Lão nhân như vô tình nhìn thoáng qua Kindness Bull.

“Ừm, hiểu rồi” Trương Dương gật gật đầu, cũng không tiếp tục đề tài này, không chế thôn trang là vấn đề mang tính chiến lược tính, không giống với việc kiến thiết thôn trang, phải đề phòng Kindness Bull, không thể cho hắn biết.

“Đúng rồi, lần trước vụ giao dịch bốn tàu chở dầu thế nào rồi?” Trương Dương nhìn Kindness Bull hỏi.

“Đã hoàn thành giao dịch ba tàu chở dầu, nhưng một tàu chở dầu là của thế lực đối địch với ta không chế...”

“Thế lực đối địch?” Trương Dương không khỏi nhú mày, còn chưa bắt đầu mà đã có thế lực đối địch, loại cảm giác này làm cho hắn cảm thấy không ổn.

“Chính là thế lực của ta trước kia” Endebuer giải thích: “Hiện tại thế lực này đã xem ta là kẻ địch, tuyên bố là vì đầu mục trước kia mà báo thù, chúng ta vẫn đang truy lùng vị trí của bọn chúng, nhưng đối phương rất xảo hoạt, không ngừng di chuyển, hơn nữa trong thôn trang vẫn còn đang kiến thiết, mọi người còn chưa quen thuộc tình huống trên biển, cho nên vẫn chưa có hành động gì...”

“... Ừm, cho phần thưởng, ai nếu có thể cung cấp vị trí xác thực của tàu chở dầu, chúng ta thưởng hai mươi vạn USD” Trương Dương thản nhiên nói.

“Hai mươi vạn USD...” Kindness Bull hai mắt nhất thời trợn to.

“Người dựa theo ý của ta mà đi làm đi”.

Nhìn thấy Kindness Bull đang kinh ngạc, Trương Dương không khỏi thở dài một tiếng. Đám hải tặc này, rốt cuộc cũng không phải là người làm đại sự, chỉ hai mươi vạn USD đã khiến cho hắn không nở bỏ ra rồi.

Đối với Trương Dương mà nói, hắn tình nguyện bỏ ra hai mươi vạn USD để tìm được manh mối, chỉ cần tìm được tàu chở dầu, cho dù thuyền viên trên đó đã chết hết, Trương Dương cũng có thể tìm được một khoản tiền thuê khổng lồ. Đương nhiên, Trương Dương tin tưởng rằng, chỉ cần tìm được tàu chở dầu, hắn hoàn toàn có thể bắt tri bắt giác mà chiếm lĩnh tàu chở dầu.

“Vâng!”

Kindness Bull giật mình, đột nhiên đứng lên.

Bắt đầu từ khi Trương Dương trở về, Kindness Bull liền cảm thấy áp lực rất lớn, tựa hồ, người trẻ tuổi đã nảy sinh ra biến hóa phi thường so với hai tháng trước. Hắn không biết hình dung như thế nào, hắn chỉ cảm giác được, người trẻ tuổi này giờ tay nhắc chân cũng tràn ngập uy nghiêm không thể nghi ngờ, chỉ ánh mắt cũng phẳng phất có thể nhìn thấu lực phủ ngũ tạng của hắn.

Thật ra, không riêng gì hắn, ngay cả lão nhân cùng A Trạch, Lưu Bư cũng cảm giác được rõ ràng sự biến hóa của Trương Dương.

Loại biến hóa này thực vi diệu, không có mũi nhọn lộ ra như trước kia, cũng không có khí thế sắc bén như trước kia. Trương Dương hiện tại, làm cho người ta một cảm giác rất trầm trọng.

Trương Dương hiện tại, hương vị quyền thế càng đậm, sát khí đã thu vào rất nhiều.

Một vẻ mặt, một động tác, một câu nói, đều làm cho người ta cảm thấy áp lực trầm trọng, một loại áp lực vô cùng nặng.

“Đi đi, mau chóng tìm được mục tiêu, chúng ta sắp tới cũng phải đi một thời gian” Trương Dương hướng tới Kindness Bull rất tự nhiên phát phát tay.

“Vâng!”

Kindness Bull không chút do dự, đi nhanh ra ngoài, phẳng phất như hắn phải hoàn thành nhiệm vụ hạng nhất vô cùng quang vinh vậy.

Sau khi Kindness Bull đi ra ngoài, trong đại sảnh đột nhiên lâm vào sự tĩnh lặng làm cho người ta cảm thấy áp lực, ánh mắt cả ba người đều dừng ở trên người Trương Dương.

“Ha ha, cái gì vậy?” Trương Dương nhìn lão nhân cùng Lưu Bư A Trạch, cười hỏi.

“Người đã thay đổi”.

Làm Trương Dương trợn mắt há hốc mồm, ba người đều đồng thanh nói ra một câu, hơn nữa, cả ba sau khi nói xong, đều thở ra một hơi thật khó hiểu. Trương Dương không biết, vừa rồi khi hắn hạ lệnh cho Kindness Bull đã hình thành áp lực, đối với ba người cũng sinh ra một loại áp lực tâm lý.

“Ta thay đổi... là người đều phải thay đổi...”

Trương Dương không có nói thay đổi cái gì. Trên thực tế, hắn rất rõ ràng, hắn đang ở trên một biên giới, hắn mỗi thời mỗi khắc đều cùng lối suy nghĩ trong trí nhớ tranh đoạt quyền chủ động. Rất nhiều khi, không lưu ý sẽ bị lối suy nghĩ trong trí nhớ ảnh hưởng đến quyết sách của bản thân.

Nếu bảo Trương Dương tự đánh giá mình, hắn sẽ dùng hai chữ để hình dung tính cách của bản thân: Thiện biến (hay thay đổi)!

Đương nhiên, mặc kệ là thiện biến tới đâu, Trương Dương tin tưởng rằng, đều chỉ là một ít tiểu tiết, lối suy nghĩ của hắn thủy chung vẫn chiếm cứ tác dụng chủ đạo. Hơn nữa, thông qua tu luyện gần đây, lối suy nghĩ trong trí nhớ đã có hiện tượng bị mình đồng hóa. Trương Dương tin tưởng rằng, không bao lâu nữa, lối suy nghĩ trong trí nhớ cũng sẽ không ảnh hưởng đến quyết sách của hắn.

Vào lúc đó, Trương Dương sẽ biến thành một cỗ máy tính!

“Chúng ta phải rời khỏi đây?” Lưu Bư sau khi ngây người, đột nhiên hưng hăng uống một ngụm trà.

“Đúng vậy, chúng ta cũng nên về nước, chẳng lẽ, ngươi không hy vọng về thành phố C thăm cha mẹ?” Trương Dương cười nói.

“Ngẫm lại, ****, ta rất nhớ, ta càng nhớ tới những cô bé ở quốc nội, ở nơi này, không phải chỗ cho ta sống, hu hu... Trương Dương, thăm lắm, ở nơi này hơn hai tháng, ta chưa từng gặp một cô gái trẻ nào, nếu ngẫu nhiên gặp được thì lại che mặt... Lão đầu nói đây là phong tục tập quán ở nơi này, hu hu... không thể nhìn, không thể đụng vào, lại càng không thể sờ... Trời ơi, không còn cách nào khác...”

“Không cần tỏ khổ, chúng ta rất nhanh có thể trở về thành phố C!” Lưu Bư nói xong, ánh mắt cũng đỏ bừng, Trương Dương tin tưởng rằng, nếu còn không cắt ngang lời hắn, khẳng định sẽ nói đến nước mắt tung hoành.

“Ha ha ha... Tốt tốt, ta muốn đi về nhà, ta muốn gặp Tiểu Thanh, hắc hắc...” Lưu Bư vẻ mặt cười dâm, thấy vậy ba người đều chuyển mắt, không ngừng lắc đầu thở dài.

“Lão đầu, chuẩn bị cho Bư đại gia hai mươi vệ sĩ cao lớn, ta sẽ cho con của lão gọi ta là cha, quá quá...”

350. Chương 350: Thành Phố Shi, Dao Ca

Sau khi hội nghị đơn giản tiến hành xong, Trương Dương ở tại thôn trang vài ngày.

Trong mấy ngày này, Trương Dương cẩn thận xem lại bố cục phòng vệ của thôn trang một chút, đây là một vấn đề rất trọng yếu, phải biết rằng, tại Somali, đủ kiểu thế lực chiếm cứ, nếu không có một căn cứ hùng hậu làm căn cứ, muốn sống yên tại Somali cũng không phải là dễ dàng.

Thiết kế lại một số, các sơ hở cũng được gia cố.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là con người, chỉ cần mỗi một thôn dân đều đồng lòng, như vậy so với bất kỳ dạng phòng thủ đều có hiệu quả hơn.

Trong mấy ngày này, Trương Dương kiểm tra khu huấn luyện, khu võ thuật, còn có văn khoa giáo dục. Đương nhiên, Trương Dương cũng đi xem bến tàu, cũng đã có một con đường đơn giản đi ra bến tàu, uốn lượn trong rừng cây, rất bí ẩn, hơn nữa, dễ thủ khó công, thậm chí, còn thiết kế một số căn cứ quân sự, miễn cho có người từ biển đột phá thẳng vào thôn trang...

Mọi phương tiện đều nguyên thủy, nhưng không nghi ngờ đều rất hữu hiệu.

Cho dù có quân đội tiến vào khu vực này, không có vũ khí hạng nặng trợ giúp, cũng không có khả năng có thể chiếm lĩnh, mà hoàn cảnh tự nhiên nơi này, căn bản không thích hợp để vũ khí hạng nặng tiến công.

Nhìn thấy những căn cứ quân sự này, Trương Dương rất vừa lòng, nơi này chỉ là một bắt đầu, hơn nữa, nơi này chỉ là một căn cứ huấn luyện, hắn đang nắm trong tay lực lượng được tập trung từ các nơi trên thế giới...

“Tề Thiên” Tổ chức sát thủ tuy còn chưa nhận được một vụ nào, nhưng đã có những bước đi rất quan trọng.

Cũng nhờ những bước đi này, tổ chức sát thủ “Tề Thiên” cùng với các tổ chức sát thủ khác không giống về bản chất. Bởi vì, “Tề Thiên” tự bản thân bồi dưỡng ra sát thủ, mỗi một sát thủ đều trải qua một hệ thống huấn luyện. Hơn nữa, trải qua tông giáo tẩy não của lão đầu, so ra thì “Tề Thiên” có sức ngưng tụ hơn.

Mỗi một sát thủ từ nơi này đi ra, đều có một giấc mộng. Đó chính là, thông qua tài chính mà bọn họ đạt được để thay đổi quê hương của bọn họ, để thay đổi đất nước nghèo nàn của bọn họ...

Đây là một mục tiêu thực sự hư vô mà lại thực tế.

Mục tiêu này, đã trở thành mục tiêu cuối cùng của các sát thủ.

Mỗi một người đều tin tưởng lời của lão đầu, chỉ cần bọn họ cố gắng, hoàn toàn có thể đạt được giấc mộng của bọn họ. Bởi vì, lão đầu đã dùng hành động thực tế để thay đổi cả thôn trang, mà thôn trang đã phát triển nhảy vọt, hơn nữa, phạm vi mấy trăm cây số xung quanh thôn trang, theo thời gian thì sức ảnh hưởng của bộ tộc của Kindness Bull cũng càng lúc càng lớn. Vào mấy năm sau đó, Kindness Bull đã trở thành đối tượng mà các thế lực chính trị tại Somali đều muốn mượn sức.

Đương nhiên, đây chỉ là một cái bắt đầu, thông qua Kindness Bull, một số con đường kinh doanh mà lão đầu cùng Trương Dương kinh doanh nắm giữ bắt đầu cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong phạm vi của hắc tại Somali, một số khoáng sản tài nguyên cũng được khai phát. Lúc này, mới là thời điểm đi lên chính quy. Lúc này, mới thực sự là kinh doanh. Tại Somali, không có Kindness Bull gặt đầu, không ai có thể lấy đi dù một tảng đá...

Tổ chức sát thủ, chỉ là một công cụ kiếm tiền mà thôi!

Đương nhiên, trong mắt giáo đồ nơi đây, đây là một chức nghiệp thần thánh, bọn họ đang nắm trong tay súng ngắm để diệt sát tà ác trên thế giới này.

Bất quá, đáng nói rõ hơn là, tổ chức sát thủ “Tề Thiên” sát thủ cũng không hoàn toàn là người Somali. Trên thực tế, sát thủ là người Somali cũng không nhiều, 80% sát thủ là thông qua chiêu mộ mà đến.

Chỉ có như vậy, mới có thể đối với Kindness Bull hình thành sức uy hiếp, hắc viễn viễn không biết thế lực chân chính của tổ chức sát thủ, chỉ sợ hắc ở đâu cũng là căn cứ của sát thủ.

Đối với Trương Dương, Kindness Bull thủy chung vẫn có sự sợ hãi sâu xa, cho dù là nhiều năm sau, Kindness Bull cơ hồ trở thành hoàng đế của cả Somali, hắc đối với Trương Dương cũng không dám có chút tâm tư phản bội.

Trong mắt hắc, cho dù không phải là Trương Dương, chỉ A Trạch cùng Lưu Bưu cũng không phải là người mà hắc có thể chiến thắng. Mà Trương Dương, đã vĩnh viễn trở thành một bóng ma không thể diệt được ở sâu trong linh hồn của hắc...

Rất cuộc, sau nhiều tuần, mọi chuyện đều được an bài thỏa đáng, mà lão đầu cũng đã bỏ tiền ra mua mấy bộ hộ chiếu Mỹ.

Biện pháp của lão đầu rất đơn giản, lão tại Mỹ mua một công ty chỉ còn cái xác, đại biểu pháp nhân kiêm Tổng giám đốc là Trương Dương, mà Lưu Bưu cùng A Trạch là trợ giúp của Trương Dương, mọi thủ tục đều hoàn toàn hợp pháp.

Tên của công ty là “Công ty trách nhiệm hữu hạn đầu tư quốc tế Vân Dương”.

Công ty trách nhiệm hữu hạn đầu tư quốc tế Vân Dương nghiệp vụ phi thường rộng, đối với luyện kim, khoáng sản, dầu mỏ, tài chính, địa ốc đều có. Đương nhiên, công ty này cũng không phải hoàn toàn chỉ có cái xác, mà cũng có một số tài sản, mấy tài sản này, lhm lão giúp một số thế lực xã hội đen rửa tiền, trên danh nghĩa là thuộc Công ty trách nhiệm hữu hạn đầu tư quốc tế Vân Dương, trên thực tế thuộc về người khác.

Trên thực tế, Công ty trách nhiệm hữu hạn đầu tư quốc tế Vân Dương đời trước vốn là công ty rửa tiền của một số thế lực xã hội đen, vừa lúc muốn dời đi nên đem xác công ty bán cho Trương Dương.

Khi Trương Dương làm xong mấy thủ tục này, đột nhiên cảm thấy xúc động, hắc đột nhiên xúc động khi nắm giữ công ty này.

Vì cái gì mà mua công ty của Mỹ, nguyên nhân trong đó cũng rất lớn. Bởi vì, trên thế giới hộ chiếu làm việc của các công ty Mỹ so với các quốc gia khác dễ dàng hơn nhiều. Đây là vì tổ chức “Tề Thiên” về sau. Dù sao, một tổ chức sát thủ khẳng định là cần phải đi khắp thế giới, mà vấn đề hộ chiếu phải giải quyết. Một sát thủ vĩ đại chân chính, khi chấp hành nhiệm vụ tuyệt đối sẽ không nhập cư trái phép, mà quang minh chính đại chu du thế giới mới là chân chính là sát thủ vĩ đại.

Khi một sát thủ phải nhập cư trái phép, như vậy sát thủ này nhiều nhất cũng chỉ là một sát thủ hạng ba. Sát thủ hạng nhất đều ngồi phi cơ, ở khách sạn sa hoa, dùng các kiểu các dạng đầu tư để lấy có tiếp cận mục tiêu, một kích tất trúng rồi nhàn nhả ra xa ngàn dặm...

Thật ra, thành lập một công ty đa quốc gia là để giải quyết một vấn đề quan trọng, đó chính là cung cấp vũ khí cho sát thủ, công ty thật ra chỉ là con đường để cung cấp vũ khí, sát thủ chân chính rất ít khi mang theo vũ khí bên người. Dù sao, hiện tại các dụng cụ kiểm soát phi thường tiên tiến, mang vũ khí rất không tiện, không ai ngốc mức mang theo một khẩu súng ngắm mà ngồi phi cơ.

Một sát thủ thành công, tuyệt đối có con đường riêng cung cấp vũ khí an toàn.

Đương nhiên, đây cũng là sự khác biệt, các tập đoàn sát thủ quốc tế có ưu thế về điểm này. Rất nhiều sát thủ địa phương tuy lợi hại, trên thực tế, cũng không thể cạnh tranh với các tập đoàn sát thủ quốc tế. Ví dụ như, Phi Châu rất nhiều quốc gia chiến loạn đều có sát thủ vĩ đại. Tại Somali, Afghanistan, Iraq, mấy điểm nóng này đều có sát thủ hạng nhất. Nhưng bọn họ căn bản rất khó ra khỏi phạm vi hoạt động của họ.

Lấy một ví dụ đơn giản, một sát thủ nhất lưu Iraq đi vào Trung Quốc, sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Đầu tiên, là ngôn ngữ, sau đó là thói sống, tiếp theo là không có vũ khí...

Rất nhiều rất nhiều, để có thể trở thành một tổ chức sát thủ có tiếng trên thế giới, tuyệt đối không phải có súng có người là được.

Con đường vũ khí, che dấu thân phận, tổ chức văn hóa của sát thủ, các chi nhánh, mấy cái này tổng hợp lại mới biểu hiện ra được sự cường đại của một tổ chức sát thủ.

Lão đầu quả nhiên là chuẩn bị cho Lưu Bưu hai mươi vệ sĩ da đen cao lớn uy mãnh, đây là hai mươi người ưu tú trong thôn trang, tổ chức tổng hợp không tệ, đặc biệt đã được huấn luyện về ngôn ngữ. Đương nhiên, mấy cái này không quan trọng, quan trọng nhất chính là, hai mươi người này không phải là giáo đồ nghiêm khắc của Hồi giáo, bọn họ cũng không quá cuồng tín.

Lão đầu đúng là cần người như vậy, nếu cho Lưu Bưu dẫn theo hai mươi vệ sĩ Hồi giáo cuồng tín, đây tuyệt đối là một chuyện rất phiền toái.

Quả nhiên là uy phong!

Khi hai mươi vệ sĩ da đen cao lớn đứng thẳng hàng chờ đợi lên xe, Lưu Bưu kích động không ngừng xoa xoa tay.

Lính đánh thuê trước kia mời tới đã sớm ly khai, hiện tại, tiền Trương Dương đến bến tàu là hơn mấy chục chiếc xe địa hình, đây đều là lão đầu chuẩn bị, trên xe đều được sơn xanh, có cắm một lá cờ màu trắng, trên cờ có viết hai chữ lớn: Tề Thiên!

Lần đầu tiên thấy dấu hiệu này, Trương Dương có loại cảm giác muốn học máu, thứ này quá tục đi.

Bất quá, Trương Dương cũng không có biện pháp, bởi vì, đây là kết quả của lão đầu cùng A Trạch, Lưu Bưu thương lượng ra, nói loại thiết kế này rất thực tế, màu trắng đại biểu cho tử vong, nghĩ bóng là tổ chức sát thủ, mà Tề Thiên biểu đạt rất rõ chí khí của tổ chức...

Cuộc đua tiền rất náo nhiệt, già trẻ lớn bé trong phạm vi mấy cây số đều chạy tới căn nhà trung tâm, đều mặc lễ phục.

Mọi người vẻ mặt đương nhiên đều sùng kính nhìn đám người Trương Dương.

“Trương Dương, khi nào thì trở về?”

Lão đầu nhìn Trương Dương có vẻ không nữ, trong mắt lão đầu, Trương Dương là đồ đệ của mình, càng như đứa con mình, là Trương Dương hoàn thành giấc mộng của lão.

Đối với lão đầu mà nói, thành lập một tổ chức sát thủ tuyệt đối so với gia nhập tổ chức sát thủ Thần Thoại Thời Đại càng thú vị hơn nhiều, cũng có tính khiêu chiến hơn nhiều. Quan trọng hơn là, lão đầu có loại cảm giác thành tựu lan tỏa khắp thiên hạ...

“Khó nói, thời gian gần nhất bề bộn nhiều việc, ta phải về thành phố C, còn muốn đi thành phố SHI gặp Đào Ca, còn có Tỉnh Hội, sau khi xong mọi chuyện ta có thể phải đi Mỹ một chuyến. Đúng rồi, lão chú ý thu tập một chút nghiệp vụ ở Mỹ, nếu có thể, thì đem mỗi làm ăn đầu tiên của Tề Thiên giao cho chúng ta làm, ha ha, lần đầu tiên thì phải khai trương cho tốt”.

“Ừm ừm, ta sẽ chú ý, người trở về phải cẩn thận một chút”.

“Tốt lắm, hãy cùng bá mẫu chuyện trò một chút, người ở nơi này cũng không có bằng hữu, lão lại giống như một hoàng đế. Bá mẫu bụng ngày càng lớn phải chiếu cố nhiều...”

“Khụ khụ... được rồi được rồi, đi đi!” Lão đầu nhất thời đỏ mặt, vội vàng đẩy Trương Dương lên xe.

“Lão cũng bồi dưỡng cho nhiều vào, đừng vất vả như vậy, lão cũng không có khả năng cứ ở đây mà dưỡng lão, đợi sau khi mọi chuyện đã ổn, lão cũng nên về nước, ở chỗ này ta cũng có chút lo lắng...” Trương Dương cảm giác mình cứ như là một lão bà vậy.

“Biết rồi, ta đã xem xét người kế nghiệp, thật ra, Kindness Bull cũng không tệ, người này có chút thông minh, nhưng không có đại trí tuệ, rất dễ dàng khống chế, ta đang dạy dỗ hắn, người cứ yên tâm, ngày ta rời khỏi đây, hắn cũng có thể yên tâm” Lão đầu áp thấp thanh âm nhẹ giọng nói.

“Ừm, vậy tốt rồi, đúng rồi, phải lấy được tàu chở dầu của công ty dầu mỏ Sibiri kia, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, mặc kệ trả giá ra sao, nhất định phải đoạt lại tàu chở dầu. Chỉ cần làm ổn việc này, chúng ta có thể thông qua Tổng giám đốc của công ty dầu mỏ Sibiri làm trung gian của cả vùng biển Somali, chỉ lấy tiền thuê cũng đủ rồi, hơn nữa không có nguy hiểm, chỉ cần danh dự... Cẩn thận một chút, ta đi rồi...”

“Người cũng cẩn thận một chút. Thuận buồm xuôi gió!”

Dưới ánh mắt tiễn đưa của mấy trăm người, đội xe nổi lên bụi đất cuồn cuộn, tựa như một cự long uốn lượn biến mất trong rừng cây, bọn họ tới bến tàu, bởi vì đường đi xóc mà bá mẫu lại đang có bầu, Trương Dương cũng không cho lão đầu tiễn tới bến tàu. Hơn nữa, tiễn quân ngàn dặm cũng phải từ biệt, tiễn đến đâu cũng vậy mà thôi.

Tại bến tàu, có ba chiếc thuyền cao tốc cũng một số tàu đánh cá, đây đều là tài sản của Trương Dương, cũng là tài sản của thôn trang.

Hai mươi người da đen chia ra ngồi trên ba chiếc thuyền cao tốc, qua kính râm nhìn thuyền từ từ rời khỏi bờ, trên mặt đều ngẩn ngơ. Bọn họ vốn sinh ra và lớn lên tại Somali. Hiện tại, bọn họ phải rời khỏi quê hương đi nơi nào, tiền đồ ở đâu, bọn họ đều không biết...

Không riêng gì bọn họ, ngay cả Trương Dương A Trạch cùng Lưu Bư đều đứng ở đầu thuyền ngơ ngác nhìn bến tàu càng ngày càng xa rồi thối dài. Tuy ở đây cũng không lâu, nhưng mỗi người đều đổ ra tâm huyết rất lớn trên mảnh đất này.

Đặc biệt là A Trạch cùng Lưu Bư, mấy trăm thanh niên trai tráng trong thôn trang đều do hai người bọn họ tự mình huấn luyện, rất nhiều chi tiết huấn luyện là do bọn họ thiết kế, tại vùng đất này, bọn họ đã rất nhiệt tình làm việc, hiện tại rời đi cũng có chút không nỡ.

Từ biệt lần này, không biết năm nào tháng nào mới có thể trở lại nơi này.

Trên thực tế, ba người cũng không có quay lại nơi đây, ý của Trương Dương đều thông qua số sát thủ vệ sĩ bên người mà truyền đến thôn trang. Mà cũng vì Trương Dương không có quay trở lại, hơn nữa một số vệ sĩ còn thêm mắm thêm muối vào, người trong thôn trang trong hơn mười năm, đều đem Trương Dương trở thành sứ giả của đức Mohammed.

Sứ giả của đức Mohammed khẳng định là rất nhiều việc, bởi vì hắn phải đi khắp thế giới truyền bá giáo lí, rất nhiều người cả đời chưa từng thấy qua Trương Dương nhưng lão đầu thủy chung vẫn nhắc tới Trương Dương, dùng các kiểu giải thích về việc Trương Dương không quay lại nơi này...

Đương nhiên, tại thôn trang này, tất cả những người trẻ tuổi đều lấy việc có thể đi theo Trương Dương làm vinh quang, vì để Trương Dương tạo thành sức ảnh hưởng, cũng vì để cho một số người trẻ tuổi Somali tiếp xúc với thế giới bên ngoài, lão đầu không thể không thường xuyên thay đổi vệ sĩ bên cạnh Trương Dương. Bất quá, đây chính là làm khổ Lưu Bư cùng A Trạch. Mỗi một lần đổi người, bọn họ cũng không thể không dạy dỗ lại. Cũng may chính là, lão đầu coi như giúp đỡ bọn họ, mỗi lần thay đổi đều lưu lại hai người cũ, bằng không, cái gì cũng phải dạy lại cũng đủ làm Lưu Bư A Trạch mệt chết.

Tại vùng đất này, mấy người Trương Dương tuy ở không bao lâu, lại sáng tạo ra một thần thoại.

Trong mấy chục năm tới, tổ chức sát thủ Tề Thiên thủy chung vẫn là một trong những tổ chức võ trang lớn nhất Somali.

Hơn nữa, tại vùng đất này, xuất phát vô số sát thủ vĩ đại, nhờ có những sát thủ vĩ đại này, Tề Thiên dần dần có chỗ đứng trong rừng sát thủ, thậm chí, sau này còn mơ hồ vượt lên cả tổ chức sát thủ Thần thoại thời đại. Cuối cùng, cùng Thần thoại thời đại trở thành song hùng trong giới sát thủ, trở thành một thần thoại khác sau tổ chức sát thủ Thần thoại thời đại.

Ba người sáng lập ra tổ chức sát thủ Tề Thiên cũng đã hoàn thành tâm nguyện của bọn họ, bọn họ đã lập nên một tổ chức sát thủ song song tồn tại trên đỉnh với Thần thoại thời đại, cũng không phụ hai chữ “Tề Thiên” này.

Đương nhiên, đáng nói rõ chính là, cái này cùng với tiểu hòa thượng đối với Thần thoại thời đại mất đi hứng thú cũng có quan hệ, sau này tiểu hòa thượng thật sự rất bận, căn bản không có ý định kinh doanh tổ chức sát thủ Thần thoại thời đại này nữa, nếu tiểu hòa thượng chuyên chú một chút, bằng vào internet cùng nhân mạch của hắn, Trương Dương căn bản không có khả năng bằng vào một cơ sở Somali mà có thể chống lại tổ chức sát thủ siêu cấp Thần thoại thời đại cực kỳ lớn này.

Không ai biết mấy cái bí mật này, đây đã thành bí ẩn của lịch sử, thậm chí, ngay cả lão đầu cũng không có nghĩ đến.

Trương Dương tuy loáng thoáng biết được một ít, nhưng tổ chức sát thủ này trừ lúc đầu hắn bỏ sức ra nhất định, thì sau này toàn bộ đều do một mình lão đầu thao túng, nếu có người hỏi Trương Dương ông chủ chân chính của “Tề Thiên” là ai? Trương Dương khẳng định sẽ trả lời: lão đầu!

Đường về nước cũng thuận buồm xuôi gió.

Từ Somali đi, lão đầu đã an bài gọn gàng, tuyệt đối không chút sơ sót, hộ chiếu mỗi một người, chi phiếu của mỗi một người, vé máy bay của mỗi một người, lão đầu an bài chu đáo.

Khi phi cơ dừng ở sân bay thành phố ZHI, Trương Dương A Trạch cùng Lưu Bư ba người ngồi ở trên ghế đều hít sâu một hơi.

Xuất ngoại một chuyến, lại đã có cảm giác về lại quê nhà.

“Đi thôi!”

Khi người trên phi cơ xuống hết, Trương Dương mới hít một hơi thật sâu, mở to mắt đứng lên.

Khi đám người Trương Dương được hai mươi người da đen mặc vest vây quanh đi xuống phi cơ, thiếu chút nữa khiến cho cả sân bay náo loạn, đều nghĩ đến đây là đại nhân vật cực kỳ quan trọng, sân bay không thể không cho cảnh sát hộ tống Trương Dương rời sân bay. Hư vinh này cũng làm cho Lưu Bư cũng thấy thỏa mãn, đương nhiên Trương Dương cũng không ngoại lệ. Nhìn thấy cảnh sát mà bình thường thấy là đau đầu chạy trước mở đường, bất giác dâng lên một cảm giác tự hào...

Hư vinh cũng có thể hại chết người!

Hai mươi người da đen sau hai tháng được lão đầu huấn luyện địa ngục, công tác vệ sĩ rất chuyên nghiệp, hơn nữa cả đám đều vest đen áo sơ mi trắng đeo kính râm, rất dễ dàng hù dọa người thường. Dù sao, người bình thường cũng không có khả năng một lần xuất ra hai mươi vệ sĩ như vậy. Bình thường nguyên thủ của một số nước nhỏ xuất ngoại phỏng vấn, cũng không có khả năng dẫn theo hai mươi vệ sĩ. Đám người vây xem ai cũng không thể tưởng được, hai mươi vệ sĩ uy vũ dọa người này hoàn toàn là vì thỏa mãn hư vinh của Bư đại gia, để cho Bư đại gia áo gấm trở về thành phố C.

Hiện tại. Bưu ca hận không thể có cánh bay đến thành phố C, đem hai mươi vệ sĩ đi một vòng quanh nhà, nếu điều kiện cho phép, tốt nhất là dẫn theo hai mươi vệ sĩ này mỗi người xách một túi hoa quả, đi từng nhà mà rải phông hàng xóm láng giềng.

Đương nhiên, cuối cùng là muốn dẫn hai mươi đại hán này đi trường học một chuyến, đem đám bạn lưu manh trước kia tụ tập lại, nói cho chúng biết hiện tại Bưu đại gia là thân đáng ngàn vàng, đội ngũ vệ sĩ mấy chục người, còn có một căn cứ huấn luyện sát thủ khổng lồ...

Lưu Bưu muốn làm nhất, chính là bao một phi cơ, đem đám bạn này đi Somali du lịch một chuyến, để xem Bưu đại gia hấn ở tại Somali uy phong đến cỡ nào!

Nghĩ vậy, Lưu Bưu trên mặt liền cười gian, khoe miệng chảy nước miếng...

“Lên xe, người đang nằm mơ giữa ban ngày đấy à?” Nhìn thấy Lưu Bưu thiếu chút nữa đâm vào taxi, Trương Dương biết Lưu Bưu lại bắt đầu nghĩ bậy, hỏi còn đi học xem tiểu thuyết trên mạng, Lưu Bưu cũng thường xuyên lộ ra bộ mặt này.

“Hả... A... đến rồi sao? Đến thành phố C rồi sao?” Lưu Bưu xoa xoa tay mừng rỡ.

“Cái gì thành phố C? Ta đã nói cả chục lần, chúng ta trước đến thành phố ZHI, thăm Đào Ca, cũng có thể thăm cha mẹ của ta nữa, như vậy có thể một công đôi việc...” Trương Dương muốn học máu, trên phi cơ, Lưu Bưu tựa như chìm sề, không ngừng hỏi hấn khi nào thì đến thành phố C, hấn đã giải thích cả chục lần, xuống phi cơ, không thể tưởng được Bưu đại gia lại nhắc tới thành phố C.

“Ừm ừm, đúng đúng, chúng ta trước thăm Đào Ca cùng bá mẫu, sau đó thì đi Tỉnh hội ngủ mấy tối...”

“Lái xe, tới khách sạn xxxx” Trương Dương bảo tài xế lái xe, quay đầu lại hỏi: “Vì sao phải ngủ mấy tối, người không phải vội về thành phố C sao?”

“Cái này... hắc hắc...” Lưu Bưu vẽ mặt cười dâm.

“Tiểu Thanh muội muội...” Trương Dương nhất thời giật mình hiểu ra.

“Hắc hắc...”

Nghe Lưu Bưu cười dâm kể cả tài xế taxi, Trương Dương, A Trạch sống lưng đều phát lạnh, nổi da gà.

Xem ra, Tỉnh hội chuyến này, một cô gái thuần khiết xinh đẹp đã rơi vào trong tay một sắc ma, sẽ bị tên thô lỗ này ô nhục, chà đạp. Nghĩ vậy, Trương Dương cùng A Trạch không khỏi đồng thanh thở dài một tiếng...

Khách sạn xxxx.

Đây là khách sạn bốn sao hào hoa nhất thành phố ZHI. Đương nhiên, ở bên ngoài khách sạn vẫn tuyên bố là năm sao.

Thuê hơn mười phòng, an bài hai mươi vệ sĩ da đen xong, ba người sau khi thương lượng một chút, quyết định ngồi taxi đến Lưu Thanh Sơn một chuyến. Dưới góc độ của Trương Dương xem ra, vô luận như thế nào, làm một văn bối, hơn nữa có quan hệ với tướng quân, hấn cũng nên đi rải phông vị lão nhân quyền khuynh triều dã kia một chút.

Ba người rất đơn giản mua một chút hoa quả rồi đi thẳng tới biệt thự. Lưu Bưu cùng A Trạch đều có chút kích động, bọn họ đã nghe Trương Dương nhiều lần nhắc tới nhân vật truyền kỳ này, hiện tại cũng muốn gặp mặt.

Bây giờ còn khá sớm, chừng mười giờ sáng, khi xe taxi chở Trương Dương tới cửa biệt thự, làm cho Trương Dương kinh ngạc chính là, cô gái hiền lành kia đã chờ ở cửa, cửa sắt đã mở, bộ dáng nghênh khách.

Khi Trương Dương thấy vẻ cười tủm tỉm của cô gái, trái tim đột nhiên đập nhanh lên.

Chẳng lẽ lão nhân đã biết?

“Đến đây” Cô gái khẽ cười, phẳng phất như nghênh đón đứa nhỏ của mình vậy, nhẹ nhàng kéo tay Trương Dương, lại rất tự nhiên kéo Lưu Bưu cùng A Trạch vào, làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết. Ngay cả người lạnh lùng như A Trạch đối với cô gái hiền lành này cũng không sinh ra tâm lý bài xích.

“Bá mẫu khỏe chứ”.

Ba người chỉnh tề cúi đầu.

“Khỏe khỏe, tất cả mọi người khỏe chứ, đến đây, vào trong ngồi đi, lão nhân nói, các người khẳng định trở về. Nếu các người không đến, ông ấy sẽ rất thất vọng. May mắn, các người không làm cho ông ấy thất vọng, ha ha... Đến đây, trà đã pha rồi đó” Cô gái phi thường tự nhiên tiếp nhận hoa quả trong tay Trương Dương, trước dẫn ba người vào phòng khách sau đi vào trong phòng bếp, nói vậy, là muốn lưu ba người lại ăn cơm.

“Ngồi đi!” Lão nhân ngồi ở trên sô pha cũng không có ý đứng dậy, tay ra dấu ngồi xuống.

“Lưu bá khỏe chứ!”

Ba người lại chỉnh tề cúi đầu rồi mới ngồi xuống.

“Ha ha, khỏe. Nghe nói có người dẫn theo rất nhiều nhân mã đến đây, ta liền đoán, nên là các cậu trở về, ha ha, đây là A Trạch sao?” Lão nhân mời ba người uống trà, bản thân cũng nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một chút.

“Vâng, Lưu bá!” A Trạch đứng lên khẽ gật đầu.

“Ngồi đi ngồi đi, quả nhiên là thông minh, khó trách tướng quân đối với cậu rất ưu ái!” Lão nhân liên tục gật đầu, vẻ mặt tán thưởng nhìn A Trạch.

“Cảm ơn!” A Trạch lễ phép gật đầu rồi rất tự nhiên ngồi xuống.

“Cậu chính là Lưu Bư trong truyền thuyết?” Lão nhân đem ánh mắt chuyển qua trên người Lưu Bư.

“Phì... trong truyền thuyết...” Lưu Bư vừa lúc đang uống trà, đột nhiên phun ra, may mắn là nhanh mắt lạnh miệng, nước trà đều phun lên trên đầu mình, không có phun lên trên bàn trà.

“Sao vậy?” Lão nhân khoe miệng khẽ cười nói.

“Sao lại là trong truyền thuyết?” Lưu Bư thở hổn hển dùng khăn lau nước trà trên người, thế nhưng là quần bố, lau mấy cũng không được, ướt sũng cả một mảng lớn, tựa như dải trong quần vậy, thấy vậy Trương Dương cùng A Trạch cắn răng cố nén không cười ra tiếng.

“Ta thực đã sớm nghe tên của cậu, có thể nói là như sấm động bên tai, đúng rồi, nghe nói cậu rất thích thể hiện, vừa rồi sao lại không dẫn theo hai mươi vệ sĩ da đen kia đến?” Lão nhân nói.

“Cái này... khụ khụ... tôi thực muốn mang theo, nhưng Trương Dương không đáp ứng, hơn nữa, ít người cũng có thể tiết kiệm chút tiền taxi...”

“Khụ khụ... khụ khụ...” Lúc này chính là lão nhân đã ho khan sắc mặt đỏ bừng, Trương Dương cùng A Trạch lại có cảm giác vô cùng xấu hổ, lần này thật khó đỡ.

“Không sai, không sai, nhiều người thì tốn tiền, muỗi tuy nhỏ, nhưng cũng là thịt, hiện tại kinh tế khó khăn, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm...”

“Ừm ừm, Lưu bá quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh!” Lưu Bư đưa ngón tay cái, hai mắt hướng tới lão nhân mà chớp chớp.

“Khụ khụ... cảm ơn đã khích lệ...” Lão nhân thấy ánh mắt mà Lưu Bư nhìn mình, không khỏi đỏ mặt lên, thầm tự than thở, người này quả nhiên là Lưu Bư trong truyền thuyết, tuyệt đối không có sai, người như thế, không có khả năng giống ai được.

“Trương Dương, xem bộ dáng, các cậu đi Nhật Bản một chuyến, lại có kỳ ngộ?” Lão nhân đột nhiên chuyển lời.

“Hoàn hảo, hoàn hảo, đã tiến bộ rất nhiều”.

Trương Dương miệng nói lấy lệ, nhưng trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, khi lão nhân mở cửa nghênh khách, Trương Dương vẫn lo lắng một vấn đề, có phải là hành tung của mình vẫn bị lão nhân theo dõi? Nếu thực là vẫn theo dõi, vậy bí mật tại Somali đã không còn là bí mật nữa rồi?

Lão nhân vừa hỏi, đã hoàn toàn làm cho Trương Dương yên tâm, hiển nhiên, xúc giác của lão nhân còn chưa có kéo dài đến vùng chiến loạn kia.

Trương Dương đã có thể khẳng định, trong sân bay có hệ thống tình báo của lão nhân. Dù sao, bọn họ dẫn theo hai mươi vệ sĩ da đen như vậy rất gây chú ý, nếu nhân viên tình báo đem ba người ra phân tích báo cáo, việc nhận ra bọn họ là ai cũng không phải là việc khó.

“Ha ha, không có việc gì, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, mỗi một người đều có chút bí mật của họ” Lão nhân đối với việc Trương Dương trả lời qua loa tựa hồ cũng lơ đãng.

“Lưu bá đã đi Bắc Kinh chứ?” Trương Dương không muốn dây dưa vấn đề này, liền đổi đề tài hỏi.

“Đã đi, gặp được rất nhiều bạn già. Ừm, đúng rồi, có vẻ cậu cùng Vương Yến có chút vấn đề, khi ta gặp nó thì bộ dáng luôn buồn bực không vui, bất quá, cũng không sao, đứa nhỏ thôi mà, tính tình thất thường cũng là bình thường...” Lão nhân cười nói.

“Ồ...” Trương Dương đột nhiên cảm thấy mất mát, miệng mở ra mà lại không biết nói gì.

“Ừm, không đề cập đến nữ nhi tình trường nữa, ta muốn hỏi một chút, các cậu lần này khua chiến đánh trống trở lại thành phố ZHI, có phải là chuẩn bị cùng Đào Ca tái khởi binh phong?”

“Không phải, chúng tôi chỉ là qua đường thôi, bởi vì, cha mẹ tôi hiện làm công ở tại một khu công nghiệp các thành phố ZHI không xa, ta muốn tới thăm”.

“Ồ... nên đi thăm, lần trước cũng chưa thăm được” Lão nhân gật đầu tán thưởng.

“Lần trước thời cơ chưa tới, không muốn làm cho bọn họ thêm phiền toái”.

“Ừm, đích xác là như thế, dưới tình huống đó đúng là rất phiền toái, lần này, các cậu chuẩn bị thăm Đào Ca sao?” Lão nhân tự hỏi một chút.

“Cũng nghĩ tới!”

Ba người đồng thanh trả lời.

“Vì sao?”

“Chúng tôi tuy không thể là cộng sự, nhưng chúng tôi là bằng hữu, tôi rất vinh dự có bằng hữu như Đào Ca!” Trương Dương giọng điệu rất nghiêm túc, mà Lưu Bưu cùng A Trạch cũng đồng thời gật mạnh đầu.

“Đào Ca quả nhiên là Đào Ca, không hổ là Đào Ca!” Lão nhân sau khi trầm mặc một lúc thì thở dài nói.

“Đúng vậy, Đào Ca là hiệp sĩ trong mộng một thời của chúng tôi, hắn tựa như đạo khách trong truyện Cổ Long, hắn mới là đang ở trong giang hồ!”

“Ừm, đây là mị lực cá nhân Đào Ca, các người đi rồi, Đào Ca thống nhất các thế lực xã hội đen tại thành phố SHI, hơn nữa, hắn cùng Mao thị gia tộc cũng có giao tình rất sâu. Hiện tại, sự nghiệp của hắn đang lên như điều gặp gió...” Lão nhân chậm rãi nói.

“Ồ, vậy tốt rồi, chúng tôi tới thăm rồi sẽ đi, cũng không làm phiền hắn” Đột nhiên trong lúc đó, Trương Dương có cảm giác mất mát, đây là một lỗi ngẫm cảm giác rất kỳ quái.

“Ha ha, ta còn chưa nói hết, Đào Ca hiện tại thuận phong thuận thủy, bất quá, hắn tựa hồ rất không vui. Hơn nữa, ý chí sa sút, hiện tại thành phố SHI gió êm sóng lặng, nhưng nếu Đào Ca còn tiếp tục như vậy, một đám lóc nhóc muốn soán ngôi có thể sẽ có hành động”.

“Ha ha, Lưu bá không cần lo lắng, người như Đào Ca, tôi hiểu hắn, hắn sẽ không sa sút, hắn làm tôi bội phục nhất chính là tính cách cố chấp không buông tha, vĩnh viễn không chịu thất bại. Tôi tin tưởng rằng, tại thành phố SHI, ai cũng không dám động đến địa vị của hắn”.

Trương Dương cùng A Trạch Lưu Bưu liếc nhau cười to, mà Lưu Bưu cũng cười to theo Trương Dương, phảng phất như lão nhân nói là truyện cười.

Đích xác, Đào Ca trong mắt ba người bọn họ, cơ hồ là một loại tinh thần, một loại tín ngưỡng.

Đao Ca võ công không tính là lợi hại, Đao Ca lợi hại nhất chính là mị lực nhân cách nhất hô bá ứng của hắn!

Đao Ca thuận phong thuận thủy, hiện tại rốt cuộc thế nào?

351. Chương 351: “móc Ruột” Đao Ca

Lão già cũng không hỏi nhiều, chỉ nói chuyện phiếm, giống như người một nhà vậy. Đường như ông ta không có ý bảo Trương Dương làm gì hết.

“Cậu biết tại sao tôi lưu các người lại ăn cơm không?” Khi mấy người ngồi vào bàn ăn, lão già đột nhiên hỏi.

“Không biết...” Trương Dương ngẩn người, A Trạch và Lưu Bư cũng nhìn nhau. Vấn đề này vốn nên do bọn họ hỏi.

“Nhiều năm như vậy, ta rất ít khi giữ khách lại ăn cơm. Hơn nữa một lần giữ ba người lại càng ít hơn nữa. Ài... người già chỉ muốn nhớ lại quá khứ, nghĩ đến một ít người bạn già. Trên cơ bản đến tuổi của chúng ta, rất ít khi nào có thêm bạn mới nữa” Lão già thốt lên, hiển nhiên đang nhớ đến quá khứ huy hoàng.

Trương Dương không hỏi. Trương Dương biết, lão già sẽ tự nói ra nguyên nhân. Đến tận bây giờ, Trương Dương rất tò mò với lão già này. Hắn không thể tưởng được người bình thường như lão già mà có thể kết giao với cả tướng quân Cà Lăm. Quan trọng hơn ông ta là một người áo vải, không chức không quyền nhưng lại là thế lực một phương. Không thể nghi ngờ, cuộc đời lão già là một cuộc đời đầy truyền kỳ.

“Sau khi cậu xuống máy bay, tôi đã nhận được tin tức của cậu. Tôi ngay lúc đó đã nghĩ, cậu có vài khả năng. Thứ nhất, cậu có được một thế lực lớn ủng hộ. Thứ hai, cậu có được một món tài sản rất lớn. Lúc ấy ta đã nghĩ, cậu có thể đến thăm một lão già đáng ghét như ta không? Còn nữa, cậu có điều vô dương oai mang theo một đám vệ sĩ đi cùng không?”

“Ha ha, cậu không làm ta thất vọng. Cậu đến thăm ta, mang theo rất nhiều hoa quả đến thăm ta, không có lễ vật quý trọng. Một cuộc đến thăm rất bình thường, một loại làm cho người ta cảm thấy thân thiết. Quan trọng hơn là cậu không mang theo vệ sĩ, cho nên không làm ta thất vọng” Lão già cười nói.

“Dù là tuổi tác hay kinh nghiệm, bác đáng được chúng ta tôn trọng” Trương Dương trầm ngâm một lát rồi nói.

“Ha ha, cậu rất thông minh, không vui không buồn, không lo sợ, không buồn phiền, không bị thành công đột nhiên tới mà mất đi chính mình. Điểm này rất đáng giá. Người trẻ tuổi làm được như vậy rất không dễ dàng. Rất nhiều người trẻ tuổi bởi vì thành công quá sớm, không biết quý trọng, luôn coi mình đứng đầu thiên hạ, dùng thái độ đó đối xử với mọi người”.

“Cảm ơn” Trương Dương gật đầu. Hắn không nghĩ ra một người lại có suy nghĩ kín kẽ đến như vậy. Nếu như hôm nay mà cao ngạo đến thăm lão già. Có lẽ sau này rất khó đến gần lão già quyền thế ngập trời này.

“Lưu bá, bác cho rằng chúng tôi thuộc thế lực hay là đột nhiên giàu to?” Lưu Bư đột nhiên hỏi.

“Cậu cũng muốn thử ta?” Lão già đứng lên, mở một bình Ngũ lương dịch ra, rót đầy ba chén cho bọn họ, mùi rượu thơm mát tràn ngập trong không khí.

“Khụ khụ...”

“Thực ra cũng rất dễ đoán. Các cậu nên là giàu to rồi sẽ lập thế lực của mình” Lão già đưa mấy chén đến trước mặt ba người.

“Tại sao?”

Ba người chần động trong lòng, nhìn thoáng qua nhau rồi đồng thanh hỏi.

“Rất đơn giản, tính cách của các cậu là không chịu dưới người. Từ chuyện lần trước ở chỗ Đao Ca là có thể nhìn ra. Các cậu cũng không muốn phụ thuộc vào ta, sợ bị ta khống chế nên lựa chọn rời khỏi thành phố ZHI. Nói cách khác, các cậu không có khả năng phụ thuộc một thế lực nào. Trên thế giới này ta nghĩ sẽ không có một thế lực cường đại nào đến mức các cậu cũng muốn phụ thuộc”.

“Như vậy chỉ còn có một khả năng có thể. Đó là các cậu đột nhiên phát tài. Tại sao nói các cậu đã thành lập thế lực, đó là từ vệ sĩ mà các cậu mang theo có thể nhìn ra. Với thân thủ của các cậu, căn bản không cần vệ sĩ gì hết. Mang theo vệ sĩ, hoàn toàn là thỏa mãn hư vinh trong lòng. Mà theo tính cách các cậu, hư vinh đó không thể nào dùng tiền mà mua. Hiển nhiên thân phận chính thức của những người đó không phải vệ sĩ, mà là thế lực của các cậu. Hoặc là nói đàn em của các cậu”.

Ba người trợn mắt há mồm, thật không ngờ năng lực phân tích của lão già lại cường đại như vậy.

“Ha ha, nhớ kỹ, cho dù là chuyện gì cũng có thể tìm ra đầu mối. Hơn nữa ta còn có thể phân tích ra thế lực của các cậu là ở khu vực nào. Đương nhiên quốc gia khẳng định không thể nào phân tích cụ thể ra được”.

“Nói mau, nói mau” Mặt Lưu Bưu đầy sùng bái, vội vàng nói.

“Đám người da đen đó, không phải ở Châu Mỹ. Ở nước Mỹ, các cậu không thể nào trong thời gian ngắn mà thành lập được thế lực. Như vậy nơi các cậu lựa chọn phải là Châu Phi”

“Tại sao?” Trương Dương trở nên nghiêm túc. Khả năng phân tích cường đại của lão già làm cho hắn cảm thấy áp lực. Một người bình thường mang đến áp lực cho một cường giả, đây là điều không thể tưởng tượng nổi.

“Thế lực xã hội đen ở nước Mỹ đã định hình. Nếu có người từ bên ngoài đến thành lập thế lực, nhất định sẽ có tin tức truyền ra. Đương nhiên đây không phải trọng điểm. Quan trọng là các cậu dù thành lập thế lực ở nước Mỹ, cũng không thể nào một lần tìm được hai mươi đàn em trung thành. Mà Châu Phi thì khác. Châu Phi nghèo đói, chiến tranh liên miên. Nếu có kinh tế làm cơ sở, có được người trung thành dễ hơn nhiều. Hơn nữa ta tin rằng đám người đó nên thuộc về nước Ả rập”.

“Ừm?” Trương Dương mạnh mẽ ức chế sự kinh ngạc của mình xuống.

“Đất nước Ả rập chiến loạn liên miên, nhân lực khá phong phú, thành lập thế lực cũng rất dễ dàng. Ha ha, thực ra đó cũng không phải điều quan trọng, quan trọng đó là chỉ có nơi đó bởi vì vấn đề tín ngưỡng tôn giáo và chiến loạn, hệ thống tình báo của ta không thể nào chạm đến. Cho nên từ đó có thể chứng minh, thế lực của các cậu được dựng ở quốc gia Ả rập chiến loạn liên miên tại Châu Phi...”

Im lặng!

Trương Dương rốt cuộc hiểu ra một nhân vật bình thường sao lại bất phàm.

Một người thành công không phải là ngẫu nhiên mà là tất nhiên. Lão già chỉ từ bề ngoài mà phân tích ra nhiều tin tức như vậy. Đủ thấy lão già chính là một nhân vật như thế.

Quyền thế của lão già không chỉ là quan hệ khắp thế giới, còn có năng lực phân tích không gì sánh được của ông ta.

“Nào, có thể ăn được rồi, thịt nướng, ha ha, món ngon Hồ Nam” Lão già mỉm cười, giơ đũa lên.

“Bác Lưu, Trương Dương kính bác một chén”.

“Cảm ơn các cậu sau khi về thành phố ZHI còn đến thăm ta. Chén rượu này, ta uống” Lão già cũng không đứng lên, thoải mái một hơi cạn chén. Buổi tối, lão già hình như rất hứng thú, nói cười với mọi người, khoảng cách giữa mọi người giảm đi rất nhiều, giống như bạn vong niên vậy. Trên thực tế mấy người đã là bạn vong niên. Mặc dù đều có bí mật riêng, nhưng điều này không ảnh hưởng đến tình hữu nghị giữa bọn họ. Đường như lão già và Trương Dương có một sự ăn ý rất quỷ dị.

Đương nhiên, trong cuộc nói chuyện phiếm, Trương Dương cũng loáng thoáng nghe được một ít tin tức tình báo từ trong miệng lão già.

Làm cho Trương Dương nuối tiếc chính là dù cho lão già uống bao nhiêu nhưng vẫn thủ khẩu như bình. Trên cơ bản không nhắc đến mạng lưới và một ít bí ẩn giang hồ của ông ta. Càng nhiều là nói cho Trương Dương cách làm như thế nào để cho mình cường đại.

Buổi nói chuyện này có tác dụng rất lớn đối với Trương Dương. Ít nhất, Trương Dương biết thế lực nơi nào đang tranh chấp, nơi nào không hỗn loạn. Cũng sơ bộ biết được một ít phương pháp làm cho mình nhanh chóng cường đại.

Hơn bảy giờ tối, bữa rượu tan đi. Nếu như không phải bác Lưu gái đoạt chén của lão già, có lẽ bữa rượu này phải hết cả tối.

“Bác Lưu, chúng tôi rời đi trước, bác nghỉ sớm đi” Trương Dương cũng thấy lão già dù sao cũng đã cao tuổi, không thắng được tử lực.

“Ha ha, được được, hôm nay rất tận hứng. Có thời gian đến uống rượu với lão già này”.

“Hắc hắc, bác Lưu, đi hát với bọn tôi không? Sẽ bố trí một em cho bác...” Lưu Bưu thần thần bí bí nói nhỏ vào tai lão già.

“Khụ khụ... các cậu tự đi đi” Trong cười, ba người rời khỏi Lưu phủ. Lúc rời đi, ba người nhìn thấy người phụ nữ hiền lành đang tức giận véo tay lão già.

“Chúng ta đi đâu?” Lưu Bưu ngồi trên xe taxi, cười quái dị quay đầu lại nhìn Trương Dương.

“Mày muốn đi đâu thì đi đó” Trương Dương sao không biết ý của Lưu Bưu. Bây giờ Lưu Bưu khẳng định là muốn tìm Đào ca.

“Đưhe đ c được, đến Lưu kim tuế nguyệt. Hôm nay để Đào Ca ứa máu” Lưu Bưu lập tức mừng rỡ.

“Đào Ca...” Lái xe taxi càng hoảng sợ.

“Không biết?” Lưu Bưu tùy tiện nói.

“Không, không phải không biết” Lái xe lau mồ hôi trán. Đó là nơi giải trí hào hoa nhất của thành phố ZHI. Bây giờ cả thành phố đều thuộc phạm vi thế lực của Đào Ca. Đương nhiên nơi đó bây giờ cũng thuộc quản lý của Đào Ca.

“Tiền...”

“Không cần, không cần, tôi không có tiền lẻ trả lại” Tài xế nhìn thoáng qua tờ một trăm, có chút chần chờ.

“Mẹ nó, mày coi lão tử là côn đồ sao? Cầm lấy, không cần trả lại” Lưu Bưu tức giận ném tiền lại, rời đi.

Lái xe ngơ ngác nhìn ba người đi vào cửa xoay màu vàng, rùng mình một cái, lập tức xe taxi nhanh như chớp biến mất trong dòng xe.

Thanh danh của Đào Ca rất nổi tiếng. Lái xe vừa nghe thấy ba người trẻ tuổi này ngông cuồng nói làm Đào Ca ứa máu, điều này tuyệt đối làm cho người ta sợ hãi.

“Tiên sinh, có đặt phòng trước không?” Một cô nhân viên xinh đẹp cười ngọt ngào làm Lưu Bưu ngứa ngáy trong lòng.

“Không có, lấy một căn phòng lớn nhất, xa hoa nhất cho Bưu đại gia”.

Khách xếp.

Lập tức, nhân viên dẫn ba người đến một căn phòng xa hoa nhất. Một phòng thấp nhất cũng hai vạn. Chẳng qua nhân viên lễ tân không lo ba người không có tiền trả, đây không phải chuyện nàng phải lo lắng. Nàng chỉ cần đưa khách đến nơi là hết nhiệm vụ.

“Gọi tất cả các cô em tới đây” Vào phòng, Lưu Bưu tùy tiện dựa lưng vào thành ghế bằng da thật.

“Có ngay”.

Trương Dương và A Trạch ngồi im tại chỗ. Đối với bọn họ mà nói, vào nơi này tất cả đều nghe Bưu đại gia.

Đương nhiên hai người cũng không cần quan tâm. Dù sao cũng chỉ mất ít tiền mà thôi. Huống hồ nơi này là chỗ làm ăn của Đào Ca, coi như chiếu cố việc kinh doanh của Đào Ca.

Chỉ là làm cho Trương Dương, A Trạch không ngờ đến là, Lưu Bưu không định chơi đùa. Hôm nay đến đây là nể mặt Đào Ca. Hắn đem đến thể diện cho Đào Ca, tự nhiên Đào Ca phải trả tiền.

“Quý khách, đây là những cô gái xuất sắc nhất của chúng tôi”.

Rất nhanh, hơn hai mươi cô gái do một thiếu phụ đưa vào trong căn phòng này. Đúng thế, đây là hai mươi cô gái ưu tú nhất. Dù sao khách ở trong căn phòng xa hoa nhất này không phú tức quý, đều là thượng đế.

Chẳng qua, thiếu phụ này thấy ba người còn rất trẻ, trong mắt vẫn hiện lên vẻ nghi ngờ. Từ quần áo của ba người thì thấy không giống là người có tiền.

Trên thực tế quần áo của ba người rất bình thường. Bởi vì ba người căn bản không có thời gian đi mua đồ hàng hiệu. Mà quần áo mua trước đây cũng bị mất trong quá trình bôn ba.

“Việc gì phải chọn? Lưu lại hết, cô cũng ở lại” Lưu Bưư ôm lấy thiếu phụ, hai tay không ngừng di chuyển trên cơ thể đầy đặn đó.

“Quý khách, xin ngài tôn trọng một chút” Thiếu phụ biến sắc. Nàng mặc dù chỉ là một má mì, bình thường khó tránh khỏi bị khách động tay động chân nhưng đây là lần đầu tiên bị sàm sỡ như vậy, không khỏi mất mặt.

“Hắc hắc, không có việc gì, không có việc gì, trước hết gọi Dao Ca của các người tới đây” Lưu Bưư cũng không tức giận, cười cợt “i cười quái dị”

“Dao Ca...”

Ngay lập tức cả phòng vô cùng yên tĩnh, không riêng gì thiếu phụ, ngay cả hai mươi cô gái đều biến sắc.

352. Chương 352: Đại Gia Là Người Có Tiền

“Dao Ca, Dao Ca không có ở đây” Thiếu phụ giãy thoát khỏi tay Lưu Bưư. Đương nhiên, Lưu Bưư nể mặt Dao Ca nên không làm khó thiếu phụ này. Nếu không dưới ma trảo của hắn, có người phụ nữ nào có thể chạy thoát chứ?

“Có thể phiền cô thông báo với Dao Ca một chút, nói có bạn cũ tìm không?” Trương Dương vẫn luôn cảm thấy vẻ mặt thiếu phụ và mấy cô gái kia có chút khác thường, hình như có chút không đúng. Cho nên, Trương Dương dứt khoát nói thẳng ra, miễn cho Lưu Bưư gây ra mâu thuẫn gì đó, đến lúc đó cũng khó nói chuyện với Dao Ca.

“Chúng tôi không liên lạc được với Dao Ca. Hơn nữa nơi này không phải địa bàn của Dao Ca”.

Vẻ mặt của thiếu phụ biến thật nhanh làm cho đám Lưu Bưư khó có thể chấp nhận. Bây giờ thiếu phụ hình như không coi bọn họ là khách quý, mà là những tên côn đồ đến gây rối. Điều này làm cho Trương Dương cảm thấy không hài lòng.

“Không phải địa bàn của Dao Ca?” Ba người Trương Dương cau mày, đột nhiên trong lúc đó ba người nhớ đến lời bác Lưu nói. Dao Ca bây giờ tinh thần rất sa sút, nhưng tình huống hình như không đơn giản chỉ là sa sút tinh thần. Dù là Dao Ca sa sút đến đâu, nói như thế nào cũng là Lão Đại của thành phố ZHI, không có lý nào nơi giải trí phồn hoa nhất này lại không phải là địa bàn của Dao Ca.

“Đúng, nơi này là địa bàn của Cơ Ca...”

“Cơ Ca... Ha ha... Cơ Ca là thằng nào. Chúng ta chỉ biết Dao Ca. Nếu không phải địa bàn của Dao Ca, đại gia cũng không việc gì phải giữ ý nữa, lại đây!”

Vẻ mặt Lưu Bưư đột nhiên trở nên dữ tợn, hắn đúng là không thể chấp nhận đó là sự thật. Nơi này không phải địa bàn của Dao Ca. Trên thực tế, nơi này vốn là địa bàn bọn họ tặng cho Dao Ca. Nếu như vẫn do Dao Ca nắm giữ, bọn họ hiển nhiên không nói gì. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một thằng Cơ Ca, Lưu Bưư sao không tức chứ.

“Tôi nói rồi, đây là địa bàn của Cơ Ca. Các người tiêu tiền ở đây thì sẽ là khách quý, nếu như là gây rối...”

“Tao đúng là đến gây chuyện thì sao?” Lưu Bưư cười lớn, kéo thiếu phụ vào lòng, đưa tay sờ soạng khắp người, véo mạnh đến nỗi làm cho thiếu phụ đau đớn đến biến sắc.

Ngay lập tức căn phòng trở nên hỗn loạn. Mấy cô gái muốn mở cửa chạy ra. Nhưng đâu biết rằng A Trạch đã đứng ở cạnh cửa. Trong tay nắm thanh yêu đao sắc bén chột ẩn chột hiện. Ánh sáng phản chiếu từ yêu đao làm cho người ta sợ hãi.

Trương Dương không hề lên tiếng, trầm ngâm. Chuyện ngoài dự liệu của hắn. Hiển nhiên, thành phố ZHI bây giờ đang trong tình trạng mất khống chế. Nếu không chỉ một thằng thì sao có dũng khí khiêu chiến quyền uy của Đạo Ca chứ.

Đạo Ca rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Thành phố ZHI bây giờ rốt cuộc ở tình trạng gì?

Ngay khi Trương Dương đang suy nghĩ, cuộc hỗn loạn trong phòng đã được dẹp yên. Căn phòng chỉ có một cánh cửa, A Trạch chắn ở đó, bất cứ ai cũng không thể ra ngoài. Phòng được cách âm, bên ngoài căn bản không nghe thấy gì. Chẳng qua nếu như quá lâu nhất định sẽ làm người chú ý. Dù sao một phòng gọi hai mươi cô gái rất dễ làm cho quản lý chú ý. Huống hồ, thiếu phụ mãi vẫn không ra: “Các người có nghĩ đến hậu quả không?” Thiếu phụ bị Lưu Bưư mạnh mẽ ôm vào lòng, vẻ mặt đầy giận dữ, uy hiếp nói.

“Hậu quả gì?” Lưu Bưư cười tà.

“Tôi muốn biết Cơ Ca là ai?” Trương Dương ra hiệu cho Lưu Bưư buông tay.

“Cơ Ca là Cơ Ca, là một trong những Lão Đại của thành phố ZHI” Thiếu phụ tưởng rằng lời uy hiếp của mình có tác dụng, trên mặt không khỏi xuất hiện một tia đắc ý. Vuốt mấy sợi tóc vàng rơi xuống, khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có, trông cũng có vẻ thành thực của một thiếu phụ.

“Hắn là người ở đâu?” Trương Dương giơ tay lên, ra hiệu cho Lưu Bưư kiềm chế cơn tức.

“Người Đông Bắc...”

“Hắn không sợ Đạo Ca?”

“Vì sao lại phải sợ Đạo Ca?” Thiếu phụ kinh ngạc nói.

“Tại sao không sợ Đạo Ca?” Trương Dương cau mày hỏi.

“Đạo Ca đã không phải Đạo Ca trước kia. Đạo Ca bây giờ cả ngày uống rượu, căn bản không hỏi chuyện trên giang hồ. Đáng tiếc, Đạo Ca trước kia, ài...” Trong mắt thiếu phụ hiện lên một tia tiếc nuối.

“Không phải Đạo Ca trước kia. Nói cho các người, Đạo Ca vĩnh viễn là Đạo Ca. Gọi Cơ Ca các người lại đây, nói cho hắn, nơi này do Đạo Ca tiếp quản” Trương Dương lạnh nhạt nói.

“Gì?” Thiếu phụ trợn trừng mắt.

“Bồng” một tiếng nổ, chiếc bàn đã bị Lưu Bưư đập vỡ, mảnh thủy tinh rơi đầy trên đất, âm thanh rất lớn làm cho mấy cô gái sợ đến độ cảm như hén, tất cả đều sợ hãi nhìn Lưu Bưư. Ban đầu Lưu Bưư mặc dù hung thần ác sát nhưng vẫn còn mỉm cười. Nhưng bây giờ, Lưu Bưư lại như một ma thần làm cho người ta sợ hãi. Khí tức sợ hãi tràn ngập trong phòng.

Mặc kệ mấy người này là ai nhưng các nàng khẳng định không thể nào đối phó được. Đặc biệt là thiếu niên cầm yêu đao đứng cạnh cửa kia, vẻ mặt lạnh như băng làm cho người ta không dám nhìn.

“Cô đi đi!”

A Trạch mở cửa ra, tùy tiện chỉ vào một cô gái nói.

“Dạ dạ...” Cô gái này tuổi còn nhỏ, bị vẻ dữ tợn của Lưu Bưư làm cho khắp khóc đến nơi. Hiển nhiên cô gái này mới vào nghề. Mấy cô gái còn lại không giống như vậy. Mặc dù cũng sợ nhưng còn chưa đến mức phát khóc. Các cô gái làm ở đây, có ai mà chưa gặp qua chứ?

“!” Cửa nhẹ nhàng bị A Trạch khép lại.

Cả phòng trở nên yên tĩnh. Thiếu phụ đứng ngồi không yên, nàng có một cảm giác không tốt. Làm nghề má mì dất gái, ánh mắt rất độc đáo, mỗi ngày đều thấy đủ loại nhân vật. Mà ba người thanh niên này lại cho nàng cảm giác không bình thường.

Người thanh niên thô cuồng cao lớn tay chân như tinh tinh làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Mà thiếu niên cầm đao cả người lạnh như băng, nước lửa không nhập.

Người làm cho thiếu phụ cảm thấy không đúng nhất là người hỏi mình lúc này. Hắn ngồi ở đó, động tác không mạnh, ngay từ đầu nhìn thì giống một người bình thường. Nhưng sau khi nói chuyện, hắn có chút không giống, giở tay nhắc chân đều tràn đầy mị lực, một loại quyền uy làm cho người ta cảm thấy sợ hãi và áp lực.

Người thanh niên này làm cho người ta một cảm giác quyền cao chức trọng.

Thiếu phụ gặp qua vô số người. Nhưng người trẻ tuổi như vậy mà lại có cảm giác quyền thế thì gần như chưa gặp lần nào. Người đến nơi này vui chơi có tầng thứ rất cao, không thiếu những người trẻ tuổi có hàng triệu vạn. Bọn họ cũng có khí thế cao cao tại thượng và cảm giác ưu việt. Nhưng tuyệt đối không có cảm giác quyền uy này.

“Mọi người ngồi xuống ghế đi. Ừm, lát nữa ngồi sát vào nhau một chút. Đều là làm để kiếm cơm, làm gái cũng không dễ dàng gì. Yên tâm, Bưu đại gia sẽ không làm khó các em. Chờ Bưu đại gia xử lý xong mọi người, các em có thể rời đi. Hắc hắc, chờ các em đi theo Dao Ca, anh lại gọi các em”.

Lưu Bưu có nhiều kinh nghiệm với hắc đạo hơn Trương Dương, tự nhiên là biết sẽ xảy ra xung đột. Đối phương nếu không nể mặt Dao Ca, khẳng định sẽ có xung đột bằng máu. Lập tức bảo các cô gái ngồi vào một góc. Cũng may căn phòng này đủ rộng để ẩn giấu.

“Rắc!”

Quả nhiên, ngay khi các cô gái mới tập trung vào một góc, cửa phòng đã bị phá ra. Một tên béo mập đi vào. Hai mắt nhìn vào ba người, vẻ mặt vốn lạnh lùng lập tức trở nên ngạo mạn. Hiển nhiên danh tiếng của Dao Ca vẫn có lực chấn nhiếp nhất định với bọn họ. Không thấy Dao Ca ở đây, bọn họ lập tức yên tâm.

“Là thằng nào tìm Cơ Ca?” Một tên đại hán cao lớn như Lưu Bưu ưỡn ngực đi vào. Phía sau còn có năm tên đi theo, mỗi người đều mặc chiếc áo ba lỗ màu đen, lộ ra cơ thể cường tráng. Trên cánh tay, trên cổ, thậm chí trên đầu đều xăm đầy các loại động vật.

Những người này có chung một đặc điểm đó là cao lớn khí thế bức người, trong tay cầm một ống tuýp to, hiển nhiên đây đều là người Đông Bắc.

Không thể không nói, có thể là do tập quán ăn uống, người Đông Bắc cao lớn hơn người các nơi khác ở Trung Quốc nhiều. Mà người Đông Bắc cũng nổi tiếng về mạnh mẽ, hung hãn. Các tụ điểm giải trí khắp nơi trong cả nước đều có dấu chân người Đông Bắc. Uy danh người Đông Bắc hung mãnh thiện chiến vang dội khắp nơi.

“Mày là Cơ Ca?” Trương Dương cầm chén rượu, nhẹ nhàng uống một hớp. Lúc này, A Trạch lại đóng cửa lại, vẫn như cũ lạnh như băng đứng canh ở cửa. Dương nhiên đây cũng là ý của những tên đại hán kia, đóng cửa càng dễ làm. Cho nên cũng không ngăn A Trạch đóng cửa lại. Trên thực tế bọn họ còn lo lắng chuyện này lan ra bên ngoài, ảnh hưởng đến việc làm ăn, tốt nhất là giải quyết một cách yên tĩnh.

“Không phải” Nhìn Trương Dương ngồi trên ghế, tên cầm đầu đột nhiên cảm thấy áp lực. Áp lực này làm cho hắn xúc động. Nhưng hắn không dám coi thường vọng động.

“Không phải, vậy mày tới làm gì?” Trương Dương bỏ chén rượu xuống, lạnh nhạt nói.

“Bọn mày là người của Dao Ca?”

Đại hán không tức giận, rất cẩn thận hỏi. Thái độ này làm cho ba người Trương Dương vui mừng. Dao Ca mặc dù rơi xuống nhưng hồ chết không mất uy danh, lạc đà gãy còn khỏe hơn ngựa. Hiển nhiên bọn họ lấy danh nghĩa Dao Ca, những người này không dám xem thường mình.

“Bọn tao có phải người của Dao Ca hay không không quan trọng, quan trọng là mày nếu như không phải Cơ Ca, như vậy mày không có tư cách nói chuyện với bọn tao. Đi đi, gọi Cơ Ca lại đây”

Nghe giọng nói lạnh nhạt của Trương Dương, tên đại hán tức giận.

“Huynh đệ, chúng ta đều là người lặn lội trên giang hồ kiếm miếng ăn, cũng không dễ dàng gì, mặt mũi đều là người khác cấp. Nếu như huynh đệ nể mặt, tiền tiêu tốn hôm nay cứ tính cho ta, một lần gấp, hai lần quen. Lần sau chúng ta chính là bạn”

Trương Dương và Lưu Bư không khỏi nhìn nhau cười. Đây chính là cách cũ của Lưu Bư, lấy lùi làm tiến. Trước tiên đặt mình vào thế yếu, sau đó cho đối phương một bậc thang. Trên thực tế là kim giấu trong chần. Ý chính là nói cho mày, tất cả mọi người đều là xã hội đen, nể mặt nhau, bỏ qua việc này. Nếu như không nể mặt vậy mọi người đều khó coi.

Trương Dương khẽ cười không cho ý kiến. Chuyện này giao cho Lưu Bư xử lý còn thích hợp hơn.

“Hắc hắc, huynh đệ thật ra là người biết ăn nói đó. Chẳng qua đại gia không phải côn đồ, đại gia có tiền, không cần tiền của mày”

“Bịch” một tiếng, Lưu Bư ném một xấp tiền khoảng năm vạn xuống mặt bàn.

“Các em, số tiền đó là của các em, coi như bồi thường việc làm các em hoảng sợ. Cầm lấy đi, chia nhau đi, ừm ừm, thiếu phụ kia cầm nhiều một chút. Chờ xử lý xong chuyện này, bố trí cho anh bốn cô em. Hắc hắc, nhất định phải đẹp, quan trọng là thái độ phục vụ. Tốt nhất tối nay cô em cũng theo anh...” Lưu Bư nở nụ cười đậm đàng, ném tiền lên người thiếu phụ, thuận tay sờ sờ ngực cô nàng.

“Cám ơn, nhất định, nhất định...” Người như thiếu phụ là gió chiều nào theo chiều đó, lập tức cố gắng ưỡn ngực, mặt mày hớn hờ. Về chuyện của Đào Ca và Cơ Ca, không có quan hệ đến mình. Ai thắng ai thua đâu phải chuyện của mình.

Nghề nghiệp của thiếu phụ rất đơn giản cũng rất phức tạp. Đơn giản chính là chỉ cần có một đám các cô gái ưu tú là có thể đảm nhiệm vị trí này. Phức tạp là phải biết theo chiều gió, nhưng phải có một số lượng khách cố định. Đi đến đâu, khách đi đến đó. Trên thực tế, việc kinh doanh ở một nơi có quan hệ rất lớn với thiếu phụ. Cho nên thiếu phụ cũng là đối tượng mượn sức của nơi này.

“Nói như vậy, không thể đàm phán?” Đại hán biến sắc.

“Bọn tao có thể nói gì? Bọn tao đến là để tiếp quản nơi này. Bọn tao có cần phải bàn không? Nhìn mày cũng là người biết nghĩa, Bư đại gia không làm khó dễ mày. Mày gọi thẳng Cơ Ca gì đó đến đây. Nếu không, hắc hắc...”

“Nếu không thì sao?” Trên mặt đại hán lộ ra một tia độc ác.

“Nếu không, đánh gãy chân mày” Lưu Bư cười độc ác.

“Bồng!”

Lưu Bư vừa dứt lời, ống tuýp trong tay đại hán đã đập vào đầu Lưu Bư. Nói đến nước này đã không thể đàm phán được nữa. Đối với người bảo vệ nơi này, sau lễ chính là dùng binh.

Trong nháy mắt khi đại hán ra tay, năm tên đại hán còn lại cũng đã cử động. hai người giơ côn sắt đập vào A Trạch. Hai người còn lại thì giáp công Lưu Bư. Còn có một người nhắm vào Trương Dương đang ngồi.

Đám côn đồ đã quen đánh hội đồng, được huấn luyện cẩn thận, không thể không nói đã bố trí tốt nhất.

Trong tay A Trạch có đao, cùng với vẻ mặt lạnh lùng của hắn làm cho người ta cảm thấy uy hiếp, để hai người công kích rất hợp lý.

Mà Lưu Bư trông khỏe mạnh nhất, lưng hùm vai gấu, nhìn bộ dạng liền biết là một người hung hãn, là người nguy hiểm nhất, bố trí ba người là hợp tình hợp lý.

Về phần Trương Dương, trong mắt đám côn đồ này thì là một đối thủ có quyền thế mà không có thực lực, một người là đủ rồi.

“Bồng!”

Một tiếng động, cây côn sắt không nện vào người Lưu Bư, mà là nện vào bàn tay to của hắn, phát ra tiếng như đánh vào sắt thép.

“Bồng!”

“Bồng!”

Lại hai tiếng nữa vang lên. Hai cây con khác, một cây nện trên đầu Lưu Bư, một cây nện vào vai hấn. Âm thanh trầm đục làm người ta run sợ. Các cô gái hét lên chói tai, trong tiềm thức các cô gái này đều không hy vọng Lưu Bư bị thương. Dù sao người này mặc dù thô lỗ, nhưng lại rất hào phóng, không làm gì đã cho năm vạn. Khách như vậy được các cô thích nhất.

Ngay khi Lưu Bư bị côn sắt đánh lên người, chiến đấu của A Trạch đã kết thúc.

Chiến đấu của A Trạch vĩnh viễn một kích là trúng.

Trong nháy mắt khi côn sắt đập vào hấn, thanh yêu đao của A Trạch như sứ giả địa ngục, đao mang chợt lóe lên trên không trung, hai cây côn sắt rơi xuống đất. Khi cây côn vẫn còn trên không trung, chân A Trạch đã đá vào bụng hai người. Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai tên này nằm mọp trên mặt đất, ôm lấy cánh tay đầm máu, mặt vặn vẹo. Vừa nãy, A Trạch như tia chớp chém vào tay bọn họ.

Về phần Trương Dương, căn bản không hề chiến đấu. Khi tên đại hán còn cách Trương Dương vài bước, chén rượu trong tay hấn đã như một hòn đá nện vào trán tên kia. Tên này không kịp kêu lên một tiếng đã ngã vật xuống mặt đất, mà chén rượu không ngờ lại không vỡ.

Chỉ còn mình Lưu Bư là đang chiến đấu.

Lưu Bư trước sau rất thích ra vẻ, thích dọa người.

Hai cây côn sắt nện trên người hấn như đập vào đá, làm cho đối thủ tê tay.

“Hè hè...”

Thân hình Lưu Bư như bàn thạch đứng yên không nhúc nhích, nhe răng cười đầy độc ác, cánh tay cầm côn sắt khẽ rung lên, cây côn đã rời tay đại hán.

Ba người đột nhiên ngừng lại. Bởi vì bọn họ phát hiện ngoại trừ bọn họ, cuộc chiến trong phòng đã kết thúc. Dương nhiên làm bọn họ không dám động đó chính là khí thế như ma thần mà Lưu Bư tỏa mát ra.

Rất nhanh, ba người đều sợ hãi.

Lúc này, Lưu Bư như một nhà nghệ thuật, côn sắt trong tay hấn đã sắp bị vặn thành bông hoa. Nhìn cây côn sắt không ngừng biến hình trong tay hấn, hơn nữa còn có hai người nằm trên đất kêu lên thảm thiết, ba người cảm thấy lạnh sống lưng.

353. Chương 353: Hai Lựa Chọn: Rời Đi Hoặc Là Chết

Trong phòng trở nên vô cùng yên tĩnh. Một cỗ khí tức khủng bố tràn ngập bên trong. Động tác của Lưu Bư cũng đã dừng lại, mấy cặp mắt nhìn chằm chằm vào Lưu Bư.

Mấy tên này cũng là kẻ sống trên đầu dao lưỡi kiếm, sống trong giang hồ có nhân vật nào mà chưa thấy qua. Nhưng không sợ bị côn sắt đánh như Lưu Bư, bị côn sắt đập vào đầu mà như không, thì là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cảm giác sợ hãi đó không phải là sợ cái chết, mà là sợ một thứ không hiểu. Giống như khi người ta ở trong bóng đêm, thường sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Bư đại gia thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, thầm đắc ý. Hấn thích nhất việc khoe mẽ đó, mà khoe khoang như vậy vốn là sở trường của hấn.

Bư đại gia quả nhiên có phong phạm vương giả, trong ánh mắt hồi hộp của mọi người, hấn đầy phong độ vuốt tóc. Trên thực tế hấn để đầu cua, động tác vuốt tóc này càng thêm quý dị.

Quý dị vuốt tóc xong, Lưu Bư ngồi xuống ghế.

“Đưa cây côn sắt cho tao” Lưu Bư đầy khí phách quát hai người kia.

Hai người này nhìn nhau, càng nắm chặt cây côn sắt hơn. Lưu Bư cho bọn họ cảm giác rất nguy hiểm. Cây côn sắt này như cọng cỏ cứu mạng, cho bọn họ cảm thấy một chút an toàn, hiển nhiên phải nắm thật chặt.

“Đưa cho tao” Lưu Bư nhìn thấy A Trạch đang cười, không khỏi mất mặt, bắt đầu nảy sinh ý ác độc, trừng mắt nhìn hai người đầy hung ác.

Hai người một lần nữa nhìn nhau, chần chờ một lúc rồi lui lại phía sau, lưng dựa vào vách tường. Hiển nhiên bọn họ đều không định bỏ cây côn trong tay ra. Cầm côn trong tay vẫn cảm thấy an toàn nhiều hơn tay không mà.

“Con mẹ mày, không cho Bư đại gia mặt mũi” Lưu Bư nổi giận.

Đột nhiên, thân hình cao lớn của Lưu Bư không có một dấu hiệu gì đã nhảy lên, như một ngọn núi lớn di động cực nhanh. Đó là một loại tốc độ làm cho người ta sợ hãi. Giống như một con voi có tốc độ của báo, đất bằng nổi lên một cơn gió lốc.

Mắt hai người cầm côn trong tay co rút lại, thân hình khổng lồ của Lưu Bư đã chiếm trọn hai mắt bọn họ.

“Bồng”.

“Bồng”.

Lưu Bư đột nhiên đá hai phát, hai cước gần như đập trúng bụng hai người. Hai người không kịp vùng cõn, thân hình đã bị đá bay lên không.

“!”

“!”

Hai tiếng vang trầm đục, hai người đập vào tường, cả căn phòng chấn động, giống như bị động đất vậy.

Hai người này ngã xuống đất, hai tay ôm bụng, mặt đau đớn, há hốc mồm nhưng không phát ra được âm thanh gì. Cú đá vừa rồi của Lưu Bư giống như một chiếc xe tăng với tốc độ cực nhanh đánh vào người bọn họ. Bọn họ cảm thấy nội tạng của mình bị chuyển rời vị trí, không thể thốt thành lời, mồ hôi chảy thành từng giọt trên trán.

Bây giờ chỉ có đại hán Đông Bắc là thủ lĩnh đám người. Hắn như một pho tượng đứng im ở trong phòng.

Tất cả xảy ra quá nhanh, tư duy của hắn còn chưa kịp có phản ứng.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Các cô gái sợ đến độ người run lên, túm tụm lại một chỗ, ánh mắt nhìn vào Lưu Bư đầy sợ hãi. Lưu Bư đánh nhau không máu tanh như A Trạch. A Trạch đánh nhau vĩnh viễn đều đơn giản, hiệu quả, không bao giờ lãng phí một chút tinh lực, thường thường chiến đấu vừa bắt đầu đã kết thúc. Mặc dù máu me đầm đìa, nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh nên không làm cho người ta dao động mấy.

Nhưng Lưu Bư lại thể hiện quá bạo lực. Mỗi một động tác chứa đầy bạo lực, làm cho thị giác người ta bị đánh mạnh vào. Thân thể của hắn như một chiếc xe tăng to lớn.

“Đi đi, gọi Cơ Ca lại đây. Bọn tao chờ hắn. Bọn tao không có nhiều thời gian, kiên nhẫn có hạn. Cho mày hai mươi phút”.

Trương Dương phá vỡ yên tĩnh.

“Vâng vâng... em lập tức đi ngay” Đại hán rốt cuộc đã tỉnh táo lại, vội vàng chạy như điên qua cánh cửa mà A Trạch đã mở cho hắn.

“Bốp” một tiếng, tên bị Trương Dương dùng cái chén đánh cho ngất đã bị Lưu Bư đá bay vào góc tường.

“Ngồi xổm xuống cho lão tử, mặt quay vào tường. Tốt, không cho phép nói chuyện. ĐM, cho bọn mày mặt mũi, mà bọn mày không nể mặt Bư ca. Cọp không phát uy, thật đúng là bị coi là mèo”.

Ngay lập tức.

Hai tên bị A Trạch cắt đứt gân tay chống tay xuống đất di chuyển đến cạnh tường, ngồi xuống đó. Mà hai thằng bị đập xuống đất, đau đến độ lặn lội cũng nhào tới góc tường, ngồi xồm dậy. Bây giờ bọn họ không dám mạo phạm hổ uy của Lưu Bư nữa.

Lần này bọn họ rất mất mặt, đặc biệt là trước mặt một đám cô gái ở đây. Bình thường trước mặt đám gái này, những người này đều ra vẻ kiêu ngạo, uốn ngược tự xưng mình là anh hùng. Bây giờ cả bọn bị đánh như một con chuột chạy tới ngồi xồm trên mặt đất. Tự trọng của đàn ông không còn một chút nào.

Trong phòng một lần nữa rơi vào yên tĩnh.

“Má mì, tên gì?” Lưu Bư không chịu ngồi yên, thân hình to lớn chen qua các cô gái. Các cô này làm gì có dũng khí né tránh, đành phải cho hắn va chạm.

“Bảo tôi là Ngô tử... bảo em là Tiểu Ngô đi...” Thiếu phụ má mì cố chịu hai tay Lưu Bư, mạnh mẽ nở nụ cười nói.

“Ồ... Ngô tử, ừm ừm, Ngô tử, tối nay mang theo hai cô gái trẻ tuổi, cùng ta”

Lưu Bư nói sát vào tai thiếu phụ má mì. Thiếu phụ lập tức đỏ tận mang tai. Mặc dù làm má mì đều có tình nhân. Nhưng má mì khác với gái. Má mì quyến rũ đàn ông, đầu tiên là tình cảm, sau đó mới đến tiền. Hơn nữa, nếu như một má mì đến mức phải bán thân, như vậy không thể nào làm được má mì. Sẽ bị đám gái xem thường và nhạo báng. Đến cuối cùng, nghề má mì này cũng đi đến cuối. Tóm lại làm má mì khẳng định có tiền đồ hơn làm gái. Trên thực tế rất nhiều má mì có xuất thân là gái.

Trước mặt nhiều cô gái như vậy, thiếu phụ không dễ đáp ứng, cũng không dám từ chối, chỉ có thể cười gượng lấy lệ.

“Đưa điện thoại cho ta” Thằng nhãi Lưu Bư này rất quen thuộc với những việc này. Lập tức cầm lấy điện thoại của thiếu phụ, đến khi điện thoại Trương Dương vang lên, Lưu Bư mới cười cười dám đăng trả điện thoại di động cho thiếu phụ. Bây giờ trong ba người chỉ có Trương Dương là có điện thoại, lại là điện thoại vệ tinh, gần như rất ít khi sử dụng. Hoàn toàn là công cụ liên lạc khi ba người gặp tình huống khẩn cấp.

Hai mươi phút không hề dài nhưng yên lặng chờ đợi nên hai mươi phút lại có vẻ khá dài.

Trương Dương và A Trạch không muốn nhìn bộ mặt dâm đãng của Lưu Bư, liền dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian từng phút một trôi qua, chờ đợi này ngoại trừ với ba người Trương Dương, đối với bất cứ ai trong phòng đều là một loại hành hạ. Đặc biệt là bốn tên ngồi xồm trên mặt đất. Đương nhiên tên thoải mái nhất là tên bị Trương Dương dùng chén đánh nát. Hắn hạnh phúc nhất, không biết gì hết.

Tới.

Tư cảm của Trương Dương cảm giác được âm thanh bên ngoài, đến chính là một đám đông. Ít nhất có ba mươi người. Nói vậy đây đều là các đại hán Đông Bắc cao lớn.

Lúc đi đến phòng, ngoài cửa đột nhiên yên tĩnh.

“Răng rắc!”

“Răng rắc!”

Bất ngờ, đồng tử Trương Dương co rút nhanh, Tiên Đạo Mạn Mạn điên cuồng vận chuyển, chân khí tràn ngập mỗi một tế bào.

Cánh cửa từ từ mở ra.

Không có cảnh vừa vào đã nổ súng như bọn họ tưởng tượng. Người tiến vào rất yên tĩnh, động tác cũng rất nhỏ, giống như cố gắng giảm tốc độ. Điều này làm cho đám Trương Dương hiểu lầm.

Làm cho người ta ngạc nhiên đó là người đi vào đầu tiên không giống người Đông Bắc. Một người khoảng ba mươi tuổi gầy yếu, da dẻ trắng nõn, mặc một bộ quần áo đẹp đẽ, mặc dù tóc rất dài nhưng không giống một tên xã hội đen, mà giống như một nghệ sĩ.

Chẳng qua vừa nhìn thấy người này, Trương Dương đã xác định đó chính là thủ lĩnh của nhóm người. Bởi vì ánh mắt của người đó rất đặc biệt, đó là bình tĩnh, tự tin và tàn nhẫn...

Đó là một người có tinh thần lực khá mạnh.

Ngay lập tức Trương Dương có kết luận.

Hơn ba mươi người đi hết vào trong phòng. Mặc dù căn phòng rất lớn nhưng thêm một đám đông nên có vẻ chật chội.

Sau khi tiến vào đều không nói gì. Người đó nhìn thẳng vào mắt Trương Dương, giống như muốn thông qua đó nhìn thấu lực phủ ngũ tạng Trương Dương vậy.

Im ắng.

Trương Dương thản nhiên nhìn người này, đôi mắt vô cùng thâm thúy, giống như một hắc động cắn nuốt tất cả mọi thứ.

“Mày muốn tìm tao?” Người trung niên rốt cuộc không nhịn được hỏi.

“Mày là Cơ Ca?” Trương Dương không đáp mà hỏi ngược lại.

“Là tao” Long mi Cơ Ca giật giật.

“Ừm, tốt, bây giờ tao cho mày hai lựa chọn”

Trương Dương một lần nữa rót cho mình một cốc bia, động tác rất thông thả, từ từ, bia được rót đầy trào ra, Trương Dương vẫn rót, đến khi trong chai hết bia hẳn mới từ từ bỏ chai xuống.

Ngay khi Trương Dương rót bia, không khí nơi đây trở nên rất trầm trọng, mỗi một người đều cảm thấy sợ hãi đầy khó hiểu khi bia trào ra.

Mỗi cử động của Trương Dương đều không chế không khí cả căn phòng.

Điều này từ tâm lý học mà nói, Trương Dương lợi dụng động tác của mình giảm bớt khí thế của đối phương, thậm chí còn diệt trừ. Bây giờ Trương Dương trước mặt hơn ba người này, chính là một người rất bình ổn. Làm cho đối phương hình thành một ý thức vô cùng cường đại, làm bọn họ không dám coi thường vọng động.

“Nói”

Có người mang một chiếc ghế đến cho Cơ Ca. Cơ Ca từ từ ngồi xuống, động tác rất văn nhã. Xem ra hẳn cũng là một người biết rất chú trọng đến thể diện, thậm chí có chút nho nhã. Có phong cách hoàn toàn khác với tính cách đầy bạo lực của Đào Ca.

“Mày là cái cốc này” Trương Dương không lập tức nói ra hai lựa chọn, mà ánh mắt trở nên sắc bén, nhiệt độ trong phòng như giảm đi.

“Bia gì?” Cơ Ca cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Thành phố ZHI”

“Ừm, tao biết, tao không giả vờ được. Tao cũng không nghĩ tao là chiếc cốc mà chứa được cả chai bia” Cơ Ca cười cười.

“Có người chứa được”.

“Ai?”

“Đào Ca” Trương Dương từ từ đứng lên.

“Đào Ca” Cơ Ca bất ngờ cười lớn nói: “Đào Ca cũng không chứa được. Dù tao rời khỏi thành phố ZHI, Đào Ca cũng không thể nào nắm giữ được hết cả ZHI. Sau khi Ma Pihu chết, Đào Ca vốn có thể nắm cả ZHI, nhưng Đào Ca không nắm lấy. ZHI bây giờ có vô số nhân vật như tao. Đào Ca sao có thể nắm được hết”.

“Tao hỏi mày một câu”.

“Ừ?”

“Mày có sợ Dao Ca không?” Trương Dương sắc bén nhìn chăm chăm vào Cơ Ca.

Cơ Ca há mồm không nói gì, im ắng. Sự im lặng đó làm người ta cảm thấy rất áp lực, đặc biệt là người phía sau Cơ Ca.

Vấn đề này của Trương Dương giống như một quả bong bóng chèn ngang yết hầu bọn họ. Dù Dao Ca như thế nào, Dao Ca vẫn là Dao Ca. Bọn họ dù làm gì ở thành phố ZHI, trong lòng đầu tiên đều nghĩ đến Dao Ca. Trên thực tế, nếu như Cơ Ca không phải e ngại Dao Ca, sao còn có thể nói chuyện với Trương Dương. Vừa vào đã là loạn đao hoặc là loạn súng.

Có sợ Dao Ca hay không?

Vấn đề này thật khó trả lời. Không ai trả lời mình không sợ Dao Ca, nhưng càng không có ai nói mình sợ Dao Ca.

“Ừm, xem ra mày còn chưa kiêu ngạo đến mức không coi Dao Ca vào đâu. Tao lúc đầu đã nói cho mày hai lựa chọn. Thứ nhất mày rời khỏi thành phố ZHI. Thứ hai mày chết ở ZHI. Mày bây giờ không cần trả lời tao. Tao cho mày hai mươi bốn tiếng suy nghĩ. Giờ này ngày mai. Nếu như tao còn không thấy mày ở đây, tao sẽ coi mày lựa chọn con đường thứ hai”.

Trương Dương sau khi nói xong từ từ đi ra cửa. Lưu Bưu cũng cười hắc hắc đứng lên từ giữa các cô gái, đi phía sau Trương Dương.

Đột nhiên.

Không khí trong phòng trở nên áp lực. Bởi vì Trương Dương cứ thế đi thẳng đến trước mặt ba mươi mốt đại hán.

Trương Dương không nói gì, ánh mắt thờ dãn nhìn chăm chăm về phía trước, thân hình không hề ngừng lại, vẫn như cũ đi tới trước.

354. Chương 354: Gặp Lại Dao Ca

Không khí nặng nề làm người ta hô hấp khó khăn. Mấy chục đại hán đều có một cảm giác khó hiểu.

Động tác của Trương Dương mặc dù rất chậm, nhưng từ ghế đến trước cửa chỉ có mười lăm mét, dù chậm đến đâu cũng chỉ mất có mười mấy giây mà thôi.

Trương Dương đang trong trạng thái không minh. Hắn không chế được động tĩnh của mỗi cơ thể trong phòng, mỗi một tế bào, mỗi một dây thần kinh.

Hắn cảm thấy mấy chục trái tim đang đập mạnh, đập rất nhanh, máu cũng đang chảy rất nhanh.

Khẩn trương!

Khẩn trương!

Theo Trương Dương tới gần, tim mỗi người đều đập mạnh lên, tay cầm côn, cầm đao đều ướt sũng, áp lực tâm lý quá lớn, áp lực vượt xa thị giác.

Đương nhiên bị áp lực lớn nhất là mấy đại hán đứng trên cầm súng lục trong tay, ánh mắt thì thoảng nhìn Cơ Ca và Trương Dương.

Bây giờ bọn họ đang đợi Cơ Ca lên tiếng. Chỉ cần Cơ Ca mở miệng, bọn họ lập tức nổ súng, sẽ làm cho người thanh niên đang tạo áp lực rất lớn này thành tổ ong.

Gần.

Trương Dương đã cách đám người không đến ba bước, bước thêm nữa là chạm vào bức tường người.

Một cổ sát khí mãnh liệt tràn ngập không trung. Hơn ba mươi đại hán sinh ra sát khí khổng lồ. Nhưng ba người Trương Dương căn bản không có chút sát khí. Bọn họ phát ra áp lực tinh thần chứ không phải sát khí.

Không khí giống như bị thiêu đốt vậy, trong lúc này Cơ Ca mở miệng nói.

“Tránh ra”.

Giọng nói của Cơ Ca rất trầm trọng, hiển nhiên sau khi suy nghĩ cẩn thận mới vậy. Sau khi Cơ Ca nói, cửa lập tức lộ ra một lối đi. Hơn ba mươi đại hán đứng sang hai bên, như chào đón Trương Dương vậy.

Trương Dương lạnh nhạt đi tới cửa, dừng bước quay đầu lại.

“Mày rất thông minh. Tao cảnh báo cho mày một câu, thành phố ZHI là của Đạo Ca, không có bất cứ thành nào có thể thay thế vị trí của Đạo Ca. Hy vọng mày sẽ biết lựa chọn cho đúng”

“...” Cơ Ca đứng lên, nhìn Trương Dương không nói. Đến khi Trương Dương xoay người rời đi cũng không nói được gì.

Trương Dương đi ra, Lưu Bư vẫn đang ở cửa, mà A Trạch vẫn còn ở bên trong. Đây vốn là một thế trong ngoài giáp công. Bây giờ Cơ Ca nếu để bọn họ đi, vậy không khí căng thẳng sẽ biến mất.

“Đi” Lưu Bư nhếch miệng cười.

“Ừ” A Trạch từ từ đi ra khỏi đám người, rất thông dong, giống như ra vào tự nhiên giữa thiên quân vạn mã.

Ngay khi hai người ra khỏi cửa, tất cả mọi người đều tưởng rằng hai người sẽ rời đi. Lưu Bư đột nhiên xoay người lại.

Đột nhiên.

Không khí lại trở nên khấn trương. Áp lực tinh thần Lưu Bư phát ra làm cho hơn ba mươi đại hán như lâm đại địch.

Trên thực tế, sức mạnh của Lưu Bư theo người báo tin nói đã đưa vào suy nghĩ chủ quan, Lưu Bư là một người rất nguy hiểm.

Nhân vật nguy hiểm, tự nhiên là đối tượng đề phòng.

Chẳng qua, làm cho người ta ngạc nhiên đó là người đầy khí tức nguy hiểm này vẻ mặt không hề nguy hiểm, quay đầu lại đi tới bên cạnh một đại hán, rất thân thiết vỗ vai người này.

“Huynh đệ, đừng run, tay mà run sẽ làm cho súng đặt trong túi nổ đó, nếu như làm của quý bị thương vậy thì nguy, hắc hắc”

Đại hán đầu tiên là sững sốt, ngay lập tức mặt đỏ bừng lên. Trên thực tế, hắn vẫn lo lắng vấn đề này, súng để trong túi quần cảm giác rất bất ổn. Cảm giác lạnh buốt của kim loại làm hắn không thoải mái.

“Chuyện giết gà dọa khỉ chắc bọn mày cũng biết? Cơ Ca, mày tuyệt đối đừng làm con gà đó, ha ha ha”

Lưu Bư nói xong, rất quan tâm phỉ phỉ mấy hạt bụi vô hình trên người đại hán kia, chỉnh quần áo lại cẩn thận cho hắn, sau đó ngửa mặt lên trời cười phá lên. Bộ mặt kiêu ngạo đó làm cho đám đại hán Đông Bắc hận không thể rút súng ra bắn một trận mới hả cơn giận trong lòng.

“Cơ Ca, tại sao không ra tay?” Khi ba người Trương Dương đi mất, một tên đại hán cao lớn trên cổ xăm hình bọ cạp oán hận nhìn về phía Lưu Bư đã đi mất, đưa tay ra, mấy tiếng “răng rắc” vang lên: “Tại sao lại phải ra tay?” Cơ Ca nhìn người này một cái, lạnh nhạt nói.

“...” Đại hán há hốc mồm không nói thành lời. Hiển nhiên người này khá giống Lưu Bư, là một tên đầu óc đơn giản tứ chi phát triển. Làm cho hắn nói ra nguyên nhân phải ra tay, thực sự là làm khó hắn.

“Bọn họ là đàn em của Đạo Ca. Chúng ta giết đàn em của Đạo Ca có ích lợi gì chứ? Giết bọn chúng, không giải quyết được gốc của vấn đề. Ngược lại sẽ khiến cho Đạo Ca điên cuồng trả thù. Đạo Ca vẫn là Lão Đại ở nơi này. Đạo lý cường long không đè nổi địa đầu xà mà, bọn mày chẳng lẽ không hiểu?”

“Bây giờ rất rõ ràng, Dao Ca muốn giết một dọa trăm. Tình huống bây giờ còn chưa rõ ràng, không biết tao là người thứ nhất hay là thứ hai, trước hết phải xem một chút...”

Trên mặt Cơ Ca hiện lên một tia âm độc. Dao Ca chỉ là một nhân vật giang hồ mà thôi. Bây giờ những kẻ trên giang hồ không phải nói đến nghĩa khí, mà là lòng dạ độc ác.

Dao Ca luôn là một cái kim trong lòng hắc. Mỗi lần nghĩ đến bên cạnh có Dao Ca, Cơ Ca cảm thấy rất không thoải mái.

“Bây giờ nên làm gì?” Sau khi ba người rời khỏi khu giải trí, câu đầu tiên của Lưu Bư liên hỏi mẩu chốt của vấn đề.

“Tìm Dao Ca”.

“Tìm Dao Ca”.

“Đúng, đây là chuyện của Dao Ca. Phải do Dao Ca tự mình xử lý” Trương Dương thản nhiên nói.

“Nhưng mà...”

“Không phải mày cũng cho rằng Dao Ca sa sút tinh thần đó chứ?” “Chẳng lẽ có tin gì?” Lưu Bư run lên.

“Ha ha, không có tin gì. Tao chỉ là tin Dao Ca. Dao Ca dù có sa sút đến đâu nhưng muốn khống chế ZHI chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Ở ZHI chỉ cần Dao Ca không chết, không ai có thể thay thế anh”.

“Không được, vừa nãy chúng ta vừa uy hiếp thằng Cơ Ca kia. Nó có thể nghĩ sẽ giết Dao Ca không?”

Lưu Bư đột nhiên trở nên lạnh lợi, biến sắc.

Nhìn vẻ mặt của Lưu Bư, Trương Dương và A Trạch không khỏi nhìn nhau cười. Lưu Bư không ngu nhưng bắt hắc động đầu óc không dễ. Đạo lý của hắc chính là nắm tay lớn hơn tất cả. Từ đó có thể thấy ra, Lưu Bư rất quan tâm Dao Ca. Đương nhiên làm cho hắc động đầu óc, đủ thấy coi trọng đến mức nào.

Nhân cách mị lực của Dao Ca mới vĩnh viễn là vô địch.

“Tao nghĩ, Dao Ca tự biết chú ý. Nếu như Dao Ca không xử lý được, vậy Dao Ca không phải là Dao Ca” Trong mắt Trương Dương lóe lên một tia thâm thúy.

“Ý của mày nói là chúng ta không giúp Dao Ca?” Nói đến chuyện của Dao Ca, Lưu Bư quả nhiên trở nên thông minh. Lập tức từ trong lời nói đoán ra ý của Trương Dương.

“Ở ZHI, mày cho rằng Dao Ca còn cần chúng ta giúp sao?”

Ba người đi quanh mấy nơi ở ZHI, đã đến sáng không ngờ vẫn chưa tìm được Dao Ca. Máy cơ sở của Dao Ca, ba người gần như tìm hết. Nhưng đều không thể liên lạc được với Dao Ca. Thậm chí còn rất nhiều nơi đã đổi chủ. Căn bản không phải đàn em của Dao Ca.

Số điện thoại trước kia của Dao Ca cũng không liên lạc được.

Giống như Dao Ca đã biến mất.

Duy nhất làm cho ba người vui mừng đó là rất nhiều người nghe nói bọn họ là bạn của Dao Ca, thái độ rất nhiệt tình.

Đương nhiên cũng có những kẻ trái ngược. Thế lực bên ngoài vào nghe thấy bọn họ là bạn của Dao Ca, đều vô thức để lộ ra địch ý. Hiển nhiên, ZHI bây giờ bởi vì Dao Ca sa sút nên hình thành một tình trạng, một bên là thế lực bên ngoài vào, một bên là thế lực ở nơi đây.

Từ tình huống của một ít điểm giải trí thì thấy thế lực gốc bởi vì Dao Ca sa sút nên đã bị chia rẽ. Mà thế lực bên ngoài vào lại là mãnh long quá giang, khí thế ngất trời, căn bản không có sợ những người địa phương do Dao Ca cầm đầu trước kia.

Nói đến Dao Ca, nhất định phải một lần nữa nói đến vị trí địa lý của ZHI. Vị trí địa lý của ZHI rất đặc biệt. Ở gần đặc khu hành chính Macao, cũng không cách quá xa Hongkong, là một thành phố công nghiệp lớn, có rất nhiều địa điểm giải trí. Tóm lại ở đây là một nơi rất phát triển.

“Làm thế nào giờ?”

Lưu Bưư nhìn Trương Dương, ba người nhìn nhau. Bây giờ ba người đang ngồi trong một quán đêm lớn, làm có tâm trạng uống rượu, mặt mày rầu rĩ.

Ba người không hề nghĩ đến người nổi tiếng như Đào Ca mà lại khó tìm như vậy. Điều này nằm ngoài dự tính của ba người.

“Tao nghĩ xem nào... Mao Vân Hoa...”

Đột nhiên Trương Dương đứng dậy, vỗ bàn một cái. Hắn không ngờ lại quên một nhân vật rất quan trọng. Mao Vân Hoa.

Ở ZHI, nếu như nói Mao Vân Hoa cũng không tìm được Đào Ca, vậy thực sự không ai có thể tìm được Đào Ca.

“Reng reng...”

“Reng reng” Có tiếng chuông điện thoại đổ, Trương Dương không khỏi có chút khẩn trương, đây là cách duy nhất tìm được Đào Ca.

“Ai?” Giọng nói chuyện rất hàm hồ, hiển nhiên là đang ngủ thì bị gọi.

“Trương Dương”.

“Trương Dương?” Chỉ nghe tiếng hô hấp nặng nề trong điện thoại, là giọng của Mao Vân Hoa.

“Trương Dương? Thực là cậu?”

Đột nhiên đầu kia điện thoại vang lên mấy tiếng động, Mao Vân Hoa rất kích động, giọng nói trở nên run rẩy.

“Đúng vậy, Mao ca ở đâu?” Trương Dương biết nhà Mao Vân Hoa không ở ZHI, hầu hết thời gian đều ở quán rượu, hoặc là thuê phòng ở. Dù sao ZHI cũng không phải quê hương của hắn, không cần phải mua nhà.

“Quán rượu XXX, mấy cậu ở đâu?”

“Quán ở ngã tư đường XXX”.

“Được được, chờ tôi. Tôi lập tức đến ngay, nhất định phải chờ tôi”.

Trương Dương còn chưa kịp nói chuyện của Đào Ca, Mao Vân Hoa đã ngắt điện. Chẳng qua tâm trạng Trương Dương tốt lên nhiều. Dù sao sau khi Mao Vân Hoa đến là có thể biết được Đào Ca đang ở đâu.

“Nào, cạn chén. Ba huynh đệ chúng ta không ngờ hiếm khi cùng uống rượu với nhau. Hôm nay không say không về” Trương Dương nâng chén phát tiết sự buồn bực.

“Cạn chén”.

“Cạn chén”.

Ba người nhìn nhau cười, một hơi cạn sạch. Đúng thế, ba người thường ở cạnh nhau, nhưng rất ít khi uống rượu với nhau. Đương nhiên điều này có quan hệ với tính cách của A Trạch và Trương Dương. A Trạch là người luôn luôn giữ trạng thái tỉnh táo. Hắn uống rượu chỉ là giải khát mà thôi. Mà Trương Dương, không có nhiều hứng thú với rượu, thái độ là có cũng được, không có cũng không sao. Rốt cuộc Lưu Bưư mặc dù thích uống rượu nhưng uống một mình cũng chán. Nên Lưu Bưư cũng ít uống.

Rượu rất thần kỳ. Ở Trung Quốc, lịch sử của rượu vượt xa so với ghi chép. Trung Quốc là một trong những nước có nền văn hóa rượu lâu đời.

Người Trung Quốc uống rượu chú trọng không khí, uống phải có bạn bè. Nên mới có câu tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu (Rượu gặp bạn hiền ngàn chén thiếu).

Người bình thường không thắng được sức rượu, khi gặp bạn hiền cũng có thể ngàn chén không say. Có thể thấy tâm trạng ảnh hưởng đến khả năng uống rượu như thế nào.

Ba người hiếm khi nào lại không có áp lực, lần này có cảm giác như áo gấm về nhà nên tâm trạng rất tốt. Mây một chén, tao một chén, rất nhanh uống hết một chai rượu.

“Ông chủ, lấy một chai nữa” Lưu Bưu vui mừng, hiếm khi hai tên không uống rượu lại uống cùng hần, tâm trạng rất hưng phấn. Lưu Bưu thậm chí còn quyết định chuốc cho Trương Dương và A Trạch say, dụ dỗ bọn họ phá đi cái kiếp xử nam đáng xấu hổ.

Từ trước đến nay, Lưu Bưu vẫn canh cánh trong lòng vì hai người này là xử nam. Mỗi lần đi chơi gái đều là do hần một mình một ngựa nên rất mất tự nhiên. Nếu như ba người có thể cùng nhau... hắc hắc. Nhìn hai người uống, Lưu Bưu cười gian.

“...”

Hai tiếng đóng cửa xe vang lên. Đang lúc ba người đang cao hứng uống rượu, một chiếc xe BMW màu trắng từ từ đỗ tại trước cửa quán, từ trên xe có hai người đi xuống.

Đột nhiên.

Thời gian như ngừng lại.

Là Đào Ca và Mao Vân Hoa.

Đột nhiên giống như bị Mao Vân Hoa kéo đi. Không ngờ đám Trương Dương lại ở đây, xuống xe, về mặt ngờ ngạc nhìn ba người. Mà Mao Vân Hoa đứng phía sau Đào Ca, khẽ mỉm cười gật đầu với đám Trương Dương.

Đào Ca rất tiêu tụy. Nếu như không phải đi cùng Mao Vân Hoa. Trương Dương tin rằng nếu như gặp phải trên đường, hần thậm chí nghi ngờ đó có phải là Đào Ca không.

Đào Ca đi một đôi dép lê, mặc một chiếc áo cộc màu trắng. Mặc dù tối khá lạnh nhưng lại mặc áo cộc, hiển nhiên là bị kéo khỏi giường. Đầu tóc rối bời, cả người làm cho người ta cảm thấy là một dân chúng, nếu như trong tay mà cầm theo một cái quạt thì càng giống hơn.

Không khí có chút nặng nề.

Ngoại trừ Mao Vân Hoa, ai cũng không ngờ sẽ gặp nhau ở tình huống này.

Đào Ca làm rung trời lở đất đi đâu rồi?

Đào Ca tiền hô hậu ủng, một lời trăm người ủng hộ đâu rồi?

Thiệt huyết giang hồ Đào Ca trước nay chưa từng có đâu rồi?

Không khí rất nặng nề.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm cho kiêu hùng một đời biến thành thế này?

Rốt cuộc là vì sao?

Ba người đang suy nghĩ mấy vấn đề này. Đào Ca thay đổi, bọn họ thật không thể tin nổi.

“Uống rượu à?” Mao Vân Hoa phá vỡ không khí yên lặng.

“Mao ca, Đào Ca....” Trương Dương hít một hơi thật sâu.

“Trương Dương...” Đào Ca đã tiêu tụy và già đi rất nhiều, chần chờ một lát rồi nói. Trong mắt lộ ra một tia vui mừng và sợ hãi, khó tránh khỏi mắt Trương Dương. Xem ra Đào Ca không quên bọn họ.

“Nào, uống rượu” Trương Dương kéo hai chiếc ghế lại gần.

“Đào Ca, anh bị vợ bỏ rơi sao?” Lưu Bưu đứng lên, kéo ghế đến ngồi bên cạnh Đào Ca, vô cùng thân thiết.

“Khụ khụ, không có?” Mặt Đào Ca đỏ lên.

Mấy người ngồi xuống, sau khi ăn một ít, uống một ít. Trương Dương cũng không có tâm trạng uống rượu nữa, đi thẳng vào chủ đề.

“Tôi...” Đào Ca nhăn trán, há mồm định nói lại thôi.

“Để tôi nói” Mao Vân Hoa thở dài một hơi.

355. Chương 355: Không Cần Hai Tư Tiếng, Chính Là Bây Giờ

“Không có gì hay để nói” Mặt Đào Ca dờ dẫm, cắt ngang lời Mao Vân Hoa nói. “Tôi cũng muốn biết. Thành phố ZHI cũng có tâm huyết của chúng tôi, Ma Bì Hồ mới có mấy tháng” Trương Dương nhìn chằm chằm vào Đào Ca, vẻ mặt nghiêm túc.

“Các người đi, giờ còn có ý kiến sao?” Mặt Đào Ca vẫn như vậy.

“Đào Ca?” Mặt Trương Dương sáng lên.

“Thành phố ZHI không phải của một mình Đào Ca ta, đây là thiên hạ do chúng ta đánh mà có được. Các người đi, một mình ta, không còn hứng thú...”

Đào Ca có chút cô đơn. Đối với Đào Ca mà nói ngay từ đầu hẳn rất lo lắng sẽ bị Trương Dương hạn chế. Nhưng khi Trương Dương thật sự đã đi rồi, Đào Ca đột nhiên phát hiện thành phố ZHI không phải một mình mình đánh mà được. Bây giờ lại làm cho mình hẳn hưởng thụ.

Cảm giác tự trách không ngừng cắn nuốt linh hồn Đào Ca.

Đào Ca là một người nghĩa khí, Đào Ca có lối suy nghĩ khác người bình thường. Khi suy nghĩ này dâng lên, sự kiêu ngạo của hắn phản tác dụng. Đào Ca vốn chuẩn bị thể hiện lại rơi vào vũng bùn xấu hổ không thể tự kiểm chế.

Trong vòng mấy tháng, Đào Ca sa sút.

Đào Ca không quản chuyện gì nữa, thậm chí đến mức không thèm để ý các thế lực từ bên ngoài vào, cả ngày uống rượu.

Trong tâm trạng đó, điều duy nhất làm Đào Ca lo lắng chính là nơi làm ăn của Mao Vân Hoa. Vì không để chỗ làm ăn của Mao Vân Hoa bị làm phiền, Đào Ca quyết định chuyển đến nhà Mao Vân Hoa.

Mặc dù Đào Ca sa sút, nhưng lạc đà gầy còn khỏe hơn ngựa, hẳn sống ở chỗ làm của Mao Vân Hoa, cũng chính là vì đảm bảo bình yên cho Mao Vân Hoa. Dù là đám côn đồ mới trỗi dậy, hay là đám côn đồ từ bên ngoài đều tận lực không trêu chọc Đào Ca. Không ai hy vọng mình bị một con mãnh thú đang hấp hối cắn cho một cái.

Điều này cũng là nguyên nhân mà Mao Vân Hoa có thể lập tức đưa Đào Ca đến đây.

Trên thực tế Mao Vân Hoa cũng rất lo lắng. Quan hệ với Đào Ca, hai người có quan hệ hữu nghị thân thiết. Hẳn cũng không hy vọng thấy Đào Ca như thế này.

Càng quan trọng hơn là, Mao Vân Hoa dựa vào nguy cơ lần lần, thấy có nhiều cơ hội mua bán đất ở ven biển, chuẩn bị thi triển quyền cước ở đó. Mà Đào Ca là một người có tính quan trọng.

Dù là ở thành phố nào, đều có một ít thế lực ngấm nhúng tay vào các ngành sản xuất. Giống như đất đai, xây dựng, thủy điện... Hơn nữa các thế lực bản địa cũng có ảnh hưởng khá lớn đến việc buôn bán. Một công ty nhà đất nếu như không thể chi phối thế lực ngấm, vậy gặp phải một cái đình cũng không thể làm gì được. Cho nên mới nói Đào Ca có tác dụng rất lớn đối với sự nghiệp của Mao Vân Hoa.

Với quan hệ giữa hai người, Mao Vân Hoa hiển nhiên hiểu rõ tính cách của Đào Ca. Cho nên sau khi nghe được Trương Dương trở về, Mao Vân Hoa lập tức kéo Đào Ca lại đây.

Chỉ hơi thoáng nói chuyện với nhau, Trương Dương đã hiểu rõ tâm trạng của Đào Ca. Trương Dương không khỏi có mao Vt tia đồng cảm.

Không thể không nói, Dao Ca quá nặng tình nặng nghĩa. Nếu như đám xã hội đen bình thường, tốt nhất là giết chết Dao Ca, thay thế hẳn. Người trọng tình trọng nghĩa như Dao Ca càng lúc càng ít đi.

“Dao Ca, anh không thể sa sút. Anh sa sút, chúng tôi thấy không thoải mái...” A Trạch ít khi nói cũng đã nói một câu.

Dao Ca không nói gì, từ từ cầm chén rượu lên uống cạn. Lưu Bư lập tức rót một chén đầy cho hắn.

“Dao Ca, anh là đại ca của ZHI. ****, chúng ta hôm nay đi đến mấy chỗ giải trí của anh chuẩn bị đánh bạc, dùng thuốc, nhưng không ngờ lại gặp hơn mười tên đại hán cầm đao cầm súng nghênh đón” Lưu Bư tức giận nói.

“Sao?”

Dao Ca đứng bật dậy, mắt lấp lánh hào quang, cả người tản mát ra một cỗ sát khí làm người ta sợ hãi.

Ba người không khỏi nhìn nhau.

Dao Ca mãi là Dao Ca. Dù cho Dao Ca rơi xuống đến mức nào, khi Dao Ca tức giận vẫn làm cho người ta run sợ.

Đó mới là Dao Ca trong lòng bọn họ.

“Không sao hết, cuối cùng vẫn thả chúng tôi ra. Chẳng qua tôi thay Dao Ca lưu lại một câu, cho bọn chúng hai bốn tiếng suy nghĩ. Hai lựa chọn, rời khỏi ZHI hoặc là chết ở ZHI” Lưu Bư nói.

“Ồ...”

Sát khí đang tràn ngập đột nhiên biến mất. Dao Ca từ từ ngồi xuống, khuôn mặt hung ác trở lại bình thường, thậm chí sự thay đổi đột ngột này làm cho người ta cảm thấy như bị bệnh liệt dương: “Dao Ca, ZHI là đại bản doanh của chúng ta. Chúng ta đợi anh đứng dậy rồi cùng đi” Trương Dương nhìn Dao Ca mỉm cười nói.

“Đi ra ngoài?” Hai mắt Dao Ca lập tức trở nên sắc bén.

“Đúng, đi ra ngoài, sự nghiệp của Mao ca phát triển tới đâu, chúng ta tới đó”.

Trương Dương cố nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”.

“Đúng vậy, Dao Ca, tôi còn chưa nói với anh. Công ty chúng ta đang chuẩn bị phát triển ra biển” Mao Vân Hoa gật đầu nói.

“Được, đi ra ngoài”.

Dao Ca một lần nữa đứng lên, cười to.

Đột nhiên một người đang rất bình thường phát ra một cỗ khí thế cường đại, giống như một thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Dao Ca không phải thằng ngu. Từ trong mấy câu đơn giản của Trương Dương đã hiểu ý của đối phương. Bọn họ sẽ một lần nữa hợp tác, lần này là hợp tác giữa huynh đệ, khác hẳn so với quan hệ lệ thuộc lần trước.

Dao Ca muốn hợp tác như vậy.

“Nhưng, Dao Ca, trước khi chúng ta ra ngoài có phải nên rửa sạch ZHI không? Chúng tôi còn mở mồm bảo đám người kia biến mất sau hai bốn giờ mà...” Lưu Bư nhăn mặt nói.

“Được, không cần hai bốn giờ, bây giờ, là bây giờ để bọn họ biến mất. Bạn của Dao Ca ta không bao giờ đơn độc, ai dám làm gì?”

Giọng nói của Dao Ca tràn ngập khí phách, tràn ngập sự tự tin, giống như hắn là chúa tể ZHI.

Trên thực tế, Dao Ca vẫn là hoàng đế của thế lực xã hội đen ở ZHI. Dao Ca quan trọng nhất, có lực ảnh hưởng lớn nhất. Trên thực tế ở ZHI có vô số thế lực cũ, bọn họ không phải đàn em của Dao Ca. Nhưng

Đao Ca có quan hệ rất nhằng nhịt với bọn họ. Chỉ cần Đao Ca nói một câu, thực lực phân tán sẽ tập hợp lại chỉ trong nháy mắt, hình thành một thực lực đúng quy cách của xã hội đen ZHI.

“Lục Mao, tao là Đao Ca, bây giờ là hoàn một giờ, tập hợp tất cả huynh đệ ở cửa Lưu Kim Tuế Nguyệt, Đao Ca có chuyện muốn làm”.

“Vâng, Đao Ca” Giọng nói đầu dây bên kia vô cùng kích động, thậm chí có một tia run rẩy.

“Tiểu Mã, tao là Đao Ca, mang theo người tập hợp ở Thiên Thượng Nhân Gian, tao có chuyện muốn làm”.

“Vâng vâng vâng.... Đao Ca... vâng.... em lập tức tới ngay”.

Đao Ca không ngừng gọi điện ra ngoài, vô số người đang trên giường, trên bàn, đang chơi bài đều bị cuộc điện này của Đao Ca làm bừng tỉnh. Mỗi người nhận được điện của Đao Ca đều rất vui mừng.

Trên thực tế rất nhiều người vẫn đợi cuộc điện thoại này. Mỗi người đều tin rằng Đao Ca không thể nào cứ như vậy mà biến mất.

Đao Ca là ai?

Đao Ca là thần thoại ở ZHI. Là một thần thoại bất bại, là tinh thần, bọn họ đều tin rằng Đao Ca rồi sẽ đứng dậy. Rất nhiều người đều chờ đợi giờ phút này này. Bọn họ tin rằng chỉ cần Đao Ca muốn, hấn lúc nào cũng có thể càn quét hết đám cặn bã ra khỏi ZHI.

Bây giờ bọn họ rốt cuộc đã chờ được giờ phút này.

Giọng nói khí phách đầy quen thuộc đó một lần nữa làm máu bọn họ sôi lên, giống như có một cỗ lực lượng rót vào trong máu.

Đó là một buổi tối mưa to gió lớn, một đêm làm người ta không ngủ được.

Mục tiêu của Đao Ca lớn đến đáng sợ. Gần như tất cả các tụ điểm giải trí đều là mục tiêu của hấn. Tất cả các thế lực không được hấn đồng ý đều là đối tượng phải đả kích. Trong mắt Đao Ca, không cần chiến thuật, chiến lược, hấn có thể đồng thời chiến thắng tất cả lực lượng đối địch.

Đó là một kích mạnh mẽ như sấm sét.

Sức ảnh hưởng của Đao Ca một lần nữa bộc phát, từ từ, trên các con đường vốn thưa thớt bắt đầu có người tập trung lại, sau đó bắt xe taxi rời đi. Ngay cạnh bàn mà đám Trương Dương đang ngồi, có mười mấy tên côn đồ mặt đầy kích động đứng dậy thanh toán, đứng dậy rời đi. Hiển nhiên bọn họ cũng nhận được điện của Lão Đại.

Gọi điện suốt nửa tiếng.

Trí nhớ của Đao Ca làm cho Trương Dương hoảng sợ. Đao Ca gọi rất nhiều cuộc điện thoại, hoàn toàn dựa vào trí nhớ, hơn nữa hấn còn có thể nhớ chính xác tên đối phương.

Xem ra đạt đến trình độ Đao Ca cũng không dễ dàng. Ít nhất trí nhớ người bình thường không thể nào so sánh được. Trên thực tế làm một tên xã hội đen cũng không dễ dàng gì. Mà phải nhớ tên rất nhiều người, để lần sau gặp lại còn có thể nói ra tên đối phương, làm đối phương có cảm giác được coi trọng. Đao Ca có trí nhớ như vậy, có tác dụng rất lớn đối với hấn.

356. Chương 356: Giết Đến Lưu Kim Tuế Nguyệt

Một tên xã hội đen mà Đao Ca đã gặp, mấy tháng sau gặp lại, Đao Ca vẫn có thể nói ra tên hấn. Chính nhờ trí nhớ đó nên rất nhiều tên xã hội đen nguyên chết vì Đao Ca.

Mỗi người đều hy vọng được kẻ khác coi trọng, đặc biệt người coi trọng mày là nhân vật quyền cao chức trọng, cảm giác đó rất thoải mái. Một người khi được đại nhân vật coi trọng, mày sẽ có cảm giác hư vinh mãnh liệt, thậm chí còn có suy nghĩ kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

“Nào, uống rượu đã, chúng ta đi xem kịch hay”.

Rốt cuộc Dao Ca đã gọi điện xong, hưng phấn nâng chén cười nói.

“Uống”.

“Két”.

“Két”.

Ngay khi Dao Ca vừa nâng chén, mười mấy chiếc xe màu đen như cung rời tên lao vút đến, đột nhiên dừng lại trước cửa hàng. Lớp xe bởi vì phanh quá gấp nên bốc khói, một mùi khét lẹt tràn ngập không trung.

“!”

“!”

Tiếng đóng cửa xe không ngừng vang lên làm cho người ta khiếp hãi. Chỉ thấy mười mấy đại hán cao lớn cầm đao đánh tới, sát khí tràn ngập không khí. Khách xung quanh vội vàng né tránh.

Tốc độ rất nhanh.

Mọi người chỉ hơi ngậy người, hơn mười tên đại hán chỉ còn cách có hơn chục thước.

Hiển nhiên có người nhận được tin Dao Ca chuẩn bị quay lại giang hồ, nên quyết định ra tay từ trước, mang người đến giết.

Trên thực tế muốn tìm Dao Ca ở ZHI rất dễ, chỉ cần để ý xe BMW màu trắng của Mao Vân Hoa là được.

Đương nhiên còn có các biện pháp khác để tìm Dao Ca. Dù sao Dao Ca chỉ là người mà không phải thần, đàn em của hắn cũng có kẻ phản bội, hoặc là trong lúc vô ý tiết lộ tin tức về hắn cũng không có gì lạ.

“Bồng”

“Bồng” Bọn họ đều đầy kinh nghiệm hỗn chiến, các chai bia trên bàn như đạn pháo đập vào đám người kia, chai vỡ vụn trên mặt đất, lập tức làm chậm nhịp lao tới của bọn họ.

“Các huynh đệ, đừng động vào, đây là chuyện của ta. Mao Ca giao cho các cậu” Dao Ca dùng tay ngăn Lưu Bư đang cầm chai bia ném tới, chạy ra sau quán lấy một con dao, hào khí tận trời cười dài nói. Lúc này, ông chủ quán đã sớm bỏ chạy không thấy đâu. Hiển nhiên bọn họ đã quá quen với việc này. Nếu có xuất hiện ẩu đả, vậy tránh đi thật xa, đỡ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Hơn nữa các vật dụng ở đây cũng không đáng giá gì, đập nát vẫn còn tốt hơn bị chém vài đao.

“Em...”

“Để Dao Ca đi. Anh ta muốn phát tiết một chút”.

Trương Dương giữ Lưu Bư đang chuẩn bị lao tới, từ từ vẩy rót bia cho ba người A Trạch, Lưu Bư và Mao Vân Hoa, ra vẻ đang xem trò hay. Cũng may vừa nãy Lưu Bư ném chai loạn lên, xung quanh còn có vài mét trống trơn. Mà mục tiêu của đối phương hiển nhiên là Dao Ca. Thấy Dao Ca xông tới liền không hề động đậy, đợi Dao Ca lao tới.

Nói thì dài, nhưng trên thực tế tất cả động tác chỉ diễn ra trong nháy mắt. Ngay khi Trương Dương ngăn không cho Lưu Bư lao tới, Dao Ca đi một đôi dép lê đã vung đao lao vào đám người.

Tốc độ của Dao Ca không hề giảm bớt dù đi dép lê, giống như không hề ảnh hưởng đến lực sát thương của con dao trong tay.

Vũ khí của Dao Ca chính là con dao này.

Dao Ca vốn là đầu bếp.

Dù là dao chặt như thế nào, trên tay Dao Ca nó cũng giống như một phần cơ thể vậy.

Tốc độ rất nhanh.

Ngay khi Dao Ca vung đao đến gần, có hai thanh đao sắc bén cùng một cây côn sắt nện xuống đầu Dao Ca, chia làm ba hướng lao tới.

Một đám người đánh một người cũng không đơn giản như mọi người tưởng tượng, đặc biệt tất cả đều có vũ khí trên tay. Người có thể tới gần cũng không nhiều. Dù sao vùng vũ khí lên thì cần phải có Không gian. Nếu không rất dễ xảy ra chuyện chém nhầm người nhà. Cho nên đối mặt với Đao Ca chỉ có thể là từ ba đến năm người.

Ba người không hề hợp tác, thuần túy là dựa vào khí thế và nhiều người.

“Xoát”.

Đao Ca ra sau mà tới trước, con dao tạo thành một tàn ảnh trong không trung, thanh đao màu đen như một tia chớp chém thẳng vào cánh tay cầm côn, tốc độ thực sự rất nhanh. Cây côn sắt vẫn còn ở trên không trung, thanh đao đã lướt qua cánh tay, có lẽ là máu trên tay không nhiều, có lẽ là máu cũng không theo kịp tốc độ của đao, nên khi cánh tay và cây côn rơi xuống đất, vẫn không có một giọt máu nào bắn ra.

Lướt qua cánh tay kia, đao không giảm tốc độ, vẫn cũ hóa thành một nửa đường cong tuyệt mỹ trong không trung, lướt qua cổ tay cầm đao.

“A”.

Lần này, máu bắn ra hóa thành đóa hoa màu đen nở rộ trong không trung, hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng mọi người chỉ có thể nghe thấy một tiếng, hai thanh đao rơi xuống đất, phát ra tiếng “Đương đương”, tiếng kim loại rơi xuống đất rất dễ nghe.

Ngay khi hai người này ôm cánh tay đứt mà kêu lên thảm thiết, thân hình Đao Ca theo sát phía sau, chân đi dếp lê dẫm lên lưng một người, đột nhiên dùng lực, thân hình nhảy lên cao hơn mét, điên cuồng lao xuống, giống như Ma thần hạ phàm, sát khí lẫm liệt.

Một đao này chặn đao của một đại hán cao lớn xuống, máu bắn ra, trên vĩa hè dành cho người đi bộ đã nhiễm đỏ máu.

Máu như không đáng giá tiền bay trong không trung, không ngừng hóa thành một đóa hoa đỏ rực.

Cảm giác và sự nhạy cảm của Trương Dương đã đến mức cực điểm, thủy chung theo dõi mọi cử động của Đao Ca. Hắn có thể cảm nhận được âm thanh do đao của Đao Ca lướt qua cơ thể vang lên, còn có thể cảm nhận được máu bắn ra, tiếng kim loại va vào nhau.

Những âm thanh đó đan xen vào nhau, giống như một bữa tiệc âm nhạc bằng kim loại vậy.

Giết chóc vô tận.

Chiến ý vô tận.

Giết chóc và chiến ý đang hùng hực thiêu đốt, đối phương cũng giết tới đỏ mắt. Nhưng đao của Đao Ca không phải những người đó có thể ngăn cản.

Đao của Đao Ca, tốc độ luôn làm người ta kinh ngạc. Giống như đao sau nhanh hơn đao trước, thường khi cho rằng đao này của Đao Ca là nhanh nhất, thì đao sau lại nhanh hơn phá vỡ suy nghĩ đó.

Ánh đao phản chiếu ánh sáng của đèn đường, lóe ra vầng hào quang làm người ta sợ hãi.

Đao Ca như một con mãnh hổ lao vào đàn cừu đánh đầu trắng đó không gì cản nổi. Đao lướt qua đầu, tiếng kêu thảm thiết vang lên làm trái tim người ta đập loạn.

Đó là một cuộc ẩu đả điên cuồng.

Dáng người Đao Ca không cao, nhưng trong đám người này lại rất chói mắt, làm cho người ta chỉ liếc nhìn một cái là có thể thấy được hắn.

Đao Ca lúc trước rất sa sút bây giờ lại vô cùng hung hãn, mỗi một động tác đều nhanh đến kinh người, giống như một con báo săn vậy.

Rất nhanh, chiếc áo cộc ngắn màu trắng của Đao Ca đã thấm đẫm máu.

“Giết”.

“Giết”.

Đao Ca không ngừng hét lên, động tác của hắn càng lúc càng nhanh hơn, không hề sợ sệt đánh tới hình thành lực sát thương kinh người. Ba người Trương Dương nhìn thấy đều trợn mắt há mồm.

Công phu của ba người lúc này đều lợi hại hơn Đao Ca. Nhưng đây hoàn toàn là dựa vào khí thế và tốc độ đối chiến, bọn họ cũng không được như Đao Ca. Đao Ca là người như vậy, là trời sinh quần chiến. Tình huống càng hỗn loạn, ưu thế của Đao Ca càng lớn, sóng người cũng không thể áp chế được tốc độ của Đao Ca.

Thấy hình tượng dũng mãnh vô địch của Đao Ca, Trương Dương không khỏi thở dài một hơi.

Nếu Đao Ca sinh ra ở thời cổ đại, tuyệt đối là đại tướng như Trương Phi, Quan Vũ, Triệu Vân. Với khí thế cường đại không sợ hãi nhiều người của Đao Ca, lấy đầu tướng địch trong trăm vạn đại quân cũng không phải việc khó.

Đao Ca là vị tướng trời sinh.

“Đao Ca là tiên phong trời sinh” Lưu Bưu nhìn Đao Ca một mình tung hoành chém giết, không khỏi đứng ngồi không yên, cả người như bị kiến cắn vậy. Trên thực tế ngay cả trong mắt A Trạch cũng bốc lên một cỗ chiến ý.

“Còn đi làm gì nữa? Sắp kết thúc rồi” Trương Dương nhìn Lưu Bưu đang chảy nước miếng rùng rùng, mỉm cười nói.

“Hả....”

Lưu Bưu trợn tròn mắt.

Quả nhiên ngay khi Trương Dương nói xong, chỉ thấy Đao Ca đột nhiên hét lên một tiếng lớn, ánh đao lóe lên trong không trung, lập tức hơn mười đại hán còn lại bị tiếng hét này làm cho tim gan như vỡ nát, hoảng sợ bỏ chạy.

Trận chiến này Đao Ca toàn thắng. Mười một chiếc xe, bốn mươi người xuống, gần hai mươi người bỏ chạy, có hơn hai mươi người bị đao chém. Bây giờ trước cửa quán đều là người nằm trên đất, không ngừng kêu lên thảm thiết giống như địa ngục trần gian vậy.

Đao pháp của Đao Ca rất xảo diệu, mỗi một đao đều chém vào các vị trí quan trọng như ngón tay, làm cho đối thủ mất đi năng lực phản kháng, vết thương mặc dù nặng nhưng không chết người.

Ấu đả khổng lồ thế này, chỉ cần không chết người thì không việc gì phải lo. Chính phủ cũng mắt nhắm mắt mở. Chỉ cần không có khổ chủ nào đứng ra tố cáo, không ai tổn công đi quản việc này.

Đương nhiên nếu như có người chết lại khác. Cho nên bốn mươi người này đến đây chém giết Đao Ca đều không mang súng, dù là mang súng cũng không dám dễ dàng rút ra. Dù sao nếu nổ súng vậy chuyện sẽ rất lớn. Đối với các vụ án dùng súng trái phép, chính phủ rất kiên quyết.

Thực ra bốn mươi người này đến chém Đao Ca cũng chỉ muốn chém thành tàn phế, đó mới là mục tiêu của bọn họ. Dù may lợi hại đến đâu, nếu như tàn phế, sự hùng mạnh cũng biến mất, không ai nể mặt một thằng tàn phế.

Kết thúc.

Kết thúc trong một đồng hồ hỗn độn đầy máu.

Cả hiện trường vô cùng yên tĩnh, Đao Ca toàn thân là máu đứng lặng lẽ ở đó như một sát thần, đôi mắt hung ác làm người a sợ hãi. Ngay cả đám Trương Dương cũng cảm thấy tim mình đang đập loạn lên.

Lưu Bưu há hốc mồm không ngậm lại được, mắt trợn trừng.

Đây mới là giang hồ tanh máu.

Bây giờ Lưu Bưu mới phát hiện, đám côn đồ bọn họ căn bản không gọi là côn đồ, đây mới thực sự là giang hồ, đầy máu tanh và bạo lực làm nhiệt huyết sôi trào.

Sự yên tĩnh quỷ dị và áp lực cực lớn đan xen vào nhau hình thành một bức tranh khó có thể tin.

Đao Ca hét lên một tiếng, hơn hai mươi người bị thương diu dờ nhau, tự cầm lấy tay của mình, lồm cồm bỏ đi, lu lại một đồng máu và đao, côn. Giống như một hiện trường mới bị cướp vấy.

“Này. Này. Đây là ngón tay của huynh đệ nào?” Lưu Bư chạy đến chiến trường tanh máu, nhặt một ngón tay giơ lên cao.

“Hả... là của tao, của tao... cảm ơn huynh đệ, tìm mãi” Một người nghe Lưu Bư hô lên, vội vàng chạy về, giơ cánh tay cụt một ngón của mình lên cho Lưu Bư xem. Như sợ Lưu Bư không tin đó là ngón tay của hắn.

“Ừm, cầm lấy đi. Thiếu một ngón tay mặc dù tốt hơn thằng tàn phế phải ngồi xe lăn nhiều. Nhưng vẫn có chút không tiện, như lúc sờ gái, thiếu một ngón tay cũng thiếu đi cảm giác. Cho mày này, lần sau đánh nhau phải cẩn thận, đừng làm rơi gì đó. Bố mẹ nuôi lớn cũng không dễ dàng gì”.

Người này bị Lưu Bư nói không khỏi ngẩn người, vốn định cầm ngón tay rời đi nhưng Lưu Bư chưa nói hết lời thì không đưa ngón tay cho hắn. Đến khi Lưu Bư nói hết mới đưa ngón tay cho hắn. Sau đó bỏ chạy nhanh như chớp, thân hình vô cùng nhanh nhẹn. Tên này trên thực tế chỉ bị chém đứt một ngón tay liền giả vờ chết ngã xuống đất.

“Đao Ca, anh thế nào rồi?” Lưu Bư thấy Đao Ca cầm đao đứng im tại chỗ.

“Ta...”

“Anh ta thoát lực” Trương Dương cầm chiếc khăn từ trong quán đi đến bên cạnh Đao Ca, lau vết máu trên mặt Đao Ca. Lúc này mới phát hiện Đao Ca bị thương mấy chỗ, trên lưng, trên tay đều có mấy vết thương, máu chảy ròng ròng làm cho người ta giật mình.

“Thoát lực?” Lưu Bư khó có thể tin nhìn Đao Ca.

“Lão Đại, anh ấy một mình đấu với hơn bốn mươi người, mày cho rằng là một chọi một sao. lúc chiến đấu, Đao Ca hoàn toàn dựa vào duệ khí mà chiến đấu. Nếu như đám người này không bỏ chạy, Đao Ca vẫn có thể chiến đấu. Nhưng đám người này vừa chạy, cổ khí thế của Đao Ca tan đi. Cho nên cả người anh ta mới sinh ra hiện tượng thoát lực. Cho dù là nói chuyện, cử động ngón tay cũng khó khăn. Yên tâm, mấy phút nữa là tốt thôi”.

“Ồ... thì ra là như vậy”.

Kể cả Mao Vân Hoa, mấy người liền băng bó vết thương cho Đao Ca. Là một đồng khăn mà ông chủ quán mang tới.

“Anh ta là Đao Ca?” Ông chủ nghe thấy mấy người nói chuyện, không nhận được mà hỏi Trương Dương.

“Ừ?” Trương Dương gật đầu.

“Đao Ca Lão Đại của ZHI, hình như không giống” Ông bản lúc này vẫn không tin, bây giờ Đao Ca hình như có chút không giống Đao Ca.

“****, ông nói gì thế, ngoài Đao Ca có ai lợi hại như vậy?” Lưu Bư lớn tiếng mắng.

“Đúng đúng, là Đao Ca, nhất định là Đao Ca. Không sai, không sai, Đao Ca, tôi rất cuộc thấy được Đao Ca. Đao Ca không ngờ ăn tối ở quán tôi. Ha ha...” Ông chủ kích động.

“Có phải sẽ miễn phí cho Đao Ca” A Trạch lạnh lùng nói.

“Đương nhiên, đương nhiên, Đao Ca đến đây ăn tối, nhất định sẽ miễn phí. Chỉ cần Đao Ca muốn đến đây, đều sẽ miễn phí” Ông chủ rất hưng phấn, không hề suy nghĩ mà trả lời. Nhìn vẻ mặt của hắn có lẽ là nói thật. Điều này làm cho Trương Dương có chút ngạc nhiên. Không ngờ rằng ông chủ quán này lại sùng bái Đao Ca như vậy. Xem ra danh tiếng của Đao Ca đã ăn sâu vào linh hồn của rất nhiều người.

“Ta biết anh, anh họ Lục, mọi người đều gọi anh là Lục lão hổ”.

Rốt cuộc Đào Ca đã thở ra một hơi, có thể cử động. Chẳng qua nói chuyện vẫn hơi suy yếu. Trận chiến vừa rồi hẳn đã dùng hết sức lực toàn thân. Dù sao hẳn phải đối mặt với bốn mươi đại hán dũng mãnh.

“Đào Ca, anh còn nhớ tôi?” Ông chủ vô cùng hưng phấn, mừng như điên.

“Nhớ, ha ha, hai năm trước khi Tiểu miêu kết hôn, anh đã tham gia. Tôi và anh ngồi chung một bàn” Đào Ca mỉm cười nói.

“Đào Ca, anh thật sự nhớ tôi.... tôi.... tôi.... Đào Ca, xin lỗi. Đào Ca... tôi đáng chết. Tôi vừa nãy không nên bỏ chạy” Ông chủ xấu hổ, hai tay xoa xoa vào nhau, mọi người không nghi ngờ thành ý của hắn.

“Ha ha, huynh đệ có tâm là đủ rồi. Lần sau ta mời anh uống rượu. Hôm nay coi như anh mời Đào Ca ta, ta cũng không phải trả” Đào Ca cười lớn nói.

“Vâng, vâng, lần sau tôi sẽ mời Đào Ca”.

Ông chủ trở nên cao hứng, vẻ mặt mừng như điên.

Quả nhiên là nhân tài.

Trương Dương không khỏi thầm gật đầu. Thân hòa lực của Đào Ca không ai có thể bắt chước. Chỉ một câu đơn giản, lập tức làm cho ông chủ khâm phục. Phải biết rằng, Đào Ca nếu như khách khí trả tiền, nói không trả là cho người ta mặt mũi. Điều này đối với một ông chủ, tuyệt đối là đáng giá.

Đương nhiên, để cho ông chủ cảm động chính là Đào Ca có thể nhớ rõ tên của hắn, thậm chí ông chủ còn có thể khẳng định đây chính là Đào Ca. Bây giờ, Đào Ca có thể nhớ kỹ tên lúc trước của ông chủ, đó tuyệt đối là một vinh dự.

“Đào Ca”.

“Đào Ca”.

“Đào Ca”.

Ngay lúc mấy người sửa sang lại cho Đào Ca, đám người tập trung càng lúc càng nhiều, mỗi người chạy đến đây đều hét lên một tiếng “Đào Ca” mà Đào Ca đều gật đầu. Chỉ gật đầu không thôi đã làm vô số tên còn đồ kích động.

Người càng lúc càng nhiều, cả con đường đều là xe taxi, xe riêng đỗ kín, có thể thấy rất nhiều người là ông chủ.

Nhìn dòng người càng lúc càng nhiều, ông chủ quán nhìn Đào Ca với ánh mắt vô cùng sùng bái. Nhìn ánh mắt đó, Trương Dương có chút hoài nghi nếu như Đào Ca bảo ông chủ đi theo hắn, rất có thể người này sẽ đóng cửa mà đi theo Đào Ca.

Điều này, vợ ông chủ đang khẩn trương nhìn mọi người xung quanh, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi và bối rối, nắm chặt lấy áo ông chủ, sợ ông chủ sẽ đi theo những người này. Phải biết rằng cô ả tốn rất nhiều công sức mới làm cho ông chồng quay đầu, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc.

Ông chỉ nói chuyện với mọi người và Đào Ca một chút rồi rời đi. Rất nhiều người trực tiếp ném một tệp tiền xuống.

Mọi người đều biết Đào Ca đã trở về.

Đào Ca trở về rất đáng sợ. Bây giờ quan hệ tốt với Đào Ca sẽ hay hơn nhiều so với sau này. Những ông chủ này phần lớn đều là của các câu lạc bộ đêm, các câu lạc bộ giải trí, khách sạn, xây dựng... đều có rất nhiều quan hệ với thế lực ngầm. Bọn họ cần Đào Ca, Đào Ca cũng cần bọn họ.

Một xã hội đen như Đào Ca sẽ có vô số ông chủ ủng hộ tiền bạc.

“Các huynh đệ, ta đã về” Đào Ca nhìn những người xung quanh, dùng giọng nói trầm thấp kêu lên.

“Chúc mừng Đào Ca đã về”.

“Chúc mừng Đào Ca đã về” Tiếng hô cùng vang lên, hội tụ thành bản nhạc đầy hào khí.

“Được, chúng ta đến Lưu Kim Tuế Nguyệt. Hôm nay ZHI sẽ trở về” Đào Ca nhẹ nhàng giơ cánh tay đầy máu lên, lập tức hiện trường trở nên lạnh như tờ, tất cả ánh mắt đều nhìn chăm chú vào người đàn ông đầy khí phách này.

“Hắc hắc, Cơ ca, tao tới.... Ngô tỹ... dất dất...” Lưu Bưu đứng sau lưng Trương Dương nở nụ cười âm dằng.

357. Chương 357: Đắm Máu Lưu Kim Tuế Nguyệt

Đã là hai giờ sáng, nhưng ZHI lại trong cơn đông bão.

Dòng người bắt đầu tập trung ở mấy tụ điểm giải trí phồn hoa. Những nơi này đều là thế lực bên ngoài tiến vào đoạt lấy sau khi Đào Ca không hồi chuyển giang hồ.

Có thể dùng hai từ để hình dung ZHI lúc này.

Nhiệt huyết.

Lòng người hoảng sợ.

Khi một vài cơ quan chính quyền nhận được tin tức thì đã quá trễ, quá đột ngột, không hề có một dấu hiệu báo trước. Giống như thế lực ngầm ZHI như từ dưới đất bốc lên vậy.

Lực lượng cảnh sát không đủ.

Đây là vấn đề lớn nhất mà cảnh sát ZHI phải đối mặt. Bởi vì thời gian gấp gáp, hơn nữa lại đang là hai giờ sáng, triệu tập lực lượng đã không còn kịp.

Đương nhiên, cảnh sát hiển nhiên có biện pháp của mình. Lập tức rất nhiều cảnh sát gọi điện cho người đưa tin, hoặc là cho một ít lão Đại. Đối với một cảnh sát mà nói, quen biết một vài lão Đại ngầm là chuyện đương nhiên.

Bất cứ một cảnh sát nào phá án cũng cần một vài lão Đại giúp đỡ.

Đối với một cảnh sát, kẻ địch lớn nhất là cướp bóc, trộm vặt, hiếp dâm, tội phạm truy nã, buôn bán ma túy.

Một thành phố có thế lực ngầm ổn định là một mơ ước. Dù sao xã hội đen ổn định sẽ không có mưa máu gió tanh.

Xã hội đen chính thức là khinh thường làm mấy chuyện như cướp bóc vân vân. Nhưng chuyện mà đám xã hội đen không muốn làm nhất lại là điều làm cho dân chúng hoảng sợ nhất. Cho nên lực lượng cảnh sát chính là xử lý những vụ án liên quan đến an ninh xã hội.

Tóm lại, người như Đào Ca chỉ cần không làm cho dân chúng phẫn nộ, chính quyền sẽ mắt nhắm mắt mở. Dù sao thế lực xã hội đen luôn luôn sinh ra. Nếu như bắt Đào Ca sẽ gặp phải vô số Đào Ca. Như vậy càng ảnh hưởng đến trật tự xã hội.

Lão Đại thông minh đều là không ảnh hưởng đến đời sống người dân, không dùng súng, không dùng thuốc, chỉ cần chú ý mấy điểm đó. Nếu như không đắc tội nhân vật quan trọng trong chính phủ, vậy sẽ sống càng lâu, ngồi càng lâu.

Đương nhiên thế lực xã hội đen phát triển đến một trình độ nhất định sẽ có một cảm giác bành trướng, có cảm giác ông là trời, thậm chí còn không coi một ít người chính phủ vào mắt, hoành hành bá đạo. Những người như vậy đã đến lúc bị diệt.

Dù là cổ đại hay là hiện đại, chưa bao giờ nghe nói qua là đám côn đồ có thể chống đối chính trị. Mafia Ý, Yakuza Nhật Bản, Hồng Môn Đài Loan đều phải có quan hệ với chính phủ bọn họ.

Từ cổ chí kim, gần như tất cả bang phái đều phải quan hệ tốt với triều đình. Mà tiêu cực nằm giữa hắc bạch đạo càng phải được triều đình cho phớt mới mở ra được.

Đào Ca không phải thằng ngu.

Dù cho Dao Ca có ngu, vào tù mấy lần cũng sẽ trở nên thông minh.

Cho nên Dao Ca vẫn sống rất tốt. Một ít ngành chức năng sau khi nghe được chuyện này là do Dao Ca làm, đều thở dài một hơi. Nếu như là Dao Ca, như vậy chuyện còn trong phạm vi không chế. Mọi người đều biết Dao Ca làm việc rất có chừng mực.

Chính phủ sợ nhất là mấy tên côn đồ, học sinh ẩu đả, dễ có người chết.

Trên thực tế, Dao Ca làm việc rất có chừng mực. Ấu đả hơn bốn mươi người mà không có ai chết, đây là đúng mực. Nếu như chết người, Dao Ca đã không là Dao Ca.

Đương nhiên, cảnh sát vẫn phải có sự chuẩn bị đề phòng tình huống xấu xảy ra, một ít lực lượng vũ trang được điều động đến các đầu nút giao thông quan trọng đợi lệnh. Các xe cấp cứu cũng được thông báo, các bác sĩ phẫu thuật cũng được đánh thức để chuẩn bị sẵn sàng.

Mao Vân Hoa rời đi, thân phận của hắn không thích hợp tham gia “Hoạt động” này.

Khi ba người Trương Dương đi theo Dao Ca chạy tới Lưu Kim Tuế Nguyệt, trước cánh cửa màu vàng rất lớn của Lưu Kim Tuế Nguyệt đã đỗ đầy xe và người, không phân rõ địch ta. Điều này làm cho Lưu Bư rất lo lắng, cuộc loạn chiến khổng lồ này sợ nhất là chưa phân rõ địch ta mà đã diễn ra.

Lưu Bư khi tham gia các cuộc ẩu đả ở thành phố C đã có vô số lần làm người nhà bị thương. Làm cho Lưu Bư tức hộc máu mồm đó là có một lần mang theo mấy huynh đệ trong bang đi đánh nhau, có một thằng thấy người quen liền đi tới vỗ vai đối phương. Nhưng đâu ngờ rằng, đối phương bởi vì quá khẩn trương, nên không ngờ vung tay chém lại một đao, thằng huynh đệ đó thiếu chút nữa mất mạng, đến giờ trên bụng vẫn còn một vết sẹo ghê người.

Người mặc dù rất nhiều nhưng lại rất yên tĩnh, bọn họ đứng túm năm tùm ba, nước sông không phạm nước giếng. Một ít vũ khí đánh nhau được đặt trên đường, có chỗ đặt ở bãi cỏ, có cái cầm trong tay, ánh đao sắc bén phản chiếu ánh đèn làm người ta sợ hãi.

Tâm trạng mặc dù rất kích động, khẩn trương, nhưng đều bị sự kích động che khuất. Dù sao chuyện Dao Ca xuống núi là một chuyện rất đáng ăn mừng.

“Dao Ca”.

“Dao Ca”.

Dao Ca từ từ tiến vào, mấy tên anh chị thấy thế vội vàng đi tới chào. Mọi người đều rất hưng phấn. Dao Ca đối với bọn họ mà nói là rất quan trọng. Dao Ca ngã, bọn họ mất đi nhiều thứ. Mà Dao Ca đứng lên sẽ có rất nhiều chuyện không ngừng giao cho bọn họ. Ví dụ như bảo kê, cho vay nặng lãi, thuốc phiện... những điều đó có thể cung cấp cơ hội rất lớn cho bọn họ. Trên thực tế, những việc đó chính phủ cũng để mặc, không quan tâm đến.

“Cởi áo” Dao Ca hét lên một tiếng, nhin đau cởi chiếc áo lót dính đầy máu ra, lộ ra cơ thể rắn chắc.

“Cởi áo”.

“Cởi áo”.

Một loạt tiếng hét vang lên, lập tức hơn trăm người trước cửa lập tức cởi áo ra. Điều này làm cho Lưu Bư yên tâm hơn rất nhiều, thì ra nơi này đều là huynh đệ của Dao Ca.

Khi tất cả mọi người đều cởi áo ra, sự nam tính của bọn họ càng phát ra mạnh mẽ.

Nhiều người tạo ra áp lực không quá lớn, nhưng cùng một trang phục lại cho người ta cảm giác khác. Một trăm người bình thường và một trăm người ăn mặc giống nhau, sẽ mang lại cảm giác hoàn toàn khác nhau. Khi đám người này cởi áo ra, đám người đang tán mạn đột nhiên sinh một cỗ khí thế cường đại. Khí thế này làm cho người ta có một áp lực tâm lý rất lớn. Đây là hiệu quả thị giác từ sự thống nhất, sau đó đánh vào tâm lý.

Đúng lúc này, có một đám khách hoảng hốt chạy ra khỏi Lưu Kim Tuế Nguyệt, có mấy người lớn mật chạy ra xa xa rồi ngồi bệt xuống đất mà xem náo nhiệt.

Khoảng mười phút sau, ngoài cửa trở nên im ắng, ngay cả mấy người bán hàng rong xung quanh cũng không thấy đâu hết.

Bây giờ là lúc Dao Ca ra mặt.

Dao Ca cởi trần thân trên đi về phía cửa Lưu Kim Tuế Nguyệt, một mình đi về phía trước. Ba người Trương Dương cũng cởi áo ra đi sát theo sau Dao Ca.

Từ từ đám người đi theo phía sau Dao Ca, thân trên để trần dưới ánh đèn phản chiếu ra quang mang dịu nhẹ, nhưng không khí lại rất áp lực, trong tay bọn họ đều cầm hung khí càng tăng thêm áp lực trong lòng.

Ở phòng khách tầng hai Lưu Kim Tuế Nguyệt, có một chiếc thang cuốn rất lớn.

Dòng người như một con rồng uốn lượn di động lên cầu thang, giống như không lực lượng nào có thể ngăn cản con rồng này.

“Dao Ca, Dao Ca tới”.

Dao Ca vừa lên tầng, ngay lập tức một người mặc âu phục màu đen giống như quản lý đi tới, vẻ mặt nhỉnh nọt, theo sau hắn là mấy nhân viên phục vụ, trên tay đều cầm mấy điều thuốc lá đắt tiền, gặp người liền mời một điều. Đáng tiếc đám xã hội đen này mặt mày lạnh lùng, không nhận lấy.

“Ha ha, mày còn biết tao sao?” Dao Ca cầm lấy điều thuốc mà quản lý đưa cho. Giám đốc lập tức châm giúp hắn.

“Biết biết. Em sao lại không nhận ra Dao Ca danh tiếng lẫy lừng chứ. Hắc hắc, ông chủ em nói hôm nào mời Dao Ca uống trà, hy vọng Dao Ca”.

“Không việc gì phải hôm khác, nếu như ông chủ mày hôm nay rảnh, cứ lại đây. Nếu không rảnh, sau này cũng không cần phải uống” Dao Ca thoải mái hút một hơi, giống như khói có thể giảm đau vậy.

“Ông chủ em cũng xã hội đen...” Một tia tức giận chợt lóe rồi biến mất trong mắt quản lý, cười gượng nói.

“Làm xã hội đen có gì là hay? Mẹ kiếp có phải là làm xã hội đen là có thể ăn cả Trung Quốc? Tao hỏi mày, nơi này có ai không phải côn đồ? Bọn họ đến đây tiêu phí thời gian có phải là không cần tiền, mày nói đi!”

Lưu Bưu nhanh mắt lập tức phát hiện ra vẻ tức giận của tên quản lý, không khỏi tức giận, bàn tay to túm lấy ngực quản lý, nhắc bổng người cao ngang hán, nặng hơn chín mươi cân lên không trung, hai chân cách mặt đất, giống như một đứa trẻ đang đập lưng tung vậy. Nhưng tay Lưu Bưu như gọng kìm, dù hắn giãy dụa thế nào cũng vô ích.

358. Chương 358: Cơ Ca Đến

Đại sảnh Lưu kim tuế nguyệt rất lớn, đi lên cầu thang chính là một vùng trống hơn hai trăm mét vuông, mấy cây cột La Mã rất lớn, Cắm chế là một nơi để ngồi nghỉ và uống trà, không gian nối liền làm một trông rất khí khái. Bây giờ cả đại sảnh vô cùng yên tĩnh. Bây giờ tất cả mọi người đều đợi hai người nữa xuất hiện. Đó chính là ông chủ Lưu kim tuế nguyệt, thứ hai là Cơ Ca.

“Cút, mày không có tư cách nói chuyện với Dao Ca. Mày là chó gì”.

Lưu Bưu vung tay về phía trước, đẩy tên quản lý bay ra, ngã xuống đất. Tên này mặt đỏ bừng lên, mặt mũi của hắn đã bị Lưu Bưu làm cho mất hết. Có thể ngồi vào vị trí quản lý ở đây cũng không dễ dàng gì. Dù là trước hắc đạo, bạch đạo, đều có quan hệ nhất định. Trước mặt đàn em mà bị đánh ngã xuống đất, tự nhiên là rất mất mặt.

Ngay lập tức trong đại sảnh tràn ngập không khí thuốc súng. Hơn mười bảo vệ đứng xa xa quan sát nhìn Lưu Bưu với vẻ mặt phẫn nộ.

Đối với đám bảo vệ ở các câu lạc bộ giải trí mà nói, nhiệm vụ của bọn họ chính là bảo vệ. Nếu như ông chủ đối xử tốt, bảo vệ đồng lòng, sẽ là một lực lượng không thể coi thường. Có các ông chủ có chỗ dựa, không quan hệ với xã hội đen, trực tiếp dựng một đội bảo vệ của riêng mình, vẫn có thể chống lại các thế lực.

Đám bảo vệ Lưu kim tuế nguyệt bình thường cũng rất kiêu ngạo, có ông chủ hậu thuẫn, gặp phải mấy tên côn đồ không có mắt, bọn họ đều hành hung một trận. Hơn nữa đám người này đều có vũ khí, bình thường giấu ở những nơi rất dễ dàng lấy ra.

Trên thực tế đám bảo vệ ở rất nhiều khu giải trí cũng không quá sợ đám xã hội đen. Bởi vì, ông chủ sau lưng bọn họ có tiền. Cho dù xảy ra chuyện gì cũng có thể dùng tiền hóa giải. Cho nên đám bảo vệ này cũng không quá sợ hãi hơn trăm tên côn đồ cưỡi trên cầm vũ khí trong tay. Bọn họ cho rằng ông chủ của mình sẽ xử lý được, đồng thời cũng cho rằng cảnh sát nhất định đang tới đây. Đối phương căn bản không dám làm gì bọn họ, chỉ là hù dọa mà thôi. Mười người thì có tám người suy nghĩ như vậy, chỉ có người biết Dao Ca mới sợ hãi giấu ở phía sau, thấy tình hình không ổn là nhanh chân chuẩn bị đi.

“Dao Ca, anh là lão Đại, để bọn em” Dao Ca thấy đám bảo vệ định xông lên, nhướng mày định phát tiết nhưng bị Trương Dương nhẹ nhàng gọi lại. Dao Ca nhìn Trương Dương thật sâu rồi lui về phía sau một bước.

“A Trạch” Trương Dương gật đầu với A Trạch.

Lưu Bưu, A Trạch và Trương Dương rất ăn ý, hiển nhiên hiểu rõ ý của Trương Dương. Ngay lập tức đi ra khỏi đám người tiến về phía những tên bảo vệ.

“Mày không phục?” A Trạch có thân hình thấp bé, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng bởi vì trẻ tuổi nên mặt mũi trông có vẻ ngây thơ. Mặc dù cảm nhận được một cỗ sát khí lạnh như băng nhưng đám bảo vệ không sợ. Không việc gì mà phải sợ một thằng thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi cả.

Đứng trước mặt A Trạch là một tên bảo vệ cao hơn hẳn cả một cái đầu, mặc bộ quần áo vệ sĩ, rất khôi ngô, đầu cắt cua, trông rất cường tráng, có lẽ cầm đầu đám bảo vệ.

Tên này chỉ nhìn A Trạch, không nói một lời.

Đột nhiên, A Trạch động.

A Trạch đột nhiên ra cước, một cước đá ra làm tên bảo vệ này uốn éo như một con tôm, sau đó thân hình nhảy dựng lên như có lò xo, cao đến hơn mét.

“Bịch” Một tiếng, A Trạch rơi xuống, khuỷu tay mang theo sức nặng cả cơ thể đánh vào lưng tên bảo vệ.

Ngay sau đó là một tiếng “Bồng” vang lên, thân hình cao lớn của đối phương rơi xuống mặt đất, mặt mày nhăn nhó đau đớn, hai tay chống lên đất, cố gắng đứng lên.

Khí lực của A Trạch thực ra cũng không nhiều. Nhưng A Trạch rất biết lợi dụng thân thể của mình. Hắn dùng khuỷu tay làm điểm chịu lực, cả người đề lên, người bình thường sao có thể chịu được.

Tốc độ kết hợp với kỹ xảo sinh ra lực lượng rất lớn.

Tốc độ rất nhanh, đến khi mọi người có phản ứng thì tên bảo vệ đã nằm bò trên mặt đất.

Cả đại sảnh vô cùng yên tĩnh, mọi người đều nhìn vào A Trạch, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ và kinh ngạc. Không ai có thể tưởng tượng được một thiếu niên gầy yếu như vậy lại có năng lực đến như thế.

Đương nhiên làm cho người ta cảm thấy sợ hãi là tác phong quá nhanh của A Trạch, và tốc độ đánh người.

“Phục không?”

“Khụ khụ... mày” Tên này mặt như một con lợn chết, nhìn A Trạch với ánh mắt đầy phẫn nộ, trong mắt bắn ra một ngọn lửa. Đối với hắn mà nói, hắn cũng không phục. Hắn cho rằng A Trạch đánh lên mình. Hơn nữa trước mặt hơn trăm người mà nói mình phục một thằng thiếu niên, điều này không thể.

“...”

A Trạch không hề do dự, một cước đá vào đầu đối phương, cả cơ thể tên bảo vệ đều bị chấn động, mồm miệng chảy máu. Một cước này làm hắn hôn mê.

Thật tàn nhẫn.

Thủ đoạn thật tàn nhẫn.

Hơn trăm người trong đại sảnh đều lạnh xương sống. A Trạch mặc dù không dùng đao, súng, mặc dù không có máu chảy đầm đìa, nhưng hắn không nói một lời đã ra tay tàn độc làm cho người ta cảm giác đây là một người rất nguy hiểm.

A Trạch giống như một con mãnh thú núp trong bóng tối chuẩn bị vồ người.

A Trạch từ từ đi tới đám bảo vệ còn lại.

Một khí tức nguy hiểm lan tràn trong không khí, cảm giác sợ hãi làm cho hơn mười tên bảo vệ không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước. Giống như hơn mười người bị một thằng bé ép lui lại vậy.

“Còn có ai không phục?” Ánh mắt A Trạch như đao lướt qua mọi người. Tên nào bị ánh mắt đao qua đều như bị kim châm, vội vàng nhìn tránh sang chỗ khác.

“Mày phục không?” A Trạch nhìn vào một tên bảo vệ cao to. Người này có lẽ là bạn thằng vừa rồi, bởi vì lúc đầu bọn họ đứng cạnh nhau. Hai người bọn họ như hạc giữa bầy gà trong đám bảo vệ này.

“...” Tên này lui lại một bước, nhìn xung quanh một chút, miệng há hốc ra không nói được gì. Hắn thấy rất sợ, nhưng bảo hắn trước mặt trăm người nói mình phục, hắn không thể nói.

“...” Một âm thanh trầm đục vang lên.

“Rắc” tiếng xương gãy vang lên.

“A...” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

A Trạch luôn là người theo đuổi hiệu quả. Hắn không bao giờ lãng phí một chút thời gian nào. Hắn quý trọng thời gian như quý trọng bản thân mình vậy. Chỉ trong nháy mắt A Trạch lại ra tay. Cánh tay hắn đột nhiên giơ ra, nắm lấy tay tên bảo vệ. Tên bảo vệ lão đảo, đầu gối A Trạch đột nhiên dừng trên cánh tay hắn, tay gãy.

Trong đại sảnh ngoại trừ tiếng kêu thảm thiết của tên này, đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, một cảm giác nặng nề tràn ngập không trung.

A Trạch có tốc độ nhanh như chớp, thủ đoạn lại tàn nhẫn, chỉ trong nháy mắt đã chinh phục được tất cả mọi người. Sự nguy hiểm của A Trạch đã vượt qua cả Lưu Bưu, thậm chí còn hơn cả Đào Ca. Ít nhất Đào Ca không có tác phong tàn nhẫn như vậy.

Trên thực tế, rất nhiều huynh đệ của Đào Ca cũng biết A Trạch. Đặc biệt đám lần trước có mâu thuẫn với A Trạch, càng sợ hãi với sát tính A Trạch này. Có mấy người thậm chí còn may mắn vì A Trạch không dùng đao. Đao của A Trạch mới là trí mạng, đáng tiếc, đám côn đồ ở đây không biết.

Thấy A Trạch ra tay như chớp, lại tàn nhẫn như vậy. Trương Dương khẽ gật đầu. Xem ra A Trạch lại tiến bộ. Vũ khí của hắn không chỉ có yêu đao, tay chân, khuỷu tay... đều là vũ khí trí mạng vô cùng hiệu quả. Hiên nhiên A Trạch kết hợp Thái quyền với võ công của mình. Đánh nhau bằng tay không thể này còn bạo lực hơn cả dùng đao.

Cảnh giới của A Trạch mặc dù chưa đạt đến trình độ vô đao thắng hữu đao, nhưng hắn cứ phát triển như thế nào, không thể nghi ngờ mục tiêu của A Trạch chính là biến mỗi một bộ phận trên cơ thể thành vũ khí giết người.

Ánh mắt lạnh như băng của A Trạch một lần nữa rơi vào người tên bảo vệ.

“Phục, tao phục...” A Trạch chưa hỏi, thằng bảo vệ này đã vội vàng nói, sợ mình nói chậm làm A Trạch hiểu lầm sẽ đả thương người. Sự tàn nhẫn của A Trạch đã giết chết sự tôn nghiêm của hắn. Rất nhiều lúc tôn nghiêm không đáng giá tiền khi đối mặt kẻ thù cường đại.

“Mày?” A Trạch nhìn sang một người khác.

“Phục... tao phục...” Thằng bảo vệ bị ánh mắt sắc như đao của A Trạch nhìn vào, sợ đến độ lắp bắp

“Đồng thanh trả lời, có phục hay không?” Giọng nói của A Trạch rất nhẹ nhưng lại sinh ra một cỗ áp lực tinh thần không thể phản kháng. Hơn nữa sát khí bốn phía làm cho người ta run sợ.

“Phục”.

“Phục”.

Đám bảo vệ vội vàng nói, cố gắng làm cho miệng mình mở rộng ra, sợ A Trạch không nghe thấy sẽ hiểu lầm.

“Cút”.

A Trạch vừa dứt lời, hơn mười tên bảo vệ nhanh như chớp chạy về phía cầu thang dự phòng.

A Trạch lui lại, đứng ở sau lưng Trương Dương.

A Trạch là người biết chừng mực, hẳn biết vị trí của mình. Hắn đứng đó hiển nhiên thể hiện ra sự khác thường của Trương Dương. Bởi vì Lưu Bưu vẫn đứng sau lưng Trương Dương. Mặc dù Trương Dương đứng sau lưng Đào Ca, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác rất kỳ quái. Giống như người thanh niên này có cùng địa vị với Đào Ca. Cảm giác này rất kỳ quái, nhưng lại rất rõ ràng. Có lẽ đó là giác quan thứ sáu, hoặc là một loại trực giác.

Đương nhiên A Trạch và Lưu Bưu làm như vậy là do được dạy bảo rất nhiều. Ở Somalia mấy tháng, lão đầu gần như ngày nào cũng tẩy não bọn họ, một vài lễ nghi đã ăn sâu vào linh hồn bọn họ.

Hiện trường lại trở nên yên tĩnh, lúc này tên quản lý đang đứng ở cạnh cột, cầm điện thoại di động nhỏ giọng nói.

Đào Ca cũng không vội vàng gì, rất thoải mái lấy một chiếc ghế ngồi xuống, không thèm để ý đến mấy vết thương đang chảy máu, giống như đó không phải máu mà là nước.

“Đào Ca, điện thoại của ông chủ em” Quản lý chạy đến đưa điện thoại cho Đào Ca.

“Ông chủ nào?”

“Là ông chủ Kim, ông ấy muốn nói chuyện với Đào Ca”.

“Ừm, bảo hắn gọi điện cho tao. Tao nghĩ, hẳn biết số điện thoại của tao” Đào Ca không nhận điện, lạnh nhạt nói.

“Cái này...” Quản lý biến sắc, đột nhiên quản lý thấy cặp mắt lạnh như băng của A Trạch, vội vàng lui ra phía sau vài bước, nhỏ giọng nói.

“Reng reng...”

Quản lý dập điện thoại chưa được mười giây, điện thoại di động của Đào Ca đã reo lên.

“Ha ha, ông chủ Kim hả. Chào ông. Ừ, tôi là Đào Ca, đúng đúng. Ha ha, tôi còn tưởng rằng ông chủ Kim không biết số điện thoại của tôi. Ha ha... ừ ừ, tôi biết, ông chủ Kim đầu tư ở ZHI, tôi phải ủng hộ chứ, ít nhất phải làm tròn tình địa chủ, mời ông một bữa cơm. Hả... à... mời tôi ăn cơm, thôi, ha ha, tôi không dám để ông chủ Kim mời khách. Tôi chỉ là một thằng côn đồ, sao dám thế chứ? Như vậy đi, ha ha ha, được được, ông chủ Kim quả nhiên là người thẳng thắn. Được, một lời đã định, nơi này tôi sẽ xử lý tốt. Ông chờ tin tức của tôi. Ừm ừm, tôi cũng biết, ông có khó khăn. A Cơ hả... ha ha... cũng là một thằng côn đồ kiếm cơm ăn mà. Ha ha... nói chuyện với ông chủ Kim quả thực dễ chịu. Được, cứ như vậy đi, chỉ cần có Đào Ca tôi ở đây, không ai động một cành cây ngọn cỏ của Lưu kim tuế nguyệt. Việc này ông yên tâm. Ha ha”.

Gọi xong, Đào Ca vốn đang tươi cười đột nhiên trở nên sát khí.

Từ trong hành lang như mê cung của Lưu kim tuế nguyệt có một người đi ra, một người rất nhỏ nhả.

Là Cơ Ca, trên thực tế Cơ Ca vẫn ở bên trong Lưu kim tuế nguyệt.

359. Chương 359: Cường Giả Đối Chiến

Khi Cơ Ca xuất hiện, Trương Dương lập tức có một cảm giác khác thường.

Loại này phát ra từ sau lưng Cơ Ca.

Cường giả.

Là cường giả.

Đột nhiên, thần kinh của Trương Dương trở nên căng thẳng, mỗi tế bào trong cơ thể như căng ra, cùng lúc đó người sau lưng Cơ Ca cũng nhìn Trương Dương.

Đó là một cảm giác rất quỷ dị.

Hai người gần như cùng lúc cảm nhận được khí tức của đối phương. Dù sao, cường giả và người bình thường khác nhau rất nhiều.

Trương Dương rất kinh ngạc, bởi vì người đó còn rất trẻ, tuổi khoảng bằng hắn. Mặc dù rất bình thường, đôi mắt trong sáng, làm cho khi có ai nhìn đều chú ý vào mắt của hắn, mà không phải bộ quần áo đơn giản của hắn.

Ánh mắt hai người va chạm trong không trung, như có một ngọn lửa bắn ra. Trong mắt hai người đều tuôn ra một vầng quang mang chói mắt, quang mang chợt lóe rồi biến mất.

Trong nháy mắt khi ánh mắt chạm nhau, Trương Dương cảm thấy tim mình như bị vật nặng đánh vào vđang t y.

Tinh thần lực thật cường đại.

Trương Dương không biến sắc, hai tròng mắt thâm thúy như biển. Người này xuất hiện làm Trương Dương rất ngạc nhiên. Dương nhiên cũng không phải ngạc nhiên vì xuất hiện cường giả. Theo tình báo cho biết, cường giả đều đã phụ thuộc vào một ít thế lực ngầm và các tập đoàn khổng lồ, qua đó đạt được trợ giúp về kinh tế để tăng công lực bản thân lên.

Muốn đạt đến trình độ cường giả, nhất định phải có tiền tài khổng lồ, ví dụ như mua một ít cổ tịch trên khắp thế giới, thu thập một ít tài liệu để tìm được tư liệu càng quý trọng hơn. Dù là mua đồ cổ và tìm kiếm đồ cổ cần phải có nguồn tài chính khổng lồ ủng hộ, thậm chí ủng hộ cả về chính trị. Cho nên cường giả đều làm cho các thế lực, tập đoàn lớn để đổi lại các thứ mình muốn.

Đương nhiên làm cho Trương Dương kinh ngạc không phải điều này mà là tuổi của người này. Bởi vì theo tài liệu có được từ chỗ tướng quân và lão già thì thấy số lượng cường giả trên thế giới này thực sự rất ít, không thể nào như trong truyền thuyết đó là thần tiên không bằng con chó, cường giả đi đầy đất được.

Thế giới hiện thực mỗi một cường giả đều rất hiếm khi xuất hiện. Xuất hiện một cường giả là một thời gian rất dài. Cái chết của một cường giả sẽ khiến cả thế giới cường giả chấn động. Bởi vì một cường giả có thể tượng trưng cho một lực lượng, thậm chí còn ảnh hưởng đến cả cục diện thế giới.

Ảnh hưởng của một cường giả là không thể tưởng tượng, từ thân phận của Đại Hà và Tướng quân là có thể thấy được.

Gần như ngay lập tức, Trương Dương tin rằng đây là một người giống như mình, vừa mới bước vào thế giới cường giả.

Nhân tài không ngừng xuất hiện, xuất hiện một cường giả cũng không có gì ngạc nhiên. Dù sao con người có quá nhiều, mặc dù xuất hiện một cường giả cần phải rất rất ngẫu nhiên, nhưng khả năng ngẫu nhiên này vẫn có.

Chẳng qua Trương Dương có chút khó hiểu, theo đạo lý, một cường giả không thể nào phụ thuộc vào nhân vật như Cơ Ca. Theo tướng quân nói, cường giả vừa muốn, trên thế giới chắc chắn có rất nhiều gia tộc khổng lồ nguyện ý cung phụng. Rất nhiều tập đoàn sẽ bỏ ra hàng triệu cung cấp cho một cường giả. Có lẽ cả đời không có việc gì cần đến cường giả, nhưng nếu như thực sự có một cường giả trong tay. Như vậy cường giả này và tập đoàn, gia tộc sẽ cùng tồn vong.

Hiển nhiên cuộc ẩu đả giữa đám xã hội đen còn chưa đến mức cường giả phải ra mặt.

Nếu như chuyện nhỏ này cũng muốn cường giả ra mặt, vậy thế giới này sẽ hỗn loạn. Dù sao cường giả không thể phá vỡ quy luật cuộc sống của người bình thường, không thể tham gia tranh đoạt của người bình thường.

Thực ra đây cũng là nguyên nhân mà Trương Dương không ra tay. Hắn mặc dù không gia nhập hiệp định cường giả. Nhưng trong tiềm thức, Trương Dương vẫn tuân theo quy tắc của cường giả.

Đầu Trương Dương vận chuyển cực nhanh như một chiếc máy tính.

Cuối cùng Trương Dương có kết luận.

Có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất, người này giống như mình, muốn thành lập thể lực của bản thân. Nhưng từ vẻ mặt đơn thuần của đối phương thì thấy khả năng này rất khó xảy ra. Khả năng thứ hai là người này quá ngu ngơ, suốt ngày đắm chìm trong võ học, giống như võ si trong truyền thuyết vậy, căn bản không biết cuộc sống, càng không biết hiệp định cường giả. Vừa ra xã hội đã bị Cơ Ca lừa dối, thành tay đấm cho Cơ Ca, khả năng này lớn hơn nhiều.

Nói thì dài, nhưng trên thực tế đầu Trương Dương vận chuyển chưa đầy một giây đã có kết luận.

Sau khi có được kết quả, Trương Dương làm ra một động tác làm tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Trương Dương từ từ đi tới, từ từ, từ từ, rất từ từ vung lên lên, một cỗ khí thể mênh mông lan tràn khắp đại sảnh, mỗi người đều cảm thấy rất khó chịu.

Đại sảnh đang náo động trở nên im ắng đến đáng sợ, tất cả mọi người đều tập trung nhìn vào hai tay Trương Dương, một cỗ lực lượng vô hình kéo bọn họ vậy.

Đó chính là lực lượng của cường giả.

Lưu Bưu và A Trạch nhìn Trương Dương với ánh mắt nóng rực. Hai người không ngờ được rằng Trương Dương lại cường đại đến mức này. Sự cường đại của Trương Dương thiêu đốt chiến ý của bọn họ.

Trương Dương hạ tay xuống, đột nhiên nở nụ cười, từ từ đi vào trong đám người kia, hướng về phía người thanh niên.

Chiến ý đang thiêu đốt.

Đang bùng cháy.

Người thanh niên cũng tiến lên một bước, đôi mắt sáng rực lên như một ngọn đèn.

Dưới ánh mắt của mấy trăm người, hai người từ từ đi về phía trước, rốt cuộc hai người đứng cách không đến hai mươi mét, đây là một khoảng cách rất nguy hiểm đối với cường giả.

“Mày cho rằng, nơi này có thích hợp để chúng ta chiến đấu không?” Trương Dương mỉm cười: “Nơi này... hình như... không thích hợp... những thứ kia quá đắt” Người thanh niên sững sờ, nhìn các đồ vật đắt tiền xung quanh.

Một thiên tài có khuyết điểm, một cường giả có khuyết điểm.

Từ câu nói đầu tiên của người này, Trương Dương lập tức khẳng định suy đoán của mình. người thanh niên này cũng giống như hầu hết thiên tài trên thế giới, đều có khuyết điểm. Trương Dương mặc dù không biết khuyết điểm của người này là gì. Nhưng có thể khẳng định nếu như là một cường giả không có khuyết điểm, không thể nào bởi vì các đồ vật đắt tiền mà không thể đánh nhau. Cường giả tâm trí kiên toàn sẽ không bởi vì hoàn cảnh mà dập tắt chiến ý của mình. Mà bây giờ chiến ý của người này lại bị dập tắt bởi câu nói đầu tiên đó. Điều này đối với cường giả mà nói thực sự không thể tưởng tượng nổi.

“Mày biết mày là ai không?” Trương Dương hơi nhỏ, khoảng cách hơi xa là không nghe thấy.

“Người thế nào?” Đôi mắt người thanh niên lại sáng rực lên, không phù hợp với khuôn mặt ngây ngốc của mình.

“Cường giả, mày là cường giả”

“Cái gì là cường giả?” Người này quả nhiên không hề biết thế nào là cường giả.

“Cường giả chính là hơn xa người bình thường, mặc dù không phải là dời núi lấp biển, nhưng cường giả lại có thể làm rất nhiều chuyện mà người bình thường không làm được. Ví dụ như nhảy cao mười mét, đi bộ trên mặt nước, có thể chạy trên cành cây.... Ngoài ra cường giả còn có hiệp định, gọi là hiệp định cường giả, có ba điều”.

“Hiệp định cường giả?” Người thanh niên rất hứng thú. Hắn vốn tưởng rằng mình là người cô độc, không ngờ rằng còn có một quần thể như vậy. Thậm chí còn... người này có chút hưng phấn, hắn có cảm giác tìm được tổ chức.

“Ừ, điều thứ nhất, cường giả không được tham dự vào chiến tranh giữa các quốc gia. Đương nhiên khi nước mất nhà tan lại là chuyện khác. Thứ hai, cường giả không tham gia vào chiến tranh của người bình thường, trong đó kể cả thi đấu thể thao. Nếu không một cường giả có thể đoạt huy chương vàng ở Olympic, vậy Olympic còn có ý nghĩa gì nữa? Ngoài ra, bây giờ giúp Cơ Ca, cũng coi như là tham gia vào chiến tranh của người bình thường. Thứ ba, nếu như vi phạm hai điều trên, coi như là địch của tất cả cường giả”

“Cho hỏi, thế giới có bao nhiêu cường giả?” Người thanh niên cúi đầu suy nghĩ rồi hỏi.

“Không nhiều, khoảng hai mươi, con số cụ thể tao không rõ”.

“Nhiều như vậy?” Người này rất vui mừng, hắn vẫn coi mình là dị loại, không ngờ rằng người như mình còn có hơn hai mươi.

“Ừm”.

“Đúng, nếu không tham gia chiến tranh của người bình thường, bây giờ đến đây làm gì?” Người này chỉ là hơi đơn thuần, không ngu ngốc, lập tức nghĩ đến mấu chốt của vấn đề.

“Ha ha, tao đến xem” Trương Dương cười nói.

“Xem...”

“Hay là, chúng ta cùng nhau xem” Trương Dương đưa tay ra mời, đi về phía quán cafe.

“Cái này... kẻ địch của tất cả cường giả...” Người này nhìn thoáng qua Cơ Ca, lẩm bẩm nói, có một loại xúc động.

360. Chương 360: Chơi Dao, Chơi Súng

Nhìn khuôn mặt của người này, Trương Dương đột nhiên hiểu ra, cường giả có tuổi tương đương mình cũng không phải là kém hiểu biết, có thể thông qua suy nghĩ của mình để chọn ra lựa chọn thích hợp nhất.

Không thể nghi ngờ, người như vậy rất đáng sợ.

Xem ra trở thành một cường giả không phải là ngẫu nhiên, mà là tất nhiên.

Thực ra Trương Dương cũng không hiểu lắm về sự trưởng thành của cường giả. Dù là về tâm trí cũng rất mạnh, cho dù có chút khuyết điểm cũng dễ dàng dùng thiên tư bù đắp. Hơn nữa năng lực thích ứng với xã hội cũng rất nhanh.

“Tiểu Lý Tử” Cơ Ca luôn luôn văn nhả kêu lên một tiếng, mặt trắng bệch. Mà mấy người Trương Dương, A Trạch và Lưu Bưu nhìn nhau đầy kinh ngạc, tên này quá ác.

“Cơ Ca, xin lỗi, anh nhìn xem, nó đang quan chiến” Người thanh niên quay đầu lại xoa tay, nhún vai nói.

“...” Cơ Ca há hốc mồm nhìn người thanh niên và Trương Dương ngồi cạnh nhau. Không ngờ rằng, vũ khí bí mật lớn nhất của hắn, người ta chỉ nói mấy câu đã đi theo. Đây là kết quả hắn không hề nghĩ đến.

“Bây giờ chính là A Cơ?” Dao Ca cầm theo đao đi ra, sát khí lóe lên trên mặt, cùng với những vết thương đang ứa máu, không khác gì Ma Thần.

“Đúng”.

Cơ Ca vốn đang thất vọng lập tức khôi phục lại bình tĩnh, cũng bước lên trước một bước, trầm ổn nói.

“Tao là Dao Ca” Khí thế trên người Dao Ca tăng vọt lên.

“Dao Ca, mày và tao đều là người trên giang hồ. Mày đã giết tới cửa nhà tao, không cần nhiều lời. Chẳng qua tao có chuyện muốn nói” Cơ Ca không nhanh không chậm nói.

“Nói. Tao nghe” Dao Ca cười lớn.

“Dao Ca, tao muốn khiêu chiến mày. Chẳng qua Dao Ca chơi đao, tao lại chơi súng, nên có chút mâu thuẫn...” Cơ Ca vẽ mặt âm trầm, từ từ rút một khẩu súng ngắn 92 ly ở thắt lưng ra. Cơ Ca xoay tròn khẩu súng trong tay. Nhìn thấy thế, Trương Dương không khỏi giật mình. Khó trách Cơ Ca này có thể ngồi ở vị trí đó. Xem ra hoàn toàn dựa vào khả năng chơi súng đã đến cường giả xuất thần nhập hóa.

“Ha ha, không mâu thuẫn, mày dùng súng của mày, tao dùng đao của tao. Nếu như tao chết dưới súng của mày, như vậy Dao Ca tao không có bản lĩnh. Nếu như mày chết dưới đao của tao, vậy chết là chết, mày không phải người đầu tiên chết dưới đao của tao, cũng không phải người cuối cùng” Dao Ca vung tay lên, đao hóa thành một vầng sáng, ánh đao xoay tròn tạo thành lá chắn, giống như trò ảo thuật vậy. Trương Dương và người thanh niên thấy vậy đều thán phục. Có thể chơi đao đến trình độ của Dao Ca, có thể nói là chưa từng có ai. Ngay cả Bào Đình Giải Ngưu cũng không hơn được.

“Dao Ca”

“Dao Ca”.

Dao Ca vừa dứt câu, trong đại sảnh lập tức huyền ảo. Đám huynh đệ của Dao Ca không khỏi bất mãn. Bây giờ Dao Ca đã hoàn toàn chiếm thượng phong, căn bản không cần tiếp nhận lời khiêu chiến của đối phương. Mà lại là dùng đao khiêu chiến súng ngắn, quả là điều không thể tưởng tượng nổi, chưa từng nghe thấy. Vũ khí lạnh căn bản không thể so sánh với súng ngắn. Dù là lực sát thương hay là công kích đều không cùng đẳng cấp.

Không riêng gì huynh đệ của Dao Ca, mà ngay cả mấy người Trương Dương, A Trạch đều kinh ngạc. Bọn họ không rõ tại sao Dao Ca lại tiếp nhận lời khiêu chiến vô lý này.

Dao Ca đưa hai tay lên, cả đại sảnh đột nhiên yên tĩnh.

“Mày có mấy viên đạn?” Ánh mắt sắc bén của Dao Ca nhìn vào mặt Cơ Ca.

“Đây là súng ngắn 92, mười lăm viên”.

“Được, mày có mười lăm viên đạn, tao có mười lăm thanh đao” Dao Ca vung tay lên, một đại hán lập tức chạy ra ngoài, hiển nhiên là đi chuẩn bị đao.

“Được, Dao Ca đúng là người hào sảng. Mày dùng đao, tao dùng súng, tao không chiếm tiện nghi của mày. Súng của tao mất mười lăm giây để lắp ráp hoàn chỉnh, tao sẽ tháo súng ra”.

Lúc nói chuyện, Cơ Ca đi tới bên cạnh bàn trà, hơi khom lưng, tay đè vào khóa súng, tay cầm súng nhẹ nhàng ấn vào bên trái một cái, tháo băng đạn, sau đó tay trái cầm súng, tay phải cầm nòng súng, tiếp theo dùng băng đạn mở ống ngắm, kéo ra, lấy được ống ngắm, sau đó khẽ đẩy nòng súng sang ngang, gỡ xuống. Từ trong nòng súng lấy ra mấy viên đạn trong đó, cuối cùng lấy các bộ phận bên trong ra.

Rất nhanh một khẩu súng ngắn 92 ly đã bị chia thành các linh kiện, ngay cả mười năm viên đạn cũng được đặt từng viên một trên mặt bàn, tất cả tạo thành một bức tranh tĩnh xảo.

Vô cùng lưu loát.

Trương Dương cũng là chuyên gia về súng, mắt sáng rực lên. Mười đầu ngón tay vô ý nắm chặt lại, trong lòng dâng lên một tia dục vọng muốn chiến.

Đây là một cao thủ dùng súng.

Đồng thời Trương Dương cũng cảm thấy lo lắng cho Dao Ca. Phải biết rằng càng là cao thủ, Dao Ca càng nguy hiểm. Dù sao Dao Ca đối mặt chính là súng, hơn nữa lại là một cao thủ dùng súng.

Trương Dương trầm ngâm suy nghĩ, hẳn không thể đoán được ý nghĩ của Dao Ca. Hiển nhiên sẽ không có cách ngăn cản Dao Ca.

Chẳng qua Trương Dương tin, Đào Ca nhất định có mục đích của mình. Đào Ca có suy nghĩ khác với người bình thường, ngay cả Trương Dương tinh thông tâm lý học cũng rất khó đoán ra tâm tư của Đào Ca.

Trong mắt Đào Ca lóe lên một ngọn lửa.

Lúc này tên vừa đi mang theo hai tên nữa về, trên tay mỗi người đều cầm mấy thanh đao. Nhìn những thanh đao to có, nhỏ có, hình thù khác nhau. Hiển nhiên là vào lúc này chuẩn bị đao cũng không dễ gì. Như vậy mấy thanh đao (Thực tế là dao chặt) là tên này lấy ở quán đêm.

Nhìn thấy mấy thanh đao, Trương Dương nhíu mày, thanh đao này rất nặng, không thích hợp trong chiến đấu.

Trên thực tế càng là cao thủ sẽ có yêu cầu với vũ khí càng cao. Một thanh vũ khí vừa tay càng có thể phát huy võ công của mình. Đây cũng là nguyên nhân mà các cao thủ trong tiểu thuyết kiếm hiệp điên cuồng với tuyệt thế thần binh như vậy.

Đương nhiên, khi võ công đạt đến cảnh giới cao nhất, vũ khí lại không quan trọng nữa. Tay chân, đầu, thậm chí tóc, răng đều là vũ khí giết người. A Trạch phát triển theo hướng này.

“Được, được. Mày nếu đã có biện pháp công bằng. Như vậy chúng ta chơi một trò chơi, để cho mày có thua cũng tâm phục khẩu phục. Các huynh đệ, mười lăm thanh đao, mười năm viên đạn, đặt ở bàn, tường, cách nhau mười lăm mét. Nếu là chơi vậy phải cho thú vị chút. Chúng ta đứng cách nhau mười lăm mét, đếm mười lăm tiếng sẽ bắt đầu công kích...”

“Được” Cơ Ca không hề do dự nói.

“Không”.

Ngay khi mấy tên còn đồ đang chuẩn bị bàn, Trương Dương đột nhiên đứng lên.

Cơ Ca và Đào Ca không khỏi sửng sốt.

“Năm viên đạn, năm thanh đao là đủ rồi. Cho tôi mười viên” Trương Dương lạnh nhạt nói.

“Mày biết chơi súng?”

Mắt Cơ Ca sáng rực lên, nhấn mạnh hai chữ “Chơi súng” Người biết súng đều hiểu, chơi súng và dùng súng bắn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Chơi súng là một cảnh giới, một loại kỹ xảo, một sự hưởng thụ, một nghệ thuật. Mà bắn chỉ để giết người mà thôi, giống như người nguyên thủy săn thú vậy, không phải vì chơi đùa mà vì kiếm thức ăn.

“Biết” Trương Dương ngắn gọn trả lời.

“Thế nào?” Lần này Cơ Ca nói với Đào Ca.

“Được được, đây là huynh đệ của Đào Ca ta, huynh đệ của ta nếu muốn lưu lại mười viên, như vậy lưu lại mười viên. Tao sẽ không lấy mạng mày, ha ha” Đào Ca cười lớn.

“Bắt đầu đi” Cơ Ca có chút tức giận, bị người xem thường thật khó chịu.

“Được, bắt đầu đếm, sau mười lăm giây, chúng ta bắt đầu”.

Đào Ca bất ngờ quát lên một tiếng, hai tay đồng thời sờ lên năm thanh đao trên mặt bàn. Năm thanh đao như có tính mạng nhảy lên trên không trung, không ngừng nhảy lên, một cỗ sát khí lạnh lẽo lan tràn ra xung quanh.

Trương Dương nhìn chăm chăm vào hai tay Đào Ca.

Đào Ca đang thử sức nặng của năm thanh đao, hần chỉ có mười lăm giây để thích ứng.

Mà lúc này tay Cơ Ca lướt qua, đạn trên mặt bàn biến mất năm viên. Hần đã kẹp đạn.

Thời gian đột nhiên trở nên rất dài. Mỗi người trong đại sảnh đều rất khẩn trương, mỗi tiếng đếm như tảng đá nặng ngàn cân nện vào ngực vậy, làm cho người ta cảm thấy rất áp lực.

“Mười”.

“Mười một”.

Hai tay Dao Ca không ngừng vung lên, năm thanh đao đã hóa thành một vầng hư ảnh, mà lúc này, đôi mắt Cơ Ca đang nhìn chăm chăm vào hai tay Dao Ca. Hắn căn bản không nhìn vào đồng linh kiện trên mặt bàn, hoàn toàn dựa vào trực giác, đôi tay trông rất nghiêm trọng, có vẻ rất chậm chạp.

“Mười lăm”.

“Rắc” một tiếng, băng đạn bỏ vào, trái tim mọi người đều chùng xuống.

361. Chương 361: Cuộc Đối Quyết Đỉnh Cao Của Chuyên Gia Súng

Khi tiếng hô này vừa dứt, đột nhiên một ánh đao xoay tròn trong không trung, mang theo một tia sáng màu xám, giống như một tia chớp màu xám vậy.

Tốc độ rất nhanh.

Mọi người thẫn kinh hãi, đao của Dao Ca quả nhiên danh bất hư truyền.

“Căng”.

“Bồng”.

Tiếng đao và đạn va chạm với nhau vang lên, thanh đao xoay tròn với tốc độ cực nhanh trong không trung làm cho viên đạn nổ tung, thanh đao cũng lệch khỏi quỹ đạo, rơi xuống mặt đất. Trên mặt đá vang lên tiếng kêu thanh thúy.

Trên thực tế tất cả diễn ra chỉ trong nháy mắt, ngòi bút căn bản không thể theo kịp tốc độ. Bởi vì viên đạn và thanh đao đầu tiên vừa chạm vào nhau, viên đạn thứ hai, thứ ba, thứ tư đã liên tục được bắn ra.

“!”

“!”

“!”

Đạn và đao va chạm vào nhau, đạn vỡ ra trong không trung, đao không ngừng rơi xuống mặt đất vang lên âm thanh như một bản nhạc. Đao của Dao Ca như có tính mạng vậy, mỗi lần đều va chạm với đạn.

Căn bản không thể nhận ra là đạn đánh vào đao hay ngược lại.

Đây là một vấn đề rất quan trọng. Bởi vì trong hai người khăng định có một người thủ, một người công. Mà người thủ bắt buộc phải dùng đạn hoặc đao ngăn cản thể công của đối phương, căn bản không có cách nào giết chết đối phương. Cho nên nói người ở thể thủ đã không thể giành thắng lợi.

Ngay khi viên đạn đầu tiên bắn ra, hai người đã động. Năm thanh đao của Dao Ca bay trong không trung, thân hình nhảy lên mặt bàn đánh về phía Cơ Ca. Mà Cơ Ca lại quanh quẩn bên bàn trà, từng bước một, vô cùng chắc chắn.

Dù là đao hay súng, đều không thích hợp chiến đấu ở cự ly xa, càng gần càng dễ trúng mục tiêu.

Sau phát đạn đầu tiên, mười lăm mét đã xuống còn mười hai mét.

Phát đạn thứ hai đã còn tám mét.

Phát đạn thứ ba và thứ tư gần như cùng lúc bắn ra, khoảng cách của hai người chỉ còn một mét rưỡi.

Tim tất cả mọi người đã đập loạn lên, mười lăm giây mà dài như cả trăm năm, áp lực cực lớn làm mọi người đều ngừng thở. Trong đại sảnh chỉ có âm thanh đao và đạn va chạm vào nhau, vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh tận trong linh hồn, áp lực cực lớn.

Một mét.

Mắt Cơ Ca trợn trừng, viên đạn cuối cùng.

Đây là cơ hội cuối cùng.

Từ lúc bắt đầu, Dao Ca đã chiếm được tiên cơ. Tất cả đều do Dao Ca khổng chế. Dao Ca xuất đao vào ngay khi tiếng đếm chấm dứt, giống như vận động viên điền kinh xuất phát ngay sau khi có hiệu lệnh, chiếm hết ưu thế.

Trong nháy mắt đó, Cơ Ca biết, hắn đã mất đi cơ hội thắng. hắn không ngừng phải bắn vào đao đang lao về phía mình. Nếu không cho dù hắn bắn trúng Dao Ca, kết quả chỉ là lưỡng bại câu thương. Đây là điều Cơ Ca không muốn thấy. Cho nên Cơ Ca không thể không tới gần Dao Ca.

“!”

Mắt Cơ Ca đột nhiên sáng rực lên, nổ súng, bởi vì hắn phát hiện đao cuối cùng vẫn chưa rời khỏi tay Dao Ca, đây là cơ hội ngàn năm có một.

Đao cuối cùng vẫn là đao, không phải tấm chắn. Nếu như không chủ động công kích, căn bản không thể nào đấu với súng lục.

Chỉ cần Dao Ca trúng đạn, vậy hắn sẽ thua.

“Đương”.

“Không ổn”.

Cơ Ca cả kinh, sống lưng mát lạnh, nghe tới tiếng đạn đập vào kim loại giòn vang, chứ không phải là tiếng đạn bắn vào tim. Cơ Ca biết không xong.

Hắn rút lui.

Dao Ca đoán được vị trí hắn sẽ bắn, đao cuối cùng không rời tay, mà là dùng đao bảo vệ trái tim.

Đó là một ván bài.

Dùng mạng để đánh bài.

Nếu như mục tiêu của Cơ Ca là đầu Dao Ca, Dao Ca sẽ phải trả giá bằng tính mạng.

Chẳng qua, Dao Ca hiểu rất rõ, con người có một bản năng. Trước khi công kích mục tiêu đều nhìn vào mục tiêu đó. Ví dụ như bụng, tim, những vị trí này dễ trúng hơn đầu. Bởi vì đầu nhỏ, hơn nữa đầu rất linh hoạt, bình thường rất ít người lựa chọn công kích vào đầu, đặc biệt là đạn thì càng hiếm có.

Trong nháy mắt khi Cơ Ca cảm thấy không ổn, thân hình điên cuồng lui về phía sau.

Tiềm lực của hắn được bộc phát đến cực hạn.

Hai chân liên tục đạp.

Đến.

Đến được mục tiêu, ngay lúc hắn hấn lui lại, băng đạn mở ra, “Xoát” một tiếng, Cơ Ca lướt tay lên mặt bàn, một viên đạn biến mất, nạp súng.

Đột nhiên.

Thân hình Cơ Ca trở nên cứng đờ, giống như một pho tượng vậy. Hắn không dám động, bởi vì hắn cảm thấy một cỗ khí lạnh thấu xương.

Đao của Dao Ca.

Là đao của Dao Ca.

Một thanh đao sắc bén nặng nề gác trên cổ Cơ Ca. Cơ Ca tin rằng chỉ cần mình hơi nhúc nhích, thanh đao này chỉ cần khẽ vung lên đã đủ làm cho đầu hắn rơi xuống đất.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy chuyện quỷ dị này.

Thân hình Cơ Ca hơi nghiêng, một tay cầm súng, một ngón tay đặt vào cò súng, nòng súng hướng xuống dưới. Mọi người đều biết đây là động tác gì.

Mà thân hình Dao Ca lại đứng trên mặt bàn để đạn. Thanh đao trong tay giống như một đao phủ, đặt trên cổ Cơ Ca, lóe ra hào quang lạnh như băng.

Mọi người lúc này mới phát hiện, trên mặt đao, có dấu vết bị đạn bắn vào.

“Tao thua, giết tao đi” Cơ Ca hơi chán nản, mỗi một người đều cảm nhận sự tang thương trong lòng hắn.

Một người rất tự tin vào mình, chuyên gia súng với niềm tự hào lại bị một người chơi đao đánh bại, điều này làm cho hắn không còn muốn sống nữa.

Đả kích này, đối với người luôn tự tin vào mình như Cơ Ca là không thể tha thứ.

“Tao nói rồi, tao lưu cho người anh em của tao mười viên đạn. Cho nên mạng của mày không phải là của tao. Mà là người anh em của tao” Dao Ca thu đao cười dài đi tới bên cạnh Trương Dương, nhỏ giọng nói:

“Cảm ơn”.

“Huynh đệ không cần dùng đến từ cảm ơn”.

“Ừ, đúng, huynh đệ không cần cảm ơn”.

Dao Ca và Trương Dương nhìn nhau cười. Nụ cười này không ai hiểu được, chỉ có Trương Dương và Dao Ca hiểu. Trên thực tế, Dao Ca cũng vừa mới hiểu. Khi hắn dùng đao thứ năm ngăn cản đạn của Cơ Ca, hắn mới phát hiện mình đã đánh giá quá cao thể lực của bản thân. Nếu Cơ Ca có thêm một viên đạn nữa, người thua là hắn chứ không phải Cơ Ca.

Có ai biết được kết quả này đã được Trương Dương mô phỏng mấy ngàn lần ở trong đầu. Hắn có một kết luận: “Dao Ca không đỡ được mười lăm viên đạn, nhiều nhất năm viên”.

“Mày muốn tỷ thí như thế nào?” Cơ Ca nhìn Trương Dương đang đi tới, vẻ mặt chờ đợi. Bây giờ hắn đã không còn nhiệt tình so đấu.

“Ha ha, trên thực tế mày đã thua. Dù tao thắng hay thua cũng không còn ý nghĩa gì. Cho nên tao và mày đánh cuộc, trước mặt mấy trăm huynh đệ, đương nhiên còn có đám thủ hạ của mày”.

“Như thế nào?”

“Nếu tao thua, tự nhiên không có gì để nói. Tao có thể thay Dao Ca hứa với mày, Lưu kim tuế nguyệt vẫn thuộc về mày. Sau này bọn tao tuyệt đối không tiến vào đây nữa bước. Đương nhiên ngoại trừ bỏ tiền ra”.

“Nếu như tao thua thì sao?”

“Thua tự nhiên phải trả giá. Nếu mày thua, sau này mày sẽ đi theo Dao Ca. Tất cả thể lực của mày đều thuộc về Dao Ca. Sau này Dao Ca là đại ca của mày”.

Hai mắt Trương Dương sáng lên một cách đáng sợ. Quyết định này là hắn vừa mới có. Cơ Ca có hào khí giang hồ rất nặng. Phong cách của hắn khác với Dao Ca. Có sự hào sảng của người Đông Bắc, cũng có sự nhẫn nại của người phía Nam. Đây là một loại hào khí giang hồ khác, từ việc hắn khiêu chiến với Dao Ca có thể nhìn ra. Mà người như vậy rất trọng lời hứa. Cho nên Trương Dương mới muốn thu phục.

Thu phục một người như Cơ Ca không thể nghĩ ngờ còn dễ dàng hơn bồi dưỡng một người như vậy nhiều.

Trương Dương đã không còn hứng thú mất thời gian dài để bồi dưỡng nhân tài như ở Somalia.

Trương Dương bây giờ muốn làm nhất là trong thời gian ngắn thành lập thế lực của mình. Mà những người như Cơ Ca, có thực lực nhất định nhưng không thể ngoi lên thế lực hàng đầu, là sự lựa chọn thích hợp nhất của Trương Dương.

Trung Quốc rộng lớn có hàng ngàn hàng vạn người như Cơ Ca. Nếu như có thể ngưng tụ lực lượng này lại, đó sẽ là một lực lượng khổng lồ.

“Mày cho rằng tao sẽ đồng ý sao?” Trong mắt Cơ Ca lóe lên một tia khinh thường rồi biến mất.

“Ha ha, mày không dám? Mày sợ thua?” Trương Dương cười.

“Không phải vấn đề thắng hay thua. Tao và Dao Ca là người như nhau. Mày cho rằng tao có thể đi theo người khác sao?” Cơ Ca hỏi ngược lại.

“Không, nếu mày muốn theo Lão Đại, mày có thể có rất nhiều lựa chọn. Ít nhất với tài nghệ của mày có thể lựa chọn một Lão Đại tốt hơn Dao Ca, mà không phải chỉ làm một tên xã hội đen ở thành phố ZHI này”

“Ừm, hiểu là tốt” Trong mắt Cơ Ca hiện lên một tia vui mừng, một tia kiêu ngạo.

“Chuyện là như thế, nhưng mày đánh giá mình quá cao. Mày chơi súng không bằng Dao Ca chơi đao. Hơn nữa súng của mày cũng không bằng tao chơi. Kỹ thuật súng mà mày luôn tự hào, trong mắt tao chỉ là một trò hề. Mày trước mặt bọn tao thực ra yếu đến mức không chịu nổi một kích. Thậm chí tao và mày đấu với nhau, mày không có cả cơ hội nổ súng. Mày dựa vào cái gì mà kiêu ngạo?” Trương Dương lạnh lùng cười nói.

“Mày có thể làm cho tao không thể nổ súng?” Cơ Ca cười lạnh, trong nụ cười mang theo sự giễu cợt. Không ai có thể cưỡng ngôn trước mặt hắn như vậy. Cho dù vừa nãy hắn thua Dao Ca, hắn vẫn còn sự tự tin này. Huống hồ vừa nãy hắn vẫn không phải thua hết. Nếu như có thêm một viên đạn nữa, kết cục sẽ thay đổi.

362. Chương 362: Cao Thủ Súng Chân Chính

Tốc độ tháo súng cực nhanh của Cơ Ca làm cho mọi người khiếp sợ. Kỹ xảo đó chỉ có thể thấy trên TV. Không ngờ rằng trong cuộc sống lại có người tài giỏi như vậy.

Súng, dùng đến trình độ như Cơ Ca đã không phải là chơi, mà là một loại nghệ thuật, một loại kỹ xảo.

Đó là kỹ xảo và nghệ thuật kết hợp mà đạt đến cảnh giới. Giống như đánh bạc vậy, không có bao nhiêu người có thể kết hợp kỹ thuật chơi bài và đánh bài. Khi một người có thể mê hoặc mắt người khác, biến ván bài thành biểu diễn nghệ thuật, như vậy đó mới là Đồ thần chân chính.

Cơ Ca mặc dù thua, nhưng mấy trăm người ở đây đều không dám xem thường hắn.

Huống chi có thể thua trong tay Dao Ca, thua cũng vinh dự.

“Chỉ cần mày đồng ý đánh cược. Như vậy tao hiển nhiên sẽ cho mày biết thế nào mới là cảnh giới chơi súng cao nhất” Trương Dương cười nhạt nói.

“Cảnh giới tối cao?” Cơ Ca cười lạnh.

“Đương nhiên, cảnh giới tối cao” Giọng nói của Trương Dương tràn ngập sự tự tin.

“Được, mày đã có dũng khí nói cảnh giới cao nhất của súng. Tao hôm nay cũng dám chơi. Nơi này có mấy trăm huynh đệ, nếu như tao thua, A Cơ tao cả đời này đều là tiểu đệ của Dao Ca, trung thành với Dao Ca, vĩnh viễn không đổi ý. Nếu sai lời, ngũ lôi oanh đỉnh, họa năm đời”

Cơ Ca bất ngờ đứng lên, một cỗ khí thế vô cùng cường đại phát ra. Khí thế này phát ra từ thực lực đối với súng của hắn. Cơ Ca thề độc làm tất cả mọi người biến sắc. Bởi vì Cơ Ca không chỉ mang mình ra thề, còn mang năm đời của gia tộc ra thề. Mặc dù chỉ là một lời thề, nhưng điều này đối với một nhân vật giang hồ mà nói quả thực khó tin. Phải biết rằng họa không bao giờ rơi vào người nhà. Từ điểm này có thể thấy Cơ Ca đã quyết tâm.

Điều này chính là tử chiến đến cùng.

“Được” Trương Dương đi đến bàn trà, cười nói: “Ai có súng ngắn 92 ly?”

“Tao có”.

Một tên đàn em bên cạnh Cơ Ca đưa một khẩu súng ngắn 92 ly vào tay Cơ Ca. Xem ra Cơ Ca rất chung tình với loại súng này.

Cơ Ca xoay tròn khẩu súng, vung tay lên, khẩu súng xoay tròn bay về phía Trương Dương.

Đây là một động tác nhỏ, khẩu trúng xoay tròn không có quy tắc gì trong không trung, xoay tròn không có quy tắc này không dễ tiếp. Đương nhiên không phải không bắt được, mà là muốn bắt đẹp mắt thì hơi khó khăn. Bởi vì không có quy tắc nên không dễ dàng gì tìm được trọng tâm khẩu súng.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào khẩu súng đó.

Đột nhiên.

Khẩu súng còn cách Trương Dương một mét liền biến mất, giống như trong không trung căn bản không có khẩu súng đó.

Tất cả mọi người đều sững sờ, ngay cả Cơ Ca cũng như vậy. Hắn căn bản không không thấy khẩu súng biến mất như thế nào, tốc độ thực sự quá nhanh, nhanh đến độ ánh mắt không nhìn thấy...

Ngoại lệ duy nhất chỉ có cường giả tên là Tiểu Lý Tử, trong nháy mắt khi khẩu súng biến mất, mắt hắn sáng rực lên:

“Răng rắc”.

“Răng rắc”.

Một tiếng do kim loại ma sát với nhau, một màn quỷ dị xuất hiện trước mắt mọi người. Trương Dương giống như biết ảo thuật vậy, đôi tay thoát nhìn như tia chớp. Nhưng kỳ dị chính là mọi người đều có thể thấy rõ mỗi một động tác của Trương Dương.

Linh kiện của súng giống như bôi mỡ không ngừng rơi xuống trong tay Trương Dương, vô cùng lưu loát, không có một tia ngăn cách, giống như động tác này đã được tập qua vô số lần.

Cơ Ca sững sờ.

Cả người Cơ Ca đều thờ ra.

Đôi mắt trợn trừng, vô cùng kinh dị, nếu như nói đến tháo súng, như vậy Trương Dương đã hơn xa hắn. Đôi tay Trương Dương thật thần kỳ. Khẩu súng đó giống như quần áo của Trương Dương vậy, muốn cởi thế nào thì tháo cái đó.

Người thanh niên này thật đáng sợ. Cơ Ca có một kết luận, hắn không chỉ có thể tháo súng cực nhanh, quan trọng nhất là lúc hắn tháo ra còn có thể duy trì động tác tiêu sái đó, theo đuổi tốc độ chính là không hỗn độn, nhưng vẫn làm cho mọi người thấy rõ ràng, càng đáng quý.

Thực ra đây cũng là một cảnh giới, biểu diễn và thực dụng kết hợp thành cảnh giới.

Trong đại sảnh im đến đáng sợ.

Mấy trăm ánh mắt đều nhìn vào đôi tay thon dài của Trương Dương. Trong mắt mỗi người đều đầy vẻ khiếp sợ. Cường giả Tiểu Lý Tử kia còn kích động như một đứa trẻ, không ngừng xoa tay, giống như phát hiện một món đồ chơi rất thích thú.

Trương Dương không ngừng động tác lại.

Ánh mắt hắn rất chăm chú, hắn bắt đầu cẩn thận kiểm tra từng linh kiện, kiểm tra thật cẩn thận, mỗi một linh kiện đều được hắn cầm lên tay.

Hai mắt Cơ Ca càng lúc càng kinh dị.

Người khác không biết Trương Dương đang làm gì, nhưng Cơ Ca biết người thanh niên này thông qua cảm giác tay để quen thuộc khẩu súng này.

Cảm giác đối với mỗi một khẩu súng đều khác nhau.

Đây là cảm giác tâm linh.

Mặc dù tiêu chuẩn sản xuất súng đều là giống nhau. Nhưng cao thủ như Cơ Ca đều rất rõ ràng, mỗi một khẩu súng, cho dù là súng mới đều có cảm giác khác nhau. Có lẽ, trọng lượng cũng biến hóa, có lẽ biến hóa

đó rất nhỏ bé, nhưng người có cảm giác nhạy bén lại rõ ràng cảm nhận được biến hóa rất nhỏ đó. Mà cảm giác rất nhỏ đó lại có tác dụng mấu chốt trong lúc sinh tử tồn vong.

Rốt cuộc, tất cả linh kiện đều được Trương Dương kiểm tra một lần.

Mắt Trương Dương sáng rực lên nhìn Cơ Ca.

Nhìn vào hai mắt Trương Dương, Cơ Ca đột nhiên dấy lên một suy nghĩ đáng sợ trong đầu. Người này đã không thể dùng từ đáng sợ để hình dung, mà là kinh khủng. Từ ánh mắt chăm chú khi Trương Dương nhìn mỗi linh kiện có thể thấy được, rất có thể đây là lần đầu tiên hắn sử dụng loại súng ngắn này. Đương nhiên cũng có thể là lần đầu tiên tháo loại súng này. Nếu như thật vậy, như vậy chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung người thanh niên này. Hắn lần đầu tiên tiếp xúc với loại súng này mà có thể tháo với tốc độ nhanh như vậy. Nếu như quen thuộc thì...

Nghĩ đến đây, trên trán Cơ Ca xuất hiện từng giọt mồ hôi.

“Chúng ta có thể bắt đầu” Ánh mắt Trương Dương vô cùng thâm thúy.

“Có thể bắt đầu”.

Cơ Ca nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, từ từ tháo súng trong tay ra. Bây giờ hắn không phải đang biểu diễn, hắn muốn dùng việc này để điều chỉnh tâm trạng của mình.

Theo từng linh kiện súng trong tay Cơ Ca được tháo ra, không khí trong đại sảnh trở nên áp lực hơn.

Mỗi một người đều biết, súng được tháo xong sẽ bắt đầu chiến đấu.

Trận chiến này không phải là súng đấu đao, mà là đạn đối đạn, tính nguy hiểm cao hơn lúc trước vô số lần, bất cứ sai lầm nào cũng có thể mang đến hậu quả chết người. Dù sao, đạn không thể nào va chạm trong không trung.

“!” Một tiếng kim loại rơi vào mặt bàn đá vang lên, có chút trầm đục, Cơ Ca đã đặt linh kiện cuối cùng lên bàn.

Về hồi hộp trên mặt Cơ Ca đã biến mất, thay vào đó là sự tự tin cường đại.

Cơ Ca rất tin vào kỹ thuật bắn súng đã trải qua vô số lần luyện tập của mình, áp lực tinh thần do Trương Dương tạo ra tuyệt đối không thể phá giải. Thông qua một quá trình tháo súng, hắn đã điều chỉnh được tâm trạng của mình, đạt đến trạng thái đỉnh cao.

Hắn muốn dùng sự thật chứng minh mình mới là chơi đùa súng ở cảnh giới cao nhất.

Lúc này nếu có người cẩn thận quan sát sẽ phát hiện ra vị trí các linh kiện của hai người giống hệt nhau, ngay cả khoảng cách giữa các linh kiện cũng như nhau.

Mười viên đạn được xếp theo hình quạt. Đây là kết quả do Cơ Ca thông qua tính toán cẩn thận. Hình quạt này, chỉ cần vung tay lên là có thể nắm tất cả đạn vào tay.

“Có thể bắt đầu rồi”.

“Được, mày đếm đi” Trương Dương cười tự tin.

Cơ Ca lại ngẩn người. Từ cuộc đấu với Đao Ca, hắn đã cảm nhận được ưu thế từ việc đếm số, đó là ưu thế “Đề súng”

Hiển nhiên, Trương Dương bảo hắn đếm cũng là hiểu rõ đạo lý này.

Đó là một sự nhường rất lớn, hắn hoàn toàn có thể cho người khác đếm. Giữa cao thủ, điểm ưu thế này sẽ tạo thành kết quả hoàn toàn khác nhau.

Kết quả cuộc chiến giữa hắn và Đao Ca đã chứng minh tính ưu việt của việc đếm đó.

“Được” Cơ Ca không từ chối. Hắn không muốn bỏ qua ưu thế đã về tay này. Hắn đã nhường một lần. Lần này hắn nếu có thắng cũng không áy náy.

“Tao bắt đầu đếm đến mười”.

“Được” Trương Dương gật đầu. Động tác của Trương Dương luôn có vẻ nhàn nhã, tùy ý, không hề khẩn trương như Cơ Ca.

Đếm, Cơ Ca dừng một chút, nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

Không khí trong đại sảnh dâng lên đến đỉnh điểm, trong mắt mỗi người đều hiện lên một tia lửa.

Không thể nghi ngờ, đây là quyết đấu đỉnh cao.

Chơi súng đến trình độ Trương Dương và Cơ Ca, hoàn toàn có thể được gọi là vua. Bọn họ đã kết hợp nghệ thuật và giết người với nhau, thăng hoa đến một cảnh giới. Súng đã trở thành một loại tượng trưng, một tín ngưỡng.

“Bốn” khác chính là, mắt hai người nhìn vào nhau, trong mắt xuất hiện ý cười, đôi mắt cũng lóe ra hào quang sắc bén.

Chiến ý toát ra, đang rực cháy.

Không khí trong đại sảnh đã lên đến đỉnh điểm, mỗi một trái tim đều đang đập mạnh. Mỗi một người đều đang chờ giây phút sinh tử tồn vong đó.

363. Chương 363: Mày Tại Sao Lại Muốn Giết Tao

Ngay khi tiếng đếm thứ nhất vang lên, Cơ Ca vung tay lên, linh kiện của khẩu súng 92 ly đã nằm trong tay hắn, như có sinh mệnh không ngừng lấp lại.

Hai tay Cơ Ca hóa thành tàn ảnh, nhưng hai mắt hắn lại nhìn chăm chăm vào Trương Dương.

Mà Trương Dương cũng đang nhìn Cơ Ca.

Hai mắt đối mặt trong không trung.

Trái tim Cơ Ca càng lúc càng nặng, bởi vì khi hắn đếm tiếng thứ nhất, Trương Dương vẫn không hề động, đôi mắt tỉnh táo mang theo ý cười nhìn hắn, đó là ánh mắt giễu cợt.

Cơ Ca cắn lưỡi, không bị ánh mắt Trương Dương quấy nhiễu, hai tay cử động thật nhanh, một tiếng “Rắc” vang lên, linh kiện trên mặt bàn càng lúc càng ít.

“Bốn”.

Khi đếm đến tiếng thứ tư, tay Trương Dương bất ngờ động.

Trương Dương ở tiếng đếm thứ tư mới động, mọi người cũng hiểu đó là Trương Dương chấp Cơ Ca bốn giây. Trong cuộc sống, bốn giây không hề quan trọng, nhưng bây giờ, chỉ một phần mười giây đã quyết định được sinh tử. Mà bốn giây cũng đã có thể quyết định mạng sống của một cao thủ dùng súng.

Tay Trương Dương đã động, nhanh như tia chớp.

Mỗi người đều dâng lên một cảm giác lạ lùng, lần này khác hẳn biểu diễn lúc trước. Bọn họ không thấy rõ động tác của Trương Dương, chỉ thấy một màn hư ảnh trong không trung. Tốc độ tay của Trương Dương đã đạt đến cực hạn của con người.

Vàng sáng lóe lên, tay Trương Dương như ẩn như hiện trong không trung.

“Chín”.

“Rắc”.

Tiếng đạn vào băng vang lên như tảng đá ngàn cân đánh mạnh vào những trái tim đang đập mạnh, trong nháy mắt đó thời gian như ngừng lại.

Trên mặt mỗi người đều là khiếp sợ vô cùng.

Mỗi một người đều há hốc mồm.

“Rắc” Bằng đạn đặt vào, mấy người toát mồ hôi. Mấy giây đó dài như trăm năm. Cơ Ca căn bản không thấy rõ tốc độ của phía đối diện, khi nghe thấy tiếng “Rắc”, hấn biết mình đã chậm, đã chậm.

Đương nhiên Cơ Ca không buông tha. Chịu thua không phải tác phong của hấn. Hơn nữa súng của đối phương nếu chưa bắn đạn ra, vậy không thể nói mình đã thua. Chẳng may đối phương lắp có lỗi, hấn sẽ thắng.

Lắp đạn.

Giơ súng.

Nhắm bắn.

“!”

Cơ Ca đặt tay ở cò súng, lỗ tai lại nghe thấy tiếng nổ lớn.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh một cách quỷ dị.

Mọi người đều chờ dẫn nhìn hai người đó.

Không biết là ai nổ súng trước. Động tác của Trương Dương và Cơ Ca gần như là giống nhau, khẩu súng trong tay chỉ vào đối phương.

Trên mặt đất có một vỏ đạn.

Làm mọi người quỷ dị chính là không ai trúng đạn. Viên đạn vừa nảy được bắn ra giống như bắn vào không khí, biến mất không còn.

Rốt cuộc, Trương Dương đã động, Trương Dương nhẹ nhàng thu hồi khẩu súng trong tay, khẽ thổi nòng súng. Lúc này, mọi người mới chú ý thấy trên nòng súng của Trương Dương còn có khói, rất mờ nhạt, nhưng nhìn kỹ thì vẫn có thể thấy.

Xem ra vừa nảy là Trương Dương nổ súng.

Nhưng đạn bắn đi đâu?

Cơ Ca tại sao lại không nổ súng? Phải biết rằng Cơ Ca chỉ cần nổ súng, hấn sẽ thắng. Nhưng tình huống đó là Cơ Ca giờ súng lên nhưng không bắn.

Thậm chí còn có rất nhiều người cho rằng Cơ Ca quá khẩn trương nên lắp súng sai mà không thể bắn.

Đương nhiên tình huống đó rõ ràng không thuyết phục được mọi người. Cơ Ca quen súng như thân thể của mình, không thể nào xuất hiện sai lầm.

Trong đầu mỗi người đều có rất nhiều câu hỏi, động tác vừa nảy quá nhanh, mắt của mọi người không thể thấy rõ.

“Tao thua” Trên trán Cơ Ca xuất hiện một lớp mồ hôi, mặt tái nhợt.

“Tao biết”

“Tao thua tâm phục khẩu phục” Cơ Ca trầm ngâm một chút rồi nói.

Câu nói này làm cho hơn mười đại hấn đi theo Cơ Ca chấn động. Bọn họ đều biết Cơ Ca là người tâm cao khí ngạo, từ miệng hấn nói ra lời này, quả thực không thể tin.

“Tâm phục khẩu phục là tốt rồi, chúng ta đánh cuộc có tính không?”

“!” Cơ Ca ném khẩu súng trong tay xuống sàn nhà bằng cẩm thạch, phát ra tiếng kim loại thanh thúy.

“Đao Ca” không trả lời Trương Dương, từ từ đi đến bên cạnh Đao Ca, khom người kêu.

Cơ Ca dùng hành động chứng minh, mặc dù lời nói có chút cứng nhắc, nhưng từ vẻ mặt của hắn thì thấy đây là nhân vật trọng lời hứa.

Đương nhiên, Trương Dương cũng không sợ hắn không giữ lời. Đối với Trương Dương mà nói, một Cơ Ca, hai Cơ Ca không quan trọng. Hắn bây giờ là một cường giả. Cường giả coi người bình thường như một con kiến, thu phục Cơ Ca chỉ là cao hứng nhất thời, cũng là vì giảm đi mười viên đạn cho Đạo Ca.

“Được được, ha ha ha” Đạo Ca đầu tiên là sửng sốt, nhìn thoáng qua Trương Dương, sau đó cười lớn, vỗ vai Cơ Ca. Cú vỗ này coi như đã chấp nhận thân phận của Cơ Ca.

Trận chiến với Cơ Ca có một kết thúc ngoài ý muốn.

Chỉ là mọi người đều khó hiểu, đó là viên đạn của Trương Dương bắn đi đâu.

Cơ Ca tại sao không nổ súng?

Khi mọi người tan đi, có người tò mò đi tìm khắp sau lưng Cơ Ca cũng không thấy đạn mà Trương Dương bắn ra. Nhưng sự thật Trương Dương đã bắn ra một viên đạn, bởi vì vỏ đạn đã rơi trên mặt đất.

Câu trả lời sau này mới bị mấy tên côn đồ phá giải.

Lúc ấy, bảy người mang hai khẩu súng lục vào rừng săn thú. Trong đó có một khẩu là của Cơ Ca. Lúc ấy Cơ Ca ném khẩu súng xuống mặt đất đã có người nhặt lên. Vào đến rừng bọn họ mới phát hiện khẩu súng này không thể bắn đạn, nghiên cứu rất lâu bọn họ mới phát hiện có một viên đạn được bắn vào nòng khẩu súng này. Lúc ấy mỗi người đều thừ ra.

Câu trả lời đã có.

Viên đạn không biến mất, vẫn còn ở trong nòng súng.

Tại sao Cơ Ca không nổ súng cũng đã có câu trả lời. Bởi vì viên đạn đã phá vỡ kết cấu khẩu súng, không thể nào bắn được.

Đồng thời mọi người cũng hiểu rõ tại sao Cơ Ca ném súng mà hắn coi như tính mạng xuống. Bởi vì súng đã hỏng.

Trương Dương mới là cao thủ chơi súng ở cường giả cao nhất.

Khó trách Cơ Ca lại nói tâm phục khẩu phục. Trương Dương đã chấp Cơ Ca bốn giây, mà còn bắn vào giữa nòng súng đối phương, đồng thời không làm tổn thương đến Cơ Ca, điều này hơn Cơ Ca rất nhiều.

Đương nhiên, chuyện này nói sau.

Sau khi đối phó với Cơ Ca, Trương Dương mang Lưu Bư, A Trạch, cùng với cường giả Tiểu Lý Tử kia về khách sạn ngủ.

Trương Dương tin vào thực lực của Đạo Ca. Thành phố ZHI này không cần một cường giả như hắn ra mặt.

Đối với Trương Dương mà nói, Tiểu Lý Tử còn quan trọng hơn Cơ Ca nhiều.

Đương nhiên, Tiểu Lý Tử cũng cho rằng Trương Dương quan trọng. Bởi vì hắn hoàn toàn không biết gì về thế giới cường giả. Hắn muốn Trương Dương nói cho mình biết về thế giới đó.

Một cường giả rất cô đơn.

Khi mày phát hiện mọi người bên cạnh yếu ớt như một con kiến, mày sẽ cảm thấy rất cô đơn.

Không có người lớn nào thích chơi với trẻ con, trừ phi là đầu óc có vấn đề.

Hiển nhiên Tiểu Lý Tử không ngu, không có vấn đề.

Tiểu Lý Tử tuyệt đối không phải ngu ngốc, mà rất thông minh.

“Mày nói, cường giả không nhúng tay vào chuyện của người bình thường, nhưng sao vừa nãy mày lại nhúng tay vào?” Tiểu Lý Tử tò mò hỏi, nhưng vấn đề rất sắc bén.

“Hả... cái này... lái xe, phiền anh đi đến bờ biển, chúng tôi muốn ngắm biển lúc đêm” Trương Dương giật mình, thằng Tiểu Lý Tử này suy nghĩ nhanh thật.

Xe taxi đổi hướng, xe bên trong rất im ắng.

Trương Dương đang suy nghĩ, suy nghĩ làm như thế nào để dụ dỗ cường giả vừa tiến vào xã hội này gia nhập với bọn họ.

Bây giờ, một cường giả đối với Trương Dương mà nói rất quan trọng. Phải biết rằng A Trạch và Lưu Bư còn một khoảng cách rất xa mới đạt đến cường giả. Có thêm một cường giả như vậy thực lực của hắn sẽ tăng lên gấp nhiều lần. Có thêm một cường giả, sau này có gặp lại đại hán mặc áo giáp vàng kia cũng có thêm một cơ hội.

Tóm lại, cường giả này nhất định phải thu phục.

Trương Dương cắn răng, thầm hạ quyết tâm.

Rốt cuộc đã đến bờ biển.

Hơn ba giờ, ngoài khơi yên lặng đến đáng sợ, đen kịt, từng cơn gió từ ngoài biển thổi vào làm cho người ta sợ hãi.

Có lẽ là do không có trăng sao, bầu trời đêm yên tĩnh trở nên rất quỷ dị.

Bốn người từ từ đi tới bãi cát cạnh biển, theo ánh sáng mờ mờ trên trời cao có thể nhìn thấy được nước biển và bờ cát.

“Tại sao mày đột nhiên lại muốn giết tao?” Đột nhiên, Tiểu Lý Tử ngừng lại, mắt sáng rực

364. Chương 364: Vi Tiểu Bảo Tới

Nhìn vào đôi mắt sáng rực như sao của Tiểu Lý Tử, Trương Dương chấn động trong lòng. Đúng là vừa nãy hắn có ý giết người. Nếu như Tiểu Lý Tử không gia nhập với hắn, hắn đã hạ quyết tâm giết chết đối phương.

Trương Dương không rõ tại sao mình lại có suy nghĩ đó. Giống như đó là một hành vi khác, thực ra đó là một bản năng của Trương Dương, bản năng giết chết đối thủ vẫn còn trong nôi.

Làm cho Trương Dương khiếp sợ chính là giác quan thứ sáu của Tiểu Lý Tử, sát khí của mình chợt lóe rồi mất, không ngờ lại bị Tiểu Lý Tử cảm nhận được.

Giác quan thứ sáu thật nhạy cảm.

“Mày đã biết tao muốn giết mày, tại sao còn đi theo bọn tao đến đây?” Trương Dương không trả lời mà hỏi ngược lại. Hắn rất khó hiểu, mình có sát niệm là ở trên xe taxi. Tiểu Lý Tử rõ ràng cảm nhận được sát ý của mình mà còn đi theo đến đây. Điều này làm cho đầu óc siêu tuyệt của Trương Dương không nghĩ ra.

“Tao mặc dù không có cách nào đánh thắng ba người bọn mày. Nhưng bọn mày cũng không giết được tao” Giọng nói của Tiểu Lý Tử tràn ngập sự tự tin. Chính bởi vì khí thế tự tin đó làm cho Trương Dương tin lời Tiểu Lý Tử nói.

“Hắc hắc, mày chắc chắn như vậy?” Lưu Bư cười hắc hắc hỏi.

“Chỉ cần là nơi có nước, không một ai có thể giết tao. Nơi này là biển, mà tao đang đứng ở sát biển. Hơn nữa ba người bọn mày không vây được tao. Đặc biệt hai người bọn mày quá yếu” Tiểu Lý Tử không hề giấu sở trường của mình. Lưu Bư và A Trạch tức đến độ huyết học máu. Nhưng hai người lại không có biện pháp gì. Bởi vì bọn họ cảm nhận được mình không thể thắng được người này. Ít nhất là bây giờ.

“Mày rất tinh thông thủy tính?” Rất khó hiểu, Trương Dương nghĩ đến cuộc chiến trên sông trước đây, mình đúng là lợi dụng thủy tính. Đúng thế, một người công phu kém hơn một chút, gặp phải một đối thủ mạnh hơn, ở trên mặt nước vẫn có thể chạy trốn.

“Tao từ nhỏ đã sống ở cạnh biển. Lúc tao mười tuổi đã có thể bắt cá dưới biển” Tiểu Lý Tử không hề khiêm tốn, vẻ mặt đắc ý, tự hào, nhưng rất chất phác.

“Mày có đồng ý gia nhập với bọn tao không?” Trương Dương không muốn nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề. Cùng với cường giả đầu óc thông minh nhưng lại thuần khiết này, nói thẳng vẫn tốt hơn, tránh sau này có mâu thuẫn.

“Có chỗ tốt gì không?” Tiểu Lý Tử nghĩ nghĩ, hỏi.

“Khụ khụ...” Không ngờ rằng người này lại thẳng thắn như vậy, Trương Dương không nhận được mà ho khan. Vấn đề này, trong lúc nhất thời hẳn không có câu trả lời.

Hắn có thể cho một cường giả chỗ tốt gì?

Hình như hắn căn bản không có biện pháp thỏa mãn yêu cầu của một cường giả.

“Hắc hắc, Tiểu Lý Tử, chỗ tốt rất nhiều đó” Thấy Trương Dương khó xử, Lưu Bư lập tức nói thay. Đối với hắn mà nói, lừa người cũng là sở trường của hắn.

“Nói xem xem, tiểu gia không phải người dễ lừa đâu đó”

“Tiểu gia... khụ khụ...” Lần này Lưu Bư cũng cứng họng.

“Nói hay không, tao bận lắm, không nói tao đi. Nói cho bọn mày, ở đây bọn mày không thể ngăn tao bỏ đi được. Hừ hừ”

Ba người nhìn nhau, lúc này ba người mới phát hiện ra đối phương không thuần phác như vẻ ngoài. Đồng thời ba người cũng hiểu ra tại sao người này lại gọi là Tiểu Lý Tử. Nhìn vẻ mặt gian xảo đó, không phải chính là thái giám Tiểu Lý Tử sao?

Giảo hoạt, gian trá, thông minh, mưu lợi, đều có hết trên mặt đối phương.

Cũng khó trách người này bỏ Cơ Ca đi mà không có chút xấu hổ nào.

Hắn chính là một quái thai.

“Khụ khụ, tao nói, tao nói, mày muốn tiền không?” Lưu Bư vội vàng nói.

“Trời, có ai không cần tiền không? Nếu như tao không cần tiền, tao việc gì phải đi theo sau đít thằng Cơ Ca chó má kia làm gì?” Tiểu Lý Tử hiên ngang nói.

“Vậy... mày muốn quyền thế không?” Lưu Bư cảm thấy người này nói chuyện thật tức, hắn muốn học máu mồm.

“Quyền thế, cái này không quan trọng, muốn cũng vô dụng. Tao tự do tự tại, đi khắp thiên hạ, không phải sợ ai. Tao muốn quyền thế làm gì? Hơn nữa tao là người tu đạo, quyền thế như mây bay”

“Người tu đạo...” Trương Dương và A Trạch thiếu chút nữa phun máu. Người này đúng nói nhảm, có biết gì là người tu đạo đâu mà nói.

“Ai, xem ra, mày mặc dù không khác bọn tao là mấy. Chẳng qua mày vẫn quá non, quyền thế quan trọng hơn tiền nhiều. Mày nghĩ xem, có quyền hiển nhiên có tiền. Như vậy đi, mày bây giờ đi theo bọn tao một thời gian, mày sẽ biết quyền thế quan trọng như thế nào, được chứ?” Lưu Bư tiếp tục dặt dụa.

“Cái này... tao... tao sợ bọn mày giết tao...”

Lại một lần nữa nhìn thấy vẻ yếu ớt của Tiểu Lý Tử. Ba người muốn học máu.

“****, mày đúng là nước lửa không xâm. Bư đại gia dùng nhân cách đảm bảo không giết mày. Mày chỉ cần đi theo bọn tao một tháng, đến lúc đó mày muốn đi thì đi, không ai lưu mày lại. Mày coi mình là bảo bối sao” Lưu Bư mất kiên nhẫn.

“Nhân cách của mày. Ừm, suy nghĩ đơn giản, tứ chi phát triển, mắt như chuông đồng, người như cánh cửa, người như mày có nhân cách sao?” Tiểu Lý Tử vuốt vuốt cằm nghĩ nghĩ rồi nhìn Lưu Bư. Lưu Bư thấy

thế chỉ muốn giết đối phương, nhưng không thể làm gì được. Nếu như hắn không phải dựa vào cảm giác biết mình không phải đối thủ của người này, hắn đã sớm sát cho một cái rồi.

“Thôi, chúng ta đi” Trương Dương không muốn tốn thời gian. Người này quá giảo hoạt, bọn họ không cần đồng bọn thế này.

“Này này, chưa nói xong mà đã đi sao?” Thấy ba người quay đầu rời đi, Tiểu Lý Tử lại khản trương.

“Đạo bất đồng” Trương Dương lạnh nhạt nói.

“Cùng, cùng, tại sao không cùng? Thực ra... hắc hắc yêu cầu của tao cũng không cao, có cơm ăn là được. Như vậy đi, tao đi theo bọn mày một tháng. Nếu như giống nhau thì tao gia nhập với bọn mày được không? Chẳng qua một tháng này bọn mày phải thỏa mãn một chút yêu cầu sống cơ bản của tao”

“Mày có yêu cầu gì?” Lưu Bưu tò mò hỏi.

“Cũng không có yêu cầu gì, chỉ là ăn cơm, mặc quần áo, bình thường đi mua ít sách về đọc, thuận tiện đến viện bảo tàng trộm đồ. Đương nhiên dùng tiền mua các đồ đó cũng được, không nhất định phải trộm. Hắc hắc...”

“...” Ba người toát mồ hôi.

Ba người không hỏi Tiểu Lý Tử nữa. Nếu như tiếp tục hỏi, ba người sợ rằng sẽ bị người này làm cho trở nên thần kinh.

Ba người phát hiện, suy nghĩ của tên Tiểu Lý Tử này có chút không giống người bình thường. Thậm chí còn có thể dùng từ thần kinh để hình dung hắn cũng không quá đáng. Suy nghĩ thay đổi quá nhanh, ngay cả tư duy của Trương Dương cũng cảm thấy bất lực.

Bốn người đi về khách sạn, vừa lúc Đào Ca gọi điện đến, nói đã bình định xong cả thành phố ZHI.

Ba người thăm than, ảnh hưởng của Đào Ca không ai có thể sánh bằng.

Đào Ca, mãi mãi là Đào Ca.

Lấy một phòng cho Tiểu Lý Tử, thằng nhãi này sau khi vào phòng liền lấy ra một đồng sách ở trên người. Ba người thấy vậy đều há hốc mồm. Thật sự không biết trên người hắn sao có thể giấu nhiều sách như vậy.

Thấy số sách này, Trương Dương đột nhiên hiểu rõ Tiểu Lý Tử nói trộm mấy thứ là cái gì. Bởi vì sách của Tiểu Lý Tử đều là cổ thư. Hiển nhiên, Tiểu Lý Tử từ trong đó tìm kiếm võ công trở thành cường giả, hoặc là nói đề cao cảnh giới của mình.

“Bọn mày đi đi, tao muốn đọc sách. Sách này rất được, rất được, đáng để học...” Tiểu Lý Tử móc một quyển sách được bọc cẩn thận từ trên ngực xuống, nằm trên giường đọc: “Mày đọc sách gì vậy? Có thể xem một chút được không?” Trương Dương giật mình. Thấy Tiểu Lý Tử thận trọng cất quyển sách ở trên ngực, rất rõ ràng quyển sách này giá trị hơn các cổ thư kia nhiều. Trương Dương không khỏi tò mò.

“Đương nhiên có thể, cẩn thận một chút, đừng làm rách” Tiểu Lý Tử cầm quyển sách bằng hai tay đưa đến cho Trương Dương, điều này làm ba người rất khản trương, vẻ mặt cũng nghiêm túc. Nhìn vẻ mặt của thằng nhãi này, nhất định là bảo bối.

“Lộc Đỉnh Ký...”

“Lộc Đỉnh Ký...”

“Phì..”

Ba người chụm đầu vào, nhìn thấy bìa sách còn không thể tin, nhưng sau đó mở ra thấy ba chữ Vi Tiểu Bảo, ba người không nhịn được cười.

“Này này, cẩn thận một chút, đừng phun nước bọt lên người Vi Tiểu Bảo, thần tượng của tao đó” Tiểu Lý Tử đoạt lấy quyển sách, rất cẩn thận kiểm tra rồi bất mãn nói với ba người.

“Khụ khụ, thần tượng của mày là Vi Tiểu Bảo?” Trương Dương cố nhịn cười hỏi.

“Đúng? Sao? Hắn rất thông minh. Tao mới ra xã hội, cái gì cũng không biết, hắn nói cho tao rất nhiều kinh nghiệm xã hội” Tiểu Lý Tử dán sách vào tim, vẻ mặt hâm mộ.

“Cái... mày học hành vi của Vi Tiểu Bảo?” Lưu Bư trợn trừng mắt nhìn Tiểu Lý Tử.

“Sao, không tốt sao?”

“Tốt, rất tốt, mày đọc sách đi, bọn tao đi ngủ” Ba người mở cửa, chạy nhanh. Ba người sau khi vào phòng Trương Dương, rốt cuộc không nhịn được cười nữa, ôm bụng mà cười.

365. Chương 365: Võ Công Bí Tích Của Lý Tiểu Tử

“Vi Tiểu Bảo, Vi Tiểu Bảo... ha ha...”

“Khụ khụ...”

Vừa bước vào phòng, Lưu Bư lập tức nhảy lên giường, hai tay giữ chặt ga giường, cười lớn.

Ngay cả A Trạch hiềm khi cười, mặt cũng trở nên vặn vẹo.

Đến khi ba người cười hết mới trở nên bình tĩnh lại. Rất nhanh ba người có cùng một kết luận, thằng Tiểu Lý Tử đó chỉ là một đứa trẻ thuần khiết như tờ giấy trắng, chưa va chạm với xã hội.

Có lẽ sau khi tiến vào xã hội, ngẫu nhiên thấy quyển Lộc Đỉnh Ký, sau đó bị Vi Tiểu Bảo trong truyện ảnh hưởng đến hành vi, lời nói. Tất cả đều bắt chước Vi Tiểu Bảo. Cho nên mới làm cho người ta cảm thấy tà khí, gian hoạt.

Trên thực tế, tất cả đều là do công lao của Vi Tiểu Bảo, một nhân vật hư cấu, làm một người thuần khiết trở nên tà khí như vậy.

Đồng thời ba người không thể không bội phục người này. Không ngờ có thể bắt trước sự tà khí, tham lam của Vi Tiểu Bảo. Nếu như để hắn đóng vai Vi Tiểu Bảo, tuyệt đối còn nổi tiếng hơn siêu sao Châu Tinh Trì.

“Trương Dương, thằng này giao cho tao. Dát dát, Vi Tiểu Bảo, Vi Tiểu Bảo, ha ha. Vi Tiểu Bảo tham tài, Vi Tiểu Bảo nói nghĩa khí, Vi Tiểu Bảo gian trá, Vi Tiểu Bảo háo sắc. Ha ha... háo sắc”

Lưu Bư ngăn người đột nhiên đứng lên.

Trương Dương và A Trạch nhìn nhau. Bọn họ biết không xong rồi.

Quả nhiên.

“Vi Tiểu Bảo háo sắc, háo sắc, háo sắc, người đồng đạo. Bọn mày có việc gì cứ làm. Tao đi bàn luận với Vi Tiểu Bảo” Lưu Bư vội vàng mở cửa phòng đi ra.

Trương Dương và A Trạch nhìn Lưu Bư đang vội vã rời đi, mồm há hốc.

“Cốc cốc...”

“Ai? Tiểu gia buồn ngủ rồi” Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tiểu Lý Tử có chút buồn bực nói.

“Là Bư ca. Mở cửa, tao mang theo mấy mỹ nữ đến đấm bóp cho mày” Lời nói của Lưu Bư rất nghiêm chỉnh, nhưng vẻ mặt rất gian trá, làm cho hai cô gái nổi da gà.

“Mỹ nữ? Mỹ nữ gì...” Tiểu Lý Tử mở cửa phòng, vẻ mặt khó hiểu, thò đầu ra nhìn.

“Mày xem, đây có phải mỹ nữ không, đẹp không?” Lưu Bư lôi hai cô đang đứng sau lưng ra, vẻ mặt rất đắc ý. Hai người này là do hắn dùng khá nhiều tiền chọn ra được, một đêm mất hai ngàn.

“Đẹp...” Thấy hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, mắt Tiểu Lý Tử sáng lên. Chẳng qua ánh mắt lập tức trở nên ảm đạm: “Cái này... nhưng mà.. tao là người tu đạo”

Lưu Bư buồn bực, trơ mắt nhìn Tiểu Lý Tử rất không muốn nhưng vẫn đóng cửa lại.

Không được.

Con bà nó, tao không tin mày là người tu đạo chó má gì đó.

“Cốc cốc”

“Bưư ca, mày rốt cuộc muốn làm gì?”

Cánh cửa gần như ngay lập tức được mở ra. Mắt Tiểu Lý Tử không ngừng dò xét trên người hai cô gái. Mặc dù nói với Lưu Bưư, nhưng hắn căn bản không nhìn Lưu Bưư. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào các phần da thịt hở ra của hai cô gái, trọng điểm là khe rãnh thật sâu ở trên ngực. Hai cô này tuy là gái, nhưng cũng bị ánh mắt của hắn làm cho đỏ mặt.

“Không có gì. Tối nay khách sạn hơi đông. Vừa nãy quản lý có lên nói với tao, nói có khách quen của khách sạn đến, biết chúng ta có thể ngCốc cốc chung phòng. Cho nên tao nhường phòng mình cho bọn họ. Cái đó gọi là người vui gì nhỉ...”

“Mình cũng vui...”

“Đúng đúng. Người vui mình vui. Hôm nay tao ngủ cùng phòng với mày, mà phòng cũng có hai giường mà...”

“Vậy à” Mắt Tiểu Lý Tử thủy chung không rời khỏi người hai cô gái.

“Bọn em đừng lo, chúng ta là người tu đạo, yên tâm, bọn em chỉ đắm bóp thôi nhé, không có việc gì, không có việc gì” Lưu Bưư cười gian nói.

“Vậy thì được, tao là người tu đạo, các người không thể làm chuyện bại hoại thuần phong mỹ tục trong phòng tao”

“Yên tâm, hắc hắc”

Cửa mở ra, Lưu Bưư ôm hai cô em xinh đẹp chui vào phòng.

Đêm nay, đồng chí Vi Tiểu Bảo vĩ đại bị hành hạ.

Ngay từ đầu, Lưu Bưư chỉ bảo hai cô gái đắm bóp. Nhưng về sau càng lúc càng xâm nhập, càng lúc càng làm càn.

Đồng chí Vi Tiểu Bảo đọc sách đến đêm khuya, đèn vẫn sáng. Đồng chí Vi Tiểu Bảo căn bản không dành tâm trí đọc Lộc Đỉnh Ký, mắt hắn nhìn chăm chăm sang giường bên. Mọi cử động của Lưu Bưư đều không thoát được mắt hắn.

Bị hành hạ đến sáu giờ, Lưu Bưư nói không ảnh hưởng đến người tu đạo nghỉ ngơi, tắt đèn, âm thanh phát ra trong bóng tối làm cho Vi Tiểu Bảo như kiến bò trên miệng chảo, lăn qua lăn lại không ngủ được. Trong đầu hiện lên cảnh Vi Tiểu Bảo và mỹ nữ ngủ với nhau.

Đáng tiếc, lúc đầu hắn đã nói mình là người tu đạo. Hiển nhiên hắn không thể làm làm như Lưu Bưư.

Hạ lưu, bại hoại.

Cái gì mà người tu đạo.

Mẹ nó. Không phải là một ngục quân tử sao, mẹ nó.

Trong bóng tối không ngừng vang lên tiếng hô hấp và tiếng vận động của Lưu Bưư ở giường bên, Tiểu Lý Tử không khỏi trầm mắng mình.

Vừa nghĩ, ngủ đến tận hai giờ chiều mới dậy.

Sau khi rời giường, Lưu Bưư rất thoải mái, xuống nhà ăn của khách sạn ăn một bát mì to, lên phòng thì thấy Tiểu Lý Tử mới dậy đang ngồi thu lu trên ghế.

“Ai, Tiểu Lý Tử, mắt mày đau à, sao lại đeo kính mát thế? Lưu Bưư ranh mãnh nói.

“Hả.. khự khự, đọc sách cả đêm, sáng lại suy nghĩ mấy chiều vô công, không ngủ được...”

“Ồ, lần sau phải ngủ ngon. Được rồi, tao vừa mới hỏi giám đốc khách sạn, người này bảo tối nay có thể có phòng, nếu có phòng sẽ báo cho tao. Đương nhiên nếu không có phòng chỉ có thể ngủ ở phòng mày đêm nữa”

“Không có gì, không có gì, mày cứ việc ngủ, hắc hắc” Tiểu Lý Tử về mặt nịnh nọt, làm có gì giống người tu đạo chứ. Chẳng qua vẻ hèn mọn bỉ ổi này mới giống Vi Tiểu Bảo, đây mới là giống thần tượng của hắn.

Nhìn vẻ mặt nịnh nọt của Tiểu Lý Tử, Lưu Bưu khỏi âm thầm đắc ý. Kế hoạch dụ dỗ của hắn đã thành công một nửa. Chẳng qua làm cho hắn buồn bực chính là thằng nhãi này chẳng có phong phạm cao thủ gì, điều này làm hỏng tâm lý sùng bái cao thủ của Lưu Bưu.

Hôm đó, Trương Dương không có thời gian chơi đùa với bọn họ. Hắn có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Đầu tiên, hắn và Đào Ca đã hình thành một ước định, hai người cùng phát triển.

Đương nhiên đây là bước tiếp theo. Đào Ca có vị trí quan trọng trong mắt Trương Dương, nhưng quan trọng lại là Mao Vân Hoa.

Trong tay Trương Dương bây giờ có hơn ba trăm triệu nhân dân tệ cần phải rửa, mà Mao Vân Hoa là con đường rửa tiền tốt nhất. Trương Dương có thể đưa ba trăm triệu đó vào cho Mao Vân Hoa.

Mao Vân Hoa hiển nhiên không ngại nhiều tiền. Hơn nữa công ty địa ốc Mao thị đang ở thời điểm phát triển quan trọng nhất, tài chính càng nhiều càng tốt.

Trương Dương bây giờ chi tiêu cũng rất lớn nhưng tiền lời cũng không ít. Đầu tiên, Đào Ca chủ động chia thành phố ZHI thành cổ phần. Cổ phần này trên thực tế chỉ là một loại hình thức chứ không phải tài sản cố định. Mặc dù luồng cổ phần đó không có tài sản, nhưng tiền lời lại rất nhiều, nhiều đến đáng sợ.

Mặt khác theo tin tức từ Somali truyền về, hải tặc do lão đầu khổng chế đã bắt đầu, hơn nữa đã bắt cóc được một tàu chở dầu lớn của Kuwait, bao gồm cả dầu thô, tổng giá trị hơn mấy triệu đô la. Có lẽ tiền chuộc cũng phải mấy trăm nghìn đô. Do công ty dầu mỏ Sibiri làm người đàm phán, có lẽ một tuần sẽ có kết quả. Đến lúc đó sẽ giảm bớt áp lực kinh tế cho Trương Dương.

Ngoài ra, đáng giá chính là hai mươi vệ sĩ da đen vẫn ở trong khách sạn. Trương Dương cho rằng mang theo bọn họ đi cùng sẽ mang đến một ít phiền phức không cần thiết.

Trong vòng ba ngày, Trương Dương bốn ba ở bên ngoài.

Tiểu Lý Tử ngoại trừ đọc một ít cổ thư, hầu hết thời gian đều nghiên cứu Vi Tiểu Bảo trong Lộc Đỉnh Ký, cứ đến tối là thời gian hắn rất hưng phấn.

Chẳng qua làm Lưu Bưu bực mình là thằng nhãi này mặc dù háo sắc, nhưng ý chí lại rất kinh người. Mỗi lần dùng thủ đoạn dụ dỗ, hắn đều nói người tu đạo để từ chối.

Đến tận bây giờ, bao gồm cả Trương Dương, mọi người đều không nhìn ra Tiểu Lý Tử có dấu hiệu gì là người tu đạo, ngoại trừ không gần nữ sắc, gần như không hề cố kỵ.

Thậm chí ba người còn nghi ngờ Tiểu Lý Tử có phải là thái giám?

Chẳng qua, Lưu Bưu cố gắng kiểm tra rất nhanh phủ nhận suy đoán này. Tiểu Lý Tử mặc dù tên giống một thái giám, nhưng hắn lại là một người đàn ông.

Bởi vì, Lưu Bưu thấy dấu tinh của Tiểu Lý Tử ở trên giường. Hiển nhiên thằng này không chịu nổi sự “Hành hạ” của mình, tối mơ nên mộng tinh...

Thấy vết tinh của Tiểu Lý Tử, Lưu Bưu không khỏi vui mừng, *** lâu rồi không mộng tinh.

Ngày thứ tư, Trương Dương rốt cuộc đã an bài xong mọi chuyện. Đầu óc như một máy vi tính của hắn cũng đã an bài một ít phương hướng phát triển cho Đào Ca.

Đương nhiên, tất cả những điều này hầu hết đều là nhờ tư liệu tình báo của Lưu Thanh Sơn vô tình tiết lộ.

Về phần Mao Vân Hoa, căn bản không cần Trương Dương lo lắng. công ty Mao thị lớn mạnh đến mức Trương Dương không thể tưởng tượng nổi. Khi công ty Mao thị trải qua nguy cơ lần đầu tiên, gần như tất cả ngân hàng lớn đều đồng ý cho bọn họ vay.

Mà bố Mao Vân Hoa cũng đã liên lạc với Trương Dương, hẹn mấy hôm nữa sẽ gặp nhau ở tỉnh H, không say không về.

Theo Mao Vân Hoa nói, bố hắn bây giờ đã thay đổi thành người khác, so với trước kia không khác gì hai người. Điều này làm cho Trương Dương rất mong chờ gặp Mao Nhân Quốc.

Sáng hôm đó, Trương Dương đánh thức ba người kia dậy.

“Này này, tao chưa ngủ đủ mà” Tiểu Lý Tử mở mắt ra nói.

“Hôm qua không phải đi ngủ sớm sao?” Trương Dương nói.

“Hắc hắc, Tiểu Lý Tử, trên quần mày có gì vậy?” Lưu Bư đột nhiên chỉ vào dấu vết trên quần Tiểu Lý Tử mà nói.

“Có gì đâu? Không có gì mà... ha ... ha...”

“Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Thấy Tiểu Lý Tử nhanh như chớp chạy vào trong thay quần áo, ba người cười ầm lên.

“Hôm nay, tao muốn đi gặp bố mẹ tao” Trương Dương đợi Tiểu Lý Tử thay quần áo xong liền nói.

Trương Dương vừa nói ra, không khí đột nhiên trở nên trầm trọng.

Đặc biệt là A Trạch và Lưu Bư, trên mặt đều là không thể tin.

Bố mẹ Trương Dương ở thành phố Huadu tỉnh Nghiêm Đông, cách thành phố ZHU không xa, không tới hai giờ đi xe. Nhưng tại sao Trương Dương nhiều lần đi qua nơi này mà không về gặp bố mẹ, chỉ có hai người bọn họ biết.

Hơn nửa năm bị truy sát, Trương Dương căn bản không dám về thăm bố mẹ.

Đến tận hôm nay mới dám đi thăm bố mẹ. Sự gian khổ đó có mấy người biết được. Rất nhiều người cho rằng bọn họ quá may mắn. Nhưng có mấy người biết bọn họ vào sinh ra tử, không ngừng cường đại trong quá trình trốn chạy.

Từ bệ ngoài thì thấy Mãi Mãi Đề bỏ qua cừu hận chính là may mắn của Trương Dương, nhưng thực ra đó là thực lực của hắn.

Đối với Mãi Mãi Đề mà nói, Trương Dương bây giờ đã là người mà hắn không thể chiến thắng. Mặc dù thế lực của Mãi Mãi Đề vẫn lớn hơn Trương Dương mấy chục lần. Nhưng thực lực của chính Trương Dương, hắn không dám xem thường.

Đương nhiên, Mãi Mãi Đề bỏ qua cho bọn Trương Dương cũng có nguyên nhân. Các loại nguyên nhân đan xen vào nhau, hình thành cục diện như ngày hôm nay.

“Thăm cha mẹ, nên vậy...” Giọng Tiểu Lý Tử rất buồn bã.

“Đúng, Tiểu Lý Tử, bố mẹ mày bây giờ sao rồi?”

Ba người nhìn vào Tiểu Lý Tử. Qua mấy ngày tiếp xúc, Tiểu Lý Tử chưa từng đề cập đến người nhà mình. Bây giờ tâm trạng của Tiểu Lý Tử có chút ba động, không biết chừng sẽ hỏi được gì đó.

Trương Dương bây giờ vẫn hơi đề phòng Tiểu Lý Tử, nếu như chưa biết rõ chi tiết về Tiểu Lý Tử, Trương Dương cũng không dám dễ dàng mang một cường giả theo mình. Một cường giả chính là một quả bom hẹn giờ.

“Tao lớn như vậy nhưng vẫn chưa biết bố mẹ như thế nào...”

Quả nhiên người đang xúc động rất dễ dàng lộ ra bí mật trong lòng.

Từ lời Tiểu Lý Tử nói, Trương Dương lập tức nắm giữ được tư liệu về thân thể của hắn.

Thì ra, Tiểu Lý Tử sống trong một thôn đánh cá hẻo lánh, nơi đó giao thông bế tắc, đánh cá chỉ dựa vào một chiếc thuyền nhỏ, không có công cụ hiện đại gì hết. Nơi đó giống như một thế ngoại đào nguyên ngăn cách với bên ngoài.

Tổ tiên Tiểu Lý Tử vốn là địa chủ ở nơi này, phạm vi mấy chục Km đều là của nhà họ. Sau giải phóng, gia tộc Tiểu Lý Tử bắt đầu suy sụp, có người lưu vong ra nước ngoài, có người mất tích. Khi Tiểu Lý Tử được mấy tháng, bố mẹ hắn mất tích, không có tin tức. Tiểu Lý Tử được ông nội nuôi lớn, học xong tiểu học liền bỏ ở nhà giúp ông nội làm nông, mò cua bắt cá ở dưới biển. Cuộc sống mặc dù kham khổ nhưng rất hạnh phúc vui vẻ.

Nhưng ý trời không thể nào đoán trước, khi Tiểu Lý Tử mười hai tuổi, ông nội một trăm linh một tuổi già yếu, mùa đông ông nhóm lửa không cẩn thận mà dẫn đến hỏa hoạn. Tiểu Lý Tử chạy ra được, nhưng ông nội lại bị chết cháy bên trong, để lại Tiểu Lý Tử mười hai tuổi.

Đến lúc này, ngôi nhà của gia tộc chỉ còn lại một đồng trống, người cũng chỉ còn mình Tiểu Lý Tử. Tiểu Lý Tử với hai bàn tay trắng được người trong thôn giúp đỡ dựng một căn lều nhỏ để che thân.

Sau này, Tiểu Lý Tử lúc tìm mấy dụng cụ ở trong đồng trống kia, phát hiện ra một cái hộp bằng đồng nhỏ bên dưới nhà tổ.

Đây giống như kỳ ngộ trong tiểu thuyết võ hiệp, khi Tiểu Lý Tử nhìn thấy một ít cổ thư bên trong chiếc hộp, lập tức bị hôn mê.

Trên thực tế đó cũng không phải bí tịch võ công, chỉ là một ít cổ thư quý giá, là ông nội Tiểu Lý Tử cất giữ.

Có lẽ Tiểu Lý Tử là thiên tài, hắn tìm ra một phương pháp tu luyện trong những văn tự trức trặc này.

Sau này, cuộc sống của Tiểu Lý Tử bắt đầu thay đổi. Thân thể hắn càng lúc càng tốt, xuống biển bắt cá như một trò chơi đơn giản. Đối với hắn mà nói, cuộc sống đã không thành vấn đề, chỉ cần xuống biển một lần, mấy tuần hắn không phải lo đến thức ăn. Cá hắn bắt được đủ để đổi lại bất cứ thứ gì phục vụ cuộc sống.

Suốt mười hai năm, Tiểu Lý Tử đắm chìm trong việc nghiên cứu cổ thư. May là ông nội nói cho hắn rất nhiều kiến thức, đọc chữ phồn thể đối với hắn cũng không có gì là khó.

Cuộc sống nhàn nhã đó đến tận hơn hai tháng trước mới kết thúc. Tiểu Lý Tử rốt cuộc phát hiện hắn không có tiến bộ từ cổ thư đó. Võ công của hắn gặp bình cảnh.

Một cổ lục vọng đi ra khỏi nơi thôn quê không thể áp chế.

Khi hắn nghĩ đến vấn đề này, vào một đêm hắn chôn cổ thư xuống dưới nhà tổ, suốt đêm chạy hơn mười dặm đường núi. Hắn liều mạng tìm kiếm các loại cổ thư, hắn đã thất vọng.

Hắn căn bản không tìm được thứ hắn muốn. Trên thế giới này, ngoại trừ viện bảo tàng, không thư viện nào có cổ thư cả. Cuối cùng hắn nhìn sang truyện kiếm hiệp.

Mà quyển đầu tiên hắn tiếp xúc chính là Lộc Đình Ký. Ngay lập tức hắn bị si mê vào đó.

Cuối cùng Vi Tiểu Bảo trở thành thần tượng của hắn.

Đương nhiên, gặp Cơ Ca lại là một chuyện. Tóm lại rất phức tạp, Tiểu Lý Tử không hiểu thế nào mà đi theo Đào Ca, cũng không hiểu thế nào mà đi theo Trương Dương.

Trong mắt Tiểu Lý Tử, còn chưa có nhân sinh quan. Hơn mười năm qua hắn vẫn ngăn cách với cuộc sống loài người, đắm chìm trong việc nghiên cứu cổ thư, rất hiếm khi tiếp xúc với người trong thôn. Có thể nói, Lộc Đình Ký ảnh hưởng đến Tiểu Lý Tử rất lớn. Mọi hành động của hắn đều là bắt chước Vi Tiểu Bảo.

“Được rồi, những quyển sách này đều do mày trộm?” Trương Dương hỏi.

“Sao mày lại biết?” Đôi mắt đang buồn bã của Tiểu Lý Tử đột nhiên mở ra thật to, kinh ngạc nhìn Trương Dương.

“Ha ha, mày tự xưng là người tu đạo. Tao đoán, công phu mày tu luyện nhất định có liên quan đến đạo giáo” Trương Dương cười nói.

“Ừ ừ, đúng, Tam xa bí chỉ, còn có Vô căn thụ, Khôn nguyên kinh... những thứ này đều có quan hệ với đạo giáo. Hắc hắc, võ công của tao khởi nguồn từ đạo giáo. Cho nên tao là người tu đạo”.

“Tam xa bí chỉ do Lý Tây Nguyệt viết?” Trương Dương hỏi.

“Hả... sao mày biết, đó là bí tịch của tao mà” Tiểu Lý Tử kinh hãi nhìn Trương Dương.

“Trước hết đừng hỏi tao. Có phải là Vô căn thụ do Trương Tam Phong viết?...”

“Ừ ừ, đó chỉ là luyện đan, vô dụng, chủ yếu còn có những quyển sách như Thái bình kinh...”

Tiểu Lý Tử càng lúc càng hưng phấn. Nhìn mặt hắn giống như nói ra bảo bối vậy. Từ việc lúc đầu hắn nói những sách luyện đan, hắn còn đề phòng một chút. Mà bây giờ hắn nói Thái bình kinh ra, tức là không đề phòng Trương Dương nữa.

Đáng tiếc, Tiểu Lý Tử vô cùng hưng phấn, nhưng Trương Dương lại mất mát. Vốn tưởng rằng thằng nhãi này có bí tịch tuyệt thế gì. Ai ngờ rằng tất cả chỉ là một ít quyển sách cổ rất bình thường. Trên thực tế trước kia Trương Dương đã thu thập được những quyển sách này, hắn cũng từng xem qua. Hơn nữa đúng là có không ít chỗ tốt từ trong đó.

Xem ra thằng nhãi này gặp được khá giống mình, có thể cảm ứng bí mật ẩn dấu trong một vài bộ sách.

Chẳng qua Trương Dương có thể khẳng định, Tiểu Lý Tử vẫn chưa tìm được bí mật chính thức. Nếu không hắn sẽ không coi mấy thứ này là bí mật. Hiển nhiên Tiểu Lý Tử vẫn đặt mục tiêu là một ít sách cổ, mà quên đi những bản in của chúng.

Đương nhiên, Trương Dương cũng hiểu rõ. Bây giờ rất khó tìm được những bộ sách như của Tiểu Lý Tử, dù là có cũng phải xem vận may.

“Tiểu Lý Tử, lát nữa tao mang mày đi một chỗ có rất nhiều bí tịch võ công” Trương Dương thần bí nói.

“Thật chứ?” Tiểu Lý Tử mừng rỡ.

366. Chương 366: Thăm Người Thân

“Tao không việc gì phải lừa mày. Mày phải hiểu, tao cũng là cường giả” Trương Dương lạnh nhạt nói.

“Đúng thế, đúng thế, hắc hắc” Tiểu Lý Tử cười nói.

“Được, chờ tao thăm bố mẹ tao xong sẽ mang mày đến đó. Mày sẽ thấy tao có vô số bí tịch võ công. Mày dùng cả đời cũng không nghiên cứu hết” Trương Dương nở nụ cười. Lưu Bưu nhìn thấy không khỏi run lên.

Lưu Bưu hiểu Trương Dương nhất. Thường thường khi xuất hiện nụ cười chân thành đó, là lúc đang lừa người. Về phương diện này nếu so sánh với Trương Dương, Lưu Bưu cảm thấy không bằng. Trương Dương nếu như thực sự muốn lừa người, hoàn toàn có thể đem bán mày, mà mày vẫn kiếm tiền giúp hắn. Trương Dương hiểu rõ nhân tâm đến trình độ vô địch rồi.

“Được được, nếu như Dương ca có võ công bí tịch cho tao, tao sẽ theo mày” Tiểu Lý Tử hớn hở. Trong mắt Lưu Bưu lại giống như một con cừu gặp phải một con sói vậy.

“Ha ha, sau này rồi nói, đi thôi” Trương Dương bước ra trước.

“Trương Dương, chúng ta không mang theo vệ sĩ sao?” Lưu Bưu kêu.

“Không mang”

“Ồ...”

Trên mặt Lưu Bưư hiện lên một tia thất vọng. Đám vệ sĩ mang từ Châu phi về, đến bây giờ còn không có tác dụng gì, chỉ cho nằm không trong khách sạn. Điều này làm cho Lưu Bưư rất buồn bực. Dù sao hai mươi thằng ở trong khách sạn cũng tốn rất nhiều. Đương nhiên đám vệ sĩ đó trên thực tế cũng không nhàn hạ gì. Trương Dương đã mời mấy gia sư tạm thời cho bọn họ, dạy bọn họ một ít chữ Hán: “Vệ sĩ. Bọn mày còn có vệ sĩ?” Tiểu Lý Tử khó hiểu nói.

“Đương nhiên, bọn là là nhân vật lớn, nhất định phải có vệ sĩ. Chờ có cơ hội, mày sẽ biết có quyền thế quan trọng như thế nào, hắc hắc” Lưu Bưư khinh thường nhìn Tiểu Lý Tử. Hắn cao hơn Tiểu Lý Tử một cái đầu, vẻ khinh thường đó mang đến cho người ta cảm giác cao cao tại thượng.

“Mẹ chứ, không phải là mang theo mấy thằng côn đồ điếu võ dương oai như Cơ Ca sao” Tiểu Lý Tử đi theo Cơ Ca một thời gian cũng biết được một chút.

“Ha ha ha...” Lưu Bưư ngửa mặt lên trời cười lớn: “Tiểu Lý Tử, nói cho mày, bọn tao là người có địa vị, có tổ chất. Loại người như Cơ Ca sao có thể so sánh với bọn tao? Vệ sĩ của bọn tao, ha ha... giữ bí mật...”

Trương Dương và A Trạch nhìn nhau, đổ mồ hôi trán. Vội vàng đi tới trước tách khỏi Lưu Bưư và Tiểu Lý Tử. Những lời tiếp theo của Lưu Bưư càng lúc càng khó nghe. Chẳng qua Tiểu Lý Tử lại có hỏi có đáp, hai người tranh luận rất vui.

Trương Dương mua không ít quà ở nước ngoài về, về đến ZHI lại mua rất nhiều quà. Hơn nữa A Trạch và Lưu Bưư cũng mua. Cuối cùng kế hoạch gọi xe taxi bị hủy bỏ, gọi một xe khách, mấy ghế phía sau đặt đầy đồ.

Rốt cuộc bốn người đã lên đường.

Sau khi lên xe, đột nhiên trở nên yên tĩnh. Lưu Bưư và Tiểu Lý Tử không nói gì, đều thấy Trương Dương bây giờ đang rất kích động. Bởi vì cứ cách mười phút Trương Dương lại hỏi lái xe còn bao lâu nữa thì đến, đã đánh mất sự tỉnh táo và cơ trí bình thường.

“Bác lái xe, còn lâu nữa không?” A Trạch thầm đếm, đây là lần thứ mười một Trương Dương hỏi lái xe.

“Anh bạn trẻ, không xa nữa đâu. Đúng, nhìn bộ dạng kích động của cậu, có phải là đi thăm bạn gái”

“Ha ha, không phải, về thăm bố mẹ”

“Ồ, thật hiếm có, bạn trẻ bây giờ còn có mấy người về thăm bố mẹ chứ...” Lái xe cảm khái nói, vẻ mặt kích động nhìn lên biển chỉ đường, hắn thấy được dấu hiệu đến khi công nghiệp Huadu. Lúc này xe khách đã tăng tốc độ.

“Ừm, đến rồi, lúc về các cậu có đi xe tôi không?”

“Không cần, không cần, tôi muốn ngủ lại đây một đêm” Xe khách chạy vòng vo hơn hai mươi phút mới tìm được khu công nghiệp mà Trương Dương nói. Khi xe khách dừng trước cửa khu công nghiệp, chuyển các bao lớn bao nhỏ qua xuống, bốn người không khác gì dân chạy nạn vậy.

Chẳng qua bốn nạn dân này ngoại trừ Trương Dương, tất cả đều có khí thế. Lưu Bưư tự nhiên không cần phải nói. Hắn có bao giờ mặc như một tên ăn mày chứ. Tính của hắn luôn là như vậy. Mà Tiểu Lý Tử dù sao cũng là cường giả, mặc dù còn chưa có phong độ của cường giả, nhưng trong mơ hồ có một cỗ khí thế mà người ta không dám khinh thường. Về phần A Trạch, khuôn mặt lạnh như băng của A Trạch làm người ra hiểu lầm hắn rất thanh cao. Chẳng qua trên thực tế A Trạch đúng là thanh cao.

Đó là một khu công nghiệp lớn, ít nhất có hơn năm ngàn người, cửa rất lớn, cửa có chữ sơn son thiếp vàng: Công ty trách nhiệm hữu hạn Hoàn Cảnh.

Bây giờ đã là giờ ăn cơm, ngoài cửa rất nhiều người qua lại. Trương Dương đột nhiên có chút không biết làm sao, bây giờ hắn như một thằng ngu vậy.

“Tao nói Dương ca, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng ở đây sao?” Lưu Bưư bực mình, đám công nhân nghỉ trưa nhìn bọn họ như động vật quý hiếm vậy.

“Tao... khụ khụ... tao chỉ biết mẹ làm ở đây, tao không biết làm ở bộ phận nào...” Trương Dương lúng túng nói.

“Chúng ta vào tìm được chứ?” Lưu Bư nói.

“Bư ca, mày không thấy sao, vào phải có thể đó”

“Cần mẹ gì có thể hay không chứ, không phải chỉ là mấy thằng bảo vệ canh cửa sao?” Lưu Bư tùy tiện đi đến cửa bảo vệ. Ở cửa có hơn mười bảo vệ nhìn chăm chăm vào nhân viên công ty, như sợ có người ăn trộm đồ vậy. Thi thoảng còn có thể gọi một người lại kiểm tra các đồ mang theo, ví dụ như hộp cơm...

“Này này, Lão Đại, chúng tôi đến thăm người thân, không phải đến gây chuyện” Trương Dương vội vàng đuổi theo. Tiểu Lý Tử cũng đuổi theo, A Trạch nhìn thoáng qua đồng quà cao như núi trên mặt đất, không động. “Người anh em” Lưu Bư đi tới trước mặt một người bảo vệ như đội trưởng.

“Xin lỗi, công ty chúng tôi không nhận công nhân nam” Mất bảo vệ như một con chim ưng nhìn chăm chăm vào các công nhân ra vào, không nhìn Lưu Bư. Mặc dù bọn họ thấy Lưu Bư cầm một bao thuốc trên tay, nhưng vẫn như cũ không thoát khỏi ánh mắt sáng như sao của bọn họ. Bọn họ đã sớm phát hiện bốn người này, rất nhiều bao lớn bao nhỏ đặt trước cửa. Có lẽ mua thuốc cũng là muốn tạo quan hệ mà thôi.

“Mẹ nó, bọn mày xem thường đồng bào nam giới như vậy sao?” Lưu Bư nổi giận. Hắn nóng lên, liền quên đi mình đến tìm người mà đúng là đến tìm việc. Bây giờ thấy thái độ kẻ cả của tên bảo vệ, sao không tức cho được.

“Bư ca, tao đánh giúp mày. Dương ca, mày kéo tao làm gì?”

“Khụ khụ... “ Lưu Bư trợn trừng mắt lên.

Thì ra, hắn vốn chỉ là mắng người, Tiểu Lý Tử đã ra tay. Thân hình đột nhiên tiến lên muốn đánh người, may là Trương Dương nhanh tay, kéo Tiểu Lý Tử lại. Nếu không một quyền của Tiểu Lý Tử tuyệt đối có thể làm cho tên bảo vệ ngã xuống đất. Chàng qua tên bảo vệ không biết có nguy hiểm, vẫn cười lạnh. Hiển nhiên hắn không coi mấy thằng “nông dân” đến tìm việc này vào đâu.

“Tao nói rồi, chúng ta đến thăm người thân, không phải đến gây sự. Bố mẹ tao làm ở đây. Nếu như tao gây sự, bọn họ sau này sao làm được ở đây nữa chứ?”

Trương Dương tức giận nhắc nhở hai tên sợ thiên hạ không loạn.

“Việc chó gì phải đi làm, đánh cho bọn bảo vệ này một trận, sau đó bảo bác gái về nhà hưởng phúc. Chúng ta bây giờ là triệu phú mà” Lưu Bư nhếch miệng cười nói.

“Tao nói Bư ca, tao đã nói rồi. Bố mẹ tao không chịu ngồi yên, mày bảo hai người ở nhà hưởng phúc, tốt hơn hết là giết bọn họ, việc này sau nói tiếp”

“Nhưng, tao không quen nhìn thái độ coi người như cỏ rác của chúng” Lưu Bư rất không thoải mái. Cho đến bây giờ chỉ có hắn khinh thường người khác. Đâu ngờ rằng hôm nay lại có người xem thường hắn, hơn nữa là một thằng bảo vệ nhỏ bé.

“Ừm ừm, đúng thế đúng thế. Tao gặp phải loại người này đều đánh cho một quyền”

Tiểu Lý Tử vội vàng gạt đầu. Người này từ thôn quê mà ra, trong thành thị gặp rất nhiều nguy hiểm, bị xem thường rất nhiều. Có đôi khi đi vào thư viện đọc sách lại bị nhân viên ở đó nói vài câu, làm cho tâm lý hắn mất bình hành. Đến sau này đi theo Cơ Ca mới cải thiện đôi chút. Không ngờ rằng theo Trương Dương lại gặp phải chuyện này, sao không tức chứ. Đặc biệt là mấy hôm trước nghe Trương Dương nói mình là cường giả đứng đầu thế giới, cả thế giới mấy tỷ người mà chỉ có hơn hai mươi một cường giả, trong lòng không khỏi tự hào. Sao để cho mấy thằng bảo vệ điều võ dương oai trước mặt mình chứ.

“Chúng ta đánh mấy thằng bảo vệ có gì thú vị chứ?” Ánh mắt Trương Dương trở nên lạnh lùng, nhìn hai người nói.

“A...”

“Khụ khụ, Tiểu Lý Tử, giúp tao tìm xem cái, vòng ngọc tao mua cho bác gái không biết đâu rồi”

“Ừ ừ, tao tìm, tao tìm...”

Hai người không dám nhìn vào mắt Trương Dương, vội vàng nói sang chuyện khác. Trương Dương thấy vậy không khỏi lắc đầu. Tên Tiểu Lý Tử này cũng không phải thiện lương gì, bây giờ đi cùng Lưu Bư, nếu như không giám sát một chút, còn không biết gây ra bao nhiêu chuyện.

Một người coi mình là cường giả Vi Tiểu Bảo, một người là tên xã hội đen đầy bạo lực không chịu nổi một chút thiệt thòi, nghĩ đến cũng đau đầu.

“Bọn mày chờ ở đây, tao đi hỏi một chút” Trương Dương trừng mắt nhìn Lưu Bư, bảo hắn thành thật một chút rồi đi về phía đám bảo vệ.

367. Chương 367: Vòng Ngọc Trai Hai Vạn Tiền Âm Phủ

“Ông anh, tôi đến thăm người thân...” Trương Dương giải thích với bảo vệ.

“Thăm người thân? Thăm người thân sao mang theo nhiều thứ thế?” Tên bảo vệ suốt nửa bị Tiểu Lý Tử đánh cười lạnh, ra vẻ tao không phải thằng ngu. Trương Dương thấy vậy chỉ muốn đánh người.

“Tôi đúng là đến thăm người mà, phiền anh thông báo giúp tôi. Bố tôi tên là Trương Diệu Căn” Trương Dương nén cơn giận trong lòng. Gặp rất nhiều đại nhân vật, ngay cả tướng quân cũng rất hòa đồng, Trương Dương phát hiện mấy thằng nhỏ bé như bảo vệ này mới khó chơi. Khó trách mọi người đều nói Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi, xem ra cũng có lý.

“Trương Diệu Căn. Trương Diệu Căn là gì của cậu?” Tên bảo vệ nhìn Trương Dương hỏi.

“Là bố tôi, bố mẹ tôi đều làm ở đây, đã nhiều năm rồi”

“Ừ, đúng là có người như vậy, cậu chính là Trương Dương?” Trên mặt tên bảo vệ hiện lên một tia quái dị.

“Đúng, bố tôi đã nhắc đến tôi với anh?” Trương Dương không khỏi ngẩn người, không ngờ rằng một tên bảo vệ lại biết hắn.

“Không phải, là bạn gái của cậu nói” Bảo vệ nói.

“Bạn gái tôi?” Trương Dương há hốc mồm.

“Ừm, bạn gái mày, được rồi, tôi đang làm việc, các cậu chờ một lát...” Bảo vệ hình như không muốn nhiều lời với Trương Dương về vấn đề này, ngừng nói.

“Chúng ta vì có thể vào tìm bố mẹ tôi không? Bây giờ hình như đang là giờ nghỉ ăn cơm trưa?”

“Không được”.

Trương Dương vốn tưởng rằng tên bảo vệ này sẽ thông cảm. Không ngờ rằng đối phương vẫn lạnh nhạt như vậy. Mấy tên bảo vệ phía sau cũng đi lên, mấy người thì thầm với nhau gì đó, hình như nhắc đến một người họ Hoàng. Nghe đến đây, Trương Dương cũng chẳng muốn nghe nữa. Dù sao mấy cái tên đó hắn cũng không biết.

“Anh bạn trẻ, tốt nhất tốt cậu hãy đến, giám đốc Hoàng của chúng tôi lập tức đến đây” Một bảo vệ đi tới nói nhỏ với Trương Dương, xem ra là có ý tốt.

“Giám đốc Hoàng có quan hệ gì với tôi chỉ đến thăm người thân thôi mà” Trương Dương có chút khó hiểu.

“Nhưng mà, giám đốc Hoàng thích bạn gái cậu. A, giám đốc Hoàng tới” Tên bảo vệ vội vàng lui lại vài bước”

“Đang làm mà tụ tập lại nói chuyện với nhau. Đội trưởng Tô, đây là đội bảo vệ của anh?”

Ngay khi Trương Dương chuẩn bị hỏi bạn gái là chuyện gì, một người đàn ông trung niên đi tới. Người này mặc đồ tây hàng hiệu, tóc vuốt keo ruồi bay cũng ngà, giày da được đánh bóng như mặt gương, mặt mũi trắng nõn, chẳng qua hàm răng lại vàng khè, làm cho người ta thấy là một tên Hán gian.

“Giám đốc Hoàng đã ăn cơm chưa thế?” Tên đội trưởng bảo vệ gật đầu cúi người, vẻ mặt nịnh nọt nói với người đàn ông này.

“Bọn họ là ai?” Giáo đốc Hoàng không thèm nhìn đội trưởng bảo vệ, chỉ vào Trương Dương cùng với ba người A Trạch đứng ở xa mà nói.

“Ồ, bọn họ đến thăm người thân, là con trai của Trương Diệu Căn, Trương Dương. Giám đốc Hoàng, tôi không cho bọn họ vào” Đội trưởng bảo vệ câu sau liền hạ thấp âm thanh. Chẳng qua Trương Dương vẫn nghe thấy.

Trương Dương cảm thấy chuyện hơi phức tạp, giống như lần này không phải là đến thăm người thân, mà giống như mình đến làm gián điệp vậy. Xem ra bố mẹ đã xảy ra chuyện gì.

“Con trai Trương Diệu Căn? Trương Dương?” Giám đốc Hoàng ra vẻ cao cao tại thượng đi tới trước mặt Trương Dương.

“Ừ” Trong đầu Trương Dương đột nhiên có cảm giác chán ghét người này.

“Ừm ừm, không sai, quả nhiên là người anh tuấn, ha ha” Giám đốc Hoàng nhìn Trương Dương, cười lớn.

“Xin hỏi, tôi có thể vào không?” Trương Dương lạnh nhạt nói.

“Đương nhiên, đương nhiên. Tiểu Ngô, cậu dẫn bọn họ vào tìm Trương Diệu Căn” Giám đốc Hoàng cười lớn nói với một tên bảo vệ nhỏ tuổi bên cạnh.

“Vâng”.

“Cảm ơn”.

Trương Dương cũng chẳng muốn dây dưa với tên này làm gì. Đi đến bên cạnh ba người sách mấy túi đi theo tên bảo vệ đó đi vào. Mà A Trạch, Lưu Bư và Tiểu Lý Tử cũng xách túi đi sát theo Trương Dương.

Trương Dương luôn cảm thấy có gì đó không ổn. Bây giờ hắn chỉ muốn nhanh thấy bố mẹ.

“Trương sư phụ, Trương Diệu Căn sư phụ, con trai ông đến thăm ông...” Tên bảo vệ hình như không muốn nói chuyện với Trương Dương, rất nhanh dẫn Trương Dương đến một căn nhà, gọi lớn rồi bỏ đi.

“Trương Dương”.

“Con trai”.

Trương Dương cảm thấy yết hầu như nghẹn lại, hai mắt mờ hồ. Nhiều năm không gặp bố mẹ, sự thân thi Dứt này, niềm thương nhớ, thậm chí còn có chút xa lạ. Trong lòng Trương Dương như có trăm cảm giác đan xen vào nhau.

“Con trai, con trai của mẹ, thật là con rồi”.

Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi đứng trên ban công như một cơn gió chạy xuống, ôm chặt lấy Trương Dương, kích động đến độ nước mắt rơi ra, hai tay không ngừng vỗ lưng Trương Dương. Nhìn trông rất tức cười, bởi vì người phụ nữ này cao không tới vai Trương Dương.

“Mẹ, ở đây nhiều người như vậy...” Mắt Trương Dương thấy đám Lưu Bư đang cười trộm, không khỏi xấu hổ nói.

“Ừ ừ...” Trương mẫu lau nước mắt, cười nói: “Những người này đều là bạn của con sao?”

“Vâng, đều là bạn của con”.

“Cháu chào bác”.

“Cháu chào bác”.

“Cháu chào bác”.

“Tốt, tốt, chào các cháu, mau vào thôi” Trương mẫu vui mừng ra mặt, vội vàng kéo mấy người lên lầu.

Đây là một căn phòng khoảng sáu mươi mét vuông, có lẽ là nhà dành cho công nhân ở lại. Mặc dù nhỏ nhưng cũng sạch sẽ, duy nhất không được hoàn mỹ là mấy người bọn họ ngồi xuống, phòng khách có vẻ chật chội.

Lúc này, Trương phụ đã sớm rót bốn cốc trà.

Bố Trương Dương thoát nhìn không hay nói, trầm mặc ít nói. Sau khi tiến vào chỉ nói chuyện với đám Lưu Bư một chút, sau đó không ngừng nhìn Trương Dương, nhìn trên, nhìn dưới, nhìn hai bên, tình cha thật cao cả. A Trạch và Tiểu Lý Tử thấy thế đều rất hâm mộ. Ngay cả Lưu Bư có bố mẹ mà mắt cũng đỏ lên. Hiển nhiên hắn cũng đang nhớ đến người mẹ như hổ của mình.

“Ông, ông nói chuyện với bạn Trương Dương, tôi xuống nhà bếp lấy mấy món lên...” Trương mẫu lập tức đi ra ngoài.

“Mẹ, không cần phiền phức như vậy đâu” Trương Dương vừa định đề nghị ra ngoài ăn, nhưng Trương mẫu đã không thấy đâu cả. Chẳng qua Trương Dương cũng muốn ăn một bữa cơm ở đây, hưởng thụ cảm giác gia đình.

“Bố, còn có người ăn cơm cùng chúng ta sao?”

Hiển nhiên, bố mẹ Trương Dương đang chuẩn bị ăn cơm, các món đã được dọn lên bàn, cơm cũng đã được xới ra. Chẳng qua làm Trương Dương khó hiểu là trên bàn lại để ba cái bát.

“Đúng vậy, bạn gái con sẽ đến ngay” Trương Diệu Căn nhìn đồng hồ nói.

“Bạn gái con... khụ khụ...”

“Bác, thơm quá... Trương Dương...”

Ngay lúc Trương Dương vừa định hỏi là có chuyện gì, một cô gái mặc đồng phục từ bên ngoài đi vào. Cô gái có mái tóc dài, đôi mắt to trong suốt. Mặc dù mặc đồng phục, nhưng không mất đi đường cong gợi cảm, chỗ lõm chỗ lồi trên cơ thể. Làm cho mắt người ta sáng rực lên, giống như cả căn phòng đều sáng lên vậy..

“Di Nhiên”.

“Tiêu Di Nhiên”.

Trương Dương và Lưu Bư cùng đứng lên, kinh ngạc nhìn cô gái này. Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ được Tiêu Di Nhiên lại xuất hiện ở đây, điều này thật khó tin.

Mà A Trạch và Tiểu Lý Tử lại ngơ ngác, không rõ chuyện gì xảy ra.

“Di Nhiên, sao em lại ở đây?” Trương Dương từ từ ngồi xuống, khống chế tâm trạng của mình mà hỏi.

“Em... em không tìm được anh nên em đến đây...” Tiêu Di Nhiên đang vui mừng đột nhiên trở nên xấu hổ, mặt đỏ ửng.

“Anh...” Trương Dương đột nhiên có một cảm giác không biết nói gì.

Trong phòng đột nhiên trầm lắng, một trận buồn chán, Tiêu Di Nhiên ngẩng ngốc nhìn Trương Dương, dường như không bao giờ chán.

“Lão Đại, chúng ta cũng ở đây, mày có gì thì vào phòng rồi hãy nói? Không cần nháy mắt đưa tình ở đây” Lưu Bư cười cười phá vỡ sự im lặng.

“...” Trương Dương không có gì để nói.

“Đi đi, cô gái này chịu rất nhiều thiệt thòi, mỗi ngày đều mong ngóng con, ài” Trương Diệu Căn nhẹ nhàng nói.

Lúc này, Tiêu Di Nhiên mặt đỏ ửng đi vào trong phòng, hiển nhiên đó là phòng của nàng. Cửa mở ra, một mùi hương thơm ngát dễ chịu trào ra.

“Trương Dương”.

“Di Nhiên”.

Phòng rất nhỏ, ngoại trừ một chiếc bàn, chỉ có một chiếc giường rộng hai mét hai. Ngoại trừ chiếc giường, không có chỗ nào để ngồi. Trương Dương chỉ có thể ngồi trên giường. Tiêu Di Nhiên từ từ thu dọn những đồ đạc trong phòng. Hai người gọi nhau một tiếng rồi lại rơi vào im lặng.

“Trương Dương”.

“Di Nhiên”.

Sau đó lại ngơ ngác nhìn nhau, một cảm giác không thể nào hình dung tràn ngập trong phòng, có chút áp lực, có chút nặng nề, lại có chút mập mờ...

Đột nhiên phát hiện hai người đã hơn nửa năm không gặp, tình ý dạt dào cũng đã phai nhạt đi đôi chút.

“Anh hỏi trước đi” Tiêu Di Nhiên ngồi xuống giường, cầm lấy lược nhẹ nhàng chải mái tóc dài, trong mắt có một tia buồn phiền.

“Em đến đây từ lúc nào?”

“Lần trước sau khi chúng ta chia tay, em không có tin tức của anh. Anh đã từng nói cho em biết bố mẹ anh làm việc ở đây, nên em tìm đến đây. Lúc ấy nơi này vừa tuyển công nhân nữ, em liền vào đây làm” Giọng nói thản nhiên của Tiêu Di Nhiên, Trương Dương nghe được lại như bị dao cắt trong lòng. Hắn không nghĩ tới Tiêu Di Nhiên mà nàng lại luôn nghĩ đến mình, thậm chí còn từ ngàn dặm xa xôi tìm đến đây. Trương Dương có thể hiểu Tiêu Di Nhiên đã khổ thế nào.

“Công việc có mệt không?”

“Không sao, cuộc sống mỗi ngày đều như nhau. Hai bác đối với em rất tốt. Ít nhất tốt hơn khi ở thành phố C nhiều, không nhìn cảnh mà nhớ người” Tiêu Di Nhiên nhẹ nhàng mở quyển album trên bàn ra, bên trong đều là ảnh của Tiêu Viễn Hành, thể hiện sự huy hoàng của Tiêu Viễn Hành.

“Di Nhiên, xin lỗi...”

Trương Dương đi đến bên cạnh Tiêu Di Nhiên, ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng. Cảm giác áy náy trong lòng càng tăng lên, nàng như thánh nữ trong lòng hắn, nàng như một nữ thần cao cả. Đây là lần đầu tiên hắn đến gần nàng như vậy.

Thực ra Trương Dương không biết hắn từ trước đã ở rất gần Tiêu Di Nhiên, mà là do hắn kéo xa khoảng cách giữa hai người. Chỉ đến lúc này, hắn mới có thể cảm giác được đến gần.

“Anh không phải đã về sao? Sao lại nói xin lỗi?” Tiêu Di Nhiên đưa lược cho Trương Dương, nhẹ nhàng nói: “Chải tóc cho em”.

“Ừ”.

Trong phòng rất yên tĩnh, ngay cả tiếng lược chải tóc cũng có thể nghe thấy được. Tiêu Di Nhiên hạnh phúc nhắm mắt lại. Từ trước đến nay bọn họ đều đợi ngày này. Mà ngày này nàng rốt cuộc đã đợi được.

Trương Dương chải tóc rất cẩn thận.

“Anh còn đi nữa không?” Tiêu Di Nhiên hỏi.

“Anh...”

Đã Nam nhi chí tại bốn phương, đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng. Em ở cùng hai bác cũng rất tốt, có thể chăm sóc lẫn nhau, anh không cần lo lắng”.

Tiêu Di Nhiên luôn nghĩ vì Trương Dương. Đây là điều mà Trương Dương áy náy với nàng nhất. Tiêu Di Nhiên chưa bao giờ yêu cầu hắn cái gì.

“Anh nghĩ... mọi người không cần đi làm nữa...”

“Vì sao không đi làm nữa?” Tiêu Di Nhiên quay người lại, mỉm cười với Trương Dương: “Có phải anh phát tài rồi không?”

“Khụ khụ... cái này... đúng là có hơi phát tài một chút” Trương Dương không khỏi đỏ mặt, hắn hơi xúc động một chút.

“Hi hi, nếu như phát tài rồi không đi làm, vậy con người sống còn có gì thú vị nữa chứ? Thực ra tài sản mà ca ca để lại cho em, cũng đủ để em sống cả đời. Còn có Thất Ca từng tháng cũng gửi cho em một số

tiền. Nhưng không phải em vẫn đi làm sao. Đi làm để quên đi phiền muộn, cuộc sống phong phú, tại sao lại không đi làm?”

“Vây... vậy đi làm vậy” Trương Dương đột nhiên có cảm giác thất bại. Hắn đang định đầu tiên là thuyết phục Tiêu Di Nhiên, sau đó thuyết phục bố mẹ mình. Nhưng đầu ngõ rằng Tiêu Di Nhiên lại là một cái đĩnh. Xem ra không cần nói với bố mẹ nữa.

“Trương Dương”.

“Trương Dương”.

“A...” Trương Dương vội vàng trả lời, là mẹ gọi.

“Muốn tình cảm thì chờ đến tối nhé, bây giờ là lúc ăn cơm”.

“Khụ khụ.... con”

Trương Dương và Tiêu Di Nhiên nhìn nhau, mặt đỏ tịm mang tai.

“Nhìn gì thế, đi ăn cơm thôi, nếu không bác sẽ phá cửa đó” Tiêu Di Nhiên không nhin được mà cười, mặt đỏ ửng, ngón tay thon dài trắng nõn điểm vào trán Trương Dương. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần của nàng, Trương Dương mơ hồ.

“Cốc cốc...”

“Trương Dương, ăn cơm thôi, con không nghề ngỗng gì, nhưng bố mẹ còn phải đi làm, tối muốn làm gì thì làm”.

Quả nhiên, Trương mẫu đã gõ cửa, hai người lại đỏ mặt, như có lửa nóng trong người vậy.

“Ồ.Ồ. Con ra đây...”

Trương Dương và Tiêu Di Nhiên vội vàng chỉnh lại quần áo, đỡ làm mọi người bên ngoài hiể lầm. Sau khi hai người ra khỏi phòng, ngoại trừ Trương Diệu Căn, tất cả đều nhìn Trương Dương với vẻ mặt kỳ quái. Đặc biệt là Tiểu Lý Tử, hắn càng hứng thú cẩn thận nhìn Trương Dương từ trên xuống dưới, giống như phát hiện được bí mật gì đó.

“Ăn cơm, ăn cơm thôi”.

Làm cho Lưu Bư kinh ngạc đó chính là hắn vẫn tưởng rằng mẹ Trương Dương giống như mẹ mình đều là nữ quyền, nhưng đầu ngõ rằng lại là hai việc hoàn toàn khác nhau. Bố Trương Dương lẳng lặng ngồi đó, nhưng gần như không phải động tay, cơm không cần xới, ngồi ở ghế chính. Trương mẫu rất cẩn thận xới cơm cho bố Trương Dương, so đĩa, sau đó lại xới cơm cho khách và Trương Dương. Cuối cùng mới xới cho mình và Tiêu Di Nhiên.

Làm cho Lưu Bư càng ngạc nhiên hơn là chiếc bàn này cũng có vị trí, mấy người dựa theo Trương mẫu sắp xếp mà ngồi xuống. mà Lưu Bư phát hiện Tiêu Di Nhiên và Trương mẫu ngồi ở dưới cùng.

Lúc ăn cơm, Lưu Bư lại phát hiện, bố Trương Dương không động đĩa, Trương mẫu và Tiêu Di Nhiên tuyệt đối không động.

Đây là một gia đình làm cho người ta quý dị, nhưng lại rất hài hòa. Nhìn bố Trương Dương và Trương Dương ăn cơm Trương mẫu xới, gấp thức ăn. Lưu Bư thầm than trong lòng, bố mình bao giờ mới được hưởng thụ sự đãi ngộ này chứ.

Ài, người so với người, thật tức chết được.

“Bác gái...” Lưu Bư không nhin được mà nói.

“Lúc ăn cơm không được nói chuyện” Trương Dương lập tức cắt ngang lời Lưu Bư nói.

“Hả... khụ khụ...”

“Nói đi, hôm nay tình hình hơi đặc biệt. Hơn nữa cũng sắp đến giờ làm rồi, tận dụng thời gian” Trương Diệu Căn nhẹ nhàng nói.

“Tiểu Lưu, có gì muốn hỏi?” Trương mẫu hỏi.

“Cái này... tại sao có nhiều quy định như vậy?”

“Quy định gì? Cháu nói quy định lúc ăn cơm hả?”

“Vâng vâng” Lưu Bư liên tục gật đầu.

“Thực ra không riêng gì quy định lúc ăn cơm, còn có rất nhiều quy định. Ở Trương gia có rất nhiều quy định. Nghe nói Trương gia thời xưa là một gia tộc lớn, chẳng qua nam không hưng vượng nên tạo thành cảnh âm thịnh dương suy. Trương gia ít nam, mà gia tộc lại nhiều nữ khiến cho nam không ra nam, nữ không ra nữ, dương khí suy kiệt. Cho nên tổ tông lập tổ huấn, chỉ cần vào Trương gia phải tuân theo tổ huấn mà tổ tông lập ra. Lấy điều này bồi dưỡng dương khí của đàn ông Trương gia. Ăn cơm chỉ là một trong số đó mà thôi, còn có rất nhiều” Lúc Trương mẫu nói còn không ngừng nhìn Tiêu Di Nhiên, giống như là nói cho Tiêu Di Nhiên nghe. Mà Tiêu Di Nhiên cũng ngoan ngoãn mà nghe.

“Ồ, như vậy ạ, ài, sao nhà cháu lại không có tổ huấn chứ?” Lưu Bư bình tĩnh, tiếc nuối nói.

“Ăn cơm, ăn cơm, mày nói nhiều quá” Trương Dương trừng mắt nhìn Lưu Bư.

“Trương Dương, con làm gì rồi?” Trương mẫu chuyển chủ đề, đây mới là vấn đề bố mẹ quan tâm.

“Cái này... có làm ạ”

“Tiền đủ tiêu không?”

“Con cũng hơi phát tài”.

“Kiếm được chút tiền cũng không được kiêu ngạo như vậy. Con nhìn con kìa, cái tốt không học, lại học hư vinh. Con nhìn con xem, mua nhiều thứ như vậy để làm gì? Dù hơi phát tài cũng không nên lãng phí như vậy chứ?”

“Con xem, còn mua vòng tay, cái này rẻ nhất cũng mấy trăm, mà đắt thì phải mấy vạn” Trương mẫu hưng phấn nói.

“Bác gái, đó là cháu mua tặng bác. Không phải mấy trăm đồng...” Lưu Bư đau lòng nhìn Trương mẫu tung tung vòng ngọc trong tay, sợ ngã xuống. Vòng ngọc này hơn hai vạn đó.

“Không phải mấy trăm? Vậy là tốt rồi. Bác còn tưởng các cháu bị kẻ gian lừa gạt. Thứ này có lẽ cũng chỉ mấy chục” Trương mẫu ra vẻ thông minh.

“Bác, hơn hai vạn đó ạ...”

“Trời, hơn hai vạn, bác biết, hai vạn tiền âm phủ” Trương mẫu thuận tay ném vòng ngọc vào trong đồng quả, nhìn đồng hồ, vội vàng trở lại chỗ ngồi ăn vài miếng cơm: “Mau ăn đi, sắp đến giờ làm rồi. Hết giờ làm, đến tối sẽ có nhiều thời gian hơn, sẽ nói chuyện với mấy thằng quỷ này” Lưu Bư há hốc mồm không nói lên lời, hẳn muốn khóc rồi.

“Ăn cơm thôi” A Trạch an ủi Lưu Bư một chút, trong lòng thầm kêu may mắn mình mua chính là trang sức bằng vàng. Chẳng qua may mắn đặt ở dưới cùng đồng quả. Nếu không nhất định sẽ bị Trương mẫu coi là đồ trang sức giả.

“Ăn cơm, ăn cơm...” Lưu Bư nhìn vòng ngọc hơn hai vạn bị ném vào trong túi nilon, vẻ mặt buồn bã cúi xuống ăn cơm.

368. Chương 368: Phát Uy.

Sau khi ăn xong, Trương mẫu vội vàng thu dọn, mấy người liền đi làm.

Trương Dương bảo bố mẹ và Tiêu Di Nhiên xin phép nghỉ, nhưng ba người đều nói bọn họ đến quá đột ngột không tiện xin phép. Sau hôm nay có thể xin nghỉ vài ngày ở nhà chơi với Trương Dương. Trương Dương cũng không thể làm gì khác.

Trương Diệu Căn vốn định bảo Trương Dương ở trong nhà nghỉ ngơi, nhưng Lưu Bư lập tức từ chối.

Ở trong căn phòng chật hẹp này, muốn nằm cũng phải thu tay thu chân, bốn tên thanh niên cường tráng sao ở được đây đến tận năm giờ.

“Con trai, nghe lời mẹ đi, mẹ đi làm, tối nay ngủ với mẹ” Trương mẫu yêu thương vỗ vỗ mặt Trương Dương.

“Trương Dương, phát tài thì mua cho bố đôi kính khác, kính suốt ngày tuột mặt lắm” Trương Diệu Căn lấy mắt kính xuống lau lau.

“Vâng vâng” Trương Dương liên tục gật đầu, cảm nhận nhiệt độ trên cơ thể mẹ, giống như trở về thời ấu thơ không phải lo lắng gì hết.

“Con trai, trước cửa khu công nghiệp có một khách sạn. Nghe con nói hơi phát tài, lát nữa con đến đó thuê một phòng. Hết giờ làm mẹ sẽ gọi điện cho con. Tối mẹ mời cơm, ra quán ăn một bữa”

“Đồ ở quán rất đắt đó” Trương phụ khuyên một câu.

“Đi đi, ông lão đáng ghét, con trai hiếm khi trở về, phải ăn ngon một chút chứ”.

“Ồ...” Trương phụ gật đầu.

Trương mẫu dặn dò mấy lần rồi đi làm. Mà Tiêu Di Nhiên cũng lưu luyến không muốn đi, tình ý trên mặt làm cho Trương Dương hận không thể đi làm cùng nàng.

“Đi thôi, thời gian còn dài mà”.

Lưu Bư kéo Trương Dương vẫn đang bần thần đứng đó.

“Đi” Trương Dương ngơ ngác nhìn bố mẹ và Tiêu Di Nhiên đi làm, thở dài một tiếng. Trong mắt bọn họ, mình mãi là một đứa trẻ.

Lúc này, xí nghiệp từ từ trở nên yên ắng, bốn người Trương Dương đi về phía cửa.

Hán khu này được thiết kế rất kỳ lạ, nơi dành cho công nhân và Hán khu không cách nhau, từ Hán khu và khu dành cho công nhân ở đều đi qua một cổng.

“Đứng lại” Khi mấy người Trương Dương đi tới cửa, tên đội trưởng họ Tô đã ngăn lại.

“Hả, có việc gì?”

Mấy người sững sốt.

“Xin lỗi, ra khỏi Hán khu đều phải kiểm tra” Một tên bảo vệ cao to nói.

“Chúng tôi chỉ vào thăm người thân, cũng cần kiểm tra sao?” Trương Dương nhíu mày nói.

“Không được, dù cậu là ai, chỉ cần đi ra ngoài đều bị kiểm tra” Đội trưởng đầy chính nghĩa nói. Nhưng Trương Dương lại thấy không được tự nhiên. Bởi vì ánh mắt tên đội trưởng không ngừng lóe lên.

“Ngay cả công an cũng phải có lệnh mới được lục soát hướng hồ là mấy thằng bảo vệ bọn mày. Mày dám lục soát, tao sẽ đánh mày đến mức mẹ mày cũng không nhận ra” Lưu Bư đã sớm chán ghét mấy người này, mặt mày dữ tợn uy hiếp.

“Này này, đi ra, đi ra, có người gây sự”

Đội trưởng vừa kêu, trong phòng bảo vệ lập tức có năm sáu người đi ra. Có mấy tên bảo vệ đang cầm bộ đàm gọi đi, hiển nhiên đang gọi người.

“Thực sự muốn lục soát?” Trương Dương cười đầy tức giận.

“Nhất định phải lục soát” Trong tay tên bảo vệ không biết lúc nào đã cầm lấy một cây côn cao su, giọng nói vô cùng kiên định. Giống như Trương Dương không cho hắn lục soát sẽ ra tay.

“Được được, tao muốn xem mày định làm gì”

Trương Dương ra hiệu cho đám Lưu Bưu lui lại, khẽ cười. Hắn cảm thấy có điểm không đúng. Bởi vì khi cửa phòng bảo vệ mở ra, hắn nhìn thấy tên giám đốc Hoàng đang lén lén lút lút nhìn ra.

Một giám đốc của nhà máy có năm nghìn công nhân không nên xuất hiện trong phòng bảo vệ.

Hiển nhiên lần lục soát này là nhằm vào bọn họ. Dù sao trên người bọn họ cũng không mang theo thứ gì, ăn mặc cũng đơn giản, căn bản không thể nào trộm gì hết.

Gần như ngay lập tức trong đầu Trương Dương đã đoán ra được nguyên nhân.

Chuyện rất đơn giản, rất rõ ràng. Thằng giám đốc Hoàng rằng vàng kia đang theo đuổi Tiêu Di Nhiên, nhất định bị Tiêu Di Nhiên từ chối. Mà Tiêu Di Nhiên được mẹ che chở, giám đốc Hoàng không có biện pháp. Bây giờ mình tới, có lẽ thằng ranh này muốn trả thù hắn được coi là bạn trai của Tiêu Di Nhiên. Tên đội trưởng bảo vệ hình như e ngại Lưu Bưu vì hắn cao to. Chờ mười tên bảo vệ chạy ra mới bắt đầu lục soát Trương Dương.

Mà lúc này bọn Lưu Bưu cũng nhìn ra một ít mảnh khoe, cũng không ngăn cản, ra vẻ hứng thú nhìn mấy tên bảo vệ, giống như đang xem kịch vậy. Về mặt này của bọn họ làm cho tên đội trưởng lo lắng trong lòng. Nhưng bây giờ cười lên lưng hổ không thể xuống được. Huống hồ giám đốc Hoàng đang ở trong phòng bảo vệ chờ kết quả.

Đội trưởng bảo vệ cắn răng đi đến bên cạnh Trương Dương.

Hắn có một loại ảo giác, người thanh niên này như đột nhiên thay đổi vậy.

Đó một là sự thay đổi khó hiểu, nụ cười tà quái đó làm cho hắn cảm thấy rất áp lực.

Bảo vệ một tay nắm chặt, một tay cầm côn cao su, từ từ đi đến bên cạnh Trương Dương, trên trán đầy mồ hôi. Hắn phát hiện cứ đến gần một bước, tim hắn đập càng mạnh, hô hấp đã khó có thể khống chế.

Còn ba bước.

Đội trưởng bảo vệ cảm thấy ba bước này là khoảng cách không thể vượt qua. Chân của hắn rất nặng, giống như tảng đá ngàn cân đè lên vậy.

Hai bước.

Nhìn đôi mắt thâm thúy đó, đội trưởng bảo vệ run lên. Ánh mắt đó như thấy tận linh hồn của hắn vậy.

Một bước.

Rốt cuộc cũng đi bước cuối cùng. Đội trưởng bảo vệ thở dài một hơi, cả người thoải mái, đi ba bước này hắn cảm thấy đi ngàn dặm còn dễ hơn.

“Mày cầm gì trong tay?” Ngay khi tên bảo vệ muốn lục soát, Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Hả...”

Đột nhiên, đội trưởng bảo vệ biến sắc. Lời nói của Trương Dương như thanh búa nện vào tim hắn.

“Tao muốn xem mày cầm gì trong tay” Trên mặt Trương Dương hiện lên nụ cười quỷ dị.

“Không không... không có gì hết” Tên đội trưởng như bị điện giật lui về phía sau một bước, nắm chặt tay giấu ở sau lưng.

“Ha ha, thực sự không có sao?” Trương Dương từ từ đi tới, trên mặt hiện lên sát khí làm người ta sợ hãi.

“Không có... không có... bọn mày muốn làm gì?”

Đội trưởng lui về phía sau mới phát hiện phía sau đã bị thân hình như cánh cửa của Lưu Bưu chặn lại. Nhìn Lưu Bưu đang nhe răng ra cười, đội trưởng run lên.

“Bọn mày muốn làm gì hả...” Một tên bảo vệ vọt tới. Nhưng một cánh tay như đột nhiên xuất hiện trong không trung tóm lấy cổ hắn, tên bảo vệ mặt tái mét, hai chân đạp đạp trong không trung.

Là cánh tay nhanh như điện của A Trạch. Sau khi A Trạch ra tay, mấy tên bảo an đang định chạy tới liền ngừng lại. Sát khí mà A Trạch tản mát ra làm cho bọn họ vô cùng sợ hãi.

“Bọn tao không làm gì hết. Bọn tao chỉ muốn nhìn xem, bảo vệ bọn mày khi lục soát người khác trong tay sẽ cầm gì?” A Trạch nhẹ nhàng thả tên bảo vệ ra, vỗ lên vai hắn. Tên bảo vệ ngây ngốc đứng đó không dám động. đột nhiên trong nháy mắt không khí áp lực đến đỉnh điểm. Hơn mười tên bảo vệ bị mấy người áp chế không dám động. Đặc biệt là đôi mắt sáng chói của Tiểu Lý Tử, giống như con sói đói kiếm ăn trong đêm, làm cho đám bảo vệ không dám làm càn.

Đúng thế, Tiểu Lý Tử bây giờ chỉ nhìn đám bảo vệ ra tay là sẽ kiếm có báo thù. Hắn đã sớm rất tức giận với bọn này.

Một cường giả đầu thế nào chịu cảnh này chứ?

Dù là đi theo Cơ Ca, đám xã hội đen đều coi hắn như tổ tông.

Hừ hừ.

Đáng tiếc đám bảo vệ không dám động, hắn không có cách nào ra tay ra chân được. Điều này làm Tiểu Lý Tử bực mình, một cường giả không thể nào chủ động ra tay ăn hiếp mấy tên bảo vệ? Bây giờ Tiểu Lý Tử đã có cảm giác là cường giả.

“Đưa cho tao xem” Trương Dương cười nói.

“Bọn mày đi đi, tao tao... tao không kiểm tra bọn mày” Tên bảo vệ đã sớm quên phải kiểm tra Trương Dương, mặt đầy mồ hôi như một thác nước chảy xuống, chuyện đã không thể do hắn không chế.

Đột nhiên, đội trưởng bảo vệ cảm thấy cơ thể mình trở nên cứng ngắc, như bị đóng băng lại vậy.

Một loại áp lực nặng nề làm cho máu của hắn như dừng lại.

Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn tay mình bị Trương Dương kéo về phía trước, ngón tay bị Trương Dương bẻ ra.

Một thanh kim loại lấp lánh dưới ánh mặt trời, rất chói mắt.

Trương Dương biết đây là thanh kim loại do Hán khu sản xuất. Mẹ đã nói ra kim loại này rất quý giá.

Chuyện giống như hắn dự đoán, đó là một âm mưu rõ ràng. Chỉ là âm mưu đó vô cùng sơ hở, không cần tiến hành đã bị nhìn ra.

369. Chương 369: Hổ Ca Tới.

Đương nhiên đây là gặp phải Trương Dương, nếu như một công nhân bình thường gặp phải chuyện này thì dù có trăm miệng cũng không thể thanh minh được. Dù biết là bị vu oan cũng không thể tránh nổi. Bởi vì có ai tin vào một công nhân bình thường chứ.

“Ha ha, xem ra tao quá nhân từ, mấy con mèo con chó cũng dám khi dễ lên đầu tao. Có phải là ý của thằng giám đốc Hoàng của mày không?” Trương Dương dùng hai ngón tay cầm lấy thanh kim loại cười nói.

“Không phải, không phải, tao chỉ cầm trong tay thôi, tao không có ý gì khác” Đội trưởng bảo vệ tự nhiên là có chết cũng không thừa nhận. Chuyện này đánh chết cũng không thể thừa nhận. Nếu như thừa nhận thì không riêng gì giám đốc Hoàng, mà ngay cả công việc của hắn cũng bốc hơi. Đội trưởng bảo vệ mặc dù không phải chức to gì, nhưng muốn làm đến chức này không phải một hai ngày là được.

“Phải không?” Trương Dương nở nụ cười tàn độc.

“Rắc” Một tiếng làm cho người ta sợ hãi, giống như tiếng pháo nổ làm cho trái tim người ta trầm xuống.

“A...”

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng Hán khu. Tên bảo vệ gặp người xuống, ngón giữa của hắn đã bị Trương Dương bóp nát, tay đứt ruột xót, nỗi đau thấu xương như có con kiến cắn xé làm cho hắn vô cùng đau đớn.

Tay Trương Dương không hề thả lỏng, ngón tay bị bóp nát của tên đội trưởng vẫn còn trong tay hắn. Cả người tên này giống như cũng bị bẻ gãy như những ngón tay vậy.

“Nói” Trương Dương lạnh nhạt nhìn vào hai mắt đội trưởng.

“Không phải... a...”

Lại là một tiếng “Rắc” làm cho người ta sợ hãi, Trương Dương lại bóp nát một khớp xương.

“Tao cứ hỏi mày một tiếng mà mày không trả lời, tao sẽ bóp nát một ngón tay của mày. Sau khi bẻ gãy ngón tay mày sẽ đến lượt ngón chân. Nếu như mày không muốn cả đời ngồi trên xe lăn, tao nghĩ mày tốt nhất là sớm nói ra. Dù sao mày sớm muộn gì cũng phải nói, tốt hơn hết là nói sớm một chút. Hơn nữa mày chỉ là một thằng đội trưởng bảo vệ nhỏ nhoi, không nên bán mạng cho người khác”

“Tao nói... tao nói” Đội trưởng bảo vệ vô cùng sợ hãi, mặt đau đớn đến biến dạng. Trương Dương bây giờ ở trong lòng hắn không khác gì ma quỷ. Mà lúc này mười mấy bảo vệ xung quanh đều sợ hãi không dám tới gần.

“Ha ha nói sớm một chút sẽ không phải chịu khổ như vậy đâu” Trương Dương cười nhạt, thả lỏng tay đội trưởng bảo vệ ra.

“Là Hoàng...”

“Các người làm gì ở đây”

Nhân vật chính đã xuất hiện. Ngay khi tên đội trưởng chuẩn bị nói, giám đốc Hoàng ưỡn ngực, vẻ mặt uy nghiêm từ trong phòng bảo vệ đi ra, hung hăng trừng mắt nhìn tên bảo vệ.

“Ha ha, mày nói bọn tao ở đây làm gì?” Trương Dương cười nói.

“Tao không cần biết bọn mày ở đây làm gì, mời bọn mày lập tức rời khỏi đây, nếu không...” Giám đốc Hoàng cười lạnh nói.

“Nếu không thì sao?” Trương Dương tò mò hỏi.

“Tao đã gọi điện, là Hoa Nam Hồ của HUADU biết không?” Giám đốc Hoàng đắc ý cười nói: “Hoa Nam Hồ, ừ, vậy thì sao?” Trương Dương vẫn cười cười.

“Hồ ca là Lão Đại của thành phố HUADU, Hồ ca tới, bọn mày, hắc hắc” Giám đốc Hoàng cười lạnh nói.

“Tao vốn đã định đi nhưng xem ra tao bây giờ không thể đi được. Nếu như tao đi có lẽ bạn gái tao cũng sẽ bị mày làm hại” Trương Dương cười cười rút điện thoại ra, gọi cho Đào Ca.

“Đào Ca... ừm, tôi là Trương Dương, tôi đang ở thành phố HUADU, giờ đang gặp chút phiền phức. Ủ ừ, được, mang cả vệ sĩ của tôi đến đây. Ủ, trong khách sạn đó... nửa tiếng... nhanh như vậy sao? Ủ tốt”

“Giám đốc Hoàng sao?” Trương Dương dập điện thoại.

“Ừ” Trên mặt giám đốc Hoàng hiện lên vẻ khinh bỉ. Lời Trương Dương nói hắn cũng nghe được. Nếu như nói Trương Dương chỉ là bạn, giám đốc Hoàng có lẽ tin Trương Dương sẽ gọi mấy thằng huynh đệ đến. Dù sao thanh niên bây giờ có ai là không có mấy thằng bạn. Nhưng khi Trương Dương nói sẽ gọi vệ sĩ đến, giám đốc Hoàng lại yên tâm. Nhìn đi nhìn lại, Trương Dương cũng không giống người có vệ sĩ bảo vệ.

Trong mắt giám đốc Hoàng, Trương Dương chỉ là một tên côn đồ khoác lác.

“Mày theo đuổi bạn gái tao, tao không có ý kiến gì. Cho dù tao thấy được cũng không làm gì được mày. Dù sao chỉ cần là cô gái xinh đẹp thì sẽ có người theo đuổi. Có được cô ấy là bản lĩnh của mày. Nhưng mày lại dùng thủ đoạn hèn hạ đó đối phó tao, đây là lỗi của mày, là sai lầm của mày. Mày phải trả giá vì lỗi lầm của mình. Tao cho rằng mày tốt nhất nên gọi ông chủ của mày tới, cho tao một câu trả lời, nếu không...” Trương Dương nghiêm mặt nói.

“Nếu không thế nào?” Giám đốc Hoàng lạnh nhạt nói.

“Nếu không thì mày đen đủi. Hơn nữa cả Hán khu này cũng đen đủi”

“Tao rất nghiêm túc nói với mày, Hoàng Cảnh là xí nghiệp nước ngoài lớn nhất đầu tư vào thành phố HUADU, mỗi lời nói của mày đều phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Tao sẽ tố cáo bọn mày. Hơn nữa tao có thể nói cho mày biết, bảo vệ chỉ làm tròn chức trách của họ, bọn họ không làm gì sai hết. Nếu như mày dám trả thù bảo vệ, bọn tao sẽ báo công an”

Giám đốc Hoàng nói chuyện đầy chính nghĩa, hai mắt lại không ngừng liếc nhìn sang đám bảo vệ. Hiển nhiên hẳn đây là để cho đội trưởng bảo vệ yên tâm, để đội trưởng không nói lung tung.

“Tố cáo. Tại sao vừa nãy mày không tố cáo?” Trương Dương giơ thanh kim loại trong tay lên nói.

“Mày... vật trong tay bảo vệ bọn tao không có quan hệ gì với mày, đây là vấn đề nội bộ của Hán khu. Mời bọn mày đi” Giám đốc Hoàng đuổi lý, then quá hóa giận nói.

“Ha ha, tại sao bọn tao phải đi? Mày không phải gọi Hổ ca Hoa Nam Hổ sao? Tao chờ nó đến?”

“Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Lưu Bưư nghe Trương Dương nói Hổ ca, không khỏi cười ha hả. Mà Tiểu Lý Tử thấy Lưu Bưư cười to cũng cười theo. “Không biết sống chết” Giám đốc Hoàng cười lạnh. Trên thực tế, giám đốc Hoàng bây giờ chỉ muốn đuổi mấy người này đi. Hắn không muốn làm lớn chuyện. Dù sao hắn đang đuổi lý, lại nói hắn là giám đốc của Hán khu với năm nghìn công nhân không việc gì phải chấp nhận với mấy tên côn đồ làm gì. Chỉ là mấy thằng này lại muốn dây dưa, điều này làm cho hắn bực mình.

Giám đốc Hoàng thậm chí còn quyết định chờ việc này trôi qua sẽ cho bố mẹ Trương Dương và Tiêu Di Nhiên nghỉ việc, đỡ phiền phức.

Đương nhiên giám đốc Hoàng hiển nhiên không biết Trương Dương bởi vì bố mẹ mình nên mới dây dưa cùng bọn họ.

Nếu như chỉ là đi thăm bố mẹ mà làm cho bọn họ gặp phiền phức, điều này Trương Dương không muốn thấy.

Hôm nay cần phải đánh cho thằng răng vàng này chết tươi, hơn nữa phải dùng đến thể lực trong tay chứ không phải là vũ lực.

Tâm cảnh của Trương Dương lúc này đã có biến hóa nhất định, là một cường giả, vũ lực lại là sự lựa chọn cuối cùng.

Thực ra, suy nghĩ này của Trương Dương lại tương tự với hầu hết cường giả trên thế giới. Các đại gia tộc sau lưng cường giả nếu chưa đến lúc diệt vong sẽ không dùng vũ lực giải quyết vấn đề. Dù sao, đây là xã hội có pháp luật. Nếu như dùng vũ lực quá mức sẽ làm cho dân chúng khủng hoảng. Nếu như thực sự đến mức đó chính phủ nhất định sẽ ra tay. Không có một gia tộc, một công ty nào ngu đến mức cho rằng dựa vào một cường giả mà có thể chống lại lực lượng của cả quốc gia.

So với việc mượn sức một cường giả, hầu hết mọi người đều muốn biến cường giả làm chỗ dựa chứ không phải là vũ khí giành thắng lợi. Giống như một quốc gia có vũ khí hạt nhân vậy, chưa đến lúc sinh tử tồn vong thì vũ khí hạt nhân chỉ là cho có, một loại tượng trưng mà thôi.

Thời gian từ từ trôi qua, cửa Hán khu vẫn giăng co. Lưu Bưư thủy chung vẫn đứng ở bên cạnh tên bảo vệ. Bây giờ hẳn là một người rất quan trọng. Có hẳn ở đây, bọn họ sẽ là bên có lý.

Thắng có rất nhiều loại, dùng đạo lý chiến thắng đối thủ không thể nghi ngờ là sự lựa chọn tốt nhất.

Tiếng phanh gấp vang lên, một chiếc xe màu đen cao cấp dừng ở trước cửa Hán khu. Phía sau còn có ba chiếc xe khách màu trắng. Giám đốc Hoàng không khỏi mừng rỡ, đám bảo vệ cũng thở dài một hơi.

“Két” một tiếng, cửa một xe khách mở ra, một đại hán cao to đi xuống, mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, lộ ra lồng ngực đen sì và cơ thể cường tráng, trên cổ đeo một chiếc dây chuyền to bằng ngón tay cái, rất chói mắt.

Người này trọc đầu, đôi mắt hổ bắn ra vẻ hung ác, đầy khí thế, hiển nhiên là Hổ ca trong miệng giám đốc Hoàng.

Quả nhiên là một đại hán.

Mấy người Lưu Bư không khỏi thầm than một câu, người này trời sinh chính là xã hội đen, có thể so sánh với Lưu Bư, thậm chí trông còn dữ dằn hơn cả Lưu Bư.

“Hổ ca, Hổ ca, chính là bọn chúng gây sự” Giám đốc Hoàng đi lên đón: “Ừ, biết rồi”

Hổ ca cầm một thanh đao sắc bén trong tay, phía sau còn có hơn mười tên côn đồ, vẻ mặt nghiêm túc, không thèm nhìn giám đốc Hoàng, đi thẳng về phía Trương Dương.

“Gọi Dương ca” Hổ ca đi tới trước mặt Trương Dương, hơi khom lưng một chút rồi quay đầu lại nói với hơn mười thằng đàn em.

“Dương ca”

Đồng thanh kêu, tiếng kêu đinh tai nhức óc đầy dương khí.

370. Chương 370: Học Theo Đao Ca.

Khi đám người Hổ ca gọi Dương ca, cả nơi này đều đột nhiên trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến quỷ dị.

Lưu Bư há hốc mồm.

A Trạch cũng thừ người ra.

Tiểu Lý Tử càng khó tin hơn.

Ngay cả Trương Dương cũng thừ ra. Hắn đang nghĩ xem nên dạy cho tên Hổ ca này thế nào, đâu biết rằng đôi phương lại gọi hắn là “Dương ca” thật khó tin.

Đương nhiên giám đốc Hoàng ngây người nhất, miệng há hốc lộ ra hàm răng vàng khè ghê tởm. Chuyện quá quỷ dị, người mình gọi lại là thủ hạ của người.

“Mày là người của Đao Ca?” Trương Dương lập tức nghĩ tới nguyên nhân.

“Dương ca, bọn em đều là người của Đao Ca” Hổ ca gật đầu, vẻ mặt vô cùng cẩn thận và trịnh trọng.

“Tốt lắm”

Trương Dương gật đầu, khó trách Đao Ca nói nửa tiếng là có thể tới nơi. Thì ra nơi này cũng là thế lực của hắn. Nói nửa tiếng là quá khiêm tốn, trên thực tế là chưa đến hai mươi phút.

Hiệu suất của xã hội đen luôn nhanh hơn cảnh sát nhiều.

“Dương ca, chỉ cần anh nói một câu, em sẽ cho nó đi” Hổ ca cầm theo thanh đao sắc bén hung ác nhìn giám đốc Hoàng, giống như giám đốc Hoàng có mối thù giết cha hắn vậy.

Trương Dương không lên tiếng, hắn nhìn giám đốc Hoàng đầu đầy mồ hôi.

“Hổ... Hổ ca... tôi” Giám đốc Hoàng không ngừng lau mồ hôi, lắp bắp không nói lên lời.

“Giám đốc Hoàng, không phải tao không nể mặt mày, việc này tao không thể làm chủ được. Tao nghĩ cả HUADU này cũng không ai có thể bảo vệ cho mày” Hổ ca dữ tợn nhìn hắn.

Giám đốc Hoàng há mồm không dám nói gì. Không ngờ rằng Hổ ca bình thường hay uống rượu, chơi bời, xưng huynh gọi đệ với mình lại trở mặt nhanh hơn cả lật sách thế này.

“Giám đốc Hoàng, tao chờ mày gọi người đến đó” Lưu Bư cười lớn nói.

“Dương ca...” Giám đốc Hoàng lau mồ hôi nói.

“Đừng đừng... tao không dám nhận. Tao sao dám để giám đốc Hoàng gọi Dương ca chứ? Tao thấy mày nên gọi ông chủ của mình đến đây là tốt nhất”

“Bọn mày không nên khinh người quá đáng” Giám đốc Hoàng căn nhắc nói.

“Lúc tao không thể hiện, ngay cả thằng như mày cũng muốn khi dễ tao. Nếu không thể hiện không thể sống, vậy tao sẽ ra mặt, tao khi dễ mày thì sao chứ?” Trương Dương cười lạnh nói.

“Nói cho mày, bọn tao là xí nghiệp nước ngoài đầu tư vào đây, do cục thương mại thành phố quản lý. Nếu như bọn mày gây sự ở đây, tao có thể báo cảnh sát bắt bọn mày lại”

“Vậy mày báo cảnh sát đi. Tao chờ, tao muốn nhìn xem một người vu oan giá họa báo cảnh sát như thế nào. Bây giờ nhân chứng vật chứng vẫn còn ở đây”

“Được, mày chờ xem”

“Là Nghiêm cục trưởng cục cảnh sát đó hả? Tôi là giám đốc Hoàng công ty Hoàng Cảnh, chỗ chúng tôi có mấy phần tử xã hội đen đến gây sự. Vâng vâng vâng... chính là xí nghiệp Hoàng Cảnh... vâng... tôi chờ ông”

Ngay khi giám đốc Hoàng gọi điện, Hồ ca tức giận cầm dao định lên chém giám đốc Hoàng nhưng bị Trương Dương kéo lại.

“Để nó báo cảnh sát đi”

“Nhưng mà, Dao Ca...”

“Dao Ca tôi sẽ nói. Lát nữa cảnh sát đến các người tránh đi một lúc. Tôi tự mình xử lý là được”

“Dương ca, nhưng mà”

“Đi đi” Trương Dương phát phát tay.

“Dương ca, vậy em đi trước” Hồ ca nói với Trương Dương một cái rồi quay đầu lại nói với mấy tên bảo vệ: “Bọn mày thành thật một chút cho ông. Sau này sẽ tìm bọn mày tính sổ. Huynh đệ, chúng ta đi”

Hết lên, một đám xã hội đen đều lên xe rời đi, đến cũng nhanh mà đi còn nhanh hơn, trước cửa Hán khu trông sáng sủa lên rất nhiều. Còn lại chỉ là một đám người tò mò vây xem, bàn tán xôn xao.

Đối với đám xã hội đen mà nói, cảnh sát là mèo, bọn họ là chuột, không đến lúc bắt đắc dĩ bọn họ sẽ không gặp mặt cảnh sát. Sau khi thấy giám đốc Hoàng báo cảnh sát, không ai muốn lưu lại. Dù sao bọn họ cũng không phải là xã hội đen ở đẳng cấp của Dao Ca. Bị bắt vào sẽ bị ăn đòn một trận.

“Cảnh sát sẽ đến ngay bây giờ, tao khuyên bọn mày mau đi đi” Giám đốc Hoàng thấy đám xã hội đen bị dọa phải rời đi không khỏi đắc ý, lưng cũng ưỡn thẳng được lên.

“Ha ha, tao ở lại đợi cảnh sát, tao không tin mày có thể đổi trắng thay đen”

“Mày”

“Tao hôm nay nếu không làm cho mày chết, bố mẹ tao đi làm sẽ gặp trở ngại, bạn gái tao có lẽ cũng sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên hôm nay tao phải đuổi mày rời khỏi Hán khu. Mày có thủ đoạn gì cứ việc dùng”

“Lúc ở đây còn là một vùng đất hoang, tao đã tới nơi này. Nơi này đều là do tao chọn, dù cho tao vu oan cho mày, dù mày kiện tao ra tòa, tao cũng không thua kiện, cùng lắm chỉ bỏ một ít tiền cho mày mà thôi. Đừng tưởng rằng mày biết mấy thằng xã hội đen là giỏi lắm đó, tao nói cho mày, đây là một xã hội có pháp luật” Giám đốc Hoàng biết cảnh sát đang đến đây, không còn lo lắng nữa, cười lạnh nói.

“Ha ha, không vội, phải xem quyết định của ông chủ mày đã”

“Tao nói cho mày, ông chủ của tao đã chết, tài sản đang được xử lý. Hán khu đều do tao làm chủ. Tao nghĩ mày sẽ phải thất vọng” Giám đốc Hoàng cười âm hiểm nói.

“Đây cũng là việc khó đó...” Trương Dương không khỏi cau mày, khó trách người này kiêu ngạo như vậy. Xem ra bằng cách bình thường không thể đuổi được con ruồi đáng ghét này.

Đang khi Trương Dương suy nghĩ, đột nhiên tiếng còi cảnh sát vang lên. Chẳng qua khi mọi người thấy đèn xe cảnh sát, xe cảnh sát đã bị một đám xe con màu đen vây quanh.

“Két”

“Két”

Tiếng phanh gấp vang lên, đám bảo vệ trợn mắt há mồm. Chỉ trong vài phút đồng hồ, trước cửa có hơn mấy chục chiếc xe màu đen đỗ, chặn đứng cổng lại. Xe con màu đen ở bên trong, hai xe cảnh sát bị các xe vây quanh đến độ không thể mở cửa ra được. Mấy tên cảnh sát mở cửa sổ, cố sức bò ra...

“...”

“...”

Tiếng mở cửa vang lên, từ trên xe có ít nhất hai trăm người, bên trong còn có hai mươi người da đen cao to lực lưỡng.

Đao Ca.

Là Đao Ca tới.

Hơn hai trăm đại hán không hề e ngại vác hung khí vây quanh Đao Ca đi về phía đám Trương Dương, khí thế kinh người. Mà hơn hai mươi vệ sĩ da đen vừa xuống xe đã lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, chạy tới bên cạnh Trương Dương, vây kín bốn người bọn họ.

Bây giờ đám vệ sĩ này coi như đã được ra mặt, rốt cuộc cũng làm tròn trọng trách của vệ sĩ. Thời gian này bọn họ ở trong khách sạn học tiếng Hán, làm cho bọn họ rất chán nản, thật vất vả mới đi ra chấp hành nhiệm vụ, sao không thể hiện một phen chứ.

Trương Dương nhìn đồng hồ, vừa đúng nửa tiếng. Nói cách khác, từ khi chuyện xảy ra mới là đúng nửa tiếng. Đao Ca từ thành phố ZHU cách đây gần trăm Km đến đây mất có nửa tiếng. Hơn nữa còn triệu tập hơn hai trăm thủ hạ.

Hiệu suất thật cao.

“Vẫn ổn chứ?” Đao Ca đi tới hỏi.

“Vẫn ổn”

“Cậu nhìn cậu đó, có hai mươi vệ sĩ không cần mà để ở trong khách sạn, cậu không phải tự chuốc tội sao? Cậu muốn xe, Đao Ca ta cho cậu trăm chiếc không vấn đề gì. Cậu việc gì phải giống như dân tị nạn thế này?”

“Cái này...” Trương Dương xấu hổ không biết nói gì.

“Đáng. Đáng. Đáng bị người khi dễ” Đao Ca nghiêm mặt nói.

“...” Trương Dương và Lưu Bư hai người nhìn nhau có một cảm giác muốn học máu. Đường như chuyện đúng như lời Đao Ca nói, phiền phức là do bọn họ tạo thành. Nếu như ngay từ đầu kiêu ngạo một chút, đi mấy chiếc xe đắt tiền đến, mang theo hai mươi vệ sĩ da đen cao lớn, ai dám khi dễ bọn họ?

“Ai là giám đốc Hoàng?”

Ánh mắt sắc bén của Đao Ca nhìn quanh một vòng, rơi vào người giám đốc Hoàng đang run lên. Giám đốc Hoàng lúc này sắp vãi đái ra quần. Nếu như Hổ ca lúc trước, hai người đã biết nhau nên hẳn cũng không quá sợ. Nhưng bây giờ hẳn lại cảm thấy sợ hãi. Bởi vì hẳn rõ ràng nhìn ra được đám xã hội đen này không giống như đám xã hội đen mà Hổ ca mang đến. Trên người bọn chúng đều đầy sát khí, quan trọng hơn là hai mươi vệ sĩ da đen kia cho hẳn một áp lực tâm lý rất lớn. Điều này đã chứng minh một chuyện, Trương Dương đúng là có vệ sĩ.

Về phần mười mấy tên bảo vệ càng sợ đến độ cả người run lên, túm tụm lại với nhau, vẻ mặt sợ hãi nhìn đám xã hội đen cầm hung khí đứng xung quanh.

“Vâng... vâng... là em...” Giám đốc Hoàng bị Đao Ca nhìn vào không khỏi lui lại một bước.

“Trương Dương, cậu mặc dù lợi hại hơn trước rất nhiều nhưng kinh nghiệm vẫn không đủ. Đối phó đám chó má này việc gì phải phức tạp như vậy? Trực tiếp sẽ có hiệu quả tốt hơn. Cậu học Đao Ca ta đi, nhìn này”

“” Đao Ca vừa dứt lời liền tát cho giám đốc Hoàng một cái. Thân hình giám đốc Hoàng bị bắn lên không, sau đó ngã xuống đất.

“Cảnh sát... cảnh sát... đánh người, đánh chết người rồi...” giám đốc Hoàng lồm cồm bò dậy, rằng bị Đao Ca đánh rơi mấy chiếc, trên mặt hiện rõ những ngón tay, mồm đầy máu tươi, kêu lên với hai chiếc xe cảnh sát.

371. Chương 371: Tao Cũng Sẽ Kiêu Ngạo.

“Cảnh sát, cảnh sát... giết người... giết người”

Giám đốc Hoàng kêu lên thảm thiết. Nhưng hơn mười cảnh sát bị hai trăm người vây quanh, không có cách nào đến gần.

Nhìn giám đốc Hoàng thân hình béo ú và miệng đầy máu tươi, máu trong người Trương Dương sôi lên.

“****, tao cho mày kêu, cho mày kêu”

“Giẫm chết mày, giẫm chết mày”

Đột nhiên, Trương Dương xông tới tát cho giám đốc Hoàng ngã xuống đất, giơ chân lên đập vào người đối phương.

Thấy Trương Dương như phát cuồng, hai mắt đỏ bừng đánh loạn lên như một tên côn đồ. Mọi người đều há hốc mồm, ngay cả Đao Ca cũng ngây ngốc đứng đó.

“!”

“Con mẹ mày, hồ không phát uy lại tưởng tao là mèo bệnh sao” Trương Dương đập một cái thật mạnh làm giám đốc Hoàng kêu thảm: “Còn dám theo đuổi bạn gái tao nữa không?”

“Ô ô... không theo.... không theo... A”

“Còn trâu nữa không?”

“Không không.... không.... ô ô... cảnh sát, cứu mạng”

Giám đốc Hoàng lúc này mặt sưng húp như con lợn, máu miệng máu mũi trào ra, chiếc áo khoác ngoài màu đen, áo trắng bên trong bị Trương Dương đá cho bay cúc, cả người co quắp lại run lên bần bật, đầu còn vể oai phong như lúc đầu nữa. Lại giống như một tên ăn mày béo ú.

“Mẹ kiếp, để bọn họ tới đây, hôm nay cả Thiên vương lão tử cũng không cứu được nó” Trương Dương đá một đá vào giám đốc Hoàng, vỗ vỗ tay, tức giận nói.

Đao Ca không nói gì, phát tay, hai trăm tên côn đồ lập tức để ra một con đường, đám cảnh sát rút cuộc có thể vào được.

“Ô ô, cảnh sát, cảnh sát.... bọn họ đánh người” Giám đốc Hoàng thấy cảnh sát như thấy cứu tinh, nhào người đến ôm chân một cảnh sát. Đáng tiếc mười mấy cảnh sát không có hành động gì mấy. Người chênh lệch quá người, cảnh sát cũng là người, bọn họ không phải siêu nhân, tự nhiên biết rõ trước khi lực lượng cứu viện tới thì không thể nào có hành động gì. Nếu như hai trăm người đó mà tức giận, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Đương nhiên, mấy cảnh sát vẫn vây quanh bao giám đốc Hoàng vào giữa, bảo vệ người bị hại là chức trách của hân.

“Ừ, cảnh sát tới là tốt, tôi có thể hỏi một vấn đề”.

“Đương nhiên có thể, tôi hy vọng nếu như các người có gì tranh cãi thì có thể đến cơ quan luật pháp xử lý, làm lớn chuyện thì không ai tốt đâu” Một cảnh sát hơn bốn mươi tuổi trả lời Trương Dương, thái độ cũng rất tốt. Đương nhiên tên cảnh sát này cũng nhìn ra Trương Dương đang nổi khùng, làm cho Trương Dương ổn định lại là việc rất quan trọng. Mỗi một cảnh sát đều biết Trương Dương mới là tâm điểm của vụ việc. Nếu như không thể trấn an người này, tình hình sẽ nguy hiểm hơn.

“Ừ, tôi hiểu, tôi sẽ ủng hộ cảnh sát làm việc. Tôi chỉ muốn biết tội vụ này sẽ có hậu quả gì?” Trương Dương mặt tức giận nói.

“Theo điều hai trăm bốn mươi của bộ luật hình sự quy định rằng: “Vu cáo hãm hại người khác sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự, tình tiết nghiêm trọng sẽ bị xử ba năm tù giam hoặc là được tại ngoại. Tội thành hậu quả nghiêm trọng sẽ bị phạt tù từ ba năm đến dưới mười năm” Cảnh sát này rất hiểu biết về luật pháp, lập tức trả lời vấn đề của Trương Dương.

“Ừ, được rồi, xin hỏi nếu bị thương nhẹ thì sao? Sẽ xử như thế nào?”

“Bị thương nhẹ là những vết thương không ảnh hưởng đến sức khỏe, cũng không lưu lại di chứng gì. Đối với những vết thương nhẹ này chỉ xử phạt hành chính dân sự. Cơ quan công an sẽ không lập thành án, cũng không có tài liệu phán định trách nhiệm. Do hai bên thỏa thuận, bồi thường cho nhau. Đương nhiên, hòa giải cũng là một trong những chức trách của cơ quan công an”.

“Nói như vậy có nghĩa là vụ oan hãm hại sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự, còn bị thương nhẹ chỉ chịu trách nhiệm dân sự”.

“Đại khái là như vậy...”

“Được... được...”

Nhìn nụ cười âm trầm của Trương Dương, cảnh sát trung niên cảm thấy rất bất an, giống như có chút không đúng.

“Con chó, hôm nay ông cho mày bị thương rất nhẹ”.

Quả nhiên chuyện giống như cảnh sát đoán, Trương Dương bắt ngờ đánh người, thân hình như một con trâu mộng xông qua đám cảnh sát đi đến đánh cho tên giám đốc một trận, vị trí đều là ở tay chân.

“A... cảnh sát... đánh người... đánh người... hu hu...”

“Cứu mạng...”

Giám đốc Hoàng kêu lên như lợn bị chọc tiết, vô cùng thê thảm, mấy trăm người xung quanh đều đưa mắt nhìn. Lưu Bư đang bức mình cũng đành phải không ra tay. Dù sao tên này không chịu nổi một kích, không cần phải đánh hội đồng làm gì. Trương Dương bây giờ giống như một thằng điên đâm đá loạn lên làm người xung quanh sợ hãi.

Đúng thế, Trương Dương đã mất lý trí, hấn nhin đủ rồi. Bởi vì đạt đến cảnh giới cường giả hấn vẫn luôn nhấn nhin. Đâu ngờ rằng đám chó mèo đều có thể khi dễ hấn, hấn muốn nhin cũng không thể nhin mãi.

Mấy tên cảnh sát căn bản không dám đến gần. Trương Dương như một con mãnh thú đi săn, hơi chút đến gần liền bị đánh ngã xuống đất.

Đương nhiên, quan trọng là hai mươi vệ sĩ da đen đã vây quanh hơn mười cảnh sát, không ra tay, mỗi người ngăn một người. Đám cảnh sát cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Trương Dương hành hung tên béo.

Đương nhiên cảnh sát cũng lo lắng, đặc biệt là cảnh sát trung niên. Mỗi khi thấy Trương Dương đá mạnh vào người giám đốc Hoàng một cái, hấn lại giật mình, đây là thương rất nhẹ sao?

Cứ tiếp tục như vậy không chết người đã là may lắm rồi.

“Được rồi, được rồi” Đao Ca không nhìn được nữa, đi tới kéo Trương Dương sang bên.

“Đợi chút, *** hôm nay không phục tao đánh chết nó” Trương Dương đẩy Đao Ca ra, mắng giám đốc Hoàng: “Thằng béo, còn gọi ai nữa không?”

“Ô ô, em sai rồi, em sai rồi... a... đừng đánh... ô ô...”

“!”

“!” Thở phào một hơi, tâm trạng Trương Dương cũng bình tĩnh hơn nhiều. Xem ra dựa vào thể lực không cần chân khí là cách tốt nhất để phát tiết.

Khi Trương Dương đứng thẳng người lên, đột nhiên đám đông trở nên xôn xao, hai trăm tên côn đồ bị xé toang ra một khoảng, một đám cảnh sát được võ trang hạng nặng, cầm tấm chắn trong tay rầm rầm đi vào. Hai trăm tên côn đồ đầu phải là đối thủ của những cảnh sát được huấn luyện chu đáo.

Đám cảnh sát này không nhiều chỉ có hơn tám mươi. Nhưng tất cả đều được võ trang hạng nặng, ăn mặc đồng phục, làm cho người ta cảm thấy áp lực.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Một cảnh sát trung niên hơi béo, mặt mày uy nghiêm từ trong đám cảnh sát đi ra.

“Nghiêm cục trưởng” Đào Ca không hề bối rối, bình tĩnh nói.

“Đào Ca” Nghiêm cục trưởng lúc này mới nhìn thấy Đào Ca, không khỏi biến sắc.

“Ha ha, Nghiêm cục trưởng dạo này có tốt không” Đào Ca cười nói.

“Không tốt, không tốt, thành phố đang tốt, anh vừa đến, tôi liền thấy không tốt” Nghiêm cục trưởng thở dài nói.

“Không có gì, chỉ là cãi vã nhỏ thôi. Đào Ca tôi dù kiêu ngạo đến đâu cũng phải nể mặt Nghiêm cục trưởng. Huỳnh đệ, tản ra”

Đào Ca vừa dứt lời, ngay lập tức hơn hai trăm tên côn đồ đang lo lắng liền tản đi. Đối mặt với đám cảnh sát chống bạo động được vũ trang hạng nặng này, bọn họ không muốn ở đây nữa.

Côn đồ mãi mãi là côn đồ, côn đồ không có khả năng đối đầu với chính phủ, cũng không có khả năng tạo phản. Đây cũng là nguyên nhân mà côn đồ không thể làm được việc lớn. Nếu như không phải có Đào Ca ở đây thì cảnh sát vừa xuất hiện bọn họ đã bỏ chạy thật xa. Có thể không tránh không né đối mặt với đám cảnh sát này trong chốc lát đã là biểu hiện đáng khen ngợi.

“Ừ, giám đốc Hoàng đâu?” Thấy đám côn đồ tối thin đi, Nghiêm cục trưởng mới thở dài một hơi. Hai trăm tên côn đồ cầm hung khí trong tay đâu có sợ gì một thằng cục trưởng như hắn, cũng tạo thành một áp lực rất lớn đối với hắn.

Lúc này Nghiêm cục trưởng không chú ý đến giám đốc Hoàng đang nằm dưới đất. Đương nhiên hắn cũng thấy người nằm trên đất, chỉ là hắn không nghĩ tên bị đánh thành đầu heo kia lại là giám đốc Hán khu.

“Nghiêm.... Nghiêm cục trưởng.... tôi.... tôi ở đây” Giám đốc Hoàng lồm cồm bò dậy, lau máu trên mặt, trông rất chật vật.

“Bốp” một tiếng, thân hình béo mập của hắn bị Trương Dương đá cho một cái, ngã xuống đất.

“Ai cho mày đứng lên?” Trương Dương lạnh lùng nhìn hắn.

372. Chương 372: Đột Phá Cảnh Giới Cường Giả.

“Làm gì thế?” Nghiêm cục trưởng lớn tiếng quát.

Đột nhiên.

Không khí trở nên nặng nề.

Nghiêm cục trưởng là cục trưởng cục cảnh sát thành phố, thường xuyên ra lệnh nên làm cho người ta không dám xem thường. Mà đám cảnh sát xung quanh thấy Nghiêm cục trưởng tức giận, không khỏi khấn trương.

Kiểm bat, cung giương.

Không khí bây giờ chỉ có thể dùng từ đó để hình dung. Tất cả ánh mắt đều nhìn vào Trương Dương.

Đáng tiếc, Trương Dương căn bản không nhìn Nghiêm cục trưởng, ánh mắt sắc bén vẫn nhìn chằm chằm vào thân hình béo ú của giám đốc Hoàng. Ai cũng có thể nhìn ra chỉ cần người này hơi động, Trương Dương sẽ không hề do dự đá cho một cước.

Thấy ánh mắt hung ác của Trương Dương, giám đốc Hoàng nhìn Nghiêm cục trưởng, lại nhìn Trương Dương một chút, không dám đứng lên. Chỉ có thể nhìn Nghiêm cục trưởng với vẻ đáng thương, cầu xin.

Giám đốc Hoàng bây giờ đã bị Trương Dương hành hạ không dám có một tia kiêu ngạo.

“Nói”

Ánh mắt sắc bén của Trương Dương bất ngờ nhìn sang tên đội trưởng bảo vệ. Nhất thời một cỗ sát khí tràn ngập trong không khí, sát khí làm cho Nghiêm cục trưởng không nhịn được lùi ra sau hai bước.

“Tôi nói, tôi nói...” Người này đã sớm sợ đến độ vãi đái, vãi phân ra quần. Một mùi hôi thối nồng nặc tỏa ra từ người hắn. Những người đứng xung quanh hắn đều tránh ra xa.

Một tên bảo vệ đã bây giờ thấy qua cảnh này. Đầu tiên là hai mươi tên đại hán mặt mày hung ác chạy tới, từ bạn trở mặt thành địch. Sau đó chỉ trong nháy mắt lại có hơn mấy chục chiếc xe chở đám côn đồ tay lăm lăm vũ khí đi đến. Ngay cả Đào Ca trong truyền thuyết cũng tự mình đến đây. Càng sợ hãi chính là hai mươi tên vệ sĩ cao lớn da đen này.

Trương Dương giống như một tổ ong vô vế vậy. Tên đội trưởng bảo vệ cảm thấy mình như chọc vào tổ ong.

Làm cho hắn sợ hãi là Trương Dương không ngờ dám đánh giám đốc trước mặt Nghiêm cục trưởng, không ngờ dám đánh người trước mặt gần trăm cảnh sát chống bạo động được vũ trang hạng nặng.

Tất cả không thể tin nổi.

Đây là con trai của Trương Diệu Căn sao?

Nếu như hắn không phải biết rõ Trương Diệu Căn là một công nhân bình thường, hắn thậm chí còn nghi ngờ có phải mình chọc vào con của lãnh đạo trung ương nào không.

Đương nhiên còn có một khả năng, đó chính là con trai một Lão Đại xã hội đen có thể lực khổng lồ.

Gần như không cần Trương Dương phải dọa dẫm, đội trưởng lập tức nói hết ra.

Chuyện này rất rõ ràng, cũng chính là giám đốc Hoàng theo đuổi Tiêu Di Nhiên nhưng không được, trong lòng rất tức giận. Lần này Trương Dương về thăm người thân, hắn liền sai đội trưởng bảo vệ vu oan giá họa. Khối kim loại này giá thành rất cao, có giá hơn ba ngàn đủ để khệp vào tội trộm cắp.

Phải nói kế hoạch của hắn quá hoàn hảo. Chỉ cần tên đội trưởng lúc lục soát Trương Dương rồi đưa ra thanh kim loại này là đã thành công. Đâu ngờ rằng lại bị Trương Dương yêu cầu tên đội trưởng giở tay ra cho xem, sắp thành lại bại, lộ ra âm mưu của hắn.

Tên đội trưởng rốt cuộc đã nói xong, chuyện này được mấy bảo vệ khác chứng thực. Bây giờ tất cả bảo vệ đều sợ mang họa vào thân. Bọn họ chỉ là mấy nhân viên bảo vệ nhỏ nhoi, làm sao dám đắc tội với người quyền thế như Trương Dương. Mà Trương Dương lại như một tên điên nữa chứ. Bây giờ không riêng gì đám bảo vệ, ngay cả cảnh sát cũng coi Trương Dương là kẻ thần kinh.

Sau khi nghe xong, Nghiêm cục trưởng mặt tái xanh lại.

Mà giám đốc Hoàng lại sụp xuống, vẻ mặt uể oải. Bây giờ nhân chứng vật chứng có đủ, hắn muốn chối cũng không được.

“Giám đốc Hoàng. Mà còn có gì để nói nữa không?” Trương Dương ngồi xổm xuống, từ từ nói.

“Không, không” Giám đốc Hoàng đã phục, rất phục.

“Không cần biết giữa các người là có chuyện gì, mọi chuyện đều phải điều tra rõ ràng, pháp luật sẽ có câu trả lời thích đáng cho tất cả mọi người” Nghiêm cục trưởng nghiêm mặt nói.

Lập tức mấy cảnh sát kéo giám đốc Hoàng lên, ngoài ra còn có mấy tên cảnh sát đi về phía Trương Dương. Hiển nhiên bọn họ muốn khống chế Trương Dương.

“...” Tiếng giày vang lên, hai mươi vệ sĩ da đen cao lớn như đang trong thời kỳ chiến tranh, lập tức vây quanh Trương Dương, đối diện với cảnh sát.

Trong nháy mắt không khí lại trở nên khẩn trương.

Lúc này đối đầu với cảnh sát không phải là đám côn đồ ô hợp mà là hai mươi vệ sĩ cao lớn được huấn luyện chuyên nghiệp.

Đám người này rất trung thành, được Lão già tẩy não, bọn họ đã coi Trương Dương là hy vọng của cả tộc. Hơn nữa đang ở xa quê hương, Trương Dương chính là thần của bọn họ. Nên bọn họ tự nhiên không được phép để Trương Dương chịu thiệt. Khi thấy đám cảnh sát muốn bắt Trương Dương, đầu thế để yên.

Hai mươi người mặc dù số lượng ít hơn, nhưng về khí thế thì không thua gì hơn tám mươi cảnh sát chống bạo động được vũ trang hạng nặng.

Dù sao bọn họ không phải một đám ô hợp, mà quan trọng nhất là bọn họ da đen nên làm cho người ta cảm thấy họ rất đồng lòng. Hơn nữa người Somali có bao giờ để pháp luật vào mắt? Trong mắt thanh niên Somali, tiền tài, vũ khí và tín ngưỡng tôn giáo chính là pháp luật.

“Nghiêm cục trưởng, tôi nghĩ ông đã hiểu lầm. Tôi mặc dù không hiểu pháp luật, nhưng tôi cũng biết nếu như không ai báo án, hai bên đương sự đều đồng ý hòa giải, như vậy cơ quan công an không có quyền...”
Đao Ca đi tới một bước nói.

“Đao Ca, tôi kính anh là hảo hán. Nhưng đây là địa bàn do tôi quản lý, tôi không cho phép đánh nhau ẩu đả, vi phạm pháp luật diễn ra. Huống hồ chuyện này còn diễn ra ngay trước mắt tôi”

Nghiêm cục trưởng mặc dù nói rất nhẹ nhàng nhưng giọng điệu lại nghiêm khắc. Hiển nhiên hắn đã tức giận. Là một cục trưởng, hắn có lý do để tức. Trương Dương dám ngang ngược đánh người ngay trước mặt hắn, điều này làm cho hắn tức giận. Đặc biệt là thái độ trong mắt không người của Trương Dương càng làm hắn điên lên. Đao Ca mặc dù là một nhân vật, nhưng hắn là lãnh đạo cục cảnh sát, lúc hắn tức giận cũng không cần biết đến Đao Ca đang nghĩ gì.

“Ha ha ha, Nghiêm cục trưởng, tôi hôm nay muốn kiêu ngạo một lúc. Tôi muốn nhìn xem ở đây ai dám dẫn tôi đi” Trương Dương đá mạnh một cái vào miệng giám đốc Hoàng. Giám đốc Hoàng kêu lên thảm thiết, phun ra một ngụm máu. Bên trong ngụm máu còn có cả mấy chiếc răng vàng khè. Hàm răng vàng của giám đốc Hoàng xem như đã bị đánh gãy hết.

Trương Dương cũng đã tức giận. Từ lúc người này dám dây dưa làm cho hắn rơi vào trạng thái điên cuồng, vốn chỉ là một chuyện nhỏ, lại bị hắn làm cho náo động, kéo theo cả mấy trăm người. Điều này làm cho Trương Dương không thể không chế được cảm xúc, hắn muốn đập phá thứ gì đó.

Tao là cường giả.

Tao là cường giả.

Tao là cường giả phủ thị chúng sinh.

Đột nhiên.

Không khí trở nên áp lực, cả người Trương Dương phát ra một khí thế cường đại, khí thế của thượng vị giả thể hiện ra không thể nghi ngờ. Không riêng gì Trương Dương, mà ngay cả A Trạch, Lưu Bưu và Tiểu Lý Tử đều không kiềm chế phát ra khí thế của mình. Đặc biệt là khí thế của Tiểu Lý Tử không hề thua kém Trương Dương.

“Đao Ca, phiền anh tránh ra” Trương Dương lạnh nhạt nói.

“Trương Dương...” Đao Ca cũng người. Hắn là xã hội đen, hắn hiển nhiên biết hậu quả của việc đối đầu với một cục trưởng là như thế nào.

“Tránh ra” Lời nói của Trương Dương vô cùng nghiêm khắc ẩn chứa quyền năng không thể chống lại, một cỗ khí thế bề ngênh thiên hạ. Trương Dương bây giờ mới thực sự đạt đến cảnh giới cường giả, đạt đến cảnh giới nhìn người bình thường như cỏ rác.

Cảnh giới, danh như ý nghĩa, là sự tồn tại cường đại. Một người cường đại đương nhiên không bị pháp luật ước thúc. Pháp luật của thế giới này không có tác dụng, cũng không ước thúc cường giả.

Đao Ca là người bình thường nên không hiểu được đạo lý này, càng không biết thế giới cường giả.

Thực ra chuyện này làm cho Trương Dương có cơ hội đột phá cảnh giới cường giả.

Trương Dương đột phá cảnh giới thế tục, cảnh giới này không có quan hệ gì với võ công, mà là đề cao về tâm cảnh. Nhưng khi võ công đạt đến một trình độ nhất định, cảnh giới quan trọng hơn võ công nhiều, cũng giống như người giàu có lâu đời và kẻ mới nổi. Cùng là người có tiền nhưng lại cho người ta cảm giác hoàn toàn khác nhau. Trên thực tế đó chính là cảnh giới.

“Nghiêm cực trưởng, tôi đi, xin lỗi, tôi không thể khống chế được” Đao Ca thở dài một tiếng, lắc đầu khiêu lú phát tay mang theo đám huynh đệ rời đi, đứng ở xa xa quan sát.

“Đao Ca...”

Nghiêm cực trưởng há hốc mồm không nói được gì. Hắn đột nhiên phát hiện ra chuyện này hình như không đơn giản như hắn nghĩ. Từ đầu đến giờ hắn vốn tưởng rằng Trương Dương là đàn em của Đao Ca. Nhưng bây giờ mới biết Đao Ca lại là đàn em của người này.

Nghiêm cực trưởng làm quan nhiều năm, tự nhiên nhìn ra sự ảo diệu ở bên trong. Trương Dương đối với Đao Ca chính là ra lệnh, điều này không thể nào đóng giả được. Đây là khí thế phát ra từ thượng vị giả.

Trên thực tế ngay từ đầu Nghiêm cực trưởng vẫn hy vọng Đao Ca có thể khống chế được Trương Dương. Ban đầu Đao Ca nể mặt hắn, khống chế được thế lực sau lưng thì Nghiêm cực trưởng sẽ chắc chắn hơn nhiều. Nhưng tình huống bây giờ đã quay ngược một trăm tám mươi độ, Đao Ca đã không xen vào chuyện này nữa.

Xung quanh đang có gần trăm cảnh sát chống bạo động được vũ trang hạng nặng, Nghiêm cực trưởng cũng không sợ. Nhưng hắn vẫn cảm thấy không ổn. Cảm giác này như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn xé hắn, làm hắn khó chịu.

Không có Đao Ca kiềm chế, kết quả sẽ như thế nào?

Nghiêm cực trưởng phát hiện không ngờ mình lại có cảm giác cười lên lưng hổ, tại sao lại có cảm giác này?

373. Chương 373: Lực Lượng Chính Thức Của Cường Giả.

Vì sao lại có cảm giác này?

Nghiêm cực trưởng đột nhiên phát hiện mình đang sợ hãi.

Trên thực tế không riêng mình Nghiêm cực trưởng, gần trăm cảnh sát đều thấy sợ hãi, sợ hãi ở khắp nơi, không khí trở nên rất nặng nề và áp lực. Giống như sắp phát nổ vậy, tất cả mọi người hít thở cũng khó khăn.

“Nghiêm cực trưởng, mời ông lập tức rời đi” Trong lời nói của Trương Dương đầy vẻ lạnh lùng và vô tình, giống như âm thanh phát ra từ một chiếc máy, không có một chút tình cảm của con người.

“Không thể, tôi là một cực trưởng, là một cảnh sát nhân dân. Tôi không thể để chuyện phạm pháp diễn ra trước mắt mình. Nếu như tôi rời đi, như vậy tôi sẽ thẹn với bộ cảnh phục này, thẹn với quốc huy trên mũ”.

Nghiêm cực trưởng nghiêm mặt lại, không hề lùi bước mà còn tiến lên. Cả người đầy chính khí, chính khí này là khắc tinh của tội phạm.

Lời lẽ đầy chính nghĩa của Nghiêm cực trưởng làm cho gần trăm cảnh sát đang sợ hãi đột nhiên phát ra một cỗ tinh thần lực cường đại. Lực lượng tín ngưỡng quả nhiên là cường đại, cảnh sát là vinh dự của cá nhân cũng là vinh dự của quốc gia, sẽ sinh ra một lực lượng tín ngưỡng cường đại. Không thể nghi ngờ, Nghiêm cực trưởng là một cấp trên nói ra những lời đầy chính nghĩa này đã kích động tinh thần của các cảnh sát.

“Phải không?” Trương Dương cười lạnh nói. Một cỗ năng lượng từ từ hình thành xung quanh cơ thể hắn, điên cuồng hấp thu. Chỉ trong nháy mắt, Trương Dương đã không còn là hắn lúc trước. Sau khi hắn bước vào cánh cửa cường giả, tốc độ hấp thu năng lượng đột nhiên tăng mạnh đến một cấp độ không thể tưởng tượng nổi.

Trương Dương tin chỉ cần hấn đạt đến trình độ cơ thể biến thành năng lượng hóa, hấn chắc chắn có thể đánh một trận với người đàn ông trung niên tóc dài ở dị Không gian. Chẳng qua đây rõ ràng là một bình cảnh, một bình cảnh phải mất rất nhiều năm mới có thể vượt qua. Có lẽ cả đời cũng không thể đột phá bình cảnh đó.

Theo tinh thần lực của Trương Dương càng lúc càng cường đại, Tiểu Lý Tử hình như cũng bị Trương Dương làm ảnh hưởng, chiến ý dâng lên, cả người như bị vây trong một ngọn lửa vô hình, nhiệt độ xung quanh cơ thể hấn rất cao. Lưu Bưu và A Trạch đứng quanh hấn cũng hoảng sợ mà lui ra.

Tam vị chân hỏa.

Trương Dương cũng không nhìn được mà nhìn thoáng qua Tiểu Lý Tử. Nhiệt độ cực nóng đó làm cho hấn nghĩ đến Tam vị chân hỏa của Đạo gia. Tam vị chân hỏa là một ngọn lửa vô hình phát ra trên cơ thể con người, có thể hòa tan kim loại.

“Lấy thiên địa làm đỉnh lô, nhật nguyệt làm thủy hỏa, âm dương làm hóa cơ, tính tình làm long hổ, niệm làm mầm mống” Trương Dương truyền âm cho Tiểu Lý Tử.

“Lấy tâm luyện niệm thành hỏa hầu, dùng niệm dưỡng hỏa. Hàng phục nội ma thành dã chiến, thể xác, tinh thần, ý thành yếu huyết. Thiên tâm thành huyền quan... đan thành” Tiểu Lý Tử đầu tiên là ngẩn ra, ngay lập tức đã tỉnh ngộ, cũng đọc theo.

Hai người nhìn nhau cười.

“Được được, Tiểu Lý Tử, công pháp vô số, đại đạo một đường. Quả nhiên mây cũng là thiên tài, có thể dựa vào mấy môn pháp thuật thấp kém ngộ ra thiên đạo. Bội phục, bội phục” Đường như Trương Dương đã quên gần trăm cảnh sát xung quanh, cười lớn nói.

“Ha hấn a, may mắn, may mắn thôi. Vừa nãy mới ngộ ra, cảm ơn mây”

Tiểu Lý Tử đắc ý đưa tay ra, đi đến bên cạnh con sư tử đá trước cửa, vỗ nhẹ một cái. Mọi người cảm thấy như có một cơn gió nóng phả vào mặt, cuồng phong trôi qua, mọi người đều thừ ra.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, con sư tử đá từ từ biến đổi.

Biến đổi đó làm cho người ta sợ hãi, làm cho người ta không thể nào tin nổi.

Sư tử đá giống như có một thanh đao vô hình và sắc bén chém qua, từ từ đổ sụp xuống.

Tốc độ rất chậm, mỗi người đều có thể thấy được rõ ràng. Con sư tử đá từ từ đổ sụp xuống giống như làm bằng cát vậy. Không khí trở nên quỷ dị, sự sợ hãi lại điên cuồng lan ra. Đám cảnh sát mất hết tinh thần.

Cuối cùng.

Cuối cùng.

Con sư tử đá nặng hàng tấn biến thành bụi phấn, một cơn gió thổi qua, bụi phấn bay đầy trời giống như bão cát. Ở đó giống như chỉ là bột đá mà không phải con sư tử.

Hơn trăm trái tim đập mạnh, ngay cả Nghiêm cục trưởng kiến thức rộng rãi cũng không thể nào khống chế được mình. Mắt trợn trừng nhìn bột phấn, điều này đã nằm ngoài tưởng tượng của hấn, suy nghĩ của hấn. Điều này đã phá vỡ phạm trù khoa học.

“Dương ca, những người này giao cho tao” Tiểu Lý Tử xoa xoa tay, trong mắt bắn ra một tia tàn độc, giống như một con sói đói nhìn chằm chằm đám cảnh sát.

Nghiêm cục trưởng run lên. Tiểu Lý Tử làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Chậm đã...”

Trương Dương vừa mở miệng. Đột nhiên thân hình Tiểu Lý Tử đã động, giống như cung rời tiễn. Trương Dương không kịp suy nghĩ, lập tức động, kéo theo một tàn ảnh thật dài sau lưng.

“Bồng” một tiếng nổ lớn, thân hình hai người va chạm trong không trung. Năng lượng mà Trương Dương mới thu thập được gần như đã được dùng hết.

Chỉ va chạm trong nháy mắt. Sau cú va chạm đó Tiểu Lý Tử như không địch lại, thân hình bắn ngược lại phía sau như viên đạn pháo.

“!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa giống như động đất vang lên. Tiểu Lý Tử rơi mạnh vào cửa inox phía đối diện. Cánh cửa đập nát hoàn toàn, một ít kết cấu bằng thép cũng bị va chạm làm cho biến dạng.

Mọi người càng thêm hoảng sợ, đặc biệt là đám cảnh sát. Nếu như vừa nãy đánh vào người bọn họ, có lẽ chưa kịp kêu đã thịt nát xương tan.

“Mày cần tao làm gì?” Tiểu Lý Tử đứng lên trong đồng inox, không có chút vết thương. Chẳng qua nhìn vẻ mặt hắn là biết hắn đang rất giận.

“Tao chỉ muốn dạy cho bọn họ một bài học chứ không muốn giết người” Trương Dương muốn học máu mồm. Người này nhìn thì giáo hoạt nhưng lại không có tâm cơ. Động tý là muốn giết người, giống như một tên thần kinh vậy, làm cho người ta không thể đề phòng. Vừa nãy nếu không kịp thời ra tay có lẽ đã có đại họa.

“Ồ... là như vậy à. Đều là mày không nói sớm, hại người tu đạo như tao thiếu chút nữa phạm sát nghiệp” Tiểu Lý Tử rất bức bối, đá mạnh một cước vào đồng inox bên cạnh. Đồng inox này như bị máy đè, cuộn thành một vòng. Mọi người thấy thế đều hãi hùng.

“Người tu đạo...”

Ba người Trương Dương, A Trạch, Lưu Bư nhìn nhau, đều muốn học máu. Nếu như thằng ranh này mà là người tu đạo, vậy thế giới này ai cũng tu đạo.

Lúc này Nghiêm cực trưởng mới thở phào một hơi. Hắn nghe Trương Dương nói chỉ dạy cho một bài học, quả tim trên cổ họng hắn mới về được đến ngực. Không hiểu sao hắn lại có cảm tình với Trương Dương. Vừa nãy nếu không phải Trương Dương ra tay kịp thời, chỉ riêng cú va chạm kia cũng đủ làm cho rất nhiều cảnh sát chết. Hắn rất rõ ràng, lực lượng và tốc độ đó thì xương thịt không thể chống lại. Mặc dù bọn họ có súng nhưng không có cơ hội bắn. Huống chi súng có thể bắn chết được tên quái thai đó hay không cũng không biết.

Cú va chạm đó có thể so sánh với một chiếc xe tăng.

Bây giờ Nghiêm cực trưởng rốt cuộc mới hiểu tại sao Dao Ca lại là đàn em của Trương Dương.

Hắn cũng hiểu được tại sao Trương Dương lại có thể đánh người trước mặt mình. Hiển nhiên đánh người là cách trừng phạt nhẹ nhất. Hắn không đánh chết người đã lcho trời cao phù hộ. Bây giờ Nghiêm cực trưởng cũng không cho rằng đám cảnh sát mà mình chỉ huy có thể bắt được những người này.

Lúc này giám đốc Hoàng sợ đến mức vãi đái ra quần. Hắn rốt cuộc cũng hiểu mình đã dây vào ma quỷ.

Mà đám vệ sĩ da đen nhìn Trương Dương càng thêm cuồng nhiệt. Trương Dương trong lòng bọn họ không khác gì thần. Trương Dương không biết, hắn chỉ đánh ngã Tiểu Lý Tử lại được những người này trung thành. Trung thành này khác với trước kia, bây giờ bọn họ đã đến mức sùng bái Trương Dương, đây tương đương với tín ngưỡng tinh thần.

Dao Ca đứng ở xa xa, trong mắt hắn đầy vẻ sợ hãi. Hắn biết Trương Dương lợi hại, nhưng hắn không biết Trương Dương đã lợi hại như vậy. Sự lợi hại này ở cảnh giới hoàn toàn khác với hắn. Đánh nát con sư tử đá hắn chưa có cảm giác chân thật. Nhưng cú va chạm kinh thiên động địa giữa Trương Dương và Tiểu Lý Tử là thực sự ngay ở trước mặt. Cửa inox còn bẹp rúm trên mặt đất, sức phá hoại đó dao của hắn không thể nào làm được. Đột nhiên Dao Ca cũng có một tia cảm động như Nghiêm cực trưởng. Dao Ca cảm động bởi vì Trương Dương tôn trọng hắn, một cường giả tôn trọng người yếu.

“Nghiêm cực trưởng...” “Reng reng reng”

Ánh mắt sắc bén của Trương Dương nhìn vào Nghiêm cực trưởng. Điện thoại di động của hắn vang lên, Trương Dương nhìn số máy, đó là một số máy lạ. Chẳng qua Trương Dương loáng thoáng đoán được là ai gọi. Bây giờ hắn không muốn nghe điện.

374. Chương 374: Trương Mẫu Cứu Con.

Rốt cuộc Nghiêm cục trưởng lấy điện thoại di động trong túi ra, nhìn thì thấy là số máy lạ, đầu tiên hắn hơi chần chờ một chút nhưng vẫn nghe.

“Ai đó? Hả... vâng vâng... vâng vâng... hiểu ạ... hiểu... vâng vâng... được.. đưa điện thoại cho Trương Dương? Ai là Trương Dương? Vâng... được... cảm ơn”

Nghiêm cục trưởng mới đầu còn ra vẻ oai phong, nhưng mới nói được mấy câu đã trở nên vô cùng cung kính, vô cùng cẩn thận, không ngừng gật đầu. Hắn không ngờ rằng nhân vật quyền thế ngất trời trong truyền thuyết đó lại gọi điện cho mình.

“Cậu là Trương Dương?” Nghiêm cục trưởng buông điện thoại xuống.

“Đưa cho tôi” Trương Dương không muốn nhiều lời. Lúc này hắn đang rất bức bối.

“...” Nghiêm cục trưởng do dự một lát, nhưng vẫn đưa máy cho Trương Dương.

“Trương Dương?”

“Lưu lão, là tôi” Trương Dương không cần đoán cũng biết đối phương là ai.

“Ha ha, còn nhớ lão già này mà lại không nghe điện thoại của tôi” Bên phía đối diện trêu tức.

“Khụ khụ.... không không... tôi đang bận, không biết là điện thoại của ông. Tôi vừa nghĩ ra, bây giờ không phải đang nghe điện thoại của ông sao” Trương Dương xấu hổ nói.

“Thật không?” Đối phương rõ ràng là nghe ra hắn đang nói dối.

“Hắc hắc, đúng đúng, rất đúng. Lưu lão, có việc gì thì nói đi. Trương Dương tôi mặc dù là một kẻ lỗ mãng nhưng dù như thế nào cũng sẽ nể mặt Lưu lão” Trương Dương cười hắc hắc vài tiếng, vỗ ngực, Ma thần vừa này đã biến mất.

“Ha ha, cậu nếu là kẻ lỗ mãng thì thế giới này sẽ không có người thông minh. Cậu nghĩ rằng tôi không biết sao, cậu tức giận chỉ là tìm lý do mà thôi. Mục đích chủ yếu của cậu chính là để Đao Ca biết thực lực chính thức của cậu, làm cho đám vệ sĩ da đen kia sùng bái cậu, sợ cậu. Cậu nhóc ít tuổi mà học được nhiều đó chứ. Ha ha...”

“Lưu lão, tôi...” Trương Dương cảm thấy đầu mình đầy mồ hôi. Lão già này có tâm tư cẩn mật làm Trương Dương cũng cảm thấy đáng sợ.

“Ha ha, đừng tôi tôi, mọi người đều hiểu rõ mà, chuyện cứ như vậy, phối hợp Nghiêm cục trưởng một chút. Trước mặt người bình thường mà thể hiện công phu trâu bò của cậu đúng là kinh thế hãi tục, dễ dàng khiến dân chúng hoảng loạn. Ngoài ra tướng quân nói chúc mừng cậu còn sống từ Nhật Bản về”.

“A, tướng quân, ông ấy còn sống...”

“Quả nhiên, quả nhiên...” Lưu lão than thở.

“Quả nhiên gì?”

“Tướng quân nói câu đầu tiên của cậu khi nhắc tới ông ta chính là hỏi tướng quân có phải vẫn còn sống. Cậu sớm đã biết ông ta không chết nhưng vẫn hỏi. Cho nên tướng quân nói cậu có ý xấu. Còn nói lần sau gặp lại phải luận bàn với cậu, có phải nên một chưởng đánh chết cậu không”.

“Cái này... hắc hắc, đến lúc đó còn không biết ai đánh chết ai...”

“Quả nhiên...”

“Lại gì nữa thế?”

“Tướng quân còn nói, cậu bây giờ nhất định cuồng vọng cho rằng mình là thiên hạ vô địch, có tâm trạng duy ngã độc tôn. Ông ta chúc mừng cậu, nói còn cách cảnh giới Phương Đông Bất Bại không xa”

“...” Trương Dương há hốc mồm, không nói thành lời, vẻ mặt ngây ngốc.

“Được rồi, như vậy nhé. Cậu và Nghiêm cục trưởng nói chuyện một lát, phải giữ thể diện. Nghiêm cục trưởng có chức trách bên mình, làm người đứng đầu một khu vực cũng khó, đừng làm khó người ta. Người này cũng coi như là một quan tốt hiếm có. Nói vậy chắc cậu cũng cảm giác được. Như vậy đi, đúng, bác gái nói lần sau đến ăn cơm nhớ mua quà gì đáng giá chút, đừng mua hoa quả để đổi lấy bữa ăn, ăn xong liền chẹp miệng rồi đi, không giống người mới phát gì cả”

“Cái này... khụ khụ... nhất định, nhất định, chào bác gái giúp tôi nhé”

“Không nói nữa, cậu mau xử lý đi, ở đây tập trung nhiều người như vậy cũng không hay, gấp lại”

“Gấp lại...” Mấy khi kiếm được cơ hội phát tiết nhưng đầu ngờ rằng Lưu lão lại biết nhanh như vậy. Nếu như nói Trương Dương có thể không nể mặt bất cứ ai nhưng Lưu lão thì hẳn không thể không nể. Chẳng qua, Trương Dương cảm thấy trong lòng hơi ảm áp. Ít nhất qua cách nói chuyện của Lưu lão thì thấy không coi hắn là người ngoài. Dù Lưu lão có lừa hắn, Trương Dương cũng cảm thấy thoải mái.

“Nghiêm cục trưởng, tôi nghĩ mình phải phối hợp với ông” Trương Dương đưa trả điện thoại di động cho Nghiêm cục trưởng, sau đó thở dài nói.

“Cám ơn, cám ơn” Nghiêm cục trưởng cảm động đến chút nữa rơi lệ. Nghiêm cục trưởng hiểu rõ nếu như không phải nhân vật quyền lực ngấp trời kia ra mặt, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng qua Nghiêm cục trưởng cũng rất sợ. Hắn không thể đoán ra quan hệ giữa Trương Dương và người đó. Quan hệ giữa hai người hình như không bình thường. Nghiêm cục trưởng hiểu rõ ảnh hưởng của người kia. Chỉ cần người có quan hệ với nhân vật đó, đều là các nhân vật rất quan trọng.

Người thanh niên này là ai?

Nghiêm cục trưởng rất tò mò. Đương nhiên đó chỉ là tò mò mà thôi. Nghiêm cục trưởng hiểu rõ sự tò mò giết chết mèo. Đối với người như hắn mà nói, biết quá nhiều cũng không phải chuyện tốt.

Trong cuộc sống biết ít có khi cũng không hẳn là một loại hạnh phúc. Ví dụ như nếu có người ngoài hành tinh muốn xâm chiếm trái đất, hắn còn có thể sống vui được không? Nếu có người biết trong vài ngày tới trái đất sẽ bị hủy diệt, người này còn sống vui được không? Nếu biết mình mắc bệnh hiểm nghèo, còn vui sướng được không?

Hiếm khi hồ đồ, hồ đồ hiếm khi, rất nhiều lúc có khi biết ít lại là hạnh phúc.

“Các người đợi tôi trước cửa cục cảnh sát. Đào Ca, chuẩn bị mười xe con cho tôi. Tiểu Lý Tử mày thành thật chút cho tao...”

Trương Dương sau khi nói hết liền lên một xe cảnh sát, mà giám đốc Hoàng và đám bảo vệ đều bị giải đi.

“Yên tâm, rất nhanh thôi, không đến một tiếng đâu” Chờ các xe cảnh sát đi rồi, Nghiêm cục trưởng đi đến trước mặt Đào Ca. Trên thực tế khi chuyện không thể khống chế được nữa Nghiêm cục trưởng mới biết Đào Ca đã nể mặt hắn thế nào. “Nghiêm cục trưởng, cảm ơn” Đào Ca đưa tay ra.

“Đi...” Nghiêm cục trưởng nhìn thoáng qua mấy người Lưu Bư đang chăm chăm để ý đến mình, thở dài một tiếng rồi lên xe. Trong Hán Khu, một nữ công nhân vệ sinh vệ mặt hoảng hốt chạy tới nói với một phụ nữ đeo khẩu trang. Người phụ nữ này có khuôn mặt rất giống Trương Dương.

“Gì thế?” Người này chính là Trương mẫu. Ở đây, người quen với Trương mẫu đều gọi bà là cô Lan.

“Xảy... xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi” Nữ công nhân vì quá kích động nên nói lắp bắp, mặt đỏ ửng.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Trương mẫu khó hiểu tháo khẩu trang xuống hỏi.

“Chị chị.... em em.... con chị...” Nữ công nhân lắp bắp, càng nói càng không rõ ràng.

“Đề đây tôi nói, nghe cô nói mà sót hết cả ruột” Lúc này lại có một cô công nhân khác chạy vào.

“Hả?” Trương mẫu cũng trở nên khẩn trương.

“Con trai chị đánh nhau với giám đốc Hoàng, bị đưa đến cục cảnh sát, có rất nhiều cảnh sát đến, còn có rất nhiều người, sợ quá”

Cô này ăn nói lưu loát, mà cô gái lúc đầu đang liều mạng gật gật.

“Cái gì? Con trai tôi đánh nhau với giám đốc Hoàng, bị đưa đến cục cảnh sát?” Trương mẫu cảm thấy trời đất quay cuồng. Đối với người làm công nhân như bà mà nói, cơ quan công an là nha môn thời xưa. Mà giám đốc Hoàng lại là địa chủ độc ác. Trương Dương vào đó còn có thể đi ra sao?

“Đúng thế, bọn em thấy mà. Bọn em thấy rất nhiều cảnh sát đưa con chị lên xe, còn có rất nhiều bảo vệ. Lúc đầu em không biết đó là con trai chị. Nhưng có một người đã thấy con chị lúc trưa” Lúc này một cô công nhân khác cũng đến gần. Trên thực tế công nhân vệ sinh nhạy bén về tin tức nhất. Bởi vì các nàng có thể đi lại tự do khắp Hán khu. Chằng qua các nàng chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, chuyện cụ thể lại không rõ. Chỉ thấy Trương Dương bị đưa lên xe cảnh sát.

“Rất nhiều bảo vệ cũng đi” Gần như ngay lập tức Trương mẫu nghĩ đến cảnh mười mấy bảo vệ đánh con trai mình, mắt tối sầm lại, ngã xuống đất. Mấy cô gái bên cạnh nhanh tay đỡ kịp, nếu không biết có chuyện gì xảy ra”

Mấy công nhân luống cuống tay chân, xoa bóp, đánh gió, có người còn dùng nước tạt vào mặt. Cuối cùng Trương mẫu cũng tỉnh lại.

“Không được, không được, mình không thể ngắt, mình không thể ngắt. Mình phải cứu con trai, mình phải cứu con trai, đi thông báo với lão già kia một tiếng. Chúng ta đi đến cục cảnh sát, mất bao tiền cũng phải làm cho Trương Dương được thả ra. Mình không làm nữa. Ai dám khi dễ Trương Dương, bà liều mạng với nó...”

Trương mẫu khóc, đi ra khỏi Hán phòng. Hai cô công nhân cùng xướng, lo lắng đi theo sau Trương mẫu. Người còn lại thì đi gọi Trương phụ.

375. Chương 375: Tôi Đến Nộp Tiền Phạt Cho Trương Dương.

Đối với người bình thường mà nói bị đưa vào đồn cảnh sát không khác gì trời sụp.

Trong thời gian ngắn gần như tất cả những người ở Hán khu biết vợ chồng Trương Diệu Căn đều nghe được tin con trai Trương Diệu Căn đánh giám đốc Hoàng, bây giờ bị đưa vào sở. Có hơn trăm cảnh sát chống bạo động tới, còn bắt rất nhiều người.

Hiển nhiên chuyện này đã nghiêm trọng tới mức mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Chằng qua không có ai nói ra được nguyên nhân. Bởi vì người biết được tình huống đều bị mang đi, giám đốc Hoàng cũng bị đưa đi.

Rất nhanh Trương Diệu Căn và Tiêu Di Nhiên cũng nhận được tin tức. Ba người làm gì còn tâm trạng để đi làm, xin tổ trưởng nghỉ rồi chực tiếp chạy ra khỏi Hán khu. Mấy nữ công nhân quan hệ khá tốt với Trương mẫu đi theo sau trợ uy. Thuê mấy chiếc xe gần cửa Hán khu chạy đến cục cảnh sát thành phố.

Cục cảnh sát thành phố chỉ cách Hán khu khoảng ba mươi phút đi đường. Được Trương mẫu hứa trả nhiều tiền, lái xe toàn vượt đèn đỏ, rất nhanh là tới.

Năm chiếc xe máy chở mười mấy người trực tiếp xông thẳng tới tòa nhà của cục cảnh sát. Đường nhiên vợ chồng Trương Diệu Căn không quen thuộc nơi này, toàn là do lái xe ôm nói cho bọn họ.

Chỉ là bố mẹ Trương Dương căn bản không chú ý đến mấy chiếc xe con đắt tiền đang đỗ trước cửa cục. Lưu Bưu, A Trạch đã trải qua bao cuộc đuổi giết, sóng to gió lớn đều đã vượt qua, nên căn bản không coi chuyện này vào đâu. Cùng nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ có mình Tiểu Lý Tử là kích động. Lần đầu tiên hắn thấy cảnh tượng lớn đến vậy, kích động đến độ như kiến bò trên chảo lửa, không ngừng xoa xoa tay đi quanh chiếc xe. Chỉ một lúc xuất thần thì năm chiếc xe máy đã lao vào cục cảnh sát. Hắn lơ mơ nhìn thấy người ngồi trên xe máy có vẻ quen quen, nhưng ngay lập

tức hấn không thể nghĩ ra đó là ai. Làm hại Tiểu Lý Tử dùng hết đầu óc để nghĩ xem có phải mình gặp được người quen.

Về phần Đào Ca và đám thủ hạ của hấn căn bản không nhận ra bố mẹ Trương Dương. Tự nhiên cũng không chú ý đến một cô gái đang ngồi trên xe.

“Trương Dương, Trương Dương...”

“Trương Dương...”

“Con ở đâu?”

Vừa vào cửa cục, Trương mẫu liền mang theo một đám nữ công nhân tìm kiếm khắp nơi. Văn phòng vốn đang yên tĩnh bị mấy người phụ nữ làm cho náo loạn như một cái chợ.

“Này, mấy người làm gì thế?” Một cảnh sát mặt không râu từ trong phòng làm việc đi ra, tức giận hỏi.

“Tôi đi tìm con trai tôi, tôi tìm con trai tôi” Trương mẫu vội vàng cười cười đưa một bao thuốc ngon tới. Đây là vừa nãy bà dùng nhiều tiền mua được ở ven đường, lúc ấy cũng đau lòng chút. Chẳng qua vì con trai, Trương mẫu cũng bỏ được. Chỉ cần Trương Dương không sao, gấp mười gấp trăm lần cũng được. Tiền còn có thể kiếm được, con trai gặp chuyện gì thì bà sao sống nổi.

“Tìm con trai gì?” Ở đây là cục cảnh sát, đừng làm ồn ở đây, các người tưởng đây là cái chợ sao?” “Này này, cậu nói gì thế hả? Người ta đến tìm con mà...”

“Cậu cảnh sát, xin cậu giúp đỡ, cô ấy lúc nãy suýt ngất rồi”

“Cảnh sát các người làm cái gì vậy? Người tốt cũng bắt, có còn pháp luật không?”

“Mấy cô đừng nóng, để bác gái nói thôi ạ” Cũng may là Tiêu Di Nhiên thông minh, vội vàng ngăn đám ồn ào này lại, lúc này mới yên tĩnh.

Cảnh sát đang tức giận cũng tốt hơn đôi chút. Hiển nhiên mỹ nữ vẫn có tác dụng. Ít nhất tốt hơn đám bà cô kia nhiều.

“Cậu cảnh sát, giúp với, con trai tôi bị bắt vào đây. Xin cậu, cho tôi gặp con trai tôi, đánh nhau mà, phạt tiền là được, không cần bắt người vào tù, không cần bắt, cậu xem, tôi có tiền. Tôi có tiền, phạt bao nhiêu cũng được...”

Trương mẫu vội vàng nháy mắt với Trương Diệu Căn. Trương Diệu Căn thâm hiểu, vội vàng mở một túi nhựa ra, lấy mấy tờ tiền mới trong đó ra. Đây đều là tiền mới rút từ ngân hàng. Vì cứu Trương Dương, hai người gần như đã rút hết tiền tiết kiệm ra, có hơn tám mươi ngàn. Lúc lấy tiền còn làm ầm ĩ cả ngân hàng. Bởi vì rút hơn năm mươi ngàn là phải thông báo trước. Chẳng qua bị một đám đàn bà ồn ào uy hiếp, nhân viên ngân hàng rất nhanh đã đầu hàng, đưa tiền đuổi đám đàn bà lấm mồm này đi.

“Ồ, nộp tiền phạt hả. Cô đi... đúng rồi, con trai cô là ai? Họ tên là gì?” Thái độ của cảnh sát tốt hơn nhiều. Dù sao người ta đến nộp tiền phạt, thái độ quá đáng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng cảnh sát nhân dân.

“Tôi họ Quách, Tiểu Lan, mọi người đều gọi tôi là Lan mẫu. Ông ấy tên là Trương Diệu Căn, cậu cảnh sát, giúp tôi” Trương mẫu thấy thái độ của cảnh sát tốt lên, lập tức nhét một bao thuốc nguyên vào túi cảnh sát.

“Tôi hỏi con trai cô tên gì” Người cảnh sát này không bị bao thuốc tác động, đương nhiên hơi nhăn mày, lui ra sau hai bước, tránh khỏi bàn tay của Trương mẫu.

“Ồ, họ Trương, tên Dương” Trương Diệu Căn vội vàng kéo Trương mẫu. Ông cảm thấy đáng vẻ của bà xã hơi quá, rất mất mặt. Đương nhiên chính ông ta cũng không biết mình bây giờ cũng đang nở nụ cười nịnh nọt, còn thiếu mỗi cái đuôi.

“Họ Trương, tên Dương? Trương Dương?” Cảnh sát nghe quen quen, không khỏi nhắc lại.

“Đúng, đúng, Trương Dương, cậu đừng thấy tên này kiêu ngạo, con trai tôi rất thành thật, lớn như vậy mà chưa đánh nhau bao giờ. Bình thường ngay cả con gà cũng không dám giết, thấy máu là choáng váng đầu

óc, con kiến không dám giẫm lên, lá gan rất nhỏ, là một thằng thanh niên tốt...” Trương mẩu không ngừng nói, giống như lời của bà có thể giảm tội cho Trương Dương vậy.

“Đúng, đúng, Trương gia chúng ta âm thịnh dương suy nên mới đặt cái tên Trương Dương này” Trương Diệu Căn nói thêm.

“Trương Dương... Trương Dương”

Đột nhiên, cảnh sát biến sắc.

“Các người là bố mẹ Trương Dương?” Về hồi hội lóe lên trong mắt cảnh sát rồi biến mất.

“Vâng, vâng, đúng thế, đúng thế, chúng ta nộp tiền bảo lãnh cho con trai”

“Không cần, không cần, anh Trương Dương đang ở trong phòng của cục trưởng trên tầng hai, đang lấy lời khai, lập tức ra ngay” Cảnh sát nói chuyện trở nên cẩn thận hơn nhiều. Đáng tiếc bố mẹ Trương Dương không để ý thấy biến hóa này.

“Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu...” Trương mẩu gật đầu, nhanh như chớp chạy lên tầng hai. Mặc dù nói lời cảm ơn nhưng bà vẫn nắm chặt bao thuốc định đưa cho tên cảnh sát này, có thể giảm cứ giảm.

Đương nhiên Trương mẩu cũng không biết, dù bà đưa cho thì cảnh sát cũng không dám nhận.

“Anh ta...”

Cảnh sát nhìn một đám phụ nữ chạy lên tầng nhanh như chớp, miệng há hốc không nói thành lời.

Cả cục cảnh sát bây giờ có ai là không biết Trương Dương, đều biết Trương Dương là lão đại của Đào Ca. Một nhân vật phong vân đột nhiên xuất hiện. Đương nhiên tên cảnh sát trẻ tuổi này lúc đầu không nghĩ đến người thanh niên đang ngồi lấy lời khai trong phòng cục trưởng lại có quan hệ với mấy bà cô mặc đồng phục công nhân này.

Giết con gà cũng không dám.

Nhìn thấy máu là choáng váng.

Con kiến cũng không dám giẫm.

Nhát gan.

Người cảnh sát rung mình một cái, lau mồ hôi lạnh trên trán. Có gần trăm anh em thấy sự tàn khốc và máu lạnh của tên đó, tên đó còn kiêu ngạo đến mức đánh người trước mặt Nghiêm cục trưởng, mà lại là người nhát gan trong lời bà cô đó.

Cảnh sát càng nghĩ càng sợ, run lên một cái chui vào trong phòng làm việc, đóng chặt cửa lại. Lần này bên ngoài dù cho huyền não ngất trời hấn cũng không quan tâm. Nghiêm cục trưởng không phải đang khách khí chiêu đãi người sao, hấn là cái mẹ gì?

“Nhìn kìa, ở đây”.

Một đám người do Trương mẩu dẫn đầu xông lên tầng hai. Có một người phụ nữ mắt tinh lập tức thấy tám biển trước cửa phòng, bên trên ghi phòng cục trưởng.

“Đừng làm ồn lên, để tôi vào quan sát...”

Trương mẩu giơ tay lên miệng “Suýt” một tiếng, sau đó ưỡn người, nhẹ nhàng mở cửa. Quả nhiên thấy một người uy nghiêm đang ngồi trong phòng làm việc, một cảnh sát đang cúi đầu viết gì đó. Trương Dương quay lưng về phía bà, nhưng Trương mẩu có thể khẳng định đó là con trai bảo bối của mình, đang bị bức cung.

“Ô ô... con trai... con trai... con chịu khổ rồi...”

Trương mẩu không thể khống chế được nữa, xông vào, ôm cổ Trương Dương, nước mắt nước mũi trào ra, khóc ròng.

“A.... mẹ... mẹ đến đây làm gì?” Trương Dương ôm lấy mẹ đang khóc ròng, kinh hãi nói.

“Cục trưởng, ô ô... tôi dập đầu với ông... ô ô... thả con tôi ra đi... chúng tôi có tiền, chúng tôi có tiền....”

Trương mẫu bị Trương Dương gọi, lập tức tỉnh lại, lau nước mắt, nhào xuống dưới chân Nghiêm cục trưởng đang trợn mắt há mồm. Ôm chân cục trưởng mà gào khóc, xin xỏ. Trương mẫu sinh ra ở nông thôn, đây là đòn sát thủ của bà.

Mà lúc này, Trương Diệu Căn lập tức phối hợp mở túi nhựa ra, đặt hơn tám vạn lên bàn làm việc, vẻ mặt rất ngoan hiền, cả người và vật đều không gây hại gì.

Hai vợ chồng phối hợp đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

376. Chương 376: Tình Thương Vĩ Đại Của Mẹ.

Trương mẫu vừa quỳ xuống, phòng làm việc lập tức trở nên hỗn loạn. Một đám phụ nữ đều xin xỏ, Nghiêm cục trưởng càng hoảng sợ đứng dậy tránh ra. Nhưng hai chân bị Trương mẫu ôm chặt lấy không buông, Nghiêm cục trưởng lại không dám dùng sức, không biết làm như thế nào, vẻ mặt đáng thương nhìn Trương Dương.

“Mẹ, mẹ...” Trương Dương vội vàng kéo mẹ dậy.

“Đừng kéo mẹ, đừng kéo mẹ, hu hu, mẹ nuôi con không dễ gì, vất vả lắm con mới lớn như vậy. Vậy mà các người lại bắt đi, hu hu, các người có muốn để người ta sống không hả. Cục trưởng đại nhân, tôi xin ông thả con tôi đi. Tôi có tiền, tôi có hơn tám mươi ngàn. Nếu còn không đủ về tôi sẽ bán nhà, hu hu. Van ông, cục trưởng, nếu các người không thả Trương Dương nhà tôi ra, tôi .. tôi sẽ chết cho các người xem”

Trương mẫu bộc phát tiềm lực, khí lực lớn kinh người, Trương Dương không làm bà động dậy.

Thấy Trương mẫu quỳ trên mặt đất, nghe lời Trương mẫu nói, Trương Dương cứng đờ người lại, nước mắt không thể khống chế mà rơi xuống. Trương Dương vẫn luôn cho rằng bố mẹ không quan tâm đến mình, vứt mình ở nhà học một mình, hai người đi làm. Trương Dương bây giờ mới hiểu mình luôn ở trong lòng bố mẹ luôn là quan trọng nhất, còn quý hơn tính mạng họ.

Trương Diệu Căn cũng ngây ngốc đứng đó, nhìn Nghiêm cục trưởng với ánh mắt cầu xin. Nhưng ông lại không nói gì, sự trầm mặc đó làm cho người cảm thấy nặng nề.

“Mẹ, mẹ, con không có việc gì, con không có việc gì...” Trương Dương lau nước mắt, nghẹn ngào nói.

“Con nhìn con kia, còn nói không có việc gì, bị đánh đến phát khóc kia. Hu hu.. con trai ngoan, con trai ngoan, có mẹ ở đây không ai dám khi dễ con...” Trương mẫu xoay người lại thấy Trương Dương rơi lệ, lập tức như núi lửa phun trào, buông chân Nghiêm cục trưởng ra, ôm lấy Trương Dương khóc lớn.

“Mẹ, không phải con sai mà, con thực sự không có việc gì. Chúng ta được về nhà ngay bây giờ đây” Trương Dương vỗ vỗ vai mẹ, an ủi.

“Thật chứ?” Trương mẫu bỏ Trương Dương ra, hai mắt lại nhìn vào Nghiêm cục trưởng.

“Vâng” Nghiêm cục trưởng gật đầu.

“Tốt quá, tốt quá, tổ tông phù hộ, Trương Dương nhà chúng ta vào cục cảnh sát mà vẫn có thể đi ra...” Trương mẫu mừng rỡ, quỳ rạp xuống đất định dập đầu bái tạ tổ tông nhưng lại bị Trương Dương ngăn lại.

Nghiêm cục trưởng lại bị lời này của Trương mẫu làm cho đỏ cả mặt, từ lúc nào mà cục cảnh sát lại thành điện Diêm La, chỉ có thể vào mà không thể ra thế này?

“Đi thôi... Trương Dương, chúng ta đi, đừng ở đây làm gì, nơi này quá...” Trương mẫu kéo Trương Dương đi ra ngoài.

“Đợi chút ạ, con ký tên vào tờ khai mới có thể rời đi” Trương Dương vội vàng nói.

“Ồ, ký tên. Ký tên cái gì? Có phải là không ký sẽ không được ra?” Trương mẫu lại khẩn trương.

“Không phải, không phải”

“Ông Trương, ông còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau xem tờ khai viết gì. Mắt tôi không nhìn rõ, cũng đừng ký tá gì lung tung, nhìn rõ cho lão nương...”

“Ừ ừ”

Trương Diệu Căn mặc dù có chút chậm chạp, nhưng dưới sự chỉ huy của Trương mẫu cũng rất nhanh nhẹn, lập tức chộp lấy tờ khai kia. Cảnh sát ghi lời khai đang chuẩn bị đoạt về lại bị Nghiêm cục trưởng trừng mắt một cái, vội vàng thu tay lại.

Trương Diệu Căn cầm tờ khai đọc cẩn thận, thì thoảng chính cái kính.

Từ từ, mặt Trương Diệu Căn trở nên dữ tợn.

“Sao thế?” Trương mẫu cảm nhận được tâm trạng của Trương phụ đang biến hóa.

“Giỏi giỏi, giỏi cho thằng Hoàng răng vàng, không ngờ dám đổi trắng thay đen, vu oan hãm hại Trương Dương nhà tao. Tao tao... tao muốn phanh thây mày. Tao... tao dù không đánh lại mày cũng phải cắn mày vài cái” Trương Diệu Căn rất kích động, cả người run lên, nghiêng răng nghiêng lợi. Trương Dương thấy vậy không khỏi sợ hãi. Hắn lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy bố tức như thế.

“Sao rồi? Cái gì mà đảo trắng thay đen? Lão Trương, ông không thể nói rõ sao? Bây giờ còn văn thơ nữa?” Trương mẫu chỉ tay vào trán Trương Diệu Căn, tức giận nói.

“Tên súc sinh đó vu oan con trai chúng ta trộm thanh kim loại điện tử trong Hán khu”.

“Cái gì?”

Trương mẫu tức điên lên.

“Mẹ, không có gì đâu, cảnh sát sẽ xử lý mà. Chúng ta đi thôi, bên ngoài còn có rất nhiều người đang chờ” Trương Dương nói.

“Không, không thể cứ thế mà bỏ qua được. Thằng Hoàng răng vàng đó có tiền có thế, vào đây chẳng qua chỉ là đi dạo mà thôi. Không được, bố không thể bỏ qua cho nó” Trương Diệu Căn không ngờ bộc phát ra một cổ dũng khí không sợ hãi.

“Ông Trương, được, tôi thích nhất khí thế anh hùng của ông. Nhớ lúc đó tại sao tôi gả cho ông không?”

“Vì sao?” Trương Diệu Căn đang đầy khí đột nhiên ngẩn ngơ.

“Là bởi vì lúc chúng ta yêu nhau, có mấy thằng lưu manh ăn hiếp tôi, ông đứng ra, cầm một con dao đuổi theo... khi đó... tôi... tôi...” Trương mẫu đỏ mặt, không ngờ lại xấu hổ vằn vện tà áo.

“Hắc hắc...” Trương Diệu Căn gãi gãi đầu, nói: “Thực ra lúc đó tôi chỉ là hồ đồ, không biết tại sao mình lại to gan như vậy”

Mọi người thấy hai người ôn lại chuyện tình yêu không khỏi trợn mắt há mồm. Trương Dương càng há hốc mồm không ngậm lại được.

“Khụ khụ, tình cảm của bố mẹ chúng tôi hiểu. Yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không để người tốt bị oan, cũng không bỏ qua cho người xấu. Chúng tôi nhất định sẽ chấp pháp công bằng, xin các vị tin tưởng cơ quan cảnh sát...” Nghiêm cục trưởng xấu hổ phá vỡ không khí quỷ dị mập mờ đó.

“Hừ, có quý mới tin các ngài chúni. Chúng ta đi, không cần các người mè nheo khóc chuột”.

Trương mẫu kéo Trương Dương đã ký tên, đi ra ngoài. Trương Dương chỉ có thể nhìn Nghiêm cục trưởng với vẻ áy náy.

Nhìn mấy bà cô lớn tiếng rời đi, Nghiêm cục trưởng không khỏi thở dài một hơi, rốt cuộc cũng đuổi được đám ôn thần này đi. Từ trên tầng hai xuống tầng một, Trương mẫu kiễng chân, không ngừng sờ nắn trên người Trương Dương. Hận không thể cởi hết quần áo của Trương Dương ra kiểm tra một phen mới yên tâm.

“Không sao, không sao thật mà mẹ”.

“Còn nói không sao. Con khóc mẹ thấy rồi. Con rất kiên cường. Mẹ sinh con ra chẳng lẽ lại không biết sao? Nếu như không phải quá ủy khuất và oan ức, con sẽ không khóc”

“Mẹ, thật mà, con không sao mà” Trương Dương cảm thấy một cảm giác ấm áp. Tình thương nồng nàn của mẹ bao phủ lấy thể xác và tinh thần hắn, làm cho hắn vô cùng thoải mái. Giống như quay về thời thơ ấu, giống như quay về vòng tay ấm áp của mẹ.

“Thật không sao chứ? Không sao là tốt rồi, mẹ chẳng lẽ lại mong con có việc gì sao?” Trương mẫu vừa khóc vừa cười, ôm chặt lấy tay Trương Dương, như sợ Trương Dương sẽ biến mất vậy.

“Lan mẫu, giám đốc Hoàng...”

“A... giám đốc Hoàng.... ở đâu? Ở đâu?”

Trương mẫu giống như một con mèo đang tức giận, lông trên người dựng đứng lên, hung hăng nhìn xung quanh. Ngay lúc Trương mẫu ngẩng người, Trương Diệu Căn đã bước nhanh ra ngoài, tốc độ có thể so với người ta bay vậy.

Mọi người đưa mắt nhìn theo chỉ thấy hai y tá đang đỡ giám đốc Hoàng đi tới một chiếc xe cấp cứu. Mà lúc này Trương Diệu Căn với tốc độ như tia chớp đã đến trước mặt giám đốc Hoàng.

“Ông... ông làm gì...” Giám đốc Hoàng sợ hãi nhìn Trương Diệu Căn như chìm trong ngọn lửa.

“Tao chịu mày đủ rồi. Mày dám có chủ ý với con dâu tao, tao chỉ để ý mà thôi. Không ngờ mày bây giờ còn dám hại con trai tao, tao phải cắn chết mày...”

“!”

“Bịch”

“A...”

Trương Dương còn đang ngây người, thân hình mập mạp của Trương mẫu đã như nhanh như một con báo săn, mạnh mẽ từ sau lưng Trương Diệu Căn lao ra.

“Cứu mạng... cảnh sát... cứu mạng... a... a”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong bầu trời cực cảnh sát. Hai cô y tá xinh đẹp sợ đến độ túm túm lại, cả người run lên.

Quá bạo lực, quá bạo lực. Đầu tiên thấy đàn ông dùng răng cắn, đàn bà dùng nắm đấm. Nhìn người đàn ông trung niên trông văn nhả đeo kính đen há mồm lộ ra hàm răng sáng bóng điên cuồng cắn trên người béo, hai cô y tá sợ đến độ nhắm tịt mắt lại.

Làm cho người ta quỷ dị đó là có hơn mười cảnh sát đi ra đi vào nhưng không có ai đi tới ngăn lại. Thậm chí ngay cả cảnh sát xem náo nhiệt cũng không có.

Cuối cùng.

Trương Dương mất rất nhiều sức mới giựt được bố và mẹ ra. Thực ra cũng là do bọn họ cắn quá mệt, đánh quá mệt, nếu không Trương Dương căn bản không thể kéo ra được. Kéo được một người, người khác lại lao tới, cứ thế, cứ thế...

“Hoàng răng vàng, tao nói cho mày biết, bọn họ không làm nữa. Mày làm giám đốc thì giỏi lắm nhỉ, bọn tao bây giờ muốn đánh mày. Hừ, dám vu oan hãm hại con trai tao, lão nương liệ u mạng với mày” Trương mẫu càng nói càng tức, thở phì phì lại muốn xông lên, may là bị Trương Dương giữ lại.

“Tôi... tôi... tôi không dám... các người tha cho tôi đi... tôi không dám nữa...”

Một đám người rời khỏi hiện trường, giám đốc Hoàng bị cắn đến độ hơi thở mong manh, đôi mắt thừ ra nhìn trời mà lẩm bầm.

“Con trai, bố mẹ vừa nãy đánh người, cảnh sát có thể bắt bố mẹ không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, bố vừa nãy cũng cắn...”

Sau khi hai vợ chồng đánh người xong, không khỏi cảm thấy sợ hãi, thi thoảng nhìn lại phía sau, sợ có một đám cảnh sát lao từ trong cục ra bắt bọn họ. Bọn họ có một cảm giác sợ hãi với cảnh sát. Dù sao bọn họ cũng là người bình thường, vừa nãy chỉ là cảm xúc nhất thời.

“Không, không đâu ạ” Trương Dương an ủi vỗ vỗ vai mẹ, hần cảm thấy người mẹ đang run lên.

Đột nhiên.

Tất cả mọi người đều ngừng lại, kể cả tám đồng nghiệp của Trương mẫu đều hoảng sợ nhìn vào cửa cục.

“Con... con trai, chạy mau... chạy mau... giám đốc Hoàng gọi người tới, là... là xã... xã hội đen...” Trương mẫu sợ hãi giữ chặt Trương Dương, hai chân run lên. Nếu như không phải dựa vào người Trương Dương, có lẽ bà đã khuỵu xuống đất.

Chỉ thấy hơn hai mươi đại hán cao lớn vẻ mặt hung dữ ở trước cửa Cục, làm người ta sợ hãi chính là hai mươi người này đều da đen, mặc đồ đen, đeo kính râm.

377. Chương 377: Về Hán Khu.

Xã hội đen.

Rất giống xã hội đen.

Nếu như nói đám ô hợp của Đạo Ca giống côn đồ. Vậy hai mươi người da đen mặc đồ đen, đeo kính đen, đây hoàn toàn là cách ăn mặc của xã hội đen. Trên Tv, xã hội đen không phải cũng ăn mặc như vậy sao?

Trong mắt mấy người Trương mẫu, đồng phục không quá ba loại người mặc. Thứ nhất chính là nhân viên công vụ, bao gồm cả cảnh sát và quân đội. Tiếp theo là công nhân, giống như đồng phục mà mọi người đang mặc vậy. Loại người còn lại đương nhiên là xã hội đen.

Dù là như thế nào đám người da đen hung hãn này không giống nhân viên công vụ, như vậy chỉ có thể là xã hội đen.

Xã hội đen rất mạnh, xã hội đen tàn nhẫn, xã hội đen lạnh lùng, thông qua phim ảnh, báo chí nên những điều này đã ăn sâu vào trong lòng mọi người. Hiển nhiên nỗi sợ đối với xã hội đen đã ăn sâu vào trong lòng bọn họ.

Không chỉ chân Trương mẫu run lên, mọi người đều đang run lên.

Mười mấy phụ nữ đều run lên, run đến sau này đã thành một tiết tấu, lúc này bọn họ không còn kiêu ngạo, lớn tiếng như trong Cục nữa.

Dân chúng Trung Quốc bây giờ rất kỳ lạ, có can đảm xông vào gây loạn trong cục cảnh sát, nhưng không dám cứng đối cứng với xã hội đen.

“Mẹ, bọn họ là thủ hạ của con” Mặt Trương Dương hơi khó coi. Hần phát hiện mình đã phạm một sai lầm vô cùng ngu xuẩn. Đáng lẽ hần phải nói với bố mẹ về tình huống của mình một chút, nếu không sẽ không xảy ra cảnh này. Mẹ mặc dù hiền hậu nhưng lại rất trọng sĩ diện. Bây giờ mất mặt, nếu làm không tốt lát nữa sẽ phát tiết cơn giận lên người hần.

“Con... con trai... con... con không cần an ủi mẹ, mẹ không sợ... con mau chạy đi.. chạy.. chạy vào chỗ Nghiêm cục trưởng” Trương mẫu tuy bảo Trương Dương chạy nhưng hai tay lại giữ chặt tay hần. Bà đã sợ đến thất hồn lạc phách. Làm sao còn nghĩ được con trai dù có chạy cũng không thể chạy, bị bà giữ chặt. Chẳng qua suy nghĩ của bà lại rất chính xác. Không ngờ còn biết bảo Trương Dương chạy vào trong cục cảnh sát sẽ an toàn.

“Mẹ... thật mà, mẹ nhìn xem kìa, Lưu Bư, A Trạch và thằng Tiểu Lý Tử cũng ở bên trong mà”

“A... thật sao?” Trương mẫu lúc này mới phát hiện bọn Lưu Bư trong đám đông.

“Thật ạ... lại đây” Trương Dương nháy mắt với đám Lưu Bư một cái.

“Chào bác gái. Bác gái, đây đều là vệ sĩ của Trương Dương” Lưu Bư vội vàng lắc lắc mông chạy tới.

“Thật chứ?” Trương mẫu mặt tái nhợt vì sợ, lúc này mới thấy chút máu.

“Gọi bác gái” Lưu Bưu vung tay lên, kiêu ngạo nói với hai mươi vệ sĩ da đen.

“Cộp cộp”.

“Chào bác gái”.

Tiếng giầy cộp cộp vang lên, hai mươi người da đen như quân đội vội vàng tập hợp đứng nghiêm chỉnh tề trước mặt Trương mẫu, cung kính cúi đầu với Trương mẫu, sau đó cùng hô lên một tiếng.

Ngay lập tức cả hiện trường vô cùng yên tĩnh.

Trương mẫu, Trương phụ cười há hốc mồm, mười mấy nữ công nhân mắt cũng trợn trừng như mắt trâu, ngậy ngốc nhìn hai mươi người da đen cao lớn. Điều này thật khó tin, đúng là làm cho người ta không tin được.

Cả đám người như trong giấc mộng, hiển nhiên các bà không hề phát hiện ra chiếc xe cấp cứu vẫn đi theo xa xa bọn họ không dám chạy đi. Hiển nhiên là giám đốc Hoàng mãnh liệt yêu cầu đợi một lát. Dù sao bây giờ đi rất nguy hiểm. Máy chực đại hán nếu mà đánh hấn thì vợ chồng Trương Diệu Căn vừa này không thể so sánh nổi.

“Mẹ... con đã nói với mẹ mà, con phát tài rồi mà”

“Con trai, con thực sự phát tài sao?” Trong mắt Trương mẫu lóe kim quang, ngay cả Trương Diệu Căn luôn bình tĩnh cũng đến gần Trương Dương, vẻ mặt đầy kích động nhìn hấn. Hôm nay ông rất hạnh diện. Chẳng qua ông không dám quá cao hứng. Với tính cách chừng chặc của ông tốt nhất là phải chứng minh đã. Nếu không sẽ làm cho người ta cười chê. Cho nên Trương Diệu Căn chịu áp lực hơn Trương mẫu nhiều. Chỉ có duy nhất Tiêu Di Nhiên khác mọi người, trong mắt nàng có một tia mắt mát.

“Vâng” Trương Dương gật đầu.

“Phát tài thế nào? Có phải là năm triệu không?” Trương mẫu vội vàng hỏi. Bà gần như lập tức nghĩ đến Trương Dương rất có thể trúng thưởng, sợ người cướp tiền nên mới có nhiều vệ sĩ như vậy. Sức tưởng tượng của phụ nữ luôn phong phú hơn đàn ông nhiều.

“...” Trương Dương ngẩn người, lắc đầu.

“Hai triệu?” Trương mẫu có chút thất vọng, nhưng vẫn hưng phấn. “Không phải”

“Chẳng lẽ là một triệu” Trương mẫu hoàn toàn thất vọng. Mặc dù một trăm vạn đối với bà mà nói là một con số khổng lồ, nhưng bà luôn nghe người ta nói trúng thưởng mấy triệu nên rất miễn cảm với các con số. Từ một triệu trở xuống, bà không coi vào đâu.

“...” Trương Dương lại ngẩn ra, lắc đầu.

“Không phải là năm trăm ngàn chứ?” Ánh mắt kích động cấy chực Trương mẫu đã biến sang uể oải, đột nhiên tinh thần lại trở nên phấn chấn; “Có phải là mười triệu?”

“Không phải...” Trương Dương bị mẹ làm cho dở khóc dở cười.

“Hai mươi triệu?” Mắt Trương mẫu sắp rơi xuống đất đến nơi.

“Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ miên man nữa, tóm lại nhiều hơn tưởng tượng của mẹ nhiều. Đi thôi ạ, mọi người đang chờ chúng ta đó ạ” Trương Dương nhẹ nhàng đẩy mẹ một cái.

“Còn nhiều hơn tưởng tượng của mẹ.... năm mươi triệu... chẳng lẽ là năm mươi triệu. Ông Trương, ông nói, năm mươi triệu là bao nhiêu?” Trương mẫu có chút không thể nghĩ được nữa, trong đầu liệu mạng nghĩ xem Trương Dương rốt cuộc có bao nhiêu tiền.

“Năm mươi triệu.... không biết.... có lẽ hai chúng ta không bê nổi” Trương Diệu Căn bấm ngón tay, lập tức buông tha.

“Trương Dương, lên xe này đi” Đào Ca cười tủm tỉm nhìn Trương Dương đang kéo theo bố mẹ, nói.

“Ồ, Dao Ca” Mặt Trương Dương không khỏi đỏ lên. Biểu hiện vừa nãy của bố mẹ đều bị Dao Ca thấy hết.

Ngay lập tức, bố mẹ Trương Dương lần đầu tiên được hưởng đãi ngộ cao nhất. Mấy vệ sĩ da đen nhanh nhẹn mở cửa xe cho bọn họ, thái độ vô cùng cung kính, vẻ mặt cẩn thận, rất có phong độ. Những động tác lễ nghi này bọn họ rèn luyện được dưới làn roi da của lão già, tự nhiên vô cùng đúng chuẩn mực.

Đương nhiên, không riêng gì hai người bọn họ, tất cả nữ công nhân cũng được đãi ngộ như vậy. Điều này làm cho bọn họ sợ hãi, lên xe còn không ngừng cảm ơn đám người này. Đáng tiếc, vệ sĩ mặc dù học được một ít tiếng Hán đơn giản, nhưng dù nói thế nào cũng không hiểu, chỉ mỉm cười gật đầu đầy lễ phép đáp lại. Điều này làm cho nữ công nhân càng cảm nhận được sự tôn trọng. Đến khi ngồi trong xe con đắt tiền vẫn rất kích động.

Bọn họ đã bao giờ được đãi ngộ như vậy đâu?

Đội xe từ từ khởi động rời khỏi cửa cục cảnh sát. Lúc này xe cấp cứu mới lén lén lút lút từ trong cục đi ra, sau khi đi ra liền kéo còi cảnh sát, nhanh như điện biến mất trong dòng xe.

“Con trai, mẹ không phải đang nằm mơ đó chứ?” Trương mẫu véo véo mình.

“Tôi cũng như vậy” Trương Diệu Căn cũng gật đầu.

“....” Trương Dương ngồi ở giữa bố mẹ không nói gì.

“Ha ha, bác gái, cháu cắt ngang một chút. Cháu và Trương Dương là bạn vong niên, gọi nhau là huynh đệ. Mặc dù tuổi cháu không kém bác gái bao nhiêu nhưng vẫn gọi là bác trai, bác gái” Dao Ca ngồi ở ghế trên quay đầu lại nói.

“Ai, vậy sao được...”

“Ha ha, không có gì, không có gì. Lát nữa cháu còn phải về thành phố ZHI bàn chuyện với Mao tổng. Chào mừng bác trai, bác gái đến thành phố ZHI chơi”

“Nhất định, nhất định” Trương mẫu mặt mày hớn hở.

“Dao Ca phải đi sao?”

“Ừ, đúng, tôi để lại mười xe con, cũng đều có lái xe. Trong đó có ba xe của công ty Mao tổng. Ba chiếc xe BMW là của Mao tổng, Mao tổng nói ba chiếc xe này tặng cho cậu, lái xe thì cậu dùng tạm. Chờ bao giờ cậu có lái xe thì thay sau. Bảy chiếc còn lại có hai cái là món quà của Dao Ca tặng cậu. Năm chiếc còn lại là của một ít ông chủ, mượn dùng đã, lái xe cũng mượn tạm, sau này có gì nói”

< p=“>“Được, Dao Ca, cảm ơn” Trương Dương không từ chối, thản nhiên tiếp nhận. Nếu như khách khí chỉ vì mấy chiếc xe này càng mất phong độ của hắn.

“Trương Dương, Mao ca nói cậu đến tỉnh nhất định phải đến thăm bố anh ta”

“Ha ha, có mà”

“Tôi tìm chỗ nào đó xuống xe. Bao giờ mọi người về thành phố ZHI thì gọi cho tôi” Dao Ca không nói nhiều. Dù sao có bố mẹ Trương Dương ở bên cạnh, có nhiều chuyện không tiện nói.

“Ừ, được. Đúng rồi, anh đưa tin tức ra ngoài, xem xem có ông chủ nào có hứng thú với quặng mỏ ở nước ngoài không. Cụ thể gồm có Gypsum, Iron, Mangan.... đương nhiên các cái này là ở nước ngoài. Bởi vì quan hệ đến rất nhiều vấn đề cơ bản như cung cấp điện, đường giao thông, còn có các chứng chỉ khai thác. Nếu như có người cảm thấy hứng thú anh có thể lập tức thông báo cho tôi. Tôi sẽ cung cấp một ít tài liệu tham khảo...” “Được, tôi đi trước...”

Đội xe từ từ dừng lại, Dao Ca và đám thủ hạ đều xuống xe. Đến khi đội xe biến mất trong dòng xe tấp nập mới rời đi. Bây giờ Trương Dương trước mặt đám thủ hạ của Dao Ca thì giống như một người khổng lồ vậy. Cú va chạm long trời lở đất của Trương Dương và Tiểu Lý Tử đã hằn sâu vào linh hồn bọn họ.

Đội xe một lần nữa khởi động.

“Mẹ, chúng ta đến khách sạn...”

“Không” Trương mẫu quả quyết từ chối nói: “Về Hán khu, mẹ muốn đưa chị em về”

Lái xe quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Trương Dương không phản đối liền trực tiếp lái xe về khu công nghiệp Hoàng Cảnh, con đường này lái xe rất quen thuộc. Mới đầu chính là chạy từ nơi đó đến cục cảnh sát thành phố mà.

“Con trai, tìm mẹ đang đập mạnh lắm đây nè” Nhìn khu công nghiệp càng lúc càng gần, Trương mẫu hưng phấn nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này cửa xe hạ xuống, một mùi thơm hoa phượng bay vào.

378. Chương 378: Đỗ Tuyệt Đã Về.

Cuối cùng.

Trong tâm trạng kích động của Trương mẫu, đoàn xe từ từ tiến đến cửa Hán khu. Lúc này trước cửa đã thay mấy bảo vệ khác, cánh cửa inox hư hỏng đã được dọn đi, mấy công nhân đang lắp cổng mới. Trước cửa dùng mấy hộp nhựa ngăn cản xe cộ lưu thông.

Đám bảo vệ này đều những người đang trong giờ nghỉ được gọi ra. Mặc dù giám đốc Hoàng quyền lực khuynh đảo trong Hán khu, nhưng trong đó vẫn có phó giám đốc, tuyệt đối không thể nào bởi vì giám đốc Hoàng bị bắt khiến cho sản xuất đình trệ.

Đám bảo vệ này không biết chuyện gì đã xảy ra bởi vì người tham gia vụ việc chưa về. Lúc đó khi Trương Dương và giám đốc Hoàng gây chuyện với nhau, mặc dù có rất nhiều người quan sát nhưng phần lớn đều bị đám côn đồ và cảnh sát đuổi ra xa, căn bản không biết chuyện cụ thể là như thế nào. Bây giờ đám bảo vệ đang tụ tập phân tích một vài tin tức, đoán về các khả năng có thể xảy ra.

“Xin lỗi...”

“Tiểu Liêu, để chúng tôi vào” Trương mẫu thò đầu ra. Trương mẫu đã làm nhiều năm ở Hán khu, gần như mỗi một bảo vệ đều biết bà.

“Hả, cô Lan.... cô cô... con trai cô bị bắt vào cục cảnh sát mà, sao lại?” Bảo vệ lấp bắp nói.

“Không có gì, chúng tôi không phải đều đã về đến đây sao. Cậu nhìn xem, đây là xe của con trai tôi, gọi là B gì đó...”

“BMW”

“Đúng đúng, BMW, xe hàng hiệu của nước Mỹ”

“Là sản phẩm của nước Đức” Trương Diệu Căn bổ sung. Mặt Trương Dương nóng lên.

“Tôi không cần biết nó là của nước Mỹ hay nước Đức, chỉ cần là BMW là được rồi. Vừa nãy Đào Ca kia nói là BMW, nhất định là BMW” Trương mẫu hiển nhiên bị Trương Diệu Căn làm mất mặt lên tức giận. Trương Diệu Căn lập tức cầm miệng. Trương Dương thấy thế toát mồ hôi. Nhiều năm như vậy mặc dù bố hưởng thụ hết mọi đãi ngộ của đàn ông, nhưng rất nhiều lúc vẫn ở thế yếu.

“Cô Lan, vừa nãy ông chủ tới, hơn nữa đang họp điều tra chuyện hôm nay. Hơn nữa cũng mang bằng ghi hình theo. Các người cẩn thận một chút” Mấy bảo vệ dọn chướng ngại vật đi.

“Tôi không cần biết ông chủ này, ông chủ nọ, tùy. Chúng tôi không làm việc ở đây nữa” Trương mẫu tùy tiện nói.

“Ai nói chúng ta không đi làm? Chúng ta đã ký hợp đồng” Trương Diệu Căn nói thảm một câu, đáng tiếc giọng nói nhỏ đến mức chỉ có mình ông nghe được.

“Ha ha, con trai chúng ta đã phát tài, tự nhiên không việc gì phải ở lại đây mà chịu thua thiệt”

“Hắc hắc...”

Trong ánh mắt hâm mộ của đám bảo vệ, đội xe từ từ tiến vào khu nhà ở dành cho công nhân. Mấy công nhân một lần nữa được hưởng đãi ngộ như ngôi sao. Mấy vệ sĩ da đen rất cẩn thận mở cửa xe cho bọn họ,

nụ cười đầy mặt làm cho mấy nữ công nhân như muốn bay lên, giống như mình đã biến thành công chúa vậy.

Đội xe tiến vào khu nhà, dừng lại ở trước sân, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Rất nhiều công nhân đang nghỉ đều tập trung lại đây xem náo nhiệt. Lần đầu tiên bọn họ thấy có nhiều xe con chạy vào khu nhà dành cho công nhân như vậy, hơn nữa còn có hai mươi vệ sĩ da đen cao lớn. Người nước ngoài ở Trung Quốc bây giờ mặc dù rất nhiều, nhưng so sánh với người dân Trung Quốc thì vẫn rất ít. Một lần nhìn thấy hai mươi người da đen cũng không dễ dàng gì.

Trương mẫu không ngừng mỉm cười vẫy vẫy tay giống như một người áo gấm về làng vậy. Trên mặt đám công nhân có những biểu hiện khác nhau, có người cười nịnh nọt, có hâm mộ, có ghen ghét, lại ghen.

Tóm lại dù là vẻ mặt nào Trương mẫu cũng vui.

Trương mẫu hẹn mấy nữ công nhân tối đi ăn, mấy nữ công nhân lập tức vội vàng chạy về phía công xưởng, sắp hết giờ rồi. Mọi người lúc đi chỉ là xin nghỉ tạm thời, nhưng vẫn phải đi an bài một chút công việc.

“Sao thế?” Trương Dương xuống xe thấy Tiêu Di Nhiên vẻ mặt buồn bã không vui.

“Không có gì” Tiêu Di Nhiên cười gượng, nhưng nhìn là biết nàng đang cố ra vẻ.

“Vào rồi nói”

Bởi vì phòng quá nhỏ nên Trương Dương bảo hai mươi vệ sĩ đứng chờ ở dưới, mấy người lên tầng.

Sau khi vào phòng, Trương mẫu lập tức kiểm tra đồng quà tặng. Hiển nhiên bây giờ bà đã tin lời Lưu Bư nói, vòng tay kia tuyệt đối là hơn hai mươi ngàn. Cho nên Trương mẫu bây giờ cầm vòng ngọc cũng rất thận trọng, vô cùng cẩn thận sợ làm rơi sẽ hỏng mất.

“Tiểu Lưu, lần sau đừng mua món quà quý như vậy, hơn hai vạn” Trương mẫu giơ vòng ngọc lên chỗ có ánh đèn, đau lòng nói.

“Lan mẫu, tiền là gì chứ ạ, có tiền thì tiêu, lần sau bác muốn gì cứ nói cho cháu một tiếng. Cháu sẽ mua cho bác. Dát dát...” Lưu Bư bây giờ đã rất thích Trương mẫu, gọi là Lan mẫu. Lưu Bư cảm thấy Trương mẫu rất giống mẹ mình. Chẳng qua chỉ có một điều khác là Trương mẫu dịu hiền hơn bà mẹ bạo lực của mình nhiều. Hơn nữa địa vị của bố mình và bố Trương Dương là hoàn toàn khác nhau.

“Hi hi, quá lãng phí, quá lãng phí, ai, vòng cổ này lớn như vậy, đeo thế nào được?” Trương mẫu cầm vòng cổ bằng vàng mà A Trạch tặng, vẻ mặt hưng phấn, tuy nói vậy nhưng đã đeo lên cổ.

Thấy phòng khách bị mẹ vứt các hộp quà khắp nơi, Trương Dương nháy mắt với Tiêu Di Nhiên, hai người đi vào phòng trong.

Sau khi vào phòng, Tiêu Di Nhiên cúi đầu ngồi trên giường, vờ vờ tà áo, nàng đang có rất nhiều tâm sự.

“Di Nhiên, em không vui sao?” Trương Dương đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng, hai tay nắm chặt tay nàng, nói.

“Không có” Tiêu Di Nhiên lắc đầu.

“Anh nhìn ra được mà, tại sao?”

“Thật không có mà”

“Nói đi, anh không thích em giấu anh” Trương Dương nhìn thẳng vào mắt Tiêu Di Nhiên, vô cùng thâm thúy.

“Trương Dương, em rất sợ” Hàng lông mi dài của nàng chớp lên, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống.

Trương Dương không nói gì, trong phòng trầm lắng đầy áp lực. Trương Dương lập tức hiểu ra, Tiêu Di Nhiên bởi vì thấy đám Đao Ca nên nghĩ đến anh trai của nàng là Tiêu Viễn Hành. Tiêu Di Nhiên mặc dù không là xã hội đen, nhưng anh của nàng đã tham gia từ nhỏ. Nàng đã thấy đám Đao Ca. Tự nhiên nàng hiểu rõ thân phận của Trương Dương lúc này.

Không thể nghi ngờ, lo lắng của nàng có lý. Mà hẳn lại không thể nào hứa hẹn cái gì.

Nếu như tiến vào, vậy phải hiểu sẽ bị người giết. Tiêu Viễn Hành hiểu điều này, Trương Dương cũng hiểu.

“Trương Dương, chúng ta tìm một chỗ ẩn cư, có được không?” Tiêu Di Nhiên nắm chặt tay Trương Dương.

“Di Nhiên, sẽ có một ngày như vậy, nhưng không phải bây giờ” Trương Dương nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng. Hắn cảm nhận được tình cảm của nàng.

“Vì sao không phải là bây giờ?” Trong mắt nàng hiện lên một tia thất vọng.

“Rất khó nói, rất phức tạp, ngay cả anh cũng không thể nói rõ. Bây giờ anh rất mơ hồ, hình như có một lực lượng rất lớn đang đẩy anh tiến lên. Anh muốn thoát khỏi lực lượng đó. Đương nhiên đây không phải điều quan trọng nhất, em còn nhớ câu nói trong phim Spider Variant không?”

“Hả”

Một người có lực lượng lớn đến đâu vậy sẽ có từng đó trách nhiệm. Anh bây giờ không thể nào trốn tránh, rất có thể dù anh muốn trốn tránh cũng không được. Anh có một dự cảm mãnh liệt, anh đã tiến vào trung tâm cơn gió lốc. Chỉ là anh không biết bao giờ cơn lốc này bộc phát mà thôi”

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Tiêu Di Nhiên cảm thấy đầu mình trở nên hỗn loạn.

“Em xem”

Trương Dương bỏ găng tay ra, ngón tay vô danh đưa ra, từ từ, từ từ một cảnh quỷ dị hiện ra trước mặt Tiêu Di Nhiên. Chỉ thấy ở giữa bàn tay, một quả cầu thủy tinh trong suốt to như ngón tay cái bay trong không trung, dưới ánh mắt hoảng sợ của nàng, quả cầu càng lúc càng đến gần, phát ra ánh sáng bảy màu trong căn phòng.

Từ từ, quả bóng bay lên không trung, đã to như quả bóng đá, hơn nữa còn không ngừng to lên. Thoạt nhìn càng lúc càng nặng, nhưng quỷ dị là nó vẫn lơ lửng trong không trung, giống như không trọng lượng vậy.

“Trương Dương, Trương Dương...” Tiêu Di Nhiên lấy tay vuốt vuốt ngực mình, nàng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

“Đừng sợ, đây là võ công”

Trương Dương khẽ cười một tiếng. Đột nhiên quả cầu dài ra, từ từ biến thành một con rồng uốn lượn trong không trung, giương nanh múa vuốt, trông rất sống động. Giống như một con rồng thực sự phủ xuống thế gian vậy.

“Ti”

Tay còn lại của Trương Dương khẽ vung lên, trong không trung không ngờ xuất hiện một ngọn lửa đỏ rực, ngọn lửa từ từ ngưng tụ, ngưng tụ, từ từ biến thành một con phượng hoàng.

“Võ công... ...”

“Võ công... ...”

Tiêu Di Nhiên từ từ đứng lên, miệng lẩm bẩm, nhìn long phượng bay múa trong không trung, trong mắt nàng có một tia si mê. Nàng nhẹ nhàng đưa ngón tay đâm vào trong không trung một chút. Làm cho nàng kinh ngạc đó là nàng cảm thấy nước hơi lạnh, nhưng lại không cảm thấy nhiệt độ của phượng hoàng.

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên.

Long phượng trong không trung biến mất không còn.

“Trương Dương, hết giờ làm rồi, các chị em đang chờ” Là Trương mẫu nói.

“Vâng, con ra ngay”

“Trương Dương, đây là sự thật phải không?” Tiêu Di Nhiên mặt đang si mê bất ngờ tỉnh lại. Hai mắt không ngừng tìm kiếm khắp phòng, mong tìm được long và phượng.

“Ha ha, là thật. Chỉ cần em muốn, lúc nào cũng có thể thấy” Trương Dương mỉm cười.

“Vâng” Trên mặt Tiêu Di Nhiên đột nhiên đỏ lên, xấu hổ cúi đầu nhìn bàn chân mình, ngay cả cổ trắng nõn giờ cũng hồng lên rồi.

“Đi thôi”

Nhìn Tiêu Di Nhiên e thẹn như hoa như ngọc, Trương Dương giật mình. Hiển nhiên Tiêu Di Nhiên coi những lời đó là hứa hẹn của hắn.

Hứa hẹn.

Mình có thể hứa hẹn sao?

Gần như là vô thức, trong đầu Trương Dương xuất hiện một khuôn mặt lạnh như băng. Khuôn mặt đó rất rõ ràng giống như đã in sâu vào linh hồn hắn vậy.

Hắn có thể hứa với ai?

Dường như hắn mới chỉ hứa với khuôn mặt lạnh như băng đó.

Tất cả đều bởi vì trăm năm cô độc. Nghĩ đến chiếc ghế bên bờ biển, mái tóc hoa râm, trong lòng Trương Dương lại cảm thấy đau đớn. Giống như đó là một giấc mơ, thật cô đơn, thực sự tồn tại trên mặt đất.

Tiêu Di Nhiên không phát hiện ra biến hóa nhỏ nhoi này của Trương Dương, như một con chim nhỏ nép vào sau người Trương Dương, đi ra ngoài.

Lúc này trong phòng khách đều là các vỏ hộp quà. Trương mẫu đang vội vàng thu dọn. A Trạch đang giúp bà. Mà Trương Diệu Căn đang cầm một sợi dây tơ tằm hỏi Lưu Bưu làm như thế nào để kết lại được, Tiểu Lý Tử cũng hưng phấn nhìn. Nhưng đáng tiếc Lưu Bưu cũng rất lạ, thử mấy lần vẫn không thể làm gì được. Cuối cùng may là Tiểu Lý Tử có trí thông minh của cường giả suy nghĩ ra, rất nhanh tìm được phương pháp, ngược lại c/p> n dạy Lưu Bưu làm như thế nào.

“Mẹ, sao mẹ lại bỏ vỏ hộp đi hết thế?” Trương Dương nhìn đồng hồ trên đất nói.

“Mấy thứ này rất tốn diện tích, chỉ cần quà là được, cần gì đóng hộp”

“Ồ”

Một đám người từ trong phòng đi ra, từ trên tầng nhìn xuống đầu không khỏi to lên. Ít nhất có gần ngàn công nhân đang vây quanh mười chiếc xe, nhìn thấy toàn đầu đen. Đương nhiên bọn họ không phải nhìn xe. Những chiếc xe này mặc dù đắt tiền nhưng chưa đến mức làm cho mọi người vây quanh như vậy. Nếu muốn nhìn xe, cứ ra đường đứng một lúc là thấy nhiều xe tốt hơn thế này. Bọn họ chủ yếu đến xem hai mươi người da đen cao lớn.

Hai mươi người này đứng im cạnh xe, một chiếc hai người, vẻ mặt nghiêm túc nhìn xung quanh, như gặp đại địch.

Công nhân sao biết được hai mươi đại hán da đen cao lớn này tuy mặc đồ tây, nhưng lại đều là đám nhà quê. Những trang phục này, lễ nghi tiêu chuẩn đó, đều là do lão đầu mạnh mẽ dạy dỗ. Đối với đám nông dân Somali mà nói, một lần thấy ngàn người cũng không dễ. Phải biết rằng Somali bởi vì chiến loạn nên số dân sinh sản mặc dù cao nhưng số người chết càng cao hơn. Đặc biệt là một vài làng quê càng ít người, bây giờ thấy nhiều người như vậy sao không khẩn trương chứ.

Đương nhiên bọn họ không biết, vẻ khẩn trương của bọn họ trong mắt công nhân lại đúng là hình tượng của xã hội đen. Bây giờ tất cả công nhân khu công nghiệp Hoàng Cảnh đều biết con trai Trương Diệu Căn là Lão Đại xã hội đen. Nghe nói Đạo Ca cũng là thủ hạ của hắn. Tóm lại tên của Trương Dương bây giờ đã có thể dọa một đứa bé không dám ngủ.

Trương mẫu như lãnh đạo về quê, đi trên đường không ngừng vẫy vẫy tay. Bà rút cuộc đã đạt được mục đích, để những chiếc xe này, những người này đến đây không phải là để khoe khoang sao?

Bây giờ trái tim háo danh của Trương mẫu đã được thỏa mãn, đi đường rất uy phong.

Dưới sự phục vụ chu đáo của vệ sĩ da đen, Trương mẫu mang theo đám bạn tốt vô cùng đắc ý lên xe. Trương Dương đang chuẩn bị lên xe, đột nhiên đám người đồng đạo đến mức nước không lọt vào được lại đứng tách

ra, để lộ một con đường. Trương Dương vốn tưởng rằng mấy người này tránh để xe ra. Nhưng hắn lập tức biết mình đã sai.

Hắn thấy một khuôn mặt rất quen thuộc.

Đỗ Tuyết.

Đỗ Tuyết cùng ba người đi tới.

Trong nháy mắt hiện trường đang ồn ào trở nên yên tĩnh, giống như gần hai nghìn người đã biến mất vậy.

Nhìn Đỗ Tuyết đang đi tới, Trương Dương và Tiêu Di Nhiên đều ngẩn ra.

Hai người thật không ngờ có thể thấy Đỗ Tuyết ở đây. Dương nhiên Tiêu Di Nhiên còn khiếp sợ hơn Trương Dương nhiều. Bởi vì nàng nhận ra hai người đi sau Đỗ Tuyết. Một người là ông chủ Hán khu, một người là phó giám đốc. Nhìn tư thế đi sau Đỗ Tuyết của bọn họ, dù là ai cũng có thể thấy ra đó là thủ hạ của Đỗ Tuyết.

Hai vợ chồng Trương Diệu Căn lại xuống xe, có đôi chút khấn trương. Bọn họ mặc dù biết con trai mình có tiền. Nhưng bọn họ tin rằng con trai mình có tiền đến đâu cũng không thể nào nhiều bằng ông chủ Hoàng Cảnh. Nghe nói Hoàng Cảnh kinh doanh khắp thế giới, có đến hàng chục tỷ đô. Ở Thái Lan, Ấn Độ, Trung Quốc đều có cơ sở sản xuất, ngay cả quy mô như Hán khu cũng có hơn mười nơi. Có thể thấy thực lực kinh tế hùng hậu của người này.

Vợ chồng Trương Diệu Căn đã quyết định rời khỏi Hán khu nhưng không muốn Trương Dương có khúc mắc gì với ông chủ Hán khu.

Đỗ Tuyết mặc một chiếc váy dài màu xám, mái tóc hơi buộc lên, trông rất có khí chất, so với trước kia thì thành thực hơn, mỗi cử động đều đầy cảm giác cao nhã.

“Trương Dương, đây là hai bác?” Đỗ Tuyết đi tới, gật đầu với Trương Dương và Tiêu Di Nhiên, sau đó mỉm cười nhìn vợ chồng Trương Diệu Căn.

“Đúng vậy..... cô”

“Cháu chào hai bác” Đỗ Tuyết khom lưng gọi.

“Trương sư phụ, Lan mẫu, đây là ông chủ Hoàng Cảnh của chúng ta” Một người đàn ông mặc đồ đen đi lên giới thiệu.

“Hả... ông chủ... ông chủ... ông chủ không phải Tùng Hạ sao?” Trương mẫu há hốc mồm.

“Trước kia là vậy nhưng bây giờ thì không. Bởi vì Tùng Hạ tiên sinh mắc bệnh qua đời, đây là vợ của ông ta... Đỗ tiểu thư, cô ấy kế thừa tất cả tài sản của gia tộc Tùng Hạ, tất cả thủ tục pháp lý đã được giải quyết. Hôm nay cô Đỗ đến thị sát xí nghiệp...”

“Chào cô chủ, chào cô chủ”

“Hai bác gọi cháu là Tuyết Nhi là được rồi. Cháu và Trương Dương là bạn cùng học, lúc ở trường Trương Dương hay mời cháu ăn cơm” Đỗ Tuyết thân thiết nói.

“Thật sao... Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, hay là chúng ta cùng đi ăn?” Trương mẫu lúc trước khá kinh hãi nhưng bây giờ bà đã an tâm không ít. Ít nhất Hoàng Cảnh sẽ không làm khó Trương Dương.

“Vâng ạ, cháu cũng đang đói” Đỗ Tuyết cười thân thiện, hai tay vòng sang ôm lấy tay Trương mẫu, trông rất ngoan ngoãn.

“Mẹ...”

“Là bạn học của nhau mà, ăn một bữa cơm, ôn chuyện xưa” Trương mẫu trừng mắt nhìn Trương Dương.

“Đúng ạ, cháu và chị Di Nhiên cũng là bạn học đó ạ”

“Thật sao, vậy tốt quá, đi nào. Hôm nay bác mời khách, đi đến khách sạn năm sao, không sáu sao” Trương mẫu bây giờ rất hưng phấn.

“....” Nhìn một đám người lên xe, Trương Dương cảm thấy vô lực.

“Chào anh, Trương tiên sinh”

Trương Dương vừa xoay người định lên xe, thì người thanh niên vẫn đứng sau lưng Đỗ Tuyết đã đột nhiên đi đến trước mặt hắn, giơ tay ra. Xuất phát từ lễ phép, Trương Dương vẫn bắt.

“Anh là?” Trương Dương cau mày. Hiển nhiên hắn không thích cách quen biết này. Hơn nữa trong tiềm thức hắn có cảm giác bài xích với người này. Giống như trên người thanh niên này phát ra một cỗ tà khí. Đây là trực giác của Trương Dương, mà trực giác này vẫn luôn linh nghiệm.

“Tôi họ Mạch, Mạch trong đại mạch, tên Phi, Phi trong Phi cơ, là trợ lý của Đỗ Tuyết”

“Mạch Phi... Mạch tiên sinh, chúng ta cùng đi ăn”

“Đương nhiên, tôi không chỉ là trợ lý của Đỗ Tuyết, mà còn kiêm luôn chức vệ sĩ. Bên ngoài tôi có xe, hay là chúng ta cùng đi?” Mạch Phi khom lưng đưa tay ra mời.

“Tốt lắm”

“Trương Dương, chúng ta cùng đi nhé. Mẹ anh có chuyện muốn hỏi anh” Trương Dương vừa định chuẩn bị đi theo Mạch Phi thì Đỗ Tuyết trên xe đột nhiên thò đầu ra.

“Xin lỗi” Trương Dương nhún vai: “Tôi đi lấy xe” Mạch Phi cười cười, trong mắt hiện lên một tia tàn độc, chợt lóe rồi mất.

Trương Diệu Căn ngồi đằng trước, Trương mẫu, Đỗ Tuyết và Tiêu Di Nhiên ngồi đằng sau, xe đã đủ người. Trương Dương chui vào xe cảm nhận được thân thể mềm mại nóng bỏng của Đỗ Tuyết.

“Mẹ, chuyện gì?”

“Không, Đỗ Tuyết nói ngồi chung xe nói chuyện dễ hơn”.

“Ồ” Trương Dương không khỏi nhìn thoáng qua Đỗ Tuyết ở bên cạnh. Đỗ Tuyết cũng đang nhìn hắn, nháy mắt đầy quyến rũ với Trương Dương. Trương Dương cảm thấy tim mình đang đập mạnh, điều này làm hắn nhớ đến thân thể trần truồng trắng như tuyết trên du thuyền ngày đó.

379. Chương 379: Em Giết Tùng Hạ.

Đến khách sạn Kim Duyệt”

“Được”

Xe BMW từ từ chạy, có lẽ là do có bố mẹ Trương Dương ở đây, hoặc là do có lái xe nên bên trong xe rất im ắng.

Chẳng qua Trương Dương cũng không sợ gì. Tiêu Di Nhiên ngồi ngoài cùng bên phải, Trương mẫu ngồi bên cạnh Tiêu Di Nhiên. Đỗ Tuyết ngồi bên cạnh Trương mẫu. Trương Dương lên cuối cùng nên hắn chỉ có thể dán sát vào người Đỗ Tuyết.

Đỗ Tuyết mặt không biểu hiện gì nhìn về phía trước. Nhưng bàn tay trắng như tuyết lại véo mạnh vào đùi Trương Dương. Hiển nhiên đây là trả thù tối đó Trương Dương không từ mà biệt.

Trương Dương không dám vận công chống cự, cố gắng chịu đau mà mỉm cười. Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện nụ cười này hơi vụng vọ.

Rốt cuộc mười chiếc xe đắt tiền dừng lại ở bãi đỗ xe khách sạn Kim Duyệt.

Trương Dương xuống xe không nhận được mà sờ sờ đùi bị véo của mình, thở dài một hơi. Dừng nhìn Đỗ Tuyết trông dịu dàng như thế nhưng lực tay không nhỏ, có lẽ bị véo sưng lên rồi.

Trương Dương không dám nhìn vào hai mắt nóng bỏng của Đỗ Tuyết, lại sợ Tiêu Di Nhiên phát hiện lên giả vờ nói chuyện với Trương mẫu.

Vào phòng ăn khách sạn, Trương Dương bố trí mấy phòng cho đám bạn Trương mẫu. Đám vệ sĩ dù như thế nào cũng không chịu ăn cùng với khách, đây là quy định nghiêm khắc của lão già. Cuối cùng Trương Dương đành bãi bố trí từng nhóm vệ sĩ ăn một. Không ăn thì đứng canh bên ngoài phòng Trương Dương. Đám khách ở đây thấy thế đều đưa mắt nhìn. Khách vào nơi này mặc dù đều là những người có kiến thức, gặp nhiều loại người, nhưng một lần có hai mươi vệ sĩ da đen thì không thấy được mấy lần.

Bố mẹ Trương Dương mặc dù ngồi cùng bàn với Trương Dương, nhưng hầu hết thời gian là sang phòng các nữ công nhân, vô cùng hưng phấn.

Trương Dương, Lưu Bư, A Trạch, Tiểu Lý Tử còn có Đỗ Tuyết, Tiêu Di Nhiên, Mạch Phi ngồi cùng một bàn.

Không khí có chút nặng nề, Lưu Bư nháy Tiểu Lý Tử một cái, hai người lập tức hiểu ý, bắt chuyện.

“Ông anh tên gì thế? Nhìn anh khí vũ hiên ngang nhất định là người giàu có, nào, chúng ta cạn chén?” Tiểu Lý Tử cầm chén rượu lên.

“Gọi tôi là Mạch tiên sinh là được, còn có tôi không uống rượu” Mạch Phi nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, vẻ mặt thản nhiên có chút căng cứng.

“Đàn ông không uống rượu? Còn có đàn ông không uống rượu?” Tiểu Lý Tử trợn trừng mắt: “Chẳng lẽ anh Mạch không biết Lý Bạch”.

“Biết” Mạch Phi có chút khinh thường.

“Đàn ông chí tại bốn phương, dựng nghiệp lớn, uống rượu trăm chén, đây đều là thể hiện nhiệt huyết nam nhi. Anh không uống rượu, xem ra anh không phải đàn ông” Tiểu Lý Tử thở dài một tiếng, vốn đang đứng lên liền ngồi xuống, vẻ mặt đáng tiếc.

“Ai không là đàn ông?” Mạch Phi đứng dậy, tức giận.

“Dù có không là đàn ông cũng không nên phát tính tình như vậy chứ?” Tiểu Lý Tử kinh ngạc nhìn Mạch Phi. Mặt Mạch Phi vặn vẹo trông rất ghê người, tất cả mọi người đều không rõ tại sao Mạch Phi lại đột nhiên tức giận.

“Dát dát... nào... nếu là đàn ông thì uống nó”

Lưu Bư cười quái dị đứng lên, cầm hai chén rượu trắng, đi đến trước mặt Mạch Phi, đưa một chén cho hắn.

“Tại sao tôi lại phải uống?” Tâm trạng Mạch Phi hình như đã không thể khống chế, cổ đỏ bừng, giống như một con mãnh thú muốn cắn người vậy.

“Đàn ông chân chính đều uống rượu” Lưu Bư cười lớn, ngửa cổ uống cạn rượu trong chén.

“Anh...” Mạch Phi nắm chặt tay lại, xương trên người kêu lên răng rắc, giống như tức đến cực hạn.

“Anh ta không uống rượu, tôi uống thay...” Đỗ Tuyết thở dài một tiếng, đi tới bên cạnh Mạch Phi, cầm lấy chén rượu.

“Ai nói tôi không uống rượu?” Mạch Phi nóng nảy vung tay lên. Động tác thô lỗ, nhìn thoáng qua Trương Dương thì lóe hào quang. Mà gần như cùng lúc, Trương Dương thấy vẻ buồn trên mặt Đỗ Tuyết, vẻ buồn đó chợt lóe rồi mất ngay.

Bên trong phòng một lần nữa rơi vào yên tĩnh, mỗi người đều thấy Mạch Phi hình như hơi hoảng loạn. Mọi người đều không rõ tại sao hắn có biểu hiện đó. Bởi vì người này thoát nhìn mặc dù có chút tà khí, lạnh lẽo, nhưng rất lễ phép, lúc nào cũng nở nụ cười, vô cùng khiêm tốn.

“Tôi uống, cô sẽ hài lòng chứ?” Mạch Phi cười lạnh đẩy Đỗ Tuyết ra, cầm chén rượu, đột nhiên uống cạn chén rượu.

“Khụ khụ...”

“Cô hài lòng rồi chứ?”

“Tôi...” Mặt Đỗ Tuyết lúc trắng lúc đỏ.

“Đây không phải là cô cố ý sao?” Mạch Phi nhe răng cười lạnh.

“Tôi không...” Đỗ Tuyết nhìn thoáng qua mọi người trong phòng: “Anh uống say rồi, tôi lấy một phòng cho anh nghỉ”

“Tôi uống say, buồn cười, tôi sao say chứ, có một chút rượu”

“Bịch” một tiếng, Mạch Phi còn chưa dứt câu, người đã ngã xuống đất.

Mọi người đều trợn mắt lên nhìn Đỗ Tuyết.

“Xin lỗi, anh ta không biết uống rượu. Quên không giới thiệu với mọi người, đây là bạn trai của em, cũng là trợ lý của em” Đỗ Tuyết xấu hổ cố sức nâng Mạch Phi lên ghế. Trương Dương giúp nàng mới đỡ được Mạch Phi đang mềm nhũn lên ghế.

“Trương Dương, giúp em đỡ anh ta vào phòng. Anh ta uống say rồi” Đỗ Tuyết xin lỗi mọi người, nói.

“Để tôi...” Tiểu Lý Tử vừa định chuẩn bị đứng dậy giúp đã bị Lưu Bư kéo lại.

“Đi đi, đi đi. Tiểu Lý Tử chúng ta uống rượu” Lưu Bư cầm chén lên cạ với Tiểu Lý Tử.

“Ồ...” Tiểu Lý Tử có chút khó hiểu.

Tiểu Lý Tử nhìn Mạch Phi say như chết, do dự một chút nhưng vẫn không đứng lên đi theo. Chẳng qua trên mặt không có chút u buồn. Dù sao Đỗ Tuyết mặc dù đã là tình địch của nàng, nhưng bây giờ Đỗ Tuyết đã có bạn trai, hơn nữa còn công khai.

Nhân viên khách sạn lập tức đưa bọn họ lên phòng.

Trương Dương và Đỗ Tuyết để Mạch Phi lên giường. Lúc này Mạch Phi còn không ngừng lẩm bẩm mình là đàn ông.

“Em ở đây chăm sóc anh ta. Bọn họ đang chờ anh” Nhìn Mạch Phi đang lảo đảo qua lảo đảo trên giường, Trương Dương thở dài một tiếng rồi nói với Đỗ Tuyết.

“Được”

Đỗ Tuyết u oán nhìn Trương Dương đi tới mở cửa. Trương Dương vừa mới đi tới cửa, đột nhiên Đỗ Tuyết ôm chặt lấy hắn. Đôi môi đỏ mọng ẩm áp sát vào miệng Trương Dương, mùi hương cơ thể làm hắn không thể thở nổi.

Ầm ầm.

Trương Dương cảm thấy mơ hồ, một cổ dục vọng mãnh liệt xâm chiếm lấy đầu hắn, không ngờ hắn lại quên Mạch Phi đang nằm trên giường, đôi tay ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của nàng, hai người điên cuồng hôn nhau. Tay Trương Dương không ngừng sờ mó trên người Đỗ Tuyết, bản năng dục vọng của con người chiếm hết quan niệm đạo đức. Giống như cả thế giới này chỉ có hắn và Đỗ Tuyết.

Động tác hai người càng mạnh hơn, đầu lưỡi quấn lấy nhau, dần dần biết thành nụ hôn mãnh liệt của hai người yêu nhau. Đỗ Tuyết bởi vì quá hưng phấn mà không ngừng rên rỉ. Trương Dương nhắm nháp đôi môi đỏ mọng của nàng, hai tay điên cuồng nắm lấy đôi vú đầy đặn đó. Lúc này quần áo nàng đã bị mở ra, lộ ra cảnh đẹp.

“Đỗ Tuyết, em nói, em nói, anh có là đàn ông không” Đột nhiên, Trương Dương giật mình tỉnh lại, đẩy Đỗ Tuyết đang si mê ra, nhìn lên giường thì thấy Mạch Phi đang lẩm bẩm. Nhưng mắt vẫn đang nhắm chặt, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh.

Trương Dương lau mồ hôi trán.

“Trương Dương, đừng động đến anh ta, anh ta uống say phải mấy tiếng mới tỉnh” Đỗ Tuyết vỗ mặt si mê ôm lấy Trương Dương, đôi mắt đẹp nửa nhắm nửa mở, vô cùng quyến rũ. Trương Dương thấy vậy, tim lại đập loạn lên.

“Đỗ Tuyết, chúng ta không thể như vậy, bạn trai em đang ở đây” Trương Dương đẩy Đỗ Tuyết ra, nhẹ nhàng giúp Đỗ Tuyết sửa lại quần áo rồi rời, hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng, nói.

“Anh ta không phải, anh ta không phải...” Lý trí của nàng có chút mơ hồ, cơ thể đầy quyền rũ dán sát vào người Trương Dương.

“Em vừa mới nói mà”.

“Không phải...”

“...” Trương Dương âm thầm đưa một tia chân khí làm cho Đỗ Tuyết tỉnh táo lại.

Rốt cuộc hai mắt nàng đã khôi phục tỉnh táo, đôi mắt như nước ngậy ngốc nhìn Trương Dương.

“Đỗ Tuyết, có thể nói với anh không? Anh biết em đang dùng thân thể để trốn tránh...” Trương Dương nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

“Em không thể, không thể nói...” Trên mặt Đỗ Tuyết hiện lên một tia đau khổ.

“Không sao, nói đi, tin anh, anh sẽ có kiến nghị tốt cho em” Ánh mắt Trương Dương vô cùng thâm thúy. Hắn rõ ràng cảm nhận được quan hệ giữa Đỗ Tuyết và Mạch Phi không bình thường. Nhưng hắn không thể nào nghĩ ra được đó là gì.

“Em không thể nói” Đỗ Tuyết lắc đầu.

“Em giết Tùng Hạ?” Trương Dương nhìn chăm chăm vào mắt Đỗ Tuyết.

“A... không có... em không...” Người nàng run lên như bị điện giật, văng ra, hoảng sợ nhìn Trương Dương.

380. Chương 380: Người Bị Lãng Quên.

“Anh đã từng gặp Tùng Hạ, hắn rất khỏe mạnh, không thể nào bị bệnh mà chết được” Trương Dương nhìn thẳng vào mặt Đỗ Tuyết.

“Em...”

“Đỗ Tuyết, nói ra sẽ thoải mái hơn mà, không thể giữ mãi trong lòng được” Trương Dương để Đỗ Tuyết dựa vào ngực mình. Hắn cảm nhận được sự đau khổ của người phụ nữ này. Sự đau khổ đó rất áp lực, rất sâu đậm, mỗi một động tác, mỗi một vẻ mặt đều là giả vờ.

Trương Dương hiểu rõ Đỗ Tuyết. Tính cách của nàng mặc dù hơi âm, nhưng không phải sự lỗ mãng. Đỗ Tuyết bây giờ dùng sự lỗ mãng để thả lỏng mình. Một mặt nàng cao quý tao nhã, một mặt nàng tận lực buông lỏng mình trước mặt Trương Dương, thậm chí còn làm trước mặt Mạch Phi.

“Trương Dương, em có phải một người phụ nữ xấu không?” Đỗ Tuyết nhẹ nhàng dựa vào người Trương Dương, người run lên, nghẹn ngào nói.

“Không, em rất thiện lương, chỉ có kinh nghiệm của em đã thay đổi em” Trương Dương nhẹ nhàng âu ủi Đỗ Tuyết, thoạt nhìn thì rất bình thường nhưng nàng đang sắp hỏng đến nơi.

“Trương Dương, thật sự không phải em giết, không phải em giết...”

“Anh biết, Mạch Phi giết Tùng Hạ, đúng hay không?” Trương Dương quay đầu lại nhìn người thanh niên đang nằm trên giường. Người này tuy đang ngủ nhưng trên miệng hiện lên nụ cười tà khí, lạnh lùng. Ngay cả Trương Dương cũng cảm thấy ớn lạnh. Người này rất nguy hiểm. Chẳng qua Trương Dương không rõ người như thế này sao lại dễ dàng mất khống chế được, điều này quả thực không ai nghĩ ra được. Đúng, là hắn, là hắn bố trí cho em tiếp với Tùng Hạ, làm cho em kết hôn với Tùng Hạ. Sau khi bố Tùng Hạ chết, mỗi ngày hắn đều mang Tùng Hạ đi chơi bởi, tham gia các bữa tiệc. Có một ngày em đang ngủ ở nhà thì nhận được điện, nói Tùng Hạ bởi vì tiêm thuốc phiện quá liều nên chết. Lúc ấy rất nhiều người thấy, hơn nữa bác sĩ đã xét nghiệm đúng là do tiêm thuốc phiện quá nhiều mà chết. Mà lúc này em vẫn chưa ly hôn nên em là người thừa kế duy nhất tài sản của Tùng Hạ”

Hai tay Đỗ Tuyết đan vào nhau, mấy ngón tay đã trở nên trắng bệch. Hiển nhiên nàng đang rất kích động.

“Em không nghĩ đến sẽ giết anh ấy, em chỉ muốn thù lao tương ứng với mình mà thôi, em không muốn.... em thực sự không muốn”

“Không quan hệ gì với em. Hắn chỉ bị tiêm thuốc quá liều nên chết mà” Trương Dương vỗ vai Đỗ Tuyết, an ủi nàng. Hắn không biết an ủi nàng như thế nào nữa. Rõ ràng Đỗ Tuyết tham gia một âm mưu rất lớn. Mà nhân vật quan trọng nhất của âm mưu này là Đỗ Tuyết, nhưng nàng chỉ là người thực thi.

“Không, có quan hệ với em... không.... nhất định là Mạch Phi giết Tùng Hạ, nhất định là vậy. Tùng Hạ mặc dù hút thuốc phiện, nhưng anh ta không tiêm chích bao giờ. Em biết mà. Em đã sớm nghĩ đến, đều là lỗi của em, em đã sai”

Đỗ Tuyết khóc không ra tiếng, trong thời gian này nàng không thể đắm chìm trong sự sung sướng do kế thừa tài sản khổng lồ, mà nàng rơi vào tự trách rất lớn. Dù sao nàng chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp. Nàng rất thiện lương, cho dù điên lên vì tiền cũng không đến mức vì tiền mà hại mạng. Nhìn một người sống biến thành người chết, điều này làm cho nàng đang tự trách.

Trương Dương không nói gì. Hắn có thể tưởng tượng ra đó là một âm mưu khổng lồ, thời gian và công sức tốn vào đó không thể tưởng tượng được.

Phải biết rằng giết hại một người thừa kế một gia tộc có tiền, sau đó kế thừa tài sản cũng không đơn giản như trên TV. Điều này liên quan đến các điều khoản pháp luật, còn phải có di chúc.

Không thể nghi ngờ Mạch Phi chính là người bày ra cạm bẫy này. Đỗ Tuyết chỉ là một quân cờ.

Đột nhiên, trên trán Trương Dương toát ra mồ hôi lạnh.

Quân cờ.

Nếu là quân cờ, như vậy lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ.

“Đỗ Tuyết, tài sản gia tộc Tùng Hạ đã được trao hết vào tay em rồi chứ?” Trương Dương nghiêm túc nói.

“Vâng, hầu hết đã làm xong thủ tục pháp luật. Bởi vì Tùng Hạ vì lừa dối nên thủ tục kết hôn của em và anh ta có hiệu lực, trong đó có liên quan đến tài sản. Chẳng qua còn có một vài bộ phận liên quan đến thủ tục pháp luật như các khoản nợ... chắc cũng không tốn bao nhiêu thời gian”

“Em sau này phải chú ý, khi ký bất cứ giấy tờ gì đều phải đọc kỹ. Mặc khác tốt nhất là phải có mấy luật sư trung thành, vẫn không được, em bây giờ quá nguy hiểm. Đúng tập đoàn Hoàng Cảnh có bao nhiêu tài sản?”

“Em cũng không rõ, cả các khoản nợ khoảng bảy đến mười tỷ đô. Chẳng qua công ty bây giờ hơi loạn, tài chính đang được điều tra lại, rất nhanh có thể đi vào chính quy. Hơn nữa gần đây được chính phủ Nhật Bản hỗ trợ, giúp cho công ty bớt áp lực”

“Chính phủ hỗ trợ?” Trương Dương cau mày, cảm thấy có điểm không ổn.

“Vâng, chính phủ Nhật Bản ký một loạt các hợp đồng mua bán, giá cả cũng được” Đỗ Tuyết nói.

“Ồ...” Trương Dương suy nghĩ một chút, nghĩ không ra có gì không đúng. Dù sao một chính phủ ký hợp đồng mua thiết bị điện tử cũng là bình thường: “Đúng, bao giờ thì em đi Nhật Bản?”

“Em không biết, em còn phải đi mấy nước như Ấn Độ, điều chỉnh nhân sự”

“Ừ, ngoài Mạch Phi, còn có ai tham gia vào cái chết của Tùng Hạ không?”

“Cụ thể em không rõ. Tên lùn Nhật Bản lần trước cũng có liên quan. Hắn... hắn là con của tổ trưởng Yakuza...” Nói đến thẳng lùi, trong mắt Đỗ Tuyết hiện ra một tia sợ hãi.

“Cố gắng không đi Nhật Bản, không chế từ xa. Dù sao em là người trên danh nghĩa pháp luật. Nếu có ai không nghe theo sự sắp xếp của em, em có thể thông qua luật sư để giải quyết. Bây giờ em đang rất nguy hiểm, em phải quan sát trước đã”

“Anh nói Mạch Phi và Yakuza đối phó em?”

“Nên là như vậy. Em chỉ là một quân cờ. Anh nghĩ việc cuối cùng mà Yakuza làm chính là chuyển tài sản của Hoàng Cảnh sang cho bọn họ. Chỉ cần em mất đi giá trị lợi dụng, bọn chúng lập tức loại bỏ em. Mà biện pháp tốt nhất là làm em hoàn toàn biến mất. Dù sao người chết mới giữ được bí mật”

“Điều này có thể yên tâm, Mạch Phi đã có mâu thuẫn với Yakuza. Lần này đến Trung Quốc đúng là chủ ý của Mạch Phi. Bởi vì bọn em ở Nhật Bản sẽ không thể nào đối nghịch được với Yakuza. Em... em bây giờ rất sợ... em không muốn nhiều tài sản như vậy”

“Em có dự tính gì không?” Trương Dương suy nghĩ một lát rồi hỏi.

“Em... em không biết... em muốn quyên góp tài sản cho tổ chức chữ thập đỏ thế giới. Em bây giờ không thể ngủ ngon. Trương Dương, em rất sợ, luôn lo lắng. Mỗi lần đều nhớ đến Tùng Hạ. Đúng thế, em vừa đến đây thì Hán khu xảy ra chuyện. Em xem băng ghi hình thì thấy anh. Em... em” Đỗ Tuyết một lần nữa không thể khống chế tâm trạng của mình, ôm chặt lấy Trương Dương, cả người run lên, nằng khóc. Trương Dương có thể cảm nhận được sự sợ hãi sâu trong lòng nàng.

Người phụ nữ này đã chịu đựng áp lực tinh thần quá lớn.

“Anh nghĩ xem đã. Em bây giờ không thể nào chuyển tất cả tài sản làm từ thiện. Dù sao Hoàng Cảnh chủ yếu sản xuất là chính, muốn vận dụng hết cũng không phải thời gian ngắn. Ngoài ra bọn họ biết suy nghĩ của em sẽ tăng tốc kế hoạch của bọn họ. Em đầu tiên phải làm bọn họ yên lòng. Nhớ không nên ký bất cứ tài liệu gì. Nếu như có quyết định quan trọng gì, em có thể mở cuộc họp hội đồng quản trị, nếu còn không được thì làm công nhân cũng được mà...”

“Vâng, vâng” Đỗ Tuyết khóc đến độ mắt sưng đỏ lên, không ngừng lau nước mắt, gật đầu. Sau khi Tùng Hạ chết, nàng nằ trên đầu dao mũi kiếm. Nàng không dám tin tưởng bất cứ ai. Nhưng bây giờ Trương Dương lại trở thành người chỗ dựa cuối cùng của nàng.

“Ngoài ra em có thể thành lập một tổ chức từ thiện, đưa tiền vào đó. Như vậy bọn họ muốn phản đối em cũng không thể làm gì được, cũng ngại giới truyền thông, Dù sao đây là em làm từ thiện. Hơn nữa còn có thể bịt miệng cánh báo chí. Anh nghĩ, mặc dù bọn họ không tìm được nguyên nhân chết chính thức của Tùng Hạ, nhưng nhất định có rất nhiều người ác ý đoán ra. Em đầu tư nhiều tiền vào từ thiện, ít nhất có thể cho một bộ phận giới truyền thông nói giúp em”

“Vâng, vâng. Bây giờ truyền thông Nhật Bản có rất nhiều người nói em ám sát Tùng Hạ vì tài sản. Chẳng qua đúng là em hại Tùng Hạ. Mặc dù Tùng Hạ không phải người tốt nhưng tội không đáng chết, em không biết mà. Trương Dương, anh phải tin em. Thật mà, em không biết...”

“Anh tin, anh luôn tin em. Đỗ Tuyết sẽ không bao giờ hại người. Anh tin em, em ở đây nghỉ ngơi lát đi. Anh xuống trước. Anh xem có biện pháp giải quyết không?” Trương Dương vỗ vỗ vai Đỗ Tuyết. Hiển nhiên bây giờ còn chưa có biện pháp tốt nhất, nhất định phải cẩn thận suy nghĩ.

“Không, em không đợi ở đây đâu. Em sợ hấn... hấn.... hấn.... hấn là... em ăn cơm, em không có gì, không có gì” Đỗ Tuyết nhìn Mạch Phi vẫn nằm trên giường, cả người run lên, vội vàng lau nước mắt, nói.

“Được rồi” Trương Dương thở dài một tiếng. Hiển nhiên trong lòng Đỗ Tuyết rất sợ Mạch Phi.

...

Cửa phòng lại khê đóng lại, phát ra âm thanh rất nhỏ. Đột nhiên Mạch Phi đang nằm trên giường ngồi dậy, trên miệng lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Trương Dương, xem ra mày đã quên tao” Nụ cười tà dị trên mặt Mạch Phi đã biến thành lạnh lùng. Không khí trong phòng đột nhiên đầy sát khí.

381. Chương 381: Ngân Mị Lại Tiến Hóa.

Trương Dương, tao sẽ cho mày biết nỗi đau khi mất đi người mình yêu. Mày thích ai nhất?”

“Tiêu Di Nhiên, Đỗ Tuyết?”

“Không phải bọn họ, không phải...”

Mạch Phi đi đến toilet, dội nước lạnh lên đầu, nhìn gương mặt dữ tợn bên trong, khuôn mặt này rất quỷ dị và tà khí.

Trương Dương tự nhiên không biết Mạch Phi đã tỉnh lại, hắn đang vắt hết óc nghĩ xem làm sao cho Đỗ Tuyết thoát khỏi sự khống chế của Yakuza.

Rất rõ ràng, Đỗ Tuyết khẳng định bị bọn chúng nắm được nhược điểm nào đó. Tùng Hạ không phải thằng ngu, sau khi kết hôn với Đỗ Tuyết nhất định đã chuẩn bị một chút gì đó. Một tài sản gần mười tỷ không phải là hạt bụi. Huống hồ Trương Dương đã gặp Tùng Hạ. Tùng Hạ tuyệt đối không phải kẻ ngu.

Bây giờ Tùng Hạ đã chết, nhược điểm nắm giữ Đỗ Tuyết do ai đang nắm giữ?

Yakuza?

Hiển nhiên không có khả năng là chúng. Tùng Hạ mặc dù có quan hệ với Yakuza nhưng tuyệt đối sẽ không đưa chuyện quan trọng này cho một tổ chức xã hội đen như Yakuza.

Đỗ Tuyết?

Điều này càng không thể. Nếu như nhược điểm đã rơi vào tay Đỗ Tuyết vậy nàng sẽ không bị bất cứ kẻ nào khống chế. Cho dù Yakuza cũng không thể. Một tỷ phú có mười tỷ đô sẽ không sợ một xã hội đen nào.

Mạch Phi?

Chỉ còn lại mỗi mình Mạch Phi. Từ chuyện Đỗ Tuyết đi cùng Mạch Phi, sợ hãi đối với Mạch Phi là có thể thấy được. Đỗ Tuyết không thể thoát khỏi sự khống chế của Mạch Phi. Nhược điểm đó là gì?

Không thể nghi ngờ nhất định là một ít giấy tờ pháp luật ký kết giữa Đỗ Tuyết và Tùng Hạ. Nếu như những giấy tờ đó được công bố, như vậy thân phận người thừa kế của Đỗ Tuyết sẽ bị hủy. Chính phủ Nhật Bản sẽ tiếp quản tài sản đó.

Mạch Phi cất những giấy tờ đó ở đâu?

Nếu giết Mạch Phi sẽ có hậu quả gì?

Ngay lập tức Trương Dương loại suy nghĩ giết Mạch Phi ra khỏi đầu. Mạch Phi không thể không suy nghĩ cho sự an toàn của mình. Có thể khẳng định Mạch Phi hoàn toàn có cách làm cho giấy tờ đó được công bố sau khi hắn chết.

Biện pháp duy nhất chính là lấy giấy tờ đó trong tay Mạch Phi, làm Đỗ Tuyết được tự do.

Nếu như không lấy lại được vậy chỉ còn một sự lựa chọn cuối cùng đó chính là chuyển nhượng cả Hoàng Cảnh, chuyển tất cả tài chính vào các tổ chức từ thiện. Cho dù đến lúc đó tiết lộ bí mật về Đỗ Tuyết, nàng cũng có thể tìm lời chối bỏ. Bởi vì nàng không phải người có lợi.

Đi vào phòng, mọi người đã ăn gần xong. Lúc hai người đi vào, tất cả mọi người đều nhìn vào mặt Đỗ Tuyết. Hiển nhiên mặt Đỗ Tuyết sưng đỏ, hiển nhiên đã khóc.

Gần như mọi người đều nghĩ rằng Trương Dương khi dễ Đỗ Tuyết. Nhất là Tiêu Di Nhiên, mặt trắng bệch, vì che dấu bản thân nàng cúi gằm đầu xuống, liềm mạng ăn.

“Trương Dương, bọn tao ăn no rồi, mấy người từ từ ăn” Lưu Bưu cảm thấy không thích hợp liền đứng dậy kéo A Trạch và Tiểu Lý Tử rời đi. Tiểu Lý Tử ra về chưa no, tay nhanh như điện giờ ra. Khi ra cửa trên tay đã có mấy chiếc bánh, trong miệng còn nhét hai cái.

“Di Nhiên.... anh” Trương Dương thấy Tiêu Di Nhiên không được vui, mặt đỏ lên, nghĩ lại cũng thấy xấu hổ. Tiêu Di Nhiên ngay ở bên dưới mà hắn và Đỗ Tuyết ở tầng trên lại làm như vậy, thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện, cái này hơi quá.

“Ăn no rồi, đồ ăn cũng lạnh rồi. Tuyết nhi, da dẻ em hơi khô, ăn nhiều rau một chút” Tiêu Di Nhiên cắt ngang lời Trương Dương nói, gấp một miếng rau cho Đỗ Tuyết.

“Cảm ơn chị. Chị luôn biết cách chăm sóc người khác như vậy, đây đúng là anh Trương Dương tu mấy kiếp”

Tiêu Di Nhiên cười cười không thành tiếng, nàng xới cho Trương Dương một bát cơm nóng hổi.

“Trương Dương, anh biết gia quy của Trương gia không?”

“Hả....”

“Lúc ăn cơm không được phép nói chuyện”

“Ừ ừ...” Trương Dương vội vàng cúi đầu xuống ăn cơm. Lúc này hắn không muốn nói một câu nào hết.

Đỗ Tuyết nhìn Tiêu Di Nhiên sau đó nhìn Trương Dương, trên mặt hiện lên một tia mắt mát. Lời này của Tiêu Di Nhiên mặt ngoài thì không có gì nhưng lại có hàm ý sâu xa. Tiêu Di Nhiên nói cho nàng, mình đã là con dâu được Trương gia thừa nhận. Thậm chí còn biết rõ gia quy của Trương gia.

“Tuyết nhi, đưa chị xới bát khác, nguội rồi”

“Không cần, cảm ơn chị...” Đỗ Tuyết bình tĩnh, vội vàng cầm đầu ăn.

Bữa ăn này rất vô vị, ba người đều có suy nghĩ của mình. Mà bố mẹ Trương Dương lại không vào phòng này nữa.

Rốt cuộc cũng ăn xong.

“Chị, chị còn đi làm sao?” Đỗ Tuyết hỏi.

“Không biết được, chị chưa biết ý của hai bác”

“Ồ, nếu chị đi làm em sẽ để chị quản lý công ty điện tử Hán khu. Giám đốc Hoàng bởi vì có hành vi không thể chấp nhận nên quyết định khai trừ anh ta. Chị không cần lo lắng người này sẽ làm phiền mình” Đỗ Tuyết chân thành nói.

“Cái này... em tìm người khác đi, chị không biết gì về quản lý hết” Tiêu Di Nhiên nói.

“Chị, được mà. Em rất cần chị. Chị rất thông minh. Em tin chị làm được. Sản xuất ở đây đã đi vào ổn định, còn có người giúp đỡ nữa mà, rất dễ” Đỗ Tuyết vội vàng nói.

“Sau này hãy nói”

“Di Nhiên nếu em không có chuyện gì thì ở lại đây làm. Anh sẽ bố trí mấy vệ sĩ đảm bảo an toàn cho em. Hơn nữa bố mẹ anh cũng làm ở đây. Bọn họ làm ở đây đã nhiều năm nên có tình cảm với nơi này. Mọi người ở cùng một chỗ, anh yên tâm chút”

“Vâng, em sẽ suy nghĩ” Thiên Nhan Duyệt dịu dàng nhìn Trương Dương. Thấy ánh mắt đó, Đỗ Tuyết cảm thấy trong lòng trống không. Biểu hiện này của Tiêu Di Nhiên đúng là phu xướng phụ tùng. Đây là Tiêu Di Nhiên làm cho nàng thấy.

Nói vài chuyện khác, dù sao ba người ở bên có cảm giác là lạ. Tiêu Di Nhiên mặc dù dịu dàng nhưng lại chiếm hết thượng phong. Đỗ Tuyết lại không dám đắc tội Tiêu Di Nhiên, cũng chỉ có thể nhẫn nại. Trương Dương lại có chút ngây ngốc, hắn không có chút kinh nghiệm nào đấu tâm cơ với phụ nữ, đâu biết rằng hai người này đang nói nhau.

Bố trí xe đưa bố mẹ và mấy nữ công nhân về, hai cô nàng hình như không tin Điền Phù đều đồng thanh nói hôm nay hai người ngủ chung một phòng. Hiển nhiên hai người đều không muốn cho đối phương cơ hội ở một mình bên Trương Dương.

Chẳng qua Trương Dương lại yên tĩnh, không có hai nàng dây dưa nên hắn rất thanh thản, có thể im lặng tu luyện.

Sau khi khách đi hết thì đã hơn mười giờ tối. Bữa cơm này mất hơn bốn tiếng.

Đương nhiên bữa này cũng chủ yếu là để bố mẹ Trương Dương lấy tiếng. Một đám nữ công nhân đều nịnh nọt bọn họ, hai vợ chồng rất hãnh diện, rất thỏa mãn. Lúc rời đi bố mẹ Trương Dương say gần chết.

Người ai không muốn thể diện chứ?

Trương Dương khẽ vung tay lên, rèm cửa như có một lực lượng vô hình mở ra. Ánh trắng sáng chiếu vào thẳm, phát ra vàng sáng màu bạc. Trong bầu trời đêm, vũ trụ như có một sức hấp dẫn kỳ dị.

Đột nhiên.

Hai tay Trương Dương giờ lên, suy nghĩ vô biên vô hạn như thủy triều cuốn đến.

“Vù”

Thần niệm Trương Dương nhạy cảm bắt được tiếng xé gió rất nhỏ. Ở cách hơn dặm, một mũi nhọn bắn thật nhanh, giống như một tia chớp có thể chuyển hướng.

Là Ngân Mị.

Ngân Mị cứ nhảy một cái là mấy chục mét, thậm chí hơn trăm mét. Mắt người căn bản không thể thấy được thân hình nhỏ bé màu trắng của nó. Cho dù thấy cũng nghĩ là mình hoa mắt.

“Ti...” một tiếng, Ngân Mị như từ không trung xuất hiện, đột nhiên từ bên ngoài cửa sổ nhảy lên vai Trương Dương, hưng phấn ngửi ngửi khắp cổ Trương Dương.

“Chơi đã chưa?” Trương Dương cứng chiều cho Ngân Mị ngồi lên tay hấn. Bây giờ Ngân Mị rất ít khi ngủ. Nó thủy chung đều ở một khoảng cách mà Trương Dương có thể gọi về. Ngay cả Trương Dương cũng không rõ Ngân Mị dùng phương pháp gì mà phán đoán vị trí của hấn. Tóm lại chỉ cần hấn dùng tư cảm gọi Ngân Mị, Ngân Mị sẽ xuất hiện trong vòng hai phút.

Dưới ánh trắng có thể thấy cơ thể Ngân Mị không lớn lên một chút nào nhưng lại rắn chắc hơn, vẻ ngoài bóng lóng, nhưng vàng sáng lúc trước đã nội liễm đi nhiều, trông càng thêm nhu hòa.

“Lại đây, xung diện cho mày”

Trương Dương mỉm cười, hai tay từ từ đưa ra, một cổ suối chảy vô hình hội tụ xung quanh Trương Dương.

Năng lượng khổng lồ thông qua vòng xoáy điên cuồng hấp thu, ánh mặt trăng ở đây cũng trở nên mờ nhạt hơn nhiều.

Ngân Mị sáng rực lên, đôi mắt bé không ngờ phát ra quang mang màu đỏ. Làm cho Trương Dương kinh ngạc là lớp sừng trên chân Ngân Mị đang bong ra.

Tim Trương Dương đập mạnh, hấn cảm thấy Ngân Mị đang điên cuồng hấp thu năng lượng. Ngân Mị chưa bao giờ hấp thu nhiều năng lượng như vậy. Trương Dương không ngờ có cảm giác không thể cung ứng.

Không hay, Ngân Mị đang tiến hóa. Lúc mấu chốt này nếu như không đủ năng lượng, Ngân Mị có thể vĩnh viễn không bao giờ tiến hóa được nữa.

Mồ hôi không ngừng xuất hiện trên trán Trương Dương

382. Chương 382: Pháo Đài Không Trung.

Tốc độ hấp thu năng lượng của Ngân Mị càng lúc càng nhanh, giống như một chiếc máy đang điên cuồng chuyển động.

Trương Dương cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn. Hấn mặc dù có thể không ngừng lấy ra năng lượng, nhưng phải có một quá trình chuyển đổi. Hơn nữa năng lượng của Trương Dương bây giờ còn chưa đạt đến trình độ hoàn toàn tinh thể hóa.

Nếu như nói năng lượng tinh thể hóa chia ra làm năm đẳng cấp thì Trương Dương đã đạt đến cấp thứ ba. Càng về sau thì càng khó đột phá. Bây giờ muốn đột phá một cấp cũng rất khó.

Thân thể Trương Dương đã đạt đến bảy mươi phần trăm năng lượng tinh thể hóa. Trên thực tế cái này không khác biệt gì lớn so với năm mươi, ba mươi phần trăm. Chẳng qua nếu đột phá cấp bốn, thân thể gần như vô hạn tiếp cận năng lượng tinh thể hóa. Coi như có thể tùy ý điều động lực lượng giới tự nhiên. Chẳng qua đây mới là vô hạn đến gần nhưng chưa chính thức đạt tới năng lượng tinh thể hóa. Giống như vàng vậy, vĩnh viễn là bốn con chín, rất khó đạt trăm phần trăm là vàng.

Nếu như thân thể đạt đến trăm phần trăm năng lượng tinh thể hóa, Trương Dương đã hoàn toàn dung nhập vào vũ trụ, có thể điều động các loại năng lượng trong không trung. Đương nhiên đây là trong một không gian.

Đương nhiên Trương Dương hấp thu năng lượng luôn có sự lựa chọn nhất định. Ví dụ như hắn không thể hấp thu năng lượng từ dầu mỡ, quặng thạch.... nhưng Ngân Mị lại khác. Ngân Mị mặc dù có thể hấp thu năng lượng trong không gian, nhưng lại rất yếu. Nó giỏi hấp thu năng lượng trong quặng thạch hơn. Ví dụ như các loại khoáng thạch, còn có một chút kim loại, bổ sung dinh dưỡng, tăng tiến hóa.

Làm cho Trương Dương ngạc nhiên là mỗi lần Ngân Mị tiến hóa đều khác nhau, thân hình nó không động chút nào. Lớp sừng trên chân bắt đầu bong ra, lộ ra lớp sừng mới béo mập, lớp sừng mới không chói sáng bằng lớp cũ, bề ngoài ngắn hơn nhiều, thân hình như rút nhỏ lại, có hình con thoi. Vừa nhìn đã biết là một loại hình lấy tốc độ tấn công, hơn nữa là loại rất hung hãn.

Ngân Mị nhắm mắt lại, lúc nó mở ra thì phát ra một tia quang mang màu đỏ. Mặc cho năng lượng của Trương Dương bao phủ thân thể nó. Hiên nhiên nó đang đột phá, đột phá một cảnh giới, một bình cảnh thuộc về nó.

Tiên Đạo Mạn Mạn của Trương Dương đã được vận chuyển đến cực hạn, năng lượng trong phạm vi mười dặm điên cuồng hấp thu, giống như một hắc động.

Làm cho Trương Dương tiếc nuối chính là hắn không thể nào trực tiếp hấp thu điện năng trong không gian, càng không thể nào hấp thu năng lượng cây cối cách đó hơn mười dặm.

Có lẽ vô công sẽ có chướng ngại.

Chỉ là nghĩ đến đây Trương Dương cũng cảm thấy sợ hãi. Nếu như hấp thu năng lượng không có chướng ngại gì, vậy khi hắn vận công trong phạm vi mấy Km, thậm chí mấy chục Km, mọi người đều biến thành xác khô, cây cối cũng héo rũ. Nếu thật là như vậy sẽ làm cho người ta sợ hãi. Nếu vô công đạt đến trình độ đó có phải là một suy nghĩ đã biến cả một thành phố đang đầy sức sống trở thành thành phố chết không?

Hiên nhiên không thể có vô công đó, dù có cũng không thể sử dụng, khi chân khí lan tràn, căn bản không thể nào phân biệt được địch ta.

Từ từ, Trương Dương không có thời gian mà nghĩ. Tất cả tinh lực của hắn đều được tập trung vào việc cung cấp năng lượng không ngừng cho Ngân Mị. Tốc độ hấp thu của Ngân Mị càng lúc càng nhanh giống như một cái động không đáy vậy.

Trương Dương càng lúc càng kinh ngạc. Hắn thực sự không nghĩ ra thân hình nhỏ bé của Ngân Mị sao có thể chứa nhiều năng lượng đến vậy. Điều này không thể nào tin nổi.

Trương Dương tin nếu theo thể tích tính toán, Ngân Mị hấp thu nhiều năng lượng như vậy đã sớm thành năng lượng tinh thể hóa, thậm chí tự bạo.

Đương nhiên, Trương Dương có một sai lầm, Ngân Mị hoàn toàn khác năng lượng tinh thể hóa. Nó không thể như Trương Dương vừa chiến đấu vừa bổ sung năng lượng. Cho nên một lần hấp thu năng lượng của nó là vì cung cấp cho một lần chiến đấu.

Thực ra đây cũng là nguyên nhân tại sao Ngân Mị thường xuyên kiệt sức trong chiến đấu.

Biện pháp duy nhất của Ngân Mị là làm cho cơ thể không ngừng mở rộng, tích trữ được càng nhiều năng lượng hơn, tránh lúc chiến đấu sẽ bị khô kiệt.

Nói cách khác, Ngân Mị là một ác quy, dùng hết điện thì phải nạp.

Mà Trương Dương lại là năng lượng mặt trời. Hắn có thể không ngừng bổ sung năng lượng, vừa sử dụng vừa bổ sung. Tốc độ năng lượng càng lúc càng nhanh, Trương Dương có thể rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của Ngân Mị. Bộ lông màu bạc giống như cương châm, lại giống như một tầng áo giáp màu bạc.

Trương Dương vô cùng mừng rỡ, từ biến hóa này có thể thấy Ngân Mị không chỉ có năng lực công kích cường đại, hơn nữa còn có năng lực bảo vệ cực mạnh.

Năng lực bảo vệ yếu ớt của Ngân Mị là tâm bệnh của Trương Dương. Trương Dương hiểu rõ chỉ cần gặp phải cao thủ như tướng quân, Ngân Mị không có cơ hội trốn thoát. Tốc độ của nó không chiếm được ưu thế, thân thể lại không chịu nổi một kích. Tướng quân chỉ dùng một ngón tay cũng có thể giết chết Ngân Mị. Cho nên Trương Dương tận lực làm cho Ngân Mị ít đến gần kẻ địch, làm cho Ngân Mị luôn giữ khoảng cách với mình. Đây thực ra là vì Trương Dương không muốn Ngân Mị bị thương.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, Trương Dương có chút không thể chịu được nữa.

Tốc độ rất nhanh, trong không trung có thể thấy ánh sáng đang vận vận. Trương Dương hấp thu năng lượng đã hình thành hắc động, ánh sáng trở nên vận vận.

“Rắc...”

Đột nhiên, Trương Dương rung hai tay lên, hàm răng tràn ra một tia máu.

Trương Dương đã quyết định, bây giờ đang là thời điểm mấu chốt của Ngân Mị. Nếu như không thể cung cấp đủ năng lượng mà Ngân Mị cần, Trương Dương không biết sẽ có hậu quả gì xảy ra. Chẳng qua có thể tưởng tượng được, dù là người hay loài vật khi đang tiến hóa mà gặp phải chuyện ngoài ý muốn, vậy không thể nào bù đắp nổi.

Năng lượng điên cuồng tạo thành một cơn lốc xoáy, cơn lốc lại hình thành một hắc động.

Đột nhiên.

Trương Dương toát mồ hôi lạnh, hắn không ngờ không thể khống chế năng lượng hấp thu, giống như năng lượng đã là một loại quán tính.

Năng lượng điên cuồng rót vào trong cơ thể Trương Dương rồi lại rót vào trong cơ thể Ngân Mị, không ngừng nghỉ.

Bầu trời trở nên tăm tối.

Ánh trăng sáng tỏ biến thành một loại màu sắc mờ mịt, vàng sáng màu bạc như bị một loại lực lượng thần bí nào đó hút hết.

“Ầm”

Trương Dương cảm thấy mắt mình tối sầm lại. Thần niệm của hắn đi vào trong không gian hắc động.

“Xoát”

Trương Dương cảm thấy tư cảm của mình trong biển vũ trụ đang không ngừng chạy.

Cảnh tượng quen thuộc.

Rất quen thuộc.

Trương Dương kinh hãi, hắn không ngờ bị cơn lốc xoáy đưa thần niệm vào thông đạo của dị không gian.

Biển lửa, biển lửa...

Khắp nơi đều là xác chiến hạm, không gian vũ trụ bao la đều lơ lửng các chiến hạm đang cháy và xác các mẫu thuyền khổng lồ. Trong không trung còn có rất nhiều xác chết, di động trong vũ trụ. Có thi thể còn chuyển động xung quanh mấy hành tinh, vĩnh viễn chuyển động.

Vô cùng kinh hãi.

Chỉ có thể dùng từ này mà hình dung chiến trường trong dị không gian.

Đột nhiên, Trương Dương chấn động, một chiến thuyền màu đen khổng lồ từ từ di động trong không trung, chiến hạm ít nhất dài hơn ba chục Km, chiến hạm ngấn đen tạo thành áp lực khổng lồ trong bầu trời đêm. Thân thuyền khổng lồ như một bóng ma làm người ta sợ hãi. Những chủ pháo trên thân càng làm cho người ta run sợ. Nòng pháo ngăm đen như những con mãnh thú đang ẩn núp.

Lần đầu tiên Trương Dương nhìn thấy mẫu hạm ở khoảng cách gần như vậy.

Càng nhìn kỹ càng thêm sợ hãi, đường kính chủ pháo đến mấy chục mét, được bố trí khắp thân thuyền, vòng bảo hộ bằng năng lượng làm cho người ta cảm thấy rất lợi hại.

Đương nhiên làm cho Trương Dương kinh hãi nhất là vô số chiến hạm công kích như châu chấu rậm rạp xung quanh mẫu hạm. Những chiến hạm đó tạo thành từng nhóm hạm đội bay xung quanh phạm vi mấy trăm Km.

Đột nhiên một kiến trúc trong không trung làm cho Trương Dương chú ý.

Đây là một pháo đài không trung khổng lồ, pháo đài hình tròn, kim loại màu bạc và màu đen giao nhau, bên trên là hình trứng, bên dưới là hình trụ, kết cấu xung quanh rất chắc chắn, còn có rất nhiều hạm thuyền nhỏ đang di động như những con kiến xung quanh pháo đài.

Thi thoảng có thể thấy một ít mẫu thuyền vận chuyển qua lại mang theo những vật chất, dụng cụ.

Đây là cái gì?

Trương Dương suy nghĩ, mấy lần chiến đấu trong dị không gian trước đây, trong phạm vi mấy vạn Km đều không tồn tại hành tinh nào có giá trị khai thác. Sao còn tốn nhiều công sức, tiền tài để dựng một pháo đài không trung làm gì.

Nhìn pháo đài không trung hình tròn đó, Trương Dương điên cuồng tính toán. Nhưng hắn không biết gì về trình độ khoa học kỹ thuật trong dị không gian, hắn căn bản không thể đoán được tác dụng và giá trị của pháo đài.

Là cái gì?

Vũ khí? Hiển nhiên không thể là vũ khí. Pháo đài cố định này không có tác dụng gì trong chiến tranh vũ trụ.

383. Chương 383: Mãnh Tướng Như Vân.

Nhìn pháo đài không trung khổng lồ đó, Trương Dương cảm thấy mình như đi vào ngõ cụt.

Dụng cụ.

Tại sao mình nghĩ đó là dụng cụ?

Đột nhiên, tim Trương Dương đập mạnh, hắn nghĩ tới một khả năng không muốn xuất hiện.

Đây không phải một vũ khí mà là dụng cụ khoa học, một loại thiết bị. Khả năng lớn nhất chính là dụng cụ mở không gian thông đạo. Bởi vì không gian thông đạo có vị trí ở nơi này. Mặc dù thông đạo từ trái đất đi thông đi không gian không ngừng thay đổi vị trí. Nhưng dù không gian thông đạo di chuyển đi đâu đều ở trong một không gian vũ trụ cố định. Trên thực tế không gian thông đạo đều có phạm vi hoạt động cố định. Đế quốc Tháp Tháp chính là dựa vào điểm này nên sau khi đo đạc được vị trí thông đạo xong liền đánh dấu bản đồ chỉ dẫn các chiếm hạm và thuyền thương mại.

Trương Dương đoán, loại dụng cụ này nhất định tốn rất nhiều tiền, nhân lực vật lực khổng lồ. Cho nên nhiều năm qua dị không gian mặc dù nắm giữ môn kỹ thuật này nhưng vẫn không thể dùng dụng cụ phá vỡ thông đạo đi đến trái đất.

Đương nhiên có lẽ không gian trái đất không đáng để tốn nhiều đến thế mà phá vỡ thông đạo.

Hiển nhiên người đàn ông tóc dài thống nhất dị không gian, có sự ủng hộ cường đại về kinh tế và vũ lực. Nên mới nghĩ đến việc tốn rất nhiều vật tư để làm dụng cụ phá vỡ thông đạo đi đến không gian trái đất.

Người đàn ông trung niên tóc dài đó vì sao lại muốn tới trái đất?

Hiển nhiên rất có thể là truy sát đại hán áo giáp vàng.

Nghĩ đến người đàn ông áo giáp vàng gọi người đàn ông trung niên tóc dài là Vương Hào. Mà bố Vương Yên cũng là Vương Hào, chẳng lẽ cùng là một?

Ngay lập tức Trương Dương cho rằng mình đã sai.

Bởi vì người trái đất căn bản không thể nào dùng thân thể tiến vào dị không gian. Đây là một khả năng không bao giờ có. Mà kỹ thuật vũ trụ của loài người cũng chưa đạt đến trình độ xuyên qua không gian thông đạo.

Mặc dù cơ thể người bay được một thời gian ngắn trong không trung, nhưng tuyệt đối không thể di chuyển trong vũ trụ. Cho dù người đàn ông tóc dài có thần thông cái thể cũng không thể nào dùng thân mình đi xuyên qua thông đạo dị không gian, càng không thể sống một thời gian dài trong vũ trụ.

Trong vũ trụ bao la, mặc dù có thể cung cấp năng lượng vô tận nhưng không thể nào cung cấp dưỡng khí mà con người cần. Cho nên con người xuyên qua vũ trụ chỉ là thần thoại. Nếu như thực sự có thể làm như vậy thì đại hán áo giáp vàng kia cũng sẽ không cười phi thuyền tiến vào trái đất. Thậm chí không đến mức rơi xuống biển do phi thuyền ma sát với khí quyển, đây là sự thật.

Mặc dù đại hán áo giáp vàng là bên thua cuộc nhưng không thể phủ nhận võ công của hắn đã gần như tiếp cận với người đàn ông tóc dài.

Chẳng qua người đàn ông tóc dài là truy sát đại hán hay là chinh phục trái đất, điều này đều không phải là chuyện tốt với loài người. Trái đất không thể nào thừa nhận được cuộc chiến đấu giữa hai người gần như đạt đến mức “Thần” này.

Gần như ngay lập tức Trương Dương đã có quyết định.

Đột nhiên.

Lực lượng tinh tế trong dị không gian hội tụ lại như thủy triều, lực lượng khổng lồ này thì ở không gian trái đất không thể nào thực hiện được. Tiên Đạo Mạn Mạn thích hợp với dị không gian hơn.

Tư cảm khổng chế năng lượng hội tụ, sinh ra một dòng xoáy khổng lồ trong không trung.

Dòng xoáy điên cuồng chuyển động, năng lượng gần như y lẽ ngưng kết thành tinh thể.

“Đi”

Trương Dương hét lên một tiếng, dòng xoáy mang theo khí thể kinh hồn lao về phía dụng cụ bằng kim loại kia.

Trương Dương đã quyết định dù cho mục đích của đối phương là gì hắn cũng phải ngăn cản. Lực lượng khoa học kỹ thuật ở dị không gian, loài người không thể đối phó. Nếu như người đàn ông tóc dài mang ý đồ xấu xa là bắt trái đất làm nô lệ, vậy thông đạo này mở ra sẽ là tai họa với loài người.

Đối với đại hán kia, Trương Dương không quan tâm lắm. Dù sao cũng chỉ có hai người, không thể làm được gì. Mà sự uy hiếp của người đàn ông tóc dài là không thể đánh giá. Không nói đến trăm vạn chiến hạm, chỉ riêng một chiến thuyền dài hơn ba mươi Km đã đủ để hủy diệt loài người.

Chân khí Trương Dương hình thành một cơn gió lốc trong vũ trụ. Gió lốc mang theo vô số thiên thạch lao về phía dụng cụ khổng lồ kia.

Gần.

Gần. Một đại hán cao lớn, cầm trường mâu dài tám trượng đột nhiên xuất hiện trong không trung. Đại hán vô cùng cường hãn, cao hơn hai mét, râu trên mặt như cương châm, đôi mắt lóe ra hung quang làm người ta sợ hãi.

Chỉ thấy đại hán há mồm hét lớn, trường mâu đột nhiên rung lên, vô số thiên thạch liền cuốn lên, đánh tới năng lượng chân khí Tiên Đạo Mạn Mạn của Trương Dương, uy thế kinh người.

Một đại hán rất giỏi.

Ngay lúc Trương Dương ngây người, đột nhiên trên mẫu thuyền có hơn ba mươi đại hán cao hai mét mặc áo giáp đi xuống. Trong đó có mấy người hán đã thấy trong vài cuộc chiến đấu trước, nhưng hầu hết là chưa từng thấy qua.

Nhóm người này vừa xuất hiện, cả không gian đã bị một cỗ khí thế cường đại bao phủ.

Hơn ba mươi người trông thấy chân khí điên cuồng của Trương Dương đánh về phía dụng cụ, đều tức giận, lực lượng tinh thần điên cuồng bao phủ phạm vi mấy trăm Km.

“Xoáy”

Một âm thanh kỳ dị giống như vang lên trong đầu Trương Dương. Lực lượng tinh thần của hơn ba mươi người làm cho người ta không thể tưởng tượng. Trương Dương đau đầu, tư cảm điên cuồng lui lại không gian thông đạo.

“Oanh” Trương Dương cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, hai mắt tối sầm, ngã xuống đất. Trong nháy mắt khi hắn ngã xuống, hắn thấy cơn lốc vũ trụ mà mình tạo lên đã va chạm với những thiên thạch mà đại hán cầm trường mâu phát ra.

“Bồng”

Giống như long trời lở đất, hai cỗ lực lượng khổng lồ sinh ra lực va chạm kinh thiên động địa, giống như vụ nổ vũ trụ, thiên thạch va chạm vào nhau không ngờ sinh ra nổ mạnh phát ra quang mang chói lòa.

Đây là điều cuối cùng mà tư cảm của Trương Dương quan sát được. Sau đó thân thể hắn như rơi vào vực sâu không đáy, tối đen như mực.

Thời gian từ từ trôi qua.

Trong phòng Trương Dương phát ra một cỗ ánh sáng màu bạc.

Đột nhiên, một đạo điện quang màu đỏ lóe lên.

Ngân Mị đang nằm trên mặt đất mở mắt ra, tia điện quang đó chính là do Ngân Mị phát ra, quang mang ngưng kết đến chói mắt làm cho người ta không dám nhìn vào.

Nhìn Trương Dương nằm trên mặt đất, Ngân Mị đi vòng quanh người Trương Dương, hình thành một dòng suối năng lượng.

Dòng suối năng lượng dẫn đ chững thân công Tiên Đạo Mạn Mạn của Trương Dương.

Cơ thể Trương Dương có một ưu thế lớn nhất đó là hắn chỉ cần khởi động được Tiên Đạo Mạn Mạn, có thể theo bản năng hấp thu năng lượng bổ sung vào cơ thể đang khô kiệt.

Quả nhiên.

Thân hình Trương Dương hơi động.

Lần này Trương Dương vận công rất chậm, không hung mãnh như mới đầu, từ từ bổ sung năng lượng trong không trung.

Cuối cùng.

Trương Dương tỉnh lại, chẳng qua hắn cảm thấy đầu mình nặng như có tảng đá vạn cân đè vào.

Nghĩ đến lực lượng tinh thần cường đại của mấy chục đại hán đó, Trương Dương không khỏi sợ hãi. Lúc ấy cả gan dám phá hủy dụng cụ đó, chủ yếu là do hắn có dự cảm cường đại là người đàn ông tóc dài kia không có trên mẫu thuyền. Nếu người đó ở đây dù Trương Dương có gan to bằng trời cũng không dám. Nhưng Trương Dương không nghĩ ra người đàn ông đó mặc dù không ở đây, nhưng lại có một đám mãnh tướng vô cùng hung hãn. Trương Dương tin rằng với công lực của mình bây giờ không thể chiến thắng bất cứ ai trong số bọn họ.

Nếu như không phải Trương Dương thấy không đúng, rất có thể hắn đã bị lực lượng tinh thần cường đại đó công kích làm cho thành thăng ngu rồi.

Dị không gian rất nguy hiểm, cao thủ nhiều đến mức hắn không thể tưởng tượng, nói đúng ra chính là mãnh tướng như vân. Xem ra nơi đó không thể đi nữa.

Trương Dương nghĩ mà cảm thấy sợ hãi, võ võ đầu đang đau như búa bổ của mình. Phát hiện thể lực tiêu hao quá độ, nhắc tay cũng rất nặng. Có thể thấy cuộc chiến Tinh thần lực vừa này làm cho hắn hao hết tất cả năng lượng.

“Vù”

Ngân Mị vẽ ra một đường cong màu bạc tuyệt đẹp trong không trung, sau đó nhảy lên tay Trương Dương, không ngừng hôn tay hắn, ra vẻ kể công.

“Hả, Ngân Mị, mày có thể thay đổi vị trí trong không trung?”

Trương Dương vuốt ve lớp lông mềm mại của Ngân Mị, cảm thấy có chút không giống. Mặc dù lớp lông vẫn mềm mại như vậy chẳng qua nó dai hơn, bền hơn.

“Vù”

“Vù” Trương Dương bị lực phản chấn từ cú đập của nó làm lui lại mấy bước, người dựa vào ghế, cái ghế lập tức hóa thành vô số mảnh nhỏ.

Trương Dương không để ý đến chiếc ghế vỡ vụn trên mặt đất, hắn thờ người ra nhìn vào không trung.

Khó tin.

Rất khó tin.

384. Chương 384: Bí Mật Đằng Sau Tiên Đạo Mạn Mạn.

Mắt Trương Dương sắp rơi ra.

Thân hình Ngân Mị không ngừng đổi hướng trong không trung, điều này đã không còn trong quy luật vật lý, tốc độ của Ngân Mị trong không trung đã đạt đến cực đại, chỉ có thể thấy vô số đường nét màu bạc trong không trung, chuyển động cực nhanh như vậy mà Ngân Mị có thể chuyển hướng. Trương Dương tin rằng trên thế giới này không có bất cứ thứ gì ở tốc độ này mà lại đổi hướng được.

Đầu tiên, quán tính rất lớn.

Thực ra đổi hướng đột nhiên cần phải có lực lượng và giảm tốc cực lớn.

Làm Trương Dương kỳ quái nhất đó là Ngân Mị trong lúc ngoặt hướng gần như không hề ngừng lại, căn bản không cần mượn lực. Trước kia tốc độ của Ngân Mị là dựa vào mượn lực, mỗi lần Ngân Mị chạy như điên trong nhà thì hai bên tường đều bị lợi trảo sắc bén của nó phá từng mảng, hoặc là lưu lại những đạo vết thương thật sâu.

Ngân Mị sau khi tiến hóa đã có thể hoàn toàn dựa vào chấn động trong không khí mà tăng tốc độ.

Nói cách khác dù là cao thủ lợi hại đến đâu cũng không thể thông qua quỹ tích phi hành mà đoán trước phương hướng của Ngân Mị, nó có thể tùy ý đổi hướng trong không trung.

Cẩn thận quan sát, Trương Dương rất nhanh phát hiện thân thủ của Ngân Mị. Ngân Mị trước kia đều lợi dụng cái đuôi của mình để điều chỉnh phương hướng, nhưng chỉ có thể chuyển góc lớn, có quỹ tích nhất định tìm ra được. Mà Ngân Mị bây giờ vẫn dùng cái đuôi điều chỉnh nhưng có một điểm khác duy nhất đó là lớp lông trên người nó càng dày hơn, có thể điều chỉnh lông để thay đổi phương hướng cực nhanh. Hơn nữa cái đuôi còn có thêm một tác dụng, cái đuôi rung lên rất nhanh làm tăng tốc độ phi hành.

“Bồng”

Ngân Mị rơi xuống lòng bàn tay Trương Dương. Trương Dương cảm thấy cả thân thể mình trầm xuống, lui lại phía sau từng bước, trọng lượng chính là dựa vào tốc độ.

“Phi phi”

“Phi phi”

Nhìn Ngân Mị trong tay, Trương Dương dở khóc dở cười. Mới vừa hạ xuống Ngân Mị đã ngủ khò. Trương Dương thậm chí hoài nghi Ngân Mị trước khi vào tay hắn, lúc trong không trung có phải là đã tiến vào trạng thái ngủ.

Trương Dương âu yếm đặt Ngân Mị vào túi ngực. Hắn rất rõ ràng Ngân Mị lại muốn tiến vào thời kỳ ngủ rất dài. Trương Dương khá rõ quy luật tiến hóa của Ngân Mị. Bình thường sau khi Ngân Mị tiến hóa đều có một quá trình ngủ dài để điều chỉnh thân thể.

Vô số lần từ trong giấc mơ tỉnh lại, mấy chục mãnh tướng hung hãn như thiên thần làm cho hắn nằm mơ đều run lên. Khí thể uy mãnh đó, Tinh thần lực không thể chống đỡ tạo thành ấn tượng không thể xóa nhòa trong đầu Trương Dương.

Điều duy nhất làm Trương Dương vui mừng đó là trong giấc mơ Ngân Mị đã nhiều lần cứu mạng hắn.

Khi ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, Trương Dương ngơ ngác nhìn bầu trời màu lam từ từ dâng lên cao.

Áp lực không đâu không có.

Từ sau khi năng lượng tinh thể hóa đạt đến bảy mươi phần trăm, Trương Dương rất kiêu ngạo. Đâu ngờ rằng ở dị không gian lại có nhiều cao thủ như vậy. Hiển nhiên có thêm Tiểu Lý Tử giúp sức cũng không làm được gì.

Có biện pháp nào làm cho mình đạt đến cảnh giới trăm phần trăm năng lượng tinh thể hóa?

Nếu như một ngày nào đó thông đạo dị không gian mở ra, hắn căn bản không có chút lực lượng chống cự. Dù cho tất cả cường giả trái đất tập hợp lại cũng không phải là đối thủ của những mãnh tướng kia, huống hồ còn có hàng trăm vạn chiến hạm. Trái đất căn bản không chịu nổi mấy khẩu pháo của mẫu hạm. Mẫu hạm bắn một lượt có thể làm cho trái đất hoàn toàn bị hủy diệt.

Đương nhiên, Trương Dương không quá lo lắng đối với người đàn ông trung niên tóc dài ở dị không gian. Bởi vì người đàn ông đó tạm thời không có cách nào tiến vào không gian thông đạo. Nếu như có thể dễ dàng tiến vào như vậy, không gian thông đạo sẽ không phải mấy ngàn vạn năm mới mở ra một lần.

Thực ra làm Trương Dương lo lắng nhất là đại hán áo giáp vàng kia. Hiển nhiên đại hán áo giáp vàng có võ công chỉ kém người đàn ông tóc dài một chút. Nếu hắn muốn gây sóng gió trên trái đất, không ai có thể chống cự.

Trong khoảng thời gian này, Trương Dương vẫn đang trốn tránh biết được tin tức của đại hán áo giáp vàng. Nhưng càng trốn tránh, Trương Dương càng muốn biết.

Dường như rất yên tĩnh, thời gian dài như vậy mà Nhật Bản vẫn không truyền ra tin tức gì về hắn.

Càng yên tĩnh, Trương Dương càng cảm thấy một áp lực cực lớn, áp lực này vô hình, không đâu không có. Giống như đối thủ ẩn núp ở mọi ngõ ngách, nếu phát động sẽ là một kích kinh thiên động địa.

Mình có phải nên chuẩn bị chút gì đó không?

Hiển nhiên dù trốn tránh đến cuối cùng vẫn sẽ gặp nhau.

Nhìn dòng người và xe nhộn nhịp bên dưới, Trương Dương thở dài một hơi. Những người đó mặc dù bộn bề cuộc sống nhưng lại dễ dàng hơn hắn nhiều. Bọn họ không biết sự tồn tại của cường giả. Bọn họ không biết từ sáu mươi năm triệu năm trước, lúc có khủng long thì cũng đã có loài người. Bọn họ không biết văn minh ngoài hành tinh đã nhìn vào trái đất hàng mấy chục triệu năm.

Không thể nghi ngờ bọn họ rất may mắn. Dù ngày mai trái đất bị loạt đạn pháo bắn cho nát bấy bọn họ cũng rất hạnh phúc. Bởi vì bọn họ căn bản không biết mình sẽ chết. Dù có chết cũng chỉ là trong nháy mắt bọn họ cũng không cảm thấy đau đớn.

Cường đại.

Cường đại.

Nhất định phải làm cho võ công của mình cường đại. Cường đại đến mức có thể chống lại đại hán áo giáp vàng.

Trương Dương bây giờ gặp phải một vấn đề khó khăn nhất, đó chính là đột phá bình cảnh.

Làm thế nào để đột phá bình cảnh? Làm thế nào để cho cơ thể hần đạt đến tinh thể hóa trăm phần trăm?

Thần công Tiên Đạo Mạn Mạn đã tu luyện đến cảnh giới nhất định. Nhưng Trương Dương luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Mặc dù người tinh thể trong động kia không thể sai lầm nhưng cảm giác thiếu thiếu đó vẫn không bao giờ hết.

Làm cho Trương Dương cảm thấy quý dị đó là phương pháp tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn chỉ có một loại. Nhưng mỗi người tu luyện lại có kết quả không giống nhau. Người đàn ông tóc dài tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn. Đại hán áo giáp vàng cũng vậy. Nhưng bọn họ khác hẳn với Trương Dương, tại sao lại có kết quả đó?

Nghĩ đến kết quả tu luyện, Trương Dương đột nhiên giật mình. Hắn nghĩ tới Tiểu Lý Tử. Tiểu Lý Tử mặc dù không tu luyện Tiên Đạo Mạn Mạn. Nhưng Tiểu Lý Tử tu luyện từ trong một ít cổ tịch, hắn tìm ra manh mối từ trong đó. Rất có khả năng Tiên Đạo Mạn Mạn có rất nhiều bản, hoặc là chia làm nhiều nhánh. Có lẽ những cường giả đó tìm được đầu mối từ những nhánh đó?

Trương Dương cảm thấy mình có một suy nghĩ điên cuồng, trong đầu không ngừng tính toán các khả năng, lựa chọn các khả năng ưu việt nhất.

Nếu quả thật là như vậy, như vậy Tiên Đạo Mạn Mạn gần như là khởi nguồn võ công của loài người, dù võ công nào cũng xuất phát từ Tiên Đạo Mạn Mạn.

Đột nhiên.

Trương Dương cả kinh. Suy đoán này rất có đạo lý. Bởi vì Tiên Đạo Mạn Mạn có từ sáu mươi lăm triệu năm trước. Khi đó số lượng loài người rất thưa thớt, khi loài người trở thành số lượng đông nhất trên trái đất, các loại võ công không ngừng xuất hiện.

Ít nhất nói rõ một điều, Tiên Đạo Mạn Mạn có từ trước các võ công khác. Như vậy từ điểm này suy đoán, Tiên Đạo Mạn Mạn sẽ là mẫu thể của võ thuật, các môn võ khác đều diễn hóa từ nó.

Nếu lớn mật suy đoán nữa sẽ như thế nào?

Có lẽ Tiên Đạo Mạn Mạn có rất nhiều bản. Các bản này mặc dù chênh lệch rất nhỏ, nhưng lại diễn hóa ra thành các loại võ công khác nhau. Hơn nữa có thể thích ứng với các loại cơ thể loài người. Như vậy trên thế giới liền có Cửu Dương Chân Kinh, Hàng Long Thập Bát Chương...

Lại một lần nữa, Trương Dương nghĩ đến những điều mà Tiểu Lý Tử đã gặp.

Tiểu Lý Tử đi con đường giống mình lúc trước, thông qua những cổ tịch tìm được một chút đầu mối, từ những đầu mối đó dẫn đến võ công thần kỳ.

Võ công thần kỳ đó có thể bù đắp phần thiếu sót trong Tiên Đạo Mạn Mạn của mình không?

Đột nhiên Trương Dương cảm thấy sáng tỏ.

Hiển nhiên các cường giả đều có tiềm thức, bọn họ tu luyện võ công đều thiếu hụt, chỉ có thể tìm trong những quyển sách cổ ra điểm thiếu hụt đó.

Đồng thời, Trương Dương cũng rõ tại sao cường giả trên thế giới lại ảm đạm như vậy. Hiển nhiên bọn họ rất bận, không có thời gian để ý đến các chuyện của người bình thường.

Có lẽ nguyên nhân mà những cường giả phụ thuộc vào các đại gia tộc hoặc tập đoàn lớn vì chỉ bọn họ mới có thể cung cấp nguồn tài lực khổng lồ ủng hộ cường giả.

Một cường giả, hầu hết thời gian đều dành cho tu luyện. Bọn họ căn bản không có thời gian tập trung tài chính. Nhưng bọn họ lại cần tài chính khổng lồ để tìm cổ tịch. Cho nên bọn họ liền làm một cuộc mua bán không vốn. Cung cấp sự bảo vệ bằng võ lực để đổi lấy tài chính.

Nghĩ đến đây trong đầu Trương Dương gần như lập tức nghĩ đến khuôn mặt như kẻ trộm của Tiểu hòa thượng.

Muốn nói đến tư liệu về cổ tịch, trên thế giới có ai có trí tuệ như Tiểu hòa thượng?

Nghĩ đến đây, Trương Dương rất kích động. Người đang đứng trước cửa sổ nhưng chỉ hơi động đã đến trước mặt máy tính khách sạn.

Một cỗ dục vọng không thể áp chế làm Trương Dương lập tức mở máy tính ra.

385. Chương 385: Chém Giết Trên Internet.

Máy tính bật lên, rất nhanh đã lên mạng.

“Tiểu hòa thượng”

“Tiểu hòa thượng”

Trương Dương điều chỉnh âm tần, dựa theo phương pháp trước kia không ngừng gọi Tiểu hòa thượng. Làm cho Trương Dương quý dị chính là tin tức mình phát ra như đá ném vào biển rộng, không có phản ứng gì, máy tính vẫn rất yên ắng?

Tại sao lại như vậy?

Trương Dương ngơ ngác nhìn máy tính. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện này. Trước kia dù xảy ra chuyện gì, Tiểu hòa thượng đều xuất hiện ngay lập tức. Phải biết rằng Tiểu hòa thượng rất thông minh. Hắn có thể đồng thời quản lý tất cả máy tính tiến vào thế giới của mình. Bận rộn chỉ là con người mà thôi. Tiểu hòa thượng dù có bận đến đâu cũng có thể phân thân ra liên lạc với Trương Dương.

Trên thực tế, tại internet, Tiểu hòa thượng giống như một vị thần, hắn có thể hóa thành hàng ngàn hàng vạn.

“Tiểu hòa thượng...”

Ngay khi Trương Dương còn chưa từ bỏ ý định, một dòng điện cường đại từ trong máy tính phát ra. Mặc dù có thần công Tiên Đạo Mạn Mạn, Trương Dương vẫn bị dòng điện này đánh lui mấy bước. Mặt thắm trên sàn bởi vì Trương Dương dùng lực quá mạnh lên lưu lại hai đạo dấu vết rất sâu.

Dòng điện thật mạnh, trong nháy mắt vừa rồi Trương Dương cảm thấy tất cả các thiết bị điện trong phòng như Tv, điện thoại, máy tính, điện thoại di động đều phát ra dòng điện, tất cả dòng điện tập trung lại một chỗ hình thành một cỗ lực lượng khổng lồ. Trương Dương tin rằng nếu không có Tiên Đạo Mạn Mạn hấp thu năng lượng thì vừa rồi hắn không chết cũng mất một lớp da.

Lưới điện tử là một loại phúc xạ, nguy hiểm lớn nhất chính là lúc nó vây quanh, nó có thể là sát thủ. Hơn nữa sát thủ này vô hình, vô vị, không thể phát hiện. Sóng điện từ bình thường không tạo thành thương tổn gì lớn đối với cơ thể. Hầu hết tồn tại trong cuộc sống bình thường. Trong cuộc sống hàng ngày các đồ điện mang tới những dòng điện, phúc xạ liên tục, trường kỳ tiến vào cơ thể con người. Đây là những thứ nhiều nhất và không thể tránh khỏi. Sóng điện từ trong không gian có lực xuyên thấu rất mạnh. Xuyên thấu qua bên ngoài cơ thể, xâm nhập vào các tổ chức và khí quan. Bình thường có lẽ không ai chú ý, một khi bề ngoài đau đớn, các tổ chức bên trong hoặc là các khí quan bên trong bị tổn thương nghiêm trọng, nó giống như ma quỷ vô hình, điên cuồng ăn mòn mảy.

Có một phụ nữ hơn ba mươi tuổi ở nước Mỹ, tim có vấn đề. Sau khi ra viện đã đến siêu thị mua đồ, kết quả là cô ta vừa đi vào siêu thị đã cảm thấy hô hấp khó khăn, choáng váng, vừa về đến nhà lại cảm thấy bình thường. Sau đó người này đi hỏi chuyên gia, mới hiểu trong siêu thị rất nhiều đồ điện như Tv, máy giám sát phát ra sóng điện từ cường đại. Sóng điện từ tiến vào tim dẫn đến các triệu chứng đó. Qua đó có thể thấy sóng điện từ không đâu không có, rất nguy hại. Lần trước Trương Dương đã bị Tiểu hòa thượng dùng dòng điện tấn công. Nhưng so với lần này thì Tiểu hòa thượng tấn công trước đây nhẹ hơn.

“Ti ti...”

Cây máy tính điên cuồng kêu lên, Trương Dương cảnh giác nhìn màn hình máy tính, thần công Tiên Đạo Mạn Mạn đã được vận hành đến cực hạn.

Rốt cuộc màn hình máy tính đang lập lòe cũng trở lại ổn định.

Trên màn hình xuất hiện một người đang nói chuyện với một bức tranh sống động. Làm cho Trương Dương kinh ngạc người trong máy chính là một lão hòa thượng mặc cà sa. Đầu lão hòa thượng bóng loáng, râu bạc trắng, đáng lẽ rất hiền lành nhưng hai mắt lại đầy sát khí, đôi mắt hung ác nhìn Trương Dương.

“Mày tìm Tiểu hòa thượng?”

Giọng lão hòa thượng đầy sát khí. Ngay cả Trương Dương cũng cảm thấy sát khí tràn ngập căn phòng. Điều này thực sự không thể tưởng tượng nổi, một cái máy tính lại phát ra được sát khí.

“Lão là ai?” Trương Dương nhìn chằm chằm vào lão hòa thượng. Hắn gần như ngay lập tức nhận định đây là một trí tuệ. Hơn nữa trí tuệ này đối địch với Tiểu hòa thượng.

“Mày không cần biết lão nọ là ai. Lão nọ hỏi mày có phải tìm Tiểu hòa thượng không?” Mặt lão hòa thượng lạnh như băng.

“Đúng thì sao?” Trương Dương cảm thấy một cỗ dịch ý lạnh như băng.

“Reng reng...” không đợi lão hòa thượng nói, điện thoại di động trong túi Trương Dương đã vang lên.

“Này?” Nhìn số máy lạ, Trương Dương chần chờ một chút rồi vẫn nghe.

“Xoát” Đầu bên kia điện thoại di động truyền đến tiếng chói tai.

“Mày chính là Trương Dương?” Lão hòa thượng kinh ngạc.

Suy nghĩ cực nhanh, Trương Dương lập tức nghĩ tới máy tính lợi dụng lúc mình nhận điện thoại đã xâm nhập vào máy để tìm được tư liệu về thân phận của mình. Hiển nhiên gọi điện thoại cũng là một trí tuệ.

“Lão rốt cuộc là ai? Tiểu hòa thượng đâu rồi?” Trương Dương dâng lên một tia lửa giận khó hiểu.

“Mày vĩnh viễn cũng đừng mong tìm được. Bệ hạ sẽ đến tìm mày, gặp lại” lão hòa thượng mặt âm trầm nói.

“Đừng đi...”

“Lão nọ muốn đi, thiên hạ này không ai ngăn cản được ta” Lão hòa thượng đột nhiên cười rộ lên, màn hình máy tính lóe lên, biến thành màu xanh.

“Bồng” một tiếng nổ lớn, trong tình thế cấp bách một tay Trương Dương đột nhiên cắm vào màn hình máy tính, màn hình phát ra một tiếng nổ, một cỗ khói xanh bốc lên.

Đột nhiên thân hình Trương Dương như bất động, giống như một pho tượng. trong nháy mắt đó Tiên Đạo Mạn Mạn cường đại sản sinh ra lực hấp dẫn khổng lồ, làm cho Trương Dương không thể tưởng tượng được là thân thể hắn đã nối liền với internet.

Vô số tin tức chảy vào trong đầu Trương Dương. Đầu người căn bản không thể chứa được nhiều tin tức như vậy. Trương Dương cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung. Làm cho hắn sợ hãi chính là các loại tin tức đang vận chuyển với tốc độ cực nhanh. Giống như tất cả tin tức trong thế giới internet đều đang điên cuồng tập trung lại, cùng lúc tập trung thì cố gắng tiến vào đầu Trương Dương.

Mặt mũi Trương Dương vặn vẹo, trên người không ngừng phát ra quang mang màu vàng chói mắt.

Trong nháy mắt đó, Trương Dương như bị vạn tiễn xuyên tim, dựa vào Tiên Đạo Mạn Mạn cường đại và ý chí che giấu tất cả tin tức. Gần như đây là một loại trực giác, tư cảm của Trương Dương bắt đầu truy lùng theo những tín hiệu điên cuồng đó.

Bây giờ Trương Dương tiến vào một thế giới hư ảo. Đầu hắn giống máy trò chơi vậy, không chế tinh thần mình điên cuồng truy lùng trên internet. Tiên Đạo Mạn Mạn không kiêng nể hấp thu điện lực trên internet, nơi đi qua vô số mạng tê liệt.

Đây là trò chơi đuổi giết cực nhanh.

Đúng là trò săn lùng chết người.

Trương Dương chưa từng nghĩ tới sẽ dùng thủ đoạn này truy sát một trí tuệ trên internet. Bây giờ hắn đã làm. Hắn cảm thấy trên đường đi Tiên Đạo Mạn Mạn cắn nuốt vô số trí tuệ cấp thấp, cắn nuốt tinh thần.

Mục tiêu của Trương Dương là lão hòa thượng.

Nhưng internet là hư ảo, không có chủ thể tồn tại. Trương Dương chỉ có thể dựa vào trực giác mà truy lùng. Chỉ cần Trương Dương đi qua, trong phạm vi mười Km đều rơi vào trạng thái tê liệt.

Không ai có thể giải thích, lần truy tung này chỉ có mấy giây đồng hồ nhưng lại dài như một thế kỷ. Mà lần truy lùng này, Trương Dương làm cho toàn bộ internet trên thế giới tê liệt. Sau khi internet khôi phục, gần như tất cả các trang web, diễn đàn đều thảo luận chuyện này, nhưng không tìm được nguyên nhân. Cuối cùng chỉ có thể đoán nguyên nhân là do vệ tinh.

“!” Một tiếng.

Trương Dương rút tay ra, màn hình máy tính nổ tung, linh kiện rơi xuống đất.

Mấy giây này không có người thắng. Trương Dương đúng là vẫn không thể bắt được trí tuệ vô hình. Trương Dương vốn định làm tê liệt tất cả phạm vi diện tích của lão hòa thượng, làm cho lão hòa thượng hôn mê. Nhưng tốc độ internet rất nhanh, nhanh đến mấy ngàn lần giây, hắn không thể hoàn toàn cắt đứt internet.

Chẳng qua cũng có thể nói Trương Dương thắng. Trương Dương có thể thông qua cơ thể tiến vào internet truy sát trí tuệ, đây là kỳ tích loài người. Đương nhiên kỳ tích này không ai phát hiện ra.

Đúng thế, lão hòa thượng bây giờ đang chui lủi ở góc nào đó trong thế giới mà run hết cả người. Lão hòa thượng không thể tính toán tại sao loài người có thể tiến vào internet, không ngờ có thể lợi dụng Tinh thần lực giết chết trí tuệ mà mình tạo ra.

“Reng reng”

“Reng reng”

Điện thoại lại reo lên, là một số lạ. Trương Dương hề do dự nghe điện. Nếu là lão hòa thượng, hắn sẽ không hề do dự bóp nát điện thoại di động tiến vào internet. Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ của Trương Dương. Trương Dương không chắc Tinh thần lực của mình có thể tiến vào internet lần nữa không.

“Trương Dương à?” Giọng nói trong máy có một tia run rẩy, thậm chí còn có một loại sợ hãi.

“Tiểu hòa thượng” Trương Dương vui mừng, hắn gần như ngay lập tức nghe ra giọng nói non nớt của tiểu hòa thượng.

386. Chương 386: Tiết Lộ Bí Mật, Tay Chơi Cờ Với Lưu Bư.

“Là tôi, là tôi...”

Trương Dương nghe được giọng nói tang thương của Tiểu hòa thượng, hắn gần như có thể tưởng tượng được đó là khuôn mặt đầm lệ.

“Tôi gọi ông sao không được?” Trương Dương hỏi.

“Nếu như không phải vừa nãy cậu quấy rối làm cho internet hỗn loạn, tiểu nạp bây giờ cũng không thể nào ra được, ô ô...” Tiểu hòa thượng đáng thương nói.

“... Quấy rối... xảy ra chuyện gì?”

“Trước đó không lâu, trên internet đột nhiên xuất hiện một trình tự cường đại. Lúc bắt đầu, trình tự này còn có tính mạng, nhưng nó cắn nuốt tất cả các trí tuệ sơ cấp mà tôi bố trí trên internet. Bây giờ nó có tính mạng và trí tuệ của con người”

“Lão hòa thượng?”

“Ừ ừ, chính là nó, chính là nó. Nó muốn giết ta. Nó cường đại hơn ta. Ta bây giờ căn bản không có cách nào tiến vào thế giới internet, chỉ có thể ẩn núp bên trong một số khu vực hạn chế không dám ra ngoài. Nó gần như đã bố trí giám sát khắp internet, những thứ này chủ yếu giám sát tính mệnh trí tuệ của ta. Mặc dù ta không sợ trí tuệ sơ cấp nhưng trí tuệ đó chỉ cần biến mất một cái, lập tức sẽ truyền đến lão hòa thượng và truy lùng được vị trí của ta”

“Nói cách khác, ông đã bị hạn chế, không thể tự do hoạt động?”

“Đúng đúng, tiểu nạp bây giờ không khác gì ngồi tù. Vừa nãy nếu không phải cậu giết vào internet, cắn nuốt trí tuệ sơ cấp, tiểu nạp cũng không có cách gọi điện cho cậu... hu hu...”

“Có biện pháp nào không?” “Có có, cậu bây giờ lập tức mở thông đạo của dị không gian ra”

“Không được” Trương Dương quả quyết từ chối.

“Vì sao?” Tiểu hòa thượng nói.

“Không có lý do” Trương Dương đã sớm nghi ngờ Tiểu hòa thượng có ý đồ khác nên sẽ không đáp ứng.

“Còn có một biện pháp” Tiểu hòa thượng hình như rất sợ các cuộc truy sát gần đây, nghe lời Trương Dương nói như chim sợ cành cong.

“Ừ?”

“Tại thành phố C, có tập đoàn Bạch Vân, biết không?”

“Ừ, biết, một công ty đất đai nổi tiếng toàn Trung Quốc”

“Đúng đúng, trụ sở chính của Bạch Vân trước kia là ở thành phố C. Bên trong có một mật thất, ừ, là tầng ba dưới đất. Nơi đó có một chiếc đĩa quang, cái đĩa đó màu xanh, để trong một két sắt, niêm phong là mỏng một tháng một mười bảy năm trước. Cậu lấy xong thì vào internet, hỗ trợ cắn nuốt tất cả trí tuệ giám sát, sau đó tiểu nạp sẽ nói cho cậu biết nên làm như thế nào”

“Đĩa quang màu xanh biếc... tại sao ông không để người khác làm?” Trương Dương nghi hoặc nói.

“Lão Đại, tiểu nạp nói cho bọn họ cũng không có biện pháp. Bọn họ không thể dọn sạch hệ thống giám sát trên internet, tiểu nạp cũng không dám chạy ra”

“Ừ, được, tôi giúp ông lấy được đĩa quang đó. Chẳng qua ông phải giúp tôi một chuyện”

“Chuyện gì?” Tiểu hòa thượng sững sờ.

“Tôi muốn võ công bí tịch cùng với địa điểm của tất cả cổ tịch mà ông biết, sao?”

“Lão Đại, cậu không phải đã học được Tiên Đạo Mạn Mạn sao. Còn cần võ công bí tịch gì nữa? Trên thế giới này, võ công lợi hại nhất chính là Tiên Đạo Mạn Mạn. Cậu không phải là lãng phí thời gian sao?” Tiểu hòa thượng kinh ngạc nói.

“Không cần ông quản, có đồng ý hay không?”

“Được được, chẳng qua cậu phải lấy đĩa quang đó đến đây tôi mới có thể làm được. Tôi bây giờ không thể nào lấy tài liệu được”

“Được, cứ như vậy đi. Đúng, chiếc đĩa quang màu xanh đó, tôi tìm ai để lấy?” Trương Dương hỏi.

“Cậu tìm... a... tiểu...” Điện thoại đột nhiên cắt ngang.

“Này, này, Tiểu hòa thượng”

“Tiểu hòa thượng” Hiển nhiên, lão hòa thượng lại giết về. Có lẽ là tiểu hòa thượng bố trí một vài hệ thống giám sát phát hiện lão hòa thượng truy sát, nên căn bản chưa kịp nói gì đã trốn thoát.

Có thể thấy Tiểu hòa thượng sợ lão hòa thượng đến mức vô cùng sợ hãi.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Trương Dương thở dài một tiếng, chuyện thực ra rất đơn giản, rất rõ ràng. Lão hòa thượng là một trí tuệ xuất hiện không phải ngẫu nhiên. Mà đó là do đại hán áo giáp vàng đưa lên internet. Lão hòa thượng không hề né tránh nhắc đến bộ hạ nào đó. Bộ hạ đó chính là đại hán áo giáp vàng.

Đột nhiên, Trương Dương cả kinh.

Vì sao trí tuệ kia lại biết hắn?

Vì sao bệ hạ muốn tìm hần? Chẳng lẽ đại hán kia đã biết đến sự tồn tại của hần?

Đại hán đó tìm hần với mục đích gì?

Trương Dương lạnh hết cả sống lưng. Dù như thế nào, đại hán áo giáp vàng tìm hần cũng không phải chuyện tốt. Nghĩ đến một cao thủ trên trái đất có thể đấu với người đàn ông tóc dài kia, Trương Dương sợ hãi.

Hiển nhiên, đại hán đó cũng không muốn ẩn cư sống trên trái đất, mà muốn lập đại nghiệp. Nếu không hần cũng sẽ không thả một trí tuệ lên mạng.

Hần muốn làm gì?

“Cốc cốc...” Đang khi Trương Dương suy nghĩ xem mục đích của đối phương, cửa vang lên tiếng gõ.

“Trương Dương, ăn sáng thôi. Mẹ chứ, Dương ca luyện công lợi hại thật. Cái ghế nát, máy tính vỡ vụn, thậm chí sàn hỏng. Thậm chí sàn này hơn vạn đó” Lưu Bưư vừa đi vào đã thấy một đồng hồ dọn trên đất.

“Khụ khụ... đi thôi... ăn bữa sáng thôi... bố mẹ tao đang làm gì?”

Trương Dương cười xấu hổ, đẩy Lưu Bưư ra khỏi phòng. Thấy A Trạch và Tiểu Lý Tử cũng ở đây, nhưng không thấy bố mẹ và Tiêu Di Nhiên, cũng không thấy Đỗ Tuyết và Mạch Phi.

“Bọn họ sáng sớm đã đi rồi, nói Hoàng Cảnh có cuộc họp rất quan trọng để bàn việc gấp. Mà hai bác với Tiêu Di Nhiên cũng tham gia” Lưu Bưư giải thích.

“Ừ”

Trương Dương gật đầu, hần hiểu rõ hành động của bố mẹ. Bố mẹ trong miệng nói mặc dù không đi làm để hưởng phúc, nhưng thực sự bọn họ không thể không đi làm.

“Chúng ta về nhà thôi. Sau khi ăn xong liền lên đường” Trương Dương đi trước nói.

“Hả... không phải nói ở lại chơi mấy ngày sao?” Lưu Bưư há hốc mồm nói.

“Không có thời gian, có một chuyện rất quan trọng cần xử lý, lát nữa tìm một phòng họp, chúng ta cần thận bàn bạc”

Lúc ăn sáng, Trương Dương ngậm miệng không nói. Hần đang tính một vài kế hoạch. Trên thực tế Trương Dương là người coi trọng kế hoạch. Bắt đầu từ khi rời khỏi thành phố ZHI, Trương Dương đã có một kế hoạch, dần dần hần đang từng bước thực hiện. Đầu tiên là thành lập căn cứ của mình, bồi dưỡng thể lực của mình.

Trương Dương hiểu rõ, một căn cứ nhỏ không tính gì. Nhưng nếu lợi dụng tốt có thể bồi dưỡng vô số nhân tài cho mình. Từ trước đến nay Trương Dương cũng không cho rằng khó kiếm tiền, cho dù không kiếm được khoản lớn ở Somali, Trương Dương cũng có thể dễ dàng kiếm được tiền. Năng lực tính toán siêu cấp của hần có thể giúp hần theo dõi hướng đi của cổ phiếu, có thể quét ngang sông bạc khắp nơi trên thế giới. Lại có vũ lực cường giả ủng hộ, muốn kiếm được tiền rất dễ.

Kiểm được khoản lớn ở Somali đã rút ngắn thủ đoạn kiếm tiền của hần. Đối với Trương Dương mà nói, hần cần chính là nhân tài. Một A Trạch, một Lưu Bưư không thể đủ.

Khi mọi người ngồi trong một phòng họp nhỏ ở khách sạn, mọi người trở nên nghiêm túc. Cho dù Lưu Bưư cũng trở nên nghiêm túc. Bọn họ hiểu rõ, bọn họ chỉ có bốn người, cần bản không cng bn phòng họp. Bây giờ Trương Dương yêu cầu phòng họp chỉ có một nguyên nhân, đó sẽ là chuyện rất quan trọng.

Đúng vậy, chuyện rất quan trọng.

Trương Dương ngồi trên ghế nhìn chén trà, hần trầm ngâm hơn mười phút, trong phòng rất áp lực.

Rốt cuộc, Trương Dương đã mở miệng.

“Tao nghĩ, mỗi một người đều có bí mật của riêng mình. Mà hôm nay tao muốn nói cho mọi người một bí mật. Bí mật này liên quan đến cả loài người. Mặc dù tao chưa bao giờ coi mình là Đáng cứu thế. Nhưng

chúng ta là thành viên của xã hội loài người, cho nên trách nhiệm này do chúng ta gánh. Không có lý do gì mà rơi xuống người chúng ta. Nếu như muốn tìm lý do, vậy lý do chỉ có một...”

“Lý do gì?” Tiểu Lý Tử không nhịn được hỏi.

“Chúng ta đã biết” Trương Dương nói ra từng chữ.

“Chúng ta đã biết?”

“Đúng, tao biết, bọn mày lập tức sẽ biết”

“Nói đi, tao thích nhất là nghe bí mật riêng tư, có phải là võ công bí tịch không?” Tiểu Lý Tử hưng phấn nói.

“Võ công của tao là Tiên Đạo Mạn Mạn. Tất cả mọi người đều biết, công phu này có thể hấp thu năng lượng thiên địa. Chẳng qua võ công này có một công năng lớn nhất mà bọn mày không biết” Trương Dương dừng một chút.

“Công năng gì?” Ba người đồng thanh hỏi.

“Có thể mở không gian thông đạo. Có lẽ bọn mày không biết không gian thông đạo. Trên thực tế tao cũng không rõ... ha ha chẳng qua tao đoán bên ngoài không gian chúng ta còn có vũ trụ, hoặc là không gian bình hành, hoặc là ở vũ trụ xa xôi mà nền văn minh khoa học kỹ thuật của loài người không thể đạt đến. Nhưng nếu như mở ra không gian thông đạo tương tự hắc động, dù là không gian bình hành hay là dị không gian, hoặc rời khỏi vũ trụ này, tất cả đều gần trong gang tấc...”

“Hả... nói cách khác, mày nắm giữ cánh cửa vũ trụ, có thể tự do ra vào dị không gian?” Lưu Bưu đột nhiên đứng lên, rất kích động. Thằng nhãi này xem phim khoa học viễn tưởng nhiều quá rồi.

“Khụ khụ... không phải như mày tưởng tượng đâu. Tao chỉ có thể mở thông đạo. Trên thực tế tao cũng không thể tùy ý xuyên qua mọi nơi trong vũ trụ. Ngoài ra cũng không phải là cánh cửa vũ trụ gì gì mà mày nói. Tao chỉ mở ra một không gian thông đạo với trái đất mà thôi. Nếu như không có kỹ thuật vũ trụ tiên tiến, cả đời này tao cũng không thể rời khỏi trái đất. Nhiều nhất chỉ có thể dùng thần niệm quan sát, phạm vi cũng không quá lớn. Tinh vực đó rất rộng lớn, có thể gấp mấy chục lần dải ngân hà...”

“Ai, tao còn tưởng rằng mày nắm giữ biện pháp xuyên qua dị không gian. Tao đang chuẩn bị đi dị không gian tán gái” Lưu Bưu cúi đầu, ủ rũ ngồi xuống. Nếu không thể đi ra, hẳn cũng không còn hứng thú với dị không gian. Nếu như muốn hiểu chuyện về dị không gian, căn bản không cần hỏi Trương Dương, có vô số tiểu thuyết YY trên mạng mà.

“Có gì phiền phức à?” Vẫn là A Trạch tỉnh táo, lập tức đoán ra mục đích của Trương Dương khi nói những lời này.

“Tất nhiên, có phiền phức”

Giọng Trương Dương có chút nặng nề.

“Hành tinh khác xâm lược trái đất?” Lưu Bưu hoảng sợ, một lần nữa đứng lên.

“...” Trương Dương không nói gì. Lưu Bưu, không ai ci nó thể nói gì được.

“Lưu Bưu, im chút đi, nghe Trương Dương nói” A Trạch lạnh lùng nói.

“Ồ, tao sợ mà. Tao sợ nhất là mấy thứ dị dạng như bạch tuộc” Lưu Bưu bực mình ngồi xuống.

“Lần đầu tiên tao mở không gian thông đạo chỉ là ngẫu nhiên. Năng lượng trong dị không gian không hề bị ô nhiễm, rất sạch. Cho nên sau đó tao đã đi mấy lần, nhưng lại gặp một hồi tinh tế chiến tranh kéo dài. Trận chiến đó rất lớn, có mấy ngàn vạn chiến hạm vũ trụ.... mẫu thuyền dài hàng chục Km cũng có...”

Hàng ngàn vạn chiến hạm vũ trụ.

Mẫu thuyền dài mấy chục Km.

Mọi người nghe Trương Dương kể sơ qua mọi chuyện, tất cả đều kinh hãi. Khi Trương Dương nói đại hán áo giáp vàng và người đàn ông tóc dài phát tay là hủy diệt được chiến hạm, mọi người đều thừ ra.

Điều này đã nằm ngoài phạm vi tưởng tượng của bọn họ.

Mọi người không thể tưởng tượng được cuộc chiến tranh giữa hàng ngàn vạn chiến hạm đồ sộ như thế nào, càng không thể tưởng tượng được có mẫu thuyền dài hàng chục Km, những thứ này khổng lồ như thế nào. Thị giác bị đánh sâu vào cường đại như thế nào.

Thời gian từ từ trôi qua, Trương Dương nói ra những gì mình chứng kiến, cuối cùng nói ra đại hán áo giáp vàng.

“Chiến tranh không lâu trước kia đã kết thúc. Đại hán áo giáp vàng thất bại, hàng trăm vạn chiến hạm bị hủy diệt. Chẳng qua đại hán áo giáp vàng thừa lúc tao mở thông đạo ra liền chạy trốn tới trái đất...”

“!” Tiểu Lý Tử ngã xuống mặt đất.

“Cái gì, đại hán áo giáp vàng đã đến trái đất?”

Ba người đồng thanh hỏi. Ngay cả A Trạch cũng sợ hãi. Phải biết rằng, từ trong miệng Trương Dương, ba người đã biết sự lợi hại của đại hán áo giáp vàng. Bây giờ nghe được tin tức người này đã đến trái đất, có ai là không sợ chứ.

Là người sẽ sợ.

Là người sẽ sợ.

Điều khác nhau duy nhất đó là cách sợ hãi của mọi người khác nhau. Có người dùng ngôn ngữ thể hiện sự sợ hãi trong lòng, có người dùng động tác thể hiện. Người tâm chí kiên định cũng chỉ không chế tư tưởng, làm cho vẻ mặt mình không sợ hãi.

“Đúng thế. Đã đến trái đất, hơn nữa hắn đã bắt đầu hành động” Trương Dương từ từ nói.

“Hắn làm gì?” Tiểu Lý Tử cũng trở nên nghiêm túc, ánh mắt sáng quắc. Tiểu Lý Tử mặc dù chưa hiểu nhiều về thế giới, nhưng võ thuật của hắn bắt nguồn từ đạo gia, có bản năng trăm yêu trừ ma. Bây giờ ở trong lòng hắn, đại hán áo giáp vàng được coi là yêu nghiệt, chắc chắn phải diệt trừ.

“Hắn thả một trí tuệ vào internet, mục đích cụ thể tao không biết” Trương Dương nói.

“VẬY.... VẬY... LÀM SAO BÂY GIỜ?” Lưu Bưu vội vàng nói.

“Tạm thời chúng ta đang ở thế bị động. Trí tuệ trên internet, chúng ta không có cách nào bắt nó, trừ chúng ta thuyết phục hơn hai trăm quốc gia trên thế giới không dùng máy tính, làm cho nhân loại trở về thời kỳ đồ đá. Hiển nhiên trí tuệ cũng không còn khả năng sinh tồn, cũng không làm gì được chúng ta”

Ba người há hốc mồm, nhìn nhau. Hiển nhiên biện pháp mà Trương Dương nói là không thể. Xã hội loài người bây giờ không thể không phụ thuộc vào máy tính.

“Ha ha, chỉ nói một chút thôi, còn có một biện pháp. Tao cũng quen một trí tuệ, đây là trí tuệ của trái đất. Chẳng qua hắn có vẻ không đấu lại trí tuệ dị không gian, bị truy sát nên đã lẩn trốn đến một góc nào đó không ai biết. Ồ, đúng, Lưu Bưu, thằng bạn của mày gần đây hình như rất ít xuất hiện?”

“Ừ... Ờ... SAO MÀY BIẾT?” Lưu Bưu đầu tiên là trả lời, rồi há hốc mồm nhìn Trương Dương.

“Thực ra, hắn chính là một trí tuệ, hắn không phải người”

“Ha ha... tao... tao... tao... đánh cờ với một trí tuệ?” Lưu Bưu lắp bắp nói. “Đúng vậy” Trương Dương gật đầu.

“Ồ ô... Ờ... BẢO SAO TAO SUỐT NGÀY THUA. Ô Ô... TRÍ TUỆ, KHÔNG ĐÚNG, TAO NHỚ MÌNH THẮNG VÀI VÁN MÀ?” Lưu Bưu nghi hoặc nói.

“Hắn mỗi lần thấy mày có việc, hoặc sợ ảnh hưởng đến sĩ khí của mày liền cho mày thắng một hai lần. Mày đã lần nào thắng hắn ba ván liên tiếp chưa?”

“... Không có” Lưu Bưu như quả cầu xì hơi.

“Ha ha, võ công của mày đều do hắc thông qua qua tài liệu trên internet, phân tích mười triệu phép tính trên giấy mà tìm ra phương pháp tập luyện tốt nhất”

“***, thế giới này là gì chứ, mấy vi tính mà biết võ công” Lưu Bưu vỗ mạnh bàn, nói: “*** lần sau gặp sẽ cho hắc đẹp mắt. Hắc nếu như không liên tục thua tao trăm ván, tao sẽ không chơi với hắc nữa”

Mọi người nhìn nhau, người uy hiếp người thường thấy. Nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người uy hiếp trí tuệ máy tính.

Chẳng qua Lưu Bưu làm như vậy khiến cho không khí thoải mái đi nhiều, không còn sự nặng nề như ban đầu.

“Được rồi, nói chơi thế thôi. Bây giờ có ba chuyện phải làm, trên thực tế chỉ có hai việc” Trương Dương nhìn Lưu Bưu đang nghiêng răng nghiêng lợi, cười nói.

“Gì mà hai việc, ba việc?” Đầu óc Tiểu Lý Tử mặc dù phát triển, nhưng không thích động não.

“Thứ nhất, chúng ta phải ngăn cản người đàn ông tóc dài kia mở không gian thông đạo. Nhưng điều này không phải chúng ta có thể làm được. Nếu như tao tùy tiện mở không gian thông đạo ra, rất có thể làm cho hắc thừa cơ tiến vào. Cho nên chuyện này mặc dù quan trọng nhất nhưng lại không quan trọng, chỉ có thể để mặc cho nó phát triển. Nếu như quả thật người đó đánh tới không gian trái đất, tao nghĩ chúng ta cố gắng như thế nào cũng uống công. Kết luận, việc đầu tiên quan trọng nhất lại không tồn tại. Thứ hai, chúng ta phải làm rõ mục đích của đại hán áo giáp vàng, sau đó mới có quyết định. Đại hán áo giáp vàng mặc dù có võ công vô địch nhưng hắc chỉ có một người. Kiến nhiều cần chết voi. Đến lúc đó chúng ta sẽ kêu gọi cao thủ giúp đỡ. Đây là chuyện sau này. Việc cần thiết là xem hắc có mục đích gì. Nếu hắc chỉ đi qua đường, hoặc là chỉ muốn có thể lực vừa phải thì chúng ta không cần lo lắng, để mặc hắc. Việc thứ ba, mặc dù xếp thứ ba, nhưng lại là quan trọng nhất. Đó chính là trí tuệ dị không gian kia. Nếu như để mặc cho nó phát triển, cả loài người sẽ rơi vào tai nạn. Hơn nữa trí tuệ trái đất cũng bị nó ép đến chết”

“Nhưng chúng ta không phải hacker. Mà tao nghĩ hacker cũng không làm gì được nó. Chúng ta có thể làm gì bây giờ. Chúng ta không thể thấy nó, không sờ được nó, muốn giết nó cũng không được” Lưu Bưu có chút lo lắng. Hắc đánh cờ với Tiểu hòa thượng trong thời gian rất dài, có tình hữu nghị tốt đẹp. Bây giờ Tiểu hòa thượng bị giam cầm, hắc rất lo lắng.

“Chúng ta không có biện pháp, chỉ có thể dựa vào chính Tiểu hòa thượng. Ở thành phố C, có một cái đĩa quang, có lẽ là cái đĩa quang làm cho Tiểu hòa thượng cường đại. Chỉ cần Tiểu hòa thượng chiếm được cái đĩa quang này, gần như có thể đối kháng với trí tuệ dị không gian. Đây là nguyên nhân chúng ta cần phải đến thành phố C ngay lập tức”

“Vậy, đi thôi...” Lưu Bưu đứng lên, hắc lúc này rất khẩn trương.

“Đợi đã, còn có một việc rất quan trọng, quan hệ đến sự phát triển của chúng ta trong tương lai, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tao mở cuộc họp này” Trương Dương đứng lên, hai tay chống lên bàn, vẻ mặt nghiêm túc

387. Chương 387: Giải Trừ Ma Chương, Ba Huỳnh Đệ.

Có chuyện gì quan trọng hơn đại hán áo giáp vàng?

Mọi người nhìn nhau, sau đó ngồi xuống.

Đợi ba người ngồi xuống hết, Trương Dương mới nói.

“Bây giờ, chúng ta nói đến võ công của mình. Võ công của A Trạch hoàn toàn là tự ngộ ra, là thiên phú. Nếu như không có thiên phú, không ai có thể đạt đến cảnh giới như A Trạch. Điều này không chỉ là tu luyện, thiên phú còn quan trọng hơn khổ luyện. A Trạch sau khi được tướng quân chỉ điểm càng tăng mạnh, tiến triển cực nhanh. A Trạch, mày biết tại sao tướng quân chỉ dạy võ công cho mày không?” Trương Dương nói.

A Trạch không trả lời, lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ suy nghĩ. Hiển nhiên hắc chưa bao giờ tự hỏi vấn đề này.

“Bởi vì, mây và tướng quân có cùng nguồn gốc, võ công của tướng quân rất thích hợp với mây. Giống như chỉ dành cho chính mây mà thôi. Trên thực tế lúc tướng quân chỉ điểm cho mây, tao và Lưu Bưu cũng ở đó. Tướng quân cũng không hề giấu giếm, chỉ điểm ngay trước mặt bọn tao. Nhưng tao và Lưu Bưu không đạt được chỗ tốt nào. Biết tại sao không?”

“Không biết” A Trạch lắc đầu.

“Ừ, vấn đề này để sau sẽ nói. Bây giờ nói đến võ công của Lưu Bưu. Võ công của Lưu Bưu là do Tiểu hòa thượng cung cấp một ít bí tịch. Hơn nữa Tiểu hòa thượng không ngừng chỉnh sửa, đúng không?” Trương Dương nhìn Lưu Bưu hỏi.

“Hả... đúng đúng... bạn cờ của tao nói cho mây biết?” Lưu Bưu vội vàng gật đầu.

“Không có, tao chỉ đoán. Dù sao Tiểu hòa thượng là trí tuệ máy tính, không phải người, hẳn không thể tu luyện võ công, cũng không biết Lưu Bưu thích hợp với loại võ công nào. Biện pháp duy nhất của Tiểu hòa thượng chính là thông qua các môn võ công mà Lưu Bưu tu luyện đạt đến hiệu quả nào mà phán đoán. Lưu Bưu, mây có phải cảm nhận được võ công bí tịch mới mà Tiểu hòa thượng đưa cho đều dễ dàng tu luyện hơn không?”

“Ừ ừ, đúng đúng, đúng là thế. Lúc mới đầu, bạn cờ... Tiểu hòa thượng kia đưa bí tịch tao đọc không hiểu. Từ từ hẳn đưa võ công dễ luyện tập hơn cho tao. Hắc hắc, cho nên tao thường xuyên lên mạng tìm hẳn đòi bí tịch” Lưu Bưu nhếch miệng cười nói.

“Đúng thế. Lại nói đến Tiểu Lý Tử, Tiểu Lý Tử không thể nghi ngờ là thiên tài trong thiên tài. Hơn nữa là thiên tài rất may mắn. Phải biết rằng loài người có vô số thiên tài, nhưng không phải ai cũng may mắn tìm được một đồng cổ tịch, không phải ai cũng có thể có một nơi tu luyện như vậy. Mà những bộ sách mà Tiểu Lý Tử học võ công, rất lâu trước kia tao đã tìm được một ít đầu mối trong đó. Trước khi tao có được Tiên Đạo Mạn Mạn, võ công chủ yếu của tao xuất phát từ cổ tịch”

“Mây cũng tìm được võ công từ những quyển sách đó?” Mắt Tiểu Lý Tử sáng rực lên.

“Đúng, vấn đề này lát nữa sẽ trả lời. Bây giờ lại nói đến tao. Đầu tiên tao muốn nói đến con người mình. Tao không phải thiên tài, đương nhiên cũng không phải người bình thường. Lúc học ở trường, khi làm thêm ở nhà hàng, gặp phải vụ nổ, Lưu Bưu đã biết”

“Ừ ừ... mây sau khi bị thương, tao nghe tin lập tức đến xem. Biết được mây bị mang đi, theo lời là mang đến tỉnh chữa trị. Sau đó mây về, tao không nghe mây nhắc qua, chẳng lẽ có vấn đề gì trong đó?”

Trương Dương đưa tay ra, để Lưu Bưu im lặng.

“Tất nhiên có một bí mật rất lớn. Vụ nổ lần đó rất nhiều người chết, tao không hiểu thế nào mà kế thừa trí nhớ của bọn họ. Những trí nhớ đó có của nhà khoa học, võ thuật, tâm lý học...Lúc mới đầu tao vẫn tưởng là chuyện ngoài ý muốn, tao im miệng, không dám nói cho bất cứ ai. Tao rất sợ. Đầu óc tao lúc đó rất hỗn loạn, để không chế được tao phải trải qua một thời gian đau đớn cùng cực, sau đó tiến vào trạng thái không minh. Chẳng qua vẫn còn có di chứng, đến bây giờ một ít suy nghĩ không lành mạnh thường xuyên nhảy ra ảnh hưởng đến quyết định và hành vi của tao”

“Không phải chuyện ngoài ý muốn?” Ba người khó hiểu nhìn hẳn: “Không phải ngoài ý muốn, tao dần dần phát hiện có một cỗ lực lượng vô hình luôn quán lấy mình, thậm chí là chúng ta. Tao nghi ngờ lần đó là một thí nghiệm khoa học thất bại, tao là vật thí nghiệm” Giọng nói của Trương Dương trở nên nghiêm trọng, vấn đề này hẳn đã suy nghĩ vô số lần, câu trả lời cuối cùng chính là điều mà hẳn nói ra. Mình kế thừa trí nhớ không phải ngẫu nhiên mà là một cuộc thí nghiệm.

“Ai bày ra thí nghiệm đó?”

“Bây giờ tao vẫn không thể kết luận. Bởi vì mọi người ở đây đều đã chết. Tao đoán đó sẽ là một tổ chức rất cường đại. Tổ chức này có cả lực lượng đất nước tham gia. Chẳng qua không cần lo lắng, bởi vì đến tận bây giờ tổ chức này vẫn đang giám sát tao, muốn từ hành vi phản ứng của tao mà xác định số liệu thí nghiệm. Cũng bởi vì nguyên nhân đó mà tao còn có thể sống đến bây giờ” Lưu Bưu ngơ ngác nhìn phòng họp. Không ngờ rằng chuyện vô cùng nguy hiểm đó lại là một thí nghiệm thất bại.

Không ai hy vọng mình là một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm.

Không ai hy vọng mọi hành động của mình đều bị người giám sát.

Càng không ai hy vọng người khác quyết định vận mệnh của mình.

Cho đến bây giờ A Trạch và Lưu Bư mới hiểu Trương Dương luôn muốn đổi địa điểm, không ngừng lại. Thậm chí còn buông tha thể lập cực vất vả thành lập tại thành phố ZHI, tất cả đều là muốn thoát khỏi sự khống chế đó.

“Được rồi, bây giờ lại nói đến võ công của tao. Võ công của tao rất phức tạp. Sau khi đạt được vô số trí nhớ, tao bắt đầu lục lọi, tìm kiếm võ công cho mình. Tiến bộ mọi người cũng có thể thấy. Trên thực tế, lúc ba bạn tao tu luyện đều tránh né đối phương. Mặc dù nhìn có thể hiểu một ít, nhưng chỉ là khái niệm mơ hồ. Võ công của tao bắt đầu điên cuồng tiến bộ là khi có thần công Tiên Đạo Mạn Mạn. Ngoại trừ Tiểu Lý Tử, A Trạch và Lưu Bư gần như thấy cả quá trình tu luyện của tao. Thậm chí tao còn thoáng chỉ điểm bọn mày”

Trương Dương chậm rãi nói quá trình tu luyện của mình ra, trong lòng đột nhiên có cảm giác dễ dàng. Từ trước đến nay trong lòng Trương Dương luôn vướng bận. Dù sao A Trạch và Lưu Bư đều là huynh đệ của hắn, nhưng lại không chia sẻ, điều này làm Trương Dương áy náy.

Khi Trương Dương cẩn thận phân tích võ công của mình, ba người tập trung tinh thần lắng nghe. Nghe khác so với nhìn Trương Dương tu luyện. Giống như nhìn người ta tu luyện nội công vậy, nếu không giải thích, xem cả đời cũng không được gì. Dù sao chủ yếu là chân khí vận hành và suy nghĩ với võ công.

Có lợi nhiều nhất chính là A Trạch và Lưu Bư. Bọn họ đã nhìn thấy Trương Dương tu luyện một thời gian, một vài chiêu thức đã in sâu trong đầu bọn họ. Trương Dương bây giờ lại giải thích, lập tức sinh ra cảm giác thông suốt.

Chẳng qua Tiểu Lý Tử cũng rất có lợi. Thiên tư của hắn hơn xa hai người A Trạch và Lưu Bư.

Về mặt của ba người bây giờ khá khác nhau, lúc cau mày trầm tư, lúc gõ bàn khen hay. Tiểu Lý Tử càng đưa tay lên vẽ loạn lên.

Trương Dương không đánh động bọn họ, chỉ mỉm cười nhìn ba người đắm chìm vào thế giới võ học. Trương Dương cảm thấy rất thoải mái, như bỏ được tảng đá ngàn cân, chia sẻ thật thoải mái, Trương Dương phá vỡ bóng ma ích kỷ.

Thời gian từng giây một trôi qua, đến tận giữa trưa ba người mới tỉnh lại.

Khi ba người dừng tu luyện, đều ngồi xuống ghé nhìn nhau.

“Trương Dương...”

Ba người đồng thanh nói.

“Mày nói trước đi” Ba người lại đồng thanh.

“Tao nói trước” Trương Dương đưa tay ra, đôi mắt thâm thúy nhìn mọi người. Mỉm cười nói: “Thực ra tao vẫn luôn ích kỷ. Tao không muốn chia sẻ bí mật của mình với người khác. Tao sợ người khác học võ công của mình. Thậm chí tao còn cố gắng không bại lộ chi tiết của mình trước mặt người khác. Từ trước đến nay tao vẫn rất áy náy. Bọn mày là huynh đệ của Trương Dương tao, không ngờ tao lại không chia sẻ kinh nghiệm với mọi người. Tao quá thất bại, tao không phải người đàn ông chân chính. Chẳng qua hôm nay tao đã phá vỡ tâm ma trong lòng mình. Tao đã đi ra, đây là điều tao muốn nói”.

“Trương Dương, bọn tao...”

Lưu Bư và A Trạch nhìn nhau, mặt mày xấu hổ. Trên thực tế đây không phải là vấn đề của riêng Trương Dương, mà là vấn đề của tất cả mọi người. Võ thuật Trung Quốc tại sao xuống dốc, bởi vì tư tưởng giữ bí mật võ công.

“Không nên xấu hổ, tao phải là người xấu hổ nhất, bởi vì võ công cao nhất” Trương Dương cười khổ nói.

“Đúng vậy, không cần xấu hổ, bây giờ nói ra vẫn không hề muộn, chúng ta là huynh đệ”

A Trạch ít nói đứng lên, đưa tay lên không trung, tay Trương Dương và Lưu Bư cũng nắm lấy, sáu bàn tay nắm chặt lấy nhau.

388. Chương 388: Về Tỉnh Nội.

“Chúng ta là anh em đồng cam cộng khổ” “Ồ...” Tiểu Lý Tử cũng chạy tới, nắm tay ba người, rơi lệ.

“Khụ khụ, Tiểu Lý Tử, sao mà lại khóc?” Lưu Bư khó thể tin nhìn Tiểu Lý Tử.

“Ồ ô... tao sao mà khóc. Tao không phải bị tình huynh đệ của bọn mày cảm động sao” Tiểu Lý Tử lau nước mắt nói.

Ba người thừ mặt ra nhìn Tiểu Lý Tử không biết nói gì, có cảm động như vậy sao?

“Tao quyết định gia nhập với bọn mày. Tao và bọn mày là bốn huynh đệ, là huynh đệ cả đời. Tao cũng sẽ chia sẻ vô công với mọi người, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu” Tiểu Lý Tử lớn tiếng tuyên bố.

“Thiết, bọn tao là ba huynh đệ, không phải bốn huynh đệ gì hết” Lưu Bư kêu lên một tiếng, ba người hiểu ý cười đi ra khỏi phòng họp.

“Này này, chờ tao, tại sao không cho tao gia nhập với?” Tiểu Lý Tử vội vàng đuổi theo.

“Mày đang trong thời kỳ thực tập, biết không? Đang trong thời kỳ khảo sát” Lần này là A Trạch nói.

“A...”

Mặt Tiểu Lý Tử thừ ra, há hốc mồm.

Ba người sau khi ăn xong lập tức lên đường. Trương Dương vốn định đi máy bay đến tỉnh, ngủ một đêm ở đó xem đám quý tộc ở trong đó. Nhưng Lưu Bư lại mãnh liệt yêu cầu lái mười chiếc xe về. Hơn nữa cũng phải đem hai mươi vệ sĩ da đen về tỉnh, sau đó mang về quê.

Cuối cùng Trương Dương đành phải thỏa hiệp. Mặc dù chuyện khá gấp nhưng không phải trong năm ba ngày giải quyết được. Từ Huadu đến tỉnh nhiều nhất cũng mất một ngày mà thôi, nếu như chạy trên cao tốc không bị hạn chế tốc độ thì càng ngắn hơn. Như vậy chỉ có mình lái xe là khổ thôi.

Đương nhiên Trương Dương cũng hy vọng đi xe đến đó. Có mười chiếc xe cũng thuận tiện hơn nhiều.

Sau khi gọi điện cho bố mẹ, Tiêu Di Nhiên và Đỗ Tuyết, một đám người lập tức rời đi.

Quả nhiên là rất nhanh.

Giữa trưa bắt đầu rời đi, giữa đường vào khách sạn nghỉ mấy tiếng, sáng sớm hôm sau đã đến tỉnh. Khi đội xe vào tỉnh, Trương Dương để cho xe đi từ từ, trong lòng không khỏi cảm khái.

Mấy tháng trước mình đang chạy trốn chết ở tỉnh, không ngờ rằng lại có một ngày dám trở về ngang nhiên như vậy. Không biết mấy người Mãi Mãi Đề như thế nào rồi? Còn có người Tân Cương sao rồi?

Tỉnh về đêm rất đẹp.

Những biển quảng cáo, các tòa cao ốc sáng rực tạo thành cảnh đêm xinh đẹp mà hài hòa. Ban đêm vẫn rất nhộn nhịp, nơi này là một con phố ăn nhậu, vô số các cô gái đi qua đi lại trên đường. Bây giờ đang là đầu mùa hè nên các cô ăn mặc cũng mát mẻ. Dưới ánh đèn màu rực rỡ trông càng thêm xinh đẹp.

Trên đường đông đầy xe đắt tiền. Bây giờ nhiều người có tiền nên đội xe mười chiếc cũng không làm ai chú ý. Chỉ có bảo vệ khách sạn không ngừng vẫy tay bảo bọn họ dừng xe. Thực ra đây cũng là cách mời chào khách.

Trương Dương bảo đội xe dừng lại ở ven đường, gọi điện thoại, gọi cho Liễu Ám, nhưng tắt máy. Lại ấn định gọi cho Vương Yến, nhưng Trương Dương thở dài một tiếng, không gọi nữa.

Mà Lưu Bư đã gọi điện cho cô Tiểu Thanh, cũng tắt máy.

Hiển nhiên cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu nhưng đối với mấy nàng mà nói thì đang ngủ ngon.

“Làm thế nào bây giờ? Chúng ta có nên trực tiếp đến ký túc?” Lưu Bưư cầm điện thoại xoay xoay.

“Bây giờ muộn rồi, tao thấy để mai đi” Trương Dương nhìn giờ trên điện thoại, nói.

“Nhưng tao rất muốn gặp Tiểu Thanh...”

Về mặt mê đắm của Lưu Bưư làm Trương Dương toát mồ hôi. Điều này càng làm cho Trương Dương kiên định với suy nghĩ không quấy rầy mấy cô nàng. Với tính cách của Lưu Bưư, tối nay mà vào ký túc thì Tiểu Thanh nhất định sẽ bị ***

“Bọn họ lần đầu tiên đến tỉnh, chúng ta phải làm tròn trách nhiệm của chủ nhà chứ?” Trương Dương nhìn nhìn xung quanh nói.

“Uống rượu?” Mắt Lưu Bưư sáng lên.

“Tùy” Trương Dương nhún vai, hẳn không ý kiến gì về việc này. Nếu như tiêu tiền thì do Lưu Bưư. Bây giờ dù sao cũng không thiếu chút tiền.

“Hắc hắc, được, hôm nay nghe tao an bài. Bưư đại gia trở về. Dát dát... tao xem có thằng nào không biết điều đi trêu chọc Bưư đại gia...” Lưu Bưư cười lớn. Đối với Lưu Bưư mà nói đau khổ nhất là những cảnh ngộ gặp ở tỉnh. Nhớ lại lúc trước hẳn phải đi làm thuê mà ăn không đủ no.

“Bưư đại gia, mày có ý gì?” Tiểu Lý Tử đứng là sợ thiên hạ không loạn, đối với kẻ từ nông thôn mà ra như hắn thì bất cứ chuyện mới mẻ gì cũng đều hưng phấn.

“Tao tính đã, mười lái xe, hai mươi vệ sĩ, cùng với chúng ta. Vậy có bao nhiêu người” Lưu Bưư bấm bấm ngón tay.

“Ba tư người. Bưư ca mấy cái chuyện này mày không cần làm, giao cho tao là được. Mày chỉ cần nói hôm nay chúng ta chơi trò gì? Có phải là khi dễ người không? Tao thích nhất là khi dễ người. Nhớ lại lúc mới từ nông thôn ra thật chua xót. Đám chó mèo cũng dám khi dễ tao...”

Tiểu Lý Tử nghiêng răng nghiêng lợi. Mọi người thấy thế đưa mắt nhìn nhau. Người này chính là người xấu điển hình, bị ủy khuất nên muốn trả thù xã hội. Từ tâm lý học mà nói đây là tâm bệnh. Hiển nhiên Tiểu Lý Tử vào xã hội cũng bị kỳ thị.

Nhìn Tiểu Lý Tử xoa xoa tay, Trương Dương thầm kêu khổ. Xem ra thằng nhãi này thật hợp với Lưu Bưư.

Một cường giả và Lưu Bưư gây chuyện, lực sát thương không thể nào đoán định.

Chẳng qua Trương Dương cũng không quản. Từ trước đến nay Trương Dương vẫn áy náy với Lưu Bưư. Là hắn kéo Lưu Bưư vào dòng suối này. Cho nên Trương Dương không quan tâm đến cuộc sống riêng của Lưu Bưư. Mỗi một người đều có lối sống của mình, không thể dùng quan niệm đạo đức của một người mà kiểm chế người khác.

Lịch sử đã chứng minh, người cố gắng dùng quan niệm đạo đức của mình mà kiểm chế người khác, đó chính là ma quỷ. Hitler là ví dụ điển hình.

Hơn nữa thích tự coi mình ở vị trí cao cả mà chỉ đạo người khác, kẻ đó thường có khuyết điểm về tâm lý. Người như vậy luôn cố gắng thay đổi thế giới bởi vì cho rằng mình là đúng, người khác sai. Dù là đúng hay sai, hẳn đều tìm một lý luận để biện hộ cho mình.

Một cái tát không cần tiếng vang. Thế giới này hầu hết người muốn gây chuyện đều tìm lý do. Lưu Bưư là người tốt, nhất định sẽ không vô lý gây chuyện. Nếu như có lý hẳn sẽ thừa thắng truy kích, một gây đập chết. Đương nhiên nếu gặp kẻ lợi hại hơn hẳn, hẳn chạy nhanh hơn bất cứ ai. Sau đó tìm cơ hội báo thù.

Cho nên Trương Dương mặc dù không đồng ý với suy nghĩ của Lưu Bưư nhưng cũng không phản đối. Hơn nữa đây cũng là một phương pháp phát tiết áp lực tinh thần. Nghĩ lại xem nếu như lúc tâm trạng mày khó chịu, vừa vặn gặp phải một đám mà mày chán ghét, sau đó hung hăng dạy cho đối phương một bài học. Mày có phải thoải mái hơn không?

Đáp án chính là: Thoải mái?

Dù là kẻ nào cũng cảm thấy khi dễ kẻ mình không thích là chuyện rất sung sướng. Chỉ bởi vì có pháp luật và đạo đức kiềm chế mà thôi.

Chuyện quyết định như vậy, đầu tiên tìm một chỗ đỗ xe. Sau đó bảo hai mươi vệ sĩ vào một quán, thuê một phòng. Hai mươi tên vệ sĩ da đen này rất bắt mắt. Mang theo người khá vụng tay vụng chân. Mặc dù lúc mới vào làm khá nhiều người chú ý, nhưng sau khi tiến vào cuộc nhậu sẽ không ai chú ý đến. Dù sao thấy thấy nhiều người da đen như vậy ai cũng tò mò nhưng không thể vào phòng mà nhìn.

Mười lái xe được bố trí vào một căn phòng khác. Bọn họ có thân phận giống nhau nên nói chuyện cũng vui vẻ hơn. Theo lời Lưu Bư nói, thả lưới lớn bắt cá, kiểu gì cũng gặp mấy thằng đui mù.

Không thể không nói Lưu Bư cũng có bài. Phải biết rằng một đám người đi xe biển nơi khác rất dễ bị người khi dễ.

Cuối cùng Lưu Bư, A Trạch, Tiểu Lý Tử và Trương Dương vào một nhà hàng. Mấy người tìm quanh nhưng không thấy rượu chính ở đây. Trương Dương nhớ mang máng: “Sắc mạnh rượu gì đó”

Quán rượu này khá cổ điển, toàn bộ đều dùng gỗ lắp đặt, thoát nhìn có cảm giác xa xưa. Cửa không lớn khá giống cửa các nhà ở nông thôn. Chỉ có một điểm khác là rất sạch sẽ, những thớ gỗ phản xạ ánh sáng trông rất đẹp mắt.

Đúng như Trương Dương nói, Lưu Bư không lấy phòng mà tìm một vị trí trong đại sảnh. Vị trí này vừa vặn bên quầy bar, bên cạnh có một lối đi nhỏ. Theo suy nghĩ của Trương Dương chỗ này rất dễ có chuyện. Chạm một cái, sờ mông mấy cô em đi qua hoặc là một ánh mắt là sẽ dẫn đến xung đột.

Trương Dương nhớ lúc trước trong một quán rượu có mấy thằng chỉ với vài câu nói khó chịu đã xách chai chơi nhau. Đúng là nguyên nhân này nên Trương Dương đổi sang làm ở quán cafe. Không thể không nói uống cafe ưu nhã hơn các chỗ uống rượu nhiều. Một năm cũng không có một vụ đánh nhau.

Trương Dương bây giờ đã không phải là mấy thằng côn đồ bé nhỏ nữa, mà là Lão Đại, không phải như mấy thằng kiêu ngạo, thích ra vẻ mặt mày không râu như kẻ khác.

“Anh, uống gì ạ?” Một cô gái ăn mặc như công chúa đi đến. Bàn bọn họ có một cây nến màu đỏ, cây nến đặt trong một chiếc cốc nhỏ, chiếc cốc có một làn khói mỏng manh, ánh nến đỏ rực chiếu vào trong nước bắn ra ngoài. Cả chiếc bàn đều bao phủ cả một vầng sáng màu đỏ. Rất đỏ nhưng không chiếu quá xa làm cho người ta có cảm giác thần bí.

“Có rượu gì, rượu trắng không?” Tiểu Lý Tử là tên nhà quê mở miệng nói đầu tiên. Mắt sáng rực như sao không ngừng ngắm nhìn bộ ngực nhân viên. Nhìn bộ dạng như vậy của hắn, không khác gì nhảy vào sâu bên trong khe rãnh của cô ả.

“Rượu trắng...”

Nhân viên ngẩng người, khi ánh mắt nàng rơi vào người Tiểu Lý Tử, không khỏi đỏ mặt, vội vàng cúi đầu tránh khỏi đôi mắt mê đắm của hắn, nàng vô thức lấy tay che ngực lại.

Cô gái thực ra là nhân viên bán hàng, không phải gái, những người đến đây thường xuyên đều biết. Chỉ cần không quá quắt, các cô có thể nói bông đùa vài câu. Tốt nhất không nên đụng vào bọn họ, những cô gái này đều là người đàn ông hoàng. Nếu mày muốn có được người ta, mỗi ngày đến đây ăn nhậu, cơ hội thành công cũng lớn.

Đương nhiên Tiểu Lý Tử là thằng nhà quê mới ra không hiểu. Mặc dù hắn đi theo Cơ Ca một thời gian, nhưng những nơi này Cơ Ca hầu như không dẫn hắn theo. Tiểu Lý Tử hiểu về rượu là do Lưu Bư. Trên đường đi, Tiểu Lý Tử gần như quán lấy Lưu Bư suốt hai bốn tiếng, nói mấy chuyện lẩn lộn. Tiểu Lý Tử bị ảnh hưởng của Vi Tiểu Bảo nên không cảm thấy hứng thú mấy với thế giới cường giả. Ngược lại hắn càng hứng thú với đám lưu manh ở tầng chót xã hội.

“Người đẹp, đừng nghe nó, mang mười chai rượu Vodka đến” Lưu Bư cười hắc hắc, rút hai tờ tiền nhét vào giữa ngực cô gái. Chẳng qua Lưu Bư là người có nguyên tắc. Động tác mặc dù hơi hạ lưu nhưng tiền nhét rất chính xác, không chạm vào da thịt của cô gái.

“Cảm ơn” Cô gái hơi khom lưng cảm ơn. Dưới ánh đèn mờ ảo có thể thấy cổ cô ả cũng đỏ lên.

Nguồn thu nhập chính của bọn họ chủ yếu là tiền lương, rất ít khách cho bọn họ tiền bo. Mà gái ở đây lại không có tiền lương, thu nhập chính là tiền bo và phần trăm từ khách.

Rất nhanh mười chai Vodka đã được mang tới. Nhìn mấy chai rượu, Trương Dương không khỏi cười cười. Thằng nhãi Lưu Bưư này bây giờ coi như cũng hiểu biết đôi chút về rượu. Uống rượu, Vodka là sự lựa chọn rất tốt. Vodka là rượu nguyên chất nhất, dùng với đồ uống nào cũng không ảnh hưởng đến hương vị, cảm giác rất được. Ngoài ra Vodka có thể phối hợp với bất cứ loại nước hoa quả, trà... bánh kem mà các cô gái thích dùng.

Dương nhiên, quan trọng nhất là loại rượu này khá kinh tế. Mặc dù bây giờ nhiều tiền nhưng không việc gì phải bỏ ra để uống rượu giả. Vodka bởi vì không đắt nên hiếm khi có rượu giả.

“Anh, bọn em đến uống rượu cùng các anh nhé”

Ngay khi Trương Dương đang thất thần, bốn cô gái xinh đẹp đi tới ngồi ở cạnh bàn. Không cần đoán ngay cả A Trạch cũng biết đây là gái tiếp khách uống rượu. Chẳng qua Tiểu Lý Tử vẫn hơi mơ hồ. Mặc dù hắn nghe Lưu Bưư nói sẽ có gái uống rượu cùng. Nhưng giống như mấy cô gái này tự mình đến, không phải quán bố trí.

“Được được, hôm nay giúp Bưư đại gia uống đã, tiền không phải nghĩ. Trước hết uống một chén. Dát dát...” Lưu Bưư nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô gái bên cạnh, cười to, mấy bàn xung quanh đều đưa mắt nhìn.

“Cạn” Mấy cô gái cũng khá hào sảng, lập tức uống cạn. Làm gái tiếp khách uống rượu, sức uống của các cô đều kinh người.

Ngay lập tức hào khí trở nên náo nhiệt. A Trạch vẫn khá căng thẳng, không nóng không lạnh với mấy cô gái bên cạnh, uống cầm chừng, đôi mắt lạnh như băng của hắn làm cho mấy cô gái bên cạnh không dám làm càn.

Trương Dương không từ chối ai hết. Tâm trí của hắn không phải trong bàn rượu, mà là nhìn xem có thằng nào không có mắt không, thuận tiện quan sát hoàn cảnh xung quanh. Đây là thói quen của Trương Dương. Dù cho hắn đã đạt đến cảnh giới cường giả, nhưng vẫn không bỏ được thói quen này. Hắn muốn hiểu rõ hoàn cảnh ở một nơi xa lạ.

Xui xẻo nhất chính là Tiểu Lý Tử. Hắn bị cô gái bên cạnh làm cho choáng váng đầu óc, không ngờ cầm chai tu một hơi, không pha gì hết.

Làm cho Lưu Bưư bức mình đó là uống hơn mười chai mà không có thằng đui mù nào đến gây phiền phức. Giọng của hắn rất lớn, tiếng cười đầy kiêu ngạo nhưng mấy thằng ở bàn bên đều tránh đi. Thi thoảng thấy mấy thằng giống giống lưu manh nhưng chúng cũng cau mày tránh ra.

Thực ra Lưu Bưư quên mất cơ thể cường tráng của mình. Đám lưu manh bình thường sẽ không vô duyên vô cớ tìm người như hắn để gây chuyện. Người như Lưu Bưư, vừa nhìn đã biết không phải hạng hiền lành, muốn gây chuyện tốt nhất tìm mấy thằng mặt mày lương thiện chút.

“Uống”

“Uống” Uống một chai, rồi lại một chai. Không ai biết đã uống hết bao nhiêu. Đám đui mù không hề xuất hiện, ngược lại có mấy cô gái đi tới, gần như tất cả các cô gái trong quán đều đến bàn này. Mỗi người một chén, Lưu Bưư nhìn nhìn hai bên, ngay cả Trương Dương cũng cảm thấy ngây ngất. Nếu nói là tỉnh thì chỉ có A Trạch. Tiểu Lý Tử đã sớm say như chết. Chẳng qua thằng nhãi này say rồi mà vẫn biết dựa vào người đàn bà. Đầu không ngừng ma sát trên ngực một cô gái.

“Đi thôi, đi thôi. *** tỉnh không có ai rồi. Muốn tìm người đánh nhau cũng không được. Thanh toán, một phần cho mấy em. Tao... tao đi tìm Tiểu Thanh...”

Lưu Bưư say khướt, không có chút hứng thú, móc một tệp tiền trong túi ra ném lên bàn, đi ra bên ngoài.

A Trạch lập tức đứng lên đi theo sau Lưu Bưư. Trương Dương vỗ vỗ Tiểu Lý Tử rồi đi ra. Tiểu Lý Tử lắc lắc đầu, hai mắt đang mơ mơ màng màng lập tức sáng rực lên, cười một tiếng hắc hắc với bộ ngực cao vút rồi rời đi.

Cô bé bị Tiểu Lý Tử nhìn không khỏi sợ hãi. Mắt người đó sáng thật.

Cô gái lập tức hiểu ra, thẳng ranh đó không uống say, hoàn toàn là mượn rượu để thực hiện ý đồ. Nghĩ đến đây cô gái sợ hãi. Người này vừa rồi uống ít nhất năm chai Vodka, đó là Vodka nguyên chất không pha tạp.

Mấy người ra khỏi quán rượu, gió thổi vào người rất thoải mái.

“Trương Dương, tao đi gọi đám vệ sĩ, lấy phòng ngủ, chán quá...”

“Đợi đã, Bưu ca, có chuyện kìa...” A Trạch đột nhiên nói.

“Có tình huống... a... đúng là có tình huống”

Lưu Bưu đưa mắt nhìn lập tức phát hiện có một đám đông ở cách đó không xa. Ít nhất có hơn bốn mươi người túm tụm lại. Với kinh nghiệm lăn lộn trong đám xã hội đen của Lưu Bưu, như vậy nhất định là đang có đánh nhau. Hơn nữa có một bên đã bị đánh nằm trên mặt đất.

“Ha ha, có trò hay để xem”

Người Trung Quốc rất thích xem náo nhiệt. Mà Lưu Bưu đương nhiên là người Trung Quốc. Huống hồ hân hôm nay rất muốn gây chuyện. Đâu ngờ rằng uống cả một bụng rượu mà chẳng có việc mẹ gì. Bây giờ thấy có trò hay để xem, hân chạy đến còn nhanh hơn thỏ.

“Ánh sáng, ánh sáng, Bưu đại gia đến xem kịch, đến xem kịch, ánh sáng...” Lưu Bưu giống như một chiếc xe Tank giết vào đám người. Mà Trương Dương, A Trạch và Tiểu Lý Tử lại rất nhàn hạ, theo sau lao vào giữa đám người.

“Các huynh đệ, có tình huống gì?” Lưu Bưu lao vào thấy một đám người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, lớn tiếng hỏi. Nếu như gặp phải chuyện ***, hân cũng muốn được chia một chén canh. Bưu đại gia quen với việc này rồi.

“Bọn chúng nói phá xe không bồi thường tiền, còn đánh người...”

Một đám người thấy Lưu Bưu xông tới, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó có thằng trả lời Lưu Bưu.

“Mẹ nó, kiêu ngạo nhỉ, làm hỏng xe không bồi thường tiền còn đánh người. Mà nghĩ mình là Bưu đại gia tao hả. Bồi thường, không bồi thường tao đánh chết mày”

Lưu Bưu không hề suy nghĩ, một cước đá vào tên đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“A.... Bưu ca, Bưu ca, là em... là em... a” Người bị đá kêu thảm một tiếng, đau đến độ hét lớn.

“Mày nhận ra tao?” Lưu Bưu nhìn thẳng bị đánh bầm dập, cảm thấy quen quen. Không chỉ Lưu Bưu mà ngay cả Trương Dương cũng đi tới, giọng nói này của tên này nghe quen quen.

“Em là lái xe của anh, em là lái xe... Ô ô... em là Tiểu Lý...”

389. Chương 389: Chạm Vào Lửa.

Lý... Lý Sư phụ”

Đôi mắt Lưu Bưu mở to như chuông đồng, kinh ngạc nhìn thẳng mặt mày bầm dập, quần áo tả tơi đang nằm trên mặt đất.

“Bưu ca, là em... là em” Lý sư phụ chính là lái xe của Mao Vân Hoa, lái chiếc xe BMW trắng.

“Là ai làm?”

Nhìn mấy người nằm trên mặt đất, vừa đúng mười lái xe, không thiếu một người, cả người Lưu Bưu như một ngọn lửa, đôi mắt báo lóe ra tia độc ác.

Khí thế như ma thần của Lưu Bưu làm cho hiện trường trở nên im ắng. Mấy chục thằng vô thức lui về phía sau một bước.

“Không ai được rời đi” Trương Dương nói, giọng nói lạnh lùng không cho phép cãi lại.

“Mày nói không ai được rồi đi là không được rồi đi.... A”

Chưa hết câu, Trương Dương đã bước tới, tay trái nắm lấy cây gậy sắt trong tay đối phương, tay phải đánh một cái. Một tiếng “rắc rắc” làm người ta sợ hãi vang lên. Cả cánh tay của tên lưu manh gãy thành hai đoạn, gậy sắt rơi xuống mặt đất.

Tiếng kêu đau đớn làm cho người ta sợ hãi.

Tất cả ánh mắt đều nhìn Trương Dương đầy sợ hãi. Ngay cả đám Lưu Bư cũng kinh ngạc nhìn Trương Dương. Trong lòng bọn họ, Trương Dương luôn là một người có tính cách ôn hòa, không phải bước đường cùng hẳn sẽ hiểm khi ra tay độc ác. Mà bây giờ chỉ là mấy thằng lưu manh bình thường đã khiến hắn ra tay như vậy, đây nằm ngoài suy đoán của bọn họ.

“Tao là cường giả, nếu đám chó mèo cũng có thể khi dễ, không phải làm nhục cường giả bọn tao sao” Trương Dương cảm thấy sự kinh ngạc của Lưu Bư và A Trạch, quay đầu lại thản nhiên nói.

“Các huynh đệ, lên, bọn chúng ít người”.

Một tên lưu manh giơ gậy sắt nhằm vào Trương Dương. Ngay lập tức đám lưu manh như ong vỡ tổ. Bọn chúng dựa vào một cổ khí thế chứ không phải dựa vào tổ chức và kỷ luật. Chẳng qua nhiều khi dựa vào khí thế này cũng có lực sát thương không thể coi thường.

Mấy chục tên lưu manh ủa tới.

“!”

“!”

Trương Dương như một máy bay chiến đấu, giơ tay nhắc chân lên là nghe thấy tiếng xương gãy “Rắc rắc” Chỉ chốc lát hơn mười tên lưu manh đã ngã xuống đất, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai.

Chỉ hơn mười giây đã có hơn hai mươi tên lưu manh ngã xuống mặt đất. Hơn mười thằng còn lại đứng im như tượng.

Đám Lưu Bư không khỏi há hốc mồm nhìn Trương Dương.

Bọn họ vốn định gia nhập chiến tranh. Nhưng bọn họ chỉ hơi ngậy người thì Trương Dương đã giải quyết xong trận chiến.

“Đi”.

Trương Dương nhìn đám người kia, lạnh nhạt nói.

Lúc này đã có lái xe gọi đám vệ sĩ da đen tới. Một đám người bị thương được kéo lên xe rời khỏi.

Lúc lên xe từ trong miệng Lý sư phụ, mọi người mới biết đã có chuyện gì xảy ra. Lý sư phụ và mấy lái xe khác ngồi hát karaoke một lát, sợ Trương Dương cần xe nên đã sớm chờ ở trên xe. Một chiếc xe vừa lúc đâm vào phía sau xe Lý sư phụ làm xước sơn. Sau đó chuyện đã bắt đầu. Đầu tiên một đám người ra dọa dẫm. Nhưng đâu biết trong mười lái xe này có mấy người đi theo Đạo Ca đâu có chịu thiệt. Nhưng có câu voi còn sợ kiến, đối phương có mấy chục thằng cộng với một đám người vây quanh chỉ riêng nước miếng đã đủ dìm chết chó. Mười lái xe lập tức bị đánh cho một trận.

Hiển nhiên đây là do biển số bên ngoài gây họa.

Một chiếc xe biển số bên ngoài vào mấy nơi giải trí này thường hay bị người khi dễ. Đương nhiên nếu như giọng nói của mày là người địa phương thì lại khác. Quan trọng là lái xe BMW người thành phố ZHU, khẩu âm Nghiêm Đông, điều này khiến cho bọn họ phải nằm sấp xuống mặt đất.

Một cuộc ẩu đả, thậm chí mười lái xe chưa kịp gọi điện cho bọn Trương Dương đã bị ngã xuống.

Đạo lý kiến nhiều cắn chết voi lại được tái diễn.

“***, chúng ta phải giết về, *** dám chơi bọn ta” Lưu Bư giận dữ.

“Gấp cái gì?” Trương Dương lạnh lùng cười nói.

“Dương ca có diệu kế sao?” Tiểu Lý Tử ngồi ở ghế trước hưng phấn quay đầu lại hỏi.

“Mấy đám lưu manh dám đặt mục tiêu là xe con đất tiền thì đều có bối cảnh. Mấy thằng lưu manh này chẳng thú vị gì, đã làm thì làm cho lớn. Chúng ta chờ Lão Đại của chúng ra mặt” Trên thực tế Trương Dương phát hiện lái xe của mình bị đánh, hắn thấy xe BMW của mình va chạm nhỏ với xe Pastor, lập tức nhận định đây là có mưu đồ từ trước.

“Bốp” Lưu Bưu vỗ mạnh một cái lên đầu mình: “*** không ngờ lại quên, va chạm thế này, ừ ừ, chờ bọn chúng đến, phải chơi lại...”

“Ha ha, đây là tao thỏa mãn mày. Mày không phải muốn gây chuyện sao, chúng ta sẽ chơi lớn. Coi như làm lễ vật A Trạch tặng Xuân Ca”

“Xuân Ca... ồ, Xuân Ca chính là đại ca của A Trạch, đúng đúng...”

Lưu Bưu đầu tiên là ngẩn ra, lập tức nghĩ đến Lão Đại Tân Cương. Lúc bọn họ quen A Trạch, A Trạch đang đi theo Xuân Ca. Trên thực tế Trương Dương đến tỉnh là vì nghĩ đến Xuân Ca. Bởi vì Trương Dương rất rõ ràng A Trạch vẫn nhớ đến Xuân Ca. Mặc dù A Trạch không nói gì nhưng sau khi đi đến tỉnh hắn đã có một tia ba động. Hiển nhiên đây là vì Xuân Ca.

“Dương ca, Dương ca, Xuân Ca là ai tao không quan tâm. Tao chỉ muốn biết va chạm là cái mẹ gì?” Tiểu Lý Tử vội vàng hỏi.

“Bưu đại gia nói cho nghe. Va chạm là một câu nói, ý nói lúc mua đồ cổ thường cố ý làm cho những món bị rạn nứt vào giữa hàng hóa. Người vận chuyển không cẩn thận làm hỏng, bọn họ liền có thể mượn cơ hội này lừa bịp, đồ hỏng mà vẫn lấy được tiền. Thằng bị lừa còn phải ôm một đồng đồ vỡ về. Hôm nay chuyện này càng phát sinh ở trên xe của chúng ta. Ở rất nhiều thành phố lớn thậm chí còn có những nhóm tạo thành băng đảng va chạm. Bình thường Lão Đại của những băng đảng, nhóm này đều có chỗ dựa. Mục tiêu càng lớn, chỗ dựa càng sâu. Xe của chúng ta là BMW, người đi xe này không phú thì quý, đối phương nếu dám va chạm nói rõ bọn chúng có thể lực rất lớn ở tỉnh. Hắc hắc... tao nghĩ chỉ cần chúng ta tìm một khách sạn để ở thì không đầy một tiếng đối phương sẽ giết tới cửa”

“Bọn họ không sợ đụng chạm phải chủ nhân lợi hại sao?” Tiểu Lý Tử hỏi.

“Không sợ, bình thường người như vậy đều là địa đầu xà, hơn nữa có quan hệ nhất định với tầng lớp trên. Cho nên mới có đạo lý cường long không đè nổi địa đầu xà. Trừ phi gặp phải đối thủ có quyền thế ngất trời. Chẳng qua cơ hội đó rất hiếm, cho dù gặp phải cũng lắm nhận lỗi là xong. Người có quyền thế thực sự sẽ không so đo với những người như thế” Lưu Bưu có kinh nghiệm giang hồ phong phú nhất trong đây, đặc biệt càng hiểu rõ đám lưu manh. Lúc ở trường học, thằng nhãi thường xuyên chơi trò này để kiếm mấy bao thuốc....

“Đúng, A Trạch, mày có liên lạc với Xuân Ca không?” Lưu Bưu hỏi.

“Không” A Trạch nhìn ra ngoài cửa sổ, lắc đầu.

“Sao không liên lạc?”

“Không cần thiết”

“Ngày mai đi gặp Xuân Ca chứ?”

“Đi”

Hơn hai mươi phút sau, mười chiếc xe dừng lại trong bãi đỗ xe của một khách sạn bốn sao. Mọi người thuê phòng nghỉ ngơi. Đám lái xe bảo khách sạn cho ít băng bó, thuốc chữa thương. Mặc dù thằng nào thằng nấy bị bầm dập nhưng đều là vết thương ngoài ra, tỉnh dưỡng mấy ngày là được rồi.

Ngay lúc Trương Dương tiến vào khách sạn, trong một gian phòng ở KTV có đại hán hơn bốn mươi đang cúi đầu uống rượu. Bên cạnh hắn còn có hơn mười đại hán cao lớn. Không khí rất trầm lắng, nặng nề.

Ở tỉnh dù là hắc đạo hay bạch đạo, có không ít người nhận ra hắn.

Hắn chính là Điều Ca.

Điền Ca là người sinh ra và lớn lên ở đây. Trước kia hắn chỉ là một nhân vật thấp bé, không chế một băng đảng nhỏ chuyên va chạm. Thời thế tạo anh hùng, sau khi Trương Dương giết người phát ngôn của Mãi Mãi Đề ở tỉnh, tỉnh rơi vào cảnh quyền lực không ai lắm. Mãi Mãi Đề lại vì nội loạn nên không có tinh lực xử lý nơi này. Hắn thừa dịp xây dựng thế lực.

Thế lực của hắn đã được phát triển, nếu như không có sự tồn tại của đám Tân Cương kia thì quá hoàn hảo.

Bây giờ hắn đang rất phiền, rất phiền.

Bởi vì một đám huynh đệ đi đánh giang sơn cùng hắn đã bị người hủy đi mười mấy người. Đám huynh đệ này nhờ va chạm mà sống. Bởi vì sự cường đại của hắn nên miệng bọn họ càng lúc càng lớn. Trước kia va chạm có lựa chọn, bây giờ gần như chỉ cần phát hiện mục tiêu là ra tay.

Điều này làm cho hắn rất buồn bực. Từ trước đến nay va chạm không được lộ mặt. Bây giờ hắn lại đang không chế mấy ngành kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng mấy huynh đệ đã theo hắn lâu năm vẫn cảm thấy hứng thú với ngành cũ. Đối với bọn họ mà nói va chạm kiếm được tiền nhanh nhất và cũng sướng khoái nhất.

Điền Ca hiểu rõ tâm lý của đám huynh đệ này. Đây là một loại bệnh nghề nghiệp, giống hệt như bọn trộm cho dù đã làm nghề khác nhưng mắt vẫn luôn chú ý đến ví của người ta. Trên thực tế Điền Ca cũng rất muốn tự mình va chạm, nhưng thân phận của hắn không cho phép làm việc này.

Đối phương là ai?

Có vệ sĩ da đen, có mười chiếc xe con đắt tiền bên ngoài.

Điền Ca gọi mấy cuộc điện thoại hỏi thăm nhóm người này. Nhưng không có đầu mối nào, phía chính phủ cũng không có chi tiết về bọn họ. Hiển nhiên đây là một đám người có tiền, hơn nữa rất có thể là xã hội đen ở bên ngoài.

“!”

Chén rượu rơi xuống mặt đất vỡ vụn, Điền Ca đứng bật dậy.

“Các huynh đệ, dù nó là ai, ở tỉnh này dù là rồng tao cũng chơi được, là hổ thì nằm xuống cho tao”.

390. Chương 390:nhất Định Phải Giả Làm Người Có Tiền.

Nhìn một đám lưu manh cầm vũ khí trong tay, Điền Ca có cảm giác cười trên lưng hổ.

Bây giờ hắn rốt cuộc cũng biết được cảm giác ngồi trên ngai cao như miếng băng mỏng.

Tất cả thượng vị giả đều có một áp lực tâm lý rất lớn. Lúc nào cũng có cảm giác khẩn trương, sợ hãi bị người hơn mình, sợ gặp phải đối thủ cường đại.

Làm cho thượng vị giả buồn bực nhất chính là chuyện như bây giờ, ầu ả chẳng có ý nghĩa gì. Nếu không ra mặt đám thủ hạ sẽ bất mãn, khi bất mãn tích lũy đến một trình độ nhất định, rất dễ dàng bộc phát.

Hiển nhiên đây là một vụ đầu tư rất mạo hiểm.

Gặp phải chuyện như thế này, nếu như có thể một gậy đánh chết đối thủ thì dù mất rất nhiều tiền cũng là điều đáng mừng. Dù là lợi ích thực tế và uy danh đều bay vọt. Chẳng qua nếu gặp phải đối thủ cường đại thì mọi nỗ lực của hắn sẽ biến mất.

Nhìn cách đối phương ra tay không để lại đường lui, hơi chút là gãy tay gãy chân. Hiển nhiên đối thủ là cao thủ, không phải kẻ lương thiện gì.

Chẳng qua làm cho Điền Ca yên tâm chính là đối phương hình như có điều e ngại. Có được ưu thế cường đại như vậy mà không nói ra yêu cầu bồi thường, ngược lại còn hoảng sợ bỏ chạy, điều này làm Điền Ca yên tâm nhiều.

Đương nhiên làm cho Điền Ca yên tâm chính là “Tên” ở trên thất lưng, đây mới là chỗ tự tin của hắn.

Không kìm nổi, Điều Ca sờ sờ khẩu súng lục lạnh như băng ở bên hông, đây chính là thứ bảo vệ tính mạng hắn. Khẩu súng này đã đi theo hắn mấy năm, khẩu 54, lục phản chấn lớn, không chuẩn xác. Nhưng Điều Ca rất có tình cảm với nó. Cho nên hầu hết đều bảo thủ hạ cầm, lúc quan trọng hắn tự mình cầm lấy.

Đương nhiên chính thức dùng đến nó là rất ít. Hầu hết là do thủ hạ dùng súng AK bắn, trong lúc bắn nhau, mấy thứ đó mới là vũ khí có lực sát thương lớn nhất. Rất nhiều lúc mấy thứ này có lực uy hiếp rất lớn, đạt được thắng lợi tuyệt đối, nhiều lúc không cần chiến cũng thắng.

“Hừ”

Điều Ca hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Võ công cao có tác dụng mẹ gì?

Điều Ca nhớ đến kinh nghiệm va chạm rất lâu trước kia. Đó là chuyện mà Điều Ca trải qua ở ga xe lửa ba năm về trước, và phải một tháng cao thủ. Cao thủ này hơn bốn mươi tuổi, một người tay không đánh bại mười mấy huynh đệ của hắn. Kết quả Điều Ca dẫn thêm năm người cầm đao chạy tới, dưới loạn đao cao thủ này bị chém khắp người.

Điều Ca đột nhiên nở nụ cười quỷ dị. Hắn nghĩ đến một câu nói kinh điển trên mạng.

Võ công cao tới đâu cũng sợ đao.

Mặc dày đến đâu cũng có thể phá.

Người từ từ tụ tập đến khách sạn mà Trương Dương ở.

Nhiều người nhưng rất yên tĩnh, từng nhóm năm ba người đi vào, giống như không có gì là đặc biệt cả. Mấy tên lưu manh đầu tiên không chế hệ thống giám sát của khách sạn, sau đó lại không chế quầy lễ tân của khách sạn. Gần như mỗi một nhân viên khách sạn đều có một tên lưu manh kề bên. Tình huống vô cùng yên tĩnh.

Điều Ca không muốn giết người. Điều Ca không muốn gây chuyện, Điều Ca chỉ muốn làm cho đối phương thua và phải trả tiền, vậy là đủ rồi. Nghề chính của hắn là lừa người lấy tiền chứ không phải giết người cướp của. Thực ra Điều Ca có thể không cần đến đây. Nhưng trong lòng hắn có một cỗ dục vọng bị áp chế rất lâu. Hắn cũng thích va chạm, hắn thích thấy kẻ khác hoảng sợ, thích vẽ mặt căm hận, nghiền răng nghiền lợi của đối phương mà không thể làm gì được. Những điều này sẽ thỏa mãn dục vọng biến thái trong lòng hắn.

Đi ra lẩn lộn là mong kiếm tiền, nếu như đối phương có thể bỏ ra một món tiền lớn, và chạm một cú thật đã nghiền. Điều Ca thực ra là cần tiền. Nếu như cho mỗi huynh đệ bị gãy tay gãy chân mười vạn tệ, như vậy bọn chúng cũng sẽ không gây chuyện.

“Cốc cốc”

“Cốc cốc”

Bốn người Trương Dương ngồi ở phòng khách nhìn nhau, kẻ chủ chốt đã tới. Từ tiếng gõ cửa có thể phán đoán đối phương là người có địa vị, rất trầm ổn.

“Đến rồi, ngồi ngồi...”

Mở cửa chính là Tiểu Lý Tử. Tiểu Lý Tử cười hì hì, cả người không có chút gì nguy hiểm cả, mở cửa để đám người Điều Ca tiến vào. Điều Ca mang theo hơn hai mươi người. Lần này hắn dẫn đến gần hai trăm người, hầu hết số người đó đi không chế đám lái xe và vệ sĩ áo đen và nhân viên khách sạn, tránh cho bọn họ báo cảnh sát. Đầu mới xuất hiện, nhân vật chủ yếu ở trong căn phòng này. Cho nên cũng không kinh động đám lái xe và vệ sĩ của Trương Dương.

“!” Cửa nhẹ nhàng được đóng lại, trên miệng Điều Ca lóe lên một tia cười lạnh lùng. Đây là hiệu quả tốt nhất, vốn tưởng rằng tốn công mới vào được phòng, không ngờ rằng chỉ gõ gõ cửa là vào được. Phải biết rằng phá cửa xông vào là không tốt, theo pháp luật chính là tự tiện xông vào nhà người khác. Điều Ca là người dân lương thiện, không bao giờ làm chuyện phi pháp.

Ngay lập tức Điều Ca cảm thấy có điểm không đúng.

Trong phòng rất quỷ dị làm cho người ta cảm thấy bất an.

Bốn thanh niên.

Một tên tứ chi phát triển nằm trên giường, bắt chân chữ ngũ trông rất nhàn hạ.

Một thằng thanh niên khác đang dùng một thanh yêu đao sắc bén cắt móng tay, ánh mắt vô cùng chăm chú, đầu không ngẩng lên. Điều này làm cho Điều Ca nhớ đến các cao thủ dùng kiếm sửa móng tay trong các truyện kiếm hiệp. Khí chất và cảm giác này rất giống như những gì truyện miêu tả.

Thanh niên mở cửa, cười đầy tà khí, sau khi mở cửa liền đi tới bên cạnh một người thanh niên khác. Người thanh niên này rất rất đặc biệt. Nhưng Điều Ca không biết nó đặc biệt ở chỗ nào. Lúc này người thanh niên đó đang nhìn hắn.

Một cảm giác không ổn tràn ngập không trung.

Rất áp lực.

Rất nặng nề.

Điều Ca không lên tiếng, hắn chờ đối phương nói trước, đây là chiến thuật tâm lý. Bình thường khi đàm phán với đối thủ, kẻ lên tiếng trước là kẻ không đủ tự tin. Đương nhiên điều này cũng có một ngoại lệ đó là mày có thực lực cường đại không thềm để ý đến đối thủ. Như vậy mày mở miệng nói trước là bình thường, chẳng qua đó không phải là đàm phán mà là một loại khí phách.

Hiển nhiên Trương Dương đã đạt đến tình trạng không thềm để ý đến đối thủ.

“Mày là Lão Đại?” Đôi mắt thâm thúy của Trương Dương nhìn Điều Ca. Lời nói của hắn đầy khí phách không thể kháng cự.

“Đúng” Tim Điều Ca đập mạnh. Người thanh niên trông rất bình thường này vừa nói đã làm cho người ta có cảm giác khuất phục, làm hắn không thể không trả lời.

“Ngồi” Trương Dương đưa mắt bảo Điều Ca ngồi vào một cái ghế.

“Mày...” Mắt Điều Ca nhìn vào cái ghế, ngay lập tức hắn phẫn nộ. Cái ghế đó đã bị chặt đứt bốn chân, thấp hơn những cái khác một nửa.

“Ngồi xuống”

A Trạch đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén như một tia chớp xẹt qua không trung.

Sát khí mãnh liệt.

Hơn hai chục người vào phòng run lên một cái, sống lưng lạnh buốt.

“Buồn cười...” Điều Ca cười lạnh một tiếng. Hắn cũng là Lão Đại một phương, mặc dù trong lòng cảm thấy quỷ dị nhưng hắn tuyệt đối sẽ không bởi vì sự sợ hãi trong lòng mà bỏ qua. Nếu không Điều Ca sẽ không còn là Điều Ca. Càng không thể nào bỏ đến địa vị này. Tay hắn đã đưa vào trong túi, cảm giác lạnh lẽo làm hắn cảm thấy an toàn. Thậm chí hắn còn nghĩ mấy thằng thanh niên kiêu ngạo này đang quỳ gối dưới chân mình, cả người run lên.

Lời nói của Điều Ca một lần nữa bị cắt đứt. Lần này cắt đứt lời hắn không phải là giọng nói khác mà là sát khí ngập trời. Trong nháy mắt thân hình A Trạch căng lên như lò xo, sau đó đột nhiên duỗi thẳng, thân hình hóa thành một chuỗi tàn ảnh.

“A” hét thảm một tiếng, tay Điều Ca đã rơi xuống mặt đất, máu thấm đẫm trên tay, tay vẫn đang cầm một khẩu súng lục 54.

“Rắc”

“Rắc”

Trong nháy mắt khi A Trạch xuất đao, mấy thằng cầm súng ẩn trong đám người giờ súng lên. Đáng tiếc tốc độ của A Trạch quá nhanh nên bọn chúng không kịp bóp cò. Một đao hàn quang lóe lên giống như quỷ đêm, mấy người phía trước không ngờ không ngăn cản được tốc độ của A Trạch.

Vô cùng yên tĩnh.

“A”

Tiếng kêu thảm thiết làm người ta sợ hãi. Ba khẩu súng rơi xuống mặt đất, còn có ba cánh tay đầm máu. Mà lúc này A Trạch đã về đến chiếc ghế hắt ngời, cúi đầu xuống sửa móng tay. Giống như hắn vẫn ngồi ở đó vậy.

“Im mồm”

Một giọng nói tràn ngập quyền uy chí cao vô thương vang lên, ngay lập tức căn phòng vô cùng yên tĩnh. Áp lực dâng lên đến tột độ, hơn hai chục người đều đang sợ hãi, mà mấy thằng bị chặt đứt tay mặt vụn vẹo đau đớn. Hiển nhiên bọn chúng đang mạnh mẽ khống chế nỗi đau của mình.

Nhìn đám lưu manh đứng ngây ra như phỗng, Trương Dương từ từ đứng lên, từ từ cầm khẩu súng 54 trong cánh tay đã bị chặt đứt của Điều Ca.

“Rắc” lên súng.

“Súng tốt” Trương Dương than thở, súng này mặc dù cũ kỹ nhưng được bảo quản rất tốt.

“Mày tên gì?” Trương Dương lấy một cái gối, đi đến bên cạnh Điều Ca, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Mọi người đều gọi tao là Điều Ca...” Trong mắt Điều Ca đầy vẻ phẫn nộ. Cừ hận làm cho hắn quên đi sợ hãi.

“!”

Khẩu súng lục 54 phát ra một tiếng kêu, đạn bắn xuyên qua gối trúng vào đầu gối Điều Ca. Bởi vì có gối nên tiếng súng không lớn.

“A...”

Điều Ca hét thảm một tiếng. Chẳng qua tiếng kêu ngay lập tức im bật. Bởi vì khẩu 54 đã chỉ vào giữa trán hắn.

“Gọi là gì?” Trương Dương một lần nữa hỏi lại.

“Điều Tử, gọi tao là Điều Tử...” Điều Ca sợ hãi nhìn khẩu súng mà Trương Dương đang quay quay trong tay. Người thanh niên này như ma quỷ, nổ súng không hề báo trước. Hắn bị phát súng đó làm cho sợ hãi, làm sao còn dám như lúc trước.

“Ha ha, mày rất thông minh. Mày đi đi, giúp tao thông báo ra ngoài, tỉnh hội là địa bàn của Dao Ca, như vậy đi. Cút”

Trương Dương ném súng xuống mặt đất rồi từ từ đi về. Hắn cảm thấy chẳng hứng thú chút nào, cùng đám người bình thường này không có chút khoái cảm chinh phục gì.

“Cám ơn...” Điều Ca nhăn nhó cơn đau trong lòng, cầm lấy cánh tay bị đứt, đứng dậy đi ra ngoài.

“Mang súng đi”

Trong nháy mắt hào khí trở nên nặng nề, mấy tên lưu manh đứt tay đều nhìn Điều Ca. Hiển nhiên đây là cơ hội ngàn năm có một.

Điều Ca giật mình, cuối cùng khom lưng cầm lấy khẩu súng. Trong nháy mắt cầm lấy súng, hắn suy nghĩ thật nhanh. Cuối cùng vẫn thành thật nhét súng vào thắt lưng.

Cánh cửa mở ra, một đám người lui ra.

“Điều Tử” Trương Dương lạnh nhạt gọi.

“Có....” Tim Điều Ca đập mạnh, cứng ngắc xoay người lại.

“Mày là người thông minh. Tao chỉ nói cho mày người có súng không nhất định là đại gia. Mày trước mặt tao không khác gì con kiến. Chỉ cần tao muốn, lúc nào cũng có thể giết chết mày. Cho dù mày chạy đến chân trời góc biển cũng không thoát được. Tao cho mày một đường ra. Mày bây giờ đi tìm Dao Ca, nói mày nguyện ý đầu nhập Dao Ca, để Dao Ca cho mày một bát canh. Mày nói A Trạch bảo mày tìm Dao Ca. Ủ, mày đi nổi tay lại đi, có lẽ không ảnh hưởng đến chữa trị đâu. Đi đi”.

“Vâng”

Cửa nhẹ nhàng được khép lại, trong phòng trở nên trầm lắng, mỗi người đều rơi vào trầm tư.

Rốt cuộc Trương Dương đã mở miệng.

“Lưu Bư cảm thấy thế nào?” Trương Dương thở dài nói.

“Không cảm thấy gì” Lưu Bư ngẩn người, hần cảm thấy trống trải.

“Có khoái cảm không?” Trương Dương nhìn vào mắt Lưu Bư.

“Không có” Lưu Bư lắc đầu.

“Biết tại sao không?” Trương Dương cười nói.

“Không biết. Trước đây khi uống rượu, gây chuyện, đánh người tao cảm thấy rất hưng phấn. Nhưng hôm nay lại không có cảm giác này. Thậm chí tao còn không muốn ra tay. *** có phải là tao đã thay đổi, trở thành thằng đàn ông không có huyết tính?”

Lưu Bư có chút nôn nóng đứng lên, bóp mạnh chén trà trong tay. Chén trà bị hần bóp quá mạnh nên hóa thành bụi phấn, bụi phấn và nước quần lầy nhau như bùn.

“Rất đơn giản. Bởi vì chúng ta bây giờ là cao thủ. Cao thủ chân chính khi không gặp phải đối thủ sẽ có một cảm giác cô đơn. Đây cũng là điều mà truyện kiếm hiệp miêu tả cao thủ cô đơn. Trên thực tế đây là một đạo lý. Khi mày đạt đến một cảnh giới nhất định, mày sẽ mất đi hứng thú với người bình thường. thậm chí không muốn gặp mặt bọn họ....”

“Đúng đúng, chính là cảm giác này. Thấy đám lưu manh này, tao không muốn ra tay. Đúng, A Trạch sao mày lại ra tay, chẳng lẽ mày không phải cao... a”

Lưu Bư còn chưa nói hết câu, A Trạch đã hơi động, thanh yêu đao sắc bén đã đặt lên cổ Lưu Bư. Trên thân đao còn có một tia máu. Lưu Bư thấy vậy không khỏi sợ hãi, giống như cổ họng bị cái gì đó đâm vào.

“Trạch ca... tao... tao chỉ là nói, mày không phải dùng đao là có người chết sao?” Lưu Bư vô cùng cẩn thận lui lại. Lúc này mới thoát khỏi yêu đao ghê người của A Trạch.

“Mày nghĩ tao muốn ra tay sao?” Dao lóe lên một tia sáng chói mắt rồi biến mất.

“A Trạch cảm thấy mày không có đầu chí nên mới ra tay. Nếu như tất cả mọi người đều không ra tay, để đối phương bắn loạn lên thì sao?” Trương Dương cười nói.

“Ồ... là như vậy à” Lưu Bư bình tĩnh, khó trách A Trạch không mấy khi ra tay mà hôm nay lại tích cực như vậy. Thì ra đã sớm cảm nhận được hần không có chiến ý.

“Trương Dương, không có gì, đối với mấy đám tôm tép này, thi thoảng khi dễ còn có chút vui mừng. Nhưng làm đứng đắn, nghiêm chỉnh thì chẳng thú vị mẹ gì. Đúng, có mục tiêu gì khác không? Mẹ kiếp đúng là chẳng đã”

Tiểu Lý Tử bực mình đi tới đi lui trong phòng. Hần vốn tưởng rằng hôm nay sẽ rất kích thích. Đâu ngờ rằng lại chẳng có chút hứng thú gì. Giống như đàn ông đi xem hát vậy, rất hưng phấn đi xem nhưng sau đó lại cảm thấy hối hận. Đương nhiên Tiểu Lý Tử không biết cái cảm giác đó.

“Có, lần này sau khi quay về thành phố C xử lý mấy chuyện, chúng ta sẽ bắt đầu một trò chơi. Đầu tiên chúng ta muốn giết hai người. Giết chết hai người vô cùng lợi hại”

“Ai?” Mắt ba người sáng lên, đồng thanh hỏi.

“Hai cường giả” Miệng Trương Dương hiện lên một tia lạnh lẽo. Trương Dương nghĩ đến hai cường giả truy sát tướng quân. Không thể nghi ngờ bọn họ chính là mục tiêu tốt nhất.

“Hai cường giả?”

Ba người nhìn Trương Dương, đều hít vào một hơi. Giết chết cường giả, đây là mục tiêu vĩ đại như thế nào? Ba người chưa từng nghĩ tới sẽ giết chết một cường giả. Phải biết rằng Trương Dương và Tiểu Lý Tử mới tiến vào cường giả. Mà từ một ít tin tức có được, có những cường giả là những lão quái vật hơn trăm tuổi, có tên thậm chí gần hai trăm tuổi. Công lực của bọn họ thâm hậu như thế nào?

Hơn nữa hai người A Trạch và Lưu Bư còn một khoảng cách nữa mới đạt đến cường giả. Nếu muốn đột phá đến cảnh giới cường giả không phải là chuyện ngày một ngày hai.

“Đúng vậy, cường giả, chúng ta chỉ có thể khiêu chiến cường giả cùng cấp bậc mới có thể tiến bộ. Đặc biệt là A Trạch và Lưu Bư, cần phải có áp lực lớn mới có thể đề cao cường giả. Dựa vào luận bàn tỷ thí mặc dù cũng đề cao được, nhưng chính thức vẫn phải dựa vào chiến đấu. Chúng ta muốn chính là cảnh thập tử nhất sinh để làm mình trở nên cường đại. Mà con đường ngắn nhất chính là khiêu chiến cường giả. Không có gì thích hợp với chúng ta hơn điều này”

“Đúng đúng, khiêu chiến cường giả”

Trong mắt Lưu Bư lóe lên tia chiến ý mãnh liệt. Ngay cả mắt A Trạch và Tiểu Lý Tử cũng sáng rực lên. Hiển nhiên kế hoạch đề cao điên cuồng của Trương Dương làm máu bọn họ sôi sục.

Giết chết cường giả.

Thử hỏi trên thế giới này có ai dám dễ dàng nói ra lời ngông cuồng như vậy? Hiển nhiên là rất ít. Ngay cả tướng quân cũng không nghĩ đi đuổi giết một cường giả. Đường nhiên ngoại trừ cái kia.

“Ngủ đi, ngày mai chúng ta còn phải đến Quý tộc thành”

“Hả... ngủ ngủ, không được. Bọn mày ngủ đi, tao luyện công, tao luyện công... Hắc hắc” Lưu Bư cười âm thầm.

“Tại sao không ngủ? Mới hơn bốn giờ mà, vẫn sớm” Tiểu Lý Tử nhìn ra cửa sổ nói.

“Đừng động nó, nó sợ mình ngủ quên. Nó đã sớm muốn đi gặp Tiểu Thanh rồi” Trương Dương sao không biết ý đồ xấu xa của Lưu Bư.

“Hắc hắc... vẫn là Trương Dương hiểu tao”

Sáng sớm, Lưu Bư quả nhiên không ngủ nướng, chưa đến tám giờ hắn đã đánh thức bọn Trương Dương dậy.

Mấy người vội vàng rửa mặt rồi đi đến Quý tộc thành.

Trên đường đi Lưu Bư thở ngán than dài. Bởi vì mười lái xe đều bị thương, mặc dù không bị thương nặng nhưng mặt mũi bầm dập nên bốn người chỉ có thể ngồi xe taxi đến Quý tộc thành. Điều này làm cho Lưu Bư bức mình. Hắn rất muốn một đội xe mười chiếc đi vào Quý tộc thành để ra oai. Đâu ngờ rằng đám thủ hạ của thằng Điêu Ca kia lại phá vỡ kế hoạch. Lúc này Lưu Bư đột nhiên muốn giết Điêu Ca. Đáng tiếc Điêu Ca lại không ở cạnh hắn.

Sáng sớm, con phố rất vắng vẻ, đều là mấy người vội vàng đi làm.

Cửa Quý tộc thành mở ra, mấy cô gái đang quét dọn.

“Thanh Thanh, anh đến đây” Lưu Bư vừa vào cửa đã kêu lên.

“A.... Bư ca, Bư ca tới....”

Tiểu Thanh đang cầm chổi lông gà phủ bụi thấy Lưu Bư xuất hiện lập tức chạy vọt ra ôm chầm lấy hắn. Hai người lập tức tụ lại, không coi ai vào đâu mà hôn nhau. Mấy cô gái bên cạnh thấy vậy đều há hốc mồm.

“Trương Dương”

Khi Trương Dương đang chào hỏi mấy cô gái, Liễu Ám từ trong phòng thử đồ chạy ra, nàng rất mừng.

“Hôm nay em không phải làm sao?” Trương Dương nhìn quần áo Liễu Ám, đây rõ ràng không phải quần áo làm việc.

“A...” Liễu Ám đỏ mặt, kéo Trương Dương, nhỏ giọng nói: “Mẹ em bảo hôm nay em về nhà. Em đã sớm thích bộ quần áo này, em chỉ mượn mặc một ngày, một ngày thôi. Anh đừng nói với Vương Yến nhé”

“...” Trương Dương không biết nói gì.

“Trương Dương, bây giờ anh có việc gì không?” Mắt Liễu Ám đảo đảo, nói.

“Không có...” Trương Dương nhìn thoáng qua Lưu Bưu ở bên kia vẫn đang hôn Tiểu Thanh.

“Vây tốt quá, lại đây, anh cũng lấy một bộ quần áo mặc vào. Hi hi, em nghĩ Vương Yến có biết là anh mặc cũng sẽ không trách anh...”

“Nhưng mà.... bộ quần áo này của anh rất tốt mà, sao phải đổi chứ?”

“Không được thứ này rẻ tiền, hôm nay có chuyện quan trọng phải ăn mặc tươm tất chút. Mẹ em suốt ngày buồn phiền về em, bảo em tìm bạn trai. Em nói dối mẹ là sẽ tìm, mẹ bảo hôm nay em nhất định phải mang bạn trai về nhà. Nếu không sẽ cắt đứt quan hệ mẹ con với em...”

“Khụ khụ... nếu như anh không đến thì sao?”

“Em nhờ một bạn học đóng giả. Không biết tại sao cậu ta còn chưa đến. Anh đến rồi thì anh...”

“Hay là đợi bạn học của em đi” Trương Dương cảm thấy không ổn, vội vàng từ chối.

“Em cũng không coi anh là bạn trai của em...” Liễu Ám không khỏi chán nản, vẻ mặt u oán nhìn Trương Dương.

“Được rồi...” Trương Dương thở dài một tiếng

“Chụt.... Trương Dương, cảm ơn anh...” Liễu Ám hôn mạnh lên mặt Trương Dương một cái, vui mừng đi chọn một bộ âu phục màu trắng cho Trương Dương. Sau khi nàng chọn được áo, chần chờ một lát nhưng vẫn cầm lấy trong tay. Trương Dương không khỏi cảm động, hắn đã từng làm ở đây nên nhớ rõ âu phục có thể bán lại nhưng áo sơ mi đã mặc không thể bán lại. Hiển nhiên áo sơ mi này Liễu Ám chuẩn bị trả tiền. Rất có thể cả tháng tiền lương của Liễu Ám cũng không mua nổi cái áo sơ mi này.

Thời gian có chút cấp bách, hai người vội vàng thay quần áo, lập tức lên xe taxi.

“Trương Dương, những món quà này đều là anh mua tặng mẹ em. Nhớ anh nhất định phải nói mình mở một công ty rất lớn, làm ăn ở nước ngoài, rất có tiền. Hơn nữa có xe riêng, hôm nay bởi vì lái xe của anh bị bệnh nên anh mới đi xe taxi.

“Khụ khụ.... anh”

“Đừng hỏi tại sao, em nói cho anh biết. Mẹ em rất quái, nhớ đừng để lộ chân tướng, đừng lên tiếng, đầu tiên phải nghĩ một chút mình là một cao thủ nhà giàu, rất có tiền. Mở một công ty rất lớn ở nước ngoài. Tốt nhất là nhắm mắt lại mà nghĩ, cứ như vậy...”

Trương Dương thở dài một tiếng, nhắm mắt lại. Nghĩ sao, vậy nghĩ mình có tiền đi. Nhưng mà mình vốn có tiền mà. Sao mình phải nghĩ mình có tiền chứ?

391. Chương 391:nhạc Mẫu Như Thế.

Trên đường đi Liễu Ám không ngừng nói cho Trương Dương biết nên làm như thế nào. Trương Dương chỉ có thể không ngừng gật đầu.

Chỉ khổ cho lái xe taxi. Hắn đã sớm nghe qua mấy mảnh khoe này, chỉ có thể nhịn cười. Vì không chế cơ mặt nên cả người không ngừng run lên. Trương Dương thấy vậy cảm thấy cơ thể căng cứng. Hắn thật sự rất muốn cho lái xe cười ra, nhịn quá hại người.

Rốt cuộc xe taxi đã dừng lại ở một tiểu khu rất cũ kỹ.

Tiểu khu này xem ra là của một xí nghiệp nào đó, sau khi xí nghiệp bị giải thể nên tiểu khu bắt đầu buôn bán mấy thứ. Tầng một có mấy cửa hàng tạp hóa... chẳng qua nơi này có rất nhiều cây cối, chim bay tới bay lui, rất ưu nhã. Nếu như không phải có mấy hàng quán bên dưới thì hoàn cảnh nơi này rất tuyệt.

“Tiểu Liễu, về rồi à”

“Tiểu Liễu, đây là bạn trai của cháu?”

“A, Tiểu Liễu đã về rồi...”

“Ừ ừ”

“Chào cô”

“Chào bác”

“Đúng ạ”

Tiểu Liễu sau khi vào tiểu khu, mấy bà cô, bà dì bắt đầu chào hỏi Liễu Ám. Ánh mắt sắc bén nhìn Trương Dương, giống như ai cũng là tuyệt thế cao thủ vậy. Trương Dương có cảm giác như bị người ta lột trần vậy.

Hiển nhiên Liễu Ám sống ở đây, mỗi người đều biết.

Liễu Ám hình như không muốn nhiều chuyện với hàng xóm, mang theo bao lớn, bao nhỏ cùng Trương Dương vội vàng đi vào bên trong tiểu khu. Trên đường đi có mấy bà lão tập thể dục đi theo. Thấy bọn họ đi nhanh nên mới bỏ qua. Trương Dương toát mồ hôi, đây là tiểu khu gì?

Tiểu khu có mười mấy tòa nhà. Nhà Liễu Ám ở tòa nhà thứ hai, rất nhanh mọi người đã thoát được mấy bà lão đang cố gắng đuổi theo.

“Trương Dương, nhớ lời em nói đó. Anh là người có tiền” Đi đến lầu, Liễu Ám có chút khấn trương, vỗ vỗ bộ ngực căng tròn, dặn dò Trương Dương lần nữa.

“Ừ ừ, anh nhớ. Anh là người có tiền, không cần giả vờ, anh có hàng tỷ mà”

“Anh đứng đắn một chút được không?” Liễu Ám trừng mắt nhìn Trương Dương một cái. Trương Dương thấy ánh mắt này không khỏi giật mình, tim đập mạnh.

Có đôi khi Trương Dương rất bội phục mình. Có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, mà mình cũng là một tên dê xồm đúng nghĩa, nhưng không ngờ lâu như vậy vẫn còn cái mũ xử nam, xem ra phải tìm cơ hội bỏ cái mũ này đi.

Trên thực tế, Trương Dương rất mâu thuẫn. Hàng đêm hắn sẽ nghĩ đến những cô gái thích mình. Nhưng lúc đối mặt lại lui bước, thậm chí Trương Dương có chút hoài nghi tâm lý mình có vấn đề gì?

Trách nhiệm.

Đó chính là trách nhiệm.

Hắn đã không còn bị pháp luật trói buộc nhưng bao giờ mới thoát khỏi đạo đức trói buộc?

Nhìn thân hình thướt tha của Liễu Ám đang đi lên lầu, Trương Dương thở dài một hơi.

“Cốc cốc”

“Cốc cốc”

Hai người đứng trước một cánh cửa loang lổ, không có chuông, chỉ có thể gõ cửa. Chẳng qua gõ một chút mà lớp sơn trên cửa đã rơi ra, một lúc sau vẫn không thấy ai ra mở.

“Mẹ em không có nhà à?” Trương Dương thăm mùng trong lòng. Nếu bố mẹ Liễu Ám không có nhà thì tốt quá.

“Suyt” Liễu Ám đưa tay lên che vào ô quan sát, nói nhỏ vào tai Trương Dương: “Mẹ em đang nhìn lên qua ô kia đó”

“....” Trương Dương há hốc mồm.

“Đến đây”

Quả nhiên cánh cửa đột nhiên được mở ra, một người phụ nữ thân hình hơi béo, hơn bốn mươi tuổi mở cửa ra.

“Mẹ, con gõ cửa lâu lắm rồi” Liễu Âm nũng nịu kêu một tiếng.

“Cháu chào cô” Trương Dương vội vàng nói.

“Ừ vào đi” Mẹ Liễu Âm nhìn Trương Dương một cái, có chút căng thẳng mở cửa, không nhận quà trong tay Trương Dương.

Lúc vào phòng mới phát hiện thế giới trong cánh cửa khác hẳn bên ngoài. Xem ra căn phòng này tuy cũ kỹ nhưng trong phòng lại khác.

Phòng khách rất nhỏ, đồ dùng cũng đã cũ nhưng rất sạch sẽ, được lau chùi cẩn thận.

Ghế salon bằng gỗ, chỗ ngồi được lau chùi cẩn thận.

Tinh xảo.

Sạch sẽ. Cảm giác đầu tiên của Trương Dương chính là như vậy. Đây là một gia đình không giàu có nhưng rất ngăn nắp.

Khó trách có thể nuôi được Liễu Âm có khí chất ngoan hiền như vậy. Một gia đình quy củ ngăn nắp sẽ bồi dưỡng ra người con như vậy.

Rất nhiều khi nghèo khó không quan trọng. Quan trọng hơn là phải quy củ, ngăn nắp, nói đến cái này thì đó là học vấn rất cao thâm.

Ví dụ như cũng là bữa ăn sáng bình thường, một gia đình nghèo khó nhưng quy củ sẽ làm đồ ăn rất thuận mắt, kích cỡ món ăn đều rất cẩn thận, những thứ này không cần nhiều tiền. Mà hầu hết gia đình bởi vì kinh tế nên sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc nuôi dạy con cái.

Thực ra điều này cũng giống như món ăn ở khách sạn. Cùng là món ăn đó, ở khách sạn có giá rất cao. Đây không riêng gì vấn đề cấp bậc, còn có trang trí nữa. Khách sạn lớn khi chế biến thức ăn rất tinh tế, ăn vừa ngon vừa làm rất đẹp mắt nên giá cả đương nhiên cao hơn nhiều.

Lúc vào phòng khách, Trương Dương cầm quà không biết làm gì, hần cảm thấy tay chân mình đều dư thừa.

May là Liễu Âm đã nhận lấy quà trong tay Trương Dương đặt lên một chiếc tủ cũ.

Trong nhà có bố mẹ Liễu Âm. Bố Liễu Âm từ phòng bếp đi ra chào một câu rồi lại vào bếp. Trong phòng bếp tỏa ra mùi thơm tứ phía. Hiển nhiên Liễu phụ đang nấu cơm trưa. Liễu Âm cũng được Liễu mẫu bảo xuống bếp, xem ra đây là Liễu mẫu cố ý.

“Uống trà”

Liễu mẫu rót một chén trà nóng, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Cảm ơn cô” Trương Dương vội vàng đứng lên. Mình mặc dù là khách nhưng vẫn phải lễ phép. Huống hồ quan hệ giữa hần và Liễu Âm coi như cũng được.

“Ngồi đi, họ gì?” Liễu mẫu ngồi trên chiếc ghế đơn, nhẹ nhàng nhấp chén trà trong tay. Chiếc chén trong tay Liễu mẫu rất đặc biệt, là một chiếc chén ngăm đen, đã gãy quan. Chỉ có thể lấy tay cầm đáy chén, nhìn Liễu mẫu rất cẩn thận xem ra bà rất quý trọng chiếc chén này.

“Cháu họ Trương, tên Dương, cô gọi cháu là Tiểu Trương là được ạ” Trương Dương vội vàng nói. Không biết tại sao khi đối mặt với một người phụ nữ bình thường, hần không ngờ lại có tâm trạng khẩn trương.

“Trương Dương, tên rất hay, nghe giọng thì thấy cậu không phải người địa phương. Cậu là người ở đâu?”

“Cháu là người thành phố C” Trương Dương cảm thấy như đang bị hỏi cung, cũng may không có nghiêm hình bức cung.

“Người thành phố C?” Liễu mẫu nhíu mày, hiển nhiên bà hơi không hài lòng với xuất xứ của Trương Dương. Im lặng, Trương Dương cũng không có gì để nói, Liễu mẫu như đang suy nghĩ.

“Cậu thích Liễu Ám nhà tôi?” Liễu mẫu đột nhiên hỏi.

“A... thích... thích...”

“Sao lại thích nó?” Liễu mẫu có chút bất mãn vì Trương Dương chần chờ, giọng nói hơi nặng: “Trẻ tuổi, xinh đẹp, thiện lương...”

“Nếu như nó không trẻ, không đẹp, không thiện lương thì cậu sẽ không thích nó phải không?”

“...” Trương Dương há mồm không biết nên trả lời như thế nào.

“Mẹ, mẹ hỏi gì thế...”

Liễu Ám từ trong bếp đi ra, ngồi lên tay vịn ghế Liễu mẫu đang ngồi, ôm tay mẹ làm nũng. Hiển nhiên nàng mặc dù ở trong bếp nhưng tai vẫn chú ý ở bên ngoài.

“Được được, mẹ không hỏi” Liễu mẫu mặc đang lạnh như băng âu yếm véo mũi Liễu Ám một cái, tình mẫu tử không gì có thể nói hết.

“Mẹ đó. Người ta không dễ gì có thời gian rảnh đến chơi. Mẹ cứ hỏi mãi. Anh ấy không thể tâm sự gì. Mẹ biết không, Trương Dương rất hiểu biết về thư pháp, trà đạo và kinh tế học”

“Trà đạo?” Mắt Liễu mẫu sáng lên nhìn Trương Dương.

“Cháu chỉ biết một chút thôi ạ. Trà này của cô có lẽ là tự mình hái. Mặc dù không phải danh trà nhưng chọn lá trà rất cẩn thận. Lá trà đều nhọn, dài ngắn tương tự nhau. Chẳng qua hái không đúng lúc, nếu như hái sớm một tuần thì những lá trà này chính là cực phẩm”

“Quả nhiên cũng có chút hiểu biết. Trà này được hái lúc bình minh, búp trà đã ra được mấy ngày, lá trà cũng hơi già, mặc dù cũng được nhưng bởi vì bình trà này của tôi có hạn, phí của trời...”

“Cô khiêm tốn rồi, nghiệp dư sao có thể làm ra bình trà như thế nào” Trương Dương nịnh bợ.

“Ha ha, đúng, mấy món quà này là Liễu Ám mua hả?” Liễu Ám đột nhiên đổi chủ đề, đột nhiên hỏi.

“Vâng...”

Trương Dương gật đầu, nhưng ngay lập tức phát hiện không ổn. Bởi vì lúc đầu đã thương lượng với Liễu Ám, quà là hân mua, bây giờ lộ rồi.

“Mẹ, anh ấy rất bận, là anh ấy bảo con mua. Mẹ còn hỏi gì không ạ?” Liễu Ám cả giận nói.

“Con bé ngốc này, chưa lập gia đình đã đưa tay ra ngoài rồi. Mau đi đi, giúp bố con. Mẹ lâu lắm rồi không ăn cơm con nấu” Liễu mẫu cười mắng.

“Vâng, mẹ, mẹ đừng làm khó người ta” Liễu Ám lay lay tay mẹ.

“Ừ ừ, đi đi. Mẹ và cậu ta nói về trà đạo. Nói về trà là được chứ gì” Liễu Ám nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bàn tay trắng nõn của Liễu Ám.

“Con đi đây. Trương Dương, mẹ em là cao thủ trà đạo đó, hai người nói chuyện”

Liễu Ám đứng lên, nháy nháy mắt với Trương Dương. Ám chỉ Trương Dương không được nói loạn, chỉ cần nói về trà. Trương Dương vội vàng gật đầu.

“Trương Dương, cậu nói, trà này có thể làm cơm ăn không?” Liễu mẫu thấy Liễu Ám vào bếp liền hỏi.

“Cái này, không được ạ. Uống trà chỉ là một thú vui, hưởng thụ về tinh thần thôi ạ”

“Đúng, rất đúng. Nói trắng ra, uống trà chính là một đám người nhàn rỗi không có việc gì ngồi nói chuyện với nhau. Nếu không có cơm ăn áo mặc ai còn uống trà nữa? Khát, có cốc nước là được rồi. Cho nên dù nghiên cứu về trà đạo thấu triệt như thế nào cũng không thể thay bánh bao được”

“...” Trương Dương lại không biết nói gì. Trương Dương không thể không bội phục Liễu mẫu. Một người thích trà mà lại nói ra những câu lý luận như vậy, đúng là quá quái. Xem ra khảo nghiệm hôm nay mới là bắt đầu, đường còn dài lắm.

“Cậu có thể nuôi được Liễu Ấm nhà tôi không?” Liễu mẫu đi vào chính đề.

“Có lẽ không vấn đề gì ạ”

“Nghe Liễu Ấm nói cậu có xe riêng?”

“Vâng, tôi qua lái xe có chút chuyện nên bị thương, không lái được. Mà cháu lại không có bằng nên phải đi taxi đến đây”

“Là xe gì?” Liễu mẫu nhú mày.

“BMW”

“Ời nào?” Trong mắt Liễu mẫu có một tia tức giận.

“BMW ời L” Trương Dương biết Liễu mẫu không tin, cũng chỉ có thể nói như vậy. Đây chính là điều đã thương lượng với Liễu Ấm. Chẳng qua Liễu Ấm không bảo hấn nói xe BMW, chỉ bảo hấn nói có xe là được.

“Bao nhiêu tiền?”

“Cháu... cháu không biết...” Trương Dương ngẩn người, lắp bắp.

“Xe của cậu mà không biết bao nhiêu tiền?” Sự tức giận của Liễu mẫu đã chuyển thành châm chọc.

“Là bạn cháu tặng...” Trương Dương có chút khó chịu. Rõ ràng mình có tiền lại còn phải giả vờ có tiền. Rõ ràng mình nói thật mà người khác lại không tin, đây là sự dày vò về tinh thần.

392. Chương 392: tình Dịch Của Trương Dương.

“Trương Dương, tôi không thích người nói dối. Cậu tới thì là khách của nhà chúng tôi. Chúng ta vui vẻ ăn bữa cơm rồi thôi. Nhà tôi mặc dù nghèo nhưng mắt sáng như tuyết. Liễu Ấm từ nhỏ đã là bảo bối trong lòng tôi, tôi không muốn nó đi theo vết của tôi ngày xưa. Tôi hy vọng nó hạnh phúc, không chỉ hạnh phúc về tình cảm, còn hạnh phúc cả về vật chất. Cho nên cậu không phải là lựa chọn cuối cùng của nó”

“Cháu không nói dối” Trương Dương cảm thấy trung khí của mình không đủ. Giống như mình là người nghèo đóng giả làm người có tiền vậy.

“Ha ha, một người có xe BMW mà không biết giá, còn để con gái tôi mua quà tặng tôi. Dương nhiên đây không phải quan trọng, cậu xem, cậu vừa vào tôi đã biết bộ quần áo cậu mặc là mượn ở Quý tộc thành, mác còn chưa cắt đi. Cậu không phải nói với tôi là cậu mặc quần áo không bỏ mác đi đó chứ?”

Trương Dương há hốc mồm, quả nhiên là có vấn đề. Lúc ấy chuẩn bị cắt mác đi nhưng lại nghĩ đây là Liễu Ấm mượn. Nếu như cắt mác đi khẳng định không thể treo bán. Thực ra Trương Dương vẫn định nói cho Liễu Ấm biết mình có tiền nhưng hấn không có cơ hội. Gần như tất cả thời gian Liễu Ấm đều dành phần nói cách ứng phó bố mẹ, hấn không có cơ hội mở miệng.

Trầm mặc, Liễu mẫu hình như không muốn nói thêm, hưởng thụ vị trà, trông rất nhàn hạ.

“Cô, cháu thực sự không nói dối, không cần phải nói dối” Trương Dương thở dài một tiếng. Hấn mặc dù không muốn thể hiện mình có tiền. Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng bị người hiểu lầm ngay cả bộ quần áo cũng phải đi mượn. Người mà mác áo không dám cắt ra, hơn nữa hấn đang giúp Liễu Ấm vượt qua kiểm tra, về tình về lý đều phải nói rõ.

“Ha ha, có phải còn có công ty ở nước ngoài, còn có rất nhiều vệ sĩ?” Giọng nói Liễu mẫu rất bình tĩnh, nhưng vô cùng sắc bén.

“Vâng ạ. Đó là sự thật, cháu có một công ty ở nước ngoài, doanh nghiệp khai khoáng, đầu tư địa ốc” Trương Dương nghiêm túc nói.

“Bỏ đi.... không nói nữa. Hơn nữa tôi vẫn cho rằng cậu là tỷ phú. Cậu diễn rất đạt. Không thể không nói cậu có khiếu biểu diễn trời sinh. Nếu như cậu theo nghề diễn, nhất định sẽ rất có tiền đồ”

Liễu mẫu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trương Dương, không khỏi ngẩn ra. Đột nhiên Trương Dương cho bà một cảm giác rất có địa vị và quyền thế. Nhưng Liễu mẫu đã nhận định như vậy nên dù Trương Dương nói đến đâu cũng phí công.

“....” Trương Dương không biết nói gì.

Lại một lần nữa rơi vào im lặng. Hiển nhiên hai người không cần thiết nói nữa. Trương Dương hiểu rõ trong mắt Liễu mẫu, hấn và Liễu Ám đang lừa bà.

Trương Dương thậm chí còn ác ý đoán có phải là Liễu Ám thường xuyên làm loại này, nên khiến cho Liễu Ám thấy ai cũng nghi ngờ.

“Trương Dương, anh vào đây, xem ảnh lúc bé của em” Liễu Ám cố nở nụ cười đi ra khỏi bếp, mở cửa một căn phòng.

“Ồ... cô, cháu xin lỗi” Trương Dương như được giải thoát.

“Ừ” Liễu mẫu hơi ngẩn người. Người thanh niên này có một khí chất cao quý, không kiêu ngạo, không nịnh nọt.

“Mác?” Liễu Ám nhẹ nhàng đóng cửa, mặt khó coi.

“Mác, mác trên quần áo” Trương Dương nhún vai, giơ lên để lộ ra mác trên tay áo.

“Đều là em không tốt, em phải nghĩ ra mẹ sẽ biết chứ, quá thất bại...”

Liễu Ám thở dài một tiếng, hơi chần chờ một chút, nàng lấy một con dao nhỏ trong ngăn tủ, đi tới bên cạnh Trương Dương, nhẹ nhàng và cẩn thận cắt mác trên tay áo Trương Dương.

Trương Dương ngửi mùi hương thơm ngát trên mái tóc của nàng, không khỏi cảm động. Liễu Ám mặc dù chỉ là cắt mác áo, nhưng Trương Dương hiểu rất rõ giá trị của các bộ quần áo ở Quý tộc thành. Rất có thể Liễu Ám phải dùng mấy tháng lương mới mua được bộ âu phục này.

“Liễu Ám, bộ âu phục này anh sẽ trả, anh có tiền”

“Biết anh có tiền rồi, đại gia mấy tỷ cơ mà, đi xe BMW, còn có một đám vệ sĩ” Liễu Ám trừng mắt nhìn Trương Dương một cái, sau đó cúi đầu tháo mác trên áo, giọng nói có chút oán giận: “Bộ quần áo này coi như em tặng cho anh, không cần anh trả tiền” “Cảm ơn” Trương Dương không từ chối, thản nhiên mà nhận. Mấy ngày nữa hấn sẽ dùng cách khác bù đắp lại cho nàng.

“Mẹ em thực ra rất tốt, được giáo dục tốt. Chẳng qua tích cách có chút cực đoan. Lúc mẹ em còn trẻ, bà ngoại em rất có quyền thế, mẹ vốn có thể gả cho những nhà có điều kiện siêu việt. Nhưng mẹ yêu bố em, cho nên mẹ lấy bố, sống cuộc sống nghèo khó. Thậm chí vì tôn nghiêm của bố, mẹ còn cắt đứt quan hệ với nhà. Đến khi em hơi lớn thì quan hệ với nhà ngoại mới khôi phục lại một chút. Chẳng qua mẹ em vẫn rất kiêu ngạo, không nhận chỗ tốt của nhà đẻ. Mẹ em rất cố chấp và thanh cao, cho nên, cho nên....”

“Cho nên mẹ em không muốn em dấn vào vết xe của bà, không muốn em sống cuộc sống nghèo khó như bà?”

“Vâng”

Liễu Ám gật đầu nói: “Mẹ đặt tên em là Liễu Ám, chính là hy vọng em sau khi sẽ được sung sướng”

“Mẹ em có hối hận vì đã lấy bố em không?”

“Không, mẹ rất yêu bố. Ngoại trừ cuộc sống vật chất, bố mẹ rất hạnh phúc. Em lớn như vậy nhưng chưa thấy bố mẹ cãi nhau. Bố mẹ rất yêu nhau. Bố em mặc dù chỉ là một công nhân bình thường, hơn nữa đã nghỉ làm nhưng mẹ chưa bao giờ coi thường bố” Liễu Ám lúc nói đến cuộc sống hạnh phúc của bố mẹ, trên mặt nàng hiện lên một tia kiêu hãnh, xem ra nàng có một tuổi thơ rất hạnh phúc.

“Ha ha, cá và tay gấu, mẹ em ít nhất cũng có được. Đời người như thế là đủ rồi” Trương Dương không khỏi hâm mộ. Đời người có được tình yêu, hơn nữa là tình yêu cả đời rất quý giá.

“Vâng, mẹ em cũng cho rằng như vậy. Chẳng qua mẹ cũng không muốn em đi vào vết xe đổ của mình”

“Ha ha, cho nên mẹ em muốn tìm một người yêu em, lại có tiền, có thể mang đến bất cứ thứ gì cho em?” Trương Dương cười nói.

“Không được trêu em” Đôi tay trắng nõn của nàng nhẹ nhàng đâm vào ngực Trương Dương, đôi mắt sâu kín nhìn Trương Dương nói: “Em rất buồn, em không dám tìm bạn trai. Tìm một người vừa yêu mình lại có tiền đâu dễ như vậy. Thế gian này đâu có gì là hoàn hảo? Nhưng mẹ em nói nếu như em tự tiện tìm bạn trai mà không được bà đồng ý đã xác định quan hệ, mẹ sẽ cắt đứt tình mẹ con với em”

“Khụ khụ... nghiêm trọng như vậy sao. Em không muốn bị kịch giữa mẹ em và bà ngoại tái diễn. Cho nên em chỉ có thể nghe theo mẹ, muốn tìm một người đàn ông hoàn hảo để lấy”

“Vâng” Liễu Ám đầu tiên là buồn bã, chẳng qua nàng lập tức cười nói: “Em cũng không vội. Dù sao em vẫn chưa tìm được một người đàn ông xuất sắc như bố, một người đàn ông có thể để em bỏ mọi thứ. Nếu như thực sự gặp phải người như bố, em nguyện như mẹ”

“Mẹ em không sợ em càng lúc càng lớn không ai lấy à?”

“Phi phi... có ai không ai lấy, mồm quạ đen” Liễu Ám hờn dỗi đâm vào ngực Trương Dương. Nàng nhẹ nhàng dựa đầu vào lòng ngực Trương Dương, nói: “Nếu như em không có ai lấy, anh có muốn em không?”

“Muốn...” Cảm nhận thân thể mềm mại đang nhúc nhích trong lòng, tim Trương Dương đập loạn lên. Hắn nghĩ đến đêm điên cuồng đó. Nếu như đêm đó có thể tiến thêm một chút thì quan hệ giữa hắn và Liễu Ám đã không như lúc này.

“Anh đang do dự?” Liễu Ám chớp chớp mắt, vẻ mặt thất vọng nhìn Trương Dương.

“Anh....”

“Tít tít tít...”

“Liễu Ám, không phải có người tìm con đó chứ?”

Tiếng còi ô tô cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Ngay sau đó Liễu mẫu cao giọng gọi, bà hơi mất hứng.

“Tìm con?” Liễu Ám không muốn ra. Nàng rất hy vọng có thể ở bên cạnh Trương Dương.

“Đúng thế, có người gọi tên con” Liễu mẫu giục.

“Vâng....”

Liễu Ám vén tóc lên, không muốn đi ra mở cửa phòng. Quả nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng một người đàn ông không ngừng gọi tên nàng, thì thoảng còn ần còi inh ỏi.

“Ai đó? Không lẽ phép gì cả”

Liễu mẫu bực mình nhìn Liễu Ám một cái. Trương Dương không khỏi thờ dài một hơi. Mới đầu còn tưởng Liễu mẫu mất hứng vì hắn và Liễu Ám ở trong phòng. Thì ra là mất hứng vì tiếng còi inh ỏi bên ngoài. Chẳng qua người này đúng là không lễ phép, không ngừng ần còi inh ỏi trong tiểu khu, đúng là một biến hiện không lịch sự.

“A... là... là bạn học đến thăm con” Liễu Ám rút cổ nhìn ra ngoài. Hiển nhiên Liễu mẫu rất có quyền uy ở trong nhà. Lúc bà tức giận thì ngay cả Liễu Ám được mẹ nuông chiều cũng phải sợ.

“Hừ” Liễu mẫu hừ một tiếng.

Trương Dương không khỏi tò mò về gia đình Liễu mẫu, không ngờ có thể nuôi dưỡng ra người phụ nữ như bà. Không thể nghĩ ngờ nhà Liễu mẫu có quyền thế ngập trời, nếu không sẽ không thể bồi dưỡng ra khí tức quyền thế này.

Nghĩ đến đây Trương Dương không khỏi bội phục người phụ nữ này. Vì hạnh phúc của bản thân dám cắt đứt quan hệ với một gia tộc quyền thế ngấp trời, không chấp nhận bất cứ chỗ tốt nào của nhà mẹ đẻ. Không thể không nói bà cũng có tư cách để kiêu ngạo.

Có lẽ bà cho rằng mình mặc dù hạnh phúc nhưng con gái phải hạnh phúc hơn bà.

Đó là tâm lý chung của mọi bố mẹ.

Bố mẹ luôn luôn quan tâm đến con cái, không cần lý do.

Rất nhanh Liễu Ám dẫn một người thanh niên cao gầy mặc âu phục, tóc được vuốt keo. Chẳng qua Trương Dương có cảm giác mặt mày bôi mỡ.

“Mẹ, đây là bạn học của con. Đoạn Quân, đây là mẹ em, đây là.... là Trương Dương bạn trai của em....” Liễu Ám giới thiệu Đoạn Quân với Trương Dương và Liễu mẫu.

“Cháu chào cô”

Đoạn Quân mang theo món quà đắt tiền, cúi người chào Liễu mẫu. Thấy Liễu mẫu chỉ gật đầu, không nói câu gì, Đoạn Quân có chút xấu hổ. Trương Dương không khỏi thương cho người này, chưa vào cửa nhưng ắt còi inh ỏi nên làm cho Liễu mẫu có ấn tượng không tốt. Có lẽ điều này Đoạn Quân không ngờ đến.

“Đoạn Quân, ngồi đi, em đi rót trà” Liễu Ám cũng có chút xấu hổ. Liễu mẫu không ngờ không rót trà mời khách.

“Được rồi, em có việc cứ làm, anh nói chuyện với cô”

Trương Dương phát hiện Đoạn Quân này từ đầu đến cuối không ngừng đưa mắt nhìn hần. Xem ra thằng nhãi này đúng là có ý với Liễu Ám. Không hiểu tại sao Trương Dương lại cảm thấy không thoải mái.

“Cô, cô xem, đây là nhân sâm cháu mua tặng cô, còn có sừng hươu, còn có chút đồ biển khô...” Đoạn Quân mặt mày nịnh nọt nói.

“Cảm ơn, tôi đang giảm béo không cần mấy thứ tẩm bổ này. Tốt nhất cậu mang về đi” Liễu Ám khề khệp hờ mắt lại, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Cái này...”

“Đoạn Quân uống trà. Đây là trà mẹ em tự mình hái, rất được đó” May là Liễu Ám ra.

“Cảm ơn”

“Mấy người nói chuyện với nhau. Em giúp bố nấu cơm” Liễu Ám nhìn ba người một chút, cảm thấy có chút không ổn vội vàng chạy vào bếp tránh đi.

“Hai cậu nói chuyện, tôi hơi đau đầu, bênh cũ mà. Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát là được” Liễu mẫu lạnh nhạt nói một câu rồi nhắm mắt lại dựa lưng vào ghế.

Trương Dương và Đoạn Quân nhìn nhau, sau đó rơi vào im lặng. Trương Dương đột nhiên có cảm giác khó chịu với Đoạn Quân, không muốn dây dưa với hần.

Cuối cùng Đoạn Quân không chịu được nữa, hần mở miệng trước.

“Anh... anh Trương, tôi là bạn học cùng đại học với Liễu Ám. Không biết anh là...” Đoạn Quân rất lễ phép hỏi.

“Đồng nghiệp” Trương Dương trả lời rất ngắn gọn.

“Đồng nghiệp? Đồng nghiệp ở Quý tộc thành?” Đoạn Quân rất kinh ngạc. Phải biết rằng Quý tộc thành không nhận nhân viên nam. Sau khi Liễu Ám tốt nghiệp đại học vẫn làm ở Quý tộc thành.

“Ừ, tất nhiên, chỉ là đồng nghiệp trong thời gian ngắn” Trương Dương gật đầu nói.

“Ha ha, bây giờ đang làm gì?” Đoạn Quân đột nhiên thở dài một hơi.

“Tự mình kinh doanh, mở một công ty riêng” Trương Dương lạnh nhạt nói.

“Mở công ty riêng?” Trên mặt Đoàn Quân đột nhiên xuất hiện nụ cười giảo hoạt. Trương Dương thấy thẳng thắn này còn liếc nhìn Liễu mẫu.

“Ừ”

“Kinh doanh gì?”

“Chủ yếu là khai khoáng và đầu tư địa ốc”

“Khai khoáng. Ở đâu?” Đoàn Quân liếc nhìn Liễu mẫu ở bên cạnh, cố gắng xem phản ứng của bà.

“Somali”

“Somali... ha ha ha...”

Đoàn Quân đầu tiên ngẩn ra, lập tức cười ha hả. Trong nháy mắt đó Trương Dương thấy vẻ chán ghét trên mặt Liễu mẫu. “Đáng cười lắm sao?” Trương Dương nhẹ nhàng nói.

“Ha ha, anh bạn, anh đang lừa người đó à? Ai dám đầu tư khai khoáng ở Somali” Đoàn Quân cười lớn nói.

“Anh không dám, không có nghĩa người khác không dám. Bây giờ có ba công ty đang chuẩn bị hợp tác với tôi, đầu tư hơn mười lăm triệu USD. Nếu như nhanh thì hai tháng sau sẽ bắt đầu đầu tư. Về phần địa ốc, tôi chỉ đưa chút tiền vào một công ty địa ốc”. Nói ra những lời này, mặt Trương Dương đỏ lên. Xem ra mình mặc dù đã tiến vào thế giới cường giả nhưng cảnh giới vẫn chưa đạt đến mức không gì ảnh hưởng đến. Không ngờ lại tranh chấp với kẻ như thế này.

Cảnh giới vẫn chưa đủ.

Trương Dương thở dài một tiếng. Khó trách trong sách đều nói một quý tộc phải được bồi dưỡng ba đời. Nói một cách nghiêm khắc, mình hoàn toàn là một tên mới bợc phát, tâm trạng và tài sản chưa ăn khớp với nhau. Nếu như kẻ giàu có chính đáng nhất định sẽ không bởi vì bị coi thường mà để lộ thân phận và tài sản của mình.

“Ha ha, quý công ty làm ăn lớn đó nhỉ” Đoàn Quân đương nhiên cũng có suy nghĩ như Trương Dương, có chút vô vị, nói chuyện với những kẻ thế này chẳng có chút hứng thú gì. Nếu như hắn không định làm Trương Dương bị lộ là đang nói dối, thì hắn đã sớm ngậm miệng rồi.

“Cũng được, bây giờ đang đầu tư. Không biết đến ngày tháng năm nào mới thu được tiền. Không biết anh Đoàn như thế nào?”

“Tôi cũng mở công ty. Chẳng qua không lớn bằng anh Trương” Đoàn Quân nói.

“Kinh doanh gì vậy? Nếu như có thể chúng ta sẽ hợp tác” Trương Dương cười cười, tâm trạng của hắn bây giờ tốt hơn nhiều, không để ý đến lời châm chọc của Đoàn Quân.

“Mở một công ty máy tính trong tỉnh hội”

“Ồ, vậy không cùng ngành rồi, làm ăn thế nào?”

“Cũng được, ồ, đúng anh Trương cũng thích chơi xe hả?” Đoàn Quân hỏi.

“Chơi xe, coi như là thích. Nhưng bởi vì đi lại khắp cả nước, còn phải ra nước ngoài nên không có thời gian thi bằng lái. Mấy hôm trước có người tặng một chiếc BMW, cũng bố trí một lái xe cho tôi. Nếu không tôi dù có xe cũng không thể đi”

“BMW.... vừa này tôi không thấy xe BMW nào?” Mặt Đoàn Quân lóe lên.

“Lái xe tối qua có mâu thuẫn với người khác nên bị thương. Tôi để anh ta nghỉ ngơi”

“Người anh em” Đoàn Quân đi tới gần Trương Dương, nhỏ giọng nói vào tai Trương Dương.

“Gì?”

“Tôi không nhịn được nữa” Đoàn Quân mặc dù nói như vậy nhưng vẫn mỉm cười.

“Tại sao?”

“Anh nếu muốn khoác lác cũng phải giống một chút chứ. Tôi biết anh là do Liễu Ám tìm đến. Lúc đầu Liễu Ám nhờ tôi, lúc ấy tôi có việc đột xuất nên đến chậm. Đâu ngờ rằng anh đã đoạt lấy vị trí bạn trai của tôi. Tôi thấy, tôi cho anh ít tiền, anh không ăn cơm nữa, biết không?” Đoạn Quân hạ giọng nói với Trương Dương.

“Anh cho tôi bao tiền?”

“Một ngàn?”

Trương Dương mỉm cười lắc đầu.

“Hai nghìn”

Trương Dương lại lắc đầu.

“Năm nghìn” Đoạn Quân cắn răng.

Đáng tiếc Trương Dương chỉ mỉm cười lắc đầu, không hề rung động.

“Tôi nói người anh em, anh quá tham. Anh cũng đừng mặc cả nữa. Một vạn anh lập tức rời đi” Đoạn Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Mười vạn” Trương Dương cười nói.

“Cái gì? Mười vạn” Đoạn Quân đột nhiên đứng lên, tức giận nói: “Anh có thể đang ăn cướp không?”

“Hai cậu làm gì đó?” Liễu mẫu cau mày nói.

“Không không... không có gì ạ” Đoạn Quân ngồi xuống.

“Nếu anh thích Liễu Ám vậy mười vạn có là gì? Tôi thấy anh có xe riêng, lại có công ty máy tính, mười vạn không phải con số lớn gì. Xem ra anh không yêu Liễu Ám thật lòng” Trương Dương nói.

“Cô, người này không phải bạn trai Liễu Ám. Hắn chỉ là bạn trai giả của Liễu Ám mà thôi. Hắn nói đều là giả” Đoạn Quân then quá hóa giận, nói với Liễu Ám.

“Ha ha, anh không thể bỏ ra mười vạn hả. Chẳng qua tôi đồng ý. Chỉ cần anh rời đi tôi sẽ lập tức viết một tờ chi phiếu mười vạn cho anh. Sao?” Trương Dương cười nói.

“Anh...”

“Không cần tranh cãi, một người có tiền không có đạo đức. Một người có đạo đức lại không có tiền. Liễu Ám nhà tôi không thể gả cho các cậu. Chẳng qua nếu đến nhà sẽ là khách. Ăn bữa cơm rồi mọi người về hết” Liễu mẫu trừng mắt nhìn Trương Dương và Đoạn Quân, lạnh nhạt nói.

“Cháu...”

“Ha ha, ăn cơm, ăn cơm, thơm quá thơm quá. Đồ ăn nhất định rất ngon. Anh Đoàn ngồi uống trà với cô. Tôi vào bếp bung mâm ra”

Trương Dương cười lớn đứng lên, trong lòng có chút thoải mái. Hiển nhiên Đoạn Quân này không thể thành con rể Liễu gia. Điều này làm cho Trương Dương cảm thấy mình đã thắng.

Nhìn bóng lưng Trương Dương đi vào trong bếp, Liễu mẫu và Đoạn Quân cảm thấy rất áp lực, không khỏi ngán người.

393. Chương 393 Tình Yêu Trung Trình.

Ăn ở phòng khách, phòng khách chính là phòng ăn. Rất nhanh một chiếc bàn nhỏ được kê ra, các món được bung lên. Liễu Ám và Liễu phụ cũng cời tạt đề ngồi xuống bàn.

“Ha ha, hai cháu nếu tới thì là khách, không nên khách khí, lại đây, uống một chén với chú đã”

Liều phụ quả nhiên là một ông chồng đúng nghĩa. Ông cảm thấy hào khí không đúng lập tức mở miệng, rót hai chén rượu thuốc đầy cho hai người. Rượu thuốc chỉ dùng bình thủy tinh để đựng, bên trong có ít thuốc, còn có một con rắn nhỏ.

“Chú, cháu... cháu không uống rượu thuốc” Trương Dương nhìn con rắn nhỏ, hần cảm thấy buồn nôn. Lúc còn nhỏ hần bị một con rắn cắn, nên rất bài xích rắn.

“Cái này.... cháu cũng không uống rượu thuốc” Thấy Trương Dương nói, Đoạn Quân cũng thở phào một hơi.

“Ha ha, đáng tiếc, chú chỉ có mỗi rượu thuốc” Liều phụ cười cười.

“Đúng, chú, bọn cháu là khách, hôm nay theo cháu đi ạ, uống rượu trắng được không ạ?”

Trương Dương đứng lên đi đến chỗ mấy món quà, lấy một chai rượu trắng trong đó ra. Đột nhiên cả căn phòng trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người tập trung vào Trương Dương.

Khách theo chủ nhưng Trương Dương bây giờ lại làm ngược lại. Nhưng về mặt Trương Dương rất tự nhiên làm cho người ta có một cảm giác khách là chủ. Mọi người đều biết rằng Trương Dương bây giờ là cường giả, mỗi cử động đều làm cho người ta cảm thấy tự nhiên. Hơn nữa tâm cảnh được củng cố nên khi xử lý mọi chuyện đều rất tự nhiên, không giống người bình thường. Trương Dương về sau càng lúc càng khác người, lấy mình là trung tâm. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Thượng vị giả rất ít cảm nhận suy nghĩ của người khác.

Nói nghiêm trọng thì đây là hành vi không lễ phép. Nhưng Trương Dương lại làm một cách rất tự nhiên.

“Được được, cứ vậy đi”

Liều phụ cẩn thận rót ba chén rượu thuốc vào bình, sau đó rót đầy rượu trắng cho ba chén.

“Ăn đi, không cần khách khí. Dù như thế nào thì các cậu cũng là bạn của Liều Ấm” Liều mẫu gấp một chút thức ăn cho bọn Trương Dương, về mặt hiền hòa, về mặt lạnh nhạt vừa này đã biến mất hoàn toàn. Hiển nhiên Liều mẫu bây giờ đã coi Trương Dương là khách.

“Cảm ơn”

“Cảm ơn”

“Mẹ, con xin lỗi” Liều Ấm cúi đầu ăn cơm, không dám nhìn Liều mẫu.

“Con bé ngốc này, sau không cần lừa mẹ. Hôn nhân là chuyện cả đời, không được qua loa” Liều mẫu âu yếm nói.

“Cô, cháu và Liều Ấm là bạn học, chẳng qua cháu...” Đoạn Quân vội vàng giải thích.

“Đoạn Quân, chúng ta ban đầu đã nói thế nào?” Liều Ấm hơi giận cắt ngang lời Đoạn Quân: “Không, Liều Ấm đây là cơ hội duy nhất của anh. Anh vẫn luôn thích em, anh thật lòng mà. Nhưng em lại coi anh là bạn bình thường. Lần này em bảo anh đóng làm bạn trai em. Anh biết đây là cơ hội ngàn năm có một. Nhưng anh vì có việc đột xuất nên đến chậm nửa tiếng. Sau khi làm xong anh lập tức chạy đến đây. Anh còn biết Trương Dương chỉ là nhân vật tạm thời thay thế anh. Anh mới là bạn trai của em” Đoạn Quân đột nhiên uống cạn chén rượu, khuôn mặt trắng đột nhiên đỏ rực lên, sức rượu làm cho hần thêm dũng khí.

“Được rồi, không cần nói nữa. Từ đầu tôi đã nói hai người không có tư cách” Liều mẫu tự nhiên rất bất mãn với việc Đoạn Quân phá hỏng không khí bữa ăn.

“Tại sao? Cháu muốn biết nguyên nhân” Đoạn Quân cũng có chút ngang ngạnh.

“Rất đơn giản, cậu có xe là giỏi à? Cậu tìm Liều Ấm nhà tôi, ần còi inh ỏi dưới lầu là được sao?”

“A...” Mặt Đoạn Quân như tro tàn.

“Mặt khác, cậu biết chuyện này. Hiển nhiên biết Trương Dương là giả. Nhưng cậu lại ra sức vạch trần, muốn Trương Dương mất mặt. Nhân phẩm như vậy không thích hợp với Liều Ấm nhà tôi” Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Lời Liễu mẫu vô cùng sắc bén, không để lại một đường lui. Lần này Đoạn Quân không nói nữa, ngồi thừ ra.

“Ha ha, cô, cháu cắt ngang bác chút” Trương Dương cười nói.

“Trương Dương, tôi biết cậu rất quan tâm Liễu Âm. Khi Đoạn Quân đến, trong mắt cậu lộ ra vẻ không thoải mái. Cậu có phải cũng muốn biết nguyên nhân mà cậu không thích hợp với Liễu Âm không?” Liễu mẫu cười nói.

“Mẹ, Trương Dương thật sự không thích hợp sao ạ?” Mắt Liễu Âm sáng lên, vui mừng nhìn mẹ. Nhưng Liễu mẫu lại trừng mắt nhìn nàng, làm cho nàng ngậm miệng lại.

“Không, cháu không muốn biết, cháu chỉ muốn biết chú làm thế nào để được cô yêu” Trương Dương lắc đầu mỉm cười nhìn Liễu phụ nói.

“Cái này, hắc hắc, chú cũng muốn biết. Nhiều năm như vậy mà bà ấy vẫn không nói cho chú biết” Trong mắt Liễu phụ hiện lên một tia đắc ý.

“Mẹ, mẹ nói đi, con cũng muốn biết”

Liễu Âm vội vàng nói, hiển nhiên nàng cũng muốn biết bí mật này. Ngay cả Đoạn Quân đang buồn bã cũng quay đầu nhìn Liễu mẫu.

“Mọi người đều muốn biết?” Mặt Liễu mẫu đỏ ửng, kinh ngạc nói.

“Muốn” Bốn người đồng thanh nói.

“Vây vậy... để mẹ nói một chút....” Liễu mẫu dừng một chút, giống như đắm chìm vào thời xa xưa: “Lúc mẹ quen bố con còn rất nhỏ, nhớ lúc đó bố con là một chàng trai ít nói, rất ít nói chuyện. Ông ấy thích lặng lẽ nhìn mẹ. Dù mẹ đi đến đâu, mẹ cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của bố con. Mẹ đi làm, mẹ hết giờ, mẹ đi trên phố... bố con đều đi theo mẹ”

“A.... bà biết sao?” Liễu phụ gần năm mươi tuổi mà mặt đỏ lên.

“Từ Tương, ông cho rằng ông nhìn trộm mà không bị phát hiện sao?” Liễu mẫu cười mắng.

“Tôi...” Liễu phụ đỏ mặt đến tận cổ, vội vàng cúi đầu và hai thìa cơm để che dấu sự xấu hổ của mình.

Cùng lúc đó Liễu Âm nghiêng mắt nhìn Trương Dương một chút. Nói đến nhìn trộm, Trương Dương đầy kinh nghiệm. Chẳng khác gì Liễu phụ, Trương Dương nhìn trộm không có mục tiêu cụ thể. Các cô gái ở Quý tộc thành, hầu như ai cũng là mục tiêu của Trương Dương.

Cảm nhận được ánh mắt của Liễu Âm, trán Trương Dương toát mồ hôi. Không ngờ rằng Liễu phụ trông vẫn nhã nhặn vậy mà cũng nhìn trộm.

“Chẳng qua ba con không dám thổ lộ với mẹ. Thậm chí mẹ còn phải tạo cơ hội để bố con đến gần mẹ” Mặt Liễu mẫu đỏ lên.

“Sau thì sao ạ?” Liễu Âm vội vàng nói.

“Sau đó, sau đó... một lần mẹ đến nhà bố con. Bố con mời mẹ ăn cơm, bố tự mình xuống bếp.... đồ ăn rất ngon...”

“Mẹ, mẹ đừng lấp bắp được không? Mẹ không thể nói một hơi sao” Liễu Âm không phải một người kiên nhẫn, giục.

“Con bé ngốc này, con cảm thấy hứng thú với chuyện riêng tư của mẹ như vậy sao?”

“Tôi cũng thấy hứng thú...” Liễu phụ cũng nói một câu.

“Tôi nói, tôi nói” Liễu mẫu nhẹ nhàng đặt bát xuống, điều chỉnh tâm trạng nói: “Lúc ấy, bố con hỏi mẹ đồ ăn có ăn được không. Mẹ nói ăn ngon. Bố con nói sẽ nấu cơm hàng ngày cho mẹ” Chuyện này rất bình thường, nhưng rất rung động, trong đó mọi người theo sự thương yêu.

“Tại sao những năm qua bà rất ít khi để tôi nấu cơm?” Liễu phụ cúi đầu không nói, vẻ mặt buồn bã nói.

“Bí mật” Liễu mẫu cười giảo hoạt, vẻ mặt như trở lại thời kỳ ngây thơ.

“Cháu biết” Trương Dương cười nói.

“Cậu biết?” Lại một lần nữa bốn người đồng thanh nói.

“Vâng, cháu biết. Chẳng qua cô đồng ý cháu mới nói” Trương Dương cười nói.

“Được, tôi đồng ý để cậu nói. Tôi rất muốn biết suy nghĩ của cậu” Liễu mẫu tự hỏi một chút rồi nói.

“Có mấy lý do. Đầu tiên cô cho rằng ưu điểm của chú không nhiều, mà biết nấu ăn là điểm sáng nhất. Cô vì giữ tình yêu của mình với chú nên không dám để chú thường xuyên nấu ăn. Sợ có một ngày chán không muốn ăn nữa. Cho nên cô để mình luôn được mong chờ, mỗi lần chú xuống bếp sẽ thỏa mãn cô. Làm cho cô lại cảm thấy mong chờ”

Trương Dương dừng một chút, hào khí trong phòng trở nên nặng nề, mặt Liễu phụ trắng bệch. Liễu mẫu mấy lần định nói chuyện nhưng vẫn nhịn được.

“Ha ha, chú, cháu biết chú rất khó chịu. Thực ra không cần khó chịu. Một người đàn ông khi còn sống có thể luôn làm vợ mong chờ đó là một loại thành công. Huống hồ còn có điểm thứ hai”

“Ừ, chú nghe điểm thứ hai” Giọng Liễu phụ có chút khàn khàn. Người đàn ông trầm mặc ít nói không thể chấp nhận người vợ mình yêu lại lấy ông vì nấu ăn ngon.

“Thứ hai mới là điều quan trọng nhất. Cô tại sao không để chú thường xuyên nấu cơm? Ngoài nguyên nhân thứ nhất, quan trọng nhất chính là cô không phải vì chú biết nấu cơm mà gả cho chú. Mà bởi vì cô yêu chú, cô tin rằng cho dù cô không ăn món ăn chú nấu, cô vẫn yêu chú. Chú nhất định sẽ hỏi, yêu một người phải có nguyên nhân sao? Ha ha, xin lỗi, cháu cũng không biết là nguyên nhân gì. Yêu một người, không cần lý do”

“Cảm ơn cháu” Khuôn mặt Liễu phụ giãn ra, cảm kích nhìn Trương Dương. Từ trước đến nay ông đều cho rằng mình không xứng với vợ.

“Ông già đáng chết, ông vừa nãy không tin tôi?” Liễu mẫu vuốt vuốt ngực mình, thở dài một hơi. Thấy vẻ mặt của chồng, bà rất khấn trương.

“Tôi...” Liễu phụ giật mình sợ hãi, không dám nhìn vào mắt vợ.

“Phạt ông từ hôm nay, hôm nào cũng phải nấu cơm, làm đến khi nào tôi ghét ông. Hừ”

“Ừ ừ, tôi mỗi ngày sẽ đổi một món, đảm bảo bà không ghét” Liễu phụ cười hắc hắc nói.

Nhìn hai vợ chồng tình cảm như vậy, Trương Dương cảm thấy rất ấm áp. Hắn nghĩ đến bố mẹ mình, nghĩ đến bố mẹ Trương Dương, hình như mỗi gia đình hạnh phúc đều tương tự như nhau.

“Trương Dương, nói chuyện của cậu đi” Liễu mẫu đột nhiên hỏi: “Ha ha, cháu chẳng có gì hay để nói, cuộc sống tình cảm của cháu chẳng có gì” Trương Dương cười khổ nói.

“Tại sao lại nói như vậy?” Liễu mẫu lập tức phát hiện ra vẻ đau khổ trên mặt Liễu Ám.

“Không sao ạ, cháu không có được cường giả như cô chú” Trương Dương lắc đầu không nói.

“Cậu...” Liễu Ám chau mày, điều này làm bà hơi mất mặt.

“Reng reng...”

“Reng reng...”

Liễu mẫu vừa định đặt câu hỏi thì đã bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, là điện thoại của Trương Dương.

“Xin lỗi”

“Nghe đi, không có gì” Liễu mẫu cười cười. Không hiểu sao bà có hảo cảm với người thanh niên này, mặc dù người này làm bà mất mặt.

“Gi?” Trương Dương nghe điện. Đây là số máy của Lưu Bư.

“Trương Dương, mày ăn cơm sắp xong chưa?” Giọng Lưu Bư đầy hưng phấn.

“Sắp xong rồi”

“Hắc hắc, nhạc mẫu thế nào?” Lưu Bư trêu chọc.

“Khụ khụ... cũng không tệ...” Trương Dương xấu hổ nhìn xung quanh. Giọng trong điện thoại rất lớn, mà trong phòng rất yên tĩnh, ai cũng nghe được.

“Tao và Tiểu Thanh sẽ đến đón hai người. Chiều nay chúng ta đi Quất Tử Châu chơi. Mà chờ ở đó, tao lập tức tới. Mà ăn nhanh một chút. Có lẽ mà vẫn đang ăn...”

“Quất Tử Châu, tao không biết Liễu Âm có đi không...” Trương Dương vội, thức nhìn Liễu Âm: “Em đi, em đi” Liễu Âm vội vàng nói.

“Được rồi, tao đang ở nhà Liễu Âm, đến đây đi, biết chỗ này không?”

“Tiểu Thanh biết đường. Bư đại gia chuẩn bị long trọng đón mà, dạt dạt...”

Trương Dương vừa định hỏi long trọng là gì, Lưu Bư đã dập máy.

394. Chương 394 Người Có Tiền.

Cô chú, mấy bạn cháu rủ nhau đi Quất Tử Châu chơi, không biết...”

“Đi đi, cháu nhìn con bé kia kìa, không đợi được nữa rồi” Liễu mẫu nhìn thoáng qua vẻ mặt mong đợi của con gái, thở dài một tiếng.

“Cảm ơn mẹ, ăn cơm, ăn cơm. Con còn phải thay đồ, quần áo này của Quý tộc thành, không thể làm bẩn... a...” Liễu Âm phát hiện mình lỡ miệng, lập tức ngậm lại không nói.

“Con bé này, sau này không được phép mượn quần áo của Quý tộc thành, biết không?” Liễu mẫu cười mắng.

“Vâng vâng, chẳng qua Vương Yến nói thi thoảng có thể mặc thử” Liễu Âm chu miệng nói.

“Đó là chủ tốt, nếu là mẹ sớm đuổi việc con rồi. Hừ”

“Vâng vâng, ăn cơm, cơm canh sắp nguội rồi ạ” “Đi chơi à? Tôi có xe, cùng đi sẽ tiện hơn”

“Ha ha, đương nhiên có thể tham gia, tại sao không thể chứ?” Trương Dương thật ra muốn có người đi cùng. Ít nhất không cần đi taxi, có lái xe miễn phí mà.

Bữa cơm kết thúc rất nhanh, Liễu Âm vội vàng vào phòng thay quần áo, Liễu phụ thu dọn chén bát. Mà Trương Dương và Đoạn Quân vẫn cùng Liễu mẫu nói chuyện.

“Trương Dương, cậu hình như không muốn đi chơi cùng Liễu Âm?” Liễu mẫu nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà rồi nói.

“Không ạ” Trương Dương ngăn người.

“Ha ha, người thanh niên, tôi thấy mà. Hình như Liễu Âm nhà tôi và cậu có quan hệ khá phức tạp. Tôi cũng không rõ” Liễu mẫu nhìn Trương Dương với ánh mắt khó hiểu.

“Không có gì ạ, bạn bè bình thường thôi ạ” Trương Dương lắc đầu.

“Phải không?” Liễu mẫu khẽ cười nói: “Nếu là bạn bè bình thường, tại sao Liễu Âm lại cất mác áo ra?”

“Cái này... Liễu Âm nói cảm ơn cháu đã giúp, tặng cho cháu” Trương Dương cảm thấy lý do của mình hơi thiếu.

“Bộ quần áo này bao nhiêu tiền?” Liễu mẫu đột nhiên hỏi.

“Cụ thể bao nhiêu cháu không biết, khoảng hơn hai vạn ạ” Quần áo ở Quý tộc thành, Trương Dương hiển nhiên cũng biết đôi chút về giá, đặc biệt là âu phục. Âu phục ở Quý tộc thành hầu như không thấp hơn một vạn.

“Hai vạn”

“Hơn hai vạn”

Liễu mẫu và Đoạn Quân đều khiếp sợ. Đương nhiên về khiếp sợ của bọn họ là khác nhau. Liễu mẫu sợ vì con gái không ngờ lại tặng cho Trương Dương bộ quần áo đắt tiền như vậy. Đoạn Quân khiếp sợ là bộ quần áo này không ngờ đắt đến thế. Đoạn Quân mặc dù coi như có tiền nhưng còn lâu mới đạt đến cấp độ tiêu phí ở Quý tộc thành. Một bộ âu phục hơn hai vạn, tác động quá lớn đến tâm lý của hắn. Đồng thời hắn không khỏi có một tia ghen ghét.

Trên thực tế người tiêu tiền không phải là không mua được. Ví dụ như có người có rất nhiều tiền có thể mua một bộ quần áo hơn hai vạn. Nhưng bởi vì tiêu tiền và thu vào ảnh hưởng đến quan niệm cá nhân. Rất nhiều người có tiền nhưng bọn họ cho rằng tốn tiền mua một bộ quần áo hơn hai vạn không đáng, không phải cũng là quần áo sao?

“Đúng thế...” Thấy hai người đang khiếp sợ, Trương Dương không biết nói gì.

“Đây là quan hệ bạn bè bình thường mà cậu nói sao? Tiền lương một tháng của con gái tôi chỉ có hơn bảy ngàn, ăn uống tiết kiệm một tháng chỉ còn có năm ngàn. Bộ quần áo này của cậu, có lẽ Liễu Âm phải mất năm tháng mới đủ. Cậu nghĩ tôi tin lời cậu sao?” Giọng Liễu mẫu rất thản nhiên, không nặng nề như lúc đầu.

“Đúng. Anh cũng chỉ là bạn trai tạm thời của Liễu Âm. Anh không biết xấu hổ khi để Liễu Âm tặng một bộ âu phục hơn hai vạn sao?” Đoạn Quân có chút tức giận, nói xen vào.

“Đoạn Quân, tôi nhìn anh không có nghĩa là tôi sợ. Anh trong mắt tôi không khác gì một con kiến. Tôi cho phép con kiến bò dưới chân mình. Nhưng không có nghĩa tôi cho con kiến đó cắn ngón chân mình. Mối im miệng, nếu không tôi hủy tư cách đi chơi của anh” Truyện “Đồ Thần Chi Lộ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Mắt Trương Dương lóe hàn quang, hiện lên một tia tàn khốc. Đoạn Quân há mồm nhưng bị uy thế của Trương Dương áp chế, không dám nói gì.

“Cô, quan hệ giữa cháu và Liễu Âm rất khó nói. Chẳng qua cháu biết lo lắng của cô. Cháu có thể nói với cô, bọn cháu rất trong sáng, về phần bộ quần áo cháu đang mặc trên người nếu Liễu Âm tặng cháu, cháu sẽ không trả tiền. Nếu cháu trả tiền Liễu Âm sẽ rất buồn. Hy vọng cô thông cảm cho cháu” Trương Dương nhìn Liễu mẫu đầy chân thành. Liễu mẫu nói: “Ừ, được, như vậy tôi yên tâm. Nếu như cậu không thể làm Liễu Âm nhà tôi hạnh phúc, thì không nên làm nó đau lòng. Dù sao nó thực sự thích cháu” Liễu mẫu gạt đầu hài lòng.

“Anh Trương, tôi có câu không thể không nói” Liễu mẫu vừa dứt câu, Đoạn Quân lại nói. Tâm trạng Đoạn Quân đã bình tĩnh lại. Hắn vừa nảy cảm thấy bất mãn với biểu hiện nhu nhược của mình, không ngờ chỉ bị đối phương nhìn một cái đã lui bước.

“Nói” Giọng nói Trương Dương đầy cảm giác cao cao tại thượng.

“Nghe khẩu khí của anh, anh không có ý định sống chung với Liễu Âm. Đã như vậy tại sao anh còn nhận món quà quý giá như vậy của Liễu Âm. Nếu như anh là đàn ông, anh phải tự mình trả tiền”

“Đoạn Quân, lời lúc nảy của tôi vẫn còn hiệu lực” Trương Dương lạnh lùng nhìn người này. Hắn phát hiện người này làm cho hắn rất chán ghét.

“Nói gì?”

“Nếu như anh lập tức rời đi, tôi sẽ cho anh một ngàn phiếu mười vạn. Đương nhiên nếu như vì Liễu Âm, mười vạn, trăm vạn, hoặc hơn nữa cũng đáng giá. Quan trọng là anh chỉ đáng giá mười vạn”

Trương Dương từ từ lấy một quyển ngân phiếu trong túi ra, để lên mặt bàn. Sau đó hắn móc một chiếc bút, mắt nhìn chăm chăm vào Đoạn Quân.

“Ha ha, anh có mười vạn? Đừng tưởng rằng có thể lấy ra một quyển ngân phiếu tức là mình có tiền. Nói cho anh biết, khai khống chi phiếu là phạm pháp phải ngồi tù đó” Đoạn Quân cười lớn. Trong mắt Đoạn Quân luôn coi Trương Dương là kẻ nghèo. Suy nghĩ này Li ả ăn sâu trong lòng hắn. Đặc biệt là Trương Dương lại mặc quần áo Liều Âm tặng, suy nghĩ này càng tăng mạnh.

Khi Đoạn Quân phát hiện vị trí của mình trong mắt Liều mẫu gần như không có, hắn lập tức chìa mũi dùi sang Trương Dương. Chỉ có thể dùng sự nghèo khó của Trương Dương mới giúp được hắn. Mà đã kích Trương Dương là lựa chọn duy nhất của hắn.

Ít nhất Đoạn Quân từ những lời nói chuyện và vẻ mặt của Liều Âm biết được nàng rất quan tâm đến Trương Dương.

Bây giờ Đoạn Quân thậm nghĩ phải đuổi tận giết tuyệt đối thủ này. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Lúc này Liều mẫu đang mỉm cười nhìn hai người nói chuyện, không có ý ngăn cản.

“Ha ha, Đoạn Quân, mày không còn tư cách đi chơi cùng tao. Hơn nữa trong mắt tao, mày không đáng mười vạn. Mày định đập lên tao để tăng tôn nghiêm của mình lên. Tao nhện mày bởi vì tao không bao giờ coi mày là đối thủ cạnh tranh. Trong mắt tao mày chỉ là một con kiến, con ruồi. Bây giờ mày không đáng một phân tiền, mày đã phá hủy cuộc gặp gỡ ả ả này. Mời mày lập tức ra ngoài” Trương Dương từ từ nhét quyển ngân phiếu vào túi.

“Ha ha, buồn cười, đây không phải là nhà của mày. Chỉ cần cô không nói, tao có quyền ở đây. Về phần mày và Liều Âm đi chơi, tao không tham gia cũng được”

“Ừ, mày có quyền ở lại. Tao tự nhiên có quyền đuổi mày ra. Chẳng qua mày có thể ngồi ở đây thêm mấy phút nữa. Bởi vì mày không đáng để tao ra tay. Rất nhanh mày sẽ như con chó quỳ dưới chân tao. Dương nhiên ả ả Liều Âm, tao không giết mày. Quên đi, không việc gì phải phí lời với loại người như mày”

Trương Dương nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, không để ý đến Đoạn Quân nữa. Nếu như có thể đánh người trước mặt Liều mẫu, hắn đã sớm tát cho Đoạn Quân một cái.

“Xem ra anh Trương thường xuyên giết người?” Nghe xong Trương Dương nói, Đoạn Quân muốn cười.

“Đoạn Quân, đừng ép tao giết mày. Tội của mày chưa đáng chết. Dù sao mày cũng chỉ là nghĩ đến Liều Âm mà thôi” Trương Dương cảm thấy rất ghê tởm đối phương. Điều này làm cho hắn nghĩ đến việc bị đám bảo vệ ở Hoàng Cảnh coi thường. Thế giới này có nhiều kẻ mất kém cỏi thể sao?

Trương Dương đã tức.

Trương Dương phát hiện tính cách của mình càng lúc càng bạo ngược, càng lúc càng không thể chịu được người khác trái lời mình. Rất nhiều lúc Trương Dương đều dùng tâm tính của cường giả để bình hành khí tức bạo ngược của mình. Nhưng càng nhẫn nhịn, ngọn lửa đó càng dâng lên. Giống như bây giờ đối mặt với Đoạn Quân không ngừng khiêu khích, Trương Dương muốn giết người. Nếu như không phải có Liều mẫu ở bên cạnh, Trương Dương thật sự không thể cam đoan mình có giết người hay không.

“Giết tôi. Anh cho rằng đây là trò chơi của bọn trẻ sao. Bây giờ dù anh ghê gớm đến đâu, nhưng vẫn có cảnh sát, có pháp luật” Đoạn Quân thấy sát khí và vẻ mặt hung ác của Trương Dương, sống lưng lạnh toát.

“Pháp luật” Trương Dương cười nói: “Pháp luật chỉ có thể ước thúc người như mày, lại không có ý nghĩa gì đối với tao. Pháp luật đối với tao mà nói chỉ là một tờ giấy trắng. Đoạn Quân không thể không nói mày rất may mắn. Mày đang ở trong nhà cô, nếu là nơi khác thì mày chỉ cần làm trái lời tao đã bị chém thành vạn đoạn. Được rồi, đã đến giờ, mày lập tức phải rời khỏi đây. Tao không cần nói nhiều với con ruồi như mày. Đúng, mày có thể nhìn qua cửa sổ, học một chút, không nên ả ả còi inh ỏi”

“Phải không?”

Đoạn Quân cười lạnh một tiếng đứng lên, đi tới cửa sổ. Đột nhiên mặt trắng bệch, chỉ thấy dưới lầu một có mười xe con đắt tiền, ở trên cùng là một chiếc xe BMW màu trắng đắt tiền. Xe lặng lẽ đỗ ở đó, hơn mười vệ sĩ da đen đứng ở đó, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh. Phía xa xa người tiểu khu đang đứng xem.

Liễu mẫu giật mình, định đứng lên nhưng vẫn không đứng.

“Cô, bạn cháu đến đón bọn cháu đi chơi, có thể cho bọn họ vào không ạ?” Trương Dương lễ phép đứng lên.

“Đương nhiên có thể” Liễu mẫu rất tò mò về Trương Dương. Bà thực sự không nghĩ ra tại sao Trương Dương lại ngông cuồng như vậy. Nhưng càng làm cho bà không rõ chính là vẻ mặt Trương Dương rất tự nhiên. Hình như hẳn vốn có quyền thế ngập trời, hẳn có tư cách để ngông cuồng.

Nếu quà không phải là con gái mua, nếu như quần áo không phải con gái mua. Bà rất có thể tin lời Trương Dương nói. Nếu như lời Trương Dương nói là sự thật, không thể nghi ngờ hẳn chính là bạn trai thích hợp nhất với Liễu Âm.

Cho đến bây giờ, Liễu mẫu và Đoạn Quân không tin Trương Dương là một người thành công, có tiền.

“Đoạn Quân, tao cho mày cơ hội cuối cùng, mày lập tức rời đi” Trương Dương nói với Đoạn Quân đang đứng gần người ở cửa sổ.

“Tại sao tôi phải rời đi...” Đoạn Quân tỉnh lại, cắn răng. Mặc dù hẳn rất sợ, nhưng hẳn vẫn kiên trì. Là một người đàn ông hẳn phải kiên trì.

“Chậm rồi” Trương Dương đi tới cửa, trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị.

“Cốc cốc”

“Cốc cốc”

Khi Trương Dương vừa đi đến cửa, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ. Cửa vừa mở ra đã thấy Lưu Bư ôm Tiểu Thanh đi vào. Phía sau còn có Tiểu Lý Tử và A Trạch. Ngoài cửa có mấy vệ sĩ da đen cao lớn.

“Bác, cháu đến thăm bác. Anh ấy là Lưu Bư, bạn trai cháu, đẹp trai không bác? Bác xem, đây là quà anh ấy mua tặng bác. Anh ấy có nhiều tiền lắm ạ. Bác đừng ngại đắt ạ” Xem ra Tiểu Thanh rất quen Liễu mẫu, giẫy ra khỏi tay Lưu Bư, chạy đến bên cạnh Liễu mẫu, rồi ngồi xuống đùi bà, nũng nịu ôm lấy Liễu mẫu.

“Chào cô, gọi cháu là Tiểu Lưu là được ạ” Lưu Bư cúi người gật đầu.

“Chào cô” “Chào cô”

Tiểu Lý Tử và A Trạch học theo cách Lưu Bư, cúi người chào.

“Ha ha, chào các cháu. Tiểu Thanh càng lúc càng xinh đẹp, mọi người ngồi đi, ngồi đi, đừng khách khí” Liễu mẫu hiền lành hôn lên trán Tiểu Thanh một cái, bảo Tiểu Thanh ngồi lên ghế rồi rót trà. Khi bà đứng lên mới thấy một đám vệ sĩ da đen cao to đứng ở cửa, chắn hết cả cửa, không khỏi thừ ra.

“Cô, xin lỗi ạ. Người này ở đây làm mọi người mất hết hứng thú. Đưa hẳn ra” Trương Dương không đợi Liễu mẫu nói, tay nhẹ nhàng chỉ về phía Đoạn Quân.

“Vâng”

Mấy vệ sĩ da đen như mảnh hổ chạy vào. Bọn họ không biết nhiều tiếng Trung, nhưng vẫn có thể hiểu lời Trương Dương nói. Đây là kết quả mà lão già dạy bảo.

“Các người làm gì? Các người làm gì...” Đoạn Quân hoảng sợ kêu lên.

“!” Lưu Bư tiến lên tát một cái. Lời Đoạn Quân ngừng bật, cái tát này làm mắt hắn lóe mắt.

“***” mà còn mở miệng, ông ném mày từ trên lầu xuống” Lưu Bư vĩnh viễn là kẻ bạo lực. Mà Lưu Bư bạo lực, ở trong mắt Tiểu Thanh lại biến thành anh hùng. Tiểu Thanh nhìn Lưu Bư đầy sùng bái. Lưu Bư thấy đáng vẻ đó của nàng rất là đắc ý, giống như mình là Ottmann vậy.

Mọi người chưa kịp có phản ứng, Đoạn Quân đã bị mấy vệ sĩ mang ra khỏi phòng. Liễu phụ cầm giẻ rửa bát trong tay đứng ở cửa nhà bếp há hốc mồm ra mà nhìn. Liễu Ám để trần hai chân đứng trước cửa phòng, há hốc mồm không thể nói thành lời.

Người sợ nhất chính là Liễu mẫu. Bà dù như thế nào cũng không nghĩ đến Trương Dương nói đều là thật.

Rất nhanh mọi người lấy lại bình tĩnh. Đoạn Quân bị ném ra ngoài, thằng nhãi này có lẽ biết điều nên ra ngoài không dám kêu gào gì nữa.

“Cô, chú, xin lỗi” Trương Dương xin lỗi.

“A... không có gì, không có gì, không đánh nhau là được rồi” Liễu phụ vội vàng nói.

“Ha ha, không đánh nhau đâu ạ. Dù như thế nào cháu cũng phải nể mặt Liễu Ám chứ. Đó là bạn học của cô ấy mà”

“Em em.... anh.... anh... anh nể mặt em bao giờ?” Liễu Ám bực mình chạy ra với chân trần, chạy đến trước mặt Trương Dương.

“Có bao giờ anh không nể mặt em?”

“Vậy em hỏi anh, có phải anh có tiền?”

“Đúng”

“Vậy tại sao anh lại phải giả nghèo trước mặt em?” Liễu Ám đâm mạnh vào ngực Trương Dương.

“Anh giả vờ bao giờ?” Trương Dương không biết nói gì.

“Anh còn nói nữa, không có sao. Anh lừa người, anh lừa người. Anh là đồ lừa gạt, còn lừa em tặng quần áo cho anh...” Liễu Ám đâm mạnh, lần này nòng rất mất mặt. Bảo một người có tiền giả vờ là mình có tiền.

“Được rồi, anh là kẻ lừa gạt. Liễu đại tiểu thư, phiền em đi giày vào, có mấy chục người đang chờ em đó”

“A... vâng vâng, đợi em, rất nhanh thôi” Liễu Ám lúc này mới biết mình đang để chân trần, mặt đỏ ửng, vội vàng chạy vào phòng. Trước khi đi còn kéo Tiểu Thanh theo. Hai nàng vừa phòng, phòng khách trở nên yên tĩnh, cửa được mở ra, mấy vệ sĩ cao to đứng chắn ở đó. Liễu phụ nhìn thoáng qua, rùng mình rồi chạy vào bếp rửa bát.

Sau khi Liễu Ám thay quần áo xong, Liễu phụ, Liễu mẫu tiễn mọi người xuống lầu, miệng há hốc có thể nhét một quả trứng gà vào.

395. Chương 395 Tình Cuối Của Lưu Bư.

Một người nói mình có mười tỷ nhân dân tệ không làm cho người ta rung động mấy. Nhưng nếu như một người có tiền cùng lúc huy động mười xe con đắt tiền, hai mươi vệ sĩ, đó là chuyện vô cùng rung động.

Tiền trong mắt rất nhiều người chỉ là một con số. Dù sao không có ai suốt ngày dùng xe kéo mấy chục tỷ ra ngoài khoe khoang. Mà xe con là cách thể hiện tài sản tốt nhất. M Trương dù bây giờ người có tiền cũng có xe, người không có tiền cũng có xe. Nhưng ở Trung Quốc, xe con là tượng trưng cho thân phận.

Bố mẹ Liễu Ám đang rất khiếp sợ.

Đặc biệt là Liễu Ám, nàng mới cách xa Trương Dương có mấy tháng. Mặc dù biết Trương Dương là thiên tài kinh doanh. Nhưng nàng không hề nghĩ đến trong thời gian ngắn mà Trương Dương lại có tài sản khổng lồ như vậy.

Tài chính của Trương Dương bây giờ mặc dù không thể thấy, chẳng qua chỉ cần là người có đầu óc là nghĩ ra được. Một người có thể nuôi hai mươi vệ sĩ da đen phải có thực lực kinh tế mà người bình thường không thể tưởng tượng.

Phải biết rằng hai mươi vệ sĩ da đen đi theo, đây là một số tiền khổng lồ, chỉ riêng ăn cơm, thuê phòng và tiền đi lại đã không thể tưởng tượng.

Gần như tất cả người ở tiểu khu đều đi ra, các bà cô, bà di vầy xa xa không dám tới gần. Hai mươi vệ sĩ da đen mặc âu phục đeo kính râm, người cao lớn làm cho người ta rất rung động.

Khi thấy đám người đông đảo bên ngoài, Trương Dương đột nhiên nghĩ đến từ “Khoe khoang”

Khoe khoang, bây giờ mình đang khoe khoang sao? Nghĩ đến đây mặt Trương Dương nóng lên, vội vàng lên xe tránh khỏi ánh mắt của mọi người như nhìn thấy động vật quý hiếm vậy.

Thấy Trương Dương lên xe, tất cả mọi người đều lên xe. Lưu Bưư ôm quyền nhờ mọi người nhường lối. Lần này hẳn thật hãnh diện.

Vì điều động mười chiếc xe này, Lưu Bưư tạm thời thuê mười lái xe bản địa. Để cho mười lái xe kia ở lại đường thương.

Trong ánh mắt hâm mộ của cả tiểu khu, đội xe từ từ rời đi. Đương nhiên mọi người có thể tưởng tượng được những người đó sẽ nêch chặt phòng khách nhà Liễu Ám.

Về phần Liễu mẫu giải thích như thế nào, điều này không quan hệ với Trương Dương.

Chơi ở tỉnh hội hai ngày, đi Quất Tử Châu, Nhạc Lộc Sơn, nhà cũ Mao Trạch Đông đều có dấu chân của bọn họ.

Mà hai ngày này quan hệ của Lưu Bưư và Tiểu Thanh đã được xác định rõ ràng.

Về phần quan hệ giữa hai người phát triển đến mức nào mọi người không biết. Chẳng qua một ngày Tiểu Thanh không được khỏe, đi lại có chút khó khăn. Hơn nữa không dám đối mặt với mọi người. Chỉ cần có người nhìn nàng, nàng đỏ mặt đến tận cổ, vẻ mặt xấu hổ làm cho người ta yêu mến.

Một ngày ngắn ngủi, Tiểu Thanh đã xé bộ quần áo mới của mình.

Mà hôm đó Lưu Bưư không có việc gì cứ cười khúc khích.

Những lúc uống nước, Lưu Bưư ngây ngốc đổ nước vào mũi.

Đương nhiên điều này không quan trọng, địa vị của Lưu Bưư và Tiểu Thanh đã thay đổi hoàn toàn.

Sự hung hãn bên dưới vẻ ôn nhu dịu hiền của Tiểu Thanh đã lộ ra.

Không cho phép nhìn chằm chằm phụ nữ khác. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Không cho phép đi chơi gái.

Không cho phép có quan hệ nam nữ không bình thường với người phụ nữ khác.

Không cho phép xem phim AV và vào Web đen.

Trương Dương cẩn thận tính toán, Tiểu Thanh đặt ra hơn mười điều với Lưu Bưư.

Nhưng làm mọi người ngạc nhiên chính là thằng nhãi Lưu Bưư lại đồng ý hết. Hơn nữa mấy ngày liền không vi phạm gì. Tiểu Thanh đã ăn được hân.

Khi mọi người rời khỏi tỉnh hội, mọi người hỏi Lưu Bưư tại sao lại sợ Tiểu Thanh như vậy. Nhưng câu trả lời của Lưu Bưư làm mọi người chết ngất.

“Các huynh đệ, tao tìm một xử nữ có dễ không?”

“...” Mọi người trợn mắt há mồm.

“Hô hô... nghĩ xem Bưư đại gia mười lăm tuổi đã đi chơi gái. Gần mười năm, mười năm... cuối cùng tao đã gặp được một xử nữ.... Xử nữ, xử nữ... bọn mày thấy xử nữ chưa?” Lưu Bưư đột nhiên thò đầu đến trước mặt Tiểu Lý Tử.

“Chưa” Tiểu Lý Tử cứng lưỡi, yếu ớt nói.

“Mày thấy xử nữ chưa?” Lưu Bưu nắm lấy A Trạch.

“Tao... tao còn nhỏ” Hiêm khi A Trạch uể oải như vậy.

“Trương Dương, còn mày?”

“Khụ khụ... tao... không biết” Trương Dương xấu hổ. Hắn là xử nam, sao có tư cách nói xử nữ.

“Chính là vậy đó, xử nữ rất ít, còn hiếm hơn cả gấu trúc, tao có thể không coi trọng sao?”

“Có lý”.

Ba miệng đồng thanh, gật đầu đồng ý.

Mấy hôm đó Trương Dương rất vui vẻ, thả lỏng toàn thân, cả ngày đi chơi với các cô gái trong Quý tộc thành. Nhưng mơ hồ Trương Dương cảm thấy không vui.

Vương Yến như một cây kim trong lòng hắn.

Hắn có dự cảm Vương Yến đang ở tình hội. Hơn nữa nàng biết hắn đã đến.

Nhưng hai hôm đó máy điện thoại di động của Vương Yến luôn ở tình trạng tắt máy.

“Trương Dương, tối nay có hoạt động gì không? Xuân Ca nhiều lần mời chúng ta uống rượu. Hay là chúng ta đi”

Lưu Bưu buồn chán nằm trên ghế. Tiểu Thanh đã hết ngày nghỉ phải về Quý tộc thành làm việc. Sau khi Tiểu Thanh rời đi, Lưu Bưu ngủ đến tận chiều mới dậy. Sau khi dậy liền chạy đến phòng Trương Dương. Chẳng qua thằng nhãi này không hề đề cập đến chuyện đi tìm gái. Phạm vi hoạt động nhỏ đi rất nhiều, Tiểu Thanh cho phép uống rượu và đánh nhau.

“Bọn mày đi đi, lát nữa tao có cuộc hẹn quan trọng”

Trương Dương đang ngồi trước máy tính nhìn giá cả xây dựng. Bởi vì hợp tác với Mao Vân Hoa nên Trương Dương mới quan tâm đến đất đai, xây dựng, hơn nữa còn việc khai thác khoáng sản ở Somali.

Giá cả vật liệu xây dựng thời gian gần đây tăng lên một cách quỷ dị.

Điều này ảnh hưởng rất lớn đến công ty địa ốc mà Mao thị gia tộc lập. Tối hôm nay Trương Dương sẽ gặp mặt Mao Nhân Quốc. Trương Dương đành phải tạm thời bù đắp chút kiến thức về mặt này.

“Vậy thì thôi, mày không đi, không có ý nghĩa. Cùng hai tên trẻ con kia chán bỏ mẹ” Lưu Bưu thất vọng dựa lưng vào ghế.

“Hừ”

“Hừ hừ”

A Trạch và Tiểu Lý Tử nhìn nhau, hừ một tiếng nhưng không làm gì được. Đúng thế, so với Trương Dương và Lưu Bưu bọn họ một người còn nhỏ, một người thiếu kinh nghiệm sống. Nếu để bọn họ ra ngoài tìm hoạt động, có lẽ lựa chọn tốt nhất chính là ăn lẩu và uống bia.

Không có Trương Dương tham gia cùng, ba người khó mà vui vẻ được. Trương Dương nếu có chuyện vậy ba người sẽ tu luyện. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hiển nhiên lần này cũng vậy. Nghe thấy Trương Dương muốn ra ngoài, A Trạch và Tiểu Lý Tử ngồi xếp bằng trên ghế mình tưởng. Thên i gian này bốn người thường xuyên trao đổi, trao đổi không có tư tâm, vô công đã có những đột phá lớn. Đặc biệt là Tiểu Lý Tử, ngưng trọng hơn trước nhiều.

Mà A Trạch thì lại khác, càng bộc lộ mũi nhọn và sự sắc bén. Cả người làm cho người ta có cảm giác thanh bảo kiếm ra khỏi bao, sát khí tỏa ra bốn phía.

A Trạch đã lột xác một lần nữa. A Trạch đầu tiên là nội liễm, sau đó lại bộc lộ ra. Giống như hai trạng thái cực đoan không ngừng tuần hoàn, sinh sôi không ngừng trên người hắn.

Nhìn thoáng qua ba người đang tu luyện, Trương Dương có một tia phiến não. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhìn giá cả kim loại trên máy tính, hắn cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng không tìm ra được là chỗ nào.

Bây giờ kinh tế thế giới đang rất mong manh, đặc biệt là địa ốc, gần như đều đang hồng. Ngoại trừ những nhà có thực lực hùng hậu như Mao thị, có gia tộc truyền thống duy trì, có ngân hàng làm hậu thuẫn, hầu hết các công ty địa ốc khác đều rơi vào tình trạng nợ nần chồng chất.

Chỉ có tập đoàn Bạch Vân lớn nhất cả nước là phát triển mạnh, bắt đầu phát triển có căn cơ, đầu tư vào các thành phố có kinh tế ổn định, bỏ qua các thị trường chưa ổn định.

Ngoài ra xe hơi cả thế giới cũng gặp phải nguy cơ lớn nhất. Rất nhiều công ty hàng trăm năm lịch sử cũng bị phá sản. Nếu như không có sự can thiệp của chính phủ, Trương Dương tin rằng cả thế giới sẽ có ít nhất năm mươi phần trăm công ty ô tô bị phá sản.

Làm cho Trương Dương cảm thấy quỷ dị đó chính là trong hoàn cảnh này mà giá thép lại tăng mạnh. Xem tình trạng không thể nào áp chế được.

Tại sao lại xuất hiện tình huống này?

Nếu như tăng giá bình thường thì Trương Dương sẽ không chú ý. Quan trọng là ngoại trừ thực phẩm hơi tăng lên, cả thế giới ngoại trừ kim loại ra không có tài liệu nào liên quan đến xây dựng là tăng mạnh như vậy. Mà dầu mỏ có giá ba tám đô một thùng, đang có xu hướng giảm giá.

Vì sao?

Tại sao kim loại lại ngược đời như vậy?

Trương Dương tìm các giao dịch kim loại, không có gì đặc biệt cả. Sắt thép trên thế giới vẫn rất bình thường.

Nhưng tại sao giá sắt thép lại tăng lên rất nhiều so với quặng mỏ?

396. Chương 396 Chuẩn Bị Cho Chiến Tranh.

Thông qua những giao dịch gần đây tìm được trên internet, Trương Dương cảm thấy như lọt vào sương mù. Trương Dương mặc dù kể thừa một ít ký ức tình anh. Nhưng Trương Dương dù sao cũng là một người, kinh tế liên quan đến cả thế giới Trương Dương không thể nào đoán định được quy luật, chỉ có thể thông qua mấy vấn đề về kinh tế mà phân tích.

Đột nhiên Trương Dương cảm thấy nhớ Tiểu hòa thượng.

Nếu có Tiểu hòa thượng thì với năng lực của hắn, có thể chỉ cần mấy phút là tra ra được căn nguyên giá cả việc quặng sắt và thép tăng cao.

Có thể khẳng định sau lưng việc này có một bàn tay đen rất lớn.

Nếu như không ai gỡ trò thì quặng sắt không thể nào tăng giá với tốc độ chóng mặt như vậy, điều này ngược hẳn quy luật thị trường kinh tế.

Xem ra vấn đề này chỉ có thể giao cho Mao Nhân Quốc.

Dù sao quặng sắt tăng giá sẽ ngăn cản sự phát triển của gia tộc Mao thị.

Mao Nhân Quốc hẹn hắn ăn tối nhưng Trương Dương đã từ chối. Đối với tuổi như Trương Dương, hắn không quen vừa ăn vừa nói chuyện.

Hoa viên Hương Tạ.

Đây là một biệt thự xa hoa trong tỉnh hội, ở nơi này có hàng loạt các biệt thự xa hoa hình thành một quần thể đắt tiền.

Trương Dương không gọi xe, cũng không mang vệ sĩ theo mà ngồi xe taxi đi đến nơi này.

Đi trên bờ hồ nhân tạo hình trăng, nhìn ánh sao trong hồ, Trương Dương không khỏi khâm phục người thiết kế nơi này. Không thể nghi ngờ nhà thiết kế đã phối hợp phong cách phương Tây và phương Đông một cách hoàn hảo. Ở đây vừa có thể cảm nhận được sự trống trải, thoáng mát, vừa cảm nhận được phong cách kiến trúc cổ của Trung Quốc. Khó trách nơi này khá nhỏ mà lại thành khu biệt thự đắt tiền nhất tỉnh hội, trong ba năm giá nhà nơi này tăng đến ba lần. Đương nhiên điều này có quan hệ đến chính sách không cho phép xây dựng các khu biệt thự của chính phủ.

Mao phủ, nhà số hai tám khu Đông.

Đây là một căn biệt thự ba tầng, có diện tích khoảng hơn sáu trăm mét vuông, phía trước có một bể bơi rộng hơn năm mét, dùng đá lát xung quanh, bên trên là các lan can màu trắng, thoạt nhìn trông rất khí thế lại nhẹ nhàng.

Cánh cổng rất lớn, từ trên lan can có thể thấy một con chó cao lớn đi dò xét xung quanh, đôi mắt tỏa ánh sáng làm cho người ta sợ hãi.

Con chó này thấy Trương Dương đi đến gần cổng cũng không sủa, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm Trương Dương. Hiển nhiên con chó này đã được huấn luyện nghiêm ngặt.

“Mao ca, tôi ở trước cửa” Trương Dương gọi điện thoại.

“A... ha ha... sao im ắng như vậy chứ, đến rồi à, lập tức xuống ngay” Mao Nhân Quốc vẫn nhiệt tình như vậy.

Không đến ba giây Mao Nhân Quốc mặc một bộ quần áo màu trắng đi ra, tự mình mở cổng cho Trương Dương. Con chó thấy Mao Nhân Quốc đi ra như biết Trương Dương là khách nên tránh sang bên.

Cổng mở, từ xa xa không thấy gì nhưng đi vào nhìn cảnh vật xung quanh, Trương Dương không khỏi thừ người.

Đây là Mao Nhân Quốc sao?

Đầu được chải vuốt cẩn thận.

Bộ quần áo trên người tuy không thấy thương hiệu, nhưng với kinh nghiệm làm việc ở Quý tộc thành, Trương Dương tin rằng đây tuyệt đối là hàng cực phẩm. Từ chất liệu và độ khéo tay của người thợ cũng có thể đoán được giá trị đắt tiền của bộ quần áo này.

“Lão đệ, cậu rốt cuộc đã đến gặp tôi” Mao Nhân Quốc rất kích động.

Trương Dương ngơ ngác nhìn mặt Mao Nhân Quốc. Đó là một khuôn mặt được chăm sóc rất kỹ, mặt hồng hào, có thể dùng từ hồng quang để hình dung. Hơn nữa lúc bắt tay Trương Dương thấy mấy chiếc nhẫn đầy kim cương. Đương nhiên quan trọng nhất là cái bụng bia của Mao Nhân Quốc đã biến mất, thoạt nhìn như trẻ hơn năm đến mười tuổi.

“Hắc hắc, lão đệ đừng kinh ngạc, đây đều là công lao của cậu. Người sau khi mất đi có mang được gì đâu cơ chứ, cần gì phải tự làm khổ mình. Hơn nữa tiền tài là vật ngoài thân, buôn bán là kiếm được. Lại đây, cậu xem, tôi mua một chiếc xe Ferrari, hay là chúng ta cùng nhau lái xe. Đúng, tôi gọi một người xuống nữa....” Mao Nhân Quốc kéo Trương Dương, không hề cảm thấy xa lạ, giống như bạn bè nhiều năm không gặp.

“Ha ha, không được, không được, lần sau đi. Tối nay tôi phải về thành phố C. Mao ca, thấy anh vui vẻ như vậy, anh càng lúc càng trẻ. Lão ca, đây là lá trà mà tôi mang cho anh, rất được đó”

“Ừ ừ, cảm ơn lão đệ, như vậy để lần sau đi. Nhất định phải ngồi xe với tôi, ai, trước kia tôi thật hồ đồ, không biết trên đời còn có nhiều niềm vui như vậy. May là quen được lão đệ”

Mao Nhân Quốc than thở, vẻ mặt vui mừng. Trương Dương thấy vậy không khỏi đỏ mặt hời. Xem ra lão già này đang đón mùa xuân thứ hai, mà kẻ gây tội ác chính là hắn.

Thế giới này thiếu đi một thương gia chân thật, thêm một người có tiền xa đọa.

Ai....

Biệt thự to như vậy không ngờ lại không có ai. Không biết là không có ai hay là Mao Nhân Quốc bảo người làm thuê rời đi. Tóm lại từ tầng một lên tầng ba mà không gặp một ai.

“Lại đây, đây là phòng làm việc của tôi” Mao Nhân Quốc mở cửa ra.

“Chúng ta lại gặp nhau”

Cửa mở ra, Trương Dương lập tức thấy một khuôn mặt quen thuộc, Trần Hành Trường.

“Thế giới thật nhỏ” Trương Dương đi tới, cầm hai tay đối phương,. Trần Hành Trường xuất hiện ở đây cũng không có gì ngạc nhiên cả, mà hợp tình hợp lý.

“Lại đây, nhìn xem thư pháp của anh bạn Tiểu Trương có tiến bộ không”

Trần Hành Trường kéo Trương Dương đến trước bàn. Trên bàn đã để văn phòng tứ bảo, thậm chí mực đã mài sẵn, giấy cũng đã được đề cẩn thận, chờ Trương Dương huy bút.

Trương Dương cũng không từ chối, vừa nhìn thấy giấy và bút lông, hẳn có một cảm giác mãnh liệt muốn viết.

Nhẹ nhàng thử bút và giấy, một lần nữa đưa lên, từ từ đề bút xuống, nhìn tờ giấy hơi ố vàng trên mặt bàn, Trương Dương nhíu mày.

Hạ bút.

Đột nhiên.

Tỏa.

Chuyển hướng,

Bút vẽ Long xà.

Một cổ áp lực tràn ngập căn phòng, nhìn cánh tay đầy tự nhiên của Trương Dương, Trần Hành Trường và Mao Nhân Quốc không khỏi giật mình, trong không khí tràn ngập sát khí.

“!”

Bút lông nhẹ nhàng được đặt trên giá bút phát ra tiếng động rất nhỏ giống như tiếng chuông vậy. Trương Dương hít vào một hơi thật sâu, cả người trở nên dễ dàng rất nhiều, tâm trạng được giải tỏa.

Trong phòng rơi vào im lặng.

Im lặng một lúc lâu.

“Hiệp khách hành” Lý Bạch.

Triệu khách man hồ anh, ngô câu sương tuyết minh. Ngân an chiếu bạch mã, táp đạp như lưu tinh.

Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh.

Khách nước Triệu phát phơ giải mã,

Gươm Ngô câu rục rở tuyết sương.

Long lạnh yên bạc trên đường,

Chập chờn như thể muôn ngàn sao bay.

Trong mười bước giết người bén nhọn,

Nghìn dặm xa vùng vẫy mà chi.

Việc xong rũ áo ra đi,

Xóa nhòa thân thể, kể gì tiếng tăm.

Mao Nhân Quốc không biết thư pháp nhưng ánh mắt của hắn mãi nhìn lên mặt bàn, vẻ mặt thất thần, bức thư pháp này đầy lực xuyên thấu, thẳng vào tâm can.

Mao Nhân Quốc chỉ là người xem náo nhiệt nhưng Trần Hành Trường lại xem thực chất. Trần Hành Trường là cao thủ thư pháp, tự nhiên có thể nhìn ra huyền cơ trong đó.

Sát khí chinh phạt.

Sát khí chinh phạt thật nồng nặc.

Nhìn những nét bút chuyển ngoặt vô cùng sắc bén, giống như Trương Dương không cầm một cây bút để viết mà là một thanh đại đao. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Đặc biệt khi viết “Trong mười bước giết người bén nhọn. Nghìn dặm xa vùng vẫy mà chi. Việc xong rũ áo ra đi. Xóa nhòa thân thể, kể gì tiếng tăm” sát khí rất mãnh liệt và sắc bén, giống như có người đang cầm kiếm giết chóc vậy.

Im ắng một lúc lâu, Trần Hành Trường rút cuộc cũng mở miệng nói.

“Chữ của tiểu huynh đệ xuất thần nhập hóa. Xem ra cả đời này tôi cũng không đạt đến cảnh giới này” Trần Hành Trường thở dài một hơi.

“Quá khen” Nhìn bức thư pháp này, Trương Dương không khỏi thở dài một tiếng, hắn đã theo đuổi cảm giác này rất lâu. Nhưng khi đạt được cảnh giới này lại cảm thấy mất mát. Nhớ lần đầu tiên khi thấy chiến thiếp của cường giả Đại Hà, lúc ấy vô cùng kinh ngạc và khiếp sợ. Hắn cho rằng trong cuộc sống không nên xuất hiện chữ viết đầy sát khí chinh phạt này. Không ngờ rằng chỉ mấy tháng sau mình đã đạt đến cảnh giới đó.

Vật không phải người, Đại Hà bây giờ không biết đang ẩn núp ở nơi nào để tìm cơ hội báo thù Thiên Hoàng.

Cuộc đời luôn là như vậy, biến chuyển trong nháy mắt.

Quyền thế không dễ dàng có được. Mất đi lại chỉ là một suy nghĩ trong đầu.

Người có quyền thế khuynh thiên hạ làm sao nghĩ đến sẽ có một ngày mình mất đi quyền lực?

Không nhận được, Trương Dương nhìn thoáng qua Trần Hành Trường. không thể nghi ngờ Trần Hành Trường đúng là người có quyền thế. Mà tương lai của hắn rất có thể chính là một suy nghĩ: “Ha ha, tiểu huynh đệ không cần lo lắng. Trần mỗ bây giờ đã phai nhạt rất nhiều với tiền tài, việc nên làm thì đã làm. Thực ra khi quyền thế đạt đến một tình trạng nhất định, quang minh chính đại cũng có thể hưởng thụ tài phú không bao giờ hết, việc gì phải suốt ngày tính toán” Trần Hành Trường hình như biết suy nghĩ của Trương Dương, cười nói.

“Chúc mừng lão ca. Xem như lão ca đã đắc đạo. Đạo làm quan chính là dựa vào trái tim, dựa vào hành động, cần một loại siêu thoát thế tục. Người có quyền thế và có tiền không riêng gì lòng tham, còn thiếu sự buông bỏ. Trên thực tế làm quan đầu tiên phải biết bỏ qua, sau đó mới lấy. Đây là cảnh giới tối cao của quan. Rất nhiều người biết đạo lý này nhưng lại làm ngược đi. Đầu tiên là lấy rồi mới buông nhưng không biết rằng một trước một sau lại có tác dụng vô cùng.... ai”

“Ha hay hay. Hay cho câu biết buông bỏ. Nếu như không phải thấy tiểu huynh đệ, chỉ nghe câu nói này Trần mỗ nhất định sẽ hiểu lầm tiểu huynh đệ cũng là người trong quan trường. Thực ra học vấn quan trường bắt nguồn từ Trung Quốc. Nhưng Trung Quốc lại lạc hậu hơn nước Mỹ. Chính khách của nước Mỹ hiểu rõ điều này. Bọn họ đầu tiên là bỏ rồi mới lấy. Làm quan ở nước Mỹ phần lớn đều tạo lập các mối quan hệ, làm một vài chuyện cho nhân dân đồng thời biết được đạo lý buông bỏ. Ai... đáng tiếc... đáng tiếc.... người Trung Quốc lại không làm được như vậy, khiến bao người đi vào con đường nguy hiểm...”

“Ha ha, người Trung Quốc làm quan có một loại không cần quyền thế, suy nghĩ không dùng đến. Trên thực tế người Trung Quốc là dân tộc chú ý đến việc thi ân báo đáp nhất thế giới. Nhưng khi làm quan lại muốn cái lợi trước mắt, quên đi đạo làm quan nên nhằm đường lạc lối”

Trương Dương thở dài một lần nữa. Người Trung Quốc làm quan đều vì cái lợi trước mắt. Mà người phương Tây làm quan đều vì lợi ích lâu dài của gia tộc. Cho nên ở Trung Quốc, con cháu rất khó kế thừa ông cha, chỉ có thể kế thừa tài sản, không kế thừa được di sản chính trị. Các nước phương Tây thì ngược lại, nhất là nước Mỹ. Cho nên ở đất nước này mới xuất hiện chuyện bố làm tổng thống, con làm tổng thống, cháu làm tổng thống như gia tộc Lincoln, Bush, Clinton....

Khi thế lực chính trị bám rễ, tiền là cái gì?

Tiền không phải thứ gì hết, tiền chỉ là một tờ giấy.

Lịch sử đã chứng minh, gia tộc chính trị không thiếu tiền, có không ít thương nhân đầu tư cho bọn họ để được tài trợ, tiết lộ một vài mục đích đầu tư, bố trí mấy bài diễn thuyết, xuất bản mấy quyển hồi ký. Tiền đó kiếm dễ hơn cả tham nhũng, hơn nữa quang minh chính đại, không cần lo lắng sợ sệt. Dân chúng cũng sẽ không có một câu oán hận.

Đối với người bình thường mà nói, bọn họ muốn người làm quan sau khi từ chức mới có được tài sản, chứ không phải có được tài sản khi đang cầm quyền.

“Tiểu huynh đệ tôi có một điểm không rõ. Nhìn ý cảnh thư pháp và cử chỉ lời nói của cậu, thì thấy cậu sống rất được. Nhưng nhìn cách cậu hạ bút, âm dương chuyển hóa làm cho người ta hô hấp khó khăn. Hình như tiểu huynh đệ không nên có tình huống này. Tiểu huynh đệ cũng được coi như người có sự nghiệp, nhưng không ngờ lại cần thư pháp để thổ lộ. Xem ra cậu có vướng mắc trong tình cảm....”

“Khụ khụ... cái đó... ai... không đề cập nữa, không đề cập...” Trương Dương đỏ mặt, lúng túng nói.

“Ha ha ha... .. !”

“Ha ha... .. !”

Trần Hành Trường và Mao Nhân Quốc nhìn nhau, cười ha hả.

“Trương Dương, người không phong lưu uống thiếu niên. Điều này không cần chúng tôi nói, ai không có thời kỳ thanh niên chứ? Cậu tự mình làm, chúng tôi không có kiến nghị” Mao Nhân Quốc cười nói.

“Người không phong lưu uống thiếu niên....”

Trương Dương một lần nữa cầm bút, viết xuống mấy chữ này trên giấy. Bút phong như gió, rồng bay phượng múa.

“Trương Dương, cậu là thanh niên thông minh nhất trên đời mà tôi đã gặp” Thấy bức thư pháp có phong cách khác hẳn lúc trước của Trương Dương, Trần Hành Trường than thở.

“Quá khen, thế giới này có rất rất nhiều thiên tài, chỉ là anh không phát hiện mà thôi”

“Không, Trương Dương, tôi đã gặp nhiều thiên tài. Một ít thượng vị giả không phải cũng là thiên tài sao, mọi người đều có sở trường. Nhưng người có thể nắm được tiên cơ lại không nhiều. Trương Dương, nếu như cậu có ý với con đường làm quan, tôi có thể giới thiệu một con đường tắt cho cậu. Tôi tin rằng không đến năm năm cậu có thể nắm quyền lực một phương. Dựa vào năng lực nắm giữ toàn cục và trí tuệ của cậu, muốn làm ra chiến tích là chuyện dễ dàng. Mười năm, có lẽ không đến cậu sẽ thành người đứng đầu một phương rộng lớn, có hứng thú không?” Trần Hành Trường nghiêm túc nói.

Nghe Trần Hành Trường nói, Mao Nhân Quốc giật mình. Hắn đột nhiên cảm thấy khẩn trương, điều này quan hệ đến công ty gia tộc Mao thị.

Mười năm.

Thời gian mười năm có thể thành người đứng đầu một phương. Cho dù Mao Nhân Quốc không rõ lắm về quan trường cũng hiểu được. Người như Trương Dương trong mười năm có thể bò đến cấp bậc tỉnh trưởng.

Hai mươi năm?

Ba mươi năm?

Mao Nhân Quốc càng nghĩ càng hưng phấn. Trương Dương còn trẻ, mới hơn hai mươi tuổi. Nếu Trần Hành Trường không đoán sai, tiền đồ của Trương Dương không thể tưởng tượng. Hơn nữa Mao Nhân Quốc có thể khẳng định nếu Trần Hành Trường đã nói như vậy sẽ tạo một con đường bằng phẳng cho Trương Dương. Mao Nhân Quốc cảm thấy máu mình sôi lên. Nếu như gia tộc Mao thị tham gia vào cuộc đầu tư lâu dài này, gia tộc tương lai sẽ rất huy hoàng.

“Cảm ơn lão ca, mười năm đối với tôi mà nói là rất dài” Trương Dương bỏ bút lông xuống, thản nhiên nói.

“Không lo lắng?” Trần Hành Trường thất vọng.

“Lão ca, chí của tôi không ở nơi này” Trương Dương quả quyết nói.

“Lão đệ, đời người có vô số cơ hội. Mà bây giờ đó chính là cơ hội của cậu. Có tôi, có Nhân Quốc, tôi tin rằng không cần mười năm.

“Cảm ơn ý tốt của lão ca, ý tôi đã quyết. Nào, chúng ta nói vấn đề mà mọi người yên tâm đi. Giúp tôi phân tích giá cả quặng sắt và thép sao lại quý dị như vậy” Trương Dương cười cười đi đến trước máy tính, bật lên.

“Được” Trần Hành Trường nhìn Mao Nhân Quốc, cười khỏ nói.

“Hai người xem trước đi, tôi đi pha trà, mãi xem thư pháp nên quên uống trà. Già rồi hay quên lắm...”

Rất nhanh mùi trà thơm ngát tỏa ra bốn phía.

Trương Dương ngồi trên ghế kiểm tra một ít số liệu, mà Trần Hành Trường lại đứng ở phía sau nhìn.

Các con số không ngừng thay đổi, mặt mày Trương Dương và Trần Hành Trường càng nhăn nhó.

Giao dịch quặng sắt và thép không ngừng diễn ra, mà giá cả cũng không ngừng tăng lên.

Nếu như nói Trương Dương là kẻ ngoài luồng vậy Trần Hành Trường chính là kẻ trong nghề, hẳn rất mẫn cảm với số liệu.

“Không đúng”

“Không đúng, sao lại như vậy?” Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (Luong-SonBac.com)

Trần Hành Trường không khỏi khiếp sợ vì giá cả không ngừng tăng lên, lấy một chiếc đệm da ngồi xuống bên cạnh Trương Dương, quan sát một ít số liệu kể cả mua vào bán ra. Hai người vô cùng chuyên chú, Mao Nhân Quốc mang trà tới cũng không thấy.

“Sao vậy?”

“Lão Mao, anh nhìn giá thép xem” Trần Hành Trường ra hiệu cho Mao Nhân Quốc nhìn.

“Ừ... ủa.... lại tăng hai trăm bảy một tấn? Mẹ nó, mới có ba tiếng mà” Mao Nhân Quốc rất sợ, không ngờ mắng một câu.

“Đúng vậy, xem ra giá còn tăng nữa, có phải do ai đó làm ra không?” Trần Hành Trường nghiêm túc nói.

“Khả năng này mặc dù có nhưng rất nhỏ. Dù sao kim ngạch sắt thép rất lớn, tình trạng này dù có đầu tư hàng tỷ cũng không tạo thành ảnh hưởng lớn đến thế. Dù sao thế giới đang gặp khủng hoảng kinh tế, nhu cầu về khoáng sản giảm mạnh. Nếu như thực sự muốn khống chế, mục tiêu cũng sẽ không nhắm vào quặng sắt và thép. Huống hồ giao dịch của các loại khoáng sản đặc biệt cũng tăng mạnh” Trương Dương nói.

“Đúng, tôi cũng nghĩ vậy. Từ giao dịch các kim loại có thể thấy, không chỉ có thép mà ngay cả các kim loại hiếm cũng tăng lên, nhưng số lượng thép quá lớn nên người ta chú ý nhiều đến nó” Trần Hành Trường gật đầu nói.

“Hai người không cần lo lắng. Các hạng mục xây dựng của Mao thị chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sáu mươi phần trăm số thép cần thiết. Nếu như khi sử dụng bốn mươi phần trăm còn lại thì tôi tin rằng giá cả sẽ khôi phục bình thường. Tình huống đột biến này không thể diễn ra trong thời gian dài” Mao Nhân Quốc nói.

“Sai, anh chỉ là một nhà, nhưng ngân hàng lại liên hệ với rất nhiều tài khoản xấu. Nếu như giá cả không ngừng tăng lên, các tài khoản xấu của ngân hàng cũng tăng lên, tất cả các xí nghiệp sắt thép đều sẽ phá sản, đóng cửa...”

“Tại sao lại như vậy?” Trương Dương nhìn giao dịch không ngừng diễn ra mà cảm thấy sợ hãi.

“Chỉ có hai khả năng. Một chính là có vài phần tử đầu cơ quốc tế thao túng giá cả. Chẳng qua khả năng này gần như không có. Thứ hai đó chính là sẽ có chiến tranh xảy ra”

“Chiến tranh” Trương Dương giật mình.

“Đúng chỉ khi xảy ra chiến tranh mới cần mua kim loại như vậy. Nhưng điều này lại không phù hợp với hiện thực. Nếu có quốc gia trang bị cho chiến tranh cũng sẽ không vội vàng như vậy. Đây quả thực đã đến mức điên cuồng. Nếu thực sự chuẩn bị cho chiến tranh sẽ khiến cho tất cả các nước chú ý”

“Chiến tranh”

“Chiến tranh”

Trương Dương không ngừng lẩm bẩm từ này.

397. Chương 397 Tôi Thấy Siêu Nhân.

Loài người trên trái đất bây giờ không ngừng xảy ra chiến tranh. Nhưng hầu hết chỉ là chiến tranh cục bộ. Iraq, Afghanistan, Kosovo, Somalia chỉ là chiến tranh cục bộ. Thậm chí còn có rất nhiều tổ chức chính phủ. Nhưng còn lâu mới đến chiến tranh chính thức.

Trên thực tế hầu hết các nước đều có dự bị chiến lược, đặc biệt là các khoáng sản, kim loại, sắt thép càng được coi trọng. Cho dù muốn phát động chiến tranh cũng không thể nào đột nhiên thu mua rất nhiều sắt thép và kim loại hiếm có trên quy mô toàn cầu như vậy.

Chiến tranh....

Hiển nhiên không thể nào là chiến tranh giữa các nước với nhau. Trên trái đất dù là chiến tranh lớn nhỏ đều không thoát khỏi bóng lưng của Mỹ, Nga, Trung Quốc. Một vài khu vực nóng trên thế giới chỉ là do mấy quốc gia này thao túng. Hiển nhiên thu mua đột này không phải là các quốc gia đó.

Nếu không phải chiến tranh thì tại sao?

Trương Dương thấy mình như chui vào một cái sừng trâu.

Dường như không thể từ trong các cuộc giao dịch này mà phán đoán ra có chuyện gì sau khi loại trừ khả năng có người thao túng và chiến tranh.

“Trương Dương, thực ra cậu không cần lo lắng. Muốn biết nguyên nhân rất đơn giản” Trần Hành Trường tự hỏi một lúc rồi nói.

“Hà?”

“Rất đơn giản, chúng ta chỉ cần tra được nguồn gốc của các giao dịch này là được”

“Tôi cũng đã nghĩ như vậy, nhưng dù quặng sắt hay là thép đều liên quan đến một vài công ty khổng lồ trên thế giới. Thoạt nhìn hình như tất cả các công ty khổng lồ trên thế giới đều tham gia vào kế hoạch này”

Trương Dương cau mày nhìn số liệu trên máy tính. Hiển nhiên các công ty sắt thép trên thế giới đều tham gia vào chuyện này, có lẽ cũng vì vậy mà giá thép mới tăng chóng mặt như vậy. Mà tất cả các công ty thép Trung Quốc cũng đều tham dự vào.

“Không thể. Nhất định có mảnh khoe trong đó” Trần Hành Trường gật đầu nói: “Cả thế giới đang trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế. Mỗi một nước đều biết giá kim loại tăng sẽ ảnh hưởng bất lợi đến khôi phục kinh tế. Điều này ảnh hưởng tới địa ốc, xe hơi, đóng thuyền.... Sức ảnh hưởng không chỉ có ngành sản xuất kim loại. Tôi tin rằng nếu theo giá cả bây giờ, trong nửa tháng nữa giá kim loại rất có thể tăng lên gấp đôi”

“Ừm, việc này đành phải phiền Trần Hành Trường hỏi một chút. Tôi luôn cảm thấy có điều không đúng” Trương Dương tắt máy tính, hít vào một hơi thật sâu. Giá thép tăng mạnh làm cho Trương Dương cảm thấy như bong bóng.

“Ừm, rất nhanh sẽ có tin tức. Bởi vì chuyện này liên quan đến các tài khoản đầu tư, đầu tư mạo hiểm, rất có thể phải điều chỉnh một vài chính sách”

Ba người lại nói một vài vấn đề khác, cuối cùng phân tích hoàn cảnh thị trường và phương hướng đầu tư trước mắt cho gia tộc Mao thị.

Trương Dương và Trần Hành Trường vẫn cho rằng gia tộc Mao thị bây giờ không nên lấy địa ốc làm chính, tốt nhất là sản xuất giấy gia truyền làm chính mà địa ốc là phụ.

Bây giờ ngành sản xuất giấy đang trong thời kỳ huy hoàng nhất. Giá nguyên liệu giảm mạnh, tiền nhân công bởi vì khủng hoảng kinh tế nên giảm đi một phần năm. Chẳng qua quốc gia yêu cầu bảo vệ môi trường, đóng cửa hầu hết các cơ sở sản xuất giấy nhỏ lẻ, giá giấy thành phẩm tăng lên. Ít nhất chưa đạt đến mức đỉnh cao, vẫn còn không gian tăng tiếp.

Cuối cùng ba người có kết luận, mặc dù bây giờ đang khủng hoảng kinh tế, nên yêu cầu bảo vệ môi trường của chính phủ đã hơi thả lỏng. Tuy nhiên ngành giấy phải bảo vệ môi trường là xu thế tất yếu. Nếu như công ty giấy đứng đầu Trung Quốc của gia tộc Mao thị có thể đi tiên phong trong vấn đề bảo vệ môi trường, như vậy chính phủ sẽ có các chính sách giúp đỡ.

Đối với việc Mao thị tiến quân vào thị trường địa ốc, Trương Dương đề nghị từng bước chiếm đoạn thị trường. Bởi vì khủng hoảng kinh tế đã hình thành nhiều vùng trống, đặc biệt một ít công ty địa ốc bị phá s ầm nên có thể tăng cường mua vào, nhưng kiên quyết không thể đầu tư quá nhiều tránh việc phân tán tinh lực.

Về nhà ở nên xây cả biệt thự và các khu chung cư, nhà lớn nhà bé, có thể tùy ý thay đổi thích hợp với nhu cầu thị trường và chiến lược kinh doanh.

Không thể xây dựng đồng loạt quá nhiều, tốt nhất là xây xong nhà này rồi đến nhà khác, giá nhà sẽ tăng lên. Nhưng bây giờ giá thép đang tăng cao, phát triển quá nhanh sẽ không thích hợp với quy mô tài chính của Mao thị lúc này. Ba người nói chuyện đến ba giờ sáng, ăn bát mì do tự tay Mao Nhân Quốc nấu rồi rời đi.

Tối nay để cho Trương Dương chính thức dung nhập vào trung tâm gia tộc Mao thị, tham dự kế hoạch phát triển gia tộc.

Mà Trần Hành Trường cũng trở thành nhân vật quân sư của gia tộc Mao thị.

Trên thực tế buổi tối này, gia tộc Mao thị, Trương Dương, Trần Hành Trường đã hình thành một tam giác. Tam giác này ảnh hưởng rất lớn đến công ty Mao thị. Gia tộc Mao thị trong vòng ít nhất năm mươi năm đều sẽ phát triển theo kế hoạch đã định này.

Mà công ty Mao thị cũng nghênh đón thời kỳ huy hoàng, từ ngành sản xuất giấy đến địa ốc, sau đó là đóng thuyền, năng lượng, khoáng sản, từng bước mở rộng. Từ đầu đến cuối, tài chính của công ty đều rất ổn định.

Chuyện này không thể không nói tiếp. Bởi vì sau khi Trần Hành Trường và công ty Mao thị tiếp xúc quá gần khiến cho các đối thủ chính trị bất mãn, đưa ra yêu cầu tra xét Trần Hành Trường. Kết quả tra xét làm cho chính phủ kinh ngạc. Ngoài việc Trần Hành Trường cung cấp một chút tài chính cho công ty Mao thị trong đợt khủng hoảng kinh tế ra, mấy năm sau Trần Hành Trường không có bất cứ quan hệ về kinh tế với bọn họ, mà khoản tiền kia cũng sớm được trả lại. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Làm cho xã hội kinh ngạc đó là gia đình Trần Hành Trường có thể dùng từ nghèo khó để hình dung. Chẳng qua cuộc sống tinh thần lại rất phong phú. Gia đình chỉ có cơ sở vật chất đơn giản, có các đồ điện mà các gia đình bình thường đều có, còn có giấy và bút mực mà các gia đình khác không có. Tài chính của gia đình công khai rõ ràng, tất cả đều là từ tiền lương chân chính.

Lần kiểm tra này, Trần Hành Trường trở thành quan chức được hoan nghênh nhất năm X, trở thành người hùng trên mạng. Danh tiếng lan xa, có một không hai. Mà các tác phẩm thư pháp của Trần Hành Trường nhiều lần được bảo tàng quốc gia trưng bày. Người đời sau đánh giá “Chữ như người” Mà thư pháp của hắn được người đời cất kỹ. Khai sáng quan chức không có tài khoản hàng triệu. Điều này rất hiếm thấy trên quan trường Trung Quốc.

Lần kiểm tra này đã xác định con đường công danh của Trần Hành Trường.

Khi Trần Hành Trường được giao chức ngân hàng trung ương, hắn thường nhớ tới đạo làm quan mà Trương Dương nói.

Trong phòng làm việc của Trần Hành Trường có một bức thư pháp: “Thủ xá chi đạo” Nhiều năm qua bức thư pháp này vẫn ở bên cạnh hắn. Bởi vì Trần Hành Trường tìm Trương Dương nói muốn một bức thư pháp. Đây là tác phẩm duy nhất của Trần Hành Trường có chữ ký của Trương Dương. Rất nhiều thuộc hạ thấy bức thư pháp này, hỏi cái tên Trương Dương, Trần Hành Trường chỉ cười mà không nói.

Trước bỏ sau lấy.

Có mấy người hiểu được đạo lý này.

Thực ra thành công lớn nhất của Trần Hành Trường không phải là nắm giữ kinh tế cả Trung Quốc. Mà con trai hắn, cháu hắn, hầu hết thành viên của gia tộc đều làm quan. Cả đời bọn họ đều thực hiện phương châm của Trần Hành Trường.

Hơn mười năm sau, gia tộc Trần thị có tác dụng rất lớn trong các thế lực gia tộc chính trị ở Trung Quốc, hơn nữa còn được nhân dân ủng hộ.

Rất nhiều quan chức vì tham nhũng có mấy triệu đã phải ra hầu tòa. Nhưng gia tộc Trần thị có cả tỷ cũng không ai ghen ghét. Bởi vì số tiền đó có được một cách trong sạch. Khi làm quan đến trình độ như gia tộc Trần thị, con cháu sẽ không phải bôn ba vì tiền. Làm quan đã là một nghề nghiệp, là vinh dự của gia tộc, không phải vì mưu đoạt tài sản.

“Lão đệ, cậu nghỉ ở đâu?”

Trần Hành Trường đi xe công, không để Mao Nhân Quốc đưa về, Trương Dương cũng thuận tiện đi cùng xe Trần Hành Trường.

“Khách sạn XX, cảm ơn lão ca”

“Ha ha, cảm ơn gì chứ. Tôi còn phải cảm ơn lão đệ đã chỉ điểm. Chẳng qua nói thật lão đệ không làm quan thực sự là quá đáng tiếc” Trần Hành Trường thở dài chưa từ bỏ ý định.

“Lão ca sai rồi, tôi hiểu đạo lý nhưng không nhất định đã làm được. Mà lão ca ban đầu dù không rõ đạo lý, nhưng sau khi tôi nói lão ca lại làm được. Điều này chứng minh đạo lý đó mà thôi. Trên thế giới này có các loại người khác nhau. Bọn họ không phải không biết nhưng đối mặt với vô số hấp dẫn, muốn làm được cũng không dễ gì. Lại nói tôi.... khó” Trương Dương từ từ lắc đầu.

“Tại sao?”

“Anh và tôi có cách nhìn về cuộc sống khác nhau, hiển nhiên cảnh giới cũng khác nhau. Bởi vì trong mắt anh, làm quan là tạo phúc cho dân và là giấc mơ của anh. Mà tôi nhìn dân chúng như một con kiến. Anh bảo tôi làm quan như thế nào. Tôi sao có thể làm được” Trương Dương nói: “Nhìn dân chúng như con kiến” Trần Hành Trường cau mày, những lời này làm hắn bất mãn.

“Lão ca, anh và tôi quen nhau nhưng đi con đường khác nhau. Tôi hiểu được suy nghĩ của mình. Anh không thể hiểu được chúng ta là người của hai thế giới khác nhau. Chúng ta có mục đích, mục tiêu và lý tưởng của riêng mình, theo đuổi thứ khác nhau. Cho nên lão ca không cần cường cầu”

“Suy nghĩ của lão đệ hơi cực đoan. Người là bình đẳng. Suy nghĩ của con người mặc dù không thống nhất. Nhưng về mặt tinh thần vẫn từng bước thăng hoa, giống như khói vậy...” Trần Hành Trường nói.

“Ha ha, lão ca, người không bao giờ bình đẳng. Anh không cần thuyết phục tôi. Anh xem”

Trương Dương cười cười, đột nhiên mắt hắn lóe kim quang. Trương Dương đang ngồi ở vị trí lái xe, tay hơi vung lên.

Vù....

Cực nhanh!

Cực nhanh!

Mắt Trần Hành Trường lóe lên tia sáng khủng bố. Hắn đã không còn khống chế được chiếc xe. Chiếc xe con điên cuồng chạy đi trên đường, điên cuồng lắc lư điều này làm cho Trần Hành Trường cảm thấy như đang ngồi trên xe chạy qua núi.

Vù.

Một chiếc xe con từ từ đi tới, lái xe đang nghe hát, mắt nhìn xung quanh tìm kiếm con mồi c

“Tạ mình. Đột nhiên có một chiếc xe con màu đen lao ra.

Một mét.

Hai mét.

Rất nhanh.

“Dát” Lái xe taxi chỉ có thể dẫm mạnh vào bàn phanh, đôi mắt chuột sợ hãi nhìn vào chiếc xe con kia... xong rồi.

Đột nhiên kính trước tối sầm lại, chiếc xe con màu đen không ngờ bay lên khỏi mặt đất.

Lái xe taxi ngồi trên ghế, mắt thờ ra.

“Này này, tao vừa thấy một chiếc xe con bay vọt đi” Hai phút sau, lái xe rốt cuộc tỉnh lại, kích động hô lớn.

“Đúng thế, vừa nãy chỉ còn cách chúng ta có hai mét, tốc độ xe đó ít nhất là hai trăm Km giờ. Sắp va phải thì không ngờ trong nháy mắt đó lại bay qua đầu xe chúng ta”

“Này này, mày có phải xem nhiều phim viễn tưởng không? Tao đã nói với mày nhiều lần, đừng cùng con mày xem phim viễn tưởng. Mỗi lần đến nhà lại thấy mày cười khúc khích. Được rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mớ mình gặp siêu nhân à”

“Mẹ.... nó...” Lái xe tức tối hộc máu, hung hăng tắt máy.

“Này này...” Đâu ngờ rằng vừa tắt máy thì đối phương đã gọi lại. Sau khi nghe điện bên trong truyền đến tiếng quát đầy kích động.

“Sao?” Lái xe tức giận nói.

“Tao tao... tao thấy một chiếc xe biến hình bay qua đầu xe tao...” Giọng nói trong máy không rõ ràng, vô cùng kích động.

“Mày xem nhiều phim viễn tưởng quá rồi” Lái xe cười lạnh một tiếng: “Ngừng... đầu óc tao có vấn đề...”

“Được”

Trương Dương khê vung tay lên, chiếc xe con từ từ lấy lại tốc độ bình thường.

“Phù phù”

Trương Dương thở gấp, mặt tái nhợt, mồ hôi trên trán chảy khắp, giống như mới trong bể nước chui ra. Tốc độ nhanh như điện vừa nãy làm cho hắn cảm thấy cái chết cận kề.

“Sao cậu làm được?” Trần Hành Trường nhìn Trương Dương, mắt đầy vẻ hồi hồi.

“Vô công”

“Vô công?” Trần Hành Trường há hốc mồm, điều này không hợp với thân phận của hắn.

“Đúng vậy, một loại võ công có thể coi người bình thường là con kiến. Anh nhìn một chút coi” Trương Dương vừa nói vừa ra hiệu cho Trần Hành Trường nhìn một gốc cây lớn phía trước, tay nhẹ nhàng vung lên nhằm vào thân cây.

Một cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi xuất hiện trước mặt Trần Hành Trường.

Chỉ thấy gốc cây trong nháy mắt hoàn thành cuộc đời trăm năm, dưới ánh đèn đường mất thường có thể thấy lá cây bắt đầu vàng đi, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống. Từ từ thân cây trở nên héo úa, có cảnh cây không thể thừa nhận sức nặng mà gãy xuống lối đi dành cho người đi bộ. Sau khi rơi xuống mặt đất lập tức hóa thành bụi phấn, bay đi trong gió.

Mùa xuân đi.

Mùa thu tới.

Ngay sau đó mùa đông tới.

Dường như điều này là một cảnh thần kỳ làm cho người ta sợ hãi. Chỉ trong mấy giây cảnh cây đã trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông, sinh lão bệnh tử.

Chiếc xe lặng lẽ dừng lại ở ven đường, trong xe trở nên yên tĩnh.

Trần Hành Trường nhìn chăm chăm vào thân cây đó, cành lá khô khốc, lá cây nhẹ nhàng bay trong gió, trông rất hiu quạnh.

“Trương Dương, cậu có phải là người hay không?” Trần Hành Trường rốt cuộc đã lấy lại bình tĩnh.

“Phải” Trương Dương khẽ cười nói.

“Đây là nguyên nhân cậu không muốn làm quan?”

“Đúng”

“Ừ, nếu tôi lợi hại như vậy, tôi cũng không làm quan. Sinh mệnh như kiến hôi, ha ha, quả nhiên là một con kiến. Thật không ngờ võ công lại thần kỳ như vậy. Đúng, Trương Dương tại sao cậu muốn tôi biết cậu có võ công?” Trần Hành Trường đột nhiên hỏi.

“Tự nghĩ xem, anh sẽ nghĩ ra” Trương Dương mỉm cười.

“Ừ, cậu đã nói như thế, tôi nhất định sẽ nghĩ ra” Trần Hành Trường tự hỏi một chút rồi gật đầu” Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Trần Hành Trường, anh biết Thái Kinh không?”

“Ừ, gian thần”

“Đúng, gian thần nhưng tôi lại biết Thái Kinh mà chuyên gia thư pháp”

“Tôi cũng biết. Nguyên nhân bởi vì Thái Kinh là một gian thần, cho nên các tác phẩm còn được lưu truyền của người này không có bao nhiêu. Dù là có cũng bị lãng quên, rất ít tụ tập với các tác phẩm của nhà thư pháp khác”

398. Chương 398 Tử Đạn.

Đúng, trình độ thư pháp của Trần Hành Trường rất cao, đã đạt đến cấp đại sư. Nếu như Trần Hành Trường lấy Thái Kinh làm vật dẫn, lấy Nhan Chân Khanh làm xương, tôi nghĩ Trần Hành Trường dù là làm quan hay làm người, hoặc là thư pháp đều có thể đạt đến cảnh giới đại sư. Một người nếu như có thể lựa chọn hoặc lưu danh thiên cổ cùng tiếng xấu muôn đời. Không thể nghi ngờ sẽ lựa chọn lưu danh thiên cổ. Đương nhiên nếu như không thể lựa chọn, vậy tiếng xấu muôn đời cũng là một sự lựa chọn”

Nhìn màn mưa bụi lất phất trong đêm, ánh mắt Trương Dương vô cùng thâm thúy.

“Cậu có lựa chọn rồi sao?” Trần Hành Trường thở dài một tiếng. Hắn cũng cảm thấy điều này hơi khó hiểu.

“Không có, đúng tôi xuống đây, tôi muốn yên tĩnh một mình”

“Được”

Trần Hành Trường không đi ngay, nhìn đến khi Trương Dương biến mất mới khởi động xe.

Cả tối hôm đó, Trần Hành Trường nghĩ không biết mình có phải nằm mơ không. Sáng sớm tỉnh dậy, hắn chạy đến gốc cây đó, khi một lần nữa nhìn thấy cảnh héo úa, Trần Hành Trường mới tin mình không phải đang nằm mơ.

Đã bốn giờ sáng, Trương Dương một mình đi trên phố.

Gian hùng.

Kiên hùng!

Anh hùng!

Lưu danh thiên cổ, tiếng xấu muôn đời.

Những từ đó mãi quanh quẩn trong đầu Trương Dương. Đạo lý đều đã nói khi một chuyện rơi vào đầu mình, không phải mỗi một người đều có thể làm được. Quý tộc thành.

Gần như là một loại trực giác, Trương Dương ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn đường sáng rực hắn thấy ba chữ màu vàng.

Thấy ba chữ lớn màu vàng này, Trương Dương cười khổ, trong vô thức hắn đã đi trên con đường dẫn tới cửa Quý tộc thành.

Có người.

Nhìn qua rèm cửa sổ có thể mơ hồ thấy ánh đèn màu vàng, có thể khẳng định Quý tộc thành có người.

Trương Dương đã từng làm ở Quý tộc thành, biết quy luật nơi này. Bởi vì Quý tộc thành ở trên một con phố phồn hoa. Suốt hai tư tiếng đều có bảo vệ và hệ thống giám sát. Cho nên bên trong không cần có người phải trực. Quý tộc thành có quy định hết giờ nhân viên phải kiểm tra các thiết bị điện, tắt hết nguồn điện.

Hiển nhiên đó là Vương Yến.

Bây giờ người còn có thể tiến vào Quý tộc thành chỉ có Vương Yến.

Gần như là một động tác vô thức, Trương Dương đẩy cửa tiến vào. Cửa khóa, nhưng không làm khó được Trương Dương. Chân khí Tiên Đạo Mạn Mạn hơi vận chuyển, nhẹ nhàng dùng sức, ổ khóa đã mở ra.

Tầng một không có ai.

Trương Dương lên tầng hai.

Cửa kính trên tầng hai mở ra, ánh đèn sáng ngời phát ra từ nơi này chiếu xuống tầng một.

Trương Dương nhẹ nhàng đi vào cửa kính tự động.

Tất cả các bóng đèn trong phòng đều bật, im ắng, làm cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Không thấy Vương Yến.

Trương Dương từ từ đi tới, mới phát hiện ra Vương Yến đang nằm ngủ trên ghế. Vương Yến mặc một chiếc vest ngắn, một chiếc quần jean lửng hở chân, lộ ra vòng eo thon nhỏ trắng nõn. Chân hơi co quắp lại nằm trên ghế.

Hiển nhiên nàng hơi lạnh, muốn chui cả người vào trong khe hở của ghế.

Những sợi tóc mềm mại của nàng rơi trên mặt, lộ ra cái mũi trắng nõn và xinh xắn, đôi tay ngọc, một tay để gối đầu, một tay đặt trên ngực, che đi khe rãnh kinh tâm động phách.

Trương Dương không đánh thức nàng, cầm lấy một chiếc chăn trên giường nhẹ nhàng đắp lên người nàng. Hắn ngồi xổm bên cạnh nàng, mặt nàng bị những sợi tóc bao trùm nên chỉ có thể nhìn thấy cái mũi.

Một lúc sau, Trương Dương khẽ thở dài đứng lên, quay đầu lại nhìn bức thư pháp trên tường.

Đại tần thiết giáp như vùn.

Không hiểu sao Trương Dương lại nghĩ đến người đàn ông trung niên tóc dài trong dị không gian, nhớ đến mấy chục đại hán mặc áo giáp.

Nghĩ đến đây, Trương Dương không khỏi cười khổ. Có nhiều lúc sức tưởng tượng của mình thật phong phú. Người ngoài hành tinh đến trái đất không có gì ngạc nhiên. Nhưng người trái đất nếu muốn tiến vào dị không gian hiển nhiên là không có khả năng. Dù sao nền khoa học kỹ thuật của trái đất không thể làm được. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Mặc dù khoa học kỹ thuật trái đất đã phát triển cực nhanh trong gần trăm năm qua, nhưng vẫn chưa thể tự do ra vào không trung. Trước mắt loài người vẫn chưa thể ra khỏi Thái Dương hệ. Từ trái đất đến mặt trăng đã phải chuẩn bị rất phức tạp. Bao năm qua, loài người lên được mặt trăng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đột nhiên.

Trương Dương nghĩ đến một vấn đề. Nếu như người đàn ông trung niên tóc dài là loài người đi ra, mình có cho bọn họ tiến vào không. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Trương Dương giật mình.

Tại sao mình lại có suy nghĩ kỳ quái đó?

Tại sao mình lại xuất hiện sự lựa chọn đó trong đầu?

Chẳng lẽ trong vô thức của mình không muốn cho người này tiến vào...

Trương Dương cảm thấy cả người ớn lạnh.

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao lại sinh ra suy nghĩ này?

Chẳng lẽ bởi vì đối phương mạnh hơn cường giả?

Chẳng lẽ bởi vì võ công của người đó cao hơn mình? Mình cảm thấy sợ, vì sự sợ hãi của mình nên mới không muốn.

Trương Dương đi nhanh ra ngoài cửa. Hắn không muốn nhìn bức thư pháp kia nữa. Bức thư pháp đó mang đến áp lực rất lớn mà hắn không thể nói thành lời. Áp lực đó không đâu không có. Bức thư pháp đó làm cho người ta một cảm giác khác với sát khí mãnh liệt của Đại Hà, mà là một cảm giác quyền khuynh thiên hạ.

“Trương Dương”

Đột nhiên cả người Trương Dương cứng đờ lại, tay hắn đã đặt trên ổ khóa. Nhưng giọng nói dịu dàng của Vương Yến làm cho cả người hắn như hóa đá.

“Trương Dương, là anh sao?” Trên tầng, Vương Yến hình như đang đi giày.

Thân hình Trương Dương hơi run, từ từ dùng chân khời mở cửa, cửa mở ra, không một tiếng động biến mất ở ngoài cửa. Vương Yến từ trên tầng hai xuống, nâng bật đèn, tầng một sáng trưng.

Wang Yến đi đến cạnh cửa kính, nhìn thoáng qua ổ khóa đã bị di chuyển, nàng không khỏi kích động, vội vàng mở cửa kính....

“Trương Dương, Trương Dương, em biết là anh mà. Anh ra đi. Anh ra đi....”

“Trương Dương, em biết là anh....”

“Đi ra....”

“Hu hu... anh ra đi...”

Vương Yến hét lớn, giọng nói khàn khàn rất đau đớn. Nhưng ngoài mấy bảo vệ nghe thấy tiếng nàng chạy tới, trên đường không có một ai. Rốt cuộc Vương Yến không khống chế được bản thân, ngồi trên đường che mặt khóc.

Đám bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng không nói gì, im lặng lui lại. Mỗi một nhân viên quản lý ở đây đều biết bà chủ của Quý tộc thành có tính cách rất quái, tính tình nóng nảy, tốt nhất không nên dây vào. Có ai mới đến đều được mấy người có kinh nghiệm nhắc nhở.

“Trương Dương...”

“Trương Dương.... tại sao em muốn gặp anh? Tại sao?”

“Tại sao anh lại tới?”

“Tại sao?”

Vương Yến cúi đầu khóc. Đột nhiên qua kẽ tay nàng thấy một đôi giày da mới cứng.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt làm cho nàng nhớ nhung cả ngày lẫn đêm. Vương Yến không thể khống chế được tâm trạng của mình nữa, nàng bật dậy, ôm chặt lấy thân thể cao to đó. Chỉ ôm cơ thể này, mới làm cho nàng cảm thấy rất an toàn.

“Em biết anh tới mà, em biết” Vương Yến vui đến độ phát khóc.

Trương Dương không biết nói gì. Hắn cuối cùng không nhịn được mà phải rời khỏi tấm biển kia. Từ đầu đến cuối hắn vẫn nhìn Vương Yến.

Nghe Vương Yến khóc, tim hắn như có đao cắt.

“Em biết, em biết anh đã đến tỉnh hội. Em biết anh sẽ đến Quý tộc thành tìm em. Mấy hôm nay, cứ đến tối là em lại chờ anh ở đây. Anh biết không?” Vương Yến lẩm bẩm nói.

Trương Dương khẽ vỗ vai nàng, hắn chỉ có thể dùng cách này mà an ủi nàng.

Hai người dán sát vào nhau đi vào Quý tộc thành.

Trên thực tế cả người Vương Yến đều dựa vào Trương Dương, ôm lấy tay Trương Dương như sợ hắn đột nhiên biến mất vậy.

Ngồi trên ghế, cảm nhận thân thể Vương Yến hơi lạnh, Trương Dương lấy chăn khoác lên người nàng.

“Vừa nãy sao không đánh thức em?” Vương Yến để cho Trương Dương khoác chăn lên người mình, dựa đầu vào người Trương Dương không chịu xuống.

“Anh thấy em đang ngủ ngon nên không đánh thức em”

Trương Dương điều chỉnh vị trí một chút làm cho lưng quay về phía bức thư pháp. Bức thư pháp đó làm cho hắn cảm thấy khấn trương. Hắn phát hiện võ công mình càng cao, áp lực của bức thư pháp đó mang đến cho hắn càng lớn.

Đó chỉ là một bản in, nếu là bản gốc không biết sẽ có cảm giác như thế nào.

Đột nhiên Trương Dương rất muốn thấy bản gốc bức thư pháp này.

“Trương Dương, tại sao em không quên được anh?” Vương Yến cắt ngang dòng suy nghĩ của Trương Dương.

“Em vẫn cố quên anh. Nhưng càng muốn quên lại càng nhớ. Anh sao lại hành hạ em như vậy. Trương Dương, em không thể kiềm chế mình. Em không thể quên anh. Cả ngày em đều nhớ đến anh. Mặc dù chúng ta ở bên nhau không lâu. Nhưng những lúc bên anh luôn chiếm trọn tâm trí em. Trương Dương, anh là ma quỷ, ma quỷ”

Mắt Vương Yến khẽ khép lại, không ngừng lẩm bẩm, cơ thể mềm mại khẽ nhúc nhích trong lòng Trương Dương, làn da lạnh như băng trở nên nóng bỏng.

“Anh biết nguyên nhân” Trương Dương cười khổ nói.

“Anh biết nguyên nhân?” Vương Yến ngẩn người.

“Đúng” Trương Dương bắt đầu nói.

“Nói cho em biết” Mắt Vương Yến sáng rực lên.

“Vô công”

“Anh học xong Tiên Đạo Mạn Mạn?” Vương Yến mở to mắt, giấy dựa ngồi lên người Trương Dương. Bởi vì quần áo lộn xộn nên lộ da thịt tuyết trắng. Trương Dương hoa cả mắt.

“Không được nhìn” Vương Yến thấy Trương Dương thừ ra, không khỏi đỏ mặt, vội vàng sửa lại quần áo.

“Em cũng biết Tiên Đạo Mạn Mạn?”

“Tại sao em không biết. Vương Phong là anh họ của em mà” Vương Yến trừng mắt nhìn Trương Dương một cái. Về hờn dỗi đó làm cho tim Trương Dương đập mạnh. Không thể không nói Vương Yến không giống các cô gái khác, ngây thơ mà đầy quyền rũ.

“Ồ, anh biết...” Trương Dương cúi đầu trầm ngâm. Hắn mơ hồ cảm thấy điểm mấu chốt. Nhưng hắn lại muốn né tránh điểm mấu chốt đó.

“Em hỏi anh, anh có phải học xong Tiên Đạo Mạn Mạn?” Vương Yến kích động nói.

“Ừ, bảy thành”

“Oa, vậy anh rất lợi hại, đúng không?” Tay Vương Yến vung lên, trong tay thêm một khẩu súng, tay lại vung lên một cái, ống giảm thanh đã nằm trong tay nàng.

“Em... em... làm gì?”

Trương Dương thấy Vương Yến lấp ống giảm thanh, rất sợ.

“Hi hi, mẹ em nói, nếu học xong hai thành vô công Tiên Đạo Mạn Mạn, có thể ngăn cản được đạn”

“Em...”

Truyện “Đồ Thần Chi Lộ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhìn Vương Yến giơ nóng súng lên. Trương Dương lạnh hết sống lưng, tóc gáy dựng đứng. Tiên Đạo Mạn Mạn đột nhiên bộc phát, năng lượng hội tụ. Gần như là một bản năng tay hắn vung lên không trung, tạo thành một mảnh tàn ảnh.

“!”

“!”

“!”

Bảy tiếng súng liên tiếp vang lên, trong phòng đầy mùi thuốc súng. Vương Yến quỳ gối trên ghế, đôi mắt to trong suốt nhìn Trương Dương, đôi mi không ngừng chớp chớp, nàng rất sung sướng.

399. Chương 399 Tám Người Phụ Nữ Chờ Đợi.

Trương Dương cảm thấy bàn tay nóng rực.

Trương Dương từ từ buông tay ra, bảy đầu đạn xuất hiện.

“Vương đại tiểu thư, em không sợ bắn chết anh à?” Trương Dương lau mồ hôi trán, vừa nãy đúng là hắn khá sợ, tim còn đang đập mạnh. Khoảng cách gần như vậy ngay cả biết Tiên Đạo Mạn Mạn cũng làm hắn

cảm thấy rất nguy hiểm. Trên thực tế cường giả không phải vạn năng. Nếu ở tình huống không đoán trước được nguy hiểm mà bị đối phương đột nhiên tập kích, cũng rất dễ bị súng bắn chết. Đây cũng là nguyên nhân tại sao bắn tỉa có thể giết chết cường giả. Một cường giả ngăn được trăm viên đạn không có nghĩa là ngăn được cả ngàn viên đạn.

“May quá, may quá, không sao, không sao” Vương Yển ném súng xuống, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ bộ ngực đầy đạn của mình sau đó không ngừng vuốt ve mặt Trương Dương. Thấy Trương Dương không có việc gì nàng mới thở phào một hơi.

“Đại tiểu thư, nếu có chuyện anh đã chết rồi”.

“Anh không phải vẫn sống đó sao? Người ta do quá kích động mà. Không ngờ được luyện thành Tiên Đạo Mạn Mạn thực sự có thể đỡ đạn. Đáng tiếc em không thích hợp để tu luyện” Vương Yển bĩu môi nói.

“Ừ ừ. Em kích động đúng là khác người, vừa kích động liền nổ súng” Trương Dương bỏ bảy viên đạn vào gạt tàn, Vương Yển cẩn thận lau bàn tay bắn cho Trương Dương.

“Xin lỗi, em xin lỗi anh còn không được sao, hôn anh một cái” Đôi môi mềm mại của Vương Yển nhẹ nhàng hôn lên mặt Trương Dương, mặt nàng đỏ bừng đến tận cổ.

“Bây giờ em đã hiểu rõ chưa?” Trương Dương nhìn khuôn mặt như hoa của nàng.

“Hiểu gì?” Vương Yển sưng sốt.

“Em thích anh, chỉ bởi vì Tiên Đạo Mạn Mạn mà anh tu luyện hấp dẫn nữ tính sao, còn em không thích con người anh” Lời nói của Trương Dương có chút mất mát. Dựa vào võ công để được phụ nữ yêu, đây không phải điều mà mong muốn. Đây cũng là nguyên nhân hắn không dám quan hệ với các cô gái. Thực ra đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tạo thành chứng ngại tâm lý của hắn.

“Có quan hệ gì sao?” Vương Yển nghiêng đầu nhìn Trương Dương.

“Trương Dương, dù là nguyên nhân gì nhưng thích anh tức là thích anh, cần gì phải tính toán là thích như thế nào. Nếu như em thích anh vì công phu, vậy có khác gì em thích anh chứ?”

“Còn không phải đều là thích sao?” Vương Yển dừng một chút rồi nói thêm.

“Thích một người không cần lý do. Huống chi anh còn có một lý do để em thích, cần gì phải nghĩ nhiều. Trương Dương, anh biết bố em không?”

“Hả?” Trương Dương giật mình.

“Bố em là một người theo chủ nghĩa đại nam tử. Ông không cho phép bất cứ ai làm trái ý mình. Ông có một pháp tắc xử thế rất cổ quái. Dù là ai, chỉ cần vi phạm pháp tắc mà ông đặt ra đều chỉ có một con đường”

“Sao?” Tim Trương Dương co thắt lại.

“Chết”

“Vương Yển rất nhẹ nhàng nói chữ “Chết” Nhưng không biết tại sao Trương Dương lại nghĩ đến người đàn ông trung niên tóc dài kia, khí thế quân lâm thiên hạ đó, chỉ một cái phất tay đã hủy diệt chiến hạm. Chữ “Chết” này mang lại cho hắn áp lực rất lớn.

“Bố em không dụ dằng, không biết chăm sóc người khác. Nhưng có rất nhiều người phụ nữ yêu ông. Thậm chí còn có người độc thân đợi bố mười tám năm, vẫn đợi bố quay về. Hơn nữa em còn biết có ít nhất tám người phụ nữ đợi bố”

Trong mắt Vương Yển tràn ngập vẻ mơ hồ. Nếu như Vương Yển không phải nói đến bố mình, nhất định sẽ cảm thấy ghen ghét.

“Xem ra trên thế giới này còn có rất nhiều người phụ nữ ngu ngốc” Trương Dương thở dài một tiếng.

“Ngu ngốc? Ha ha ha... ha ha ha” Vương Yển cười rộ, từ từ không thể khống chế được mình, cười càng lúc càng lớn.

“Có gì đáng buồn cười chứ. Một người phụ nữ chờ một người đàn ông mười tám năm, ngoại trừ thời xa xưa chứ trong cuộc sống hiện thực này cho dù là có cũng rất ít. Đợi một người mười tám năm, không ngu ngốc thì là gì?”

“Hi hi, nếu các dì Băng, dì Lan biết anh nói các dì ấy là kẻ ngu, không biết sẽ nghĩ như thế nào....” Vương Yến cười nói.

“Vốn là như vậy mà. Một người phụ nữ theo đuổi hạnh phúc của mình, không phải là ngây ngốc chờ đợi sao” Trương Dương chịu ảnh hưởng của nền giáo dục hiện đại. Hắn không cho rằng một người phụ nữ chờ một người đàn ông mười tám năm là chuyện bình thường. Phân tích ở góc độ tâm lý, người phụ nữ đó nhất định có bệnh tâm thần.

“Trương Dương, sau này anh sẽ rõ. Em bây giờ có nói anh cũng không hiểu. Trên thế giới có rất nhiều người phụ nữ ngốc. Nhưng nhất định không phải mẹ em, dì Lam, dì Băng, dì Vi Vi... Anh cho rằng tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Đại Tần là người phụ nữ ngốc sao? Anh cho rằng phó chủ tịch tập đoàn Bạch Vân là người phụ nữ ngốc sao? Anh cho rằng người thừa kế duy nhất của công ty Yến thị là người phụ nữ ngốc sao? Anh cho rằng dì Na Na là một người phụ nữ ngốc sao?”

Vương Yến nhẹ nhàng véo tai Trương Dương, mặt đối mặt với Trương Dương. Trương Dương cảm nhận được mùi hương như lan từ miệng nàng, cảm nhận được mùi thơm trinh nguyên trên cơ thể nàng.

“Em nói xem, những người phụ nữ đó đều là hồng nhan tri kỷ của bố em sao?” Trương Dương cứng lưỡi nhìn Vương Yến. Những cái tên Vương Yến nói ra đều là các nhân vật rung trời chuyển đất.

Thấy vẻ kinh ngạc của Trương Dương, Vương Yến làm ra một động tác vô cùng hấp dẫn, vươn nhẹ đầu lưỡi đỏ hồng liếm liếm miệng Trương Dương. Động tác khiêu khích rất đơn giản này làm cho máu Trương Dương sôi lên, hắn cảm thấy mơ hồ. Mà Vương Yến chỉ hơi điểm một chút, rồi lập tức đẩy Trương Dương ra.

“Không, không phải hồng nhan tri kỷ” Vương Yến bắt được bàn tay không an phận của Trương Dương, quyen rũ nói.

“Vậy là gì...” Trương Dương vắt hết óc cũng không nghĩ ra.

“Là vợ, bố em có rất nhiều vợ...”

“Phốc...”

Trương Dương thiếu chút nữa ngã xuống ghế. Điều này thật không thể tưởng tượng nổi, đây đang là thời kỳ hiện đại. Một người thanh niên sinh ra trong thời cách mạng nghe thấy một người đàn ông có mấy người vợ thật quá kinh hãi. Trương Dương đang nghĩ không biết có phải mình về thời phong kiến không?

“Để làm gì?” Vương Yến nhìn Trương Dương, ánh mắt đầy quyen rũ.

“Không... không... không làm gì?” Trương Dương ngạo thẳng dậy.

“Trước đây em không thể hiểu nổi hành vi của bố, cũng không thể hiểu nổi mấy bà dì. Bây giờ em đã hiểu...”

Trên mặt Vương Yến xuất hiện một tia u buồn. Trương Dương thấy thế tim như muốn vỡ ra.

Bị ảnh hưởng bởi tình yêu của bố mẹ, suy nghĩ của Trương Dương về tình yêu nam nữ vẫn chịu ước thúc bởi quan niệm đạo đức. Hắn vẫn luôn cho rằng một người nếu đã yêu ai, vậy sẽ yêu cả đời. Đây chính là vấn đề vướng mắc của Trương Dương. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Tình yêu của bố mẹ có tác dụng quá quan trọng đối với suy nghĩ của Trương Dương.

Trương Dương hèn mọn, bỉ ổi, đáng khinh.

Trương Dương có chủ nghĩa đại nam tử, thậm chí Trương Dương háo sắc.

Nhưng Trương Dương vẫn ước thúc mình trong phạm trù đạo đức, không thể đột phá, cũng không muốn đột phá.

Hắn hơi yêu Tiêu Di Nhiên, tương tự như thăm mền.

Đối với Vương Yến, đó là sự thích thú.

Với mấy người Liễu Âm, Trương Dương đều có dục vọng muốn chiếm hữu của đàn ông.

Mà làm cho Trương Dương suy nghĩ nhất chính là Na Na. Đó là một người phụ nữ luôn quanh quẩn trong giấc mơ của hắn, người phụ nữ làm hắn luôn nhớ đến. Mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười của nàng đều làm cho Trương Dương điên đảo.

Giấc mộng mà Trương Dương không thể bỏ qua, giấc mộng xa xưa.

Đường như giấc mộng đó khiến nàng bỏ đi, hắn không thể chịu đựng được một người phụ nữ mình thích và thích mình lại phải cô đơn cả đời.

Nếu như phải lựa chọn, Trương Dương sẽ chọn Na Na.

“Nghĩ gì thế?”

Vương Yến lại dán sát vào người Trương Dương, bộ ngực đầy đặn đè lên người Trương Dương. Đáng tiếc Trương Dương đang bị tình cảm rối rắm của mình ảnh hưởng nên không để ý đến sự hấp dẫn quyến rũ đó. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Anh không làm được” Trương Dương nghĩ nghĩ rồi nói.

“Không làm được” Vương Yến đưa tay luồn vào trong quần áo Trương Dương, vuốt ve cơ thể đầy vết thương của hắn, vẽ mặt đau lòng.

“Anh không thể giống bố em. Cho dù anh muốn, cũng sẽ có người không muốn” Trương Dương nghĩ đến khuôn mặt lạnh như băng của Na Na, dứt khoát nói.

“Trương Dương, nếu như em không yêu cầu danh phận thì sao?” Vương Yến cười giả hoạt.

“...” Trương Dương há hốc mồm.

“Trương Dương, sau này anh sẽ hiểu, anh sẽ hiểu” Vương Yến khép mắt lại, lẩm bẩm. Nàng dịu dàng hôn môi Trương Dương, lưỡi đưa vào miệng hắn. Trương Dương cảm thấy cơ thể nàng cứng lại, run lên. Dù sao Vương Yến cũng là người con gái chưa trải sự đời. Mặc dù là nàng chủ động khiêu khích Trương Dương, nhưng nàng cũng rất khấn trương, căng thẳng, cảm thấy như bị điện giật, không nói nên lời.

Lưỡi Trương Dương không nhịn được mà quần lấy lưỡi nàng.(hot hot)

400. Chương 400 Quan Chiến.

Nếu như Trương Dương là Liễu Hạ Huệ, như vậy đã không có danh hiệu “Vua nhìn trộm”, không trở thành người mà Lưu Bư sùng bái. Trên thực tế Lưu Bư quen với Trương Dương bởi vì cho Trương Dương là một người đàn ông chân chính. Một người đàn ông dám làm dám chịu, dám nhìn trộm.

Khi một cô gái xinh đẹp như hoa, da trắng như tuyết, nói ra lời không cần mình phụ trách đầy hấp dẫn, có ai là không động lòng.

Nếu ở tình huống này mà không động lòng, như vậy chỉ có ba khả năng. Thứ nhất có bệnh, thứ hai vẫn là có bệnh, thứ ba cũng là có bệnh.

Trương Dương không có khuyết điểm, đây là điều không cần nghi ngờ. Dù có bệnh gì thì thần công Tiên Đạo Mạn Mạn cũng đã chữa khỏi rồi.

Gần như là một bản năng, Trương Dương nhẹ nhàng đặt Vương Yến nằm xuống ghế.

Đường cong hoàn mỹ nóng bỏng cùng với những mảng da thịt tuyết trắng lộ ra làm cho Trương Dương nóng đến cực điểm, không ngừng dùng ánh mắt nhìn khắp cơ thể Vương Yến. Vương Yến xấu hổ nhắm mắt lại, đôi long mi dài không ngừng run lên. Nàng đã chuẩn bị từ rất lâu, chuẩn bị thừa nhận mưa móc ân ái.

Nàng đã đợi ngày này từ lâu lắm rồi, từ lúc hiểu chuyện ân ái nam nữ, nàng đã chờ đợi khoảnh khắc mất hồn này.

Trương Dương đưa tay phải ra, hần như sự làm Vương Yến giật mình, nhẹ nhàng đặt lên chân trắng nõn của nàng. Da thịt bóng loáng chạm vào tay, tay hần hưng phấn mà run lên nhè nhẹ. Tay hần từ từ di chuyển xuống mắt cá chân của nàng, nhẹ nhàng nắm lấy, da thịt nhần nhụi mà co dãn như tỏa sáng.

Bàn tay thô ráp cọ xát lên đó, da thịt trong suốt, bàn tay nhẹ nhàng từ mắt cá chân tiến lên trên, đặt trên đùi non của nàng. Hai tay hần nhẹ nhàng tách hai chân nàng ra. Vương Yến cảm thấy cơ thể mình như bay lên, nàng vô cùng sung sướng không nhịn được mà rên lên.

Quần áo càng lúc càng ít.

Hai chân trơn bóng cân xứng hiện ra trước mặt, da thịt trắng nõn mà lộng lẫy, đường cong tuyệt đẹp, đôi chân ngọc ngà của làm đủ làm cho bất cứ người đàn ông nào cũng điên cuồng.

Tay phải Trương Dương đặt lên đùi nàng, cảm thấy thật ấm áp và mềm mại, rất co dãn. Trương Dương như một ngọn núi lửa đang bộc phát, hần không nhịn được nữa mà tiến tới, dục vọng luôn kiềm chế bản thân trong nháy mắt đã bộc phát. Hai tay ôm lấy đùi nàng mà vuốt ve, đôi chân ngọc ngà của nàng làm hần yêu thích không muốn buông tay, không ngừng sờ soạng.

Hần không ngừng hôn môi nàng, liếm, mút, da thịt trắng nõn làm cho hần đạt đến đỉnh cao. Được hần vuốt ve, Vương Yến cảm thấy cơ thể mình nóng ran, không ngừng rên rỉ, hàng mi nhú lại.

Da thịt tuyết trắng mịn như tơ, Trương Dương yêu thích không muốn buông tay, hần nhẹ nhàng vuốt ve. Hần đã bị sự mềm mại, trơn nhẵn đó làm cho si mê, đắm chìm trong mùi hương mỹ nữ nhàn nhạt tỏa ra.

Cắt trăm vạn chữ.

Tình cảm mãnh liệt như sóng thần, từng cơn sóng dâng lên không ngừng lại.

Đến tận tám giờ sáng, Trương Dương vẫn còn chìm đắm trong bể dục.

Cả người hần đang bị vây trong trạng thái điên cuồng, giống như muốn phát tiết tất cả trên cơ thể mềm mại mà trắng như tuyết của Vương Yến.

Áp lực mấy tháng nay đã hoàn toàn được phát tiết trong mấy tiếng ngắn ngủi.

Đêm đó, Vương Yến đến tận sáng vẫn không ngừng lại, cảm giác sung sướng, đau đớn đan xen nhau.

Nước mắt.

Sung sướng.

Đau đớn.

Kích tình.

Tất cả áp lực và sung sướng được thổ lộ hoàn toàn trong ánh ban mai. Giờ phút này này tất cả đạo đức và pháp luật đều không thể áp chế dục vọng đã bám rễ trong lòng Trương Dương.

Dù là Trương Dương hay Vương Yến, cả đời bọn họ đều nhớ giờ phút này, nhớ đến buổi sáng mà linh hồn và thể xác bọn họ dung hòa vào nhau. Mỗi một động tác, mỗi một chi tiết đều được hoàn thành.

Khi ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ vào trong phòng, khi cửa Quý tộc thành được mở ra, hai người mới tỉnh lại khi vẫn ôm chặt lấy nhau. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Bọn họ đến làm rồi” Trương Dương trầm xuống, hần nghĩ đến Liễu Ám.

“Anh.... kệ bọn họ đi. Hôm nay ở bên em cả ngày, không được phép ra ngoài. Hôm nay anh là của em” Vương Yến nhìn Trương Dương đầy quyến rũ, cặp vú trắng nõn cao vút làm Trương Dương hoa cả mắt.

“Nhưng...” Trương Dương nhìn thoáng qua cửa kính đang mở.

Vương Yến bịt miệng hắn, bàn tay ngọc đỏ hồng với lấy hai chiếc điều khiển trên mặt bàn, khẽ ấn một cái, cửa kính đóng lại, rèm cửa màu hồng nhạt nhẹ nhàng phát ra tiếng “Tì tì”, khép lại.

Bây giờ đây là một nơi cách biệt với thế giới. Trương Dương thở dài một hơi, hai mắt lại rơi vào da thịt như ngọc của nàng.

“Đừng mà, người ta cả đêm không được nghỉ, người ta đi tắm...”

Vương Yến khẽ cười, tránh khỏi ma trảo của Trương Dương, cầm lấy một chiếc khăn lông màu trắng, chạy về phía phòng tắm. Cơ thể với đường cong tuyệt mỹ ẩn hiện trong chiếc khăn, máu Trương Dương lại sôi lên, thiếu chút nữa chạy vào phòng tắm. Khi cửa phòng tắm vang lên một tiếng “Tách” Trương Dương mới hậm hực nằm ở trên giường.

Đêm đó hai người lăn qua lăn lại trên ghế. Mặc dù ghế rất rộng nhưng không thoải mái như nằm ở trên giường. Sau khi nằm lên giường, Trương Dương cảm thấy hơi mệt, mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi.

Trương Dương có một giấc mơ tuyệt vời.

Trong mộng hắn thấy mình ôm trái ôm phải, mơ thấy mình thê thiếp thành đàn, mơ thấy mình biến thành Dương Quang, một chiếc giường lớn với đầy mỹ nữ, bị mình chiếm đoạt.

Trong giấc mơ, Trương Dương cảm thấy một cơ thể mềm mại nằm trong lòng hắn, cảm thấy một đôi môi đỏ mọng hôn lên trán hắn.

Giấc mơ này rất dài.

Vô số phụ nữ xuất hiện trong giấc mơ, vô số khuôn mặt xinh như hoa: Tiêu Di Nhiên, Liễu Âm, Vương Yến, Tuyết Liên, Na Na....

Na Na.

Đột nhiên Trương Dương bừng tỉnh, khuôn mặt lạnh như băng ngay trước mắt làm hắn như rơi vào hầm băng thấu xương.

“A.... Na Na”

Trương Dương hoảng hốt ngồi dậy.

Một người.

Một người phụ nữ vẻ mặt lạnh lùng, mặc bộ đồ đen bó sát người đứng đó.

Là Na Na.

Na Na lẳng lặng ngồi ở đầu giường không nhp>

“Trương Dương, ai.... a... chị Na” Vương Yến nghe thấy giọng nói của Trương Dương nên cũng tỉnh lại. Mơ mơ màng màng dụi dụi mắt, thấy có một người ngồi ở đầu giường, nàng hoảng sợ vội vàng lấy chăn che thân thể trần truồng, thò ra nhìn Na Na. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Không ai có thể bình tĩnh nổi khi gặp tình huống này.

Trong phòng rất im ắng.

Trương Dương không biết nói gì, càng không thể nhúc nhích. Bây giờ hắn và Vương Yến trần truồng nằm ở trên giường, giải thích thế nào cũng là thừa.

“Chị Na Na, chị đến từ bao giờ?” Vương Yến hình như hơi sợ Na Na, rụt rụt cổ, mặt đỏ bừng, hai mắt không dám nhìn thẳng vào Na Na.

“Lâu rồi...”

“Lâu rồi...” Vương Yến lý nhí nói.

“Hai người chưa bắt đầu chị đã tới” Na Na lạnh nhạt nói.

Trương Dương và Vương Yến há hốc mồm, giống như có cảm giác bị người ta bắt gian.

“Chị Na Na, em... bọn em” Vương Yến lắp bắp không biết nói gì.

“Không có gì, hai người cứ tiếp tục, chị chỉ thấy hai người đã hơn hai mươi tiếng không ăn gì nên mang chút thức ăn đến”

Na Na đứng lên, đi đến cạnh bàn. Trương Dương và Vương Yến ngạc nhiên nhìn thấy trên mặt bàn có hai bát mì ăn liền và một bình nước sôi.

Na Na không một chút cảm tình bóc bát mì, đổ nước sôi vào sau đó khuấy lại, động tác rất cẩn thận và chăm chú. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Mấy phút sau mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Gần như cùng lúc bụng Vương Yến và Trương Dương đều sôi lên. Hai người không khỏi xấu hổ cười cười. Hai người không biết đã diễn cuồng bao lâu, ngay cả nước cũng không uống một ngụm, sao không đói chứ.

Nhưng dù đói hai người cũng không dám xuống giường: “Hai người ăn đi, chị ra trước. Đúng, Trương Dương đây là số điện thoại của tôi. Cậu về thành phố C sau khi xử lý xong mọi chuyện thì liên lạc với tôi, có chuyện rất quan trọng” Na Na đi đến cửa sổ rồi nói.

“Na Na...”

“Chị Na Na...”

“Hả?” Na Na quay đầu lại, vẻ mặt thản nhiên, không biết được trong lòng nàng đang nghĩ gì.

“Tôi...”

“Không muốn tôi đi?” Na Na cười cười, không ngờ quay lại ngồi ở đầu giường.

401. Chương 401 Một Yêu Cầu Nhỏ.

“Em đi thì tốt hơn. Đúng rồi, thời gian không còn sớm, anh hẳn là nên quay về thành phố C đi”.

Na Na nhẹ nhàng thở dài một tiếng rồi đứng lên, chậm rãi tiêu sái đi đến phía trước cửa sổ, thân thể khẽ động đã tung lên biến mất ra ngoài, chỉ để lại hai tô mì ăn liền nóng hôi hổi...

Nhất thời cả hai lâm vào trầm mặc, họ sao còn tâm trạng nào mà ăn mì ăn liền nữa.

Bị người khác ‘nhòm’ hết tuyệt không phải là một cảm giác dễ chịu.

Cứ nghĩ tới việc Na Na nhìn bọn họ ‘chiến đấu’ hơn 20 giờ, hai người đều có cảm giác vô cùng xấu hổ.

“Đều tại anh, đều tại anh hết...” Vương Yến dùng hai nắm tay nhỏ nhắn nắm lấy liên tục lên ngực Trương Dương.

“Sao lại trách anh...”

“Anh là cường giả mà có người bên cạnh nhìn lên cũng không biết. Nếu không trách anh thì trách ai nữa? Xấu hổ chết mất...” Vương Yến hung hăng nhéo lên người Trương Dương.

Trương Dương không nói được gì, chẳng ai trong lúc ‘dầu sôi lửa bỏng’ thể mà còn tâm trí theo dõi chuyện xung quanh cả.

Cường giả có phải là vạn năng đâu!

Nếu Na Na là một sát thủ, tỏa ra sát khí thì Trương Dương khẳng định có thể phát hiện ra Na Na. Vấn đề ở chỗ Na Na không đến để giết hắn mà là đến tìm hắn...

Làm sao bây giờ?

Na Na vì sao lại có thái độ thản nhiên như thế?

Trương Dương có một cảm giác hoảng sợ, Na Na càng bình thản, Trương Dương càng cảm thấy không yên tâm. Với tính cách của Na Na tuyệt đối sẽ im lặng không một tiếng động rời đi, vĩnh viễn không còn nhìn mặt hắn nữa, không thể có khả năng lại lẳng lặng ngồi chờ ở đầu giường...

Na Na rốt cuộc đang nghĩ gì?

Nhìn hai tô mỳ ăn liền trên bàn, Trương Dương nhất thời cảm giác hỗn loạn, cho đến giờ, Na Na vẫn là lựa chọn ưu tiên của hắn.

Cho dù là Tiêu Di Nhiên cũng xếp sau Na Na.

Trương Dương phát hiện ra, bản thân mình sau khi phá bỏ tấm thân ‘xử nam’, ngược lại hình như càng cổ hủ hơn.

“Trương Dương, anh xem Na Na tỷ đã đi chưa?”

Vương Yến mở to đôi mắt cảnh giác nhòm xung quanh, đúng là một khi đã bị rấn cấn, mười năm sau vẫn sợ cả cái dây thừng...

Vương Yến nói vậy khiến Trương Dương đang miên man suy nghĩ nhất thời bừng tỉnh, vội vàng mang tư cảm hưởng chung quanh mấy trăm mét dò xét, tất cả đều bình thường.

“Đã đi rồi...” Trương Dương có một chút mất mát.

“Hi hi, đã đi rồi. Na Na tỷ quả là lợi hại, dĩ nhiên nhòm trộm chúng ta...” Vương Yến nói đến câu sau, giọng đột nhiên nhỏ xuống vo ve như tiếng muỗi kêu, vẻ mặt đỏ bừng, thẹn thùng giấu thân thể vào trong chăn, chỉ có ánh mắt vẫn ngượng ngùng và hàng lông mi dài chớp chớp...

“Yến tử...”

“Vâng...?”

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng xấu hổ của Vương Yến, Trương Dương nhất thời nhiệt huyết dâng tràn, quên hết thấy ôm lấy cái eo thon nhỏ của Vương Yến, kéo thân thể mềm mại như không xương của nàng vào trong lòng mình, vuốt ve mãnh liệt một hồi. Sau đó lại cúi đầu tìm được cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi đang thở ra mùi hương thơm như hoa lan của nàng, hắn xấu xa tách hai hàm răng ngọc ra, rồi điên cuồng cắn lấy cái lưỡi mềm mại thơm tho kia mà đảo, mà hút...

Bàn tay hắn ma sát sinh ra cảm giác như điện giật lan khắp thân thể như ngọc của nàng, cảm giác đó còn hướng đến tận sâu thẳm trong óc, làm người ta sung sướng vạn phần, quả là thoải mái. Dưới khoái cảm mãnh liệt đến cực điểm kích thích, đầu óc Vương Yến trở nên trống rỗng, tâm hồn thiếu nữ bay bổng chìm đắm trong một loại cảm giác mê say, kích thích đến mức khiến nàng chỉ muốn chết chìm trong khoái cảm nhục dục.

Thân thể mềm mại như không xương xinh đẹp tuyệt trần của nàng nằm dưới thân thể hắn đẹp đến mức khó nói nên lời, đang nhẹ nhàng rung động. Cánh tay ngọc run rẩy, mười ngón tay thon dài trắng như tuyết co lại nắm lấy mép giường, mu bàn tay như phấn như ngọc do dòng sức hiện lên vài tĩnh mạch nhỏ màu xanh như ẩn như hiện ...

Dưới sự hưng phấn tốt cùng, Vương Yến đôi má lúm đồng tiền đỏ bừng, hai mắt nhắm lại, hơi nhú mào, há miệng cắn nhẹ vào vai của Trương Dương. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Sau khi mấy cơn ‘sóng triều’ nối tiếp nhau qua đi, hai thân thể dưới dư âm khoái cảm cực độ của trận giao hoan cùng nằm xụi lơ xuống. Ngọc thể mềm mại của Vương Yến vô lực nằm trên giường, mồ hôi đầm đìa, hơi thở nóng bỏng thơm tho hỗn hển, khuôn mặt tuyệt sắc đỏ bừng, nhìn vô cùng dụ người. Lúc này đầu óc nàng trở nên trống rỗng, dường như quên mất luôn mình đang ở đâu...

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hai người cũng không muốn mất đi khoảnh khắc an nhàn hiếm hoi này, gắt gao ôm nhau , muốn cho khoảnh khắc đẹp đẽ này dừng lại mãi...

“Dương ca, hạnh phúc không?” Vương Yến nỉ non hỏi.

“Hạnh phúc” Trương Dương lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, cảm nhận được khoái cảm từ thân thể đang run rẩy kia mang lại...

“Anh thấy áp lực sao?” Vương Yến nằm ở trên người Trương Dương, nhẹ nhàng cắn ngực hắn.

“Anh...không biết nữa...”

Trương Dương ngăn mình không nghĩ đến tương lai. Cùng Vương Yến giao hoan, cũng không phải là hẳn nhất thời tâm huyết dâng trào, ở nhà Mao Nhân Quốc kia đã có viết :” Người không phong lưu uống thiếu niên”. Hơn nữa Trương Dương vốn đã bắt đầu có kế hoạch giải thoát mình khỏi trói buộc của đạo đức. Trước đến giờ, hắn luôn là người làm gì cũng có kế hoạch tính toán cả.

“Trương Dương, anh yên tâm, em sẽ không đòi hỏi làm phiền anh, em là tự nguyện ...”

Vương Yến ánh mắt tựa như trăng rằm, yêu mị cười, bên trong đôi mắt có một tia giả hoạt làm cho Trương Dương có một loại cảm giác khó hiểu, hắn không rõ Vương Yến vì cái gì mà lại có loại vẻ mặt này.

“Vì cái gì không đòi hỏi anh?” Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Bởi vì, em tin tưởng, anh sẽ lấy em, em tin chắc!” Giọng Vương Yến tràn ngập tin tưởng.

“Anh...”

“Dương ca, em không cần anh hứa hẹn, em biết, anh cũng thích Na Na tỷ, em không quan tâm anh lựa chọn chị ấy mà không chọn em. Em vẫn sẽ không đòi hỏi anh, sự tin tưởng của em không phải cần sự hứa hẹn của anh, về sau, anh sẽ hiểu được” Vương Yến ôm chặt lấy Trương Dương, hôn lên vành tai Trương Dương, hơi thở nóng bỏng làm Trương Dương mê mẩn một trận.

“Anh thật sự không rõ, Yến tử, có thể nói cho anh không?” Trương Dương đem thân thể mềm mại của Vương Yến đặt xuống dưới người mình, nhìn vào mắt nàng, hỏi.

“Em không nói cho anh đâu!” Vương Yến đối với tư thế hiện tại của Trương Dương có chút...không chịu nổi, thở hổn hển nói.

“Có chịu nói không?” Trương Dương có chút bức mình, bắt đầu chọc vào nách Vương Yến.

“Hi hi...Không nói đâu... Em không ... Đừng mà...Anh...đừng mà...”

Vương Yến không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ, nghe âm thanh đầy vẻ dâm my động lòng người, nàng cũng hơi cảm thấy thẹn thùng, khuôn mặt lại đỏ bừng.

Từ chối, ngược lại chính là một loại hấp dẫn mãnh liệt.

Trương Dương lại không thể dừng được, bắt đầu tiếp tục ‘công thành chiếm đất’... Vương Yến vẫn không chịu nói cho Trương Dương biết nguyên nhân.

Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Vương Yến anh đi đây!” Trương Dương nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ nơi đã có vài tia nắng ban mai xuất hiện. Bọn họ đã ở trong phòng hai mươi mấy giờ đồng hồ, trời cũng đã sáng rồi.

Sau đó, Trương Dương đã mặc quần áo xong, toàn bộ đều là quần áo Vương Yến tự mình lựa chọn ở ‘Quý tộc thành’.

Nàng giống như một người vợ nhỏ hiền thực, giúp Trương Dương cắt mác nhãn hiệu, đi giày giúp hắn, chỉnh sửa quần áo phẳng phiu, cạo tỉ mỉ chải tóc cho Trương Dương ...

Mỗi việc nàng đều làm vô cùng chuyên chú.

Cuối cùng, Vương Yến cũng đã thắt xong nút cuối cùng cho Trương Dương.

“Trương Dương, nhìn anh đẹp trai lắm!” Vương Yến lui ra phía sau vài bước, hai mắt mê say nhìn người đàn ông đã biến nàng thành phụ nữ. Đây là người đàn ông thường xuyên làm nàng nhưng nhớ mơ mộng, cũng là người đưa nàng đến cực lạc...

“Em cũng rất đẹp” Trương Dương đi đến trước người Vương Yến, dùng hai tay nâng lấy khuôn mặt kiều diễm như hoa của nàng.

“Đi thôi, nhớ gọi điện thoại cho em”

“Ừ!”

“Trương Dương, nhớ kỹ, em mặc kệ anh có bao nhiêu phụ nữ, em chỉ có một yêu cầu” Vương Yến nói xong, nhẹ nhàng dựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của Trương Dương, để cho Trương Dương dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nàng.

“Ừm...” Trương Dương trong lòng khấn nguyện.

“Đừng khấn nguyện, tim anh đang đập thành thịch kìa” Vương Yến cười khanh khách, dường như việc Trương Dương khấn nguyện khiến nàng rất vui vẻ.

“Nói đi, chỉ cần Trương Dương này làm được, cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa anh cũng không ngại” Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Trương Dương cảm nhận thấy thân thể mềm mại trong lòng mình nóng bỏng, kiềm chế không nổi dục hỏa thiêu đốt hừng hực.

Sau khi Trương Dương trở thành ‘đàn ông chân chính’ xong, hắn phát hiện, mỗi cái ánh mắt khiêu khích của Vương Yến, mỗi nụ cười yêu mị của nàng đều làm cho tâm hồn hắn điên đảo. Dường như sự miễn dịch đối với nữ sắc của hắn đã... giảm hẳn. Hiện tại chỉ mới ôm Vương Yến thôi mà đã làm cho hắn không thể không vận nội công để dập tắt phản ứng sinh lý của cơ thể.

402. Chương 402 Mục Đích Của Mạch Phi.

“Ừ, anh sẽ nhớ kỹ, hơn nữa, anh cũng sẽ làm được điều đó!”

Trương Dương không chút do dự gật đầu, việc này hắn làm được. Dù sao đi nữa, Vương Yến cũng là nữ nhân đầu tiên của hắn, còn hắn cũng là người đàn ông đầu tiên của nàng.

Một người nam nhân, bất kể về sau thế nào, đối với nữ nhân đầu tiên của mình không bao giờ có thể quên được.

Con người một đời có thể quên đi rất nhiều người và rất nhiều chuyện, nhưng tuyệt đối sẽ không quên được người phụ nữ đầu tiên của mình. Vương Yến thỏa mãn, lại giúp Trương Dương chỉnh sửa lại bộ âu phục thêm một lần nữa.

“Đi thôi!”

Trương Dương lại nhẹ hôn Vương Yến một cái nữa, rồi biến mất trong ánh nắng ban mai...

Nhìn Trương Dương khuất dần trong ánh nắng ban mai, Vương Yến cảm giác cả người mềm nhũn, khóe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười kỳ diệu.

Một nữ nhân có nhiều cách nắm lấy một nam nhân.

Khiến cho nam nhân đó quen với việc có bạn trong cuộc sống.

Nắm được cái dạ dày của anh ta.

Làm cho anh ta cảm nhận được nhu tình như nước của bạn.

Biện pháp quả thật có rất nhiều!

Wang Yến dùng cái gì để nắm giữ trái tim Trương Dương đây?

Không ai biết được, Trương Dương cũng không biết. Hắn không hiểu sao chính cái thái độ “em không cần gì” của nàng, ngược lại khiến cho hắn rất không thoải mái.

Bất cứ người con trai nào cũng hy vọng cô gái của mình yêu mình điên cuồng, còn loại thái độ “không đòi hỏi” này của Vương Yến bỗng khiến Trương Dương sinh ra một loại cảm giác thất bại.

Tâm lý con người chính là kỳ diệu như vậy. Một cô gái sau khi cùng bạn lên giường nhưng sau đó chẳng yêu cầu đòi hỏi gì. Thậm chí còn cho phép bạn đi tìm các cô gái khác. Bất cứ người con trai nào cũng đều sẽ hoài nghi về vị trí của mình trong lòng cô ấy, thậm chí có khi còn đâm nghi ngờ không biết cô ấy rốt cuộc có yêu thương mình không nữa....

Giờ đó cũng chính là cảm giác và hoàn cảnh của Trương Dương.

Đây là một loại cảm giác rất là buồn bực, không biết phải làm sao. Đến lúc quay về khách sạn, Trương Dương mới tạm thời dứt bỏ được đám bông bong những suy nghĩ trong đầu.

Trương Dương lặng lẽ mở cửa phòng, vừa nhìn vào trong nhất thời ngẩn cả người.

Bên trong phòng vẫn giữ nguyên hiện trạng y hệt như lúc hấn rời đi. Lưu Bư, A Trạch, Tiểu Lý Tử ba người vẫn ngồi y chỗ cũ, thậm chí một chút xê dịch cũng không có!

Ba người dường như đang chìm trong trạng thái minh tưởng.

Mặc dù là trạng thái minh tưởng, nhưng phản ứng mỗi người lại khác nhau. Dọa người nhất chính là Lưu Bư, có thể vì vài ngày không chịu cạo râu nên râu tóc xồm xoàm, cả người kinh mạch phồng căng, cơ thịt cuộn cuộn, nhìn tựa như một đầu mãnh thú có vẻ nằm yên mà bất cứ lúc nào cũng có thể chồm lên. Cả người hấn bao phủ bởi một màn sương mù mỏng manh, tràn ngập sát khí cường liệt.

Mà A Trạch so với Lưu Bư lại hoàn toàn trái ngược, cả người ngưng trọng vô cùng, khiến cho người ta cảm giác thấy một loại hàn khí bức người.

Bình thần nhất lại chính là Tiểu Lý Tử, giờ này cả người đang được một quang hoàn màu xanh bao quanh, tựa như thần tiên đắc đạo vậy, toát ra cảm giác rất phiêu nhiên thanh đạm.

Trương Dương nhìn ba người có chút kinh ngạc. Chỉ có hơn một ngày mà ba người lại có thể đều có thu hoạch. Lưu Bư cùng A Trạch đều đã đi đến cánh cửa lớn của cường giả. Đương nhiên muốn vượt qua cánh cửa lớn này cũng không hề dễ dàng, có khi mất cả đời.

Cao thủ võ thuật cùng với cường giả là hai loại cảnh giới hoàn toàn bất đồng, cách nhau một trời một vực vậy!

Có những cao thủ võ thuật đều không thể nào vượt qua được bước trọng yếu đó.

Khi đã đạt đến điểm giới hạn của cường giả, muốn tiến bộ không chỉ còn phụ thuộc vào việc cố gắng tu luyện là có thể đạt tới được, mà còn cần phải có nhiều cơ duyên cùng với cảm ngộ tâm linh ngoài ý muốn.

Trong lịch sử, mỗi khi có người đột phá cường giả cảnh giới, đều có cảm giác như sắp chạm tới nó cả trăm ngàn lần, nhưng chợt giật mình nhận ra không thể nào chạm tới được... Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Kỳ thực, luyện công cũng giống như đi cửa gái vậy. Khi bạn theo đuổi một em xinh đẹp cao nhã, tính cách lạnh lùng, bạn sẽ có cảm giác sao mà khó thể, nhưng lúc đã cửa được nàng vào tay rồi, ắt sẽ có cảm giác ‘thì ra cũng chỉ thế!’

“Đã về rồi!”

Ba người như đồng thời cảm ứng được Trương Dương, gần như cùng lúc mở mắt, cùng nói.

“Ừ, chúng ta ăn sáng rồi trực tiếp đến thành phố C. Chúc mừng các vị võ công lại có đột phá” Trương Dương cười cười nói.

“Ha ha, Trương Dương, không biết vì lý do gì, sau khi nghe mấy điều cảm ngộ tâm đắc của bọn người, mỗi thời khắc ta đều như có những ý tưởng mới” Lưu Bư nhìn cơ thể lộ ra của mình, đắc ý cười to nói.

“Đúng rồi, ta cũng có cảm giác như vậy. Sau này mọi người nên trao đổi những điều tâm đắc nhiều hơn, có thể điều đó vô dụng với bản thân mình, nhưng có khi lại phi thường hữu dụng với người khác. Sau này có

thời gian ta sẽ đem ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ kết hợp với võ công của mọi người rồi sửa sang thêm một chút. Ta có cảm giác mấy loại võ công này có một mối liên hệ nào đó...”

Bốn người lại trao đổi với nhau thêm một hồi, mãi đến khi ánh nắng bên ngoài bắt đầu chói chang, ba người Lưu Bưu đều tự quay về phòng để rửa mặt, Trương Dương mở máy tính ra.

Lúc Trương Dương kiểm tra đến giá cả kim loại giao dịch trên mạng, không khỏi cảm thấy hết hồn. Chỉ mới có hơn một ngày mà giá cả mỗi tấn lại tăng thêm chừng 300 nguyên Nhân dân tệ. Đã thế này thì việc giá cả nhảy tăng tạm thời không thể ngăn chặn được.

Xem ra phải lập tức giải cứu cho Tiểu hòa thượng, nếu không chẳng có cách nào điều tra ra ngọn nguồn. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Mỗi lần nghĩ đến giá cả kim loại dao động, Trương Dương có một cảm giác chịu một áp lực vô hình.

Hắn vẫn lảng tránh không muốn đối mặt với chuyện có vẻ đang phát sinh.

Trên thực tế, lần đầu tiên nhìn thấy giá cả kim loại tăng cao, Trương Dương đã nghĩ ngay đến kim giáp đại hán kia. Nếu số kim loại kia bị kim giáp đại hán dùng để chế tạo phi thuyền, không thể nghi ngờ là nhân loại sẽ phải gánh chịu thảm họa ra sao.

Một khi có phi thuyền vũ trụ, kim giáp đại hán sẽ lập tức đầu tiên là khống chế địa cầu, biến địa cầu trở thành hậu phương lớn của hắn để đối kháng với trung niên tóc dài. Nếu như vậy thì địa cầu sẽ lâm vào vòng chiến hỏa...

Không được!

Phải ngăn cản hắn.

Nhìn các số liệu mới máy tính đang không ngừng hiển thị ra, Trương Dương có cảm giác thời gian trôi quá gấp gáp, hiện tại phải tìm được đích đến của số lượng kim loại khống lồ kia.

Trương Dương tin tưởng mặc dù mình không phải là đối thủ của kim giáp đại hán kia, nhưng mình thừa sức phá hỏng kế hoạch của hắn.

Thực vậy, chế tạo một chiếc chiến hạm vũ trụ không hề đơn giản như tưởng tượng. Đến một cái phi cơ tính ra cũng có tầm mấy vạn linh kiện lớn nhỏ đủ loại. Như vậy sự phức tạp của một chiến hạm vũ trụ có thể nói là khó có thể tưởng tượng được. Hơn nữa, khoa học kỹ thuật của địa cầu còn chưa đạt tới mức tạo được chiến hạm vũ trụ. Nếu muốn chế tạo một con thuyền có thể xuất nhập không gian thông đạo vũ trụ chiến hạm, tuyệt đối không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành được! Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Vật càng khổng lồ chế tạo lại càng phức tạp. Mà chính mình chỉ cần phá hoại vài điểm mấu chốt là có thể ngăn cản kim giáp đại hán kia chế tạo phi thuyền vũ trụ.

“Vào đi, cửa không khóa” Trương Dương hô một tiếng.

“Xin chào” một người đàn ông mặc âu phục đi giày da lễ phép tiêu sái bước vào.

“Mạch Phi!” Trương Dương kinh ngạc nhìn thanh niên kia.

“Trương tiên sinh, ta là do Đỗ Tuyết phái đến hợp tác với ngài”

“Hợp tác?” Trương Dương nhíu mày, đây không phải là chủ ý của Đỗ Tuyết, nếu hợp tác Đỗ Tuyết cũng sẽ không để Mạch Phi này tham dự.

“Đúng vậy, ngài có thể gọi điện thoại hỏi Đỗ Tuyết” Mạch Phi đưa điện thoại cho Trương Dương.

“Không cần, chúng ta có thể hợp tác gì?” Trương Dương không nghe, hắn muốn biết cụ thể ý đồ đến đây của đối phương.

“Trương tiên sinh, chúng ta có thể công bằng nói chuyện chứ?” Mạch Phi nhìn thoáng qua trong phòng.

“Đương nhiên, mời!” Trương Dương ý mời Mạch Phi ngồi, sau đó đưa hắn một chén trà.

“Cám ơn, đầu tiên ta muốn nói cho Trương tiên sinh biết là, bá phụ bá mẫu đã đảm nhiệm chức chủ quản chất lượng nhân viên của nhà máy Hoành cảnh thực nghiệm điện tử, còn Tiêu Di Nhiên cũng tạm thời đảm nhiệm chức tổng giám đốc...”

“Ồ..Vậy cám ơn Mạch tiên sinh đã chiếu cố” Trương Dương gật đầu, đây cũng là ý muốn của Trương Dương. Cha mẹ đi làm ở xưởng này nhiều năm, chức giám thị chất lượng này có thể đảm nhiệm được, còn về phần Tiêu Di Nhiên vốn thông minh, trong một thời gian ngắn làm chức tổng giám đốc một nhà máy nhỏ hẳn không có gì khó khăn với nàng.

“Không cần cảm tạ, đây là do Đỗ Tuyết an bài”

“Mạch tiên sinh muốn nói gì cùng với ta vậy?”

“À, có nhida lu, ta nghĩ, Trương tiên sinh hẳn là biết việc Tùng Hạ chết chính là một âm mưu, mà Đỗ Tuyết cũng chỉ là một con rối của ta mà thôi”

“...” Trương Dương nhất thời ngẩn người, hẳn không thể ngờ Mạch Phi có thể nói thẳng ra loại chuyện gần như là tuyệt mật như vậy.

“Đúng vậy, ta nghĩ với tài trí thông minh của Trương tiên sinh, khẳng định có thể dự đoán được nhược điểm mà ta đang nắm giữ của Đỗ Tuyết. Không sai, ta đang cầm một số văn kiện pháp luật do Đỗ Tuyết ghi chú, hơn nữa còn có các tư liệu ghi hình của gia tộc Tùng Hạ, các văn kiện và tư liệu này đều có liên quan đến việc Đỗ Tuyết kế thừa...”

“Người vì sao lại muốn nói cho ta?” Trương Dương nhìn chằm chằm Mạch Phi, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

403. Chương 403 Bưu Đại Gia Trở Về Báo Thù

“Hả?”

“Để thay đổi địa vị của ta ở trong cảm nhận của Trương tiên sinh, ta cần phải đem đầu đuôi sự việc kể rõ ra một chút” Mạch Phi chậm rãi uống một ngụm trà.

“Ta chăm chú lắng nghe.”

“Đầu tiên, ta muốn nói cho người biết chính là, ta lúc còn rất nhỏ cũng rất thông minh, quanh phạm vi mấy chục km nhà ta đều nói ta là thần đồng, nói ta là nhân tài của quốc gia, ta đã lớn lên dưới ánh mắt dõi theo của mọi người...”

“Nhưng mà, dù ta phi thường thông minh, nhưng lại không thành công, ta thành kẻ vô tích sự trong mắt mọi người, ta cao không phải thấp không phải, ta sa đoạ, ta dùng ma túy, ta uống rượu, ta đánh nhau, ta say như chết, ta hoàn toàn sa đoạ”

“Trong lúc đó, ta quen một người so với ta càng thông minh hơn, bọn ta ăn nhip với nhau, bọn ta từ hai bàn tay trắng dựng lên thế lực của mình, bọn ta có được tài phú nhất định. Nhưng rồi lý tưởng của bọn ta dần khác nhau, ta thỏa mãn với hiện trạng, mà người nọ có tham vọng cao, cuối cùng, bọn ta hai người xảy ra tranh chấp, rồi lấy sự thất bại của ta mà chấm dứt. So sánh ta với hắn..., hẳn không phải là con người nữa, cho nên ta bại.....”

“Đương nhiên, ta không hận hắn, được làm vua thua làm giặc, đây là tất yếu của lịch sử phát triển!”

Mạch Phi tạm dừng một chút, cúi đầu trầm tư, dường như đang lựa chọn từ ngữ để nói.

“Ở nửa năm trước, đã xảy ra một chuyện thay đổi cuộc đời của ta. Ta bị bắt lưu lạc tới Nhật Bản, rồi kết bạn với một ít thành viên của Yakuza, rồi ta quen Tùng Hạ..... Vừa lúc đó, ta bắt đầu bày ra một kế hoạch đoạt gia tài khổng lồ, toàn bộ kế hoạch đều dưới sự khống chế của ta, mà Yakuza suy cho cùng chỉ là một quân cờ của ta.....” Nói tới đây, Mạch Phi khước miệng lộ vẻ kiêu ngạo.

“Ừm, tiếp tục!” Trương Dương đột nhiên đối với người này sinh ra một loại cảm giác bội phục. Một người thanh niên Trung Quốc nghèo túng phải lưu lạc đến Nhật Bản. Trà trộn vào xã hội đen Yakuza, kết bạn

với loại tử phú như Tùng Hi, ", sau đó đem bọn chúng đùa bỡn trong tay, như vậy cần có dũng khí và trí tuệ lớn đến mức nào.

"Kế hoạch của ta thực hiện từng bước một, trực hệ duy nhất của Tùng Hạ cũng đã bởi đi đến giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư..."

"Là người làm ư?" Trương Dương nghe xong có cảm giác hiếu kỳ.

"Ha ha, một bệnh nhân đang ung thư, ta có cả trăm cách khiến bệnh hấn nặng thêm" Mạch Phi nhẹ nhàng cười, khiến cho Trương Dương cảm thấy ở hấn toát ra đầy vẻ tự tin.

"Ừm, tiếp tục." Trương Dương thản nhiên nói, tuy rằng Mạch Phi tâm tư kín đáo đến đáng sợ, nhưng đối với Trương Dương không có chút uy hiếp nào cả.

Một người bình thường có lợi hại đến đâu, gặp phải võ công tuyệt đối chắc chắn là không chịu nổi một kích .

Thông minh tài trí ở trước mặt vũ lực tuyệt đối vĩnh viễn là một truyện cười, đương nhiên đây phải là tuyệt đối vũ lực. Nếu địch nhân võ công còn chưa đạt tới cái mức tuyệt đối vô địch thì trí tuệ là vô cùng quan trọng.

"Kế hoạch của ta được Sơn Khâu tổ phối hợp vô cùng thuận lợi, bọn họ tổ chức rất nhiều hoạt động phối hợp với hành động của ta. Trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, toàn bộ tình báo của gia tộc Tùng Hạ đều bị ta nắm giữ trong tay. Sau đó là một vụ 'tai nạn xe cộ' đặc biệt, khiến cho cả gia đình đối thủ cạnh tranh kế thừa gia sản gia tộc Tùng Hạ chết oan uổng...Chẳng qua bọn ta gặp phải một chướng ngại lớn nhất đó là tìm cho Tùng Hạ một người vợ khả dĩ có thể để hấn tín nhiệm ..."

"Đây là một việc rất phức tạp, đầu tiên bọn ta không thể khiến cho Tùng Hạ hoài nghi được, nên không thể trực tiếp giới thiệu cho Tùng Hạ. Hơn nữa bọn ta lại cần một người mà bọn ta có thể hoàn toàn nắm trong tay..."

"Đỗ Tuyết là người mà các người đã chọn ư?"

"Ừm, chẳng qua màn kịch Đỗ Tuyết xuất hiện quá kịch tính, Tùng Hạ cuối cùng cũng tiếp xúc với Đỗ Tuyết trước bọn ta. Hơn nữa, Tùng Hạ tự bản thân có tư tưởng riêng, còn muốn bọn ta làm chứng giúp hấn, nhờ bọn ta khống chế Đỗ Tuyết. Ha ha, lúc đó chính là lúc vận mệnh của Tùng Hạ coi như đã được xác định..."

"Cho nên, người hiện tại đã khống chế Đỗ Tuyết cùng với đại bộ phận tài sản của Tùng Hạ gia tộc!" Trương Dương lạnh lùng nói.

"Trương Dương, ta hỏi người, người thử tự ngẫm lại xem, ta khó khăn bao nhiêu đặt bẫy, tìm hơn nửa năm thời gian, đã có kẻ muốn cướp đoạt thành quả lao động của ta, người nói, vậy hợp lý sao?" Mạch Phi gắt gao nhìn thẳng vào ánh mắt Trương Dương .

"...Không hợp lý thật" Trương Dương đột nhiên phát hiện, nếu ở vào vị trí của Mạch Phi mà nghĩ, dường như Đỗ Tuyết đã đoạt hết thành quả lao động của Mạch Phi vậy. Tất cả đó đều là do Mạch Phi vất vả khó nhọc đạt được, hơn nữa tinh lực hao phí vào đó khẳng định phi thường khổng lồ.

"Người khẳng định sẽ nói, ta đây là đoạt tiền tài bất nghĩa, không phải người có đức."

"..." Trương Dương không lên tiếng, hấn đích xác có loại suy nghĩ này, dù sao đây cũng là mưu sát, hại tính mệnh kẻ khác để đoạt được gia tài, lương tâm khẳng định sẽ bất an, kể cả là Đỗ Tuyết mà "t cũng sẽ bị lương tâm thượng khiến trách.

"Ha hã, Trương Dương, trên thực tế, trước khi ta đến Nhật Bản, toàn cầu có sáu mục tiêu để ta lựa chọn, mỗi một mục tiêu đều có gia tài tiền tỉ, tỷ lệ thành công đều đạt tới sáu mươi phần trăm, nhưng mà ta cuối cùng lựa chọn Nhật Bản và Tùng Hạ tộc, biết tại sao không?"

"Chẳng lẽ, bởi vì hấn là người Nhật Bản?"

"Đúng, bởi vì hấn là người Nhật Bản, là dân tộc Đại Hòa. Hơn nữa Tùng Hạ gia tộc ở thời chiến tranh thế giới II đã cung cấp tiếp tế hậu cần cho chính phủ, gia tộc hấn quật khởi cũng từ sự xâm lược Trung Quốc. Ta Mạch Phi tuy không phải người tốt, nhưng lúc làm việc cũng cố gắng đạt tới sự cân bằng về mặt lương

tâm. Có lẽ người sẽ cho là ta lấy cớ, đúng vậy, đó chính là ta tìm cho mình một lý do để lương tâm được thoải mái. Ta không cần người khác đánh giá sao, ta chỉ cần bản thân mình thoải mái là đủ rồi. Dù sao việc này so với đi cướp ngân hàng, giết hại nhân viên bảo vệ ngân hàng còn tốt hơn nhiều lắm, tâm lý thoải mái hơn nhiều lắm....”

“Ừm, người nói có lý. Tài phú đó đều là do người lao động mà đạt được. Vậy giờ người tính sao?” Trương Dương thoáng suy tư một chút rồi.

“Không, không phải mình ta, hiện tại, phải là chúng ta !”

Mạch Phi nhợt nhạt cười, vô cùng tao nhã, nhưng nhìn vậy Trương Dương lại cảm giác có một tia tà khí, tựa hồ loại cảm giác này từng thấy ở đâu đó. Cảm giác này dường như là từ người Mạch Phi toát ra một luồng mị lực yêu dị vậy.

“Chúng ta ?”

“Đúng vậy, chúng ta! Tuy rằng Đỗ Tuyết chỉ là một quân cờ, nhưng nàng cũng có tác dụng quan trọng cho nên, nàng hẳn là được hưởng một phần. Chẳng qua ta hy vọng người có thể gia nhập chúng ta, người sẽ có được ba mươi phần trăm cổ phần công ty ‘Hoành cảnh thực nghiệp’, ta ba mươi phần trăm, Đỗ Tuyết bốn mươi phần trăm.”

“Vì cái gì?” Trương Dương cảm giác trái tim một đập rất mạnh. Đây là lần đầu tiên trái tim hắn đập mạnh thế từ sau khi hắn trở thành cường giả. Trương Dương phi thường rõ ràng, ba mươi phần trăm cổ phần công ty ‘Hoành cảnh thực nghiệp’ có ý nghĩa gần ba tỷ đô la Mỹ. Đây là một gia sản lớn đến mức không thể tưởng tượng. So sánh với 3 tỷ đô la Mỹ, số tiền ở Somalia kia gần như không đáng nhắc đến.

“Có vài lý do.”

“Nói!”

“Thứ nhất, cũng quan trọng nhất là Đỗ Tuyết tín nhiệm người”.

“Ừm. Nhưng đây không phải là nguyên nhân giao cho ta ba mươi phần trăm cổ phần công ty” Trương Dương gật đầu thần nhiên nói.

“Đương nhiên, đối với người và Đỗ Tuyết mà nói thì là quan trọng nhất. Về phần ta thì điều thứ hai sau đây mới là quan trọng nhất. Lúc ta cùng Yakuza còn hợp tác, ta đã thu thập hết các chứng cứ về sự tham dự của chúng, điều này với Yakuza là một đả kích rất lớn. Những tài liệu này nếu như được công bố ra, Yakuza sẽ lập tức bị loại khỏi xã hội thượng lưu ngay. Không ai muốn có quan hệ cùng với một tổ chức xã hội đen như vậy cả. Điều này đã đả kích trí mạng đến Yakuza cho nên chúng buộc phải lấy số chứng cứ trong tay ta. Đây đúng là một quả bom hẹn giờ, tùy lúc nào cũng có thể phát nổ...”

“Ta có một chút không rõ, Yakuza làm thế nào biết trong tay người có tư liệu? Ta nghĩ, lúc người làm việc đó hẳn phải giữ bí mật ...” Trương Dương khó hiểu nói.

“Ha ha, là ta nói cho bọn hắn biết .” Mạch Phi từ trong túi lấy ra một điều thuốc lá, hướng Trương Dương xin phép một chút. Gặp Trương Dương không có ý kiến gì liền chậm rãi châm điều thuốc, đẩy về hướng thụ.

“Xem ra, Yakuza bình thường suốt ngày bắt nạt. Lần này lại bị nạt mỗ cho mù mắt rồi.”

Lần đầu tiên Trương Dương cảm giác được thanh niên này có chút đáng sợ. Hắn có lối suy nghĩ kín đáo kinh người, có thể tưởng tượng được là Yakuza cũng chỉ muốn lợi dụng Mạch Phi, một khi nhiệm vụ hoàn thành thì cả Mạch Phi và Đỗ Tuyết đều sẽ là vật hi sinh của Yakuza.

Mà Mạch Phi đã sớm nghĩ tới điều này, lúc bình thường cùng Yakuza tiếp xúc đều ghi âm, hoặc là quay camera, hoặc là đem bản ghi chép điện thoại lưu lại, như vậy, những chứng cứ này một khi tiết lộ ra ngoài sẽ đem đến cho Yakuza ngập đầu tai ương. Yakuza sẽ trở thành địch nhân của toàn bộ xã hội Nhật Bản. Do đó khi chưa thể xác định Mạch Phi cất giấu chứng cứ ở đâu, Yakuza tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ.....

Trên thực tế, Đỗ Tuyết có thể sống sót, cũng có công lớn của Mạch Phi. Có thể khẳng định, nếu như không có Mạch Phi tồn tại, Đỗ Tuyết cho dù là kẻ thừa tài sản của Tùng Hạ gia tộc cũng chẳng còn mạng để

hưởng thụ.

Kế hoạch của Mạch Phi không có chút lỗ hổng nào, liên hoàn và ăn khớp kín kẽ, bất kể là Yakuza hay là Đỗ Tuyết đều bị hấn nắm trong tay.

Hiển nhiên, chỉ cần Mạch Phi vừa chết, mọi bằng chứng về Yakuza và Đỗ Tuyết lập tức sẽ được đưa ra ánh sáng.

Mạch Phi không thể chết được!

Đối với Yakuza mà nói, Mạch Phi là một nhân vật không thể chết được, bất luận kẻ nào cũng đều có thể thấy được, với suy nghĩ kín đáo như Mạch Phi không có khả năng không để lại biện pháp đề phòng. Cho nên, chỉ cần Mạch Phi không chết, Yakuza cùng Đỗ Tuyết sẽ an toàn. .

Nhưng là, không thể chết được cũng không có nghĩa là Mạch Phi được an toàn. Thế giới này, còn có nhiều loại biện pháp làm cho Mạch Phi sống không bằng chết, cho nên, Mạch Phi phải trốn, chạy khỏi phạm vi khống chế của Yakuza..... Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Thứ ba nữa là ta cần các người bảo hộ. Ta cung cấp cho các người 30% cổ phần công ty, nếu ta bị Yakuza bắt được, như vậy 30% cổ phần kia của các người cũng sẽ không còn. Chúng sẽ loại bỏ các chứng cứ gây bất lợi cho chúng, sẽ đề xuất cung cấp cho chính phủ Nhật Bản để chính phủ ra mặt thu hồi số cổ phần trên của công ty. Vì vậy nếu người muốn thực sự có được 30% cổ phần kia thì nhất định phải bảo đảm an toàn cho ta...”

Quả nhiên lợi hại!

Lối suy nghĩ của người này đã kín đáo đến mức giọt nước khó lọt. Mạch Phi lợi dụng sự tín nhiệm của Đỗ Tuyết đối với Trương Dương, đáp ứng chuyển nhượng cho Trương Dương 30% cổ phần công ty để kéo Trương Dương vào vùng lốc xoáy này, sau đó lợi dụng Trương Dương để giữ chân Sơn Khâu tổ, tạo nên một sự cân bằng vi diệu, chôn hấn trong sự cân bằng đó sẽ được ung dung tự tại.

Không thể không nói, Mạch Phi đã thành công. Ngay khi Trương Dương nghĩ đến có thể không làm mà hưởng tài sản đến 3 tỷ đô la Mỹ, Trương Dương đã muốn quyết định cùng Mạch Phi hợp tác.

Vô luận Trương Dương có mạnh mẽ đến đâu, vô công tới cảnh giới nào, muốn tích lũy được 3 tỷ đô la Mỹ tuyệt đối không phải là chuyện trong thời gian ngắn. Huống chi, tài sản 3 tỷ đô la Mỹ này mỗi ngày lại có thể cung cấp lợi nhuận không ngừng cho hấn. Trên thực tế, nếu đem tài sản vô hình tính toán vào, giá trị thực sự của ‘Hoành cảnh thực nghiệp’ xa xa không chỉ là 3 tỷ đô la Mỹ...

“Được. Hợp tác! Ta sẽ đảm bảo sự an toàn cho người. Chẳng qua ta còn vài vấn đề cần hỏi. Nếu ta đem toàn bộ số cổ phần này bán ‘nóng’ đi thì người tính sao?” Trương Dương đột nhiên nở một nụ cười quái trên mặt.

“Ha ha, cái này ta không cần lo. Trong 3 tháng thời gian người không có khả năng bán được 30% cổ phần của công ty”

“Người chỉ cần ta bảo hộ cho người ba tháng?” Trương Dương sững sốt.

“Đúng vậy, tiền với ta mà nói không quan trọng. Sau ba tháng, ta sẽ đem cả 30% cổ phần của ta tặng cho người và Đỗ Tuyết. Ta muốn chính là ba tháng thời gian, tính mạng của ta, cũng chỉ còn lại vài năm nữa thôi. Ba tháng này ta muốn làm một việc vô cùng quan trọng, xong việc này, ta chết cũng yên lòng nhắm mắt”.

“Vì sao chỉ còn sống có vài năm?” Trương Dương nhíu mày, nghe một người dễ dàng nói cho người biết hấn chỉ có thể còn sống vài năm, đây tuyệt đối là một loại cảm giác phi thường quái dị .

“Bệnh AIDS” Mạch Phi nhún vai.

“Bệnh AIDS...” Trương Dương rõ ràng lui về phía sau vài bước, cho dù là thân là cường giả nhưng Trương Dương nghe thấy loại bệnh này cũng phải biến sắc. Dù sao, đây không phải là vấn đề mà võ công cao thấp có thể khống chế được. Ai mà biết ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ có thể chống cự được căn bệnh thế kỷ này không? Điều này thì Trương Dương cũng không có nắm chắc.

“Ha ha, người là sinh viên đại học, người không phải không biết nỗi bệnh AIDS sẽ không lây lan qua không khí và bắt tay đó chứ?” Mạch Phi cười nói.

“Khụ khụ... Thực xin lỗi, chính là có chút ngoài ý muốn...” Trương Dương vẻ mặt ngượng ngùng. Dù sao, động tác vừa rồi rất không phải phép, làm một nhà tâm lý học, tôn trọng một bệnh nhân là yêu cầu cơ bản nhất.

“Không có việc gì, trừ bác sĩ ra, người là một người duy nhất biết ta có bệnh Sida. Kỳ thật, đối với ta mà nói, vài năm là quá dài. Ta chỉ cần ba tháng thời gian thôi. Nếu thuận lợi, một tháng là đủ rồi”.

“Được, ba tháng này, người đi theo và ở bên cạnh ta, ta phụ trách an toàn cho người. Ta không biết người có mục đích gì, người nếu không nói, khẳng định có lý do, chẳng qua, ta có thể nói cho người biết, nếu người nghĩ muốn giữ trò gì đó thì... Hừ!”

Trương Dương nhẹ nhàng ‘hừ’ một tiếng, đột nhiên toàn bộ trong phòng sát khí nổi lên bốn phía, không khí vô cùng nặng nề. Mạch Phi cảm giác hô hấp được cũng thực cực khổ, khuôn mặt trắng bệch của hắn cũng lên vẻ đỏ ửng, ngực phập phồng.

“Yên tâm, ta biết, ta đã xem qua b lênh ghi hình tư liệu của người, ta ở trong mắt người chỉ giống như con kiến, người có thể dễ dàng giết chết ta. Ở trong mắt của người, ta đây cho dù là có thông minh nữa cũng không có chút uy hiếp bởi vì người có lực lượng tuyệt đối...”

“Hiểu được là tốt rồi, ta không muốn người mang đến cho ta thêm phiền toái” Trương Dương tản đi khí thế ngạt trời của mình. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Ta tin rằng chúng ta sẽ hợp tác ăn ý. Vậy ta sẽ ở cửa tiệm rượu chờ các người. Mà đồng bạn của người cũng tới rồi thì phải”.

Mạch Phi nở nụ cười rồi đứng lên, tao nhã mở cửa đi ra ngoài...

Nhìn bóng dáng đang rời đi kia, Trương Dương lại thấy xuất hiện cảm giác quen thuộc nhưng dù vắt óc nghĩ hết các nhân vật trong trí nhớ của mình, dường như không có người tên là Mạch Phi này. Dù cho là tên hay là hình dáng, đều không có chút ký ức nào!

Trương Dương đối với trí nhớ của mình rất tự tin, nhưng mà Trương Dương đối với giác quan thứ sáu của mình cũng tràn ngập tin tưởng. Loại cảm giác quen thuộc này làm cho hắn thực sự mâu thuẫn, dường như cảm thấy có vấn đề, nhưng lại không biết vấn đề đó nằm ở đâu.

Lắc lắc đầu, dẹp bỏ các suy nghĩ đang lộn xộn trong đầu, mặc kệ Mạch Phi có mục đích gì, Trương Dương nắm chắc có thể trong nháy mắt khiến hắn bị hủy diệt!

Không nghĩ nhiều làm gì nữa, 30% cổ phần của ‘Hoàn cảnh thực nghiệp’ đáng để cho Trương Dương nguyện ý phiêu lưu một lần.

Cái đó gọi là trong nguy hiểm tìm được phú quý. Cũng giống như cướp ngân hàng thôi, bọn họ chẳng lẽ không biết đó là phạm pháp sao? Chẳng lẽ bọn họ không biết cướp ngân hàng có tính mạo hiểm rất lớn sao?

Câu trả lời là: Khẳng định biết!

Mỗi một tên cướp ngân hàng đều biết cướp ngân hàng là mạo hiểm, nhưng mà sự mạo hiểm đó lại tỉ lệ với lợi nhuận. Kiểu như biết da hổ bán có giá trị cực lớn, nên tự nhiên sẽ sinh ra những kẻ đi tìm lột da hổ trong xã hội thôi!

Đó là một buổi sáng trời trong, nắng ấm.

Lúc đoàn xe rời khỏi nội thành ra tới đường cao tốc, mọi người đều có cảm giác thoải mái. Khói bếp nhẹ bay, cây cối um tùm xanh tốt, gió nhẹ mơn man, trời xanh mây trắng, phía dưới còn có cánh đồng xanh biếc trải dài mênh mông, tất cả như tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Lưu Bưư A Trạch và Tiểu Lý tử đối với việc Mạch Phi gia nhập không có tí hứng thú nào. Bọn họ đều đắm chìm trong trao đổi luận bàn võ học. Ở trong mắt bọn họ, Mạch Phi chính là một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn được.

9 giờ 30 phút, đoàn xe chạy đến phạm vi huyện H. Đây cũng chính là chỗ Trương Dương đã ‘cướp ngục’ Lưu Bư từ phòng của đội chống bạo lực địa phương.

Mới tiến vào phạm vi huyện H, Lưu Bư có vẻ vô cùng hưng phấn. Lúc đi tới đường cao tốc qua huyện H, hần mãnh liệt yêu cầu vào tận nơi, hần vẫn còn ghi hận đám chó làng từng đuổi hần chạy.

Trước yêu cầu mãnh liệt của Lưu Bư, Trương Dương không có ý kiến. Dù sao theo đường quốc lộ qua huyện H cũng vẫn có thể đi đến thành phố C, cũng chẳng tốn nhiều thời gian hơn lắm.

Đoàn xe chậm rãi giảm tốc độ, lao thẳng vào một làng không xa huyện H là mấy. Làng này rất gần đê, lần trước cũng chính Lưu Bư và Trương Dương ở đó bị một đám chó địa phương đuổi giết chết vật

“Khà khà khà... Bư đại gia ta đã giết trở về đây. Hôm nay Lão Tử muốn chúng mày biết tay!” Thấy càng lúc càng gần mục tiêu, Lưu Bư hưng phấn đến mức hét toáng lên. Nhìn bọn A Trạch và Tiểu Lý Tử đang tròn mắt nhìn, bọn họ chẳng hiểu vì sao Lưu Bư có cần phải phấn khích vậy không? Chẳng phải là chỉ về làm thịt mấy con cầu thôi sao?

Đương nhiên, A Trạch cùng Tiểu Lý Tử không rõ nhưng Trương Dương lại hiểu được. Lúc ấy đang lâm phải tuyệt cảnh, lại bị một đám chó làng khi dễ quả thực là buồn bực. Hơn nữa, lúc ấy Lưu Bư trên đùi đang bị thương. Tuy nhiên suy cho cùng thì lý do trọng yếu nhất là... Lưu Bư là một tên lòng dạ hẹp hòi, có cừ oán tất phải báo! Hiện tại hần áo gấm về nhà, mấy con cầu này tự nhiên phải đuổi tận giết tuyệt.

Xâm phạm vào thiên uy của Hán triều, dù xa cũng tất phải giết!

Phạm vào thiên uy của Bư ca, chính là có hơn 10km đầu có đáng gì.

Đột nhiên ngay sắp tới gần mục tiêu thì đoàn xe bỗng dừng lại.

Lưu Bư vội vàng xuống xe nhòm, khiến hần học máu chính là phía trước đang sửa đường quốc lộ qua làng. Mặt đường đêm qua mới được trải cứng, xe cộ cần bản chưa thể lưu thông. Mấy người sửa đường còn nói cho bọn hần biết, còn một đường có thể đi tới phía trước, nhưng phải đi vòng khá xa...

“Quên đi, cần gì phải cùng mấy con cầu đó so đo tính toán chứ. Chúng ta cứ quay về thành phố C đi, lần sau có cơ hội lại ‘xử’ chúng sau” Trương Dương đành khuyên nhủ Lưu Bư đang nổi trận lôi đình.

“Không được, không được, hôm nay Bư đại gia nếu đã đến đây thì tuyệt đối không thể buông tha cho chúng nó!” Lưu Bư nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chỉ là, người không định để cả đám chúng ta phải cuộc bộ đi vào đó chứ?” Tiểu Lý Tử đối việc việc đi đánh chó không mấy mặn mà, bất mãn nói.

“Ha ha... Có biện pháp rồi, lão bá, đường này đi xe đạp được chứ?” Lưu Bư nhìn mặt đường cứng phía trên có một số nông dân đang đi xe đạp, hai mắt sáng lên.

“Có thể...”

“Đi, cho lão, xe đạp này ta mua... Trương Dương, các người chờ ta một hồi nhé, nửa giờ, chỉ nửa giờ, không không... Hai mươi phút là đủ rồi...”

“A... A...”

Lão bá trên đường còn chưa kịp phản ứng, Lưu Bư đã ném cả xấp tiền mặt vào ngực lão, rồi phi thẳng lên chiếc xe đạp phóng vèo đi. Phía sau bánh xe của hần còn lưu lại cả một trận gió thổi...

Trương Dương cùng A Trạch Tiểu Lý Tử ba người miệng há hốc tròn mắt nhìn theo Lưu Bư lúc này đã chỉ còn là một chấm đen nhỏ phía xa xa.

Thằng nhãi này...

Nhất thiết phải vậy sao?

Như kiểu có thâm thù đại hận vậy sao?

Không phải đó chỉ là mấy con chó hay chạy rong trong làng thôi sao?

404. Chương 404 Sự Kiện Bi Thảm Trong Lịch Sử Loài Cầu!

12 phút sau, hân đã gần tới đích.

“Răng rắc!” Một tiếng vang lên, xe đạp đã đứt xích.

“!” Lưu Bư đem xe đạp vút vào ven đường, bước đi hướng về phía mục tiêu, hiện tại thời gian khẩn cấp, hơn mười người nữa vẫn đang chờ hân ở ngoài kia.

“Này này, huynh đệ, đám chó nhà người đâu rồi?” Lưu Bư nắm lấy bả vai một lão nông đang vác cuốc. Lão nông này vừa từ một cái sân đi ra, Lưu Bư nhớ rõ rằng nhà này có một con chó vàng rất to lớn và hung hãn, lúc đó là con đầu tiên đuổi theo Lưu Bư. Chính vì vậy, mục tiêu đầu tiên của Lưu Bư chính là chỗ này.

“Để làm gì?” Lão nông thiếu chút nữa bị Lưu Bư đẩy ngã, tức giận nói.

“Ta đến mua chó của nhà lão!”

“Ta nói bán chó khi nào vậy?” Lão nông liếc mắt nhìn Lưu Bư một cái rồi tiếp tục bước đi.

“Ra giá đi. Ta muốn mua con chó vàng to của nhà lão, bao tiền?” Lưu Bư không hề buông tay.

“Ta không bán!” Lão nông không thêm đôi co cùng Lưu Bư. Lão cảm thấy tên này giống như bị bệnh thần kinh vậy, lại còn nhìn cao to, tốt nhất là lão nên chuồn cho lành.

“Một con chó 1000 đồng, ta trả tiền trước, lão có bán không?” Lưu Bư lôi ra một xấp tiền mặt, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“1000 đồng một con chó?” Lão nông vốn đang dùng sức dứt người đi xa lập tức dừng lại. Mắt lão mở to nhìn chăm chăm xấp tiền mặt của Lưu Bư, hai mắt gần như biến thành màu vàng. Phải biết rằng một con chó ở quê bán cùng lắm được 200 đồng, hiện tại thẳng ngực này trả 1000, thực sự làm cho lão đâm hoài nghi.

“Nhanh!” Lưu Bư đếm mười tờ nhân dân tệ mới tinh giúi vào tay lão nông.

Lão nông đưa đôi tay thô ráp sần sùi run rẩy cầm, kiểm tra kỹ thật giả dưới ánh mặt trời xong, lập tức vác cuốc dẫn hân vào trong sân...

“Bốp”

[COLOR=#DFEBFA]

Một trận kêu gào thảm thiết vang lên sau đó là tiếng thở đứt quãng. Lưu Bư nhìn thấy lão nông kéo một cái xác con chó vàng đi ra ngoài. Đầu con chó đầm đìa máu tươi cùng với lông bết máu. Trên cổ nó vẫn còn buộc một cái dây xích.

Rõ ràng là con chó đã bị lão nông dùng cuốc đánh chết. Trên cái cuốc vẫn còn đầm đìa máu tươi, nhìn vô cùng khủng bố!

“Chết rồi, chết rồi... Ha ha, con chó này luôn cắn người. Cậu xem, lão đều là dùng vòng đai sắt để xích nó...” Lão nông vẻ mặt cười xiểm nịnh.

“Tốt lắm, ha ha. Nhìn xem mày còn dám cắn Bư đại gia ta không!” Lưu Bư ngửa mặt lên trời cười điên dại, lại còn co chân đá xác con chó một cú.

“Giờ... Bư đại gia, lão còn có 3 con chó nhỏ nữa, cậu có muốn mua hết không?”

“A...”

Lưu Bư nhìn cái cuốc đầm máu và lão nông vẻ mặt đầy sát khí mà không khỏi sững người. Lúc này mới phát hiện lão nông kia giờ như đao phủ, chỉ cần Lưu Bư mở miệng cái là mấy con chó nhỏ đều khó mà thoát khỏi số phận đen đủi.

“Giá cả có thể rẻ hơn chút” Lão nông cúi đầu khom lưng nói.

“Ặc... Thôi bỏ đi, không cần đâu. Bưư đại gia ta tuy rằng trả thù, nhưng còn không đến mức giết tất cả nhà nó, vì nó mà lưu lại một chút huyết mạch. Giờ như vậy đi, ta đưa lão tiên để lão đi cả làng này thu mua chó. Lão có thể kiếm chắc được nhiều ít bao nhiêu ta mặc kệ, tóm lại nhanh dẫn chó đến đây. Thật nhanh vào, mỗi con chó ta sẽ đưa lão 1000 đồng, được chứ?”

“Được, được!” Lão nông chấn động.

“Đây là 2000 tiền đặt cọc. Lão phải nhanh lên đây, Bưư đại gia ta còn nhiều việc phải làm lắm”.

“Oăng...” Tiếng chó kêu thê lương, một con chó bỗng chạy trốn về phía chỗ Lưu Bưư, bị hấn một cước đá chết. Chạy phía sau con chó là một tên đang nhìn Lưu Bưư vẻ mặt tràn đầy cảm kích. Đây chính là 800 đồng đấy! Nếu chó chạy mất, chính là tổn thất 800 đồng đó...

Rất nhanh, trước mặt Lưu Bưư đã chất một đống xác chó càng ngày càng nhiều. Còn cái làng này cứ như lễ mừng năm mới vậy, gà bay chó sủa tán loạn cả lên.

Nhìn đống xác chó chất như núi trước mặt, Lưu Bưư trong lòng vô cùng phấn khích...

****, còn dám đuổi cắn Bưư đại gia đi!

Bưư đại gia ta là người ra sao, có thể tùy tiện để bọn mày cắn à?

Không có con chó nào biết được vận đen của chúng nó chính là đến từ một lần ‘truy sát’ hai người cách đây nửa năm. Một con chó vô cùng trung thành đang bị chủ nhân kéo lê đến trước mặt Lưu Bưư lĩnh tiền. Còn lão nông kia đang đứng cười toe toét. Hấn sau vụ lừa chó này giàu to, mỗi một con chó kiếm lời 200, giờ đã ‘thịt’ hơn 30 con chó rồi, chính là kiếm được hơn 6000.

Các nông dân đều vui vẻ.

Lưu Bưư càng vui vẻ.

Chỉ khổ cho đám chó trung thành phải hàm oan mà chết.

Cuối cùng làng cũng khôi phục im lặng. Trừ bỏ một vài con chó ngẫu nhiên chạy thoát, còn lại 99% chó trong làng đều bị ăn đá của Lưu Bưư. Trong số đó, giết nhầm phải đến hơn 80%.

Đối với đám chó mà nói, đây tuyệt đối là một hồi ngộ sát quy mô lớn. Thực tế, lần trước tham dự đuổi bắt Lưu Bưư chỉ có chừng năm con chó, nhưng giờ con số bị Lưu Bưư trả thù đã gấp lên vô số lần.

Giờ đây thảm án ‘giết oan’ này đã đi vào trong ‘sử sách’ của đám chó làng. Mấy con chó chạy trốn được sẽ giáo dục thế hệ con cháu của chúng: ‘Sau này ngàn vạn lần đừng có xem thường người khác, nếu không sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho tộc nhà chó!’

Đương nhiên, truyền xuống còn có một điều nữa là: ‘Chỉ nên cắn quân tử chứ đừng cắn kẻ tiểu nhân giống Lưu Bưư kia. Gặp kẻ mà có thù tất báo thì ngàn vạn lần đừng nên cắn. Nếu muốn cắn, tốt nhất là hãy cắn bậc quân tử tấm lòng rộng rãi...’

“Mọi người đều đã cầm tiền rồi chứ?” Lưu Bưư đắc ý cao giọng hỏi.

“Đều cầm đủ!”

“Tốt tốt, mọi người đều tự mang chó nhà mình về đi. Hôm nay Bưư đại gia mời mọi người một bữa thịt chó, ha ha ha...” Lưu Bưư cười như điên.

“A a...” Đám nông dân nhất thời trợn mắt há hốc mồm, không tưởng tượng được, thằng nhãi này bỏ số tiền lớn mua đám chó, giờ lại không cần nữa. Không lẽ hấn bị bệnh thần kinh?

“Hú hú...”

Đúng lúc mọi người còn đang sửng sốt, một hồi còi cảnh sát từ xa truyền đến, một chiếc xe cảnh sát cũng phóng như bay lại gần.

“Két!” một tiếng phanh xe chói tai vang lên.

“Cạch!” một tiếng, cửa mở ra, năm cảnh sát mặc quân phục bước xuống.

“Mọi người đang làm gì vậy?” Một người cảnh sát trung niên đi đến trước đồng xác chó. Mấy cảnh sát này đều ở nông thôn, đang điều tra mấy vụ trộm vặt, án kiện lẻ tẻ. Nào ngờ đột nhiên ở cách vài dặm nghe thấy rất nhiều tiếng chó kêu thê thảm, nghĩ rằng có chuyện lớn gì xảy ra bèn đến xem. Quả nhiên đã thấy một đám dân làng đang tụ tập đông nghịt một chỗ.

“Không có gì, bọn tôi đang mua bán chó thôi” Đám nông dân dường như không ưa cảnh sát lắm, tùy tiện trả lời.

“Sao lại bán? Bán rồi kẻ trộm rất dễ vào làng trộm đồ...” Cảnh sát nhíu mày nhìn đám chó. Rõ ràng là chó trong thôn này gần như đã bị diệt sạch rồi.

“Bọn tôi tình nguyện bán. Cảnh sát các vị không lo đi bắt trộm cướp, quan tâm đến việc bán chó của bọn tôi làm gì?” Một thanh niên tóc vàng dường như không có ấn tượng tốt với cảnh sát.

“Tóc Vàng, chiều nay tới đồn cảnh sát!” Cảnh sát nhìn thoáng qua tên tóc vàng, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Sao lại bảo tôi đến đó?”

“Bởi vì gần đây xảy ra nhiều vụ trộm cướp nghiêm trọng, tất cả những ai có tiền án tiền sự đều phải xem xét điều tra, hỗ trợ cảnh sát phá án... Ồ, cậu là ai?”

Trung niên cảnh sát dùng ánh mắt uy nghiêm nhìn quanh mọi người, đột nhiên dừng lại trên người Lưu Bư.

“Ha ha, không nhớ ra Bư đại gia sao?” Lưu Bư vẻ mặt cười gian.

“Người là...”

Trung niên cảnh sát chăm chú nhìn vào khuôn mặt kiêu ngạo của Lưu Bư. Người này có vẻ nhìn quen thuộc, nhưng không nhớ ra đã thấy ở đâu rồi.

“Ha ha, còn nhớ đám pháo kia không? Ta thật sự rất muốn biết, lần trước người đi về như thế nào đó?” Lưu Bư vẻ mặt đắc ý cười cười. Ngay khi đám cảnh sát đến Lưu Bư đã nhận ra tên cảnh sát này, đúng là tên đã bắt hắn ở đây lần trước, sau đó Trương Dương phải cứu hắn ra.

Đương nhiên Lưu Bư đối với cảnh sát này thù hận không sâu bằng đám chó. Dù sao lần trước khi rời đi đã tra tấn lão này rồi, có thù gì thì cũng báo rồi.

Lưu Bư tên này tính cách cổ quái, ghi hận nhưng không thù mãi. Những kẻ hắn đã trả thù xong rồi, hắn không có hứng thú trả thù tiếp.

“Là người!”

Cảnh sát kia biến sắc, thân thể lui nhanh về phía sau, lập tức rút từ bên hông ra một khẩu súng lục, “Lách cách” lên đạn, dáng vẻ như gặp kẻ thù vậy.

Mấy cảnh sát khác gặp phản ứng kịch liệt của tên cảnh sát này nhất thời cũng khẩn trương lên. Còn đám nông dân nhìn thấy súng cái là đang xúm đông xúm đỏ lập tức giải tán, đứng xa xa mà quan sát, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Mặc dù trên Tivi mỗi ngày đều có cảnh bắn nhau, nhưng trong cuộc sống thật sự nhìn thấy cảnh bắn nhau đâu có dễ, bảo sao đám nông dân không hưng phấn đây?

Dưới họng súng đen ngòm, không khí trở nên vô cùng khẩn trương.

405. Chương 405 Thiện Duyên.

Nhìn một đám cảnh sát như lâm đại địch, Lưu Bư ngẩn ngơ, hắn nhớ là Trương Dương đã nói cho hắn biết, hắn không phải là đối tượng truy nã trên mạng, bằng không cho dù hắn có gốc cũng sẽ không dùng cách nói chuyện đùa này với cảnh sát.

“Thực xin lỗi, tôi hoài nghi anh cùng một số vụ án trộm cắp có quan hệ, mời anh đi theo chúng tôi về cục cảnh sát để phối hợp điều tra!” Một viên cảnh sát trung niên khấn trương nói.

“Cái gì, tôi là kẻ trộm?”

Lưu Bưư giận tím mặt, dường như đang có một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt trên không trung, hạng người hăn khinh bỉ nhất chính là bọn trộm cắp, có cho hăn thêm tiền hăn cũng không đi trộm của người khác, vậy mà đám cảnh sát này lại đánh đồng hăn với bọn trộm cắp, đúng là chịu gì có thể chịu chứ không thể chịu nhục.

Lưu Bưư giận run lên, cảnh sát trung niên kia thấy cánh tay mình đang nắm run lên, một cổ áp lực vô hạn tràn ngập mỗi tắc không gian, một đám nông dân cảm tưởng như trái tim mình đang bị một nắm tay thật lớn tóm chặt, khó chịu không nói nên lời.

“Chúng tôi chỉ hoài nghi, mời anh phối hợp điều tra...”

“Ông không sợ người anh em kia của tôi tìm các ông gây phiền toái?”

Trông mắt Lưu Bưư chuyển động, đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị, khí thế ồ ạt lúc trước chậm rãi thối lui.

Lưu Bưư mặc dù lỗ mãng, nhưng lời dặn của Trương Dương hăn luôn ghi nhớ trong đầu, bởi vì, hăn rất rõ ràng, Trương Dương thông minh hơn so với hăn, tâm tư của Trương Dương kín đáo hơn hăn, thậm chí Trương Dương còn khát máu hơn hăn.

Trương Dương đã từng nói qua, không vào lúc vạn bất đắc dĩ, không nên gây xung đột bạo lực với cảnh sát, chính phủ.

Vì vậy nên Lưu Bưư nhớ kỹ những điều này, Trương Dương đã nêu rõ các ví dụ, tất cả những tổ chức hay cá nhân có ý đồ đối kháng với chính phủ đều không được ưu đãi, trừ phi lớn mạnh đến mức có thể phủ định cả một quốc gia.

Giết chết một người cảnh sát tuyệt đối là hành vi phạm tội giết người, so với giết người thường thì tội còn nặng hơn nhiều lần, hơn nữa, cả nước có hơn 10 vạn cảnh sát, nên đừng có ý nghĩ định làm kẻ địch của hơn 10 vạn cảnh sát này. Thở tử hờ bi, đạo lý này thích hợp cho một quần thể, không có một phần tử phạm tội nào nguyện ý khiêu chiến với quyền uy của cảnh sát, cho nên khi gặp được kẻ trộm sỏ, cảnh sát đều tận lực gây chiến...

Đương nhiên, Lưu Bưư bỗng cảm thấy ngạc nhiên khi gã cảnh sát này lại xử sự hăn như vậy, đó là một nguyên nhân khiến Lưu Bưư không “ra tay”

“Nếu anh trong sạch, cảnh sát tuyệt đối sẽ không để anh chịu oan uổng, anh thu mua nhiều chó ở đây như vậy có ý đồ gì?!” Gã cảnh sát trung niên thấy thái độ Lưu Bưư dụ lại, ngữ khí lập tức cứng rắn hơn.

“A... Thật sự...”

“Tại sao hăn lại muốn đem lũ chó giết chết hết như vậy?”

“Có phải định giết chết lũ chó để tối trộm cắp cho dễ phải không?”

“Tất nhiên là không... Thôn trang chúng ta không có thứ gì đáng giá, người ta sẽ không xuất tiền để giết chó như vậy đâu...”

“Điều này khó nói, anh xem cái xe đạp hăn đi, rất giống với cái xe đạp của bác Kim, còn không biết có phải là đồ ăn trộm của bác Kim không nữa...” Đột nhiên thảo luận nổi lên, vốn là một chuyện giết chó vô cùng đơn giản nhưng lại bị xé ra thành một vụ án ăn trộm, Lưu Bưư nghe thấy vậy xuất phọt máu.

“Bực chết ta mất, đại gia theo ông đi, cái thôn trang chó má, có cho ta cái gì ta cũng thêm vào, ta nhỏ, ta nhỏ vào!!”

Về mặt Lưu Bưư buồn bực, ừ ừ bước lên xe cảnh sát, vốn dĩ hăn vô cùng cao hứng khi rửa hận xong, nào biết lại gặp được chuyện tình đáng giận này, dù sao xe đạp cũng hỏng rồi, coi như tạm ngồi xe hơi để đi ra ngoài vậy...

Một ngày *** chó, bản thân ta cũng muốn xem lũ các người định làm gì Bưư đại gia ta!

Nhìn ánh mắt hung tợn của Lưu Bư, viên cảnh sát trung niên bỗng nhiên cảm thấy luống cuống chân tay, vẻ mặt này của Lưu Bư đã hằn sâu vào óc hắn như một bóng ma lờ mờ đi theo gã, khiến nhiều đêm gã giật mình tỉnh giấc.

Trên thực tế, ngay từ ban đầu hắn còn có chút hoài nghi thân phận của Lưu Bư, nhưng hiện tại đầu tóc Lưu Bư bóng loáng, mặc đồ tây đi giày da, khí thế bất phàm. Điều này khiến hắn không thể khẳng định, sau khi làm công tác xác định thân phận cho Lưu Bư, hắn cảm thấy thực sự khủng hoảng, gã bước tới chỗ Lưu Bư một cách vô thức...

“!” Nhóm cảnh sát đồng loạt lên xe, cảnh cửa đóng thật mạnh lại.

“Rầm!”

Ngay tại lúc xe cảnh sát chạy chậm lại, Lưu Bư đột nhiên hét lên, viên cảnh sát lái xe phanh kít lại, viên cảnh sát trung niên sợ đến mức cuống cuồng, bàn tay cầm súng đã ướt nhẹp mồ hôi.

“Định làm gì?”

“Mở cửa sổ xe ra, tôi muốn nói với bọn họ mấy câu”

“Không được!” Một viên cảnh sát trẻ tuổi kiên quyết cự tuyệt.

“Bảo anh mở, anh có mở không?”

Lưu Bư cười nhạt, đột nhiên không khí trong xe trở lên căng thẳng, đặc biệt là viên cảnh sát trung niên kia, trái tim gã bắt đầu đập dồn dập, có khi nhảy lên tận cuống họng – đây chính là một khi bị răn cản thì sợ đến tận 10 năm!

“Tiểu Chu, mở cửa sổ ra cho hắn nói” Viên cảnh sát trung niên lên tiếng.

“Vâng...” Viên cảnh sát trẻ tuổi kia chần chờ một chút, rồi bất mãn mở cửa sổ ra.

“Ây!” Lưu Bư thò đầu ra ngoài cửa sổ, nói với người nông dân đã bán cho hắn con chó vàng để hắn đá chết, sau đó lại bán thêm cho hắn ba con chó nhỏ lấy tiền..

“Tiểu ca có chuyện gì cứ việc nói, lão hán ta không sợ cường quyền đâu! Có phải cậu định nhờ ta báo tin cho người nhà?” Thái độ của ông lão này không hề giống với thôn dân bình thường, dù sao lão cũng nhờ vào Lưu Bư lên đã bán lời được một vạn đồng đại dương.

“Đúng đúng, trước tiên cảm ơn lão, đợi lát nữa có người đến tìm tôi, cứ nói tôi bị cảnh sát bắt đi là được” Lưu Bư lấy ra một tờ tiền đưa cho ông lão.

“Ừm, tốt, tốt lắm, ta trên đường sẽ coi chừng dùm cậu, chỉ cần có người hỏi, ta sẽ truyền đạt lại lời cậu không sót một chữ” Lão nhân nhận lấy tờ tiền này, mặt mày hớn hớn, quần chúng vây xem đều ghen tị.

Xe cảnh sát rú lên inh tai rồi phóng đi, quần chúng xúm lại xì xào to nhỏ, thảo luận Lưu Bư rốt cuộc là ai, thế là có vô số phỏng đoán, hàng trăm giả thuyết được dựng ra.

Có người nói đó là giang dương đại đạo.

Có người nói là sắc ma biến thái.

Có người lại nói đó là bệnh nhân tâm thần nặng, nhưng ai cũng thừa nhận một điều, người này có tiền, ra tay lại rất hào phóng, nếu có người thần kinh kiểu này thì bản thôn nhiệt liệt hoan nghênh.

Thậm chí, có người còn mong người đến tìm Lưu Bư cũng là người thần kinh cầm số lượng tiền lớn đi nghênh ngang ngoài đường, tốt nhất là từng cầm bó tiền mặt mà ném chó thay cầm gạch...

Xe cảnh sát không ngừng phóng đi, không khí bên trong xe có chút trầm trọng, tất cả các ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm tại trên người Lưu Bư, còn có gã cảnh sát lấy công tay, do dự một lát mới không công tay Lưu Bư vào.

“Sao vậy. Định công tay tôi sau đó đánh một trận sao?” Lưu Bư nhếch miệng cười.

“...” Vài gã cảnh sát trẻ tuổi nhất thời trợn mắt há mồm, đích xác, bọn họ có ý định này, tên cao to này, thoạt nhìn thì có vẻ kiêu ngạo, không đánh cho nó một trận thì không hả giận, ở đâu ra cái loại người bị cảnh sát tình nghi lại mang bộ mặt kiêu ngạo thế.

“He he, tôi nghĩ là đừng đánh thì hơn, nếu đánh thì các anh sẽ không ổn đâu, he he. Các người có biết tại sao tôi lại bỏ nhiều tiền ra thế để thuê người đánh chết mấy con chó đó không?”

“Vì sao?” Một viên cảnh sát trẻ tuổi không nhịn được, lên tiếng.

“Vào nửa năm trước, tôi vô cùng khốn khó đã từng đi qua thôn trang này, một lũ chó cạy gần nhà nhìn thấy tôi quần áo rách nát lấm lem bẩn thỉu thì đuổi theo tôi đến vài dặm, hôm nay tôi đi ngang qua nơi này, cho nên, ta sẽ giết...”

Tất cả cảnh sát nghe vậy đều toát mồ hôi lạnh, đây là loại người thế nào? Nửa năm trước vẫn bị chó đuổi cắn, nửa năm sau đã đi báo cừu. Bỏ ra mấy vạn để thuê người đánh chết chó, người này quả là hạng người có thù tất báo

Một cách khó hiểu, mọi người đều cảm thấy có một loại áp lực vô hình đè nặng trên vai.

Làm cảnh sát cũng biết, không sợ đè ép, chỉ sợ chấp nhất, người có tâm lý trả thù mạnh vốn cùng một loại với mấy kẻ tâm thần, giống như rất nhiều năm trước tại Thượng Hải có vụ án giết người. Cũng bởi vì kẻ gây án cũng có kiểu chấp nhất trả thù thế này, cho nên mới tạo ra vụ thảm án gây chấn động cả nước.

Người như thế rất thưa thớt, cho nên những vụ án giết người như thế cũng không nhiều, bằng không toàn bộ người trên thế giới mà như kẻ kia thì nghề cảnh sát quả là một nghề hết sức tồi tệ.

Lưu Bưư vừa nói, viên cảnh sát kia quả nhiên lén lút cất cái còng vào trong người.

Có thể nói, toàn bộ cảnh sát Trung Quốc cũng không hi vọng đắc tội với một kẻ có tính chất tâm thần như vậy. Người chịu áp lực nhất chính là viên cảnh sát trung niên, hiện tại, gã vô cùng mâu thuẫn, nếu thả Lưu Bưư thì gã sẽ mất toàn bộ mặt mũi, nhưng nếu Lưu Bưư gây khó dễ thì tình hình lại càng phiền phức...

“Ông cảnh sát này, chúng ta coi như quen biết cũng đã lâu, tôi lên xe cũng đã ngồi được một lúc, tới cục cảnh sát ông thả tôi ra, tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, he he, chắc chắn hiện tại ông cũng biết tôi không phải tội phạm truy nã, nếu ông muốn gây phiền toái cho tôi... he he... Tôi cam đoan, lần sau tôi sẽ tặng ông một tấn pháo đặt trong nhà...”

“Sở trưởng, ngài quen biết hần?” Vài viên cảnh sát đều không khỏi sửng sốt, ánh mắt tập trung trên người viên cảnh sát trung niên.

Viên cảnh sát trung niên theo bản năng bèn lau mồ hôi trên trán, mỗi lần nghĩ đến thân thể của mình không thể nhúc nhích ở trong một chỗ đốt đầy nhang muỗi, có kẻ đốt pháo bên người, gã không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Viên cảnh sát trung niên cảm giác mình có điểm không khỏe, vụ án mình đã phá rất tốt, sao lại gặp phải tên kiêu ngạo này? Đúng như Lưu Bưư nói, hần vẫn chú ý đến lệnh truy nã, nên nghi ngờ Lưu Bưư chính là kẻ bị truy nã đã bị dẹp tan, điều đó chứng tỏ án tử đã kết thành, gã từ đội phòng chống bạo động được điều đến làm sở trưởng Thành Quan Trấn, mình mình ám ám mà thăng tiến, tiền đồ vô lượng, nào biết lại đụng phải Lưu Bưư, điều này khiến gã vô cùng buồn bực, rối trí...

Ngay tại lúc Lưu Bưư lên xe cảnh sát, Trương Dương đợi dài cổ, đến mức xuất thành hươu cao cổ, cả đoạn đường quốc lộ ở nông thôn không thấy bóng dáng Lưu Bưư.

“Cậu ta có thể xảy ra chuyện gì hay không?” A Trạch cảm thấy nôn nóng một cách bất thường.

“Không thể nào?” Trương Dương sửng sốt, chẳng lẽ giết mấy con chó ở đây cũng gặp chuyện sao?[COLOR=#DFEBFA]

Mọi người thương lượng một chút, cuối cùng quyết định đi xem.

“Các cậu tại sao không a lô hỏi chuyện chỗ hần xem?”

“A... tại sao không gọi điện thoại?”

Trương Dương cùng A Trạch sững sốt, vấn đề đơn giản như vậy mà không nghĩ ra, nhìn biểu tình cả ba người như cô-lôm-bô phát hiện ra châu mỹ, Mạch Phi chỉ có thể lắc đầu.

Đột nhiên đúng lúc đó, hai người phát hiện, mấy người bọn họ rất ít liên lạc bằng điện thoại, việc tìm người này rõ ràng là có thể dùng điện thoại mà gọi, tựa hồ, đã trở nên rất ảm ỉm “tút tut...”

“Tút tut...” Mọi người bỗng nhiên khần trương, nếu Lưu Bư gặp chuyện tới nông nổi không thể nghe máy, thì chứng nó hần đã rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

“Lưu Bư, mi đang làm cái quỷ gì không biết?”

Mọi người thở dài một hơi nhẹ nhõm, rốt cục điện thoại đã bắt máy, Trương Dương nhanh chóng hỏi.

“Cậu ấy đang hỗ trợ cảnh sát phá án...”

Bên trong ống nghe truyền ra một giọng nói xa lạ.

“Người là ai?” Trong không khí bỗng nồng nặc sát khí, một cỗ sát khí điên cuồng tỏa ra từ Trương Dương lan tỏa bốn phía, trông hần lúc này không khác ma thần tái sinh.

“Ta...”

“Người là gã cảnh sát lần trước?” Giọng nói Trương Dương trở lên lãnh khốc, với trí nhớ siêu tuyệt của mình, trong nháy mắt Trương Dương đã phân tích ra đối phương là ai.

“Ta...”

“Người đang ở đâu?”

“...Ta... Chúng ta đang trên đường đi tới đồn công an XX...” Viên cảnh sát trung niên thấy tim mình đập loạn nhịp, sau khi hần nghe được giọng nói ấy, hần cảm giác mình không thể cất lời nói chuyện, tựa hồ có một cỗ áp lực thông qua sóng điện thoại truyền lại.

“Được, ta sẽ tới ngay!” Trương Dương lập tức cúp máy.

“Thế nào?” A Trạch hỏi.

“Lưu Bư bị cảnh sát bắt” Trương Dương bước nhanh tới chỗ để xe.

Mọi người trở mắt nhìn nhau không nói lên lời. Điều này quả là bất khả tư nghị, Lưu Bư kiêu ngạo như vậy mà lại để cảnh sát bắt đi, đánh chết bọn họ cũng không dám tin.

Chẳng qua, mọi người nhanh chóng tìm được một lý do để giải thích, nhất định là mấy trăm gã cảnh sát được trang bị tới tận răng, súng ống đầy mình, đạn đã lên nòng vây quanh, thẳng nhai Lưu Bư này không nắm chắc có thể đối kháng nên chỉ có thể thúc thủ chịu trời, phỏng chừng hiện tại thẳng nhai này đã bị cảnh sát tra tấn đến mức không còn dáng người.

“Ha ha... Lưu Bư bị cảnh sát bắt. Tốt tốt!...” Tiểu Lý Tử đột nhiên ôm bụng cười ha ha.

“Cười cái gì?” A Trạch cau mày nói.

“Ha ha, Gã đó tự nhận mình lợi hại, vậy mà lại bị cảnh sát bắt đi, còn không buồn cười sao, ha ha...” Tiểu Lý Tử cười phá lên, gã vui sướng khi kẻ khác gặp họa, đây là một tên chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Nếu ngươi còn cười, ta không ngại cắt cổ ngươi!” Ánh mắt sắc lạnh của A Trạch liếc qua cần cổ Tiểu Lý Tử.

“Oa...” Thanh âm của Tiểu Lý Tử im bặt, vẻ mặt ngây ra nhìn bóng lưng A Trạch, đây là lần đầu tiên hần thấy A Trạch nổi giận.

“Trương... Trương Dương... A Trạch làm thật sao?” Tiểu Lý Tử vội vàng đuổi kịp chiếc xe của Trương Dương, mà A Trạch đã lên một chiếc xe khác.

“Nếu người cùng chúng ta trải qua khảo nghiệm sinh tử, cùng vào sống ra chết, thì người sẽ không vui mừng khi có người gặp họa, tình cảm của ba huynh đệ chúng ta có từ những lần gặp gỡ cái chết mà thành” Trương Dương thản nhiên nói.

Tiểu Lý Tử há miệng thở dốc không nói gì, hần bắt đầu trầm mặc.

Mà về mặt Mạch Phi trầm mặc, dường như hần đang suy tư điều gì.

Đoàn xe bắt đầu bật đèn pha, một đường mà phóng đi, tại đường quốc lộ nông thôn rộng ba mét, chúng lao đi như những tia chớp...

Rất nhanh, đã đi ra khỏi thị trấn. Tùy tiện hỏi một người liền biết được vị trí cụ thể của đồn công an Thành Quan Trấn.

Đồn công an của Thành Quan Trấn trên thực tế là đồn công an duy nhất của huyện H, có thể đảm nhiệm công việc đại diện cho quyền lợi của nhân dân. Trên thực tế, có thể ngồi ở đây đều là những người rất có tiền đồ, mấy vị sở trường tiền nhiệm cũng đã thăng chức làm cục trưởng hoặc phó cục trưởng của huyện H.

Mười chiếc xe đầy uy thế trực tiếp lao vào sân của đồn công an nhỏ nhoi kia, lập tức mảnh sân chật chội bị lấp đầy.

“Rầm!”

“Rầm!”

“Rầm!”

Một trận tiếng mở rồi đóng cửa xe, toàn bộ sân đồn công an tràn ngập một cỗ sát khí, rất nhiều cảnh sát viên từ trong văn phòng đi ra, nhìn thấy hơn mười bảo tiêu da đen cao lớn thì không biết chuyện gì xảy ra, chỉ lẳng lặng mà nhìn.

“Đi..”

“Ha ha... đến đây!”

Ngay lúc Trương Dương định hạ lệnh tìm kiếm đồn công an thì đột nhiên Lưu Bư lững thững bước ra từ một căn phòng, lúc đi ra, hần vẫn đang nắm tay một viên cảnh sát trung niên, một tay khoác lên vai viên cảnh sát kia, trông chẳng khác nào bạn bè cũ nhiều năm không gặp.

Mọi người tròn mắt nhìn nhau, mồm há hốc, không biết chuyện gì xảy ra, lửa giận vốn đang chực bùng lên cũng tắt ngấm không thấy đâu.

“Lưu Bư, người không việc gì chứ?” Trương Dương hồ nhìn toàn người Lưu Bư, A Trạch thì trực tiếp đến vén áo Lưu Bư khiến hần hở cả bụng, xem Lưu Bư có bị ám thương gì không.

“A Trạch... Người làm gì thế, ta e rằng không nên...”

“Không có việc gì!” A Trạch thở dài một cái, lùi về đằng sau, khôi phục tư thế lúc đầu.

“Ta phi, ta khẳng định không sao, he he, lúc ta trở về thì xe đạp bị đứt xích, vừa lúc gặp người quen, thuận tiện nhờ xe của hần lên thị trấn...”

“Thật không?”

“Thật...” Viên cảnh sát trung niên nhìn ánh mắt sắc bén của Trương Dương, cả người rét run.

“Đi thôi đi thôi... Ta đã nói là ta đi nhờ xe, bực quá, sao lại không tin lời ta, ta phi...” Lưu Bư giận dữ kéo tay Trương Dương.

“Được rồi, người đã nói vậy thì là như vậy” Trương Dương thu liễm sát khí, thản nhiên nói.

“Lão ca, thằng em đi đây, ông anh nếu đến thành phố C thì a lô cho thằng em, mà lần sau nếu tới huyện H thì thằng em cũng sẽ a lô cho ông anh, he he, lúc đó là ông anh mời đó...”

“Ừ, nhất định, nhất định rồi!” Mấy chiếc xe phóng vụt khỏi sân cục cảnh sát, khoảng sân vốn không rộng lắm nhưng lúc này lại khiến người ta cảm thấy trống rỗng.

“Sở trưởng, bọn họ là ai vậy? Phô trương quá, sao ngài lại biết bọn họ!” Một viên cảnh sát trẻ tuổi đi đến bên người sở trưởng hâm mộ hỏi.

“Mấy giờ rồi?”

“... 11 giờ...”

“11 giờ, vậy bây giờ là lúc nào?”

“Cái kia... giờ làm việc... a... tôi đi làm ngay...” Viên cảnh sát trẻ nhanh chóng tỉnh ngộ, vội vàng đi vào văn phòng hộ tịch.

Nhìn mọi người giải tán, sở trưởng mới lau mồ hôi trên trán, lúc này gã mới phát hiện toàn thân đều đã ướt đầm, người thanh niên vừa rồi tạo cho hắn áp lực quá lớn.

Lần đầu tiên, gã cảm thấy đây là quyết định vô cùng thông minh của mình.

Lại nói tới lúc trên đường đi về đồn, viên cảnh sát trung niên cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định không gây khó dễ để gây thù chuốc oán với tên này.

Đương nhiên, mấu chốt ở chỗ, lần trước Trương Dương và Lưu Bư bắt cóc gã thì gã cũng không báo án, loại sự tình này quả là dọa người, cho dù là ai cũng sẽ không đi báo án.

Khi gã nhìn thấy hơn mười tên bảo tiêu đằng đằng sát khí bước từ trên xe xuống bước vào đồn công an, gã mới phát hiện quyết định của mình anh minh cỡ nào.

Rốt cục thì đám người này là như thế nào?

Sở trưởng cầm lấy điện thoại đi động của bản thân, nhìn dãy số trên màn hình – đây chính là dãy số của Lưu Bư cho hắn.

Suy tính hồi lâu, sở trưởng quyết định không xóa nó đi...

Đương nhiên, sở trưởng không biết, gã đã ngẫu nhiên kết thiện duyên, nhưng vẫn có tác dụng nhất định, chắc chắn năm sau trước khi sở trưởng về hưu còn lăn lộn ngồi cái ghế cục trưởng đại thị cục vài năm, không thể không nói trong đó có một phần công lao của Lưu Bư. Đây có phải là hắn chịu bọn Trương Dương ngược đãi trước rồi được bồi thường sau hay không...

Tái ông thất mã, may mắn mà không biết!

Mọi người sau khi lên xe, Lưu Bư không hề đề cập đến chuyện này, Trương Dương A Trạch cũng biết, Lưu Bư nếu không muốn nói, thì muốn cạy miệng hắn ra cũng không cạy được.

Lưu Bư sẽ nói gì?

Kỳ thực, mỗi người đều rất ngạc nhiên...

406. Chương 406 Vũ Khí Bí Mật Của Lưu Bư

Trương Dương hiểu rất rõ Lưu Bư. Khi còn học đại học, Lưu Bư bị một đám sinh viên lớp trên bắt nạt, bắt hắn phải làm chứng khai ra một đồng bọn của Lưu Bư là ăn trộm. Kết quả Lưu Bư bị tát hơn 30 cái, mặt sưng phồng giống đầu heo vậy, nhưng hắn vẫn không nói một lời nào, còn tên đồng bọn mà Lưu Bư bảo vệ kia lại không chịu nổi sự tra tấn, nói ra hết...

Cho nên, Lưu Bư đã nói gì cùng với viên cảnh sát kia, vĩnh viễn không ai biết được.

Tới lúc Lưu Bư trở thành một võ học tông sư, có hậu nhân sửa sang ghi chép lại tư liệu, thì đoạn gặp gỡ ở đồn cảnh sát này vẫn bỏ trống, không ai biết.

Lưu Bư làm sao lại có quan hệ với đồn trưởng công an?

Vì sao hắn lại không tìm sở trưởng để gây phiền toái?

Vì sao sở trưởng lại buông tha cho hắn? Tất cả đều là bí ẩn vĩnh viễn của lịch sử...

Xe do Mạch Phi lái, chạy hướng về thành phố C. Tất cả mọi người không ai nói gì. Trừ Lưu Bư thỉnh thoảng cười một mình ngây ngô ra, mọi người đều nhắm mắt dưỡng thần. Còn Tiểu Lý Tử và Mạch Phi hình như đang tự hỏi gì đó.

“Ta hiểu rồi!” Ngay khi đoàn xe đến thành phố C, Tiểu Lý Tử đột nhiên hô to một tiếng.

“Hiểu được cái gì ?” Lưu Bư bị Tiểu Lý Tử làm cho giật cả mình.

“Tình hữu nghị của các người được thành lập dựa trên việc cùng chung hoạn nạn...” Tiểu Lý Tử vô cùng đắc ý vì “tài trí thông minh” của mình.

Chỉ thấy Trương Dương và A Trạch giơ một ngón tay giữa lên, Lưu Bư phá lệ giở cả 2 ngón. Có mỗi cái vấn đề thế mà cũng phải nghĩ lâu vậy sao?

“Này này, ta thật vất vả mới suy nghĩ cẩn thận được, các người đã không khen ngợi thì thôi...” Tiểu Lý Tử đối nhân xử thế còn thiếu kinh nghiệm, đang cao hứng bị đả kích, nhất thời vẻ mặt buồn bực nói.

Ba người nhìn nhau cười, không để ý tới Tiểu Lý Tử nữa, đồng thời nhắm mắt lại.

“Ta cũng hiểu được .” Đột nhiên, Mạch Phi nói.

“Người hiểu được cái gì?” Trương Dương mở to mắt hỏi.

“Người về sau sẽ biết !”

Mạch Phi đưa mắt liếc, nở một nụ cười quỷ dị. Nhìn nụ cười đó qua gương chiếu hậu, không hiểu sao Trương Dương cảm thấy lạnh cả người. Đây là một cảm giác thực đặc biệt. Một người thường làm cho một cường giả cảm thấy lạnh gáy. Đó là vì sao?

Mỗi lần Mạch Phi cười cười, Trương Dương đều có cảm giác dựng cả tóc gáy. Sau hơn mười giờ đi, đoàn xe cuối cùng cũng đến thành phố C vào lúc 2h chiều.

Theo kế hoạch của Lưu Bư, hẳn là phải đem cả đoàn xe đi đến trường học khoe khoang một hồi đã. Hiện tại là thời điểm sinh viên năm 4 tốt nghiệp. Rất nhiều sinh viên còn đang trong thời gian tìm việc, cũng có một số ở tạm lại trường, không có việc gì suốt ngày chỉ ăn với nằm.

Mọi người cuối cùng đều phản đối quyết định của Lưu Bư. Dù sao đoàn còn có nhiều người, việc ăn ở đi lại đều phức tạp, trước tiên phải kiếm một chỗ để ở tạm đã.

Lại nói sau vụ ở huyện H, giờ mọi người đều đã đói bụng.

Lưu Bư một người không thể lấy trứng chọi đá, đành nghiêng răng nghiêng lợi đi tìm khách sạn thuê phòng. Trương Dương quyết định thuê phòng ở khách sạn Cộng Hòa, phong cảnh vừa đẹp mà lại thanh bình.

Ở thành phố C, đoàn xe rất nhanh lượn lách trong dòng xe trên đường, đi ra một con đường lớn rất đẹp.

“Mạch Phi, người đã tới thành phố C sao?” Trương Dương thấy Mạch Phi dường như rất quen thuộc đường xá ở thành phố C, bèn hỏi.

“Đương nhiên, ta đã tới đây nhiều lần.” Mạch Phi tựa hồ cũng không lảng tránh.

“Ừ!”

Trương Dương gật gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa. Hắn thấy trong ánh mắt Mạch Phi dường như có chút thương cảm.

Tâm trạng của Mạch Phi dường như ảnh hưởng đến cả mọi người. Bên trong xe tràn ngập một cảm giác đau thương. Xem ra sức ảnh hưởng của Mạch Phi cũng tương đối lớn.

“Có chuyện gì có thể nói ra sẽ tốt hơn. Theo tâm lý học mà nói, bộc lộ chuyện giấu kín trong lòng ra có thể giảm áp lực nhiều lắm!” Trương Dương nói.

Mạch Phi nhìn thoáng Trương Dương qua kính chiếu hậu.

“Mấy năm trước, ta đã từng yêu một người. Bọn ta yêu thương nhau, tin tưởng lẫn nhau. Chẳng qua khi bọn ta sắp thành công rồi thì người yêu ta lại chỉ vì cái trước mắt. Nàng cho rằng bọn ta thành công quá chậm, nàng muốn thay đổi...”

Xe chạy rất chậm, dường như Mạch Phi đang chìm đắm trong ký ức.

“Lần đầu tiên, bọn ta phát sinh xung đột. Tư tưởng bọn ta mâu thuẫn, cuối cùng thành ra mỗi người một ngã...”

“Sau đó thế nào?” Trương Dương hỏi.

“Ha ha, còn có thể thế nào nữa. Bọn ta chia tay nhau. Nàng rời khỏi ta, đi đến một nơi xa. Ta biết suy nghĩ của nàng, nàng sợ ta gây cản trở cho nàng. Chẳng qua ta tình nguyện nghe theo ý nàng, bởi vì ...ta yêu nàng. Ngay cả khi lý tưởng cuộc sống của chúng ta khác nhau, ta như cũ vẫn yêu nàng. Ta tình nguyện vì nàng mà trả giá hết thảy, thậm chí cả sinh mạng này...”

Bên trong xe dường như có chút áp lực. Mọi người đều bị tình yêu của Mạch Phi làm cho cảm động. Có thể tình nguyện trả giá hết thảy, thậm chí cả sinh mạng. Đây không phải là người bình thường có thể làm được, cái gọi là thề non hẹn biển so ra chỉ là lời nói mà thôi.

“Vậy bây giờ?” Trương Dương trong lòng không hiểu sao cảm thấy không ổn.

“Sự thật chứng minh, suy nghĩ của nàng là sai lầm. Nếu bọn ta không xa rời nhau, bọn ta đã có thể sớm thành lập được đế quốc thương nghiệp của mình và có thể lực khổng lồ rồi. Vậy mà, cuối cùng...nàng chết trong một tai nạn xe cộ...”

Bên trong xe không khí trở nên vô cùng trầm trọng. Vẻ mặt Mạch Phi vô cùng đau khổ.

“Mạch Phi, con người trong đời gặp phải rất nhiều chuyện không như ý. Mất đi người mình yêu sâu đậm quả thực làm cho người ta đau khổ. Chẳng qua người thì cũng không cp> n, người sống phải tiếp tục sống. Năm năm trước, ta cùng Lưu Bư, sau lại có A Trạch gia nhập. Chúng ta đã trải qua vô số sinh tử cùng nhau, nhưng chúng ta cuối cùng vẫn còn sống. Tóm lại còn sống chính là hạnh phúc lớn nhất. Mỗi ngày, nếu có thể mở mắt, cảm giác được mình đang hít thở, đó không phải là đáng vui vẻ sao? Chúng ta mỗi ngày đều là đang tiến dần về phía tử vong, cho nên chúng ta phải biết quý trọng sự sống. Mỗi một ngày được sống đều đáng quý, cho dù chỉ là mỗi giờ, mỗi phút...”

“Mỗi ngày đều là đi gần về phía tử vong...” Mạch Phi ánh mắt sáng lên.

“Đúng vậy, chúng ta mỗi người đều là đi chung con đường. Cái khác nhau chính là xem ai đến chậm hơn mà thôi. Người càng đến chậm thì là người càng thắng cuộc. Đương nhiên không thể có người thắng cuộc cuối cùng được. Đối mặt với thời gian, chúng ta đều sẽ thất bại. Điều duy nhất chúng ta có thể làm đó là khiến cho quá trình đi đến tử vong này có nhiều niềm vui hơn, huy hoàng hơn một chút!”

“Đúng vậy, chúng ta đều là đi cùng con đường. Thua hay thắng, đều chỉ có con đường này để đi. Trương Dương, cảm ơn người!” Mạch Phi quay đầu lại phi thường trịnh trọng nhìn Trương Dương nói.

“Không cần. Hiện tại người đang tạm thời gia nhập với bọn ta. Ta có nghĩa vụ giúp người vui vẻ hơn một chút. Chuyện cũ người hãy để nó bay theo gió đi đi! Dù sao cuộc đời ngắn ngủi còn rất nhiều điều cần phải làm!” Trương Dương thở dài một tiếng, hẳn có thể cảm giác được người như Mạch Phi tâm trí vô cùng kiên quyết, chính mình không có khả năng thay đổi được quyết định gì của hắn. Huống chi, đây là một thanh niên mà chỉ còn sống được vài năm, có nói gì nhiều cũng không có tác dụng quá lớn.

Mạch Phi đến đây có mục đích gì? Đối với Trương Dương mà nói đây là một câu hỏi. Hắn rất mong biết được câu trả lời.

“Ừ, cảm ơn người!” Mạch Phi cười nói :”Ta có thể đi cùng các người đến trường chứ?”

“Đương nhiên! Bây giờ người là mục tiêu bảo vệ của ta. Nếu như không có tình huống đặc thù nào, thì mấy tháng này người đều dưới sự bảo hộ của ta” Trương Dương gật gật đầu.

“Cám ơn.” Mạch Phi gật gật đầu, tăng ga. Rất nhanh, đoàn xe đi đến khách sạn 5 sao Cộng Hòa.

Thuê 20 phòng, sau đó thay quần áo, vệ sinh thân thể rồi mọi người đều tập trung tại nhà ăn của khách sạn.

Mãi đến hơn 3 giờ chiều, mọi người mới quyết định đi tiếp.

Làm cho Lưu Bư buồn bực chính là Trương Dương cuối cùng lại để 20 vệ sỹ da đen đợi ở khách sạn. Dù sao mang theo 20 vệ sỹ da đen cao lớn và đoàn 10 chiếc Limousine quả là khiến thiên hạ khiếp hãi.

Chẳng qua cuối cùng Trương Dương cũng đáp ứng Lưu Bư, khi nào đến nhà hắn sẽ cho tất cả đoàn xe đến cùng, đỗ dưới nhà để thỏa mãn một chút hư vinh của mẹ Lưu Bư. Lúc này, Lưu Bư mới cười toe toét...

Vẫn là MẠCH PHI lái xe BMW màu trắng. Cả 5 người mỗi hắn có bằng lái. Lưu Bư tuy có bằng lái, nhưng chỉ là bằng lái xe máy. Với lại dù hắn có bằng lái thật, cũng không ai dám ngồi xe hắn lái, ít nhất Trương Dương cũng không muốn ngồi....

Xe từ từ đi trong thành phố.

Trương Dương đưa mắt nhìn chónm chăm cảnh vật quen thuộc qua cửa sổ. Mà Lưu Bư ngay từ lúc lên xe vốn ngơ ngạo không yên giờ cũng đột nhiên im lặng, ngơ ngẩn nhìn bên ngoài.

Lần trở về này cùng lần trước khác xa, hoàn cảnh khác, tâm trạng cũng khác....

Gần!

Rất gần!

Trương Dương và Lưu Bư không khỏi cùng liếc nhìn nhau, trái tim đập mạnh, đều có cảm giác khẩn trương.

Đây là một loại cảm giác không cách nào hình dung được. Theo thời gian mà nói, đúng ra giờ này Trương Dương và Lưu Bư vẫn đang còn là sinh viên.

Xe từ từ dừng trước cổng trường học. Lưu Bư trước tiên nhảy xuống xe, sau đó chạy lại gần một cái bồn hoa gần cổng trường, tìm kiếm gì đó. Vẻ vội vàng làm cho mọi người rất ngạc nhiên.

“Bư ca, ngươi làm gì?” Tiểu Lý Tử tò mò đi theo hỏi.

“Ha ha, vẫn còn ở đây, vẫn còn...!” Lưu Bư từ trong bồn hoa lấy ra một nửa viên gạch, cười to.Tr

“Bỏ viên gạch xuống, gạch này không được lấy!” Đang lúc Lưu Bư đắc ý, một giọng nói già nua từ sau lưng truyền tới.

407. Chương 407 Áo Gấm Về Nhà

Là Vương bá.

“Này này, lão già, lão quần đến cả viên gạch thế hả...” Trong từ điển của Tiểu Lý Tử vốn không có chuyện ‘kính già yêu trẻ’ gì sất, lập tức ra vẻ hung ác, nhìn lão nhân, hù dọa nói.

“Bốp!” Lưu Bư giơ một cái tát vỗ lên đầu Tiểu Lý Tử.

“Ngươi sao lại đánh ta?” Tiểu Lý Tử căm tức nhìn Lưu Bư, trên mặt gân xanh nổi lên. Hắn chính là cường giả, không phải ai cũng có thể tùy tiện tát lên đầu của cường giả được.

“Bốp!” Lại là một tiếng giòn vang.

“Ngươi..... Ngươi..... Ngươi cũng đánh ta.....” Tiểu Lý Tử quay đầu lại, vẻ mặt buồn bã nhìn Trương Dương. Đối với Lưu Bư hắn còn dám căm tức, đối Trương Dương, hắn không có dũng khí đó. Nhiều lần luận bàn kết quả đã nói cho hắn biết, hắn không phải là đối thủ của Trương Dương .

“Tiểu Lý Tử, ngươi xứng đáng bị đánh, nơi này là trường học của bọn họ, ngươi kiêu ngạo như thế không phải muốn bị đánh sao?” A Trạch thở dài nói.

“Ta ta.....”

“Ta cái gì? Ngươi đánh không lại hai bọn hắn, không lẽ còn muốn báo thù?” A Trạch hươ hươ 3 ngón tay.

“Ồ.....” Tiểu Lý Tử nhìn 3 ngón tay sưng sốt, lập tức hiểu được A Trạch mặc dù nói chính là hai người, trên thực tế chính là ba, nhất thời gãi gãi đầu thối lui vài bước, vẻ mặt uể oải. Một cường giả thế mà ngang nhiên bị ba tên này áp chế, sao lại thế này cơ chứ?

“Vương bá!” Lưu Bư chậm rãi xoay người, nhưng trong tay vẫn cầm viên gạch.

“Người muốn làm gì?”

Lão nhân rất nhanh nhẹn, thấy Lưu Bư vẫn cầm gạch và xoay người lại, vội vàng liên tục lui về phía sau hai bước tạo khoảng cách, vẻ mặt cảnh giác nhìn viên gạch trên tay Lưu Bư. Lão sợ hấn định ‘dùng’ gạch phang lại đây.

“Vương bá, là ta đây, Lưu Bư đây!”

“A..... Lưu Bư..... Ai dà, là thằng nhóc người sao, làm ta sợ muốn chết!” Lão nhân lúc này mới ngẩng đầu nhìn, tay xoa ngực thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Vương bá, chúng ta đã trở lại.” Trương Dương đi tới nói.

“Tốt rồi, trở về là tốt rồi, có phải muốn lấy chứng nhận tốt nghiệp không? Yên tâm. Có lão nhân ta ra mặt bảo lãnh, không có gì phải lo, ha ha.....” Lão nhân cười quái dị.

“Ừ, chuyện này không cần vội. Lão nhân, vì cái gì lão không cho người khác lấy viên gạch này thế?” Lưu Bư vội vàng hỏi han.

“Bốp!”

Lão nhân vỗ bốp một phát lên đầu Lưu Bư, tiếng kêu rõ đanh. Thấy vậy Tiểu Lý Tử hưng phấn vô cùng. ‘Báo ứng không ngờ lại đến nhanh như vậy, ha ha! Chỉ một chữ ‘Sướng’!’

“Người già rồi lẫn hay sao?” Lão nhân mắng. “Mỗi lần người ở cổng trường gây sự người khác, không phải đều vào đây kiểm viên gạch này hả!”

“Khụ khụ..... Thế thì là.....” Lưu Bư vẻ mặt xấu hổ.

“Nếu viên gạch này bị cầm đi chỗ khác, người đánh không lại người ta lúc đó tính sao?”

“..... Cám ơn Vương bá.....” Lưu Bư vẻ mặt kích động. Mà mấy người còn lại vẻ mặt cũng sưng sốt, đặc biệt là Tiểu Lý Tử, mặt nghếch ra, mồm há hốc.

Chẳng qua. Trương Dương cũng không cảm thấy quá kỳ quái. Lưu Bư cùng hấn mấy năm này ở trong trường học cùng với lão nhân quan hệ rất tốt, mà Lưu Bư cũng rất nghe lời lão nhân. Ví dụ như ai bị Lưu Bư bắt nạt, nhưng lão nhân can ngăn một chút thì Lưu Bư lập tức nể tình, sự tình coi như xong.

Mà cổng trường học lại chính là chiến trường đánh lộn chính của Lưu Bư. Lưu Bư sau nhiều phen thiệt thòi đã đúc rút được kinh nghiệm, bình thường sẽ cất giấu một số vũ khí đánh nhau tiện lợi như côn sắt, khảm đao... ở gần đó.

Đương nhiên viên gạch vẫn là thứ vũ khí ‘nguyên thủy’ tốt nhất. Chủ yếu là không ai lấy mất. Còn côn sắt và khảm đao bình thường rất dễ bị nhặt mất.

“Cảm ơn cái nỗi gì? Tuy rằng người là tên thô lỗ tham ăn, lại thêm háo sắc, là tên côn đồ mà mọi người đều ghét, nhưng mà ai bảo lão nhân ta lại nhìn người thuận mắt đây? Ta không thể nhìn người bị người khác chém chết được. Mặc dù lão nhân ta không có cách nào giúp người chém người được, nhưng giúp người cất giấu vài viên gạch cũng không phải là việc to tát gì ...”

“Ồ ô..... Lão nhân, ta cảm động quá.....” Lưu Bư hai mắt đã đỏ lên.

“Cảm động cái rắm, ta kết hôn mà bọn người cũng không thèm đến.” Lão nhân tức giận nói.

“Kết hôn ?!”

Lưu Bư và Trương Dương cùng lúc kinh ngạc nói.

“Ha ha, lão phu đã tự mình ra tay, mục tiêu cao đến đâu ta cũng chiếm được!” Lão nhân vẻ mặt đắc ý nói.

“Đó là đó là.....”

Trương Dương cùng Lưu Bưu liên tục gật đầu, nếu như nói trường học này da mặt ai dày, lão nhân tuyệt đối là số 1. Người ta bạn già chết xác còn chưa kịp lạnh, lão đã liền đám ngay buổi tối mò đến cua gái, loại chuyện này, trừ bỏ lão nhân, người bình thường thật đúng là làm không nổi.

Theo cách nói của lão nhân là ‘Lão tử ph mưa bom lửa đạn vẫn còn sống được, có gì mà chưa từng trải đây? Một đám quả phụ nhỏ nhỏ, lão còn không để vào mắt...’

Tình thế quả nhiên giống như là cướp đoạt cứ điểm trong chiến tranh vậy. Lão nhân có được tinh thần chiến đấu không biết sợ, rất nhanh đã cùng với quả phụ của người bạn già gian díu với nhau, hiện tại lại còn đã kết hôn.

“Lão nhân, ta cho lão biết một bí mật.” Lưu Bưu vẽ mặt thần bí hạ giọng nói.

“Bí mật gì?” Lão nhân thấy bộ dáng cố tình ra vẻ thần bí để cho người ta có cảm giác hết hồn của Lưu Bưu, thật là... Không phải thằng nhãi này lỗ tay giết người chứ?!

“Bọn ta...phát tài rồi...!”

Lưu Bưu vẽ mặt vô cùng nghiêm túc, nói từng chữ một.

“Sặc...!” Lão nhân đầu tiên là sững sốt, sau đó ra vẻ khinh bỉ giơ ngón tay giữa lên. Động tác chữ thề này lão làm trước gương đã nhiều, nhưng hôm nay mới sử dụng ở ngoài lần đầu. Đường nhiên cũng chính vì Trương Dương và Lưu Bưu rời trường mà đi, khiến cho lão muốn dùng động tác này cũng không có đối tượng, giờ thì rốt cuộc lão cũng có cơ hội.

“Lão nhân, bọn ta phát tài thật! Lão xem cái BMW ở kia chính là của bọn ta đấy.” Lưu Bưu nhất thời nóng nảy, hẳn vốn tưởng rằng lão nhân sẽ phải rung động vô cùng, nào ngờ lão dĩ nhiên không thêm tin, điều này làm cho hắn không có cảm giác thành công gì cả, lại càng không thể thỏa mãn mong muốn ra oai của hắn.

“Đừng tưởng mượn một cái BMW là có thể lừa dối lão nhân ta. Lần trước còn không phải âu phục giày da hào nhoáng à? Người xem, ta ở cổng trường này mười mấy năm, có chuyện gì chưa chứng kiến hả? Rất nhiều sinh viên ở bên ngoài sống khổ sở thê thảm, vậy mà lúc quay về trường còn ra vẻ đạo mạo này nọ...” Lão nhân cười nhạt.

Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Lão nhân, lão.....” Lưu Bưu tức giận đến mức muốn học cả máu.

“Được rồi được rồi. Ta hiện giờ đang trong ca trực, đợi lát nữa tan giờ ta sẽ gặp ban lãnh đạo nói chuyện. Ngày mai 7h tối đến nhà ta ăn cơm, ta sẽ bảo bá mẫu chuẩn bị. Các người cũng cùng đến nhé, đến một lần cũng không vấn đề...Còn nữa, Lưu Bưu người về trường học cũng không cần phải tạo dáng này nọ. Lão nhân ta là nhân vật nào cơ chứ? Ta đã sống sót qua mưa bom bão đạn, còn việc gì chưa từng thấy đâu? Nhớ ngày đó, ta một người một súng, vài chục viên đạn, một mình xâm nhập vòng địch...”

“Lão nhân, chúng ta đi đây, có gì ngày mai buổi tối gặp.....”

Lưu Bưu lôi kéo Trương Dương chạy trốn chết. Hẳn vốn còn muốn ào trường học khoe khoang một hồi, giờ bị lão nhân làm vậy, nhất thời tụt hết cả hứng.

Trương Dương tuy rằng rất muốn cùng lão nhân ôn chuyện, nhưng mà hắn cũng không có hứng thú ngây ngốc đứng ở cổng trường học nghe lão nhân ‘chém gió’ sự tích huyền thoại anh hùng của lão khi xưa....

Lão nhân thấy 2 người lên xe, nhặt viên gạch của Lưu Bưu đem cất lại vị trí cũ, sau đó tiêu sái đi vào phòng bảo vệ.

Mấy người sau khi lên xe, phát hiện Mạch Phi ngồi ở vô-lăng đang ngẩn người ra, ánh mắt ngây dại nhìn vào trường học.

“Mạch Phi, lái xe đi chứ!” Tiểu Lý Tử phá vỡ trạng thái ngây ngốc kia của hắn.

“A..... Không đi vào nữa à?” Mạch Phi bỗng nhiên bừng tỉnh.

“Ừ. Chúng ta đi thôi. Đi đến tập đoàn Bạch Vân xem một chút.” Trương Dương nói.

“Không vội chứ?” Mạch Phi quay đầu lại hỏi.

“Có việc gì à?”

“Ta muốn lái xe đi dạo trong sân trường một lúc”.

“Ừ, tốt. Chúng ta không vội, đi dạo cũng hay, chúng ta cũng lâu rồi không dạo vườn trường”.

Chiếc BMW từ từ tiến vào vườn trường. Vương bá lại từ trong phòng bảo vệ đi ra. Lão đoán chắc Lưu Bư không hiểu ‘kiếm’ đâu được chiếc BMW lái đến trường khoe khoang mà thôi. Loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên Lưu Bư làm. Lão ấn tượng sâu sắc một lần Lưu Bư không hiểu ‘kiếm’ đâu được một cái dây chuyền vàng to, đeo trên cổ vào trường diều võ giương oai. Kết quả sao, chưa đầy một ngày đã có người đến tận trường đòi. Thì ra cái dây chuyền vàng kia là của một người bà con xa của hắn...

Lưu Bư ngồi ở cạnh ghế lái xe, mở cửa sổ ra, vẻ mặt hưng phấn nhìn ra ngoài, hi vọng có thể gặp lại được bạn học quen nào đó. Nhìn vẻ hưng phấn của Lưu Bư, Trương Dương thầm thấy may mắn là đã tính trước, không để đám vệ sỹ kia đi cùng, nếu không giờ này trường học chắc bị Lưu Bư làm loạn rồi.

“Đông Qua, Đông Qua... Ha ha, dạo này thế nào?”

“A...Bư ca à, dạo này vẫn khỏe...”

Rốt cục Lưu Bư cũng thấy được một sinh viên năm thứ 3 có quen biết. Chẳng qua người này thấy Lưu Bư xong cũng không ‘sốc’ như Lưu Bư tưởng tượng, ngược lại có chút rụt rè.

Tiếp đó, Lưu Bư thỉnh thoảng gặp trên đường một vài sinh viên quen biết, đều là khóa dưới. Tất cả giống nhau, đều tỏ ra rụt rè, chẳng ai có vẻ gì muốn nhìn bộ hắn, người giờ đã là tỉ phú, là đại gia của thành phố C... Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Rất nhanh, Lưu Bư dần dần cảm thấy chán nản mất hứng thú.

“Lưu Bư, con người là động vật rất dễ sinh ra sự ganh ghét. Người đến khoe khoang, bọn họ sẽ ghen tị với người, cho nên bọn họ ra vẻ rụt rè như vậy. Hơn nữa hầu hết bọn họ đều cho rằng người chỉ ngồi tạm trên BMW để ‘tạo dáng’ mà thôi” Mạch Phi cười nói.

“Ồ...” Vẻ mặt Lưu Bư nhìn rất uể oải, quả thực cảnh hôm nay so với cảnh áo gấm về nhà oai phong vô cùng mà hắn vẫn tưởng tượng thì khác xa.

“Nếu người muốn thỏa mãn hư vinh áo gấm về nhà, thì có thể đi tìm đám bạn học cũ, bọn họ mới có thể giúp người, ha ha”.

“Ừ, hôm nay không còn thời gian, ta phải về nhà gặp cha mẹ...” Nhắc tới cha mẹ, tinh thần Lưu Bư lập tức rung động, trong đầu đã ảo tưởng ra cảnh mang theo 20 vệ sỹ cùng với một đoàn xe cao cấp về nhà, đã tưởng tượng ra được cảnh cha mẹ cười toe toét kinh ngạc.

Lưu Bư đóng cửa sổ xe lại, lẳng lặng nhìn vườn trường yên tĩnh. Lúc này cũng vừa tan học, mặc dù còn có vài ba tốp sinh viên trên đường, nhưng cũng quả là tĩnh lặng.

Xe chậm rãi đi trong sân trường.

Bên trong xe tất cả đều im lặng.

Xe đi tới một dãy phòng học, Mạch Phi nhìn dãy phòng học của khoa Lịch sử, trầm mặc không nói gì.

“Người thích lịch sử?” Trương Dương hỏi.

“Không, ta không thích, thậm chí còn chán ghét, ta chán ghét người Trung Quốc vì việc chấp nhất đối với lịch sử!” Mạch Phi hít thật sâu một hơi.

“Vì sao?”

“Người không biết là đất nước ta quá mức trầm mê trong lịch sử sao? Chúng ta hận không thể kế thừa hết tinh hoa của tổ tiên lưu lại. Chúng ta tập trung nghiên cứu qua nhiều thế hệ. Chúng ta sống tranh lịch

sử của ‘4 phát minh lớn’ mãi không thể tự thoát ra được. Chúng ta sống mãi trong ảo tưởng về thời Hán Đường thịnh trị, chúng ta sống mãi trong ‘Tứ thư ngũ kinh’ mãi không thể thoát ra...Nhưng mà, ngoài tổ tiên lưu lại đó, chúng ta còn cái gì? Ngọc ấn của tổ tiên chúng ta giờ vẫn đang trưng bày ở quốc gia khác, chúng ta còn mải mê nghiên cứu những học thuật về ấn làm gì? Đại sứ quán của chúng ta bị người ta phá hủy, chúng ta còn lo bàn luận về chiến lược chiến thuật của Tôn Vũ làm gì... Chúng ta còn có gì nữa đây?” Ánh mắt Mạch Phi thâm thúy nhìn bảng hiệu của khoa Lịch sử.

“Không có.....” Trương Dương không nói được gì để chống đỡ. Mặc dù hẳn biết Mạch Phi tư tưởng quá mức cực đoan nhưng mà hẳn lại không thể phản bác.

“Đúng vậy, chúng ta giờ cái gì cũng không có. Động cơ máy bay là của người khác, động cơ ô tô cũng người khác, kỹ thuật cốt lõi của tivi LCD cũng là người khác, ngay cả cái máy xem đĩa nhỏ chúng ta cũng phải trả cho người khác mấy tỷ đô la Mỹ tiền bản quyền tri thức. Chúng ta đem hàng tốt nhất bán cho người khác, còn sữa có chất độc để cho đồng bào mình dùng...Chúng ta cái gì cũng không có, chúng ta có cũng chỉ là mấy thứ mà tổ tiên lưu lại, không ngừng nghiên cứu nó, trầm mê ở quá khứ huy hoàng, Cái gì mà ‘phạm vào Thiên triều chúng ta, dù xa xôi cũng tất bị giết’... giờ chỉ là câu cửa miệng mà thôi. Hiện tại thuyền đánh cá của nước ta cũng còn bị đuổi đi, bị bắt phạt tiền...” Mạch Phi nói càng lúc càng nhanh, khuôn mặt tái nhợt dần chuyển sang màu đỏ.

“Một mặt chúng ta nghiên cứu di sản văn hóa của tổ tiên, một mặt lại không hề biết quý trọng nó. Chúng ta giữ gìn truyền thống à? Bảo lưu lại tập quán gì à? Chúng ta uống cà phê ở Star- Buck, ăn thức ăn nhanh Kentucky...Quần áo của chúng ta đâu? Tín ngưỡng của chúng ta đâu? Khi chúng ta hết lần này đến lần khác kháng nghị lại Yasukuni Jinjya, mộ liệt sĩ của chúng ta hoang tàn, cỏ dại mọc đầy. Nếu như nói về văn hóa, Trung Quốc là khởi nguyên văn hóa của toàn bộ Châu Á. Nhưng mà chúng ta đã bao giờ lo bảo vệ văn hóa của chính mình chưa? Nếu không có Nhật Bản và Triều Tiên, chúng ta còn có thể biết được phong tục tập quán tổ tiên hay không? Chúng ta còn biết đến ‘Đường đao’, ‘Đường phục’ sao?”

Bên trong xe lại lâm vào trầm mặc.

Đường như Mạch Phi nói tất cả đều có lý.

Một mặt mải mê nghiên cứu lịch sử xa xưa, một mặt lại trầm mê ở văn hóa phương Tây và cuộc sống hàng ngày không thể thoát ra được.

Dân tộc Trung Hoa còn thiếu chính là một loại động lực, một loại tín ngưỡng.

“Mạch Phi, ta không phải không thừa nhận, người nói có đạo lý. Chẳng qua, quốc gia của chúng ta đang tiến bộ, dân tộc ta đang dần hùng mạnh. Hơn nữa một khi gặp thời điểm nước mất nhà tan, dân tộc Trung Hoa sẽ tràn đầy sức quật khởi, ưu điểm này các dân tộc khác không có...”

“Ha ha, đạo lý này ta đã sớm biết. Chẳng qua chúng ta sao phải đến lúc nước mất nhà tan mới tỏa sáng quật khởi? Sao chúng ta không ở thời đại hòa bình mà trở nên mạnh mẽ? Vì sao không ngăn cách nguy hiểm từ xa?”

“...” Trương Dương không nói gì chống đỡ được.

Đây là một vấn đề không có cách trả lời. Dân tộc Trung Hoa là một dân tộc rất mạnh mẽ nhưng cũng kỳ lạ. Năng lực đồng hóa và năng lực học tập khiến cho dân tộc Trung Hoa trở thành dân tộc lâu dài và lớn nhất trên thế giới. Nhưng mà dân tộc Trung Hoa cũng có một điểm yếu mà người khác không dám tin, đó là chỉ cần còn có một tia hi vọng sống tạm, dân tộc này rất khó bùng phát quật khởi. Chỉ có ở thời điểm sống chết, dân tộc này mới chứng tỏ được sức mạnh của mình.

“Ha ha, chúng ta không cần tranh chấp. Ta đến xem bảng hiệu khoa Lịch sử này là vì nhớ đến người yêu mình khi xưa. Chúng ta đã cùng nhau chong đèn đến đêm, tranh luận vô số lần mà không có kết quả. Nàng đối với lịch sử Trung Quốc có một sự chấp nhất đến mức cuồng nhiệt. Nàng đối với ‘Tôn Tử binh pháp’ có một sự trầm mê khiến người ta khó mà tin được. Nàng luôn tin tưởng rằng, chỉ cần có thể phối hợp lực lượng thì lấy ít có thể thắng nhiều rất dễ dàng. Nhưng mà, nàng đã quá coi thường hoàn cảnh hiện tại rồi. Bây giờ là thời đại vũ khí nóng, tin tức hiện đại hóa, ‘Tôn Tử binh pháp’ chỉ có thể làm chiến lược tư tưởng mang tính phụ trợ mà thôi...”

“Vậy người tôn sùng cái gì?” Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Vũ lực, vô luận ở cổ đại hay là hiện đại, vũ lực mới là nguồn gốc để nắm chắc phần thắng. Đại Tần diệt sáu nước là dựa vào vũ lực, Hán Vũ đế cũng dựa vào vũ lực, Thành Cát Tư Hãn cũng là dựa vào vũ lực... nhà Thanh vào được quan ải cũng vẫn là dựa vào vũ lực. Phía sau lịch sử đó cũng có vô số trí tuệ, nhưng mà quyết định thắng lợi cuối cùng vẫn là dựa vào vũ lực! Liền giống như ta và người, cho dù là ta có trí kế siêu tuyệt, đối mặt công phu của người cũng chỉ là một chuyện cười. Nếu ta và người đối địch, ta có thể đạt được một ít thắng lợi, nhưng mà cuối cùng người thắng vĩnh viễn không phải là ta. Ta có thể làm, đơn giản chỉ là thành một người đàn bà chanh chua dứt một sợi tóc của người, cào sứt da của người một chút, để người trả giá một ít không đáng kể mà thôi..... Đây là tác dụng của vũ lực cường đại, ở trước mặt tuyệt đối vũ lực, âm mưu quỷ kế chỉ là nực cười...”

“Chúng ta có thể nêu một ví dụ thực tiễn. Nga so với Mỹ, ai nghèo hơn? Khẳng định là Nga nghèo hơn! Thậm chí so với Trung Quốc chúng ta mà nói họ cũng nghèo hơn. Nhưng mà họ dám nói đánh là đánh. Họ căn bản chẳng để khối NATO ở trong lòng, bởi vì bọn họ biết rõ, với sức mạnh quân sự hùng mạnh của họ, có thể một lần nữa khiến cho cả Mỹ và Châu Âu chìm trong biển lửa. Không quốc gia nào có thể hoàn toàn ngăn cản được phi cơ đạn đạo và tàu ngầm hạt nhân của họ, đây cũng là một sự thể hiện của tuyệt đối vũ lực...”

Trong xe lại yên tĩnh một lần nữa.

Mạch Phi cuối cùng nhìn thoáng qua phòng học kia rồi từ từ đóng cửa xe, xe bắt đầu chậm chậm chạy đi...

Mọi người đều bị lời nói của Mạch Phi làm cho phải suy nghĩ trầm tư.

Đặc biệt Trương Dương cùng Tiểu Lý Tử, bọn họ bây giờ là cường giả, so với người thường, bọn họ có được tuyệt đối vũ lực. Lời Mạch Phi nói làm cho bọn họ như có điều suy nghĩ, đương nhiên, Trương Dương càng phân tích thêm về tư tưởng của tên Mạch Phi này.

Mạch Phi tăng tốc xe, giờ đã không còn sớm nữa, phải về khách sạn rồi cùng đoàn xe đi đến nhà Lưu Bư. Sau đó Trương Dương còn muốn đi đến tòa nhà tập đoàn Bạch Vân để lấy chiếc đĩa quang...

Bởi vì Mạch Phi có chút chậm trễ khiến cho thời gian trở nên gấp gáp hơn. Theo ý Lưu Bư là tốt nhất trước khi trời tối phải đến được nhà.

Nếu để khoe khoang mà nói thì hoàn cảnh tối lửa tắt đèn có vẻ không tốt lắm.

Hoàn hảo, quay về khách sạn, lái xe cùng đám vệ sỹ sớm nhận được điện thoại đang đứng đợi ở dưới, lập tức có thể xuất phát không cần chờ đợi.

Thực tế, từ khách sạn đến nhà Lưu Bư chỉ đi tầm 20 phút.

Tới sân, trời đã trở nên hơi nhá nhem, nhìn mặt người có chút không rõ. Chẳng qua thấy trước sân có dòng người đang đi lại, coi như cũng tạm được.

Ít nhất, bây giờ còn có người.

Nơi này tuy thuộc khu nhà ở của chính phủ, nhưng phần lớn là các nhân viên cấp thấp và về hưu chiếm đa số. Người có thân phận cao tuyệt đối sẽ không ở nơi này, bởi vì các nhân viên nơi đây quá rảnh rồi, hơi có chuyện gì là đem buồn ốm tới lên. Lưu Bư không sợ không có ai, chỉ cần một người trông thấy hần, hần sẽ không phải lo mình thành cấm y dạ hành...

Con người sợ nhất là gì?

Không phải là cấm y dạ hành sao?

“Ha ha!” Lưu Bư cười một cách ngây ngô khó hiểu khi thấy mọi người đưa mắt nhìn.

Đoàn xe từ từ tiến vào vườn cây cối, giống như u linh vậy. Tuy thế lại không khiến cho nhiều người chú ý lắm. Người nơi này tuy rằng thân phận không cao, nhưng đều đã từng nhìn qua nhiều việc. Đừng nói đoàn xe 10 chiếc, cho dù đoàn xe cả trăm chiếc cũng từng có người thấy rồi.

BMW thì là cái đĩnh gì? BMW giờ chạy đầy đường, cho dù là một tên đang nợ ngập đầu cũng có thể đi BMW

408. Chương 408 Người Đại Phú Quý

“!”

“!”

Một loạt tiếng mở và đóng cửa xe vang lên. Đây đã thành thói quen của đám vệ sỹ da đen. Trong các thủ tục của vệ sỹ cũng có mục này, sau khi xuống xe phải khống chế được hoàn cảnh xung quang, theo dõi giám sát tất cả những chỗ có thể bằng ánh mắt.

Thủ tục bảo vệ còn có một quy định bất thành văn, đó là phải nghiên cứu để bảo vệ cả tâm trạng của đối tượng cần bảo vệ. Đối với khách cấp cao và khách cấp thấp thì cách thức bảo vệ cũng có sự khác biệt.

Nói đơn giản là vệ sỹ nếu có thể cam đoan bảo vệ khách an toàn, thậm chí có thể thỏa mãn tâm lý dục vọng của khách thì đó mới là vệ sỹ đủ tư cách.

Mà đội vệ sỹ nào có thể nghiền ngẫm hiểu được tâm lý của khách thì không nghi ngờ gì, đó chính là đội vệ sỹ được hoan nghênh nhất!

Ở đây phải nhắc đến một nhân vật rất quan trọng trong đội vệ sỹ: Mohammed.

Mohammed, đây là một cái tên rất bình thường của tín đồ đạo Hồi. Nhưng ở trong đội vệ sỹ, hắn rất đặc biệt, là người lớn tuổi nhất. 32 tuổi, hắn là người được lão đầu đặc biệt tuyển chọn đưa tới, đảm nhiệm trọng trách làm đội trưởng vệ sỹ.

Mohammed này lúc tham gia đội vệ sỹ vốn cũng có chút thành tựu. Ở thôn trang hắn vốn là một bác sỹ có danh vọng, từng qua Trung Quốc học tập trung y một thời gian, vốn tiếng Trung cũng có một số nhất định. Lão đầu đã phải tốn nhiều công sức mới ‘lừa’ hắn gia nhập, dù sao hiện tại lão đầu đang thiếu nhiều nhân tài dưới tay. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Được lão đầu lấy tiền đồ của thôn trang và lý tưởng vĩ đại tác động, hơn nữa còn dùng thủ đoạn bán hàng đa cấp tinh vi để lừa dối, người suốt đời chỉ mong thay đổi hiện trạng nghèo khổ của Somalia như hắn cuối cùng cũng đồng ý gia nhập hạch tâm tổ chức của lão đầu.

Trên thực tế, lừa dối người như Mohammed không phải là dễ dàng, nhưng người như vậy thì lòng trung thành có thể nói là khỏi phải hoài nghi. Dù sao người này cũng đã từng tiếp xúc cả văn hóa phương Tây lẫn văn hóa đạo Hồi, người như vậy sau khi có quyết định thường rất kiên định.

Mohammed không phải là trẻ con, đã 32 tuổi, đương nhiên có thể đoán ra ý của Lưu Bưư.

Hắn hiểu rõ ràng, Trương Dương thì không thích khoe khoang, Lưu Bưư ưa hào nhoáng oai phong, A Trạch thì cái gì cũng chẳng quan tâm lắm, còn tên Tiểu Lý Tử thì chỉ thuần túy là khoái xem náo nhiệt, càng náo nhiệt càng tốt.

Quả nhiên, giống như Lưu Bưư muốn, ngay khi 20 vệ sỹ da đen oai phong lẫm liệt bước xuống chờ lệnh, trong sân lập tức xôn xao hẳn.

Tuy rằng chỗ này thường xuyên cũng có một vài nhân vật lớn đến thăm mấy vị cán bộ về hưu, nhưng mà loại mang theo 20 vệ sỹ da đen đến phô trương như thế kia thì cực ít gặp. Một đám đàn bà ăn cơm xong đang đi tản bộ lập tức bu lại.

“Triệu đại gia, ái chà, thật là mạnh mẽ!”

“Oa ha ha... mẹ Vệ ngày càng xinh đẹp”

“Ai da, tiểu tử kia sao lại cao thế!”

“Ồ kìa, đây không phải là Lưu Bưư sao?”

“Ồ, thật sự là tiểu tử Lưu Bưư kia...”

“Bưư tử. Phát tài hả?”

Chỗ này đã thành sân khấu cho Lưu Bưư biểu diễn. Trương Dương cùng A Trạch, Tiểu Lý Tử và Mạch Phi đều lùi ra phía sau một chút, để khỏi làm giảm sự nổi bật của Lưu Bưư.

Nhìn thấy Lưu Bưư trong đám vệ sỹ bảo hộ, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Mà mấy đứa trẻ con thấy đó là Lưu Bưư lập tức hưng phấn hô to chạy lại, thì bị mấy tên vệ sỹ da đen ‘hung thần ác sát’ dùng mấy cánh tay to lớn ngăn cản ở phía ngoài. Lưu Bưư lúc này lại ra về hiền lành, bảo đám vệ sỹ tránh ra, rồi nhẹ nhàng xoa đầu mấy đứa trẻ...

Nhìn vẻ mặt ngây ngô cười ‘giả tạo’ của Lưu Bưư, Trương Dương và A Trạch cảm thấy ‘phát sốt’. Còn Tiểu Lý Tử lại hưng phấn vô cùng, hẳn cũng đang ảo tưởng nghĩ đến cảnh mình mang 20 vệ sỹ da đen về thôn khoe khoang một chút.

Mà Mạch Phi thì đứng khoanh tay, vẻ mặt ‘ngiên ngẫm’ nhìn Lưu Bưư, khóe miệng khẽ hiện lên một nụ cười tỏa nắng. Nụ cười này trong nháy mắt đã bị Trương Dương phát hiện ra.

Dưới lầu mọi người tụ tập càng lúc càng nhiều, cuối cùng cũng đánh động đến cha mẹ của Lưu Bưư.

“Con trai, con làm gì vậy?” Lưu mẫu thân thể mập mạp từ ban công ngó ra, trên mặt đầy vẻ kích động. Giờ là lúc trời đã tối, đèn đường mới lên, mơ mơ hồ hồ, đứng trên lầu nhìn có vẻ không rõ ràng lắm.

“Mẹ, con đã về rồi!” Lưu Bưư hô to, kinh thiên động địa.

“Mẹ biết con đã về rồi, nhưng không phải con lại nợ tiền người ta đấy chứ?” Lưu mẫu vẻ mặt lo lắng nói.

“Ặc, khụ khụ...” Lưu Bưư phát ghen, vẻ mặt đỏ bừng.

“Con trai, không sao đâu, chỉ cần con trở về là tốt rồi. Đừng lo, để mẹ xuống dưới...” Nhìn đèn đường mờ ảo phía dưới, Lưu mẫu ho khan rồi xoay người, vội vàng rời khỏi ban công.

“Hi hi, Lưu Bưư, người có phát tài mẹ người cũng không tin” Người phía dưới đương nhiên nhìn ra được Lưu Bưư không phải là bị người đòi nợ dẫn đến tận nhà.

“He he...”

Lưu Bưư ngượng ngừng gãi gãi đầu. Trước kia hắn bị người đòi nợ đưa tới tận cửa là chuyện như cơm bữa. Lưu Bưư ở bên ngoài đánh người bị thương, hoặc là vay nợ tiền, chủ nợ và khổ chủ không có biện pháp đối phó Lưu Bưư, đều tìm đến khu ký túc xá của chính phủ này. Lưu phụ tuy chỉ là một viên chức chính phủ bình thường, nhưng dù sao cũng đang làm việc trong nhà nước, không thể để mất mặt mũi được, nên gặp mấy chuyện này thường chỉ có thể nén giận mà trả thù lao.

Đối với cha mẹ Lưu Bưư mà nói, trừ vài tên bạn bè vất vưởng của Lưu Bưư, có người xa lạ tìm đến tận nhà thường không phải là chuyện tốt đẹp gì cho lắm.

Rất nhanh, Lưu mẫu cầm theo một cái túi nylon, dưới chân vẫn xỏ đôi dép lê loét quệt, mà Lưu phụ cũng đang theo sát phía sau, vẻ mặt giận dữ, dường như đang cố kiềm chế, khuôn mặt trắng giờ đỏ bừng bừng.

“Cha mẹ.....”

“Con trai, thiếu bao nhiêu tiền? Không đủ mẹ sẽ lấy thêm” Lưu mẫu thân thể mập mạp có chút run rẩy, ánh mắt không dám nhìn xung quanh, vội vàng mở túi nylon ra, bên trong lộ ra vài xấp tiền mặt.

“Mẹ, thiếu rất nhiều.” Lưu Bưư đảo mắt, vẻ mặt thảm thiết nói.

“ Bao nhiêu?” Lưu mẫu run rẩy, vẻ mặt trắng bệch.

“Hơn một trăm vạn.....”

“A..... Hơn một trăm vạn?” Lưu mẫu thiếu chút nữa ngất xỉu, túi nylon trong tay rơi xuống đất, tiền mặt cũng rơi ra.

“Mẹ, mẹ, con nói đùa thôi, con phát tài rồi!” Lưu Bư thấy mẹ mình hai mắt trắng dã, vội vàng đỡ lấy mẹ nói.

“Không sao, không sao đâu...Không cần giấu mẹ, người ta ép tới tận nhà bắt trả nợ, hơn 100 vạn ... Mẹ tính rồi, bán cửa hàng đi chắc được 50 vạn, gửi ngân hàng còn khoảng 20 vạn...Hơn nữa tiền riêng của mẹ còn tầm 15 vạn. sau đó tìm họ hàng vay một chút nữa, không việc gì, không việc gì đâu...Con trai, chỉ cần con không sao là tốt rồi, tiền có thể kiếm lại được mà...” Lưu mẫu cố gắng giữ vững tinh thần, cúi đầu bấm ngón tay tính toán. Nhìn Lưu mẫu bấm tay tính toán, Trương Dương cùng A Trạch đồng thời nở nụ cười, thì ra cái thói quen lúc tính toán bấm ngón tay của Lưu Bư là do mẹ di truyền. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Bác trai, bác gái...” Trương Dương thấy Lưu mẫu đang đau lòng muốn chết, thật sự là không chịu được, vội vàng đi lại gần nói.

“Trương Dương, đừng nói, lần này ai cũng không nói giúp nó được!” Lưu phụ xiết chặt nắm tay, cặp mắt sắp phun ra lửa.

“Mẹ, con thật sự phát tài , con là phát tài mà, những người này đều là vệ sỹ của con, sao hai người không chịu tin?”

Lưu Bư xem ra đã mất đi hứng thú giả bộ, hẳn hiện tại buồn bực đến mức chỉ muốn hô to một tiếng: Ta phát tài !

“Thật sự?” Lưu phụ không nhìn Lưu Bư mà đưa ánh mắt tới trên người Trương Dương. Lưu Bư ở trong lòng người làm mẹ như bà đã không còn chút tín nhiệm nào, nhưng Trương Dương ngược lại, có thể tin được.

“Đúng vậy!” Trương Dương khẳng định, gật đầu.

“A... Ha ha, con trai, con trai ngoan, con phát tài à, ô ô, Lưu gia ta rốt cục mở may mở mặt rồi... Ha ha...”

Lưu mẫu ôm lấy thân thể cường tráng của Lưu Bư dùng sức mà lay, bà đã khôi phục lại tính tình hào sảng vốn có, cười ha hả.

Nhìn điệu cười to của Lưu mẫu, Trương Dương cùng A Trạch lại cùng nhìn nhau, đồng thời lau mồ hôi trên trán. Lưu Bư cùng mẹ hẳn từ tiếng cười đến động tác đều giống nhau như đúc...

“Con trai, đám xe này đều là của con hả?” Lưu mẫu vẻ mặt kích động, tách mọi người ra, tiến lại gần mấy chiếc BMW, nhẹ nhàng sờ vào biểu tượng xanh trắng trên xe, hỏi.

“Dạ” Lưu Bư ha ha cười, gật đầu.

“Mấy người da đen này...” Lưu mẫu nhìn hơn 20 người da đen, hạ giọng hỏi.

“Đều là vệ sỹ của bọn con”

“Ha ha, con trai, con giỏi lắm! Không hổ là con trai của Lưu gia ta. Mẹ trước đây đã nói rồi, lúc con còn nhỏ đã từng để một thầy tướng số xem cho con, đó là một lão đạo râu tóc bạc trắng ở núi Nga Mi...”

“Có phải là râu dài như vậy?” Lưu Bư dùng tay mình họa.

“Ừ, đúng là dài như vậy!” Lưu mẫu liên tục gật đầu.

“Có phải là nói con cốt cách tinh kỳ, thiên đình đầy đủ, địa khoát viên mãn, có tướng đại phú đại quý?”

“Ừ, ông ta nói vậy” Lưu mẫu nhếch miệng cười tươi. Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Có phải là mẹ lại trả cho lão ta 100 nguyên tiền xem tướng?”

“Ừ...”

“Mẹ, con đã nói cho mẹ biết bao nhiêu lần, con sinh ra ở Trung Quốc thời đại mới, lớn lên dưới Hồng kỳ, là thanh niên có chí khí, không thể bị mê hoặc bởi nọc độc mê tín dị đoan, chúng ta phải tin tưởng khoa học...” Lưu Bư tận tình khuyên bảo nói.

“Bốp!” Lưu mẫu một cái tát vỗ vào đầu Lưu Bưư.

“Ái da, sao mẹ lại đánh con?”

“Hừ, con phát tài rồi quay lại dạy cả mẹ đó hả? Nếu không phải mẹ mỗi ngày cầu khẩn Bồ Tát phù hộ, con sớm đã phơi thây đầu đường rồi. Hừ, phát tài rồi dám lên giọng với mẹ à...”

“Bốp bốp bốp...” Lưu mẫu càng nói càng tức, liên tục oánh lên đầu Lưu Bưư.

“A... Con sai rồi mẹ ơi, con sai...”

Lưu Bưư ôm đầu mà chạy trốn như chuột, lẩn thẳng lên trên lầu. Cả đám Trương Dương trợn mắt há mồm nhìn. Nhưng mọi người trong sân dường như chẳng thấy có gì lạ, rõ ràng thằng nhãi Lưu Bưư này trước kia đã từng thường xuyên diễn trò này trong sân.

409. Chương 409 Building Mây Trắng

Thành công chính là toàn bộ người ở khu nhà hắc đều biết Lưu Bưư áo gấm vinh quy, biết hắc đã phát tài, khi về nhà thì có hơn mười chiếc xe bóng nhoáng đi theo, còn có hơn hai mươi bảo tiêu cao to đi theo bảo hộ, mấy bảo tiêu này vô cùng nghiêm khắc, ngay cả trẻ con cũng không tiếp cận được, cấp bậc bảo an loại này làm kinh động rất nhiều người, một ít đồng nghiệp của ông Lưu rất nhanh đem chuyện này đi kể khắp nơi, các lãnh đạo của ông Lưu cũng gọi điện thoại đến hỏi thăm...

Thất bại chính là, Lưu Bưư bị mất mặt khi mẹ hắc không giữ chút sĩ diện cho con khi cứ mắng hắc sa sả trước mặt mọi người.

Đương nhiên, điều này cũng đã làm bà Lưu thỏa mãn, bà nói với mọi người, cho dù đứa con này có phát tài đến đâu cũng vẫn là con bà, bà muốn mắng thì sẽ mắng.

Kỳ thực, bà Lưu mắng con mình trước mặt nhiều người còn có nguyên nhân sâu xa bên trong, thứ nhất chính là hơn mười đại hắc to lớn kia đã làm bà chết khiếp, bà Lưu tính tình tuy mạnh mẽ nhưng trong tiềm thức bà cho rằng Lưu Bưư làm phải chuyện xấu nay đã tìm đến cửa, trước kia khi có người đến nhà bà mắng vồn thì bà đều ăn nói khép nép bồi thường cho người ta, phản ứng hôm nay cũng là tự nhiên, nào biết đây là bảo tiêu của thằng con khiến bà bị mất mặt. Mà để tìm lại mặt mũi thì đương nhiên bà chỉ có thể đòi lại bằng cách ngược đãi đứa con vừa trở về này một chút.

Nếu Lưu Bưư biết nguyên nhân này, đánh chết hắc cũng không dám lừa dối mẹ.

Mừng mừng tủi tủi, cảnh đoàn tụ không thể thiếu được những câu ân cần hỏi han.

Một đám người chen chúc khiến nhà Lưu Bưư vô cùng náo nhiệt, mà hai mươi bảo tiêu kia đều đứng chờ bên cạnh mười chiếc xe. Sáu người đứng gác ở cầu thang, còn lại bốn người đứng như bức tượng bên cạnh cửa vào nhà Lưu Bưư, da đen lại đeo kính đen, so với môn thần cũng có vài phần sát khí, hàng xóm láng giềng vốn định vào trong đều bị môn thần này cản ở ngoài cửa, ngay cả cha mẹ Lưu Bưư bảo họ vào trong cũng không được, bởi bảo tiêu có một quy định: Không thể đáp ứng yêu cầu vô lý của cố chủ!

Không thể nghi ngờ, dưới loại tình huống hỗn loạn này thì để cho càng nhiều người đi vào là một yêu cầu vô lý, mục tiêu bảo vệ luôn luôn được đặt hàng đầu, đương nhiên điều này cũng hợp với ý của Lưu Bưư, khiến hắc cảm thấy hành diện, ông nội, bà nội, thầy giáo, mọi người nhìn xem, Lưu Bưư này đã không còn là một tiểu nhân vật!

Chẳng qua, một chuyện ngoài ý muốn phát sinh ngoài dự kiến.

Tất cả mọi người nghĩ đến việc Lưu Bưư lần này áo gấm vinh quy, một nhà ba người này khẳng định sẽ hòa thuận vui vẻ mà nói chuyện, nào biết, vừa vào cửa, ông Lưu cùng bà Lưu lại xảy ra cãi nhau.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Ông Lưu nhỏ giọng hỏi bà Lưu một câu: “Mẹ nó này, sao bà lại có hơn 15 vạn tiền riêng?”

Dựa theo lẽ thường mà nói, câu hỏi này quá đỗi bình thường, nào biết, ông đã chọc phải tổ ong vò vẽ. Bà Lưu liền khóc lóc sụt sùi, bắt đầu kể lể, kể ra mọi tật xấu của ông Lưu, rồi lại kể ra bao nhiêu chuyện

ầm ỨC từ khi bà được gả cho Lưu gia. Tự nhiên, lại kéo Lưu BưU vào, nói từ lúc hẮn mới lọt lòng, đít xanh đỏ hỏn cho tới bây giờ đã nặng hơn 100 kí. (200 cân TQ bằng 100 kilogam nên dịch giả đổi ra đơn vị đo này cho quen thuộc với bạn đọc)

Tóm lại, từ trong miệng bà Lưu, tất cả mọi người đều biết ông Lưu là một người bóc lột, Lưu BưU là tên bại gia chi tử, không biết kiếp trước bà nợ gì cái nhà này mà kiếp này làm trâu làm ngựa để trả nợ.

Tóm lại, cha con Lưu BưU là người xấu tội ác tày trời!

Cho đến khi Lưu BưU hứa sẽ đưa cho bà 100 vạn thì bà Lưu mới vui vẻ trở lại, bắt đầu bưng trà rót nước mời mọi người. Chẳng qua, Lưu BưU lại cụt hứng, việc này quả là một đả kích lớn đối với hẮn, hẮn không còn cảm giác nào của việc áo gấm vinh quy nữa.

Ở trường đã thế, ở nhà cũng vậy, điều này khiến Lưu BưU vô cùng buồn bực.

Hai phụ huynh ngoại trừ hỏi thăm Trương Dương một chút, lại dăn dò con trai không được làm điều gì vi phạm pháp luật, sau đó khẽ nhéo Lưu BưU một cái, kiểm tra xem hẮn có bị thương gì không, căn bản không hề hỏi tới chuyện làm giàu của Lưu BưU, điều này khiến Lưu BưU có cảm giác thất bại nặng nề. lúc này là cảm giác được người khác thành công, thành công đấy!

Trời ạ, sao không ai để hẮn tự hào một chút về thành công của mình?

Ồn ào hồi lâu, một đám người cũng lục đục kéo nhau về, căn phòng nhỏ lúc này chỉ còn hơn mười đại hẮn cao lớn.

Lúc ở trên xe, tâm tình Lưu BưU hạ thấp tới cực điểm, ủ rũ gục mặt vào gối không nói lên lời, hiện tại Trương Dương đã một mình đi khỏi tập đoàn Mây Trắng, mọi người đi tới khách sạn, A Trạch cùng Tiểu Lý Tử không biết an ủi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lưu BưU như vậy.

“Hôm nay, người định giấu cỘt ta sao?” Lưu BưU giận dữ gào lên.

“...Ta cười người làm gì?” Mạch Phi sững sốt.

“Ta phi, người nghĩ rằng ta không biết người cười chuyện ta bị mẹ mắNg, cười mẹ ta là thần giữ của...” Lưu BưU phẫn nộ ra mặt, nghĩ tới thời điểm khi mẹ hẮn cầm lấy nhiều chi phiếu, tiền mặt như vậy thì Lưu BưU lại buồn bực, điều này khiến hẮn hoàn toàn mất hết thể diện trước mặt bằng hữu.

“Bị mẹ mắNg thì thực sự mất mặt sao?” Mạch Phi hỏi ngược lại.

“Điều này... Chẳng lẽ không mất mặt sao..” Lưu BưU do dự.

“Người chẳng lẽ không nhận thấy mẹ người rất lo lắng cho người, vì người mà bà phải bán cửa hàng, bán phòng ở, còn dồn hết cả tiền riêng cho người!”

“He he, đúng vậy, mẹ ta là như vậy, từ nhỏ đến lớn bà đều rất cưng chiều ta” Lưu BưU đắc ý cười.

“Đúng vậy, mẹ người cưng chiều người như vậy sao người còn chưa thỏa mãn? Đánh người vài cái thì có tính là gì?”

“Cái đó, cái đó... chẳng qua mẹ ta cũng tham tài quá...” Lưu BưU buồn bực chống ché.

“Ha ha, một số bạn học tại trường cũng không tin rằng người đã phát tài, người có biết tại sao không?” Mạch Phi cười nói.

“Vì sao?” Lưu BưU sững sốt, hẮn chưa từng nghĩ tới việc này.

“Bởi vì, rất nhiều người đều biết con người của người, nếu có phát tài thì cũng không bền lâu, người tiêu tiền như nước, căn bản không hề có ý nghĩ giữ lại, hơn nữa trong lòng bọn họ luôn tin tưởng, nếu người có tiền thì đó cũng là tiền bẩn. Nên bọn họ không hề nịnh bợ người...”

“Hóa ra là như vậy” Lưu BưU cũng không ngu, cẩn thận suy nghĩ ngay lập tức hiểu được mấu chốt vấn đề.

“Mẹ người, bà căn bản không thiếu tiền, bà cầm tiền của người là giữ hộ người đó, bà sợ người tiêu pha hoang phí, vạn nhất về sau người có rỗng túi, lại nghèo mạt rệp thì bà còn có thể đưa cho người số tiền này”

“Cái này, hì hì... Ta lại không nghĩ được nhiều như vậy” Lưu Bưư ngượng ngùng gãi đầu.

“Chỉ có con cái là không hiểu hết tấm lòng cha mẹ” Mạch Phi thở dài một tiếng.

“Phải lắm!”

Tiểu Lý Tử cùng A Trạch ứng lời.

“Các người?” Mạch Phi lặng đi một chút.

“Người nói đi” A Trạch nhìn Tiểu Lý Tử.

“Theo ý kiến của ta, Bưư ca ạ, nói thật, vừa nãy ta nhìn thấy mẹ người sợ đến mức run rẩy cả người, sau khi bà cầm tiền đi xuống dưới lầu, ta thực sự rất cảm động, từ nhỏ ta đã không có bố có mẹ, không biết là hai người bị chết hay ta bị bỏ rơi. Tóm lại, không ai nói cho ta biết, ta sống cùng ông nội, nhưng năm ta lên mười thì ông nội cũng bỏ ta mà đi, thế là trong một thời gian dài ta đi ăn chực cơm của trăm nhà, cho đến lúc khi ta học xong võ công thì cuộc sống mới thay đổi. Khi đó, ta lúc nằm mơ cũng muốn có ai đó quan tâm đến ta, Lưu Bưư ạ, thực sự lúc người được cha mẹ quan tâm ta rất, rất ghen tị...” Giọng nói của Tiểu Lý Tử đầy cảm động, đầy bi thương, thanh âm trầm thấp, bên trong xe không khí cũng tràn đầy áp lực. Tiểu Lý Tử là một cường giả, tâm tình của hắn rất dễ làm ảnh hưởng đến người xung quanh.

“Tiểu Lý Tử...” Lưu Bưư đột nhiên không biết nói gì, muốn an ủi hắn, nhưng lại không biết an ủi thế nào, đây không phải mặt mạnh của Lưu Bưư.

“Ha ha, không có việc gì đâu, tất cả đều đã qua, nhân tiện thì nhắc lại thôi, dù sao cuộc sống phải luôn hướng về phía trước” Tiểu Lý Tử vỗ vỗ vai Lưu Bưư, rồi quay sang hỏi A Trạch: “A Trạch, người sẽ không còn đến mức đáng thương hơn ta đâu chứ?”

“Ta chưa từng nói là mình đáng thương” A Trạch thản nhiên: “Từ lúc ta còn rất nhỏ, cha mẹ ta đã tạ thế, chẳng qua ca ca lớn hơn ta rất nhiều, mặc dù tuổi thơ của ta thiếu hụt tình thương cha mẹ nhưng cũng không hề thiếu hụt sự quan tâm, ca ca rất thương ta, ta là tất cả đối với ca ca...”

“Anh người đâu rồi?” Mạch Phi hỏi.

“Đã chết, bị phản tử cương độc giết chết” A Trạch nói chuyện rất bình tĩnh, chẳng qua, mọi người lại cảm nhận được một cỗ sát khí lạnh thấu xương, nhiệt độ bên trong xe nhanh chóng giảm xuống.

“Xem ra, mỗi người chúng ta đều có chuyện xưa, chuyện thăng trầm cũng không phải là độc quyền của ta” Ánh mắt Mạch Phi vô cùng thâm thúy.

“Người?” Lưu Bưư đột nhiên hỏi Mạch Phi.

“Ta?”

“Ừ, nói đi”

“Cuộc sống của ta rất đơn giản, nhưng cũng rất tẻ nhạt, ta chỉ nhớ mình lớn lên tại cô nhi viện, không sung sướng nhưng cũng chẳng thống khổ, thời thơ ấu hư hư thực thực, cuộc sống của ta chỉ thay đổi khi có một người xuất hiện, trí tuệ, tài năng, mị lực tất cả những thứ đó làm ta say mê, lý tưởng cuộc sống của chúng ta chính là vì nhau mà phấn đấu... Chỉ là, người đó đã chết, tất cả đều thay đổi, cuộc sống của ta trở lên u ám...”

Giọng nói Mạch Phi đầy sức cuốn hút, không tự chủ được, tất cả đã cảm động vì tình yêu trung trinh này của hắn.

“Người sẽ gặp lại thôi” A Trạch chậm rãi nói.

“Cảm ơn, ha ha, không nói đến chuyện không vui này nữa, kỳ thực, nên học tập Tiểu Lý Tử, chúng ta chỉ hoài niệm lại thôi, nhưng vẫn phải hướng về phía trước, a... tới rồi, mọi người lên trước đi, ta cần yên lặng một chút.”

Chiếc xe chậm rãi đỗ lại tại bãi đỗ xe của khách sạn.

“Trương Dương đã nói, chúng ta phụ trách an toàn cho người” Lưu Bưư cau mày.

“Yên tâm, ta chỉ đi dạo một lát, cảnh đêm ở nơi này không tồi, ta nghĩ nếu có người muốn giết ta thì cũng không tới đây để giết đâu, đi thôi, vạn nhất thật sự bị giết thì đó cũng là chuyện của ta” Mạch Phi nhàn nhật cười, vô cùng tiêu sái.

“Điều này.... Thôi được rồi...”

Nhìn chiếc BMW biến mất trong màn đêm, ba người cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không biết tại sao không ổn.

Tựa hồ, biểu tình quá mức tiêu sái của Mạch Phi, một người người khi nói đến việc sống chết ít nhiều sẽ có chút cảm xúc, mà Mạch Phi tiêu sái như vậy làm cho người ta cảm thấy thật đặc biệt.

Lúc bọn họ bước vào khách sạn, Trương Dương đang đứng ở trước cửa building Mây Trắng. Tòa kiến trúc này đã tu sửa từ hơn 80 năm trước, nó có tất cả hơn 30 tầng, ở trong một đô thị san sát nhà cao tầng nhưng tòa nhà này lại vô cùng hùng vĩ, bởi trong phạm vi 1 kilomet quanh đây không hề xuất hiện một tòa nhà nào cao quá bảy tầng – chính nó đã làm tôn nên sự hùng vĩ của building Mây Trắng.T

Trong nhà, Lưu Bưu luôn lễ mễ nhất, hiện tại đã hơn 9 giờ tối, trừ bỏ một số phòng ở trên lầu vẫn sáng đèn thì địa bộ phận những nhà phía tầng trệt đã tắt đèn.

Nhìn kiến trúc hùng vĩ này, Trương Dương không khỏi thở dài, nơi này từng là thánh địa của hắn, ở thành phố C, mọi người đều hi vọng có thể được làm việc tại đây, phúc lợi tại nơi này tốt hơn rất nhiều so với làm cho nhà nước.

Mọi người ở thành phố C đều biết, đây là tổng bộ của tập đoàn Mây Trắng hùng mạnh, toàn bộ Trung Quốc không ai không biết đến tập đoàn Mây Trắng và Đại Tần quốc tế, mà tổng bộ hai công ty này đã từng cùng đặt tại tòa nhà này, chẳng qua hiện nay tòa nhà này chỉ còn mang dấu hiệu tượng trưng, tuy rằng còn có mấy công nhân của tập đoàn Mây Trắng và Đại Tần quốc tế nhưng tổng bộ và phần lớn nhân viên đã dời tới các vùng duyên hải.

Nơi này, tồn tại một loại tín ngưỡng, bên ngoài nghe đồn rằng các công nhân đến tuổi về hưu của ty khip đoàn Mây Trắng và Đại Tần quốc tế hàng năm đều đến đây ở lại vài ngày, trong tâm bọn họ coi việc này như một kiểu hành hương, vô cùng thành kính.

Mỗi lần nghĩ đến hai công ty này, trong lòng Trương Dương lại dấy lên cảm giác bội phục. Một người có thể đem văn hóa công ty biến thành một loại tín ngưỡng tôn giáo – quả là hiếm thấy, lực gắn kết của xí nghiệp này quả là đáng sợ.

Sự thật cũng chứng minh, tập đoàn Mây Trắng đã khơi mào cho làn sóng sốt bất động sản toàn Trung Quốc, mà Đại Tần quốc tế lại chiếm lấy 70% sản phẩm công nghệ, lưng đoạn cả châu Á, hơn nữa Đại Tần quốc tế cùng công TNHH Thiên Công Văn Hóa chung vốn tạo thành công ty giải trí, hãng làm phim may mắn nhất châu Á, 18 năm trước đã trở thành đế chế Đại Tần - đỉnh cao của nghệ thuật sáng tạo, phá vỡ mọi hạng mục trong mọi bản ghi chép...

Trong cảm nhận của người thường, thì tòa nhà này không khác thế giới của thần!

Ở thành phố C, building Mây Trắng chính là dấu hiệu của thành phố, nếu như nói có người không biết đến tòa thị chính trong thành phố thì là chuyện bình thường, nhưng nếu tại thành phố C mà không biết đến building Mây Trắng thì người này chắc chắn không phải người bản địa.

Được làm việc ở đây là giấc mộng của mỗi người.

Nhìn đám người không ngừng đi lại trong tòa nhà, Trương Dương không khỏi nhớ tới Lý bá lúc ở hiệu sách. Hắn nhớ rõ Lý bá đã từng nói qua, hắn có cửa để đưa Trương Dương vào làm tại công ty này, nhưng lúc đó do được kế thừa trí nhớ của nhiều người nên hắn đã cự tuyệt ý tốt của ông lão.

Không thể tưởng tượng được, chung quy có một ngày mình lại đến nơi đây.

Điều duy nhất không giống chính là hắn không đến đây để xin việc mà là đến làm việc.

Trương Dương bỗng cảm thấy xúc động một cách kì lạ, tuy nó chỉ là một cơn sóng, hắn hi vọng sau khi vào làm việc tại tòa nhà này. Trên thực tế, vô luận là giáo viên trung học cơ sở hay trung học phổ thông, hoặc

giáo viên tại đại học đều nhồi cho hần ý nghĩ này...

Bên ngoài tòa nhà thỉnh thoảng có một đội bảo an đi tuần qua, hiển nhiên tòa nhà này được bảo vệ rất chặt chẽ.

Đương nhiên, Trương Dương cũng không lo lắng đến việc không thể lấy đĩa quang, hần tin tưởng, tiểu hòa thượng khẳng định sẽ có biện pháp để người ta biết hần tới lấy đĩa quang. Đối với tiểu hòa thượng mà nói, chỉ cần trong lúc nói chuyện với hần, phát ra một tin tức là được.

Đi vào tòa nhà liền bắt gặp một hội trường thật lớn, một chiếc đèn pha lê được treo từ nóc của tầng 4, ánh đèn của đá cẩm thạch tạo ra sự sang trọng quý phái.

Đi vào hơn 30 thước, là một sân khấu rất giống với các khách sạn, phía mép bên trái, có một khu nghỉ ngơi diện tích khá lớn, cửa sổ nhìn ra phía ngoài, thảm lát nền, các đồ vật trang trí tinh xảo, tất cả đều tôn thêm sự cao quý của tòa nhà này.

Phía bên phải có một hòn giả sơn, có mây mù quấn quanh, một con rồng vàng cuộn phía trên núi vô cùng sống động, vô cùng tinh xảo, tựa như nó đang sắp bay lên trời. Tất cả khiến cho người xem cảm nhận được khí thế như thần rồng chuẩn bị bay lên chín tầng trời...

Trương D, hoang trực tiếp đi đến trước sân khấu, hần dùng một biện pháp ngu ngốc nhưng cũng là trực tiếp nhất.

“Chào cô, tôi là Trương Dương, có người tìm tôi phải không?” Trương Dương mỉm cười với cô gái trẻ trước mặt.

“A... Tìm anh...”

“Không... không có ai...”

Hai người phía trước sân khấu lẫn cô gái trẻ này đều sửng sốt, các nàng lần đầu tiên nhìn thấy kiểu tìm người như vậy.

“Không có?” Trương Dương không khỏi thất vọng, hần đánh giá rất cao năng lực của tiểu hòa thượng.

“Không!”

“Xin hỏi thêm một chút. Hiện tại ai là người phụ trách tòa nhà này?”

“Là Lâm Tuyết Di – Lâm chủ tịch, bà chủ tịch phụ trách Mây Trắng, còn có Thiên Công, công ty Đại Tần Tam gia, hết thảy mọi thứ tại thành phố C” Cô gái đứng trước sân khấu mỉm cười nói.

Trương Dương nghe câu trả lời này, không khỏi ngẩn người, lần đầu tiên hần nghe nói đến công ty của ba nhà bị một người quản lý, hiển nhiên, đây là một điều không phù hợp với quy luật phát triển thị trường.

“Tôi đi đâu để có thể gặp được Lâm chủ tịch?”

“Không được, phải có hẹn trước, ngài có thể để lại danh thiếp hoặc phương thức liên lạc, chúng tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp” Cô gái trước sân khấu vẫn duy trì nụ cười trên môi, nụ cười này khiến người bị cự tuyệt không thể sinh ra nửa phần tức giận.

“Thưa cô, tôi có chuyện quan trọng, rất hy vọng cô có thể dàn xếp một chút”

“Không được!” Hai cô gái tuy vẫn giữ nụ cười, nhưng Trương Dương lại nhìn ra không thể tìm chút hy vọng nào từ những người này, hiển nhiên điều luật ở đây vô cùng nghiêm khắc.

“Thưa cô, chuyện của tôi thật sự là rất quan trọng, nếu không thì tôi cũng không làm khó cô, cô có thể gọi điện thoại giúp tôi, nói là có người tên Trương Dương đến gặp bà chủ tịch, là tiểu hòa thượng bảo tới, có được không?”

“Việc này...” Hai cô gái liếc nhau, có chút do dự.

“Thưa cô, chuyện này có quan hệ đến sinh tử tồn vong của quý công ty, hy vọng các cô coi trọng, chỉ cần gọi một cú điện thoại là được, còn quyền quyết định phụ thuộc vào bà chủ tịch, thế nào?” Trương Dương thấy hai cô gái này đã xuôi xuôi, liền vội vàng ‘rèn sắt từ khi còn nóng’

“Điều này... thôi được rồi, chúng tôi sẽ gọi điện, có được hay không thì không do chúng tôi quyết định”

“Vô cùng cảm ơn cô, hai cô xinh đẹp như vậy, chắc chắn sẽ kiếm được đút lang quân ôn nhu giỏi chăm sóc và kiếm tiền về cho vợ!”

“Hi hi... Nịnh như vậy là được rồi, nếu có chàng trai như vậy thì cũng không tới lượt chúng tôi. Tôi sẽ gọi điện giúp ngày, không cần nịnh vậy đâu, nếu không được thì cũng đừng trách tôi nhé...”

“Tất nhiên rồi!”

“Lâm chủ tịch, có người muốn tìm... a... xin lỗi, rất xin lỗi... rất xin lỗi vì đã quấy rầy, vị khách kia nói có chuyện rất quan trọng... anh ta nói tên anh ta là Trương Dương, là do tiểu hòa thượng bảo anh ta đến tìm chủ tịch... vâng, được được ạ...”

“Cô gái rất cẩn thận cúp máy, vỗ vỗ vào bộ ngực căng tròn của mình, hít thở sâu mấy lần, tựa như bị xúc động rất lớn.

“Được chứ?” Trương Dương tuy nghe được nhưng vẫn muốn chính miệng cô gái này xác nhận.

“Tất cả là tại anh, Lâm chủ tịch đang tiếp khách, may mắn, chủ tịch bảo anh đi lên luôn, đến tầng 28, sẽ có bí thư ra đón anh...”

“Tiếp khách?” Trương Dương đột nhiên cảm thấy có chút gì đó không ổn, bây giờ còn có khách nào?”

“Đúng vậy, ngay trước khi anh đến 2 phút, có một cô gái rất xinh đẹp đã tới gặp Lâm chủ tịch” Cô gái gật đầu nói.

“Có hẹn trước chứ” Trái tim Trương Dương nhảy dựng lên.

“Có, hẹn trước vài ngày. “Được rồi, cảm ơn hai cô gái xinh đẹp, tôi lên trước...” Thân mình Trương Dương nhanh như chớp lướt về phía thang máy, hẳn cảm thấy vô cùng bất an.

410. Chương 410 Vu Cơ Đến Đây

Tầng 28!

Tầng 28!

Nhìn con số báo hiệu nhảy liên tục trên thang máy, một cảm giác nguy hiểm ngày càng trở nên mãnh liệt, ở trên lầu dường như có một con mãnh thú thời tiền sử đang ẩn nấp đợi hấn.

Trương Dương vận ‘Tiên đạo mạn mạn’ lên đến cực hạn, năng lượng điên cuồng hấp thu vào trong cơ thể. Rất nhanh, thân thể của Trương Dương đã đạt đến trạng thái bán tinh thể hóa, làn da giống như ẩn chứa một tầng ánh sáng huỳnh quang, chói sáng vô cùng...

Đã tới tầng 28!

Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, Trương Dương không ra ngoài ngay mà lẳng lặng đứng từ trong thang máy nhìn ra ngoài.

Đây là một đại sảnh vô cùng xa hoa, thậm chí còn hơn cả tầng một. Hành lang thông đến các phòng làm việc đều trải thảm quý báu, đèn ở đây được mạ vàng lấp lánh ánh sáng hoàng kim, còn treo cả những bức tranh, thêm vài bình hoa cổ lớn dựng bên vách tường, tỏa ra vẻ diễm lệ mà cổ kính.

ở cửa thang máy, có một thiếu phụ mặc âu phục công sở màu đen, đang mỉm cười nhìn Trương Dương. Trương Dương đoán đây chính là trợ lý của vị Lâm chủ tịch kia.

“Kịch!”

Trương Dương ra khỏi thang máy, cửa thang máy đóng lại phát ra âm thanh rất nhỏ.

Không có gì đặc biệt, nhưng cảm giác nguy hiểm cực độ kia vẫn không hề mất đi.

“Trương tiên sinh, mời!” Thiếu phụ kia hơi xoay người, làm một động tác mời.

“Cám ơn.” Trương Dương gật gật đầu.

Ngọn đèn ở hành lang rất dịu, thăm trải thì rất dày và êm, đi trên đó không hề phát ra âm thanh nào, im lặng đến mức gây ra chút áp lực...

Càng đi vào bên trong, cái cảm giác nguy hiểm cực độ đó lại càng như gần hơn.

“Trương tiên sinh. Mời! Lâm chủ tịch ở bên trong chờ ngài.” Trợ lý mỉm cười, nhẹ nhàng gõ vào cánh cửa, sau đó đẩy cửa để cho Trương Dương đi vào.

Đó là một căn phòng rộng tầm hơn 100 mét vuông.

Phía góc bên trái nghiêng ra chừng 1m có một chiếc bàn họp. Ngồi đầu tiên là một phụ nữ xinh đẹp chừng 30 tuổi, da trắng, tóc thẳng, mặc trang phục công sở màu xanh nhạt, nhìn toát ra vẻ cổ điển cao nhã.

Nhưng Trương Dương cũng không chú ý đến người phụ nữ xinh đẹp đó mà chăm chăm nhìn vào một người phụ nữ khác đang ngồi trên ghế salon trước bàn làm việc.

Đấy quả là một phụ nữ rất đẹp, mái tóc vàng xõa trên bờ vai.

Khuôn mặt trắng trẻo, da thịt hồng hào mềm mại, hai hàng lông mày thon dài như tranh vẽ, đôi mắt sáng như sao, dưới chiếc mũi cao là chiếc miệng nhỏ nhỏ, đang nở một nụ cười nhưng lại mang theo ý buồn thương.

Người phụ nữ này nhìn rất thanh lệ thoát tục, quả thực không hề nhiễm chút trần tục nào. Nàng mặc một chiếc áo trắng thêu hoa, một chiếc váy dài cũng màu trắng. Nàng ngồi đó, đoan trang cao quý, văn nhã mà tinh khiết, tất cả giống như một đóa hoa sen mới nở, không nhiễm một hạt bụi nào.

Nhưng ngược lại, loại đoan trang cao quý không nhiễm bụi trần này lại khiến cho Trương Dương cảm thấy quý dị, yêu mị vô cùng. Đường như người phụ nữ này là yêu tinh hóa thân...

Loại cảm giác này khó mà diễn tả được bằng lời. Nói một cách dân dã dễ hiểu thì là, giống như một đám phụ vậy, nếu chỉ nhìn ngọn ngữ cử chỉ bên ngoài thì có khi cũng vô cùng cao quý, khó có thể phân biệt được sự khác nhau giữa đám phụ với thực nữ ở điểm này.

Trương Dương nhìn không nổi tuổi thực của người phụ nữ này. Vừa giống như 20 tuổi, lại cũng như là 30 tuổi vậy.

Cảm giác nguy hiểm đúng là phát ra từ người phụ nữ này. Nhưng khiến cho Trương Dương thấy lạ là hiện tại cảm giác nguy hiểm kia cũng bỗng nhiên biến mất. Chẳng lẽ người phụ nữ này phát ra khí tức nguy hiểm để cảnh cáo cao thủ tới gần nơi này? Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Có vấn đề gì ” Người phụ nữ hơi nhếch khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười quyến rũ.

“Người biết ta?” Trương Dương nhìn chăm chăm người phụ nữ này. Hắn không dám buông lỏng thân thể, cả người luôn trong trạng thái như một con mãnh thú sẵn mồi, sẵn sàng chiến đấu.

“Sao ta lại phải biết ngươi?” Nữ nhân yêu mị kia cảm nhận được tinh thần lực khổng lồ của Trương dương, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ta biết, ngươi biết ta. Ngươi là ai?” Trương Dương tin tưởng nữ nhân này là kẻ địch của hắn. Đây là một loại nhận định từ trong tiềm thức, nữ nhân này dường như hắn đã thấy ở đâu đó, có cảm giác rất quen thuộc.

“Không, ta không biết ngươi.” Nữ nhân yêu mị nhàn nhạt lắc đầu, nhẹ nhàng vươn ngón tay thon dài mân mê sợi tóc, động tác vô cùng mê người.

“Xem ra các vị có mâu thuẫn với nhau?” Người phụ nữ ngồi sau bàn làm việc nhẹ nhàng cười.

“Lâm chủ tịch, thật xin lỗi, tôi muốn làm rõ ràng thân phận của người này, xin thất lễ .”

“Không sao, tôi nghĩ rằng cả hai vị đến đây cùng có một mục đích thì phải. Tôi cũng đang muốn biết...A...”

Người phụ nữ nhàn nhạt cười, trong mắt ánh lên vẻ giảo hoạt. Nhưng ngay lập tức biểu hiện của nàng biến thành kinh ngạc, mồm thét lên một tiếng chói tai. Thì ra ngay lúc nàng nói chuyện, Trương Dương đã bất ngờ lao lên đánh thẳng về phía nữ nhân kia.

Tốc độ nhanh như ánh chớp, phía sau lưng Trương Dương lưu lại từng đạo tàn ảnh...

Trương Dương không cần nghĩ cũng biết đây là người của Đại hòa thượng phái đến để ngăn chặn Tiểu hòa thượng, muốn đoạt lấy chiếc đĩa quang trước.

Gần như là cùng lúc, nữ nhân tóc vàng kia cũng động rồi. Thân thể mềm mại kia bỗng tràn ngập sát khí, bàn tay ngọc trắng nõn của ả bỗng đột nhiên đâm thẳng vào Trương Dương nhanh như điện. Trong tích tắc đó Trương Dương có thể nhìn thấy móng tay kia phát ra ánh kim loại màu bạc, khiến hần liên tưởng đến móng vuốt của Ngân Mị.

Một chương này không hề có tiếng gió, nhưng lại gây cho người ta một cảm giác long trời lở đất. Sát khí nơi bàn tay đó khiến cho không khí hình thành chấn động, rung động thành từng vòng sóng gợn như nước vậy.

Mục tiêu của móng tay kia là: Trái tim!

Trương Dương nở một nụ cười trên mặt.

Thân thể năng lượng tinh thể hóa của hần không phải là thứ Ngân Mị có thể phá hủy được.

“Phập!”

Trương Dương làm một động tác khiến cho nữ nhân khiếp sợ. Trương Dương khép song chương lại kẹp chặt lấy bàn tay như ngọc vô cùng khủng bố kia. Một âm thanh trầm đục vang lên, Trương Dương cảm giác được sự lạnh lẽo của bàn tay ả.

“Ồ!”

Nữ nhân kêu lên một tiếng kinh ngạc, nhưng dù kinh ngạc động tác của ả cũng không chậm, cái chân thon dài đột nhiên tung ra một cú đá. Đường như loại động tác không có chút gắng sức này chẳng hề ảnh hưởng đến tốc độ cùng lực sát thương của ả.

Thật là một chiêu hiểm độc!

Trương Dương tin rằng, chỉ cần cái chân kia trúng đích, hần rất có thể sẽ trở thành tên... thái giám cuối cùng của Trung Quốc!

Mặc dù Trương Dương đã tu luyện năng lượng tinh thể hóa đến cả ...chỗ đó, nhưng mà hần cũng chẳng đại mạo hiểm mà thử thí nghiệm khả năng chịu đòn. Chỗ này...tuyệt đối không được! Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Chả ai đại gì tình nguyện mạo hiểm trở thành thái giám chỉ để kiểm tra khả năng chịu đòn của thân thể mình cả, Trương Dương chắc chắn cũng vậy.

Căn bản không có thời gian để suy nghĩ, Trương Dương đột nhiên hai chân phát lực, đẩy hai bàn tay đang kẹp lấy tay ả, nương theo lực đẩy của hai chân, thân thể Trương Dương trên không trung hóa thành một luồng khói nhẹ, lui về phía sau, giữ khoảng cách tầm 3m. Đối với Trương Dương mà nói đây là một khoảng cách an toàn, tầm khống chế của chân ả không vượt khỏi phạm vi này...

“Bùm!” một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngay khi Trương Dương lùi lại, điều khiến hần không ngờ được là nữ nhân kia căn bản không hề có ý định đá trúng hần, mà còn mượn lực đẩy của hần, lượn vòng trên không trung, sau đó xoay người, tung chân phi thẳng về phía cửa sổ lớn. Tiếng nổ vang lên, hợp kim làm khung cửa bị đá vỡ vụn, còn lớp thủy tinh dày bị phá thủng một lỗ to nhìn đen ngòm, giống như miệng một con thú lớn đang há ra chờ sẵn vậy... Truyện “Đồ Thần Chi Lộ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhìn cái miệng động không thấy tia sáng đó, Trương Dương cũng ngẩn ra.

Trương Dương không đuổi theo, hần không chắc chắn mình có thể giết được ả, có đuổi kịp thì cũng làm được gì?

Chẳng qua, sự việc quả là bất ngờ.

Ngay cả Trương Dương có đầu óc tính toán như siêu máy tính, hẳn cũng không tính ra được sao ả đột nhiên bỏ chạy. Nên biết rằng từ trước mắt mà nói, võ công của nữ nhân này đã muốn vượt khỏi phạm trù của cấp bậc cường giả bình thường. Khả năng ả sợ hãi mà bỏ trốn là không thể!

Vì sao?

Vì sao?

Khẳng định có nguyên nhân.....

“Bùm!” một tiếng vang lớn kéo Trương Dương từ trong trầm tư tỉnh lại. Cửa ban công đột nhiên bị phá, một đám vệ sỹ tay cầm súng, đạn đã lên, nòng súng toàn bộ hướng về phía người Trương Dương. Mà rất nhanh cũng đã có người chạy lại bao quanh Lâm Tuyết, tạo thành bức tường người bảo vệ.

Bầu không khí khẩn trương tràn ngập căn phòng, áp lực khiến cho người ta hít thở cũng khó khăn.

Trương Dương hạ tay, nhìn về phía cửa sổ vỡ tối om thoát ra bên ngoài kia, một mảng tối đen, không thể nhìn thấy hoặc cảm giác được gì. Rõ ràng lấy năng lực của nữ nhân kia, nếu cố tình giấu diếm hành tung, thì công lực của Trương Dương không thể nào tra xét ra ả được!

411. Chương 411 Kho Vàng Ngâm Dự Trữ.

“Đi ra ngoài!” Lâm Tuyết Di ra lệnh.

“Chủ tịch!” Một người có vẻ là đội trưởng lên tiếng.

“Đi ra ngoài!” Lâm Tuyết Di lạnh giọng nhắc lại, vô cùng có quyền uy, cao cao tại thượng.

“Rõ!”

Đám vệ sỹ lui dần ra ngoài, ánh mắt sắc bén biến mất dần phía ngoài cửa.

Cửa từ từ được khép lại.

Không khí căng thẳng trong phòng cũng theo đó biến mất.

Đây quả là một phụ nữ có tố chất tâm lý không tồi, ở hoàn cảnh hỗn loạn như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh như thế, tuyệt đối không phải một người bình thường có thể làm được.

Dĩ nhiên Trương Dương cũng cảm giác được người phụ nữ này vừa rồi cũng bị hoảng sợ, cho dù hiện tại nàng đã khôi phục lại sự trấn tĩnh, nhưng trên mặt vẫn thoáng thấy một ít tái nhợt. Rõ ràng, trận đánh nhau không báo trước vừa rồi đã tác động mạnh đến tâm lý của nàng.

Người này khí chất vô cùng tao nhã, ngay cả là lúc pha cà phê cũng khiến người ta cảm thấy bình tĩnh theo. Sau khi pha cà phê cho Trương Dương xong, nàng lại ngồi xuống vị trí cũ của nàng: Phía sau cái bàn làm việc lớn.

“Cám ơn!” Trương Dương gật đầu, tay khẽ vung lên. Thủy tinh trên mặt đất dường như bị một lực lượng vô hình càn quét vào góc tường. Lập tức căn phòng làm việc đang có vẻ hỗn độn lại khôi phục lại sự gọn gàng sạch sẽ như trước. Nếu không có cái lỗ thủng đen ngòm chỗ cửa sổ, có lẽ giống như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy.

“Tiểu hòa thượng bảo cậu tìm tôi?” Người phụ nữ này cũng không bị kinh ngạc bởi võ công của Trương Dương, thản nhiên nói.

“Không phải!” Trương Dương lắc lắc đầu, Trên thực tế. Tiểu hòa thượng căn bản không nói cho hắn biết cụ thể phải tìm ai.

“Vậy cậu tìm tôi làm gì?” Lâm Tuyết Di dùng ánh mắt trong suốt nhìn Trương Dương.

“Đĩa quang!”

“Xem ra, là cậu .” Lâm Tuyết Di thản nhiên cười.

“Vì sao lại khẳng định là tôi?”

“Bởi vì người phụ nữ kia căn bản không biết ả cần tới lấy cái gì!” Lâm Tuyết Di cười giảo hoạt.

“Không rõ?” Trương Dương nghi hoặc nói.

“Ha ha, rất đơn giản. Tôi cũng không biết cậu đến đây lấy cái gì .” Lâm Tuyết Di che miệng cười nói.

Ra vậy, Trương Dương chợt hiểu.

Tiểu hòa thượng quả là gian manh, đã dùng quỷ kế. Hắn bảo Trương Dương đến lấy đĩa quang, nhưng lại không nói cho Lâm Tuyết Di chuyện cái đĩa. Hắn chỉ nói cho nàng là có người muốn đến lấy một vật.

Đại hòa thượng dù sau khi chặn được tin tức này, kể cả hắn có thể khống chế toàn bộ thế giới Internet và máy tính thì cũng không có cách nào đoán ra ý của Tiểu hòa thượng.

Biện pháp duy nhất Đại hòa thượng có thể làm là phái người đến thử lừa dối để lấy đồ. Vấn đề là Lâm Tuyết Di căn bản không biết đối phương muốn lấy cái gì, rõ ràng là rất dễ lộ ra sơ hở, hơn nữa cũng không có cách nào đáp ứng được.

Đột nhiên Trương Dương hiểu ra nữ nhân kia vì sao không dùng vũ lực để cướp cái đĩa. Vì thực tế căn bản cô ả cũng chẳng biết mình phải cướp cái gì, do đó đánh nhau với Trương Dương có vẻ vô nghĩa.

Hơn nữa cho dù ả có bắt cóc Lâm Tuyết Di cũng vô ích, ả không biết rõ mục tiêu cần cướp là gì.

Tiểu hòa thượng quả nhiên thông minh, không hổ là trí tuệ lập trình số một của nhân loại. Làm vậy không những vừa đảm bảo an toàn cho cái đĩa quang, mà còn đảm bảo sự an toàn cho Lâm Tuyết Di.

“Tôi còn hỏi một vấn đề đơn giản. Chỉ cần cậu trả lời chính xác, tôi sẽ lập tức giao cho cậu vật cậu cần” Lâm Tuyết Di nói.

“Ừm, cô cứ nói!” Trương Dương gật đầu.

“Đĩa quang đó màu gì?” Lâm Tuyết Di dùng đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào mắt của Trương Dương, không bỏ sót bất cứ biến hóa nhỏ nào của hắn.

“Màu xanh lục, chính xác mà nói là màu mặc lục!”

“Chính xác. Tôi còn có thể hỏi cậu một chuyện không? Đương nhiên vấn đề này cậu có thể không cần trả lời. Nếu Tiểu hòa thượng đã nhờ cậu đến tìm tôi, dù cậu trả lời hay không tôi đều vẫn giao đĩa quang cho cậu”

“Cô cứ hỏi, chỉ cần trả lời được tôi sẽ không ngại!”

“Tôi giao đĩa quang cho cậu, cậu có thể đảm bảo an toàn cho cái đĩa chứ?”

“Có thể!” Trương Dương không chút do dự trả lời, Trên thực tế, đây không phải là một vấn đề, mà là sự tự tin.

“Tốt! Đi theo tôi!”

Lâm Tuyết Di hài lòng nở một nụ cười, sau đó đứng lên đi ra phía ngoài cửa.

Cánh cửa mở ra, bên ngoài đứng đầy vệ sỹ. Có ít nhất hơn 50 người súng ống lăm lăm, trận địa sẵn sàng đón địch. Thấy Lâm Tuyết Di bình yên đi ra ngoài cửa, cả đám vệ sỹ lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tuyết Di vẫy tay ý bảo đám vệ sỹ lui về, còn nàng dẫn Trương Dương đi đến một cánh cửa phòng.

Lâm Tuyết Di nhập vào đó hơn 10 loại mật mã, sau đó đưa đầu vân tay nhận diện, cánh cửa thép thật dày kia cuối cùng cũng mở ra.

“Thịch!” một tiếng nặng nề vang lên, cánh cửa thép dày gần nửa mét bị đóng lại, tạo nên sự ngăn cách hoàn toàn của căn phòng bên trong.

Phòng này tường sơn trắng, trống rỗng, điều lạ duy nhất là ở bốn phía tường chỉ có duy nhất một cái cửa thang máy.

Dưới sự hướng dẫn của Lâm Tuyết Di, hai người đi vào thang máy. Thang máy không hề có bảng số, tất cả đều là chữ cái.

Lâm Tuyết Di chăm chú bấm phím nhập một tổ hợp chữ cái vào. Hai phút sau, có tiếng “Tút tut” trên đỉnh thang máy vang lên, đèn màu xanh cũng sáng, thang máy chậm rãi đi xuống.

Đề phòng thật cẩn mật!

Trương Dương tin rằng, chỉ bằng võ công, căn bản không có biện pháp tiến vào cái thang máy này.

1 giây!

2 giây!

Trương Dương yên lặng tính toán vận tốc thang máy. Rất nhanh, thang máy dừng lại. 76 giây, 10 tầng ngầm, hình như không khớp với thông tin lúc trước.

“Cái đĩa quang cậu cần quá quan trọng, nên đã được chuyển chỗ đến đây” Thấy Trương Dương nhú mày, Lâm Tuyết Di cười cười giải thích.

Trương Dương hết nói luôn!

Tiểu hòa thượng dù sao cũng chỉ là chương trình, hẳn có thể theo dõi trên Internet. Nhưng nếu người bình thường tự tay dời đi thì hẳn căn bản không thể đoán trước được. Cửa thang máy mở ra, là một sảnh nhỏ rộng chưa đầy 1.5 mét vuông. Vẫn như cũ có một ngọn đèn thông minh, trên tường trắng gắn một cái cửa kim loại.

Điều làm cho Trương Dương kinh ngạc chính là, nơi này phòng thủ nghiêm ngặt hơn xa những gì hắn tưởng tượng, phức tạp hơn hẳn nghĩ rất nhiều.

Lâm Tuyết Di đứng lên một viên gạch vuông trên mặt đất, sau đó lấy ra một thứ giống như là tai nghe tim phổi khám bệnh vậy, rồi đặt nắm ngón tay phải lên một cái khuôn đúc hình bàn tay, ánh mắt thì hướng về cái lỗ hồng ở một phía...

2 phút sau, trên đầu Lâm Tuyết Di đèn xanh bật sáng, nàng bắt đầu nhập mật mã vào cánh cửa kim loại màu bạc...

“Kịch!” một tiếng nhỏ vang lên, cửa mở ra, đó là một hành lang bằng kim loại.

“Đây là cánh cửa phòng trộm tiên tiến nhất trên thế giới, có thể chịu được vụ nổ hạt nhân. Hơn nữa nếu không được người có quyền cho phép, bất kể kẻ nào cũng không có tư cách tiến vào, cho dù đem tới bất cứ đến đây cũng vô ích.” Lâm Tuyết Di đi một bên vừa chậm rãi nói.

“Dem cô bắt cóc cũng vô ích?” Trương Dương không khỏi sùng sốt.

“Đúng vậy, 28 tầng lầu trước thì cửa và thang máy gấp phải cao thủ có thể dễ dàng phá giải được. Nhưng cánh cửa vừa rồi thì trên thế giới này không ai phá giải được, vì bên trong cánh cửa có máy tính lưu trữ dữ liệu của tôi. Ví dụ như trọng lượng của tôi, huyết áp, nhịp tim, chiều cao, mùi thân thể...mà những tư liệu này mỗi ngày đều thay đổi. Nếu có kẻ bắt cóc muốn tôi phải mở cửa, tôi cũng không làm được!”

“Sao lại thế?” “Rất đơn giản. Khi tôi bị ép buộc, sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi và chán ghét, lúc đó cho dù vân tay và võng mạc vượt qua kiểm tra, nhưng thân thể sẽ phát ra một loại mùi đặc trưng, máy tính sẽ tự động đóng cửa, không nhận tin tức gì nữa...”

Lâm Tuyết Di vừa nói, Trương Dương lập tức hiểu được. Rõ ràng đó cũng là một máy tính có trí tuệ, chứa đựng tất cả các dữ liệu thân thể và tư liệu sinh hoạt bình thường của Lâm Tuyết Di. Nếu ai có ý định ép buộc Lâm Tuyết Di đến mở cửa, mùi vị lạ sẽ khiến cho không những không mở được mà còn có khi dẫn tới khởi động hệ thống công kích. Trương Dương tin tưởng, hệ thống phòng thủ nghiêm ngặt như vậy tuyệt đối còn hơn là có vũ khí sát nhân...

Chỉ cần không phải là Lâm Tuyết Di tự nguyện, cánh cửa này căn bản sẽ không có khả năng mở ra.

Vừa đi vừa nói chuyện nên mười mấy mét hành lang rất nhanh đã đi hết. Trương Dương thấy lạ là hình như ngọn đèn phía trong không giống bên ngoài, hình như đều là màu vàng...[COLOR=#DFEBFA]

Đột nhiên, Trương Dương ngây người!

Vàng!

Hàng đồng vàng!

Mỗi một đồng vàng còn xếp cao hơn cả người. Căn phòng 300 mét vuông xếp hơn chục đồng, khiến cho người nhìn thấy phát sốc!

Từng thỏi vàng lóng lánh thô to xếp từng khối, từng khối dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng đẹp mê người, khó trách sao ngay cả ngọn đèn cũng bị rọi thành màu vàng. Đây mới gọi là ‘kim bích huy hoàng’!

Nếu không biết trước đây là tập đoàn Bạch Vân, khéo Trương Dương còn tưởng mình lạc tới kho vàng nhà nước!

Trương Dương tin tưởng, kể cả kho vàng quốc gia cũng chẳng có nhiều vàng hơn nổi cái chỗ này.

“Nơi này có bao nhiêu vàng vậy?” “Không rõ, nhưng nếu theo hồ sơ ghi chép là có tầm 3000 tấn” Lâm Tuyết Di thấy Trương Dương tỏ ra kinh ngạc, nhẹ nhàng cười nói.

“3000 tấn!” Trương Dương hít sâu một hơi, thân là cường giả cũng phải bị cái loại tài phú giàu hơn cả đất nước này làm rung động. Khó trách sao tập đoàn Bạch Vân có thể hùng bá cả thị trường địa sản Trung Quốc. Có đám vàng này làm hậu thuẫn, thừa sức quét ngang cả thị trường địa sản Trung Quốc rồi!

“Cũng không khác mấy, đây chính là để dự trữ, là chiến lược dự trữ vàng của 3 công ty lớn”.

“Công ty cần chiến lược dự trữ vàng sao?”

“Có cần hay không cũng không phải do bản thân mình nguyện ý” Lâm Tuyết Di thản nhiên nói.

412. Chương 412 Đĩa Quang Sinh Mệnh.

Trương Dương sửng sốt sau đó gật gật đầu. Đúng thế, một công ty có cần dự trữ vàng hay không đâu chỉ do tầng lớp lãnh đạo công ty quyết định.

Đầu tiên, vàng là một loại tài sản vô cùng có tính đảm bảo.

Tính chất quý hiếm của vàng khiến nó trở nên vô cùng đắt giá, cộng thêm tính ổn định của vàng dễ bảo tồn nên vàng không chỉ trở thành loại tài sản vật chất mà những kẻ giàu có quyền lực đều tích trữ. Vàng chính là thứ được loài người phá lệ ưu ái.

Nhà sử học về Vàng Grimm đã nói: “Ai Cập cổ và La Mã cổ đại đều được xuất phát từ vàng mà lên” Các thống trị giả của Ai Cập và La Mã luôn coi việc cướp đoạt và chiếm giữ vàng là động lực.

Trên thực tế, các đại gia tộc trên mấy trăm năm trên thế giới đều có kho vàng dự trữ của gia tộc mình.

Mỗi một gia tộc đều muốn kéo dài sự huy hoàng của gia tộc mình, muốn vậy phải có năng lực để chống chịu lại tai nạn. Mà tai nạn thì có đủ loại, ví dụ như cơn bão tài chính, thị trường chth ng khoán sụp đổ, chiến tranh, thiên tai, nguy cơ chính trị....Tai nạn có thể trong nháy mắt phá tan cả một gia tộc huy hoàng. Muốn cho gia tộc có thể hồi phục lại từ tro tàn, không thể nghi ngờ dự trữ vàng là lựa chọn tốt nhất. Trên thế giới, không có loại tiền mặt nào có thể so với vàng về độ an toàn. Chính vì vậy, mỗi gia tộc, tập đoàn dù ít dù nhiều cũng đều dự trữ vàng để làm hậu thuẫn phục hồi gia tộc trong khi nguy cấp.Tr

Lâm Tuyết Di đi ở phía trước, Trương Dương theo bên cạnh hướng về phía sâu nhất đi tới. Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở một đồng vàng. Cả đời người không có mấy dịp nhìn thấy nhiều vàng như vậy. Trương Dương mặc dù là cường giả, nhưng hẳn suy cho cùng vẫn là người. Đối mặt với ánh vàng lóe sáng hấp dẫn kia, ý chí lực cũng phải giảm đi một chút...

“Đừng chạm vào!”

Ngay lúc Trương Dương nhin không được muốn sờ sờ thử một cục vàng, Lâm Tuyết Di lập tức ngăn cản.

“Khụ khụ...Tôi chỉ là muốn sờ thử xem...” Trương Dương xấu hổ rút tay lại. Hắn không muốn Lâm Tuyết Di hiểu lầm hắn định lấy vàng.

“Tôi biết, nhưng nếu cậu chỉ cần động một chút vào cục vàng, như vậy chúng ta sẽ phải mất ít nhất 65 giờ nữa mới có thể từ trong kho vàng đi ra...”

“Vi..... Vì sao?” Trương Dương trợn mắt há hốc mồm.

“Rất đơn giản. Dưới các đồng vàng đều có thiết bị cảm ứng, nếu cậu cầm lấy một cục, sức nặng sẽ thay đổi, khiến cho toàn bộ kho vàng sẽ đóng chặt, mật mã của tôi lúc này cũng mất đi tác dụng. Chỉ có sau 65 giờ, mật mã mới có thể khôi phục tác dụng. Hơn nữa, phải đặt vàng vào nguyên chỗ cũ, nếu không thời gian hạn chế sẽ kéo dài vô hạn...”

“Vì sao lại tận 65 giờ?” Trương Dương không khỏi nhú mày. Một người kẻ cả có mật mã mà bị giam những 65 giờ, đây rõ ràng là rất thống khổ.

“Cẩn thận ngắm nghĩ xem!” Lâm Tuyết Di đi đến bên một cái két bảo hiểm màu đen cao bằng thân người, đôi bàn tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve thân két lạnh như băng, ánh mắt sâu thẳm nhìn Trương Dương.

Rõ ràng là Lâm Tuyết Di đang muốn khảo nghiệm trí tuệ của Trương Dương

65 giờ...

Trương Dương nhìn thoáng qua xung quanh, đột nhiên lóe lên điều gì, lập tức nghĩ ra lý do. Rõ ràng con số 65 giờ này là một cái chìa khóa.

65 giờ rõ ràng là đến giới hạn của một sinh mạng. Chỗ này chỉ là tường kim loại cùng với toàn vàng là vàng, không có đồ ăn nước uống. Mà một người không được ăn uống cũng chỉ có thể kiên trì được 3 ngày mà thôi.

Ba ngày, là giới hạn sinh mệnh của một người bình thường rồi.

3 ngày, 72 giờ, lấy 65 giờ làm giới hạn quả là vô cùng khoa học. Bất kể kẻ bị giam trong này lợi hại ra sao, chỉ cần bị bỏ đói 65 giờ cũng sẽ trở thành kẻ ‘trói gà không chặt’

Quan trọng nhất là sau khi cửa trong này bị đóng, bên ngoài sẽ biết tin tức, mà 65 giờ đủ cho bên ngoài xếp đặt chu đáo để xử lý mọi việc.

Gian mật thất này phòng vệ nghiêm ngặt cẩn mật đã đến mức không hề có sơ hở, người ở bên ngoài muốn cướp được đồ vật bên trong này gần như là không thể.

“Kho vàng này thật đúng là đầm rồng hang hổ!” Trương Dương thở dài một tiếng.

“Ha ha, đây là do Tiểu hòa thượng thiết kế. Ít nhất những đám cướp quy mô nhỏ không thể nào tiến vào đến chỗ này. Hơn nữa cho dù có vào được cũng không vác nổi một mẩu vàng nào đi. Thêm nữa là hệ thống điện lực ở đây riêng biệt, không cần nguồn bên ngoài bổ sung vẫn có thể duy trì được trong 3 năm. Mà một số dụng cụ ở đây cho dù không có nguồn điện duy trì vẫn có thể hoạt động được khoảng 10 năm. Vậy đó, nói nhiều như thế cậu đã hiểu được chứ?” Lâm Tuyết Di lạnh nhạt cười nói.

“Yên tâm, tôi dù nghèo mấy cũng sẽ không chọn mục tiêu là cái kho vàng này đâu. Ha ha, nếu tôi cần tiền, còn không bằng cứ trực tiếp đi cướp ngân hàng còn hơn” Trương Dương cười cười, hắn đương nhiên hiểu được ý của lời Lâm Tuyết Di nói.

“Cậu thật thông minh. Thế có biết vì sao tôi lại dẫn cậu vào cái kho vàng này không?” Lâm Tuyết Di hỏi.

“Bởi vì đĩa quang ở trong này, cô mới thấy đủ an toàn để giao tận tay cho tôi. Còn ở bên ngoài, cô không dám chắc. Còn đã giao cho tôi rồi, trách nhiệm đương nhiên sẽ ở trên người tôi”.

“Ừm, sau khi cậu đi ra ngoài kho vàng, chiếc đĩa quang sẽ do cậu phụ trách an toàn” Lâm Tuyết Di vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Hiểu rồi.” Trương Dương khẳng định, gật đầu.

Sau khi Lâm Tuyết Di nhập hơn chục số mật mã vào, chiếc kết bảo hiểm cao hơn người mở ra, bên trong lại còn một cái kết bảo hiểm khác.

Khiến Trương Dương toát mồ hôi là, bên trong kết thứ 2 vẫn còn...cái kết nữa, sau đó mỗi lần nối tiếp hơn chục cái...

“Ha ha, thiết kế như vậy ban đầu tôi cũng thấy rất buồn cười, nhưng nó lại vô cùng hữu hiệu. Nếu như một người không có mật mã muốn tự tiện mở cái kết bảo hiểm, chỉ cần một lần nhập mật mã sai, tất cả các kết bảo hiểm bên trong sẽ tự động hủy hệ thống khóa điện tử, hệ thống định vị và tự động truy tìm sẽ khởi động. Đến lúc đó muốn mở tầng tầng lớp lớp kết bảo hiểm, chỉ có cách duy nhất là dùng bạo lực phá kết...”

Tiểu hòa thượng thực biến thái!

Trương Dương đưa ra kết luận như vậy! Nếu chẳng may Lâm Tuyết Di ấn nhầm mật mã, vậy toi mạng rồi, muốn mở hơn mười cái kết bảo hiểm này, tuyệt đối không phải chuyện một hai ngày có thể làm được.

Đĩa quang này tới cùng chứa đựng bí mật gì bên trong nó, sao lại được coi trọng đến mức này?

“Đĩa quang rất quan trọng à?” Trương Dương rớt cuộc nhin không nổi, hỏi ra vấn đề ngu xuẩn đó.

“Cậu nói gì?” Lâm Tuyết Di lấy ra một cái hộp nhỏ màu xám ở trong cái kết cuối cùng ra, đi tới bên một cái ghế kim loại, liếc mắt nhìn Trương Dương một cái, một tia quyến rũ khiến cho trái tim Trương Dương đập nhanh.

“Cậu biết không, vì muốn nghiên cứu cái đĩa quang này, đã huy động tất cả máy tính tiên tiến nhất trên thế giới và các lập trình viên vĩ đại nhất. Đó là một cái hòn đảo nhỏ biệt lập, vì chiếc đĩa quang này mà đã bắt cóc 103 gia đình để uy hiếp 69 chuyên gia máy tính ưu tú nhất trên thế giới hợp tác để bảo vệ bí mật, tiêu phí hơn 50 tháng thời gian, tốn hơn 1 tỷ, mới chính thức phá giải được bí mật của chiếc đĩa quang này... Sau khi phòng nghiên cứu mang chiếc đĩa quang chuyển đến nơi này, cũng chỉ vì nó mà toàn bộ hệ thống bảo vệ của kho vàng cũng thăng cấp, tiêu phí hơn 270 triệu đô la Mỹ. Mỗi một bức tường nơi này đều là chống nước, chống phóng xạ, không tín hiệu gì xuyên thấu được vách tường và cửa kim loại ở đây...”

Nhìn chiếc hộp kim loại màu xám kia, Trương Dương không hiểu sao cảm thấy có chút áp lực. Hắn chưa từng nghĩ đến một chiếc đĩa mà có thể quan trọng như vậy, hắn cảm giác được một áp lực của trọng trách.

T

Chiếc đĩa quang này, rốt cục có bí mật gì?

Vốn tưởng rằng chiếc hộp kim loại màu xám này có thể có bí mật gì đó, nào ngờ Lâm Tuyết Di nhẹ nhàng mở ra, khiến cho Trương Dương có chút mất mát khó hiểu, giống như bao nhiêu chờ mong, bỗng nhiên chiếc hộp dễ dàng được mở ra như vậy...

Chợt Trương Dương hiểu được, phía trước đã có nhiều phòng tuyến như vậy, cái hộp này có thiết kế thêm chướng ngại cũng chẳng có mấy ý nghĩa.

Chiếc hộp kim loại bình thường được mở ra, bên trong lại có một chiếc hộp nhỏ hơn màu xanh biếc, nhìn vô cùng mỏng manh, chỉ như vài sợi chỉ. Màu xanh biếc chiếc hộp này tỏa ra có vẻ yêu mị, dường như bên trong ẩn chứa năng lượng thật lớn...

Rất chậm, chiếc hộp màu xanh biếc cũng được Lâm Tuyết Di hé mở ra, một chiếc đĩa quang màu xanh lục lộ ra trong không khí.

Đột nhiên!

Một cảm giác vô cùng hung lệ tràn ngập trong không khí...

Đây là một loại cảm giác không có cách nào hình dung được. Dường như bên trong đĩa quang này ẩn chứa một linh hồn hung mãnh. Sau khi linh hồn được thả ra, đang không ngừng bay lượn trong kho vàng, tìm cách trốn ra ngoài.

“Cậu cảm giác được?”

Lâm Tuyết Di hỏi, nàng dường như không có chút cảm ứng nào đối với linh hồn đang tìm cách trốn chạy kia. Nàng thấy Trương Dương vẻ mặt nghiêm trọng nên mới hỏi.

“Là tin tức. Giống như là tín hiệu vô tuyến cùng sóng điện. Chẳng qua tôi không rõ, vì sao một tín hiệu không có nguồn phát xạ, lại có thể không chế hướng xuyên thấu của nó được?” Trương Dương hơi nghi ngờ hỏi.

“Cậu hỏi tôi cũng vô ích, tôi đối với cái đĩa quang này hoàn toàn không biết gì cả. Trên thực tế, tôi càng muốn biết bí mật của chiếc đĩa này hơn cả cậu” Lâm Tuyết Di tò mò nhìn cái đĩa trong tay.

“Cô không phải nói các chuyên gia máy tính đã phá giải bí mật của chiếc đĩa này rồi còn gì?”

Trương Dương nghi hoặc nói

“Đúng vậy, nhưng tất cả tư liệu đều đã bị phá hủy, người duy nhất biết thành quả nghiên cứu chỉ có một mình Tiểu hòa thượng mà thôi”.

“Xem ra, cũng chỉ có Tiểu hòa thượng mới biết được bí mật của chiếc đĩa quang này”.

Trong lúc nói chuyện, Trương Dương vươn cánh tay lên, một dòng khí hình dạng lốc xoáy hình thành trên không trung, ban đầu chậm rồi dần dần tốc độ càng nhanh, không gian giống như muốn sụp đổ vậy...

413. Chương 413 Ngân Mị Cứu Chủ

Cho tới nay, Trương Dương vẫn luôn tin tưởng ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ là một loại võ công thần kỳ nhất

‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ thần kỳ ở chỗ không những có thể xé rách không gian thông đạo, hấp thu không gian năng lượng, thậm chí còn có thể thay đổi phương hướng sóng vô tuyến điện. Nói cách khác ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ có thể không chế không gian tin tức truyền bá, ít nhất, Trương Dương có thể làm được trong phạm vi nhỏ.

Về phần lần trước tiến vào thế giới Internet đui giết Đại hòa thượng, bản thân Trương Dương cũng thủy chung không thể giải thích, tựa hồ, rất khó tưởng tượng một thân thể người có thể không thông qua môi giới tiến vào thế giới Internet. Mặc dù chính là một loại tinh thần lực tiến vào, nhưng đối với một thể giới ảo như Internet mà nói, đây đã là một loại xâm lấn .

Cảm nhận được tin tức hung lệ trong không trung kia đã bị chân khí của ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ gom lại thành một đám, cuối cùng bắt đầu dĩ phải quay lại bên trong chiếc đĩa quang màu xanh lục, Trương Dương nhận chiếc đĩa quang từ tay của Lâm Tuyết Di, sau đó nhẹ nhàng khép chiếc hộp màu xanh lại. Lập tức, tin tức hung lệ đang bạo phát muốn trốn ra kia lập tức yên ắng, rõ ràng chiếc hộp màu xanh này có tác dụng cách ly.

Có thể cảm nhận được không khí bên trong đột nhiên trở nên im lặng, gần như là một loại bản năng, Trương Dương nghĩ tới ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ thần công. Nếu công phu tu luyện tới cảnh giới cao nhất rồi, liệu có thể trực tiếp lấy ra tin tức trong không trung hay không?

Rõ ràng khả năng này là rất lớn. Bởi vì hiện tại hắn đã có thể cảm nhận được phương hướng lưu động của tin tức trong không trung, nếu võ công tăng thêm một bậc mới, sẽ có khả năng phân tích ra tin tức cụ thể bên trong.

Đương nhiên tất cả mới chỉ là một loại dự đoán...

“Có thể rồi đi được chưa?” Lâm Tuyết Di cắt ngang suy nghĩ của Trương Dương.

“Ồ... Đương nhiên”.

“Hi hi... nơi này tuy toàn là vàng ròng, nhưng mà tôi chẳng muốn ở đây thêm một phút nào nữa” Lâm Tuyết Di cười nói.

“Chắc chắn rồi. Một người không có tự do thì dù có nhiều vàng hơn nữa cũng có ý nghĩa gì đâu. Ha ha” Trương Dương cười nói. Khổ, điều làm Trương Dương sợ nhất chính là nếu bên ngoài đột nhiên có một

thằng trộm đang định nhập mật mã gì đó. Chả may mật mã không chính xác, đến lúc đó cánh cửa kim loại nhìn có vẻ luôn mở rộng này có thể trong nháy mắt sẽ đóng lại! Chỗ này đề phòng thật sự nghiêm ngặt, tuyệt đối vượt xa kho vàng quốc gia.

Mấy phút sau, hai người đã quay lại văn phòng lớn lúc đầu. Căn phòng giờ đã được quét dọn sạch sẽ, một bình phong cổ kính đã che đi lỗ hổng trên cửa sổ, trừ việc nhìn có chút đột ngột, còn thì không có gì bất ổn cả.

Hành lang bên ngoài tuy rằng không còn dày đặc vệ sỹ, nhưng rõ ràng hiện tại những người xung quang ban công văn phòng đều là cao thủ võ thuật, ánh mắt đều toát ra phong phạm của cao thủ...

“Mời!”

“Lâm chủ tịch, tôi phải đi lo việc gấp giúp Tiểu hòa thượng, vì vậy tôi phải đi luôn, cảm ơn cô!” Trương Dương không ngồi xuống.

“Trương tiên sinh, tôi có vài việc muốn thỉnh giáo cậu. Hi vọng sẽ không chậm trễ nhiều thời gian...” Lâm Tuyết Di cười nói.

“Ồ...”

“Tôi muốn hỏi Trương tiên sinh, Tiểu hòa thượng là người hay chỉ là một danh hiệu?”

“Cô không biết sao?” Trương Dương không khỏi sửng sốt.

“Tất nhiên, tôi chỉ biết hần là một thiên tài. Tôi thấy những ai biết hần đều gọi hần là Tiểu hòa thượng. Ha ha, nhưng mà tôi chưa lần nào gặp qua hần, chỉ nhận từ hần hai lần điện thoại, một lần là ở hơn mười năm trước, còn một lần chính là mấy ngày hôm trước. Giọng của hần quả đặc biệt, điều làm tôi cảm thấy ngạc nhiên chính là hơn mười năm trôi qua mà giọng nói của hần lại không hề có chút thay đổi nào...” Lâm Tuyết Di dường như đang nhớ lại chuyện cũ, cặp mắt mờ mịt xa xăm...

“Thực xin lỗi! Tôi nghĩ, người bên cạnh cô đã không nói cho cô biết, như vậy chắc có lý do gì đó. Do vậy tôi cho cô biết có lẽ không thích hợp lắm. Chẳng qua tôi có thể nói cho cô, Tiểu hòa thượng là một người vô cùng thông minh, cũng là một người rất đặc biệt. Trên thế giới này, hần là độc nhất vô nhị”.

“Ừm, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, không sao đâu. À, cậu họ Trương?”

“Oạch...À, đúng vậy...” Trương Dương cảm giác có gì đó lạ, hần đã tự giới thiệu ngay từ đầu rồi mà.

“À, tôi chỉ hơi tò mò...Đúng rồi, võ công của cậu là ai dạy?”

“Tôi không có sư phụ, cơ bản là tự học”

“Tự học...Cậu thật thông minh. Đáng tiếc, chúng ta quen nhau quá muộn, nếu tôi trẻ lại 15 năm, rất có thể sẽ theo đuổi cậu”.

“Khụ khụ...” Trương Dương đến cả cổ cũng đỏ bừng.

“Cậu trong mắt tôi chỉ là một đứa trẻ. Chớ có nghĩ lung tung, tôi đã 40 tuổi rồi đó” Mặt Lâm Tuyết Di hơi hồng lên.

“Bốn mươi tuổi?” Trương Dương trợn mắt há hốc mồm, nữ nhân này tuy rằng thoát nhìn rất thành thực, nhưng mà nhiều nhất cũng tầm 27, 28 tuổi là cùng, không thể tưởng được lại là 40 tuổi .

“Già rồi...Thôi cũng muộn rồi, cậu đi cẩn thận!” Lâm Tuyết Di nâng chén lên tiễn khách.

“Gặp sau!”

Trương Dương có chút cảm giác, nữ nhân này hỏi vài câu dường như không thể gọi là câu hỏi...

Ngay lúc vừa bước ra ngoài cửa, Trương Dương nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thở dài nhẹ. Tiếng thở dài không hiểu sao làm cho người ta cảm giác thấy một sự sầu bi...

Đột nhiên, có gì đó lóe lên trong đầu Trương Dương.

“Lâm chủ tịch, tôi tin rằng người mà cô đợi nhất định sẽ quay về!”

“Thật sao?” Ánh mắt đang ảm đạm của Lâm Tuyết Di chợt sáng ngời, vẻ mặt vui mừng nhìn Trương Dương đang đứng ở cửa.

“Chắc chắn! Nếu hần biết có người phụ nữ xinh đẹp vĩ đại như cô đang chờ hần về, hần khẳng định sẽ về!” Trương Dương khẳng định gật đầu.

“Cám ơn!” Lâm Tuyết Di ngượng ngùng cười. Trong nháy mắt dường như biến thành tiểu cô nương 18 tuổi vậy...

“Đi thôi!”

Xoay người rời đi, gương mặt đang cười của Trương Dương đột nhiên cứng lại.

Không có ai biết Trương Dương giờ khắc này trong lòng nghĩ cái gì.

Tòa nhà Bạch Vân bảo vệ đường như nghiêm ngặt hơn nhiều. Thậm chí có xe đi ngang qua tòa nhà cũng bị đám vệ sỹ ra hiệu giảm tốc độ.

Hiện giờ đã là 2 giờ. Rõ ràng việc đi vào đi ra kho vàng tốn khá nhiều thời gian.

Gió đêm phơ phất, có chút mát lạnh. Tòa nhà Bạch Vân mặc dù là biểu tượng kiến trúc của thành phố C nhưng không hề phần hoa, ngược lại có chút cảm giác trống trải. Có lẽ khi xây dựng nó đã mua diện tích đất đai quá lớn, hoặc là vì để dễ theo dõi xung quanh nên chỗ này rất vắng vẻ, không hề có quán ăn đêm hay khu vui chơi gì cả.

Dưới đèn đường, vô số bướm đêm và muỗi vo ve bay lượn, chúng tạo thành một đám, nhìn từ xa dường như là một quang cảnh sáng mờ lung...

Trương Dương không ngồi taxi.

Trên thực tế, ở chỗ hẻo lánh này, hơn nữa 2 giờ đêm, căn bản không có taxi, tình cờ gặp lại càng khó.

Chậm rãi đi dọc theo con đường, Trương Dương không hiểu sao lại muốn thấy bức thư pháp ‘Đại Tồn thiết giáp như vân’ của người trung niên tóc dài kia. Đường như hai người có mối liên hệ càng lúc càng rõ ràng...

Đột nhiên!!!!

Một cảm giác nguy hiểm cực độ cắt đứt suy nghĩ của Trương Dương...

“Bùm!”

Trương Dương còn không kịp suy nghĩ, một luồng sát khí ngất trời đã ập tới. Gần như là một loại bản năng, Trương Dương đưa hai tay lên đỡ. Hai luồng khí cường đại mạnh mẽ va chạm trên không trung, phát ra tiếng nổ cực lớn, khiến cho người ta phải sợ hãi.

Một kích kinh thiên động địa này lan đến gần mặt đất, mặt bê tông cứng như thép mà chỉ mới chấn động không khí đã nứt toác ra. Rất nhiều khối bê tông lớn lộ ra ở phía bên trong, giống như xảy ra động đất vậy.

Thân thể Trương Dương điên cuồng lùi về phía sau. Giày da dưới chân hần bởi vì ma sát với tốc độ cao, đã bố lên một làn khói nhẹ, tiêu tán trong không trung.

Thân thể Trương Dương lùi về sau cực nhanh, nhưng mà còn có một chiếc bóng nhanh hơn, lao như điện chớp đánh về phía Trương Dương.

“Bùmm!” Một tiếng chói tai, liên tục bị đột kích bất ngờ, Trương Dương căn bản không kịp điều chỉnh trạng thái thân thể, tốc độ cũng không có cách nào đạt đến trạng thái năng lượng đỉnh, bị bàn tay trắng như ngọc kia đánh trúng ngực rất mạnh.

“Phụt...”

Một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng Trương Dương, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Thân thể Trương Dương giống như điều đứt dây, văng lên không trung rồi đập mạnh xuống đất.

“Vù vù...”

Một luồng sáng màu bạc như tia chớp từ trên không trung lao tới.

Là Ngân Mị!

Ngân Mị bí mật mang theo khí thể lõi đình vận quân đánh về phía nữ tử yêu mị đang truy kích Trương Dương, phía sau nó dường như kéo theo một luồng hỏa diễm màu bạc...

“Ồ!” Nữ nhân kia cảm giác được sát khí lạnh thấu xương sau lưng, quay đầu nhìn lại. Nhìn thấy Ngân Mị phía sau đang như một tia sáng bạc lao tới, không khỏi kinh ngạc. Nhưng dù kinh ngạc cũng không hề ảnh hưởng đến bàn tay ngọc trắng bóng kia, giống như địa ngục u linh xuất quỷ nhập thần chụp về phía Ngân Mị.

“Ầm!” Thân thể Ngân Mị và bàn tay nữ nhân kia va chạm gây nên một tiếng nổ rung chuyển mặt đất, nữ nhân kia lùi hơn mười bước còn Ngân Mị bị một chưởng này đánh bay ra mấy trăm mét, thân thể nhỏ bé không thấy tung tích...

Cường công... hình như không phải là điểm mạnh của Ngân Mị.

414. Chương 414 Trương Dương Vs Vu Cơ

Tất cả động tác đều nhanh như điện chớp!

Ngay sau khi Ngân Mị công kích và va chạm với Vu Cơ, thân thể Trương Dương theo quán tính mạnh mẽ bị đẩy quay cuồng mấy chục vòng rồi ngã lăn trên mặt đất, có thể thấy được một kích vừa rồi lực lượng hung hãn đến thế nào.

Chẳng qua một kích kia của Ngân Mị đã giúp Trương Dương tranh thủ 1 giây thời gian, mà 1 giây này là 1 giây sinh tử tồn vong!

Lúc máu tươi phun trào trên không trung, ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ chân khí đã bắt đầu điên cuồng vận chuyển. Đây hoàn toàn là một loại bản năng, phạm vi vài km xung quanh năng lượng như bị một lực lượng vô hình hấp dẫn, ngay cả đèn đường cũng ảm đạm dần...

Bị trúng đòn nghiêm trọng trong nháy mắt, trong đầu Trương Dương trở nên vô cùng tỉnh táo, để mặc cho bản năng ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ điên cuồng hấp thu năng lượng, không hề đình chỉ.

Phải tỉnh táo!

Nhất định phải bình tĩnh, thời gian dường như cũng chậm lại. Trương Dương tư duy ngày càng rõ ràng hơn, một chưởng đối kháng vừa rồi, giờ vẫn làm cánh tay của hắn run rẩy..

Năng lượng tinh thể hóa.....

Đột nhiên, Trương Dương đứng lên, đôi mắt như bắn ra ánh đao, một dòng máu tươi tràn ra bên khóe miệng, nhìn có vẻ vô cùng dữ tợn. Mà đúng lúc này, thân hình của Vu Cơ đã sắp đánh tới gần, hai mắt Trương Dương đồng tử khép kín lại, giống như là lỗ châm vậy.

Xuất quyền!

“Bùm!”

Cánh tay hai người va chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ lớn, không khí dường như cũng bị chấn động sinh ra gợn sóng. Một lực lượng thật lớn thông qua cánh tay ngọc kia truyền lên quả đấm của hắn, một lần nữa đánh tới ngực Trương Dương. Hắn có cảm giác như bị một búa tạ nện mạnh, một lực lượng không thể chống lại được ào tới...

“Phụt...!”

Thân thể Trương Dương lại một lần nữa bay lên, một ngụm máu tươi phun ra, bị dòng khí lưu sắc bén cắt vụn, nhìn giống như một màn sương mù màu đỏ...

Mùi huyết tinh càng lúc càng đậm!

Liên tục chịu đả kích trầm trọng, Trương Dương cũng không chịu nổi nữa. Dù sao ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ của Trương Dương cũng chưa đạt tới cảnh giới tùy ý điều động năng lượng tự nhiên. Hơn nữa, năng lượng tinh thể hóa cũng chỉ mới đạt 70%, còn cách khoảng hoàn toàn năng lượng tinh thể hóa một đoạn rất xa...

Trên thực tế, sau khi năng lượng tinh thể hóa, Trương Dương cũng chỉ có thể bảo vệ 70% bản thân mình mà thôi. Bởi vì năng lượng hóa trình độ không thể đạt tới thay đổi độ tinh thuần của kết cấu thân thể. Còn lại 30% kia, thường là nội tạng dễ chịu thương tổn như trái tim, phổi, thận....

Trương Dương cảm giác thân thể mình giống như bị xé rách vậy. Cảm giác kịch liệt chấn động như lục phủ ngũ tạng muốn thoát ly khỏi thân thể vậy, cực kỳ khó chịu.

Nhìn Trương Dương thân thể vận vẹo trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ, Vu Cơ mặc dù bề ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng đang khiếp sợ tột đỉnh. Á lần này đã tử mị xếp đặt phục kích, đã tích súc lực lượng đợi sẵn. Vậy mà không thể tưởng được, sau 2 lần mãnh liệt đả kích như thế mà vẫn không thể dồn đối phương vào chỗ chết.

Khiến Vu Cơ rung động nhất là, ả dĩ nhiên lại cảm giác mình bị thương. Đặc biệt là lần tấn công thứ 2, cảm giác lực công kích của mình như đánh vào một tòa núi lớn vậy, khiến ả sinh ra một cảm giác vô lực...

Vu Cơ từng bước tiến về phía Trương Dương. ả cũng cần thời gian để khôi phục thể lực của chính mình. Một kích long trời lở đất vừa rồi vô cùng hao tổn thể lực.

Đương nhiên Vu Cơ cũng tin tưởng, bất kỳ kẻ nào phải chịu loại đả kích bất ngờ vừa rồi, cũng không có cách nào trong nháy mắt khôi phục được.

Nhìn gương mặt yêu mị kia càng ngày càng tiến lại gần, trái tim Trương Dương đập điên cuồng.

Hắn cần thời gian!

Năm phút đồng hồ!

5 phút là đủ rồi. ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ có năng lực chữa thương đặc biệt, chỉ cần nhiều nhất 5 phút là hắn có thể điều chỉnh mình về trạng thái đỉnh tốt nhất.

Đáng tiếc... Vu Cơ sẽ không cho hắn năm phút đồng hồ.

Sát khí trên người Vu Cơ càng ngày càng mãnh liệt, cả người ả như được một lớp khí thể màu xanh bao bọc lấy, vô cùng hung lệ...

Sát khí ngập trời lan tràn trên không trung, Vu Cơ lại từ từ nâng cánh tay trắng nõn như ngọc lên, dưới ánh đèn đường lóe sáng lên một tầng quang mang màu xanh trắng, ẩn ẩn hiện hiện như có ngọn lửa màu xanh đang thiêu đốt.

Trương Dương nhìn chằm chằm vào cặp mắt yêu mị kia, ánh mắt 2 người chạm nhau trên không trung.

“Giết!”

Hai người đồng thời hét to, sát khí thấu xương. Thân thể yêu diễm của Vu Cơ đột nhiên động, hóa thành một luồng khói nhẹ. Nhưng Trương Dương thì chỉ có miệng hét ‘giết’, còn thì thân thể vẫn nằm bẹp dưới đất.

Gần!

Gần!

Khoảng cách giữa 2 người đang từ 40m rút xuống còn có 10m...

Đột nhiên, một luồng áp lực khiến tim đập nhanh dâng lên trong lòng Vu Cơ, là Ngân Mị!

Gần như không kịp suy tư, vòng eo mềm mại của Vu Cơ không hề có dấu hiệu dừng lại, xoay người, xuất chiêu, tất cả động tác lưu loát liền mạch như nước chảy mây trôi vậy, không hề có chút cản trở, dường như động tác đã được diễn luyện cả trăm ngàn lần vậy...

“Bùm!” Không khí hình thành nổ mạnh, nhưng lần này Vu Cơ đã thất bại.

Lần này, Ngân Mị là đánh lén chứ không phải đối đầu trực tiếp. Tốc độ của Ngân Mị phát huy đến cực hạn, dường như trong nháy mắt đến gần Vu Cơ đã chuyển hướng, thoát khỏi sự phản công của ả.

Vu Cơ quay người nhưng dĩ nhiên không thấy được Ngân Mị. Tốc độ của Ngân Mị quả thật quá nhanh, một lần chuyển hướng là đã xa ra cả trăm mét. Phạm vi chân khí Vu Cơ không chế mặc dù rộng, nhưng còn chưa lớn tới mức đó.

“Hừ!”

Ánh mắt yêu mị của Vu Cơ đảo qua ở trên không trung một chút, hừ mạnh một tiếng rồi xoay người nhìn về phía Trương Dương đang nằm trên mặt đất. Mặt hắc vẫn trắng bệch, rõ ràng thời gian ngắn như vậy không thể khôi phục kịp. ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ tuy rằng lợi hại, nhưng hắc vẫn chưa đạt tới cảnh giới cao nhất. Trương Dương vẫn cần có quá trình chữa thương. Dù sao, tổn thương do Vu Cơ tạo cho hắc quá mức trầm trọng.

“Tiểu hòa thượng giao cho ngươi cái gì?” Ánh mắt yêu mị của Vu Cơ vô cùng băng hàn. Yêu mị và băng hàn thường không cùng xuất hiện trên cùng khuôn mặt, nhưng giờ lại cùng xuất hiện, có v, lú vô cùng quỷ dị.

“Khụ khụ, ta sẽ không nói cho ngươi... trừ phi ta chết...” Trương Dương ho ra một ngụm máu tươi, kiên cường chống tay lưng lay muốn đứng lên, vẻ mặt dữ tợn nhìn ả nữ nhân yêu mị tâm địa ác độc trước mặt. Nữ nhân này công kích, từng bước giết tới không muốn chừa một chút đường sống nào.

“Vậy ngươi hãy chết đi...”

“Xẹt...”

“Xẹt..”

Vu Cơ vừa mới giơ cánh tay ngọc lên thì một trận tiếng xé gió làm lòng người sợ hãi vang lên, Ngân Mị từ trên không trung tạo thành một đạo ngân mang, thân thể không ngừng biến chuyển trên không trung, không thể nào nhìn ra được quỹ tích...

Nhìn Ngân Mị lúc qua trái lúc qua phải làm một số động tác mê hoặc đối thủ, Vu Cơ nhếch miệng cười lạnh, lẳng lặng đứng thẳng, mái tóc vàng không có gió vẫn tung bay.

Gần!

Dù cho động tác của Ngân Mị có đẹp mắt cỡ nào, mục tiêu công kích của nó vẫn chỉ là một người.

Gần!

Ra tay.....

Một luồng sát khí dữ dần tràn ngập trên không trung, cánh tay như ngọc của Vu Cơ trên không trung vẽ nên một đường cong quỷ dị. Mắt Trương Dương mở to, vẻ mặt hồi hộp, bởi vì mục tiêu của Vu Cơ căn bản không phải là Ngân Mị, mà là... hắc!

Không ổn!

Trái tim Trương Dương nhảy mạnh, muốn phát tin tức cho Ngân Mị, tiếc thay hết thấy đều đã muộn. Ngay khi phát hiện mục tiêu công kích của Vu Cơ là Trương Dương, Ngân Mị thân thể đột nhiên tăng tốc, tạo thành một đường cong trực tiếp đánh mạnh đến Vu Cơ, phía sau thân thể tạo thành một dải lửa màu bạc...

Cảm thấy tiếng xé gió cực nhanh lao đến sau lưng, khóe miệng Vu Cơ xuất hiện một nụ cười lãnh khốc. Súc sinh vẫn chỉ là súc sinh, chỉ cần dùng một chút kế nhỏ... T

Vu Cơ biết rất rõ, mục tiêu bảo vệ của Ngân Mị chỉ có một. Chỉ cần nhắm hướng Trương Dương thì chuyện lừa giết Ngân Mị rất dễ dàng. Sự tình quả như ả đoán trước. Ngân Mị tuy rằng nhận được tin tức Trương Dương gửi đến, nhưng mà nó đã không còn lựa chọn khác!

Cánh tay ngọc kia trên không trung bỗng nhiên chuyển hướng, một đạo khí lưu màu xanh bắn thẳng tới Ngân Mị.

“Chiii...” Một tiếng kêu thê lương vang lên, thân thể Ngân Mị bị đánh văng ra xa, biến mất trên không trung.

“Ngân Mị!”

Trương Dương điên cuồng quát lên một tiếng, hai chân đột nhiên gập lại, tựa như viên đạn bị nén đến mức tận cùng giờ bắn ra, cả người như tên rời khỏi dây cung, tốc độ này nhanh như điện chớp...

“Bùm!” một tiếng vang thật lớn, thân thể Trương Dương lại bị đập bay lên cao rồi nặng nề rơi xuống mặt đất.

Khoảng cách giữa 2 người cách nhau quá lớn. Trương Dương mặc dù giận dữ bộc phát, nhưng hãn thân thể đang bị thương mà muốn đối đầu với Vu Cơ, căn bản là không thể sánh được!

“Phốc!”

“Khụ khụ.....”

Trương Dương lại phun ra một ngụm máu, đây đã là lần thứ 3 hãn học máu tươi.

Chẳng qua Vu Cơ cũng không hề dễ chịu. Vừa rồi Trương Dương khi nổi điên đánh tới, lực phá hoại đánh sâu vào cũng vô cùng đáng sợ. Mãi đến khi Trương Dương lại ngã xuống mặt đất, máu trong người Vu Cơ cũng đang nhộn nhạo, khuôn mặt đang hồng hào cũng trở nên tái nhợt.

St ch cường hãn của Trương Dương lại càng khiến Vu Cơ quyết tâm giết chết hãn.

Sát khí càng ngày càng đậm, cánh tay ngọc của Vu Cơ giờ đã được bao bọc bởi một ngọn lửa màu xanh...

415. Chương 415 Chiến Đấu Đẫm Máu

Kétttt!”

Một tiếng phanh xe kinh động lòng người vang lên, phía trước không đến 30 mét đột nhiên xuất hiện một chiếc xe có rèm che đang phanh gấp. Thân xe bị trượt đi một quãng, còn chưa kịp điều chỉnh, động cơ đã gầm lên đỉnh tai nhức óc, điên cuồng đâm tới Vu Cơ.

Nói thì dài, nhưng trên thực tế mọi chuyện chỉ trong nháy mắt, chiếc xe đã điên cuồng nhào tới trước mặt Vu Cơ...

Nhìn chiếc xe đâm tới với tốc độ bão táp, ánh mắt yêu mị của Vu Cơ đột nhiên híp lại chỉ còn một khe hở, song chướng mở ra, cả người toát ra ngọn lửa màu xanh, khí thể ngập trời!

Chiếc xe BMW màu trắng càng ngày càng hiện rõ trong mắt ả!

Tới rồi!

Đột nhiên!

Hai cánh tay ngọc kia của Vu Cơ đột nhiên hướng về phía đầu chiếc xe đang lao tới như bão táp kia đánh tới. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, chiếc xe bị mạnh mẽ chặn đứng lại, động cơ đầu xe bị khí lưu cường đại nhắc lên, các mảnh vỡ, linh kiện bay tung tóe trên không trung...

Thân thể Vu Cơ bị lực va chạm cực mạnh của chiếc xe đẩy văng về sau mấy chục mét.

“Bùm!”

“Bùm!”

Một loạt tiếng động vang lên, cơn mưa linh kiện đã rơi xuống mặt đất. Đột nhiên sau đó không khí trở nên vô cùng im lặng, áp lực khiến cho lòng người phát sợ!

Trên đường quốc lộ, đầu chiếc xe gần như đã hoàn toàn nát bét, nhưng mặt sau mặc dù méo mó vụn vụn vẫn có thể nhìn ra được hình dạng một chiếc xe, quả là kỳ tích!

“!”

“Khụ khụ.....”

Chiếc cửa xe phía trước méo mó bị đá tung ra rơi xuống mặt đất. Một trận ho khan vang lên, từ trong buồng lái nhào ra một đại hán to lớn, là ...Lưu Bưu! Lưu Bưu trên mặt toàn là máu tươi, bả vai còn găm thủy tinh vỡ, hiển nhiên va chạm kịch liệt vừa rồi đã tạo cho hắn tổn thương không hề nhẹ!

“!!”

Theo sát sau đó là hai cánh cửa vụn vụn phía sau cũng bị đá văng ra. A Trạch cùng Tiểu Lý Tử cũng chặt vật từ trên xe bò xuống.

“Trương Dương, thế nào?” Người hỏi chính là A Trạch.

“Không có việc gì..... Khụ khụ.....” Trương Dương lau một chút máu tươi từ khóe miệng tràn ra. Vừa rồi khi chiếc xe lao tới va chạm mạnh, hắn mặc dù cố tránh đến chỗ lối đi bộ nhưng vẫn bị chân khí của Vu Cơ hình thành sóng xung kích chấn tới thân thể, lại một lần nữa tạo thành thương tổn đối với hắn.

“Xú bà nương, Bưu đại gia đến đây!”

Lưu Bưu nhìn thoáng qua Trương Dương, lau mấy vết máu trên mặt rồi đi nhanh về phía Vu Cơ. Mỗi bước đi của hắn khiến mặt đất đều bị chấn động, giống như có cả một đàn voi đi qua vậy.

Đây là phương pháp chồng chất công lực của Lưu Bưu. Trên thực tế, rất nhiều người thích trong quá trình tiếp cận đối thủ, vẫn từ từ đẩy cao khí thế và chiến ý của mình lên đến tột đỉnh.

Đột nhiên!

Lưu Bưu gầm nhẹ một tiếng, thân thể khổng lồ gấp lại rồi đột nhiên phát lực, giống như một viên đạn pháo bắn tới phía Vu Cơ. Bởi vì tốc độ quá nhanh nên tạo thành một trận cuồng phong trên không trung, đánh thẳng tới thân thể mềm mại khêu gợi kia của Vu Cơ!

Nhìn thân thể cường tráng giống như một chiếc xe tăng của Lưu Bưu, trong mắt Vu Cơ lóe lên một vẻ cười lạnh coi thường, đối thủ quá yếu!

Cười lạnh!

Ra tay!

Gần như cùng thời điểm, cánh tay ngọc mềm mại kia giống như u linh trong bóng đêm, quỷ dị khó lường xuất hiện đánh thẳng vào ngực của Lưu Bưu!

!!!!

Một âm thanh trầm đục vang lên, vừa rồi còn hùng hùng hổ hổ mà giờ Lưu Bưu đã như bao cát nằm gục dưới đất, trên mặt đường bê tông tạo thành một vết nứt nẻ như mạng nhện...

Ngay khi Lưu Bưu ra tay, A Trạch đồng thời cũng động. Lúc mà thân thể Lưu Bưu bị đánh bay ra, thân thể A Trạch đột nhiên chuyển hướng, lách khỏi thân thể khổng lồ của Lưu Bưu đang bay ngược lại, một đạo hàn quang xuất hiện từ trong hư không!

Đao của A Trạch!

Một đạo sấm sét giống như ánh chớp!

Một đạo nhanh hơn điện!

Sát khí tràn ngập trên không trung, không khí dường như trở nên rét lạnh!

“Ô!”

Nhìn đạo mang xuất hiện của A Trạch, trên mặt Vu Cơ hiện lên một vẻ kinh ngạc. Đao này dĩ nhiên lại có thể phá hộ thể chân khí của ả.

Tốc độ thật nhanh!

Giống như điện quang, một đôi cánh tay ngọc mở ra, bàn tay xoay lại, một tầng ngọn lửa màu xanh xuất hiện, từ lòng bàn tay xuất ra hai đạo hồ tuyến màu xanh sắc bén.

“Xẹt!” hai thân thể di động cực nhanh bởi vì tốc độ quá cao khiến cho không khí sinh ra tiếng ma sát kịch liệt.

Sau khi hai người tách ra, khoảng cách không đến 3 mét, đột nhiên đứng khựng lại, giống như 2 bức tượng điêu khắc vậy.

Hai người quay lưng về phía nhau, không khí dường như bị đốt cháy vậy.

“Kịch!” một tiếng, A Trạch quỳ một chân xuống đất, một tay chống xuống đất, khoe miệng điên cuồng trào máu tươi.

A Trạch mặc dù không phải là cường giả, nhưng đao pháp của hắn khiến cho Vu Cơ phải kinh ngạc. Mặc dù đối với Vu Cơ khó có thể tạo thành thương tổn thực chất nào, ngược lại trong nháy mắt giao kích vừa rồi, A Trạch đã bị chân khí hùng hậu của Vu Cơ làm cho bị thương.

Ở giữa Vu Cơ và Trương Dương vẫn còn có một người!

Tiểu Lý Tử.

Tiểu Lý Tử mặt mày rất nghiêm trọng. Đây là lần đầu tiên kể từ khi ra xã hội đến giờ hắn có vẻ nghiêm trọng như vậy. Nữ nhân này gây cho hắn áp lực tinh thần vô cùng cường hãn, dường như cả cục diện ở đây đều dưới sự khống chế của ả.

“Đồng!”

“Đồng!”

Vu Cơ không thèm nhìn A Trạch đang nửa quỳ trên mặt đất sau lưng ả. ả không cần nhìn, bởi vì thằng nhãi này đã mất đi sức chiến đấu, hắn có thể sống sót cũng đã là kỳ tích rồi. Vu Cơ rất khó tưởng tượng ra một cao thủ bình thường lại có thể giao thủ với ả một chiêu mà không chết.

Vu Cơ đi giày cao gót, tiếng giày chạm trên mặt đường bê tông phát ra âm thanh dễ nghe. Nhưng âm thanh này trong tai Tiểu Lý Tử lại giống như búa tạ ngàn cân đang đập vậy, mỗi tiếng động đều làm máu trong người hắn chấn động, trái tim đập nhanh hơn.

Tinh thần lực cường đại phô thiên cái địa!

Bất kể đối diện cao thủ hay là người thường, Vu Cơ cũng không hề lơ lửng. Mấy ngàn lần kinh nghiệm chiến đấu đã cho ả biết, bất kể thứ coi thường lơ lửng nào đều chỉ mang đến tai nạn cho bản thân.

Ánh mắt yêu mị của Vu Cơ nhìn chăm chăm vào Tiểu Lý Tử. ả cảm giác người này không phải là hai đứa hời hợt có thể so sánh được, cả người này tản ra một hơi thở cực độ nguy hiểm.

Vu Cơ cảm giác được cánh tay mình có chút mệt mỏi. Liên tục công kích làm cho ả cảm giác thấy thể lực của mình bị suy yếu nghiêm trọng. Đặc biệt là lần cuối cùng vừa rồi cùng với thiếu niên dùng đao kia, dù chỉ va chạm một lần nhưng cũng đã tạo thành tổn thương tương đối lớn đối với ả. Đao của thiếu niên kia quả là quỷ dị, tựa như có thể phá vỡ nội gia chân khí, chỉ va chạm trong nháy mắt mà ả cảm giác da thịt như bị cắt đứt...

Đương nhiên, Vu Cơ vẫn tin ả có thể xử lý mỗi người ở chỗ này!

Tiếng giày cao gót vẫn vang lên, Vu Cơ càng ngày càng tiến lại gần. Mắt Tiểu Lý Tử hơi khép lại, đây chắc chắn sẽ là một kích kinh thiên động địa, long trời lở đất.

10 mét!

Tiểu Lý Tử đột nhiên mở hai mắt, trong mắt hào quang bộc phát.

Sau một tiếng thét lớn, thân thể hắn như lưu tinh vọt tới, tất cả các thứ khác chỉ là dư thừa, hữu hiệu nhất chính là dùng thân thể mình công kích. Giống như phương pháp nguyên thủy nhất dùng tay chân va chạm trực diện để giành thắng lợi.

Biện pháp nguyên thủy nhất cũng là biện pháp hữu hiệu nhất. Ở trong lúc chiến tranh, lợi dụng thân thể dùng tốc độ đánh tới là một thủ đoạn vô cùng thông dụng. Ở bên trong thiên quân vạn mã, các đại tướng có thể tung hoành vô địch đều là dựa vào lực trùng kích của chiến mã và vũ khí để chém chết đối thủ.

Phía sau lưng Tiểu Lý Tử, bởi vì hai chân dùng sức quá độ nên lưu lại cả một cái hố sâu. Mỗi bước đều lưu lại hố sâu nối tiếp nhau, xung quang hố nhỏ là các vết rạn nứt như mạng nhện, từ đây có thể nhìn ra được lực đánh vào của Tiểu Lý Tử có bao nhiêu cường hãn...

Đột nhiên một đôi song chưởng bọc trong ngọn lửa màu xanh xuất hiện từ trong hư không hiện ra trước mặt Tiểu Lý Tử.

“Bùm!”

Một tiếng động như trời đất sụp đổ vang lớn, không khí chấn động như có một vụ nổ bom vậy. Cát đá tung bay, bề mặt đường trong phạm vi 20 mét xung quanh đều bị vỡ vụn, vết rạn nứt sâu không lường được, nhìn giống như một đám bờ sát ngoằn ngoèo trên đường, vô cùng ghê người!

“Phốc!”

“Phốc!”

Lực va đập cực lớn khiến thân thể Tiểu Lý Tử bay lên không trung, liên tiếp phun ra 2 ngụm máu tươi. Mưa máu trên không trung phiêu đảng tràn ngập, mùi huyết tinh càng ngày càng đặc hơn.

“Bùm!” một tiếng vang lên, Tiểu Lý Tử đập mạnh xuống đất, không nhúc nhích nữa...

Bốn người đều đã bị đánh thành trọng thương, tình hình chiến đấu thảm thiết chưa từng có. Vu Cơ cảm giác bước chân mình loạn choạng, ánh mắt có chút hoa lên. Lăn va chạm vừa rồi khiến cho lực phủ ngũ tạng của ả như lộn tùng phèo lên vậy.

Vu Cơ ác liệt cắn đầu lưỡi một cái để tỉnh táo lại.

Không thể thất bại trong gang tấc!

Vu Cơ tin tưởng, thứ có thể để cho một trí tuệ lập trình coi trọng như vậy chắc chắn rất quan trọng!

Thời gian dừng lại, yên tĩnh đến đáng sợ.....

A Trạch đến giờ vẫn nửa quỳ, miệng vẫn không ngừng trào máu tươi, nhuộm đỏ cả một mảng đất trước mặt. Tiểu Lý Tử lẳng lặng nằm nghiêng không nhúc nhích, rõ ràng đã hôn mê bất tỉnh. Còn Lưu Bư đâu? Lưu Bư thân thể khẽ động, “Răng rắc” một loạt tiếng xương khớp kêu lên, thân thể hùng vĩ của Lưu Bư đã từ từ đứng dậy.

“Con quỷ nhỏ, còn có Bư đại gia ta!”

Lưu Bư cả người đầm máu, giọng nói khàn khàn, thần thái vô cùng dữ tợn, giống như ma quỷ dưới địa ngục vậy!

Trên thực tế, Lưu Bư đã đến tình trạng kiệt sức rồi. Mặc dù chỉ tiếp xúc trong nháy mắt, nhưng hai người căn bản không phải chiến đấu cùng một cấp bậc. Hiện tại cơ thể hắn đã không còn cảm giác gì, thân hình khổng lồ là vậy nhưng đôi chân hắn không nghe theo khống chế nữa, đang run rẩy rất khê...

416. Chương 416 Bị Đánh Bại.

Nếu như nói về năng lực chịu ‘ăn đòn’, Lưu Bư không thể nghi ngờ là kẻ mạnh nhất trong 4 người!

Ở động ngằm dưới lòng đất khi trước, Lưu Bư đơn thuần chỉ dựa vào lực lượng thân thể đã có thể đối kháng với mãnh thú tiền sử, từ đó có thể thấy được thân thể Lưu Bư mạnh mẽ đến mức độ nào!

Nhìn thân hình đồ sộ đứng thẳng giống như môn thần của Lưu Bư, trên mặt Vu Cơ lại xuất hiện vẻ kinh ngạc lẫn nữa!

Biểu hiện của A Trạch đã ngoài dự kiến của Vu Cơ, giờ Lưu Bư lại càng vượt khỏi ý liệu của ả. Phải biết rằng bất kể A Trạch hay Lưu Bư ở trong mắt ả đều là loại ‘không chịu nổi một kích!’ Vậy mà không tưởng tượng nổi, đầu tiên là A Trạch quá 1 chiêu với ả mà không chết, giờ lại đến Lưu Bư có thể tiếp tục chiến đấu...

“Con đàn bà thôi kia, đến đây đi. Để Bư đại gia cho mày biết thế nào mới là đàn ông chân chính!”

Thân thể cao lớn của Lưu Bư từng bước đi về phía Vu Cơ, người đầy máu tươi, hình dáng dữ tợn, giống như quân đội tiên phong thời cổ đại vậy, uy mãnh vô cùng. Một cỗ chiến ý ngập trời hừng hực thiêu đốt, mỗi bước đi của Lưu Bư lại khiến mặt đất sinh ra cảm giác chấn động, khí thế thực bức người!

Nếu nhìn kỹ phía sau Lưu Bư sẽ phát hiện được, trên cơ thể Lưu Bư các cơ bắp rung động giống như gợn nước vậy, tầng tầng lớp lớp đan xen, thoát nhìn rất đáng sợ, dường như tràn ngập lực lượng vô cùng.

Vu Cơ vẫn không động, đứng như một tòa núi băng, ánh mắt yêu mị nhìn chăm chú lên thân thể Lưu Bư. Ắt kỳ quái lắm lạ, tự hỏi vì sao tên nam nhân nhìn cường tráng này rõ ràng đã là nỗ lực hết đà, vì sao vẫn có thể mạnh mẽ đến vậy?

Vu Cơ có thể cảm giác rõ ràng được, dưới lớp da thịt nhìn có vẻ khủng bố tràn ngập lực lượng kia, căn bản không thể điều động năng lượng được!

Lần đầu tiên phát hiện loài người địa cầu thật là thần kỳ. Rõ ràng võ công cấp bậc rất thấp, thế nhưng có thể bộc phát ra tiềm lực lớn vô cùng. Nếu loài người ai cũng như vậy, thì mục tiêu chinh phục địa cầu chỉ có thể là không tưởng! Đương nhiên đây mới nói là thuần túy dùng vũ lực. Nếu dùng máy móc văn minh thì lực lượng cá nhân sẽ trở thành bé nhỏ đến mức không đáng kể. Đương nhiên là trừ những người như Bệ hạ và Vương tướng quân, có thể đạt đến trình độ đối kháng được với cả chiến hạm...

Động tác của Lưu Bư vô cùng chậm chạp.

Vu Cơ vẫn lẳng lặng đứng quan sát và chờ đợi, ả rất ngạc nhiên muốn nhìn xem thử, người địa cầu rốt cuộc còn gì đặc biệt nữa.

25 mét!

15 mét!

10 mét!

“Bịch!”

Ngay khi chỉ còn cách tầm 8 mét, cả người Lưu Bư đột nhiên ngã quỵ, nặng nề đập xuống mặt đất. May mà khi ngã gục xuống đất trong nháy mắt hắn đã ngẩng đầu lên, không thì khéo phải mẻ mất vài cái răng.

“Khà khà.....Giờ phải dựa vào người” Lưu Bư quỳ rạp trên mặt đất. Dùng sức ngóc đầu lên, hướng về phía sau lưng của Vu Cơ nói.

“Ừ. Người có thể nghỉ ngơi được rồi !”

Một âm thanh lãnh khốc vang lên, không khí đột nhiên trở nên rét lạnh, một cỗ áp lực khiến tim đập nhanh lan tràn trên không trung. Cả con đường dường như cũng trở nên băng giá, dường như mùa đông đã ập đến.

Vu Cơ xoay người, ánh mắt yêu mị trở nên sắc bén vô cùng. Ắt rốt cuộc hiểu rõ, Lưu Bư vì sao cố gắng chống đỡ, đó là vì che giấu cho Trương Dương, tạo một cơ hội cho Trương Dương khôi phục võ công.

Rất nhiều người cho rằng Lưu Bư là một kẻ ngu xuẩn . Nhưng mà Trương Dương hiểu rất rõ ràng. Lưu Bư chỉ số thông minh không thấp, thậm chí còn có thể nói là rất cao, chẳng qua tật xấu duy nhất của hắn chính là không thích động não, hắn thích dùng bạo lực giải quyết hết thảy, cho nên trong đầu hắn thường thường nghĩ đến thứ đầu tiên chính là ‘quả đấm của mình có đủ để đánh ngã đối thủ hay không’. Chính vì vậy khiến cho rất nhiều người không để mắt đến trí tuệ thực sự của hắn.

Lưu Bư, tuyệt đối là một nhân vật bề ngoài thô lỗ nhưng sâu bên trong có sự tinh tế!

Trương Dương!

Vốn nằm bẹp dưới đất, giờ Trương Dương đã đứng lên. Trên mặt hắn nở một nụ cười tàn nhẫn mà hung ác, cả người phát ra một hơi thở vô cùng khủng bố, giống như một con mãnh thú đang săn mồi. Vu Cơ không khỏi sửng sốt. Đối với ả mà nói, người địa cầu thay đổi quả thực rất lớn, khiến cho ả không kịp thích ứng được. Thanh niên trước mặt này trong thời gian ngắn có thể khôi phục võ công đã làm cho ả rất ngoài ý muốn rồi. Nhưng càng bất ngờ hơn là trong ánh mắt thanh niên này lại xuất hiện vẻ ác độc, dường như trong trí nhớ ả, vẻ mặt loại này chưa hề xuất hiện trên mặt thanh niên này....

Biểu hiện giờ đây của Trương Dương quá mức nanh ác, giống như ma quỷ dưới địa ngục vậy. Hai mắt hắn giờ đây giống như hắc động sâu thẳm, dường như muốn cắn nuốt vạn vật trên thế gian này...

Không tốt!

Vu Cơ hoảng sợ phát hiện, trong không khí đang có một lực lượng vô hình vận động, năng lượng trong không gian đang điên cuồng hướng về phía Trương Dương lằng lằng đứng...Đương nhiên nếu chỉ có thế thì không đủ làm cho Vu Cơ cảm thấy khủng bố. Dù sao việc tri ngu tập năng lượng trong không khí đối với không gian cao thủ cũng chẳng phải là việc gì khó. Điều làm cho ả cảm thấy sợ hãi chính là, năng lượng bên trong thân thể ả dĩ nhiên cũng đang thông qua lỗ chân lông, mạch máu, da... mà bị hút ra ngoài, hơn nữa tốc độ lại càng lúc càng nhanh, ả không thể cản nổi...

Đột nhiên!

Thân thể Vu Cơ tăng tốc, huyền hóa ra vô số tàn ảnh, tạo nên một trận cuồng phong đánh về phía Trương Dương. Uy thế vô song, như nghiền nát hết thảy, lực lượng cực mạnh đánh thẳng về mục tiêu là trái tim Trương Dương.

Nhìn thân thể Vu Cơ hung hăng đánh tới, đồng tử Trương Dương co lại, nhưng thân thể hắn không hề động, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm đôi bàn tay trắng như ngọc...

Gần!

Trương Dương ra tay, mũi chân đột nhiên phát lực, thân thể hắn giống như đạn pháo nhắm phía Vu Cơ, hai tay của hắn mở ra, mục tiêu là đôi cánh tay trắng nõn như ngọc kia.

“Phụp!”

Thân thể hai người chạm nhau, điều làm cho người ta thấy kinh dị chính là, đây vốn là một kích thiên băng địa liệt, vậy mà không hề phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa nào cả. Âm thanh phát ra chỉ là một tiếng ‘Phụp!’ rất nhỏ, hai đôi cánh tay đã dính chặt vào nhau.

Thời gian dường như yên lặng!

Trương Dương khoe miệng nở lên một nụ cười tà ác, ánh mắt thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm vào cặp mắt yêu mị của Vu Cơ.

Trừ lần trước ở núi Phú Sĩ Nhật Bản, đây là lần đầu tiên Trương Dương sử dụng năng lực thôn phệ (cắn nuốt) của ‘Tiên đạo mạn mạn’ thần công. Hắn cảm giác được, năng lượng trong thân thể Vu Cơ thông qua cánh tay giống như thủy triều tràn vào thân thể chính mình, vô cùng vô tận năng lượng...

Thời gian, không gian, động tác, đều đọng lại trong chớp mắt, hai người tựa như 2 pho tượng điêu khắc vậy.

Lưu Bưu nhìn sự việc quỷ dị trước mắt kia. Trương Dương vẻ mặt tà ác đang tươi cười, còn thân hình yêu mị của Vu Cơ đang run rẩy, mồ hôi điên cuồng toát ra trên mặt ả.

Một cỗ khí tức khủng bố lan tràn trong không trung.

Vu Cơ cảm nhận được mình không thể khống chế chân khí thoát ra ngoài được. Dường như có một lốc xoáy khổng lồ đang điên cuồng hút năng lượng của ả, căn bản không cho ả chút sức phản kháng nào!

Đột nhiên, Vu Cơ nhắm 2 mắt lại, một cỗ tinh thần lực cường đại mạnh mẽ bộc phát, đây là phương pháp công kích duy nhất của ả hiện giờ!

Tinh thần lực quả là mạnh mẽ!

Tinh thần lực giống như một thanh kiếm vô hình đâm thẳng vào óc Trương Dương. Theo bản năng, đại não của Trương Dương bị kiềm hãm, ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ trong nháy mắt lộ ra một khe hở.

“Bùm!”

Một tiếng vang lên, thân thể 2 người đột nhiên tách ra, mà chỉ trong nháy mắt tách ra đó, Trương Dương nương theo việc hấp thu năng lượng, song chưởng đột nhiên đánh về phía bóng dáng đang bay đi...

“Phốc!” một tiếng, Vu Cơ trên không trung phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng thân thể ả không hề dừng lại, cặp đùi ngọc lộ ra không ngừng đập trên không trung, thân thể nương theo chân khí hùng hậu của Trương Dương mà bay đi. Gần như là trong nháy mắt, người đã biến mất ở hư không mờ mịt. Trương Dương căn bản không kịp truy kích...

Ngay trong khi thân ảnh của ả sắp biến mất, đột nhiên trong hư không xuất hiện một đường cong màu bạc, là Ngân Mị!

Ngân Mị di chuyển tạo thành một đường cong màu bạc đánh về phía Vu Cơ. Không ai tốc độ có thể bì được với Ngân Mị!

“A...” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong trời đêm, có vẻ vô cùng thê lương.

“!” Ngay sau đó là một tiếng động vang lên, Ngân Mị bay ngược ra phía ngoài!

A Trạch trọng thương!

Tiểu Lý Tử trọng thương!

Ngược lại Lưu Bưu do da dày thịt béo nên chỉ bị thoát lực kiệt sức mà thôi.

Tiểu Ngân Mị cũng bị đả kích trầm trọng. Bộ lông trơn mượt sáng bóng kia bị chân khí sắc bén của Vu Cơ cạo đi rất nhiều. Xem ra phải cần một thời gian dài mới có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh.

Chẳng qua bọn họ cũng có chút ‘thu hoạch’. Căn cứ vào tin tức mà Ngân Mị phản hồi lại cho Trương Dương, một kích đánh lên cuối cùng đã khiến Vu Cơ bị trọng thương, ít nhất cánh tay của Vu Cơ cũng bị Ngân Mị móc đứt một miếng thịt!

Ngay sau khi 4 người rời khỏi hiện trường, không đầy nửa giờ, đã có hơn chục cảnh sát đến, phong tỏa phạm vi chiến đấu 500m. Không ai biết đến cùng ở đây đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết lúc đó chiến đấu đến trời đất rung chuyển, thế nhưng rất nhiều người thích xem náo nhiệt căn bản lại không thể đến gần, bởi vì bọn họ cứ đi vào từng bước lại cảm thấy khó thở, tim đập nhanh, toát mồ hôi lạnh...

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Khi 4 người trở về khách sạn, Mạch Phi kinh ngạc nhìn đám người ‘thê thảm’ hỏi. Lưu Bưu đỡ A Trạch, còn Trương Dương công Tiểu Lý Tử đang hôn mê trên lưng, ai cũng đều máu tươi đầy người, chật vật vô cùng...

Từ khi Mạch Phi nhìn thấy Trương Dương cả Tiểu Lý Tử lộ võ công đến giờ, hắn không thể tưởng tượng nổi trên thế giới này còn có người nào có thể đánh cho bọn họ đến mức thế này...

417. Chương 417 Vu Cơ Đau Thương

Không có việc gì, chúng ta gặp một kẻ biến thái.”

Lưu Bưu đặt A Trạch lên ghế salon rồi cũng xụi lơ nằm trên mặt đất. Lúc bình thường nếu bảo hắn công 10 A Trạch trên lưng cũng không vấn đề, nhưng hiện giờ hắn đã kiệt sức rồi. Nữ nhân kia công lực thâm hậu đến mức khủng bố, chỉ một chưởng nhẹ nhàng đã khiến cho hắn mất tất cả sức lực, giờ hai chân hắn vẫn còn đang phát run.

“Biến thái?” Mạch Phi sững sốt.

“Bọn ta bị một nữ nhân bắt ngờ phục kích. Bọn ta căn bản không biết ả. Đúng rồi, Lưu Bư, các người vì sao lại xuất hiện ở chỗ đó vậy?” Trương Dương đối với việc bọn Lưu Bư đột nhiên xuất hiện rất là nghi hoặc.

“À, cái này...Ha ha...Mạch Phi hấn một mình ra ngoài hóng gió, bọn ta 3 người còn lại cũng rảnh rồi tán gẫu rồi phóng xe đi dạo mát...Khụ khụ...là ta đưa ra ý kiến...” Lưu Bư có chút ngượng ngùng nói.

“Người đi ra ngoài một mình?” Ánh mắt Trương Dương trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm vào mặt Mạch Phi.

“Ta chỉ là đi hóng gió. Nữ nhân kia ta tuyệt đối không biết. Nếu ta biết một kẻ có thể đánh trọng thương 4 người bọn người, thì ta còn tìm đTì n bọn người làm gì?” Mạch Phi xoa tay nhún vai, ra vẻ vô tội!

“Ừ, giờ là thời điểm không ổn định, người nên cẩn thận một chút!” Trương Dương gật đầu. Dựa theo tình lý mà phân tích, Mạch Phi không có khả năng liên quan đến nữ nhân kia.

“Đúng rồi, người đi hóng gió sao lại tới tận chỗ đây?” Trương Dương hỏi Lưu Bư.

“Không phải, khi bọn ta đang lái xe vì vu, Tiểu Lý Tử đột nhiên nói người đang gặp nguy hiểm. Ta đi theo hướng hấn chỉ phóng đến quả nhiên thấy người!”

“À!”

Trương Dương không khỏi gật đầu, khó trách có thể đến đúng lúc như vậy. Nữ nhân kia ngay từ đầu phục kích hấn đã phát ra khí tức nguy hiểm làm cho Tiểu Lý Tử cảm ứng được.

Dù sao Tiểu Lý Tử cũng là một cường giả. Ngay trong thành thị có 2 cường giả giao chiến tuyệt đối có thể khiến hấn chú ý. Lại nói, Tiểu Lý Tử sống cùng hấn một thời gian cũng lâu, đối với khí tức của hấn cũng rất quen thuộc.

Nghĩ đến đây, Trương Dương không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm. Lúc này nếu như không có Tiểu Lý Tử, hấn tuyệt đối khó thoát khỏi kiếp số .

Mơ hồ bên trong dường như có một bàn tay đen đang khống chế hết thảy. Rất nhiều chuyện thoát nhìn có vẻ ngẫu nhiên nhưng sự thực lại không phải thế.

Trương Dương lúc ấy dự đoán Tiểu Lý Tử gia nhập chính là muốn có 2 cường giả để có thể quan tâm giúp đỡ cho nhau. Không thể ngờ được lập tức có hiệu quả như vậy. Nếu không có Tiểu Lý Tử, chỉ dựa vào Lưu Bư và A Trạch dù có đuổi đến nơi cũng chỉ là phí công. Chính thức khiến cho nữ nhân kia hao phí công lực chính là Tiểu Lý Tử. Rõ ràng sau khi chiến đấu với Tiểu Lý Tử, Trương Dương có thể cảm thấy thể lực ả giảm sút rất nhiều.

“Mạch Phi, người đi nghỉ đi. Để ta giúp bọn hấn chữa thương.”

“..... Ừm.” Mạch phi chân chờ một chút rồi gật đầu.

“Lần sau nhớ kỹ, đừng rời khỏi phạm vi 100m khỏi ta” Trương Dương thản nhiên nói.

“Uh, nhớ rồi, các người có cần gì giúp đỡ cứ gọi điện cho ta”

“Hấn đã ra ngoài bao lâu?” Nhìn Mạch Phi khuất sau cửa, sau khi nhẹ nhàng đóng cửa lại Trương Dương bèn hỏi Lưu Bư.

“Không rõ, chẳng qua lúc bọn ta đi cứu người thì hấn vẫn chưa về. Ở trên đường bọn ta cũng không thấy xe của hấn, có chuyện gì à?” Lưu Bư hỏi.

“Không... nhưng ta cảm giác Mạch Phi này vẫn có gì đó rất lạ” Trương Dương vẻ mặt trầm ngâm nói.

“Ừm, ta cũng có cảm giác thế. Ánh mắt hấn rất tà khí, mỗi lần hấn nhìn ta đều khiến ta dựng cả tóc gáy lên... Thật đúng là lần đầu tiên có kẻ như vậy...” Lưu Bư liên tục gật đầu nói.

“Được rồi, có gì sẽ tìm hiểu sau. Nếu hấn có mục đích gì sẽ sớm hành động thôi. Người có cần ta trị thương giúp không?”

“Không cần, người trị giúp hai tên kia đi. Ta còn chịu được, buồn ngủ quá...” Lưu Bưu đi đến giường, quần áo còn không cởi ra, đã lăn ra ngủ.

“..... Người ngủ đi.....”

Nhìn Lưu Bưu ôm chần nằm ngủ trên giường, Trương Dương không nói gì. Tên này đối với việc luyện công dường như không thấy cố gắng mấy. Vốn lúc này đáng phải chữa thương thì hẳn lại lăn quay ra ngủ. Dường nhiên việc này cũng liên quan đến thể chất của Lưu Bưu.

Trương Dương bắt đầu giúp Tiểu Lý Tử chữa thương.

Trương Dương khẽ lật tay, trên không trung hình thành một dòng lốc xoáy tụ lại, năng lượng thông qua lốc xoáy không ngừng tiến vào cơ thể Trương Dương. Từ từ, bàn tay Trương Dương phát ra quang hoa màu sáng, xen lẫn có màu đậm vàng lóe lên, dường như giống như ánh sao trên bầu trời vậy, ánh sáng không hề chói mắt.

Không thể nói ‘Tiên đạo mạn mạn’ của Trương Dương có hiệu quả chữa thương rất tuyệt. Tầng ánh sáng nguyệt sắc kia lướt qua người Tiểu Lý Tử xong, các kinh mạch vốn bị đứt gãy trong người liền phục hồi lại. Rất nhanh, Tiểu Lý Tử đã tỉnh lại, tự ngồi xuống vận công trị liệu.

Nhưng thương thế của A Trạch thì nghiêm trọng hơn nhiều.

Khác với Tiểu Lý Tử, A Trạch chưa phải là cường giả. Tiểu Lý Tử là cường giả, thương thế chỉ cần Trương Dương hỗ trợ một chút là sau đó có thể tự mình chữa thương. Nhưng A Trạch lại không như vậy, thần kinh của A Trạch cứng cõi vô cùng, điều này ngược lại khiến cho Trương Dương rất khó có cách điều trị.

Thời gian chậm chậm trôi qua...

Trương Dương từng chút từng chút tu bổ nội tạng và kinh mạch bị thương của A Trạch, nhân tiện giúp A Trạch mở rộng dung lượng của kinh mạch.

Đây là một quá trình phi thường mạo hiểm và cần cẩn thận từng chút, không thể có tí sai sót nào, nếu không sẽ tạo thành sự tiếc nuối cho cả đời của A Trạch.

Ngay khi Trương Dương giúp A Trạch chữa thương, trên đường Vũ Lăng ở thành phố C có một phòng khám tư nhân bị phá vỡ một lỗ lớn ở cửa, thủy tinh vỡ vụn rơi trên mặt đất, dưới ánh đèn đường mờ mờ tỏa ra ánh sáng mê người, giống như là bảo thạch quý giá vậy..

Bức rèm của phòng khám được kéo lên.

Là Vu Cơ.

Váy áo trên người Vu Cơ đã rách nát lấm rồi, cánh tay và bả vai áo đã mất hết, lộ ra cánh tay trắng trẻo giống như ngọc, nhưng giờ đây không sáng bóng mê người mà lại dính đầy máu tươi.

Trong không khí tràn ngập mùi nước sát trùng.

Miệng vết thương ở cánh tay trái, phía dưới bả vai. Miệng vết thương không dài, nhưng lại rất sâu. Thực ra cũng khó có thể dùng từ ‘sâu’ để tả, bởi vì chỗ đó thực sự là thiếu đi một miếng thịt, có thể nhìn thấy cả xương trắng hếu, dị thường khủng bố.

Miệng vết thương thiếu thịt kia giống như một hồ nước khô cạn vậy, phía trên vẫn còn phủ một ít bùn đất màu đen. Bên cạnh vết thương rách miệng máu đã đông lại, nhưng chính giữa vẫn bầy nhầy thịt vụn, thỉnh thoảng vẫn trào máu đen ra, sủi bọt, có vẻ sẽ còn chảy máu tiếp...

Thực tế lần đánh lén này của Ngân Mị không thành công, bởi vì lấy tốc độ của Ngân Mị mà tập kích mục tiêu chỉ tạo thành thương tổn cỡ này, không thể nghi ngờ chính là thất bại.

Nhưng điều này đối với Vu Cơ mà nói là vô cùng nhục nhã. Đã chiến đấu cả ngàn trận, nhưng bị thương nặng bên ngoài thế này là lần đầu tiên!

Nữ nhân đều coi trọng vẻ bề ngoài, đây là điều không cần nghi ngờ!

Vu Cơ dùng nhíp gấp sạch thịt nát, sau đó dùng cồn rửa lại vết thương lần nữa, rồi dùng băng gạc băng lại.

Thân thể quyền rũ thon thả đó từ từ đứng lên, vết thương ắt đau đớn khiến cho mặt Vu Cơ khẽ nhăn. Từ từ, ả cởi hết bộ váy áo rách nát trên người, lộ ra thân thể khiến người khác phải kinh tâm động phách, mặc chiếc áo dài trắng khám bệnh vào, sau khi bố trí đầu vào đấy, Vu Cơ bèn cầm chiếc điện thoại trên bàn làm việc lên.

“Đại hòa thượng!” Vu cơ gọi một cú điện thoại.

“Vu Cơ..... Người bị thương?” Trí tuệ lập trình kia hình như nghe được sự suy yếu trong giọng nói của Vu Cơ

“Giúp ta chuyển điện thoại đến Bộ hạ.”

“Ok!”

“Ái Cơ, thế nào rồi?” điện thoại lập tức được chuyển, bên kia vang lên một giọng nam trầm.

“Bộ hạ, thất bại”

“Nói cho ta biết trước, là vật gì?”

“Bộ hạ, nó thì không biết, bởi vì.....”

“Trẫm mặc kệ người dùng thủ đoạn gì, người phải mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, bởi vì bây giờ chỉ có cái trí tuệ lập trình kia mới có thể phá hỏng kế hoạch của chúng ta. Nếu Đại hòa thượng nói rất quan trọng thì tức là rất quan trọng thực sự. Người phải biết rằng, hần là trí tuệ lập trình, mỗi kế hoạch của hần đều được thông qua hơn mười triệu lần tính toán mới ra được kết quả!” Giọng nam trầm kia vô cùng nghiêm khắc.

“..... Bộ hạ yên tâm, thần thiếp nhất định hoàn thành nhiệm vụ!” Vu Cơ thấp giọng nói.

“Cạch!”

“Tút TUT TUT...”

Điện thoại đã gác máy, bên trong vang lên một loạt tiếng TUT dài. Vu Cơ vẫn cầm điện thoại trên tay, dường như đã hóa đá. Trong cặp mắt yêu mị kia xuất hiện một sự đau thương.

Ả vĩnh viễn cũng chỉ là một công cụ của hần, ngay cả lúc hần đã thê thảm đến nông nỗi này, thân phận ả vẫn không có gì thay đổi.

Trong mắt nam nhân kia, trừ quyền lực cao nhất, không hề có thứ gì khác.

“Cạch!” Vu Cơ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng buông ống nghe. Mặc kệ thế nào, ả yêu hần. ả nguyện ý vì hần mà trả giá hết thấy, dù cho hần chưa bao giờ đối đãi với ả như với một phi tử, cho dù hần chưa từng yêu ả...

Năm ngày!

Năm ngày là đủ rồi!

Sau năm ngày là có thể trở về bên cạnh Bộ hạ.

Vu Cơ nhẹ nhàng sờ sờ miệng vết thương, trong mắt ánh lên vẻ ngoan độc...

418. Chương 418 Tàn Nhẫn Liệp Sát.

Làm cho Trương Dương không thể tưởng được chính là, thương thế của A Trạch so với hần tưởng tượng nghiêm trọng hơn rất nhiều. Trong nháy mắt tiếp xúc đó đã làm cho kinh mạch trên người A Trạch hầu như bị đứt vỡ hết.

Bảo sao lúc đó A Trạch giữ nguyên tư thế bất động nửa quỳ như vậy. Lúc đó thực tế hần ngay cả nhúc nhích ngón tay còn khó khăn, mặc dù hần vẫn tỉnh táo nhưng không thể cử động được.

Sau 3 ngày trôi qua, Lưu Bưu và Tiểu Lý Tử cũng đã bình phục, nhưng A Trạch lại ngày càng nghiêm trọng. Lúc đầu não vẫn còn duy trì tỉnh táo, nhưng về sau đã dần hôn mê. Rõ ràng là Vu Cơ đã làm tổn thương

đến thần kinh não bộ của A Trạch. Bởi vì Trương Dương không dám chữa trị cho não bộ thần kinh của A Trạch, nên dù mấy ngày trôi qua, tình hình có xu hướng chuyển biến xấu...

Giờ đã là ngày thứ 4, mấy ngày này cả bốn người đều không rời khỏi phòng.

Trương Dương rút tay đang đặt trên trán của A Trạch lại, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Mặc dù ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ chân khí không ngừng duy trì, nhưng loại tu bổ cần thận từng chút này căn bản không phụ thuộc vào chân khí cường đại. Cái cần ở đây chính là sự kiên nhẫn. Cơ thể người có cả ngàn vạn kinh mạch, chỉ cần một sai lầm nhỏ sẽ gây hậu quả nghiêm trọng, dù không chết người nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của A Trạch.

“Trương Dương, thế nào?” Lưu Bư thấy Trương Dương mở mắt ra liền vội vàng hỏi.

“A Trạch vì dùng yêu đao để tạo thành uy hiếp đối với nữ nhân kia, trên thực tế cũng gây thương tổn rồi. Lúc đó hắn đã bị chân khí của nữ nhân kia làm tổn thương bộ phận thần kinh não bộ” Trương Dương vẽ mặt âm trầm...

“Vậy..... Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Lý Tử kinh hãi.

“Ta cũng không có biện pháp, chân khí căn bản không có khả năng chữa trị hệ thần kinh não bộ. Hơn nữa, sợ là dù có thể chữa trị, trong thiên hạ cũng không có ai dám mạo hiểm phiêu lưu. Phải biết rằng, chữa trị hệ thần kinh não bộ không phải chỉ cần chân khí hùng hậu làm hậu thuẫn mà còn phải hiểu biết về kết cấu não bộ, mà não bộ là bộ phận vẫn còn nhiều bí ẩn nhất trong cơ thể người, ngay cả trình độ khoa học bây giờ cũng vẫn còn mù mờ không rõ.....”

“Chẳng lẽ cứ để cho A Trạch mãi như vậy?” Lưu Bư lòng nóng như lửa đốt, đi đến bên người A Trạch, mát xa thân thể hắn, phát hiện thân thể A Trạch nóng bỏng giống như chiếc bàn là vậy.

“Chỉ có thể như vậy thôi! Ta đã giúp A Trạch chữa trị tất cả tổn hao nội tạng và kinh mạch trong thân thể. Hơn nữa ta còn giúp hắn mở rộng dung lượng kinh mạch. Còn về phần hệ thần kinh não bộ thì chỉ có thể dựa vào ý chí của hắn, không ai khác có thể giúp hắn được”

Lưu Bư cùng Tiểu Lý Tử đưa mắt nhìn nhau.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một áp lực trầm trọng. Về mặt Lưu Bư cũng trở nên nghiêm trọng, phải biết rằng ba người đã cùng nhau vào sinh ra tử, tuy rằng đã trải qua vô số lần phiêu lưu nhưng lần nào cũng có thể hóa nguy thành an. Duy có tình huống lần này là lần đầu tiên gặp phải.

“Để ta thử xem sao!”

Tiểu Lý Tử đi đến bên người A Trạch, ngồi ở sau lưng A Trạch, đưa hai tay tràn đầy chân khí, từ từ đưa vào trong thân thể A Trạch...

Thời gian từ từ trôi qua, thân thể Tiểu Lý Tử và A Trạch đều bị một lớp sương mù mỏng manh quấn quanh, nhìn rất hư vô mờ mịt. Đây là đạo gia chân khí của Tiểu Lý Tử, khiến người khác có cảm giác như đây là thần tiên vậy.

Nhìn vẻ thoát tục của Tiểu Lý Tử, trong mắt Trương Dương và Lưu Bư tràn ngập hi vọng...

Rốt cục Tiểu Lý Tử cũng mở mắt.

“Thế nào?” Trương Dương và Lưu Bư cùng hỏi.

“Không được!” Tiểu Lý tử lắc lắc đầu, về mặt uể oải nói: “Chân khí của ta cùng hắn không liên quan, người còn có thể phát hiện hệ thần kinh não bộ của hắn. Mà ta căn bản không có cách nào khác tiến vào, nếu mạnh mẽ tiến vào, chỉ sợ sẽ tạo thành hậu quả không thể đoán trước. Nhưng dù sao ta cũng đã rửa sạch kinh mạch cho hắn thêm một lần, thông qua lần rửa này, nếu hắn có thể khôi phục lại, ta tin tưởng, hắn sẽ có đột phá cực lớn.....”

“Hy vọng hắn có thể thức tỉnh lại...”

Trương Dương thở dài một tiếng, những điều bọn họ nên làm đều đã làm, thần kinh nào bộ phụ thuộc nhiều vào lực ý chí, nếu người bị thương có sinh mệnh lực mạnh mẽ thì việc thức tỉnh không phải khó. Đã từng có nhiều ca bệnh mà người bệnh dựa vào ý chí để sống sót...

Mọi người lại lâm vào trầm mặc một lần nữa, cả ba đều nhìn khuôn mặt lạnh lùng của A Trạch, dưới khuôn mặt lạnh đó có một khối lửa nóng...

“A Trạch, người nhất định sẽ tỉnh lại. Ta tin tưởng người có thể làm được, nhất định sẽ làm được. Trong bọn ta, người vốn là người có ý chí kiên cường nhất...”

“A Trạch, người không thể chết được! Không thể chết được đâu! Người vẫn là xử nam, xử nam đó.....” Lưu Bưu nghĩ mãi không nói được gì, chỉ gào khan hai câu với A Trạch... T

“A Trạch, người mà chết bọn ta bốn người sẽ thiếu mất một. Ta đáp ứng người, chỉ cần người tỉnh lại, ta sẽ đem mấy quyển sách quý của ta cho người mượn xem...”

Ba người hết cách, chỉ có thể nói mấy lời ‘lâm li cảm động’ như trên Tivi. Nhưng A Trạch vẫn ngủ say bất tỉnh...

Ánh mắt ba người đều chăm chú nhìn vào mắt của A Trạch, hi vọng giống trên Tivi, lông mi A Trạch sẽ khẽ nhúc nhích một chút...

Đáng tiếc, tivi chỉ là tivi mà thôi.

Đột nhiên lông mày giật một cái, Tiểu Lý Tử cũng vậy.

“Các người bảo hộ A Trạch!”

Vừa dứt lời, thân thể Trương Dương đã biến thành một luồng khói nhẹ lướt đi ra ngoài, mở cửa, đóng cửa, động tác liên mạch lưu loát, giống như nước chảy mây trôi.....

Một cỗ sát khí như ẩn như hiện lan tràn trong khách sạn.

Cỗ sát khí này rất mờ mịt, khiến Trương Dương có một cảm giác không thể nắm bắt được. Chẳng qua hẳn vẫn có thể khẳng định sát khí này không phải là của nữ nhân kia phát ra, bởi vì ả có thể tự nhiên thu phát sát khí tùy ý, nếu muốn che dấu thì Trương Dương không thể nào phát hiện được.

Là ai?

Từ phòng của Mạch Phi!

Đột nhiên, thân thể Trương Dương biến mất ở hành lang, giống như một chiếc bóng hư ảo vậy...

“!”

Trương Dương không chút do dự một chưởng đập nát cánh cửa phòng Mạch Phi, thân thể lướt qua đám vụn gỗ lao vào phòng.

“Phác!”

“Phác!”

Một ánh đao chói mắt lóe lên trong không trung, chặn đám vụn gỗ đang bay tứ tán.

Trong phòng có bốn người, ba người trung niên nhân cầm trong tay võ sĩ đao, một người còn lại là Mạch Phi, đang bị một thanh võ sĩ đao sắc bén kề trên cổ.

Cửa sổ mở tung, rõ ràng chúng đang chuẩn bị đào tẩu theo đường cửa sổ.

“Buông ra, ta cam đoan hẳn sẽ không đả thương bọn người!” Mạch Phi dường như không hề hoảng hốt, vẻ mặt rất bình tĩnh, không thêm để ý đến thanh đao võ sĩ đang kề trên cổ.

“Hừ, đừng làm trò!” Tên cầm võ sĩ đao hung ác dí sát hơn lưỡi đao vào cổ Mạch Phi.

“Ha ha..... Người dám giết ta sao?!”

Mạch Phi đột nhiên cười lớn, hấn bỗng làm một động tác mà Trương Dương cũng không thể ngờ đến, chỉ thấy hấn ấn mạnh cổ vào lưỡi đao sắc bén, lưỡi đao bén cửa vào cổ Mạch Phi, từng giọt máu tưng khi trào ra, nhìn vô cùng ghê người...

Trong phòng đột nhiên lâm vào sự im lặng kỳ lạ.

Mọi người đều bị thái độ hồ hững coi thường cái chết của Mạch Phi làm chấn động. Đến cả Trương Dương cũng cảm thấy có chút áp lực. Mơ hồ Trương Dương như coi Mạch Phi thành một đối thủ tiền tàng, đây là một loại bản năng. Một kẻ có thể xem thường cái chết, không nghi ngờ gì đúng là một đối thủ khiến người ta phải sợ hãi. Quả nhiên giống như Mạch Phi nói, tên trung niên đang bắt cóc hấn không dám để tổn thương hấn thêm, khẽ tránh lưỡi đao ra khỏi cổ Mạch Phi. Hấn không thể không làm vậy, vì lực ấn của Mạch Phi rất mạnh, không tránh ra chắc chắn sẽ đứt cổ Mạch Phi thêm....

Cơ hội ngàn năm một thuở!

Trương Dương chỉ chờ có thời điểm này. Đối với người khác mà nói thì là nhỏ bé không đáng kể, nhưng với cao thủ như Trương Dương mà nói, có thể làm được rất nhiều việc.

Đột nhiên, thân thể Trương Dương đã động, như ánh chớp vậy, không hề có điềm báo trước...

Trương Dương không do dự chút nào.

Cánh tay thon dài kia trong hư không giống như tia chớp lóe lên, xuất quỷ nhập thần tựa u linh...

Mục tiêu của cánh tay là phía sau lưng Mạch Phi.

Đầu ngón tay Trương Dương đột nhiên to lên, giống như mấy củ cà rốt to vậy, xòe ra như một chiếc lưới lớn...

Mạch Phi hoảng sợ nhìn ngón tay đột nhiên hóa lớn. Không chờ hấn kịp phản ứng, mấy ngón tay kia đã xẹt qua tai hấn, nắm lấy đầu của trung niên phía sau, giống như mạng nhện bắt dính vậy.

“!”

Mạch Phi nghe thấy một tiếng dứt vang lên, hấn cảm thấy bên mặt phải mình có gì đó ẩm ẩm, dường như trên mặt và cổ hấn có một lớp chất lỏng nhầy nhụa dính vào...

Mạch Phi kinh ngạc quay đầu lại.

Hấn thấy được một màn kinh tâm động phách....

419. Chương 419 Bắt Cóc Đỗ Tuyệt, Tiêu Di Nhiên, Vương Yến, Liễu Ám

Sự kiên cường của Mạch Phi không phải người thường có thể so sánh được, nhưng ngay cả hấn cũng cảm giác được trái tim đập nhanh, lưng phát lạnh.

Ngay khi hấn quay đầu lại đã thấy trong tay Trương Dương cầm một chiếc đầu lớn đã dập nát, giống như một quả trứng chim bị vỡ tung, còn thứ dính dính nhầy nhụa trên mặt hấn chính là óc của tên trung niên kia vỡ bắn ra...

Trên thực tế, Mạch Phi chứng kiến mọi việc cũng chỉ là trong nháy mắt, còn thân thể Trương Dương không hề dừng lại, phi thẳng qua cái xác không đầu sau lưng Mạch Phi, lao đến hai tên đang đứng bên cửa sổ.

Quá nhanh !

Tốc độ nhanh đến mức người khác không kịp suy nghĩ, dùng từ điện chớp cũng chưa đủ để hình dung. Hai tay Trương Dương lại hóa to lên, đến lúc nắm lấy đầu hai tên kia, mặt chúng vẫn còn ngây ra.

Trương Dương chỉ nhẹ nhàng xoáy tay, động tác vô cùng gọn nhẹ, hai tên kia đã cảm giác cả người bay bổng lên không trung...

“Bùm!”

Có tiếng xương vỡ nổ vang, hai cái đầu đập mạnh vào nhau, óc văng tung tóe khắp nơi. Mạch Phi cảm giác được trên đầu trên mặt mình dính đầy những thứ bầy nhầy, trắng trắng, xám xám hồng hồng....

Trong phòng nồng nặc mùi máu tươi!

“Oe!”

Mạch Phi cảm giác được trong họng trào lên, rốt cuộc không thể khống chế được quỳ rạp xuống đất, tay ôm lấy yết hầu vẫn còn chảy máu của mình, nôn ọe từng lum, dường như muốn nôn luôn cả ruột ra ngoài...

Áp lực vô cùng lan tràn trong phòng khiến người ta có cảm giác hít thở cũng khó khăn.

Chỉ sau 5 phút, Mạch Phi mới bình thường lại, trên mặt đất nôn ra một đồng bầy nhầy..

“Thì thế đâu?” Về mặt bệnh trạng của Mạch Phi đã hồng hào hơn một chút, khi hắn xiêu vẹo đứng lên thì phát hiện căn phòng trống rỗng, ba cái xác kia đã không cánh mà bay, chẳng còn chút dấu vết nào cả. Thậm chí kỳ lạ là mấy thức óc não bầy nhầy dính trên mặt hắn cũng đã biến mất, dường như chỉ là một giấc mơ vậy!

Đương nhiên Mạch Phi biết rõ mình không nằm mơ, hắn cảm giác vết thương do đao cắt trên cổ mình vẫn đau nhức. Hắn còn thấy trên mặt đất có 3 thanh đao sắc bén, trên 1 thanh còn dính máu, đó là thanh đã cắt đứt cổ hắn...

Trương Dương lắc đầu không nói, ánh mắt thâm thúy nhìn vào mắt Mạch Phi, như muốn nhìn thấu tâm can hắn.

“Có vấn đề gì sao?” Mạch Phi cười lớn nói.

“Yakuza?”

“Đúng vậy, bọn họ muốn bắt cóc ta” Mạch Phi chậm rãi nói.

“Phải không?”

“Đúng vậy!” Mạch Phi đã từ trong sự tàn nhẫn đánh giết khôi phục lại trấn tĩnh. Về mặt lạnh nhạt, tươi cười nói. Dường như hắn đã quên đi một màn hãi hùng cực độ vừa rồi.

“Xem ra trong chúng ta có một bên đang nói dối. Nếu ta đoán không sai, ba người này hẳn là đến đây đã lâu, ít nhất phải tầm 20 phút. Nhưng việc bắt cóc lại phát sinh chỉ vài phút trước, vậy trong 17 phút kia, các người đã nói gì?”

Trương Dương lạnh lùng nhìn Mạch Phi

“Ta không giải thích được!” Mạch Phi nhún vai, đi đến toilet lấy mấy đồ dùng cá nhân rồi nói: “Xem ra ta cần đổi một phòng khác”.

Nhìn bóng Mạch Phi rời đi, Trương Dương trong lòng muốn bùng phát nhưng rồi lại kiềm nén.

Mạch Phi chỉ là một người thường, nhưng là một tồn tại đặc biệt. Hắn nắm giữ bí mật của Yakuza và Đồ Tuyệt. Hơn nữa còn 30% cổ phần của ‘Hoàn cảnh thực nghiệp’. Mấu chốt nhất chính là ở chỗ, hắn là một người bệnh AIDS, hơn nữa hắn dường như chẳng quan tâm đến mạng sống của hắn cho lắm...

Đối với một kẻ coi thường sống chết, quả là không có biện pháp!

Người, sợ nhất là gì??

Rõ ràng con người sợ nhất là cái chết, một khi cái chết cũng không thể uy hiếp được một người nữa thì người này rõ ràng đã mất đi hi vọng sống. Người như vậy là đáng sợ nhất, bởi vì không ai có thể đoán trước hắn sẽ làm cái gì tiếp, hắn sẽ nguy hại cho xã hội như thế nào.

Đêm nay quả là một đêm khó khăn.

Đầu óc Trương Dương điên cuồng tính toán xem tên Mạch Phi này có mục đích gì, nhưng mà hắn lại không có đầu mối cụ thể nào.

Thương thể của A Trạch vẫn không có tiến triển, Trương Dương, Tiểu Lý Tử và Lưu Bưu ba người thay phiên nhau mát xa nhưng thân thể A Trạch vẫn không có phản ứng nào.

Nhìn chiếc máy tính của khách sạn, Trương Dương vài lần muốn nhét đĩa quang vào thử, nhưng rồi hắn vẫn cố gắng kìm nén dục vọng này. Bởi vì Tiểu hòa thượng tênã từng nói, khi đưa chiếc đĩa này lên Internet, nhất định phải vào thế giới Internet để đuổi giết Đại hòa thượng. Nếu không thể ngăn cản Đại hòa thượng thì bỏ đĩa quang vào cũng chẳng có hiệu quả gì, có khi còn phản tác dụng.

Điều này làm sinh ra một mâu thuẫn.

Đầu tiên Trương Dương phải chuẩn bị 2 chiếc máy tính, một cái đọc đĩa quang, một cái để kết nối thân thể mình.

Mặt khác Trương Dương vẫn hoài nghi việc mình có thể tiến vào thế giới Internet. Dù sao cái này không có cơ sở khoa học nào cả, rất khó tin rằng khi không có môi trường trung gian lại có thể dùng thân thể tiến vào thế giới ảo như Internet, đây quả là chuyện ...thần thoại.

Đương nhiên đây cũng chưa phải điều trọng yếu nhất, mấu chốt chính là giờ tắt cả tâm tư của Trương Dương đều đang lo cho A Trạch. Mỗi lần đưa mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng đang say ngủ của A Trạch, Trương Dương luôn cảm giác như dao cắt trong lòng vậy.

A Trạch bị thương hoàn toàn là vì hắn.

Thực tế lúc này Trương Dương đã đem 3 tên bắt cóc Mạch Phi biến thành tro bụi chính là để phát tiết sự buồn phiền lo lắng trong lòng. ‘Tiên đạo mạn mạn’ thần công khiến cho 3 cái xác biến thành tro bụi.

“Tút TUT TUT TUT...”

Sáng sớm, đang mơ màng ngủ thì Trương Dương bị chuông điện thoại kêu vang đánh thức. Điều này khiến hắn rất bất ngờ. Hắn vốn ít sử dụng điện thoại cho nên cũng ít người chủ động liên lạc điện thoại với hắn. Điện thoại di động là một đại biểu của nền văn minh phát triển khoa học kỹ thuật vậy mà Trương Dương có vẻ không coi trọng lắm.

“Ai vậy?”

“Trương Dương, mẹ đây.”

“Mẹ, chuyện gì xảy ra?” Trương Dương đang mơ màng lập tức tỉnh táo ngồi phắt dậy bởi vì hắn nghe được giọng mẹ hình như đang khóc.

“Đỗ Tuyết cùng Tiêu Di Nhiên sáng sớm hôm qua đi ra ngoài cùng nhau mà đến giờ còn chưa về, chúng ta có gọi điện thoại nhưng thấy tắt máy...”

“Mẹ, mấy nàng đó đều trưởng thành cả rồi, đi ra ngoài có hai mươi mấy giờ, mọi người lo lắng làm gì?” Trương Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Không phải đâu, hôm qua có một hội nghị quan trọng mà các nàng định đi họp. Nhưng các nàng đột nhiên mất tích, mọi người không ai có thể liên lạc được. Chúng ta hôm qua đã báo cảnh sát nhưng vì thời gian mất tích chưa đủ nên chưa thể lập án. Dù vậy cũng do thân phận Đỗ Tuyết quan trọng nên cảnh sát vẫn giúp điều tra...” T

“Thế nào rồi mẹ?” Trương Dương đột nhiên có một dự cảm không tốt.

“Tra ra rồi” Trương mẩu khóc không thành tiếng, không ngừng thút thít .

“Mẹ đừng khóc, hiện tại không phải lúc khóc!” Trương Dương lạnh lùng nói.

Giọng Trương Dương quả nhiên có tác dụng, Trương mẩu lập tức dừng thút thít nói: “Có nhân chứng nói, nhìn thấy Đỗ Tuyết và Tiêu Di Nhiên bị người bắt cóc .”

“Cảnh sát có manh mối gì chưa?” Trương Dương cố gắng không chế xúc động trong lòng, lúc này có xúc động cũng vô ích, phải cố gắng giữ tỉnh táo.

“Không biết, bọn họ không nói.”

“Được rồi, mẹ và cha cũng cẩn thận một chút, con sẽ lập tức nghĩ biện pháp. Đừng lo lắng, bọn cướp này cùng lắm chỉ cần ít tiền thôi, vậy nhé mẹ!”

“Chuyện gì xảy ra?” Lưu Bưu cùng Tiểu Lý Tử đã bị tiếng Trương Dương nói chuyện điện thoại làm tỉnh lại.

“Đỗ Tuyết cùng Tiêu Di Nhiên bị người bắt cóc.”

Trương Dương cầm điện thoại di động điên cuồng bấm số, vẻ mặt bạo ngược, cả mặt tỏa ra một luồng nhiệt khí, không khí dường như cũng bị nung nóng lên.

Rất cuộc tìm được một dãy số, Trương Dương cố gắng bình tĩnh lại rồi bấm số, hiện giờ đây là dãy số duy nhất có thể trợ giúp hắn.

“Trương Dương, sớm như vậy đã gọi điện thoại, hình như đây không phải là thói quen của lớp trẻ bây giờ.” Bên trong điện thoại giọng của Lưu lão vẫn như cũ vô cùng hòa nhã.

“Chào Lưu bá. Đỗ Tuyết và Tiêu Di Nhiên bị bắt cóc rồi” Trương Dương vào thẳng chủ đề.

“Ừ, đừng nóng vội, từ từ nói rõ xem, ai đã làm?” giọng Lưu lão khôi phục lại sự trầm trầm, khiến cho Trương Dương cảm thấy một cảm giác an toàn.

“Không biết, nhưng mà cảnh sát ở đó hẳn có manh mối”

“Tút TUT TUT...”

Lưu lão còn chưa kịp nói, đột nhiên trong điện thoại Trương Dương nghe có tiếng chuông điện thoại khẩn cấp, hình như là điện thoại bàn ở phòng Lưu lão.

“Chờ chút, ta nhận một cuộc điện thoại”

Giọng Lưu lão đột nhiên trở nên trầm trọng, Trương Dương đương nhiên không biết cái điện thoại này của Lưu lão 18 năm nay mới vang lên lần đầu tiên.

Điện thoại trở nên im ắng, có lẽ Lưu lão đang bịt chặt ống nghe.

Một phút đồng hồ!

Hơn 2 phút, Lưu lão vẫn không chuyển điện thoại, Trương Dương đột nhiên có linh cảm rất xấu.

Chuyện gì đã xảy ra?

“Cạch!” một tiếng, điện thoại lại vang lên tiếng nói.

“Trương Dương, Vương Yến và Liễu Ám cũng bị bắt cóc rồi” giọng Lưu lão khàn khàn trầm trọng.

420. Chương 420 Ta Muốn Xem Biểu Hiện Của Người

Ầm!

Lúc này trong đầu Trương Dương đột nhiên ong ong.

Nhưng mà tin dữ vẫn chưa dừng lại.

“Con gái của Mãi Mãi Đề là Tuyết Liên cũng bị bắt cóc nhưng mà không thành, chân Tuyết Liên bị đạn xượt qua, chỉ bị vết thương nhẹ”

“Ai làm?”

Tay cầm điện thoại của Trương Dương hơi run rẩy, giọng cũng trở nên khàn khàn như Lưu lão. Sát khí lạnh thấu xương tràn ngập trong phòng, Lưu Bưu và Tiểu Lý Tử đều cảm giác thấy nhiệt độ phòng có vẻ giảm xuống rất nhiều.

Sự việc đã rõ ràng, tất cả các cô gái có quan hệ với Trương Dương đều thành mục tiêu của bàn tay đen tối nào đó. Bởi vì mấy cô gái này trừ việc đều có liên hệ với hắn ra, trong cuộc sống vốn không hề liên quan

đến nhau. Ngay cả Liễu Âm cũng chỉ là nhân viên làm thuê ở Quý tộc thành mà thôi, cũng không có quan hệ cá nhân gì với Vương Yến.

“Tin tức vừa rồi nhận được còn chưa rõ ràng lắm. 20 phút sau sẽ có tin tình báo về. Chẳng qua theo tình báo lúc đầu thì đây là do một số sát thủ nước ngoài, chủ yếu là sát thủ Châu Á chiếm đa số!”

“Vương Yến cùng Liễu Âm bị bắt cóc lúc nào?”

“Hơn 3 giờ trước!”

“3 giờ trước?” Trương Dương đột nhiên đứng dậy.

“Đúng vậy.”

Lưu lão còn chưa nói dứt, khí thế của Trương Dương đột nhiên tăng vọt, thân thể lao nhanh ra ngoài. “Ầm!” một tiếng lớn vang lên, sức bạo phát kinh người khiến cánh cửa gỗ dày của khách sạn 5 sao vỡ tan từng mảnh. Trương Dương khi lao ra ngoài bởi vì tốc độ quá nhanh khiến cho những mảnh vụn như mưa bụi cuốn theo....

Mạch Phi!

Là Mạch Phi làm! Đường như là một loại bản năng tự giác nói cho Trương Dương, là Mạch Phi làm.

Quả nhiên Mạch Phi mất tích! Trương Dương gần như lục tung cả khách sạn Cộng Hòa lên vẫn không thấy tung tích hắn. Hỏi nhân viên khách sạn thì ra Mạch Phi lúc đó không phải đi đổi phòng, mà là gọi một chiếc taxi rời khỏi khách sạn...

Nhìn dòng xe cộ tấp nập trước cửa khách sạn, kinh mạch toàn thân Trương Dương như bùng phát, cả người tỏa ra một cỗ hỏa diễm khiến lòng người kinh sợ. Hắn đang có cảm giác muốn giết người ghê gớm. Loại cảm xúc này mãnh liệt chưa từng có, hắn muốn hủy diệt tất cả các mục tiêu di động.

Hắn đã bị đưa vào một chiếc bẫy khổng lồ.

Chiếc bẫy này chính là cỗ phần trị giá 3 tỷ đô la Mỹ. Sau khi hấp dẫn thành công, Mạch Phi đã gia nhập cuộc sống sinh hoạt của bọn họ, từ những lúc nói chuyện phiếm mà đạt được một số tình báo. Sau đó ở khách sạn lại cố tình tạo ra hiện trường bắt cóc, để cho mấy kẻ bắt cóc chết thay mình, sau đó hắn nhân cơ hội thoát thân.

Tất cả đều được thiết kế kín kẽ tinh tế, căn thời gian cực kỳ chuẩn xác.

Trương Dương đột nhiên nhớ đến việc Mạch Phi âm mưu đoạt gia sản của gia tộc Tùng Hạ, rõ ràng hắn là một người tâm tư cẩn mật kín đáo, mình đã quá coi thường hắn.

Thực tế, ngay lúc Mạch Phi tiếp cận bọn họ, Trương Dương đã cảnh giác. Chính là hắn căn bản không ngờ tới Mạch Phi lại xuống tay với số nữ nhân của hắn, điều này đã vi phạm đạo nghĩa giang hồ. Ngay cả lúc con Mãi Mãi Đề chết, khi đuổi giết Trương Dương cũng không hề quấy rầy người nhà Trương Dương.

“Lưu lão, ta đã biết ai làm rồi” Trương Dương vẻ mặt cứng đờ đưa điện thoại lên tai nghe, gân xanh đang nổi cuộn cuộn trên trán cũng từ từ biến mất, khôi phục sự bình tĩnh trở lại.

“Mạch Phi?” Lưu lão dường như đã có manh mối.

“Đúng vậy, Mạch Phi, trợ lý của chủ tịch tập đoàn ‘Hoành Cảnh Thực Nghiệp’ Đỗ Tuyết”

“Chờ ta 5 phút, ta sẽ điều tra hồ sơ của người này...”

“Không cần, ta sẽ xử lý!”

Trương Dương cắt ngang lời Lưu lão, cúp điện thoại, ánh mắt thâm thúy nhìn về không gian mờ mịt bên ngoài khách sạn. Chỉ cần đã tìm được mục tiêu, vậy sẽ không phiền Lưu lão nữa. Các nữ nhân kia bởi do hắn mà chịu liên lụy, hắn có nghĩa vụ và trách nhiệm phải xử lý tốt.

Trương Dương tin rằng Mạch Phi nhất định sẽ gọi điện thoại cho hắn.

Giờ không phải là lúc dùng sức mạnh mà là lúc so trí tuệ. Trong tay Mạch Phi đang nắm 4 con tin, hẳn giờ đang ở thế bị động, giờ biện pháp duy nhất là phải bình tĩnh phân tích xem mục đích của Mạch Phi, sau đó chờ bước hành động tiếp theo của Mạch Phi.

Vì cái gì?

Mạch Phi vì cái gì phải bắt cóc các nàng?

Trương Dương vắt hết óc suy nghĩ, không thể tưởng được là với tài trí của hắn mà không thể đoán được mục đích của Mạch Phi. Nếu Mạch Phi thật sự nhằm vào Trương Dương thì hoàn toàn có thể bắt cóc cha mẹ Trương Dương. Nhưng mà hắn không làm vậy, đây là điều mà Trương Dương không thể nghĩ thông suốt. Rõ ràng là cha mẹ đối với Trương Dương quan trọng hơn mấy cô gái nhiều.

Dường như Mạch Phi cố ý nhằm vào tất cả các nữ nhân có liên quan đến Trương Dương, ngay cả Tuyết Liên cũng thuộc diện bị bắt cóc.

Một điều nữa mà Trương Dương không hiểu chính là mấy người Nhật kia. Rõ ràng kẻ giả vờ định bắt cóc Mạch Phi đều là người Nhật, người của Yakuza. Cũng có thể khẳng định, người bắt cóc Đỗ Tuyết, Tiêu Di Nhiên, Vương Yến, Liễu Âm cũng là do Yakuza làm. Mạch Phi bản thân không có năng lực như vậy, hẳn chỉ đi mượn lực lượng của Yakuza...

Điều này rõ ràng mâu thuẫn bởi vì căn cứ theo tình báo mà phân tích thì Mạch Phi và Yakuza đã cắt đứt quan hệ hoàn toàn, vì sao Yakuza còn để hắn lợi dụng?

Xem ra phía sau việc này còn cất giấu nhiều bí mật không ai biết. Mà muốn vén màn bí mật này chỉ có cách duy nhất là để Mạch Phi tự nói ra.

Mạch Phi đến cùng có mục đích gì?

Trương Dương bực bội quay lại phòng khách sạn.

Từ lúc cửa phòng bị phá, vì sự an toàn của A Trạch, mọi người đã chuyển sang tầng cao nhất, 20 vệ sỹ da đen theo dõi sát sao cả tầng lầu.

“Sao rồi? Lưu Bưu thấy Trương Dương bèn vội vàng hỏi.

“Chờ tin tức” A Trạch còn chưa tỉnh, rồi lại sinh ra nhiều chuyện như vậy khiến cho Tiểu Lý Tử và Lưu Bưu có cảm giác bất lực, không có chỗ sử dụng.

Áp lực không khí đến mức nghẹt thở, trừ tiếng thở đều đều của A Trạch, trong phòng im lặng một cách đáng sợ.

Lần đầu tiên Trương Dương gặp phải tình trạng bó tay không có biện pháp như thế này. Cho dù lần trước bị Mãi Mãi Đề ngàn dặm đuổi giết, hắn cũng không có cảm giác bó tay như lần này. Ngẫm ra cái cảm giác rong ruổi giang hồ, giết chóc đầm máu khi đó còn có sự vui vẻ thoải mái hơn bây giờ...

Trương Dương còn phát hiện ra từ khi hắn có được phương pháp tu luyện chính tông của ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’, hắn đã thay đổi. Khi xử lý sự việc gì đó giờ hắn ít khi sử dụng đến trí tuệ, mà có xu hướng dùng vũ lực!

Dường như bây giờ dùng bạo lực đã thành phương pháp duy nhất giải quyết vấn đề của Trương Dương. Điều này cũng là nguyên nhân khiến hắn xem nhẹ nhân vật thiên tài như Mạch Phi!

Trước mặt tuyệt đối vũ lực, trí tuệ cỡ nào đều là dư thừa. Giờ đây rõ ràng lý luận này là sai lầm!

Mạch Phi vừa cho hắn một vố, như là một ví dụ chứng minh rằng : ‘Bất kể vũ lực mạnh cỡ nào, trí tuệ cũng có thể đối kháng cùng vũ lực được’

“Tít tít...”

Mọi người đều rung động, là điện thoại di động của Trương Dương kêu. Ba người mắt đều phát sáng, nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên tay Trương Dương.

Một dãy số lạ!

Nhìn dãy số xa lạ này, Trương Dương liền nghĩ đến Tiểu hòa thượng. Nếu có tên đó ở đây gần như có thể lập tức tìm được vị trí cụ thể của thuê bao đang gọi.

Trương Dương hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng ấn nút nhận điện. Một sự im lặng quỷ dị, chẳng qua Trương Dương vẫn cảm giác được tiếng hít thở nhẹ nhàng của đối phương. “Nói đi!” Trương Dương lạnh lùng nói.

“Ta là Mạch Phi.” Là giọng nói của Mạch Phi.

“Ta biết.”

“Vì sao người vẫn bình tĩnh như vậy?” Mạch Phi nhẹ nhàng cười nói.

“Ta có lẽ nên nổi trận lôi đình thì phải?” Bàn tay Trương Dương đang cầm di động đã chuyển thành màu trắng, hẳn đang cố gắng không chế cảm xúc.

“Phản ứng của người thực sự làm cho ta bất ngờ.....”

“Không cần dông dài, nói đi, người có mục đích gì?” Trương Dương cắt lời Mạch Phi.

“Ha ha ha..... Người nóng nảy! Người nóng nảy! Ha ha ha..... Trương Dương, người rốt cục cũng sốt ruột.....” Bên trong điện thoại vang lên một tràng cười to, ở trong trí nhớ của Trương Dương, Mạch Phi chưa từng cười như vậy bao giờ.

“Người cần gì? Chỉ cần ta có thể thỏa mãn người, ta sẽ đáp ứng. Giữa hai chúng ta nếu có ân oán gì thì tự chúng ta giải quyết, không cần làm hại tới những người vô tội khác.”

“Thế sao?! Người có thể cho ta gì đây?” Mạch Phi cười to.

“Ta có thể để Đỗ Tuyết đem toàn bộ cổ phần ‘Hoàn Cảnh Thực Nghiệp’ giao cho người, còn có toàn bộ tài sản của ta nữa...”

“Dừng lại... Trương Dương, xem ra người không hiểu rõ ta rồi, tiền đối với ta không có ý nghĩa gì, ta cần là....” Mạch Phi đột nhiên tạm dừng.

“Cần gì?”

“Biểu hiện, biểu hiện của người. Ta cần thấy biểu hiện của người, ha ha ha..” Tiếng cười của Mạch Phi vô cùng thê lương, khiến cho Trương Dương có cảm giác hết hồn, tiếng cười kiểu này chỉ có thể do kẻ mất hết lý trí mới có thể phát ra...

421. Chương 421 Trò Chơi Tử Vong Bắt Đầu

Biểu hiện?” Trương Dương sửng sốt.

“Không lâu nữa, rất nhanh người sẽ hiểu được. Giờ thì người hãy ra ngoài khách sạn, lên một cái taxi, điện thoại đừng gác!”

“Ta.....”

“Lập tức!” Mạch Phi đột nhiên hét lớn, giọng nói vốn nhẹ nhàng giờ tràn đầy bạo ngược.

Trương Dương không tiếp tục nói chuyện, hiện tại nói gì đều không có ý nghĩa, điện thoại cầm trong tay, bàn tay nắm chặt ống nghe.

“Lưu Bư, người và Tiểu Lý Tử trông chừng A Trạch, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được rời khỏi A Trạch nửa bước, nhớ kỹ!” Trương Dương vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lưu Bư. T

“Được, nhưng còn người...” Lưu Bư mở miệng rồi lại không biết nói cái gì.

“Không sao đâu, các nàng đó quan trọng nhưng A Trạch cũng vậy. A Trạch là huynh đệ của chúng ta, chúng ta không thể bỏ hắn được. Có người ở bên cạnh sẽ giúp cho việc thức tỉnh của hắn thêm kiên định. Nhớ kỹ, bất kể chuyện gì, cũng không được rời xa A Trạch!” Trương Dương nhấn mạnh, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lưu Bư cùng Tiểu Lý Tử.

“Ok!”

“Chỉ cần chúng ta còn một hơi thở, A Trạch sẽ không vấn đề gì!” Lưu Bưu nắm chặt tay, cả người gồng cứng lên...

“Tốt, ta đi đây!”

“Cẩn thận một chút!”

Trương Dương gật gật đầu, đi nhanh ra ngoài cửa.

Ra ngoài khách sạn, lên xe taxi xong, Trương Dương lại đưa điện thoại lên tai.

“Ên mi đâu?” Trương Dương hỏi. “Ừm, tốt lắm, rất biết điều. Ta nghĩ là chỉ mình ngươi, đúng chứ?”

“Ừm!”

“Ta nghĩ đúng vậy, huynh đệ tốt của các ngươi là A Trạch đang bị trọng thương mà. Đường như đây cũng là ý trời. Nếu như A Trạch không bị thương, 4 huynh đệ các ngươi cùng đến chắc chắn ta sẽ gặp phiền toái. Đáng tiếc, Lưu Bưu và Tiểu Lý Tử phải bảo vệ A Trạch. Xem ra ông trời cũng không giúp ngươi rồi!” Lời nói của Mạch Phi mặc dù có vẻ đắc ý, nhưng ngữ điệu lại vô cùng bình tĩnh, lạnh nhạt.

Trương Dương là chuyên gia tâm lý học, hẳn rõ ràng hiểu được loại người như Mạch Phi. Tên này đang có một tâm lý nắm chắc phần thắng, người như vậy tố chất tâm lý phi thường vững vàng, sẽ không bị cảm xúc khác ảnh hưởng, bất kể chuyện quan trọng cỡ nào cũng sẽ nén chặt trong lòng.

Người như thế không nghi ngờ gì là loại nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Đầu óc bọn họ luôn luôn tỉnh táo!

“Đi theo đường Nhân Dân, cứ đi thẳng!”

“Ừm, bác tài, phiền bác chạy theo đường Nhân Dân, chạy thẳng!”

Chiếc taxi chậm rãi băng qua ngã tư đường, sau hai ngã tư đèn đỏ, lại thấy giọng Mạch Phi.

“Giờ cách ngã tư đèn đỏ thứ ba bao xa?” Mạch Phi hỏi.

“Tầm 400m” Trương Dương nhìn ra ngoài nói.

“Bảo tài xế đợi lúc đèn đỏ thì vượt, ta nghĩ là ngươi chắc sẽ có cách. Đúng rồi, để ta nghe cuộc trò chuyện của ngươi và tài xế luôn!”

Giọng Mạch Phi dường như có chút cười khê nhưng không hề mang theo cảm tình, nó khiến cho Trương Dương phải chịu một loại áp lực tinh thần thật lớn. Đối phương càng tỉnh táo lạnh lùng, hi vọng để hắn cứu các cô gái lại càng nhỏ. Hơn nữa tâm tư của tên Mạch Phi này cẩn thận kín đáo đến đáng sợ. Việc bắt vượt đèn đỏ này là để thử xem phía sau có người bám theo hay không, nếu có thì nhất định cũng phải vượt đèn đỏ, như thế sẽ bại lộ mục tiêu ngay!

Trương Dương không tranh cãi, tranh cãi chỉ thể hiện sự ngu xuẩn của mình. Bây giờ hắn không có cách nào mặc cả.

“Bác tài, đây là 3000 nguyên, nếu bác vượt đèn đỏ thì 5000 nguyên này sẽ là của bác!” Trương Dương lấy từ trong túi ra tất cả tiền mặt, dùng cách ‘trực tiếp’ nhất nói với tài xế taxi.

“Cậu...cậu...cậu...” Tài xế xe taxi trợn mắt há hốc mồm nói không ra lời, đây là lần đầu tiên gặp loại chuyện thế này.

“Bác có làm được không? Làm được thì sẽ có tiền, không thì dừng xe lại, tôi tìm chiếc khác” Trương Dương hiện giờ không có tâm trạng cò kè mặc cả.

“Làm được, vì cái gì thì mặc kệ!”

Tài xế taxi cũng là người từng trải, lập tức tỉnh ngộ, cầm tiền từ tay Trương Dương, xe lập tức phóng như tên bắn, sau khi đèn từ xanh chuyển sang đỏ, xe lập tức vượt rồi lẩn sang làn xe bên trái, chạy nhằm phía ngã tư đường...

“Két!”

“Kéét...!”

Một loạt tiếng phanh xe gấp gấp vang lên, trong không khí đầy mùi khét. Hơn mười chiếc xe lần lượt lao về một phía, may mà do đang là ngã tư, tốc độ di chuyển không cao lắm nên chưa đâm vào nhau.

Quả nhiên người chết vì tham tài, chim chết vì tham mồi. Chỉ mới 3000 nguyên đã khiến cho tài xế taxi liều mạng!

Chiếc xe taxi màu đỏ cam luồn lách qua khe hở xuyên qua ngã tư. Dù vậy tài xế trên trán cũng toát mồ hôi lạnh. Nhưng mà về mặt cũng rất hưng phấn, rõ ràng kiểu cơ hội ‘vượt đèn đỏ’ như thế này không nhiều lắm.

“Tốt. Tăng tốc, chuyển hướng sang đường Đông Phương” Tiếng cười của Mạch Phi vô cùng vui sướng, trong điện thoại hắn nghe thấy một loạt tiếng phanh xe. Giờ thì cho dù có người bám theo cũng đã bị đám xe lộn xộn ở ngã tư kia cản lại rồi.

“Tăng tốc, chuyển sang đường Đông Phương” Trương Dương vẻ mặt cứng đờ, giờ hắn như con rối, để mặc Mạch Phi giật dây sai khiến!

Tài xế taxi tay vẫn nắm chặt 3000 nguyên, vẫn chìm trong hưng phấn. Trương Dương bảo hắn làm gì hắn liền làm ngay. Lập tức, chiếc taxi tăng ga, luồn lách trái phải trong dòng xe cộ, như cá bơi trong nước vậy.

Không thể không nói, có thể làm tài xế taxi thì dù kỹ thuật lái có kém đến mấy cũng vẫn hơn mấy loại lái xe riêng. Việc này đương nhiên, người ta một ngày lái xe mười mấy giờ, cho dù là loại ‘đầu heo’ mà mỗi ngày ‘luyện’ như thế kỹ thuật còn tiến bộ, nữa là con người!

“Rẽ phải, lên cầu vượt!”

“Rẽ phải, lên cầu vượt!” Trương Dương chỉ có thể lặp lại lời Mạch Phi nói. Lúc này nếu lỡ nói hoặc làm gì chọc giận Mạch Phi đều rất nguy hiểm.

“Ở giữa cầu vượt dừng xe lại!”

Trương Dương từ trên taxi bước xuống, đứng trên cầu vượt nhìn xuống có thể thấy dòng xe cuộn cuộn như nước phía dưới.

“Nhảy xuống đi!”

“Người rút cuộc muốn làm gì?” Trương Dương trong mắt ánh lên một tia giận dữ, bảo hắn nhảy vào giữa dòng xe cộ cuộn cuộn không có bất cứ vấn đề gì, nhưng thế tuyệt đối sẽ gây ra hỗn loạn. Dù sao thấy một người từ trên cầu vượt nhảy xuống mà không chết, khẳng định sẽ khiến cho người thường chú ý. Làm một cường giả phải cố gắng tránh làm cho người bình thường hỗn loạn.

“Lách cách!”

“.....”

Lưng Trương Dương phát lạnh, hắn nghe có tiếng súng nổ trong điện thoại.

“Một phát này là cảnh cáo, nếu người còn dám làm trái ý ta, viên đạn tiếp theo sẽ không bắn vào đất, mà là vào một thân thể mềm mại đó... Ha ha, Trương Dương, quên nói cho người biết, súng trong tay ta là súng ngắm hạng nặng kiểu mới, sử dụng đạn cải tiến từ súng máy tấn công của trực thăng Apache Helicopter. Người thử đoán xem, loại đạn này nếu bắn lên người kết quả sẽ thế nào?” Giọng nói Mạch Phi rất từ tốn, không giống như uy hiếp mà giống kiểu bình thản kể chuyện xưa vậy...

“Ta nhảy!”

Rằng Trương Dương cắn chặt, khóe miệng chảy máu tươi, vừa dứt lời liền đi tới nhảy xuống...”Vụt!”...

“Phốc!”

“!”

“!”

Lại một loạt tiếng phanh xe chói tai vang lên. Sau đó là một loạt tiếng va chạm do xe húc vào đuôi nhau.

Chỗ này không phải là ngã tư đèn xanh đèn đỏ, tốc độ xe đi ở đây rất nhanh. Hơn nữa không ai nghĩ là sẽ có người nhảy từ trên cầu vượt xuống, nên trong lúc bất ngờ không đề phòng, đều phanh xe theo bản năng. Trên thực tế, Trương Dương sau khi chạm đất liền biến mất tăm không thấy bóng dáng. Điều này khiến cho người lái chiếc xe phanh đầu tiên còn tưởng mình ban ngày gặp quỷ, rõ ràng vừa có người nhảy vậy mà ở đầu xe không hề thấy cái gì...

Sự việc quái dị này khiến người tài xế toát hết mồ hôi lạnh, về nhà liền sốt cao, mê sảng, mãi vài tuần mới khôi phục bình thường lại. Khi ông ta đem chuyện này đi kể cho người quen biết, thì tất cả đều không ai tin lời cả.

“Nói!” Trương Dương nhìn đoàn xe lộn xộn phía xa, trong mắt bắn ra một tia quang mang băng lãnh. T

“Trương Dương, đừng nóng giận. Trò chơi mới chỉ bắt đầu thôi. Cứ kiên nhẫn, có nhìn thấy một cái siêu thị không?” Mạch Phi vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng, nụ cười mang theo chút tà khí.

“Thấy, siêu thị Hoàng Phát”

“Đúng, đi qua đây!”

Trương Dương không do dự bước tới. Hắn không dám nghĩ đến cảnh viên đạn 30 li bắn vào người cô gái nào cả.

“Nhìn thấy một chiếc xe địa hình màu đen không?”

“Có thấy!”

“Lên xe”.

422. Chương 422 Tử Cục

Trương Dương mở cửa xe ra, bên trong có một trung niên mập mạp đang ngồi ở ghế lái xe, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt.

“Người tới rồi.” Trung niên nhân thân thiết nói.

“Ừm.” Trương Dương gật gật đầu.

“Chúng ta đi được chứ?” Trung niên nam nhân hỏi.

“Đi thôi!”

Chiếc xe việt dã nổ máy, hòa vào dòng xe cộ cuộn cuộn....

Trương Dương căn bản không buồn nói chuyện, khi bước lên xe hắn đã chú ý thấy ở ghế lái xe có một xấp danh thiếp, rõ ràng xe này chỉ là một chiếc xe thuê tạm, không hề có chút liên quan nào đến Mạch Phi.

Tất cả đều được Mạch Phi xếp đặt ổn thỏa, mà việc xếp đặt này đã được làm ngay vài giờ đầu khi Mạch Phi đặt chân đến thành phố C.

Trương Dương không thể không bội phục tâm tư kín đáo đến mức hoàn hảo của Mạch Phi. Hắn có thể trong một thời gian ngắn nghĩ thiết kế ra cách thoát khỏi sự bám đuôi. Trương Dương tin tưởng dù cho mình có cho người bám theo thật sự, thì qua vài màn vừa rồi cũng đã mất dấu, nhất là khi phải nhảy từ trên cầu vượt xuống, gần như có thể ngăn chặn mọi sự đeo bám.

Rất nhanh, chiếc xe việt dã đã thoát ly khỏi dòng xe cộ trong thành thị, nhìn phương hướng là đang đi về phía ngoại thành.

Rời khỏi thành phố, đi về phía Tây khoảng 10km, chiếc xe việt dã dừng ở cổng một khu nhà xưởng bỏ hoang.

Nơi này không lạ với Trương Dương bởi vì ở những thập niên 80, đây là một nhà máy xi măng lớn. Sau đó vì nhiều nguyên nhân, thiết bị hỏng hóc, nhà máy xi măng bị phá sản, cộng thêm việc gây ô nhiễm môi trường nghiêm trọng nên nhà máy vốn đang trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng đã hoàn toàn đóng cửa.

Sau đó khoảng 10 năm cũng có một vài nhà đầu tư, nhưng bởi vì vấn đề lịch sử cũ nên nhà máy này không thể quay lại cảnh huy hoàng năm nào. Cuối cùng đến cả một số công nhân bám trụ lâu nhất cũng ra đi...

Vài năm trước, khu đất này được đưa ra thị trường rao bán. Một số thiết bị sản xuất xi măng đều bị phá bỏ, chỉ còn lại khu nhà xưởng tồi tàn, đến dân sống quanh đây cũng ra đi hết. Tạo hóa lại trêu người, công ty mua khu đất này sau đó một năm lại gặp nguy cơ về tài chính, nên khu đất này không được đầu tư gì thêm, chỉ bỏ không. Ban đầu còn có một vài người trông cửa, nhưng về sau ngay cả mấy ông bác trông cửa cũng biến mất, toàn bộ khu này bỏ hoang, cỏ dại mọc đầy...

Chỗ này tuyệt đối là một nơi rất tuyệt cho việc ‘giết người cướp của’

“Ta tới rồi.”

Sau khi chiếc xe việt dã kia đi, Trương Dương lại đưa điện thoại lên tai, tư cảm bắt đầu triển khai ra xung quanh để tìm tòi. Toàn bộ mấy trăm mẫu đất phạm vi khu nhà máy xi măng đều đặt dưới sự theo dõi của Trương Dương.

“Trương Dương. Ta đã nhìn thấy người, ta biết người rất rất lợi hại. Chẳng qua, đầu ngón tay của ta vẫn đang đặt ở trên cò súng, ta không muốn lỡ tay đâu. Vì vậy, người ngàn vạn lần đừng có động tay động chân gì đó kéo.....”

“Mạch Phi, ta đã tới rồi. Người có yêu cầu gì thì nói đi, nếu người muốn trả thù ta thì giờ ta đã ở đây. Người hoàn toàn có thể nổ súng vào ta, viên đạn 30 li của người có thể hướng về ta mà bắn...”

“Ha ha ha ha..... Trương Dương... không....Không! Ta sẽ không để cho người chết. Người là diễn viên chính, nếu người chết thì còn nói chuyện gì nữa. Huống chi, trò chơi của chúng ta mới bắt đầu... Tốt lắm, giờ nghe theo lời ta, đi về phía cửa, đứng rồi.....”

Ở trên tầng lầu cao xập xệ có một con mắt lạnh lùng đang quan sát mỗi cử động của Trương Dương qua ống kính súng ngắm, tai hắn đeo một chiếc tai nghe.

Trương Dương đi từng bước một, tâm tình ngày càng trầm trọng bởi vì hắn đã phát hiện ra có 4 trái tim đang đập loạn.

“Trương Dương, đi từ từ, chậm thôi! Ngàn vạn lần không nên kích động, nếu người kích động, ta cũng sẽ kích động..” Trong di động vang lên giọng nói tà khí của Mạch Phi.

Trương Dương giả cầm giả điếc, trái tim của hắn nhảy lên, bởi vì sau đồng vật liệu kiến trúc, hắn đã nhìn thấy 4 người...

“Trương Dương!”

“Trương Dương.....”

“Trương Dương!”

“Cứu ta.....”

Trương Dương rẽ qua góc tường, cả người dừng lại.

Đây là một kho hàng, ở bốn góc kho cách nhau chừng 30 mét, mà ở mỗi đồng kiến trúc ở góc kho đang trói chặt một cô gái. Cách trói thật quái dị, hai chân mở ra tựa vào hai vách tường, ở chân được cố định bằng khóa, rõ ràng để tránh cho các nàng nhảy lên.

4 cô gái đúng là Vương Yến, Đỗ Tuyết, Tiêu Di Nhiên cùng Liễu Âm. Ngay khi 4 người thấy Trương Dương, gần như lập tức hét to lên.

“!”

Trương Dương thân thể còn không động. Đột nhiên cảm giác nguy hiểm tràn ngập, một tiếng súng vang lên, mặt sàn bê tông bỗng bị xói một lỗ to bằng nắm tay...

Thân thể Trương Dương cứng lại, bởi vì viên đạn kia cách Liễu Ám không đến 5m, sức nổ đã văng đất cát và một ít mảnh vụn tới người Liễu Ám, khiến nàng sợ tới mức hét lên một tiếng chói tai...

“Trương Dương, ta đã nói rồi, người đừng kích động. Khi người kích động, đầu ngón tay của ta cũng phát run, vì vậy người hãy khống chế bản thân đừng có kích động” Giọng Mạch Phi như ma quỷ dưới địa ngục vậy, vô tình, lạnh khốc...

“Mạch Phi, nói!” Trương Dương đột nhiên xoay người, ánh mắt nhìn thẳng về phía mái nhà cách xa 300m, hét vang một tiếng. Trong không khí dường như sinh ra một vòng sóng gợn, đất đai rung chuyển.

Trương Dương nổi giận!

Trương Dương chưa từng phần nộ như thế bao giờ!

Từ khi lịch sử loài người đến giờ, chuyện bắt cóc bạn bè và họ hàng thân thuộc đều là chuyện hạ lưu. Nhân vật lớn chân chính không bao giờ làm loại chuyện này, đây gọi là chuyện ‘hại mình hại người’. Làm xã hội đen, đều nhớ kỹ việc này. Bởi vì cho dù thế nào, mình cũng vẫn có bạn bè người thân, nếu mà không làm theo quy củ giang hồ thì sẽ vô cùng hỗn loạn.

Trên thực tế, đây đã là quy tắc ngầm trong tiềm thức của mỗi tên xã hội đen. Giữ gìn quy tắc này, cũng chính là bảo vệ ích lợi của mình.

Một khi kẻ nào phạm vào điều tối kỵ của giang hồ này, tất sẽ chịu cảnh bị vây công.

“Khụ khụ..... Trương Dương, người rất lợi hại..... Thật sự rất lợi hại, chỉ là tiếng hét cũng làm cho ta hộc máu..... Ha hã..... Lợi hại lắm, chẳng qua giờ chúng ta đang cách xa nhau hơn 300m, nếu người không nắm chắc giết chết được ta thì tốt nhất đừng có hành động thiếu suy nghĩ.....”

“!”

Bên trong điện thoại là giọng Mạch Phi, vừa nói lại vừa bắn một viên đạn, mục tiêu vẫn là Liễu Ám.

Trương Dương muốn nghĩ cũng không kịp, trong chớp mắt này, thân thể đã động...

“Bụp!”

Viên đạn lớn nổ tung trên ngực Trương Dương. Lực đánh thật mạnh khiến Trương Dương phải liên tục lui về phía sau, giày da mài trên mặt đất sinh ra một luồng khói nhẹ. Mãi đến khi lùi chạm vào người Liễu Ám, Trương Dương mới ngừng lùi về phía sau, bởi vì đã không còn chỗ để lùi rồi...

“Trương Dương, anh không sao chứ.....”

Liễu Ám khóc không thành tiếng, thân thể mềm yếu của nàng không ngừng run rẩy, đôi mắt to tràn ngập sự sợ hãi, nàng chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ bị bắt cóc.

“Không có việc gì!”

Trương Dương cảm giác trái tim mình dường như bị xé rách vậy. Ngực trở nên nóng bỏng, đây không phải là viên đạn của súng lục mà là đạn của súng trường hạng nặng. Lực sát thương và phá hoại này hơn xa đạn bình thường. Thậm chí ngay cả xe tăng bọc thép cũng có thể bị đục một lỗ. Đến như Trương Dương năng lượng tinh thể hóa đã đạt 70% nhưng khi đối mặt với loại đạn đường kính to này vẫn phải chịu thiệt thòi..... Thật ra, năng lượng tinh thể hóa chính là làm cho cơ thể rắn chắc thêm, khi gặp thời điểm khẩn trương, các tế bào thần kinh sẽ tiếp cận nhau cao độ, các tế bào hạch thể, vật chất... cũng chồng chất chặt chẽ với nhau để chiếm hết các khoảng trống trong tổ chức cơ thể người, khiến cho cơ thể trở nên chắc chắn, đối với năng lực đề kháng đả kích cũng tăng thêm vài lần.

‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ của Trương Dương cũng có hiệu quả tương tự vậy, nhưng là thông qua năng lượng từ bên ngoài làm thay đổi kết cấu tế bào, khiến chúng trở nên chặt chẽ đến một mức độ nhất định. Lúc này năng lực kháng đòn sẽ tăng gấp trăm lần. Nhưng hiện giờ Trương Dương vẫn còn chưa đạt tới mức 100%

tinh thể hóa, mà khe hở của cái 30% chưa đạt tới kia cũng đủ tạo thành thương tổn cho cơ thể. Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không thể coi thường được.

Đương nhiên cũng không phải là Trương Dương không thể ngăn cản. Lúc quan trọng nhất Trương Dương phải chủ động ngăn cản viên đạn, nếu không thì khó sống rồi.

“Trương Dương, nếu người dám hành động thiếu suy nghĩ, mục tiêu bắn kế tiếp sẽ không chỉ là nàng ta”

Trương Dương nhìn thoáng qua 4 người cách xa nhau hơn 100m liền hiểu được ý tưởng của Mạch Phi.

Đây là một cái bẫy mà Mạch Phi đã thiết kế tỉ mỉ. Võ công Trương Dương dù có lợi hại hơn cũng không thể đồng thời cứu cả 4 cô gái khỏi đạn được. Hơn nữa, tâm tư Mạch Phi kín đáo vô cùng, hẳn với Trương Dương, còn có 4 cô gái tạo thành một cái tam giác. Khoảng cách giữa 4 cô gái với Trương Dương so với khoảng cách giữa Trương Dương với Mạch Phi thì gần hơn nhiều. Bố cục như vậy để tránh việc Trương Dương có khả năng trực tiếp giết chết Mạch Phi...

423. Chương 423 Thiên Biến.

“Các em không cần lo lắng, anh sẽ không để cho các em bị thương tổn !” Ánh mắt Trương Dương nhìn lướt qua cả 4 cô gái, giọng nói kiên định vô cùng.

“Ừ!” Liễu Âm rốt cuộc là chưa từng thấy qua thái độ đó, lệ rơi đầy mặt không ngừng gạt đầu.

“Trương Dương, em tin tưởng anh!” Vương Yến dường như không quan tâm lắm đến sự nguy hiểm ...

Đỗ Tuyết cùng Tiêu Di Nhiên nhìn nhau sau đó đều đưa mắt nhìn Trương Dương, khe khẽ gật đầu...

Trong 4 người, sợ hãi nhất chính là Liễu Âm. Có vẻ không để ý nhất là Vương Yến, lạnh nhạt nhất là Đỗ Tuyết. Chỉ có Tiêu Di Nhiên là có vẻ hơi chút mất mát, nhìn thoáng qua Trương Dương sau đó cúi đầu nhìn mũi chân, không biết là đang nghĩ cái gì... Đương nhiên lúc này thì Trương Dương cũng không thể bận tâm đến suy nghĩ trong lòng ai được.

“Mạch Phi, người là kẻ thông minh, chúng ta cần nói chuyện...” Ánh mắt sắc bén của Trương Dương nhìn lên tầng 4, nói vào trong di động.

“Ha ha, có cái gì cần nói đây?” Mạch Phi có hứng thú hỏi.

“Đỗ Tuyết có được tài sản cả chục tỷ, mà Vương Yến là người thừa kế duy nhất hợp pháp của Yến gia, tài sản cỡ trăm tỷ. Ta đây mặc dù không nhiều tiền nhưng tổng tài sản cũng khoảng 10 tỷ Nhân dân tệ. Ta nghĩ bọn ta hẳn là có thể thỏa mãn được yêu cầu nào đó của người” Giọng Trương Dương từ tốn nói từng chữ, tràn ngập sức mê hoặc. Lúc này Trương Dương đã dùng tới sự kết hợp của ‘Tiên đạo mạn mạn’ chân khí và sách lược Tâm lý học. Chỉ cần Mạch Phi tâm động, Trương Dương lập tức có thể giết chết hắn tại chỗ.

“Ha ha ha..... Trương Dương... Người lại đi dùng tiền tài quyền thế để hấp dẫn ta...Xem ra, ta có lẽ nên nói cho người biết ta là ai.”

“Người là ai?” Đồng tử trong mắt Trương Dương co lại.

“Ta còn có một cái tên, gọi là Mạch Dịch Văn, nhớ chứ?” Mạch Phi cười to nói.

“Mạch Dịch Văn.....” Trương Dương nhú mày, cái tên này mặc dù có chút quen thuộc, nhưng bên trong trí nhớ của hắn không hề có tư liệu gì về cái tên này. Mình khi nào lại cùng một người tên là Mạch Dịch Văn kết thù ?

Trương Dương vắt hết óc nghĩ nhưng không có kết quả. Chẳng qua, cái tên này hình như có chút quen thuộc.

“Người là Mạch Dịch Văn?”

Đột nhiên, Đỗ Tuyết kêu lên. Trong giọng nói tràn ngập sự sợ hãi vô cùng. Trương Dương cách xa Đỗ Tuyết nhất, hơn 100m. Nhưng dù xa thế mà Trương Dương vẫn có thể cảm nhận được sự sợ hãi của nàng, có thể thấy được nỗi sợ của Đỗ Tuyết lớn đến mức nào.

“Đúng vậy, ta là Mạch Dịch Văn, là bạn của bạn trai ngươi” Mạch Phi ở trên tầng 4 cười to, sau đó hắn vút cả tai nghe lẫn điện thoại đi.

“Trương Dương, Trương Dương, hắn là bạn của Lữ Phi!” Đỗ Tuyết hô lớn.

Bạn của Lữ Phi, Mạch Dịch Văn!

Mạch Dịch Văn!

Đột nhiên, người Trương Dương ướm dẫm. Hắn chưa từng nghĩ tới, cái tên tưởng đã chìm vào quên lãng này lại có thể xuất hiện. Thực tế, Trương Dương nghe được cái tên này lần đầu chính là sau khi Tiêu Viễn Hành giết Lữ Phi, Lữ Phi đã để lộ ra cái tên Mạch Dịch Văn này. Lúc Tiêu Viễn Hành phái người đến viện tâm thần thì Mạch Dịch Văn đã bỏ trốn....

Lúc đó, không ai coi trọng tiểu nhân vật như vậy, việc đuổi giết hắn cũng vì việc Tiêu Viễn Hành chết mà dừng lại.

Không thể tưởng được, Mạch Dịch Văn lại đi tới Nhật Bản, rồi ở Nhật Bản thiết kế một kế hoạch đoạt được tài sản hàng tỉ sau đó quay về Trung Quốc...

Mạch Dịch Văn tất cả mục đích chỉ có một đó là quay về Trung Quốc để báo thù cho Lữ Phi! T

“Nhớ ra rồi chứ? Đúng, ta đây là một tiểu nhân vật đương nhiên là ngươi không thèm để ý rồi. Trương Dương, người giết Lữ Phi, giết người bạn thân thiết nhất đời ta, cho nên ta muốn báo thù. Ta muốn ngươi ném nỗi đau mất đi người yêu thương...”

“Lữ Phi không phải ta giết!” Trương Dương lạnh lùng nhìn chăm chú vào Mạch Dịch Văn ở tầng 4.

“Nhưng mà là do ngươi, huống chi Tiêu Viễn Hành đã chết, không tìm ngươi thì ta tìm ai bây giờ?”

“Mạch Phi, ngươi là đàn ông, nếu thế thì nên chiến đấu giống một người đàn ông, chứ không phải trả thù mấy người phụ nữ yếu đuối này!”

“Ha ha ha..... Ha ha ha..... Khụ khụ.....”

Mạch Phi chợt cười lớn, cười đến mức ho khan không ngừng, dường như là hắn vừa được nghe một chuyện vô cùng nực cười vậy.

“Đáng cười lắm sao?” Cả người Trương Dương tràn ngập một cỗ sát khí ngập trời.

“Ngươi chẳng lẽ không biết, ta là đồng tính luyến ái sao?” Mạch Dịch Văn cười to nói.

“Đồng tính luyến ái.....”

Đột nhiên, Trương Dương cảm giác tóc gáy mình dựng đứng lên, hắn rút cuộc hiểu rõ Mạch Dịch Văn vì sao luôn mang cho hắn một loại cảm giác là lạ, một loại cảm giác tà khí... Hóa ra, thẳng nhãi này là đồng tính luyến ái...

“Đúng vậy, Lữ Phi là bạn đồng tính luyến ái của ta, bọn ta ‘yêu’ nhau sâu đậm. Vậy mà ngươi lại giết chết người ta yêu, ngươi nói ta không tìm ngươi báo thù được sao?”

Trương Dương cảm giác cả người nổi da gà, hắn rất muốn nôn mửa, nhưng phải nhịn xuống. Giờ mà nôn mửa chính là khiêu khích Mạch Dịch Văn.

Không thể nghi ngờ, Mạch Dịch Văn loại tâm tính ghi thù nhớ mãi không quên chính là tính cố chấp của loại bệnh tâm thần phân liệt. Đây là một loại cố chấp tinh thần nghiêm trọng, đại bộ phận người bị bệnh tâm thần cho rằng trên thế giới 99% toàn là kẻ ngu, mà số 1% còn lại cũng có nguy cơ lây nhiễm rất lớn....

Đương nhiên một kẻ ngu xuẩn cố chấp điên cuồng thì chẳng vấn đề. Nhưng một thiên tài điên cuồng thì sẽ tạo thành hậu quả vô cùng đáng sợ. Mạch Dịch Văn rõ ràng là thuộc loại sau.

“Tốt lắm, trò chơi phải bắt đầu rồi. Lúc đầu ta đã nói qua, ta muốn nhìn thấy biểu hiện của người, mà biểu hiện này chính là biểu hiện trước lúc chết của người. Trương Dương, người yên tâm, bốn cô gái, ta sẽ chỉ giết một, ta sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Đương nhiên, đây không phải là ta đạo đức cao thượng gì, mà là ta khinh thường, hiểu không.....”

“Đoàng!” Tiếng súng vang lên, mục tiêu vẫn là Liễu Âm.

Ngay khi tiếng súng nổ vang lên, thân thể Trương Dương cũng động. Động nhanh đến mức trên không trung ngay cả tàn ảnh cũng không nhìn thấy, tốc độ quá nhanh! Đến cả ánh mắt cũng không theo kịp, hấn lao về phía trước, hấn phải lao lên đón viên đạn để tạo một không gian giảm xóc. Nếu không khi chặn viên đạn, lực đánh sinh ra đẩy hấn về phía sau nếu va vào sẽ khiến Liễu Âm bị thương.

“Bụp!”

Viên đạn lại một lần nữa đánh trúng ngực của Trương Dương. Thân thể Trương Dương bị lực chấn mạnh mẽ đẩy lùi hơn 10 bước, lại một lần nữa tựa vào phía trước người của Liễu Âm.

“Trương Dương, nói cho ta biết, trong 4 người, người thích ai nhất?” Giọng Mạch Phi tràn ngập sát khí lạnh thấu xương.

Theo bản năng, ánh mắt Trương Dương đảo qua 4 cô gái.

“Trương Dương, chỉ cần anh thích em nhiều nhất, em nguyện ý vì anh mà chết!” Vương Yến nhìn Trương Dương, đôi mắt tỏa sáng...

“.....” Trương Dương lắc lắc đầu, Vương Yến vẻ mặt ảm đạm cúi đầu nhìn chân mình.

“Trương Dương, để em chết, mọi phiền toái này đều do em mang đến.” Đỗ Tuyết vẻ mặt bình thản nhìn Trương Dương. Đáng tiếc, Trương Dương vẫn như cũ lắc lắc đầu, trong ánh mắt Đỗ Tuyết có một sự cô đơn.

“Trương Dương, anh có yêu em không?” Tiêu Di Nhiên nhìn vào mắt Trương Dương, dường như muốn nhìn thấu hết tâm can hấn.

Lúc này đây, Trương Dương vẫn lắc đầu, bên trong đôi mắt bao hàm một ý xin lỗi. Tiêu Di Nhiên cắn chặt môi, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

“Dương ca, anh yêu em nhất sao?”

Còn lại Liễu Âm vẻ mặt hạnh phúc nhìn Trương Dương. Bởi vì nàng là cô gái duy nhất còn lại, bốn cô đã quên mất một sự thật là nếu người được Trương Dương yêu nhất chính là người sẽ phải chết.

Đáng tiếc, Trương Dương vẫn lắc đầu. Liễu Âm đầu tiên là sửng sốt, lập tức hai mắt đăm lệ, thân thể mềm mại run run nhẹ, trong mắt ánh lên vẻ cực độ thất vọng.

“Chỉ cần anh không chết, sẽ không có bất cứ ai trong các em chết. Nếu phải chết, anh cũng sẽ chết trước các em!” Giọng Trương Dương vô cùng kiên định, ánh mắt sắc bén vô cùng, tư cảm chăm chú theo dõi ngón tay của Mạch Dịch Văn, chỉ cần Mạch Dịch Văn bắn bất kỳ ai, hấn cũng sẽ nhận được tin tức trước...

4 cô gái đang cúi đầu không nói bỗng cùng nhau ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏa sáng.

“Hay, hay..... Tốt lắm, thực cảm động, ha ha..... Ta sẽ biết thôi, hiện tại, trò chơi bắt đầu. Ta sẽ nổ súng bắn không ngừng, tần suất bắn sẽ dần dần nhanh hơn, cuối cùng, bốn người người chỉ có thể cứu một người. Ha hã, dùng ba người người không yêu để đổi lấy một người người yêu Được rồi, bắt đầu!”

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Ngay trong nháy mắt Mạch Dịch Văn nổ súng, thân thể Trương Dương đã động. Lúc này hấn không đối đầu với viên đạn để lùi về sau giảm va chạm. Hấn phải biến chuyển góc độ thân thể, bởi vì hai viên đạn khoảng cách những 100m, trong 4 người vị trí xa nhất cũng là Đỗ Tuyết và Liễu Âm. Cũng may là không hiểu do Mạch Dịch Văn cố ý đùa Trương Dương hay không mà mỗi lần bắn đều tạm dừng 1 chút, đương nhiên cũng có thể đây là thời gian để ngắm...

Tốc độ bắn càng lúc càng nhanh, bên trái bên phải nhanh hơn, trên không trung đường như mơ hồ nhìn thấy một hư ảnh đang lao qua lao lại.

4 cô gái vẻ mặt cuồng nhiệt nhìn bóng dáng hư vô mà kiên cường trong không trung kia. Đường như các nàng muốn ghi tạc hình bóng này vào chỗ sâu kín nhất trong lòng.

Mạch Dịch Văn vô cùng chăm chú bắn, hắn không hề để ý thấy buổi trưa mà trời bỗng trở nên u ám, giống như có một lỗ xoáy thật lớn trên không trung đã hút hết ánh sáng, tạo thành một cái lỗ đen, nuốt tất cả mọi ánh sáng...

Dưới áp lực tinh thần cực lớn và tốc độ như phong ba chớp giạt, thân thể Trương Dương đang phát sinh một lần thuế biến toàn bộ.

Phạm vi hơn 10km xung quanh, năng lượng đều bị ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ của Trương Dương điều động.

Phong khởi vân dừng!

Trời đất biến đổi...

424. Chương 424 Lại Lộet Xác!

Tinh thần lực của Trương Dương đang ở trong một trạng thái không minh, trừ viên đạn ra, tất cả mọi thứ xung quanh đều mờ dần, bị hấn cản ở bên ngoài tâm trí.

Tinh thần lực của hấn luôn tập trung ở ngón tay của Mạch Phi và hướng của huyệt súng.

Đầu óc của Trương Dương điên cuồng tính toán quỹ tích của viên đạn, tốc độ của hấn không nhanh bằng đạn, nhưng đầu óc tính toán tổng hợp ra kết quả có thể giúp hấn chặn trước đường của viên đạn.

Lực đánh rất mạnh khiến việc hao phí năng lượng là không thể tính toán được, Trương Dương không ngừng di chuyển thân thể, điên cuồng hấp thu năng lượng.

Bất tri bất giác, lấy Trương Dương làm trung tâm đã hình thành một vùng năng lượng, trong phạm vi 10km xung quanh vùng xoáy năng lượng này, ánh sáng trở nên ảm đạm rất nhiều. Vùng năng lượng này chính là giúp Trương Dương cung cấp năng lượng không ngừng để ngăn cản viên đạn.

Chính ở trong tình trạng điên cuồng như vậy mà thân thể Trương Dương càng ngày trình độ biến hóa càng cao, sự chặt chẽ giữa tế bào đã tới 80%, điều này là một cái tắc chắn vững chắc để ngăn cản đầu đạn kia.

Viên đạn!

Viên đạn!

Ngăn trở tất cả viên đạn!

Đầu óc Trương Dương vẫn đang trong trạng thái không minh, tư cảm của hấn trở nên tập trung cao độ nhưng lại không xem xét sự biến hóa của tình thế xung quanh. Đúng lúc đó một thân ảnh màu xám từ trên không trung lao tới, như một chiếc bóng mờ...

Người đầu tiên nhìn thấy chiếc bóng này là Mạch Phi bởi vì lúc Trương Dương nhảy lên thì trên ống ngắm của súng bắn tỉa thấy một chiếc bóng mờ màu xám.

Chiếc bóng này dường như từ trong hư không xuất hiện, với tốc độ cao lao về phía Trương Dương...

Mạch Phi sửng sốt, dừng bắn.

Đột nhiên!

Toàn bộ xưởng xi măng trở nên vô cùng yên tĩnh, tiếng súng cũng ngừng vang lên.

Sự yên tĩnh trong nháy mắt này cũng làm cho Trương Dương sửng sốt. Tư cảm của hấn vẫn tập trung ở ngón tay và huyệt súng của Mạch Phi. Giờ Mạch Phi đột nhiên ngừng bắn khiến hấn bị hấn, thân thể đang di chuyển cực nhanh cũng bị chững lại trong chớp mắt...

Nguy hiểm!

Đột nhiên, một khí tức cực kỳ nguy hiểm lan tràn trong không trung...

Gần như là một loại bản năng, Trương Dương đột nhiên xoay người, ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ chân khí bỗng bành trướng, một chưởng đánh về phía sau.

“Bùm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, không gian rung chuyển giống như trời đất sắp sụp vậy. Không trung hình thành một trận cuồng phong, áp lực khí khiến mặt sàn bê tông bị ép mạnh, phạm vi mặt sàn hơn 10 mét vuông lấy Trương Dương làm trung tâm nứt nẻ giống như mạng nhện vậy.

Toàn bộ thân thể của Trương Dương bị lực lượng cực lớn đẩy lún sâu xuống sàn bê tông, ngập tới tận đùi.

Là Vu Cơ!

Khuôn mặt yêu mị của Vu Cơ hiện lên vẻ lãnh khốc, trong nháy mắt lúc cùng với chân khí mệnh môn ‘Tiên đạo mạn mạn’ của Trương Dương va chạm, Vu Cơ hơi sưng lại một chút. Sau đó cả người bọc trong luồng khí màu xanh tăng vọt, đột nhiên lại lao đến bổ một chưởng về Trương Dương. Cánh tay ngọc kia như được thiêu đốt trong ngọn lửa màu xanh, khiến cho không khí bị cắt ra thành từng khe nứt...

Tránh cũng không được, thân thể Trương Dương đang bị lún vào trong sàn bê tông, căn bản không thể né, chỉ có thể dùng thân thể ngạnh kháng chịu một kích này.

Kỳ thật, Trương Dương cũng không còn cách nào. Lúc bắt đầu va chạm với Vu Cơ, vị trí của hai người đã thay đổi cho nhau. Giờ Vu Cơ đang cùng một hướng phía Mạch Phi. Mà hướng công kích Trương Dương của Vu Cơ cũng là hướng của 4 cô gái. Nếu Trương Dương tránh, hậu quả sẽ là không thể tưởng tượng được.

“Thịch!”

Một chưởng này trúng ngực của Trương Dương, phát ra một tiếng trầm trọng như nện chày xuống nền đất vậy.

“Phốc.....”

Thân thể Trương Dương đang lún trong bê tông giờ bay ngược ra ngoài, trên không trung phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thân thể nặng nề đập vào bức tường kho hàng gần phía Tiêu Di Nhiên, bức tường bê tông thể mà bị sụp đổ, xuất hiện thêm vô số vết rạn nứt...

Trương Dương vốn không phải là đối thủ của Vu Cơ. Mà Vu Cơ mỗi lần đều dùng trò ‘đột kích’. Mấu chốt chính là Trương Dương lại không thể phát huy sở trường của ‘Tiên đạo mạn mạn’. Chỉ sau 2 lượt giao phong, Trương Dương đã bị trọng thương.

Một cao thủ mà đi đánh lén một người võ công không bằng mình, thường là việc quá nhẹ nhàng!

Vu Cơ không hề do dự, thân thể lại hóa thành một chiếc bóng xám lao thẳng tới Trương Dương. Mà giờ Trương Dương đã trượt từ trên vách tường xuống, cả người đầm máu...

“Chú!”

Đúng lúc chỉ mảnh treo chuông này thì một tiếng súng vang lên.

“Bùm!” Viên đạn cỡ 30 li găm thẳng vào sau lưng, Vu Cơ căn bản không kịp né. Tất cả tinh thần lực của ả đang tập trung trên người Trương Dương. Hơn nữa, ả được tin tình báo của Đại hòa thượng rằng Mạch Phi là tử địch của Trương Dương, không thể có chuyện Mạch Phi lại tấn công ả...

Trên thế giới này, có rất nhiều chuyện không có khả năng mà lại xảy ra, có nhiều kỳ tích, và cũng có rất nhiều chuyện không thể ngờ đến được.

Mà việc Mạch Phi tấn công Vu Cơ, không chỉ Vu Cơ bất ngờ mà Trương Dương cũng chẳng ngờ nổi.

Vậy mà chuyện đó lại là sự thật. Hơn nữa, sau đó lại... tiếp tục!

“Chú!” Lại là tiếng đạn nổ, giờ thì viên đạn không bắn vào Vu Cơ mà bắn vào vách tường bê tông, vôi vữa bắn tung khắp nơi.

“Chú!”

“Chú!”

Viên đạn không ngừng bắn.

Dù viên đạn không bắn trúng Vu Cơ, nhưng ả vì tránh né đạn mà cũng mất đi thời cơ tốt nhất công kích Trương Dương.

“AA..A..A!”

Trương Dương gầm lên điên cuồng một tiếng. Phong vân nhất thời biến sắc, lốc xoáy khổng lồ màu xám trên bầu trời bỗng đột nhiên trở nên như ngưng kết lại. Đường như có một lực lượng vô hình không nhìn thấy được đang kết nối thân thể Trương Dương cùng với lốc xoáy khổng lồ kia.

Đây là ‘Thôn phệ thần công’ mạnh mẽ nhất của Trương Dương!

Cây cối hoa cỏ trong phạm vi mấy km xung quanh lập tức héo rũ.

Một cỗ khí tức tử vong tràn ngập không trung...

Mạch Phi liên tục bắn 7 viên đạn, tạo cho Trương Dương một cơ hội tuyệt vời để hấp thu năng lượng!

“Giết!”

Hai mắt Trương Dương trở nên đỏ ngầu, tóc dựng đứng lên, nhìn giống như cửu thiên ma thần! Đột nhiên hắn nhảy lên không trung hơn 20 mét, rồi bổ một chưởng xuống. Không trung đột nhiên mây đen cuộn cuộn, gió cuốn mây bay, đường như có vô số ngựa Ô Chùy đang phi nước đại...

Giờ Trương Dương chỉ có thể tấn công.

Hắn không có lựa chọn. Ngay cả khi hắn không phải là đối thủ của Vu Cơ cũng chỉ có thể tiến công.. Bởi vì, sau lưng của hắn chính là các cô gái. Loại cao thủ cấp bậc này khi giao đấu đều là trời long đất lở. Chỉ cần một chút sơ xảy nhỏ cũng đủ tạo thành thương tổn trí mạng cho 4 cô gái. Mà chỉ có tấn công mới là cách không chế phạm vi nguy hiểm tốt nhất, phương hướng công kích cũng có thể tính toán lựa chọn được...

“Răng rắc.....”

“Răng rắc.....”

Đôi tay nổi đầy gân xanh va chạm cùng đôi tay trắng trẻo như ngọc trên không trung, phát ra một loạt tiếng xương gãy vỡ. Chỉ vừa tiếp xúc, hai người lại lập tức tách ra. Trương Dương trên không trung lại phun ra một ngụm máu tươi, mùi máu tràn ngập không trung...

Một kích kia đã làm xương cốt toàn thân Trương Dương đứt đoạn.

“Grừ..A A...!”

Trên không trung, Trương Dương lại phát ra một tiếng hét kinh thiên động địa, giống như sói tru trong sa mạc vậy. Trương Dương chịu đựng sự đau đớn toàn thân, chân tay giang rộng, trên không trung mây đen cuộn cuộn giống như thiên quân vạn mã lao tới...

Không trung đột nhiên như mất đi ánh sáng!

Vô số cây đại thụ trong khoảnh khắc biến thành gỗ mục, chỉ duy nhất động vật là không bị thương tổn.

Giờ Trương Dương đã rơi vào trạng thái điên cuồng, không kiêng nể gì hấp thu năng lượng. Dù vậy tiềm thức vẫn nói cho hắn biết là không thể làm thương tổn đến sinh mệnh động vật...

Cũng may mà Trương Dương còn có ý thức về hành vi, nếu không có tiềm thức này, 4 cô gái cùng với Mạch Phi sớm đã bị năng lượng kia hút sạch thành xác khô rồi...

Bên trong đôi mắt yêu mị kia của Vu Cơ có chút sợ hãi.

Vu Cơ thực sự kinh ngạc, ả không thể tưởng được một người xương cốt đã đứt gãy cả lại có thể lập tức phục hồi, không chỉ vậy, sau đó công lực dường như lại tăng tiến thêm một bậc!

Sự kinh ngạc chỉ trong chớp mắt, Vu Cơ không chút do dự nào, thân thể ả cong lại, giống như đang nén lại, rồi vụt bắn ra như tên rời cung lao về phía Trương Dương. Thân thể màu xám được bao bọc trong một lớp quang mang màu xanh, lao như điện chớp trên không trung...

Ngưng kết!

Ngưng kết!

Khiến cho Trương Dương kinh ngạc chính là, thân thể Vu Cơ càng tiếp cận mình lại càng trở nên ngưng kết. Thân thể mềm mại kia giờ như biến thành một thanh đao sắc bén màu xanh không gì không phá nổi, phía sau thanh đao kéo theo một vệt lửa màu xanh...

Lại là một hoàn cảnh không thể tránh né được.

Ở sau lưng Trương Dương giờ là một bức tường, phía dưới đang trối Vương Yến.

Nếu Trương Dương tránh né thì chắc chắn Vu Cơ sẽ đánh nát bức tường bê tông, như vậy Vương Yến khó thoát khỏi việc bị chôn sống!

“Giết!”

Trương Dương gần như đem tất cả năng lượng tụ tập lên đôi tay, năng lượng tinh thể hóa khiến đôi tay trắng nõn như sứ, phát ra ánh quang hoa nguyệt sắc.

“Ầm!!!!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, Vương Yến bị sóng xung kích chấn cho hôn mê nằm trên mặt đất.

Thân thể hai người trong nháy mắt tương giao. Lần này Trương Dương không lùi bước, ngược lại Vu Cơ bị đánh bay ra ngoài, văng xa hơn 20 mét.

Yên tĩnh!

Yên tĩnh!

Khôn cùng yên tĩnh!

Thời gian không gian đều như tĩnh lặng. Vu Cơ đứng xa xa nhìn Trương Dương, Trương Dương cũng đứng nhìn lại, ánh mắt cũng như đọng lại, giống tượng đá vậy.

“Bùm!”

Rốt cuộc, Trương Dương kiên trì không nổi nữa, quỳ một chân xuống, chống một tay để đỡ, hộc lên một tiếng phun ra một ngụm máu to.

Mặc dù Trương Dương đã đem võ công của mình phát huy đến trạng thái đỉnh, nhưng hắn vẫn chưa phải đối thủ của Vu Cơ.

Khóe miệng Vu Cơ hiện ra một nụ cười yêu dị quỷ dị. Bên miệng cũng tràn ra một dòng máu tươi. ả vừa rồi cũng bị thương nhẹ. Võ công thâm hậu của Trương Dương khiến ả rất bất ngờ. Đặc biệt là chân khí hùng hậu kia khiến cho ả cũng phải chịu thiệt thòi lớn. Mặc dù ả võ công lợi hại hơn Trương Dương, nhưng ả am hiểu nhất là đánh lén chứ không phải là chính diện giao đấu. Thân thể của ả lại động, đi từng bước về phía Trương Dương...

Tiếng bước chân trầm trọng làm cho không khí vô cùng áp lực, giống như bị đốt nóng lên vậy.

“Trương Dương, đứng lên, đứng lên!” Liễu Âm gấp đến độ hô to.

“Trương Dương, anh sẽ làm được!” Đỗ Tuyết vẫn như cũ rất lạnh lùng, nói từng chữ đối với Trương Dương.

“Trương Dương!” Tiêu Di Nhiên chỉ hô một tiếng, trong giọng nói tràn ngập nhu tình.

Ta làm được!

Ta làm được!

Ta làm được....!

Trương Dương điên cuồng triệu tập năng lượng trong thiên địa. Máu tươi từ trong phổi không ngừng phun ra, từng khối chất nhầy màu đỏ sẫm...

Trước ánh mắt kinh ngạc của Vu Cơ, trước mắt 3 cô gái, Trương Dương đứng lên...

“Đến đây đi..... Khụ khụ..... đồ vật mà người cần tìm đang ở trên người của ta.....” Trương Dương vẽ mặt đầy máu tươi, nhe răng cười nhìn Vu Cơ.

“Hừ!” Vu Cơ hừ mạnh một tiếng.

“Phốc.....!”

“Bụp!” Trương Dương phun ra một ngụm máu rồi lại quỳ rạp xuống đất. Hiện tại hắn giống như đèn đã hết dầu, hoàn toàn đứng lên bằng ý chí. Hắn tuy có thể điều động năng lượng thiên địa, nhưng vì bị trọng thương nên tốc độ thu hút không kịp. Vừa rồi chỉ có hơn 10 giây, căn bản không đủ cho hắn hấp thu năng lượng không gian để chữa thương. Hơn nữa, không gian xung quanh đây năng lượng đã vô cùng loãng, mà phạm vi hấp thu năng lượng của Trương Dương vẫn còn rất hạn chế.

Không gian năng lượng mặc dù dùng không hết, nhưng cũng cần có thời gian để khôi phục.

Mà thân thể Trương Dương cũng càng cần thời gian để khôi phục.

Cho ta một phút đồng hồ, một phút đồng hồ.....

Trương Dương nhìn cánh tay mình đang chống đỡ, trong lòng yên lặng nhủ thầm. Nhưng mà hắn đã cảm giác được tiếng bước chân Vu Cơ ngày càng gần, một cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong lòng Vu Cơ...

“Chú!”

“Chú!” Liên tục hai tiếng súng vang lên. Cả 2 phát đều bắn trúng Vu Cơ. Thân thể Vu Cơ bị đạn hạng nặng bắn trúng lao đảo quay cuồng trên mặt đất.

“Chú!”

Lại thêm một phát súng.

Đôi mắt Mạch Phi chăm chú ngắm qua ống ngắm. Nhắm vào bóng người màu xám kia, liên tục bóp cò súng. Hắn đã như quên hết mọi phiền não xung quanh, ở trong mắt hắn chỉ có một mục tiêu. Tất cả động tác của hắn chỉ có một, đó là ...bắn, bắn không ngừng...

Đạn bắn không dày đặc, nhưng lại vô cùng chuẩn xác. Từng viên nối từng viên. Vu Cơ tuy rằng ở gần Trương Dương trong gang tấc, nhưng ả không có cơ hội tấn công. Tất cả tinh thần lực của ả phải tập trung lên mỗi viên đạn đang được bắn ra kia.

Đột nhiên, thân thể Vu Cơ thực hiện một động tác quỷ dị, ả không tránh viên đạn bắn nữa, mà là hướng dẫn về phía đạn đang bắn ra.

Đạn vẫn được bắn ra!

Nhưng đạn chỉ có thể làm chậm lại tốc độ của Vu Cơ, không thể thay đổi phương hướng của ả. Thân ảnh màu xám của ả vô cùng kiên định, trên không trung từng bước một tiếp cận Mạch Phi, đạn không ngừng nổ mạnh trên ngực ả....

Gần!

Gần!

Chỉ còn một viên đạn cuối cùng.

Trong ống ngắm giờ đã bị bóng người màu xám che khuất hết, khóe miệng Mạch Phi nở nụ cười tà dị, dường như đang hồi tưởng lại những ký ức đẹp đẽ...

Một tiếng rên vang lên, khu xưởng xi măng đột nhiên trở nên vô cùng im lặng.

Trương Dương có thể nhìn thấy rõ ràng, trên tầng 4, bàn tay màu xanh ngọc của Vu Cơ đã cắm ngập trái tim Mạch Phi. Hắn còn thấy được trước khi bàn tay cắm vào trái tim, Mạch Phi dường như nhẹ nhàng nhắm mắt lại, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn...

Trương Dương đột nhiên có một cảm giác không thể chịu nổi, cả người khí huyết bắt đầu khởi động. Chân khí 'Tiên Đạo Mạn Mạn' dường như đang được một lực lượng kỳ lạ dẫn động.

“A...a!”

Một tiếng thét dài kinh thiên động địa, thân thể Trương Dương chồm dậy, cơ thể bỗng bành trướng lên, quần áo như đang ở trong cơn bão táp, bay phất phới.

Đột nhiên, mây đen cuộn cuộn trên bầu trời bỗng tách ra, lộ ra quang mang màu trắng và ánh hào quang đan vào nhau, tạo thành một cột ánh sáng trắng chiếu thẳng vào đầu Trương Dương...

“Kịch!”

“Kịch!” Mắt bắn ra quang quang lạnh lẽo, hắn bước từng bước về phía trước. Mặt sàn bê tông in từng vết chân hắn, xung quanh mỗi vết chân là những vết rạn nứt sâu không lường được.

Khí thể điên cuồng phát ra.

Vu Cơ đứng trên tầng 4 nhìn Trương Dương. Y phục bó sát người màu xám của ả vỡ tan, lộ ra một bộ chiến giáp kim loại. Bộ chiến giáp bọc lấy những vị trí quan trọng trên thân thể mềm mại đầy đặn, đôi chân dài trắng như tuyết, mái tóc quăn dài phiêu đảng trên không trung khiến người ta có một cảm giác quả là rất đẹp, dù nó mang theo sát khí nồng đậm...

Đột nhiên!

Động!

2 người gần như cùng lúc động. Thân thể mềm mại của Vu Cơ như đại bàng lướt gió, cánh tay ngọc kia vẫn hướng ra phía trước giống như lưỡi đao. Thực tế, vũ khí lợi hại nhất của Vu Cơ chính là cánh tay.

Cánh tay Vu Cơ cũng có hiệu quả giống như năng lượng tinh thể hóa của Trương Dương.

So sánh với năng lượng tinh thể hóa toàn thân của Trương Dương, cánh tay của Vu Cơ càng có lực sát thương và phá hoại mạnh hơn. So với nó, các bộ phận khác của Vu Cơ yếu ớt hơn nhiều. Lần trước chỗ bị Ngân Mị cắn bị thương chính là chỗ tiếp giáp giữa bắp vai và cánh tay, mà chỗ đó độ cứng rắn còn kém xa so với trước cánh tay.

Kỳ thật điều này cũng làm cho Vu Cơ khác Trương Dương. Hiện tại Ngân Mị đã không thể dả thương đến Trương Dương lúc năng lượng tinh thể hóa, nhưng lại có thể làm tổn thương được Vu Cơ-kẻ còn lợi hại hơn Trương Dương. Không thể nói đây quả là tạo vật thần kỳ.

Đương nhiên lần trước làm được cho Vu Cơ tổn thương thì Ngân Mị cũng bị thương nặng nhất từ trước đến giờ. Hiện tại, nó vẫn đang nằm ở khách sạn để chữa trị tổn hại của thân thể.

Động tác của Trương Dương rất nguyên thủy, trực tiếp một quyền đập xuống Vu Cơ.

Nếu A Trạch, Tiểu Lý Tử cùng Lưu Bưu ở đây, bọn họ ắt sẽ phát hiện ra Trương Dương đã có sự thay đổi về chất. Nguyệt sắc quang hoa trên người Trương Dương đã gần như biến mất, chỉ còn lại một tầng quang mang đậm kim sắc. Loại hào quang này vô cùng tinh khiết, không có chút tạp chất...

“Bùm!”

Động tác không hề hoa mỹ va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ long trời, trong không khí từng đợt gợn sóng màu vàng như nước trong hồ khuấy tán dần, phát ra ánh sáng ngọc hoa lệ chói mắt.

Thân thể hai người lại bay ngược ra ngoài. Vu Cơ bay lên mái nhà, còn Trương Dương lại văng xuống mặt đất.

Chẳng qua lúc này có sự bất đồng, đôi chân trắng trẻo như tuyết trên mái nhà kia lại đang run rẩy.

Mà Trương Dương bị đánh xuống đất lún thành một cái hố sâu lại lập tức đứng lên, đôi mắt bắn ra hào quang màu hoàng kim, vô cùng hung lệ!

“Bụp!”

“Bụp!”

Trương Dương đột nhiên dấm hai tay vào nhau, đôi tay như được một tầng kim quang bao phủ, hần đã chuẩn bị tiến công tiếp.

Vu Cơ nhìn xuống thấy kim sắc quang mang kia, trong mắt không ngờ hiện lên vẻ sợ hãi.

Xoẹt xoẹt...

Ngay lúc Trương Dương súc thể chuẩn bị tấn công, không trung đột nhiên truyền đến một loạt tiếng xé gió. Trương Dương quay đầu lại, thấy có 3 người đang từ trên nóc nhà xưởng xi măng bỏ không lao lại đây. Trái tim Trương Dương nhảy mạnh. Cao thủ! Tuyệt đối đều là cao thủ cấp bậc cường giả!

Ba cường giả đồng thời xuất hiện ở chỗ này, Trương Dương theo bản năng chuyển tư thế công kích sang phòng thủ.

“Vương Yển!”

“Bảo hộ Vương Yển!” Trương Dương thở phào, buông lỏng người bởi vì hần thấy được khuôn mặt quen thuộc. Người này hần đã từng gặp qua ở công viên tỉnh thành, cũng là cường giả đầu tiên mà hần gặp.

Hiển nhiên, những người này đều là tới cứu Vương Yển .

“Muốn trốn sao!” Ngay khoảnh khắc lúc Trương Dương sững sốt, thân thể Vu Cơ trên không trung quay người bỏ trốn. Trương Dương không chút nghĩ ngợi, vốn chân khí đang súc thể chờ đợi giờ đột nhiên đánh về phía Vu Cơ.

425. Chương 425 Thiên Tài Ngã Xuống

Bùm...”

Không trung bỗng hình thành một hình cầu màu vàng với tốc độ cao đuổi sát theo thân thể Vu Cơ, tiếng rít gào phát ra trên không trung, khí thể ngập trời đập thật mạnh vào sau lưng Vu Cơ.

“Phốc!”

Vu Cơ trên không trung phun ra một ngụm máu tươi, bởi vì tốc độ quá nhanh khiến cho máu tạo thành một màn sương máu, diện tích bao phủ hơn 10 mét vuông...Từ đó có thể thấy một kích của Trương Dương kia đã khiến ả trọng thương!

Mà thân thể Vu Cơ nương theo lực va chạm kia gia tốc, giống như sao băng biến mất sau rừng cây khô mờ mịt....Rừng cây này vốn là vật hi sinh của Trương Dương hấp thu năng lượng khi này...

Đột nhiên trong rừng cây bắn ra một bóng người màu đen, tốc độ như tia chớp, mục tiêu chính là Vu Cơ.

Phía trước bóng đen đó là một thanh trường đao sắc bén, hàn quang lóe lên.

Trường đao như ánh chớp xẹt qua hư không chém vào Vu Cơ.

“A.....”

Một tiếng kêu thê lương vang lên trong rừng cây. Sau đó rừng cây gỗ mục như bị gió quật, toàn bộ đổ nhào về một hướng, khí thể giống như thiên quân vạn mã lao tới...

“Bùm!” Ánh đao cùng với chân khí màu xanh bùng phát.

Lại là một tiếng nổ long trời, phạm vi vài trăm mét xung quanh gỗ mục đều biến thành bột mịn, rải trên mặt đất

Lúc Trương Dương đuổi tới nơi, chỉ thấy rừng cây hỗn độn đã trở lại im lặng, chỉ thấy một đại hán áo đen cầm một thanh trường đao trong tay đang đứng lặng giữa rừng cây, hai chân khẽ run rẩy.

Phía trên trường đao còn chảy máu tươi, mà cách trường đao không đầy 10 mét là một cánh tay cụt đến bắp vai nằm đó giữa đám cây cối, màu trắng nõn của da thịt và màu máu tươi thoát trông vô cùng bắt mắt...

Đại hán nhìn thô ráp, làn da ngăm đen, hai hàng lông mày giống như kiếm sắc, cả người tản ra một cỗ lực lượng có tính chất bùng nổ.

“Người là Trương Dương?” Hắc y nhân ánh mắt như đao dừng ở trên người Trương Dương, khí thế bức người.

“Ừm!”

Trương Dương đối với việc hắc y nhân tăng vọt khí thế không để ý chút nào. Hắn chỉ gật gật đầu rồi đi đến bên cánh tay kia, dẫm chân lên, chân khí ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ hùng hồn đập mạnh. Cánh tay hoàn mỹ như tác phẩm nghệ thuật kia lập tức hóa thành đám thịt nát, xương cốt đập nát hòa cùng máu thịt chìm vào trong bùn đất...

“Người làm gì?” Hắc y nhân thấy động tác của Trương Dương, hai hàng lông mày kiếm không khỏi nhăn lại, hỏi.

“Đây là vũ khí có lực sát thương mạnh nhất của nữ nhân kia!”

Trương Dương vô cùng chăm chú đập cho đến khi thịt xương nát vụn không thể chữa trị được, sau đó mới ngẩng đầu lên. Đối với Trương Dương mà nói, chiến đấu hai lần cùng nữ nhân kia khiến hắn chịu nhiều đau khổ, mỗi lần tạo thành thương tổn trực tiếp cho hắn đều là cánh tay cứng rắn khủng khiếp của nữ nhân kia.

“Ừm. Cánh tay này đích xác lợi hại!”

Hắc y nhân nhìn thoáng qua trường đao trong tay, như có điều suy nghĩ, gật gật đầu. Thanh trường đao làm bằng tinh cương này thế mà sau khi chém đứt cánh tay kia lại bị mẻ mất một mảng lớn, qua đó có thể thấy được sự cứng rắn của cánh tay kia.

Đương nhiên hắc y nhân còn không biết, nhờ có khúc ‘nhạc dạo’ là một kích kinh thiên kia của Trương Dương, nếu không trường đao của hắn căn bản không có khả năng chém đứt cánh tay của Vu Cơ.

Vu Cơ có nằm mơ cũng không ngờ được, ả am hiểu nhất là đánh lên thể mà giờ lại bị người khác đánh lên lại. Hơn nữa tổn thất cả một cánh tay. Đương nhiên nếu Vu Cơ không chịu bỏ một cánh tay, thì dưới sự vây công của 4 cường giả và Trương Dương, ả muốn thoát thân cũng là điều khó khăn. Không thể không nói, Vu Cơ rất có sự quyết đoán kiểu ‘trắng sĩnh chặt tay’...

Lúc Trương Dương và hắc y nhân quay lại xưởng xi măng, 4 cô gái đã được cõng tới. Vương Yến đang được một cường giả chữa thương, giờ đã tỉnh lại. Đôi mắt to trong veo như nước khẽ chuyển, thấy Trương Dương bình yên vô sự mới yên lòng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tiêu Di Nhiên, Đỗ Tuyết và Liễu Ám đều không bị thương, sau khi được cõng tới, 3 người đang tụ tập cùng một chỗ thấp giọng bàn tán gì đó. Khi thấy Trương Dương, cả 3 đều phản ứng giống nhau, cùng đỏ mặt, có điều như muốn nói rồi lại thôi.

Trương Dương chần chờ một chút rồi không lên tiếng, hiện giờ 4 cô gái đang ở cùng nhau, trầm mặc là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên Trương Dương cũng không phải ngồi không rồi việc. Hắn đi tới chỗ của Mạch Phi ở tầng 4. Hắn tới giờ vẫn không rõ vì sao Mạch Phi lại nổ súng giúp hắn.

Đáng tiếc Mạch Phi đã chết, đáp án đó cũng vĩnh viễn không ai biết!

Lúc Trương Dương đi lên mái nhà, cả người ngây ra. Mạch Phi nằm trên mặt đất, cả người đầm máu. Điều khiến Trương Dương rung động là bên phía vai phải của Mạch Phi đã thối nát, lộ ra xương trắng, có chỗ vỡ vụn như bột phấn. Ngược lại nơi trái tim bị Vu Cơ xuyên thủng lại nhìn có vẻ sạch sẽ.

Vì sao lại thế này?

Gần như ngay lập tức, Trương Dương hiểu được lý do. Rõ ràng loại súng ngắm hạng nặng này sức giật rất lớn, với thể lực của Mạch Phi không có khả năng bắn liên tục hơn 10 viên. Nếu như nói lúc đầu bắn hấn còn có thời gian nghỉ ngơi điều chỉnh, nhưng lúc bắn Vu Cơ căn bản Mạch Phi không có thời gian nghỉ ngơi. Sức giật lớn của súng ngắm đã khiến bả vai hấn chịu thương tổn rất lớn...

Đây quả là một người có ý chí kiên cường đến mức đáng sợ!

Nhìn vết thương đâm máu lộ ra đám xương trắng kia, tim của Trương Dương đập nhanh một trận. Hấn không thể tưởng tượng nổi thân thể yếu ớt kia của Mạch Phi đã phải chịu lực lượng và áp lực tinh thần lớn dường nào.

Mạch Phi chỉ là một người bình thường, nhưng hấn nhờ vào ý chí kiên cường đã làm được.

Đột nhiên, trái tim Trương Dương nhảy dựng.

Hấn thấy...Mạch Phi bỗng nhiên mở mắt, lộ ra nụ cười quen thuộc đầy tà khí...

Ngay cả Trương Dương là một cường giả mà cũng cảm giác được sự sợ hãi tràn ngập không trung, dường như theo bản năng Trương Dương lùi lại phía sau vài bước.

Trương Dương không thể tưởng tượng được một người bị xuyên thủng tim mà còn có thể sống sót!

“Khụ khụ..... Không cần sợ, ta không phải quỷ.....” Mạch Phi miệng hé ra, khóe miệng máu tươi tràn ra, lẫn trong đó còn có những cục máu đen. Gần như là không chút do dự, thân thể Trương Dương đã động, ngồi xuống trước người Mạch Phi, một cổ chân khí hùng hồn đưa vào tứ chi bách hài của Mạch Phi.

Đột nhiên Mạch Phi mặt tái nhợt bỗng ửng hồng lên, tinh thần chấn động.

“Ta đưa ngươi đi bệnh viện.” Trương Dương đem Mạch Phi đến vách tường đặt ngồi xuống, lưng tựa vào trên vách tường.

“Không cần..... Khụ khụ..... Ngươi cho rằng ta còn sống được sao?” Mạch Phi nhẹ đưa tay lau một chút máu tươi tràn ra nơi khóe miệng.

Trương Dương há miệng, thở dài một hơi. Vừa rồi hấn dùng chân khí kiểm tra kinh mạch Mạch Phi, đã thấy rõ kinh mạch Mạch Phi đã vỡ nát rồi, hơn nữa trái tim lại bị tổn thương lớn. Hấn giờ vẫn có thể sống là do trái tim lệch vị trí một chút so với người thường, bàn tay của Vu Cơ đã đâm không trúng chỗ trí mạng.

Mặc dù không lập tức mất mạng, nhưng không ai có thể dưới tình trạng vết thương như vậy mà còn sống được. Mạch Phi sống đến giờ có thể coi như là kỳ tích, đương nhiên cái này cũng có liên quan đến tinh thần lực và ý chí mạnh mẽ của Mạch Phi.

“Khụ khụ..... Ngươi không phải là muốn hỏi ta, ta vì sao lại phải nổ súng cứu ngươi chứ?” Mạch Phi lấy tay ngăn chặn lỗ máu ở ngực, lỗ máu càng không ngừng chảy ra máu đen, nhìn rất đáng sợ.

Trương Dương không nói, chỉ gật đầu.

“Ha ha, chỉ là ta không muốn bị kẻ khác lợi dụng mà thôi. Rõ ràng nữ nhân kia lợi dụng ta, nhờ ta mà ả có cơ hội đánh lên ngươi. Ta không để cho bất luận kẻ nào phá hư kế hoạch của ta. Ta tình nguyện kế hoạch dù có thất bại, ít nhất ta cũng sẽ không trở thành công cụ cho kẻ khác lợi dụng..... Khụ khụ.....” Mạch Phi khuôn mặt ửng hồng bắt đầu trở nên trắng bệch, bên trong đôi mắt ánh sáng càng ngày càng mờ dần.

“Đây không phải là đáp án!” Trương Dương tăng thêm chân khí đưa vào...

“Không phải? Ha ha, ngươi muốn có đáp án thế nào?” Mạch Phi được Trương Dương truyền thêm chân khí, khuôn mặt lại biến thành màu ửng hồng quỷ dị.

“Vì cái gì?” Trương Dương chăm chú nhìn thẳng Mạch Phi, dường như muốn nhìn thấu tâm can của Mạch Phi.

“Khụ khụ..... Thời giờ của ta không nhiều lắm” Mạch Phi tay phải run rẩy, khó khăn lắm mới rút từ bên thắt lưng ra một cái ống đồng, nói: “Trong này có chứa địa chỉ, có di chúc của gia tộc Tòng Hạ và một số văn kiện pháp luật, còn có bí mật của Yakuza.....”

“Đỗ Tuyết đâu?”

“Ha ha.. Không có, ta đã tiêu hủy nó rồi... Khụ khụ.....”

“Người vì sao phải làm như vậy?”

“Bí mật!” Mạch Phi lại nở nụ cười tà khí quen thuộc.

“Người còn nguyện vọng gì không?” Có thể cảm giác được sinh mệnh khí tức của Mạch Phi đang trôi đi không ngừng.

“Đưa ta cùng Lữ Phi an táng cùng một chỗ là được....Khụ khụ...đúng rồi, giúp ta quyên tiền, quyên tiền...lấy từ cổ phần công ty của ta...”

Ánh mắt Mạch Phi bắt đầu mờ đục, chân khí của ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ khó có thể duy trì thêm. Nếu Trương Dương bản thân bị vết thương kiểu này, hẳn hoàn toàn có thể chữa trị được những bộ phận bị thương nặng. Nhưng hẳn không thể trợ giúp Mạch Phi được. thân thể Mạch Phi quá yếu ớt, kinh mạch hẳn căn bản không chịu nổi sự thâm hậu hùng hồn của chân khí ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’.

“Quyên tiền cho ai?”

“Cô..... Cô.....”

“Cô nhi viện?”

“Ừ.....”

Khóe miệng Mạch Phi hơi hơi nhếch lên, nụ cười tà khí kia động lại, ánh mắt bắt đầu mờ mịt, không bị thương, cũng không thỏa mãn, đây là một loại biểu hiện mâu thuẫn đến cực đoan.

Áp lực không khí quá trầm trọng.

Trương Dương cảm giác trái tim mình như bị một lực lượng vô hình áp bách vậy, hẳn muốn phát tiết ra ngoài nhưng mà không có chỗ...

Rất cực....!

Trương Dương thu hồi bàn tay mình lại, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt cho Mạch Phi. Nhắm mắt rồi, nhìn Mạch Phi vô cùng an tường, dường như đang nằm ngủ vậy, làn da trắng xanh đến mức kỳ lạ, giống như đồ sứ vậy...

Sinh mệnh của Mạch Phi đã hoàn toàn chấm dứt!

Một tuyệt thể thiên tài đã ra đi.

Một thiên tài có thể trong nửa năm ngắn ngủi mưu đoạt được gia tài cả chục tỷ thế là đã mất đi.

Một thiên tài có thể đùa bỡn với tổ chức xã hội đen lớn nhất Nhật Bản là Yakuza thế mà đã ra đi...

Một thiên tài có thể áp chế một cường giả như Trương Dương một cách hoàn hảo...Vậy mà giờ đã không còn!

Trương Dương cảm giác có một sự nặng nề.

Nếu như nói trên thế giới này, người chân chính hiểu được Mạch Phi không phải Trương Dương thì là ai đây? Trương Dương cũng là thiên tài, hẳn biết việc một người bình thường muốn trong nửa năm mưu đoạt tài sản của một gia tộc trị giá cả trăm triệu đô la Mỹ khó khăn đến thế nào. Không phải ai cũng có thể đùa bỡn Yakuza trong lòng bàn tay.

Lại càng không phải ai cũng có thể áp chế được một cường giả.

Tất cả những việc trên, chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng dẫn đến hậu quả trí mạng. Vậy mà Mạch Phi hẳn đã làm được, mặc dù cuối cùng hẳn thất bại, nhưng thất bại này là do hắn cố tình lựa chọn.

Ngay cả Vu Cơ làm vỡ kế hoạch của Mạch Phi, hẳn vẫn là người thắng.

Nhưng sao hắn lại vào giây phút cuối từ bỏ thắng lợi của bản thân.

Vì sao?

Vì sao Mạch Phi lại quay súng bắn Vu Cơ?

Đáp án này vĩnh viễn không ai biết được!

Trương Dương tin rằng đó không phải là quyết định tức thời của Mạch Phi. Mỗi một phát súng của Mạch Phi đều vô cùng chuẩn xác. Điều này cho thấy Mạch Phi đối với mỗi quyết định đều tính toán rất kỹ lưỡng.

Trương Dương không thể giải thích nổi tâm tình của mình bây giờ.

Tóm lại, có một áp lực, có một sự bi thương khó hiểu tràn ngập trong lòng hắn.

Mỗi lần nhìn thấy thiên tài ngã xuống, Trương Dương đều có một loại cảm giác vô lực. Dường như trên thế giới này, thiên tài càng dễ dàng chết yếu hơn so với người bình thường, chẳng lẽ... đây là ý trời?

Sau Nhiệt Dịch Lực đến Lữ Phi, rồi đến 2 cha con sát thủ, sau đó là đến Mạch Dịch Văn với tên giả là Mạch Phi... Những người này đều là những kỳ tài ngút trời. Đáng tiếc họ đều vì lý do này hay lý do khác mà chết...

Những người này nếu không chết, tuyệt đối có thể độc bá một lĩnh vực nào đó. Nhất là người hùng tài đại lược như Mạch Phi, nếu không chết, thành tựu sau này là không thể hạn lượng.

Lúc Trương Dương còn ở trên mái nhà bồi hồi, phía dưới toàn bộ xưởng xi măng đã bị cảnh sát khống chế.

Vô số xe cảnh sát chen chúc tới.

Đám đông xe cảnh sát đuổi bắt đám dân chúng đang vây quanh ra xa hiện trường.

Rất nhanh, mấy chiếc xe cứu thương cũng tới đưa 4 cô gái đi.

Từ đầu đến cuối, Trương Dương không nói một câu nào với 4 người.

Trương Dương đưa thi thể Mạch Phi lên xe cứu thương rồi cùng rời đi. Mà đám cường giả đến cứu Vương Yến trừ đại hán áo đen đi theo bảo hộ Vương Yến, còn thì đều lưu lại xưởng xi măng.

Bọn họ đang tìm tòi mỗi một tấc nơi Trương Dương và Vu Cơ chiến đấu. Nhìn thấy từng khối từng khối bê tông vỡ vụn, mặt đất nứt nẻ, mọi người một trận hết hồn.

Lúc thấy cây cối hoa cỏ mấy km phạm vi xung quanh đều bị hủy diệt, mọi người cảm thấy áp lực khôn cùng.

Đây rốt cuộc là công phu gì thế?

Lại có thể phá hủy nhiều sinh mệnh thực vật như vậy???

Rõ ràng, một siêu cấp cường giả đã ngang trời xuất thế...

Có lẽ nhiều người nghĩ, chuyện này đến đây là xong. Nhưng không ngờ, mọi chuyện chưa chấm dứt ở đây. Sau khi cứu được Vương Yến, một cơn sóng giết chóc bắt đầu dâng lên...

Tất cả đám thành viên Yakuza tham gia bắt cóc mấy cô gái bị điên cuồng đuổi giết.

Đó là bị đuổi giết không kiêng nể gì.

Ở sân bay, bến tàu, khách sạn, làn sóng đuổi giết không hề ngừng lại, không chút nào che giấu. Tham gia tổ chức đuổi giết có hơn mười người, gần như toàn bộ tổ chức hắc đạo của Trung Quốc đều tham gia đuổi giết.

Hết thấy, đều là bởi vì Vương Yến.

Yakuza vĩnh viễn cũng sẽ không ngừng đến, chỉ bởi vì một người Vương Yến, thiếu chút mang đến ngập đầu tai ương cho tổ chức mấy trăm năm tuổi này.....

Mạch Phi kể cả sau khi chết, không ngờ vẫn còn thiết kế một cái bẫy cho Yakuza, một cái bẫy rất lớn!

20 ngày sau, 37 người mà Yakuza phái đến Trung Quốc toàn bộ đều bị giết.

37 kẻ này dù là trên mặt đất hay bị đuổi giết trên biển rộng bao la, nhưng cuối cùng không sót một kẻ nào!

20 ngày sau, thành viên Yakuza cuối cùng cũng mất liên lạc với tổng bộ Yakuza.

Dương nhiên, sự tình còn chưa chấm dứt!

Sự trả thù của Yến gia là lâu dài, trừ việc không tấn công Yakuza ở bản doanh Nhật Bản, còn thì Yakuza trên toàn thế giới đều bị đuổi giết.

Lần hành động này, cả c tổ chức sát thủ ‘Thần thoại thời đại’ cũng tham gia.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên giang hồ cây cỏ cũng là binh, tất cả tổ chức có liên quan đến Yakuza đều đứng ra cắt đứt hết quan hệ với Yakuza.

Yakuza đã phải chịu lần đả kích trầm trọng nhất trong mấy trăm năm qua. Các nhân vật quan trọng ở các nơi đều phơi xác đầu đường. Nổi tiếng nhất là vụ ở Đài Loan, một đầu mục Yakuza đi dự tang lễ một đầu mục xã hội đen Đài Loan, bị người giết chết. Chiếc đầu được treo cao cao trên cổng lớn cổ cung ở Đài Loan để thị chúng...

Sau lần đả kích nặng nề này, Yakuza cả nửa thế kỷ sau chưa gượng dậy nổi. Mãi đến 60 năm sau, Yakuza mới từ từ khôi phục nguyên khí.

Sự kiện lần này đã cho Yakuza một giáo huấn đẫm máu : “Có những người, không phải là Yakuza có thể động đến được!”

Có 2 bản ghi chép tên đặt ở hồ sơ bí mật của Yakuza. Trong đó thứ nhất là ..Mạch Phi, thứ 2 là Vương Yến. Chính vì 2 người này mà mang đến ngập đầu tai ương cho Yakuza, khiến thế lực ngầm ở Nhật một lần nữa biến chuyển....

Trong một biệt thự ở ngoại ô thành phố C, xung quanh hẻo lánh, Trương Dương, Lưu Bư cùng Tiểu Lý Tử đều tụ tập trong đó. A Trạch vẫn nằm hôn mê bất tỉnh trên salon không nhúc nhích.

Tầng 2 của biệt thự, trang bị 2 cái máy tính lớn, 2 cái máy đều có đường truyền riêng.

“Lưu Bư, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng quấy rầy ta. Lúc ta tiến vào mạng Internet, các người cần bảo vệ cho A Trạch an toàn!” Trương Dương vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Trương Dương, người nói, tiểu hòa thượng có biện pháp làm cho A Trạch thức tỉnh lại chứ?” Lưu Bư hỏi.

“Không chắc, nhưng ít nhất hẳn cũng có nhiều biện pháp hơn chúng ta. Giờ chỉ còn duy nhất cách này thôi...”

Trương Dương nhìn thoáng qua A Trạch trên ghế sa *** rồi xoay người đi lên lầu. Hiện tại, hẳn đem tất cả hy vọng đặt trên người Tiểu hòa thượng.

Đây đã là ngày thứ 5 kể từ khi ở xưởng xi măng trở về. Trừ việc tham gia lễ tang Mạch Phi, Trương Dương tránh mặt mấy cô gái. Hiện giờ hẳn thật sự không có tâm trạng mà hí hửng với họ. A Trạch làm cho tâm trạng Trương Dương luôn căng thẳng lo lắng không thôi...

Trương Dương cũng không rõ chính mình thần kinh vốn cứng cõi giờ sao lại trở nên yếu ớt như thế này.

Đem tro cốt của Mạch Phi mai táng ở mộ Lữ Phi xong, Trương Dương vẫn chìm trong suy tư...

Lễ tang của Mạch Phi rất đơn giản, tham gia có bọn Trương Dương 4 người cùng với 4 cô gái. A Trạch được Lưu Bư công đến. Lúc thấy chiếc quan tài màu đen bị đất vàng phủ kín dần...đường như tất cả ân oán tình cừ đều tan theo gió....

Ngay cả 4 cô gái từng bị Mạch Phi bắt cóc giờ cũng không hề căm hận Mạch Phi.

Không thể nghi ngờ, Mạch Phi là một nhân vật đầy bi kịch. Vì ‘Tình yêu’, hẳn giống như sao băng, thiêu đốt tính mạng bản thân mình. Không phủ nhận tính mạng của hắn quả là huy hoàng, không ai có thể trong thời gian ngắn làm được những chiến tích chói lọi như vậy, nhưng hẳn làm được!

Hơn nữa hẳn cũng thành công trong việc làm cho Trương Dương cùng 1 đám con gái vĩnh viễn nhớ kỹ hắn. Nhớ kỹ lúc chỉ mảnh treo chuông kia, là hắn bắn ra từng viên đạn n...

Có lẽ, mục đích của Mạch Phi chính là hi vọng có người nhớ đến sinh mệnh gần gũi nhưng huy hoàng của hắn.

Mục đích của Mạch Phi...vĩnh viễn là một bí ẩn!

Lúc đó trong lòng Mạch Phi đang suy nghĩ cái gì, không ai có thể đoán nổi. Nụ cười quỷ dị đầy tà khí kia của hắn, mãi in sâu trong óc bọn người Trương Dương.

2 chiếc máy tính đặt song song cùng chỗ, Trương Dương đồng thời khởi động cả 2.

Trương Dương chậm rãi từ trong ngực lấy ra chiếc hộp xanh đựng đĩa quang.

Chiếc hộp này độ cứng vượt xa sự tưởng tượng của Trương Dương. Trong lúc chiến đấu cùng nữ nhân kia, mấy lần chân khí đánh trúng chiếc hộp xanh này, nhưng một dấu vết nhỏ cũng không lưu lại.

Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộp đựng đĩa quang lạnh lẽo, Trương Dương bắt đầu chậm rãi đi vào trạng thái minh tưởng.

Hắn muốn tìm cách tiến vào mạng Internet.

Hắn phải đuổi Đại hòa thượng đi, tạo không gian cho Tiểu hòa thượng ra tay...

426. Chương 426 Không Thuộc Súng, Quyết Đấu Trên Internet.

Đối với việc dùng tinh thần lực để vào mạng, Trương Dương cũng không nắm chắc, lần trước tiến vào được là hoàn toàn ngẫu nhiên, cho nên đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Trương Dương vẫn chưa hành động.

Theo lý luận khoa học mà nói, Trương Dương không thể giải thích tại sao tinh thần lực con người có thể không cần thông qua môi giới mà trực tiếp tiến vào thế giới mạng.

Dường như, điều này không phù hợp với khoa học.

Vì để ngừa bất trắc, Trương Dương bắt đầu hấp thu năng lượng để chuẩn bị cho bất cứ tình huống xảy ra nào, sau khi cùng Vu Cơ chiến đấu, năng lượng tinh thể hóa của Trương Dương đã đạt tới hơn 80%, tỉ lệ này đối với Trương Dương hiện nay mà nói, quả thực là vô cùng trân quý, bởi vì sau khi năng lượng đạt tới 70% thì muốn tiến thêm một bước cũng vô cùng gian nan, Trương Dương sau một lần chiến đấu đã tiến thêm hơn 10% - có thể nói đây là một kỳ tích.

Trên thực tế, không riêng gì Trương Dương, bất cứ kẻ luyện võ nào khi đạt đến bình cảnh muốn tiến thêm đều vô cùng khó khăn, rất nhiều người cả đời cũng không thể tiến thêm một bước.

Đột phá bình cảnh không phải cứ chăm chỉ là được, còn cần trông vào thiên phú cùng kỳ ngộ.

Trương Dương khẽ giương tay, một tiếng nhỏ vang lên, bức màn màu lam sẫm lập tức bị xé rách, trong phòng chỉ còn màn hình máy tính tỏa ra ánh huỳnh quang.

Rõ ràng, hai tay Trương Dương hơi chuyển động, một quang mang màu vàng nhạt từ trong tay Trương Dương xuất hiện, đầu tiên là ngưng kết thành một lốc xoáy, lốc xoáy dần khuếch tán, dần dần, lốc xoáy đem toàn bộ thân thể Trương Dương bao lại, hình thành một lốc xoáy màu vàng lấy Trương Dương làm trung tâm.

Tốc độ của lốc xoáy càng lúc càng nhanh, chậm rãi, kim sắc từ từ biến mất, thay vào đó là một màu đen, bên trong màu đen đó còn kèm theo một chút kim sắc còn dư dật.

Màu đen đó càng ngày càng đậm, ban đầu hắc vụ chỉ hơi loang lổ, nhưng về sau càng ngày càng đen như mực, không chút tạp chất – một màu đen vô cùng tinh thuần, thậm chí nó còn khiến cả thân thể Trương Dương ngập trong bóng tối khôn cùng.

Càng lúc càng đậm, kim mang hỗn loạn đã biến mất, dường như đây là một hố đen sâu không lường được, hố đen này cắn nuốt hết thảy các năng lượng vật chất, ngay cả ánh sáng màn hình máy tính tỏa ra cũng trở lên vụn vụn, cảm giác vô cùng khó chịu, dù sao, trong ý thức của con người thì ánh sáng không thể sinh ra

cảm giác gấp khúc, vậy mà bây giờ điều đó đã thực sự xuất hiện, nó đã bị gấp khúc, tựa như một cái quai chèo bị vặn vẹo khi ta nhìn nó ở dưới nước.

Lần đầu tiên, Trương Dương chủ động dẫn đường cho tư duy trong ký ức, ngàn vạn trí thức, trí nhớ liên hệ với nhau hình thành một tấm lưới cực lớn...

Rõ ràng, tay Trương Dương trực tiếp cắm vào hệ thống mạng trên bàn, vỏ kim loại của hệ thống mạng tựa như bị sức nóng hòa tan, cứ nhiên cùng đoàn hắc vụ tối đen của Trương Dương hòa làm một thể.

“Xuy xuy...”

“Xuy xuy...” Tựa hồ cảm giác được một sinh mệnh trên mạng đang lẩn trốn, điên cuồng chạy, hơn nữa, trong lúc chạy còn phân liệt ra vô số thân thể để phân tán lực chú ý của Trương Dương.

Hiển nhiên, ngay lúc này, lão hòa thượng còn lợi dụng máy tính của Trương Dương để theo dõi hắn, gã không thể tưởng tượng được Trương Dương có thể lập tức tiến nhập vào trong thế giới mạng, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ có thể điên cuồng chạy, vì sợ bị Trương Dương truy tung nên không ngừng phân liệt ra một ít trình tự trí tuệ sơ cấp.

Nó đã tiếp cận với tốc độ ánh sáng.

Đây là một loại sinh mệnh giả thuyết.

Tại thế giới mạng rộng lớn, tinh thần lực của Trương Dương như một chiếc xe đua tốc độ cao, hồ đen tinh thần lực của hắn không ngừng cắn nuốt, tung hoành trên mạng, tất cả các sinh mệnh trí tuệ sơ cấp đều mê hoặc, chạy trốn chết, chạy điên cuồng trên internet, ý muốn thoát khỏi sự truy đuổi của Trương Dương.

Đương nhiên, Trương Dương vĩnh viễn không thể biết rõ ràng được sinh mệnh trí tuệ sơ cấp trên internet. Bởi vì, lão hòa thượng là một trí tuệ trình tự, hắn có thể tại vài giây phục chế ra ngàn vạn trí tuệ sơ cấp để mê hoặc Trương Dương, số liệu của hắn còn có thể giấu ở dưới biển để ẩn núp bất động.

Trương Dương là một con người, mà đại não của con người chỉ khoảng 1,4 kg, sức nặng không khác lắm so với 1 cuốn vở.

Đại não của con người có 80% là nước, trong đó 25% đã dùng làm đường phân bố ô xi nên não và các đường tuần hoàn bên trong, chứ không cung cấp dinh dưỡng. Con người ta sau khi đến 18 tuổi, vào thời kỳ phát dục thì đầu sẽ không lớn ra nữa, cho nên trí nhớ tồn trữ được trong đại não không có khả năng so với 1 cái laptop 4G dữ liệu.

Đương nhiên, trí nhớ con người không thể bì kịp một laptop 4G, bởi vì đại bộ phận tế bào não của con người cả đời đều ở trong trạng thái hôn mê, nếu có thể khai phá hoàn toàn các tế bào não, như vậy mỗi người đều trở thành Anhtan hết cả, nói như vậy, não bộ của con người vẫn là một lĩnh vực thần bí chưa được khai phá.

Trương Dương kế thừa trí nhớ của hơn 10 người, khiến cho trí nhớ bị hỗn loạn, may mà không bị vỡ đầu. Trên thực tế, tuy con người không thể so với máy tính nhưng sau khi khai phá thì cũng có thể đảm đương được chức năng giống như 1 laptop dung lượng 4G.

Tế bào não của con người mà có thể so với một máy tính dung lượng 4G thì không thể nghi ngờ là rất lớn, nhưng nếu so sánh với biển thông tin trên internet thì 4G này căn bản không tính là gì, quả thực không thể so sánh, không bằng 1 phần mười tỷ, trăm tỷ, ngàn tỷ, vạn triệu...

Trương Dương cường đại ở năng lực cắn nuốt chứ không phải truy tung.

Nếu Trương Dương có năng lực truy tung cường đại thì ngay ở lần đầu tiên hắn đã có thể đem đại hòa thượng ra cắn nuốt.

Chẳng qua nói đến năng lực cắn nuốt, Trương Dương không thể không có cảm giác tiếc nuối, vô số trình tự trí thức trí tuệ bị hắn cắn nuốt thì hắn chỉ có thể có đạt được thêm năng lượng nhỏ bé không đáng kể, nếu như có thể cắn nuốt trình tự rồi chuyển hóa thành trí thức thì hắn sẽ trở thành thiên hạ vô địch, đương nhiên, lấy đại não của hắn có thể tương đương với dung lượng 4G mà muốn đạt được toàn bộ trí thức như vậy thì khoảng cách với bệnh thần kinh của Trương Dương cũng không còn xa...

Rất nhanh, Trương Dương đã khổng chế phạm phi mấy ngàn kilomet trên thế giới mạng, hẳn phải vì tiểu hòa thượng mà cung cấp một sân khấu đủ lớn.

“Trương Dương, người đã lấy được đĩa quang?” – Tiểu hòa thượng đột nhiên xuất hiện trên màn hình máy tính, vẻ mặt hưng phấn.

“Ừm, người đã chuẩn bị tốt chưa?” Trương Dương gật đầu.

“Tốt lắm, tốt lắm, người chỉ cần đem đĩa quang bỏ vào máy tính là được” Tiểu hòa thượng mừng rỡ.

“Ừm, tốt!”

Hiện tại, đã tới lúc lấy ra cái đĩa quang sắc màu lục kia.

Trương Dương vươn tay, chậm rãi đem chiếc hòm màu xanh biếc mở ra.

Rất chân thực!

Một cỗ hung lệ chi khí cuồng dũng phun ra, may mắn, Trương Dương đã dùng thần công ‘Tiên Đạo Mạn Mạn’ để bảo vệ khắp phòng.

Hiện tại hoàn cảnh ở đây cũng không phải giống như ở trong tập đoàn Mây Trắng, nếu tin tức bên trong đĩa quang dưới tình trạng không bị trói buộc mà đào tẩu, rất có thể, Trương Dương vĩnh viễn không thể tìm trở về, chỉ cần làm cho tin tức này nhập vào trong thế giới mạng, thì chẳng khác du long nhập hải...

Trương Dương tin tưởng, chỉ cần cung cấp đủ thời gian cho đĩa quang này tiến hóa, ngay cả Đại hòa thượng kia cũng không có cách nào chế ngự nó.

Trương Dương chậm rãi đem thư tức lưu vào trong đĩa quang, sau đó đem đĩa quang bỏ vào trong hệ thống mạng.

“Xuy xuy...” Trong nháy mắt đã nhập vào trong thế giới mạng, hệ thống mạng phát ra âm thanh ở cường độ cao, lực lượng tinh thần ở trên internet có thể cảm nhận được một cảm giác vô cùng hân hoan, phần khởi khi được phóng thích, giống như một kẻ tù tội được thả ra khỏi ngục giam.

Tiểu hòa thượng đến đây!

Trương Dương cảm giác được, tiểu hòa thượng đằng đằng sát khí đánh tới, lập tức, hai cỗ trí tuệ trình tự bắt đầu quấn vào nhau...

Oành!

Trương Dương cảm giác đại não mình bị một biển tin tức khổng lồ đánh trúng, cảm giác bắt đầu mơ hồ, đại não ông ông trống rỗng.

Ngay trong nháy mắt thì... em GBồng!” một tiếng, hệ thống mạng phát ra âm thanh bạo liệt, ngay sau đó, một cỗ khối nhẹ bốc lên, khiến Trương Dương kinh ngạc chính là đĩa quang mà ngay cả nữ nhân kia đều không thể hủy hoại bỗng nhiên nứt vỡ làm vô số khối nhỏ, bắt đầu rơi xuống, tựa như từng viên bảo ngọc màu xanh biếc

Vật dẫn của trí tuệ trình tự kia hoàn toàn tiêu thất, nếu tiểu hòa thượng không thể chinh phục nó, cho dù là Trương Dương cũng không có cơ hội vây khốn lại trí tuệ trình tự kia.

Trương Dương mờ mịt mở to mắt, hẳn đã hoàn toàn mất đi liên hệ cùng hệ thống mạng.

Tiểu hòa thượng sẽ ra sao?

Đây là điều Trương Dương quan tâm nhất hiện tại, hiển nhiên, dường như tiểu hòa thượng muốn cắn nuốt trí tuệ trình tự kia để tự cường đại bản thân, nhưng Trương Dương luôn có một loại cảm giác, trí tuệ trình tự trong đĩa quang kia còn cường đại hơn so với tiểu hòa thượng.

Vì điều gì tiểu hòa thượng dám cùng một tồn tại mạnh hơn mình chiến đấu?

Rõ ràng, Trương Dương chưa thể tìm ra nguyên nhân.

Lần trước tại tập đoàn Mây Trắng, Lâm Tuyết Di đã nói qua, trải qua hơn 1 năm nghiên cứu, nàng đã phá giải ra một chút bí mật của đĩa quang, nhưng một số thành quả đầy đều đã bị tiểu hòa thượng tiêu thủy, như vậy, điều duy nhất có thể khẳng định là tiểu hòa thượng có biện pháp để chiến thắng trí tuệ trình tự kia...

Đích xác, suy nghĩ của Trương Dương không sai, chẳng qua sự tình phức tạp hơn so với suy nghĩ của Trương Dương rất nhiều.

Ngay tại lúc hệ thống mạng của Trương Dương bị bạo liệt thì mấy ngàn kilomet vuông trên mạng mà hẳn khổng chế đã bị hủy diệt, cơ hồ 60% trình tự trên máy tính đã bị phá hủy, nghiêm trọng đến mức ngay cả bản mạch cũng bị thiêu hủy, tổn thất này có thể lấy đơn vị hàng triệu để tính toán.

Đương nhiên, điều này vẫn chưa hết.

Tại Trung Quốc đại lục, sự phá hủy này còn tiếp tục kéo dài, nó giống như bệnh dịch lan tràn ra toàn thế giới, thời gian kéo dài 29 giây...

Thời gian 29 giây tuy là rất ngắn nhưng, tại trên internet thì chỉ cần 29 giây thời gian đã có thể lan tràn sự phá hủy đầy ra toàn bộ hệ thống internet.

Không ai hiểu được việc gì đang diễn ra, tựa hồ mỗi một máy tính, thậm chí ngay cả hệ thống đèn tín hiệu trên các ngã tư đường đều trở thành chiến trường.

Đại bộ phận vệ tinh quân sự toàn cầu đều bị mất đi tác dụng trong quãng thời gian ngắn, rất nhiều hệ thống mạng quân sự đều rơi vào trạng thái tê liệt.

Điều này chỉ xảy ra trong vòng 29 giây, nhưng nó diễn ra như ngày tận thế đến.

Hệ thống giao thông mất đi tác dụng.

Đèn tín hiệu mất tác dụng.

Tín hiệu di động bị hỗn loạn, bấm một dãy số quen thuộc nhưng lại có thể gọi nhầm sang cho một người khác, cũng có thể khiến cho hàng trăm người trò chuyện với nhau trong cùng một lúc.

Tín hiệu TV vệ tinh cũng trở lên thất điên bát đảo, tín hiệu TV của Trung Quốc xuyên đến Mĩ, Anh, lại trở lại Trung Quốc...

Hệ thống ngân hàng cũng bị hỏng, rất nhiều người nạp vào mấy trăm vạn nhưng rồi lại mất đi mấy trăm vạn một cách khó hiểu hoặc có thêm trong tài khoản một cách khó hiểu, tất cả chỉ xảy ra trong vòng 29 giây, 29 giây này sinh ra vô số triệu phú nhưng cũng làm cho vô số kẻ thành người không xu dính túi.

Vô số hệ thống thanh toán tự động mất đi hiệu lực, có khi cứ nhả tiền ra mà không cần xem xét.

Thị trường chứng khoán cũng trở lên điên cuồng, mọi người căn bản không thể có được số liệu chuẩn xác, một giây trước trúng, nhưng một giây sau đã lại ngã ngựa.

Mà tiếp theo, tổ chức quân sự toàn cầu đều đã trở lên vô cùng căng thẳng, rất nhiều căn cứ chiến lược đã rơi vào trạng thái cảnh giác cao độ, vô số tàu ngầm hạt nhân đã chuẩn bị chiến đấu.

Lần tai nạn này chỉ xảy ra trong 29 giây nhưng được gọi là 29 giây đen tối – đã đi vào sử sách nhân loại.

Không có ai biết được nguyên nhân nào tạo thành hậu quả nghiêm trọng đến vậy.

Những tổn thất này không thể thống kê hết, kinh tế toàn trái đất đã tổn thất hơn trăm tỉ, các hệ thống ngân hàng phải đến hơn nửa năm sau mới có thể khôi phục...

Rất nhiều dụng cụ quân sự đã bị hủy hoại.

29 giây này được gọi là “29 giây đen tối” hay còn được gọi là “tai nạn hệ thống mạng”

Vô số khoa học gia phân tích nguyên nhân vụ tai nạn lần này, nhưng cuối cùng cũng không giải quyết được gì, bởi vì không ai biết được nguyên nhân cụ thể.

Đương nhiên, vẫn có vô số dự đoán.

Trong đó, dự đoán được nhiều người đồng tình nhất là có một loại virus lan tràn trên mạng với một tốc độ cao khiến cho hệ thống máy tính toàn cầu tê liệt – đây cũng là dự đoán gần sát sự thật nhất.

Trên thực tế, Trương Dương đã đem đĩa quang phóng mấy lần, tiểu hòa thượng đã lợi dụng sự hiểu biết của mình với đĩa quang làm ưu thế để cản nuốt trình tự trí tuệ.

Cơ hồ, tiểu hòa thượng cản nuốt trình tự trí tuệ trong đĩa quang trong nháy mắt, đại hòa thượng đánh lại, hai trí tuệ trình tự xảy ra sinh tử chiến đấu.

Hai sinh mệnh trí tuệ trình tự liều mạng trên internet, liều mạng phân liệt sơ cấp trình tự cản nuốt lẫn nhau.

Ngay từ đầu, bọn họ đều cảm nhận được sự cường đại của đối thủ, nên bắt đầu dò xét lẫn nhau, mà biện pháp dò xét chính là tranh đoạt quyền hạn trên internet, quyền hạn này chính là hệ thống vũ khí, hệ thống ngân hàng, hệ thống bảo an, hệ thống vệ tinh, hệ thống đèn tín hiệu...

Tóm lại, chỉ cần là hệ thống có quyền tiến vào internet, đều trở thành thứ để bọn họ tranh đoạt.

Mỗi một chỗ đều trở thành võ đài để họ quyết đấu.

Chiến tranh trên internet bắt đầu tràn ngập cho dù không hề có mùi thuốc súng...

Tổn thất kinh tế lúc này có thể so với tổn thất do cuộc chiến thanh thế giới thứ nhất gây ra.

Đương nhiên, khác nhau duy nhất chính là một bên là tổn thất trên giả thuyết, một bên là tổn thất thật sự.

Loài người phát triển khoa học kĩ thuật cho tới hôm nay,

Vào thời điểm quyết định của cuộc chiến, ưu thế đang dần nghiêng về phía tiểu hòa thượng

Trên thực tế, trình tự trên đĩa quang màu mặc lục chính là mẫu thể của đại hòa thượng, nói cách khác, vào rất lâu trước kia, đại hòa thượng đã phân liệt ra từ trí tuệ trình tự bên trong đĩa quang màu mặc lục, mà tiểu hòa thượng thông qua chuyên gia máy tính hàng đầu đã phá giải các mật mã trong đĩa quang này, đó chính là trụ cột để tiểu hòa thượng cản nuốt trình tự trong đĩa quang.

Cuộc chiến tranh này tuy không có mùi thuốc súng, không đổ máu nhưng lại tạo thành tổn thất không thể đánh giá.

Điều này không khác gì hai con trâu húc nhau trong vườn nhà, tạo thành hậu quả to lớn.

29 giây sau, tại một biệt thự nào đó tại Nhật Bản, một tiếng nổ cực lớn phát ra từ căn phòng chứa đầy máy tính, tất cả các máy tính trong phòng đồng loạt bị mất mạng.

Đại Hà nghe thấy tiếng nổ này, liền với tốc độ mắt thường khó nhìn thấy chạy vội lên trên lầu, khi thấy toàn cảnh các máy tính trên bàn, rồi hình ảnh lão hòa thượng ủ rũ, sắc mặt Đại Hà trở lên ngưng trọng.

“Thế nào rồi?” Biểu tình Đại Hà trở lên ngưng trọng, uy nghiêm nhìn Đại hòa thượng.

“Bệ hạ, thần đấu không lại tiểu hòa thượng...?”

“Tại sao?” Đại Hà rung hai tay, một ngọn lửa màu vàng hừng hừng thiêu đốt trên không trung.

“Tiểu hòa thượng đã cản nuốt mẫu thể của ta, ta không thể chiến thắng hắn” Đại hòa thượng hoảng sợ nhìn ngọn lửa màu vàng trên tay Đại Hà.

“Cút, đồ vô dụng!” Đại Hà điên cuồng quát lớn một tiếng, hơn mười máy tính đều bị gạt ngang một cái, một trận tiếng nổ vang lên, ánh lửa thiêu đốt, trong không khí tràn ra mùi khét lẹt, hệ thống mạng tự động bắn ra một đĩa quang, đĩa quang có màu mặc lục, so với đĩa quang nằm trong tay Trương Dương thì đĩa quang này màu sắc nhạt hơn.

“Không có người, ta cũng sẽ thành công!”

Đại Hà nhe răng cười, gã rút đĩa quang ra khê khằng bỏ vào trong một cái hộp trong người, ánh mắt bắn ra quang mang kinh tâm động phách, cả người tản mát ra khí thế kinh người.

“Ái khanh, vào đi!”

“Thần có mặt”

Một người trung niên ứng lời bước vào, không ai nghĩ được người này chính là Thiên Hoàng đương nhiệm của Nhật Bản, càng không nghĩ đến đường đường là vua một nước lại thần phục một người ngoài, tự xưng là thần.

“Lập tức đẩy nhanh kế hoạch, trăm cần trong vòng nửa năm phải hoàn thành!” Thanh âm của Đại Hà vô cùng kiên định.

“Chỉ... chỉ là...” Thiên Hoàng Nhật Bản chần chờ một chút.

“Bốp” Đại Hà giang tay tát, thân thể Thiên Hoàng lập tức ngã văng đi, đụng phải cánh cửa mới dừng lại, trên trán tràn đầy máu tươi.

“Lần sau nói chuyện cùng ta mà còn ập a ập úng như vậy, bốn hoàng sẽ cắt lưỡi ngươi!”

“Dạ vâng...” Thiên Hoàng liên tục gật đầu, trong ánh mắt lóe lên một tia ngoan độc nhưng nhanh chóng biến mất.

“Nói!” Đáng tiếc, nét ngoan độc chỉ khê lóe lên nhưng cũng không thoát khỏi ánh mắt của Đại Hà, khoe miệng gã nổi lên một nụ cười nhạt.

“Bệ hạ, chúng ta có rất nhiều sắt thép dự trữ, hơn nữa gần đây chúng ta còn mua một lượng lớn sắt thép, trên cơ bản, những thứ chúng ta cần đã đầy đủ, nhưng chỉ là chúng ta hiện nay cần một địa điểm để hoàn thành nghiệp lớn của bệ hạ” Về mặt Thiên Hoàng lộ ra nét a dua, đâu còn khí độ của vua một nước.

“Hử?”

“Quốc thổ của thần quốc quá nhỏ, hơn nữa lại có sự đóng quân của nước Mỹ, nếu chúng ta muốn tại trong nước kiến tạo chiến hạm khổng lồ như vậy nhất định sẽ khiến các nước khác chú ý, có thể sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không bằng...”

“Hừ!” Đại Hà hừ mạnh một tiếng.

“Không bằng, chúng ta đem căn cứ chuyển sang một quốc gia khác để tránh tai mắt của người khác?” Thiên Hoàng thấy Đại Hà hừ lớn một tiếng, vội vàng nói tiếp.

“Ừm, đây là một ý kiến không tồi, một nước Nhật nhỏ nhoi, chật hẹp quả thực không thích hợp cho kế hoạch chế tạo đại hình chiến hạm”

“Thần có một đề nghị...”

“Ừm?”

“Sa mạc Sahara!”

“Sa mạc Sahara...”

Ngay trong lúc Đại Hà và Thiên Hoàng đang thương nghị, Trương Dương đã có thể dừng lại máy tính.

Sau khi máy tính lại được nối mạng, màn hình máy tính chợt lóe, vẽ mặt vô cùng đặc ý của tiểu hòa thượng hiện lên, mặt mày hồng hào, xuất hiện trên màn hình...

“Thắng?” Trương Dương nhìn về mặt đặc ý của tiểu hòa thượng, ngay lập tức đã có kết quả.

“He he, tiểu nạp tự thân xuất mã, tất nhiên là mã đáo thành công!”

Tiểu hòa thượng lộ ra bộ dạng tiểu nhân đắc chí làm Trương Dương mỉm cười, tiểu hòa thượng đã chữa trị rất tốt vết thương, trước đây không lâu nó còn bị lão hòa thượng đuổi giết không thôi trốn biệt một góc không dám đi ra.

427. Chương 427 Náo Tử Vong, A Trạch.

Ta cần sự trợ giúp của người!” Về mặt Trương Dương ngưng trọng, nói thẳng vào vấn đề.

“Nói đi, tiểu nạp thiếu ngươi một điểm nhân tình, chỉ cần có thể, tiểu nạp nhất định sẽ tận lực hoàn thành!” Tiểu hòa thượng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trương Dương thì cũng trở lên nghiêm túc, đây không phải chuyện dễ thấy ở tiểu hòa thượng.

“Thần kinh não bộ của A Trạch bị tổn hại, hiện tại hôn mê bất tỉnh, ta cần sự trợ giúp của ngươi”

“Biểu hiện của bệnh?” Tiểu hòa thượng khẽ nhíu hai hàng lông mày.

“Cả người phát sốt, hôn mê bất tỉnh, hơi thở hỗn loạn..”

“Xem ra có vẻ phiền phức, phỏng chừng là các dây thần kinh bên trong não bị tắc mạch máu, hoặc là...”

“Có biện pháp gì không?” Trương Dương chặn ngang câu nói của tiểu hòa thượng, hiện tại hắn chỉ cần đáp án, không cần phán đoán.

“Đại não của con người có khoảng 100 tỷ các tế bào thần kinh, mỗi ngày có thể ghi chép được 8600 vạn tin tức trong cuộc sống. Theo phỏng đoán, con người khi còn sống có thể nhớ được đến 100 tỉ tin tức, nếu đem hoạt động của đại não chuyển thành điện năng thì tương đương với công suất của 20 bóng đèn điện. Căn cứ vào phân tích hệ thống thần kinh con người thì các tế bào thần kinh não còn phức tạp hơn toàn bộ đường dây điện thoại lẫn internet ngày hiện nay 1400 lần. Mỗi một giây đại não con người lại tiến hành 10 vạn phản ứng hóa học bất đồng...”

“Phức tạp thế sao?” Trương Dương chưa từng nghĩ tới đại não của con người lại phức tạp đến vậy, không riêng gì hắn, trên thế giới, trừ bỏ một ít nhà khoa học chuyên nghiên cứu vấn đề này thì người khác cũng không chú ý đến những kiến thức này.

ƯƠThực phức tạp, trên thực tế, so với các bộ phận khác thì não người vẫn là bộ phận phức tạp nhất, hiểu biết mới chỉ ở mức sơ khai, mà tri thức của ta cũng là do nhân loại nghiên cứu mà có, cho nên...”

“Cho nên, ngươi cũng không có biện pháp?”

“Không, nếu như là ngày hôm qua thì chính tiểu nạp cũng không có biện pháp, nhưng đến hôm nay tiểu nạp hôm nay đã khác, mặc dù tiểu hòa thượng vẫn là tiểu hòa thượng, chẳng qua, he he...” Tiểu hòa thượng lộ ra vẻ mặt đắc ý.

“Ngươi đã tiến hóa?” Tinh thần Trương Dương rung lên, trở lên rất rõ ràng.

“Đúng, tiểu nạp đã căn nướ các số liệu bên trong đĩa quang kia, tuy rằng các số liệu này đã rất cũ nhưng vẫn mở ra các con đường để tiếp nhận rất nhiều các lĩnh vực tri thức mới, thông qua việc dung hòa các tri thức trong đĩa quang này... Ngươi mau chóng chuẩn bị một ít dụng cụ có quan hệ với não bộ, tỷ như dụng cụ sóng não đồ, có có CT, vân vân..., tiểu nạp còn cần một phòng nghiên cứu cỡ lớn...”

“Được, cho ta một tuần” Trương Dương mừng rỡ nói.

“Không cần một tuần, chỉ cần một bệnh viện lớn, các thiết bị đều có đủ, ngươi chỉ cần đem dụng cụ này liên kết với internet, tiểu nạp sẽ tiến hành trị liệu tổng hợp”

“Được, ta sẽ làm việc này ngay hôm nay, ngày mai là ngươi có thể bắt tay vào”

“Ừm, nếu thiếu tiền, cứ việc nói, tiểu nạp tuy nghèo nhưng cũng có một ít tiền”

“Ha ha, ta có tiền. Đúng rồi, tiểu hòa thượng, ngươi xem xem, vì sao giá kim loại lại đột ngột tăng lên?”

“Để tiểu nạp xem... A, tăng lên gấp đôi?”

Hình ảnh tiểu hòa thượng trên máy tính lộ rõ vẻ sợ hãi, đột nhiên màn hình chợt lóe, tiểu hòa thượng biến mất. Các số liệu hiện lên trên màn hình máy tính nhanh vô cùng, giống như thác nước vậy, chính đại não của Trương Dương có thể so với máy tính mà cũng không thể thấy rõ, hiển nhiên năng lực tính toán của tiểu hòa thượng lại tăng lên một bậc.

Có thể nói, hiện tại tiểu hòa thượng chính là thần trên internet.

“Không ổn, không ổn, không ổn rồi!” Nét mặt tiểu hòa thượng lộ rõ vẻ hoảng sợ, đây là lần đầu tiên Trương Dương nhìn thấy nét mặt này của tiểu hòa thượng.

“Sao vậy?”

“Theo quá trình tìm kiếm thì thấy được có người đang chế tạo chiến hạm vũ trụ...”

“Chúng ta có thể ngăn cản hẳn!” Trương Dương thở dài một tiếng, việc hẳn dự đoán rất cục đã trở thành sự thật.

“Đã quá muộn rồi, đã muộn rồi...” Nét mặt tiểu hòa thượng trở lên lo lắng.

“Sao lại muộn, cho dù hẳn đã có đủ sắt thép, nguyên vật liệu thì chúng ta vẫn có biện pháp ngăn cản bọn họ”

“Sai, theo số liệu ta vừa tra ra, số lượng tài liệu, sắt thép bọn họ cần đã đủ, hơn nữa rất nhiều thứ cũng không phải rất quan trọng, hơn nữa, đơn đặt hàng là trên toàn cầu, chẳng lẽ chúng ta phá hủy tất cả các nhà máy luyện kim trên toàn cầu

“Mấy chốt nhất chính là tất cả kim loại họ đặt hàng đều đã trả tiền, cho nên chúng ta không thể ngăn cản, hơn nữa vỏ ngoài của chiến hạm vũ trụ cùng các loại kim loại cho từng vị trí chúng ta không thể tra ra là nhà máy luyện kim nào chế tạo...”

“Ta nhớ rõ, một bộ linh kiện phi cơ đã đến mấy trăm vạn, chỉ là động cơ này không có nhiều, chỉ có một ít linh kiện như dầu, thân máy bay, cánh, các dụng cụ hàng không, động cơ, khí động học, cửa khoang, hệ thống chiếu sáng, cáp điện hàng không, trang bị khi cất và hạ cánh, ghế hàng không, bàn xoay, lá thép, bơm, van, ổ trục, bu lông và các loại đinh tán, linh kiện chuẩn, lớp cao su hàng không, thủy tinh hàng không, bình xăng, các hợp kim, sợi than, hệ thống dịch áp... lấy trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại của Địa Cầu chẳng lẽ có thể dễ dàng chế tạo ra một chiến hạm vũ trụ sao?”

“Người sai rồi, sai nghiêm trọng. Trên thực tế, trình độ chế tạo của Địa Cầu đã rất cao, khuyết thiếu chỉ là số liệu chế tạo và công nghệ tiêu chuẩn mà thôi. Người cũng biết một phi cơ cần một bộ linh kiện phải đến trăm vạn cái, nhưng mấy trăm vạn linh kiện này không phải là do một nhà máy chế tạo, dụng cụ quang học tất có xưởng chuyên trách chế tạo, bản mạch, động cơ tất nhiên cũng có nhà máy chuyên trách chế tạo sản xuất... Biện pháp mang tính chuyên nghiệp hóa đó khiến việc chế tạo ra các linh kiện tiêu chuẩn trên diện rộng trở lên dễ dàng...”

“Nói cách khác, chỉ cần đem một vài linh kiện hợp tiêu chuẩn ra làm mẫu, rất nhanh sẽ có thể chế tạo ra hàng loạt, cũng rất nhanh là có thể lắp ráp ra một chiến hạm vũ trụ?” Trái tim Trương Dương đập lên liên hồi, trong suy nghĩ của hẳn, hẳn vẫn cho rằng việc chế tạo ra một chiến hạm vũ trụ là một việc vô cùng phức tạp, một công trình vô cùng lớn, nào biết, trải qua phân tích của tiểu hòa thượng lại trở lên đơn giản như thế.

“Ồ trên lý luận là vậy!” Tiểu hòa thượng cau mày, tựa hồ đang làm một phép tính lớn “Ta có một chút không rõ, để chế tạo ra một chiến hạm vũ trụ cần rất nhiều người, hẳn lại có thể có nhiều người như vậy sao?” Trương Dương khó hiểu liền hỏi.

“Có lão hòa thượng ở đó, căn bản không cần người nào hết, trên thực tế, lão hòa thượng kia chính là đại não của chiến hạm vũ trụ kia, mà đĩa quang mà người đưa cho tiểu nạp cũng chính là một đại não của một chiến hạm... Có biện pháp rồi, ha ha!” Tiểu hòa thượng đột nhiên mừng như điên.

“Ừm?”

“Hiện tại, chế tạo một mẫu hạm vũ trụ thì vấn đề lớn nhất không phải là kỹ thuật, bởi vì trên địa cầu tuy mặt bằng kỹ thuật không cao nhưng lấy trình độ chế tạo hiện tại, cùng với bản vẽ và công nghệ đi kèm thì chế tạo một phi thuyền chiến hạm cũng không quá khó khăn, chẳng qua vẫn còn một khó khăn đó chính là thân của chiến hạm, theo số lượng sắt thép như phân tích thì người nọ muốn dồn sức làm một đại hình mẫu hạm, mà loại mẫu hạm này ít nhất cũng dài đến 2 kilomet, nếu lớn phải đến 10 kilomet, đây là đối với sản nghiệp chế tạo trên địa cầu, là không thể tưởng tượng, cho nên thực tế sẽ rất dễ dàng tìm ra...” Tiểu hòa thượng mừng rỡ đến phát cuồng.

“Đúng đúng, chỉ cần người khổng chế một ít vệ tinh theo dõi, thì một chiến hạm dài đến 2 kilomet tuyệt đối không thoát khỏi mắt người!” Trương Dương vuốt mông ngựa nói.

“Không, tiểu nạp không thể làm được!” Tiểu hòa thượng lập tức nói.

“Tại sao?” Trương Dương sững sốt.

“Thứ nhất, tiểu nạp không phải vạn năng. 2 kilomet thoát nhìn thì rất dài, nhưng nếu so với sự rộng lớn của địa cầu thì nếu muốn giấu kín một chiến hạm dài 2 kilomet cũng không khó. Thứ hai, có lão hòa thượng ở đó, đối phương khẳng định đã tính toán đến sự tồn tại của tiểu nạp, cũng có sự đề phòng, cho nên, dựa vào tiểu nạp để tìm kiếm căn cứ kiến tạo của bọn họ là không thể. Thứ ba, tiểu nạp từng nhiều lần mở không gian thông đạo cho người, nhưng người lại mặc kệ, cho nên đây là trách nhiệm của người... Đúng rồi, Trương Dương, tiểu nạp rất muốn biết, người vì sao không mở ra không gian thông đạo...”

“Đối đề tài khác được chứ?” Nét mặt Trương Dương bỗng trở lên lãnh đạm.

“Trương Dương, người có bệnh tâm lý nghiêm trọng...”

“Câm miệng!”

Rõ ràng, cả người Trương Dương đang dâng lên một cỗ sương mù màu vàng. Sương mù quấn quanh thân thể, tựa như một vàng sáng màu vàng, lại giống như vô số lợi kiếm, sắc bén vô cùng.

“Câm miệng thì câm miệng, tóm lại, hai người kia là do người mở ra không gian thông đạo rồi bỏ vào, tiểu nạp mặc kệ, nếu người không tìm được căn cứ kiến tạo thì chờ khi chiến hạm kia kiến tạo thành công thì sẽ có một số lượng người bị chết, người ta căn bản không cần một địa phương nhỏ nhỏ như địa cầu, cái bọn chúng cần là cả hệ thiên hà này, đây chính là thứ để giúp chúng phát triển..., người chuẩn bị tốt cho ngày mai đi, tiểu nạp sẽ lại đây xem xét tình huống cho A Trạch...”

Tiểu hòa thượng tựa hồ bực mình, lời còn chưa dứt, màn hình đã tối sầm đi – hẳn đã đi rồi.

Trong phòng trở lại yên lặng.

Trương Dương ngược cặp mắt lạnh lùng nhìn màn hình đã tối đen, kim mang trên người biến mất, chỉ còn lại một tầng hắc vụ, hắc vụ càng lúc càng đậm đặc, càng ngày càng ngưng kết.

Một lớp xoáy màu đen đang hình thành, quấn quanh cánh tay Trương Dương.

“Được rồi, được rồi... Đến đây, lần sau sẽ không được thế nữa, tiểu nạp không thích bị người khác uy hiếp..” Tiểu hòa thượng nổi giận dưng dưng xuất hiện trên màn ảnh, con người liếc qua cánh tay Trương Dương đang bị hắc vụ quấn quanh kia nhanh như chớp, tựa hồ có chút kiêng kỵ.

“Vì sao không để mấy người tướng quân đi tìm?”

“Điều này... Người không phải nói mạnh hơn sao? Cường đại hơn, nhất định phải chịu khảo nghiệm, còn chuyện nào thích hợp hơn chuyện này để khảo nghiệm?” Tiểu hòa thượng âm thanh nhỏ nhẹ, căn bản không thể thuyết phục được Trương Dương.

“Mặc kệ người có mục đích gì, lần này ta nghe người, ta sẽ nhanh chóng tìm được căn cứ kiến tạo chiến hạm vũ trụ rồi phá hủy nó, chẳng qua người phải giúp ta cứu A Trạch tỉnh lại trước đã”

“Được, một lời đã định! Đúng rồi, nhắc nhở người một chút, lão hòa thượng hiện tại đã mất đi quyền khống chế internet, nên có thể khẳng định, bọn họ sẽ không giao dịch thông qua internet, một ít thiết bị dụng cụ như sắt thép hợp kim sẽ không thể thông qua internet mà điều tra, bọn họ áp dụng phương pháp nguyên thủy nhất, cho người đến liên hệ trực tiếp, giống như người cải tạo gien và các phân tử khủng bố, bọn họ có phương thức liên lạc giống nhau...”

“Ừm, cảm ơn, Lưu Bư hần rất nhớ người, hần rất lâu chưa được chơi cờ năm quân...”

“...Ái, biết rồi...”

Ánh mắt tiểu hòa thượng liếc qua cánh tay tối đen của Trương Dương sau đó quay người, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trương Dương nhìn lại màn hình đã đen kịt, thở dài một tiếng.

Ta có bệnh sao?

Trương Dương day day huyết thái dương của mình, hẳn không muốn nghĩ tới vấn đề này, hiện tại, cứu tỉnh A Trạch mới là quan trọng nhất.

Trương Dương không biết, hẳn thủy chung đang trốn tránh một việc.

Thủy chung đang trốn tránh một thực tế.

Hẳn thủy chung không thể đối mặt với sự thực này.

Đương nhiên, trốn tránh không phải là một biện pháp... Bệnh viện Nhân Dân là lớn nhất, đây là một trung tâm chữa bệnh kèm theo nghiên cứu khoa học, dạy học và dự phòng bảo vệ sức khỏe, có được 1.0t cộng hưởng từ hạt nhân, tốc độ cao sắp xếp theo hình xoắn ốc ct, màu sắc b siêu rực rỡ, toàn bộ đều tiến hành phân tích một cách tự động hòa, các thiết bị trị liệu có hơn 400 thứ...

Các thiết bị tiểu hòa thượng nhắc tới, ở trong này cơ bản có đủ.

Trương Dương liền dùng một biện pháp đơn giản hữu hiệu mà cũng là ngu xuẩn nhất.

Trực tiếp đến bệnh viện quyên góp hai nghìn vạn cho việc nghiên cứu đại não con người. Điều kiện của Trương Dương chính là hẳn muốn mượn tất cả các dụng cụ liên quan đến não bộ trong vòng một giờ để làm một công tác nghiên cứu hàng đầu về não bộ, hơn nữa tất cả các dụng cụ này đều phải được nối mạng...

Quên góp một số tiền lớn đến vậy thì điều kiện gì thì các bệnh viện cũng đồng ý, huống chi, Trương Dương chỉ cần mượn trong vòng một giờ, không hề làm ảnh hưởng đến các công tác trong bệnh viện, dù sao, thời gian cũng ngắn.

Một lát sau, tất cả các công tác chuẩn bị đều đã sẵn sàng.

Một ít dụng cụ không có hỗ trợ internet đều được nối bằng sợi quang học, tất cả các dụng cụ tiểu hòa thượng cần đều có người chuyên trách trông giữ. Trên thực tế, toàn bộ bệnh viện đều bị giới nghiêm hoàn toàn. 20 bảo tiêu người da đen đang theo dõi bên ngoài, Lưu Bư hiện tại cũng cố gắng không gây loạn để giữ thể diện.

Nơi này, không thể nói là một cuộc sống tốt với Lưu Bư.

Trừ bỏ thời gian ở bên A Trạch thì cũng giống như trước kia, giao du với một đám cầu hữu, hiện tại Lưu Bư là nhân vật vô cùng nổi bật tại thành phố C.

Chỉ cần Lưu Bư ra mặt, tuyệt đối có bảo tiêu da đen đi theo hai bên, còn có một dãy dài xe hơi bóng nhoáng đi theo thành đoàn, hiện tại, Lưu Bư cơ hồ trở thành nhân vật thần tượng như Đạo ca ngày trước. Rất nhiều người cho rằng một tên hỗn đản không có tiền đồ hiện nay lại thấy được hi vọng

Tên Lưu Bư có thể sống tốt lại giàu có như vậy, quả là trời không có mắt mất rồi!

Sao lại trời không có mắt, ta đây là kì tài ngút ngời sao có thể so với những tên hỗn đản khác được. Hẳn tự nhủ.

Tất nhiên, ham muốn vinh hoa phú quý của Lưu Bư cũng đã được thỏa mãn rất nhiều, mấy hôm trước, nỗi niềm đau xót khi bằng hữu lên bàn mổ của hắn đã được an ủi rất nhiều...

Nếu không, Lưu Bư nói muốn cần người bảo hộ huynh đệ ở bệnh viện có tay nghề, lập tức có hơn 1.000 người cuộn cuộn không dứt tập quanh bệnh viện, cũng có rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn tại thành phố C còn xuất phong bao lì xì để an ủi Lưu Bư, chúc huynh đệ hắn giải phẫu thành công

Nhìn trong một đám đông lúc nhúc, Tiểu Lý Tử bĩu môi, vẻ mặt đầy coi thường, hẳn không rõ Lưu Bư vì sao muốn một đám phế vật như vậy đứng ngoài bệnh viện, nhưng nếu thực sự xảy ra ẩu đả thì những kẻ này là những kẻ giơ đầu chịu báng đầu tiên.

"Tiểu Lý Tử, ngươi cảm thấy có điều gì không ổn sao?" Trương Dương nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Lý Tử, lập tức đoán được tâm tư của hắn.

"Có tác dụng sao?"

"Vô dụng" Lưu Bư cười lên hô hố.

“Vậy người làm thế làm gì?”

“Tiểu Lý Tử, chú mày vẫn còn non quá, đây là lúc ta để chúng thể hiện lòng trung thành, cũng là để cho lão bản nhìn thấy lực ảnh hưởng của Lưu Bưư ta tại cái thành phố C này, nếu như là giang hồ cùng chí hướng thì sẽ tới xu nịnh Bưư ca ta, hử hử... Người xem...” Lưu Bưư phe phẩy xấp phong bao lì xì trong tay cười gian. Trên thực tế, trong túi Lưu Bưư cũng đã nhét đầy phong bao, khiến tất cả các túi đều phình ra.

“Cao, quả là cao kiến!”

Tiểu Lý Tử bình tĩnh, giơ ngón tay cái lên không ngừng khen ngợi Lưu Bưư, thuận tiện tiếp lấy phong bao trong tay Lưu Bưư.

Nhìn đồng tiền mừng mà Tiểu Lý Tử lấy ra bên trong, Lưu Bưư há miệng thở dốc, một câu cũng chưa từng thốt ra.

Ngay cả khi Tiểu Lý Tử và Lưu Bưư đứng ở ngoài cửa, thì Trương Dương lại rất khẩn trương nhìn các dụng cụ phía dưới A Trạch.

Các nhân viên bệnh viện không ngừng kiểm tra và lắp đặt các thứ, không ngừng gắn từng thiết bị lên trên người A Trạch, bên cạnh có một máy tính không ngừng nhấp nháy.

Trên thực tế, nhân viên bệnh viện đối với chuyên gia não khoa này đều vô cùng mịt mờ, bệnh viện phối hợp với Trương Dương, cơ hồ đã đem tất cả các chuyên gia sọ não của bệnh viện triệu tập đến đây, để phối hợp cùng Trương Dương.

Nhưng, bọn họ khi đem các loại dụng cụ này chuẩn bị xong xuôi, với vốn hiểu biết của họ lại không thể hiểu được mục đích của việc này.

Đương nhiên, bọn họ căn bản không biết, dụng cụ đã được nối mạng, một ít số liệu đang không ngừng truyền đến chỗ tiểu hòa thượng, toàn bộ máy tính trên thế giới đang không ngừng điên cuồng tính toán phân tích.

Máy tính của bệnh viện căn bản không thể thỏa mãn yêu cầu của tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng cần số liệu nguyên thủy của A Trạch, công việc phân tích lại nằm ở địa phương khác, rất nhiều người căn bản không thể tưởng tượng nổi, vì sao hệ thần kinh não bộ của A Trạch gặp phải tình huống nào. Tiểu hòa thượng trong thời gian ngắn ngủi đã tiến hành hơn ngàn triệu tính toán...

Đại não của con người vô cùng phức tạp, ngay cả tiểu hòa thượng cũng cần có thời gian.

Đại não người diện tích ước chừng 14m², chứa khoảng 140 triệu nơ ron thần kinh. Giữa chúng có sự liên hệ hết sức phức tạp, là trung khu hoạt động thần kinh cao cấp. Đại não thông qua tủy liên hệ với các thành phần bên dưới. Bên ngoài não được bao bởi màng não và dịch nuôi sống não, vừa có tác dụng cung cấp dinh dưỡng vừa có tác dụng bảo vệ. Máu cung cấp cho não thông qua động mạch ở cổ.

Tế bào thần kinh của não người so với toàn bộ thế giới điện thoại, internet hôm nay còn phức tạp hơn 140 lần. Mỗi một giây, đại não con người có thể tiến thành 10 vạn phản ứng hóa học bất đồng.

Nhiều tế bào thần kinh như vậy, chỉ cần có chút sai lầm, sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng, phải từ vô số dây thần kinh đó tra ra dây thần kinh mà A Trạch bị thương tổn, có thể thấy được đây là công việc to lớn nhường nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Điều khiến tiểu hòa thượng cũng không nghĩ tới chính là thời gian hẩn dự tính ban đầu so với thực tế đã không đủ, đã qua sáu tiếng đồng hồ, hẩn vẫn còn mò mẫm trong vô số dây thần kinh.

May mắn, khoa não của bệnh viện cũng không bận rộn, chỉ vì “nể mặt” mấy ngàn vạn tiền quyên góp nên cũng không thúc dục.

Trên thực tế, một số chuyên gia não khoa của bệnh viện cũng vô cùng ngạc nhiên, bọn họ đã từng kết luận chàng trai trẻ tuổi này sẽ phải sống như người thực vật.

Hơn nữa, bọn họ cũng vô cùng tò mò về Trương Dương, không rõ ý đồ của Trương Dương, trước mắt con người này trầm mặc ít không hề quay lại hỏi ý kiến đám chuyên gia bọn họ.

“Tích tích!”

Di động của Trương Dương kêu lên, vừa mở máy, một hàng chữ hiện lên: Để tất cả người của bệnh viện ra ngoài, tiểu nạp nói chuyện riêng với người.

“Thực xin lỗi, phiền mọi người ra ngoài một chút!” Trương Dương đi ra bên cửa rồi nói với đám chuyên gia não khoa.

“Ra ngoài, sao phải ra ngoài?”

“Bởi vì, tôi muốn trị liệu cho cậu ta nhưng không muốn các ông quan sát” Trương Dương lạnh lùng trả lời trực tiếp.

“Nhưng, đây là các dụng cụ của bệnh viện chúng ta, chúng ta có quyền được biết thành quả nghiên cứu của cậu” Một lão nhân tóc bạc trắng nghiêm túc nói.

“Tôi đã quyên tiền, cũng đủ để mua tất cả số đồ dùng liên quan đến não khoa”

“Nhưng....”

“Không nhưng nhị gì cả, mời ra ngoài!” Trương Dương lạnh lùng nói.

“Được được... Bản thân ta muốn nhìn một chút, cậu có cách nào để một người mà não đã chết có thể tỉnh lại...” Một chuyên gia não khoa tuổi còn trẻ cười nhạt.

“!”

Lời nói của chuyên gia này còn chưa dứt tiếng vang, cả người đã bị một cỗ lực lượng khổng lồ ném ra ngoài cánh cửa, ngã thật mạnh lên mặt đất.

“Nếu các ông còn không ra ngoài, tôi không ngại ném tất cả ra cùng một lúc!” Về mặt Trương Dương phớt lờ.

Vài chuyên gia não khoa liếc nhau một cái rồi vẫn đi ra ngoài. Bởi vì, có người đứng ở phía sau tấm cửa sắt này đang đi đến, đang nhe răng cười với bọn họ.

Vài chuyên gia không chịu rời đi, mà đứng ở bên ngoài chờ kết quả, bọn họ mệt mỏi vài giờ cũng chỉ là muốn nhìn một chút thành quả nghiên cứu của Trương Dương, bởi bọn họ vô cùng rõ, không ai nhàn rỗi đến mức ném mấy ngàn vạn ra ngoài cửa sổ làm trò chơi.

Đương nhiên, không ai tin tưởng Trương Dương có thể làm cho một người mà não đã chết tỉnh lại, bọn họ đều là bác sĩ đầu ngành, vừa nãy kiểm tra đã thấy rất rõ biểu hiện, người thanh niên kia không thể tỉnh lại...

428. Chương 428 Tử Thủ.

Rầm!” Cửa phòng bị Trương Dương đóng thật mạnh, trong phòng im lặng một cách đáng sợ, âm thanh phát ra từ các thiết bị hỗ trợ nghe rất rõ.

Ngay lúc cửa đóng, trong nháy mắt, tiểu hòa thượng liền xuất hiện trên màn hình máy tính, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Thế nào?” Trương Dương hỏi.

“Rất nghiêm trọng, não bộ của A Trạch chịu tác động quá lớn của ngoại lực, khiến cho 1721 dây thần kinh não bị tổn thương.

“Tác động của ngoại lực?”

“Kỳ thực, cũng chính là chân khí, võ công của A Trạch có khoảng cách quá lớn so với nữ nhân kia, không thể dùng chân khí bảo vệ não bộ, mà thời điểm lúc hai người gặp nhau, chân khí của nữ nhân kia tựa như

đao phong, đã đem thần kinh não bộ của A Trạch cắt thành hai phần, đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến A Trạch bị hôn mê bất tỉnh”

“Vậy ta cần làm thế nào?” Trương Dương nghe vậy liền hỏi.

“Hiện tại, người cần phải chữa trị từng dây thần kinh bị thương tổn của A Trạch, hơn nữa không thể xảy ra sai lầm dù là nhỏ nhất!”

“Chữa trị thế nào?” Trương Dương gật đầu.

“Người dung nạp tinh thần lực vào internet, tiểu nạp sẽ căn cứ vào một số dụng cụ thiết bị đồng bộ, lấy ra số liệu chỉ dẫn cho người, đúng rồi, Trương Dương, bên ngoài an toàn chứ?”

“An toàn?” Trương Dương không khỏi sửng sốt.

“Cần phải nhắc nhở người, bởi vì tinh thần lực của người trước hết cần dung nạp vào internet sau đó mới có thể trị liệu cho A Trạch, nên không thể bị bên ngoài quấy nhiễu, nếu không sẽ không thể tiến hành chữa trị liên tục thần kinh não bộ cho A Trạch, cho dù có chữa trị cũng tuyệt đối sẽ để lại di chứng, bởi vậy, chúng ta cần trị liệu theo số liệu đồng bộ, đại não con người trong nháy mắt có thể xảy ra thiên biến vạn hóa...” Tiểu hòa thượng vẻ mặt ngưng trọng nói.

Trương Dương gật đầu, sau đó đi ra bên ngoài.

“Lưu Bư, Tiểu Lý Tử!”

“Đây!”

“Đây!”

Hai người này vốn đang đứng canh ngoài cửa, nghe vậy liền nhanh chóng hồi đáp.

“Ta muốn chữa trị cho A Trạch bây giờ, không thể bị quấy nhiễu, các người để ý xung quanh, bắt luận người nào, chỉ cần muốn tiếp cận phòng bệnh, giết không tha!”

Ánh mắt Trương Dương sắc bén như đao, trước tiên đảo qua Lưu Bư cùng Tiểu Lý Tử, sau đó rơi vào đám chuyên gia não khoa.

Rõ ràng, không khí lúc này đã trở nên lạnh lẽo, một cỗ sát khí ẩn hiện trong không khí, vài vị chuyên gia não khoa không khỏi rùng mình...

“Giết không tha!”

“Giết không tha!”

Tinh thần Lưu Bư và Tiểu Lý Tử cùng chấn động, nghe thấy tin tức có thể trị liệu cho A Trạch, máu huyết trong người cả hai sôi trào lên.

“Tốt, ta bắt đầu đây!” Trương Dương gật đầu, hần tin tưởng Tiểu Lý Tử và A Trạch đủ sức để ngăn cản Vu Cơ tiến công, mà Vu Cơ hiện nay bị cụt một tay, huống chi Vu Cơ hiện nay có lẽ đang chữa thương, cho nên khả năng tới đây phá đám là không lớn.

“Người yên tâm, cho dù là một con ruồi hay một con kiến cũng không thể tới gần phòng khám!” Tiểu Lý Tử đầy tự tin nói.

Trương Dương gật đầu, khẽ mỉm cười rồi đóng cửa phòng.

Lưu Bư và Tiểu Lý Tử lập tức đề cao cảnh giới, khống chế tinh thần lực bao trùm phạm vi mấy trăm mét.

Điều khiển cả một đám bác sĩ trơn mắt há mồm chính là hai người này thực sự giết chết cả mấy con ruồi bọ sâu kiến.

Lưu Bư ngồi xổm trên mặt đất, đôi mắt như ngọn lửa đang tìm con kiến, cứ thấy con kiến nào là lấy ngón tay cái di chết. Mà Tiểu Lý Tử thì tập chung vào mấy con côn trùng bay trên không, thấy là giơ tay vỗ chết, ánh mắt đầy hung quang liếc nhìn đám chuyên gia não khoa, hận không thể vỗ chết cả đám bác sĩ não khoa này.

Sát khí tràn ngập ngoài hành lang, khiến mấy chuyên gia kia sợ tới mức thu rúm người lại phía cuối hành lang, bảo trì khoảng cách hơn 20 mét với Lưu Bưu và Tiểu Lý Tử. Hiện tại, tuyệt đối bọn họ không rời đi, bọn họ đều muốn tận mắt quan sát xem Trương Dương có thể cứu sống thiếu niên đang hôn mê kia tỉnh lại hay không...

Làm một chuyên gia não khoa, ai cũng muốn được nhìn thấy kỳ tích xuất hiện!

Sau khi vào phòng, một tay Trương Dương khẽ rung lên, trên tay trái lóe ra một cổ kim mang, sau đó một cổ hắc vụ lại bắt đầu trùm lấy cánh tay, khiến cho cả cánh tay đều biến mất.

Rất chậm rãi, đoàn hắc vụ kia ngày càng đậm, ngày càng dày, đen như mực, xung quanh cánh tay như có một dòng nước đang chảy, vô cùng quỷ dị.

“Xuy!”

Một âm thanh nhỏ tới mức không thể nghe thấy, cánh tay kia của Trương Dương nhẹ nhàng duỗi ra, chỉ thấy vỏ kim loại của hệ thống mạng dần dần bị hòa tan, biến thành một màu đen kịt, cả cánh tay và hệ thống máy tính hòa vào nhau tạo thành một thể màu ngăm đen, trong đó tràn ngập một đoàn lực lượng quỷ dị khó lường.

“Xoát!”

Tiểu hòa thượng biến mất, mặt khác, trên màn hình máy tính các số liệu xuất hiện với tần suất khủng khiếp, vô số kí hiệu đại biểu cho thần kinh não không ngừng lóe lên một cách quỷ dị, ở phía sau, tinh thần lực của Trương Dương đã cùng các số liệu tiểu hòa thượng cung cấp hòa thành một thể.

Chậm rãi, mồ hôi Trương Dương bắt đầu nhỏ giọt trên trán.

Chữa trị các dây thần kinh trong não so với tưởng tượng của hắn còn phức tạp hơn rất nhiều, cái này không khác một đại hán cầm dao mổ heo đi khắc hoa, có thể thấy được công nghệ này yêu cầu trình độ khó khăn đến nhường nào.

Hơn 1700 dây thần kinh não bộ bị tổn thương khiến A Trạch không thể tự động chữa trị, phải cần đến sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Chân khí của Trương Dương đã thu nhỏ lại đến mức mắt thường không thể nhận ra, vô cùng cẩn thận di chuyển trong não bộ A Trạch, không dám chệnh mảng chút nào.

Trong phòng bệnh, ngoại trừ một số dụng cụ khi hoạt động phát ra tiếng động, còn lại đều im lặng một cách quỷ dị.

Tiểu hòa thượng điên cuồng tính toán, đem kết quả tính toán thông qua liên kết internet đưa vào đại não Trương Dương...

Thời gian từng giây trôi qua.

Tiểu Lý Tử và Lưu Bưu đứng bên ngoài đột nhiên cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu, tựa như thời tiết thay đổi, trước khi mưa, trời vô cùng oi bức.

Nguy hiểm!

Một cảm giác nguy hiểm tràn ngập khắp hành lang, mấy chuyên gia não khoa mồ hôi đã toát ra như tắm, cả người ướt đầm, tựa hồ không khí đột nhiên nóng lên vô cùng...

Đột nhiên, ánh mắt Tiểu Lý Tử trở lên vô cùng sắc bén, tựa như một lưỡi đao bắt về phía đầu bên kia của hành lang. Đúng là chỗ cầu thang máy, tại hành lang sâu thẳm kia, phẳng phất có mảnh thú đang chậm rãi tới gần, khí tức nguy hiểm càng lúc càng dày đặc...

Gần!

Càng lúc càng gần!

Đột nhiên, tại phía cuối hành lang lờ mờ bỗng xuất hiện hai người, hai người rất đặc biệt.

Một người mặc đồ tây màu đen, bên trong mặc sơ mi trắng, đang vịn vào cà vạt, giày da bóng lộn, mái tóc được chải rất công phu, râu được cạo rất kĩ. Người này ước chừng độ trên dưới năm mươi, bước đi ổn định, từng bước đều gây ra cho người khác loại cảm giác áp lực kinh tâm động phách.

Một người cao gầy da ngăm đen, mặc một trường bào màu trắng tuyết phủ trùm từ trên xuống dưới, đôi khăn trùm đầu giống như tín đồ Hồi giáo tại Ấn Độ. Tiểu Lý Tử cùng Lưu Butu cũng không biết nhiều về tín đồ Hồi giáo, nhưng có thể xác định đây không phải người Đông Nam Á, gã cũng đã trên dưới năm mươi, nước da ngăm đen kết hợp với trường bào màu tuyết trắng, khiến cho người ta có một cảm giác âm sâm...

Hai người dường như đột nhiên xuất hiện ở hành lang bệnh viện.

“Đứng lại!” Tiểu Lý Tử cao giọng, bước lên trước rồi hét lớn, mà cả người Lưu Butu căng lên, tựa như một ông thần giữ cửa, cặp mắt như chuông đồng hung hăng nhìn về phía hai người, hung quang tỏa ra bốn phía. Mấy chuyên gia não khoa đã rúm hết vào một góc, hiện tại bọn họ rất muốn chạy đi, nhưng bây giờ có muốn đi cũng không đi nổi. Bốn người phát ra khí thế cường đại khiến cho bọn họ tay chân bủn rủn, cả người run lên bần bật.

“Người bảo ta dừng lại?” Người đàn ông mặc tây trang khẽ cười, bước chân vẫn không dừng lại, bước từng bước lại gần, mỗi bước đều tạo ra áp lực tâm lý cực lớn cho Tiểu Lý Tử, mà người đàn ông giống như một tín đồ Hồi giáo kia lại dường như không để ý tới Tiểu Lý Tử, hai chân phía dưới trường bào bước đi rất có tiết tấu, không hề bị ảnh hưởng từ ánh mắt của Tiểu Lý Tử.

“Người có biết phép tắc của cường giả không?” Tiểu Lý Tử bị khí thế của hai người lấn át, lùi về đằng sau một bước.

“Phép tắc cường giả?!” Hai người nhìn nhau, cả hai cơ hồ đồng thời dừng lại, tựa hồ phép tắc cường giả này vẫn có ước thúc rất lớn với họ.

“He he, nơi này có người thường, các người muốn khai chiến trước mặt người thường sao?” Về mặt Tiểu Lý Tử đầy giả hoạt.

“Nếu thế thì sao?” Gã đàn ông mặc tây trang khẽ nhếch mép.

“Ha ha, không được hay cho lắm, nếu người dám làm thương tổn bọn họ, ta cam đoan người sẽ không thể còn sống mà rời khỏi Trung Quốc, hơn nữa, nơi này là bệnh viện, nếu chúng ta đánh nhau mà không kiêng nể gì thì sẽ gây thương vong cho người bệnh, người cho rằng cường giả Trung Quốc sẽ bỏ qua cho người?” Tiểu Lý Tử gian hoạt cười nói.

“... Chúng ta có hai người, cường giả Trung Quốc không hề đoàn kết, bản thân ta cũng không tin cường giả Trung Quốc có thể làm gì chúng ta” Gã mặc tây trang trước tiên là sừng sốt, sau đó cười to. “Ha ha, xem ra lời khuyên vừa rồi không có tác dụng với các người, nếu ta cho người biết, vài ngày trước tại thành phố C này đã xuất hiện sáu cường giả, người có tin không?”

“Sáu người!” Gã mặc tây trang đồng tử nhanh chóng co lại, giọng nói đầy châm chọc “Theo tin tức ta biết, đã hơn 18 năm, tại Trung Quốc chưa từng có kiểu cường giả tập chung với quy mô lớn như vậy, người tưởng chúng ta tin lời nói dối này?”

“Ha ha, nếu người không tin, người có thể phóng xuất khí tức cường giả của mình xem, ta cam đoan không đầy 10 phút, nơi này sẽ bị cường giả vây quanh, ta cho người biết một bí mật...” Tiểu Lý Tử tỏ vẻ thần bí nói.

“Bí mật gì?” Gã mặc tây trang chần chờ một chút rồi hỏi.

“Lần này nhóm cường giả tập chung tại thành phố C là vì Vương Yến...”

“Vương Yến!”

Sắc mặt hai cường giả khẽ biến, liền lùi lại một bước, hiển nhiên, bọn họ tin tưởng, nếu trên thế giới này gia tộc nào có thể triệu tập một lúc 6 cường giả, thì đó phải là gia tộc của Vương Yến.

“Đúng, Vương Yến!” Tiểu Lý Tử làm bộ cáo mượn oai hùm, vẻ mặt đầy đắc ý.

“Người đang cố kéo dài thời gian?” Gã mặc đồ tây sắc mặt lại khẽ biến đổi.

“...” Tiểu Lý Tử bất ngờ không kịp đề phòng, bị hấn hởi đến trợn mắt há mồm.

Rất rõ ràng, sát khí ngày càng lan tràn trong không khí, cả nơi đây bỗng rét lạnh.

“!”

Gã mặc tây trang đánh một quyền về phía Tiểu Lý Tử, tạo thành một trận cuồng phong trong không khí, Tiểu Lý Tử tuy vẫn chăm chú phòng bị, nhưng rốt cuộc vẫn bị mất đi tiên cơ, một quyền đỡ lại không đủ lực, thân thể bị lực lượng khổng lồ chấn bay lên, rơi xuống mặt đất phía xa xa, “bồng!” một tiếng, ngã xuống ngay gần chỗ đám chuyên gia não khoa, khiến bọn họ sợ co rúm người lại.

“Bồng!” Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Ngay lúc Tiểu Lý Tử bị đánh bay, Lưu Bưu đã xuất quyền, quyền nặng như núi nện lên trên người gã mặc tây trang, một quyền này Lưu Bưu súc thể đợi phát đã lâu, hơn nữa lại nắm bắt thời cơ vô cùng tốt, vừa vặn lúc gã kia phát ra hết lực, chưa kịp phục hồi, đây chính là lúc đầu quyền của Lưu Bưu tới, đánh hấn bay lên cao ba mét, cả người đụng phải trần nhà, rơi xuống phía cầu thang, có thể thấy được quán tính lớn đến mức nào.

Kỳ thực, nói thì dài, trên thực tế mọi việc diễn ra chỉ trong chớp mắt, ngay lúc Lưu Bưu đánh trúng gã mặc tây trang thì tên ngăm đen ăn mặc theo lối tín đồ Hồi giáo cũng xuất thủ, thủ trào màu đen dưới ánh đèn lại trở lên sáng bóng, không giống như tay con người, bất luận kẻ nào bị một trào này túm lấy chỉ sợ rằng sẽ gãy toàn bộ xương cốt...

“Bồng!”

Lại mà một quyền cực nặng, lúc đầu Lưu Bưu xuất ra quyền phải, bây giờ lại là quyền trái; chẳng qua, lúc này đây vận khí Lưu Bưu cũng không được tốt như nầy, bởi vì đây là một trào toàn lực của cái tên ‘Hồi giáo’ này, hơn nữa hấn cũng là một cường giả còn Lưu Bưu lại không phải, cho nên khoảng cách đôi bên ngay lập tức lộ rõ.

“Phốc!”

“Rắc rắc...”

Lưu Bưu phun ra một ngụm máu, bởi vì đang đứng trong nhà, nên thân thể to lớn đập mạnh vào tường, khiến mấy đồ gốm sứ bên cạnh vỡ hàng loạt.

“Đến đây nào!” Lưu Bưu lau máu tràn ra khóe miệng, nhe răng cười. Gã mặc tây trang nhân lúc người chưa rơi xuống đất liền mượn lực đập lên vách tường vọt tới, cơ hồ đúng lúc Tiểu Lý Tử cũng như điều hâu xoay người chạy tới.

Bốn người kìm giữ nhau, ánh mắt dán chặt lên đối thủ.

Nhiệt độ trong không khí điên cuồng gia tăng, đầy nóng, đầy áp lực, giống như bên trong một cái lò vậy, mấy chuyên gia não khoa hoảng sợ nhìn bốn người, biểu tình trong mắt lộ rõ vẻ không thể tin. Có đánh chết họ cũng không thể tin một người có thể nhảy cao đến ba mét...

“Người cũng là cường giả?” Về mặt gã mặc tây trang lộ rõ vẻ khiếp sợ.

“He he, cảm ơn lời khen tặng, ta chính là một trong sáu cường giả” Về mặt Tiểu Lý Tử ngạo nghễ, khí thế bề ngênh thiên hạ, biểu tình xấu xa đáng khinh lúc trước đã hoàn toàn biến mất.

“Người sắp đột phá cảnh giới cường giả?” Gã tín đồ Hồi giáo trầm mặc ít nói đột nhiên dùng tiếng phổ thông rành rọt hỏi Lưu Bưu.

“Đúng, sau khi đại gia đánh với người một trận, sẽ thành cường giả!” Lưu Bưu cười ha hả, đôi mày rậm nhướng lên, vô cùng uy mãnh.

“Đáng tiếc, người không còn cơ hội” Gã mặc trường bào cười nhạt, cả người trong lúc đó tỏa ra khí thế kinh người, trong phạm vi ba mét có cảm giác hấn giống như một mặt trời, thân thể như bị lọt vào trong sa mạc nóng bỏng, khó chịu vô cùng.

“Đến đây đi, chỉ cần Bưư đại gia còn sống, các người đừng hòng bước qua cánh cửa này” Song chưởng Lưu Bưư mở ra, đột nhiên trở lên to hơn gấp đôi, cả người nổi lên từng thớ thịt như những chiếc rễ cây chẳng chịt khùng bố, cả đám chuyên gia não khoa nhìn thấy vậy đều xuýt rớt cả tròng mắt, điều này đã thoát khỏi phạm trù khoa học.

Chuyển động!

Cả hai cường giả đều không do dự, trong lúc này cả hai giống như những hai thanh kiếm rời vỏ.

Mũi kiếm nhắm thẳng vào Tiểu Lý Tử và Lưu Bưư.

Khoảng cách vốn không đến mười thước, nhưng thân thể hai người không khác một đoàn khói hình kiếm, chỉ còn lại tàn ảnh đằng sau...

“Phốc!”

“Phốc!”

“Phốc!”

Trong không khí vang lên tiếng giao kích kịch liệt, nhóm bác sĩ não khoa không nhìn thấy động tác của bọn họ, chỉ nghe thấy âm thanh tay chân chạm vào nhau, tất cả đều nhanh như chớp, khiến mọi người hoa cả mắt.

Mỗi tiếng va chạm đều khiến đám chuyên gia não khoa cảm thấy kinh hồn.

Đương nhiên, bọn họ không biết lời nói ban đầu của Tiểu Lý Tử cũng tạo ra hiệu quả nhất định, hai cường giả do không muốn làm thương tổn đến người thường nên tận lực khống chế lực công phá tại một khoảng cách nhất định, nếu không đám chuyên gia não khoa kia đã bị chân khí tỏa ra cắt thành mảnh vụn.

Trên thực tế, đó cũng là kế sách của Tiểu Lý Tử, do chịu ảnh hưởng của Vi Tiểu Bảo, nên ngay từ đầu Tiểu Lý Tử đã lợi dụng phép tắc cường giả để ước thúc đối phương, nếu đối phương ra tay không chút kiêng kỵ thì lực công phá sẽ ảnh hưởng đến tòa nhà này, khi ấy tất sẽ ảnh hưởng đến quá trình chữa thương của Trương Dương cho A Trạch.

Chẳng qua, còn một nguyên nhân sâu xa bên trong nữa, hai cường giả này là đồng minh với Đại Hà, Đại Hà lại là chỉ huy của hai người bọn họ, Vu Cơ ra lệnh cho hai người truy sát Trương Dương, điều này khiến hai người không có lối thoát, làm việc cũng không tận lực.

Đủ loại nguyên nhân, khiến cục diện bốn người tạo thành thế giằng co.

Việc này đối với Tiểu Lý Tử và Lưu Bưư quả là không tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng, tuy Tiểu Lý Tử là cường giả, nhưng Lưu Bưư lại không phải, tuy Lưu Bưư đã tiếp cận rất gần với cường giả nhưng vẫn chưa phải cường giả, đây chính là điểm khác biệt, hình thành sự cách biệt về thực lực không thể dùng cấp bậc để tính toán.

Ở trong mắt cường giả, bất luận võ công của người thường có lợi hại ra sao, cũng không chịu nổi một đòn.

Hai cường giả này cũng có suy nghĩ đó, nhưng càng đánh càng khiến họ kinh ngạc, càng đánh càng phát hỏa.

Tiểu Lý Tử là cường giả, khó chơi là điều đương nhiên, nhưng Lưu Bưư lại là một người thường, vậy mà lực kháng cự lại mạnh đến mức đáng sợ, ngay sau khi bị đánh cho học máu lại có thể bật dậy chiến đấu tiếp.

Hai người tất nhiên không thể biết được, khả năng lợi hại nhất của Lưu Bưư là năng lực chịu đòn, lúc còn ở trong hang động, mấy mảnh thú tiền sử nặng cả tấn còn bị Lưu Bưư đánh cho tơi bời mà chạy, có thể thấy thân thể của Lưu Bưư cường hãn cỡ nào.

Rốt cục, sự kiên nhẫn của hai cường giả cũng đến cực hạn, bọn họ bị căn ngoài này đã 20 phút...

“Dừng lại!” Gã mặc tây trang đột nhiên lùi lại đằng sau, quát dừng.

Gã mặc trường bào thấy đồng bọn lùi lại thì cũng lập tức lui ra sau, bọn họ đang chiếm ưu thế lên tiến thối đều dễ dàng.

“Niệm tình các người tu luyện không dễ, một tên đã tiến nhập thế giới cường giả, một tên sắp đột phá cảnh giới cường giả, nên tha cho các người một mạng, biết khôn thì tránh ra!” Gã đàn ông mặc tây trang nét mặt bạo ngược, nét tao nhã ban đầu sớm đã biến mất.

“He he, ta thấy không phải vì chúng ta, mà là Vương Yến...”

“Hừ, không biết tốt xấu!”

Gã mặc tây trang như bị nói trúng tim đen, gã vuốt tóc dựng đứng lên y hệt lông con nhím, từng bước tiến về phía Lưu Bưu, mỗi bước đều khiến người ta cảm thấy đất rung núi chuyển, khiến cả bệnh viện chấn động, đám chuyên gia não khoa thì càng hoảng sợ, vô cùng khiếp đảm...

Ngay lúc đó, toàn bộ người trong tòa nhà đều chạy đi sơ tán, họ tưởng rằng đang xảy ra động đất.

“Nào hãy cho ta xem, thân thể người cường hãn thế nào!”

“Đến đây đi, Bưu đại gia sẽ cho người biết, ta tuy không phải cường giả, nhưng cũng không sợ người, Tiểu Lý Tử, tránh ra!”

Lưu Bưu cười ha hả, gân cốt toàn thân chuyển động, mỗi thớ gân thịt dường như chứa đựng lực lượng vô cùng, vô cùng kinh người.

“Lưu Bưu!” Tiểu Lý Tử hô to.

“Tiểu Lý Tử, ta một tên mi một tên!” Lưu Bưu trừng mắt. “Được...” Tiểu Lý Tử chần chừ một chút, lập tức hiểu ý đồ của Lưu Bưu, hiện tại, Lưu Bưu đang cố kéo dài thời gian.

429. Chương 429 Không Thể To Hơn Được.

Cơ hồ, không hẹn trước mà cả gã mặc trường bào vào Tiểu Lý Tử đều tự lui về đằng sau năm mét, vốn hai người đã đứng cách nhau mười mét, lần này mỗi người lùi năm mét, khiến khoảng cách giãn ra thành 20 mét, đây là khoảng cách có thể tiến cũng có thể lui.

“Giết!”

Gã mặc tây trang dường như nhìn thấu ý định của Lưu Bưu, nên cũng không chậm trễ, hét to một tiếng, trực tiếp đâm một quyền về phía Lưu Bưu.

“Bồng!” một tiếng, dường như không khí chịu sức ép mà nổ mạnh, khí lãng tỏa ra hơn ba mươi mét, khiến màng nhĩ nhóm chuyên gia não khoa ong lên.

Mấy người chuyên gia này đều là đàn ông nhưng hiện tại lại không khác những đứa trẻ, trên mặt tràn đầy sợ hãi, dường như đây chính là ngày tận thế.

“Phụt!”

Một ngụm máu phun ra, Lưu Bưu va rất mạnh lên trên cánh cửa khiến từng mảng bê tông lớn rơi xuống, cánh cổng đã bị tàn phá đến thảm hại, thân thể Lưu Bưu nằm bẹp trước cánh cổng, quần áo rách nát tơi bời, vô cùng thê thảm.

“Tránh ra!” Gã mặc tây trang nhe răng cười.

“Khụ... khụ... người bảo ai... tránh ra?” Lưu Bưu ho ra một ngụm máu tươi, vịn vào cánh cổng đứng lên, cười nhạo: “Ta thấy người không giống cường giả mà giống đàn bà hơn, hề hề, dùng sức một chút xem nào, người định gài ngựa cho Bưu đại gia hả?”

“!”

Bồng!

“Lưu Bưu...!”

Hai cú va chạm thật mạnh, trong không khí xuất hiện từng vòng gợn sóng; ngay sau đó hai sóng tương giao bộc phát ra từng tiếng nổ liên tiếp.

Tiểu Lý Tử cơ hồ xuất động cùng lúc với gã mặc tây trang, nhưng tên da đen mặc trường bào kia cũng không đứng im, xuất ra một kích kinh thiên động địa chặn lại Tiểu Lý Tử. Cả hai đều là cường giả, Tiểu Lý Tử không có chút ưu thế nào, thậm chí còn rơi vào thế yếu, dù sao tên kia cũng đã tiến vào cảnh giới cường giả được mấy chục đến mấy trăm năm.

Lưu Bưu lại trúng một quyền của gã mặc tây trang vào bụng, cửa vòm phía trên đã vỡ tan nát, may mắn cửa phòng thí nghiệm được thiết kế chống trộm, bằng không sớm đã bị đánh bung, chẳng qua nó cũng đã bị bóp méo, biến dạng...

Sau hai đòn nặng nề, gã mặc tây trang ngơ ngác nhìn Lưu Bưu lại bắt đầu đứng dậy, trong lòng chấn động vô cùng, điều này đã vượt khỏi trí tưởng tượng của hắn, quả thực hắn không hiểu nổi tại sao một người bình thường lại có năng lực kháng cự cường hãn nhường này.

“Đến đây nào!”

Lưu Bưu quơ tay ra hiệu cho Tiểu Lý Tử, ý bảo không cần lo lắng cho hắn, rồi lại nhe răng nhìn gã kia cười, vẻ mặt đầy bạo ngược, dường như có một ngọn lửa đang bùng phát, khiến gã mặc tây trang chấn kinh.

Áp lực trong không khí càng lúc càng lớn, khiến người ta hít thở khó khăn. Cả người Tiểu Lý Tử phình to ta, khí thể màu xanh tăng vọt, hắn đang chuẩn bị một kích ‘phá phủ trầm chu’...

Ngay tại lúc mọi người tưởng rằng gã mặc tây trang tiếp tục ra tay với Lưu Bưu thì gã lại làm một hành động không ngờ tới, hắn lao vọt tới vách tường...

“Bồng!” Một thanh âm đinh tai nhức óc, bức tường rất dày đã bị hổng một lỗ lớn, bụi mù tràn ngập, bên trong lỗ hổng kia chính là phòng thí nghiệm.

Sự việc diễn ra quá nhanh, Lưu Bưu và Tiểu Lý Tử đều ngây ra, họ không ngờ gã mặc tây trang này lại trực tiếp phá hủy vách tường.

Bụi mù bốc cao.

Cũng ngay lúc này, hai mắt gã lại co rút lại.

Qua lớp bụi mù kia, hắn nhìn thấy hai người, hai người tràn đầy sát khí, một đứng một ngồi, ánh mắt sắc như lưỡi dao đang nhìn hắn, dường như đâm thủng linh hồn hắn.

Hai cường giả, trong đó lại có một siêu cấp cường giả, còn cường giả kia lại tỏa ra một khí thể điên cuồng, đầy giết chóc.

Gã cảm thấy lạnh sống lưng, điều này khác biệt quá nhiều so với tình báo, bọn họ lại bị tiện nữ kia hãm hại.

Tình thế đột nhiên nghịch chuyển, đối phương có ba cường giả và một đỉnh cấp cao thủ.

“Đi!”

Nói thì lâu, mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, gã mặc đồ tay đột nhiên lùi về phía sau, hướng về vách tường bên kia của hành lang, muốn húc thủng...

Đáng tiếc, đã muộn!

Dao của A Trạch, tốc độ vĩnh viễn là đệ nhất, ngay cả là Trương Dương, cũng không khỏi bội phục với tốc độ ra dao của A Trạch; A Trạch ở trạng thái đỉnh, tốc độ có thể so với Trương Dương – đây là điều không thể tưởng tượng, phải biết rằng, A Trạch không phải cường giả.

Đương nhiên, bây giờ A Trạch đã bước chân vào cảnh giới cường giả, thông qua việc Trương Dương mở rộng kinh mạch và Tiểu Lý Tử tẩy rửa kinh mạch, A Trạch đã thoát thai hoá cốt, nhảy vọt, phá vỡ chướng ngại cuối cùng, trở thành cường giả.

Đây là dao đầu tiên sau khi A Trạch trở thành cường giả.

Một dao kia, nhanh như chớp giật.

Lưỡi đao sắc bén tựa như sao xẹt đuổi hướng ra ngoài, tại trong đám bụi tỏa ra ánh sáng chói mắt, phảng phất như xé rách hư không.

Đao phong bắn thẳng đến lưng gã mặc tây trang.

Cảm nhận được đao phong lạnh buốt tới gần lưng, sau khi cả người phá tan bức tường, gã lách người tránh né.

“A...”

Một tiếng rú thảm thiết cắt ngang bầu trời đêm, cả người đầy máu rơi từ trên không xuống, lưỡi đao tuy không đâm thủng lưng gã nhưng cơ hồ đã phá rách một mảng lớn để lộ cả xương sườn, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

“Bồng!”

Cơ hồ cùng lúc gã mặc tây trang rú lên thì đầu kia của hành lang truyền tới tiếng nổ kinh thiên động địa, khiến cả tòa nhà đều rung lên, gã tin đồ hồi giáo mặc trường bào trắng liên tục đập tan ba bức tường, bị khí kinh kim sắc của Trương Dương đánh trúng lưng, trên không trung còn lưu lại một vùng hoa máu, còn người hắn đã biến mất...

Trương Dương cùng A Trạch đều không đuổi theo.

Bởi vì, Lưu Bư đã hôn mê.

Ngay lúc Lưu Bư nhìn thấy Trương Dương cùng A Trạch, khoe miệng hân khê cười, thân hình hùng vĩ đang hiên ngang liền đổ sập, may mắn là Tiểu Lý Tử đã kịp đỡ lấy hân.

“Lưu Bư!”

“Lưu Bư!”

“Lưu Bư, ta là A Trạch đây, ta đã tỉnh, ta đã tỉnh!” Hai mắt A Trạch đầy tia máu, ôm lấy Lưu Bư khnhê lay nhẹ.

“Trạch ca, để ta nghỉ ngơi một chút được không?” Lưu Bư mở mắt, giọng vô lực nói.

“A... được được...” A Trạch trước hết sững sốt, lập tức ngừng khóc, mỉm cười, rồi gật đầu, sau đó Lưu Bư dần nhắm mắt lại.

Tiểu Lý Tử cùng Trương Dương nhìn nhau cười.

“Trương Dương, để lại cái gã mặc đồ tây cho ta, khi ta tỉnh dậy sẽ đi giết hân, ta muốn giết hân...” Lưu Bư đột nhiên lại mở to mắt, thì thào nói xong, rốt cục mí mắt không chịu nổi liền nhắm lại – hân đã ngủ.

“Người yên tâm nghỉ ngơi cho tốt, hân chạy không thoát đâu, chờ người tỉnh lại chúng ta sẽ truy sát bọn họ, cho dù họ chạy tới chân trời góc biển!”

Khoe miệng Trương Dương khê nở một nụ cười rét lạnh, hân lôi Ngân Mị từ trong túi ra, chỗ da lông bị hao tổn của ngân mị đã mọc ra một lớp lông tơ màu bạc, chỉ có điều nó ảm đạm chứ chưa được sáng bóng như trước.

Sau khi dùng thần niệm chỉ đạo cho Ngân Mị xong, nó khê lóe lên rồi nhanh chóng biến mất.

Hiện tại Ngân Mị vẫn chưa khôi phục trạng thái đỉnh, nhưng vẫn có thể đảm nhiệm được nhiệm vụ truy tung này. Trên thế giới này, còn chưa có người có thể thoát khỏi sự truy tung của Ngân Mị.

Trận chiến này, may mắn là ở dưới hầm, hơn nữa một số thiết bị chữa bệnh lại ở tầng trệt, chứ không nằm trong tòa nhà này, bằng không, còn không biết tạo thành hiệu quả nghiêm trọng cỡ nào.

Chẳng qua, nhìn qua bức tường xi măng đổ nát cũng vô cùng kinh người, giống như bị một con quái vật tấn công, sức người căn bản không thể làm nổi. T

Thời gian chiến đấu chưa đến nửa giờ, bên ngoài đã kéo đến vô số xe cảnh sát, một ít tên du đảng cũng tụ tập xem trò bên dưới, bọn họ không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Rất nhiều người cho rằng tòa nhà này có vấn đề về chất lượng.

Trên thực tế, trong lúc Trương Dương và A Trạch tới thì người bệnh, các bác sĩ, y tá đều đã rút khỏi tòa nhà, sức phá hoại của động đất vẫn còn ám ảnh trong tâm trí mọi người.

“Các ông nhìn thấy gì?” Trương Dương đi đến trước mặt đám chuyên gia não khoa lạnh lùng hỏi.

“A...”

“Không không... chúng tôi chưa nhìn thấy gì...” Một chuyên gia khá lớn tuổi hiển nhiên hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, lập tức hiểu được câu hỏi của Trương Dương.

“Đúng đúng, chúng tôi đều không nhìn thấy gì, không nhìn thấy gì, mọi người nói có đúng không?” Một người khác nhanh chóng bưng bình tĩnh.

“Đúng, chúng ta không nhìn thấy gì cả, chúng ta sẽ không nói cho bất kì ai!”

Vài chuyên gia liên tục gật đầu. Bọn họ đã bị chấn nhiếp hoàn toàn trước biểu hiện của Trương Dương, tâm lý sợ hãi đã chiếm toàn bộ thân thể họ.

“Tốt lắm, những người thông minh thường sống lâu” Trương Dương gật đầu xoay người rời đi, ở phía sau, A Trạch cùng Tiểu Lý Tử đã công Lưu Bư đi ra phía thang máy.

“Trương... Trương tiên sinh...” Một chuyên gia tóc hoa râm cố thu hết dũng khí hô lên.

“Ừm?” Trương Dương xoay người, ánh mắt như lưỡi dao dừng lại trên người chuyên gia kia, phảng phất như đâm thủng linh hồn hắn.

“Trương... Trương tiên sinh, tôi... ngài có thể chia sẻ thành quả nghiên cứu với chúng tôi không?” Chuyên gia kia cảm thấy ánh mắt kia như gió lạnh mùa đông, khiến hắn lạnh thấu xương, nhưng vẫn như cũ, hắn thu hết dũng khí hỏi.

“Thành quả?” Trương Dương sững sốt, không kịp phản ứng.

“Anh ta... anh ta...” Chuyên gia não khoa kia chỉ về phía bóng lưng A Trạch.

“Ồ...” Trương Dương ngay lập tức hiểu được, phỏng chừng chuyên gia não khoa này cho rằng hắn đang nghiên cứu một chuyên đề về não khoa nào đó, “ừm, được thôi, không thành vấn đề, chỉ cần các ông giữ bí mật ngày hôm nay, tôi sẽ chia sẻ thành quả nghiên cứu ngày hôm nay!”

Trương Dương không cự tuyệt, chuyện này không có chút quan hệ với hắn, chỉ cần để tiểu hòa thượng đem cuộc chữa trị lần này in thành một bản rồi sửa sang lại chút ít sau đó giao cho nhóm chuyên gia não khoa là được, coi như cống hiến một chút cho nền nghiên cứu não khoa nhân loại.

“Trương tiên sinh yên tâm, chúng tôi cũng biết ngài không phải người bình thường, chúng tôi đều là người trưởng thành, nên hiểu được nặng nhẹ!” Một chuyên gia mừng rỡ.

“Ừm, ngày mai tôi sẽ phái người đưa đĩa quang cho các ông, cảm ơn các ông!” Trương Dương gật đầu, đây là một chuyên gia rất chuyên nghiệp, dưới tình huống như vậy mà vẫn còn nhớ tới hạng mục nghiên cứu, tinh thần này thực đáng quý.

Trương Dương không biết, tư liệu hắn cung cấp trong đĩa quang có tác dụng rất quan trọng đối với việc nghiên cứu não khoa, có thể nói vài năm sau Trung Quốc có thể vươn lên đứng đầu thế giới trong lĩnh vực nghiên cứu não khoa, công lao này cũng có đóng góp của Trương Dương.

Năng lực của tiểu hòa thượng, một đám chuyên gia não khoa này không thể so bằng.

Mặc dù việc trị liệu do Trương Dương hoàn thành, nhưng toàn bộ là nhờ sự chỉ dẫn của tiểu hòa thượng, điều này nói lên rằng tiểu hòa thượng đã có sự lý giải thấu triệt về kết cấu não bộ.

Trên thực tế, phương pháp trị liệu của tiểu hòa thượng còn được tổng hợp từ rất nhiều văn minh tri thức ngoài hành tinh. Bệnh viện bị tàn phá, tổn thất nặng nề, rất nhiều dụng cụ chữa bệnh đắt tiền bị hỏng, con số lên tới mấy trăm vạn, Trương Dương lại quyên thêm 50 triệu nhân dân tệ. Đương nhiên, có một bộ

phận lớn được dùng để thành lập một quỹ chuyên nghiên cứu về các vấn đề não khoa dưới danh nghĩa bệnh viện. T

Chắc chắn, về sau khi nói đến những học giả có cống hiến cho việc nghiên cứu não khoa thì Trương Dương là một nhân vật sẽ nhiều lần được nhắc tới, quỹ do hắn thành lập có tác dụng to lớn cho việc nghiên cứu đại não, có thể nói, Trương Dương đã giúp lĩnh vực này rút ngắn được cả nửa thế kỉ thời gian nghiên cứu.

Rất nhiều bệnh liên quan đến não như bệnh mất trí nhớ, u não, xuất huyết não, dây thần kinh não bị tổn thương đều được quỹ này cung cấp tài chính để chữa trị.

Đương nhiên, việc này Trương Dương không thể đoán trước, hết thấy đều là vì A Trạch. Còn về phần tạo thành những ảnh hưởng sau này, đối với Trương Dương mà nói, đều không còn lòng dạ nào mà quan tâm.

Điều khiến nhóm Trương Dương A Trạch không ngờ tới là Lưu Bư lại ngủ thâu đến hơn 48 tiếng.

48 tiếng này là 48 tiếng kinh tâm động phách, vào ban đầu, Lưu Bư ngủ rất bình thường, nhưng về sau cơ thể Lưu Bư bắt đầu to lên, từng khối cơ nhục phình to ra, vô cùng khủng bố.

Tiểu Lý Tử khẽ nhéo Lưu Bư, nhưng phát hiện da tay hắn còn cứng hơn cả đá, ngoài ra còn rất đàn hồi, tựa hồ cơ thể Lưu Bư đã không còn phải là thân máu thịt mà do chất sừng cấu thành.

“Tại sao lại như vậy?” A Trạch nhìn Lưu Bư đang nghiêng rặng khi ngủ, vẻ mặt lo lắng hỏi Trương Dương.

“Không có việc gì, hắn đang trong thời điểm mấu chốt. Trong lúc chiến đấu cùng cường giả đã kích phát tiềm năng của hắn, hiện tại từng tế bào của hắn đều có sự thay đổi, đại não vì muốn tự bảo vệ nên đã làm ra trạng thái tự che chắn...” Trương Dương nói.

“A... Đại não còn có thể tự che chắn?” Tiểu Lý Tử dùng ngón tay ấn mạnh vào vùng cơ ngực đang trương lên của Lưu Bư, kinh ngạc nói.

“Ha ha, đương nhiên. Con người trong tình trạng nguy hiểm có thể làm rất nhiều chuyện không ngờ đến, ví dụ như che đi một số ký ức đau buồn, che đi vị giác của mình, thậm chí che đi thính giác, và rất nhiều kiểu che chắn khác, đó đều là hành vi tự bảo hộ bản thân...”

“Ồ, đại não con người đúng là thần kỳ!”

“Trên thực tế, chúng ta luyện võ cũng là khai phá một số khu vực chưa biết tới trong đại não, tỷ như có người trong lúc gặp phải nguy hiểm, trong não sẽ sinh ra phản ứng hóa học, tạo ra một loại kích thích, kích thích này sẽ khiến cơ thể con người trở lên vô cùng mạnh mẽ, bỗng chốc hóa thành siêu nhân. Trong cuộc sống của chúng ta có rất nhiều tình huống loại này, ví dụ như đứa bé bị vật nặng đè nên, mẹ nó có khả năng bùng phát sức mạnh một cách không ngờ tới, có thể nâng một vật thể nặng mấy tấn... Tất cả những điều đó, khoa học đều chưa thể giải thích...”

“Nếu năng lực siêu nhân là do đại não quyết định, vì sao Lưu Bư lại phải che chắn đại não, chẳng lẽ thân thể hắn không cần đại não chỉ huy?”

“Một số tổ chức không cần dựa vào đại não chỉ huy, tỷ như có người bị mất đầu vẫn có thể chạy xa hàng trăm mét rồi mới ngã xuống, ta nghĩ rằng, cơ thể con người có rất nhiều tế bào có chức năng ghi nhớ, ghi lại một số ít mệnh lệnh do đại não phát ra, giống như hiện tại, có thể các tế bào tại thân thể của Lưu Bư sau khi tiếp nhận mệnh lệnh từ đại não thì tiến thành bảo hộ đại não; tóm lại, mấy vấn đề này tạm thời còn chưa thể có giải đáp rõ ràng, trình độ khoa học kĩ thuật của loài người vẫn chưa phát triển tới mức đó...”

Ngay tại lúc mấy người nói chuyện, trao đổi tu luyện tâm đắc với nhau thì đột nhiên Lưu Bư nằm trên giường lại xảy ra biến hóa, thân thể bành trướng kia đã khôi phục nguyên trạng, da tay cũng mềm mại như xưa.

“Oa...” Lưu Bư đột nhiên ngồi dậy, phun ra một ngụm máu đen, vô cùng tanh tươi, may mắn ở đây đều là cường giả, nên ngụm máu kia tuy văng khắp nơi nhưng cũng không bắn lên người bọn họ, tất cả đều bị chân khí gom vào buồng vệ sinh.

Sau khi Lưu Bư phun ra một ngụm máu đen thì đã thoải mái hơn rất nhiều, tay chân cũng giãn ra, tùy ý đánh ra mấy quyền tạo ra tiếng xé gió vù vù, đầy uy lực.

“Thế nào rồi?” Ba người cùng lên tiếng.

“Chẳng thế nào cả...” Lưu Bưư sững sốt.

“Người còn chưa thành cường giả?” Tiểu Lý Tử nhéo cánh tay Lưu Bưư, vẻ mặt thất vọng.

“Ta không biết” Lưu Bưư căn bản không hề biết cảm giác trở thành cường giả là thế nào.

“Hắn vẫn chưa đột phá cảnh giới cường giả” Trương Dương thở dài, nếu cao thủ trở thành cường giả thì trong giây phút đó sẽ tỏa ra khí tức lăng lệ sắc bén, giống như lúc A Trạch đột phá cảnh giới cường giả trong bệnh viện, khí tức cường giả mãnh liệt kia khiến cho gã mặc tây trang cảm ứng được, cũng chính vì khí tức mãnh liệt ấy khiến gã lập tức bỏ chạy.

“A Trạch đã đạt tới?” Lưu Bưư hỏi.

“Đã đạt” A Trạch gật đầu.

“Ôi... Chỉ còn mỗi ta không phải là cường giả” Vẻ mặt Lưu Bưư uể oải.

“Không cần vội, rồi người sẽ trở thành cường giả, người đã tiếp xúc rất gần với cảnh giới cường giả, Tiểu Lý Tử nói người có thể ngăn trở gã mặc tây trang kia hơn hai mươi phút, đây không phải chuyện cao thủ bình thường có thể làm được” Trương Dương an ủi “Ừm, chắc chắn người sẽ trở thành cường giả, đúng rồi tại sao thân thể người lúc này lại to lên như vậy...” Tiểu Lý Tử giang rộng hai tay, hoa chân múa tay như để diễn tả lại độ lớn của thân thể Lưu Bưư vừa rồi.

“A! Lớn đến thế cơ à?”

Lưu Bưư hoảng sợ, nhanh chóng nhảy khỏi giường, chạy thẳng vào toilet, khiến đám người Trương Dương sững sốt không biết xảy ra chuyện gì.

“Hắn làm gì vậy?” Trương Dương có tâm tư kín đáo nhất cũng cảm thấy khó hiểu.

“Không biết...” A Trạch cúi đầu suy nghĩ một chút rồi lại lắc, hắn cũng không biết xảy ra chuyện gì.

“Ta biết” Vẻ mặt Tiểu Lý Tử đầy vẻ hài hước.

“Người biết?” Trương Dương và A Trạch đồng thời nhìn về phía Tiểu Lý Tử.

“Đúng vậy, chờ hắn đi ra là biết liền”.

Tiểu Lý Tử nở một nụ cười rất gian, càng khiến Trương Dương và A Trạch cảm thấy hứng thú, bọn họ không nghĩ ra chuyện gì lại làm Lưu Bưư vội vàng đến vậy.

Không đầy một phút, Lưu Bưư mặc quần đùi đi ra khỏi toilet, vẻ mặt yên tâm.

“Lưu Bưư, không có sự thay đổi gì chứ?” Tiểu Lý Tử đột nhiên hỏi.

“Không... không sao... he he, vẫn tốt... A... người... người... sao người biết?” Vẻ mặt Lưu Bưư lúc đầu đầy đắc ý, đột nhiên ngấm ngấm một lúc, hoảng sợ hỏi.

“Ha ha ha... sao không biết, ta biết người lo cho cái vòi nước của mi... Ha ha ha...” Tiểu Lý Tử cười to “Khụ khụ... ta chỉ lo thôi, vạn nhất, nó mà to lên thì sẽ không ổn”.

Nhìn vẻ mặt Lưu Bưư xám xịt, bộ dạng e lệ, Trương Dương và A Trạch cười ngất.

Lần đầu tiên nghe có người nói không thích chỗ đó lớn...

“Của ta đã đủ to rồi, không thể to hơn được...” Lưu Bưư nhìn thấy Trương Dương và A Trạch như vậy, lí nhí nói.

“Bịch!”

“Bịch!”

Trương Dương và A Trạch đều ngã lặn ra mặt đất.

430. Chương 430 Bảo Tàng Thần Bí.

Bốn người vui đùa một lúc, Trương Dương và Tiểu Lý Tử lại khai thông kinh mạch giúp Lưu Bư, điều khiến Trương Dương kinh ngạc chính là tuy Lưu Bư chưa thành cường giả nhưng kinh mạch thì lại trắng kiện hơn cả A Trạch và Tiểu Lý Tử.

Đây quả là một chuyện không ngờ tới, phải biết rằng võ công của một người có quan hệ trực tiếp với kinh mạch bản thân, điều này cũng giống như cường độ dòng điện bên trong dây điện, dây điện càng to thì tải được dòng điện càng lớn, cường độ của dòng cao thế khác với cường độ của dòng hạ thế; nhưng Lưu Bư lại toàn toàn ngược lại, ‘cường độ dòng điện’ của hắn lại yếu thảm hại, nhưng dây dẫn lại lớn dễ sợ.

Không thể không nói Lưu Bư quả là một dị nhân.

Một cao thủ phổ thông có thể chống lại cường giả, giống như một tên quái vật đánh mãi không chết, hơn nữa, cứ sau mỗi lần đặt cược cả tính mạng để chiến đấu thì Lưu Bư lại có đột phá, nhưng những đột phá này lại không giúp hắn đột phá cảnh giới cường giả mà đột phá ở năng lực đối kháng.

Trương Dương đã nhìn thấy một chút manh mối, hiển nhiên, điều Lưu Bư cần chính là chiến đấu để kích thích, việc tự thân tu luyện với hắn bây giờ là vô nghĩa.

Nghĩ tới đây, Trương Dương cũng không khởi thờ dài, khó trách hiện tại Lưu Bư ngày càng ít tu luyện, ngủ cả ngày, ngược lại đối với chiến đấu lại tràn ngập hứng thú, hiển nhiên – đây là một hành vi tiềm thức của Lưu Bư, chỉ là chính hắn cũng không biết mà thôi.

“Lưu Bư, cảm giác thế nào?” Trương Dương buông tay Lưu Bư, mở to mắt nhìn hắn.

“Không tồi, không tồi, he he, chỉ là lại ngứa chân ngứa tay muốn đánh nhau!”

Quả nhiên, đúng như dự đoán của Trương Dương, ham muốn chiến đấu của Lưu Bư ngày càng mãnh liệt.

Hiện tại, đây chính là thời gian Lưu Bư rèn luyện.

Có lẽ, từ trong chiến đấu Lưu Bư sẽ tìm ra con đường của riêng mình...

“Được, chúng ta sẽ lập tức xuất phát, đuổi giết hai tên cường giả kia!” Trương Dương đứng lên, đồng tử trong mắt co rút, bắn ra hàn quang, khiến người ta rùng mình.

“Được!”

Lưu Bư, A Trạch, Tiểu Lý Tử đồng thời đứng dậy, mỗi người đều có một cỗ chiến ý hùng hực thiêu đốt.

Hiện tại, bọn họ có ba cường giả, lại thêm Lưu Bư – một cao thủ đã tiếp cận rất gần với cảnh giới cường giả, muốn đuổi giết hai cao thủ kia đúng là một việc dễ dàng.

Hơn nữa, Lưu Bư khiêu chiến hai cường giả này không thể nghi ngờ là rất an toàn, thông qua một lần giao chiến đã khá hiểu đối thủ.

Đương nhiên, nguyên nhân sâu xa ở bên trong chính là cả bốn đều không phải quân tử, thì lấy đâu ra: quân tử báo thù ba năm chưa muộn!

Bốn người đã không phải quân tử thì đâu cần chờ ba năm, Lưu Bư và Trương Dương đều là loại người có thù tất báo, lúc trước bị Mãi Mãi Đề đuổi giết, thiếu chút nữa thì bỏ mạng tại Thiên Nhai thì vẫn tâm niệm việc về sau sẽ trả thù. Mà Tiểu Lý Tử lấy Vi Tiểu Bảo làm thần tượng, thì tâm tính báo thù có thể biết như thế nào, nếu như để tìm trong bốn người ra một người có lòng báo thù nhỏ nhất thì đó là A Trạch. A Trạch tuy tâm chí cứng cỏi, luôn tính toán kỹ trước khi hành động, vì để trả thù hung thủ giết ca ca, hắn có thể ẩn nhẫn cả mấy năm ròng...

Bốn người không có gì vướng bận, mà nhiệm vụ của đám bảo tiêu da đen cũng đã hoàn thành, lần này có hai mươi bảo tiêu da đen đi theo chủ yếu là để thỏa mãn lòng hư vinh của Lưu Bư, cũng là thuận tiện để bọn họ rèn luyện thêm, có thêm kiến thức.

Chuyến đi tới Trung Quốc lần này không nghi ngờ, đã khiến cho hai mươi bảo tiêu này thu được rất nhiều kinh nghiệm phong phú, cũng khiến bọn họ hiểu được thực lực của ông chủ.

Trên thực tế, thuộc hạ trung thành nhất của Trương Dương cũng chính là hai mươi người này, hai mươi người bọn họ đem những điều mắt thấy tai nghe rồi lại thêm mắm thêm muối về nói với mọi người trong bộ tộc của họ.

Trương Dương, Lưu Bư, A Trạch còn có Tiểu Lý Tử - tất cả đều tồn tại như những thần thoại sống trong lòng bọn họ.

Hơn 10 năm sau, thế lực ở Somali bị chia năm xẻ bảy, khói lửa mù mịt, nhưng căn cứ do Trương Dương thành lập lại đoàn kết một cách thần kì, hơn nữa, lực ảnh hưởng tới chính trị cũng rất lớn, điều khiến Trương Dương không thể tưởng tượng ra chính là Mohammed lại có thể trà trộn vào trong bộ máy chính trị của Somali, có tầm ảnh hưởng rất lớn, khoảnh khắc huy hoàng nhất có lẽ là nửa năm làm tổng thống của hân. Hơn nữa, chỉ cần là các khu vực khai thác quặng mỏ tài nguyên của Trương Dương thì không hề gặp chút cản trở nào tại thủ đô Somali, một số giấy tờ cần xin phép thì lâu là hai tháng, nhanh là hai tuần là được, một số bộ tộc cũng vui vẻ hợp tác cùng Trương Dương khai thác khoáng sản, bởi vì uy tín của thương nhân tương đối tốt...

Nếu đã quyết định, bốn người lập tức hành động, bởi vì hai cường giả kia đã chạy đi hơn 50 giờ.

Bốn người lập tức chạy tới sân bay.

Tiểu ngân mị biến mất tại sân bay, thông qua việc kiểm tra lịch bay trùng với thời gian ngân mị biến mất cùng với khả năng tính toán cực nhanh của Trương Dương, hân đã tìm ra hành tung của đối phương.

Điều khiến Trương Dương không ngờ tới là hai người này lại đi Myanmar.

Theo suy nghĩ của Trương Dương thì hai cường giả này sẽ lựa chọn Nhật hoặc Mỹ.

Đương nhiên, lựa chọn Myanmar cũng không ngoài ý muốn, bởi vì Trương Dương phỏng chừng trong hai cường giả thì một là người Myanmar, một là người Ấn Độ.

Myanmar!

Nếu người Trung Quốc muốn tới quốc gia khác còn khó khăn, nhưng nếu người Trung Quốc muốn tới Myanmar thì cũng không có gì khó khăn, chỉ cần có giấy tờ hợp pháp, chứng minh nhân dân, thì có thể làm thị thực bất cứ khi nào ở biên giới.

Hiển nhiên, hai cường giả này sau khi bị thương sẽ chạy tới thủ đô của Myanmar, mà nhóm người Trương Dương không định đi theo đường bộ để quá cảnh Myanmar, mà cần một quá trình.

Đương nhiên, điều này không thể làm khó bốn người.

Bốn người cứ thế đến Côn Minh, sau đó thông qua biên giới để vào, Trương Dương tin tưởng rất nhanh sẽ có thể liên lạc với Ngân Mị truy tung đến chỗ ẩn núp của hai cường giả.

Sau khi bốn người đuổi tới Côn Minh, vốn nóng lòng tìm hai cường giả báo thù đã nhặt đi rất nhiều, bởi vì phong cảnh tự nhiên tuyệt đẹp ở Côn Minh, lịch sử lâu đời, phong tình dân tộc hoa mỹ đã hấp dẫn bốn người, thành thị phồn hoa cùng phong cảnh sơn thủy hữu tình đã khiến bốn người vô cùng lưu luyến, say mê.

Một quãng thời gian sau, mọi người đến thăm công viên thế giới địa chất Thạch Lâm, Điện Trì, suối nước nóng A Trữ, Cửu Hương, Dương Tông Hải, cổ kiệu tuyết sơn đang chờ quốc gia cùng tỉnh xét duyệt thành danh lam thắng cảnh. Còn có thế giới Bác Lâm Viên cùng các nhóm người dân tộc tại Vân Nam, hơn 10 danh thắng khác.

Mặc dù chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, nhưng cũng không khỏi cảm thán. Trong bốn người, thì am hiểu đối nhân xử thế nhất lại là Lưu Bư, mà A Trạch tại bộ tộc của mình bán thịt dê nướng trên toàn quốc, xem như người có kiến thức rộng rãi nhất, mà Trương Dương lại có rất nhiều tri thức phong phú. Trọng yếu là khi đến xem một số danh thắng thì sự tích của nó hân đều đã biết qua, kém cỏi nhất là Tiểu Lý Tử, hơn 20 tuổi vẫn ở thôn chài, cả ngày chìm đắm trong võ học, căn bản không xuất môn, nên dọc đường đi là hưng phấn nhất...

Nhóm người ở Đại Lý du ngoạn đến thời Thụy Lê, Trương Dương đột nhiên nhớ tới một sự kiện phủ đầy bụi trong trí nhớ của mình

Côn Minh, Huyện X, thôn X, cột mốc biên giới thứ 62!

Tại địa phương này có một quỹ bảo hiểm thần bí, mà tại quỹ bảo hiểm này có một cây đại thụ che chắn.

“Lưu Bư, còn nhớ rõ Chu Thắng bị nhốt cùng người tại huyện H chứ?”

“Tay Chu Thắng buồn ma túy phải không?” Mắt Lưu Bư sáng lên, lập tức hiểu ý Trương Dương.

“Đúng, chính là hắn!” Trương Dương cười nói.

A Trạch và Tiểu Lý Tử cảm thấy mù mờ khó hiểu, cho đến tận khi Trương Dương giải thích xong thì cảm xúc hai người bỗng tăng vọt, so với Lưu Bư còn hưng phấn hơn.

Loài người đối với chuyện đi tìm kho tàng bí mật thì đều có ham muốn tìm kiếm trời sinh.

Bốn người lập tức hành động, ngay tại địa phương mua một chiếc xe jeep kiểu cũ của Bắc Kinh, giá 12 ngàn đại dương, lại mua một ít lương khô và nước uống, còn nó lều trại... công cụ dã ngoại, rồi mới lên đường...

Điều khiến Trương Dương vui mừng chính là dọc đường đi không gặp phải cảnh sát giao thông, phải biết rằng, người lái xe là Lưu Bư, mà hắn lại chỉ có bằng lái xe máy, bằng lái xe ô tô đã quá hạn.

Một đường mà đi, du sơn ngoạn thủy, xem như là thư thái.

Cột mốc biên giới số 80!

Cột mốc biên giới số 79!

Cột mốc biên giới số 73!

Bốn người cầm bản đồ, một bên lái xe, một bên hỏi thăm người dân địa phương. Phải biết rằng xung quanh cột mốc biên giới thường có rất ít quốc lộ. Nếu muốn tìm đến vị trí cụ thể phải hỏi thăm người dân địa phương.

Bốn người không ngờ tới, một đường bọn họ hỏi thăm cũng khiến cho rất nhiều người chú ý.

Màn đêm lại buông xuống.

Ánh sáng cùng bóng tối như hai anh em cho thương để tạo ra, người anh quản lý ban ngày, người em ngự trị bóng đêm.

Ngay lúc 8 giờ 30 tối, bọn họ đã tiếp cận cột mốc biên giới số 62. Bốn người định tìm một chỗ trú bí mật cho chiếc xe khi đi tìm cột mốc biên giới.

Nhưng, đúng lúc đó có chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Đột nhiên, trong khoảng tối đen phía trước lóe ra ánh đèn, mà tại phía sau xe không biết từ đâu chui ra một chiếc xe cảnh sát. Cơ hồ cùng lúc, còi xe cảnh sát rú lên chói tai.

“Tiếng quái gì vậy?”

Lưu Bư đang nghe chương trình ca nhạc trên radio, đột nhiên nhìn thấy ánh đèn phía trước lóe lên, hoảng sợ, đạp phanh gấp.

“Các huynh đệ, không tốt rồi, té thôi!” Trong tiềm thức, Lưu Bư vẫn còn sợ hãi cảnh sát, cơ hồ đây là phản xạ có điều kiện, bèn chuẩn bị chạy ra bên ngoài, đầu còn phong phạm cao thủ.

“Sao phải chạy?” Trương Dương ngồi ở ghế lại phụ, nhanh tay giữ chặt lấy Lưu Bư chặn bị nhảy khỏi xe.

“A... Đúng vậy, sao phải chạy?” Về mặt Lưu Bư mờ mịt.

“Đúng vậy, người sao phải chạy?” Hai người ngồi đằng sau thản nhiên nói.

“Trời ạ, ta sao lại phải chạy, ta xuống định đi giải quyết!” Lưu Bư nhất thời tỉnh ngộ, hắn hiện tại cũng không phải đối tượng bị truy nã toàn quốc.

“Xuống xe để kiểm tra, cảnh sát biên phòng đây!” Một viên cảnh sát biên phòng vẻ mặt uy nghiêm đi đến bên cửa kính, phía sau có bốn chiến sĩ võ trang trong tay lăm lăm khẩu súng tự động, mà tại phía đằng xa còn có vài chiến sĩ cảnh sát đã lập sẵn trận địa để ứng phó tình huống xảy ra, chỉ cần không thích hợp bọn họ sẽ nổ súng.

“Kiểm cái đầu người, chờ lão tử đi giải quyết đã!”

“Rầm!” Lưu Bưu xuống xe, đóng thật mạnh cánh cửa.

“...” Viên cảnh sát biên phòng kia không ngờ rằng lại có người kiêu ngạo như vậy, lại dám quát lại hắn, bèn đứng sững tại chỗ, vẻ mặt gườm gườm nhìn Lưu Bưu kéo quần, lấy ‘hung khí’ đến khi nó ‘phun đạn’ thì viên cảnh sát mới kịp phản ứng, vội vàng lùi về đằng sau vài bước, vẻ mặt tức giận.

“Mời các anh xuống xe, xuất trình giấy tờ!”

Chờ đến khi Lưu Bưu giải quyết xong, rùng mình một cái, thì viên cảnh sát mới nói.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, đều không ai lên tiếng, chỉ tự động lấy giấy căn cước đưa cho viên cảnh sát kia xem.

Viên cảnh sát rất cẩn thận kiểm tra bốn giấy căn cước, lại đưa giấy căn cước vào trong một cái laptop nhỏ kiểm tra một chút rồi mới trả lại bốn người.

“Các anh định đi vào trong đó?” Viên cảnh sát vẫn chưa buông lỏng cảnh giác.

“Phi! Lão tử đường đường chính chính là người Trung Quốc, đi lại trong lãnh thổ Trung Quốc còn phải báo cáo người?”

Viên cảnh sát này bị Lưu Bưu mạnh mẽ đáp lại thì cứng lưỡi không nói lên lời.

“Xong rồi chứ? Nếu đã xong rồi thì đi đi chứ, hay là muốn kiểm tra cả xe xem có giấu ma túy không” Lưu Bưu hùng hổ nói.

“Chúng ta phải kiểm tra xe jeep!” Viên cảnh sát tức giận, mặt mày tái xanh.

“Nhanh lên, mau kiểm tra đi, mà này, tay không kiểm tra nhé, đừng kẹp cái gì trong ngón tay, cũng đừng ném heroin hay cái gì đó lên trên xe, rồi hăm hại chúng ta buôn lậu thuốc phiện...” Lưu Bưu không kiên nhẫn nói

“Kiểm tra, kiểm tra cẩn thận!” viên cảnh sát tức đến hộc máu, xoay người nhanh chóng phân phó cấp dưới.

Hai viên cảnh sát nhanh chóng chấp hành nhiệm vụ, lập tức lên xe, bắt đầu kiểm tra từ bên ngoài, cho dù là ống khói, bình xăng cũng không tha, tìm tòi chूंng chỗ một.

Thời gian cứ từng phút trôi qua, viên cảnh sát dẫn đầu gườm gườm nhìn bốn người, hắn cảm giác thấy bốn người này có nét cổ quái, nhưng hắn lại không biết cổ quái tại đâu, điều này khiến hắn rất không thoải mái trong lòng.

Trên thực tế, làm một cảnh sát chấp pháp, bình thường đều có một cảm giác cao cao tại thượng, hiện nay tuy bốn người Trương Dương rất phối hợp với bọn họ, nhưng vẻ mặt sâu kín bên trong lại xuất hiện sự khinh thường, đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn khó chịu.

Đương nhiên, viên cảnh sát này không biết cả bốn người đều là cao thủ không sợ viên đạn của hắn, càng không biết trong bốn người thì có ba đã đạt đến cảnh giới cường giả, một người là cao thủ có thể chống lại cường giả, nếu biết hắn sẽ không có cảm giác bị người khác khinh thị.

Kỳ thật, bốn người Trương Dương cũng không phải cố ý lộ ra thái độ, mà là trong bản năng của cường giả có một cảm giác về sự ưu việt, họ nhìn thương sinh như nhìn con kiến, nên sẽ không để mấy tên cảnh sát biên phòng này vào mắt.

“Báo cáo sếp, không phát hiện gì!”

“Báo cáo sếp, chúng tôi cũng không phát hiện ra điều gì!”

“He he...” Lưu Bưu cười nhạt, tiếng cười tựa như kim châm, khiến viên cảnh sát kia càng khó chịu.

“Có thể đi được rồi chú?” Trương Dương thản nhiên nói.

“... Có thể...” Viên cảnh sát có chút bất đắc dĩ, nhưng người ta có giấy chứng minh nhân dân, lại phối hợp kiểm tra, nên cũng không thể vì thái độ của đối phương mà giữ họ lại được.

“Rầm!”

“Rầm!”

Bốn người lên xe, tiếng đóng cửa xe rầm rầm vang lên.

“Đợi đã!” Đột nhiên, viên cảnh sát chạy tới bên cạnh buồng lái.

“Bực quá, người rút cuộc muốn cái gì? Đại gia đang vội lắm, không có thời gian chơi với người đâu!” Lưu Bưư nhất thời tức giận, lộ ra vẻ mặt hung thần ác sát, khiến viên cảnh sát sợ hãi lui về đằng sau hai bước.

“Các người xuất trình giấy phép lái xe cho ta xem!” Viên cảnh sát rút cục nhớ tới lúc này hấn chỉ xem giấy căn cước và giấy tờ xe, chứ chưa xem bằng lái xe của Lưu Bưư.

“Người thực sự muốn xem?” Lưu Bưư nhìn thẳng vào mắt viên cảnh sát.

“Muốn xem!”

“Thực sự muốn xem chứ?” Lưu Bưư hỏi lại.

“Thực sự!” Viên cảnh sát cắn tức.

“Được, Lão tử cho người xem!”

“Rầm!” Lưu Bưư xuống xe, viên cảnh sát kia hoảng sợ, lui về đằng sau thêm hai bước, dáng người Lưu Bưư rất có lực uy hiếp, phối hợp với biểu tình kiêu ngạo của hấn, càng tỏ ra uy mãnh vô cùng, không khác thiên thần hạ phàm.

“Trương Dương, người có bằng lái không?”

“Không có...”

“A Trạch, người có không?”

“Không!”

“Còn Tiểu Lý Tử?”

“Ta làm gì có bằng lái...”

“Còn chờ gì nữa? Chạy thôi...!” Viên cảnh sát bị hấn đánh cho bay lên, bay mất mấy cái răng, máu mũi phun ra, Lưu Bưư sớm đã khó chịu với thằng cảnh này.

“Bồng!”

“Bồng!” Cơ hồ cùng lúc, liên tiếp vài tiếng vang lên, mấy tên cảnh sát biên phòng cầm súng máy đã bị đầu quyền của ba người đánh ngã trên mặt đất.

“Gấp lại sau nhé, mấy chú cảnh sát!”

Lưu Bưư cười dài, thanh âm vang vọng trong không trung, tỏa khắp bầu trời đêm, rồi biến mất trong đêm tối.

Sau khi ba người biến mất trong màn đêm, một đám cảnh sát trở tay không kịp trở lên bối rối, bọn họ đã buông lỏng cảnh giới, dù sao, đối phương cũng không phải phần tử nguy hiểm, có giấy chứng minh nhân dân, có thể du lịch, lại không mang theo các vật cấm, bên bọn họ căn bản không nghĩ tới bốn người đột nhiên dùng vũ lực để đào tẩu.

“!”

“...!”

“!”

Một tràng súng nổ ran, cắt ngang bầu trời đêm, đợi đến khi đám cảnh sát kịp nổ súng thì bốn người đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

“Há há, trốn chạy cảnh sát thật là thích!” Lưu Bưư vừa chạy vừa cười to.

“Cảnh sát cùng người có cừu oán à?” Tiểu Lý Tử không cho là đúng, ấn tượng của hắn với cảnh sát cũng không tệ lắm, nhớ rõ lúc hắn ở nông thôn, còn có vài lần Tiểu Lý Tử phải nhờ đến sự giúp đỡ của cảnh sát.

“Cái này... he he, không không... cảm giác mà thôi, bọn họ là cảnh, chúng ta là phỉ, là hai trạng thái... trạng thái quái gì nhỉ?”

“Đổi lập!” Trương Dương nói.

“Đúng rồi, đổi lập...” Lưu Bưư liên tục gật đầu.

“Chẳng qua, người không có bằng lái, lại ra tay đánh lén cảnh sát, tuy rằng tình tiết rất nhỏ không cấu thành hậu quả nghiêm trọng, nhưng đây được quy kết là tội chống người thi hành công vụ, ít nhất là bỏ tù từ nửa năm đến ba năm...” Trương Dương nói.

“Nghiêm trọng đến thế cơ à?” Lưu Bưư cả kinh, hắn có chút sợ hãi, hắn nhớ rõ cái cảnh ở trong đồn công an, một ngày mà cứ như một năm, nếu ở đó ba năm thì còn không phải chết rũ ở trong phòng giam sao!

“Ừ, có thể còn nghiêm trọng hơn”

“Vậy còn bọn người?”

“Chúng ta là tòng phạm, nhiều nhất là ngồi mấy tháng, hoặc bị phạt một chút tiền thôi...”

“Trời ạ, vì sao ta phải ngồi tù một mình, lần sau lão tử không ra khỏi xe nữa...” Một đường phóng như bay, băng qua sông qua núi, bốn người đều là cao thủ, ánh mắt nhìn trong đêm tối rõ như ban ngày, căn bản không cần lo lắng không nhìn thấy gì.

Chẳng qua, Lưu Bưư trong lúc buồn bực vẫn mua một ít đồ dùng cho cuộc sống dã ngoại, tiêu đến hơn ba vạn.

“Các người xem, ở phía trước, đó là cột mốc biên giới!”

Bốn người theo hướng ánh mắt Trương Dương nhìn lại, chỉ thấy một cột mốc cao lớn hùng vĩ đứng lặng lẽ trong bóng đêm, cột mốc lại cắm ở một chỗ dốc xuống từ xa nhìn tới có cảm giác nó cao lớn hùng vĩ.

Mấy người mừng rỡ, vội vàng chạy tới, đến gần, quả nhiên là cột mốc biên giới. Một bên có khắc hai chữ Trung Quốc màu đỏ, cho dù là ban đêm cũng cảm thấy đầy khí thế; đương nhiên đây là cảm giác chung của mọi người, giống như tâm tính các ông bố bà mẹ luôn thấy con của mình là đẹp nhất

Không hiểu, bốn người bỗng nhiên có một cảm giác đầy trang nghiêm thần thánh.

Bốn người mặc dù đã nhìn thấy cột mốc biên giới trên Tivi không biết bao nhiêu lần nhưng đây mới là lần đầu tiên trong đời được trực tiếp nhìn thấy.

Bên này chính là lãnh thổ Trung Quốc.

Bên kia là quốc gia khác...

431. Chương 431 Huỳnh Đệ.

Trương Dương, đây không phải cột mốc biên giới số 62” Lưu Bưư vuốt ve những chữ viết trên mặt cột mốc, đột nhiên nói.

“Ừ, còn cách hai cột mốc nữa!”

Bốn người sờ qua cột mốc một lần nữa rồi hướng về phía biên giới mà đi, tâm tình hiện tại của bốn người rất tốt, lần đầu tiên đi tới biên giới, rốt cục cũng đã được nhìn thấy cột mốc biên giới đánh dấu lãnh thổ đất nước.

Lưu Bư đứng tại giữa sườn núi thỉnh thoảng nhảy qua nhảy lại giữa hai bên.

“Ta xuất ngoại!”

“Ta lại về nước!”

“Ta lại xuất ngoại!”

“Ta lại trở về nước!”

“Bư ca, người ta xuất ngoại một lần cũng không dễ, người một lúc đã xuất ngoại hơn chục lần, quả không hổ là Bư ca!”

Mấy người cãi nhau âm ỉ, hơn hai mươi kilomet khoảng cách rất nhanh đã qua.

Nương theo bóng đêm, còn có hơn hai kilomet, đã có thể nhìn thấy cột mốc biên giới đứng lặng trong màn đêm ở đằng xa, có thể tất cả các cột mốc biên giới đều được xây dựng ở địa phương dễ quan sát và bắt mắt nhất. Các cột mốc biên giới này đáng vẻ vô cùng hùng vĩ, có một loại cảm giác trang nghiêm không thể diễn tả.

Đột nhiên, cơ hồ bốn người đều dừng lại một lúc.

Một cỗ áp lực tràn ngập trong không khí...

Hiện tại đã là mùa hè, vậy mà tại núi rừng này lại im lặng tới đáng sợ, không có một chút thanh âm, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

“Có người!” ngữ khí bình thản của Trương Dương dày đặc sát khí lạnh băng, giống như giữa mùa đông giá rét.

Trong bóng tối, A Trạch cùng Lưu Bư, Tiểu Lý Tử cơ hồ đồng thời rung mình, liếc nhìn nhau, ba người bọn họ đều phát hiện, sát tính của Trương Dương càng ngày càng nặng.

Nguyên nhân nào đã cải biến Trương Dương?

Ba người cơ hồ đồng thời nghĩ đến vấn đề này, nhưng lại không có đáp án. Tâm tư của Trương Dương ba người càng ngày càng không đoán nổi, ngày càng thâm trầm, không một ai biết hắn đang nghĩ gì.

Chẳng qua, điều khiến A Trạch Lưu Bư vui mừng chính là vô luận Trương Dương có thể nào thì Trương Dương vẫn luôn lo lắng cho an nguy của bọn họ, đối với Lưu Bư và A Trạch mà nói thì vậy là đủ rồi.

Bọn họ không quan tâm Trương Dương có mục đích gì, chỉ cần Trương Dương vẫn là huynh đệ với bọn họ là được.

Trương Dương muốn gì?

Không ai biết.

Trên thực tế, bản thân Trương Dương cũng không biết, ở sâu bên trong, tựa hồ có một cỗ lực lượng thật lớn thôi thúc một số hành động của hắn.

Hắn từng muốn trốn tránh, nhưng lại không được như mong muốn, càng trốn tránh càng nhiều phiền toái.

Trương Dương có một tâm bệnh.

Tâm bệnh này, Trương Dương muốn nhốt tận gốc.

“Chúng ta qua đây” Trương Dương nhanh chóng đi về phía trước.

“Cứ như vậy mà đi?” Lưu Bư sửng sốt, điều này không phù hợp với tính cách của Trương Dương, tâm tư của hắn vẫn vô cùng kín đáo, hơn nữa luôn tính trước tính sau, không thể ngờ được Trương Dương lại không kiêng dè gì mà đi tới – điều này không phù hợp với phong cách của Trương Dương.

“Chỉ là một đám tiểu lâu la mà thôi”

Ánh mắt A Trạch lướt qua Lưu Bư, nhanh chóng đuổi theo Trương Dương.

Tinh thần lực cường đại của bốn người không chút kiêng nể tỏa ra trên không trung, từng đạo tiếp từng đạo khiến người ta chấn kinh. T

Trong bóng tối, bốn người Trương Dương tựa như bốn con mãnh thú; chẳng qua lại khác hẳn mãnh thú đang đi săn, bởi vì bọn họ không hề ẩn dấu hành tung của mình, cả người lộ ra dáng vẻ kiêu ngạo, điên cuồng đầy bệ vệ...

Bludger, gã là Bludger có bối cảnh thế lực... ở huyện X, hắn nắm giữ con đường buôn lậu khổng lồ và các thế lực ngầm, đương nhiên, đây không phải địa phương của hắn, nghe giới giang hồ nói hắn có cả hợp tác với quân chính phủ Myanmar, có quan hệ nhằng nhịt với một ít thế lực ngầm ở Myanmar.

Ngày hôm qua, hắn nghe được tình báo, có người mua xe jeep với một ít vật dụng dã ngoại, một mạch hỏi thăm đến cột mốc thứ 62, nên hắn cho rằng những người này có mục đích nào đó.

Loáng thoáng, hắn nghĩ tới một chuyện cách đây đã khá lâu, chuyện đó khá ồn ào, mà địa điểm phát sinh chính là tại phụ cận cột mốc biên giới 62.

Xuất thân là một kẻ giang hồ, hắn có khứu giác mẫn tuệ, mà Mã Tam lại có khứu giác quá mẫn tuệ, đó cũng là một nguyên nhân hắn có thể sinh hoạt tung tăng như cá dưới nước tại vùng biên giới hỗn tạp này.

Vị trí bảo tàng bí mật, đối với mỗi người đều tràn ngập hấp dẫn.

Từ xưa đến nay, nhân loại luôn có một loại ý nghĩ chấp nhất, ham muốn tìm kiếm bảo tàng bí mật. Vào năm ngoái, phạm vi xung quanh cột mốc biên giới thứ 62 này đã được xới tung cảm phạm vi mấy kilomet, nhưng không có kết quả, Mã Tam nhớ rõ cảnh rầm rộ khi đó, ở bên phía Myanmar có vô số người tự trang bị vũ khí đến tìm tòi, mà tại cảnh nội Trung Quốc cũng có mấy trăm địa phương cuốn cuộn tham gia tìm tòi, bởi vì có người treo giải thưởng mấy trăm vạn để tìm kiếm một quỹ bảo hiểm...

Mã Tam đã tính toán rất kỹ, nếu tìm được quỹ bảo hiểm kia nếu đáng giá tự nhiên là sẽ nuốt một mình, nếu không đáng giá thì hắn có thể lợi dụng quan hệ đem quỹ bảo hiểm này đổi lấy tiền thưởng.

Mã Tam ôm một khẩu súng tự động trong lồng ngực đứng ở mặt sau của cột mốc biên giới phía Myanmar, mặc dù hắn gan lớn nhưng cũng không dám cầm súng đứng trên lãnh thổ nước khác, cảnh sát biên phòng không phải người ngồi không, nếu ở trên lãnh thổ nước hắn thì cảnh sát biên phòng có thể mặc kệ cho hắn làm loạn, nhưng một khi bước qua cột mốc biên giới thì có thể bắn không cần hỏi đối với một kẻ có vũ khí như hắn.

“Ma túy, vì sao còn chưa đến?”

Mã Tam dẫm tàn thuốc ở dưới chân, trên mặt đất có hơn mười đầu lọc thuốc lá, hôm nay hắn dẫn theo sáu huynh đệ thức đêm ở đây chờ đã mười mấy tiếng, cư nhiên lại không có chút động tĩnh nào, theo phỏng đoán của hắn, đáng nhẽ đối phương phải đến rồi mới đúng.

“Tam ca, hiện tại lo rằng đám người kia bị cảnh sát biên phòng giữ lại, lũ ngốc kia cũng quá kiêu ngạo không biết thu liễm, ài...” Một tên có vết sẹo trên mặt cười nói.

“Đúng vậy, quá kiêu ngạo, một lũ ngu ngốc mà thôi!” Một bóng đen cao lớn tiến đến, lấy ra một bao thuốc lá, phát cho mỗi người một điếu.

“Ài, gặp phải loại ngu ngốc này cũng hết cách, đành đợi thôi, người nhỏ giọng một chút... ồ, cái bật lửa này không tồi chút nào... đừng bật lửa, sẽ bị phát hiện... người là ai?”

Người cao to đang cầm điếu thuốc, thở ra một hơi khói, “tạch!” âm thanh nho nhỏ vang lên, ánh lửa nhanh chóng phá tan màn đêm.

“He he, chính là Bưu đại gia ta, đứa ngốc mà các người nói tới” Lưu Bưu nở một nụ cười đầy thần bí.

“Bưu đại gia...”

Mã tam cùng nhóm người còn chưa kịp phản ứng, liền sững sờ tại chỗ.

“Người là ai?”

Rõ ràng, Mã Tam như con ngựa bị giật điện nhảy dựng lên, đột nhiên kéo súng, lên đạn.

“!” Nòng súng bị Lưu Bư bắt lấy, khê kéo một cái, khiến hấn té lăn trên mặt đất.

“Rắc rắc!”

“Rắc rắc!”

Mã Tam cùng một tên Bludger nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta kinh hãi, chỉ thấy khẩu súng tự động trong tay người to cao kia bỗng như món đồ chơi trẻ con, tiếng kim loại ma sát vào nhau, khẩu súng bị bóp nát, nhưng cũng chính tiếng ma sát đó đã nhắc nhở bọn họ đây không phải súng nhựa đồ chơi mà là súng thật làm bằng kim loại...

Ngay sau đó, phía sau cột mốc biên giới lại đi ra thêm ba người trẻ tuổi, trên mặt có một cổ sát khí sắc bén, Mã Tam cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Mấy người này hấn mới nhìn thấy lần đầu, hấn nhớ tới bên trong quân đội chính phủ Myanmar, một vị tướng có một cao thủ bên người gây cho hấn cảm giác giống như những người này.

Nghe nói, cao thủ kia chính là cao thủ số một Myanmar.

“Ta ta... đồng bọn của ta đâu?” Mã Tam cố gắng không chế sự sợ hãi khôn cùng mà hỏi.

“Đã chết” A Trạch cúi người bứt lấy một nhúm cỏ dại dưới mặt đất, khê lau vết máu tươi vẫn còn đọng lại trên đao của hấn.

Đao này thật lâu đã không uống máu.

Không biết bởi A Trạch khát máu hay nguyên nhân gì khác, trong không khí bỗng tràn ngập mùi huyết tinh.

“Ta muốn biết các người làm gì ở đây... khụ khụ...”

Trương Dương chậm rãi ngồi dựa lưng vào cột mốc biên giới, nhẹ nhàng nhặt điếu thuốc lá Mã Tam đánh rơi trên bụi cỏ, bắt đầu châm lửa, khói thuốc tiến sâu vào trong phổi. Đây là lần đầu tiên Trương Dương hút thuốc, khiến hấn ho không ngừng, đến nỗi chảy cả nước mắt.

“He he, thuốc này nặng lắm, không thích hợp cho người mới tập hút” Lưu Bư cười nói.

“Ha ha, không tồi, ta thích cảm giác khói thuốc xuyên tận gan phổi, cảm giác thật kích thích... khụ khụ...” Trương Dương rít thêm một hơi rồi quay sang hỏi Mã Tam “Người cũng làm một điếu chứ?”

“Cảm ơn...” Mã Tam run rẩy nhận lấy điếu thuốc trong tay Trương Dương, Lưu Bư châm lửa cho hấn, hấn hút một hơi thật sâu để giảm bớt căng thẳng, “Ta nói, ta có gì sẽ nói hết, chẳng qua, ta có một yêu cầu nhỏ...”

“Ừm” Trương Dương hút thêm một hơi, rất nhanh hấn đã thích ứng với khói thuốc.

“Ta nghĩ... ta nghĩ các người nên thả chúng ta...” Mã Tam nghiêng chặt răng, hấn cảm thấy trong mắt của con người trẻ tuổi này có khí tức tử vong.

“Không được, các người chỉ có thể còn một người sống!” Trương Dương nói như chém đinh chặt sắt.

432. Chương 432 Quân Viễn Chinh Trung Quốc.

Ta sẽ không nói...” Mã Tam nhìn mấy tên bludger bên mình, cắn răng nói. “Ha ha, người không nói, hấn sẽ nói, Trương Dương đừng ánh mắt tại một tên bludger.

“Ta ta...” Tên bludger này cả người run rẩy, ánh mắt hoảng sợ không ngừng nhìn vào thanh yêu đao lấp lóe hàn quang của A Trạch.

“Tóm lại, người nói có thể sống sót, hơn nữa, các người chỉ có thể sống tiếp, bởi vì, chỉ có một người mới có thể đủ bảo vệ bí mật” Trương Dương thần nhiên nói.

“Ta... ta...” Gã bludger này không ngừng nhìn qua Trương Dương rồi lại nhìn sang thanh đao của A Trạch, thỉnh thoảng nhìn lên Mã Tam, mà Mã Tam cũng rất khẩn trương nhìn về tên bludger này.

“Có một cơ hội cuối, nói hay không?” Trương Dương nhẹ nhàng dập tắt điều thuốc vào trong bụi cỏ, ngửi khí bình thản, lại tràn ngập áp lực cường đại.

“Ta nói...”

“Lão Tứ, chúng ta là huynh đệ, có phúc cùng hưởng!” Mã Tam phần nộ, lập tức ném điều thuốc hút dở xuống đất.

“Tam ca, huynh đệ vẫn là huynh đệ, nhưng chúng ta chỉ có thể có một người sống, không thể trách...Á...”

Lão Tứ còn chưa nói hết câu, thì hét thảm một tiếng vang vọng trời đêm, vô cùng thê lương.

Người gọi là lão Tứ bludger lấy hai tay che yết hầu, vẻ mặt hoảng sợ nhìn thanh đao trong tay A Trạch, vừa rồi, hắn nhìn thấy hàn quang của thanh đao đó xẹt qua không trung, còn bản thân lại cảm thấy ở cổ cảm thấy lạnh lẽo, theo sau đó lại cảm thấy ấm áp, có gì đó vây quanh cổ “Vì... vì cái gì... khụ khụ...” Lão Tứ cố che máu tươi tràn ra phía cổ, nhưng máu càng lúc chảy ra càng nhiều không chặn lại được.

“Nếu người là loại bán đứng huynh đệ để sống thì chẳng phải là ông trời quá bất công sao?” A Trạch lạnh nhạt nhìn lão tứ, đối với hắn mà nói, giết chết một con người cũng không khó hơn giết chết một con gà.

“Ta...”

Lão Tứ đã không còn có thể lên tiếng, “Bồng!” một tiếng liên ngã lăn ra đất, tứ chi co giật, khiến cỏ dại, bùn đất xung quanh hỗn loạn.

Rốt cục, tứ chi co giật chậm dần rồi dừng lại, lão Tứ mở to đôi mắt mờ mịt hướng về phía không trung, dường như rất không cam tâm.

Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí.

Không khí trở lên yên ắng dị thường.

!“” Lão Tam quỳ mạnh xuống mặt đất, ngơ ngác nhìn thi thể bất động dưới đất, trong mắt có sự phần nộ, có điểm mờ mịt, lại có điểm sợ hãi, xen thêm chút hốt hoảng.

“Ta nghĩ, người bây giờ có thể nói”

Trương Dương lại tiếp tục châm một điều thuốc mới, tàn thuốc đỏ rực dần tối đi, mùi thuốc lá quện cùng mùi máu tươi, dần lấn át nó.

“Cho ta một điều thuốc!”

Trương Dương không nói gì, trực tiếp đem hộp thuốc lá ném cho lão Tam, Lưu Bưu đang đứng cũng ném cho hắn cái bật lửa, sau đó, mấy người đều ngồi xuống mặt đất, mà ngay cạnh bọn họ, chưa đầy hai mét vẫn có một thi thể không ngừng phun ra máu tươi, vết hầu phát ra âm thanh “ọc ọc”

“Rắc rắc!”

Lão Tam run run lấy một điều thuốc ra từ trong hộp, sau đó châm lửa cắm ở trong bụi cỏ bên cạnh thi thể lão Tứ, sau đó lại châm cho mình một điều thuốc, từng dây thần kinh của hắn co rúm lại. Hắn chưa từng nghĩ tới điều này, càng không nghĩ tới huynh đệ vào sinh ra tử cùng mình tại thời điểm sinh tử tồn vong lại bán đứng hắn.

Lão Tam vô cùng tin tưởng, hai người bọn họ hoàn toàn có thể sống sót.

Tử vong không thể sợ, lão Tam chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ chết già. Chỉ có điều, hắn không nghĩ tới lại xảy ra tình huống này.

Bốn người Trương Dương không nói gì, yên lặng nhìn gần 40 người.

Không thể nghi ngờ, đây là một người hảo hán giang hồ đầy nghĩa khí, trước uy hiếp của tử vong còn lo lắng cho sự sống chết của huynh đệ mình.

Nhưng, thực tế tàn khốc khiến cho hắn nản chí...

“Đây là cột mốc biên giới số 62...”

Một sự yên lặng kéo dài.

Sau khi hút hết hai điều thuốc, lão Tam bắt đầu nói về một bí mật bị bụi thời gian bao phủ.

Hóa ra, vào tháng giêng năm 1942, hơn 10 vạn quân Nhật phân làm ba đường xâm lấn Myanmar. Bộ đội Myanmar khai hỏa chiến đấu trên diện rộng, vì viện trợ Myanmar chống lại sự xâm lấn của chủ nghĩa phát xít, đồng thời cũng là bảo vệ quốc lộ Burma, ngày 16 tháng 2, quốc gia chúng ta đã phái 10 vạn quân viễn chinh tới Myanmar. Quân viễn chinh do quân đoàn số 5, quân đoàn số 6, cùng quân đoàn số 16 tạo thành, chỉ huy là Đỗ Duật Dân, Cam Lệ Sơ, Trương Chấn. Ngày mồng một tháng ba, xe quân đi lại cuộn cuộn tại quốc lộ Burma, trên không trung có phi cơ không quân hộ tống, tất cả dùng xe tải chở quân viễn chinh đến địa điểm tập kết, theo đường biên giới mà đi. Đây là lần duy nhất chúng ta phái quân đội xuất ngoại tác chiến tại chiến tranh thế giới thứ 2, cũng là từ sau chiến tranh Giáp Ngọ, Trung Quốc phái quân viện trợ tác chiến.

Quân viễn chinh Trung Quốc sau khi tiến vào Myanmar, chiến cuộc đã vô cùng nguy cấp. Vì để đả kích sĩ khí của phát xít Nhật, quân viễn chinh lập tức tổ chức chiến dịch Đông Qua, tập chung binh lực của bảy sư đoàn, đem 55 sư đoàn của địch vây khốn tại Rangoon phía đông bắc. Ngày 19 tháng 3 chiến dịch tiến hành, quân viễn chinh đề nghị quân mang 200 sư đoàn, chọn dùng các chiến thuật đánh du kích, dùng đường hầm ngầm, mai phục, sát thương cự ly gần, lợi dụng ban đêm để tập kích, đột kích trong thời gian ngắn. Chiến đấu kịch liệt một ngày, tiêu diệt hơn 5000 tên địch, bắt sống 400 tên. Đây là đại thắng Đông Qua nổi danh.

Lục thập lục quân vào thượng tuần tháng 4, ngày 16, ở phía bắc Nhân An Khương, sư thứ nhất cùng chiến xa đã bị quân Nhật vây khốn 2 ngày 2 đêm, lương thực đã cạn kiệt, nguồn nước bị chặn đứng, lần nữa báo nguy. Lục thập lục quân, 38 sư phó, sư trưởng mới cùng Tề Học Khải thiếu tướng dẫn bộ phận mệnh cứu viện. Trải qua 3 ngày khổ chiến đánh tan quân chủ lực của Nhật, quân Nhật rút chạy bỏ lại 1200 thi thể rời khỏi trận. Quân viễn chinh giành lại mỏ dầu tại Nhân An Khương, cứu được hơn 7000 bộ đội nước bạn, lấy được khí giới của địch. Đây là đại thắng lần hai – Nhân An Khương đại thắng.

Sau đại thắng, nhánh quân của tướng quân Tề Học Khải đã mất đi liên hệ cùng sư bộ, ông ta cùng 18 bộ đội của bản sư hướng về phía thâm sơn tiến hành tây tiến, đuổi theo sư bộ. Cách Homer forest 20 dặm gặp phải truy kích, 16 người hi sinh trước họng súng kẻ thù, 1 người rơi xuống nước chạy trốn, Tề tướng quân trúng ba phát đạn vào đầu, 4 phát vào thân, đang nằm hôn mê bất tỉnh trong vũng máu. Ông ta sau khi tỉnh lại mới biết mình bị bắt giam, và đang bị giam tại ngục giam tù binh trung ương của Rangoon...

Vào lúc Tề tướng quân bị bắt, chính phủ quốc dân từng phái từng nhóm bộ đội tinh nhuệ với ý đồ tìm cách cứu viện, nhưng cuối cùng Tề tướng quân vẫn bị hán gian ám sát mà chết tại trong ngục.

Lúc ấy, có rất nhiều người không rõ tại sao Tề tướng quân lại mất đi sự liên hệ với sư bộ, đây là một điều bí ẩn của lịch sử, tuy rằng đời sau có nhiều suy đoán nhưng cũng không có gì chứng thực cho cái chết của Tề tướng quân.

Cho đến mấy chục năm sau, lão Tam mới từ một số lão binh Myanmar mà tìm được một số dấu vết tàn lưu.

Hóa ra, vào lúc đại thắng Nhân An Khương thì Tề tướng quân đã thu được một vật rất trọng yếu gì đó từ trong tay quân Nhật, nghe nói đó là một chiếc tủ bảo hiểm, còn trong đó có gì thì không ai biết.

Lúc ấy tướng quân bị bắt, trên người chỉ có chìa khóa, tủ bảo hiểm đã mất tích, vô luận dùng cực hình tra khảo cỡ nào thì Tề tướng quân đều không hé lộ nửa lời...

Mấy chục năm sau đó, vẫn không có chút manh mối về chiếc tủ đó, quân chính phủ Myanmar cũng không ngừng truy tìm nơi cất giấu chiếc tủ nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Đúng một năm trước, một hậu duệ của quân viễn chinh Myanmar kết hôn đã cho vợ mình nghe về một chiếc tủ bảo hiểm trong nhà, đã rất nhiều năm vẫn không thể mở ra, chuyện này anh ta nói sau khi uống rượu nên vợ anh ta cũng không để ý, nên trong lúc vô ý đã nói cho mẹ đẻ của mình; rất nhanh chóng, tin tức này đã lọt vào tai tướng quân Đan Thụy.

Ngay lập tức, tướng quân Đan Thụy liền ra lệnh bắt lấy anh chàng kia, thông qua thẩm vấn để khẳng định thông tin có được. Chiếc tủ bảo hiểm kia chính là chiếc tủ mà Tề tướng quân trước đó định hộ tống về nước.

Hóa ra, lúc ấy nhóm hộ tống chiếc tủ của Tề tướng quân có 20 người, 16 người đã hi sinh, 1 người rơi xuống nước mà trốn được, Tề tướng quân bị bắt, còn có hai người khác chạy thoát.

Hai người tuy chạy thoát nhưng cũng bị trọng thương, không lâu sau đó thì một người đã bỏ mình, còn lại một người tiếp tục ở lại Myanmar cưới vợ sinh con, ông ta cũng đi nhiều nơi hỏi thăm về Tề tướng quân, rồi biết Tề tướng quân đã bị bắt nên ông ta chỉ có thể mai danh ẩn tính.

Quân Nhật sau khi chiến bại, người này đã từng nghĩ tới việc trả lại chiếc tủ, nhưng, lúc ấy nội chiến đang diễn ra rất ác liệt tại Trung Quốc, nên ông ta đã gạt ý nghĩ này khỏi đầu, gác chuyện này lại. Ai ngờ được, vào năm sau ông ta lại chết một cách đột ngột, ngay cả di chúc đều chưa kịp viết, con ông ta tuy biết một chút ít ngọn nguồn nhưng lại không nghĩ tới việc mang chiếc tủ trả lại cho tổ quốc, mà có chủ ý muốn mở chiếc tủ, chỉ là chiếc tủ vô cùng chắc chắn, không thể dùng các biện pháp thông thường để mở, mà lại không dám để lộ ra ngoài, khiến cho chiếc tủ vẫn nằm đó, chỉ có thể giấu chứ không thể ‘ăn’ nên cứ quăng ở góc nhà cho đến tận khi gặp chuyện không may...

“Người làm sao có thể biết được những chuyện bí mật đó? Mà sao người biết chúng ta đến tìm chiếc tủ?” Trương Dương lạnh lùng nói.

“Bí mật? Kỳ thật đây cũng không phải điều gì bí mật, bởi vì năm ấy khi tướng quân Đan Thụy bắt anh chàng đó cũng không hề khống chế vợ của anh ta nên sự việc cứ thế mà để lộ ra ngoài... Về phần các người có đến tìm chiếc tủ hay không, chỉ cần là người biết chuyện đều biết chiếc tủ ấy bị mất tích tại vị trí cột mốc biên giới số 62, các người tại ven đường không ngừng hỏi về vị trí cột mốc biên giới số 62, nên mọi người đều dự đoán được...”

“Tại sao chiếc tủ đó đang từ trong tay tướng quân Đan Thụy lưu lạc ra ngoài?”

“Không phải lưu lạc, trên thực tế, chiếc tủ đó cho đến tận bây giờ thì tướng quân Đan Thụy vẫn chưa từng nhìn thấy dù chỉ một giây”

“Ừm, tiếp tục!” Trương Dương gật đầu.

“Ở Myanmar, nếu nói đến một thế lực ngầm cực mạnh, thì đó là hậu duệ của quân viễn chinh Trung Quốc...”

433. Chương 433 Tủ Bảo Hiểm.

Ở Myanmar, ở Trung Quốc đại lục, ở Đài Loan Trung Quốc, tất cả đều biết đến một nhánh bộ đội viễn chinh lưu vong.

Nhánh bộ đội này chính là quân viễn chinh của Quốc Dân Đảng chấp chính đương thời.

Quân viễn chinh Trung Quốc chống lại một chi quân chính quy được trang bị tối tân của Nhật. Gần bốn mươi vạn tướng sĩ, hai lần tác chiến, anh dũng giết địch, thấy chết không sờn, cuối cùng hi sinh hoặc bị thương, bệnh tật, đói khát hoành hành mà hao tổn hơn 20 vạn người, thương vong thảm trọng, toàn bộ quân Nhật đã bị tiêu diệt.

Quân viễn chinh xa rời tổ quốc chinh chiến tại bên ngoài, sau đó lại không có quân đội tổ quốc trợ giúp cũng không thể trở về Đại lục hay Đài loan, mà tại đất nước cũng không tiếp nhận bọn họ, bọn họ đau khổ bất đắc dĩ tự tìm một thân phận cho mình, một bộ phận gia nhập quốc tịch Thái Lan...

Đây là một chi quân đội rất đặc biệt..

Cũng là một chi quân đội dũng mãnh, mỗi một binh lính đều được rèn luyện dưới mưa bom bão đạn, giết người như máy.

Ở Myanmar, đội ngũ này có trang bị vũ trang cho chính mình, có căn cứ riêng, cũng có trường học và phạm vi thế lực của chính họ.

Một bộ phận lớn người Trung Quốc không biết chuyện, chi bộ đội viễn chinh này là do Quốc Dân Đảng phái đi, cho nên bọn họ chủ yếu chỉ nhớ đến Tôn Trung Sơn cùng Tưởng Giới Thạch, bọn họ tuy cũng rất hoài niệm về tổ quốc nhưng bọn họ lại không nguyện trung thành với chính phủ Trung Quốc hiện tại...

Có lẽ, đây cũng là chỗ đáng xấu hổ nhất của chi bộ đội này.

Về nước kỳ thực cũng không phức tạp, tổ quốc luôn giang rộng vòng tay với họ, nhưng trong lối suy nghĩ, tư tưởng của bọn họ vẫn còn ở năm những năm 40 thế kỷ trước.

Theo như lão Tam nói, rốt cuộc Trương Dương biết được sự tình lớn đến mức nào.

Hóa ra, lúc ấy quân viễn chinh muốn có được quốc tịch Myanmar đã không chỉ tiết lộ tin tức về chiếc tủ bảo hiểm cho Đan Thụy tướng quân mà cũng rơi vào tay tổng bộ quân viễn chinh.

Những lão binh của quân viễn chinh thời đó phần lớn đã qua đời, nhưng trừ bỏ một nhóm nhỏ hậu duệ của họ đã gia nhập các quốc tịch khác ngoài Myanmar, đại bộ phận hậu duệ đều cùng nhau sinh hoạt chung một chỗ, có tổ chức thống nhất cũng lực lượng quân sự riêng.

Lúc ấy, Đan Thụy tướng quân đã đem anh chàng trẻ tuổi đó bắt đi chưa đến nửa giờ, thì bộ đội quân viễn chinh đã đuổi theo quân đội của Đan Thụy tướng quân, hai phe xảy ra chiến đấu kịch liệt, trong cuộc chiến đẫm máu đó, anh chàng kia tuy vẫn bị bắt mang đi, nhưng đã đoạt lại được chiếc tủ.

Tề tướng quân tuy đã chết, nhưng uy vọng trong lòng quân viễn chinh vẫn không ai thay thế nổi. Trên thực tế, Tề tướng quân chính là quân hồn của chi quân viễn chinh này, mà chiếc tủ bảo hiểm kia lại chính là di vật của Tề tướng quân, nên hậu duệ quân viễn chinh tất nhiên là muốn liều mạng mình cũng phải cướp về.

Theo như lời lão Tam, nghe nói sau khi Nhật Bản chiến bại, chìa khóa của chiếc tủ bảo hiểm lưu lạc vào trong tay quân viễn chinh...

Trên đường hậu duệ quân viễn chinh trở về, thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc ấy số người tử vong rất nhiều, cục diện có điểm hỗn loạn, một tên gian tế thừa dịp đánh cắp chiếc tủ bảo hiểm.

Theo sau đó, quân viễn chinh đã triển khai tìm kiếm và thanh trừ trên diện rộng, nhưng tủ bảo hiểm lại biến mất một cách khó hiểu tại cột mốc biên giới số 62...

Trong cảnh nội Myanmar, quân đội của Đan Thụy tướng quân cùng quân viễn chinh cơ hồ đã lật tung cả lãnh thổ này lên nhưng vẫn không thu được gì.

Tất cả mọi người đoán rằng, tủ bảo hiểm kia đã tới cảnh nội Trung Quốc. Đương nhiên, chắc hẳn là nằm trong phạm vi cột mốc biên giới số 62.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sự kiên nhẫn của mọi người cũng có giới hạn, tin tức về chiếc tủ bảo hiểm vẫn không hề có...

Cho đến tận khi nhóm Trương Dương trên đường đi liên tục hỏi thăm về vị trí cột mốc biên giới số 62 thì mới dẫn tới sự chú ý của lão Tam, nhưng điều khiến gã không nghĩ tới chính là bởi lòng tham của gã khiến gã nhận phải tai ương ngày hôm nay.

“Ta có một chuyện không rõ” Trương Dương nhíu mày trầm mặc một hồi rồi hỏi.

“Các người cứ hỏi, chỉ cần ta biết thì ta sẽ nói tất cả. Kỳ thực tại vùng biên giới này cũng khá hỗn loạn nên cũng không có tin tức gì bí mật, hỏi đi!” Lão Tam nhìn sang thi thể của lão Tứ, dấy lên cảm giác đau thương khó hiểu, hiển nhiên cảm tình của 2 người là rất tốt.

“Quân viễn chinh Trung Quốc dám đối kháng cùng quân đội chính phủ Myanmar? Bọn họ có thể lực lớn đến vậy?” Trương Dương hỏi thẳng vào mấu chốt vấn đề, hẳn không thể tưởng tượng nổi một nhóm hậu duệ của chi quân viễn chinh kia lại có thể đối kháng cả với một chính phủ.

“Đương nhiên là không thể, quân viễn chinh luôn ở trong thâm sơn cùng cốc, giao thông đi lại khó khăn, đương nhiên, đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu, nguyên nhân chính là lực ảnh hưởng của chính phủ Trung Quốc. Quân đội chính phủ Myanmar không dám chèn ép quân viễn chinh này quá, dù sao, tuy quân viễn chinh này tuy không nguyện trung thành với chính phủ Trung Quốc hiện tại nhưng bọn họ vẫn là người Trung Quốc, nói tiếng Trung Quốc, chảy trong mình dòng máu Viêm Hoàng. Tuy có va chạm lớn nhỏ nhưng tận lực tránh để xảy ra chuyện âm ỉ, đây là nhận thức chung của song phương...”

“Trên thực tế, mấy năm nay, Myanmar vẫn tận lực để đồng hóa chi hậu duệ quân viễn chinh này, nhưng tinh hoa văn hóa, dòng máu Trung Quốc vẫn chảy trong huyết quản bọn họ, chi quân đội này không hề bị

đồng hóa mà lại còn đồng hóa ngược rất nhiều dân bản xứ, hậu đại quân viễn chinh cùng dân bản xứ kết hôn, lập trường học, truyền thụ văn hóa Trung Quốc, trừ bỏ một bộ phận cực nhỏ thoát ly phạm vi thể lực quân viễn chinh, thì đại bộ phận vẫn ở cùng một chỗ, hơn nữa phạm vi còn đang có xu thế lớn dần...”

Đó cũng là một chi quân đội vĩ đại.

Nếu xét trên phương diện huyết thống, bọn họ đã không còn là người Trung Quốc thuần khiết, nhưng bọn họ nhận được giáo dục văn hóa Trung Quốc, thậm chí còn dùng chữ Trung Quốc, học Bách Gia Tính, Tam Tự Kinh, những thứ này cho dù là người Trung Quốc hiện nay cũng không còn bao nhiêu người học tập.

Nhưng, những người Trung Quốc này lại không nguyện trung thành với chính phủ Trung Quốc, rồi lại chịu chính phủ đương nhiệm che chở.

Trương Dương tin rằng, nếu như không có chỗ dựa là chính phủ Trung Quốc thì chi quân viễn chinh này đã bị dẹp tan; phải biết rằng, chính phủ Trung Quốc có tầm ảnh hưởng tương đối sâu xa với chính phủ Myanmar, nếu nói đúng ra, Myanmar có thể nói là một nước phụ thuộc Trung Quốc, nếu như không có chính phủ Trung Quốc đỡ đầu thì về mặt quân sự sớm đã bị nước Mỹ cầm đầu nhóm quốc gia phương tây chèn ép...

“Người đi đi!”

Trương Dương cảm thấy một giảm giác phiền muộn khó hiểu, hắt thở dài một tiếng, ném điếu thuốc hút dở xuống bụi cỏ.

“Thả ta đi...” Lão Tam ngạc nhiên, dựa theo kinh nghiệm của hắn thì bốn người trước mắt này coi sinh mệnh con người không khác một con kiến, với những người như thế, tuyệt đối sẽ không lưu lại mình, người chết mới là kẻ giữ bí mật tốt nhất.

“Người rất có nghĩa khí, đây chính là lý do để người còn sống, ở xã hội hiện tại những người như người đã không còn nhiều, ha ha, tự lo cho tốt!”

“Cảm ơn, cảm ơn... Ta sẽ không tiết lộ bất cứ tin tức gì về các người!” Lão Tam liên tục gật đầu, đây là cam đoan của hắn. Hắn công thi thể lão tứ bắt đầu đi xuống núi, thỉnh thoảng lại ngã nhào, nhưng rất nhanh đứng dậy, rồi lại vấp ngã...

Bốn người yên lặng nhìn, cho đến khi bóng lưng lão Tam biến mất thì bốn người mới thu hồi ánh mắt, họ liếc nhìn nhau, dường như theo bản năng, bốn người cùng nắm chặt lấy tay nhau một chỗ.

Lúc này đây, Tiểu Lý Tử đã thực sự hòa nhập vào nhóm ba người Trương Dương, tựa hồ đây là kết quả của việc nước chảy thành sông, trong thời gian kết giao đã có hiểu biết nhất định về nhau.

Con người ta khi còn sống đều cần có bằng hữu!

Vô luận anh mạnh đến đâu nhưng vẫn không thể thiếu được bằng hữu, không có bằng hữu tức cuộc sống đã không được trọn vẹn.

Lão tứ thật hạnh phúc khi có một bằng hữu là lão tam này.

Lão tam cũng rất đau buồn khi có một huynh đệ như lão Tứ.

“Chúng ta sẽ tìm thể nào?” A Trạch sờ ống tay áo, xoa tay nói.

“Trước tiên chúng ta xử lý mấy cô thi thể này đã rồi nói” Trương Dương nhìn xung quanh rồi nói.

Lập tức, bốn người thu thập các thi thể đề vào cùng một chỗ, Lưu Bưu dùng song chưởng đào một cái hố to bên cạnh nội Myanmar đem tất cả thi thể mai táng tại đó, miễn phiền toái cho cảnh sát Trung Quốc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời đã sắp mọc.

Bốn người phân công nhau tìm tòi trong phạm vi vài kilomet nhưng vẫn không có chút thu hoạch nào, đến khi trời sáng hẳn, nhất định sẽ có chiến sĩ biên phòng đi tuần tra.

“Làm sao bây giờ?”

Bốn người trở lại chỗ cột mốc, vẻ mặt Lưu Bư buồn bực. Chỗ hoang vắng này, ngoại trừ cỏ dại thì lại là cây to, chỉ tìm một lát mà quần áo bốn người đã bị cây cỏ, bụi gai cào rách tả tơi.

“Tìm như vậy cũng không phải cách hay, chúng ta chỉ có bốn người, số lượng không thể sánh với thuộc hạ của Đan Thụy tướng quân. Theo ta đoán, tử bảo hiềm kia không chôn ngầm dưới đất... Lại nói tiếp, chúng ta ở đây không có máy dò kim loại, nên sợ rằng có thực sự chôn ở dưới đất cũng không cách nào tìm được...” Trương Dương lại lấy ra một điều thuốc, gần đây hắn trở lên thích thú với thứ này, hắn thích cảm giác khói thuốc len sâu vào gan phổi.

“Ta cũng cho là như thế!” Tiểu Lý Tử gật đầu nói.

“Người có ý kiến gì không?” Trương Dương thở ra một hơi khói, ánh mắt sáng lên.

“Kỳ thực, chúng ta không nên đặt mục tiêu ở trên mặt đất, phải biết rằng lão Tam đã nói qua từng có rất nhiều quân đội tìm tòi nơi này, có thể khẳng định bọn họ đều được trang bị dụng cụ dò tìm, nếu như chôn ngầm dưới đất thì đã sớm bị tìm ra; lại nói tiếp, ta hoài nghi, lúc ấy do truy đuổi gắt gao nên người đánh cắp chiếc tử không thể có thời gian để đào hầm chôn tử...”

“Hay là ở trong hốc cây?” Ánh mắt Lưu Bư sáng lên, ngắt ngang lời của Tiểu Lý Tử.

“Ừ, rất có thể, có hai khả năng lớn. Thứ nhất, là nằm trong đồng loạn thạch,; thứ hai là nằm trong hốc cây cổ thụ nào đó. Hiện tại chúng ta tìm một lần nữa, mục tiêu là các thân cây cùng một ít khu loạn thạch ở cạnh vùng biên giới, đã hơn một năm nên cho dù là chôn trên mặt đất cũng sẽ bị cỏ dại bao trùm, chắc chắn sẽ không có manh mối rõ ràng...” Truyện ”

Sau khi xác định phạm vi tìm kiếm, bốn người lập tức xác định phương hướng rồi tách nhau ra bắt đầu tìm kiếm.

Thời gian trôi qua rất nhanh

Mới chỉ một lúc, trời đã sáng rõ.

Bốn người cơ hồ đã đem tất cả các cây cổ thụ trong phạm vi vài kilomet xung quanh cột mốc biên giới số 62 kiểm tra một lần, sau đó bốn người họp lại thống kê một chút, tổng cộng đã kiểm tra được hơn 700 cây đại thụ, 30 cái hốc cây, còn phát hiện ra cả hang động của một số loài vật nhưng vẫn không có chút manh mối về chiếc tử...

Mặt trời đã lên cao, sáng rõ. Lúc này, bốn người thấy được có chiến sĩ biên phòng đến tuần tra tại cột mốc biên giới lên đã rời đi.

Thời tiết ngày càng oi bức, bọn họ ẩn trong bụi cỏ chờ đám binh lính rời đi mới ngồi xuống, may mắn là ngày hôm qua lúc giết người bọn họ cũng đã xử lý hiện trường, nên không để lại dấu vết gì, bằng không sẽ có rất nhiều phiền toái. Chẳng qua, có thể khẳng định nhóm chiến sĩ biên phòng này cũng nhận được một số tin tức nên bọn họ ở cột mốc biên giới kiểm tra một thời gian ngắn rồi mới rời đi.

“Làm sao bây giờ?” Tiểu Lý Tử buồn bực, hắn luôn xem mình là Vi Tiểu Bảo, biết rất rõ chiếc tử bảo hiềm ở quanh khu vực này nhưng lại không cách nào tìm thấy, điều này khiến hắn có cảm giác thất bại.

“Không còn cách nào khác, lúc ấy chúng ta sơ suất quá, tự nhiên lại không hỏi vị trí cụ thể, ta nghĩ tên Chu Thắng đó có gan để nói cho chúng ta biết chiếc tử được chôn tại cột mốc biên giới số 62, lúc ấy hắn nắm chắc rằng chúng ta không thể tìm thấy... Đúng rồi, có khả năng tên Chu Thắng đã đem chiếc tử đi hay không?”

“Không có khả năng!” Lưu Bư nói như chém đinh chặt sắt.

“Ừm?”

“Bởi vì, lần trước lúc tại huyện H, viên cảnh sát kia nói cho ta biết hắn vì buôn thuốc phiện nên bị tuyên án bảy năm tù, hắn cho dù có quan hệ, dứt lốt thì cũng phải ngồi một thời gian ngắn, hiện tại chưa thể ra ngoài” Lưu Bư khẳng định nói.

“Thế thì phải...”

Nhìn đàn chim bay lượn trên không, Trương Dương cảm thấy hứng thú với đi, một đám người không quan tâm đến chính sự, lòng đầy nhiệt tình chạy đến đây tầm bảo nhưng lại không tìm được gì, điều này khiến hắn thất vọng.

Đột nhiên!

Trong đầu Trương Dương bỗng lóe lên một ý tưởng.

Chim chóc!

Chim chóc!

Đứng ở trên cao, trước mắt đều là các tổ chim khổng lồ.

“Tổ chim!”

Bốn người cơ hồ cùng nói một lúc.

“Ha ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

“Đúng là đi mòn gót sắt không tìm thấy, đến khi có được chẳng tốn công!” Tiểu Lý Tử ngâm nga.

Tiểu Lý Tử vừa dứt lời, thân thể đã như tên rời cung bắn ra ngoài, mà Trương Dương, A Trạch, Lưu Bư cũng không chịu kém, chia làm 3 hướng phóng vội đi...

Lần này tìm có hiệu suất cao nhất.

Bởi vì cho dù có nhiều tổ chim hơn nữa cũng không thể mỗi cây lại có một tổ chim, huống chi nhóm người Trương Dương chỉ tìm những tổ chim lớn.

Một phút!

Hai phút!

Năm phút!

Hai mươi phút!

“Ta tìm được rồi, ta tìm được rồi... ha ha...”

Ngay tại phút thứ 33 thì Lưu Bư cười phá lên, tiếng cười vang vọng núi rừng, ba người Trương Dương, Tiểu Lý Tử, A Trạch mừng rỡ, nhanh chóng chạy về phía Lưu Bư nhanh như điện.

“Người là a?”

“Người làm gì?”

“Bồng!”

“Bồng!”

“Rắc rắc!” Tiếng đánh nhau kịch liệt, tiếng cây cối gãy đổ.

Cho đến khi ba người đuổi tới, Lưu Bư đang cùng một người trung niên vóc dáng thấp bé, da ngăm đen chiến đấu, ở phía vai người trung niên đang đeo một chiếc túi có chứa tử bảo hiểm loang lổ, một tay giao đấu cùng Lưu Bư, tuy Lưu Bư điên cuồng tấn công nhưng người này vẫn chống trả dễ dàng.

Đây là một cường giả, so với hai cường giả lần trước thì khí thế còn mạnh hơn, khí thế người này rất sắc bén, mỗi cái gơ tay nhắc chân đều có một cỗ sát phạt chi khí, mỗi một chiêu thức đều kích phát kinh phong mãnh liệt, đại thụ trong phạm vi trăm thước đều bị thổi nghiêng ngã.

Hơn nữa đây là một quân nhân, một thân mặc quân phục không có quân hàm, bên hông đối phương còn giắt một con dao chặt củi, lưỡi dao sáng loang thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Hiển nhiên, đây là một con bọ ngựa, không biết còn có chim sẻ hay không?

Ba người không lên tiếng, chỉ là tách ra ba phương hướng vây quanh trận giao đấu của hai người, ngăn chặn các phương hướng bỏ chạy...

Khí thế của Lưu Bưu phát ra mạnh mẽ, mỗi chiêu mỗi thức đều là đồng quy vu tận.

Lưu Bưu tức giận, vô cùng tức giận.

Khi hắn phát hiện tại một chiếc tổ chim trên cành cây khô có một chiếc tử bảo hiểm nhỏ, thì vui mừng hét to, nào biết bên cạnh đột nhiên có người lao ra, một chưởng xuất ra đánh hắn học máu rơi từ trên cành cây xuống đất, quỹ bảo hiểm cũng bị cướp đi. Đúng là nhìn gì thì nhìn chứ không thể nhìn người ta cướp đồ ngay trước mắt mình. T

Tiềm năng to lớn của Lưu Bưu lập tức bộc lộ, vừa ngã xuống mặt đất đã bật dậy cuốn lấy người kia.

Kể mặc quân phục này cũng vô cùng bức bối, hắn vẫn ẩn núp xung quanh, chỉ cần có thu hoạch thì lập tức sẽ cướp ngay rồi chạy, hơn nữa mục tiêu luôn tập chung trên người Lưu Bưu, từ khí tức của người này cho hắn biết đây là kẻ yếu nhất trong bốn người, hơn nữa vận khí của hắn cũng tốt tới cực điểm, cư nhiên Lưu Bưu lại tìm được tử bảo hiểm.

Nhưng sự tình diễn ra lại trái ngược với dự tính của hắn, vốn tưởng rằng sau khi ra tay đánh lén thành công thì có thể bỏ chạy, nhưng hắn vừa nhặt được chiếc tử bảo hiểm rơi trên mặt đất thì cái tên bị hắn cho một chưởng học máu kia lại đột nhiên đứng lên, liều mình tấn công hắn như một con chó điên...

Sự tình càng lúc càng xấu.

Rất nhanh, cường giả mặc quân phục đã phát hiện hắn đã bị ba cường giả khác vây lấy, lại có một tên điên cứ bám lấy hắn.

“Bồng!”

Một tiếng vang thật lớn, Lưu Bưu bị cường giả mặc quân phục kia đánh cho một chưởng đập thân vào cây đại thụ, lá cây rơi xuống như mưa, thân cây nứt toác ra.

“Để lại chiếc tử cho ta!” Khóe miệng Lưu Bưu tràn đầy máu, từ dưới gốc cây lại đứng lên nhe răng cười, hắn như một tên quái vật bất tử đánh mãi không chết.

Nhìn thấy cái tên to cao bị mình đánh ngã vô số lần nhưng cũng cần đó lần lại đứng dậy, thì gã cường giả mặc quân phục này lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Hắn là cường giả, không cần nghi ngờ, hắn là cường giả duy nhất của Myanmar, hắn rất rõ năng lực của mình, ở Myanmar, cho dù là tướng quân cũng cho hắn thể diện, không người nào dám bỏ qua sự hiện diện của hắn.

Nhưng, hiện tại hắn lại bị một người bình thường cuốn lấy không thể rời đi, mặt khác nếu ba người kia cũng lợi hại như vậy thì tình cảnh hôm nay quả thực rất nguy hiểm. Trên thực tế, hắn có cảm giác ba người kia còn lợi hại hơn nhiều so với tên to con này.

Ngay từ ban đầu, gã cường giả mặc quân phục này đã định dùng ‘phép cường giả’ để ‘đổi đũa’ với bọn Trương Dương, mỗi một cường giả đều có tên tuổi nhất định, mà trong thế giới cường giả đã từ lâu không xuất hiện nhân vật mới, hắn căn bản không tin chỉ một lần xuất hiện đến ba tên cường giả xa lạ...

Thật ra, cũng không riêng gì hắn, lần trước lúc ở bệnh viện, hai cường giả kia khi phát hiện gặp phải ba cường giả lạ mặt thì cũng vô cùng khiếp sợ, lập tức lựa chọn bỏ trốn.

Cường giả - tồn tại ngang với vũ khí hạt nhân, hai cường giả tập chung 1 chỗ đã rất hiếm, nếu là tập chung 3 cường giả một chỗ thì quả là khó tìm ra ở trên thế giới này.

“Cho người!”

Gã cường giả mặc quân trang tức giận không thôi, hắn không thể chịu được cảnh bị một cao thủ bình thường bức bách đến mức thủ cước rối loạn, việc này quả là một nỗi sỉ nhục đối với hắn.

Chiếc tử đột nhiên bị ném văng ra ngoài, mang theo thể lôi đình nhắm thẳng về phía Lưu Bưu.

Hai người cách nhau hơn 20 thước, chiếc tử bảo hiểm được phóng ra nhanh như điện chớp, trên không trung hóa thành một đoàn hư ảnh, dấy lên một trận cuồng phong, khí thế như vạn mã bồn đàng.

Đây là một cú ném toàn lực!

Cũng ngay tại lúc chiếc tử bảo hiểm rời tay thì thân thể gã cường giả mặc quân phục tăng tốc, phóng theo phía chiếc tử mà đi...

Đây đúng là kết quả mà hần dự tính.

Vô luận là chiếc tử đó đập trúng Lưu Bưu hay không, hần cũng có thể mượn thế ném lôi đình này phá vây; hần tin tưởng, không ai có thể tiếp được một cú ném toàn lực của hần.

Với sức nặng vốn có của chiếc tử, lại thêm lực toàn thân của cường giả thêm vào cú ném, lực công phá này là không thể tưởng tượng, chiếc tử nho nhỏ kia không khác một viên đạn pháo mở đường...

434. Chương 434 Sinh Mệnh Luân Hồi - Luân Hồi.

Đồng tử Trương Dương co lại, nhưng hần vẫn không động, ánh mắt gắt gao nhìn vào khoảng cách giữa Lưu Bưu và cường giả kia.

Không riêng gì Trương Dương, Tiểu Lý Tử, A Trạch cũng không động, bọn họ hiểu rõ, đây chính là cơ hội tuyệt hảo để Lưu Bưu đột phá – cơ hội ngàn năm có một.

Tăng tốc! Thân mình cường giả như cái bóng theo sát sau chiếc tử, chiếc tử xé gió lao tới chỗ Lưu Bưu, bề mặt loang lổ của chiếc tử ánh lên quang mang lục sắc, Lưu Bưu bình tĩnh nhìn lục mang đang phóng đại trong mắt mình.

Thân thể cường hần của Lưu Bưu lúc này rất có tác dụng, căn bản không cần suy nghĩ, cứ như theo bản năng, thân thể Lưu Bưu cong lên, đá một cước về phía đại thụ, đại thụ trúng một cước này mà nứt ra, phát ra từng tràng ‘răng rắc..’ khiến lòng người run lên.

“Gào...” Gầm lên giận dữ, Lưu Bưu nương theo lực phản chấn, hai nắm đấm đột nhiên đánh về phía tàn ảnh của chiếc tử.

Có thể dưới tình huống này ngăn cản đường lui của kẻ địch, đến ngay cả Trương Dương cũng không khỏi thần phục.

Phải biết rằng, nếu Lưu Bưu tránh một kích này thì cường giả sẽ nương theo thế lôi đình của chiếc tử mà dễ dàng đào tẩu, bởi vì từ vị trí của Trương Dương, A Trạch hay Tiểu Lý Tử thì cũng không thể đuổi tới mà chặn đầu cường giả này, chỉ cần gã đột phá vòng vây thì nhóm Trương Dương tuy nhiều người nhưng đều sẽ ở phía sau cường giả, tại thời điểm đó, tuy cũng có thể tiến hành truy kích nhưng cũng không dễ gì bắt kịp. Điều này không khác một nghìn người đánh với một người, nếu đánh là tất thắng, nhưng nếu để người kia chạy thì chưa chắc đã đuổi kịp...

Mắt thấy Lưu Bưu sẽ đánh lên bề mặt chiếc tử, hai nắm đấm của hần không hề có ý giảm tốc!

Không thể nghi ngờ, đây chính là một cước vô cùng mạo hiểm, dùng thân thể chính diện chống lại một kích toàn lực của cường giả - một hành động quá phiêu lưu!

Mấy người Trương Dương cũng không khỏi cảm thấy thần phục sự cường hần của Lưu Bưu.

Ngay tại thời điểm màn chỉ treo chuông, thân thể to lớn của Lưu Bưu đột nhiên khễ nghiêng, cả người di động, động tác vô cùng linh hoạt, dưới tiếng va chạm cực mạnh, chiếc tử bảo hiểm tựa như bôi một lớp bôi trơn, tự động lướt qua lướt qua thân thể cường hần của Lưu Bưu sang một bên.

Động tác của Lưu Bưu vô cùng linh hoạt, khiến nhóm Trương Dương cũng không khỏi kinh ngạc.

Mọi người không tưởng tượng được, thân thể cồng kềnh kia lại có thể xuất ra một chiêu linh mãnh đến dường này, trên nét mặt mỗi người đều không dấu nổi sự bất ngờ.

Chẳng qua động tác tiếp theo mới khiến ba người không ngờ tới.

“Bồng!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Thân thể của Lưu Bưư linh hoạt tiến về phía sau chiếc tủ, hai nắm đấm vẫn không giảm uy thế, đột nhiên đánh vào cạnh của chiếc tủ, tốc độ của chiếc tủ vốn đã cực nhanh, sau khi bị trúng hai đấm của Lưu Bưư thì tốc độ còn tăng lên rất nhiều, đột nhiên bay về phía rừng cây, chẳng qua quỹ tích đã bị thay đổi...

“Ồ...”

Gã cường giả mặc quân phục kinh ngạc hô lên, chẳng qua thân thể hắn cũng không dừng lại, dưới tình huống này cực nhanh tăng tốc, đột nhiên đá một cước về phía Lưu Bưư.

Sát khí điên cuồng lan tỏa tứ phía.

Thân là đệ nhất cao thủ của Myanmar, cả đời giết chóc nhiều không kể xiết, ngay cả tướng quân và Đại Hà – hai cao thủ như vậy cũng không dám khinh thường hắn, người như vậy có thể thấy được tâm chí gã kiên cường đến mức nào.

Hai đạo nhân ảnh nhanh như điện chớp va chạm cùng một chỗ.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn khiến lòng người phải kinh hãi, âm thanh đánh vào da thịt vang lên.

Lưu Bưư vẫn còn chưa phải đối thủ của cường giả này, hơn nữa vì để đổi hướng chiếc tủ đã tiêu hao không ít thể lực của hắn, lên bị một cước này đá bay lên không đến mấy thước, máu tươi trào ra khỏi miệng, rồi ngã mạnh xuống đất, thật lâu sau vẫn chưa đứng dậy được.

Trong chớp mắt đó, Trương Dương từ phía sau đã tới trước mặt cường giả.

Ngay tại lúc Lưu Bưư dùng quyền đánh lên tủ sắt làm nó thay đổi phương hướng, Trương Dương, A Trạch và Tiểu Lý Tử cũng trong chớp mắt điều chỉnh phương hướng.

Không thể không nói đây đều là công lao của Lưu Bưư, nếu Lưu Bưư không cường ngạnh mà tiếp một kích của tủ sắt làm nó thay đổi phương hướng, chặn đứng hướng đào tẩu của cường giả.

Nếu không phải Lưu Bưư làm thay đổi quỹ tích của chiếc tủ, dựa theo tốc độ nhanh như chớp của cường giả kia, bọn Trương Dương cũng không thể kịp ngăn cản.

Không khí dường như đang bốc cháy.

Trương Dương đã tập chung tất cả chú ý của mình vào cường giả.

A Trạch, Tiểu Lý Tử cũng đã lui ra.

“Tránh ra!”

Khí thể toàn thân của cường giả tăng vọt, hai hàng lông mày rậm rạp dựng lên, như bị một đạo khí diễm vô hình bao phủ.

Về mặt Trương Dương không đổi, thân thể bất động, ánh mắt thâm thúy vô cùng.

“Đưa chiếc tủ cho ta, hôm nay ta không muốn giết người!”

Cường giả chấp hai tay sau lưng, thần nhân khí định, trong lúc nói chuyện, bộ quân phục trên thân không gió mà động.

Áp lực!

Áp lực!

Áp lực mạnh vô cùng!

Cường giả kia thần nhân khí định liếc mắt nhìn A Trạch cùng Tiểu Lý Tử, ánh mắt khiến họ cảm thấy áp lực khôn cùng, trái tim hai người nhảy lên kịch liệt.

Cả hai đều là cường giả, nhưng dưới con mắt của Tiểu Lý Tử và A Trạch thì cường giả này không khác một ngọn núi sừng sững.

Khí thể thật cường đại!

“Nếu không thì sao?” Trương Dương không vì khí thể kia mà chùn bước.

“Giết!”

Một cỗ sát khí tràn đầy không trung, quần áo trên người cường giả kia đột nhiên biến thành vô số mảnh như những cánh bướm bay lượn trên không trung, chiếc mũ trên đầu cũng bị sát khí xé rách hóa thành bụi phấn.

Chiến ý đang hùng hực thiêu đốt!

A Trạch cùng Tiểu Lý Tử bị sát khí kia đẩy lui hai bước, mà Lưu Bưư vốn đang tập tĩnh đứng lên cư nhiên lại ngã nhào lăn lộn mấy vòng, may mắn bám được vào gốc đại thụ mà đứng dậy.

Ba người kinh ngạc nhìn cường giả này, đặc biệt là Lưu Bưư, bây giờ mới phát hiện, ngay lúc đầu cường giả này căn bản là không xuất toàn lực.

Thật mạnh!

Thật mạnh!

Trương Dương cũng âm thầm kinh ngạc, cảm giác ban đầu đã cho hắn biết người này cường đại, đó cũng là nguyên nhân khiến hắn ra tay, nhưng sự cường đại này đã vượt khỏi dự liệu của hắn.

Cường giả này như một vực sâu đang khoanh tay đứng yên, kỳ thật toàn thân đã tràn đầy chân khí, máu huyết điên cuồng ngưng tụ ở tứ chi bách hải, cơ thể trở lên vô cùng rắn chắc.

Toàn bộ thân thể như có như không tỏa ra tinh khí.

Trương Dương tin rằng, chỉ cần bọn họ liên hợp mà giết, thân thể cường giả này sẽ bộc phát lực lượng, khai phá một lối đi.

Trương Dương khẳng định rằng, chỉ cần bọn họ ra tay, mục tiêu đầu tiên của gã chính là Lưu Bưư.

Tại khí thể điên cuồng kia, Trương Dương vẫn không động, cặp mắt thâm thúy vẫn trối chốt đối phương, như tập chung vào tận từng kinh mạch, huyết quản đối phương.

“Ta cả đời truy cầu võ đạo, thời còn trẻ đã từng tới Trung Quốc, năm bảy tuổi đã tiếp xúc với quyền thuật, nam phái vịnh xuân, đường lang, thái tổ trường quyền, bắc phái đạn cước, tra quyền, hình ý, bát quái, thái cực, bát cực, lục hợp đại thương, thuần dương kiếm cũng đều đã luyện qua, sau đó lại đi Nhật tiếp xúc với Đại Đông lưu hợp khí võ thuật, không thủ đạo, kiếm đạo, nhu đạo, hợp khí đạo, tất cả đều đã dung hội quán thông, năm 15 tuổi đã đem những võ công này kết hợp cùng yô-ga, tại thể chiến thứ 2, ta đi theo cường giả Trung Quốc đối chiến cùng cường giả Nhật Bản mấy mươi lần, xuất sinh nhập tử...”

“Người muốn nói điều gì?” Trương Dương cắt ngang lời của đối phương.

“Các người là người Trung Quốc, ta là người Myanmar, chúng ta đã từng chung chiến hào, cho nên ta không muốn giết người Trung Quốc, chắc người cũng đã nhìn ra, ta đã lưu thủ ngay từ đầu”

“Đó là những chuyện lúc trước, ta chỉ biết chiếc tủ bảo hiểm kia là của Tề tướng quân, chứ không phải của Đan Thụy tướng quân các người” Trương Dương chậm rãi nói ra.

“Người nên biết, nơi này là Myanmar, chiếc tủ ở cảnh nội Myanmar!”

Ánh mắt sắc bén của cường giả dừng lại trên mặt Trương Dương, sát khí ngày càng đậm, hắn đã cảm thấy ý chí vững vàng của Trương Dương.

“Vô luận đây là đâu, ta chỉ biết chiếc tủ kia là di vật của Tề tướng quân, nếu là di vật của ông ta, vật ấy cũng sẽ là tài sản thuộc chính phủ Trung Quốc, người cho rằng ta sẽ để người mang đi?” Trương Dương nhàn nhạt nói, ngữ khí đầy tự tin.

“Người cho rằng người có thể đánh bại ta sao?” Cường giả lạnh lùng cười, một cỗ tiêu sát chi khí điên cuồng lan tràn trong không khí.

“Đúng là như thế” Trương Dương tĩnh như núi, không vì sát khí điên cuồng kia mà động, tỏa ra khí thế vững vàng, cho dù là bão táp mưa sa cũng không lay động. “Được lắm, ta căn bản không muốn giết người, các người nếu đã muốn chết, cũng không thể trách ta...”

Lời nói vừa dứt, thân hình cường giả đã động, lúc tĩnh thì như một con báo đang rình mồi, lúc động lại như sấm sét, lực lượng cường mãnh bùng nổ, đánh ra một kích long trời lở đất.

Một kích này khiến thiên băng địa liệt!

Thân thể chuyển động cực nhanh, ẩn như có tiếng sấm rền vang.

Thế cường công này đã ngoài dự kiến của Trương Dương, hắn không ngờ được cường giả này lại toàn lực đánh ra một kích, phải biết rằng, lúc cường giả chiến đấu cùng Lưu Bưu thì không hề xuất ra chiêu thức chí mạng thế này.

Đương nhiên, Trương Dương không biết về cường giả này.

Là đệ nhất cao thủ của Myanmar, thọ mệnh cao gấp đôi so với cường giả bình thường, đã từng trải qua thế chiến thứ hai đầy khốc liệt, giết chóc đã ăn sâu cắm rễ trong linh hồn gã, nếu đã nổi lên sát khí thì sẽ không dừng lại, bước bước sát khí, chiêu chỉ thu khi kẻ địch đã chết.

Cường giả này liệu mình đánh ra một kích cực mạnh, lực lượng đã vượt khỏi sự tưởng tượng của Trương Dương, khí kinh điên cuồng như cuồng phong khiến hắn có cảm giác khó có thể chống chọi; ánh mắt vô cảm khê động, trong lòng bắt đầu sinh ra hứng thú với cường giả này

Không thể nghi ngờ, đây chính là một siêu cấp cường giả, so với tướng quân Cà Lăm còn mạnh hơn.

Trương Dương mặc dù không giống như cường giả kia trải qua những năm tháng chiến tranh máu lửa, nhưng hắn cũng một đường trốn chết mà tiến, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Hắn không ngại kháng một kích này, mà lại nương theo kinh phong mà lùi về sau.

Vừa thấy đối phương lui về phía sau, hai đấm đang nắm chặt của cường giả buông ra, sau đối cũng không thèm nhìn tới, đột nhiên chuyển hướng sang phía Lưu Bưu, tốc độ được tăng tới cực điểm, thân hình không khác một thanh lợi kiếm xuất vỏ.

Nhìn đối phương phóng về phía Lưu Bưu, Trương Dương cũng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, điều này cũng nằm ngoài dự liệu của hắn, trong lúc sửng sốt, lưỡng đạo hàn quang lóe ra, bắn nhanh về phía hắn – chính là hai thanh phi tiêu đang xoay tròn.

Trong thời điểm điện quang hỏa thạch đó, Trương Dương không chút hoang mang, ngay lúc lưỡng đạo hào quang giao nhau, cánh tay vốn như được tinh thể hóa đã ngưng tụ thành một dây nhỏ, chiếc dây này như tia chớp bắn lên – đây chính là Ngân Nguyệt nha, hai chiếc phi tiêu đang xoay tròn cứ nhiên bị cắt thành hai nửa đều nhau.

“Bồng!” Một tiếng nổ rung chuyển núi rừng phát ra.

Ngay lúc Trương Dương cắt đôi ám khí thì Lưu Bưu đã bị một quyền của cường giả đánh bay khỏi mặt đất, ngay lúc Lưu Bưu bị đánh tay, thân thể cường giả đã phóng về phía chiếc tủ bảo hiểm, A Trạch cùng Tiểu Lý Tử cũng đồng thời ra tay.

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng nổ nữa lại vang lên, không khí bị chấn động mà bạo liệt tạo ra từng đợt sóng gợn nhộn nhạo trong rừng cây khiến lá cây bay loạn, cành cây bị chấn gãy vô số, A Trạch cùng Tiểu Lý Tử đồng thời bị chân khí cường đại chấn bay lên cao hơn 10 thước.

Sự cường hãn của cường giả này đã vượt ra ngoài dự kiến của bốn người.

Tốc độ quá nhanh, nói thì dài chứ thực tế diễn ra trong chớp mắt. Từ lúc cường giả phóng ám khí về phía Trương Dương, một quyền đánh bay Lưu Bưu, sau đó bức lui Tiểu Lý Tử và A Trạch đều diễn ra như nước chảy mây trôi, không chút trở ngại...

Thân thể cường giả không ngừng di chuyển trên không trung, rất nhanh, chiếc tử bảo hiểm loang lổ đã rơi vào trong tay gã, thân thể gã cũng không đình chỉ, cả người như thỏ như ưng mà phóng sâu vào rừng, uy thế khôn cùng, khiến cây cỏ trên đường đi bị thổi bạt như có giông tố đi qua.

Tốc độ quá nhanh, khiến A Trạch, Tiểu Lý Tử và Lưu Bưu căn bản không kịp đề phòng, đến khi cường giả biến mất trong rừng cây mới kịp phản ứng.

Cảm thụ được gió rít bên tai, sự kích thích của tốc độ cao, khoe miệng cường giả lộ ra nụ cười, hẳn phải đi, trong thiên hạ không mấy người có thể lưu hắn. Cờ hồ theo bản năng, hắn nghĩ tới một người tuổi trẻ tóc dài tung bay.

Trên thực tế, ngay từ đầu hắn cũng cảm giác được vài người trẻ tuổi này phát ra khí tức cường giả, cho dù tên người cao to kia không phải cường giả nhưng cũng đã tiếp cận rất gần tới cảnh giới cường giả, nhưng hắn căn bản không để tâm.

Cường giả chính là một khái niệm.

Cường giả là để chỉ một cấp bậc.

Trên thực tế, cường giả cũng có thực lực khác nhau, bên trong cường giả cũng có phân chia thành cường giả siêu cấp và cường giả bình thường, một cường giả hơn trăm tuổi tuyệt đối sẽ không để một người mới đột phá cảnh giới cường giả ở trong lòng, cho dù họ lợi hại thế nào. Đạt đến cảnh giới cường giả cũng là cả một quá trình, có rất nhiều năng lực cũng không nhất định có thể sử dụng thuần thục.

Hiểu được và sử dụng được thuần thục các kỹ xảo là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nếu không phải vì chiếc tử bảo hiểm này thì hắn hoàn toàn tin tưởng có thể giết chết ba tên mới đột phá đến cảnh giới cường giả và một tên tiếp cận cảnh giới cường giả kia.

Bởi vì chiếc tử này vô cùng quan trọng, nên hắn không thể hành động theo cảm tính.

Đột nhiên!

Thân thể đang di chuyển cực nhanh của cường giả dừng lại, giống như chiếc xe đang chạy nhanh trên đường phanh kít lại, hành động này khiến cho máu huyết trong người gã dồn lại, vô cùng khó chịu.

Trong rừng rậm yên lặng tới cực điểm.

Không có chút âm thanh nào

Ngay cả một con muỗi hay con kiến cũng như đã biến mất...

Một cảm giác yên tĩnh quỷ dị lan tràn trong không khí.

Không khí tràn đầy áp lực.

Một cỗ khí tức nguy hiểm như nước thủy triều đang dâng lên, trong nháy mắt quét qua toàn bộ rừng cây...

Chuyện gì đã xảy ra?

Cường giả cảm giác được trái tim mình đang đập nhanh hơn, thấy máu trong cơ thể đang réo lên, cả người bỗng như lạnh quá mà nổi da gà...

Thân thể cường giả đứng yên như một bức điêu khắc, không hề nhúc nhích.

Hắn cảm giác được có điểm không ổn, nhưng không biết không ổn ở đâu.

Lạnh!

Lạnh!

Đúng, rất lạnh!

Tựa hồ có một cỗ lực lượng đang rút đi độ ấm trong cơ thể hắn.

Ngay tại lúc hắn ngây người, thì trong nháy mắt cả rừng rậm tươi tốt bỗng như xảy ra ma thuật, chỉ trong nháy mắt diễn ra đủ bốn mùa: xuân – hạ – thu – đông.

Cây cối đang tràn đầy sức sống bỗng như bị ma quỷ nguyên rửa, cây lá xanh tươi chậm rãi biến thành màu hoàng lục, sau đó biến thành lá khô, một trận gió nhẹ thổi qua cuốn đi những chiếc lá khô để lại cành cây trơ trọi, chỉ là mọi việc chỉ xảy ra ở bên cạnh cường giả...

Nhưng, hình ảnh khiến người ta sợ hãi còn chưa chấm dứt.

Theo sát đó, mấy cây cổ thụ một người ôm không xuể đột nhiên khô héo, một ít nhánh cây khô nhỏ rơi xuống đất, cường giả này rất nhanh phát hiện nhánh cây đó như đã khô chết được mấy chục năm, mục nát vô cùng.

Ánh mặt trời bắt đầu nhòa đi, một cỗ lực lượng thần bí tràn ngập trong rừng cây.

Bên trong không khí phảng phất có một cỗ ma lực, ma lực này khiến cường giả không nghĩ tới chuyện rời đi, hắn muốn làm rõ xem rốt cuộc tại sao lại có chuyện lạ này?

Thời gian chậm rãi trôi đi...

Khí tức nguy hiểm trong không khí ngày càng đậm.

Cường giả không trốn, hắn biết hắn đã mất đi thời cơ tốt nhất để đào tẩu, đương nhiên, gặp được quái sự thế này thì hắn tin cho dù ai đã đạt tới cảnh giới cường giả cũng sẽ không bỏ qua.

Để biết rõ chân tướng, thăm dò bí mật, là dực vọng chung của loài người, còn đối với cường giả mà nói, loại dực vọng này càng thêm mãnh liệt, bởi vì, bọn họ có một thân thủ bất phàm làm chỗ dựa.

Xuất hiện!

Xuất hiện!

Khuôn mặt lạnh lùng của Trương Dương từ từ xuất hiện.

Động tác của Trương Dương vô cùng thông thả, từng bước một, hắn bước đi trên những phiến lá khô, tạo lên âm thanh sần sật.

Tiếng bước trên lá khô này tuy rất nhỏ nhưng không khác tiếng búa tạ đập vào trong tim cường giả.

“Đây là loại công phu gì?” Đồng tử cường giả co rút lại thành một khe hẹp.

“Ta cũng không biết, ta vẫn đang tìm cho công pháp này một cái tên chính xác”

Trương Dương vẫn từng bước tiến tới trước mặt cường giả, khoảng cách đã không còn đầy năm thước, biểu tình suy tư, hắn vẫn muốn tìm cho loại võ công thôn phệ năng lượng này một cái tên nhưng vẫn thất bại.

Cái gì là Càn Khôn Đại Na Di, hay Vạn Phật Triều Tông gì đó, tất cả đều không thích hợp, hơn nữa những tên này cũng đều quá phạm tục, cho nên Trương Dương vẫn gác chuyện này lại.

“Sinh mệnh luân hồi, sinh mệnh luân hồi...” Cường giả nhìn lá khô bay trên không trung, miệng thì thào nói.

“Sinh mệnh luân hồi, sinh mệnh luân hồi... hay lắm, cái tên rất hay. Luân hồi, sóng sau đè sóng trước, không ngừng sinh sôi, không phải là sinh mệnh luân hồi sao! Hay lắm, hay lắm, ha ha ha... Vậy thì gọi là Luân Hồi đi...”

Luân Hồi!

Vạn vật trên thế gian, sinh sôi không ngừng! tử vong không phải là đại biểu cho sinh mệnh mới xuất hiện sao? Ánh sáng tàn lụi sẽ có ánh sáng ngày mới thay thế, cây cối tại phiến rừng này chết đi không phải năm sau sẽ có cây cối mới sinh trưởng ra sao?

Hay cho sinh mệnh luân hồi!

Trương Dương ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng huýt gió vang vọng tầng không, liên miên không dứt, đến khi phong vân chấn động mới thôi, không khác gì như vạn mã bồn đằng – phải nói là: Phong cấp vân nộ.

aimabietdc

26-01-2011, 06:21 PM

Đồ Thần Chi Lộ

tác giả:La Phách

Chuong 435

“Để ta xem Luân Hồi lợi hại thế nào!”

Cường giả cười vang, một cỗ sát khí sắc bén đang điên cuồng sinh ra, cả người như đột nhiên thay đổi, từ một người diện mạo bình thường bỗng trở thành thần thái sáng láng, vô cùng khí phách, giống như một đế vương bề ngễ thiên hạ.

Cường giả đem chiếc tử đặt xuống mặt đất đầy lá khô, từng bước đi tới phía Trương Dương.

Nhìn thấy sự thay đổi đột ngột của cường giả, Trương Dương càng cảm thấy hứng thú với con người này, không thể nghi ngờ - cường giả này rất thú vị.

Từ lúc mới bắt đầu đến giờ, gã đã có ba biểu hiện khác nhau, từ một cường giả bình thường, tiếp theo là phá vòng vây của bốn người mà đào tẩu, lực lượng nằm ngoài dự kiến của bốn người, mà bây giờ biểu hiện cường đại khiến Trương Dương cảm thấy áp lực – đây quả là một việc khó có thể tưởng tượng.

Phải biết rằng, vào thời điểm Trương Dương sử dụng công pháp thôn phệ này thì còn chưa sinh ra cảm giác áp lực như vậy.

“Ta Gan Bali! Cao thủ đứng trong hàng năm người mạnh nhất giới cường giả!” Cường giả còn cách Trương Dương năm mét, vẻ mặt tự tin đầy kiêu ngạo.

“Hàng năm người?” Ánh mắt Trương Dương sáng lên.

“Đúng vậy, nếu trừ một vài nhân vật đặc thù thì ta xếp hàng thứ hai”

“Người cùng Đại Hà, tướng quân Cà Lăm, ai lợi hại hơn?” Trương Dương không hề biết đến việc xếp hạng của cường giả.

“Ha ha ha... Cho dù là Đại Hà hay tướng quân thì bọn họ cũng là thiên tài trong thiên tài, phải biết rằng hơn ba mươi tuổi có thể bước vào cảnh giới cường giả thì rất ít ỏi, bọn họ là đặc biệt, chỉ là...” Gan Bali lại nói – “Thiên tài cũng cần thời gian, trong mắt cao thủ chân chính, bọn họ còn quá non, quá non....”

“Người rất lợi hại?” Khóe miệng Trương Dương khẽ nhếch, cười nói.

“Lợi hại hay không, không phải cứ nói là được!”

“Đúng, vậy thì chiến đi!”

Trương Dương không biết, Gan Bali này không khác gì thần hộ mệnh ở Myanmar, hần theo phật nhưng lại không tin phật, võ công của Gan Bali rất phức tạp, hần không có tín ngưỡng, hần chỉ trung thành với tổ quốc của mình. Vào những lúc tổ quốc gặp nạn thì hần luôn là người đầu tiên đứng ra, ảnh hưởng của Gan Bali cơ hồ có thể chống lại ảnh hưởng của Phật giáo.

Tại thế chiến thứ hai, hần liên tục chiến đấu ở các chiến trường khác nhau, ở Myanmar, Thái Lan, Trung quốc, cùng cường giả Trung Quốc truy giết cường giả Nhật Bản, chọn giết chỉ huy cấp cao của Nhật Bản. Mỗi người còn có thể sống sót sau những năm máu lửa đó đều là anh hùng, cũng bởi vì có những người như bọn họ mà chiến tranh mới có thể thắng lợi...

Hần có lực ảnh hưởng ở Myanmar không ai sánh bằng, có lẽ rất nhiều người bình thường không biết, nhưng chỉ cần là những quân nhân cầm quyền tại Myanmar đều biết đến Gan Bali, hần tựa như Tôn Trung Sơn ở Trung Quốc; chỉ có một điều duy nhất không giống, đó chính là Tôn Trung Sơn là người cha của cả Trung Quốc, ai ai cũng biết. Mà Gan Bali thì chỉ có những người đứng ở trên đỉnh cầm mọi binh quyền mới biết tới. Đột nhiên, khu rừng trở lên đầy áp lực, vô cùng yên lặng, khiến người ta hít thở khó khăn, dường như đây là một khu vực hoàn toàn biệt lập.

Thân thể Trương Dương ngày càng săn chắc.

Năng lượng đã tràn ngập khắp các tế bào trong cơ thể hắn, năng lượng tinh thể hóa của bản thân đã đạt tới 80%, Trương Dương cảm giác được ở mỗi tế bào trong cơ thể đều đang phát sinh dị biến. Hắn cảm nhận rõ ràng được một cỗ năng lượng đem từng tế bào này gắn kết cùng một chỗ, vô cùng khăng khít. Sau đó, lại giống như thủy triều mênh mông, từng lớp sóng liên tiếp nổi lên, sóng sau đè sóng trước – chiến ý trong từng tế bào đang hùng hực thiêu đốt...

Trong phạm vi 2 kilomet, cây cối nhanh chóng héo rũ, một ít thú rừng kinh hoàng mà chạy trốn.

Cảnh tượng kỳ dị này Gan Bali không nhìn thấy, gã vẫn cho rằng phạm vi cây cỏ héo khô chỉ trong phạm vi hẹp cạnh người...

Trong phạm vi 2 kilomet năng lượng trở lên cuồng bạo dữ dội.

Chiến!

Chiến!

Chiến!

Chiến ý của hai người đều cao ngất.

Động!

Hai người cơ hồ cùng động một lúc, cả người Gan Bali không khác gì một viên đạn bắn lên không trung hơn 10 thước, từ đó vẽ một đường cong tuyệt mỹ bằng thân thể của gã, lao xuống tấn công...

Song chưởng của Gan Bali mở ra, mười ngón tay găm đen như cương châm to lớn phóng xuống!

Gần!

Gần!

10 đầu ngón tay đang rất nhanh phóng lớn, mỗi một ngón to tựa như một chiếc chày gỗ, móng tay cũng biến thành máu đỏ một cách quỷ dị, vô cùng kinh tâm.

Khi còn cách 10 mét, Trương Dương đã cảm thấy một cỗ khí tức lạnh lẽ, như băng đao thổi tới...

Năm mét!

Hai mét!

Một mét! Cuối cùng cũng ra tay, nhưng... hắn chỉ dùng một cánh tay, cánh tay kia đột nhiên lớn lên, năm ngón tay bỗng biến lớn như năm cánh tay đầy trắng kiện, không hề kém so với những ngón tay của Gan Bali, có khi còn lớn hơn, chỉ có một điểm không giống đó chính là cánh tay này lại tỏa ra ánh vàng nhạt...

Trương Dương đem tất cả năng lượng dư thừa tập chung lên trên cánh tay kia. Trên thực tế, cánh tay này đã không thể gọi là tay, mà là do năng lượng cấu thành, chỉ là nó có 20% kinh mạch của Trương Dương.

Khóe miệng Gan Bali khẽ nhếch, gã vô cùng tự tin vào đôi tay của mình, do dù đối phương có dùng lá chắn bằng thép thì gã cũng tự tin có thể đem nó miết thành bột phấn.

Gã nhớ rõ, tại trong thế chiến thứ hai, hắn đã từng dùng tay xuyên thủng xe bọc thép...

Đột nhiên, một bàn tay từ hư không xuất hiện, đây là một bàn tay thần không hay quỷ không biết, nó đột nhiên xuất hiện trước mặt....

“Phốc!”

Trong thời điểm điện quang hỏa thạch này, cánh tay đó đã nắm lấy eo lưng của Gan Bali.

Cánh tay này tựa như phật thủ của Như Lai.

“Két két...!” âm thanh ma sát vang lên.

Những ngón tay như mũi câu của Gan Bali chộp vào bàn tay cực lớn của Trương Dương thì bị trượt đi, không ngờ lại không để lại chút dấu vết...

“Đi!”

Trương Dương hét to một tiếng, đại thủ đột nhiên thẳng ra, tạo ra tiếng ‘rắc rắc’ – sau đó lại vung lên, đem Gan Bali ném ra ngoài.

“Phốc!”

“Phốc!”

Thân thể Gan Bali bay vút trong không trung, máu tươi phun ra. Vô số đại thụ chết khô đã bị vỡ thành bột phấn, cả người gã không khác một viên đạn pháo...

Ầm!

Ầm!

Liên tiếp tiếng vang nổi lên, thân thể của Gan Bali đập nát vô số thân đại thụ to lớn rồi ngã xuống mặt đất, nằm trên những phiến lá cây phủ đầy mặt đất.

Thời gian như ngưng lại.

Không khí vô cùng áp lực.

Gan Bali lại ộc ra một ngụm máu, mới rồi gã bị cự thủ của Trương Dương nắm chặt, đã đả thương đến lực phủ ngũ tạng của gã, lực nén quá lớn, không phải thứ nhân loại có thể chống lại.

“Bồng!”

Vừa cố gắng đứng dậy, Gan Bali lại ngã lăn xuống mặt đất, dư chấn của cự thủ kia dường như còn chưa biến mất hoàn toàn, vẫn ẩn tàng trong cơ thể gã.

Một cỗ bi thương nồng đậm lan tràn trong rừng cây.

Anh hùng mặt lộ!

“Phốc...!”

Gan Bali lại phun ra một ngụm máu, lúc này gã mới thấy dễ chịu một chút, gã tuy không bỏ chạy nhưng tiếng bước chân đã vang lên trong tai gã, gã không chạy – bởi gã biết không thể chạy thoát.

Chẳng qua, tinh thần lực cường đại giúp gã lại có thể lão đảo đứng dậy, cánh tay hắn cố tì vào hai gối của mình để đứng dậy, hai tay hắn đã bị thương.

“Khụ khụ... Ta là Gan Bali... Gan Bali...”

“Soạt soạt” – Tiếng bước chân càng lúc càng gần, ánh mắt Gan Bali bắn ra một tia quang mang sắc bén.

“Ta tìm tướng quân... khụ khụ...”

Ánh mắt Gan Bali ngậy ngốc, bởi hắn thấy kẻ kia không chút biểu tình, phía sau hắn có ba người đang đi theo, một người đang cắp chiếc tủ nhỏ phủ quân phục trên nách.

“Người gọi điện xong rồi chứ” Trương Dương nhìn qua cường giả một thời thét ra lửa này.

“Các người là ai?” Gan Bali trấn tĩnh, gã là một cường giả, vô luận thắng hay thua gã đều là cường giả, một cường giả có tinh thần lực cường hãn.

“Người Trung Quốc” Trương Dương khẽ cười.

“Trung Quốc quả lắm nhân tài, lớp lớp xuất hiện. Đúng rồi, các người không biết hiệp nghị cường giả sao?”

“Biết, chẳng qua, ta đang định sửa lại hiệp nghị!”

“...” Gan Bali trước hết là sửng sốt, lập tức cười phá lên: “Hay, hay lắm, hay cho một người chuẩn bị sửa lại hiệp nghị cường giả, người là người thứ hai có gan nói như vậy...”

“Tùng có người sửa rồi sao?” Trương Dương nhướn mày, hắn không biết là còn có chuyện này, hắn nói việc sửa lại hiệp nghị cường giả chẳng qua là buột miệng mà nói, phải biết rằng: hắn, Tiểu Lý Tử, A Trạch – cả

ba đều là cường giả, nếu Lưu Bưu đột phá cường giả cảnh giới thì sẽ có bốn cường giả, lực lượng của bốn cường giả là vô cùng khủng khiếp, hoàn toàn có khả năng sửa lại hiệp nghị cường giả.

Là ai lại có thể lớn mật đòi sửa lại hiệp nghị cường giả?

Chẳng lẽ hắn cũng có rất nhiều cường giả bên người?

“Ha ha, cuối cùng hắn lựa chọn việc bỏ qua, thôi được rồi, về sau các người sẽ biết, ta muốn gọi điện thoại” Gan Bali giờ giờ chiếc di động trong tay.

Trương Dương gật đầu.

“Tướng quân, ta đi rồi, nói cho Tiểu Hắc, nói có người muốn sửa lại hiệp nghị cường giả...”

“Người có thể nói cho hắn biết số điện thoại cầm tay của ta” Trương Dương khẽ nhếch miệng lộ ra một nụ cười.

Gan Bali há miệng thở dốc, trong ánh mắt xuất hiện vẻ kì dị, ý tứ của Trương Dương rất đơn giản, hắn phải làm điên đảo thế giới cường giả.

“Số của hắn, tướng quân hãy nhớ kĩ dãy số này: 13xxxxxxxxxx”

Giọng nói của Gan Bali tràn đầy áp lực, hắn còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không biết nói, bên trong điện thoại không ngừng hồi, hắn chỉ có thể trầm mặc, sau đó tắt máy.

“Giết!” Một tiếng rống to bỗng vang lên.

Vẻ mặt uể oải của Gan Bali bỗng tràn đầy sát khí, điện thoại di động trong tay bỗng ném về phía Trương Dương; chiếc điện thoại bay được nửa đường bỗng vỡ tan, linh kiện bên trong bắn ra chi chít.

“Phụt...!”

Gan Bali lại phun ra một ngụm máu, thân thể đột nhiên lớn lên, giống như một chiếc thùng to, cả người cũng cao thêm hơn 10 centimet, bộ quân phục màu xanh trên người cũng đã nát tan, từng khối cơ bắt đầu nhú ra, vô cùng khủng bố.

Gan Bali đang vắt kiệt sinh mệnh mình.

Hắn đem sinh mệnh của mình trong nháy mắt thiêu đốt.

Khí thế cường đại lan tràn khắp nơi trong khu rừng, sát khí ngập trời...

Trên thực tế, ngay lúc đầu Gan Bali căn bản không hề chịu thua, hắn gọi điện thoại chỉ là một cái cớ để giúp thân thể có cơ hội điều chỉnh.

Làm một cường giả thân kinh bách chiến, tuyệt không có khả năng vì một lần thất bại mà mất đi lực chiến đấu, Gan Bali có ý chí kiên cường và vô cùng yêu nước, càng không thể vì một lần đả kích mà khiến tinh thần sụp đổ.

Hiện tại, thân thể hắn đã đạt tới trạng thái chiến đấu cao nhất.

Soạt soạt soạt...

Lá cây bay loạn khắp nơi, cuồng phong gào thét, dường như ngày tận thế sắp đến.

Trương Dương vẫn không động, chỉ lạnh lùng nhìn Gan Bali tiến vào trạng thái chiến đấu điên cuồng, Trương Dương có thể khẳng định, cho dù là Gan Bali còn có thể sống sau lần này thì võ công của gã cũng bị tụt đi rất nhiều, bởi tuổi của gã bây giờ đã không cho phép gã vắt kiệt sức như vậy, hắn có thể cảm nhận rõ ràng từng tế bào trong cơ thể Gan Bali đang lão hóa nhanh chóng.

Vô luận là Gan Bali có vắt kiệt sức thế nào, Trương Dương cũng không cảm thấy nguy hiểm, bởi trong phương viên 2 kilomet, hắn trong nháy mắt có thể điều động năng lượng trời đất để chống lại Gan Bali.

Quả nhiên!

Khi Gan Bali chồm đến với thể thiên quân vạn mã thì Trương Dương chỉ nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, khiến cả thân thể Gan Bali không khác điều đứt dây bay vọt ra ngoài...

Rắc rắc!

Rắc rắc!

Một loạt âm thanh đổ gậy vang lên, rồi lại là tiếng ngã xuống cực mạnh. Rừng cây lại hồi phục sự im lặng vốn có của nó...

Soạt soạt...

Tiếng bước chân vang lên, bốn người Trương Dương đã tới trước mặt Gan Bali.

Thân thể cường tráng của Gan Bali đột nhiên co rút lại, chỉ còn da bọc xương, dưới làn da đầy lão hóa kia chỉ có xương. Vô cùng quỷ dị! chỉ trong vài giây đồng hồ, Gan Bali đã già đi hơn 10 tuổi.

“Ta cũng không nói muốn giết ngươi” Nhìn Gan Bali cả người đầm máu, Trương Dương khẽ thở dài một tiếng.

“Khụ khụ... Ta chết không uổng... chết không hối tiếc... quả là Trường Giang sóng sau đê sóng trước, ngay cả thế giới cường giả cũng không nằm ngoài điều này... Khụ khụ...” Gan Bali không ngừng ho khan, lại ho ra một ngụm máu đen.

“Đây là quy luật tất yếu của xã hội” Trương Dương thần nhiên nói.

“Ha ha... đúng, đúng, là quy luật của xã hội. Ta đã già rồi... già rồi, nên lui xuống để nhường lại cơ hội cho lớp người trẻ tuổi các ngươi... chẳng qua... chẳng qua... khụ khụ...”

Gan Bali không ngừng ho, đột nhiên ánh mắt khẽ chuyển, đầu ngả về một bên; vừa rồi khi gã thiêu đốt sinh mệnh mình để đánh ra một đòn cuối cùng thì gã đã như đèn cạn dầu, nên ngay cả một câu cũng không nói được.

“Chẳng qua gì?” Thân thể Trương Dương khẽ động, áp chưởng lên sau lưng Gan Bali, chân khí hùng hậu không ngừng cuộn cuộn đổ vào thân thể Gan Bali.

“Có người... có một người... hần... hần không chịu quy luật tự nhiên này trối buộc, ngươi không phải đối thủ của hần, ngươi không phải...”

“Ai?”

“Hần là... là...” Miệng Gan Bali cứng ngắc, hai mắt vô thần, cái tên này gã không dám nói ra, đồng tử nhanh chóng phóng đại.

“Hần tự sát” Từ từ thả tay ra, Trương Dương cảm thấy tâm tình của mình vô cùng nặng nề, Gan Bali đã tự sát, vì muốn thắng nên gã đã tự thiêu đốt sinh mệnh của mình.

Một cường giả từng hét ra lửa cứ thế mà vẫn lạc.

Đương nhiên, Gan Bali chết đi cũng không có gì tiếc nuối, hần đã hơn trăm tuổi, cuộc đời hần vô cùng huy hoàng, cả đời hần đã tiêu diệt không biết bao nhiêu kẻ địch. Lữ Phi là một thiên tài yếu mệnh, lại không giống như thế này. Một phần mộ không có bia mộ được dựng lên, không có dấu hiệu gì, không ai biết đến ở đây đã mai táng một nhân vật tuyệt thế.

Nhìn mộ này, bốn người cảm thấy vô cùng nặng nề.

Không thể nghi ngờ, đây là một cường giả vô cùng cương liệt, không hề thỏa hiệp, hần tình nguyện hi sinh tính mạng để giữ sự tôn nghiêm cho mình.

Chẳng qua, loại tôn nghiêm này khiến Trương Dương có cảm khác khó hiểu.

Trên thực tế, Trương Dương không thể giải thích được tâm trạng một cường giả bị một người bình thường đánh bại, hơn nữa là thua một cách quá dễ dàng, một cách thua nhục nhã, không có một cường giả nào có thể chấp nhận bị một nhân tài mới xuất hiện ôm ngang thất lưng quăng ra ngoài. Gan Bali cũng không thể...

Soạt soạt...

Soạt soạt...

Ngay lúc bốn người đứng lặng trước phần mộ của Gan Bali thì đột nhiên, vô số tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Bốn người không hề động, chỉ liếc mắt nhìn nhau.

Không khí một lần nữa trở lên đầy áp lực, tiếng ‘soạt soạt’ kia ngày càng gần.

Một người!

Ba người!

Năm người!

Hai mươi người!

Năm mươi người!

Bảy mươi người!

Một trăm lẻ hai người...

Trương Dương yên lặng tính toán, lại có đến 102 người đang bao vây bọn họ, nhóm người này có kinh nghiệm tác chiến phong phú trong rừng, rất có kỉ luật; tuy đã áp sát nhưng bọn họ lại rất kiên nhẫn, không hề vội vàng.

Khổng lão nhị.

Khổng lão nhị năm nay 32 tuổi, trẻ trung khỏe mạnh; nghe nói là đời sau của Khổng Tử, tiếc nuối lớn nhất chính là hắn lại không biết được mấy chữ cơ bản, khiến hắn bị giấu cọt là không có văn hóa rất nhiều.

Đương nhiên, tuy Khổng lão nhị đã học qua vài năm tiểu học, nhưng điều này vẫn không làm ảnh hưởng đến uy tín của hắn.

Tại trong đội ngũ hậu duệ của quân viễn chinh Trung Quốc, tuy hắn không thuộc tầng lớp ra quyết sách, nhưng trong toàn bộ hậu duệ của quân viễn chinh đều biết, theo như qui định của bọn họ thì mọi người cứ từng bước mà tiến, Khổng lão nhị cũng như vậy, hiện tại hắn còn trẻ, nhưng khi nào lớn tuổi cũng sẽ có quyền cao chức trọng.

Khổng lão nhị bắn súng rất chuẩn, hắn có thể dùng súng trường từ thời thế chiến thứ hai bắn rơi chim đang bay trên không.

Hơn nữa, võ công của Khổng lão nhị cũng vô cùng lợi hại, hắn đem Thái Cực Quyền đầy nhu hòa kết hợp với Thái Quyền cương mãnh, tạo thành nhất phái, rất nhiều bậc lớn tuổi đã nói, nếu Khổng lão nhị mà sống tại thời kì cổ đại thì tuyệt đối sẽ là một đời tông sư; đáng tiếc, Khổng lão nhị lại sinh ra tại thời hiện đại, hơn nữa lại ở trong bộ lạc hậu duệ của quân viễn chinh tại Myanmar này...

Theo tin tức nhận được từ biên giới ngày hôm qua, thông báo có người đang tìm kiếm tại cột mốc biên giới số 62, Khổng lão nhị khúu giác linh mẫn lập tức nghĩ tới chiếc tủ bảo hiểm của Tề tướng quân, nên dẫn theo 101 người chạy tới đây.

Tại sao lại là 101 người?

Khổng lão nhị rất mê tín, hắn tin rằng 101 là một con số may mắn, nhưng hắn không biết tại sao lại may mắn, tóm lại chỉ cần hắn nghĩ nó may mắn là được!

Hơn nữa, thêm cả bản thân là sẽ thành con số 102 người tới nơi này, tìm kiếm một hồi lâu bọn họ phát hiện rất nhiều dấu vết đánh nhau, điều khiến bọn họ cảm thấy quý dị chính là toàn bộ cây cối trong rừng lại héo rũ, không có sức sống, Khổng lão nhị lập tức phán đoán ra tình huống trong rừng...

Soạt soạt...

Soạt soạt...

Tiếng bước chân bắt đầu hội tụ, Khổng lão nhị cảm giác được áp lực đang tăng lên trong không khí.

Tại địa phương trống trải phía trước tựa hồ có người, Khổng lão nhị cẩn thận xem xét, mang theo một khẩu súng trường đời cũ, men theo các cây đại thụ bị phá hủy mà áp sát.

Bốn người!

Bốn người trẻ tuổi.

Nhìn bốn người trẻ tuổi tay không, Khổng lão nhị không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm, chẳng qua, ánh mắt của hắn bỗng trở lên sắc bén như đao, bởi hắn nhìn thấy chiếc tủ màu xanh loang lổ, nó đang bị một thanh niên cao lớn kẹp bên nách.

435. Chương 435: Hậu Duệ Quân Viễn Chinh, Khổng Lão Nhị.

Cường giả cười vang, một cỗ sát khí sắc bén đang điên cuồng sinh ra, cả người như đột nhiên thay đổi, từ một người diện mạo bình thường bỗng trở nên thần thái sáng láng, vô cùng khí phách, giống như một đế vương bề ngễ thiên hạ.

Cường giả đem chiếc tủ đặt xuống mặt đất đầy lá khô, từng bước đi tới phía Trương Dương.

Nhìn thấy sự thay đổi đột ngột của cường giả, Trương Dương càng cảm thấy hứng thú với con người này, không thể nghi ngờ - cường giả này rất thú vị.

Từ lúc mới bắt đầu đến giờ, gã đã có ba biểu hiện khác nhau, từ một cường giả bình thường, tiếp theo là phá vòng vây của bốn người mà đào tẩu, lực lượng nằm ngoài dự kiến của bốn người, mà bây giờ biểu hiện cường đại khiến Trương Dương cảm thấy áp lực – đây quả là một việc khó có thể tưởng tượng.

Phải biết rằng, vào thời điểm Trương Dương sử dụng công pháp thôn phệ này thì còn chưa sinh ra cảm giác áp lực như vậy.

“Ta Gan Bali! Cao thủ đứng trong hàng năm người mạnh nhất giới cường giả!” Cường giả còn cách Trương Dương năm mét, vẻ mặt tự tin đầy kiêu ngạo.

“Hàng năm người?” Ánh mắt Trương Dương sáng lên.

“Đúng vậy, nếu trừ một vài nhân vật đặc thù thì ta xếp hàng thứ hai”

“Người cùng Đại Hà, tướng quân Cà Lăm, ai lợi hại hơn?” Trương Dương không hề biết đến việc xếp hạng của cường giả.

“Ha ha ha... Cho dù là Đại Hà hay tướng quân thì bọn họ cũng là thiên tài trong thiên tài, phải biết rằng hơn ba mươi tuổi có thể bước vào cảnh giới cường giả thì rất ít ỏi, bọn họ là đặc biệt, chỉ là...” Gan Bali lại nói – “Thiên tài cũng cần thời gian, trong mắt cao thủ chân chính, bọn họ còn quá non, quá non...”

“Người rất lợi hại?” Khóe miệng Trương Dương khẽ nhếch, cười nói.

“Lợi hại hay không, không phải cứ nói là được!”

“Đúng, vậy thì chiến đi!”

Trương Dương không biết, Gan Bali này không khác gì thần hộ mệnh ở Myanmar, hắn theo phật nhưng lại không tin phật, võ công của Gan Bali rất phức tạp, hắn không có tín ngưỡng, hắn chỉ trung thành với tổ quốc của mình. Vào những lúc tổ quốc gặp nạn thì hắn luôn là người đầu tiên đứng ra, ảnh hưởng của Gan Bali cơ hồ có thể chống lại ảnh hưởng của Phật giáo.

Tại thế chiến thứ hai, hắn liên tục chiến đấu ở các chiến trường khác nhau, ở Myanmar, Thái Lan, Trung quốc, cùng cường giả Trung Quốc truy giết cường giả Nhật Bản, chọn giết chỉ huy cấp cao của Nhật Bản. Mỗi người còn có thể sống sót sau những năm máu lửa đó đều là anh hùng, cũng bởi vì có những người như bọn họ mà chiến tranh mới có thể thắng lợi...

Hắn có lực ảnh hưởng ở Myanmar không ai sánh bằng, có lẽ rất nhiều người bình thường không biết, nhưng chỉ cần là những quân nhân cầm quyền tại Myanmar đều biết đến Gan Bali, hắn tựa như Tôn Trung Sơn ở

Trung Quốc; chỉ có một điều duy nhất không giống, đó chính là Tôn Trung Sơn là người cha của cả Trung Quốc, ai ai cũng biết. Mà Gan Bali thì chỉ có những người đứng ở trên đỉnh cầm mọi binh quyền mới biết tới. Đột nhiên, khu rừng trở lên đầy áp lực, vô cùng yên lặng, khiến người ta hít thở khó khăn, dường như đây là một khu vực hoàn toàn biệt lập.

Thân thể Trương Dương ngày càng săn chắc.

Năng lượng đã tràn ngập khắp các tế bào trong cơ thể hắn, năng lượng tinh thể hóa của bản thân đã đạt tới 80%, Trương Dương cảm giác được ở mỗi tế bào trong cơ thể đều đang phát sinh dị biến. Hắn cảm nhận rõ ràng được một cỗ năng lượng đem từng tế bào này gắn kết cùng một chỗ, vô cùng khăng khít. Sau đó, lại giống như thủy triều mênh mông, từng lớp sóng liên tiếp nổi lên, sóng sau đè sóng trước – chiến ý trong từng tế bào đang hùng hực thiêu đốt...

Trong phạm vi 2 kilomet, cây cối nhanh chóng héo rũ, một ít thú rừng kinh hoàng mà chạy trốn.

Cảnh tượng kỳ dị này Gan Bali không nhìn thấy, gã vẫn cho rằng phạm vi cây cỏ héo khô chỉ trong phạm vi hẹp cạnh người...

Trong phạm vi 2 kilomet năng lượng trở lên cuồng bạo dữ dội.

Chiến!

Chiến!

Chiến!

Chiến ý của hai người đều cao ngất.

Động!

Hai người cơ hồ cùng động một lúc, cả người Gan Bali không khác gì một viên đạn bắn lên không trung hơn 10 thước, từ đó vẽ một đường cong tuyệt mỹ bằng thân thể của gã, lao xuống tấn công...

Song chưởng của Gan Bali mở ra, mười ngón tay găm đen như cương châm to lớn phóng xuống!

Gần!

Gần!

10 đầu ngón tay đang rất nhanh phóng lớn, mỗi một ngón to tựa như một chiếc chày gỗ, móng tay cũng biến thành máu đỏ một cách quỷ dị, vô cùng kinh tâm.

Khi còn cách 10 mét, Trương Dương đã cảm thấy một cỗ khí tức lạnh lẽ, như băng đao thổi tới...

Năm mét!

Hai mét!

Một mét! Cuối cùng cũng ra tay, nhưng... hắn chỉ dùng một cánh tay, cánh tay kia đột nhiên lớn lên, năm ngón tay bỗng biến lớn như năm cánh tay đầy trắng kiện, không hề kém so với những ngón tay của Gan Bali, có khi còn lớn hơn, chỉ có một điểm không giống đó chính là cánh tay này lại tỏa ra ánh vàng nhạt...

Trương Dương đem tất cả năng lượng dư thừa tập chung lên trên cánh tay kia. Trên thực tế, cánh tay này đã không thể gọi là tay, mà là do năng lượng cấu thành, chỉ là nó có 20% kinh mạch của Trương Dương.

Khóe miệng Gan Bali khẽ nhếch, gã vô cùng tự tin vào đôi tay của mình, do dù đối phương có dùng lá chắn bằng thép thì gã cũng tự tin có thể đem nó miết thành bột phấn.

Gã nhớ rõ, tại trong thế chiến thứ hai, hắn đã từng dùng tay xuyên thủng xe bọc thép...

Đột nhiên, một bàn tay từ hư không xuất hiện, đây là một bàn tay thần không hay quỷ không biết, nó đột nhiên xuất hiện trước mặt....

“Phốc!”

Trong thời điểm điện quang hỏa thạch này, cánh tay đó đã nắm lấy eo lưng của Gan Bali.

Cánh tay này tựa như phật thủ của Như Lai.

“Két két...!” âm thanh ma sát vang lên.

Những ngón tay như mũi câu của Gan Bali chộp vào bàn tay cực lớn của Trương Dương thì bị trượt đi, không ngờ lại không để lại chút dấu vết...

“Đi!”

Trương Dương hét to một tiếng, đại thủ đột nhiên thẳng ra, tạo ra tiếng ‘rắc rắc’ – sau đó lại vung lên, đem Gan Bali ném ra ngoài.

“Phốc!”

“Phốc!”

Thân thể Gan Bali bay vút trong không trung, máu tươi phun ra. Vô số đại thụ chết khô đã bị vỡ thành bột phấn, cả người gã không khác một viên đạn pháo...

Ầm!

Ầm!

Liên tiếp tiếng vang nổi lên, thân thể của Gan Bali đập nát vô số thân đại thụ to lớn rồi ngã xuống mặt đất, nằm trên những phiến lá cây phủ đầy mặt đất.

Thời gian như ngừng lại.

Không khí vô cùng áp lực.

Gan Bali lại ộc ra một ngụm máu, mới rồi gã bị cự thủ của Trương Dương nắm chặt, đã đả thương đến lực phủ ngũ tạng của gã, lực nén quá lớn, không phải thứ nhân loại có thể chống lại.

“Bồng!”

Vừa cố gắng đứng dậy, Gan Bali lại ngã lăn xuống mặt đất, dư chấn của cự thủ kia dường như còn chưa biến mất hoàn toàn, vẫn ẩn tàng trong cơ thể gã.

Một cỗ bi thương nồng đậm lan tràn trong rừng cây.

Anh hùng mặt lộ!

“Phốc...!”

Gan Bali lại phun ra một ngụm máu, lúc này gã mới thấy dễ chịu một chút, gã tuy không bỏ chạy nhưng tiếng bước chân đã vang lên trong tai gã, gã không chạy – bởi gã biết không thể chạy thoát.

Chẳng qua, tinh thần lực cường đại giúp gã lại có thể lão đảo đứng dậy, cánh tay hần cố tì vào hai gối của mình để đứng dậy, hai tay hần đã bị thương.

“Khụ khụ... Ta là Gan Bali... Gan Bali...”

“Soạt soạt” – Tiếng bước chân càng lúc càng gần, ánh mắt Gan Bali bắn ra một tia quang mang sắc bén.

“Ta tìm tướng quân... khụ khụ...”

Ánh mắt Gan Bali ngây ngốc, bởi hần thấy kẻ kia không chút biểu tình, phía sau hần có ba người đang đi theo, một người đang cắp chiếc tử nhỏ phủ quân phục trên nách.

“Người gọi điện xong rồi chứ” Trương Dương nhìn qua cường giả một thời thét ra lửa này.

“Các người là ai?” Gan Bali trấn tĩnh, gã là một cường giả, vô luận thắng hay thua gã đều là cường giả, một cường giả có tinh thần lực cường hãn.

“Người Trung Quốc” Trương Dương khẽ cười.

“Trung Quốc quả lắm nhân tài, lớp lớp xuất hiện. Đúng rồi, các người không biết hiệp nghị cường giả sao?”

“Biết, chẳng qua, ta đang định sửa lại hiệp nghị!”

“...” Gan Bali trước hết là sững sốt, lập tức cười phá lên: “Hay, hay lắm, hay cho một người chuẩn bị sửa lại hiệp nghị cường giả, ngươi là người thứ hai có gan nói như vậy...”

“Từng có người sửa rồi sao?” Trương Dương nhướn mày, hắn không biết là còn có chuyện này, hắn nói việc sửa lại hiệp nghị cường giả chẳng qua là buột miệng mà nói, phải biết rằng: hắn, Tiểu Lý Tử, A Trạch – cả ba đều là cường giả, nếu Lưu Bưu đột phá cường giả cảnh giới thì sẽ có bốn cường giả, lực lượng của bốn cường giả là vô cùng khủng khiếp, hoàn toàn có khả năng sửa lại hiệp nghị cường giả.

Là ai lại có thể lớn mật đòi sửa lại hiệp nghị cường giả?

Chẳng lẽ hắn cũng có rất nhiều cường giả bên người?

“Ha ha, cuối cùng hắn lựa chọn việc bỏ qua, thôi được rồi, về sau các ngươi sẽ biết, ta muốn gọi điện thoại” Gan Bali giờ giờ chiếc di động trong tay.

Trương Dương gật đầu.

“Tướng quân, ta đi rồi, nói cho Tiểu Hắc, nói có người muốn sửa lại hiệp nghị cường giả...”

“Ngươi có thể nói cho hắn biết số điện thoại cầm tay của ta” Trương Dương khẽ nhếch miệng lộ ra một nụ cười.

Gan Bali há miệng thở dốc, trong ánh mắt xuất hiện vẻ kì dị, ý tứ của Trương Dương rất đơn giản, hắn phải làm điên đảo thế giới cường giả.

“Số của hắn, tướng quân hãy nhớ kĩ dãy số này: 13xxxxxxxxxx”

Giọng nói của Gan Bali tràn đầy áp lực, hắn còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không biết nói, bên trong điện thoại không ngừng hồi, hắn chỉ có thể trầm mặc, sau đó tắt máy.

“Giết!” Một tiếng rống to bỗng vang lên.

Về mặt uể oải của Gan Bali bỗng tràn đầy sát khí, điện thoại di động trong tay bỗng ném về phía Trương Dương; chiếc điện thoại bay được nửa đường bỗng vỡ tan, linh kiện bên trong bắn ra chi chít.

“Phụt...!”

Gan Bali lại phun ra một ngụm máu, thân thể đột nhiên lớn lên, giống như một chiếc thùng to, cả người cũng cao thêm hơn 10 centimet, bộ quân phục màu xanh trên người cũng đã nát tan, từng khối cơ bắt đầu nhú ra, vô cùng khủng bố.

Gan Bali đang vắt kiệt sinh mệnh mình.

Hắn đem sinh mệnh của mình trong nháy mắt thiêu đốt.

Khí thế cường đại lan tràn khắp nơi trong khu rừng, sát khí ngập trời...

Trên thực tế, ngay lúc đầu Gan Bali căn bản không hề chịu thua, hắn gọi điện thoại chỉ là một cái cớ để giúp thân thể có cơ hội điều chỉnh.

Làm một cường giả thân kinh bách chiến, tuyệt không có khả năng vì một lần thất bại mà mất đi lực chiến đấu, Gan Bali có ý chí kiên cường và vô cùng yêu nước, càng không thể vì một lần đả kích mà khiến tinh thần sụp đổ.

Hiện tại, thân thể hắn đã đạt tới trạng thái chiến đấu cao nhất.

Soạt soạt soạt...

Lá cây bay loạn khắp nơi, cuồng phong gào thét, dường như ngày tận thế sắp đến.

Trương Dương vẫn không động, chỉ lạnh lùng nhìn Gan Bali tiến vào trạng thái chiến đấu điên cuồng, Trương Dương có thể khẳng định, cho dù là Gan Bali còn có thể sống sau lần này thì võ công của gã cũng bị tụt đi rất nhiều, bởi tuổi của gã bây giờ đã không cho phép gã vắt kiệt sức như vậy, hắn có thể cảm nhận rõ ràng từng tế bào trong cơ thể Gan Bali đang lão hóa nhanh chóng.

Vô luận là Gan Bali có vật kiệt sức thế nào, Trương Dương cũng không cảm thấy nguy hiểm, bởi trong phương viên 2 kilomet, hắn trong nháy mắt có thể điều động năng lượng trời đất để chống lại Gan Bali.

Quả nhiên!

Khi Gan Bali chồm đến với thế thiên quân vạn mã thì Trương Dương chỉ nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, khiến cả thân thể Gan Bali không khác điều đứt dây bay vọt ra ngoài...

Rắc rắc!

Rắc rắc!

Một loạt âm thanh đổ gậy vang lên, rồi lại là tiếng ngã xuống cực mạnh. Rừng cây lại hồi phục sự im lặng vốn có của nó...

Soạt soạt...

Tiếng bước chân vang lên, bốn người Trương Dương đã tới trước mặt Gan Bali.

Thân thể cường tráng của Gan Bali đột nhiên co rút lại, chỉ còn da bọc xương, dưới làn da đầy lão hóa kia chỉ có xương. Vô cùng quỷ dị! chỉ trong vài giây đồng hồ, Gan Bali đã già đi hơn 10 tuổi.

“Ta cũng không nói muốn giết ngươi” Nhìn Gan Bali cả người đầm máu, Trương Dương khẽ thở dài một tiếng.

“Khụ khụ... Ta chết không uổng... chết không hối tiếc... quả là Trường Giang sóng sau đê sóng trước, ngay cả thế giới cường giả cũng không nằm ngoài điều này... Khụ khụ...” Gan Bali không ngừng ho khan, lại ho ra một ngụm máu đen.

“Đây là quy luật tất yếu của xã hội” Trương Dương thần nhiên nói.

“Ha ha... đúng, đúng, là quy luật của xã hội. Ta đã già rồi... già rồi, nên lui xuống để nhường lại cơ hội cho lớp người trẻ tuổi các ngươi... chẳng qua... chẳng qua... khụ khụ...”

Gan Bali không ngừng ho, đột nhiên ánh mắt khẽ chuyển, đầu ngả về một bên; vừa rồi khi gã thiêu đốt sinh mệnh mình để đánh ra một đòn cuối cùng thì gã đã như đèn cạn dầu, nên ngay cả một câu cũng không nói được.

“Chẳng qua gì?” Thân thể Trương Dương khẽ động, áp chưởng lên sau lưng Gan Bali, chân khí hùng hậu không ngừng cuốn cuộn đổ vào thân thể Gan Bali.

“Có người... có một người... hắn... hắn không chịu quy luật tự nhiên này trời buộc, ngươi không phải đối thủ của hắn, ngươi không phải...”

“Ai?”

“Hắn là... là...” Miệng Gan Bali cứng ngắc, hai mắt vô thần, cái tên này gã không dám nói ra, đồng tử nhanh chóng phóng đại.

“Hắn tự sát” Từ từ thả tay ra, Trương Dương cảm thấy tâm tình của mình vô cùng nặng nề, Gan Bali đã tự sát, vì muốn thắng nên gã đã tự thiêu đốt sinh mệnh của mình.

Một cường giả từng hét ra lửa cứ thế mà vẫn lạc.

Đương nhiên, Gan Bali chết đi cũng không có gì tiếc nuối, hắn đã hơn trăm tuổi, cuộc đời hắn vô cùng huy hoàng, cả đời hắn đã tiêu diệt không biết bao nhiêu kẻ địch. Lữ Phi là một thiên tài yếu mệnh, lại không giống như thế này. Một phần mộ không có bia mộ được dựng lên, không có dấu hiệu gì, không ai biết đến ở đây đã mai táng một nhân vật tuyệt thế.

Nhìn mộ này, bốn người cảm thấy vô cùng nặng nề.

Không thể nghi ngờ, đây là một cường giả vô cùng cương liệt, không hề thỏa hiệp, hắn tình nguyện hi sinh tính mạng để giữ sự tôn nghiêm cho mình.

Chẳng qua, loại tôn nghiêm này khiến Trương Dương có cảm khác khó hiểu.

Trên thực tế, Trương Dương không thể giải thích được tâm trạng một cường giả bị một người bình thường đánh bại, hơn nữa là thua một cách quá dễ dàng, một cách thua nhục nhã, không có một cường giả nào có thể chấp nhận bị một nhân tài mới xuất hiện ôm ngang thắt lưng quăng ra ngoài. Gan Bali cũng không thể...

Soạt soạt...

Soạt soạt...

Ngay lúc bốn người đứng lặng trước phần mộ của Gan Bali thì đột nhiên, vô số tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Bốn người không hề động, chỉ liếc mắt nhìn nhau.

Không khí một lần nữa trở lên đầy áp lực, tiếng ‘soạt soạt’ kia ngày càng gần.

Một người!

Ba người!

Năm người!

Hai mươi người!

Năm mươi người!

Bảy mươi người!

Một trăm lẻ hai người...

Trương Dương yên lặng tính toán, lại có đến 102 người đang bao vây bọn họ, nhóm người này có kinh nghiệm tác chiến phong phú trong rừng, rất có kỉ luật; tuy đã áp sát nhưng bọn họ lại rất kiên nhẫn, không hề vội vàng.

Khổng lão nhị.

Khổng lão nhị năm nay 32 tuổi, trẻ trung khỏe mạnh; nghe nói là đời sau của Khổng Tử, tiết nuôi lớn nhất chính là hẩn lại không biết được mấy chữ cơ bản, khiến hẩn bị giấu cột là không có văn hóa rất nhiều.

Đương nhiên, tuy Khổng lão nhị đã học qua vài năm tiểu học, nhưng điều này vẫn không làm ảnh hưởng đến uy tín của hẩn.

Tại trong đội ngũ hậu duệ của quân viễn chinh Trung Quốc, tuy hẩn không thuộc tầng lớp ra quyết sách, nhưng trong toàn bộ hậu duệ của quân viễn chinh đều biết, theo như qui định của bọn họ thì mọi người cứ từng bước mà tiến, Khổng lão nhị cũng như vậy, hiện tại hẩn còn trẻ, nhưng khi nào lớn tuổi cũng sẽ có quyền cao chức trọng.

Khổng lão nhị bắn súng rất chuẩn, hẩn có thể dùng súng trường từ thời thế chiến thứ hai bắn rơi chim đang bay trên không.

Hơn nữa, võ công của Khổng lão nhị cũng vô cùng lợi hại, hẩn đem Thái Cực Quyền đầy nhu hòa kết hợp với Thái Quyền cương mãnh, tạo thành nhất phái, rất nhiều bậc lớn tuổi đã nói, nếu Khổng lão nhị mà sống tại thời kì cổ đại thì tuyệt đối sẽ là một đời tông sư; đáng tiếc, Khổng lão nhị lại sinh ra tại thời hiện đại, hơn nữa lại ở trong bộ lạc hậu duệ của quân viễn chinh tại Myanmar này...

Theo tin tức nhận được từ biên giới ngày hôm qua, thông báo có người đang tìm kiếm tại cột mốc biên giới số 62, Khổng lão nhị khúu giác linh mẫn lập tức nghĩ tới chiếc tủ bảo hiểm của Tề tướng quân, nên dẫn theo 101 người chạy tới đây.

Tại sao lại là 101 người?

Khổng lão nhị rất mê tín, hẩn tin rằng 101 là một con số may mắn, nhưng hẩn không biết tại sao lại may mắn, tóm lại chỉ cần hẩn nghĩ nó may mắn là được!

Hơn nữa, thêm cả bản thân là sẽ thành con số 102 người tới nơi này, tìm kiếm một hồi lâu bọn họ phát hiện rất nhiều dấu vết đánh nhau, điều khiến bọn họ cảm thấy quý dị chính là toàn bộ cây cối trong rừng lại héo rũ, không có sức sống, Khổng lão nhị lập tức phán đoán ra tình huống trong rừng...

Soạt soạt...

Soạt soạt...

Tiếng bước chân bắt đầu hội tụ, Khổng lão nhị cảm giác được áp lực đang tăng lên trong không khí.

Tại địa phương trống trải phía trước tựa hồ có người, Khổng lão nhị cẩn thận xem xét, mang theo một khẩu súng trường đời cũ, men theo các cây đại thụ bị phá hủy mà áp sát.

Bốn người!

Bốn người trẻ tuổi.

Nhìn bốn người trẻ tuổi tay không, Khổng lão nhị không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm, chẳng qua, ánh mắt của hắn bỗng trở lên sắc bén như dao, bởi hắn nhìn thấy chiếc tủ màu xanh loang lổ, nó đang bị một thanh niên cao lớn kẹp bên nách.

436. Chương 436 Năm Lão Nhân.

Vào lúc Khổng lão nhị đang quan sát Trương Dương thì bốn người Trương Dương đã nhìn thấy nhóm người Khổng lão nhị.

Đây là một đội ngũ khiến người ta cảm thấy quý dị.

Lần đầu tiên nhóm Trương Dương nhìn thấy đội ngũ thì thì bỗng có cảm giác thời gian đang quay ngược lại, đây vốn là một nhóm chiến sĩ thời thể chiến thứ II, cầm đầu chính là một người trạc tuổi trung niên, lưng hùm vai gấu, phía trước ngực còn mang một khẩu súng bán tự động 45 li, trong tay cầm một khẩu súng trường M1, nếu không phải Trương Dương có hiểu nhất định về súng ống thì căn bản không biết được rằng đây là những trang bị thời thể chiến thứ II.

Điều khiến bốn người Trương Dương kinh ngạc là trong đám quân đội ngày lại có hai người khiên M191A6 – một loại súng máy hạng nặng...

Cánh quân này trừ bỏ vẻ mặt cương nghị bên ngoài, thì nhìn qua không khác một nhóm ăn mày, chẳng qua, cẩn thận nhìn lại Trương Dương vẫn phát hiện những vũ khí này được bảo dưỡng rất tốt, ngay cả những viên đạn trên súng máy hạng nặng kia vẫn có vỏ vàng óng, tỏa ra ánh kim sáng bóng.

Không khí có chút đọng lại.

Một đám người đều trừng mắt nhìn nhau, chẳng qua 102 họng súng đều đã chĩa về nhóm Trương Dương.

Tiếp theo, ánh mắt Khổng lão nhị trở nên chăm chú, sát sao nhìn vào chiếc tủ màu lục quân đang được kẹp dưới nách Lưu Bư, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chiếc tủ trong truyền thuyết.

Vì chiếc tủ này, quân viễn chinh đã hi sinh không biết bao nhiêu sinh mệnh.

“Bỏ chiếc tủ xuống!” Khổng lão nhị thu hồi ánh mắt, khẽ nhắc họng súng, trên mặt lộ ra sát khí dày đặc.

“Ha ha, sao lại phải buông?”

Lưu Bư cười rất tươi, thái độ của hắn đối với Khổng lão nhị cũng xem như hòa ái, dù sao, hắn đã từ trên trang phục của Khổng lão nhị mà đoán ra thân phận bọn họ. Theo như lời của lão Tam về hiện trạng của quân viễn chinh, Lưu Bư có chút đồng cảm với nhóm quân viễn chinh này.

“Bởi vì, đó là di vật của Tề tướng quân chúng ta; cho nên người phải trả lại cho chúng ta!” Khổng lão nhị nói từng chữ một, cây súng trường trong tay vẫn giữ nguyên tư thế không mấy may di chuyển, nhìn thấy

vậy Trương Dương không khỏi âm thầm tán thưởng, chi bộ đội này tuy trang bị có chút lạc hậu nhưng tổ chức tâm lý lại rất tốt. Hiện tại có thể nhìn thấy được hơn 100 người đều rất im lặng, vô cùng có kỷ luật.

“N>Mày vậy các người là hậu duệ của quân viễn chinh, ta có một vấn đề cần hỏi” Trương Dương bước lên trước nói.

“Nói đi!!

Khổng lão nhị bất giác lùi lại hai bước, hẳn có cảm giác bốn người này rất quý dị nhưng hẳn lại không tìm ra nguyên nhân.

Dường như, những người này rất bình tĩnh.

Đúng, rất thông dong!

Khổng lão nhị tất nhiên hiểu được, đám người này đối diện với hơn 100 người có trang bị vũ khí mà vẫn thần nhàn khí định, ánh mắt kia, động tác kia... dường như dưới mắt họ những họng súng này không tồn tại, khiến Khổng lão nhị cảm thấy không ổn. “Các người là người Trung Quốc sao?” Ánh mắt Trương Dương nhìn vào Khổng lão nhị vô cùng thâm thúy, dường như muốn xem thấu linh hồn lão.

“Chúng ta là người gốc Trung Quốc” Về mặt Khổng lão nhị đầy nghiêm túc, hẳn đã tự nói với mình cả trăm ngàn lần, đây là đáp án duy nhất của hắn.

“Ừm, rất tốt, nếu vậy là bạn tốt của người Trung Quốc, ta muốn hỏi, nếu trong chiếc tủ này không phải là di vật của Tề tướng quân mà thuộc về toàn thể nhân dân Trung Quốc thì các người định làm sao?” Trương Dương đi tới trước mặt Lưu Bưu, nhẹ nhàng vỗ vào chiếc tủ.

“Điều này...” Khổng lão nhị ngẩn ngơ, hẳn chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Kỳ thực, rất đơn giản, nếu đây thuộc về tài sản riêng của Tề tướng quân, vậy thì chúng ta tất nhiên phải có nghĩa vụ trả lại cho quân đội của ông ta, chẳng qua, nếu vật bên trong chiếc tủ này lại là tài sản quốc gia, vậy thì chúng ta sẽ phải mang về Trung Quốc, tuyệt đối sẽ không để tài sản quốc gia của Trung Quốc ở lại Myanmar!” Trương Dương nhấn mạnh vào ‘Myanmar’

“Điều này... Ta không thể quyết định...” Khổng lão nhị gãi đầu.

“Đúng vậy, không dễ dàng để quyết định, chẳng qua các người nên biết rõ là trước khi bị bắt thì Tề tướng quân đang đem chiếc tủ này về Trung Quốc, đây là điều không thể chối cãi, ai cũng biết. Nếu như người không thể quyết định, vậy đề nghị người nên thông báo cho người có thể ra quyết định” Giọng nói Trương Dương tràn đầy một loại quyền uy, đầy tin cậy.

“Được, ta sẽ gọi điện thoại!”

Khổng lão nhị lấy ra một chiếc điện thoại vệ tinh, lui lại phía sau vài bước rồi bắt đầu nhỏ giọng gọi. Sự việc này sau khi đi qua, Khổng lão nhị vẫn không nghĩ ra tại sao mình có thực lực tuyệt đối lúc đó lại còn định thương lượng, đây là một điều hắn không thể tưởng tượng, phải biết rằng hắn có hơn 100 người trang bị súng ống đầy đủ, hoàn toàn có thể đoạt lấy rồi mang chiếc tủ đi, căn bản không cần gọi điện thoại xin chỉ thị làm gì.

Trương Dương gật đầu, đưa mắt đảo qua nhóm binh lính, lại không khỏi tán thưởng thêm lần nữa, nhóm binh lính này vô cùng xuất sắc, trong thời gian nói chuyện, không ai trong bọn họ lên tiếng, càng không có chuyện chum đầu ghé tai xì xầm, thủy chung vẫn duy trì trạng thái tập chung cao độ.

“Thế nào?” Về mặt Trương Dương đầy nghiêm túc đi tới chỗ Khổng lão nhị, ở phía sau, cuộc điện thoại còn chưa kết thúc.

“Vài người lớn tuổi trong đoàn quân viễn chinh muốn hỏi các người một chút, các người là ai?” Ánh mắt Khổng lão nhị dường lại ở trên một đồng đất vàng, hiển nhiên hẳn đã đem toàn bộ tình hình báo cáo lại.

“Vì sao lại hỏi vậy?” Trương Dương sửng sốt.

“Bọn họ nói nếu như người các người giết là quân viễn chinh như vậy chúng ta vốn không thể còn sống quay về, nếu như không có liên hệ, thì chúng ta có thể thương lượng.”

“Ha ha, có thể khẳng định, người chúng ta giết không phải là quân viễn chinh, mà là người Myanmar” Trương Dương cười nói.

“Người Myanmar, tên gì?”

“Chúng ta cũng không rõ lắm, hắn tự kêu mình là Gan Bali”

“Gan Bali...” Khổng lão nhị thì thào, hiển nhiên với thân phận của hắn thì không thể biết tới cường giả như Gan Bali này.

“Bọn họ giết một người gọi là Gan Bali...” Khổng lão nhị nói qua điện thoại.

“!”

Khổng lão nhị cảm thấy đau màng tai, bởi vì hắn nghe thấy tiếng kêu chói tai của người bên kia đầu dây, rồi âm thanh va đập – hiển nhiên người bên kia đã đánh rơi điện thoại xuống đất.

Ngay sau đó, âm thanh già nua ở đầu dây bên kia lại vang lên.

“Là Gan Bali, Gan Bali, xác nhận lại xem đúng không?” Giọng nói già nua bên kia rõ ràng có chút kích động.

“Vâng, bọn họ nói vậy”

“Hỏi hắn, lập tức hỏi hắn, người đó có phải mặc một bộ quân phục, người tầm một mét bảy, làn da ngăm đen, rất săn chắc, tầm trên dưới bốn mươi tuổi...”

Giọng nói của lão nhân đang run rẩy, tim đập cực nhanh, liên tiếp hỏi vài câu, ngữ khí vô cùng vội vàng.

Phản ứng của lão nhân khiến Khổng lão nhị cảm thấy quỷ dị, bởi vì hắn chưa từng thấy lão nhân kích động đến vậy, trong con mắt của Khổng lão nhị, lão nhân vĩnh viễn duy trì vẻ mặt vui buồn không đổi sắc – thâm thúy vô cùng, không ai có thể nhìn rõ nội tâm ông ta.

Nghe nói, lão nhân này chính là vệ binh bên cạnh Tề tướng quân, đây đúng là một người sống sót duy nhất mà lịch sử ghi lại. Trên thực tế, lúc đó lão nhân vì bảo hộ Tề tướng quân mà bị rơi xuống nước mà thu hút sự chú ý của quân Nhật, tiếc là ông ta còn sống nhưng Tề tướng quân lại bị bắt...

“Nói cho ông ta biết, kẻ ông ta hỏi chính là người ta đã giết” Trương Dương nghe thấy lời trong điện thoại.

“Ồ... hắn nói, người mà ông hỏi chính là Gan Bali mà hắn giết...”

Khổng lão nhị có chút khó hiểu, tất cả các cao thủ Myanmar hắn đều biết, nhưng hắn chưa từng nghe thấy cái tên Gan Bali, điều này khiến hắn vô cùng khó giải thích, phải biết rằng chỉ có những nhân vật vô cùng trọng yếu mới được lão nhân coi trọng, vậy mà Khổng lão nhị lại chưa từng nghe qua tên người này – hắn nhận thấy một cảm giác thất bại.

“Để bọn họ đến đây, nói rằng chúng ta có chìa khóa, nếu chiếc tủ không có chìa khóa thì không thể mở!” Lão nhân suy nghĩ trong vài giây rồi nói.

“Chỉ là... bọn họ có điều kiện...”

“Đáp ứng bọn họ!” Lão nhân nói như chém đinh chặt sắt.

“...” Khổng lão nhị há miệng thở dốc, không nói gì.

Khổng lão nhị cảm thấy buồn bực, vô cùng buồn bực, hắn không rõ tại sao phải coi trọng con người trẻ tuổi này.

Mà để cho hắn càng buồn bực hơn nữa là bốn người trẻ tuổi này lại tỏ ra không có chút sợ hãi, khiến hắn cảm thấy mình trở lên vô nghĩa.

Hơn nữa, điều khiến hắn tức hộc máu chính là bọn họ lại tỏ ra không hề sợ hãi cướp đi mất chiếc tủ, dĩ nhiên lại để quân lính của hắn cầm hộ.

“Bà nội ơi, đây là đạo lý gì chứ...”

Cây cối xanh tươi, lộ trình so với Trương Dương nghĩ còn xa hơn rất nhiều.

Trên thực tế, sau khi rời khỏi biên giới, lại vượt qua mấy vùng rừng núi, đi theo một con đường đơn sơ, tiếp theo có ba chiếc xe tải đã xuống cấp nghiêm trọng phóng đến, tất cả ma sát dưới lớp xe đã mất hết, sau khi lên xe, Lưu Bưu vẫn nói thầm đường này sao thật giống với đường ở Somali, xóc quá.

Ngồi tầm hơn 2 giờ, ba chiếc xe tải đã tới địa điểm, bốn người lúc này mới yên tâm.

Không thể không bội phục quân viễn chinh, vũ khí từ hồi thế chiến thứ hai, xe tải từ những năm 70 của Trung Quốc, vậy mà bọn họ lại sử dụng rất trơn tru không hề xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Bốn người xuống xe, đi theo người dẫn đường vào một sơn trại.

Sơn trại này có chút giống như một môn phái thời cổ đại, toàn bộ kiến trúc đều được làm bằng gỗ, một ít cây gỗ lớn ghép lại thành cửa sơn trại, đại môn cũng lớn, xe tải không đi vừa, hiển nhiên sơn trại này không cho phép xe tiến vào, đương nhiên nếu có đi vào thì đường vào cũng không phải là đại môn.

Ngay phía trước đại môn sơn trại có hàng câu đối viết bằng chữ phồn thể, câu đối ghi: Lý bất thanh Thai Loan tình, trăm bất đoạn Trung Quốc kết (Ngó về Đài Loan sao cạn tình, Chém sao đứt nổi mạch Trung Quốc).

Nhìn hàng câu đối này, Trương Dương có cảm giác lịch sử đang quay lại.

Hết thấy đều không thể tin nổi.

Ở cửa sơn trại có hai binh sĩ được trang bị võ trang đầy đủ, đều thân thanh khí sáng, quần áo mặc gọn gàng sạch sẽ, vũ khí bóng nhoáng.

Cách đại môn sơn trại không xa có một trường học, có thể nhìn thấy tên trường: Hưng Hoa Trung Học.

Chữ dùng để giảng dạy ở đây đều là dạng phồn thể, từ đây có thể nhìn thấy bằng nội quy trường học bằng chữ phồn thể, bởi vì quá xa nên không nhìn rõ lắm.

Ở một mặt khác của sơn trại là một con sông, bờ sông đều là nhà sàn, từ nơi này có thể thấy được người nơi này cũng không phải quần cư, sơn trại này giống như một căn cứ quân sự.

Bốn người Trương Dương yên lặng nhìn xung quanh, đột nhiên... hần cảm giác được...

Nơi này đều là người Trung Quốc, bọn họ trong mình có chảy dòng máu Viêm Hoàng, nhưng, bọn họ cũng không thể về tổ quốc của chính mình...

Lịch sử tất nhiên không phải chỉ là các cuộc tranh chấp đảng phái đơn thuần tạo thành, có thể tưởng tượng được, sau lưng chi quân viễn chinh này còn có những vấn đề đầy phức tạp của lịch sử lưu lại mà chưa được giải quyết, mà với một số nhân khẩu khá lớn thế này thì cũng không thể chỉ dùng việc cảm thông và lòng ái quốc để giải quyết.

Tại phương diện này, quan hệ đến việc di cư, đất, nhà ở, văn hóa...

Tiến vào sơn trại, loại bỏ một số chướng ngại không đáng kể cùng một ít trang bị cảnh báo thì có thể nói sơn trại này vô cùng đơn sơ. Trương Dương tin tưởng rằng chỉ cần đem 10 chiếc xe tăng tập trung thì không cần đến nửa giờ, căn cứ này sẽ bị san phẳng.

“Chúng ta am hiểu tác chiến trong rừng!” Khổng lão nhị đi phía trước dẫn đường thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn biểu tình nhóm Trương Dương, lập tức đoán được suy nghĩ của họ, bèn nói.

“Nhưng, đây là đại bản doanh của các người” Lưu Bưu khề nhếch miệng.

“Đại bản doanh của chúng ta ở trong rừng, chỉ cần nửa giờ chúng ta có thể thu dọn toàn bộ nơi này không còn một chút” Khổng lão nhị tự hào nói.

“Ồ...”

Lưu Bưu bình tình, khó trách nơi này lại bố trí đơn sơ đến vậy, hóa ra là có liên quan đến tư tưởng tác chiến. Phỏng chừng những chỉ huy của bọn họ không nghĩ tới nguy cơ sẽ phải chiến đấu ở trong này.

Hơn 100 binh lính kia rất nhanh đã tản ra, chỉ còn lại có Khổng lão nhị và một người dẫn đường.

Sau khi vào sơn trại, vòng vo một lúc, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một ít biển quảng cáo và container thái dương tán, thuốc lá, nước khoáng, vật kỷ niệm, hàng mỹ nghệ... các khu biểu diễn nhỏ, còn có vài ba tốp khách nước ngoài.

Lưu Bưu cùng Tiểu Lý Tử cảm thấy sững sờ, bọn họ cảm thấy đây quái dị, một căn cứ quân sự lại xuất hiện du khách ngoại quốc, quả là quá bất ngờ.

Nhìn đến mấy chữ phồn thể to: Xuất trình quốc tịch, khoe miệng Trương Dương khẽ cười, hẳn đột nhiên hiểu được nơi này là chỗ nào, đây căn bản không phải căn cứ quân sự mà là một khu du lịch.

“Chúng ta có cần mua vé vào cửa không?” Trương Dương hỏi thăm.

“A... khụ khụ... cái này... cái này... không cần không cần...” Khổng lão nhị xấu hổ cười, hẳn cũng không hiểu được vì sao lão nhân lại muốn đưa bọn Trương Dương đến nơi này.

“Ta hiểu được ý định của các người”

Trương Dương thở dài một tiếng, hiển nhiên, người nơi này hiểu nhầm bọn họ là do chính phủ Trung Quốc cử tới cho nên đã đưa bọn họ tới nơi này để biểu thị tư tưởng và lực lượng mạnh mẽ của quân viễn chinh.

Rốt cục

Năm người đi tới một gian phòng được làm bằng trúc, nó không giống như nhà ở bình thường, mà chạy dài, xung quanh bố trí các binh lính võ trang đầy đủ, cho thấy nơi này không phải chỗ ở của người bình thường.

Cánh cửa gỗ mở rộng, trước cửa có hai thân hình cao lớn đang đứng đó, vẻ mặt nghiêm túc. Từ dáng người cho đến ánh mắt sắc bén kia có thể thấy được hai người này là cao thủ trong cao thủ, loáng thoáng lộ ra phong phạm của cao thủ.

Xem ra, nơi này quả là địa phương ngoa hồ tàng long

Chẳng qua, ý nghĩ này lập tức biến mất, kỳ thực có thể tưởng tượng được, lúc trước quân viễn chinh ở lại Myanmar với số lượng khổng lồ, hơn nữa lại phát triển trong nhiều năm như vậy, nếu muốn bồi dưỡng ra một nhóm người mới cũng không phải là việc khó, dù sao chi bộ đội này cũng từng là quân viễn chinh tiếng tăm lừng lẫy tại Trung Quốc, cho nên ở bên trong sẽ không thiếu nhân tài.

Đi vào trong phòng này, Trương Dương lập tức kinh ngạc phát hiện mặt trong của phòng lại được trát thành vách đất, nói cách khác, bên ngoài được dựng bằng trúc, vách tường này chỉ để bài trí, trên thực tế đây chính là một địa phương phòng vệ sâm nghiêm.

Trong phòng rất sáng, trên đỉnh đầu là một loại vật liệu xây bằng nhựa pha thêm các sợi thủy tinh trong suốt, lấy ánh sáng tự nhiên, hơn nữa còn có đèn huỳnh quang ở phía trong.

Dưới ánh đèn, không ngờ lại là một hộp đạn dược vũ khí, ở phía trên chỗ đạn dược là từng loại súng mới, pháo cối... Một lớp tro bụi đang phủ lên trên mặt vũ khí, có vẻ đã để thế từ rất lâu...

Kỳ thật, khi vào cửa Trương Dương liền nhìn thấy 5 lão nhân, năm lão nhân tóc bạc trắng, trong đó có 3 người ngồi ở trên ghế, hai chiếc bàn bát tiên được kéo hợp vào một chỗ, trên mặt bàn này mới là vũ khí.

Ở phía sau 5 lão nhân có 2 bức họa, một là của Tôn Trung Sơn, một là của Tưởng Giới Thạch. Ở phía dưới mỗi bức họa đều có nét chữ bằng bút lông viết theo lối phồn thể: ‘Lãnh tụ sống mãi!’

Ở bên trái của hai bức họa có một lá cờ màu sắc nổi bật, hiển nhiên lá cờ này còn rất mới.

Trong năm lão nhân, có hai người bị hói đầu, ba người râu trắng như tuyết, ba người này có vẻ rất cao tuổi, nhìn bọn họ xoay người ho khan, khó thở, thỉnh thoảng lại khạc ra một ngụm đờm, nhìn bộ dạng này Trương Dương có chút lo lắng...

“Ngồi đi!” Một người có chòm râu hoa râm đang cầm một chiếc tẩu thuốc bằng thân trúc, bảo mấy người Trương Dương ngồi xuống.

Đây chính là thủ lĩnh tinh thần của toàn bộ quân viễn chinh, từ ánh mắt cho đến những cái gờ tay nhắc chân cũng loáng thoáng thấy được phong phạm của người bề trên.

Hơn nữa, Trương Dương có thể khẳng định, người này cũng là một cao thủ võ thuật, chỉ là tuổi tác quá lớn, hơn nữa lại không đột phá đến cảnh giới cường giả, sinh mệnh đã đến cực hạn, tùy thời có thể tử vong.

Trương Dương hơi cúi đầu thi lễ gọi tới ngồi đối diện với năm lão nhân, A Trạch, Lưu Bư cùng Tiểu Lý Tử cũng học Trương Dương hơi cúi đầu thi lễ rồi ngồi xuống.

Bên bàn bát tiên phủ một lớp bụi dày, có bày vài thứ trên đó.

Hiển nhiên, đây là một phòng trưng bày vô cùng trọng yếu, mà không phải phòng khách, cũng không phải kho cất giữ vũ khí.

“Trương Dương!”

“A Trạch!”

“Lưu Bư!”

“Tiểu Lý Tử!”

Bốn người Trương Dương tự động báo tên.

“Ha ha, tốt, tốt lắm, chúng ta cũng không nhớ rõ tên của mình lắm, tùy tiện kêu là được” Lão nhân đứng đầu vuốt chòm râu hoa râm dài, rất hài lòng với cử chỉ lễ phép của nhóm người Trương Dương, trong bốn người kia trừ bỏ một người vẫn còn mình mẫn liền gật đầu, còn ba người kia thì có vẻ không được mình mẫn, đang gục đầu buồn ngủ...

“Khụ khụ... chúng ta đều già cả rồi...”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lưu Bư khi thấy mấy lão nhân kia buồn ngủ, thì lão nhân cầm đầu không khỏi xấu hổ, cười nói.

“Ồ... không có việc gì, không có việc gì, nếu cảm thấy mệt thì cứ ngủ một lúc, chúng tôi cũng rảnh rồi...” Lưu Bư vội vàng xua tay, ra vẻ rộng lượng.

“Khụ khụ...”

Về mặt lão nhân đồ bình, mà khuôn mặt ửng hồng của Khổng lão nhị cũng biến đen, đôi tay mạnh mẽ đưa chiếc tủ nhỏ để lên trên bàn bát tiên, sau đó liền vang lên tiếng cọt cọt, hiển nhiên hắn cũng đã sớm cảm thấy bất mãn với mấy lão già luôn nắm lấy quyền hành này.

“Chìa khóa đâu?” Trương Dương cố nhịn cười, hắn cũng không có ý định đàm phán cùng mấy ông lão sắp vào quan tài này.

“Ồ chỗ ta, ta nghĩ rằng trước hết lên hỏi rõ ràng mấy vấn đề” Lão nhân run run theo lưng quần lấy ra một cái hộp nhựa, đem nó mở ra, rút cục đã lấy ra được một chiếc chìa khóa từ xưa, nhưng được bảo dưỡng khá tốt.

Chiếc chìa khóa này thực sự rất tinh xảo, hiển nhiên nó đại biểu cho kỹ thuật chế tạo tủ bảo hiểm cao nhất từ thời thế chiến thứ II, cũng khó trách mọi người không thể mở ra chiếc tủ này.

“Nói đi” Trương Dương khê gõ ngón tay lên bàn bát tiên, hắn nhanh chóng dừng lại thói quen này, bởi vì trên bàn đầy bụi bặm, chỉ cần khê động là một đồng bụi sẽ bay lên đầy không trung.

437. Chương 437 Phản Đồ Chương Cát Tường.

Cậu là cường giả?” Ánh mắt lão nhân vô cùng sắc bén.

“Đúng vậy!” Trương Dương không phủ nhận.

“Ta nghĩ, chúng ta có điều kiện trao đổi” Ánh mắt lão nhân trở lên sáng ngời.

“Ha ha, ông muốn lợi dụng tôi?”

“Khụ khụ...” Lão nhân không nghĩ rằng Trương Dương lại dứt khoát đến vậy, nhất thời xấu hổ mà ho khan.

“Thử nói xem, điều kiện của ông có thể khiến tôi động tâm không?” Trương Dương khẽ cười.

“Chiếc tủ này ta sẽ lập tức mở ra, vô luận bên trong có gì thì các cậu đều có thể mang đi, hoặc tự do xử trí, đương nhiên điều kiện của ta là... các cậu hãy giúp ta giết một người”

“Vì sao lại cần bọn họ, tôi có thể...” Khổng lão nhị đứng bên cạnh nhất thời nóng lên, hắn không rõ tại sao sự tình đơn giản đến vậy lại cần giao cho một người ngoài, Khổng lão nhị hắn hoàn toàn có khả năng làm được.

“Làm càn!”

Lão nhân lạnh giọng quát lên, rõ ràng, không khí trở lên vô cùng áp lực, chòm râu hoa râm của lão bành ra, hai mắt như sao đêm – đầy uy mãnh, khiến Khổng lão nhị sợ tới mức liên tục lùi về sau, cúi đầu không dám lên tiếng.

Sát khí thật nặng!

Khí thế thật lớn!

Quyền uy vô cùng!

Nhìn uy thế của lão nhân này, Trương Dương có thể tưởng tượng được khi lão còn trẻ thì uy mãnh và khí phách thế nào, khó trách được niên kỷ của lão nhân tuy lớn như vậy mà vẫn còn minh mẫn cai quản mọi chuyện. Hiển nhiên, quyền uy của ông ta là do cả một quá trình dài tích lũy mà thành, ngay cả một người thế hệ mới đầy khí phách như Khổng lão nhị cũng không dám phạm vào hổ uy.

“Người cho rằng mấy công phu mèo quào của người có thể?” Lão nhân hừ mạnh một tiếng.

“...” Khổng lão nhị có điểm không phục, chẳng qua hắn vẫn nhận được, không khiêu chiến với quyền uy của lão nhân.

Lão nhân trợn trừng mắt liếc qua Khổng lão nhị, sau khi hừ mạnh một tiếng thì những lão nhân khác đang buồn ngủ kia cũng bị sát khí nặng nề của lão nhân này làm tỉnh lại, vẻ mặt mở mồm nhìn nhóm người Trương Dương.

“Để các cậu chê cười rồi, quân viễn chinh đời sau không bằng đời trước, ài...” Lão nhân thở dài, lắc đầu ngao ngán.

“Ha ha, không tồi” Trương Dương thoáng nhìn qua vẻ mặt ủy khuất của Khổng lão nhị rồi nói.

“Nếu có được người như các người thì ta đâu cần tuổi già mà vẫn còn phải quản mọi chuyện” Lão nhân rít một hơi thuốc, khẽ thở ra một ngụm khói, may là gian phòng này rất rộng, nếu không đám Lưu Bư cũng bị hun khói rồi.

“Tôi muốn biết người ông muốn ta giết là người nào?” Trương Dương hỏi thẳng vào vấn đề.

“Một tên Hán gian!” Khuôn mặt lão nhân bỗng biến thành sắc xám, nghiêng răng nói, đập mạnh chiếc tẩu xuống bàn.

“Hán gian?”

Trương Dương không khỏi sửng sốt, đây là điều không thể nghĩ ra. Từ thế chiến thứ 2 đến nay đã gần trăm năm, vậy mà vẫn còn Hán gian tồn tại.

“Đúng, đó chính là tên Hán gian đã sát hại Tề tướng quân. Chính hắn ở trong tù đã ám sát Tề tướng quân!” Ánh mắt hỗn độn của lão nhân phát ra sát khí lạnh thấu xương. “Nam nhi sinh hề bất thành danh. Từ đương tằng man di vực trung!” Lão nhân vốn đang tràn đầy sát khí đột nhiên ngâm nga hai câu thơ.

Dịch thơ:

Sinh làm trai núi sông không danh vọng.

Khi vong thân nằm lại nơi đất khách

Dưới hàng nước mắt chan chứa của lão nhân, Trương Dương rút cuộc hiểu rõ một số sự tình đã trải qua.

Tháng 5 năm 1942, Tề Học Khải tướng quân phụng mệnh di chuyển trung đội về nơi trú ẩn, ngày 9 tháng 5 gặp phải nguy hiểm tại Giza, Tề tướng quân chỉ huy tại tiền tuyến Giza. Vào ngày 11, Tề tướng quân nhận lệnh trở về sư bộ, rời khỏi Giza, quân đoàn số năm của ông xin được cấp 1 chiếc xe để chở thương binh, nhưng người đưa xe tới lại đến trễ. Tề tướng quân cùng sư bộ đã bị mất liên lạc, quân đoàn số năm hộ tống trên đường đi gặp được 38 người bị thương ở Giza, trong đó có 18 người là sĩ quan và binh sĩ. Tề tướng quân bản tính thương quân như con, vì thấy họ như vậy mà vô cùng đau khổ, liền quyết định dẫn theo bọn họ men theo đường núi rừng tiến về hướng tây truy tìm sư bộ. Các lực lượng vũ trang tại rừng Hà Mã cách thương du 20 dặm anh, bị kỵ binh của Nhật phát hiện đuổi giết. Tề tướng quân gặp phải hiểm cảnh liền quay lại dặn các sĩ quan và binh sĩ: “Ngày xưa thành công, hôm nay xả thân, trong lúc này, dưới hòn đạn phải tự trông vào bản thân”. Dưới những họng súng máy nhả đạn liên tục thì trong 18 người này trừ một người nhảy xuống nước chạy trốn ra thì đều đã anh dũng hi sinh. Tề tướng quân cũng bị thương mà hôn mê, rồi bị bắt.

Người lao xuống nước bỏ chạy nằm thu hút truy đuổi của quân Nhật chính là lão nhân. Trên thực tế, lão nhân này vốn không nằm trong 18 người kia, mà là một trong hai vệ binh của Tề tướng quân, một người đã chết ngay lúc đó.

Tề Học Khải tướng quân sau khi bị bắt, quân nhất biết được ông chính là sĩ quan cao cấp trong quân đội. Bọn chúng như nhật được chí bảo, liền trị thương cho Tề tướng quân, vô cùng cung kính với Tề Học Khải tướng quân, Tề tướng quân nhận ra gian kế của bọn Nhật, liền mắng bọn chúng. Kẻ địch hỏi ông về tình hình của quân viễn chinh Trung Quốc, thì Tề tướng quân cao giọng nói: “Người Trung Quốc có thể chết chứ không thể chịu nhục, hãy bắn chết ta đi, chớ nhiều lời!” Gã quân Nhật kia cố ý rút kiếm uy hiếp Tề tướng quân, Tề tướng quân mạnh mẽ tóm lấy lưỡi kiếm, ông hô to: “Cầu người được người, sao phải oán!” Tên kia cả kinh liền vội vàng giật lại kiếm.

Trong nhóm tù binh ở Trung Quốc, có có thiếu úy Thái Tông Phu, trung úy Đỗ Học Thống, và đám binh lính bại hoại muốn hưởng thụ vinh hoa phú quý, bọn hán gian nghe xong thì kích động, lại càng ghi hận với Tề tướng quân. Năm 1945, quân đội Trung Quốc phản công, quân Nhật liên tục bại lui, Thái Tông Phu thấy quân nhật đại bại thì vô cùng sợ hãi, rất sợ một khi bị áp giải về Trung Quốc thì bọn chúng sẽ bị khép vào tội bán nước mà nghiêm trị. Ngày 7 tháng 3, quân Nhật một lần nữa đến chiều hàng Tề tướng quân, nhưng lại bị Tề tướng quân thóa mạ một trận. Buổi chiều ngày hôm sau, dưới ý chỉ của quân Nhật, tên bại hoại Chương Cát Tường thừa lúc Tề tướng quân đi cầu mà đột nhiên ám sát, dùng dao rạch bụng Tề tướng quân.

Trong nhóm tù binh lúc đó, có một vị y thuật tài giỏi nghĩ đủ biện pháp, làm hết khả năng tìm được một ít dược phẩm, thỉnh cầu quân Nhật tiến hành giải phẫu cho Tề tướng quân, nhưng bị lũ táng tận lương tâm kia ngăn lại. Rất nhiều tù binh liên bang chỉ có thể mỗi ngày cầu nguyện cho Tề tướng quân. Bởi vì khí hậu nóng nực, mà lại không được trị liệu nên miệng vết thương của Tề tướng quân bị nhiễm trùng. Ngày 13 tháng 3 năm 1945, 10 giờ 30 sáng, Tề tướng quân qua đời...

“Thái Tông Phu?” Trương Dương hỏi.

Lão nhân đang nắm chặt hai tay không ngờ lại lắc đầu, hiển nhiên lúc này ông ta đang nhớ lại những kí ức quá thống khổ.

“Đỗ Học Thống?”

Lão nhân vẫn lắc đầu.

“Chương Cát Tường?”

“Đúng, chính là tên súc sinh này!”

Lão nhân vỗ mạnh vào cạnh bàn, lồng ngực căm phẫn, mà bốn lão nhân khác khi nghe thấy tên – Chương Cát Tường thì bỗng như bưng bình tĩnh, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

“Hắn chỉ là một binh lính bình thường, chẳng lẽ lại lợi hại như vậy?” Trương Dương dùng chân khí thổi bụi bặm do cú đập của lão nhân khi nãy ra xa, hắn có chỗ không rõ. Quân Nhật đã chiến bại, với thế lực của quân viễn chinh tại Myanmar chẳng lẽ lại không có cách đối phó với một Chương Cát Tường?

“Cậu lầm rồi, hắn không phải là một binh lính bình thường, mà là người trong một gia đình võ thuật, võ công cao cường. Dã tâm của người này rất lớn, vốn muốn thừa dịp loạn thế mà kiến công lập nghiệp, nào ngờ, tông quân không được bao lâu thì bị bắt. Lúc ấy, tin tức Tề Học Khải bị bắt không lâu sau đã rơi vào tay Ông ngụy chính phủ tại Nam Kinh. Tháng 5 năm 1944, Chính phủ ngụy quyền ở Nam Kinh phái bộ trưởng lực quân Diệp Bồng cùng 12 người đi đến Myanmar chiêu hàng, khiến Tề tướng quân không khỏi nổi giận, nhưng nhóm người Diệp Bồng vẫn không bỏ cuộc, lại lấy vô số châu báu để dụ Tề Học Khải. Nhưng lại tiếp tục bị ông ta mắng, chứ như vậy sau hai tháng, việc dụ dỗ này hoàn toàn không có tác dụng. Đám người Diệp Bồng đã hết mưu, vì thế liền gây xích mích trong hàng ngũ tù binh Trung Quốc, để phát tiết oán hận cho việc Tề tướng quân không chịu hàng. Diệp Bồng nói với các tù binh Trung Quốc: “Sở dĩ các người không thể đi tới Nam Kinh hưởng thụ quan to lộc hậu, tất cả là bởi Tề phó sư trưởng của các người không chịu hợp tác cùng ta. Hắn đem mũi dùi hướng thẳng về phía Tề Học Khải. Trong nhóm tù binh Trung Quốc, có một vài tên bại hoại, như đám người Thái Tông Phu, Chương Cát Tường, Vương Khánh Hoa. Thấy Diệp Bồng nói vậy, thì cũng cho rằng hành động anh dũng bất khuất của Tề tướng quân đã trở thành vật cản trở tới việc cầu vinh của bọn họ. Bởi vậy trong lòng đã bắt đầu căm hận Tề Học Khải, lúc ấy bên người Tề tướng quân vẫn có cao thủ bảo vệ, mà trong đám Hán gian này thì Chương Cát Tường là có võ công cao nhất, nên nhiệm vụ này đã rơi vào tay hắn...”

“Hắn còn sống?”

Trương Dương hỏi qua, không khí trong phòng bỗng tràn ngập một cỗ tiêu sất chi khí, nhiệt độ cũng dường như đang giảm xuống rất nhanh. Khổng lão nhị bỗng cảm giác thấy lạnh.

“Bọn người Thái Tông Phu, Vương Khánh Hoa không thoát khỏi sự truy sát của quân viễn chinh, nhưng, Chương Cát Tường võ công cao cường, mấy chục năm gần đây võ công lại đột nhiên mãnh tiến, vô số cao thủ của chúng ta đều không thể giết chết hắn... Nghe nói võ công hiện tại của tên Hán gian này ngày càng cao cường, nghe nói... nghe nói...” Lão nhân bỗng trở lên ngáp ngứ, tựa hồ có chút do dự.

“Ừm?”

“Nghe nói, đã đạt đến cảnh giới cường giả...”

“Gan Bali cũng là cường giả” Trương Dương thản nhiên nói.

“Đúng, đúng, hắn có lợi hại hơn nữa cũng không thể bằng được Gan Bali!” Tinh thần lão nhân rung lên, mấy lão nhân mắt mờ kia cũng như sáng rực lên, trong ánh mắt đục ngầu kia tràn đầy hi vọng, toàn bộ ánh mắt đổ dồn lên người Trương Dương. Đối với bọn họ, Chương Cát Tường là sỉ nhục của cả đời bọn họ, nếu Chương Cát Tường không chết thì bọn họ có chết cũng không nhắm mắt.

Không thể để Chương Cát Tường chết già, đó là tâm nguyện cả đời của bọn họ!

“Hắn ở đâu?” Trương Dương hỏi.

“Tên Hán gian này lúc sau lại mất tích một thời gian ngắn, chẳng qua sau khi quân Nhật chiến bại, chúng ta đã truy ra được hành tung của hắn, hóa ra sau khi quân Nhật rút lui, hắn lưu lại Myanmar, mai danh ẩn tích, dùng tên giả là Chương Thắng, từng góp sức trong quân đội Myanmar. Về sau tuy quân viễn chinh không ngừng tổ chức ám sát hắn, thì hắn lại mất tích. Tuy sau này chúng ta lại phát hiện ra tung tích của hắn, nhưng lại một lần nữa để hắn trốn thoát. Lần cuối cùng là 20 năm trước...” Mỗi lần lão nhân nhắc tới Chương Cát Tường thì vẻ mặt đều lóe lên hung quang.

“20 năm trước?” Trương Dương không khỏi nhíu mày, thời gian này đã quá lâu.

“Đúng, là 20 năm trước, sau này, chúng ta đã hoàn toàn mất tin tức của hắn. Chẳng qua, ta tin rằng hắn không dám về nước, cường giả Trung Quốc rất nhiều, hơn nữa cũng biết đến một kẻ như hắn. Chỉ cần hắn về nước thì tất sẽ bị các cường giả vây công, cho dù hắn có lợi hại hơn nữa cũng khó thoát khỏi cái chết. Chỉ có ở Myanmar thì hắn mới có thể mai danh ẩn tích mà sống sót...”

“Mấu chốt ở đây, chúng ta tìm hấn như thế nào?” Trương Dương thở dài, hấn đối với việc tìm kiếm một người đã mất tích 20 năm cũng không có chút nắm chắc. Đây quả thực là một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành. Lại nói tiếp, cũng có thể, người này đã sớm tử vong.

“Có một người biết” Lão nhân trầm giọng nói.

“Ai?”

“Thụy Đan tướng quân!”

“Thụy Đan tướng quân?”

“Đúng, Thụy Đan tướng quân là người che chở cho tên Hán gian này” Trên mặt lão nhân có chút bất đắc dĩ, ở Myanmar, Thụy Đan tướng quân là người đứng ở trên đỉnh có đầy quyền lực, ngay cả quân viễn chinh cũng không có biện pháp đối phó với hấn. Nếu không phải có chính phủ Trung Quốc che chở thì tuyệt đối hấn có thể tùy thời tiêu diệt quân viễn chinh.

“Bọn họ là kẻ địch, tại sao Thụy Đan tướng quân phải che chở cho hấn?” Trương Dương trầm đường không thông.

“Bởi vì võ công của hấn cao cường, nghe nói, sau khi hấn gia nhập quân Nhật không lâu đã kết giao với một cường giả tên là Đại Hà, trợ giúp rất nhiều cho Đại Hà, võ công của hấn rất nhanh liền bước vào cảnh giới cường giả!”

Cường giả!

Một cường giả!

Trương Dương đã tìm được lý do. Đối với một quốc gia như Myanmar thì trong quân đội chính phủ nếu có một cường giả thì không khác có được một quả bom nguyên tử. Thụy Đan tướng quân luôn đặt lợi ích quốc gia lên hàng đầu đương nhiên sẽ không để ý tới bối cảnh của Chương Cát Tường, người mà Chương Cát Tường sát hại là một viên tướng quân Trung Quốc, đối với chính phủ Myanmar mà nói thì không có trở ngại nào về mặt đạo đức.

“Được, thành giao!” Trương Dương mỉm cười, chỉ cần biết một cái đuôi của đối phương, Trương Dương còn có biện pháp để lôi hấn ra.

“Thành giao. Khổng lão nhị, chiêu đãi khách cho tốt, mấy lão già chúng ta phải đi nghỉ ngơi!”

Lão nhân kia cười sảng khoái, giơ bàn tay trợ trợ xương lên giao chiếc chìa khóa cho Trương Dương liền bước ra ngoài, mấy lão nhân kia cũng ngây ngô cười, bước theo lão nhân đi đầu rồi đi...

Nhìn mấy lão nhân tuổi cao sức yếu rồi đi, bốn người Trương Dương nhìn nhau, mở to mắt, bọn họ có cảm giác mình đã bị mắc câu.

Tại sao mấy lão nhân kia lại không thêm để ý tới vật bên trong chiếc tủ?

Tại sao?

Chẳng lẽ, bọn họ đã sớm biết bên trong có chứa gì?

Ừm, tình huống này rất có thể, lão nhân là vệ binh bên người Tề tướng quân, nên biết thứ bên trong chiếc tủ này...

Trương Dương nhìn chiếc chìa khóa trong tay mà thoáng suy tư, mặt lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, xem ra lần này bị lừa rồi.

“Mở ra thử xem!”

Thấy bốn người Trương Dương đứng ngẩn ra thì về mặt Khổng lão nhị lại rất chờ mong nhìn chiếc chìa khóa trong tay Trương Dương rồi lại nhìn về chiếc tủ, hiển nhiên hấn không biết bí mật bên trong chiếc tủ.

“Người mở ra nhìn xem!” Trương Dương ném chìa khóa qua cho Khổng lão nhị.

“He he, ta mở, ta mở. Đây chính là di vật của Tề tướng quân...”

Về mặt Khổng lão nhị đầy hưng phấn tự lắm lắm, ổ khóa vẫn còn nguyên, tuy chiếc tủ đã méo mó nhưng ổ khóa vẫn rất tốt. Nếu vậy thì trong nhiều lần tranh đoạt chiếc tủ trước đây, mọi người đều cố ý để không làm hỏng ổ khóa, bằng không thì có chút phiền toái.

Chiếc tủ này vô cùng tinh xảo, tuy chỉ là chiếc hộp hình vuông, dài rộng 20 cm, nhưng cũng khá nặng, nên nếu phá hủy ổ khóa thì tuyệt đối là một phiền toái không nhỏ. Bởi vậy ai cũng không dám chắc làm vậy có khiến vật phẩm bên trong hư hại gì không.

Khổng lão nhị cẩn thận dứt chìa khóa vào ổ, rồi từ từ xoay 2 vòng, đầu tiên là nghe tấy tiếng di chuyển nhỏ bên trong chiếc tủ, sau đó lại vang lên tiếng ‘lách cách’ – chiếc tủ đã hé ra một chút, nhưng khe hở vẫn còn rất nhỏ, hiển nhiên trong quá trình tranh đoạt đã làm hỏng kết cấu của chiếc tủ.

“Mở này!” Khổng lão nhị dùng sức, kéo mạnh cánh cửa ra.

Cơ hồ cùng lúc, bốn người đều xúm lại, đây là do bọn họ tốn không ít công sức mới có được, tuy từ thái độ của mấy lão nhân kia thì đồ vật trong này không đáng giá, nhưng ai cũng có lòng hiếu kỳ, bốn người bọn họ cũng không ngoại lệ.

Rốt cục là có cái gì?

Thứ này đã khiến không ít người bỏ mạng, ngay sáng hôm nay nó cũng đã khiến một siêu cấp cường giả bỏ mạng.

Ánh mắt mọi người khẩn trương nhìn theo cánh tay trắng kiện của Khổng lão nhị.

“Cái gì vậy?”

Ánh mắt của mọi người chăm chăm nhìn vào một cuốn đồng, giống như một bức họa được cuộn tròn, chỉ là rất ngắn.

“Đưa cho ta!” Lưu Bư lấy cuốn đồng từ trên tay Khổng lão nhị.

“Người...” Khổng lão nhị phẫn nộ. “Sao? Không phục à?” Lưu Bư hừ một tiếng.

“Ta... phục, là của các người...” Về mặt Khổng lão nhị buồn bực, ủ rũ nói.

“Nếu không phục thì lát nữa người khiêu chiến với ta, ta cũng có thể mượn cơ hội mà dẫn người, đại gia sớm đã nhìn người không vừa mắt, hừm, cứ tưởng là mình lợi hại lắm sao, dựa vào ...” Về mặt Lưu Bư đầy kiêu ngạo.

“Người... người...” Khổng lão nhị giận đến sôi máu, cả người run lên.

“Người người cái rắm, người rõ ràng là không phục mấy lão nhân kia, người biết không? Nếu không có bọn họ che chở thì các người đã sớm chết hết rồi!”

Lưu Bư trợn trừng mắt nhìn Khổng lão nhị, rồi mặc kệ hắn, lại cẩn thận quan sát cuốn đồng đầy bụi bặm trong tay.

“Đưa chủ thủ của người cho ta” Lưu Bư khề nhấc tay, cũng không nhìn Khổng lão nhị.

“...Đây...” Khổng lão nhị nghiêng chặt răng, đem chiếc chủ thủ bên hông đập mạnh xuống bàn.

Tuy Khổng lão nhị gọi nó là chủ thủ nhưng lại giống đoản kiếm hơn, so với chủ thủ bình thường thì nó dài hơn đến 2, 3 lần, đây cũng là tiêu chuẩn lúc ấy của quân Mỹ.

“Không tồi... chỉ là dài quá, có chút bất tiện...”

Lưu Bư cầm lấy chuôi chủ thủ này, hàn quan bắn ra bốn phía khiến hắn không khỏi tán thưởng. Đột nhiên hắn nện mạnh chủ thủ xuống đất – keng! – chiếc chủ thủ liền gãy đôi. Lưu Bư vứt cây chủ thủ gãy dưới đất, nhặt lưỡi nhọn đã gãy lên.

“A... a... Chủ thủ của ta...” Khổng lão nhị từ trên ghế nhảy dựng lên, rồi ngồi xổm xuống đất mà cầm lấy chuôi cây chủ thủ bị gãy của hắn

“Đây không phải chỉ là một cây chủy thủ vứt đi sao?” Về mặt Lưu Bưu khinh rẻ, tất nhiên là hẳn không biết công nghệ chế tạo ở Myanmar còn kém, mà loại vật dụng quân đội từ thời thế chiến thứ 2 này chất lượng đều đã được kiểm định, có được một thanh chủy thủ thế này đã làm cho không ít người trẻ tuổi trong quân viễn chinh hâm mộ.

“Ta muốn khiêu chiến người!” Khổng lão nhị giận dữ nói.

“Ừ, ta sớm đợi người nói từ rất lâu. Trước tiên chúng ta xem trong này còn thứ gì đáng giá không, đợi lát nữa ta sẽ thỏa mãn người...”

“...” Hai mắt Khổng lão nhị phun ra lửa, thỉnh thoảng lại sờ về phía hông, hiển nhiên, hẳn đang cố kìm nén cơn giận của mình.

Trương Dương, A Trạch, Tiểu Lý Tử không khỏi liếc nhau đồng thời thở dài một hơi.

Lưu Bưu cũng không thèm nhìn tới Khổng lão nhị đang nổi giận lôi đình, mà tập trung tinh thần dùng đầu nhọn của chiếc chủy thủ cạy lớp sáp phủ bên ngoài, hiển nhiên, lớp sáp này là để chống thấm nước.

Nhìn hai cánh tay trắng kiện của Lưu Bưu thận trọng mở ra một lớp giấy dầu, Trương Dương đột nhiên nhớ tới chiếc tủ bảo hiểm trong kho vàng, chỉ có một chỗ không giống là ở đây được bao phủ bởi vô số lớp giấy dầu, mà kho vàng ở tập đoàn Bạch Vân lại là tủ bảo hiểm ở trong tủ bảo hiểm...

Rốt cục, mọi người nín thở nhìn lớp giấy dầu cuối cùng bị lưỡi chủy thủ sắc bén tách ra, lộ ra bên trong một cuộn da dê ó vàng.

Bảo bối!

Là bảo bối!

Nhất định là bảo bối, cơ hồ theo bản năng, ba người đồng thời có ý nghĩ này.

Theo như công nghệ bảo tồn giấy da dê và màu sắc của nó mà phân tích, thì cuộn da dê này chắc chắn có bí mật.

438. Chương 438 Cao Thủ Quyền Thái.

Cuộn giấy da dê được mở ra từ từ, dần dần lộ ra sự thật về nó.

Rất chậm rãi, một bản đồ hàng hải hiện lên trên tấm da dê, đây là bản sao của một bản đồ hàng hải, căn bản không hề ghi rõ, chẳng qua ở một số hải vực cũng có kí hiệu rõ ràng.

Năm người ngẩng đầu, vẻ mặt đầy thất vọng.

Hiển nhiên tấm bản đồ hàng hải này chỉ là vẽ phác thảo, căn bản không thể nhận rõ được.

Có thể khẳng định, từ những ký hiệu đó có thể thấy được, vị trí mà hải đồ này đánh dấu là khá trọng yếu, có lẽ nơi này bị đắm thuyền hoặc là đảo dầu vàng, không có bản đồ lớn khó có thể tìm được vị trí đánh dấu trong hải đồ nhỏ bé này.

“Hải đồ đầu tiên xuất hiện trên thế giới từ thế kỷ 14-17, chuyên dùng để định vị phương hướng, trên hải đồ luôn luôn có đánh dấu phương vị, người đi biển dùng hải đồ này và la bàn, có thể tùy thời mà thay đổi hay xác định phương hướng trong đại dương. Trên hải đồ cũng có cả các đường sông, vịnh, các đảo nhỏ, chỗ nước cạn, vùng duyên hải, sơn mạch, cùng với các khu vực trợ giúp... Nhưng hải đồ này lại rất cũ, nếu không cần dùng dụng cụ đo lường để kiểm tra, căn bản không thể xác định được thời gian, hơn nữa đây chỉ là hải đồ của một vùng biển, nếu chúng ta không thể xác định rõ thì hải đồ này không khác một đồng giấy vụn” Trương Dương chỉ vào chỗ vẽ hình ngọn núi nói: “Các người nhìn xem, nơi này chúng ta còn không thể xác định là tiểu đảo hay là sơn mạch”

“Mẹ, chúng ta bị mấy lão già kia lừa rồi” Lưu Bưu hùng hổ dúi tấm da dê cho Trương Dương, Trương Dương cẩn thận nhìn thoáng qua rồi bỏ vào bên trong ba lô, giá trị của thứ này là không thể định lượng được, nhưng có Khổng lão nhị nên Trương Dương không tiện nói mà thôi.

“Ha ha, cũng không phải là lừa, mà tấm hải đồ này thực sự là rất quý, bằng không Tề tướng quân cũng sẽ không mạo hiểm tính mạng để đưa nó về nước” Trương Dương nói.

“Chúng ta có giết tên Chương Cát Tường hay không?” Về mặt Tiểu Lý Tử mang đầy hi vọng.

“Giết, tại sao lại không giết? Lúc đó người chẳng phải là muốn giết sao?” Trương Dương cười nói.

“He he...” Tiểu Lý Tử xấu hổ cười.

“Tuy rằng hải đồ này vô tác dụng, nhưng đối với tên Hán gian bán đứng Tề tướng quân thì giết càng mau càng tốt, đây chính là thời điểm mấu chốt để người đột phá bình cảnh, cũng nên tận dụng cơ hội giết tên Hán gian này để đột phá”

“He he, Chương Cát Tường là của ta... Đúng rồi, người, Khổng lão nhị đúng không, không phải người khiêu chiến ta sao?”

Về mặt Lưu Bư đầy kiêu ngạo nhìn Khổng lão nhị, võ công hiện tại đã tiếp cận đến tận cùng của mức đạt tới cường giả, trong huyết quản hắn đang sôi sục dòng máu bạo ngược. Hắn cũng nhận thấy thân thủ của Khổng lão nhị không tồi, tâm lý cũng dễ xúc động, cho nên không ngừng khiêu khích Khổng lão nhị.

“Đúng, bắt đầu đi!”

Khổng lão nhị thấy bên trong chiếc tủ chỉ là một tấm hải đồ vô dụng, đang ngẩn ngơ thì nghe thấy Lưu Bư nói vậy, lập tức đứng dậy, mặt đầy hung quang, hắn đã sớm không chịu nổi thói kiêu ngạo của tên to xác này.

“Ha ha ha... Đi!” Nhìn hai người hầm hè nhau bước ra ngoài, Trương Dương, Tiểu Lý Tử, A Trạch đều cười khở.

Có thể tượng tượng được cuộc đấu của hai gã to con, mỗi tên hơn 100 kg này sẽ có sức phá hủy lớn đến thế nào

Mọi người đi sau khi này mới phát hiện, Khổng lão nhị kia dường như có một nơi dành riêng để so tài.

Quả nhiên, đi được mấy vòng, trải qua mấy gian phòng trúc, mọi người đã tới chỗ võ đài.

Đây là một võ đài biểu diễn. Lúc họ tới đây thì trên võ đài đang có hai người trẻ tuổi dùng quyền Thái giao đấu, đánh qua đánh lại, mang nặng tính biểu diễn, chứ không phải là quyết đấu sinh tử.

Ở phía dưới võ đài, rất nhiều du khách cùng mấy đứa nhỏ đang ngồi trên ghế quan sát, có kẻ đang mút kem, có kẻ lại đang nhả hạt dưa - một đám vô cùng sôi nổi. Hiển nhiên ở hàng rào cạnh chỗ lồi đài quân viễn chinh biểu diễn có điểm bán hàng.

Chỉ là từ xa trông lại, trong hai phút thời gian ngắn ngủi, Trương Dương liền phát hiện mặc dù đây chỉ là một trận đấu biểu diễn nhưng cả 2 người đều có trụ cột võ thuật khá thâm hậu, sử dụng quyền Thái vô cùng nhuần nhuyễn, vô luận là tính chiến đấu hay về mặt biểu diễn đều rất tốt, hiển nhiên, ở đây không chỉ có 1 võ đài biểu diễn.

“Lưu Bư lần này gặp kình địch!” Trương Dương nhìn thấy đây tuy chỉ là trận đấu biểu diễn nhưng cũng thấy quyền Thái rất hung hiểm, không khỏi nhíu mày. “Tại sao?” Tiểu Lý Tử không cho là đúng, trong mắt hắn, Khổng lão nhị không chịu được một đòn, chỉ cần 1 đầu ngón tay cũng đủ kết liễu.

“Rất đơn giản, khi đối đầu khẳng định Lưu Bư sẽ khinh thường mà không dùng chân khí với Khổng lão nhị... muốn dùng chiêu số vô công để giành phần thắng, nếu hắn dùng nội lực để chiến thắng thì trận đấu sẽ mất đi ý nghĩa. Nhưng, từ trận đấu biểu diễn trên võ đài có thể thấy, Lưu Bư muốn dùng chiêu số để thắng quả thực là không có khả năng, hơn nữa, quyền Thái trong khoảng cách ngắn có thể lợi dụng khuỷu tay, đầu gối để tiến hành công kích, đây là một loại võ thuật vô cùng tàn nhẫn. Nếu khổ luyện, quyền Thái có lực sát thương rất lớn, đây cũng là một loại khiêu chiến đối với việc Lưu Bư khổ luyện võ công...”

Ánh mắt Trương Dương gắt gao nhìn vào hai người trẻ tuổi đang giao đấu cực nhanh trên võ đài, mỗi quyền đều đánh vào bộ vị hiểm yếu, nếu hai người không phải là dùng cùng một loại võ thuật, quen thuộc chiêu thức của nhau thì loại công kích này quả là một trận quyết đấu sinh tử.

Ngay cả là biểu diễn nhưng chiêu số vẫn tràn đầy hung hiểm, có thể thấy được tính nguy hiểm là rất lớn.

Không thể không nói, quyền Thái rất thích hợp cho thực chiến, nếu võ thuật Trung Hoa không có nội lực hoặc nội kinh phối hợp thì rất khó có thể so với một cao thủ quyền Thái bình thường.

Nói đơn giản, nếu là trận đấu chân chính của các cao thủ hàng đầu thì người thắng nhất định là cao thủ võ thuật Trung Hoa, cũng giống như trận đấu của Lý Tiểu Long và cao thủ quyền Thái, cuối cùng Lý Tiểu Long cũng giành được thắng lợi. Nhưng nếu là trận đấu quyền thủ dân gian bình thường thì với tính thực dụng cao của quyền Thái sẽ có phần thắng rất lớn.

Võ thuật Trung Hoa không chỉ luyện thân mà còn dưỡng tính, còn quyền Thái lại tu luyện giống như một tôn giáo tín ngưỡng, không có quan hệ lớn đến việc tu dưỡng của con người, điều này cũng khiến cho quyền Thái phát huy đến cực hạn tính thực dụng của mình.

Ngay trong lúc Trương Dương suy tư thì Khổng lão nhị đã đi đến mép võ đài, đột nhiên hắt lấy đà, rồi vọt lên. Cả người hắt không khác một viên đạn vọt ra từ họng súng, nhảy lên võ đài cao một mét rưỡi, hơn nữa lại cao hơn sàn võ đài rất nhiều. Nhất thời, tiếng vỗ hay rào rào vang lên phía dưới võ đài.

“Các người đi xuống, ta muốn cùng người khác quyết đấu!” Khổng lão nhị nghe thấy âm thanh ủng hộ nhiệt liệt thì tâm tình buồn bực đã tan biến. Liền giơ tay dừng trận đấu của hai người trẻ tuổi, rồi nói.

“Nhị ca, anh cùng người khác quyết đấu?” Nhãn tình hai người trẻ tuổi sáng lên, vẻ mặt đầy kích động.

Phải biết rằng, Khổng lão nhị chính là đệ nhất cao thủ trong lớp hậu duệ của quân viễn chinh. Hơn nữa hắt lại cùng các cao thủ khác có sự khác biệt rất lớn, đã đem Thái Cực Quyền được xưng đứng đầu nội gia quyền kết hợp với ngoại công quyền Thái. Công phu của Khổng lão nhị cao bao nhiêu, hôm nay có thể thấy được rồi.

Trong lớp hậu duệ quân viễn chinh, Khổng lão nhị chính là nhân vật đại biểu, cũng là thần tượng của lớp người trẻ tuổi.

Nội tâm Khổng lão nhị rất kín đáo không giống như vẻ ngoài thô lỗ của hắt, một người có thể đem hai loại quyền thuật bất đồng phong cách kết hợp làm một cũng không thể là một người ngu ngốc.

Trên thực tế, lần đầu Khổng lão nhị đã dễ dàng tha thứ cho Lưu Bư, sau đó lại khiêu chiến Lưu Bư, cuối cùng dẫn Lưu Bư tới võ đài, để muốn mượn ưu thế chủ nhà của mình để hạ nhục Lưu Bư, đồng thời tự tạo cơ hội để chiến đấu.

Ngay lúc người thanh niên đó đang hỏi thì Lưu Bư đã theo bậc thang bước lên, Lưu Bư cho dù định nhảy thì động tác cũng không được thanh thoát mềm mại như Khổng lão nhị, hắt tự nhận là thông minh nên sẽ không lựa chọn phương pháp tự bêu xấu mình...

“Ta và hắt!” Khổng lão nhị lùi về nhau một bước, từ góc võ đài lấy một cuộn băng bắt đầu cẩn thận cuốn vào tay, hiển nhiên võ công của Khổng lão nhị đã chịu ảnh hưởng nhiều từ quyền Thái.

“Nhị ca, tôi đánh thay anh được không?” Người thanh niên lưng hùm vai gấu, lông mi rậm kia vừa xoa bóp cho Khổng lão nhị vừa nói – vẻ mặt nịnh nọt.

“Không được!” Khổng lão nhị không ngần đầu, vẫn cẩn thận cuốn băng tay.

Tại thời kỳ phát triển cường thịnh của quyền Thái, trên dưới cả nước đều hâm mộ quyền thuật, ban đầu quyền sư đánh bằng tay không, sau đó sửa thành dùng dây thừng để cuốn quanh nắm tay, đây gọi là ‘triền ma’ trong chiến đấu. Về sau lại dùng các miếng đệm cứng ở mặt ngoài, khiến tăng mạnh lực sát thương. Trong lúc quyền sư giao đầu thường bị đánh đến thâm tím cả người, tróc da tróc thịt, máu chảy đầy mặt, thậm chí không kể xiết.

“Nhị ca...” Vẻ mặt người thanh niên tỏ ra thất vọng.

“Nhóc, Nhị ca của người đang bận buộc nắm vải đó, chúng ta vượt trước với nhau vậy!” Vẻ mặt Lưu Bư đầy kiêu ngạo nói.

“Nhị ca!” Người thanh niên nghe thấy thì mừng rỡ, ánh mắt đầy hi vọng nhìn về phía Khổng lão nhị.

“... Được rồi, cẩn thận một chút!” Khổng lão nhị ngẩng đầu liếc nhìn Lưu Bư rồi lại nhìn về phía người thanh niên.

“Cảm ơn nhị ca, có thể đánh cược...”

Người thanh niên mừng rỡ, bước ra từ trong đám người, hô lớn.

Nhìn thấy anh ta không ngừng mời chào người khác đánh cược, mà ngay cả một đứa trẻ nhỏ cũng không buông tha, Tiểu Lý Tử cùng A Trạch nhất thời trợn mắt há mồm.

“Bư ca cũng thật thông minh” A Trạch đột nhiên nói.

“Đúng vậy” Trương Dương cũng gật đầu tán thưởng, có lẽ sau khi Lưu Bư nhìn màn biểu diễn vừa rồi trên võ đài nên cũng cảm giác được muốn dùng chiêu số để thắng Khổng lão nhị là rất khó khăn, nên lấy lý do vượt trước để làm quen một chút với quyền Thái. Đương nhiên, Khổng lão nhị cũng có ý tưởng này, hẳn muốn để người thanh niên kia thử thân thủ Lưu Bư một chút, hai người không hề biết chút nào về đối phương, vượt trước thế này không nghi ngờ là phương pháp tốt nhất.

“Hắn hắn... Bọn họ đang làm gì đó?” Tiểu Lý Tử nhìn một số đứa trẻ đang đem tiền tiêu vặt đi đặt cược, lấp bắp hỏi.

“Ha ha, quyền thuật Thái Lan rất phổ biến, người ta nói: 10 người đàn ông thì có đến 9 biết đánh quyền. Có thể thấy được quyền đấu tại Thái Lan phổ biến đến mức nào. Bởi vì Myanmar và Thái Lan đều theo Phật giáo, hơn nữa 2 nước lại liền nhau nên quyền Thái cũng rất thông dụng ở Myanmar cơ hồ không hề kém ở Thái Lan. Tuy rằng kinh tế xã hội, thương nghiệp có khác nhau nhưng tinh thần quyền thuật không hề thay đổi. Hơn nữa ở vùng hoang dã thì phong trào thượng võ từ xưa vẫn còn. Mỗi khi có sự kiện trong chùa hay đại lễ thì không thể thiếu được tiết mục thi đấu quyền thuật. Hơn nữa đây lại là một trong những phần chính của đại hội. Người Thái lấy việc đánh quyền, xem quyền, đổ quyền làm trò giải trí, nói cách khác, quyền Thái chính là một loại giải trí. Phong trào này đã tồn tại từ lâu. Vương hầu thời xưa thường nuôi các võ sĩ, rồi để họ tham gia thi đấu biểu diễn, việc đó vẫn thường được tổ chức trong giới quyền thuật Thái Lan, nó rất có tính kích thích. Do có xã hội thượng tầng đi đầu nên phong trào đổ quyền này càng thịnh hành...”

“He he, ta cũng muốn đánh cược, không biết dùng nhân dân tệ có được không?” Tiểu Lý Tử nghe vậy thì mừng rỡ, lập tức lấy ra một xấp nhân dân tệ.

“Đương nhiên có thể, ở Myanmar, đồng nhân dân tệ cơ hồ đã đồng thời lưu thông cùng tiền bản địa. Người nhìn xem, trong tay thằng nhóc này toàn là nhân dân tệ” Trương Dương nói.

“Tốt quá... Ta cược Lưu Bư thắng!”

Tiểu Lý Tử hưng phấn chạy tới phía đang đổ cược ở dưới võ đài, cầm xấp tiền nện mạnh lên trên mặt bàn rách nát.

Đột nhiên, cả trường bỗng trở nên im lặng vô cùng. Hơn 12 ánh mắt đều tập chung vào xấp nhân dân tệ đầy cộp trên bàn...

“Tiểu Lý Tử ngơ ngẩn, không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Khụ khụ... Thưa ngài, rất xin lỗi, số tiền cược của ngài quá lớn...”

“A... thế này mà lớn sao...”

Tiểu Lý Tử nhìn một ít từ trước nằm rải rác trên mặt bàn thì mới sực tỉnh. Những người vây xem phần lớn đều cược dưới mấy chục đồng, hơn trăm đồng là rất ít, mà một số du khách nước ngoài thì chỉ đứng xem náo nhiệt chứ không đánh cược. Sấp tiền này của hắn cũng không nhiều lắm nhưng cũng có hơn năm ngàn, so với mấy chục đồng kia quả thực là quá lớn.

“Chúng ta không ôm nỗi...” Người thanh niên đang lập bảng ghi chép kia cũng thành thật mà nói, vẻ mặt có chút lúng túng.

“Không có việc gì, không có việc gì, nếu huynh đệ ta thua thì số tiền này tất nhiên là thuộc về các người, nếu thắng thì... tất cả số tiền của các người đều thuộc về ta...” Tiểu Lý Tử nhìn số tiền trên bàn, đột nhiên có cảm giác hoàn toàn vô lực. Tựa hồ, toàn bộ số tiền đánh cược này cũng chưa tới năm trăm.

“Được...” Người thanh niên nhanh nhẩu đáp ứng, với tay vơ lấy sấp tiền trên bàn của Tiểu Lý Tử, chỉ sợ người này đổi ý.

“Bà nội nó, còn muốn dùng Bưu đại gia ta để kiếm tiền phi pháp, ta nhổ vào! Rốt cuộc là khi nào bắt đầu đây?” Lưu Bưu không có chút kiên nhẫn.

“Có thể bắt đầu rồi!” Người thanh niên đứng dưới võ đài nhanh chóng nhảy lên, trong mắt bắn ra một đạo kim quang.

Hiện tại, toàn thân anh ta đều tràn ngập lực lượng!

“Mời!” Người thanh niên xoay người, cúi đầu chào một cái.

“Bắt đầu...”

Lưu Bưu đã hết kiên nhẫn, ngay lúc lời hấn còn chưa dứt thì thân thể người thanh niên đã động, tựa như một con báo, tứ chi tràn ngập lực lượng, hơn nữa vô cùng linh mãnh.

Nhìn thân thể thanh niên vô cùng linh hoạt, nhãn tình nhóm người Trương Dương sáng lên, hiện tại, người thanh niên này cũng không phải đang biểu diễn võ thuật nữa, động tác mạnh mẽ có lực, toàn thân ẩn tàng lực bạo phát kinh người, khiến người ta sinh ra cảm giác không gì không phá được.

“Bồng!” một tiếng, người thanh niên nhanh như chớp đá một cước lên trên cánh tay Lưu Bưu, tiếng da thịt va chạm vào nhau vang lên. Lực va chạm cực lớn cũng khiến Lưu Bưu lùi về sau 5 bước.

Sau một chiêu này, trên võ đài đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Lưu Bưu cũng thu hồi sự khinh thường, mới một cước vừa rồi đã khiến xương cốt hai tay của hắn tê rần, đây là một điều không thể tưởng tượng khi nó xảy ra trên thân thể cường hãn của Lưu Bưu, phải biết rằng thân thể của hắn mạnh không kém cự thú tiền sử.

Mà người thanh niên kia cũng tràn đầy kinh sợ, thân thể Lưu Bưu quá mạnh mẽ khiến hắn bất ngờ, chỉ dùng đôi tay mà có thể đỡ được một cước của hắn, phải biết rằng lực chân lớn hơn lực tay rất nhiều, hơn nữa hắn còn cảm thấy ê ẩm trên phần đùi.

Du khách ở dưới đài thì theo một chiêu này phát ra mà cảm nhận được sát khí vô biên.

Bất cứ người nào cũng cảm giác được một chiêu vừa thi triển khác một trời một vực so với những gì biểu diễn lúc trước.

Khó trách có người ném tiền đặt cược!

Lúc này thì có du khách mới hối hận tại sao lại không đặt, quả là đáng tiếc, chỉ cần tỉ thí trên võ đài bắt đầu thì cũng chấm dứt đặt cược.

Không khí trở lên căng thẳng, Khổng lão nhị đã cột chặt dải băng trên tay, tập trung tinh thần quan sát 2 người.

Thời gian một giây tiếp một giây trôi qua.

Ánh mắt 2 người lần lượt thay đổi, giống như hai thanh lợi kiếm trên không trung va chạm với nhau.

“Xem ra cuộc đấu phải chấm dứt rồi” Trương Dương đột nhiên nói.

“Tại sao?”

A Trạch cùng Tiểu Lý Tử đồng thời mở miệng.

“Rất đơn giản, Lưu Bưu tuy muốn làm quen một chút nhưng hắn không muốn lãng phí quá nhiều thời gian với anh chàng này, nếu để hắn chiến thắng người này thì sẽ tốn rất nhiều thời gian, vậy thì Bưu đại gia hắn có còn mặt mũi không?” Trương Dương cười nói.

“Ồ...”

Tiểu Lý Tử và A Trạch liên tục gật đầu, với tính cách coi trọng thể diện như Lưu Bư, thì suy luận này là hợp tình hợp lý.

Bỗng nhiên...!

Động!

Ngay lúc Tiểu Lý Tử cùng A Trạch gật đầu thì người thanh niên đã lại di chuyển, một đôi chân trần chuyển động cực nhanh như điện chớp trên võ đài. Người xem chỉ nghe thấy tiếng xé gió vù vù.

Lưu Bư vẫn bất động!

Gần!

Gần!

Lưu Bư vẫn đứng yên như cũ.

Không khí càng lúc càng trầm trọng...

Bỗng nhiên, thanh niên kia nhảy lên trên cao, một chân co lại, hạ một đòn đầu gối với cuồng mãnh về phía Lưu Bư, tốc độ nhanh khiến cả người trở thành một đoàn hư ảnh...

Người dưới đài đồng loạt hô lên, đây là một chiêu trí mạng, bộ vị mang tính sát thương cao nhất trong quyền Thái cũng là đầu gối, dưới tốc độ cực nhanh thế này thì một đòn đầu gối đánh tới tuyệt đối là một chiêu trí mạng.

Gần!

Có người quen thuộc với quyền Thái nhất gan không dám nhìn, bọn họ cơ hồ có thể tưởng tượng ra cảnh người to cao kia bị một đòn đầu gối này đánh nát xương.

Đột nhiên!

Ngay trong lúc đầu gối tiến sát Lưu Bư thì Lưu Bư lại khê nâng đầu gối lên, tốc độ cực nhanh, dường như muốn nâng đầu gối lên không trung.

Không tốt!

Người thanh niên cảm nhận được một sự nguy hiểm vô cùng, người kia nâng đầu gối lên quá bất ngờ, xuất hiện trong không trung, xuất quỷ nhập thần không chút báo trước, đã không còn kịp rồi...

‘Rắc rắc!’

“A...”

Tiếng xương cốt vỡ tan khiến mọi người sởn gai ốc, tiếp sau lại là một tiếng kêu thê thương, thân thể người thanh niên đột nhiên bị bắn ra ngoài, ngã sấp một cái thật mạnh xuống võ đài, ôm chiếc đầu gối bị vỡ xương kêu la không ngừng.

“!”

Lưu Bư cũng ngồi phịch xuống mặt đất, cú va chạm vừa rồi tạo thành lực phản chấn quá lớn, ngay cả thân thể cường hãn như hãn cũng khó chịu nổi.

Mọi người trợn mắt há mồm, nhìn trên võ đài, thật không ngờ trận chiến lại kết thúc nhanh đến vậy. Đặc biệt là một số du khách, một đòn kinh thiên động địa vừa rồi khiến tâm lý họ rung lên.

“Quyền Thái quả là cường hãn!”

A Trạch cùng Tiểu Lý Tử liếc nhau, sau một đòn kinh thiên động địa vừa rồi, ngay cả bọn họ thân là cường giả cũng bị sát phạt chỉ khí kia làm kinh hãi, nếu không phải là Lưu Bư mà đối lại là bọn họ thì họ không thể dùng thân thể để chống cự một chiêu này.

“Không có gì kỳ quái, quyền Thái chính là môn võ dùng để chiến đấu tốt nhất. Quyền sư có kỹ thuật thành thực có thể dùng toàn thân làm vũ khí trong khoảnh khắc đánh bại đối thủ. Điều kiện quyết thắng của một quyền sư quyền Thái là tài nghệ, khí lực, trí lược và lực lượng tinh thần kết hợp lại với nhau, khiến quyền Thái trở lên nhanh hoạt khéo léo, biến đổi bất thường mà không có cực hạn về kỹ xảo quyền thuật hoặc chiêu số nào. Có thể thấy được quyền Thái là một môn võ độc đáo, tinh thâm và cũng đầy đủ hệ thống võ học. Quyền Thái rất hung hiểm, chiêu thức là mu tay, cùi chỏ, đầu gối, gót chân, cánh tay... tất cả bộ vị toàn thân đều có thể vận dụng, đây là một loại quyền thuật dành cho thực chiến. Binh lính của Thái Lan hồi xưa luyện tập quyền thuật đều vô cùng cường hãn, dũng mãnh. Vừa rồi nếu Lưu Bưu không trực tiếp dùng đầu gối đánh bại đối thủ thì hẳn đã phải gặp một đợt tấn công điên cuồng...”

“Còn có hậu thủ?” A Trạch cảm thấy hết hồn, loại cảm giác này đến từ sự kích thích cảm quan.

“Có, nếu Lưu Bưu ngăn một đòn cương mãnh này, thì anh chàng kia sẽ nương theo quán tính thân thể để dùng khuỷu tay đánh vào đầu Lưu Bưu. Người thường nếu trúng một chiêu này thì nhẹ là vỡ đầu chảy máu, nặng thì tử vong tàn phế.”

“Trương Dương, người nói quyền Thái này trong thực chiến cường hãn hung mãnh, nếu so với võ thuật Trung Quốc thì ai lợi hại hơn? Mặt khác, người tu luyện quyền Thái có thể tiến vào cảnh giới cường giả không?” Về mặt Tiểu Lý Tử đây nghiêm túc hỏi.

“Quyền pháp này đã trải qua hơn ngàn năm phát triển, tất nhiên nó có sở trường, chẳng qua so với võ thuật Trung Quốc bác đại tinh thâm thì nó không phóng khoáng bằng, từng chiêu trí mạng, tuy rằng cũng để ý tu thân nhưng trên thực tế, sự tu thân của quyền Thái cùng tu thân trong võ thuật Trung Quốc cách nhau một trời một vực. Lại nói, quyền Thái vốn là đan thủ toái chuyên của Thiếu Lâm, còn có dùng khuỷu tay đánh gãy mảnh gỗ, cùng một ít bộ võ thuật. Bởi vì người Thái nhìn thấy tình cảnh này, sẽ không dùng luyện tập quyền cước, sau đó luyện quyền không thành công, trong lúc tức giận thì lên khuỷu tay, nhưng bộ võ thuật này lại không được chân truyền, nên lấy phỏng theo võ thuật có sẵn ở Thái Lan, dần dần diễn hóa thành quyền Thái ngày nay... Về phần có thể tu luyện tới cảnh giới cường giả thì ta nghĩ, nếu luyện quyền Thái để đạt thành cường giả thì quả là chuyện không thể!”

“Ồ...”

Tiểu Lý Tử suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Tiểu Lý Tử và A Trạch không giống như Lưu Bưu, Tiểu Lý Tử chịu ảnh hưởng của đạo gia, đối với mọi việc luôn tìm hiểu căn nguyên, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến võ công của hắn cao hơn A Trạch và Lưu Bưu.

“Bóp bóp...”

“Bóp bóp...”

Ngay trong lúc ba người nói chuyện thì trên võ đài khê trầm xuống khoảng hai phút, sau đó tiếng hoan hô nhiệt liệt nổi lên, tiếng thét chói tai. Mà người thanh niên bị vỡ đầu gối cũng đã được người khác khiêng ra khỏi võ đài, dùng đá lạnh chườm lên trên đầu gối. Chẳng qua anh ta cũng là người cứng rắn, trừ bỏ lúc trước kêu la một lát thì không hề kêu thêm một tiếng, trên trán mồ hôi to như hạt đầu tuôn ra, vẻ mặt đau đớn thống khổ, nhìn hắn ngồi trên ghế không chịu đi. Hiển nhiên hắn muốn ở lại quan sát cuộc chiến của Khổng lão nhị và Lưu Bưu quyết đấu.

Rất nhiều hậu duệ của quân viễn chinh đều nhìn Lưu Bưu với con mắt sùng bái, không có chút thù hận. Hiển nhiên, hoàn cảnh quyết đấu ở đây vô cùng tốt, không bởi vì kẻ địch thắng mà ảnh hưởng đến tâm tình bọn họ.

“Mời!” Khổng lão nhị đầu nghiêm túc bước lên lôi đài, hắn đã cởi bỏ cúc áo ngực, để lộ ra từng thớ thịt rắn chắc, cơ thể dưới ánh mặt trời lóe ra sinh mệnh quang mang, tràn ngập lực lượng sẵn sàng bùng phát.

439. Chương 439 Khổng Lão Nhị, Đứng Lên!

Lưu Bưu cùng Khổng lão nhị đứng bất động ở hai mép võ đài, ánh mắt ngưng thị, thân thể vẫn không hề nhúc nhích, tựa hồ đang so kè khí thế.

Bởi vì một đòn nâng gối xuất quỷ nhập thần, kinh thiên động địa kia đã khiến cho mọi người dưới võ đài cũng yên lặng, hồi hộp dõi theo màn so kè của 2 người.

Rất nhiều người bắt đầu đánh cược, ngay cả một số du khách nước ngoài cũng tham gia.

Lúc sau, trong hơn 10 du khách có một người đội chiếc mũ có in hình mặt trời, mặc áo sơ mi, khuôn mặt trắng trẻo đang hưng phấn nhìn lên võ đài, hay tay khê khuynh lại, cơ thể căng thẳng.

Hắn ta tên là Wragg, là người Mỹ, tuy hiện tại hắn đi du lịch nhưng khi ở Mỹ hắn còn có một thân phận là nhà tổ chức hắc quyền.

Hắn ta đã sắp xếp cả chục trận đấu quyền anh, ở trong thế giới ngầm nước Mỹ thì hắn được gọi – ‘cha đỡ đầu của hắc quyền’

Wragg lần này đi tới Myanmar chủ yếu là để tìm các tuyển thủ hắc quyền cũng như các tài năng hắc quyền trẻ.

Phương pháp của hắn rất đơn giản mà lại vô cùng hữu hiệu, nếu gặp tuyển thủ xuất sắc thì trước tiên trả cho họ một số tiền, sau đó hứa hẹn sẽ trả lương cao cùng trích phần trăm lợi nhuận, mỗi trận thắng còn được một món tiền thưởng lớn.

Đối với các trận đấu hắc quyền ngầm thế này thì tuyển thủ quyền Thái là tuyển thủ ưu tú nhất, tính thưởng thức của trận đánh kịch liệt, tàn khốc đều có, hơn nữa, vóc dáng người Thái đều rất khéo léo, quyền phong lại vô cùng cương mãnh, trong các cuộc đấu quyền ngầm thì một người nhỏ con có thể đánh cho một tên to xác vỡ đầu chảy máu, càng khiến cho người xem hưng phấn, kích thích. Wragg hiện tại đang vô cùng hưng phấn, bởi vì thu hoạch lần này là rất lớn. Ở Thái Lan hắn đã ký hợp đồng với mười mấy tuyển thủ, khi đến Myanmar thuần túy chỉ là để tham quan, thuận tiện xem qua đất nước mà các bậc cha ông của mình từng kéo quân đến đây. Đối với việc tìm kiếm tuyển thủ ưu tú cũng không ôm quá nhiều hi vọng, dù sao ở Myanmar cũng không thể so sánh về sự thông dụng và phổ cập quyền Thái như ở Thái Lan.

Nhưng, khi này trận quyết đấu giữa Lưu Bưu và người thanh niên kia đã khiến ánh mắt hắn sáng ngời, vô luận là Lưu Bưu hay người thanh niên là hậu duệ của quân viên chinh đó tuyệt đối đều là tuyển thủ xuất sắc, nếu như mời 2 cao thủ này đến Mỹ, khẳng định có thể kiếm được cả đồng tiền...

Wragg tuy không biết võ thuật, nhưng hắn lại giống như một người đầu bếp khéo léo trước các thứ gia vị, ánh mắt của hắn vô cùng lợi hại, giảo phát hiện, vừa rồi một đòn xuất quỷ nhập thần của Lưu Bưu đã khiến hắn chấn kinh.

Động!

Trái tim Wragg nhảy dựng lên, hắn nhìn thấy hai thân thể bư hãn như những tảng núi chậm rãi chuyển động, dáng người của Lưu Bưu và Khổng lão nhị đều vô cùng to lớn, cơ thể như một cây cổ thụ, rắn chắc vô cùng, tràn ngập lực lượng bạo phát, khiến người ta cảm nhận được sự cường đại...

Khổng lão nhị bước lên một bước, làm một tư thế kỳ quái. Một bàn tay hướng lên trời, một bàn tay chậm rãi vẽ thành một vòng tròn.

Động tác này chậm rãi hoàn thành, không khí bỗng trở lên vô cùng áp lực, nhiệt độ dường như đang tăng mạnh, cả không khí đều đang bốc cháy.

“Thái Cực Quyền!” Tiểu Lý Tử không kìm được mà thốt lên, động tác này của Khổng lão nhị nếu người nước ngoài nhìn thấy thì thấy quỷ dị kỳ quái, nhưng mỗi một người Trung Quốc cho dù không hiểu võ thuật thì cũng biết đây là động tác trong Thái Cực Quyền.

“Không riêng gì Thái Cực” Trương Dương lắc đầu.

“Ừm, có điểm không giống lắm, Thái Cực Quyền chú trọng nhu hòa mềm mại, nhưng thủ thức mở đầu của Khổng lão nhị lại có sát phạt chi khí, cảm giác cả người đều là vũ khí...” Về mặt Tiểu Lý Tử hưng phần nhìn từng biến hóa rất nhỏ của Khổng lão nhị.

“Đúng là như vậy, trên thực tế, từ đây có thể thấy Khổng lão nhị không hổ là thiên tài võ thuật” Trương Dương gật đầu.

Có thể tưởng tượng được, mang hai loại võ thuật phong cách bất đồng dung hợp lại một chỗ, cùng gia nhập vào trong thực chiến, người thường căn bản không thể làm được.

“Thiên tài, quả là thiên tài!” Nhìn từng động tác làm nóng người của Khổng lão nhị trên võ đài, Tiểu Lý Tử không ngừng tán thưởng “Thái Cực Quyền lấy nhu thắng cương, nhưng thể mà tên này lại có thể dung hợp với quyền Thái cực cương mãnh, quả là một thiên tài..”

“Thái Cực Quyền lấy nhu thắng cương là suy nghĩ của người thường, trên thực tế Thái Cực Quyền cũng có mặt cương mãnh không kém quyền Thái, chỉ bởi vì người đời luôn dùng lấy nhu thắng cương, lấy tĩnh phá động, lấy cong hóa thẳng, lấy nhỏ thắng lớn, lấy yếu thắng mạnh, quyền quyền ảo diệu. Kỳ thực, bên trong Thái cực Quyền chiêu số lại cương mãnh đến cực điểm, hơn nữa, Thái Cực Quyền cũng chú ý đến việc phát sau đến trước, vậy trong đó có hàm chứa sự cương mãnh. Người ngắm lại xem, đi sau mà đến trước, đó không cần dùng lực lượng, tốc độ sao?”

“Ừm...”

Ánh mắt Tiểu Lý Tử nhìn lên võ đài không ngừng biến hóa, liên tục gật gù, biểu tình trên mặt biến đổi như đang suy nghĩ, còn A Trạch lại cúi đầu giống như đang tự ngắm lại những giảng giải về Thái Cực Quyền mà Trương Dương vừa nói.

Ngay lúc Trương Dương còn đang nói thì trên võ đài đã phát sinh biến hóa.

Khoảng cách hai người đang tiến sát vào nhau.

Lưu Bư vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến, hai tay buông thông, ánh mắt gắt gao nhìn Khổng lão nhị không ngừng làm nóng người.

Khi này, Lưu Bư đã không còn chút tâm lý coi thường, hai người cách nhau hơn 10 mét, hắn đã cảm nhận được quyền phong lạnh thấu xương của Khổng lão nhị, có thể thấy được quyền thuật của Khổng lão nhị vô cùng lăng lệ.

Bỗng nhiên!

Động!

Thân thể Khổng lão nhị phóng vọt đi như một tia chớp, còn Lưu Bư đang đứng lặng cũng đã động...

Giống như sét đánh, hai đạo nhân ảnh vọt vào nhau với tốc độ cực nhanh, người có nhãn lực hơi yếu đều chỉ nhìn thấy hai bóng người màu ngân xám đang lao vào nhau. T

“!”

“!”

“!”

Một tràng giao kích liên tục vang lên, rồi hai người lại lui về vị trí ban đầu.

Tốc độ cực nhanh, tất cả đều xẹt qua, giống như vừa rồi chỉ là hoa mắt nên thấy ảo ảnh.

Trên võ đài, hai người đứng yên như hai bức tượng, song phương vừa dùng tốc độ nhanh như thiểm điện giao thủ, sau đó lại ngưng lại.

Trên võ đài trở lên vô cùng yên lặng.

Ngoại trừ Trương Dương, Tiểu Lý Tử cùng A Trạch thì căn bản không có người nào nhìn rõ những đòn đánh liên tiếp vừa rồi.

Chẳng qua, bất luận kẻ nào đều nhìn thấy, trong nháy mắt vừa rồi cả hai đều ăn phải đau khổ, hai chân của Khổng lão nhị và Lưu Bưu đều đang run lên, thân thể cũng đã phát run - có thể thấy được đợt giao kích liệt thảm thiết cỡ nào...

Kịch liệt!

Đúng vậy, quá kịch liệt!

Vừa rồi không đến 5 giây thời gian, hai người đã tung ra 32 cước, chân chạm chân, nói cách khác mỗi giây bọn họ đều xuất ra 6 cước.

Thân thể Lưu Bưu run lên, hắn rất muốn lập tức xoa qua chân mình, sự cường đại của đối thủ đã vượt quá dự liệu của hắn, xương chân của đối thủ lại cứng rắn vô cùng. 32 cước vừa rồi đã khiến hắn cảm thấy xương cốt hai chân của mình như bị vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, vô cùng đau đớn.

Mà cả cơ thể của Khổng lão nhị cũng run lên, mặt mũi trắng bệch, mấy cú đá vừa rồi đã khiến hắn nhớ lại sự thống khổ khi phải đá vào cọc gỗ.

Chân của Lưu Bưu tuyệt đối còn rắn hơn cả cọc gỗ, lại có lực. Vừa rồi, mặc dù hắn biểu hiện là mãnh công, nhưng trên thực tế hắn đã vận dụng thuật lấy nhu thắng cương cùng thuật tứ lạng bạt thiên cân trong Thái Cực Quyền, vậy mà hắn vẫn không chiếm được chút thượng phong, thậm chí còn rơi xuống hạ phong. Thông qua những tấm ván được bố trí trên võ đài mà tính toán thì Khổng lão nhị lúc này đã bị lui sâu hơn vị trí ban đầu 2 tấm ván, mặc dù hai tấm ván này chỉ khoảng 30 centimet, nhưng điểm nhỏ này cũng đã thể hiện sự chênh lệch của 2 người...

Đương nhiên, Khổng lão nhị không hề tức giận, ngược lại khiến chiến ý của hắn càng thêm sôi sục, điên cuồng thiêu đốt bên trong hai mắt.

Kỳ phùng địch thủ!

Vẻ mặt Lưu Bưu cũng hưng phấn đến mức đỏ bừng, giống như Columbus phát hiện ra tân đại lục, hai mắt đỏ lên giống như có hai ngọn lửa đang hừng hực cháy.

“Chiến!”

“Chiến!”

Hai người hét to một tiếng, thân thể lại động. Khí thế vô bì, dường như thiên quân vạn mã đang hỗn chiến.

“!”

“!”

“!”

Thân thể hữu lực của Khổng lão nhị vô cùng linh hoạt, sử dụng thối cước, quyền đánh, chân đá, đảo ngang, tổng thẳng, giật khuỷu, cánh tay, trảo, lên gối, giật gót, không chỗ nào không cần, bộ vị toàn thân đều trở thành vũ khí, hung mãnh tàn độc vô cùng.

Mà thân thể Lưu Bưu lại như thuyền nhỏ trong bão lớn, mặc cho gió táp mưa sa vẫn không ngã.

Hai người đánh càng lúc càng cuồng, động tác càng lúc càng mang nặng tính sát thương, cục diện vô cùng nguy hiểm, khiến người xem phía dưới mê mẩn.

Chỉ là vẻ mặt Trương Dương lại vô cùng xúc động, như nóng lòng muốn được thử sức.

Võ công bọn họ đã tới cấp bậc này đều trở về phản phác quy chân, đột phá trên từng chiêu số, mà cùng cao thủ như Khổng lão nhị gia đấu tuyệt đối là cơ hội ngàn năm có một.

Phía dưới võ đài, vẻ mặt Wragg kích động đỏ lựng, nắm chặt hai tay, ngay cả ngón tay cũng trở lên trắng bệch, kỹ xảo chiến đấu của hai người đã khiến hắn mở rộng tầm mắt. Cái này thảm thiết hơn so với hắc quyền ngầm ở Mỹ, thảm thiết hơn, tính thách thức cũng mạnh hơn.

Khổng lão nhị nhanh như thiểm điện, mà Lưu Bưu lại ổn trọng như núi – đây quả thực là hai trạng thái cực đoan đánh sâu vào thị lực mỗi người.

Đây chính là hai cái mỏ vàng!

Tuyệt đối là hai mỏ vàng trữ lượng lớn!

Wragg xúc động đến mức muốn hô to lên, hấn tin tưởng, chỉ cần đưa một trong hai người kia đến thế giới hắc quyền ngầm của Mĩ là hấn sẽ phát tài không ngừng.

Phải bỏ ra trăm vạn, ngàn vạn cũng không thành vấn đề!

Ngay trong lúc Wragg đang vui đến phát cuồng thì cuộc chiến trên võ đài bắt đầu trở lên tàn khốc, mỗi một lần va chạm đều có tiếng xương cốt vỡ tan, tuy rằng cũng biết đó là tiếng xương cốt va đập, nhưng cũng khiến cho lòng người kinh hoảng, tim đập nhanh hơn...

“Bồng!”

ư nBồng!” – hai tiếng nổ liên tiếp vang lên, khuỷu tay rồi đến các ngón tay của Khổng lão nhị đã đánh trúng lưng Lưu Bư phát ra âm thanh thật lớn, theo sau một kích kinh thiên động địa này, thì tấm lưng của Lưu Bư bỗng nhiên đẩy lên va vào ngực Khổng lão nhị. Hai người lão đảo lùi về phía sau hơn 10 bước mới trụ vững, Lưu Bư còn tí thì ngã sấp xuống...

Vô cùng yên tĩnh.

Toàn bộ phía trên võ đài chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc của 2 người, trên trán mồ hôi to như hạt đậu đang nhỏ xuống, thân thể bóng nhẫy. Cơ nhục của Lưu Bư lại càng thêm khủng bố.

“Người không tôi!” Lưu Bư vịn hai tay xuống gối, cả người hướng về phía trước, rồi xoay người ngẩng đầu nhìn Khổng lão nhị cười nói.

“Người cũng không tôi!”

Lòng ngực của Khổng lão nhị kịch liệt phập phồng, cơ ngực giật liên hồi, thở hổn hển, hai tay cũng đặt lên đầu gối, xoay người nhìn Lưu Bư, mồ hôi từng giọt từ trên cằm nhỏ xuống võ đài, ướt đầm cả khoảng lớn.

“Chiến tiếp chứ?” Lưu Bư cười nói.

“Đương nhiên!” Trận chiến này tuy không phải trận chiến gian khổ nhất đời của Khổng lão nhị nhưng lại là một trận chiến khiến hấn thống khoái nhất. Khiến hấn thông qua trận chiến này mà hiểu rõ được rất nhiều vấn đề, đột phá bình cảnh. Tóm lại, một trận chiến này khiến hấn được lợi rất nhiều, được chiến đấu với cao thủ tiếp cận cảnh giới cường giả như Lưu Bư là chỉ gặp chứ không thể cầu, phải biết rằng, khi cao thủ chân chính đạt tới cảnh giới cường giả thì căn bản khinh thường chiến đấu với nhân vật như hấn, chỉ có Lưu Bư tiếp cận rất gần với cảnh giới cường giả mới cùng hấn giao thủ.

Đương nhiên, cũng là tương hổ, trong trận chiến này, Lưu Bư cũng được lợi không nhỏ. Khổng lão nhị đã lần đầu tiên cho hấn được tiếp xúc với một phong cách chiến đấu hoàn toàn bất đồng, mà phong cách này lại trừ danh cương mãnh, tàn nhẫn, đây đúng là phương thức chiến đấu mà Lưu Bư thích nhất.

“Được, tốt lắm... chiến tiếp... thấy ngươi là một hán tử, Bư ca ta sẽ không phé ngươi. Nếu không, tiếp theo chúng ta sẽ đặt tiền cược, thế nào?” Lưu Bư đứng thẳng người lên, cười to.

“Hừ, hươu chết vào tay ai còn chưa biết, nói đi, đặt tiền cược gì?” Khổng lão nhị bị Lưu Bư khinh thường thì tức đến sùi bọt mép, giận dữ nói.

“Rất đơn giản, về sau nếu gặp ta thì gọi một tiếng Bư ca, được chứ?” Lưu Bư cười gian nói.

“... cái này...” Khổng lão nhị không khỏi chần chờ. Dù sao, hấn so với Lưu Bư còn lớn hơn ít nhất là 5 tuổi, bảo hấn gọi Bư ca quả là làm khó hấn.

“He he, xem ra ngươi không tự tin vào sức mình rồi” Lưu Bư cười nhạt, nói.

“Được, một lời đã định!”

Trương Dương, A Trạch cùng Tiểu Lý Tử thì không khỏi liếc nhau lắc đầu, Lưu Bư lại đang giở trò thu tiểu đệ.

Lưu Bưư thích nhất chuyện nhân lúc nhà cháy mà chạy đi hôi của, hơn nữa, chuyện này Lưu Bưư làm rất quen thuộc nên vô cùng có kinh nghiệm, trước đây hẳn chính là ‘Bưư ca’ danh tiếng, nên vẻ mặt vẫn rất tự nhiên như đây là một chuyện đương nhiên...

Sau khi Lưu Bưư và Khổng lão nhị dừng nói chuyện, không khí trên lôi đài lại nặng nề đầy áp lực, giống như báo hiệu sắp có bão tố kéo tới.

Hai người đều đang điều chỉnh trạng thái, cố gắng trong vài giây ngắn ngủi điều chỉnh thân thể tới trạng thái cao nhất.

Quả là một đòn kinh thiên động địa!

Dưới một đòn kinh thiên động địa này, tâm lý mọi người đều sôi lên, mắt không dám chớp, chỉ sợ bỏ qua thời khắc phân thắng bại, mà Wragg đã sớm lấy ra camera để ghi lại.

Động!

Động!

Thân thể hai người cơ hồ là động cùng lúc!

Lưu Bưư phóng thẳng tới, mà Khổng lão nhị lại nhảy lên trên.

Ngay lúc hai người cách nhau không đến 5 mét thì cả 2 đồng thời bắn lên, không biết là do mắt sinh ra ảo giác hay là do tốc độ hai người biến chậm, mà mọi người cảm giác như đang được xem một đoạn phim quay chậm...

Một người tung quyền!

Một người đánh đầu gối!

Một quyền nặng nề đánh lên, mà hai đầu gối kia lại với khí thế vô tiền khoáng hậu đánh về phía Lưu Bưư.

Va chạm!

Va chạm!

Dưới võ đài yên lặng đến đáng sợ, tim tất cả mọi người dường như đều ngưng đập.

“Bồng!”

Một tiếng động vang lên, không khí như bị ép đến phát nổ, va chạm vừa rồi sinh ra một đợt sóng gợn, người dưới võ đài cảm nhận rõ ràng một cơn lốc thổi vào mặt.

Hai người lại một lần nữa trở về vị trí ban đầu, dường như không có dị động gì, sau đó “rầm!” 1 tiếng đồng thời ngã xuống đất, chỉ có điều tám ván gỗ dưới sàn võ đài lại bồng... “rắc rắc” vỡ vụn ra, khiến người ta cảm thấy kinh tâm.

Toàn trường trở lên yên tĩnh không một tiếng động.

Quý dị, vô cùng quý dị! 5 giây lúc sau, cả hai đều bồng ngã ngửa xuống, vẫn không hề nhúc nhích, không biết là chết hay sống.

Đợt giao đấu này động tác nhanh như thiểm điện, chấn nhiếp tất cả mọi người, không ngoại trừ Trương Dương.

Tốc độ quá nhanh, ngay trong lúc điện quang hỏa thạch kia thì tốc độ bồng tăng lên mấy lần, ngay cả Tiểu Lý Tử và A Trạch cũng không còn thấy rõ, một số người vẫn ngơ ngác, cảm giác giống như đang nằm mơ.

Chẳng qua Trương Dương lại không giống như bọn họ, hẳn thấy rõ từng chi tiết trên võ đài!

Ngay trong lúc hai đạo nhân ảnh giao nhau trong nháy mắt, ánh mắt Trương Dương co rút lại, đồng tử cơ hồ biến thành một mũi nhọn, bắn ra hai đạo quang mang màu vàng nhạt! Mọi người đang đổ dồn sự chú ý lên võ đài lên không chú ý tới sự khác thường của Trương Dương.

Lực sát thương của quyền Thái quả là đáng sợ! Ngay cả Trương Dương cũng cảm thấy điều này, không thể không nói, hai người Lưu Bư và Khổng lão nhị đều là cao thủ cận chiến, đối với việc nắm thời cơ đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, xem ra kỹ xảo cận chiến của Lưu Bư đã lại thuần thục hơn trước.

Vị trí hai đạo nhân ảnh giao nhau rõ ràng ở giữa sân, đây chính là không gian hai người giao thủ kịch liệt nhất. Trong đó, mỗi một giây mọi người xuất ra vượt quá 10 cước.

Kỹ xảo cận chiến của hai người đã vô cùng ảo diệu; vừa giao đấu ở giữa sân, hai người đã thu hồi thủ cước trong nháy mắt! Trong khoảng cách chưa đến một mét, hai người cơ hồ dán vào nhau mà ra đòn. Ánh mch, khôngt Trương Dương vô cùng lợi hại, nên đã nhìn thấy khoảng cách giữa hai người khi đó thậm chí không vượt quá 1 centimet!

Trong nháy mắt giao đấu đó, Khổng lão nhị đột nhiên lên gối đánh trúng bụng Lưu Bư, mà Lưu Bư lại nắm chưởng thành quyền đánh trúng ngực Khổng lão nhị! Tất cả các đòn này đều diễn ra nhanh như điện xẹt!

Bởi vì vẫn tiềm ẩn lực lượng của đối phương nên trong lúc ngã xuống đó hai người đã dời lực lượng đó lên mặt tấm ván sàn võ đài, cho nên trong phạm vi 2 mét xung quanh, tất cả các tấm ván gỗ đã bị vỡ vụn...

Yên lặng không một tiếng động!

Cả trăm ánh mắt dưới võ đài đang gắt gao nhìn chăm chăm vào trên hai người, mà Wragg ở phía dưới tim đập nhanh tới mức hần có cảm tưởng nó sắp nhảy lên cổ họng, chỉ là hần không để ý mà không ngừng cầu xin thượng đế phù hộ đừng làm một trong hai cây tiền của hần bị hủy trong trận đấu này.

Đột nhiên...

Động! – Có lẽ lời cầu xin của Wragg đã có hiệu quả!

Chẳng qua, lần này chỉ có một người động...

Là Lưu Bư, Lưu Bư run rẩy đứng lên, sờ vào vị trí bụng bị đầu gối đánh trúng, quay mặt nhìn Trương Dương khê bĩu môi. Dưới võ đài bỗng ồn ào hẳn lên, bất luận là ai cũng nhận thấy Lưu Bư đang nắm lợi thế để trở thành người chiến thắng.

“Hảo hán, có thể đứng dậy không?” Lưu Bư đặc ý nhìn về phía Khổng lão nhị đang nằm mà hô lớn.

Tiếng vỗ tay đang rào rào bỗng lặng xuống, im lặng dị thường.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía thân thể to lớn của Khổng lão nhị.

“Lão Nhị!”

“Lão Nhị!”

“Lão Nhị!”

“Đứng lên, đứng lên, đứng lên...”

Đột nhiên, không biết ai hô lớn đầu tiên, dưới võ đài mọi người nhanh chóng hưởng ứng, đồng thanh hô lên, càng lúc càng lớn, ngay cả du khách ngoại quốc không hiểu tiếng Trung Quốc cũng bắt đầu hô theo.

Đột nhiên, thân thể Khổng lão nhị khê động một chút.

“Lão nhị, đứng lên!”

“Lão nhị! Đứng lên!”

Nhìn thân thể Khổng lão nhị đã bắt đầu cử động, người xem càng thêm hăng say, ngay cả Tiểu Lý Tử cũng hô theo, bộ dạng e sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Lão nhị, đứng lên...

Mồ hôi lạnh trên trán Trương Dương cũng đã ròng ròng chảy xuống, khẩu hiệu này cũng quá là biến thái... Quyết không buông tha.

440. Chương 440 Đan Thụy Tướng Quân, Tam Tạng Kinh

Động!

Không khí trên võ đài lại lần nữa yên lặng đến dị thường, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào thân thể to lớn đang động đậy kia; một lát sau, Khổng lão nhị đã quỳ được hai chân lên, hai tay chống xuống đất, ánh mắt như báo săn đang ngược lên...

Bỗng nhiên, không khí trở lên đầy căng thẳng.

Đứng lên!

Đứng lên!

Đứng lên!

Mọi người đều òa lên mà tiếp tục hô to, gân xanh lộ ra, cổ - mặt đỏ bừng, liên tục cổ vũ cho Khổng lão nhị.

Nhiệt huyết là tại đây!

Rút cục, dưới hàng trăm ánh mắt đang đổ dồn, Khổng lão nhị cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, cố gắng đứng lên, hai chân vẫn run lên không ngừng.

“Lão Nhị, Lão Nhị, Lão Nhị r”

“Bóp bóp bóp ...”

“Bóp bóp...”

Tiếng vỗ tay dưới võ đài vang lên như sấm rền.

Khổng lão nhị cố gắng giương cánh tay phải lên; tất cả tiếng vỗ tay, hò reo đều lập tức dừng lại.

“Bư... Bư Ca... Ta... Ta thua...” Hơn trăm người đều há hốc miệng, không khỏi kinh ngạc nhìn Khổng lão nhị - quả là không thể tin nổi, điều này đã nằm ngoài dự kiến của tất cả mọi người. Đương nhiên, tất cả đã nằm trong dự liệu của nhóm người Trương Dương, Trương Dương đã sớm nhận thấy sau một đòn đầy mạnh mẽ của Lưu Bư thì Khổng lão nhị đã mất đi sức chiến đấu, có thể đứng lên được hoàn toàn là nhờ vào ý chí kinh người, chứ không phải sức lực.

“Bịch!”

Ngay lúc mọi người còn kinh ngạc, Khổng lão nhị đã ngã đánh rầm một cái xuống mặt võ đài. Rút cục mọi người cũng hiểu được tại sao Khổng lão nhị lại chịu nói hai tiếng ‘Bư ca’ - bởi vì, chính bản thân hắn cũng rõ hiện tại hắn không khác đèn cạn dầu, đã không còn khả năng tái chiến.

“He he, hay lắm, đã gọi ta một tiếng Bư ca, thì Bư ca này tất nhiên sẽ không để ngươi chịu thiệt” Lưu Bư cười khàng khặc đầy quái dị. Trong con mắt của lớp hậu duệ quân viên chính, hắn đã ‘nhất chiến thành danh’.

Sau đó hai ngày, bốn người Trương Dương được Khổng lão nhị khoản đãi nhiệt tình; toàn bộ thể hệ trẻ của quân viên chính, đặc biệt là một số cao thủ đều vây lấy Lưu Bư, hi vọng được Lưu Bư chỉ điểm. Đương nhiên, Lưu Bư cũng không hề keo kiệt, hắn không chỉ nói suông mà còn tự mình ra tay làm mẫu - quả rất giống một lão sư.

Mà trong hai ngày này, mấy lão nhân kia cũng không hề xuất hiện. Điều này khiến Trương Dương cảm thấy có chút kì quái.

Hai ngày nay, thu hoạch của Khổng lão nhị vô cùng nhiều, Lưu Bư vì hắn mà vẽ lại mấy bản quyền phổ cổ xưa - khiến Khổng lão nhị như bắt được chí bảo, cả ngày ôm lấy đóng tranh đó mà như si như cuồng, quý dị vô cùng.

Khổng lão nhị vốn là cao thủ, nên quyền phổ Lưu Bư vẽ cho hắn chỉ cần liếc qua cũng đủ để nhìn ra giá trị của nó, điều này khiến hắn lại càng tâm phục khẩu phục Lưu Bư.

Trong hai ngày này, Trương Dương cũng không phải không có việc, mà thông qua tin tình báo của Khổng lão nhị để tìm nơi ẩn náu của Chương Cát Tường.

Trên thực tế, quân viễn chinh căn bản không hề nắm rõ hành tung của Chương Cát Tường, hy vọng duy nhất được gửi gắm trên người Đan Thụy tướng quân.

Đan Thụy tướng quân thân là người lãnh đạo toàn bộ quân đội Myanmar, muốn lén theo dõi hẩn thoát nhìn thì có vẻ vô cùng đơn giản, nhưng trên thực tế lại khó khăn vô cùng. Dù sao, hành tung của một nhân vật lãnh đạo tối cao cũng vô cùng bí mật.

Rất nhiều người lầm tưởng rằng muốn tìm kiếm tung tích một người lãnh đạo của một quốc gia là dễ dàng, trên thực tế, người lãnh đạo từ bỏ ở tại những nơi cố định như phủ tổng thống cùng quốc vụ viện thì còn có thể theo bằng giờ giấc mà có thể biết được hành tung, còn căn bản là không dễ tìm được. Rất có nhiều trường hợp, thời điểm thông báo nơi dừng chân của bọn họ thì bọn họ đã ở xa cả ngàn dặm...

Ngay lúc Trương Dương chờ hệ thống tình báo của quân viễn chinh cung cấp thông tin thì Lưu Bưư đã gặp phải phiền toái lớn. Phiền toái này đến từ cha đỡ đầu của giới hắc quyền nước Mỹ - Wragg.

Sau khi kết thúc trận chiến trên võ đài hôm ấy, Wragg vẫn tiếp tục lưu lại, mỗi ngày tìm biện pháp tiếp cận Lưu Bưư.

Hiện tại, Lưu Bưư chính là một mỏ vàng, một mỏ vàng đang chờ người ta đến đào, mà Wragg hẩn chính là người đào vàng.

Mấy ngày nay, Wragg không ngừng dùng ba tác lưởi để tôn vinh Lưu Bưư, dường như hẩn đã ngồi trên ngai vàng của giới hắc quyền nước Mỹ, gia tài có đến hàng tỷ đô...

Đương nhiên, cuối cùng Wragg vẫn thất bại.

Nguyên nhân thất bại cũng không phải là do Lưu Bưư không thích, mà là bởi hẩn còn có sự tình trọng yếu hơn. Lưu Bưư đành lưu lại số điện thoại của Wragg. Khiến Wragg phần nộ bỏ đi.

Trong khoảng thời gian này, Wragg cũng có ý định liên hệ với Khổng lão nhị, nhưng Khổng lão nhị sau khi có được quyền phổ do Lưu Bưư truyền lại thì đã rất ít khi xuất hiện, Wragg có tốn nhiều sức lực hơn nữa cũng không có cơ hội gặp mặt.

Sau khi bốn người Trương Dương nhận được tin tức thì bắt đầu rời khỏi căn cứ của quân viễn chinh. Wragg vẫn còn nán lại chưa chịu rời đi, về sau có thể gặp được Khổng lão nhị hay không Trương Dương không hề biết. Theo manh mối để lại, ba ngày sau Đan Thụy tướng quân sẽ đến thăm một lão tướng quân đã về hưu.

Chỗ lão tướng quân ẩn cư tại một thành thị cách thủ đô Napydaw của Myanmar 30 kilomet, cũng bởi vì là ở thủ đô nên tin tức này cũng không có gì bí mật, giới truyền thông cả nước còn tiến hành đưa tin về sự kiện này, phỏng chừng lúc đó sẽ có rất nhiều chính khách đi theo.

Naypydaw, dân số đã lên tới hơn 80 vạn.

Naypydaw lúc trước là một huyện của Myanmar, Myanmar cho chuyển thủ đô từ Rangoon giáp biển về thành phố Pyinmana được bao bọc bởi các dãy núi và cánh rừng rậm rạp, cách đó 400 km về phía bắc. Đây vốn là một đô thị nhỏ nằm lọt thỏm giữa khu vực nông thôn hẻo lánh - có thể nói là một nơi dễ thủ khó công. Ở đây phát triển nông nghiệp, lâm nghiệp cùng chăn nuôi, ngoài ra còn có 3 trường đại học. Ngày 6 tháng 11 năm 2005, chính phủ Myanmar chuyển trung tâm hành chính về đây, đến tháng 3 năm 2006 chính phủ Myanmar đem thủ đô mới của liên bang Myanmar đặt tên là Naypydaw.

Quyết định chuyển thủ đô của Myanmar là do lo ngại về các vụ tấn công từ bên ngoài.

Sau khi có được tin tức này, Trương Dương cũng không đi đến thành thị chỗ lão tướng quân ẩn cư mà trực tiếp đi đến thủ đô Myanmar.

Đạo lý vô cùng đơn giản.

Nếu Đan Thụy tướng quân không giấu diếm, hơn nữa còn có giới truyền thông đưa tin, vậy thì chắc chắn Đan Thụy tướng quân sẽ xuất phát từ phủ tướng quân tại thủ đô, cơ hồ là 100% không lệch đi đâu...

Đối với cường giả như Trương Dương mà nói, Naypydaw giống như một tòa thành không có canh phòng, chỉ chưa đầy một ngày, Trương Dương đã xác định được hành tung của Đan Thụy tướng quân.

Đan Thụy tướng quân.

Mấu chốt về tình thế bấp bênh của Myanmar nằm ở người lãnh đạo, Đan Thụy tướng quân cầm quân quyền to lớn. Chỉ là người ngoài đối với ông ta lại không có hiểu biết nhiều, chỉ biết ông ta đã hơn 70 tuổi, là một chuyên gia tâm lý chiến. Trước mắt là cơ cấu quyền lực cao nhất “Ủy Ban Hòa Bình và Phát Triển Quốc Gia” Chủ tịch, bộ trưởng bộ quốc phòng. Cũng là tam quân tổng tư lệnh nắm trong tay 40 vạn đại quân.

Ông ta là thượng tướng, sinh ra tại tỉnh Mandaley, tốt nghiệp học viện sĩ quan, đã nắm binh quyền được hơn 30 năm. Từ một sĩ quan chỉ huy bộ binh, đến tham mưu trong quân khu, phó tổng tham mưu lục quân, đường thăng quan tiến chức của người này rất thuận lợi, cho đến hôm nay đã lên tới chức vị tướng quân.

Nhưng, bởi vì sự hiểu biết của ngoại giới với Đan Thụy tướng quân còn hữu hạn, cho nên trong mắt mọi người ông ta là một nhân vật thần bí. Cũng giống như Kim Jong Il (ông này là con trai kiêm người kế nhiệm Kim Nhật Thành) của Triều Tiên, Duffy của Li-bi, Aihamai di Jande của Iran.

Đêm khuya yên ắng. Đan Thụy tướng quân đang ở trong thư phòng phê duyệt một số văn kiện, trong phòng vô cùng im lặng.

Khi Trương Dương xuất hiện trong thư phòng ông ta, nhưng nhân vật này quả là một người mạnh mẽ, vẻ mặt ông ta vẫn rất bình tĩnh không chút biểu tình, càng không có ý định la lên.

Trương Dương cũng không lên tiếng, chỉ đứng yên nhìn nhân vật số một Myanmar.

Từ vẻ ngoài mà xét, người trước mắt không giống như một lão nhân 76 tuổi, da ngăm đen, khuôn mặt cương nghị, có chút cứng nhắc khô khan, hàng lông mi đen rậm rập ẩn hiện sát khí; thân thể hơi mập khiến người khác có cảm giác an toàn.

Thư phòng im ắng vô cùng, có thể nghe rõ tiếng ‘tick-tock’ ‘tick-tock’ của chiếc đồng hồ treo tường

Hai ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn nhau.

Ngoại trừ việc tướng quân nhẹ nhàng uống một ngụm trà điều chỉnh cảm xúc thì đôi mắt thâm thúy vẫn thủy chung nhìn Trương Dương, như muốn nhìn thấy gan ruột Trương Dương.

Quả nhiên!

Lời người ta nói quả không sai.

Trương Dương âm thầm tán thưởng. Lão nhân này hội tụ đầy đủ điều kiện của một thượng vị giả. Bình tĩnh, im lặng, ổn trọng, cơ trí, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều tràn ngập quyền thế...

Rốt cục, Đan Thụy tướng quân cũng là người lên tiếng trước, ông ta là người thông minh, nên rất rõ ràng, hiện tại ông ta không phải là một tướng quân nắm đây quyền uy mà là mục tiêu cần giết của lai khách. Hơn nữa, đây không phải là một sát thủ bình thường, đây là địa phương canh phòng cẩn mật, mà người này có thể tự nhiên ra vào, lính canh bình thường khó có thể đối phó.

“Những lính canh của ta còn sống không?” Đan Thụy tướng quân nhàn nhạt nhìn Trương Dương, mặc dù hỏi việc sống chết của lính canh, nhưng ngữ khí bên trong dường như đã thoát khỏi sự ràng buộc của sinh tử, sinh tử đối với ông ta căn bản không trọng yếu, ông ta chỉ muốn biết kết quả mà thôi.

“Tạm thời còn sống” Trương Dương đi đến chiếc ghế sofa bằng gỗ rồi chậm rãi ngồi xuống, lấy từ bên trong túi ra một điều thuốc, bắt đầu hút. Hắn chậm rãi thưởng thức.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Trương Dương, Đan Thụy tướng quân thấy trong lòng khẽ cuộn lên, đây là một người vô cùng khó đối phó.

Phải nói đây là một người trẻ tuổi mà có định lực vô cùng tốt.

Đan Thụy tướng quân cầm quyền tại Myanmar đã mấy chục năm, đối với việc khống chế quyền lợi đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, ông ta vô cùng hiểu rõ được việc quyền uy mà mình bồi dưỡng nhiều năm tại

chính trường tạo thành tinh thần lực có khả năng chấn nhiếp với người bình thường rất lớn, vậy mà người thanh niên này lại không hề chịu ảnh hưởng.

Ông ta đầu biết, Trương Dương mặc dù không có quyền thế, nhưng thân là cường giả, nhìn thương sinh không khác gì kiến cỏ, uy quyền của Đan Thụy tướng quân dưới mắt hắn chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Nếu muốn hình thành áp lực lên tinh thần Trương Dương, đầu tiên phải có võ công không hề thua kém Trương Dương, sau đó lại có quyền thế ngập trời. Hiển nhiên, khả năng này là vô cùng nhỏ, ở thế giới loài người có rất ít cường giả có được quyền thế ngập trời, bởi vì, cường giả chủ yếu tu luyện võ công cùng tính tâm, ham muốn quyền thế đã phai nhạt đi rất nhiều. Đối với cường giả mà nói thì có được võ công tương đương với quyền lực và tiền tài, cho nên cường giả đều xem nhẹ quyền thế, ngược lại thích dựa vào quyền thế để làm phương tiện cho mình.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn, cường giả căn bản không có thời gian xử lý một số tục vụ của người thường, mà một người có được quyền thế thì số lượng công việc cũng rất lớn. Những người như thế, căn bản không thể tu luyện tới cảnh giới cường giả.

Kỳ thực, trên lịch sử cũng đã chứng minh, người làm hoàng đế cũng không phải người có võ công cao nhất thiên hạ, thời gian tu luyện không đủ, sao có thời gian tranh bá thiên hạ.

Hai người lại lâm vào trầm mặc.

Hiện tại, đây chính là quá trình đánh giá tâm lý, Trương Dương không vội.

“Người uy hiếp ta?” Về mặt Đan Thụy tướng quân lạnh lùng nhìn Trương Dương.

“Ừm, là ta uy hiếp ngài, nếu mục đích của ta không đạt được, ta sẽ đem tất cả người trong phủ tướng quân này giết sạch, ngoài ra còn những nhân vật quyền thế trong quân đội cũng sẽ đi theo bầu bạn với tướng quân. Chỉ cần thế lực của tướng quân bị nhỏ mất một nửa thì toàn bộ Myanmar sẽ lâm vào chiến loạn. Đến lúc đó thì cho dù là Thái Lan cũng đủ để khiến nước ông diệt vong, chứ không cần nói đến nước mạnh như Trung Quốc. Khi đó toàn dân Myanmar sẽ lâm vào cảnh nồi da nấu thịt...”

Về mặt Trương Dương bình thản nhìn Đan Thụy tướng quân.

“Người dám!”

Khuôn mặt chữ điền của Đan Thụy tướng quân đột nhiên tím tái lên vì giận, rõ ràng lời của Trương Dương đã khiến ngay cả một người lòng sâu tựa biển như ông ta cũng phải giận sôi lên.

“Ta có gì mà không dám, chỉ cần ngài hô một tiếng, ta lập tức sẽ ra tay tàn sát. Ta sẽ cho ngài tận mắt chứng kiến cái chết của thuộc hạ. Lại nói tiếp, nếu ngài dám bao che cho một tên hán gian Trung Quốc, thì ta có gì lại không dám?” Trương Dương cười nhạt.

“Người là người do chính phủ Trung Quốc phái tới?” Đan Thụy tướng quân nghe thấy hai từ ‘hán gian’ thì thân thể vẫn đứng vững kia bỗng trở lên suy sụp, ngồi trên ghế.

“Ta do ai phái tới lại trọng yếu đến vậy sao?” Trương Dương từ chối trả lời.

“Không trọng yếu” Đan Thụy tướng quân lắc đầu: “Gan Bali là do người giết” Trên thực tế, ngay thời điểm đầu tiên nhìn thấy Trương Dương, ông ta đã nghĩ tới Gan Bali.

“Tuy là hán tử sát. Nhưng, cũng bởi vì ta mà chết, người có thể đem việc này quy ta” Trương Dương chậm rãi nói.

“Nói mục đích của người đi”

Đột nhiên lúc đó, Đan Thụy tướng quân như già đi cả 10 tuổi, hẳn là do Gan Bali một tay đỡ lên, hết thảy mọi thứ của hắn là do Gan Bali cho, không có Gan Bali thì không có Đan Thụy tướng quân ngày hôm nay. Tuy hắn từ điện thoại đã đoán được Gan Bali gặp nạn, nhưng hắn vẫn chưa thể xác minh chính xác tin tức này. Trong lòng hắn như có lửa đốt, nặng nề, mất mát, như bị mất đi người thân.

Trên thực tế, thế lực Đan Thụy tướng quân mạnh mẽ như vậy là do có Gan Bali duy trì, hẳn có thể nắm quyền Myanmar mấy chục năm cũng là do có siêu cấp cường giả Gan Bali làm hậu thuẫn, nên hẳn không có chút lo sợ mà thẳng tay hành động...

“Ta muốn biết nơi ở của Chương Cát Tường. Ừm, hiện tại hẳn gọi là Chương Thắng!”

“Chương Thắng!”

“Chương Thắng!” Đan Thụy tướng quân thì thào nhắc lại.

“Ngài có thể lựa chọn im lặng” Ánh mắt Trương Dương trở lên lạnh lùng, rét buốt, độ ẩm trong phòng cũng nhanh chóng giảm xuống.

“Vì sao lại cần im lặng không nói, ha ha, đã không có Gan Bali áp chế, Chương Thắng sẽ thành mối họa trong lòng ta, ta sao lại không nói?” Đan Thụy tướng quân đột nhiên cười to lên.

“Tướng quân quả là người thông minh!” Trương Dương tán thưởng nói.

“Ở một ngôi chùa trên đỉnh núi ở Mandaley, hiện tại hẳn không phải là Chương Thắng mà là một hòa thượng”

“Hòa Thượng?!” Trương Dương có chút bất ngờ. Không thể tin được! Một tên hán gian lại biến thành một hòa thượng không có thất tình lục dục.

“Đúng!” Đan Thụy tướng quân khẳng định.

“Tốt lắm, cảm ơn tướng quân, ta xin khuyên ngài một câu” Trương Dương khẽ mỉm cười.

“Nói đi!” Tướng quân khẽ nhíu mày.

“Myanmar rất nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể tiêu diệt, làm người, đầu tiên là phải biết vị trí của mình, nếu đã tâm lớn hơn thực lực vốn có thì tất sẽ xảy ra sự tình ngu xuẩn. Chương Cát Tường là hung thủ sát hại Tề tướng quân, ngài lại vì tư lợi mà không để ý tới an nguy của cả quốc gia, đây không phải chuyện mà người thông minh nên làm”

“Ta...”

“Thôi được rồi, lời muốn nói cũng đã nói, ngài đừng tưởng những chuyện ngài làm không ai biết, trừ phi bản thân đừng làm! Đối với cái chết của Gan Bali ta cũng rất lấy làm tiếc, đương nhiên đây không phải là một chuyện tốt đối với ngài. Thiếu ông ta, đầu óc ngài phải cần luôn luôn tỉnh táo. Đúng rồi, nếu ta đến ngôi chùa kia mà không tìm thấy Chương Thắng, hoặc là do có người báo trước cho hẳn, vậy thì ta sẽ còn trở về...”

Đan Thụy tướng quân thấy mắt mình hoa lên, người thanh niên này đã biến mất khỏi phòng, không còn thấy bóng dáng. Ngoại trừ cửa sổ vẫn mở để từng cơn gió lạnh thổi vào thì mọi thứ vẫn như chưa phát sinh chuyện gì.

Nhìn cánh cửa sổ vẫn còn mở rộng, Đan Thụy tướng quân ngồi yên 5 phút, sau đó mới đứng dậy chậm rãi đi ra ngoài. Bờ lưng thẳng đầy mạnh mẽ trước kia bây giờ đã hơi cong xuống, có chút lam lũ, đã không còn sự uy nghiêm trước kia. Già rồi, thật sự đã già rồi!

Trương Dương không biết, vừa nãy hẳn đã gây ra một áp lực tâm lý quá lớn cho Đan Thụy tướng quân, ở trong quang đời còn lại của mình, ông ta vẫn cho rằng Trương Dương là người do chính phủ Trung Quốc cử tới cảnh cáo mình.

Sau đó 2 năm, Đan Thụy tướng quân dần sức bồi dưỡng thế hệ trẻ, một số lão nhân quyền thế ngấp trời dưới sự sắp xếp của ông ta mà cũng dần dần ẩn cư. Mà thế hệ trẻ lại đang vươn lên, được trọng dụng...

Đi, hẳn ước chừng đã theo dõi Đan Thụy tướng quân sáu giờ mới rời đi.

Tâm tư Trương Dương vô cùng cẩn mật, hẳn chưa bao giờ tin tưởng chỉ bằng vài câu uy hiếp của mình mà có thể khiến một người lãnh đạo một quốc gia khuất phục.

Hắn cần quan sát, hắn cần chính là sự an toàn 100%. Chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị đả kích trí mạng. Ở Nhật, sau khi thấy được lực lượng của trận súng ngắm thì từ đó về sau Trương Dương ở thời điểm nào cũng không dám làm bừa. Lại nói tiếp, với quyền thế của Đan Thụy tướng quân, nếu ông ta bất chấp hậu quả trả thù cho Gan Bali, tiết lộ hành tung của mình, thì Trương Dương cũng không có chút phần thắng nào. Phải biết rằng, cường giả tuy có thể ám sát người lãnh đạo của một quốc gia nhưng không thể đối kháng lại cả một quốc gia, cho dù là một nước rất nhỏ.

Nếu Đan Thụy tướng quân muốn dùng thủ đoạn phục kích, hoặc là thông báo cho Chương Cát Tường, thì sẽ an bài mọi thứ trong 6 giờ...

Sáu giờ trôi qua, Trương Dương nghe thấy một số an bài, nhưng Đan Thụy tướng quân không hề nói gì đến Chương Cát Tường.

Hiển nhiên, Đan Thụy tướng quân không nghĩ đến việc vì một tên Hán gian mà khiêu chiến với quyền uy của một cường giả, hoặc là khiêu chiến với quyền uy của chính phủ Trung Quốc.

Đan Thụy tướng quân vô cùng tin tưởng, chỉ có chính phủ Trung Quốc mới có khả năng truy sát Chương Cát Tường.

Sáu giờ sau, bốn người Trương Dương lập tức thuê một chiếc xe địa hình lái về phía Madler, trong đó còn có an bài người dẫn đường của quân viễn chinh.

Thành phố Mandalay thuộc tỉnh Mandalay, là thành phố lớn thứ 2 Myanmar, cổ đô của Mandalay - là kinh thành vương triều cuối cùng của Myanmar, nằm dưới ngọn đồi Mandalay. Mandalay theo tiếng Burma có nghĩa là “mảnh đất của Brahma”, vị thần Hindu của mọi sinh vật. Được mệnh danh là ‘hoàng cung lộng lẫy’. Do nhà vua Mindon thành lập năm 1857. Hoa kiều gọi nó là ‘thành cổ’. Dân cư tại Mandalay lên tới 927.000 người vào năm 2005, là trung tâm kinh tế chính trị của Myanmar. Tình hình giao thông tại Myanmar tuy rằng tốt hơn rất nhiều so với Somali, nhưng do thiếu đường cao tốc nên tốc độ cũng không được nhanh, bốn người Trương Dương cùng 2 người dẫn đường phải đi mất 2 ngày đường mới đến được Mandalay. Điều này với một nước có đường cao tốc trên cao như Trung Quốc là không thể xảy ra.

Sau khi tới Mandalay trời đã về chiều, nên cũng tranh thủ ngắm nhìn thánh địa Phật giáo nổi tiếng thế giới. Rất nhanh, trời đã tối hẳn.

Trời tối không trăng, đúng là thời điểm giết người phù hợp nhất!

Bốn người cũng không cần nghỉ ngơi, theo 2 người dẫn đường trực tiếp đến núi Mandalay.

Cách hoàng thành 2 kilomet về phía đông bắc là núi Mandalay, cao hơn mặt nước biển 326 mét. Trên núi có tạc tượng đức Phật, dưới chân núi là vô số các tháp vòm trắng đỉnh vàng, là thánh địa Phật giáo nổi tiếng thế giới.

Ba người men theo đường núi cổ xưa đi vào chùa Kuthodaw, trong chùa có 729 các tiểu tháp màu trắng có tạc các pho tượng cẩm thạch, tạc Đức Phật và các vị cao tăng đức hạnh trong Phật giáo!

Trương Dương cùng Tiểu Lý Tử nhìn tấm bia đá trong đình, thì hoàn toàn chấn động, không thể kìm lòng. Hai người liếc nhau, cơ hồ đều hiểu tại sao Chương Cát Tường lại ở trong này.

Nơi này cơ hồ là một kho tàng võ học!

Trên tấm bia đá có khắc nguyên bộ Tam Tạng kinh, là năm 1873 sau khi kết tập lần thứ 5 thì tuyên khắc và kiến tạo thành, được xưng là ‘bộ sách lớn nhất thế giới’

Nhìn các văn tự từ xưa, hai người cảm thấy khí huyết sôi trào...

441. Chương 441 Chương Cát Tường

Từ Phật pháp trên tấm bia khắc mà lĩnh ngộ võ công, đây hoàn toàn là một cảm giác đầy huyền diệu.

Trương Dương bởi trong đầu có vô số trí nhớ của người tài, lại còn biết sơ qua một chút về chữ viết Myanmar, nhưng Tiểu Lý Tử một chữ cũng không thông. Vậy mà hai người đồng thời cảm thấy khí huyết sôi trào, cảm giác như những dòng văn tự này như biến thành vô số kinh mạch...

Tiếc nuối nhất chính là A Trạch cùng Lưu Bư, cả 2 đều không có chút phản ứng. Những nét khắc trên bia ở trong mắt họ ngoài đá thì vẫn cứ là chữ viết khó hiểu.

So sánh với Trương Dương và Tiểu Lý Tử thì thiên phú của A Trạch và Lưu Bư kém hơn rất nhiều.

Thiên phú của Trương Dương vốn hơn người, lại thêm có được ký ức tư duy mạnh mẽ, còn Tiểu Lý Tử có thể ở dưới tình huống không có người nào chỉ điểm tự tham ngộ đến cảnh giới cường giả. So sánh cùng Trương Dương cũng không kém chút nào.

Vô công của A Trạch là do chăm chỉ cũng như được Kết Ba tướng quân chỉ điểm.

Mà Lưu Bư là do được tiểu hòa thượng lựa chọn các bí tịch phù hợp nhất truyền lại, nếu như không có một siêu cấp trí tuệ trình tự như tiểu hòa thượng thì loại gỗ mục như Lưu Bư muốn thành tài quả là có điểm khó khăn. Chẳng qua, điều khiến Lưu Bư buồn bực đó chính là hắn đã thật lâu không có liên lạc với tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng như đã biến mất.

Đương nhiên, không ai biết tiểu hòa thượng đang làm gì, vì kim giáp đại hán kia hay vì người trung niên tóc dài. Tiểu hòa thượng đang làm một chuyện lớn kinh thiên động địa, cho nên hắn có rất nhiều việc bề bộn, không có thời gian để nói chuyện phiếm, không có thời gian chơi cờ năm quân...

Kỳ thực, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Lưu Bư không ngừng khiêu chiến để tìm sự tiến bộ. Không có những chỉ điểm thích hợp của tiểu hòa thượng cung cấp cho từng giai đoạn tu luyện thì vô công Lưu Bư liền bị chững lại, mà không ngừng khiêu chiến với người có võ công lợi hại hơn mình hoặc võ công ngang bằng mình để tìm sự tiến bộ là biện pháp duy nhất hiện nay của Lưu Bư.

Tiểu hòa thượng chính là một trình tự, nhưng hắn là một siêu cấp trình tự, hắn có thể thông qua các tình huống của Lưu Bư mà vì bản thân Lưu Bư tạo ra võ công thích hợp cho Lưu Bư tu luyện, không thể không nói, tiểu hòa thượng có lực lượng biến xấu thành tốt.

Ánh mắt của Trương Dương và Tiểu Lý Tử vẫn đang không rời khỏi tấm bia đá.

Trên thực tế, hai người căn bản không phải xem kinh văn trên này. Nội dung kinh văn là Tam Tạng kinh, nhưng lối điêu khắc lại phi thường xảo diệu, có một quy luật khúc tuyến không nhận ra. Hai người nhanh chóng di động bên trong phật tháp, càng lúc càng nhanh...

Trương Dương nhớ tới những tượng bức tượng tinh thạch ở trong động ngầm lúc trước, các bức tượng tinh thạch kia cũng cần tốc độ để liên kết với nhau, mà quy luật bên trong kinh thư này cùng tượng đá kia đều có hiệu quả ảo diệu như nhau.

Sau nửa giờ, thân thể hai người cơ hồ cùng dừng lại. Chẳng qua, A Trạch vẫn có thể nhận ra Trương Dương so với Tiểu Lý Tử còn nhanh hơn một ít. Khi đạt tới cường giả cảnh giới thì chỉ kém một khoảng cách nhỏ đó căn bản là sự khác biệt không thể tưởng tượng...

“Thế nào?”

“Nhớ kỹ!”

“Khi rảnh rồi sẽ nghiên cứu”

Tiểu Lý Tử cùng Trương Dương nhìn nhau cười, thu hoạch lần này của họ tương đối lớn. Các nét điêu khắc trên bia đá có cất dấu rất nhiều bí mật.

Hai người cũng không còn trầm mê trong kinh thư, dù sao còn có sự tình trọng yếu hơn cần xử lý, hơn nữa trí nhớ của hai người đều vô cùng tốt, nên để nhớ kỹ quy luật này là rất dễ dàng, tuy rằng số lượng khổng lồ nhưng phần lớn đều là các nét biến giống nhau, giống như các bức tượng tinh thạch, tuy rằng có nhiều tượng như vậy nhưng trên thực tế chỉ là một động tác, chỉ cần thăm dò quy luật, chứ không cần phải nhớ kỹ mỗi nét khắc trên bia.

Mấy người một đường đi thẳng trong vô số tòa tháp, phong cảnh ven đường đẹp vô cùng. Mắt thấy còn khoảng 2 giờ nữa là trời sẽ tối đen, bốn người tất nhiên không nghĩ bỏ qua.

Đương nhiên, Trương Dương cùng Tiểu Lý Tử trong tiềm thức đều muốn tiếp tục được nhìn những nét điêu khắc đầy thần kỳ trên bia đá.

Dãy núi Mandaley tuy không cao nhưng lại ôm sát vào khu nội thành phần hoa, cho nên núi này cũng trở lên phần hoa.

Bốn người bước tới, dưới ánh tịch dương, dòng sông nổi tiếng chảy ra Mandaley chảy đến Ấn Độ Dương là dòng sông nổi tiếng mang tên Ayeyarwardy, nghĩa là “Mẹ của nước”. Tất cả tràn ngập tình thơ ý họa.

Từ chân núi dọc theo triền núi mà lên, có 1700 bậc thang, ven đường có rất nhiều chùa miếu to lớn.

Ánh mặt trời đỏ rực từ từ khuất bóng đằng sau đỉnh Mandaley. Đỉnh núi cùng các đỉnh tháp vàng dưới ánh tà dương chiếu vàng tựa như một nét tạo hình của nghệ thuật cắt giấy.

Thật đáng tiếc, còn chưa thể đi xem thật rõ các chùa miếu ở ven đường.

Dọc theo đường đi đến đỉnh núi là một thần miếu của Ấn Độ giáo, bốn phía đều có một cột hình vuông, trên cây cột có các hình đồ án hình do thủy tinh khảm thành, tương liên với nhau, chạy dài theo hành lang gấp khúc, dưới ánh mặt trời đỏ rực của ban chiều trở lên sáng lung linh, rất nhiều địa phương tại Myanmar đều thành kính lễ bái rắn hổ mang kim hoàn là thần vật của Ấn Độ giáo. Thỉnh thoảng cũng đem một chút tiền Myanmar để tại đầu rắn, không biết đây là đang cầu tài vận hay cầu bình an?

Bốn người đi dạo qua thần miếu Ấn Độ giáo một vòng, sau đó lại từ phía sau núi đi xuống. Bởi vì theo tin tình báo, Chương Cát Tường đang tu hành ở phía sau núi.

Lát sau, trời đã bắt đầu tối, sắc trời trở nên mơ màng, ánh dương quang màu vàng đã biến thành đỏ rực như máu...

“Hừm hừm, tên hán gian này thật là biết chọn chỗ” Lưu Bưư hùng hổ một đường đi tới, phía sau núi không có thêm đá nên đi tốn rất nhiều sức. Hơn nữa rừng cây bị ánh tà dương đỏ như máu chiếu vào tạo lên vẻ yên tĩnh quỷ dị vô cùng.

“Đây là một nơi thật tốt, thật yên tĩnh. Xem ra Chương Cát Tường có thể đặt chân được tại địa phương này cũng có vài phần bốn sự. Vừa rồi đã thấy có mấy người tại miếu thờ bên kia đã có mấy người vô hạn tiếp cận cường giả ẩn cư tại núi này, coi như một nơi tàng long ngoạn hổ...” Trương Dương nói.

“Vô hạn tiếp cận cường giả?” Ánh mắt báo săn của Lưu Bưư sáng ngời, chiến ý cả người bùng cháy. Hiện tại Lưu Bưư hận không thể mỗi ngày đều cùng người khác đánh nhau.

“Người cũng đừng nghĩ cách làm gì, người ta đều đã là các lão nhân hơn trăm tuổi, sẽ không chịu nổi người đâu”

“...Ồ...”

Về mặt Lưu Bưư trở lên thất vọng, hắn đã tiến vào cảnh giới vô hạn tiếp cận cường giả được một năm, tất nhiên biết cho dù là vô hạn tiếp cận cường giả thì cũng vô cùng hiếm hoi. Nếu như một cao thủ vô hạn tiếp cận cường giả cảnh giới dễ dàng có như vậy thì cao thủ tiến vào cảnh giới cường giả sẽ không hiếm như vậy.

Vô công sau khi đạt tới cảnh giới cường giả thì tuổi tác không còn trói buộc được họ nữa, nhưng tuổi tác đối với các cao thủ vô hạn tiếp cận cường giả lại là một vấn đề. Một lão nhân vô hạn tiếp cận cường giả so với một cao thủ thanh niên cũng vô hạn tiếp cận cường giả thì quả thật không thể so sánh, thể lực của người thanh niên chính là một ưu thế.

Đột nhiên, bốn người đồng thời dừng bước.

Ở phía dưới những ánh tà dương cuối cùng của ngày, bốn người đồng thời nhìn thấy một gian mộc phòng, mộc phòng dưới ánh nắng chiếu vào có vẻ vô cùng an bình. Nóc nhà có một cổ khói nhẹ bốc lên, phảng phất như thể ngoại đạo nguyên.

Bốn người liếc nhìn nhau, rất khó có thể tưởng tượng được một tên hán gian tiếng xấu lan xa lại ở tại một địa phương thế này.

Nhà này nằm ở bên trong rừng cây, phía trước có một khu đất ước chừng 200 mét vuông đang gieo trồng xen kẽ một ít kỳ hoa dị thảo. Ở bên cạnh thảm cỏ, có một cây ngô đồng rất lớn tuổi, cây ngô đồng này nằm dưới một gốc đại thụ.

Chim chóc sắp về rừng bay lượn phía trên mặt cỏ, hót lên những âm thanh đầy thanh thúy.

Hết thấy, tràn ngập sự yên lặng không ngờ tới.

“Nơi này đâu giống chỗ ở của một tên hán gian?” Nhìn cảnh đẹp như trong tranh hiện ra trước mắt, Trương Dương thở dài một cái thật sâu, có thể tưởng tượng được nơi này sắp bị biến thành đất bằng.

“Hán gian cũng là người”

A Trạch khẽ nói một câu đầy tính triết học, Lưu Bưư nghe được thì vô cùng sửng sốt.

Bốn người đều thở dài, chậm rãi tiến đến căn nhà gỗ...

Từ dưới sườn núi đến, rất hiển nhiên nơi này đã dựng lên từ khá lâu, rêu cỏ đã phủ xanh một số tảng đá trên mặt đất, mà sắc gỗ của căn nhà cũng đã ngả màu xanh đen.

Kiến trúc này theo lối cũ của Trung Quốc, ở giữa là nhà chính, hai bên là phòng ngủ. Phòng bếp được sắp xếp ở phía sau ngôi nhà. Tất cả kiến trúc nơi này đều liên kết với nhau chứ không đơn độc phân chia.

Cửa nhà rộng mở, không có ai.

Bốn người đi vào, ở giữa nhà chính có đặt một chiếc bàn bát tiên, mặt trên có thờ một bức điêu khắc Quan Công. Bức điêu khắc này rất tinh xảo, khuôn mặt đỏ, chòm râu đen dài, một cây thanh long đao sáng như tuyết – tất cả trông vô cùng sống động.

P phía trước tượng Quan Công có lư hương, trên trong có cắm vài cây hương vẫn bốc khói, trong phòng tràn ngập mùi trầm hương khiến người ta thư thái.

Tại trung ương nhà chính có đặt một chiếc bàn trúc nhỏ, trên bàn có đặt bốn chiếc bát cùng một đĩa rau họ, một đĩa củ lạc, một đĩa đậu phụ, còn có một số đồ ăn chay.

Trên mặt đất còn có một chiếc nồi đất, nồi đất này rất cổ xưa, bên trong có chứa cơm.

Hiển nhiên, nơi này đang chuẩn bị dùng cơm chiều.

“He he, có cơm ăn”

Lưu Bưư mừng rỡ, bước tới ngồi dựa vào ghế, cầm lấy một chiếc bát, đôi đũa rồi bắt đầu lấy một bát cơm đầy bắt đầu ăn, cả ba người Trương Dương, A Trạch cùng Tiểu Lý Tử nhìn thấy đều sửng sốt.

“Lão đại, chúng ta tới là để giết người, chứ không phải tới dùng cơm!” Tiểu Lý Tử có chút bức mình, hần còn định xuất hiện dưới hình tượng một tuyệt thế cao thủ trước mặt tên hán gian kia, nào biết lại bị thằng nhãi Lưu Bưư này phá hủy, có tên cao thủ nào giống Lưu Bưư không? Hiển nhiên là không có!

“Dùng cơm là chuyện lớn, giết người không phải ăn cơm sao?” Lưu Bưư rất thích món đậu phụ ở trên bàn. Nhìn Lưu Bưư ăn như rồng cuốn, Tiểu Lý Tử cùng A Trạch không khỏi thấy bụng mình cũng sôi lên, chỉ duy nhất có Trương Dương là không hề động, hần thủy chung vẫn đứng cạnh cửa nhìn căn phòng đóng cửa ở bên phải.

Tại căn phòng bên kia có người.

Từ dưới sườn núi đi đến, Trương Dương cũng cảm giác khí tức bản thân bị người khác chú ý, như có một con dã thú hung mãnh đang theo dõi nhất cử nhất động của hần.

Hiển nhiên, đây là một cao thủ!

Một siêu cấp cao thủ.

Võ công của người này đã siêu việt hơn Tiểu Lý Tử, bởi vì, Tiểu Lý Tử cho đến bây giờ vẫn không phát hiện ra đối phương...

“Các người định làm gì?”

Ngay lúc Lưu Bưu bắt đầu ăn thật nhiều thì một người hơn 20 tuổi, mặc một bộ trường bào màu xanh, tóc cắt ngắn, tướng mạo dễ nhìn bưng một đĩa thức ăn đi ra, thấy Lưu Bưu nghiêm nhiên ngồi trên bàn diễn cuồng ăn uống thì nhất thời giận dữ nói.

“Người có mù không?” Lưu Bưu tùy tiện lấy thêm một bát cơm, cái bát này nhỏ quá, không ăn tới 10 bát thì không no nổi.

“Lớn mật!”

Người thanh niên rõ ràng là đã giận dữ, nét mặt biến sắc, lông mi dựng lên, cư nhiên cả người toát ra một khí thế uy nghiêm. Hiển nhiên người thanh niên kia tuy là người nấu cơm nhưng địa vị xã hội cũng không thấp. Bằng không sẽ không có được sự uy nghi mà người thường không có.

“Xoảng!”

“Mẹ nó, Bưu đại gia ta ăn cơm của các người là nể mặt các người lắm rồi! Có tin hay không, lão tử cho một mồi lửa đốt rụi chỗ này!”

Lưu Bưu cầm bát cơm trên tay ném xuống dưới đất. Quả là giống cường đạo, ăn cơm của người ta là cho người ta mặt mũi. Cũng chỉ có Lưu Bưu mới có tư tưởng này.

“Người dám!”

Người thanh niên này tiến lên từng bước, vẻ mặt cuồng nộ.

Không khí trong phòng hết sức căng thẳng, một cỗ sát khí tràn ngập trong không trung, chẳng qua, hai người tuy đều giương cung bạt kiếm nhưng cũng không tùy tiện ra tay trước. Tựa hồ, đều đợi điều gì đó.

“Két...”

Ngay lúc không khí đã căng thẳng tới đỉnh điểm thì cửa phòng bên phải đã mở ra, cánh cửa gỗ khi mở ra liền tạo ra tiếng ma sát chói tai, khiến người ta cảm giác như mình đã trở về thời cổ đại.

Cửa đã mở.

Một lão nhân cao gầy bước ra, lão nhân này thân hình cao lớn, không hề có vẻ ốm yếu.

Lão nhân này râu dài, lông mi dài. Chỉ là, lông mi lại đen rậm, vẻ mặt cương nghị.

Lão nhân từ trong phòng bước ra, một cỗ khí thế cường đại phô thiên cái địa bùng lên. A Trạch cùng Tiểu Lý Tử không kìm nổi liền lui về phía sau một bước, mà Lưu Bưu thì thiếu chút nữa ngã ngựa.

Người duy nhất không động đó chính là Trương Dương, thân hình Trương Dương vững như bàn thạch, không chút di chuyển.

Ánh mắt của lão nhân khe liếc qua người Trương Dương, hiện ra một tia kinh ngạc. Hiển nhiên, biểu hiện của Trương Dương đã vượt ra khỏi dự liệu của lão.

Trong nháy mắt, cả phòng chìm vào yên tĩnh. Cũng ngay lúc này, phía sau lão nhân có hai người tầm trung niên bước ra.

Hai người trung niên này nhìn không ra tuổi thực, mặt mũi bình thường, không có gì nổi bật. Nhưng, Trương Dương lại cảm giác được sự khác biệt của hai người.

Sự khác biệt đó chính là khí độ, hai người lạnh nhạt đứng phía sau lão nhân, yên lặng không lên tiếng, dường như không hề quan tâm đến những vị khách không mời đang đứng trong đại sảnh.

Sự bình tĩnh này, nếu không phải cao thủ thì sao có được.

Bỗng nhiên!

Tim Trương Dương bỗng thót lên một cái...

Chẳng lẽ là cường giả?

Chẳng lẽ trong gian phòng đó lại có ba cường giả?

Bốn đầu bốn!

Ba cường giả đầu ba cường giả...

Đột nhiên trong lúc đó, Trương Dương cảm thấy áp lực, hắn chưa từng nghĩ tới bên cạnh tên hán gian này lại có thêm hai cường giả, tựa hồ mọi chuyện đã vượt khỏi tầm khống chế.

Bốn người đối mặt, đại sảnh nhỏ bé đã trở lên chật chội, khoảng cách của mấy người chưa đến ba mét. Đối với cường giả mà nói thì đây tuyệt đối là một khoảng cách nguy hiểm. Trong khoảng cách này, có thể chỉ nháy mắt sẽ bị dồn vào chỗ chết...

“Người tới là khách, ăn chỉ là tình cớ!” Lão nhân đầu lĩnh phá vỡ cục diện đang giương cung bạt kiếm, cho tới bây giờ lão vẫn còn không rõ mục đích của đối phương, nên cần thời gian để tìm hiểu. Hơn nữa, không ai nguyện ý kết thù oán với cấp bậc cường giả như Trương Dương.

Giọng nói của lão nhân đầy hòa nhã, khiến người ta sinh ra cảm giác an toàn.

Lập tức, không khí căng thẳng bên trong đã hạ xuống.

Trương Dương rõ ràng cảm giác được, hai người sau lưng lão nhân chính là cường giả, khí tức trên người cũng đã hơi có chút thả lỏng. Hiển nhiên, bọn họ đều đã chuẩn bị tốt, chỉ cần không hợp thì sẽ xuất ra một kích lôi đình.

Bỗng nhiên!

Một cỗ sát khí ngập trời nổi lên...

Sắc mặt của lão nhân cũng khê biến.

Đáng tiếc, đã muộn!

Hết thấy đều đã muộn!

Lưu Bư như một con sư tử lao về phía người thanh niên mặc trường bào, khoảng cách giữa hai người vốn đã ngắn, trong tay hắn lại đang cầm đôi đũa, đôi đũa này tựa như một đạo thiểm điện màu đen lao về phía người thanh niên.

Động tác quá nhanh!

Nhanh đến bất khả tư nghị!

Không ai nghĩ tới Lưu Bư sẽ đột nhiên tấn công người.

Vượt ra ngoài dự đoán của tất cả mọi người, ngay cả A Trạch và Tiểu Lý Tử đều không ngờ tới. Đương nhiên, ngoại trừ Trương Dương. Khi Lưu Bư nhếch lên một nụ cười, Trương Dương đã biết Lưu Bư sẽ ra tay.

Trương Dương hiểu rất rõ Lưu Bư, thời ở trường học Lưu Bư nổi tiếng nham hiểm, cùng hắn tiếp xúc nhiều nên Trương Dương biết, gã này có thể vừa cười vừa ra tay gõ đầu người khác.

Lưu Bư không ngu.

Hắn chỉ lừa động não.

Khi lão nhân dẫn theo hai người phía sau xuất hiện thì hắn đã thấy được vẻ ngưng trọng trên mặt Trương Dương cùng Tiểu Lý Tử. Lập tức, Lưu Bư quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Bốn đánh bốn, nếu trước hết giết một người bên đối phương thì bọn họ sẽ chiếm lợi thế về quân số. Việc này đến ngay cả trẻ con tiểu học cũng biết...

Nói thì dài, tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Mọi người trong phòng đều động.

Trương Dương chặn lão nhân, A Trạch cùng Tiểu Lý tử chặn hai người trung niên kia...

Cơ hồ cùng một lúc, đôi đũa mang theo sát khí lừng lẹ đã đến trước người gã thanh niên kia. Quá đổi bất ngờ, không kịp đề phòng, người thanh niên cơ hồ theo bản năng đem bát đĩa ném tới, ý đồ dùng số bát đĩa này ngăn chặn một kích trí mạng từ đôi đũa.

Tốc độ quá nhanh, nhanh hơn suy nghĩ của con người rất nhiều.

“Rắc rắc!”

Chiếc đũa đã đâm xuyên qua đồng bát đĩa, tốc độ không chậm lại, đâm thẳng vào trong ngực người thanh niên.

“Á...”

Một tiếng thét chói tai vang lên, động tác của mọi người trong phòng đều dừng lại, tất cả ánh mắt đều tập chung trên người gã thanh niên này. Tại vị trí trái tim đã bị hai chiếc đũa màu đen cắm vào lút đầu.

Thân hình người thanh niên như đọng lại, chậm rãi cúi đầu, vẻ mặt ngây dại mà nhìn. Biểu tình vô cùng sợ hãi...

“Khụ khụ...”

“Khụ khụ...”

Người thanh niên này bắt đầu ho khan, miệng phun ra một búng máu. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

“Sư phụ...”

“Bịch...”

Người thanh niên này lấy tay che vị trí trái tim, quỳ rạp xuống đất, ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía lão nhân. Chân mày lão nhân nhảy dựng, lão không hề động, lão không dám động, lão chỉ có thể trở mắt nhìn ái đồ của mình tử vong....

Nhìn lão nhân, Trương Dương lại cảm giác được áp lực, khả năng khắc chế của lão nhân này khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Dưới tình huống thế này mà cư nhiên có thể nhịn không ra tay.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Rốt cục, dưới một tràng ho kịch liệt, thân thể người trẻ tuổi khẽ giật vài cái rồi bất động, ánh mắt hẩn vẫn trừng trừng nhìn lão nhân...

“Bịch!”

“Ta thấy ngươi là kẻ phá hoại, nên giết cho đỡ phí cơm!”

Lưu Bưu đột nhiên đá một cước lên thi thể, rồi lại lau nước canh đổ ra trên mặt bàn rồi mắng to. Vừa nãy trên bàn còn vô số thức ăn.

Không thể không nói, vận khí của Lưu Bưu rất tốt, người thanh niên này võ công tuy không bằng hần, nhưng nếu Lưu Bưu muốn giết gã thì trong lúc người sống ta chết, hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Đương nhiên, tuy nói là may mắn, nhưng cũng có thể nói là do kinh nghiệm chiến đấu. Cùng người thanh niên này so sánh thì kinh nghiệm giang hồ của Lưu Bưu phong phú hơn rất nhiều, từ lúc vài tuổi hần đã biết cướp kẹo của lũ trẻ mà ăn. Mà người thanh niên này võ công tuy cao, thân phận hiển hách nhưng lại không có kinh nghiệm chiến đấu.

Gương mặt của ba cường giả khẽ trở lên khó coi.

Bọn họ cũng không dám động, chỉ cần bọn họ công kích Lưu Bưu thì sẽ lộ ra sơ hở. Bảy người đứng trong đại sảnh này, thật sự là quá chật.

“Các người là ai?” Cơ mặt lão nhân không ngừng nhảy lên, vẻ mặt thống khổ. Lão chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày phải trở mặt nhìn ái đồ của mình bị giết mà lại bị áp chế không dám động.

“Chương Cát Tường?”

Trương Dương cùng Tiểu Lý Tử và A Trạch bước ra phía ngoài, bước đi rất nhỏ; mà Lưu Bưu đã sớm từ hướng khác chạy ra thăm cỏ phía ngoài, hẳn cũng không muốn mình trở thành gánh nặng.

“Các người là ai?” Về mặt Chương Cát Tường vốn đang hồng hào bỗng biến thành trắng bệch, lớn tiếng quát, sát khí cả người tăng vọt.

442. Chương 442 Chương Cát Tường (2)

Tề tướng quân...”

“Tề tướng quân rất nhớ người, mong được gặp người dưới hoàng tuyền” Ánh mắt Trương Dương lóe ra quang mang đầy yêu dị, kinh động nhân tâm.

Người dù sao cũng là động vật cấp cao, là loài có liên sỉ biết tự trọng, theo thời gian trôi qua, rất nhiều người bộc phát lương tâm.

Một người có thể tiến vào cảnh giới cường giả, thì tư tưởng cảnh giới khẳng định không phải muốn nghĩ đến thời điểm làm một tên hán gian.

Hán gian cũng là người, hán gian cũng có sự sợ hãi của tâm lý, hán gian cũng có thể bộc phát lương tâm

“Đã đến, rốt cục cũng đã đến, ta đã chờ cả một thế kỷ...” Chương Cát Tường khẽ cúi đầu, trên mặt lộ ra biểu tình phức tạp. Chòm râu dài cùng hai hàng lông mi đều rũ xuống, dáng người cao lớn đột nhiên trở nên câu lủ.

“Tới thì cũng đã tới, từ lúc dùng chủ thủ đâm vào bụng Tề tướng quân ta đã nghĩ đến ngày hôm nay”

Ánh mắt thâm thúy của Trương Dương thủy chung nhìn ánh mắt Chương Cát Tường, dường như muốn xem thấu linh hồn hắn.

“Ừm, việc phải đến đã đến, nếu vậy thì hãy để mọi việc kết thúc đi

Tâm tình Chương Cát Tường lập tức khôi phục bình tĩnh.

Thân thể Trương Dương chậm rãi di động, hắn cùng A Trạch, Tiểu Lý Tử ba người tạo thành một tuyến phòng ngự hình tam giác. Sau khi rời khỏi căn nhà gỗ Trương Dương không ngừng tính toán vị trí của ba người. Hắn vô cùng kinh sợ phát hiện, Chương Cát Tường mặc dù vẻ mặt tỏ ra cô đơn, nhưng tinh thần lực của hắn không chút nào buông lỏng, vẫn luôn tập trung cao độ vào bọn họ. Khoảng cách mấy người vẫn nằm trong phạm vi công kích...

Đây là một người ý chí vững vàng, ngoại giới không thể làm ảnh hưởng đến tư tưởng của hắn.

Bất luận kẻ nào gặp được người đến báo thù thì tâm tình đều khó duy trì bình tĩnh, huống chi lúc này Lưu Bưu còn giết chết người thân của Chương Cát Tường, nhưng hắn vẫn như cũ rất tỉnh táo. Trương Dương không thể tạo thành áp lực tâm lý cho hắn.

Đây là một người rất khó đối phó, Trương Dương có thể khẳng định vậy.

Mặt khác, hai người kia vẫn ở sau lưng Chương Cát Tường, nét mặt bình thản dần dần lộ ra phong mang.

Một cỗ tiêu sát chi khí tràn ngập không trung.

Tựa hồ, hiện tại lời nói là dư thừa, kết quả duy nhất chỉ là đánh nhau sống chết.

Đây là một trận khổ chiến!

Trương Dương vẫn điên cuồng tính toán vị trí của mấy người, tính toán góc độ tấn công tốt nhất.

Nhưng là, hắn lại phải tiếc nuối. Sáu người từ lúc rời khỏi nhà gỗ thì khoảng cách đã xa thêm một chút, nhưng vẫn là một khoảng cách vô cùng nguy hiểm khi xảy ra hỗn chiến.

Đây là kết quả Trương Dương không hi vọng nhìn thấy.

Trương Dương tuy rằng cùng A Trạch có sự ăn ý nhất định nhưng còn chưa đạt thành sự ăn ý với Tiểu Lý Tử, sáu người hỗn chiến sẽ làm mất đi ưu thế của chính mình, bởi vì hắn rất rõ ràng, ba người Chương Cát Tường tựa hồ rất ăn ý, tiến thoái đều như hòa cùng một thể, bọn họ hắn đã quen biết nhau lâu năm....

Chiến hỏa hừng hực thiêu đốt.

Trên mặt A Trạch, Tiểu Lý Tử đều vô cùng ngưng trọng, bọn họ đều cảm thấy áp lực cường đại vô cùng, ba người bọn họ hiện đang đứng theo trận hình, Trương Dương đứng ở vị trí cao nhất, hai người bọn họ đứng phía sau Trương Dương, nhưng lúc này đều cảm thấy hô hấp khó khăn, từ đó có thể thấy được Trương Dương đứng đầu phải chịu bao nhiêu áp lực.

Rất cục.

Sau khi Trương Dương ngưng lại việc lui về sau, mà ba người Chương Cát Tường cũng đã hoàn toàn đi ra khỏi căn nhà gỗ.

Không khí tràn đầy áp lực, một số tẩu thú xung quanh đều im lặng như tờ, mà một ít chim chóc đã sớm bị cổ tiêu sát chỉ khí làm kinh sợ bay xa...

“Ai lên trước?”

Điều khiến Trương Dương ngoài ý muốn chính là một cường giả sau lưng Chương Cát Tường lại tiến lên.

Điều này nằm ngoài suy tính của Trương Dương, dựa theo hắn tính toán thì đối phương sẽ không một đánh một với bên mình. Dù sao bọn họ quần đấu sẽ rất ăn ý, căn bản sẽ không lựa chọn đánh từng cặp.

Tại sao?

Trương Dương điên cuồng tính toán, nhưng lại không ra kết quả, tựa hồ đây là một chuyện phi logic.

Đúng rồi, trái tim Trương Dương nhảy dựng lên, hắn nghĩ tới Lưu Bư.

Lưu Bư tuy không phải cường giả nhưng cũng là một cọng cỏ cuối cùng – cọng cỏ cuối cùng có thể đè chết lạc đà. Một Lưu Bư vốn đầy thủ đoạn đánh lên hèn hạ, nếu vào lúc cường giả hai bên liều mạng thì hắn sẽ là lực lượng quyết định thắng bại.

Không được!

Đáng tiếc, ngay trong lúc điện quang hỏa thạch này, Trương Dương quyết định cũng đã muộn, A Trạch từ đằng sau đã bước lên.

“Ta đến!” A Trạch lạnh lùng bước lên từng bước.

A Trạch không giỏi dùng kế, mà sở trường của A Trạch chỉ là ẩn nhẫn chăm chỉ khổ luyện, cho nên khi gặp phải thời điểm một đánh một thì A Trạch lại muốn dùng cơ hội này để tiến thêm một tầng nữa.

Sau khi tới cảnh giới cường giả, mỗi bước tiến đều vô cùng gian nan, mà một cường giả muốn tìm được đối tượng giao đấu lại tương đối khó, cho nên rất nhiều cường giả sau khi đột phát đến cảnh giới cường giả thì vĩnh viễn dừng lại tại cảnh giới đột phá.

Làm một cường giả, muốn tìm được đối thủ thích hợp là rất khó. Phải biết rằng toàn bộ số cường giả trên thế giới cũng chỉ hơn 20, hơn nữa lại chịu ước thúc của cường giả phép tắc, nên rất khó để hai cường giả đấu với nhau. Có rất nhiều cường giả nguyện vọng cả đời của họ là có một đối thủ ngang tầm để luận bàn, nhưng nguyện vọng nho nhỏ này cũng phần lớn khó thành hiện thực...

Trên thực tế, Trương Dương cũng hiểu nhầm cường giả kia. Cường giả kia và A Trạch có ý nghĩ giống nhau, đây là bệnh chung của mỗi cường giả.

Trương Dương lui về sau một bước, hắn không hề ngăn cản A Trạch.

Theo binh pháp nói, nếu như bây giờ ngăn cản A Trạch vậy không khác triệt tiêu sĩ khí của A Trạch.

“Lại đến thời kỳ bùng nổ cường giả” Cường giả trung niên kia bỗng thở dài một tiếng.

“Thời kỳ bùng nổ cường giả?” A Trạch sững sốt, chính là cả nhóm Trương Dương đều sững sốt

“Ở trong lịch sử nhân loại, từng có rất nhiều lần bùng nổ cường giả. Tại thời kỳ bùng nổ cường giả, người đột phá cảnh giới cường giả sẽ gia tăng.”

“Nói xem” Ánh mắt A Trạch ngày càng trở nên sắc bén, như hai thanh lợi đao.

“Vào cuối triều Thanh, bắt đầu dân quốc, Trung Quốc đã từng diễn ra thời kỳ bùng nổ cường giả trong thời gian ngắn, một thời gian sau, khởi lửa súng đạn nổi lên bốn phía, quân việt cắt cứ, loạn trong giặc ngoài. Nhưng là, lúc đó cũng xuất hiện vô số nhân vật tài năng, những người này lại đi theo quân phiệt cùng quý tộc, còn có một chút đi theo thế lực nước ngoài. Bởi vì cỗ lực lượng này, vào thời lịch sử cận đại của Trung Quốc chịu ảnh hưởng lớn của Tôn Trung Sơn...”

“Đây là lần đầu tiên cùng nổ cường giả tại thời cận đại, Trung Quốc trường kỳ bị thế lực ngoại lai chia cắt khiến một số ít anh hùng xuất hiện. Lần thứ hai là vào thế chế thứ 2, các cường giả xuất hiện từ thời dân quốc đã ở trong chiến loạn mà chết đi rất nhiều, chính phủ Trung Quốc cũng dần dần trở lên thống nhất, về sau cũng chỉ còn 2 đảng phái tranh nhau, quân phiệt ở trên danh nghĩa vẫn là chịu ước thúc của chính phủ trung ương... Cũng chính là lúc sau đợt bạo phát lần thứ 2, Trung Quốc đối mặt với sự xâm lăng của Nhật Bản, lại một lần nữa nghênh còn sự kiện bùng nổ cường giả. Lần này là một đợt đại bùng nổ, lại một lần nữa cải biến lịch sử Trung Quốc, thậm chí còn cải biến lịch sử thế giới...”

“Các người là thuộc về lần thứ ba!” Cường giả trung niên bỗng tỏ ra cô đơn, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

“Chẳng lẽ chỉ ba người chúng ta mà đã đại biểu cho việc bùng nổ cường giả?” Ánh mắt thâm thúy của A Trạch nhìn chằm chằm vào người trung niên.

“Người có biết để một cường giả xuất hiện mất bao lâu không?”

“Người có biết để tu luyện tới cảnh giới cường giả cần thời gian bao lâu không?”

“Tại trên đỉnh núi Mandaley này còn có bảy cao thủ vô hạn tiếp cận cảnh giới cường giả, mà bọn họ ở 50 năm trước đã tiếp cận vô hạn, nhưng hiện giờ cho đến chết bọn họ vẫn dừng lại ở chỗ vô hạn đó. Nói cách khác, cả đời này bọn họ không có hy vọng đột phá lên cảnh giới cường giả, mà ta đã 121 tuổi, chưa từng nhìn thấy ba người trẻ tuổi đồng thời đột phá cảnh giới cường giả” Cường giả trung niên thở dài một tiếng.

“Vậy thì thế nào?” Sát khí của A Trạch đang điên cuồng bùng lên.

“Ta là người Thái Lan, ở Thái Lan có đọc được một cuốn sách nói tới cường giả tại thời viễn cổ của Trung Quốc. Trong huyết thống của người Trung Quốc có một loại tế bào, cứ tới lúc gặp nguy cơ sắp tới thì nó tự động phân liệt bùng nổ tiềm năng, cuốn sách ghi lại chuyện này từ rất xa xưa, khi đó loại người còn chưa biết có loại tế bào này... Chương tiên sinh, sau trận chiến này, vô luận là thắng hay thua, ta đều sẽ rời khỏi đây, Trung Quốc có 1 tỉ 3 triệu dân, còn Thái Lan chỉ có hơn 60 triệu người, thật sự là không có khả năng tranh cường với quý quốc. Hai trăm năm lịch sử của Thái Lan mới sinh ra ba cường giả, mà Trung Quốc lại có hơn 100...” Cường giả trung niên lộ ra nụ cười khổ, hắn rất rõ vị trí của bản thân, ở Thái Lan hắn là Thần, nhưng khi so sánh với số lượng cường giả khổng lồ của Trung Quốc thì quả là khập khiễng.

Đương nhiên, điều cường giả trung niên tối kỵ nhất vẫn là truyền thuyết kia.

Mỗi lần diễn ra bùng nổ cường giả là mỗi lần tai nạn bùng xuống!

Cơ hồ đã trải qua hai lần bùng nổ cường giả, nên cường giả trung niên hiểu rất rõ tại trong chiều hướng phát triển như thế thì lực lượng của một cường giả là vô cùng nhỏ bé, hắn cũng không muốn mình bị cuốn vào cuộc tranh chấp của cường giả.

“Đa tạ!” Chương Cát Tường nghiêm túc ôm quyền thi lễ, hiển nhiên, thân phận của hắn cũng không hơn so với người Thái Lan này, hành động của người Thái Lan này hoàn toàn là một sự tương trợ.

Cường giả trung niên cũng ôm quyền đáp lễ. Nhìn biểu tình này, Trương Dương hiểu được hắn vẫn bị Đan Thụy tướng quân che dấu, nói vậy, hai cường giả này vốn là được Chương Cát Tường gọi tới giúp đỡ.

Bỗng nhiên, cường giả trung niên hạ tay, một cỗ sát khí cường liệt tại không trung lan tràn, không khí bỗng trở lên lạnh lẽo...

Một cỗ áp lực khổng lồ phô thiên cái đại áp về phía A Trạch.

Cơ hồ là cùng lúc, A Trạch đã sớm súc bùng phát.

“Bồng!”

Trong không trung xuất hiện một tiếng nổ to, hai người còn chưa giao thủ, khí thế của hai bên phóng thích va chạm đã khiến cho cả hai đồng thời lùi về phía sau hai bước.

“Giỏi lắm”

“Giỏi lắm”

Bỗng nhiên, thân thể cường giả trung niên chớp động, thân thể không quá cao lớn bỗng phát ra một cơn lốc xoáy đánh về phía A Trạch.

A Trạch không hề động, ánh mắt hắn như có ngọn lửa bùng cháy bên trong, xương cốt trong hai nắm đấm bạo vang, chỉ cần chính mình có đầy đủ thực lực thì mình nhất định sẽ có thể. A Trạch cảm giác được chênh lệch giữa bọn họ, nhưng nghị lực của A Trạch cũng không nhỏ, khiến tinh thần hắn không hề dao động...

Gần, ra quyền!

Bỗng nhiên, đồng tử A Trạch co rút lại, hắn thấy một thanh trường thương lóe ra ánh bạc, mũi thương sắc bén vô cùng như hóa thành một tia chớp xé rách không trung lao tới nắm tay A Trạch...

Tia chớp màu bạc trong màn đêm tựa như tử thần lướt tới, gió rít lên không ngừng phát ra âm thanh rợn óc, khiến người ta khiếp đảm!

Trương Dương vốn đang tự hỏi về sự kiện bùng nổ cường giả mà người trung niên kia nói thì cũng bị một thương này hấp dẫn sự chú ý.

Đây là một thương xuất quỷ nhập thần.

Ngay từ đầu, mọi người đều không phát hiện người này có thương, nó như từ hư không xuất hiện, không chỉ riêng A Trạch bất ngờ, mà tất cả mọi người đều bất ngờ. Phải biết rằng những cường giả sau khi đột phá cảnh giới thì đều đã bỏ qua việc sử dụng binh khí, dù sao từ chân tay cho đến các bộ vị khác trong cơ thể đều có thể trong nháy mắt biến thành vũ khí tít mọt, nên căn bản không cần mang theo vũ khí bên thân. Nếu có mang cũng chỉ mang theo chủy thủ, vũ khí loại nhỏ. Rất ít khi mang theo loại trường thương thể này.

Rất nhanh, Trương Dương đã chú ý tới, đây là một thanh trường thương rất tinh xảo, có hai màu lam bạc, có thể co duỗi, làm bằng thép nhẹ.

Nay lúc ánh mắt Trương Dương nhìn tới thanh trường thương đang lao về phía A Trạch thì thân thể A Trạch bỗng ngửa ra sau, tránh thoát một thương lôi đình.

Nhưng đây mới là thương đầu tiên, đầu thương ngân sắc đột nhiên quay lại, tựa như rắn độc.

Trong trời đêm tựa như xuất hiện vô số đóa hoa màu bạc, chói mắt vô cùng, mà phía dưới đóa hoa lại là một thiếu niên gầy yếu giống như thuyền nhỏ không ngừng dập dềnh trong sóng to gió lớn, tìm kiếm sơ hở bên trong...

Trương Dương cố gắng không để tim nhảy dựng lên, bàn tay hắn đã siết thật chặt.

Hiện tại A Trạch vô cùng nguy hiểm, Trương Dương rất muốn ra tay, nhưng hắn không có cơ hội, một đôi mắt âm trầm thủy chung dõi theo hắn. Trương Dương tin tưởng, chỉ cần hắn động một chút thì sẽ nhận phải một kích lôi đình của Chương Cát Tường.

Hiện tại, người có cơ hội duy nhất là Lưu Bư.

Đáng tiếc, cường giả trung niên này không phải là người thanh niên mà Lưu Bư đâm lén chết lúc nãy. Hắn là cường giả lên Lưu Bư khó có thể tìm được sơ hở.

Trọng yếu nhất là nếu Lưu Bưu ra tay thì rất có thể nhận phải sự tấn công của cả hai cường giả. Với thân thủ của Lưu Bưu thì không có khả năng chống lại sự công kích của hai cường giả, cho dù là Trương Dương cùng Tiểu Lý Tử có kiềm chế cũng không thể chống cự.

Hiện tại, hoàn toàn chỉ có thể dựa vào A Trạch.

Đương nhiên, biện pháp thì vẫn có nhưng phải là hỗn chiến, mấy người cùng xông lên!

Đây là lựa chọn cuối cùng.

Ánh mắt Trương Dương nhìn chằm chằm vào thanh trường thương nhanh như chớp kia, hẳn biết A Trạch cần vũ khí, cho dù là gì cũng được.

Yêu đao!

Nhưng, A Trạch căn bản không có cơ hội xuất ra yêu đao bất ly thân của hắn.

Trường thương này quá nhanh, như cuồng phong bão vũ, đầu thương màu bạc tựa như đem phương viên 10 dặm bao phủ vào trong, trừ bỏ việc thân thể gầy gò của A Trạch có thể trốn tránh thì căn bản không thể làm một động tác nào khác.

Chậm rãi, phạm vi khống chế của trường thương các lúc càng nhỏ, quang điểm màu bạc càng lúc càng dày.

Cường giả trung niên đã khẽ cười, hẳn đã cảm giác thấy mục tiêu đang thở dốc, cảm giác được bước chân của đối thủ càng lúc càng rối.

Hắn tin tưởng, chỉ cần không tới một phút nữa, trường thương của hắn sẽ được uống máu tươi của cường giả...

Bỗng nhiên!

Trái tim cường giả trung niên nhảy dựng, hắn cảm giác được đối phương tựa hồ lấy cái gì, bước chân trở lên chậm lại – đây là cơ hội ngàn năm có một.

Thu thương!

Ra thương!

Trường thương hóa thành một tia chớp xẹt qua màn đêm...

Trúng!

Cường giả trung niên cảm giác được cảm giác trường thương đâm xuyên qua da thịt xương cốt...

Đột nhiên!

Hắn nhìn thấy một đôi mắt lạnh khốc, cặp mắt đó dường như không hề tồn tại sự sống.

Đột nhiên hắn có một dự cảm vô cùng nguy hiểm.

Tại sao?

Tại sao lại có cảm giác này?

Nói thì dài, nhưng tất cả mọi việc đều diễn ra trong chớp mắt. Đồng tử của cường giả trung niên co rút thành một khe hẹp.

Hắn nhìn thấy một đạo hàn quang giống như sao băng bắn tới.

Tốc độ quá nhanh.

Nhanh đến bất khả tư nghị, hàn quang dần dần phóng đại trong đồng tử hắn...

Rơi thương, lùi về phía sau...

Cường giả trung niên không hổ là lão quái vật hơn trăm tuổi, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, hắn lập tức đưa ra lựa chọn tối ưu là rút trường thương trong tay, toàn bộ thân thể bay ngược ra sau, vệt

sao băng kia xẹt qua trán hắn rồi bay ra ngoài. Hắn cảm giác được cả người đầm đìa mồ hôi lạnh, nguy hiểm thật...

Ngay lúc cường giả trung niên khó khăn lắm mới tránh được một đao thì A Trạch đã chộp lại yêu đao, làm một động tác quỷ dị. Hắn bỗng nhiên xoay người, đúng lúc mọi người tưởng hắn chạy trốn thì A Trạch bỗng vồ lên cây thương đang cắm trên tay phải hắn.

“Xoát!”

Cây thương rơi ra khỏi cánh tay, thân thương màu lam bạch cũng đầm đìa máu tươi, cả dây thương đầy máu như biến thành một đạo hư ảnh bắn về phía cường giả trung niên vừa tránh thoát một đao...

Cường giả trung niên kinh ngạc nhìn cây trường thương đâm máu đang lao tới, liền giơ tay ra định tóm lấy, nhưng tay mới giơ đến nửa đường thì một điểm hàn mang tại mũi thương đã bắn vào trong ngực, máu tươi rải khắp trời đêm...

Cường giả trung niên đã cố hết sức để lui lại nhưng thân thể của hắn vẫn đang trôi nổi trên không, không có điểm tiếp sức, thân thể muốn đạt tới tốc độ lớn nhất còn một thời gian, mặc dù thời gian này là rất ngắn nhưng không thể xem nhẹ, thời khắc ngắn ngủi vài phần trăm giây này bỗng trở thành một khắc trí mạng!

Bờ ngực dày rộng bỗng bị thủng một lỗ, mang theo tiếng gãy xương là tiếng xé rách thật lớn vang lên trong đầu hắn, lập tức một sự đau đớn truyền lên óc hắn, khiến hắn không thể hít thở, chỉ là trong khoảnh khắc ngắn ngủi này đầu óc hắn lại vô cùng thanh tỉnh.

Hắn nhìn lên, dưới ánh trăng phản chiếu người trẻ tuổi có gương mặt lạnh lùng kia đang tự rửa lỗ thủng trên tay, đầu vào đây, dường như không hề cảm thấy đau đớn...

Hắn đã bại, hắn thua trong tay một cường giả trẻ tuổi.

Chẳng lẽ truyền thuyết lâu đời là có thật?

Người mới quật khởi nhất định phải dấn lên những thi thể của lão nhân?

Cảm giác vô lực càng lúc càng rõ, máu tươi tràn ra từ miệng hắn, hai tay cũng càng ngày càng nặng, dần dần thân hình gầy gò kia cũng mờ đi, theo sinh mệnh đang vơi dần đi của hắn mà tiêu tán!

443. Chương 443 Chương Cát Tường (3)

“!”

Cường giả trung niên quy mạnh xuống đất.

Không thể nghi ngờ, đây là một người trẻ tuổi rất đáng sợ, hắn có ý chí lực rất kiên cường.

Thời gian và không gian đều như ngừng lại.

Vẻ khiếp sợ hiện trên mặt mỗi người.

Phía sau A Trạch là một cường giả đang quỳ rạp dưới đất, mở trừng trừng đôi mắt. Một cường giả chết không nhắm mắt! Dường như việc giết một cường giả căn bản chẳng có gì đáng để tự hào cả. Trên thực tế, bất kể là trong mắt Trương Dương hay là Tiểu Lý Tử đều không để đám cường giả trong lòng. Đó là sự tin tưởng mà bọn hắn từ lúc trở thành cường giả sau nhiều thắng lợi thu được.

Chương Cát Tường cùng một cường giả kia đều nhận ra thanh niên kia rõ ràng mới đột phá cảnh giới cường giả, căn bản không thể so sánh với nam nhân trung niên kia được. Vậy mà một cường giả mới vừa bị người ta khinh thị lại có thể xử lý một lão cường giả trăm tuổi một cách dễ dàng.

Không thể không nói, thanh niên này có sự quyết đoán vô cùng. Sẵn sàng ‘trắng sãi chặt tay’, vì giết chết đối thủ mà hắn chọn để cánh tay trọng thương, dùng cánh tay và xương để kẹp lấy thanh trường thương linh động kia. Sau đó hắn nắm bắt cơ hội dùng vũ khí khiến cho đối thủ phải buông vũ khí. Cuối cùng hắn lại làm một chuyện không ai ngờ đến đó là dùng vũ khí của đối thủ để đánh gục đối thủ. Điều này nằm ngoài dự kiến của mọi người....

Tất cả đều có vẻ khó mà tin được!

Màn đêm âm u giờ nằm dưới áp lực càng thêm yên ắng, thậm chí có chút lạnh lẽo.

Tình thế xoay chuyển quá đột ngột. Chỉ chưa đầy 10 phút mà bên Chương Cát Tường đã tổn thất mất một cường giả và một cao thủ vô hạn tiếp cận cường giả. Giờ chỉ còn có 2 cường giả.

Mà bên Trương Dương lại còn 3 cường giả cùng với 1 cao thủ vô hạn tiếp cận cường giả. Mặc dù A Trạch bị thương, nhưng một chút vết thương kia với cường giả căn bản không đáng kể.

Số lượng đông hơn, bên Trương Dương đã đạt được quyền chủ động tuyệt đối.

Thời gian cứ như dừng lại.

Mọi người đều đang tự suy tính.

Chính là trong lúc Trương Dương và Lưu Bưu đang suy tư, A Trạch có phương thức chiến đấu máu me nhất bọn, Lưu Bưu thì điên cuồng nhất, Trương Dương là bình tĩnh nhất. Còn về phần Tiểu Lý Tử thì cơ hội thể hiện vốn không nhiều, nên lần này đến phiên hắn...

“Người là của ta” Tiểu Lý Tử vẻ mặt quái dị bước lên, ngón tay chỉ về cường giả đứng bên người Chương Cát Tường, thái độ vô cùng ương ngạnh.

Hiện tại thì đúng là Tiểu Lý Tử có cơ sở để can rõ như vậy, vì bọn họ giờ đã chiếm thượng phong tuyệt đối.

“Hừ!” Trung niên nhân kia hừ mạnh một tiếng rồi cũng bước lên. Đột nhiên trong không khí dường như có một ngọn lửa vô hình thiêu đốt lên vậy!

“Ya!!!”

Tiểu Lý Tử hét lên một tiếng, chân khí của hai người gặp nhau trên không trung. “Bùm!” một tiếng, sinh ra chấn động trong không khí, cây cối hoa cỏ xung quanh đều bị sóng gợn sinh ra đập cho dập nát.

Chương Cát Tường cùng Trương Dương, A Trạch, Lưu Bưu đều lùi lại phía sau vài bước, để tạo chỗ trống cho cuộc chiến. Phía sau vốn là một vườn hoa đặc sắc giờ đã bị trận chiến biến thành một đồng hỗn độn. Hơn nữa vừa rồi kinh khí của 2 người va chạm vào nhau còn tạo thành một cơn lốc tàn phá xung quanh.

Khí thế thật sắc bén! Trương Dương âm thầm kinh hãi!

Rõ ràng cường giả này còn lợi hại hơn người lúc đầu.

“Đến đây đi!” Trên khuôn mặt ngăm đen của trung niên gây yếu nổi lên một luồng khí thể màu xanh. Thân thể hắn từ từ hướng phía Tiểu Lý Tử mà bức bách tới. Mỗi bước đi của hắn đều khiến người ta có cảm giác như mặt đất đang chấn động, bụi mù tràn ngập. Cả người hắn dường như cũng bị bụi mù bao phủ xung quanh. Trong bóng đêm, cường giả này tựa như một đầu mãnh thú khổng lồ, vô cùng dữ tợn.

Hiển nhiên cường giả này càng trầm ổn. Hắn chuẩn bị đánh một cách chắc chắn, vì bản thân tạo nên một lĩnh vực thích hợp cho mình chiến đấu.

“Chiến!”

Tiểu Lý Tử mũi chân khẽ điểm, biên độ của động tác tuy nhỏ nhưng sức bật lại khiến hắn như một đại pháo màu đen, lao thẳng đến đám bụi đất ngập trời kia.

Hoàn cảnh phức tạp đối với bất kể kẻ nào đều có thể nói là trí mạng. Tầm nhìn trở nên vô cùng hỗn loạn, mà tốc độ bụi đất tràn ngập lưu động trên mặt đất đã hoàn toàn vượt ra khỏi khả năng thừa nhận của Tiểu Lý Tử, mới nhìn thoát giống như một thác nước màu trắng vậy.

Tiểu Lý Tử đơn giản là nhắm 2 mắt lại, không hề bối rối, bình tĩnh giống như băng tuyết vậy. Hô hấp của Tiểu Lý Tử dường như cũng không thể nghe thấy được, tất cả sự chú ý của hắn đều dồn về đôi tai.

Thính lực của Tiểu Lý Tử hết sức kinh người. Hắn vốn tìm được manh mối võ công từ trong điển tịch của Đạo gia. Mà Đạo gia rất coi trọng sự tu thân dưỡng tính, đặc biệt là sau khi tu luyện thì giác quan thứ 6 càng trở nên nhạy bén một cách dị thường. Ở một số điển tịch tu luyện của Đạo gia có ghi lại việc vận dụng thính lực trong chiến đấu. Truyền thuyết có một số cao thủ thính lực đạt đến một trình độ kinh người, bọn

họ thậm chí có thể nhắm mắt lại đánh nhau kịch liệt với người khác, từ sự lưu chuyển của không khí mà có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác.

Trên thực tế, Trương Dương cũng có thể làm được điều này. Mỗi khi gặp nguy hiểm, Trương Dương rất hay nhắm mắt để cảm nhận sâu sắc hoàn cảnh xung quanh mình, cùng khả năng bắt giữ hoặc theo dõi con mồi.

Đối với loại cảnh giới trong truyền thuyết kia, Tiểu Lý Tử đã không còn cách xa lắm. Hắn thường xuyên ở bên bờ biển rộng dùng tay không bắt cá ở biển sâu. Việc này cần phải có thính lực siêu phàm. Chẳng qua việc vận dụng thính lực lúc chiến đấu thì Tiểu Lý Tử còn chưa quen lắm. Hắn chọn việc nhắm mắt lại, nhìn có vẻ lỗ mãng nhưng kỳ thật đã được tính toán tỉ mỉ. Tai mình đủ khả năng để cùng người khác đánh nhau kịch liệt! Dù sao nếu không nhìn được thì nhắm mắt càng dễ thích nghi với hoàn cảnh hơn.

Tiếng mảnh vụn rơi xuống, tiếng hô hấp, tiếng không khí lưu động, còn có tiếng trái tim đập, tiếng máu chảy trong mạch máu...

“Bùm!” Một âm thanh trầm trọng vang lên bên trái cách 2 mét, có tiếng xé gió.

Tiểu Lý Tử hai chân chợt phát động!

Thân thể Tiểu Lý Tử giống như một luồng khói nhẹ, lặng yên không tiếng động đánh tới chỗ vừa phát sinh tiếng động. Cánh tay phải duỗi thẳng chợt phát lực, tạo thành một vòng tròn. Vòng tròn này của Tiểu Lý Tử lực đạo cực lớn.

“!” Không khí xung quanh điên cuồng vọt tới trung tâm của vòng tròn, tạo thành một vòng xoáy với tốc độ cao. Vòng xoáy này thoát trông giống như một Thái Cực đồ, bụi đất cũng bị cuốn hút vào trung tâm của đồ án này. Điều này khiến cho đám bụi xung quanh xuất hiện một chỗ trống ngắn ngủi, và trước mắt Tiểu Lý Tử cũng đồng thời xuất hiện một tầm nhìn ngắn ngủi.

Đám bụi kia giống như một con rồng đang cuộn cuộn bay trong bóng đêm....

Nương theo chỗ trống mong manh vừa xuất hiện, Tiểu Lý Tử đã nắm được một cơ hội.

Tầm nhìn của Tiểu Lý Tử một lần nữa trở nên rõ ràng. Chiếc áo trường bào màu xám phía trên có thêu ánh vàng của cường giả kia bỗng trở nên bắt mắt vô cùng, hiện rõ trong tầm mắt Tiểu Lý Tử.

Thừa dịp đám bụi mù xung quanh chưa kịp lấp lại chỗ trống vừa mới hình thành, tay trái của Tiểu Lý Tử đã động. Trong lòng không vướng bận gì, cánh tay trái không hề có động tác dư thừa, vô cùng chuẩn xác. Động tác này khiến cho đám khí xoáy vừa hình thành bị đánh nát, xé rách đám bụi khí hỗn loạn. Trước mắt Tiểu Lý Tử lại trở nên mờ mịt như cũ. Hắn không cần...Cái hắn muốn bây giờ chính là khôi phục lại trạng thái hỗn độn kia.

“Bùm!”

Cánh tay Tiểu Lý Tử cùng với một đôi tay xuất quỷ nhập thần trong đám bụi va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ vang trời, dường như đất trời cũng sụp đổ vậy.

Chạm vào nhau trong nháy mắt, hai người đồng thời lui lại phía sau. Trong chớp mắt lui lại đó, mũi chân Tiểu Lý Tử chợt bấm mạnh. “Rắc rắc” Nghe như có tiếng xương nứt rất nhỏ, cả người Tiểu Lý Tử đã giống như tên rời cung, bay vọt ra ngoài...

Giống như đang bị thứ gì đó đuổi theo sau, Tiểu Lý Tử liều mạng chạy ra ngoài. Chính vì do đám bụi cộng với việc chưa quen thuộc địa hình khiến cho Tiểu Lý Tử gặp trở ngại, bị mất phương hướng trong phút chốc.

“Ầm!” một tiếng nổ mạnh vang lên quanh Tiểu Lý Tử. Trong đám bụi, Tiểu Lý Tử không ngờ đã bị lực đạo khổng lồ kia đập mạnh vào ngôi nhà thanh lịch bằng gỗ.

Chân khí hộ thể cùng với căn nhà gỗ va chạm, thêm luồng khí sinh ra do nổ mạnh liên tiếp khiến cho căn nhà gỗ gần như bị san thành đất bằng. Tiểu Lý Tử cảm thấy phía sau có một trận áp lực mạnh truyền đến, giống như bị búa tạ giáng trúng ngực vậy, thân thể không tự chủ được bay vọt lên trời rồi ngã văng ra ngoài.

“Bịch!”

Tiểu Lý Tử ngã mạnh xuống mặt đất, cảm giác toàn thân giống như sắp vỡ tung vậy.

Lại một lần nữa vườn hoa chìm vào sự im lặng cực độ.

Từ từ, bụi đất đầy trời lắng xuống, ánh trăng lạnh lẽo lại chiếu vào vườn hoa...

“Ha ha, lão gia kia, thấy thế nào?” Tiểu Lý Tử chính là dừng lại vài giây, sau khi lăn lông lốc liền bò dậy, nhẹ nhàng cười hỏi trung niên cường giả kia.

Nam nhân trung niên kia đang ngơ ngác đứng không lên tiếng. Chẳng qua có thể thấy được thân thể hắn đang không ngừng run rẩy.

Vừa rồi một đá của Tiểu Lý Tử đã đá nát xương ngực của hắn.

Hắn có nằm mơ cũng không ngờ được, so với hắn Tiểu Lý Tử càng am hiểu chuyện ẩu đả trong hoàn cảnh phức tạp.

Nếu hắn biết Tiểu Lý Tử từng ở biển sau dùng tay không bắt cá để huấn luyện bản thân thì hắn tuyệt đối sẽ không chọn loại phương thức chiến đấu vừa rồi.

Trong đám bụi mù, Tiểu Lý Tử giống như một con cá linh hoạt, hoàn toàn có thể dựa vào cảm giác của chính mình để chiến đấu.

Ván thắng của A Trạch chính là dùng tâm ngoan thủ lạt, sẵn sàng chịu bị thương làm mọi thứ để đạt được thắng lợi cuối cùng. Còn thắng lợi của Tiểu Lý Tử không thể không nói là hoàn toàn dựa vào vận khí. Cường giả này võ công cao hơn nhiều so với cường giả kia. Nói vận khí chính là hắn đã chọn nhầm phương thức quyết đấu mà Tiểu Lý Tử am hiểu nhất....

“Phốc.....”

Rốt cuộc cường giả kia không nhịn được, phun ra một ngụm máu tươi. Xương sườn của hắn đã gãy mấy cái, tim của hắn cũng bị tổn thương nghiêm trọng rồi.

“Lão gia này, không chịu được thì đi chỗ khác đi, đừng có ở đây cho thêm mất mặt chứ!” Tiểu Lý Tử nổi danh độc mồm.

“Phốc.....”

Trung niên cường giả lại phun ra một ngụm máu tươi, ngụm này là do tức khí mà phun ra.

Đột nhiên trung niên nhân kia xoay người, thân thể già nua đột nhiên từng bước rời đi, vô cùng quyết tuyệt...

Mọi người ngơ ngác nhìn bóng dáng cô độc kia rời đi...Đến cả Chương Cát Tường cũng không ngờ đến một cường giả như vậy mà không nói một lời đã rời đi...

Từ từ, bóng dáng cô độc già nua tập tễnh kia cũng biến mất sau rừng cây. Từ đầu đến cuối, cường giả này không hề nói một câu. Chẳng qua bất cứ kẻ nào cũng cảm giác được một nỗi man mác của anh hùng khi tuổi xế bóng...

Bóng dáng già nua cô độc kia tràn đầy sự mất mát...

Trên thực tế, tấm lưng kia rời đi cũng đại biểu cho sự rút khỏi sân khấu lịch sử của thế hệ lão cường giả.

Trường Giang sóng sau đè sóng trước...Đây là chân lý vĩnh viễn không đổi.

Bánh xe lịch sử vô tình không phải cứ quang minh chính đại trường tồn, mà còn có thời gian và tuổi tác trôi đi...

Giang sơn luôn có thế hệ mới ra thay thế lớp người cũ.

Ngay cả là Napoleon cũng có thời điểm như trận Waterloo...

Ánh trăng rớt cuộc cũng chiếu sáng hoàn toàn khu vườn hoa hỗn độn.

Căn nhà gỗ kia đã bị Tiểu Lý Tử san bằng, chỉ để lại một đồng bừa bãi. Làm cho Trương Dương thấy kỳ lạ chính là Chương Cát Tường kia trừ lúc cường giả kia bỏ đi không nói câu nào thì có chút kinh ngạc, sau đó

về mặt lại trở nên vô cùng an tường. Ánh trắng màu bạc chiếu lên trường bào của lão không ngờ lại toát ra một vẻ siêu phàm thoát tục...

“Bùm!”

Ngay lúc tinh thần lực của Trương Dương tập trung trên người Chương Cát Tường, Tiểu Lý Tử đột nhiên ngã đập mặt xuống đất, miệng cũng dính cả bùn đất.

Đột nhiên, Trương Dương, Lưu Bư, A Trạch cả ba người cùng động, gần như cùng lúc xúm lại bên người Tiểu Lý Tử.

“Thế nào?” Trương Dương một chưởng đặt tại ngực Tiểu Lý Tử.

“Khụ khụ...mie, lão gia hỏa kia cũng lợi hại thật. Hộ thể chân khí cũng khiến xương ta vỡ vụn... Khụ khụ” Tiểu Lý Tử miệng không ngừng phun máu tươi. Rõ ràng va chạm vừa rồi, hắn bị thương nặng hơn nhiều so với cường giả kia. Ít nhất cường giả kia còn có thể rời đi, còn Tiểu Lý Tử bây giờ cử động đầu ngón tay còn khó. Cơ thể hắn vì dùng sức mà không ngừng run rẩy.

“Ừm, không việc gì. Tu dưỡng vài ngày sẽ không sao” Trương Dương giúp Tiểu Lý Tử kiểm tra một chút, phát hiện ra hắn tuy lực phủ ngũ tạng bị trọng thương nhưng cái này rất dễ dàng chữa trị.

“Bư ca, lợi hại không?” Tiểu Lý Tử vẻ mặt đắc ý nói.

“Lợi hại cái gì?” Lưu Bư cảm giác có chút không hiểu.

“Trời ạ, ta dọa đuổi một cường giả đi, còn không lợi hại à?”

“A..... Lợi hại. Lợi hại.....”

“Trương Dương, tên Hán gian kia giao cho người!” Tiểu Lý Tử được Lưu Bư đỡ dậy, khó khăn đứng lên nói.

Đột nhiên!

Trương Dương đột nhiên đứng lên, ánh mắt sắc bén dừng lại trên người Chương Cát Tường.

“Vì sao người không trốn?” Trương Dương chăm chăm nhìn vào Chương Cát Tường. Vừa rồi Tiểu Lý Tử ngã xuống đất, trong nháy mắt đó là một cơ hội đào tẩu tốt nhất. Trương Dương tin tưởng, tại hoàn cảnh trở tay không kịp, thêm tình huống phức tạp xung quanh, bọn hắn ba người không có cách nào có thể đuổi theo được.

“Ta vì sao phải chạy trốn?” Chương Cát Tường vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Trương Dương.

Trương Dương không lên tiếng, đôi mắt vẫn gắt gao theo dõi Chương Cát Tường, muốn nhìn thấu ruột gan hắn.

“Người biết không? Người đã phá hủy kế hoạch của ta” Chương Cát Tường ánh mắt nhìn thoáng về phía rừng cây nơi cường giả lúc này rời đi.

“Kế hoạch?” Trương Dương sững sốt.

“Tất nhiên, kế hoạch! Ta vốn định đầu độc chết hai cường giả kia. Nhưng mà các người tới, tuy rằng giết chết một người nhưng lại để một người rời đi.”

“Đầu độc chết bọn họ?” Trương Dương trái tim bỗng nhảy dựng lên.

“Đúng vậy, đầu độc chết bọn họ. Nhưng mà cơm lại bị bạn của người ăn hết. Giờ là thời gian độc phát.” Chương Cát Tường nhàn nhạt cười, nhưng trong mắt Trương Dương lại vô cùng âm trầm.

Mặt Trương Dương bỗng biến sắc, đột nhiên quay đầu lại nhìn Lưu Bư. Chỉ thấy vẻ mặt Lưu Bư thống khổ, đau đớn vặn vẹo biến dạng. Rõ ràng lời Chương Cát Tường nói là sự thật.

“Khụ khụ..... Trương Dương, thực xin lỗi.....” Lưu Bư cắn răng, máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

“Thuốc giải!” Thân thể Trương Dương căng lên, giống như viên đạn bị nén, giống như một đầu mãnh thú sẵn mỗi, cả người tràn ngập lực lượng, một cỗ khí thế khổng lồ bao phủ cả rừng rậm.

Đây là lần đầu tiên Trương Dương dưới tình huống không có gì nguy hiểm không kiêng nể gì tụ tập năng lượng.

Không trung lại một lần nữa trở nên âm đạm .

Ánh trăng bạc cũng trở nên mờ nhạt, nhìn giống như hư hư ảo ảo.

Toàn bộ vườn hoa trở thành trung tâm năng lượng hội tụ. Không trung biến sắc, gió nổi mây tụ.

“A...” Chương Cát Tường kinh ngạc nhìn ánh trăng âm đạm.

“Thuốc giải!”

Trương Dương từng bước hướng đến phía Chương Cát Tường đi tới. Giống như một chiếc xe tải nặng, đất rung núi chuyển, khí thế mênh mông vô cùng.

Cầm lòng không được, Chương Cát Tường lùi lại sau 2 bước. Khí thế Trương Dương phát ra khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi. Hắn không thể tin được đây là khí thế của một thanh niên 20 tuổi phát ra.

“Thuốc giải!”

Một cỗ sát khí từ Trương Dương bùng lên, giống như ngọn lửa thiêu đốt, khí thế ngập trời làm lòng người sợ hãi. Không khí vô cùng áp lực, khiến người ta khó thở.

Chương Cát Tường đột nhiên phát hiện, mình đã sai lầm rồi, quá sai lầm! Hắn hoàn toàn đánh giá thấp thanh niên này, ngay cả hắn cùng với 2 cường giả kia liên thủ cũng không phải là đối thủ của thanh niên này.

2 trận đấu sinh tử khi nãy hoàn toàn là vì rèn luyện 2 người kia mà thôi.

Đột nhiên Chương Cát Tường cảm giác thấy một nỗi mất mát...

“Vụt!”

Một cái chai màu trắng theo từ tay Chương Cát Tường bay đến tay Trương Dương.

“Uống 6 viên, ngày 3 bữa cơm. Sau khi uống ba ngày sẽ loại bỏ hoàn toàn độc tố” Chương Cát Tường tuy rằng khiếp sợ khí phách của Trương Dương, nhưng biểu hiện vẫn có vẻ bình tĩnh.

“Phải không?” ánh mắt Trương Dương thâm thúy nhìn Chương Cát Tường, dường như muốn đọc thấy ý nghĩ của lão. Hắn không rõ vì sao lão nhanh chóng đáp ứng như vậy.

“Hắn sắp chết rồi, ta cần gì sao?” Chương Cát Tường không thể lảng tránh ánh mắt của Trương Dương.

Trương Dương gật đầu một cái, đưa lọ thuốc cho A Trạch rồi lại nhìn thẳng vào mắt Chương Cát Tường.

“Vì sao?”

“Rất nhiều chuyện không cần lý do” Bộ râu Chương Cát Tường bay bay theo gió, trong mắt có chút mê man.

“Vì sao ngươi phải đầu độ c chết hai cường giả kia?” Trương Dương hỏi.

“Bởi vì ta tính ra dương thọ của ta sắp hết” Chương Cát Tường nhẹ nhàng vuốt ve bộ râu dài của mình.

“Vì sao?”

“Trên thực tế, ta gần nhất đã đầu độ chết ít nhất hơn 20 mạng người. Ở dưới vườn hoa chỗ sườn núi này, chôn toàn thi thể”

“Là những ai?” Tim Trương Dương bỗng đập nhanh, hắn cảm giác được chính mình trong lúc vô tình đã chạm vào một bí mật kinh thiên.

“Đều là đồ đệ của ta. Có người Myanmar, có người Ấn Độ, có Thái Lan...Bọn họ đều là những người có hi vọng trong trăm năm đột phá cảnh giới cường giả”

Trương Dương không nói gì, cảm giác vô cùng kinh hoàng.

“Các người tới thật sự đúng lúc, thực đúng lúc, ta rất cực có cơ hội Ha ha.....” Chương Cát Tường phát ra tiếng cười nhẹ nhàng. Đường như tâm tình lão đang vô cùng sung sướng.

“Cơ hội gì?” Trương Dương phát hiện, sự tình dường như vượt khỏi tưởng tượng của chính mình.

“Nhiều lời vô ích, đến đây đi! Trước lúc chết mà có thể cùng một nhân tài mới xuất hiện chiến một trận, cũng không uổng ta chờ đợi rất nhiều năm.” Chương Cát Tường cười to, trường bào trên người dường như bị một lực lượng vô hình xé rách, lộ ra gân cốt vô cùng trắng kiện, một cỗ chiến ý ở trong không khí điên cuồng phát ra.

444. Chương 444 Chương Cát Tường (4)

Cảm giác này khiến Trương Dương khó hiểu, phải biết rằng đối phương là một tên đại Hán gian, tiếng xấu muôn đời, vậy mà có thể sinh ra loại cảm giác siêu nhiên thoát tục, kỳ quái vô cùng.

Tại sao một tên Hán gian lại có được tâm cảnh này?

Trương Dương biết rất rõ, để có thể bồi dưỡng được loại tâm cảnh này tâm phải tĩnh lặng rơi siêu xuất phạm tục, chuyên tâm tu luyện, hơn nữa lại không ham luyện quyền thế...

“Bồng!”

“Bồng!”

“Bồng!”

tựa như một tòa cự sơn. Năng lượng của Trương Dương cũng đã sớm đạt tới đỉnh để ngửa vạn nhất. Thấy Chương Cát Tường đánh tới thì thuận thế tung ra một chưởng, chân khí của hai người va chạm trên không chung tạo ra tiếng nổ liên tiếp, tựa như vô số bom đạn đang nổ, thân thể hai người đồng thời lui lại...

Một bước!

Hai bước!

Dừng! Sau khi thân thể dừng lại thì ánh mắt vẫn gắt gao nhìn về phía đối phương. Trong đầu đang điên cuồng tính toán vị trí cũng như khoảng cách mà đối phương lui về sau.

Rất cực, thân thể hai người đã nhanh chóng dừng được lại. Trong bóng đêm, hai người tựa như hai tòa cự sơn đứng sừng sững trong hoa viên.

Ba mét!

“Quả là anh hùng xuất thiếu niên!” Chương Cát Tường thở một hơi thật dài, rõ ràng hắn có thể nhận thấy mình lui về phía sau nhiều hơn đối phương ba mét. Ba mét này không phải là một khoảng cách lớn nhưng dưới tình huống hắn chủ động công kích mà lại lui về đằng sau hơn đối phương tận 3 mét thì có thể thấy rõ võ công hai người chênh lệch to lớn nhường nào.

Đương nhiên, Chương Cát Tường không ngờ tới là Trương Dương còn chưa sử dụng toàn lực. Hiện tại, Trương Dương căn bản không phải người mà Chương Cát Tường có thể đối kháng. Sau khi năng lượng tinh thể của bản thân đạt tới 80% đến khi bộc phát lực lượng thì cường giả bình thường không thể tưởng tượng nổi. Thử nghĩ, chỉ một lần vận công đã khiến cho cây cối trong phạm vi cả kilomet trở thành gỗ mục hết, thì năng lượng đã hấp thu này nhiều hay ít?

Trương Dương không hề lên tiếng, ánh mắt thâm thúy của hắn vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào Chương Cát Tường, tinh thần lực cường hắn tập chung vào cả phạm vi mấy trăm mét xung quanh Chương Cát Tường. Thắng lợi chỉ là chuyện sớm hay muộn với Trương Dương, hiện tại, Trương Dương càng muốn biết rõ bí mật của Chương Cát Tường.

Trong rừng cây im lặng đáng sợ.

“Người định hỏi gì sao?” Chương Cát Tường cười ảm đạm.

“Ta hy vọng người có thể cho ta biết, chúng ta có thể cam đoan sẽ không nói cho người ngoài biết”

“Ha ha, ta nói cho bọn người biết thì đã sao, người tin sao?”

“...” Trương Dương há miệng, đây là một vấn đề hán không thể trả lời.

“Tề tướng quân hi sinh cho tổ quốc đã gần một thế kỷ, trừ bỏ ta thì hết thấy đã tan thành mây khói. Trung Quốc đã trở lên lớn mạnh, ít nhất cũng sẽ không có quốc gia nào dám khinh thường. Rất nhiều chuyện vĩnh viễn không cần đáp án, trong lịch sử loài người, có bao nhiêu chuyện bị bao phủ dưới màn sương mù? Cá nhân ta thì có là gì... Ta tin rằng, Tề tướng quân ở dưới cửu tuyền đang chuẩn bị rượu ngon để đón chào Chương mỗ...”

Chương Cát Tường nhìn thoáng qua ánh trăng vàng vọt, kín đáo thở dài một tiếng, đúng lúc đó thân thể của hắn chậm rãi to lên, to lên... Đường như cả người hắn được bao trong một ngọn lửa màu xanh...

“Trương Dương, ta biết người. Ta chú ý người đã lâu, người hãy lo cho bản thân, nhớ rõ truyền thuyết xa xưa mà người Thái Lan kia nói tới”.

“Ồ?” Trương Dương nhìn thân thể đang phình to của Chương Cát Tường, cảm giác có điều không ổn, nhưng hắn vẫn không nhận thấy không ổn ở đâu.

“Truyền thuyết kia có căn cứ, trong lịch sử loài người mỗi khi tới lúc xảy ra đại nạn thì đều sinh ra nhiều cường giả, mà trong lớp cường giả lại sinh ra siêu cấp cường giả. Người, có lẽ chính là một siêu cấp cường giả...”

“Có căn cứ gì không?”

“Không có, hoàn toàn là trực giác, tốt rồi, cứ như vậy đi, trận chiến giữa ta và người đã tới lúc kết thúc...”

“Chậm đã...”

“Bồng!”

Trương Dương cảm thấy có gì đó không đúng, mới nói ra một tiếng ‘chậm’ thì ngọn lửa xanh bao quanh thân thể Chương Cát Tường bỗng nhiên mất đi kiểm soát, cả thân thể hắn bốc cháy bùng bùng trong ngọn lửa màu xanh đỏ, về mặt hắn vô cùng bình yên.

“Nói cho ta biết nguyên nhân!” Trương Dương bị ngọn lửa cực nóng kia bức lui mấy mét, phạm vi xung quanh Chương Cát Tường hơn 10 mét đều đã trở thành hỏa ngục, cỏ cây hóa tro bụi hết.

“Không có nguyên nhân, ta chỉ là một tên Hán gian mà thôi, Hán gian, Hán gian... ha ha...”

Bên trong ngọn lửa, Chương Cát Tường cười to, chòm râu cùng hàng lông mi dài trong nháy mắt bị ngọn lửa thiêu rụi, sau đó từ từ da thịt cũng biến thành đen, dần dần cả thân thể cao lớn đều hóa đen, rồi nhỏ dần đi...

M m t mảnh trời đêm bị ngọn lửa màu xanh chiếu rọi khiến nó như biến thành một mảnh đồng ruộng xanh tươi, lửa tắt thì thân thể cũng biến mất.

Trong không khí không hề có mùi thịt khét, ngược lại có mùi hương thơm ngát.

Thời gian như tạm dừng..

Bốn người Trương Dương ngơ ngác nhìn Chương Cát Tường hóa thành tro tàn, ngay cả xương cốt đều không còn. Điều này không hề giống như trong suy nghĩ ban đầu của bọn họ.

Không hề có sự khoái cảm của chém giết.

Không có sự vui sướng khi bức tử Hán gian.

Điều gì cũng không có, thứ lưu lại duy nhất chỉ là một màn sương mù trong lịch sử.

“Đây là một tên Hán gian sao? Trương Dương người thấy thế nào?” Tiểu Lý Tử đột nhiên hỏi.

“Không biết” Trương Dương lắc đầu nói “Không ai biết được đoạn chuyện xa xưa kia, nói vậy, Chương Cát Tường chính là người cuối cùng nắm giữ bí mật đó”

Trương Dương thở dài một tiếng. Trên thực tế, hẳn có rất nhiều giả thuyết, theo như thái độ và hành vi của Chương Cát Tường thì dường như Chương Cát Tường đang kiểm chế một số cường giả của những quốc gia xung quanh Trung Quốc, hơn nữa phát hiện ra không ít người có tiềm lực của đất nước.

Trương Dương có thể tin rằng, Chương Cát Tường dùng thuốc độc để đầu độc một vài đệ tử của hắn cùng các cường giả khác đều là do hắn biết tin Gan Bali đã chết. Đương nhiên, có lẽ cũng giống như Chương Cát Tường đã nói, hẳn biết được đại nạn của mình phủ xuống...

Tề tướng quân cùng Chương Cát Tường rốt cục có bí mật gì, điều này vĩnh viễn trở thành một bí ẩn.

Hiển nhiên, cảnh giới của Chương Cát Tường đã thoát khỏi hồng trần, không hề màng tới danh lợi. Bản thân hắn đã không muốn giải thích, biện bạch, cũng căn bản không muốn nhắc tới chuyện cũ. Hẳn đã đem tất cả bí mật cùng hắn vùi sâu dưới đất.

“Trương Dương, đây là cái gì?”

Lưu Bưu ngồi xổm xuống đúng chỗ Chương Cát Tường tự thiêu, dùng một cây gỗ nhỏ kê bới đồng tro tàn. Trương Dương cùng mọi người đi tới. Chỉ thấy bên trong đồng tro tàn có vật trông phần giống mã não, phần giống thủy tinh trong suốt, lại tỏa ra ánh sáng, dưới ánh trăng chiếu vào thì không khác gì ngọc hay kim cương...

“Xá lợi...”

“Là xá lợi tử!”

Nhìn mấy trăm, có khi cả ngàn đồng xá lợi, Trương Dương và Tiểu Lý Tử chấn động toàn thân.

Tại sao lại như vậy?

Xá lợi tử là do một người đạt thành viên mãn, trí tuệ vô cùng, hơn nữa lại do nguyên lực to lớn của bản thân mà có được, vô cùng hi hữu, quý giá. Giống như Phật đà sau khi niết bàn thì để lại sáu dấu xá lợi. Lúc ấy có tám quốc vương tranh giành xá lợi, mỗi người lấy được một phần, đem Phật xá lợi về quốc gia của họ, để vào trong bảo tháp cho dân chúng chiêm ngưỡng. Mặt khác, các cao tăng tu hành đắc đạo sau khi viên tịch cũng có thể sinh ra xá lợi. Nếu như thời cổ đại có Huệ Năng, cận đại có Hoàng Nhất, Thái Hư, Chương Gia, tất cả bọn họ đều lưu lại xá lợi.

Một tên Hán gian, cũng có xá lợi để lưu lại sao?

Hiển nhiên, không ai có thể trả lời vấn đề này. Bốn người lại hội hợp với 2 người dẫn đường của quân viễn chinh tng i núi Mandaley.

Dọc theo đường đi, bốn người không nói chuyện, không khí trở nên nặng nề, trong lòng mọi người đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Trương Dương, bây giờ nên làm thế nào?” Lưu Bưu đang cầm một chiếc túi, bên trong là 1200 viên xá lợi tử mà sau khi Chương Cát Tường tự thiêu để lại.

“Đưa cho tổng bộ quân viễn chinh” Trương Dương suy nghĩ một chút rồi nói.

“A... Bọn họ... bọn họ...” Lưu Bưu nhất thời há to mồm nhìn Trương Dương đang ngồi ở ghế lái phụ. Ngay cả A Trạch và Tiểu Lý Tử cũng cảm thấy khó hiểu nhìn Trương Dương. Phải biết rằng Chương Cát Tường là một tên đại phản đồ, nếu hắn đưa xá lợi tử cho hậu duệ quân viễn chinh thì có thể tưởng tượng được sẽ đem đến hậu quả gì.

“Chúng ta không nói tới việc hiện nay không thể xác định được Chương Cát Tường rốt cuộc có phải là Hán gian hay không, có lẽ là không phải. Ở bên trong hậu duệ của quân viễn chinh, khẳng định có người thờ phụng linh vị Tề tướng quân, đem xá lợi tử của Chương Cát Tường trở về tới bên cạnh linh vị Tề tướng quân, vô luận là Hán gian hay không đều phải cho hắn một công đạo...”

“Ừm, ý kiến rất hay. Nếu Chương Cát Tường không phải là Hán gian, như vậy để hắn và Tề tướng quân cùng được mọi người cung phụng, coi như đã làm an lòng hắn. Nếu hắn là một Hán gian thì dùng xá lợi tử của hắn để cung phụng Tề tướng quân, cũng coi như an ủi vong linh của Tề tướng quân trên trời.” Tiểu Lý Tử rất thông minh, lập tức hiểu rõ ý tưởng của Trương Dương.

“Đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Chúng ta cũng không nói đây là xá lợi tử mà sau khi Chương Cát Tường tự thiêu để lại, mà nói vì để trấn an linh hồn Tề tướng quân nên muốn dùng xá lợi tử của cao tăng để cúng tế ông ta”

“Hay, biện pháp hay! Nếu như vậy sao không dùng chiếc tử kia để đựng xá lợi tử, ta vẫn có cảm giác khi còn sống Chương Cát Tường có quan hệ rất lớn đến chiếc tử” Lưu Bưu nói.

“Ừm, cứ quyết định vậy đi, chuyện tình của Chương Cát Tường đừng để lộ ra ngoài, cứ nói là đã bị chúng ta giết chết” Trương Dương không muốn làm phức tạp vấn đề, vô luận Chương Cát Tường có phải là Hán gian hay không thì bọn họ đều không biết, tuy rằng đủ mọi biểu hiện cho thấy trên người Chương Cát Tường còn ẩn dấu rất nhiều bí mật, nhưng cũng có thể Chương Cát Tường chính là một tên Hán gian vì để đền bù sai lầm của mình mà làm ra các thủ đoạn kia...

Trương Dương cơ hồ có thể khẳng định, mấy năm nay Chương Cát Tường du lịch ở Myanmar, Thái Lan, Ấn Độ, thành lập một mạng lưới khổng lồ. Mà trước khi hẩn chết thì có đến hơn 10 người đã bị hẩn đầu độc chết, người có thể để Chương Cát Tường xuống tay đều là long, phượng trong loài người, tiền đồ vô hạn. Phần lớn số người này bị giết bằng thuốc độc, đây tuyệt đối là một tin tức tốt cho Trung Quốc.

Quả đúng như Trương Dương dự đoán, Chương Cát Tường dùng thuốc độc giết những kẻ kia đã gây ra đả kích rất lớn của quốc gia đó, hẩn cơ hồ đã dùng thuốc độc giết hết những người có khả năng trở thành cường giả. Lần đầu độc này lại thêm hành động lập sát của Trương Dương khiến mn rất nhiều quốc gia trong tương lai 100 năm không thể sinh ra nổi một cường giả, không thể nghi ngờ đây là một đả kích vô cùng nghiêm trọng.

Dựa theo kế hoạch đã định, Trương Dương đem xá lợi tử của Chương Cát Tường giao cho hai hậu duệ quân viễn chinh, sau đó lại chuyển một bức thư cho Khổng lão nhị, để bảo hẩn cách xử lý. Sau đó, bốn người Trương Dương trực tiếp đến Indonesia.

Đương nhiên, Trương Dương lại không ngờ đến việc phong thư này lại không thể đến được tay Khổng lão nhị mà lại đến tay mấy lão nhân. Bởi Khổng lão nhị đã muốn ra nước ngoài, hẩn bị tên người Mỹ kia lừa dối, đơn thương độc mã đi tới nước Mỹ tham gia hắc quyền, trước khi đi hẩn thề nếu không kiếm được 10 triệu đô sẽ không trở về.

Theo tính toán của Khổng lão nhị, khi có 10 triệu đô thì 8 triệu sẽ dùng để mua vũ khí cho quân viễn chinh, 2 triệu dùng để kiếm một cô vợ xinh đẹp, hưởng thụ cuộc sống có tiền...

Đương nhiên, Trương Dương cũng không biết, chờ khi hẩn biết được thì Khổng lão nhị đã bị người ở nước Mỹ đánh cho biến mất.

Mọi người đuổi tới Indonesia thì mất đi tin tức của Ngân Mị.

Theo như hành tung Ngân Mị lưu lại thì nơi cuối cùng Ngân Mị xuất hiện là sân bay quốc tế ở Jakarta. Bởi vì thời gian Trương Dương lưu lại Myanmar khá lâu nên căn bản không thể tính toán rõ thời gian chính xác Ngân Mị rời đi, hơn nữa, đây lại là một sân bay quốc tế, mỗi ngày chuyến bay đến và đi với mật độ dày đặc, căn bản không thể đoán được.

Bốn người cũng không vội, Trương Dương căn bản không hề cần lo lắng cho Ngân Mị. Hơn nữa, khả năng sinh tồn của Ngân Mị vô cùng mạnh, căn bản không cần Trương Dương lo lắng. Rất có thể lúc trước giám thị hai cường giả, lúc sau đã đang tầm nã.

Bốn người cưỡi ngựa xem hoa du lãm Jakarta, xem sự hấp dẫn tuyệt vời của Jakarta là những kiến trúc cổ của vương quốc Java xưa xen lẫn những ngôi nhà cao tầng hiện đại. Jakarta có tới 32 bảo tàng, nổi tiếng nhất là bảo tàng quốc gia - nơi lưu giữ mọi dấu tích của vùng đất từ khảo cổ cho đến di sản văn hóa tộc người Indonesia. Tháp Monas cao 137m được coi là biểu tượng của Jakarta. Nhà thờ Hồi giáo ở quảng trường Merdeka, bảo tàng dệt, phủ tổng thống, lăng tẩm Taman Mini rộng 300 ha là nơi lưu giữ của 250 di sản văn hóa, kiến trúc, nghệ thuật và ẩm thực của người Indonesia. Cho đến buổi tối thì bốn người quyết định sẽ rời đi vào ngày mai, nên tùy ý chọn một khách sạn ở qua đêm.

Đương nhiên, cũng không phải là nghỉ ngơi không, hiện tại, cách vài ngày Trương Dương lại lên mạng xem tin tức.

Hắn phải chú ý giá sắt thép. Trọng yếu nhất chính là muốn liên hệ với tiểu hòa thượng, nhưng tiểu hòa thượng dường như đã mất tích, không hề xuất hiện...

Mở máy tính.

Giá sắt thép dường như đã dừng xu thế tăng vọt, mà chậm lại rồi hạ xuống. Đây không phải là một hiện tượng tốt, điều này nói lên kim giáp hán tử kia đã chuẩn bị không sai biệt lắm.

Trương Dương cảm giác được nguy cơ ngày càng mãnh liệt.

Trên thực tế, mấy người A Trạch Tiểu Lý Tử và Lưu Bư cũng không hiểu tại sao Trương Dương lại tiêu tốn thời gian vào việc truy sát cường giả. Bọn họ không biết rằng, Trương Dương không hề nắm chắc chiến thắng kim giáp hán tử, hắn cần thông qua chiến đấu không ngừng để nâng cao thực lực của mình và đồng bạn.

Hiện tại, năng lượng tinh thể hóa của Trương Dương một lần nữa lại dừng lại, hắn phải tiếp tục đột phá, không ngừng đột phá. Trương Dương tin tưởng, 80% năng lượng tinh thể hóa căn bản không thể chiến thắng kim giáp hán tử. Trương Dương nhớ lại cảm giác hắn quan sát trận chiến giữa kim giáp hán tử và trung niên tóc dài chiến đấu tại dị không gian. Phương thức chiến đấu trên cả trăm kilomet đó khiến hắn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, đây không phải là lực lượng nhân loại có thể chống lại...

Tiểu hòa thượng vẫn không xuất hiện, cho dù Trương Dương có gọi thế nào cũng không hề có chút động tĩnh...

Ngược lại, lão nhân ở Somali có gửi tới đây một phong thư, nói việc làm ăn ở Somali rất phát đạt, bởi vì quân Mỹ tập kích hải tặc nhiều lần khiến cho chúng nổi giận mà đánh lại, lão nhân lợi dụng cơ hội này để đục nước béo cò, thế lực lớn mạnh rất nhanh, hiện giờ lão nhân đã khống chế tới 60% quyền lợi đàm phán tại Somali, nói cách khác cho dù lão nhân không bắt cóc tàu chở dầu thì chỉ cần thu lấy phí dụng trung gian cũng đã là một khoản khổng lồ. Phải biết rằng, bên trung gian còn ăn lợi nhiều hơn cả hải tặc. Cùng lúc ấy, hắn cũng gọi điện về trong nước, xí nghiệp Mao thị phát triển cực nhanh, thông qua sự chống đỡ của Trương Dương nên xí nghiệp Mao thị không chỉ phát triển trong lĩnh vực truyền thống mà đến các lĩnh vực khác cũng phát triển mạnh mẽ do được chính phủ chiếu cố.

Thế lực Dao ca cũng đã không ngừng mở rộng, điều khiến Trương Dương cảm thất bất ngờ là thế lực của Dao ca bành trướng không có dấu hiệu dừng lại, điều này khiến Trương Dương cảm thấy có điểm không ổn...

Bởi vì Mạch Phi đã chết, Đỗ Tuyết nắm toàn quyền sản nghiệp của gia tộc, mà Yakuza lại vô cùng trầm mặc, hết thảy đều có vẻ vô cùng im lặng.

Yakuza sao lại im lặng như vậy?

Tuy rằng Yakuza bởi vì việc chuyển nhà Vương Yến mà chịu đả kích của Yến gia trên toàn cầu, nhưng Trương Dương không tin một tổ chức xã hội đen tồn tại cả mấy trăm năm sau một lần đã kích mà tinh thần sa sút như vậy. Nếu thật vậy thì Yakuza đã không phải là một trong những tổ chức xã hội đen lớn nhất toàn cầu.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão!

Rất lâu, trước khi xảy ra cuồng phong thì sẽ là một khoảng lặng.

Chẳng lẽ Yakuza có âm mưu gì?

Khẳng định là có âm mưu, Yakuza tuy không thể chống lại gia tộc hùng mạnh của Vương Yến, nhưng khẳng định sẽ có biện pháp đối phó với Đỗ Tuyết, bọn họ sẽ không để một tài sản lớn tới cả trăm triệu nằm trong tay Đỗ Tuyết.

Căn cứ mà Mạch Phi lưu lại không đủ để ước thúc hành động của Yakuza.

Trương Dương ngây người ngồi trước máy tính, hắn có một dự cảm, rõ ràng nguy cơ đang bủa vây tứ phía, nhưng lại không thể làm gì. Hắn phát hiện, hắn thủy chung bị hãm trong trạng thái bị động, vô luận là đối phó với Yakuza của Nhật Bản hay sở nghiên cứu mật mã sinh mệnh NY ở Mỹ - tất cả đều bị rơi vào trạng thái bị động.

Ngoại trừ việc phá đám Kim giáp đại hán, thì Trương Dương không thể chủ động, mà muốn phá hoại cũng phải được tiểu hòa thượng cung cấp thông tin. Hiện tại tiểu hòa thượng lại căn bản không xuất hiện, nên có muốn nghĩ cách đối phó với kim giáp đại hán cũng không được....

Trương Dương đứng dậy!

Đi nước Mỹ!

Đi tìm người cải tạo ghen...

Ở nước Mỹ, có tổ chức hắc bang lớn nhất toàn cầu, nếu để Đào Ca tiến vào thế lực ngầm nước Mỹ thì không biết cảnh tượng lúc đó thế nào?

Nghĩ đến thanh đao sắc bén cùng cánh tay xuất quỷ nhập thần của Đào Ca, không hiểu sao, trên mặt Trương Dương lộ ra một nụ cười tàn nhẫn...

“Na Na sao?” – Mới rồi vẻ mặt Trương Dương đầy quỷ dị, nhưng lúc này lại tràn ngập ôn nhu, hắn gọi cho Na Na, nếu muốn đến nước Mỹ thì phải báo cho Na na, vì chức trách của nàng chính là truy tìm tổng bộ của người cải tạo ghen.

“Người là ai?”

Trái tim Trương Dương nhảy dựng lên, bên trong điện thoại vang lên giọng đàn ông xa lạ.

“Người là ai?” Trương Dương nhanh chóng khống chế bản thân. Một người đàn ông nghe điện thoại của Na Na – điều này khiến hắn vô cùng khó chịu.

“Xin lỗi, tiên sinh, ta đang hỏi ngài, ngài là ai?” Giọng nói đàn ông bên kia rất vững vàng, không có chút tình cảm.

“Na Na đâu?”

“Cô ấy không tiện nghe máy, nếu có chuyện, ta có thể truyền đạt, ngài là ai?”

“Tại sao lại không tiện?” Ánh mắt Trương Dương trở lên sắc bén.

“Ta không có nghĩa vụ phải nói cho ngài biết” Đối phương vẫn duy trì tiết tấu giọng nói không nhanh không chậm.

“Đang ở đâu?”

“Nước Mỹ!”

“!” một tiếng nổ mạnh vang lên, điện thoại đã bị vỡ thành vô số mảnh nhỏ, ánh mắt Trương Dương lóe ra kim mang, khiến người khác kinh tâm.

“Rầm!” – một tiếng vang thật lớn, cửa phòng đã bị phá, A Trạch Lưu Bưu cùng Tiểu Lý Tử tiến vào. Hiển nhiên bọn họ nghe thấy tiếng nổ của điện thoại di động.

“Xảy ra chuyện gì?” Lưu Bưu nhìn đồng linh kiện nằm ngổn ngang trên mặt đất.

“Đi nước Mỹ!”

“Khi nào đi?”

“Ngay bây giờ!”

Tại bên trong một căn phòng, có một người trung niên cầm điện thoại di động trong tay khẽ mỉm cười.

“Tính nóng quá, ta lại không có ở nước Mỹ, ta nói là Na Na ở nước Mỹ....

445. Chương 445 Thuyền Nhập Cư Trái Phép.

Chuyến đi Mỹ này Trương Dương không cho bọn A Trạch Lưu Bưu và Tiểu Lý Tử đi theo.

Đầu tiên là do Trương Dương hiện tại chưa có mục tiêu cụ thể, cả 4 người kéo nhau đi là không có ý nghĩa. Hơn nữa Trương Dương rất lo cho sự an toàn của Đỗ Tuyết.

Kỳ thực không riêng gì Đỗ Tuyết mà sự an toàn của Tiêu Di Nhiên và cha mẹ Trương Dương đều cần phải lo, họ có thể gặp phải nguy hiểm nên cần có 3 người bọn họ ở lại, Trương Dương sẽ cảm thấy an tâm hơn.

Điều khiến Trương Dương không tưởng được đó là lúc bọn họ hoạt động ở Myanmar và Indonesia lại không hề khiến cho các thế lực ở đây chú ý. Nhưng lúc bọn Lưu Bưu rời Indonesia về nước, còn lại mình hẳn liền tiếp cận tới một tổ chức ở Indonesia.

Lý do vô cùng đơn giản bởi vì Trương Dương đến Indonesia không thông qua visa bình thường. Mặc dù bọn họ có hộ chiếu thương nghiệp của Mỹ, nhưng lúc rời Indonesia đi vẫn gặp chút phiền toái, phải bổ sung một số giấy tờ và thủ tục chứng nhận phiền phức. Đương nhiên Trương Dương do lười biếng, cuối cùng đành thông qua thực lực của đám hậu duệ quân viễn chinh ở Indonesia, cuối cùng vất vả lắm tiếp xúc được với một thế lực ngầm ở Indonesia.

Đây là một tổ chức xã hội đen nhỏ lẻ, chủ yếu là buôn lậu, nhập cư trái phép và buôn bán phụ nữ cùng với việc bảo kê và cung cấp hộ chiếu giả.

Mặc dù tổ chức này nhỏ, nhưng hiệu suất làm việc vô cùng cao. Chỉ là 1 ngày rưỡi, bọn họ đã giúp Trương Dương liên hệ với một con tàu hàng viễn dương. Hơn nữa lại còn hứa hẹn sẽ được hưởng sự phục vụ loại 1, sẽ có rượu ngon đồ ngon, có thể hưởng thụ gió biển mát mẻ, hưởng thụ ánh nắng ấm áp... Tóm lại cuộc nhập cư trái phép này qua miệng đám xã hội đen đã trở thành một chuyến du lịch Thái Bình Dương đầy thú vị!

Nghe nói là phải đi tàu viễn dương, Trương Dương đang khần cấp đương nhiên không đồng ý. Nhưng qua lời mê hoặc của bọn họ, Trương Dương cũng đành xuôi theo. Mặc dù thời gian có lâu một chút, nhưng hẳn có thể tranh thủ tu luyện ‘Tiên đạo mạn mạn’. Nhiều lần kinh nghiệm đã cho hẳn biết, ở trong vũ trụ hoặc trên biển rộng nếu tu luyện ‘Tiên đạo mạn mạn’ sẽ có hiệu quả tốt hơn rất nhiều so với trên đất liền.

Trời tối, Trương Dương an vị trên một con thuyền đánh cá đến vùng biển quốc tế, rồi lên một tàu hàng viễn dương. Điều làm Trương Dương bất ngờ là mấy người Indonesia kia lập tức quay về, căn bản không hề đi theo bảo hộ như lời ‘quảng cáo’ ban đầu.

Trương Dương có cảm giác giống như là lén lút lên lên tàu vậy.

Đây là một chiếc tàu hàng đi đến San Francisco ở Mỹ. Tàu này đựng đầy hàng chất như núi, nhưng trong đó có 2 thùng hàng là rỗng. Thông qua mấy thùng đựng hàng bên ngoài là lối vào bên trong.

Hiện tại Trương Dương đang ngồi xổm trên một cái thùng đựng hàng, xung quanh là một núi thùng hàng. Trong thùng hàng nồng nặc một mùi hôi không thể nào hình dung được, làm người ta thấy buồn nôn. Khác xa so với lời tên môi giới ban đầu ‘quảng cáo’. Nhưng giờ đã lên tàu rồi nên Trương Dương cũng chẳng thêm so đo.

Đương nhiên, nguyên nhân chính vẫn là Trương Dương muốn xem thử con đường nhập cư trái phép của tổ chức tội phạm ở Indonesia như thế nào. Quen thuộc được những ‘dòng chảy ngầm’ này sau này sẽ giúp đỡ rất nhiều trong việc khống chế con đường này.

Rõ ràng kiểu làm ăn cho nhập cư trái phép này không chỉ là mối kiếm lời của tội phạm ở Indonesia mà còn của nhiều quốc gia khác. Bởi vì bên cạnh hẳn đang có nhiều người, có cả Trung Quốc, có người Myanmar, có cả Indonesia. Mà trong đó người Indonesia là nhiều nhất. Trong đó các cô gái trẻ là nhiều nhất..

Trương Dương tính toán qua loa một chút. Ở chỗ đóng thùng hàng như khu cách ly này chen chúc đến gần 400 người. Không có toilet. Ở một góc có bồn chứa nước tiểu. Bất kể là người phú quý hay kẻ nghèo hèn cũng đều ‘giải quyết’ cùng chỗ đống đ. Trong không khí tràn ngập mùi hôi thối chính là xuất phát từ cái bồn nhựa lớn đó.

Ở bên cạnh cách bồn cầu không xa là một cánh cửa nhỏ. Đó là lối đi thông vào một thùng hàng. Cánh cửa đang mở rộng, có thể nhìn thấy một thùng hàng khác bên trong lúc sáng lúc tối mở ảo. Tuy rằng gần trong gang tấc, nhưng lại tựa như 2 thế giới khác nhau, không hề xâm phạm...

Điều duy nhất an ủi Trương Dương chính là trên mặt thùng hàng này còn có một ống thông gió lớn. Có thể cảm giác được sự mát mẻ của làn gió biển ulla vào. Mặc dù rất nhẹ nhưng cũng đủ cho đám người bên trong hít thở. Điều này làm cho Trương Dương thở phào một hơi nhẹ nhõm. Rõ ràng việc tivi thường xuyên đưa tin những người nhập cư trái phép chết vì ngạt thở đã khiến cho các tổ chức nhập cư trái phép e ngại.

Ở trên phía đỉnh bên trong thùng hàng có một bóng đèn pin, tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Trương Dương sau khi thích ứng với việc ở trong thùng hàng, không ngờ lại cảm giác được bóng đèn này sáng vô cùng.

Cái bóng đèn này chính là ‘ánh nắng Hawaii ấm áp’ sao?

Bồn nước tiểu kia chính là ‘biển rộng lồng lộng gió mát’ hay sao?

Trương Dương cười khổ một tiếng nhìn thoáng qua bồn nước tiểu ở góc, âm thầm cảm thấy may mắn vì bọn Lưu Bư không đi cùng. Mấy tên đó mà biết bị lừa như thế này, có khi phóng hỏa đốt tàu cũng nên...

Nhìn những khuôn mặt đầy háo hức kia, Trương Dương thở dài. Rõ ràng những người này đang chìm trong giấc mộng đào vàng đổi đời.

Tất cả vô cùng yên tĩnh.

Sự yên tĩnh này cũng bởi vì Trương Dương và một đám người Indonesia gia nhập mà tạo nên. Rất nhanh, mọi ánh mắt đều tập trung lên người Trương Dương. Bên trong thùng hàng mọi người bắt đầu chậm rãi nói chuyện. Mặc dù đã phải hạ thấp giọng, cổ thì thảo nhưng do chỗ này quá chật chội nên vẫn có cảm giác như là hơi hỗn loạn.

“Anh là người Trung Quốc sao?” Một cô gái ước chừng tầm 18, 19 tuổi nhẹ nhàng chạm tay vào khuỷu tay của Trương Dương. Cô gái này là người Indonesia, cùng lên tàu chở dầu với Trương Dương.

“Ừ!” Trương Dương gật gật đầu. Biết hẳn là người Trung Quốc cũng không có gì lạ, vì khi hẳn nói chuyện với tên môi giới kia toàn dùng tiếng Trung. Mặc dù trí nhớ của hẳn có thể có phần nghe hiểu được tiếng Indonesia, nhưng bảo hẳn mở miệng nói ra vẫn rất khó khăn.

Chẳng qua, Trương Dương cũng có chút tò mò. Cô gái này nói tiếng phổ thông tương đối lưu loát. Nếu không phải đã từng nghe cô nói tiếng Indonesia, hẳn có khi còn hoài nghi cô là người Trung Quốc.

“Tôi đã ở Trung Quốc hơn nửa năm...” Về mặt cô gái lộ vẻ đắc ý, trên mặt lộ ra vẻ ngây thơ thuần chất của một đứa trẻ.

“Đừng nói nữa” Một người Indonesia trẻ tuổi cắt ngang lời cô gái. Giọng nói rất trầm, khiến cho người ta có cảm giác uy hiếp. Cô gái lập tức ngậm miệng, bướng bỉnh trừng mắt nhìn Trương Dương. Động tác này khiến cho Trương Dương đâm ra nghi ngờ cô bé này có khi còn trẻ con hơn tuổi thực.

Đó là một người trung niên Indonesia tầm khoảng 30 tuổi, thấp bé nhưng không gầy yếu. Khuôn mặt ngăm đen lộ ra gân xanh, cảm giác tràn ngập lực lượng bạo phát vậy. Ở bên cạnh ông ta còn có một thanh niên trẻ tầm 20 tuổi, vẻ mặt trầm mặc, đang cầm một con dao nhỏ để cắt móng tay. Nhìn thanh niên này, Trương Dương không khỏi nghĩ đến A Trạch. Thanh niên này vô cùng giống A Trạch, hơn nữa tay cũng không rời dao.

Lúc ở trên thuyền đánh cá, Trương Dương đã chú ý đến hai người này. Bọn họ cùng đi lên có hơn 10 người, trừ 2 người này là đàn ông, còn lại đều là các cô gái trẻ, hơn nữa cũng đều thuộc loại có nhan sắc.

Ngồi ở bên người Trương Dương đều là mấy cô gái Indonesia khi này cùng lên tàu. Đám bọn họ có vẻ rất im lặng, mà hai người Indonesia dường như cũng không muốn cùng người khác trao đổi gì cả. Thỉnh thoảng lại lấy cái bầu rượu tự chế bên hông đưa lên uống một ngụm, khiến cho không khí vốn tràn đầy mùi hôi giờ lại trộn thêm một loại mùi nữa...

“Tránh ra!” Một tên trẻ tuổi lưng đeo thắt lưng da, mặc quần bò, ngực phanh trần từ xa xa đứng lên, đi đến bên Trương Dương. Tên này hai hàng lông mày thô rậm, mắt lộ hung quang vô cùng mãnh liệt. Nếu như tránh không kịp chắc chắn sẽ ăn một đá. Đám người dường như cũng rất e ngại hẳn, chỉ sợ tránh không kịp. Tất cả giống như tránh ôn thần vậy, lập tức đã tạo thành một lối đi đến.

“Tránh ra!” Tên trẻ tuổi đi đến trước 2 người Indonesia.

2 người Indonesia liếc nhìn nhau không lên tiếng, nhưng thân thể vẫn không hề nhúc nhích.

“Tao nói lại lần nữa, tránh ra!” Tên trẻ tuổi nhe răng cười, hai khối cơ ngực nhảy lên, cả người tràn ngập hơi thở nguy hiểm mà chỉ dã thú mới có.

Đột nhiên không khí bên trong thùng hàng trở nên vô cùng khẩn trương. Mọi ánh mắt đều tập trung về phía thanh niên này và 2 người Indonesia.

2 người Indonesia lại một lần nữa nhìn nhau.

Trầm mặc!

Rốt cuộc người Indonesia lớn tuổi hơn một chút cũng dịch chuyển, tạo thành một lối đi.

“Ha ha, đừng tưởng rằng không sợ Mỹ thì không có nghĩa là không cần sợ Trung Quốc. Bất kể ở chỗ nào người Trung Quốc chúng tao cũng có thể nuốt gọn đám Indonesia nhỏ bé các ngươi...Nhóc con, nhìn cái gì? Lấy con dao gọt hoa quả của mày dọa đại gia sao? Dao của mày dùng để giết gà cũng không tẹ lắm đâu...” Tên trẻ tuổi giờ ngón tay giữa lên với thanh niên người Indonesia, vẻ mặt kiêu ngạo. Hai người Indonesia vẻ mặt hờ hững, cũng không thèm để ý đến hắn.

“Ngươi là người Trung Quốc?”

Tên trẻ tuổi kia đặt mông ngồi chồm hồm xuống cạnh Trương Dương, xô cô gái trẻ qua một bên. Vẻ mặt hắn vô cùng nhiệt tình, vẻ kiêu ngạo ương ngạnh kia đã biến mất không dấu tích.

“Ừm!” Trương Dương thu hồi ánh mắt. Trên thực tế, hắn luôn quát sát ở phía trên lầu, rõ ràng trên lầu chỉ có ¼ diện tích là để chứa hàng nhưng chỗ đó lại rất ít người. Lúc tên trẻ tuổi này tiến lên, có người vẫn quan sát từ phía trên song sắt.

Chẳng lẽ trong thùng đựng hàng này còn có cái gì lạ?

Đáng tiếc, Trương Dương không có thời gian tự hỏi. Tên trẻ tuổi kia đã bám sát bên hắn dai như đĩa vậy.

“Ngươi là người ở đâu vậy?” Tên này quả thực rất hưng phấn.

“Người Hồ Nam” Trương Dương có chút không yên lòng, hắn lên tàu là muốn tìm chỗ tốt để luyện công. Không ngờ hắn lại phải chui rúc vào trong mg khi cái thùng hàng thể này.

“Ha ha, người Hồ Nam à. Đó là một chỗ tốt. Cả đời ta muốn đi nhất chính là chỗ đó” Tên trẻ tuổi cười to không hề ngại gì.

“Vì sao?” Trương Dương sững sốt.

“Ta thích lão Mao. Ta là fan của hắn, hắn là thần tượng của ta. Ta thích nhất nhìn bút tự của hắn, còn có những câu thơ khí thôn sơn hà của hắn...”

“Ồ...”

Trương Dương cảm giác có chút quái dị. Một tên lưu manh lại có thể sùng bái Mao Trạch Đông, hơn nữa còn thích thơ của Mao Trạch Đông cùng với bút tự của lão, quả là quái dị...

Tên trẻ tuổi này thực sự lắm mồm, nói đủ chuyện trên trời dưới đất.

Dần dần, Trương Dương đối với tên trẻ tuổi này cảm thấy có chút hứng thú và hảo cảm.

“Ta, Trương Dương. Còn ngươi, tên gì?” Trương Dương hỏi.

“Họ Tô, tên Đại Phong. Người Đông Bắc”

“Tên rất hay.” Trương Dương cười cười.

“Ừ, ta cũng cho rằng là tên rất hay, gió to xua mây tan... Rất mạnh mẽ, đầy nhiệt huyết!” Tên trẻ tuổi cười đắc ý nói. “Ngươi đi Mỹ làm thuê?”

Trương Dương có điểm thích tên trẻ tuổi nhiệt tình này. Hiện tại đi chung đường quả là tịch mịch, có một đồng hương nói chuyện giải buồn cũng không tồi.

“Làm thuê cái rắm gì. Ta không bao giờ phải làm thuê cho Mỹ. Ta bắt người Mỹ làm việc cho ta thì có”
Tên trẻ tuổi tùy tiện nói.

“Ặc ặc...”

“Người không tin?”

“Ta nói cho người biết, ta là lưu manh có tiềm lực và có tương lai nhất khu phố người Hoa đây. Lúc ta 16 tuổi đã giết chết một tên cảnh sát da đen ngay tại khu phố người Hoa. Lần này ta trở lại khu phố người Hoa, nhất định phải giúp Đại Quyền Bang thống nhất thế lực ở đây, đuổi hết đám Mafia Mỹ, đám Yakuza ...toàn bộ đuổi hết..” Tên trẻ tuổi liếc nhìn 2 người Indonesia bên cạnh vẻ coi thường, dường như là nhìn 2 con chó vậy. Chẳng qua 2 người Indonesia căn bản xem hắn như không tồn tại, vẫn nhắm mắt dưỡng thần.

Có lẽ, người Indonesia căn bản là nghe không hiểu tiếng Trung Quốc.....

“Người muốn thống nhất xã hội đen ở Mỹ?” Trương Dương trêu chọc nói.

“À à... khụ khụ...Thống nhất khu vực Đại Quyền Bang kia là đủ rồi. Dù sao cũng phải để cho đám lưu manh của chủ nghĩa tư bản kia kiếm tí cơm ăn chứ...” Tên trẻ tuổi mặt dày thế mà vẫn phải đỏ bừng.

“Chí lớn!” Trương Dương giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt bội phục. Hắn gần như đã khẳng định, đây là một con gà mờ ầm ầm mới ra xã hội.

“Đâu có đâu có” Tên trẻ tuổi căn bản không nhận ra được ý trêu chọc của Trương Dương, đặc ý vô cùng nói.

“Người biết về Đại Quyền Bang hả?” Trương Dương nói. Đại Quyền Bang thật ra không phải bang phái người Hoa sớm nhất. Trên thực tế, bang phái người Hoa đầu tiên là người Hoa sinh ra tại Mỹ, chứ không phải người Trung Quốc chân chính....

“Ừm?” Trương Dương nghĩ tên trẻ tuổi này quả là có chút thú vị.

“Trong hồ sơ cảnh sát, bang hội Hoa kiều xuất hiện sớm nhất từ những năm 70 của thế kỷ 20 ở phố người Hoa là ABC – (American Born Chinese – Người Hoa sinh ra tại Mỹ) . Tổ chức ABC này đã chiến tranh với Mafia những 3 năm, khiến một băng xã hội đen lớn nhất lúc đó là gia tộc Gan Binuo mất đi 37 nhân tài đắc lực. Cục điều tra Liên Bang #8226 tiến hành nghe trộm ghi âm thủ lĩnh của gia tộc Gan Binuo thấy được vị Boss già này cho rằng đã không còn cách khổng chế khu phố người Hoa nữa, không bằng buông tha cho. Cứ như vậy, ABC đã giải phóng được phố người Hoa. Và cũng nhờ vậy đạt được danh dự và sự tôn trọng trên xã hội...”

“Ừm, rất tốt, nói tiếp đi” Trương Dương gật đầu. Hắn phải điều chỉnh cảm xúc diễn thuyết của tên này, thỉnh thoảng phải cổ vũ để đem lại hiệu quả khích lệ. Từ góc độ tâm lý mà xem, người trưởng thành đều vẫn có bản chất trẻ thơ sâu bên trong, chẳng qua khác biệt là người trưởng thành biết kiềm chế hơn nhiều so với trẻ con mà thôi.

“Haizz, đáng tiếc chính là họ cuối cùng vẫn không phải là người Trung Quốc thuần túy. Sau khi mất đi kẻ địch chung, nội bộ của ABC bắt đầu lục đục. Nội chiến kéo dài hơn 10 năm, mãi đến năm 1985 cảnh sát Mỹ mới thành công nằm vùng và bắt giam toàn bộ thủ lĩnh. Lúc này khu phố người Hoa mới khôi phục lại sự thanh bình. Nhưng hòa bình chỉ ngắn ngủi, xung đột mới là chủ đề vĩnh viễn, mang lại cơ hội quật khởi cho một bang hội Hoa kiều khác là Đại Quyền Bang... Lúc ấy Đại Quyền Bang đã liên quan đến việc nhập cư trái phép và tội phạm công nghệ cao, tìm ra con đường kiếm tiền mới cho khu phố người Hoa”

“Đại Quyền Bang chính là một băng xã hội đen sơ cấp, tổ chức kết cấu không nghiêm mật. Thành viên thì phần nhiều bối cảnh là binh lính. Đại Quyền Bang sớm thành danh ở HồngKong, sau đó theo làn sóng dân nội địa di dân mà lan tới các chiến trường ở Bắc Mỹ và Australia...”

“Đầu những năm 80, Đại Quyền Bang được trang bị tiêu chuẩn là súng Black Star 54. Mặc dù cự ly kém, chỉ có thể bắn khoảng 25m, độ giật lên đến 20 cm, nhiều khi ngấm vào cổ họng nhưng giật bắn vào cổ tay là chuyện thường. Dù vậy do nó có lực xuyên thấu cực mạnh, cực kỳ thích hợp với xã hội đen cận chiến. Lúc đấy cảnh sát HồngKong tuy có áo chống đạn nhưng gặp Black Star 54 tuyệt đối là gặp khắc tinh, vì vậy cảnh sát HồngKong có kinh nghiệm, cứ thấy Black Star là quay đầu mà chạy, ha ha...”

“Còn bây giờ?”

“Bây giờ...Ta sau khi giết người, trốn về nước sau 2 năm giờ cũng không nắm rõ tình hình cụ thể. Nhưng nghe nói hình như hiện tại Đại Quyển Bang đang thực sự hỗn loạn, haizzz....” Tô Đại Phong thở dài một tiếng.

Trương Dương mỉm cười không nói, hẳn từ những lời này đã nhìn ra được tên thanh niên này thực tế chỉ là một thằng lưu manh trên phố người Hoa mà thôi. Nếu thật sự là một nhân vật quan trọng, cho dù có rời đi nhưng cũng không thể không biết tình huống hiện tại của Đại Quyển Bang được.

“Người biết võ công chứ?” Tô Đại Phong đột nhiên vẻ mặt thần bí, nhỏ giọng hỏi.

“Võ công.....”

Trương Dương không khỏi cả kinh, chẳng lẽ mình lộ ra sơ hở?

“Kiểu như quyền anh, hay tán thủ mấy loại đó...” Tô Đại Phong thấy vẻ cả kinh của Trương Dương, không khỏi có chút thất vọng.

“Không” Trương Dương lắc lắc đầu. Hẳn quả thực đâu có biết quyền anh với tán thủ.

“Haizz, xem ra ta một người lực mỏng rồi...” Tô Đại Phong có chút buồn bực, một quyền nện vào tấm thép của thùng đựng hàng sau lưng, phát ra một tiếng thật lớn. Mọi người bên trong đều đưa mắt lại nhìn, thấy không có chuyện gì lại tiếp tục thì thầm nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Có việc gì sao? Trương Dương hỏi.

“Không có gì. Yên tâm đi, đến lúc đó, còn vài người Trung Quốc nữa, ta sẽ để chúng biết người của Đại Quyển Bang không dễ chọc, hừ!” Tô Đại Phong cười lạnh.

“Có việc gì sao? Cứ nói, có thể ta sẽ giúp được người” Trương Dương nói.

“Thực ra cũng không có gì. Nếu trên người người không có tiền thì không sao, nhưng nếu có tiền sẽ phiền toái đấy. Nhóm ở trên lầu là một bọn, chúng thường xuyên ở trong đoàn nhập cư trái phép cướp đoạt tiền của, thậm chí còn gian dâm phụ nữ. Nếu chúng ta đông người, bọn họ sẽ không dám làm càn. Nếu chúng ta ít người thì sẽ có phiền toái lớn. Trước khi người tới đây ta đã hỏi qua, trong đám nhập cư trái phép ngoài ta và người còn có 2 đầu bếp và ba tên nữa, còn lại đều là phụ nữ...”

“Coong!”

“Coong!” Trong lúc Tô Đại Phong đang nói với Trương Dương, một nam nhân cao to như một cái tháp sắt cưỡi trần đi từ trên lầu xuống, tay cầm theo một cái cờ lê lớn màu đen, không ngừng gõ lên cầu thang sắt, phát ra tiếng kim loại va chạm kinh khủng.

Lập tức sự sợ hãi lan tràn bên trong thùng hàng. Thấy đại hán kia chậm rãi đi xuống, nhiều cô gái đã hoảng sợ phát run.

Trong những tiếng “Coong” liên tục, tên đại hán ngực bụng đầy lông lá kia đi xuống. Hẳn đầu tiên là nhìn đám phụ nữ Indonesia sau đó lắc lắc đầu. Tiếp đó thân thể to lớn của hắn bắt đầu đi lại giữa đám người...

Trong không khí tràn ngập một áp lực vô hình, bên trong thùng hàng im lặng như tờ. Mọi người đều nhìn lên tên nam nhân trắng kiện kia, ánh mắt không dám đối diện với mắt hắn.

Rốt cục đại hán kia đi đến trước mặt một đôi vợ chồng trẻ tuổi.

“Người!” Đại hán chỉ ngón tay, chỉ vào trên người cô gái xinh đẹp kia. Đây là một cô gái đang hoảng, ăn mặc vô cùng kín đáo, làn da trắng nõn, mắt ngọc mây ngài. Còn nam nhân bên người nàng đeo kính, có vẻ là văn sĩ.

Tên đại hán kia nói tiếng Anh, nghe không ra là người nước nào. Nhưng từ làn da ngăm đen và dáng người trắng kiện của hắn, Trương Dương phán đoán đây là một người Ấn Độ. Khứu giác mãnh liệt của hắn thậm chí còn ngửi thấy mùi cà ri trên người tên này.

“Không...” Cô gái kia cả người run lên, vẻ mặt sợ hãi ôm chặt lấy người đàn ông bên cạnh. Còn người này cũng vẻ mặt sợ hãi ôm lấy cô.

“Người!”

Đại hán lại nói một chữ, đôi mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào nam nhân đeo kính kia. Cờ lê trong tay phải không ngừng nện ở lòng bàn tay trái, phát ra tiếng “bịch, bịch” tràn đầy uy hiếp.

Im lặng đến mức nghẹt thở.

Đột nhiên nam nhân đeo kính kia đẩy mạnh cô gái ra, mạnh đến nỗi cô gái không kịp đề phòng bỗng bị đẩy bắn ra cả mét, ngã vào trong đám người.

“...” Cô gái vội vàng ngồi xuống, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nam nhân đeo kính.

“Anh không bảo vệ được em” Người đàn ông đeo kính vẻ mặt trắng xanh, nói theo kiểu rất Indonesia.

Cô gái mặt bỗng xám như tro tàn, thân thể yếu đuối không ngừng run rẩy, đôi mắt trở nên ảm đạm vô thần. Dưới ánh mắt của mọi người, cô dùng sức cổ đứng dậy rồi lại lảo đảo ngã xuống, lắc lư đi về phía trên lầu. Còn tên đại hán kia vẻ mặt đắc ý tay cầm cờ lê đi theo sát cô gái. Bàn tay to của hắn không ngừng xoa nắn bộ môn đầy đặn của cô gái.

Một cỗ sát khí tràn ngập không trung.

Ánh mắt Trương Dương dừng lại ở người Indonesia trẻ tuổi tay cầm dao gọt hoa quả. Người này đã cắt hết móng tay, nhưng Trương Dương có thể nhìn thấy rõ gân xanh đang nhô ra trên mu bàn tay người trẻ tuổi đó

446. Chương 446: Container Phong Vân

Mọi người trong container đều ném những ánh mắt khinh bỉ về phía gã trẻ tuổi kia, một số phụ nữ còn có vẻ phẫn nộ, dường như muốn đem con chó bốn mắt này đốt thành tro. Mà gã trẻ tuổi kia dường như cũng cảm giác được ánh mắt phẫn nộ của mọi người xung quanh nên cúi đầu nhìn xuống dưới chân mình, vẻ mặt dờ dẩn. Trương Dương thở dài, tình yêu trước sự uy hiếp của cường quyền cùng sự lựa chọn sống – chết trở nên yếu ớt nhường nào.

Trên thực tế, Trương Dương cũng đồng tình với người này. Dưới tình huống như vậy nếu có kiên trì cũng không thể thay đổi vận mệnh, chẳng qua gã đeo kính cũng không nên đem cô gái đẩy ra. Trương Dương tin rằng điều khiến cô ta đau đớn nhất chính là cái đẩy của gã. Thậm chí Trương Dương còn tin tưởng, nếu gã đeo kính gặp phải nguy hiểm thì cô gái có thể nguyện ý dùng thân mình để đổi mạng cho gã...

Ánh mắt mọi người dời khỏi tên bốn mắt, gã người Ấn Độ kia đã đi tới gần cầu thang, phía dưới chính là chỗ hai người Indonesia ngồi.

Trên thực tế, ngoại trừ vị trí của Trương Dương cùng hai gã người Indonesia này là tốt nhất, cách chỗ chiếc ghế nhựa xa nhất, lại ở gần cửa thông gió rất gần. Nhưng từ khi nhóm người Trương Dương tiến vào thì điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị chính là cứ nhiên không ai ngồi ở vị trí đó. Hiện tại, rốt cục Trương Dương đã hiểu rõ, hiển nhiên mọi người không muốn đến gần bậc cầu thang, thì đây là một khu vực vô cùng nguy hiểm...

Sát khí nặng nề!

Trương Dương cảm giác được người thanh niên Indonesia kia đang tỏa sát khí dào dạt, trông hắn ta như một thanh bào đao tuốt vỏ.

Trương Dương chăm chú nhìn vào thanh đao nhỏ hắn cầm trong tay, tốc độ của hắn cũng thật nhanh. Đáng tiếc, Trương Dương đã thất vọng, bởi vì người Indonesia hơn 30 tuổi kia một tay nắm chặt chuôi đao, một tay kia nắm chặt tay người thanh niên khiến hắn không thể động đậy.

Người thanh niên phẫn nộ trừng mắt nhìn trung niên, trong ánh mắt như bốc lửa.

Người trung niên Indonesia như không nhìn thấy vẻ phẫn nộ của chàng trai, vẫn không hề lên tiếng. Ánh mắt bốc lửa của thanh niên hướng về phía phòng trong, đồng tử như co rút lại.

Chỉ thấy ở bên lan can lầu trên có một đại hán mặc quần bò cắt ngắn đang dựa tại đó, cứ nhiên để lộ một loạt các thanh đao sáng như tuyết. Vừa thấy đã biết là phi đao, vì thân đao hình giọt nước không hề giống với chủy thủ, quan trọng nhất là phía đuôi cây đao có một dải tơ đỏ.

Đại hán tựa trên song sắt lan can, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, gắt gao nhìn về phía người thanh niên. Một bàn tay của hắn thả lỏng, loáng thoáng có thấy một thanh phi đao...

“!”

Ngay lúc người thanh niên nhìn về phía đại hán trên lầu thì đột nhiên hô lên một tiếng. May là hắn tránh nhanh, nhưng thanh phi đao của người Ấn Độ kia vẫn sượt qua đầu hắn, lập tức máu tươi chảy ra.

“He he...” Người Ấn Độ nhìn về phía thanh niên, cười đầy quái dị.

“Người...” Ánh mắt thanh niên bắn ra một sự hung mãnh của dã thú, liền đứng dậy. Đáng tiếc, tay của hắn lại bị người trung niên Indo kéo lại, cả người lại ngồi phịch xuống đất.

“Thúc!” Trên trán thanh niên tràn đầy máu tươi, vẻ mặt hung ác nhìn về phía trung niên người Indo, nhưng trung niên vẫn không lên tiếng, vẻ mặt kiên định lắc đầu. Cánh tay cơ bắp cuộn cuộn vẫn giữ chặt lấy tay thanh niên không buông.

Người thanh niên chỉ có thể ngồi dưới đất, cũng không để ý đến máu trên trán, cúi đầu trầm mặc không nói. Thanh đao gọt hoa quả sắc bén của xuống dưới sàn tạo lên tiếng ma sát rợn người. Thanh niên đang phát tiết giận dữ của mình.

Người Ấn Độ nhếch miệng cười to vài tiếng, kéo theo thiếu phụ xinh đẹp kia lên lầu.

“Ai, đây là người thứ sáu” Tô Đại Phong thở dài một tiếng.

“Tại sao không ai phản kháng?” Trương Dương cố nén tâm lý bạo ngược trong lòng, cố hít thở một hơi dài rồi hỏi.

“Phản kháng? Phản kháng thế nào? Bọn họ có đến hơn 10 người, mà bên trong container này lại là người từ nhiều nước khác nhau, hơn nữa phần lớn là phụ nữ, cho dù có nam thì cũng là vài lão nhân, nếu có vài người được như ta thì đã sớm đem lũ kia xử lý rồi, mẹ, đâu để chúng nó ở đây kiêu ngạo?” Tô Đại Phong tức giận nói.

“Cũng phải” Trương Dương như hiểu ra liền gật đầu.

“Ha ha ha...”

“Ha ha...”

Đang trong lúc Trương Dương và Tô Đại Phong nói chuyện thì từng tràng tiếng quần áo bị xé rách cùng tiếng cười điên cuồng truyền tới, tiếp sau, lại là tiếng phụ nữ uất nghẹn khóc lên...

Trong container đầy bi phẫn, bất luận kẻ nào cũng muốn ngăn chặn hành động cảm thú này. Ngay lúc Trương Dương đứng dậy – “Không được!”

“Anh bạn, tuổi người cũng không ít, chẳng lẽ vẫn định làm một thanh niên bông bột với bầu máu nóng? Người ta là người Indonesia, dân ông nước họ còn chưa ra tay thì chúng ta gấp làm gì?” Tô Đại Phong đứng lên nói đầy châm chọc với Trương Dương.

“...” Trương Dương sững sờ ngẩn người một chút rồi ngồi xuống. Đúng vậy, hắn không thể quản chuyện của cả thế giới này, ý mạnh hiếp yếu là chuyện diễn ra thường ngày, hắn muốn quản cũng không thể quản.

Ở phía sau, người thanh niên Indo tựa hồ hiểu được lời của Tô Đại Phong nên hai hàm răng cắn cang chặt, khóe miệng đã rỉ máu. Hiển nhiên hắn đang cố gắng áp chế ngọn lửa trong lòng, mà người trung niên lại đang không ngừng vỗ vỗ lên mu bàn tay người thanh niên.

“Trừ phi, người nắm chắc một hơi giết sạch bọn họ, bằng không về sau người sẽ gặp phiền toái

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn họ đều có chỗ dựa tại hắc đạo, cũng không phải dễ ăn. Tuyển nhập cư trái phép đều bị bọn họ khống chế, ngay cả ở Indo cũng không có cách nào làm gì được bọn họ, bởi vì bọn họ có tiền có thế, hơn nữa ở mấy quốc gia còn có bối cảnh chính trị, lão đại của bọn họ ở Ấn Độ cũng là lão đại của băng đảng xã hội đen - Srivastava ...”

“Srivastava?” Trương Dương không khỏi sửng sốt, hắn tuy rằng không quen thuộc các thế lực ngầm ở các quốc gia nhưng nhiều ít cũng nghe tên. Nhưng cái tên này lại chưa từng nghe nói tới.

“Srivastava ở Ấn Độ cũng không phải là một nhân vật đơn giản, hắn đã tiến hành mưu sát, bắt cóc, vơ vét tài sản... Đã có 40 đơn kiện hắn, tuy bị bắt từ năm 1995 nhưng hắn vẫn chưa từng bị kết án. Cảnh sát Ấn Độ cũng chỉ nghi ngờ Srivastava vào năm 1992 đã từng cùng một nhà buôn mưu sát Su Neijia. Su Neijia là người A rập, lúc trước hắn có tranh chấp với Su Neijia nên đã tiến hành mưu sát. Cảnh sát cho rằng đây là do Srivastava cố ý gây lên, nhưng quyết định thuộc về phía quan tòa, và quan tòa cho rằng Srivastava không có liên can trong việc này. Trước mắt Srivastava còn 6 án kiện nữa, và chờ ngày ra tòa. Theo luật pháp Ấn Độ, chỉ có khi bị viện kiểm sát định tội thì mới mất đi tư cách tranh cử nghị viên, mà viện kiểm sát thường chỉ quyết định tội trạng của tội phạm hiềm nghi sau khi bị bắt cả vài chục năm. Tại hắc bang đương nhiệm có tới 403 người là nghị viên, còn có 106 người mưu sát, tội danh bắt cóc còn chưa tuyên án, mà nghị viên Yada cũng là giành chiến thắng trong cuộc bầu cử nghị viên khi ở trong nhà tù. Giới truyền thông Ấn Độ đưa tin Srivastava tuy ở trong ngục nhưng lại điều khiển mọi chuyện ở bên ngoài song sắt nhà tù, nhưng luật sư lại nói hắn vô can...” – “Quả nhiên là một nhân vật!” Trương Dương không khỏi cảm thán, ở trong ngục tiếp tục chỉ huy đồng bọn phạm tội còn không nói tới, nhưng lại còn tranh cử nghị viên. Đương nhiên điều này cũng chỉ có thể xảy ra ở quốc gia như Ấn Độ.

“Lợi hại nhất của hắn là tầm ảnh hưởng, hắn cùng giới xã hội đen ở Indonesia, Philippines còn cả Yakuza của Nhật Bản cũng có liên hệ, đó cũng là nguyên do hắn có thể lũng đoạn tuyến đường nhập cư trái phép.

“Tuyến đường này cũng không chạy qua Ấn Độ, vậy sao hắn có thể khống chế?” Trương Dương có chút nghi hoặc, nếu như nói khống chế tuyến đường này là giới xã hội đen của Philippines hay Indonesia đều không có gì kì quái, nhưng nếu là xã hội đen của Ấn Độ thì quả có chút kỳ quái.

“Không có nguyên nhân, chỉ có thể nói tại người Indonesia vô dụng, rác rưởi, chứ không có nguyên nhân nào khác giải thích...” Tô Đại Phong đầy khinh thường nhìn về phía hai người Indo.

“Người nó ai là rác rưởi?”

Bỗng nhiên, người thanh niên mạnh mẽ đứng dậy lại còn nói một câu tiếng Trung Quốc đầy lưu loát. Đương nhiên Trương Dương cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Người... người không phải là rác rưởi? Nhìn đồng bào của mình bị khinh rẻ mà thờ ơ, hơn nữa lại là người nhà. Ha ha, người không phải là rác rưởi thì ai là rác rưởi...”

“Xoát...”

Con dao gọt hoa quả sắc bén trong tay người thanh niên như biến thành một đạo hàn quang dừng lại trên cổ Tô Đại Phong. Về mặt Tô Đại Phong khiếp sợ ngồi phệt xuống đất, hiên hắn không ngờ thanh niên lại đột ngột tấn công, mà người thanh niên lại nửa quỳ trên mặt đất...

“Người sửa lại một tiếng!” Ánh mắt người thanh niên như bốc hỏa.

“Người... người... người dám... ta là người Trung Quốc, nếu người không sợ Indonesia cùng Trung Quốc đánh nhau thì người giết đi...” Tô Đại Phong sợ đá ra quần, nhưng vẫn cố mạnh mẽ.

“Chỉ cần người còn dám sửa, ta sẽ dám” Tròng mắt thanh niên đã chuyển thành màu đỏ, dao gọt hoa quả trong tay dí lại sát thêm.

“Bỏ dao xuống” Giọng nói khàn khàn của trung niên người Indonesia vang lên tràn ngập áp lực.

“Thúc!” Người thanh niên phẫn nộ, tựa hồ hắn đã không thể nhịn nổi nữa.

“Bỏ dao xuống!” Thanh âm tiếp tục tăng lên.

“Bụp!” Thanh niên dầm mạnh xuống sàn, oán hận thu dao về, lại ngồi xuống mặt sàn.

Nguy cơ biến mất, cổ lực lượng khổng lồ tụ tập trên tay Trương Dương cũng từ từ tán đi đến tứ chi bách hải.

Trương Dương đột nhiên phát hiện chuyển đi này đột nhiên xảy ra những chuyện kỳ quái, lại có cả những người kỳ quái...

Tiếng thở dốc cùng âm thanh xé vải từ trên lầu truyền xuống, bên trong container bỗng trở lên yên tĩnh, chỉ còn tiếng hô hấp thật dài. Trương Dương có thể cảm giác được trái tim của hắn đang nhảy lên kịch liệt, Trương Dương cũng phát hiện người thanh niên này cũng không kiên cường như mặt ngoài anh ta thể hiện – “Người tại sao lại biết nhiều bí mật như vậy?” – Trương Dương đột nhiên hỏi Tô Đại Phong. Trương Dương biết rõ tên này chỉ là một gã côn đồ cáo mượn oai hùm, thế mà lại biết một ít bí mật trong các bang phái của Ấn Độ, xem ra hắn là hắn sẽ có hiểu biết nhất định về các bang phái của Indonesia.

“Bởi vì Mao chủ tịch là thần tượng của ta. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!”

“...” Trương Dương không thể nói gì.

“Người cho rằng ta là kẻ sợ chết?” Tô Đại Phong đột nhiên hỏi.

“Điều này...” Trương Dương lại không nói gì, hắn không thể tưởng tượng được người này lại chủ động nói ra. Hơn nữa lại không có chút thiện chí.

“Ta muốn hỏi người một vấn đề” Tô Đại Phong nhìn thẳng vào mắt Trương Dương.

“Sao?”

“Mao chủ tịch có sợ chết không?” Về mặt Tô Đại Phong đầy nghiêm túc.

“Có lẽ...”

Trương Dương chần chờ một chút rồi mới nói ra hai chữ. Trên thế giới này tìm được người không sợ chết quả không dễ, dù sao mỗi người chỉ sống có một lần.

“Đúng, Mao chủ tịch là nhân vật lớn mà vẫn sợ chết, vậy ta sợ chết là đương nhiên? Sợ chết căn bản cũng không liên quan đến làm đại sự, hơn nữa sợ chết cùng không sợ chết hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Nếu ta vì sự nghiệp mà chết, tất nhiên là chết có ý nghĩa, nếu ta mà bị một tên nhóc Indo giết thì quả là oan uổng vô cùng...”

Tô Đại Phong vừa nói vừa cảnh giác nhìn thanh niên người Indo cầm dao gọt hoa quả, hiển nhiên, hắn sợ thanh niên kia đột nhiên lại nổi khùng lên.

“Khụ khụ... có đạo lý. Người chuẩn bị làm việc lớn gì?”

“Ta bắt đầu nói đây”

“Thống nhất cả Đại Quyền Bang?”

“Đúng, ta muốn đem Đại Quyền Bang tán loãn thống nhất!” Tô Đại Phong tràn ngập sự cuồng nhiệt trong ánh mắt, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được hắn sẽ không nói không mà sẽ có hành động.

“Người có chiêu thức gì sao?” Trương Dương hứng thú.

“Không có, ta không có tiền, không có thế, nhưng ta có cái đầu. Ta ở Trung Quốc tu thân dưỡng tính 2 năm, góp nhặt tư liệu của hơn một trăm tổ chức xã hội đen trên thế giới, ta đã có một kế hoạch...” Tô Đại Phong thấp giọng như sợ người khác nghe thấy, chẳng qua âm thanh đó lại khiến Trương Dương cảm thấy mê hoặc, đây hiển nhiên là một người không đơn giản. Trương Dương có điểm hoài nghi tên này trải qua kinh doanh đa cấp.

“Kế hoạch...” Trương Dương luôn có cảm giác đây là một người có chí lớn nhưng tài mọn “Người có biết chuyện tình của Yakuza?”

Theo bản năng, Trương Dương định đánh giá người này.

“Yakuza?” Tô Đại Phong mở miệng: “Nếu ngay cả kẻ địch lớn nhất của Đại Quyền Bang là Yakuza còn không biết thì quả là không bằng một phát rắm!”

“Ha ha, nói xem” Trương Dương nhìn hần không khỏi mỉm cười.

“Trương đại ca, ta xem ra ngươi chỉ hơn ta 2 tuổi, nhìn cánh tay gầy guộc này của ngươi thì chắc ít lao động, mà cũng chỉ người Trung Quốc ta mới nói nhiều như vậy. Nếu là người khác ta tuyệt đối sẽ không hé lộ tin tức” Tô Đại Phong thần bí nói.

“Khụ khụ....” Trương Dương nhìn cánh tay trắng ‘gầy guộc’ của mình mà không khỏi đổ mồ hôi, theo cảnh giới Tiên Đạo Mạn Mạn đề cao, cơ thể hần ngược lại đã không còn tráng kiện như trước kia, cơ thể cũng không có cảm giác ẩn chứa lực lượng, khiến người ta cảm thấy yếu nhược.

“Nói cho ngươi một bí mật, Yakuza đã bị một đả kích nghiêm trọng”

“Ồ, thế nào?” Trương Dương chấn động, hần không tưởng tượng được, Tô Đại Phong lại biết được bí mật này.

“Ta cũng không rõ ràng tin tức trong đó, cũng không biết kẻ địch của Yakuza là ai, nhưng theo như một số tổ chức hợp tác tìm kiếm cũng như tin tức của vài tay buôn ma túy ta quen tại Nhật Bản mà phỏng đoán thì Yakuza đã gặp phải tai nạn lớn nhất từ trước tới nay, đây chính là thời điểm tốt nhất để đánh rần dập đầu, ta phải nắm chắc thời cơ ngàn năm có một này...”

Lợi hại!

Lợi hại!

Quả nhiên lợi hại!

Trương Dương không khỏi âm thầm thán phục người này tuy rằng tham vọng lớn nhưng không phải không có cơ sở. Có thể thông qua một chút tư liệu mà có thể phân tích được Yakuza gặp được nguy cơ thì không thể không nói tâm tư của hần vô cùng kín đáo.

“Ngươi có biết tại sao ta phải tới Mỹ không?” Tô Đại Phong nhìn xung quanh, thấp giọng nói – “Sao?”

“Chính là ta nhận thấy Yakuza gặp chuyện, nên muốn tới Mỹ , dưới tình trạng hỗn loạn để tranh đoạt địa bàn của Yakuza, đây là cơ hội duy nhất của ta, nếu ta không thể nắm lấy cơ hội này thì cuộc sống đâu còn ý nghĩa, rất khó có được cơ hội này...” Về mặt Tô Đại Phong bỗng nhiên âm trầm.

“Nếu như không có cơ hội thì ngươi định làm gì?”

“Làm một đầu bếp...” Tô Đại Phong ử rử nói “Ta vốn là một đầu bếp, chẳng qua tài nấu nướng quả thực kém, ở trong nước cạnh tranh nổi, ra nước ngoài cũng không xong. Làm đầu bếp, trừ bỏ việc có thể rèn luyện cơ thể một chút thì không có gì hay ho, còn nữa, ta ghét làm đầu bếp, ta ghét...”

“Đầu bếp cũng không phải không tốt, ngươi thật sự phải giúp Đại Quyền Bang sao?” Nhìn vẻ mặt uể oải của Tô Đại Phong Trương Dương nhin cười, hần đột nhiên nhớ tới Đào Ca, Đào Ca cũng xuất thân từ một đầu bếp, giữa dòng đời xô đẩy mà đổi thay, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được người giống Đào Ca, Tô Đại Phong cùng Đào Ca có khác biệt rất lớn, Đào Ca mới chân chính là một đầu gấu.

“Không phải...” Tô Đại Phong hạ giọng “Ngươi ngàn vạn lần đừng để người khác biết, ta thấy ngươi không phải người của xã hội đen nên mới nói cho ngươi. Kỳ thật, ta chỉ làm trong một nhà hàng của phố người Hoa, mà ông chủ tại nhà hàng đó lại là lão đại của Đại Quyền Bang, nên khi trở về nước ta đi theo Đại Quyền Bang, chẳng qua hai năm trước ta nhận tay lão bản một số án giết người. Ta nghĩ lần này ta sẽ trở lại phố người Hoa, hần là có thể chính thức gia nhập Đại Quyền Bang...” – “Yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác biết...”

Ngay tại lúc Trương Dương còn chưa nói dứt câu thì trong container đột nhiên vô cùng im lặng, Trương Dương ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu phụ xinh đẹp đi từ trên lan can cầu thang xuống, quần áo tả tơi, mảng lớn da thịt trắng tinh lộ ra ngoài, còn có thể nhìn thấy vài vết trảo.

Đám người ngồi bên dưới tự động nhường cho nàng một lối đi, thiếu phụ đi xuống cầu thang, vẻ mặt ngày đại nhìn về toàn bộ container, đột nhiên ngã xuống, bắt đầu khóc...

“Luna ...” Gã đeo kính đen bước đến bên cạnh cô gái, thấp giọng gọi.

“Cút!”

“Luna, ta...”

“Cút, ta không quen ngươi!” Thiếu phụ xinh đẹp đột nhiên đẩy gã ra, vẻ mặt dờ dẫm nhìn gã.

“Ta...” Người đàn ông còn định phân giải.

“Bảo ngươi cút!” Thanh niên người Indonesia đang cầm dao gọt hoa quả đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bắn ra quang mang kinh tâm động phách.

Nhìn hung quang trong ánh mắt thanh niên bắn ra, gã đeo kính chạy chối chết.

“Cộp!”

“Cộp!”

“Cộp!”

Một tràng tiếng bước chân khiến người khác cảm thấy đầy áp lực đang từ trên lầu đi xuống, bước tới là hai đại hán, một tên thì cao to, một tên béo.

Cả container lại âm vào im lặng đáng sợ, một sự sợ hãi đang điên cuồng lan tràn trong không khí, một ít đàn bà con gái lại ôm chặt lấy nhau, cúi đầu xuống gối, ý muốn tránh đi ánh mắt của 2 kẻ kia.

447. Chương 447: Hợp Tác

Lão nhân búi tóc chậm rãi đảo mắt qua đám người, ánh mắt đục ngầu không ngừng tuần tra, mà hán tử cao lớn kia cũng đi theo phía sau như bảo vệ của lão nhân.

Cũng như tên béo Ấn Độ hai người tựa hồ đang có hứng thú kiểm một cô xinh đẹp, nhưng lại là con nhà tử tế.

Một số thiếu phụ có nhan sắc đều cố gắng che mặt, tránh khỏi ánh mắt sài lang khiến hán tử cao lớn kia phải dọa nạt bắt mọi người ngẩng mặt lên.

Chẳng qua, Trương Dương có phát hiện hai người tựa như đã có mục tiêu, chỉ là ngẫu nhiên muốn nhìn qua các cô gái che mặt, rồi chậm rãi bước đi đến phía cửa container...

Hiển nhiên, hai người ở trên lầu đã xác định rõ con mồi.

Không tốt.

Hai hàng lông mi đen rậm của Tô Đại Phong nhướng lên, lòng hồi hộp.

“Gì thế?” Trương Dương nhận thấy Tô Đại Phong đang hết sức lo lắng.

“Mấy cô gái Trung Quốc kia sao cũng định nhập cư trái phép thế này” Tô Đại Phong đang ngồi xổm trên mặt đất trở nên khẩn trương, có thể nhìn thấy cánh tay hắn đang nắm chặt, bàn chân không biết do quá khẩn trương hay không mà run lên.

“Không có việc gì, không có việc gì đâu!”

Trương Dương nhẹ nhàng vỗ vỗ Tô Đại Phong, khẽ thở dài một tiếng. Hắn rất cục cựa cũng không thể bảo trì im lặng, nếu nói hắn nhìn thấy cô gái Indo kia bị người ta khinh rẻ còn có cố gắng nhẫn lại, nhưng nếu một người con gái Trung Quốc bị người ta vũ nhục trước mắt thì hắn không thể tiếp tục im lặng.

Ở trong mắt cường giả, sự tranh đoạt của người thường không khác những con kiến tranh nhau mỗi khi cường giả bình thường không chú ý. Kỳ thật đó cũng là nguyên nhân tại sao thời hiện đại có rất ít những hiệp sĩ xuất hiện. Hiện tại, võ giả luôn trầm mê vào luyện võ công, đối với việc hành hiệp trượng nghĩa không hề có hứng thú.

Không có việc con người lại để ý đến chuyện sống chết của con kiến. Lại càng không quan tâm đến việc hai đàn kiến cắn nhau, xem ai đúng ai sai. Ai là đúng, ai là sai, ai là kiến hôi.

Nếu con người lại chú ý đến con kiến thì chỉ khi những con kiến đó xâm phạm đến quyền uy của con người. Ngay lúc đó có thể dùng thuốc, dùng lửa, dùng nước... tất thấy đều bởi phải thể hiện cho nó thấy quyền uy của con người, chứ không phải để thể hiện tinh thần trọng nghĩa bênh vực lẽ phải của con người, mà thể nào là lẽ phải....

Đương nhiên, Trương Dương sau khi thấy người phụ nữ Indo kia quần áo tả tơi từ trên lầu đi xuống thì vẫn áy náy. Dù sao Trương Dương vẫn chưa chân chính đạt đến cảnh giới ‘mọi vật là hư vô’.

Ở trong mắt Trương Dương, cường giả mặc dù là cường giả nhưng vẫn là con người. Trong đó, mấu chốt nhất chính là cho dù từ những con người bình thường nhất hay cường giả cao siêu nhất đều là người, mặc dù tồn tại của con người dưới mắt cường giả là một con kiến mà lại không phải là con kiến. Đây là một chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Trong nháy mắt do dự khiến tạo thành sai lầm, Trương Dương không muốn nhìn thấy sai lầm tiếp tục sai lầm mà phát sinh trên người phụ nữ Trung Quốc này lần nữa...

“Ta... ta... biết... không có việc gì..”

Tô Đại Phong đã nói đủ hết lại, ánh mắt vẫn như cũ gắt gao nhìn về hai người đàn ông. Hắn không chú ý tới Trương Dương đã ngồi xuống chiếc ghế nhựa phía trước lối lên cầu thang, đó là nơi cấm địa.

“Rất xin lỗi” Nhìn người phụ nữ Indo dựa vào lan can vẫn nức nở khóc, Trương Dương nhẹ nhàng vỗ vào bả vai vẫn không ngừng run lên kia. Cô gái thấy được có người tự nhiên vỗ lên người nàng thì hoảng sợ nhìn về phía Trương Dương, nhưng thấy Trương Dương không có ác ý thì lại vui đầu khóc òa lên, nàng căn bản không hiểu câu – “rất xin lỗi” của Trương Dương có hàm ý gì.

Trái tim Trương Dương đau đớn như bị kim châm, hắn cảm thấy mình ngày càng vô cảm, nhân sinh quan bởi vì võ công ngày càng cao mà lại mê muội, hắn cứ nhiên lại để cho tội ác diễn ra trắng trợn trước mắt. Sự nhiệt huyết trước kia đâu rồi? Đây có còn là người thanh niên luôn muốn sự công bằng cho thế giới không?

Tựa hồ, theo sự tăng tiến của võ công mà hết thấy đều đã thay đổi.

Ngay tại lúc Trương Dương ôm đầu suy nghĩ thì ánh mắt Tô Đại Phong lại dừng ở trên người thanh niên Indo.

“Huynh đệ, xưng hô thế nào?” Tô Đại Phong nhìn về phía thanh niên Indo nói.

“Muhammad Ridwan” Thanh niên Indo chần chờ một chút nhưng vẫn trả lời câu hỏi của Tô đại phong, chẳng qua sắc mặt lại rất lạnh lùng.

“Ta là Tô Đại Phong, gọi là Phong ca là được. Bọn họ phía trên có hơn 10 người, tuy họ có hứng thú với con gái đàn ông nhưng ta dám khẳng định người con gái của người cuối cùng cũng sẽ không trốn thoát khỏi ma trảo của chúng, hai người con gái là không đủ...” Tô Đại Phong thỉnh thoảng lại đảo mắt qua đám phụ nữ, giọng nói mau hơn một chút.

“Người muốn nói gì?” Muhammad Ridwan nhướng mày, chẹn ngang lời Tô Đại Phong.

“Chúng ta cùng hợp tác, thế nào? Bên người có 2 người, chúng ta có 2 người, bên kia còn 3 người, tổng cộng là bảy người. Đến lúc đó chúng ta có thể chống lại bọn chúng. Khẳng định có thể sẽ còn người gia nhập, thực lực như vậy đủ để chống lại bọn chúng. Thế nào?”

Muhammad Ridwan lại nhướng mày, chẳng qua hắn không nói gì, nhưng ánh mắt lại tràn ngập hi vọng nhìn về phía người trung niên Indo, đáng tiếc ông ta lại lắc đầu.

“Người có phải là đàn ông không?” Tô Đại Phong tỏ vẻ khinh thường “Khó trách nhà các người cũng bị người ta khinh rẻ, ta là người của Đại Quyền Bang. Đây chính là cơ hội tốt nhất, nếu chúng ta hợp tác thành công, thì ta có thể thay mặt Đại Quyền bang hợp tác cùng các người, thậm chí có thể cùng quản lý tuyển nhập cư trái phép này. Quyết định nhanh đi!”

Tô Đại Phong đã sốt ruột, bởi vì lão nhân cùng đại hán kia lại thì thầm, tựa hồ đã quyết định túm lấy người phụ nữ kia.

Không thể không nói, Tô Đại Phong này rất biết nắm bắt cơ hội, mà giọng nói cũng đầy lực mê hoặc, rõ ràng hẳn cảm nhận thấy trái tim người thanh niên Indo đang nhảy lên điên cuồng, cộng đồng quản lý tuyển nhập cư này không thể nghi ngờ là một miếng bánh rất ngon. Ngay cả người trung niên cũng có chút động tâm.

“Thúc!” Muhammad Ridwan gắt gao nhìn về phía người trung niên.

Lúc này, trung niên người Indo không có lập tức lắc đầu, mà lại trầm tư, hiển nhiên cũng đã động tâm.

Đương nhiên, điều đã động hẳn không phải lời nói dụ hoặc của Tô Đại Phong mà là sự hấp dẫn khi hợp tác cùng Đại Quyền bang, nếu có bang hội này giúp đỡ thì sẽ có đủ lực lượng để khống chế tuyển nhập cư này, cũng đủ sức chống lại bọn người Ấn Độ.

Thời gian rất ngắn ngủi, nhưng lại khiến người ta cảm thấy lâu vô cùng, không khí áp lực nặng nề.

Đúng lúc đó, hai gã kia đã bước về phía hai người con gái Trung Quốc, khiến hai nàng run bắn lên...

“Quyết định nhanh lên!” Tô Đại Phong lòng nóng như lửa đốt, phía sau, hẳn không nhìn thấy khuôn mặt khó coi của Trương Dương, Trương Dương càng lúc càng cảm thấy thống khổ, 10 đầu ngón tay vuốt ngược lên mái tóc, mạch máu căng lên.

“Thúc?” Muhammad Ridwan lo lắng nhìn về phía người trung niên.

Đáng tiếc, người trung niên lại lắc đầu, hẳn không thể kiểm định thân phận của Tô Đại Phong, nên hẳn không dám làm một chuyến phiêu lưu mạo hiểm, nếu cùng người Ấn Độ đối đầu thì tuyển buôn lậu này lại càng trở lên nguy hiểm.

“Thúc?” Người thanh niên thất vọng nhìn về phía trung niên.

Người trung niên Indo vẫn như cũ lắc đầu, tựa hồ cũng không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt Muhammad Ridwan, mà lại nhắm mắt dưỡng thần.

“Bịch!”

“Bịch!”

Tiếng bước chân của hai gã này càng lúc càng gần, phụ nữ hai bên sợ hãi tránh sang hai bên mở thành một lối đi, mà hai cô gái Trung Quốc lại sợ đến mức đi cũng không vững

5 mét!

4 mét!

Hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch

“Chúng ta hợp tác!”

Đột nhiên, Muhammad Ridwan đứng lên bước ra phía trước của cầu thang hai bước, người trung niên khẽ mở mắt nhưng lại không kịp đề phòng nên đã giữ lại chậm. Muhammad Ridwan đã chạy tới phía cửa cầu thang.

“Hảo huynh đệ!” Tô Đại Phong mừng rỡ, hẳn cùng Muhammad Ridwan đứng ở phía trước cầu thang, hai người không khỏi vì kích động mà run lên.

“Anh Muhammad!”

“Anh Muhammad!”

Mười mấy cô gái Indo ngồi dưới đất vui sướng nhìn Muhammad Ridwan, giờ ngón tay cái nên chuẩn bị nói chuyện. Người trung niên Indo thấy biểu tình của đám phụ nữ này thì đành thở dài một tiếng, đứng lên đi đến bên cạnh Muhammad Ridwan

“Thúc, cảm ơn!” Muhammad Ridwan đầy kích động

“Cẩn thận một chút” Trung niên người Indo gật gật đầu.

448. Chương 448: Lực Lượng Quân Chúng

Rốt cục lão nhân kia cùng hán tử cao lớn cũng đã đi tới phía trước cầu thang, cửa cầu thang chỉ hai người đi vừa, nay lại có ba người đứng chắn, mà Trương Dương lại ngồi nên bị ba người che mất, căn bản không có chú ý thấy vẻ mặt vận vẹo của Trương Dương. Dù sao ở trong mắt mọi người thì Trương Dương chỉ là một tên thư sinh trói gà không chặt.

Kỳ thật, cũng bởi Tô Đại Phong cho rằng Trương Dương là một thư sinh yếu ớt nên mới không kiêng kị mà nói một ít chuyện tình của giới xã hội đen cho hắn.

Hiện tại, địa vị của Muhammad Ridwan so với Trương Dương còn quan trọng hơn nhiều lắm.

“Tránh ra!” Lão nhân phun ra một câu tiếng Anh, ánh mắt đục ngầu kia lại có chút thú tính, bộ dạng tuổi già sức yếu phút chốc bị thay bằng một cỗ khí thế hung hãn, quyền uy cao cao tại thượng. Tại bên trong container này hắn chính là vua, hắn đã quen ra lệnh tại bên trong container này.

“Ta là Frenky Ridwan người Indonesia” Trung niên người Indo vẫn đứng lặng như núi, ánh mắt lạnh lùng nhìn lão nhân kia, không chút khoan nhượng. Ánh mắt vô cùng kiên định, cơ bắp trên cơ thể cuộn lên, khí thế không kém lão nhân, thậm chí còn hơn.

“Hừ!” Lão nhân cười.

“Ta là Tô Đại Phong của Đại Quyền Bang” Tô Đại Phong ưỡn ngực đi tới, bộ ngực cơ bắp cuộn cuộn ẩn chứa một cỗ lực lượng không nhỏ, nếu bỏ qua tính cách của Tô Đại Phong thì từ bề ngoài mà xét đây tuyệt đối là một người mạnh mẽ, hơn nữa lại đầy tính uy hiếp. Không ai dám xem nhẹ sự có mặt của hắn.

Một khoảng yên tĩnh, lão nhân cũng đại hán phía sau có chút chần chờ.

Lập tức.

Lão nhân lại cười nhạt, hàng lông mi trắng khê nhếch lên.

“Nơi này là trên thuyền chứ không phải đất Indo lại càng không phải là địa bàn của Đại Quyền bang, mà là địa bàn của ta!” Ánh mắt lão nhân tràn ngập vẻ hung lệ, mà đại hán phía sau lại nhếch miệng cười như gặp phải một chuyện hài hước.

Lúc sau, phía hành lang trên lầu đã đầy người, tất cả đều tỏ vẻ hứng thú. Tựa hồ không hề quan tâm đến Tô Đại Phong và hai người Indo.

Trung niên người Indo lắc đầu không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng. Không biết từ khi nào trên tay của hắn đã xuất hiện một thanh chủ thủ răng cưa hàn quang bắn ra bốn phía, tựa như một con mãnh thú khát máu. Tất cả bỗng trở lên im lặng.

Hiển nhiên người trung niên Indo đã có chủ ý, thân hình hắn vẫn rất vững vàng, cả người tỏa ra lực lượng sẵn sàng bùng nổ.

“Ta nói lại lần nữa, tránh ra!” Đồng tử của lão nhân co rút lại thoáng hiện sát khí. Mà những người trên lầu xem náo nhiệt vẻ mặt cũng tỏ ra ngưng trọng. Đã lâu không có kịch vui, hiển nhiên bọn họ nhận thấy được sự tức giận của lão nhân.

Không khí lại trở lên trầm trọng.

Nhưng, hai người Indo và Tô Đại Phong vẫn đứng trước cửa cầu thang, không nhúc nhích. Ánh mắt vô cùng kiên định.

“Bịch!”

“Bịch!”

“Bịch!”

Tiếng bước chân nặng nề trên lầu, âm thanh như đại chùy đập vào trái tim ba người, hình thành một cổ áp lực tâm lý cực lớn. Ở phía cửa của container có ba người Trung Quốc vốn đã đứng lên lại không tiếng động ngồi xuống...

Bên trong container một số người đang rục rịch lại trở lại yên lặng như cũ.

Đúng lúc đó, ánh mắt lão nhân lộ ra vẻ cười nhạo.

Tô Đại Phong cảm giác được trái tim mình đang đập như trống đánh, âm thanh trên lầu vọng xuống ngày càng gần, hần quay về đằng sau thì cảm giác được một ánh đao mang lóe ra...

“Ai là đàn ông đứng hết dậy cho ta!”

“Is the man stands to me!”

Tô Đại Phong bỗng hét to một tiếng, dùng cả tiếng Trung Quốc và tiếng Anh đồng thời hô lên

“Apakah orang itu berdiri untuk saya!”

Muhammad Ridwan cũng hô to bằng tiếng Indonesia, cả container cũng cảm ấy ông ông, giống như nước thủy triều.

“Nếu không đứng lên, tiếp theo sẽ đến phiên các người, muốn đến nước Mỹ thì hành trình của chúng ta mới bắt đầu!” Người trung niên Indo cũng dùng thanh âm trầm thấp nói.

“Ta không muốn sống nữa, ta liều mạng với các người!”

Gã đeo kính đen ngậy đại từ lúc này đột nhiên đứng lên, vẻ mặt dữ tợn giống như một con dã thú đi săn mồi, hai mắt đỏ lừ, gân xanh lộ ra, đang giương nanh múa vuốt lao về phía lão nhân. Cô gái đứng ở phía cạnh cầu thang đột nhiên đứng lên ôm lấy gã mà khóc lớn. Còn gã này trên tay vẫn cầm chặt chiếc bút máy, không ai hoài nghi ý định quyết tử của gã.

Một sự bi phẫn đang tràn ngập trong container...

Một!...

Hai!...

Năm!...

Sự phẫn nộ này như bệnh dịch lan tràn khắp trong container, hơn 40 gã đàn ông đều đã đứng lên, từng bước đi về phía hành lang, trong tay cầm đủ loại vũ khí, có bút máy, có dao nhỏ, thậm chí có cả kìm cắt móng tay. Mấy người phụ nữ nhanh chóng tránh vào sát mép thùng.

Lực lượng quần chúng thật lớn.

Nhìn đám người đang đi đến chỗ này, lão nhân biến sắc. Nhiều người như vậy, lần đầu tiên hắn nhìn thấy mấy tên nhập cư trái phép từ các nước khác nhau lại đồng lòng như thế.

Ở rất nhiều lần nhập cư trái phép trước, nhân số hơn hẳn lần này nhưng mười mấy người bọn họ vẫn có thể khống chế cục diện, chưa từng xuất hiện tình huống này.

Mười mấy người kia đã dừng ở hành lang trên lầu, đại hán cũng dừng bước, cánh tay cầm vũ khí cũng bắt đầu run lên. Hiển nhiên bọn họ không hề nghĩ đến sẽ có phản ứng quyết liệt thế này, khiến mất đi sự khống chế...

Áp lực trong không khí khiến người ta hít thở khó khăn.

Không khí dường như bị đốt cháy, ai nấy đều nắm chặt tay, vòng người cứ nhỏ dần, cả container đều đã trở lên chật chội khi mọi người đều đã đứng hết dậy.

Yên lặng!

Yên lặng!

Sự yên lặng khiến người ta hô hấp khó khăn.

“Người thắng!” Lão nhân chần chờ một chút, ánh mắt hung lệ đảo qua Tô Đại Phong và hai người Indonesia.

“Bỏ mấy người đó ra!” Tô Đại Phong bĩu môi.

“Cút!” Lão nhân phượng về phía hai cô gái phất tay.

“Hu hu...”

“Hu hu...”

Hai người con gái này lúc đầu là bị cưỡng ép nhưng bây giờ lại quá sức vui mừng khi được tha, liền ôm lấy chặt lấy nhau.

“Mời!” Tô Đại Phong cười một tiếng, nghiêng người nhường lối cho lão nhân.

“Hừ, các người sẽ phải trả giá đắt cho hành động ngu xuẩn này” Lão nhân căn bản không hề liếc mắt nhìn Tô Đại Phong mà khi đi qua trung niên người Indonesia thì tạm dừng một chút, lạnh lùng nói một câu rồi đi lên trên lầu, cuối cùng đi lướt qua mặt Trương Dương.

Trung niên người Indonesia không lên tiếng nhưng vẻ mặt ngưng trọng.

“Oa....!”

“Vạn tuế....”

“Anh Muhammad, anh Muhammad, em yêu anh...”

“Anh Muhammad quả là anh hùng!”

Lão nhân dùng đại hán kia sau khi lên lầu thì trong container ủa lên hoan hô, vài cô gái Indonesia xinh đẹp còn ôm chặt lấy Muhammad Ridwan, hôn lên mặt hắn, khiến Muhammad Ridwan đỏ mặt, còn Tô Đại Phong thì lại cười trộm không thôi.

Bên trong container đầy sự vui sướng.

Tiếng hoan hô nhiệt liệt kéo dài mười mấy phút đồng hồ mới dần dần lắng xuống, đặc biệt là một số cô gái như trút được gánh nặng, nên vẻ mặt thoải mái hơn, tựa như trút được tảng đá ngàn cân. Hiện tại đã không còn lo lắng.

Mặc dù không có nhiệt liệt hoan hô nhưng một số ít cô gái vẫn không hề che dấu sự hưng phấn mà chụm lại thành một nhóm nói to nói nhỏ, lúc này Muhammad Ridwan mới phát hiện biểu tình ngưng trọng của thúc thúc hắn.

“Thúc, sao vậy?” Muhammad Ridwan thấy vẻ mặt ngưng trọng của Frenky Ridwan.

“Bọn họ sẽ không bỏ qua chuyện này” Frenky Ridwan đầy nghiêm túc nói ra.

“Sợ gì, chúng ta nhiều người hơn chúng, lại có mấy người phụ nữ làm quân dự bị, ai sống ai chết còn chưa biết, chúng ta có gì phải lo lắng?” Tô Đại Phong tùy tiện nói.

“Đúng đúng vậy!” Muhammad Ridwan tuy rằng tính cách thẳng thắn nhưng cũng là kẻ không có chủ kiến nên liên tục gật đầu.

“Tên nhóc này, đây là địa bàn của bọn họ!” Frenky Ridwan nhìn Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan

“Đây chỉ là một cái thuyền thôi, nếu bọn họ dám trả thù chúng ta thì chúng ta sẽ không chế luôn cái thuyền này” Tô Đại Phong hùng hồn nói.

449. Chương 449: Thí Nghiệm Thất Bại?

“Nếu bọn họ có súng thì sao?” Frenky Ridwan cười nhạt.

“Việc này... Nhưng mấy ngày nay cũng không phát hiện bọn họ có súng, hơn nữa đây là một thuyền chở hàng vì sợ gặp phải phiền toái nên sẽ không đem theo vũ khí” Tô Đại Phong đầu tiên là ngẩn ngơ, lập tức tràn đầy tự tin nói.

“Hy vọng là như vậy!”

Frenky Ridwan dường như không muốn tranh cãi cũng Tô Đại Phong, hắn thở dài một tiếng rồi lại ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, chẳng qua bàn tay vẫn nắm chắc thanh chủy thủ.

Cho đến khi Muhammad Ridwan ngồi xuống kế bên Frenky Ridwan thì Tô Đại Phong mới phát hiện vẻ mặt tái nhợt của Trương Dương, mồ hôi đang ròng ròng từ trên trán chảy xuống.

“Người bị say tàu à?” Tô Đại Phong quan tâm hỏi.

“Không có việc gì”

Trương Dương mở mắt nhìn Tô Đại Phong lắc đầu, khuôn mặt lạnh lùng.

Trương Dương phát hiện một chuyện đáng sợ, hắn thủy chung vẫn không thoát tư duy trong khối kí ức khổng lồ, tư duy này vẫn luôn ảnh hưởng đến tư tưởng hành vi của hắn.

Bắt đầu lại từ đầu, hắn chưa hề thoát khỏi sự trói buộc đó.

Vô số trí nhớ trong đầu như một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt hành động của hắn, hắn thấy bản thân đang dần dần biến mất, việc nắm giữ quyền chủ động cũng trở nên khó khăn.

Tư duy trong đồng kí ức đó đang tiến hành một quá trình không theo nhận thức.

Vì tư lợi!

Tất cả sinh mệnh đều là con kiến.

Không quan tâm đến sinh mạng!

Đối với quyền lợi thì theo đuổi, đối với tài phú thì không từ thủ đoạn để đoạt lấy.

Rốt cuộc do bản thân cải biến suy nghĩ hay suy nghĩ cải biến bản thân?

Mới trước mắt thôi, Trương Dương trừ bỏ việc đạt được võ công, năng lực tính toán siêu cấp, cùng tâm lý học thì tất cả các ký ức khác đều không hề mang đến lợi lộc gì cho Trương Dương. Trên thực tế, Trương Dương thủy chung là trốn tránh, trốn tránh sự ảnh hưởng của những ký ức này tới bản thân, cho nên luôn cố gắng tránh việc sử dụng những ký ức này.

Tại trong trí nhớ kia có một cách thức phân tích cổ phiếu, nhưng Trương Dương luôn thích kiếm tiền bằng kiểu kinh doanh cổ điển, Hắn lo lắng những ký ức có được này sẽ làm thay đổi bản thân, nhưng điều không như mong muốn đã đến, vô luận là võ công hay siêu cấp trí tuệ đều đang từng bước biến đổi hắn...

Ký ức kia tựa như nước lũ, không thể ngăn cản!

Cô gái Indo kia chính là một minh chứng rõ nét cho sự biến đổi trong lối suy nghĩ của Trương Dương.

Trương Dương tin tưởng, nếu cứ thế này thì hắn sẽ trở thành một kẻ tâm thần phân liệt, rất có thể sẽ thành một quái vật hình người mang theo nhiều tính cách.

Cùng lúc, hắn có thể đa sầu đa cảm.

Cùng lúc, hắn có thể coi thường sinh mệnh.

Song trọng tính cách, đa trọng tính cách, đem hắn biến thành một người quỷ dị...

Nghĩ tới đây, Trương Dương không khỏi rùng mình một cái

Rốt cuộc là một thí nghiệm thể nào?

Mình rốt cuộc có được ký ức của bao nhiêu người?

Tất cả đều theo biểu hiện mà ra, chính mình là một vật thí nghiệm thất bại.

Vật thí nghiệm!

Vật thí nghiệm!

Không thể vậy!

Trương Dương cắn chặt hàm răng, khiến máu từ các kẽ răng rỉ ra, sắc mặt trắng bệch đầy khủng bố.

Trương Dương cũng có ý định tìm kiếm sự thật sau bức rèm đó, nhưng sau vài lần truy tìm thì căn bản không có chút manh mối nào, tất cả như đã đều theo những người có liên quan mà tan biến hết, chết hết.

Đương nhiên, mấu chốt chính là tiểu hòa thượng căn bản không hợp tác với hắn, không trợ giúp hắn. Lấy thể lực của Trương Dương, căn bản không thể chạm đến trung tâm thực nghiệm thần bí đó.

Hiện tại, Trương Dương có 2 phỏng đoán.

Loại thứ nhất, thực nghiệm đó là do một đại gia tộc làm, ít nhất cũng có thể so sánh với gia tộc của Vương Yến, bởi vì chỉ có loại siêu cấp gia tộc này mới tụ tập nhiều thiên tài như vậy.

Trên thế giới này thiên tài nhiều không đếm xuể nhưng nếu có hơn 10 thiên tài tụ tập cùng một chỗ lại không hề dễ dàng. Chuyện này không những phải có đại tài lực để duy trì mà còn cần đến thể lực cường đại.

Loại thứ 2, là do chính phủ. Trên thực tế, Trương Dương tin tưởng khả năng này cao hơn, dù sao các gia tộc bình thường sẽ không thể làm thực nghiệm loại này. Dù sao sẽ không có ưu đãi gì, mà chính phủ thì không giống vậy, nếu thực nghiệm này thành công thì sẽ giúp nước nhà có được rất nhiều nhân tài...

Hơn nữa, tối trọng yếu chỉ có quốc gia mới có năng lực xóa hết mọi manh mối.

“Người bị cảm?” Tô Đại Phong thấy khoe miệng Trương Dương rỉ máu, vẻ mặt trắng bệch thì quan tâm, lấy tay sờ lên trán Trương Dương.

Bỗng nhiên, Trương Dương giống như bị điện giật, bèn tránh khỏi bàn tay của Tô Đại Phong, vẻ mặt bạo ngược đầy sát khí. Sát khí dào dạt khiến Frenky Ridwan đang nhắm mắt dưỡng thần cũng bừng tỉnh, đáng tiếc, sát khí này chỉ chợt lóe rồi mất, hắn không thể nắm bắt.

“Người định làm gì?” Tô Đại Phong hoảng sợ, hắn không nghĩ rằng phản ứng của Trương Dương lại quyết liệt đến vậy.

Đây không phải là ta!

Đây không phải là ta!

Đây không phải là ta!

Trương Dương ngăn chặn cảm xúc đang dâng trào, nhắm mắt không ngừng thì thảo trong lòng. Hắn bỗng nhiên có một ý tưởng quý giá, hắn không thể nhẫn nhịn được khi có một người bình thường chạm đến cơ thể hắn, dường như hắn luôn cao cao tại thượng, không thể để phạm phạm làm ô uế thân thể hắn.

Từ từ, tâm tình Trương Dương bình phục xuống, hắn cố gắng nhớ lại mình đã từng xử lý việc này thế nào. Hắn phải lấy lại trí nhớ của chính mình.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là hơi say tàu một chút, nên cảm thấy khó chịu, cảm ơn!” Trương Dương cố gắng nặn một nụ cười.

“Không có việc gì là tốt rồi, trên thuyền này không thể để bị bệnh được, đặc biệt là những bệnh truyền nhiễm, nếu phát hiện ai có bệnh truyền nhiễm thì sẽ lập tức bị ném xuống bến. Yên tâm đi, không có việc gì đâu, có ta ở đây, sẽ không ai dám làm gì ngươi!” Tô Đại Phong vỗ vỗ bả vai Trương Dương, hiển nhiên hắn cho rằng Trương Dương lúc này vì quá kinh sợ mà ảnh hưởng tới sức khỏe.

“Cảm ơn!”

Trương Dương khẽ gật đầu, không thể nghi ngờ, đây là một tên xã hội đen có chí hướng, lại có tấm lòng lương thiện giúp đỡ người khác. Trương Dương tràn ngập hảo cảm với người này, bình thường hắn không rời xa bọn A Trạch, nhưng khi tách ra mới biết cảm giác được người khác quan tâm thật là tốt!

“Hé hé, đều là người Trung Quốc cả, ra ngoài nên giúp đỡ lẫn nhau, người nghỉ ngơi một lúc đi, ta cũng Muhammad Ridwan nói qua một chút về chuyện hợp tác của Đại Quyền Bang và bọn họ.

“Đi đi!” Trương Dương mỉm cười thân mật.

Chiếc tàu chở hàng vẫn lướt trên mặt biển, trừ bỏ ngẫu nhiên có sóng lớn khiến thuyền rung rinh thì cơ hồ đây là một cuộc sống buồn tẻ.

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Tựa hồ, mọi người đều đã quên đi cái ngày hôm đó, mà mấy ngày nay người trên lầu trừ bỏ đi ra ngoài lấy thức ăn thì cũng không xuống phía dưới.

Hết thấy đều có vẻ an bình.

Ở bên trong container hưng phấn nhất chính là hai người Muhammad Ridwan và Tô Đại Phong, hai người này cả ngày ngồi cúi đầu thương lượng. Trương Dương từng thử nghe họ bàn bạc vài lần nhưng hai người phần lớn đều bàn về việc về sau hợp tác thế nào. Thông qua đây, hai người càng lúc càng cao hứng, có khi lại còn khoác vai nhau tựa như huynh đệ...

Frenky Ridwan thủy chung ngồi nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt ngưng trọng, hẳn không hề can thiệp vào việc trao đổi của Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan. Trong hai ngày này, hẳn vẫn luôn cảnh giác, bàn tay vẫn nắm chắc thanh chủy thủ răng cưa.

Trương Dương cảm giác được Frenky Ridwan thủy chung bị vây trong trạng thái căng thẳng, giống như mãnh thú tùy thời có thể bạo phát.

Cùng với người bình thường so sánh, thì đây là một người vô cùng nguy hiểm.

Đây là đánh giá của Trương Dương dành cho Frenky Ridwan

Ngày thứ ba!

Đây đã là ngày thứ ba Trương Dương lên thuyền, bên trong container không cho phép đi ra ngoài, nhưng cũng may bên trong này mọi người đều chuẩn bị đầy đủ đồ ăn nước uống, nên vài ngày cũng không chết đói.

Chẳng qua, Trương Dương vẫn cảm giác được sự bất ổn, rất rõ ràng mấy ngày nay tuy nhóm người lão đầu không đến quấy rầy mọi người trong container nhưng lại khiến người ta cảm thấy một loại áp lực quỷ quái, chậm rãi, trong container không khí cũng ngày càng nặng nề, đại bộ phận mọi người tin rằng lũ người kia đang định trả thù...

Trong container tràn ngập áp lực, sự bí bức trước cơn giông.

Đương nhiên, Trương Dương căn bản không để trong lòng.

Với năng lực của Trương Dương, chỉ cần hắn muốn thì lúc nào cũng có thể khống chế cả thuyền này.

Hiện tại Trương Dương vẫn hi vọng có thể bình yên tới nước Mỹ, dù sao, hẳn cũng có thể tu luyện khi không có áp lực gì, nếu để hắn khống chế chiếc thuyền thì khẳng định sẽ bị phân tán tinh lực.

450. Chương 450: Trò Chơi Tử Vong Bắt Đầu

Quân đến thì tướng ngăn, nước đến đất ngăn. Trương Dương cũng không chú ý đến nhóm người kia mà lại ngồi trên sàn nhắm mắt dưỡng thần tu luyện. Dù sao thực lực của bọn họ quá kém, không có khả năng dùng vũ khí để san lấp khoảng cách.

Mặc dù hoàn cảnh trong container ác liệt nhưng Trương Dương vẫn hấp thu năng lượng mà không hề có sự cản trở nào, trừ bỏ lúc ngây ngốc suy nghĩ thì hiệu quả tu luyện ở trên biển cũng không hề kém.

Chậm rãi, Trương Dương đã cảm giác được ánh mặt trời nóng bỏng trên mặt biển, cảm nhận được mùi gió biển, còn cảm nhận được cả những con cá nhảy tung tăng trên biển tóe lên bọt sóng...

Dần dần, Trương Dương cảm giác được như mình đang vẽ ra một bức tranh. Tốc độ của chiếc tàu cũng rất chậm rãi, tựa như ốc sên, ở phía sau tạo thành một vệt đuôi dài màu trắng tạo ra từ bọt sóng.

Năng lượng dần dần hội tụ về phía tàu hàng.

Hiện tại, Trương Dương cũng không quá chú ý đến tốc độ hấp thu năng lượng, mà chú ý đến ‘chất’ của năng lượng.

Trên thực tế, năng lượng tinh thể hóa cũng là năng lượng tinh thuần, nhưng càng tinh thuần thì cường độ tinh thể hóa càng cao. Trương Dương muốn đột phá 80% năng lượng tinh thể hóa...

Tốc độ Trương Dương hấp thu năng lượng đã nhanh, hiện tại Trương Dương phải tìm cách đề cao tốc độ, đồng thời tìm phương pháp loại bỏ tạp chất của năng lượng.

Hiện tại, thân thể Trương Dương như một cái thùng rác, vô luận là năng lượng gì đều hấp thu, mà bên trong không gian, năng lượng cũng có sự khác biệt rất lớn, thí dụ như năng lượng mặt trời tuy so với nhiệt lượng do động cơ tàu hàng phát ra không nóng hơn nhưng năng lượng mặt trời lại tinh thuần hơn, hơn nữa diện tích lại lớn, còn bên cạnh động cơ lại tràn ngập vô số thứ ô nhiễm.

Năng lượng tuy được hấp thu chậm rãi nhưng trong thời gian này, năng lượng trong thân thể Trương Dương đã đầy tràn, hơn nữa thân thể đang tiến hành tinh thể hóa năng lượng.

Trương Dương cảm giác được bên trong tứ chi bách hải năng lượng đang lưu động. Rất nhiều bộ vị thân thể, kinh mạch đều đã bết mất, dường như cả cơ thể đều biến thành một kinh mạch to lớn. Mà khi hấp thụ cũng lưu chuyển năng lượng căn bản không cần kinh mạch, mà trực tiếp thông qua thân thể...

Cánh tay chính là kinh mạch, kinh mạch chính là cánh tay!

Sau khi toàn bộ kinh mạch trên cơ thể Trương Dương biến mất chính là lúc thần công Tiên Đạo Mạn Mạn đại thành...

Trương Dương vui sướng phát hiện năng lượng tinh thể hóa của hắn đã đạt tới 90%, chẳng qua điều khiến hắn tiếc nuối chính là sau khi hắn tràn đầy năng lượng trong cơ thể thì trình độ tinh thể hóa của thân thể vẫn chỉ ở mức 80%...

Đương nhiên, điều này cũng đủ khiến Trương Dương cao hứng, rốt cục hắn cũng tìm được phương pháp tu luyện tăng cường.

Phải biết rằng, ở lúc trước, nếu muốn thân thể năng lượng tinh thể hóa đạt tới 90% quả thực là không thể, tốc độ hiện tại tuy chậm một chút, không thể dùng đối phó với kẻ địch nhưng Trương Dương tin tưởng chỉ cần dựa theo phương pháp này không ngừng tu luyện thì tuyệt đối sẽ đạt tới trạng thái trong phút chốc có thể tụ tập năng lượng trời đất.

Ngày thứ tư!

Ngày thứ năm!

Tô Đại Phong kinh ngạc phát hiện mấy ngày nay Trương Dương đều nhắm mắt ngồi yên, không uống một giọt nước hay ăn chút gì. Tô Đại Phong mấy lần muốn lay Trương Dương nhưng thể nào mà mỗi lần đưa tay ra rồi lại thu tay về, tựa hồ có một cỗ lực lượng nào đó đang ngăn cản hắn.

Chú ý tới tình huống của Trương Dương không chỉ có Tô Đại Phong mà cả cô gái người Indo và Muhammad Ridwan, mấy người ngạc nhiên khi thấy Trương Dương trầm mê tu luyện.

Đương nhiên, mấy người kỳ quái nhất là Trương Dương không hề có phong phạm của cao thủ, da tay trắng nõn, biểu tình yếu đuối, điểm mấu chốt nhất chính là Trương Dương mặc một bộ quần áo rộng che kín người nên bọn họ không thể nhìn thấy bên trong, nếu họ nhìn thấy những vết sẹo giằng khắp người thì tuyệt đối sẽ tự cao thần nhìn nhâm...

Thời gian cứ thế trôi qua, tất cả áp lực cũng đều biến mất, mỗi người đều cho rằng những kẻ kia đã sớm quên chuyện cũ.

Một đám người Ấn Độ, Philippines vẫn như cũ, thái độ vẫn kiêu ngạo nhưng có điều đã không quấy rầy phụ nữ. Điều này khiến Frenky Ridwan an tâm.

Đáng tiếc, ngay lúc Frenky Ridwan thả lỏng cảnh giác thì sự tình đã xảy ra.

“Bịch! - Bịch!”

“Bịch!”

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, trên lầu có mấy người đi xuống. Việc có người từ trên lầu đi xuống thì mọi người đã quen nhưng Frenky Ridwan luôn cẩn thận đảo qua.

Bỗng nhiên, trái tim Frenky Ridwan nhảy dựng lên, hắn thấy được lão nhân béo ú cột tóc, từ chuyen lần trước cho đến tận hôm nay đây là lần đầu tiên Frenky Ridwan nhìn thấy lão nhân. Mấy ngày nay lão dường như bốc hơi hoàn toàn.

Phía sau lão nhân vẫn là đại hán cao lớn.

Trong container, bất cứ người nào cũng biết, lão nhân chính là đầu lĩnh của đám người này, mà đại hán cao lớn là cận vệ của lão.

Theo tiếng bước chân. Lão nhân đi xuống phía dưới.

Đến khi đi tới chỗ Frenky Ridwan, lão nhân đột nhiên dừng lại, nở nụ cười quái dị.

Bỗng nhiên, không khí trở nên nặng nề.

Bên trong container nhiều người không ngủ vẫn đang chăm chú nhìn lão nhân, mà Frenky Ridwan phía sau lão cả người vững chắc như một cây cột, mặc dù là ngồi dưới đất nhưng lại khiến người ta cảm thấy như hắn sắp công kích. Cả cơ thể tràn ngập lực lượng sẵn sàng bùng phát, tất cả vẻ đẹp nam tính đều đã được biểu lộ không hề sót chút nào...

Trương Dương đột nhiên mở mắt, sát khí dào dạt của Frenky Ridwan đã kích thích hắn.

“Hừ! không cần khẩn trương, cứ thả lỏng đi, ta sẽ không làm hại đến người” Lão nhân xoay người khẽ nói vào tai Frenky Ridwan.

“Hừ!” Frenky Ridwan cũng hừ mạnh một tiếng.

“Thả lỏng, sẽ có người trị người, ha ha...”

Lão nhân lại đứng thẳng người lên, cười to mà từ từ đi ra phía ngoài.

Frenky Ridwan nhìn thân thể béo mập đang đi ra phía ngoài, đột nhiên cảm giác thấy có chút không ổn.

Không ổn ở đâu?

Ở đâu?

Frenky Ridwan gắt gao nhìn bóng lưng của đại hán, lão nhân tuy mập nhưng vẫn bị thân hình cao lớn của đại hán che kín.

Một sự bất an khó hiểu tràn ngập trong lòng Frenky Ridwan.

Rất cục có chỗ nào không ổn?

Bỗng nhiên, thân thể Frenky Ridwan bắn lên, chạy lên trên lầu.

Không có ai!

Không có ai!

Trừ bỏ một vài cái đệm cùng mấy chén trà thì trên lầu không hề có ai, mọi người đều đã ly khai, mà lão nhân cùng đại hán chính là hai người cuối cùng. Trong tích tắc này, Frenky Ridwan hiểu được vì sao mấy ngày nay bọn họ cứ ra ra vào vào, hết thấy đều là đánh lừa thị giác bọn họ...

Muhammad, chặn bọn họ lại!” Frenky Ridwan hét lớn.

“... Được!”

Muhammad Ridwan chần chờ trong giây lát, rồi thân thể như tên bắn lao về phía cửa của container...

“Ha ha... Goodbye!”

“!”

Đáng tiếc đã muộn. Lão nhân quay đầu lại đóng cánh cửa sắt đánh rầm một tiếng thật mạnh, khiến cả người Muhammad Ridwan lao mạnh vào cánh cửa. Bên ngoài tiếng then cài cửa đã ‘ken két’ vang lên.

Bên trong container vô cùng im lặng.

Ánh mắt mọi người đều tập chung lên cánh cửa sắt kia, sự sợ hãi tràn ngập không khí, mỗi người đều cảm thấy nguy hiểm đang rình rập.

Sự sợ hãi như bệnh dịch nhanh chóng lây lan, tất cả ánh mắt lại rơi xuống người Muhammad Ridwan.

“Rầm!”

“Rầm!”

Hai mắt Muhammad Ridwan vằn đỏ, cắn chặt răng, sát ý điên cuồng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắt.

Đã muộn!

Tất cả đều đã muộn!

Đây là sinh tử chi môn...

Tại sao? Tại sao? Tại sao từ đầu bọn họ không áp dụng biện pháp này?

“Thức. Làm sao bây giờ?” Muhammad Ridwan còn trẻ nên có điểm hoảng loạn.

“Không có việc gì, chứ từ từ xem đã, để xem bọn họ có điều kiện gì” Frenky Ridwan hít sâu một hơi để cố trấn tĩnh lại, hiện tại tức giận phần nộ đều là thừa, tối quan trọng là cần tìm kiếm biện pháp.

“A...!”

“A...!” Một tràng tiếng thét chói tai vang lên, một đám người chạy loạn như ruồi mất đầu.

451. Chương 451: Tái Độc Hạt, Hai Người Hai Trận Doanh!

Bóng tối khiến bên trong container hỗn loạn.

Tiếng ngã xuống, tiếng thét chói tai, tiếng lôi kéo, bên trong thùng đựng hàng, cơ thể thỉnh thoảng nặng nề đụng vào vách thùng phát sinh thanh âm “Bồng” “Bồng” Càng làm cho người ta sợ hãi.

“An tĩnh!” Frenky Ridwan bỗng nhiên chột quát một tiếng, bật lửa đánh lên, ánh lửa yếu ớt dường như khiến người ta có cảm giác an toàn, tiếng thét chói tai đã không còn, thế nhưng, thanh âm thổ hổ vẫn liên tiếp truyền đến, hiển nhiên là rất khẩn trương.

Một đôi con mắt hồi hộp nhìn Frenky Ridwan, hiện tại tất cả mọi người đều đặt hết hi vọng trên người Frenky Ridwan, không ai chú ý tới Trương Dương đứng lặng tại thang lầu.

Trương Dương sớm đã cảm giác, liền đi ra ngoài thùng đựng hàng, trên thực tế khi cánh cửa sắt đóng lại trong nháy mắt, Trương Dương đã biết trước kết quả rồi.

Trương Dương không vội, cái thùng đựng hàng nho nhỏ này đối với hắn mà nói kết cấu bằng tấm thép mỏng sẽ không rắn chắc, hắn có thể tùy thời mà xé rách thùng đựng hàng, giống như xé rách tờ giấy vậy.

Cho tới bây giờ, Trương Dương rất muốn biết Xà Đầu làm sao lại trả thù bọn họ?

“Mọi người không nên lộn xộn...”

“Ha ha ha ha... Đại Quyển Bang, các vị vẫn tốt chứ, a, được rồi ta quên nói cho các người biết, biệt hiệu của ta là Hạt Tử, ta đại biểu cho Sili gas Tawa tiên sinh hoan nghênh các người tới, ta tuyên bố, trò chơi tử vong hiện tại bắt đầu!”

Đột nhiên, một thanh âm điên cuồng từ trên lầu chỗ thông đạo lọc khí cắt đứt thanh âm của Frenky Ridwan.

Hạt Tử!

Trái tim Frenky Ridwan một trận co thắt, đây là một trong những nhân vật được đồn đại không chuyện ác nào không làm, biệt hiệu của hắn ở bên ngoài không phải là “Hạt Tử”. Mà là “Tái Hạt Tử”, người này lòng dạ hung ác xa so với bộ cặp.

Có người nói, tại Tây Ban Nha một lần nhập cư trái phép đã chết nơi đất khách quê người mấy trăm người chính là do hắn chỉ huy làm, một con thuyền lén vận chuyển phi pháp di dân tại Libi phụ cận Địa Trung Hải đã bị đắm, trên thuyền ước chừng có 150 người bị chết cũng chính bởi hắn.

Tin tức đưa ra do lãnh sự Ai Cập Tripoli Consul Azamu Xilale nói, trên thuyền đã lén chọt mấy trăm người nhập cư phi pháp chạy liên tục bảy ngày, đi từ Libi đến Italy, sau khi khởi hành không lâu sau liền bị nạn, hiện giờ chỉ có hai gã Ai Cập, một gã Banglades được cứu .

Azamu Xilale nói, 150 di dân phi pháp bao gồm cả 59 người Ai Cập, ngoài ra còn có người của Algeria, Ma Rốc, Tuynidi, Pakixtan và Banglades nhập cư trái phép.

Trước khi tin tức được đưa ra, đội thuyền cứu trợ của Libi đã vớt được 4 cỗ thi thể. Còn lại hơn 100 người vẫn mất tích. Bởi vì thời gian đắm tàu đã lâu, người mất tích khả năng còn sống không lớn.

Tin tức này thoát nhìn tựa hồ là một lần nhập cư trái phép sự cố ngoài ý muốn. Thế nhưng, Frenky Ridwan là người từng trải hẳn biết, đó hoàn toàn không phải là một sự cố thông thường, dựa theo một số đầu mối, đó chắc chắn là do “Tái Hạt Tử” dựng lên, hơn nữa tai nạn số người tử vong không phải là một trăm năm mươi người, mà là hơn sáu trăm người.

Tái Hạt Tử tính tình âm hiểm độc ác, nhiều quốc gia có quan hệ cùng Xà Đầu liên hệ, mà người này thủ đoạn tinh vi thông qua một vài thế lực xã hội đen nắm giữ một ít tàu hàng, để cho bọn chúng đi vào khuôn khổ, rất nhiều đại công ty vì dăm uy của hắn cũng đành chịu cung cấp giúp đỡ hắn.

Tái Hạt Tử am hiểu nhất là thủ đoạn đem người nhập cư trái phép đưa lên thuyền đánh cá đưa đến vùng biển tự do. Sau đó lợi dụng một ít tàu viễn dương, đem người nhập cư đưa đến một quốc gia trung lập phụ cận vùng biển tự do, lại dùng thuyền đánh cá phổ thông tiếp tục chuyển đi.

Để thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ nhập cư trái phép, hắn thường thường thích tiến hành việc phong bế đội tàu tuần tra, tại vùng biển rộng mênh mông hoàn toàn có thể làm lộ tin tức về người nhập cư trái phép, thế nhưng do hắn có một tay quản lý trong dịch vụ tàu điện ngầm, nên tin tức không thể lộ ra, có người nói nhiều người nhập cư trái phép bị chết ngạt trong thuyền cũng là bởi vì do hắn làm.

Tái Hạt Tử tại n lầy kinh doanh hơn mấy chục năm. Có rất nhiều tin đồn về hắn, có người nói, hắn không chế được một đường dây mại dâm quốc tế, hắn thích trong đám người nhập cư tìm được hàng mới.

Mà khiến Tái Hạt Tử nổi danh, chính là hắn thích tự mình chỉ huy hành động, thường thường trà trộn trong đám người nhập cư trái phép, rất nhiều quyết sách đều là do hắn tự mình hạ lệnh và thi hành.

Bởi vì tiếng xấu của hắn quá nặng, rất nhiều tổ chức nhập cư trái phép không muốn cùng hắn phát sinh quan hệ, kết quả tên này lợi dụng vật lực và thế lực trong tay khống chế đường bộ, cắt đứt đường trung chuyển xuống bến tàu, bởi mỗi lần đều tập trung rất nhiều người nhập cư trái phép đến các quốc gia, cho mỗi một lần nhân số phi thường khổng lồ, ít thì hơn trăm, nhiều thì hơn một nghìn...

“Tái Hạt Tử, người chắc là hiểu rõ, ở đây còn có Đại Quyền Bang, người nên suy nghĩ một chút, có thể đánh lại chúng ta hay không?” Frenky Ridwan quay loa phát thanh về lỗ thông khí nói.

“Không sai không sai, đương nhiên là ta biết, ha ha, nếu người cũng biết rõ ta, thì cũng không nên nói lời ngu xuẩn này, Đại Quyền Bang thì thế nào? Chẳng lẽ bọn người định phát lệnh truy nã quốc tế đối với ta sao? Nói cho người biết, ta làm xong mọi thủ tục rồi, chờ ta làm xong vụ này, sau đó ra sân bay, đến lúc đó nếu các người tìm thấy ta cũng đã là mấy chục năm sau rồi, ha ha...” Tái Hạt Tử thanh âm điên cuồng cười lớn, bên trong thùng đựng hàng vốn bị khóa, loa phát thanh thanh âm lại lớn, người ở bên trong bị chấn động tim đập nhanh thêm vài nhịp.

“Người muốn thế nào?” Frenky Ridwan nói.

“Chẳng muốn sao cả, ha ha, ta muốn mạng các người!”

“Ta ngược lại muốn nhìn một chút, người làm sao lấy mạng của ta.” Frenky Ridwan vẻ mặt cười nhạt, hiện tại nhưng thật ra hẳn hy vọng có người đến cứu, chỉ ít còn liều mạng được, mà bị nhốt trong thùng đựng hàng cấu tạo bằng sắt thép, cái loại cảm giác này phi thường khó chịu.

“Người muốn để ta mở cửa?”

“Hừ!” Frenky Ridwan nặng nề hừ một tiếng.

“Ta không dám, ta không dám, ai mà không biết Frenky Ridwan người” Tái Hạt Tử âm hiểm cười nói.

“Người biết ta?” Frenky Ridwan sắc mặt ngưng trọng.

“Ha ha, người quá coi thường ta rồi, có thể trên thuyền ta không nhận biết hết bối cảnh của từng người, còn như Frenky Ridwan tiên sinh đại danh鼎鼎鼎鼎 ta cũng không biết, vậy ta đây chẳng phải là ngu si dốt độn sao, nói thật khi biết người là ai, ta đây rất bất ngờ, nghĩ không ra lại lẫn trong đám nhập cư trái phép. Nói vậy chẳng phải là Ridwan tiên sinh phải là chui lủi trở lại Mĩ Quốc để buôn bán sao...”

“Nói ra điều kiện của người đi!” Vẻ mặt Frenky Ridwan đầy sát khí, nhưng ngôn ngữ lại đặc biệt hòa hoãn.

“Điều kiện? Ridwan tiên sinh, người cùng ta nói chuyện điều kiện?” Tái Hạt Tử khẩu khí giả bộ kinh ngạc.

“Chỉ cần chúng ta có thể làm được, chúng ta nhất định sẽ làm, vô luận là tiền tài, nữ nhân, ta cũng biết người đang khống chế có một tổ chức mại dâm, chúng ta có thể cung cấp cho người đàn bà, về phần tiền, người hãy nói ra một con số...”

“Ha ha ha ha... Ha ha...”

“Có gì đáng cười sao?”

Trương Dương kinh ngạc phát hiện, Frenky Ridwan này tuy biểu tình dữ tợn, nhưng thanh âm đặc biệt nhu hòa, hiển nhiên người này rất giỏi giấu kín tâm tư.

“Người là Frenky Ridwan, không phải là con mèo con chó, ta có thể thả nghìn con mèo, con chó, cũng không dám thả nửa Frenky Ridwan, con đường của người chỉ có một chữ, chết...”

Frenky Ridwan nhìn chăm chăm lên lỗ thông gió không lên tiếng, Tái Hạt Tử hẳn nói từ “Chết” vọng vào trong thùng đựng hàng, khiến mọi người dâng lên một loại sợ hãi không tên.

Tử vong!

Tử vong đối với loài người mà nói không thể nghi ngờ là điều rất đáng sợ.

Vô số anh hùng cái thế đối mặt với cái chết cũng vô pháp bình tĩnh, dù sao tính mạng con người chỉ có một lần, loài người không phải giun, không phải cứ chặt đứt thành hai đoạn còn có thể phân liệt ra hai sinh mệnh cấp thấp mới. Không thể nghi ngờ, cái chết đối với sinh mệnh có trí tuệ cao cấp chính là dấu chấm hết.

Tái Hạt Tử đột nhiên trầm mặc, dường như muốn để mấy người bên trong thùng đựng hàng tự suy nghĩ một chút.

Bên trong thùng đựng hàng áp lực không khí thật đáng sợ, không khí đặc sệt làm cho người ta hít thở không thông.

“Được rồi, trò chơi cũng nên bắt đầu thôi, từ giờ trở đi, ta sẽ đóng cửa thông gió, bên trong hơn ba trăm người, khi không có không khí lưu thông, chừng mười phút đồng hồ người sẽ hít thở không thông, đương nhiên, ta vẫn chưa thí nghiệm qua, hoặc là, năm phút đồng hồ sẽ không còn không khí cũng không biết chừng ... Hắc hắc...”

“Người muốn làm gì?” Trái tim Frenky Ridwan nảy lên.

“Không làm gì cả, ta chỉ là muốn ba mạng các người mà thôi, hắc hắc, người ở bên trong nghe kỹ, hiện tại các người có mười phút đồng hồ, ờ, có lẽ là năm phút, lúc này, nếu như ta không nhìn thấy ba thi thể nằm trên cửa thang lầu, như vậy các người chôn cùng nhau đi!”

Độc!

Độc!

Quả nhiên là Độc Hạt!

Cư nhiên dùng người ở bên trong thùng đựng hàng để tới giết Frenky Ridwan, mà ngay cả người bàng quan như Trương Dương cũng cảm thấy Hạt Tử lòng dạ thật độc ác, không thể nghi ngờ đó là một loại gây xích mích chí mạng, mấy ngày hôm trước Frenky Ridwan cứu được một phụ nữ bây giờ ân đức tan thành mây khói, giờ hai người ở hai trận doanh đối lập.

“Còn một ngậm không khí trong lành nữa thôi, từ từ mà hưởng thụ, năm phút đồng hồ sau, ta sẽ nhìn xem, ha ha...”

“!”

Một tiếng sắt thép va chạm chặt dứt tiếng cười phát rồ kia, cửa thông gió trong nháy mắt đóng lại, trên đỉnh thùng ngọn đèn cao áp đột nhiên chiếu sáng, bên trong thùng đựng hàng sáng như ban ngày.

452. Chương 452 : Lối Ra!

Bịch!

Bịch!

Tiếng tim đập như tiếng trống!

Tô Đại Phong lui về phía sau một bước, trong lúc đó đột nhiên hắn nghe được vô số tiếng trái tim kịch liệt đập. Hắn cảm giác dường như mỗi một cặp mắt đều nhìn về phía hắn...

Bên trong thùng đựng hàng đột nhiên an tĩnh quỷ dị, cảm giác thời gian trôi qua thật dài.

Hầu như ba người vô ý thức đều lui về phía sau một bước, mấy trăm ánh mắt đều nhìn chằm chằm ba người, hình thành một trận áp lực tinh thần thật lớn.

Không ai động đây!

Hiển nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người còn không kịp phản ứng, đang còn suy nghĩ...

Một phút!

Hai phút!

Ba phút thời gian có vẻ vô cùng dài đằng dặc, chậm rãi qua đi, không khí càng ngày càng đặc, lồng ngực cũng bắt đầu phập phồng kịch liệt, phảng phất như muốn tranh đoạt thêm chút dưỡng khí.

Chậm rãi qua đi, thật chậm, ba trăm người bắt đầu di động, bởi vì thân thể nói cho bọn họ biết, thời gian không còn nhiều lắm, di chuyển thân thể là phản ứng theo bản năng.

Không có ai biết người đầu tiên di chuyển là ai.

Nhưng có chung một mục tiêu: Frenky Ridwan, Muhammad Ridwan, Tô Đại Phong. Một vài người vẫn do dự, số còn lại dường như chịu một cỗ lực lượng thật lớn thúc bọn họ đi về phía trước.

Hơn ba trăm người tụ tập dày đặc cùng một chỗ bắt đầu di chuyển hình thành một lực lượng thật đáng sợ, đằng trước một ít phụ nữ và đàn ông liều mạng muốn dừng bước tiến, thế nhưng lực lượng phía sau giống như thủy triều, bọn họ không thể chống lại... “Ta ngược lại muốn nhìn một chút, xem ai dám liều xông lên!” Frenky Ridwan dao găm răng cưa trong tay giờ lên trên không trung dưới ánh đèn phát quang chói mắt.

Đáng tiếc ánh sáng của lưỡi dao không cản được đoàn người đang cuộn trào mãnh liệt, bởi vì thiếu dưỡng khí cho nên nhiều người hoạt động lại càng tiêu hao nhanh hơn.

“Không!”

“Không!”

Thiếu phụ lúc trước bị cưỡng gian bỗng nhiên giang hai tay cản phía trước. Thế nhưng, đối mặt với lực lượng cuộn trào mãnh liệt, cánh tay nhu nhược kia như một cánh hoa trong biển rộng mà thôi, tên đeo kính nọ cũng giang tay ngăn trở, thế nhưng hai người cản bản không làm nên chuyện gì...

Người tham gia ngày càng nhiều, Frenky Ridwan thấy đám phụ nữ kia cũng liều mạng ngăn trở phía trước Muhammad Ridwan, thế nhưng, lực lượng vẫn như cũ rất đơn bạc, làn sóng người không gì ngăn chặn, 90% số người có cùng chung một mục tiêu. Không gian từng điểm một giống như tằm ăn rồi vậy, Frenky Ridwan, Muhammad Ridwan và Tô Đại Phong ba người bị dồn đến mặt trên của bậc thang.

Lúc này, không có bất cứ người nào chú ý tới Trương Dương phía sau ba người đã biến mất, đương nhiên Trương Dương ở chỗ này cũng không ai biết hắn, không ai dưới tình huống như vậy mà quan tâm đến sự hiện hữu của hắn.

Bốn phút!

Bên trong thùng đựng hàng ngoại trừ mấy người phụ nữ hét chói tai, đại bộ phận mọi người đều trầm mặc, chỉ là thân thể vẫn tiến về phía trước, phảng phất như ma quỷ ở phía sau dùng sức đẩy bọn họ.

Mỗi người trong tim đều có một con quỷ. Tái Hạp Tử đã đem ma quỷ trong tim bọn họ thả ra, lương tâm đứng trước sinh mệnh vô cùng yếu ớt.

Khuôn mặt mọi người đều đỏ lên, từng tiếng tiếng hít thở trầm trọng đan vào nhau, khiến cho áp lực lại càng tăng lên, cảm giác hít thở không thông tràn khắp không gian.

Trên bậc thang đã đầy người, ba người liên tục lui về phía sau, trán Frenky Ridwan chảy đầy mồ hôi. Bởi vì thiếu dưỡng khí, hai khối cơ ngực của hắn kịch liệt đập phồng, hắn cầm dao găm nhưng cũng không dám đâm xuống, bởi vì hắn cảm giác được những người phía trước bên trong đôi mắt phát ra tia máu thật đáng sợ, nhưng máu chốt nhất chính là, giết một hai người cản bản không làm nên chuyện gì. Rất có thể chỉ làm cho mấy người phía sau càng thêm điên cuồng...

P phía trước dùng sức lui về phía sau. Phía sau lại đẩy lên, tốc độ tuy rằng rất chậm. Thế nhưng trong vài chục giây đồng hồ, ba người đã bị bức tới trên lầu, toàn bộ bậc thang dày đặc toàn là người, dưỡng khí càng ngày càng ít, khuôn mặt mọi người cũng trở nên lo nghĩ, hai mắt đều biến thành màu đỏ đậm.

Tốc độ đoàn người càng lúc càng nhanh.

Nhìn như dày đặc giống như một con kiến đứng giữa đoàn người, Trương Dương đứng ở gần cửa thở dài một tiếng.

Hiện tại, hắn không xuất thủ không được, mấy trăm trái tim đang hỗn loạn, Trương Dương đã cảm giác được sinh mệnh mấy người kia đang trở nên yếu đuối, dưỡng khí loãng đến mức cực hạn mà loài người có thể chịu đựng.

Nếu như tâm tình bình tĩnh, tất cả đều an tĩnh chờ đợi, dưỡng khí trong này chỉ ít có thể duy trì mười phút đồng hồ, mà bây giờ dưới loại vận động kịch liệt và tâm tình lo lắng, tiêu hao dưỡng khí càng lớn hơn gấp bội.

“Lui ra phía sau, nếu không, đừng trách ta ra tay!”

Frenky Ridwan chợt quát một tiếng, một quyền giã lên vách thùng đựng hàng, phát ra một tiếng vang thật lớn, đáng tiếc đám người không có chút nào dừng lại, tốc độ trái lại càng nhanh hơn, trên thực tế lúc này không ai có thể dừng thân thể lại, lòng cầu sinh khiến bọn họ mất đi lý trí, thỉnh thoảng có mấy người muốn thoát ra khỏi đám hỗn loạn nhưng càng bất lực, bởi vì cho dù là bọn họ không đi lên, lực lượng phía sau cũng sẽ đẩy bọn họ tới, thậm chí còn có người hai chân cách mặt đất.

Hiện tại phía sau bọn họ chỉ có một thước không gian.

Lùi không thể lùi.

Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan hai người chăm chú nắm chặt tay, ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi, hai người dù sao cũng là thiếu niên, hơn nữa hai người là lần đầu tiên cảm giác được lực lượng của quần chúng, mà lần này lại đứng trước sinh mệnh của bọn họ...

Không thể nào lùi!

Một tiếng nổ đất rung núi chuyển, giống như long trời lở đất.

Ngay sau đó, toàn bộ bên trong thùng đựng hàng phẳng phất nổi lên một trận lốc xoáy, trong gió có một cỗ không khí trong lành từ biển thổi vào, tất cả không khí vẫn đục đều bị quét sạch.

“Loảng xoảng!” Khi luồng gió mát đảo qua, đồng thời vang lên thanh âm va chạm của sắt thép, chấn động khiến lỗ tai mọi người tê dại.

“A...!”

“A!” Tiếng rít chói tai vang lên, không phải phát ra từ bên trong thùng đựng hàng, thế nhưng phẳng phất lại ngay bên người.

Sóng người đột nhiên bất động, phẳng phất thời gian như dừng lại, hơn ba trăm ánh mắt đều quay đầu lại, nhất thời trên mặt đám người đều ngây dại.

Cửa sắt kia, không biết mở ra từ lúc nào, tấm thép rất nặng còn nằm trên mặt đất, mọi người có thể thấy được ánh mắt hôn ám trong mắt người khác, đương nhiên còn pha lẫn sự kinh ngạc, ngọn đèn hôn ám chiếu xuống đám người nhập cư trái phép đang tụ tập dày đặc, hiển nhiên bọn họ còn không biết chuyện đã gì xảy ra, thanh âm thật lớn đã hù dọa bọn họ.

Cửa tại sao đã m

Hiện ?

Vì sao?

Đại bộ phận mọi người vẻ mặt dại ra, Frenky Ridwan đẩy đám người ra, lúc này Trương Dương đã ẩn trong đám người.

Đương nhiên, Trương Dương cũng không sợ làm náo động, hẳn muốn nhìn một chút Frenky Ridwan sẽ xử lý như thế nào, càng muốn nhìn một chút Tô Đại Phong sẽ có biểu hiện gì.

Đây là một loại trò chơi thú vị, không phải sao?

“Đóng cửa lại...” Thành linh một tiếng quát vang lên.

“Muhammad...”

Lúc này, Muhammad Ridwan không chần chờ, đứng gần Frenky Ridwan hô lên một tiếng, phản ứng mãnh liệt giống như loài báo săn thả người từ trên lầu xuống, giẫm lên đầu, vai mấy người ở dưới đánh về phía cửa thùng đựng hàng, vẫn còn một cánh cửa sắt vẫn đóng, mà ở phía sau, bên kia thùng đựng hàng còn có một tên còi trần đang đứng trong đám người cuộn cuộn, bị một số người giẫm lên kêu thảm thiết không ngớt...

Lúc này, Trương Dương rốt cuộc hiểu rõ Frenky Ridwan vì sao mỗi lần đều mang theo Muhammad Ridwan hành động, bởi vì động tác của Muhammad Ridwan phi thường nhanh nhẹn, tại nơi hỗn loạn như vậy, có thể bước đi như bay.

“! Răng rắc...”

“A...”

Một tiếng vang thật lớn và tiếng đầu khớp xương vỡ tan sau đó, theo sát tiếng hét thảm , vài loại thanh âm hầu như đồng thời vang lên, Muhammad Ridwan chân phải hung hăng dẫm nát cánh tay tên kia, mà cái tay này vẫn đang chộp vào phiến cửa sắt, chủ nhân cái tay này vẻ mặt thống khổ kêu thảm thiết.

Tay đứt ruột xót, đầu khớp xương vỡ nát thanh âm vang rõ, người bình thường không phải ai cũng có thể chịu được.

Đúng lúc này, tên đô con phía sau tên còi trần, trong đám người điên cuồng chạy vội tới, hùng hổ trong tay của lão nắm một lưỡi dao đốn củi, ngoại trừ sắc bén ra lưỡi dao đều là một màu đen, thoạt nhìn trông rất nặng.

Nói rất dài dòng, trên thực tế, đều xảy ra trong nháy mắt, lúc tên cỏi trần bị giẫm thì tên đô con chạy tới vùng đao hướng Muhammad Ridwan đang giẫm lên cánh tay tên kia bỏ tới...

Tình huống vô cùng khẩn cấp!

Frenky Ridwan thân thể khỏe mạnh từ trên lầu nhảy xuống trong nháy mắt, tay hấn vùng lên, thành linh xuất hiện một đạo sáng như tuyết nhanh như thiểm điện trên không trung xẹt qua!

“A!”

Tên đô con tay cầm khảm đao đang chạy tới, thân thể bỗng nhiên dừng lại, giống như một bức tượng điêu khắc.

453. Chương 453: Kỳ Tích Xuất Hiện

Đột nhiên, tất cả mọi người trong thùng đựng hàng đều trở nên yên tĩnh dị thường.

Thời gian, không gian giống như quỷ dị dừng lại.

Mấy trăm ánh mắt rơi vào bộ vị trái tim của thân thể cao hai thước, con dao găm sắc bén lúc này đã lút tới cán, đặc biệt rất đột ngột...

Tên to con miệng há hốc, quai hàm liên tục run run, vẻ mặt kinh ngạc, cúi đầu xuống nhìn chuôi đao tinh xảo bằng gỗ kia.

“Người...”

“Người...”

Tên to con khó khăn giơ tay lên nắm chuôi đao, dường như muốn nói cái gì đó, thế nhưng máu tươi từ trong miệng từng ngụm từng ngụm tràn ra, rất nhanh ngực hấn đều bị nhuộm đỏ một màu máu tươi...

“Bụp...!” Tên to con cuối cùng cũng không nói hết câu, bỗng nhiên hai chân quỳ trên mặt đất, trong tay nắm chuôi đao, thân thể nửa đứng nửa quỳ không duy trì được bao lâu rốt cuộc cũng ngã xuống, chết không nhắm mắt.

“A...”

Tên to con ngã xuống, một đao phát ra ánh sáng thật lẫm liệt, sau đó vang lên tiếng hét thảm, tiếng kêu được nửa chừng lại giống như bị ai đó bóp yết hầu, không phát được tiếp.

Muhammad Ridwan cước mạnh mẽ đã thu lại, hai đầu ngón tay thô ráp nhẹ nhàng lau chùi lưỡi đao...

Mà tên hán tử bị đập vỡ ngón tay đang ngồi chồm hổm trên mặt đất. Hai tay che yết hầu, phát ra âm thanh “ừm ực” “ừm ực”. Đôi mắt tràn ngập vẻ khó tin. Máu tươi tại khe hở điên cuồng tuôn ra. “Bịch!”. Một thanh âm vang lên.

Rốt cục bị Muhammad Ridwan cắt yết hầu, đại hán nặng nề lập tức ngã xuống. Thân thể trên mặt đất càng không ngừng co quắp. Tựa như gà bị cắt tiết.

Mấy trăm ánh mắt sợ hãi nhìn Muhammad Ridwan và Frenky Ridwan. Đặc biệt Trương Dương đứng gần thùng đựng hàng. Trên thực tế, ở đây đại bộ phận người nhập cư trái phép đều là dân thường. Cả đời hầu như không có thấy qua việc giết người. Vừa nãy rơi vào hoàn cảnh điên cuồng là do hoàn cảnh đưa đẩy, dựa vào bản năng cứu mạng sống của chính mình. Hiện tại thấy hai sinh mệnh trước mặt bị giết chết một cách dã man, linh hồn mỗi người tràn ngập cảm giác sợ hãi trước cái chết...

Không thể nghi ngờ Muhammad Ridwan và Frenky Ridwan giết người không chớp mắt đúng là một ma đầu. Mà vừa rồi bọn họ lại muốn giết chết hai ma đầu này. Đột nhiên lúc này, mấy trăm người bên trong thùng đựng hàng đều cảm giác được sự sợ hãi tột cùng. Đặc biệt có một ít người vừa rồi đứng gần hai người kia nhất, bây giờ đều cảm thấy sau lưng rét run. Trái tim kinh hoàng.

Nhiều khi lòng can đảm của con người dựa vào sự thiếu hiểu biết của bọn họ.

Lúc đầu, mấy trăm người nhập cư trái phép không biết sự lợi hại của hai người. Lúc tuyệt vọng cực độ mất đi lý trí. Nếu như những người này biết trước hai người kia lợi hại như vậy. Lúc đó chẳng có ai dại gì mà tiến lên.

Bên trong thùng đựng hàng chỉ có hai người, hiện tại hai người đều bị giết chết, người bên trong bắt đầu hỗn loạn xông vào tranh cãi ầm ĩ, bởi vì mặc dù là cửa được mở ra, thế nhưng, hai người kia đi vào, lúc đó cửa sắt vẫn còn đóng, trong tay của đối phương vẫn lăm lăm dao kiếm. Chỉ cần đối phương phong bế chỗ cửa thông gió, bọn họ cũng chỉ có thể ngồi chờ chết mà thôi.

Một ít người có ngôn ngữ tương đồng đang nói chuyện với nhau, an ủi nhau, bởi vì việc hai người kia giết người mà bầu không khí kinh khủng bên trong thùng đựng hàng lan tràn...

Lúc đầu mấy người bên trong cùng của thùng đựng hàng cũng biết xảy ra chuyện, nhưng cũng không nghĩ tới sự tình lại nghiêm trọng như thế. Càng không nghĩ đến Xà Đầu cư nhiên đem bọn họ mấy trăm người nhốt kín cho đến chết ở bên trong thùng đựng hàng, bây giờ bên trong giống như là ở trong bếp lò vậy.

Theo tiếng mọi người nói chuyện cũng đoán được sinh mệnh của mình bị uy hiếp, mỗi người đều lâm vào trạng thái cuồng bạo.

Bầu không khí phần nộ tựa như nước lũ cuộn cuộn ngừng tụ cùng một chỗ...

Làm sao bây giờ?

Làm sao bẾ cy giờ?

Mỗi người đều nhìn nhau, nỗ lực từ trong miệng đối phương hi vọng có thể tìm ra phương pháp.

Khiến Muhammad Ridwan bọn họ vui mừng chính là, không biết là bởi vì thấy bọn họ vừa giết người hay là nguyên nhân gì khác, hai người bây giờ cũng không còn là đối tượng của đám người kia nữa.

“Đại... Đại Phong ca, làm sao bây giờ?” Muhammad Ridwan nhìn đoàn người đang cuộn trào mãnh liệt. Không khỏi sợ hãi thối lui đến bên người Tô Đại Phong.

Bây giờ đang là thời điểm mấu chốt. Muhammad Ridwan thật không ngờ lại không hỏi ý kiến thúc hấn, mà là đi hỏi Tô Đại Phong. Hiển nhiên, có thể là quan hệ của hắn với Frenky Ridwan không thân cận lắm.

“Chúng ta chờ xem một chút, phải để cho mấy người kia trật tự xếp thành hàng, nếu không, một khi bị người bên ngoài uy hiếp, sinh mệnh chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, bất quá bây giờ đi nói đạo lý căn bản không có tác dụng. Hơn nữa chỗ này rất nhiều người từ các quốc gia khác, ngôn ngữ không thông, chúng ta chỉ có thể trước tiên dùng hành động, để cho bọn họ cảm giác được một loại tuyệt vọng, chỉ cần tâm tình tràn ngập bọn họ tuyệt vọng, chờ khi cửa mở ra, những người này tuyệt đối nếu so với mãnh thú còn đáng sợ hơn...”

Tô Đại Phong quả nhiên là một người có tài ăn nói, hắn đầu tiên là dùng tiếng Trung và tiếng Anh đem sự tình nguyên nhân hậu quả thêm mắm thêm muối hướng đám người bên trong nói, một ít sự tình “Anh hùng của Tái Hạt Tử cũng bị khuếch đại lên. Rất nhanh sự tình một truyền mười, mười truyền một trăm...”

Nói chung hiện tại Tái Hạt Tử đã biến thành một tên có lòng dạ độc ác, tội ác tày trời, là một tên ma quỷ.

Trương Dương đang âm thầm quan sát, thủy chung không rõ chính là, Frenky Ridwan cư nhiên vẫn không nói gì, dường như căn bản hắn vô ý nắm giữ quyền chủ đạo bên trong thùng đựng hàng, dường như phù hợp với một vị quan sát viên hơn...

Rất nhanh hơn sáu trăm người cùng hai người kia bị Tô Đại Phong thống lĩnh.

“Đại Phong ca, người nói, chúng ta làm sao bây giờ?” Một người đầu bếp trong tay vẫn nắm một thanh thái đao hô to, trong lòng hắn rất hồ thẹn, một khắc trước, hắn còn muốn giết chết Tô Đại Phong, hiện tại hắn chỉ có thể dùng hành động của mình để chuộc lỗi.

“Mọi người đừng nóng vội, hiện tại chúng ta vẫn còn không biết tình huống bên ngoài thế nào, bất quá, vô luận là tình huống thế nào, chúng ta phải đoàn kết, hiện tại vị trí của chúng ta là ở phía rất xa của Thái Bình Dương, nếu như chúng ta không đoàn kết, bất kì lúc nào đều có thể bị người ném xuống biển cho cá mập ăn, mọi người cũng đừng nghĩ có thể tránh được, chúng ta kẻ nào cũng có thể”.

“Tiểu huynh đệ, yên tâm, chúng ta nhất định đoàn kết, người không cần lo lắng, chúng ta là người Philippines, ngày hôm trước mới lên thuyền, có hơn ba mươi một vị là đàn ông, tiền của chúng ta bị bọn họ cướp sạch, phụ nữ bị bọn họ gian dâm, chúng ta hiện tại chỉ cần đoàn kết, cần bản không sợ bọn họ nữa, ta tính qua, bọn chúng tổng cộng nhân số cũng không được hai mươi người, hơn nữa thủy thủ trên ca-nô, phỏng chừng cũng chỉ có hai trăm người, chúng ta cần bản không sợ...”

“Đúng, đúng, chúng ta có thể khống chế thủy thủ và con tàu này, tới ven biển nước Mỹ, sẽ có người tiếp ứng!”

“Chỉ cần bọn họ mở cửa, chúng ta sẽ giết chết đám người cường gian kia!”

Sau khi Tô Đại Phong xúi giục, rất nhanh mọi người bên trong thùng đựng hàng có chung một mục đích, đó chính là dù có xảy ra chuyện gì, chỉ cần có cơ hội tiếp xúc với bọn chúng, nhất định phải độc ác ra tay hạ sát thủ, bây giờ không phải người chết chính là ta vong, cá chết lưới rách...

Bầu không khí sôi sục bên trong thùng đựng hàng lan tràn, phẳng phất có một bàn tay vô hình thật lớn đang khống chế tư duy mọi người. Mỗi người đều trừng một đôi con mắt đỏ đậm.

Nhìn những con mắt đỏ đậm, Tô Đại Phong nhớ lại lúc đầu bọn người này đối với mấy người bọn họ cũng vậy, trong lòng hẳn không khỏi run sợ, trên thực tế tràng diện lớn như vậy cũng là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy, hẳn cố ép buộc bản thân mình trấn tĩnh, khống chế cho hai chân khỏi run lên...

“Vừa nãy là ai mở cửa vậy?” Frenky Ridwan đột nhiên sững người hỏi.

“Không biết... Không... Không biết... Chúng ta bên này vẫn thấy cửa khóa, chỉ nghe mấy người bên kia tranh cãi âm ỉ rất kịch liệt, sau đó âm thanh thùng thùng vang lên, làm cho tâm phiền ý loạn, rồi đột nhiên, cửa kia lại đột nhiên được mở ra...” Một phụ nữ đáp lại, vẻ mặt vẫn còn tái nhợt, hiển nhiên cô ta đứng rất gần cánh cửa, mắt thấy Frenky Ridwan và Muhammad Ridwan giết người, bây giờ trong lòng còn sợ hãi.

Con mắt Frenky Ridwan thâm thúy chăm chú nhìn thoáng qua người phụ nữ kia, mấy người phụ nữ ở bên cạnh đều gật đầu phụ họa, hẳn ngồi xuống kiểm tra cánh cửa sắt, thần tình lộ ra vẻ cổ quái, từ kết cấu của cửa mà xem, cộng với lời mấy người phụ nữ nói, sự việc đều là xảy ra bất ngờ, cửa này mỗi hàn rất kiên cố, mà tại chỗ mỗi hàn này dường như bị một cỗ lực lượng xé rách ra, bởi vì có thể thấy rõ ràng một ít kim loại nứt ra, đều là vết mới, tuyệt đối không phải đồ gì đó tạo thành, bởi vì thời gian rất dài nó đã bị một lớp rỉ sét phủ lên...

Là nguyên nhân gì?

Vì sao?

“Ta xem cửa này, nếu như cánh bên kia cũng mở ra thì tốt rồi...” Phía ngoài cùng một người thanh niên tóc vàng lấy tay nhẹ nhàng gõ lên cửa sắt.

Đột nhiên!

Toàn bộ người ở bên trong thùng đựng hàng khuôn mặt đều đờ đẫn, miệng mở thật to, bởi vì bọn họ thấy được một kỳ tích, khi người thanh niên kia nhẹ nhàng gõ lên cửa, lại ngã lộn ra bên ngoài.

goper

02-02-2011, 09:37 PM

Đồ Thần Chi Lộ

454. Chương 454: Lao Khỏi Lồng Giam

Khoảng khắc này, thời gian tựa như đọng lại.

Mấy trăm ánh mắt nhất tề quét qua cửa sắt chậm rãi đổ xuống, trong nháy mắt, nhưng thời gian giống như dài đằng đẵng, phẳng phất giống như một thế kỷ đã qua.

Theo đó cửa sắt ầm ầm rồi đổ xuống, mọi người thấy được hai khuôn mặt, hai khuôn mặt hiện lên vẻ khó tin.

Hai người này chính là đám tay sai của Xà Đầu, hiển nhiên hai người phụ trách canh cửa và khống chế thông đạo, bên ngoài cửa, là một hành lang sâu thẳm quanh co, bề rộng không đồng đều, hai người kia dựa vào mặt trên thùng đựng hàng, bọn chúng đang nhàn nhã ngồi hút thuốc.

“Bồng!”

Cửa sắt rớt cuộc cũng nặng nề đổ xuống trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, phát ra một tiếng vang thật lớn giống như người ta chọc vào đàn ong vậy, hai hán tử đứng ở ngoài cửa thân thể run lên, cánh cửa lại vừa lúc nện lên trên người bọn họ.

Sau khi sững sốt một hồi, hai người đồng thời rút ra dao găm sắc bén đằng sau lưng ra, chỉ có điều bọn chúng lập tức tuyệt vọng...

Dao găm tản ra tia sáng hôn ám, đã nhấn cho mọi người thấy được nguy hiểm.

Thành linh một đám người điên cuồng từ phía trong cánh cửa phi ra...

Chỉ là ngăn ngửi mấy phút đồng hồ, đám người đã ào ào chạy ra.

Thực tại, mấy tên kia cũng nghĩ muốn động thủ, thế nhưng phía trước là đám người đang cuộn trào như sóng thần, không phải là lực lượng của cá nhân có thể ngăn cản.

“A...A ...!”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Còn có tiếng giẫm đạp, và tiếng thét to cuồng bạo... Rất nhanh. Hai người kia đã bị bao vây...

Lúc này. Bọn người Tô Đại Phong đang đứng cùng một chỗ.

Ba người kinh ngạc nhìn hơn sáu trăm người điên cuồng tiến đến hàng lang không đầy một thước. Về mặt đều đại ra. Chỉ hai phút đồng hồ. Bên trong thùng đựng hàng rỗng tuếch. Mà trên hành lang. Nằm ba cái thi thể. Trong đó hai người chính là hai tên đại hán lúc trước. Trông thi thể không còn nguyên vẹn. Cứ nhiên làm cho người ta cảm giác như thiếu hụt cái gì đó. Khiến người khác nhìn vào cảm thấy thật sợ hãi. Thi thể đầy vết máu đã bị đạp khô. Toàn bộ mặt hàng lang tựa hồ cũng bị vết máu nhiễm lên một tầng nâu ám. trông thật kinh dị...

Dường như không người nào nguyện ý ở bên trong thùng đựng hàng toàn là mùi khó chịu. Hơn nữa, hiện tại sinh mệnh bọn họ bị uy hiếp, mà nguồn gốc của sự uy hiếp chính là chỗ thùng đựng hàng này. Tự nhiên, khi cửa bị mở, ly khai khỏi thùng đựng hàng hầu như là một loại bản năng vô ý thức.

Một người thiếu nữ bị một cây đao cắm trên bụng, bất quá ba người có thể khẳng định, một đao trên bụng kia tuyệt đối không phải là một đao trí mạng. Chân chính khiến thiếu nữ kia chết nguyên nhân là do đoàn người điên cuồng chạy ra. Trong đoàn người điên cuồng đó. Chỉ cần ngã xuống coi như sẽ không còn có hy vọng sống sót. Ba người về mặt đại ra. Lưng toát mồ hôi lạnh.

Nếu như không phải cửa sắt kia bất ngờ bị đánh bay, cơ hồ là có thể khẳng định, ba thi thể kia chính là bọn họ ...

Thành linh, con mắt Frenky Ridwan trở nên sắc bén giống một thanh đao, bởi vì hắn thấy một người. Người này là một thanh niên tóc húi cua chậm rãi đi đến.

Trương Dương.

Trương Dương chính là đang ngồi xổm bên cạnh cỗ thi thể của thiếu nữ kia, thi thể đã hoàn toàn bị biến dạng, căn bản vô pháp phân biệt được nằng ta đến từ quốc gia nào.

Nhìn cỗ thi thể, Trương Dương nhẹ nhàng thở dài, người này vốn là có thể không chết.

Hắn đã đánh giá thấp sự phẫn nộ của đoàn người, hơn nữa, cánh cửa kia mặc dù là do hắn mở, thế nhưng. Hắn thật không ngờ lại nhanh như vậy đã bị phá. Tại nơi như nước triều dâng, thân thể hắn cũng bị đẩy ra ngoài. Đường như một chuỗi chuyện khiến cho cô gái này chết oan.

Trương Dương tin tưởng, vô luận là Frenky Ridwan hay Muhammad Ridwan, chỉ cần bọn họ có một người tiến lên trước, người thiếu nữ này cũng sẽ không chết.

Đương nhiên, Trương Dương còn không có vĩ đại vì một cái chết của một người xa lạ mà đau buồn, khiến hắn bất ngờ chính là nhân tâm, xem ra, tâm tình con người vĩnh viễn là không thể đo lường được, khiến cho một người bất ngờ nhất cũng là nhân tâm.

Mà tiềm lực của con người, cũng thật kinh khủng, những người bảo vệ này trước mặt có vẻ dị thường cường hãn, thế nhưng trong sóng người trước mặt vẫn chỉ yếu đuối giống như trẻ nhỏ mà thôi...

“Người vừa ở nơi nào thế?” Frenky Ridwan cắt đứt suy nghĩ của Trương Dương.

“Ta trong đám người kia trở lại” Trương Dương nhìn thoáng qua Frenky Ridwan, tên trung niên này có tâm lý vững vàng, hơn nữa sát khí lạnh thấu xương, đáng tiếc, chỉ là một cao thủ phổ thông, cùng cường giả vốn không có chút ảnh hưởng nào.

“!”

“!”

Đột nhiên, hai tiếng muồn hưởng truyền tới, thanh âm rất yếu ớt, mọi người đều giật nảy mình.

Tiếng súng!

Đúng tiếng súng!

“Đi!”

Tô Đại Phong trên mặt lộ ra vẻ chần chờ chỉ trong chốc lát, thân thể chợt nhanh như cơn gió hướng ra phía ngoài bắn đi, trong tay của hắn cầm theo một thanh khảm đao to lớn, đao này chính là bị Frenky Ridwan phi qua giết chết cự hán nọ.

“Chúng ta đi thôi!”

Frenky Ridwan nhìn thoáng qua Trương Dương, Muhammad Ridwan hai người theo Tô Đại Phong chạy ra ngoài.

Nhìn ba bóng lưng biến mất tại khúc cua bên trong hành lang, Trương Dương âm thầm gật đầu, hiển nhiên Tô Đại Phong nghĩ tới đây đây đang là ở trên thuyền, nếu như hơn sáu trăm người bị khống chế, như vậy bọn họ cũng vô pháp chạy trốn.

Lần này, đúng là một chuyến đi thú vị.

Trên mặt Trương Dương lộ ra dáng vẻ tươi cười thoải mái, khom lưng nhẹ nhàng đem dao găm trên người thiếu nữ rút ra, sau đó từ bên trong bọc trên vai lấy ra một bộ âu phục đắp trên người thi thể, thở dài một tiếng rồi bước đi...

Dưới ngọn đèn âm u, bóng lưng Trương Dương cô tịch không gì sánh được.

Con đường của cường giả, đúng là tịch mịch...

Nắm người trong tay, chính là thượng vị giả, cường giả... Còn có nhiều nhân vật ẩn mình nữa có thể làm khuynh đảo chính trị một quốc gia lớn, đều là tịch mịch, khi người đứng ở đỉnh cao, bao quát tất cả sinh linh, hỉ nộ ái ố của dân đen đã vô pháp ảnh hưởng đến một thượng vị giả.

Thắp hương mỗi ngày đều có, bái phạt mỗi ngày đều có, thành kính đối với Phật tổ lại nhiều vô số kể, thần tiên cũng có năng lực quản lý mọi việc ở nhân gian, thế nhưng, chúng ta lúc nào thấy bị tật bệnh, nghèo khó, tình yêu, hạn hán, ôn dịch, dấn vật, con người đều hướng tới thần tiên cứu vớt?

Tất cả, đều phải xem ánh mắt của thượng vị giả.

Phi thường đơn giản mà nói, tâm tình thần tiên nếu tốt, sẽ đối tốt với người, tâm tình không tốt, sẽ bỏ mặc không nhìn tới, ngay cả khi đang ở trước mặt người, bọn họ cũng sẽ làm như không thấy, kỳ tích chỉ xuất hiện tùy thuộc vào tâm tình của thượng vị giả ...

Cái gì là cảnh giới ?

Đây là cảnh giới!

Dường như họ đối đãi với loài người giống như súc vật, thích thì vuốt ve, không thích thì ném xuống đường, đó cũng là nguyên nhân vì sao mà chó hoang lại xuất hiện càng ngày càng nhiều, chó có được hạnh phúc hay không cũng chỉ là trong một ý niệm của con người mà thôi...

Công bình, hòa bình đúng là một truyện cười, thế giới nhân loại, cho tới bây giờ cũng sẽ không có công bình, ngay cả pháp luật, cũng đều là công cụ phục vụ kẻ có tiền, trong lịch sử loài người cho tới nay, vô luận là thời kì đồ đá cho đến giờ chế độ pháp luật cũng chỉ là trò chơi mà thôi, đều nằm trong tay cường quyền, người yếu vĩnh viễn đều là một tảng đá phía dưới cùng của kim tự tháp.

“!”

Trong không gian lần thứ hai truyền đến tiếng súng, thân thể Trương Dương vẫn như cũ thông thả tiêu sái, hần tin tưởng năng lực của Frenky Ridwan cũng đủ dẹp chuyện phiền phức trên con tàu này. Trương Dương thủy chung không muốn xuất đầu, cũng không muốn phá hư hoàn cảnh tu luyện của bản thân, nếu như hần ra tay, vị trí đứng đầu tất nhiên rơi xuống trên người của hần, tổ chức của vô số quốc gia, ngôn ngữ của hơn sáu trăm người cả trai lẫn gái không thể nghi ngờ sẽ hao tổn tâm trí truy tìm hần...

Rốt cục từ bên trong khe của vô số thùng đựng hàng chồng chất như núi đi ra.

Ánh mặt trời phi thường chói mắt, trên bong tàu nóng hổi, chỉ có điều, đó là do không khí bên trong thùng đựng hàng thoát ra, hoàn cảnh ở đây quả thực là giống như tiên cảnh, Trương Dương có điểm không nghĩ ra tại sao Tái Hạt Tử phải đưa người nhập cư trái phép vào trong thùng đựng hàng, chẳng lẽ, đây là một loại ý nghĩ biến thái.

Trên mũi tàu đoàn người dày đặc đang đứng.

Trương Dương đi ngang qua một chỗ, bỗng nhiên hần phát hiện một cổ thi thể, đúng là tên con trai đeo mắt kính, ánh mắt thật to nhìn bầu trời, trên mặt nổi lên một tia mỉm cười quý dị, lồng ngực của hần có một lỗ máu to, còn đang không ngừng tràn ra máu tươi, trong tay hần còn nắm chắc một cây bút máy.

Một Thiếu phụ quỳ gối ôm thi thể, cúi đầu, tóc ngắn che hết khuôn mặt, thiếu phụ không khóc, thân thể chỉ là liên tục run rẩy...

Tự tử!

Lúc bên trong thùng đựng hàng Trương Dương cũng cảm giác được tên con trai đeo kính này muốn chết, hiển nhiên bây giờ hần đã đạt được nguyện vọng, hần dùng tánh mạng để giữ lại danh dự cho mình.

Trên mũi tàu diện tích cũng không lớn, hơn sáu trăm người dày đặc chen chúc cùng một chỗ, chỉ cần loạn lên một chút, rất nhiều người sẽ bị đẩy xuống biển, thế nhưng không ai lo lắng vấn đề này, bởi vì lúc này chính là thời khắc sinh tử tồn vong.

455. Chương 455: Cái Chết Tàn Nhẫn.

Mũi tàu chia làm ba phe, một phe mười bảy người là của Tái Hạt Tử, hai cây súng lục, hơn mười vũ khí đủ loại, có đao, khảm đao, phi đao, đại bộ phận đều là đao găm.

Ngoại trừ Tái Hạt Tử và người nhập cư trái phép, còn có thuyền viên trên thuyền, thuyền viên có mười mấy người, bọn họ vẫn duy trì một khoảng cách với đám Tái Hạt Tử, cẩn thận nắm lan can, trên mặt lộ ra biểu tình khẩn trương, hiển nhiên bọn họ cũng không muốn tham dự đến chuyện ẩu đả giữa Xà Đầu và đám người nhập cư trái phép.

Ánh mặt trời chiếu trên bong thuyền sau đó phản xạ trên không trung, không khí cực nóng mà dưới áp lực, mồ hôi trên mỗi người tuôn ra ướt áo, dưới ánh mặt trời ánh sáng phản xạ lóe ra chói mắt, cơ thể mỗi người vô ý thức đều căng thẳng, phảng phất như một con thỏ sợ hãi, chỉ cần có một chút dị động sẽ bùng nổ ngay...

Tái Hạt Tử thân thể mập mạp dưới ánh mặt trời trông bóng loáng, cái bụng thật lớn theo sự dập dềnh của tàu mà rung rinh.

Áp lực của hắn rất lớn, hắn đã liên tục bắn cảnh cáo đoàn người cuộn trào mãnh liệt kia, thậm chí còn bắn chết tên đeo kính nỗ lực tới gần hắn, thế nhưng không như mong muốn, mọi người lại càng phần nộ, hiện tại hắn và bọn thủ hạ bị vây ở mũi tàu, không gian không được năm thước, chỉ cần một người xông lên, bọn họ sẽ bị rút xuống biển rộng, nơi đây cách xa lục địa chính là Thái Bình Dương, một chiến thuyền thuyền cứu nạn hy vọng cũng không lớn, huống gì khi bất ngờ nhảy xuống, cơ hồ là mạng sống cũng không giữ được...

Tái Hạt Tử không nghĩ sự tình lại phát triển đến loại tình huống này, khi hắn ở tổ chức, số người nhập cư trái phép gấp mấy mươi lần số này mà chúng không có can đảm đối kháng với Xà Đầu, huống chi cửa sắt thùng đựng hàng đột nhiên mở lại càng lạ.

Trên thực tế khi người thứ nhất mở cửa ra, hắn đã tụ tập mọi người trên bong tàu, thậm chí còn gọi cả thủy thủ trên ca-nô tới hỗ trợ.

Bọn họ đang tranh luận có đúng hay không đem người trong hai thùng đựng hàng đều cho ngạt thở đến chết. Thuyền viên không muốn mạo hiểm, dù sao đó cũng là mấy trăm nhân mạng. Giúp đỡ Tái Hạt Tử đưa người nhập cư trái phép cũng chỉ là kiếm một khoản thu nhập thêm mà thôi, không đáng phải giết người.

Khi cuộc tranh luận còn chưa kết thúc, người ở bên trong thùng đựng hàng đã điên cuồng xông ra, khí thế hung mãnh cứ nhiên giết chết mấy người, bọn chúng cũng vô pháp ngăn chặn.

Hiện tại Tái Hạt Tử không còn dám nổ súng nữa, bọn họ tổng cộng có hai khẩu. Dạn cũng chỉ hơn hai mươi viên, căn bản không có khả năng đối kháng với hơn sáu trăm người, hiện tại súng chỉ có tác dụng uy hiếp thôi, khiến tốc độ của đối phương chậm lại, nổ súng lại khiến đám người phần nộ hơn.

Quả nhiên dưới hòng súng, tốc độ đoàn người đã chậm hơn rất nhiều, chỉ có điều, vẫn như cũ ép bọn chúng tới sát lan can bong tàu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Đoàn người phần nộ cũng từ từ bình tĩnh lại. Đối mặt với hòng súng đen ngòm có người lại cố gắng lùi lại. Nếu như không phải người dám người quá đông. Kể đứng phía trước hòng súng đã sớm bỏ trốn rồi. Dù sao những người này cũng chỉ là người dân bình thường. Mà không phải là quân đội. Lại càng không phải cảm tử đội. Tìm được đường sống trong chỗ chết, một lát sẽ bình tĩnh lại. Mỗi một người lại biết quý trọng sinh mệnh của mình. Huống gì đại bộ phận đều là phụ nữ.

Ngay khi nhân tâm đang phân tán. Tô Đại Phong và Frenky Ridwan, Muhammad Ridwan xuất hiện.

Lập tức mọi người như tìm được nương tựa thân vậy. Tất cả đều rẽ ra nhường đường.

Thông đạo rộng một thước. Tô Đại Phong không chần chờ đi tới. Frenky Ridwan vẫn như cũ chậm chậm theo sát ở phía sau.

Tô Đại Phong tuy rằng đi giữa thông đạo hơn mấy trăm người. Thế nhưng tâm lý hắn rất kiên định, bước đi phi thường thông thả. Bởi vì hắn cần vì chính sinh mệnh của mình mà bình tĩnh.

“Các vị các huynh đệ. Chúng ta đều ở trên một chiếc tàu, phía dưới là biển rộng. Chúng ta không có đường lui. Đường sống duy nhất của chúng ta chính là khống chế con tàu này. Sẽ có người hỏi vì sao? Vì sao? Không ai biết sao?”

Tô Đại Phong dừng lại một chút, thân thể bất động, con mắt nhìn chung quanh, hắn nỗ lực nói chậm rãi, cố gắng biểu đạt để mọi người đều nghe hiểu được tiếng Anh.

”Bởi vì, chúng ta đã cùng Xà Đầu biến thành kẻ địch, bọn họ giết chết người của chúng ta, chúng ta cũng giết đã chết đồng bọn của chúng, nếu như ai khống chế tàu này, vậy chính là người khống chế tất cả, ta tin tưởng, nếu như Xà Đầu đã khống chế tàu, bọn chúng sẽ đem chúng ta giết chết, để bọn chúng hung ác giết người bừa bãi, thậm chí còn đem chúng ta ra để làm trò chơi, đem thuyền viên cũng giết, chỉ có như vậy bọn chúng mới có thể tìm kiếm mục tiêu kế tiếp, sau đó bọn chúng sẽ nói ra bên ngoài là tàu bất ngờ bị đắm...”

“Ta biết, rất nhiều người đều sợ chết, kỳ thực ta cũng sợ, bản thân ta cũng rất run, trong lòng cũng sợ hãi, ta còn sợ hãi hơn các người, thế nhưng sợ cũng không giải quyết được vấn đề gì, khi chúng ta biến thành con dê trên miệng người, sinh mệnh chúng ta đã không phải do bản thân mình quyết định nữa, mọi người

cũng đã nhìn thấy, cũng trải qua, mười phút đồng hồ trước, bọn họ để ba người chúng ta đối kháng lại các người, sau đó để chết ngạt trong thùng đựng hàng, cho nên mọi người sẽ không nên nghĩ bản thân là người xui xẻo nhất, chỉ cần ba người chúng ta chết đi, các người trốn cũng không thoát, bao gồm cả thủy thủ trên ca-nô...”

“Tái Hạt Tử kẻ này rất nhiều người hẳn là đã nghe nói qua, tại tổ chức toàn cầu hẳn chính là một tên trùm lớn, danh tiếng xấu thậm tệ, nói vậy mọi người cũng biết tin tức mấy tháng trước, một lần tai nạn trên biển tại Italy, thuyền nhập cư trái phép bị đắm, bao gồm cả thủy thủ và mấy trăm người đều bị chết, cũng là chuyện tốt do hẳn bày ra, hy vọng mọi người đừng có ôm tâm lý chờ may mắn...”

Đoàn người lại lần nữa bàn luận xôn xao, rất nhiều người đến giờ vẫn chưa minh bạch, chỉ là Tô Đại Phong một phen nói, trên bong thuyền mấy trăm người dày đặc lập tức tụ lại một cổ lực lượng thật lớn, ánh mắt lại lần nữa bắn ra tia cừu hận, đặc biệt khi nghe thấy đoạn mình xuất chút nữa bị chết ngạt trong thùng đựng hàng, đám người hận không thể xông lên đem bọn Xà Đầu xé thành từng mảnh.

Trương Dương ở phía xa liên tục gật đầu, tên Tô Đại Phong này tài ăn nói rất tốt, những lời này, lập tức chiếm được cảm tình của mọi người, khiến một đám người nhập cư trái phép cùng chung mối thù, hơn nữa đem một đám thủy thủ cũng gom vào, rõ ràng thấy được trong ánh mắt một đám thủy thủ lộ ra biểu tình bất an.

Rốt cuộc.

Tô Đại Phong nói đã xong, hẳn cũng đi qua bức tường người. Trước mắt đứng mười bảy người vạm vỡ cầm trong tay đủ loại vũ khí, còn có hai khẩu súng lục.

Khi ba người đi tới phía trước, trong tay Tái Hạt Tử cầm súng chìa ở trên đầu hẳn.

“Ha ha. Định nổ súng à, bắn đi, chỉ cần người nổ súng, ta bảo đảm, người lập tức sẽ bị người nơi này xé thành mảnh nhỏ...”

Tái Hạt Tử bộ mặt mập mạp co quắp một chút, hẳn căn bản không có nhìn Tô Đại Phong, một đôi ưng nhãn hung hăng đặt trên người Frenky Ridwan.

“Người nếu giết ta. Dao găm này của ta có thể cắm ở ngực của người bất cứ lúc nào, nếu như không tin, có thể thử xem!” Frenky Ridwan nửa thân thể giấu ở phía sau Tô Đại Phong, hẳn đem dao găm nắm chặt trên tay, máu chảy đầm đìa kinh khủng dị thường.

Lúc này, trong tay Muhammad Ridwan cũng nắm dao cắt trái cây, vẻ mặt lạnh như băng nhìn Tái Hạt Tử, hẳn lại đứng sau Frenky Ridwan.

Trương Dương rốt cuộc hiểu rõ rốt cuộc hiểu rõ Frenky Ridwan tại sao phải đứng ở phía sau, Tô Đại Phong giống như một tấm khiên. Một khi Tô Đại Phong bị đối phương bắn, bọn họ có thể trong nháy mắt phi đao, thậm chí còn có thể lập tức ẩn núp vào trong đám người... Xem ra, Tái Hạt Tử đứng là không dám dùng tính mạng của mình để đánh bạc!

Quả nhiên, giống như suy đoán của Trương Dương, ánh mắt Tái Hạt Tử hung hăng mở lớn nhưng cũng không dám nổ súng.

“Nói điều kiện của các người đi!” Tái Hạt Tử nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Frenky Ridwan, từ lúc vừa mới bắt đầu, hẳn đã không để Tô Đại Phong vào mắt. Hẳn chỉ kiêng kỵ chính là Frenky Ridwan, hẳn tin tưởng nếu như không có Frenky Ridwan, hẳn có thể đơn giản khống chế con tàu này.

“Điều này ta không phải là có thể làm chủ, người và hẳn nói chuyện đi!” Frenky Ridwan lại lần nữa đem Tô Đại Phong đứng mũi chịu sào.

“Nói đi!” Tái Hạt Tử khàn khàn giọng, ánh mắt rơi trên người Tô Đại Phong.

“Hắc hắc, ta nghĩ người sẽ không tha cho bọn ta, mà chúng ta cũng sẽ không tha cho các người, mà hiện tại lại ở trên biển. Chúng ta chỉ có một con tàu. Hiên nhiên chúng ta hơn sáu trăm người nếu muốn rời khỏi đây là không thể. Như vậy đi, biện pháp duy nhất chính là các người rời khỏi đây...”

“Thối lắm!” Tái Hạt Tử giận dữ nói: “Nơi này là Thái Bình Dương, chí tuyến Bắc vị trí (vĩ tuyến 23°27 vĩ độ Bắc) thuyền cứu nạn căn bản không có khả năng cập bờ”.

“Vậy làm sao bây giờ? Nếu như các người không đi, ta nghĩ chúng ta nơi này cả chỗ ngủ cũng không có.” Tô Đại Phong trên mặt thoáng hiện nét cười châm chọc.

“Nói chung là chúng ta không thể nào ly khai con tàu này được!” Tái Hạt Tử hung hăng nói.

“Vậy... Ta xem ra, nếu không các người chui vào bên trong thùng đựng hàng đi, đợi đến được đường ven biển Mĩ Quốc chúng ta sẽ mở cửa cho các người ra...”

“Thối lắm! Người cho rằng ta sẽ tin lời các người sao?” Tái Hạt Tử cười lạnh nói.

“Ha hã, vậy thì không có cách nào nữa, xem ra biện pháp tốt nhất vẫn là đem các người ném xuống biển”.

“Người...” Không khí nghẹt thở, một cổ sóng ngầm trong đám người bắt đầu chuyển động.

Mười bảy tên phía Xà Đầu đang khấn trương lên, hiện tại bọn chúng đã hoàn toàn mất đi dáng vẻ cao cao tại thượng lúc trước. Khí phách ngang nhiên tùy tiện.

“Ta xem, nếu để các người ở bên trong thùng đựng hàng chắc chắn sẽ không đồng ý, mà cho các người ở bên ngoài chúng ta lại lo lắng, nếu không như vậy đi, vừa hay nơi này không phải có một hàng lang sao?”

“Ừ?” Tái Hạt Tử gật đầu.

“Chúng ta sẽ đem đường đó bịt lại bằng thùng đựng hàng, các người ở bên trong hành lang, chúng ta ở bên ngoài, nếu không như vậy chúng ta căn bản vô pháp an tâm, mà các người trong tay có súng, chúng ta mới phải làm vậy, thế nào?”

“Tại sao phải chặn lại bên trong thông đạo?” Tái Hạt Tử không giải thích được nói.

“Bởi vì, ta không tin các người, bọn ta để các người bên trong thùng đựng hàng, ai biết các người có ở bên trong phá rối hay không.”

“Chúng ta có thể ở khoang trước...”

“Không được!” Tô Đại Phong kiên quyết từ chối nói: “Nếu như thuyền viên cùng các người thông đồng, như vậy chúng ta căn bản không có lực lượng để ngăn cản các người, bởi vì các người còn có súng!”

“Được rồi, chúng ta ở ngay phía ngoài cùng của hành lang, còn nữa chúng ta muốn chuẩn bị đủ thức ăn nước uống, còn phải cho chúng ta một thùng...”

“Đương nhiên!” Khóe mắt Tô Đại Phong hiện lên một tia狡 hoạt.

Đàm phán kết thúc, tất cả dựa theo lời của Tô Đại Phong mà tiến hành, bên trong thùng đựng hàng có đầy hàng hóa, mặc dù nặng hơn mười tấn, thế nhưng, mấy trăm người đồng thời làm việc, một ít thùng đựng hàng đã được di chuyển. Rốt cục bên trong thông đạo chật hẹp đã được bịt lại, bên ngoài để lại một lỗ rộng một thước. Một thùng đựng hàng không gian cũng không lớn.

Trong lúc này thủy thủ trên tàu vốn đang chuẩn bị thức ăn nước uống cho bọn Tái Hạt Tử.

“Bồng!”

Một tiếng vang thật lớn, một thùng đựng hàng phía ngoài cùng bị đóng lại, Tái Hạt Tử và mười sáu thủ hạ đều bị nhốt ở bên trong, hiện tại không gian nhỏ nhỏ đó đã bị cách li.

“Ha ha ha ha...”

Khi thùng đựng hàng đóng lại trong nháy mắt, Tô Đại Phong cười ha hã. Cười vô cùng kiêu ngạo, thoải mái không gì sánh được, phẳng phất như hấn gặp chuyện phi thường hài lòng vậy.

“Đại Phong ca sao vậy?” Muhammad Ridwan hỏi.

“Hiện tại chúng ta có thể báo thù rồi” Tô Đại Phong nụ cười quỷ dị, hạ giọng nói.

“Anh làm sao làm được vậy?” Muhammad Ridwan hưng phấn hỏi.

“Rất đơn giản, khi chúng ta bắt đầu tập hợp mọi người lại, bọn chúng đang đứng ở hành lang thùng đựng hàng, chúng ta bao gồm cả thủy thủ ở bên trong có hơn bảy trăm người, chỉ có điều, nhân số mặc dù nhiều, thế nhưng đại bộ phận đều là phụ nữ, Cho nên ta lợi dụng thân thể cường tráng của đám thủy thủ!” Tô Đại Phong thần bí hề hề nói.

“Làm thế nào cơ?” Muhammad Ridwan khuôn mặt rầm rặng bởi vì kích động biến thành màu đỏ đen.

“Đơn giản phi thường, chúng ta đem hơn bảy trăm người chia thành hai đội, cố định thời gian một chút, sau đó bất ngờ phát lực đẩy, Tái Hạt Tử đã bị nhốt ở bên trong.

Ta bảo chúng, khi đẩy thùng đựng hàng ra, Tái Hạt Tử sẽ biến thành con bọ cạp chết, chỉ có điều động tác của chúng ta nhất định phải giữ im lặng, hắc hắc...” Về mn nước t Tô Đại Phong cười gian.

“Tại sao phải im lặng?”

“Ngu ngốc, trong tay bọn họ có súng, nếu như động tác chúng ta quá chậm, bọn họ dùng súng uy hiếp. Chúng ta căn bản không thể làm được. Dù sao thùng đựng hàng này mặt trên còn có thùng đựng hàng xếp chồng lên. Đều là hơn mười tấn, chúng ta không thể cho bọn chúng chút cơ hội nào...”

“A... Đại Phong ca quả nhiên thông minh!” Muhammad Ridwan bừng tỉnh đại ngộ, giơ ngón tay cái lên liên tục gật đầu, Frenky Ridwan lại vẫn không có lên tiếng.

Xa xa Trương Dương dùng thần thức nghe chuyện giữa bọn Tô Đại Phong nói, cái trán đổ mồ hôi lạnh, thẳng nhai này tư duy kín đáo làm cho Trương Dương cảm thấy khiếp sợ, Trương Dương tin tưởng, từ khi lúc bắt đầu, Tô Đại Phong đã có sắp xếp, khiến Tái Hạt Tử từng bước một lọt vào bẫy mà còn không biết.

Đương nhiên khiến Trương Dương khiếp sợ không phải hoàn toàn là vì suy nghĩ của Tô Đại Phong kín đáo, mà còn là tài hùng biện cũng như lòng ác độc của hắn bọn kia xa xa mới bằng.

Rất nhanh mấy trăm người đã thương lượng xong, trên mặt đám này đều tràn ngập hưng phấn, nên biết bọn họ mấy ngày này chịu bao khổ cực, đã sớm hận Xà Đầu thấu xương, hiện tại có cơ hội giết chết bọn chúng, bọn họ tuyệt đối là rất sẵn khoái.

Khoa học đã nghiên cứu, loài người đúng là một trong những động vật mang ý thâm thù mạnh nhất, chỉ cần có một tia thù hận, sẽ bùng lên rất đáng sợ!

Đám thủy thủ kia trong đám người hỗn loạn trong lòng run sợ, bọn họ hiện tại đã đã không phải là chủ nhân của con tàu này nữa. Thấy một người giết một người!

Tại trong không gian nhỏ nhỏ kia, Tái Hạt Tử đang nổi điên, thỉnh thoảng lại đá lên thùng đựng hàng phát ta thanh âm điệp tai nhức óc, cả đời sẵn nhận, nghĩ không ra lại bị nhận mỗ mù mất.

Hiện tại Tái Hạt Tử hận nhất chính là tên người Indo Frenky Ridwan, hắn thủy chung tin tưởng, toàn bộ sự tình đều là Frenky Ridwan bày ra, chỉ có điều, hắn nghĩ nát óc cũng không ra cửa sổ tại sao lại đột nhiên mở ra?

Chẳng lẽ có quỷ?

Nghĩ tới đây Tái Hạt Tử không khỏi rùng mình, đời này hắn hãm hại vô số kẻ người nhập cư trái phép, đột nhiên nghĩ đến có quỷ, thật là sờn tóc gáy, đương nhiên hắn là kẻ không tin chuyện quỷ thần, tuyệt đối không tin có quỷ, đó chỉ hoàn toàn là một loại sợ hãi trong tiềm thức.

“Lão đại, ta cảm giác có điểm không đúng!” Cái tên đang dắt đao bên hông nghiêng tai tỉ mỉ nghe động tĩnh bên ngoài.

“Thế nào rồi?”

“Ta nghe được có rất nhiều thanh âm vang lên, thế nhưng lại không phải là tiếng nói chuyện, ta cũng không biết như thế nào cả, nói chung cảm giác bầu không khí có điểm quỷ dị, thật không ổn...”

“Có cái gì không tốt?” Tái Hạt Tử tùy tiện nói: “Lão tử hành tẩu giang hồ mấy chục năm, sóng gió gì mà không có nhìn thấy, hiện tại chúng ta tuy rằng không thể ra, thế nhưng bọn họ không có cách nào làm gì

chúng ta, chờ bọn chúng sau khi rời tàu, chính là lúc chúng ta báo thù...” Tái Hạt Tử nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Thế nhưng...” Hán tử kia bỗng giật mình, đem lỗ tai áp bên cạnh thùng đựng hàng tỉ mỉ lắng nghe, thời gian dài luyện tập phi đao khiến hắn rèn đúc được một loại giác quan thứ sáu rất nhạy cảm, nhưng có một loại cảm giác không hợp lý thủy chung trong đầu, điều này làm cho hắn rất khó chịu.

“Chúng ta có súng, mà bọn họ còn có thể làm gì...”

Thình lình, bên ngoài một tiếng hô kinh thiên động địa vang lên cắt đứt lời nói của Tái Hạt Tử, thanh âm chấn động màng nhĩ mấy người.

“Răng rắc!” dưới mặt sàn thùng đựng hàng phát ra một thanh âm ma sát do kim loại mài vào nhau, mạnh mẽ đánh vào trái tim mọi người, cảm giác khó chịu không gì sánh được.

“Lão đại, không ổn...”

“Thế nào rồi?”

“A...”

Không gian nhỏ nhỏ bên trong tràn ngập vẻ sợ hãi, bọn chúng thấy hai bên thùng đựng hàng đang di chuyển, vốn là không gian chật hẹp giờ biến thành một cái khe chật hẹp, căn bản không kịp suy nghĩ, đầu tiên là nghe được thanh âm đầu khớp xương gãy, sau đó thấy đầu đồng bọn bị tấm thép của vách thùng đựng hàng ép, khiến óc tương bắn ra bốn phía, trong chớp mắt, đầu óc của hắn cũng kịch liệt đau đớn, con mắt tối sầm...

Một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó tất cả đều bình tĩnh trở lại...

Mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập trong không khí, cảnh tượng an tĩnh quỷ dị.

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến ngực của mỗi người, hơn sáu trăm trái tim điên cuồng đập, rất nhiều người cũng không còn lực nữa, dựa vào mặt trên thùng đựng hàng thở hổn hển.

Điên cuồng!

Quá điên cuồng!

Mỗi người trong lòng đều có loại cảm giác này, một loại cảm giác điên cuồng.

Sau khi thùng đựng hàng bị dời đi, Trương Dương cũng cảm thấy vô cùng thê thảm, mười bảy người, hầu như đều bị ép nát, hơn nữa tứ chi đều bị xé ra thành từng đoạn, để cho người ta kinh khủng chính là, có mấy thi thể xương sườn cứ nhiên phá lồng ngực lộ ra từng đầu khớp xương trắng ớn...

“Nôn...”

“Oẹ ...!” Người xem cũng nhịn không được điên cuồng nôn, một ít phụ nữ lét trên mặt đất cơ hồ là nôn ra cả mật.

Biển rộng mờ mịt, Tô Đại Phong nhìn đám thủy thủ đang tẩy trừ boong tàu, sau đó vỗ vỗ tay, cảm giác của hắn bây giờ rất tốt, khoảng cách đến thành công đã càng ngày càng gần.

”Hắc hắc!

Nhìn thân thể mập mạp của Tái Hạt Tử bị nước biển nhấn chìm, ánh mắt Tô Đại Phong liếc Muhammad Ridwan bên cạnh, mục tiêu của hắn đang còn ở phía trước, đương nhiên còn muốn thanh trừ một người phi thường lợi hại nữa...

456. Chương 456: Trương Dương, Người Theo Ta.

Bầu trời quang đãng, sóng biển dập dờn.

Tàu hàng vẫn lướt chậm rãi trên mặt biển, hiện tại không người nào nguyện ý chui vào trong thùng đựng hàng nữa, toàn bộ đang ngồi chồm hổm trên mặt boong, người ngủ, người ngồi, chỗ nào cũng toàn người là người, bước qua cũng khó.

Loài người đúng là động vật rất kỳ quái, hai thùng đựng hàng nho nhỏ có thể chứa hơn bảy trăm người, mà bây giờ một con tàu viễn dương to lớn lại có vẻ chật chội trước bảy trăm người, không thể không nói, loài người là một loại động vật co được dãn được...

Hiện tại Trương Dương và Tô Đại Phong còn có Muhammad Ridwan, Frenky Ridwan đều có phòng riêng, Trương Dương khẳng khái muốn ở riêng một phòng, để một đám thủy thủ ở chung một phòng.

Tất cả dường như vẫn yên ả, Trương Dương cả ngày đều ở bên trong phòng tu luyện, đây là điều mà hắn muốn nhất, hắn không ra mặt nhúng tay vào chuyện nhập cư trái phép của Xà Đầu mà muốn hoàn cảnh an tĩnh để tu luyện.

Trương Dương cảm giác tại biển Thái Bình Dương đang điên cuồng dậy sóng, một con hải âu, một cành hoa, một khối đá ngầm, một làn gió nhẹ, đều không thoát khỏi cảm giác của hắn.

Năng lượng tinh thể hóa của Trương Dương thủy chung không cách nào nhanh chóng đạt đến trình độ 90%, chỉ có thể tiến hành theo từ từ.

Nước biển và không khí đều là năng lượng thuần khiết bị Trương Dương hút lấy, Trương Dương liên tục thả ra phun ra nuốt vào thả ra phun ra nuốt vào để các tế bào trong cơ thể hấp thu...

Buổi tối phủ xuống, radar của tàu hàng vẫn lái tàu tự động vượt sóng mà thẳng tiến, ánh trăng bên ngoài khơi phát ra ánh sáng bàng bạc. Toàn bộ trên ca-nô im ắng, đại bộ phận mọi người đều đã nghỉ ngơi. Hiện tại bọn họ đã không cần lo lắng buổi tối Tái Hạt Tử quấy rầy nữa, bởi vì Tái Hạt Tử đã làm mờ mắt cho cá rồi.

Trương Dương phát ra thần thức tìm tòi động tĩnh trong ca-nô, đó cũng hoàn toàn là một loại tập quán quen thuộc. Trương Dương rất thích loại cảm giác nắm giữ không gian trong tầm tay.

Từ trên thùng đựng hàng, Trương Dương tìm tòi đến chiến thuyền, mà bây giờ. Đoàn người đã phân tán, nên hắn cần phải thăm dò lại một lần...

Đột nhiên.

Trương Dương phát hiện ra Tô Đại Phong. Chỉ thấy Tô Đại Phong trong khoang thuyền đảo mắt một chút sau đó mặt lộ một tia cười quỷ dị. Sau đó hắn chậm rãi đi đến phòng thuyền trưởng...

Thuyền trưởng chưa ngủ. Thần tình hắn sâu muện nằm trên giường hút xì gà. Trương Dương có thể nghĩ thấy được hương vị nồng nặc của xì gà.

“Cộc cộc!”

“Cộc cộc!”

Tô Đại Phong gõ cửa. Thuyền trưởng vội đứng dậy dùng tiếng Anh hỏi.

“Là ta” Tô Đại Phong nhẹ nhàng trả lời.

“Ken két!” Cửa phòng mở ra. Về mặt thuyền trưởng khấn trương nhìn Tô Đại Phong. Hiện giờ tâm tình của hắn đang buồn chán, lần này giúp đỡ Tái Hạt Tử nhập cư trái phép người, hắn vốn là không muốn, thế nhưng Tái Hạt Tử lợi dụng người khác uy hiếp hắn, khiến hắn phải nghe lời, hiện giờ ở trên tàu có hơn bảy trăm người không có bất luận giấy tờ gì, điều này khiến hắn như ngồi trên bàn công...

“Thuyền trưởng thân mến, ta nghĩ người hiện tại hắn là không vui?” Tô Đại Phong cười tủm tỉm nhìn thuyền trưởng.

“...” Thuyền trưởng ngăn người sắp nói không nói gì. Bởi vì hắn không biết mục đích của Tô Đại Phong.

“Như vậy đi, chúng ta sẽ hợp tác, ta có thể cho hơn bảy trăm người nhập cư trái phép lặng lẽ ở bên trong thùng đựng hàng, hơn nữa khi đến đường ven biển của Nước Mỹ, chúng ta còn có thể liên hệ thuyền đánh cá, không cần các người mạo hiểm nhập cảng, thế nào?”

“Hợp tác như thế nào?”

Ánh mắt của Thuyền trưởng sáng lên. Hiện giờ hấn lo lắng nhất chính là hơn bảy trăm người nhập cư trái phép sẽ bị cảnh sát biên phòng của nước Mỹ phát hiện. Nếu như một khi bị phát hiện, sẽ bị tổ chức chống nhập cư trái phép nước Mỹ khởi tố. Hàng trên tàu cũng sẽ bị giữ lại, Tái Hạt Tử lúc chưa chết hấn cũng không cần lo lắng, khi đi vào lãnh hải nước Mỹ Tái Hạt Tử sẽ có biện pháp khiến mấy trăm người biến mất, mà bây giờ, Tái Hạt Tử đã cái chết, toàn bộ tài nguyên của hấn đều theo cái chết của Tái Hạt Tử mà biến mất...

“Một mình ta không thể làm chủ, người gọi Frenky Ridwan tới đây, người Indonesia đó, chỉ có thể gọi một người, chúng ta không thể tiết lộ tin tức người nhập cư trái phép ở bên trong thùng đựng hàng, Muhammad Ridwan cũng không thể nói được, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi hiểu rồi!” Thuyền trưởng rất vui mừng, hấn tự nhiên là hiểu ý tứ của Tô Đại Phong, cũng chính là muốn lừa mấy người kia vào thùng đựng hàng, mà người biết chuyện này càng ít càng tốt.

“Người đi kêu hấn đi, ta có điểm bất tiện, người cũng đừng nói nói cho người khác biết ta ở chỗ này” Tô Đại Phong vỗ vỗ vai vị thuyền trưởng Ấn Độ này.

“Được, ta lập tức đi ngay, Tô tiên sinh ở chỗ này chờ ta” Thuyền trưởng vui vẻ lập tức đứng dậy liền xông ra ngoài cửa.

“Từ từ đã” Tô Đại Phong kéo thuyền trưởng lại.

“Gi?”

“Thuyền trưởng thân mến, để biểu đạt thành ý của người, người hay là đem vũ khí giao ra đây” Trên mặt Tô Đại Phong cười giảo hoạt.

“Tô tiên sinh, ta không có vũ khí...”

“Phải không?” Tô Đại Phong lạnh lùng cười, con mắt nhìn chung quanh phòng.

“Đúng vậy mà” Thuyền trưởng chần chờ một chút gật đầu nói.

“Ta nghĩ thuyền trưởng ngài hiểu sai ý của ta rồi, cho người giao vũ khí ra chỉ là vì bảo đảm an toàn của ngài, ngài cũng biết, nếu như chúng ta thực sự muốn giết, căn bản ngài cũng không sống được đến bây giờ, hơn nữa, chỉ một mình ngài đối phó với hơn bảy trăm người căn bản không có hiệu quả chút nào, nếu như ngài giao vũ khí ra, chúng ta tự nhiên sẽ bảo đảm an toàn cho các vị, nếu như không giao ra, hắc hắc... Hơn nữa Frenky Ridwan tiên sinh phát hiện ngài cất giấu vũ khí, đến lúc đó ta chắc là không biết vì ngài ta sẽ giải thích thế nào đây...” Con mắt Tô Đại Phong thâm thúy như muốn đâm thủng linh hồn thuyền trưởng.

“Vậy... Được rồi, hy vọng Tô tiên sinh có thể bảo chứng an toàn cho tất cả thuyền viên”.

“Đương nhiên, hơn nữa dù cho ta không bảo đảm đi nữa, trong tay ngài chỉ có một cây súng cũng vô pháp đảm bảo tánh mạng và tài sản của mình”.

“Vậy cũng được...”

Thuyền trưởng do dự một chút sau đó đi tới bên cạnh bàn lôi ngăn kéo ra. Lục lọi lấy ra một cây súng nhỏ, rất lạ, giống như hàng mỹ nghệ, được bảo dưỡng rất tốt.

“Tốt” Tô Đại Phong tiếp nhận khẩu súng, nhẹ nhàng cầm lấy. Phát hiện súng đã được nạp đạn, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

“Ta đây đi gọi Ridwan tiên sinh”.

“Ừm, ta chờ ngài”.

Khi thuyền trưởng bước ra khỏi cửa, Tô Đại Phong cũng không liếc mắt nhìn thuyền trưởng, ánh mắt của hấn thủy chung chăm chú nhìn khẩu súng trong tay, trên mặt lộ ra một tia cuồng nhiệt.

Kế hoạch của hấn, bắt đầu thực hiện từ cây súng này...

Trương Dương dùng thần thức thăm dò nhất cử nhất động của Tô Đại Phong, cảm giác thấy vẻ cuồng nhiệt trên mặt hắn, không khỏi nghi hoặc, chẳng nhai này rốt cuộc muốn làm gì?

Trương Dương thật sự nghĩ không ra trên tàu có vật gì đáng giá khiến Tô Đại Phong lập mưu tính kế như vậy, một đám người nhập cư trái phép tuy rằng hiện tại tạm thời đoàn kết. Thế nhưng khi lên bờ sẽ mỗi người một ngã, nếu như nói người có giá trị lợi dụng chỉ có Frenky Ridwan và Muhammad Ridwan, chỉ có điều cả hai đều là người của Việt Bang, hơn nữa Frenky Ridwan tuổi đời và kinh nghiệm thế đạo không ít, tự nhiên là sẽ không bị Tô Đại Phong lợi dụng...

Rốt cuộc hắn có mục đích gì?

Trương Dương không khỏi cảm thấy hứng thú, cơ hồ đem toàn bộ tâm thần tập trung vào phòng này.

“Cốc cốc!”

“Cốc cốc!”

“Két...” Một tiếng rất nhỏ vang lên. Quả nhiên thuyền trưởng mang theo Frenky Ridwan lặng lẽ đi tới, hẳn hầu như không làm kinh động bất cứ ai, bởi vì thuyền trưởng ở trên phòng cách biệt riêng với các phòng khác, chỉ có điều để khiến người Indonesia này đến đây, thuyền trưởng cũng tốn không ít nước bọt.

“Tô tiên sinh... Ô... Ô ô...”

Frenky Ridwan sau khi bước vào, thuyền trưởng quay người đóng cửa lại. Ngay khi hắn xoay người đóng kỹ cửa lại trong nháy mắt. Một con dao sắc bén đã cửa lên yết hầu, một bàn tay mạnh mẽ bịt chặt cái miệng của hắn không cho phát ra âm thanh.

Quá bất ngờ.

Thật sự là quá bất ngờ.

Vô luận là Frenky Ridwan hay Trương Dương âm thầm quan sát cũng không nghĩ tới Tô Đại Phong lại đột nhiên giết người. Tuy rằng Trương Dương loáng thoáng cảm giác được một tia sát khí, thế nhưng, cũng không quá mạnh, Trương Dương tưởng Tô Đại Phong nghĩ tới điều gì khác mà phần nộ.

Hiển nhiên, Tô Đại Phong không có lý do để giết chết thuyền trưởng...

“Người tại sao phải giết chết hắn...”

“!”

“!”

“!”

Ngay khi Trương Dương suy nghĩ, trong nháy mắt, Frenky Ridwan ngồi kiểm tra thi thể thuyền trưởng, sau đó về mặt phần nộ ngẩng đầu nhìn Tô Đại Phong, hắn thấy một ánh sáng bạc lóe lên, sau đó tối om, rồi một nòng súng đã dí vào lồng ngực hắn...

Căn bản không có thời gian suy nghĩ, trong lúc nháy mắt, cánh tay Frenky Ridwan luôn xuống hông định rút dao găm ra, đáng tiếc tất cả đã muộn, tay nhanh đến đâu đi nữa cũng không thể nhanh bằng tốc độ của đường đạn, liên tục ba viên đạn bắn vào tim hắn, hơn nữa Frenky Ridwan căn bản không để phòng Tô Đại Phong, mà cái chết của thuyền trưởng cũng rất đột nhiên, trong lúc đó trở tay không kịp.

Thân thể Frenky Ridwan đầu tiên là run lên, sau đó tựa như một bức tượng điêu khắc đứng im, đôi mắt nhỏ chăm chú nhìn lên trên người Tô Đại Phong.

“Lý do...” Rốt cục, trong miệng Frenky Ridwan khó khăn phun ra hai chữ, môi hắn rỉ ra một đoàn bọt máu.

“Bởi vì ngươi là người Indo, mà ta là người Đại Quyền Bang”. Về mặt Tô Đại Phong thần nhiên, thông thả cầm súng trong tay bỏ vào trong tay thuyền trưởng, sau đó đem thi thể thuyền trưởng di chuyển đến vị trí khác.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết Muhammad Ridwan, hắn là huynh đệ tốt nhất của ta” Tô Đại Phong vỗ vỗ tay đứng lên, nhìn thoáng qua con mắt không cam lòng của Frenky Ridwan.

“Thực ra, người có thể yên tâm mà Tà chết, bởi vì cái chết của người đại biểu cho thời đại của người đã kết thúc, chúng ta sẽ cải biến lịch sử, chúng ta là tổ chức hắc bang Á Châu sẽ có thể cùng đại gia tộc tổ chức hắc bang của các quốc gia phương Tây đứng ngang hàng rồi.”

“Khụ khụ... Khụ khụ...”

Trong miệng Frenky Ridwan liên tục phun ra máu tươi, miệng há to, dường như muốn nói cái gì đó, nhưng lại nói không nên lời, thân thể kịch liệt co quắp.

“Ridwan đại ca...”

“!” Đùng một tiếng, cửa phòng bị một cước đạp mở tung, thân thể Muhammad Ridwan tựa như gió xoáy vọt đến.

“A thúc. A thúc, cậu thế nào rồi?” Muhammad Ridwan thấy Frenky Ridwan thân thể đầy máu ôm Tô Đại Phong, nhất thời điên cuồng quát lên.

“Hắn...”

“Hắn...”

Hai mắt Frenky Ridwan sững sờ nhìn Tô Đại Phong. Ngón tay cật lực muốn giơ lên chỉ vào người Tô Đại Phong.

“Hu hu... Ridwan đại ca, đều là ta hại người, hu hu...Người yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt cho Muhammad, ta sẽ coi hắn giống như thân huynh đệ, ta đã đáp ứng người thì nhất định sẽ làm được...” Về mặt Tô Đại Phong thương tâm lau nước mắt trên mặt.

“A... A...”

Thân thể Frenky Ridwan kịch liệt co quắp, liều mạng muốn mở miệng. Rốt cục thân thể bỗng nhiên run rẩy cái cổ ngoẹo xuống cánh tay Tô Đại Phong.

“A thúc, a thúc, người tỉnh lại đi, tỉnh lại đi...” Muhammad Ridwan hai mắt đỏ đậm, liều mạng lắc lắc thi thể Frenky Ridwan, thế nhưng cặp mắt sắc bén có thần của hắn giờ đã trống rỗng, con người từ từ phóng đại. Sinh mệnh đã từ từ rời bỏ thân thể hắn...

“Đại Phong ca, nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Muhammad Ridwan bỗng nhiên nắm cánh tay Tô Đại Phong, điên cuồng lay, lúc này ngoài cửa đã đứng đầy người, đều là một số đàn ông nhập cư trái phép.

“Muhammad, ta xin lỗi người... Ô ô... Xin lỗi người”

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Ai giết a thúc của ta?” Về mặt Muhammad Ridwan điên cuồng, sát khí tỏa ra bốn phía.

“Ta ta... hu hu... Chúng ta cùng nhau bàn bạc chuyện này nên xử lý như thế nào... chuyện tình về băng nhóm... hu hu...” Tô Đại Phong thương tâm muốn ngắt. Tựa như cha mình chết vậy.

“Nói!” Muhammad Ridwan nhẹ nhàng vuốt cặp mắt đang mở trưng trừng của Frenky Ridwan xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ba người chúng ta thương lượng việc xử lý người nhập cư trái phép như thế nào, nhưng ý kiến bất đồng, thuyền trưởng nói nếu để cho những người này quá lộ liễu trên thuyền. Sự tình nếu bị bại lộ, sẽ liên lụy đến hắn, thuyền trưởng kiến nghị nên đánh đắm tàu, mấy người chúng ta cùng nhau ngồi thuyền cứu nạn thoát đi, lúc đó ta không muốn, sau đó đứng dậy ra ngoài, muốn nói cho đoàn người kia biết, kết quả thuyền trưởng bị tức giận hắn lấy súng đuổi tới cửa, a thúc người đứng dậy ngăn cản, ai đoán trước được thuyền trưởng đột nhiên nổ liên ba phát súng, cũng vì cánh tay hắn bị a thúc người nắm, ta nhân cơ hội đó mới đâm chết hắn... Thế nhưng a thúc người lại không may mắn... Ô ô... Đều là ta không tốt, nếu như ta không lộ khai, a thúc người...”

“A thúc...” Muhammad Ridwan về mặt đỏ bừng, phảng phất như bị ngọn lửa thiêu đốt, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Frenky Ridwan.

“Muhammad, a thúc người khi sắp chết nói hai câu...”

“Nói cái gì?”

“Hắn... Hắn nói người thuở nhỏ người đã khổ nhiều rồi, hắn rất không yên tâm về người, hy vọng ta có thể chiếu cố người...”

“A thúc...” Muhammad Ridwan rốt cục không khống chế được nước mắt rơi xuống, ôm chặt lấy thi thể Frenky Ridwan gào khóc.

“Hắn còn nói, hy vọng chúng ta có thể coi nhau như huynh đệ cùng nhau kề vai sát cánh, vừa nãy hắn nhìn ta chính là muốn ta đáp ứng hắn, ta... ta... Thực ra ta đã đáp ứng rồi, hắn chỉ muốn ta nói trước mặt người thôi... Hắn chết không nhắm mắt mà...”

Sự tình kết cục, “nhìn” cảnh tượng vừa xảy ra Trương Dương trừng mắt lú lười.

Nhân tài!

Quả nhiên là một nhân tài!

Không thể nghi ngờ, đây là một kẻ kiêu hùng, thấy Tô Đại Phong như vậy, Trương Dương lại đang nhớ lại đoạn lịch sử về Lưu Bị, Trương Dương cho rằng, Tô Đại Phong nếu so với Lưu Bị chắc còn cao thâm hơn.

Người này đúng là không tầm thường, chỉ một đêm đã hoàn toàn khống chế con tàu này.

Hơn bảy trăm người lại lần nữa quay lại bên trong thùng đựng hàng, bởi vì Tô Đại Phong đem sự tình giải thích cho mọi người, nếu như đứng trên tàu, ai cũng không thể đến được nước Mỹ, cuối cùng mọi người đi đến một kết quả, phe Trương Dương, Tô Đại Phong, còn có Văn Vũ chờ trên ca-nô, người khác đều ở bên trong thùng đựng hàng, dù sao bảy trăm người ở trên thuyền cũng là mục tiêu quá lớn, cũng không thể quản lý được.

Mọi người đều yên tâm, bởi vì hơn bảy trăm người trên thực tế chia ra làm từng nhóm nhỏ, Muhammad Ridwan dẫn dắt hơn mười phụ nữ, mấy phụ nữ này tự nhiên là tin tưởng hắn. Mà những thứ khác cũng phái ra một đến hai người chỉ huy, như vậy ai cũng vui vẻ.

Hơn nữa còn thêm một điều, khi nào bên ngoài an toàn. Có thể để từng nhóm ra hít thở không khí trong lành.

Cuối cùng.

Trên tàu cũng khôi phục sự an tĩnh, hiện ở trên tàu uy tín tối cao nhất chính là Tô Đại Phong, mỗi người đều cho rằng Tô Đại Phong là ân nhân cứu mạng của bọn họ. Không có Tô Đại Phong, rất có thể bọn họ đều sẽ làm mồi cho cá.

Mỗi khi Trương Dương dò xét nơi ở của Tô Đại Phong, hắn lại có nhận xét khác nhau, mấy ngày này Tô Đại Phong thuyết phục Muhammad Ridwan đem nhóm người phụ nữ này đem đến phố người Hoa khống chế phạm vi thế lực của đường dây mại dâm.

Hơn nữa, hai người còn nói một số chuyện buôn bán lớn nữa. Thì ra lần này Frenky Ridwan và Muhammad Ridwan len lén trở lại nước Mỹ chủ yếu là ám sát một tên trùm Mafia ở San Francisco, tên này khống chế đại bộ phận thế lực ngầm ở San Francisco, hơn nữa phần lớn gái mại dâm trong tổ chức của bọn chúng ở Đông Âu đều đến nước Mỹ, giá cả so với phụ nữ người Indo lại thấp hơn, phải biết rằng tại nước Mỹ một ít thu nhập đó đều bị người Indonesia khống chế. Chủ yếu là bọn họ có số lượng gái mại dâm rất lớn, thế nhưng bây giờ giá cả của gái mại dâm so với phụ nữ Indo lại thấp hơn, điều đó dẫn đến sự cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Đó cũng là lý do chính vì sao hai người phải trà trộn vào đám người nhập cư trái phép quay về giết người, còn đem một đám phụ nữ xinh đẹp theo nữa.

Đã không còn Frenky Ridwan, Muhammad Ridwan đã hoàn toàn rơi vào sự khống chế của Tô Đại Phong, đương nhiên hiện tại hai người vẫn là bình đẳng, chỉ có điều, quyết định chính vẫn là Tô Đại Phong. Muhammad Ridwan ngoại trừ thân thủ lợi hại ra, căn bản là một kẻ không hiểu thấu sự đời.

Nhân tài!

Tô Đại Phong tuyệt đối là một nhân tài!

Người như thế nếu như là tại thời loạn, tuyệt đối có thể gây dựng một sự nghiệp vĩ đại, hẳn hiểu rõ nhân tình thế thái, hiểu và nắm chặt cơ hội, hẳn biết những người nào là hữu dụng những người nào là vô dụng, mấy ngày nay, hẳn cơ hồ là đã tìm hiểu toàn bộ về người nhập cư trái phép, còn đem một số địa chỉ và số điện thoại của vài người giữ lại, lòng nhiệt tình và sự gần gũi của hẳn khiến mọi người cảm thấy an toàn...

Mấy ngày nay Trương Dương dùng điện thoại vệ tinh liên hệ với lão già, để hẳn tại nước Mỹ hỏi thăm tin tức một số bạn bè của lão, thế nhưng chỉ là một cái tên nên không tìm hiểu được gì, giữa biển người mênh mông, hướng gì lại ở dị quốc tha hương, tìm một người hoàn toàn dựa vào vận khí.

Nhìn bầu trời ngàn dặm không có đám mây nào, ánh trăng sáng tỏ rơi trên biển rộng vô hạn, ngồi ở trên bong tàu Trương Dương cảm giác tim mình như đổ xúc xắc, tuy rằng gần đây xảy ra rất nhiều chuyện thú vị, thế nhưng tâm hẳn không ở trên này, hiện tại hẳn bắt đầu hối hận vì sao lại lên tàu này, nếu như ngồi máy bay, hẳn đã sớm tới nước Mỹ rồi, tuy rằng tới Nước Mỹ không nhất định tìm được Na Na, thế nhưng còn hơn là trên tàu này.

“Trương Dương, đến đây nói chuyện với chúng ta nào”.

“Cái gì?” Trương Dương mạnh mẽ lắc đầu, dường như muốn đem bóng hình xinh đẹp của Na Na xua tan đi. “Người nhập cư trái phép đến nước Mỹ làm gì?” Tô Đại Phong ngồi xuống bên người Trương Dương.

“Ta có thể làm gì đây, ngoài chuyện kiếm tiền ra, mà tốt nhất là mở một công ty, đại loại là thế...” Trương Dương cười cười, cuối cùng đến phiên hẳn, trong khoảng thời gian này Tô Đại Phong đã đem lí lịch toàn bộ người nhập cư trái phép ghi lại, hiện tại hẳn là người cuối cùng.

“Ha hã, đừng nói đùa chứ, người nhập cư trái phép không có thẻ xanh, thì mở công ty cái chó gì” Tô Đại Phong cười mắng vỗ vỗ vai Trương Dương, Trương Dương khéo léo tránh qua khiến Tô Đại Phong sưng sốt gần người.

“Người có thể suy nghĩ lại”.

“Nếu như người không có dự định gì, vậy Trương Dương người theo ta đi! Người yên tâm ta sẽ không để cho người đi chém giết đâu, mà để người làm một số chuyện ghi chép nhẹ nhàng, thế nào?”

“Ghi nhớ sổ sách?” Trương Dương sưng sốt.

“Đúng vậy, ghi nhớ sổ sách, Muhammad không phải dẫn theo hơn mười một phụ nữ đẹp sao, tới nước Mỹ rồi, ta để mấy phụ nữ này làm việc, người chỉ cần ghi sổ sách là được, đương nhiên thuận tiện nên kiểm soát mấy người bọn họ không thể để cho các nàng tùy tiện làm bậy...”

“Thế nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Ta sợ nếu làm sổ sách không tốt người sẽ giết ta thì sao” Con mắt thâm thúy của Trương Dương nhìn Tô Đại Phong.

“Ha hã, yên tâm, người là người Trung Quốc, người chỉ cần không bán đứng ta là được, nếu như người không muốn làm nữa, lúc nào cũng có thể rời đi, ta Đại Phong ca tuy rằng không phải người tốt gì, thế nhưng chưa bao giờ ức hiếp người một nhà!” Tô Đại Phong hào sảng cười, lại lần nữa vỗ vai Trương Dương, thế nhưng hẳn vẫn không chạm được đến vai Trương Dương.

457. Chương 457: Vương Hào Muốn Trở Về?

Trương Dương nhìn Tô Đại Phong bên người một chút, khóe miệng hiện lên một tia cười nhàn nhạt, tên thanh niên tuổi cũng xấp xỉ mình này trên người tràn ngập một cỗ mị lực kỳ dị, lời của hẳn cũng khiến người nghe vô ý thức tin tưởng, nếu như Trương Dương không phải dùng cảm giác thấy Frenky Ridwan bị giết chết, thật không biết tâm cơ lòng dạ người này thâm trầm như vậy.

“Người không tin ta?” Tô Đại Phong nhìn biểu tình khác lạ của Trương Dương như vậy, tươi cười hỏi.

“Ta tại sao phải tin tưởng người?” Trương Dương cười nói.

“Ha hã, người biết mục đích cuối cùng vì sao ta phải thuyết phục người không?”

“Gi?”

“Trong khoảng thời gian này, ta đã thành lập quan hệ với hơn bảy trăm người nhập cư trái phép, những người này ta e rằng cả đời cũng dùng không được, và bọn họ cả đời cũng không cần sự trợ giúp của ta, thế nhưng người đã xem qua bộ phim ”Bố già” chưa?

“Đã xem qua.” Trương Dương gật đầu.

“Trong bộ phim này, lương tâm Bố già cũng không phải muốn nhận được sự hồi đáp, mà mục đích của ta cũng chính là như vậy, ta muốn người châu Á ở Nước Mỹ đều có một cộng đồng như Bố già vậy, khi bọn hần gặp phải vấn đề gì, người thứ nhất bọn họ sẽ nghĩ tới chính là ta, khi ta có phiền phức, lại có vô số người giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn đó, ta muốn đem toàn bộ di dân châu Á ràng buộc lấy nhau...” Bên trong đôi mắt Tô Đại Phong bắn ra tia cuồng nhiệt, nói được một lúc, ngực hần liền phập phồng, hiển nhiên đó là giấc mộng của hần.

“Người muốn làm Bố già toàn bộ công dân châu Á ở nước Mỹ?” Về mặt Trương Dương đột nhiên nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy!” Về mặt Tô Đại Phong khẳng định gật đầu nói: “Đó đúng là dã tâm của ta, ta không có nói với bất luận kẻ nào khác, bởi vì sẽ không ai sẽ tin tưởng ta, ta cho người biết là bởi vì ta đối với người có một loại tín nhiệm theo bản năng, hơn nữa ta phi thường cần người hỗ trợ.”

“Tại sao phải cần ta?” Trương Dương không khỏi nghi hoặc.

“Bởi vì, hiện tại ta không có tín nhiệm ai cả. Cái gì là người Indonesia, Đại Quyền Bang cũng chỉ là quân cờ của ta mà thôi. Ta muốn một người trung thành tuyệt đối. Hơn nữa, người này phải là người Trung Quốc!”

“Người làm sao đoán được ta sẽ trung thành với người?” Trương Dương cười nói.

“Thứ nhất, tuổi của người và ta xấp xỉ. Hiển nhiên tuổi tác như vậy, trong cuộc đời từng trải cũng không nhiều. Ta không chế hần dễ dàng hơn”.

“Ồ. Tiếp tục. Thứ hai là gì?” Trương Dương gật đầu. Đối với Tô Đại Phong thẳng thắn như vậy, hần có một loại thiện cảm không thể nói được. Không thể không nói, thanh niên này là một tên chân tiểu nhân.

“Thứ hai. Người là người Trung Quốc. Là một tên Trung Quốc nhập cư trái phép đến nước Mỹ, không thể nghi ngờ, trong lòng người luôn có mộng tưởng đào vàng. Ta hiện tại cho người một công việc lý tưởng, người sẽ không cự tuyệt. Hơn nữa, cương vị này tạm thời sẽ không trái pháp luật. Tùy thời cũng có thể rời đi”.

“Ha hã. Không sai, thứ ba là gì?”

“Không có thứ ba, nếu như vẫn còn điều thứ ba, như vậy chỉ có sự tín nhiệm trong tiềm thức của ta đối với người thôi, ta đối với người có lòng tin rất lớn!”

“Ồ”.

Trương Dương gật đầu, con mắt thâm thúy nhìn biển rộng. Không thể nghi ngờ Tô Đại Phong cũng là chịu thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn” ảnh hưởng khiến mình tin tưởng hần, may là hần mà không phải một cô gái, nghĩ tới đây khóe miệng Trương Dương không khỏi nổi một nụ cười khổ.

Nhìn ánh mắt Trương Dương thâm thúy rơi trên mặt biển bàng bạc, Tô Đại Phong đột nhiên lại cảm thấy được một cỗ áp lực không tên.

Một trận trầm mặc kéo dài.

Cuối cùng, Trương Dương lên tiếng.

“Tô tiên sinh, ta nghĩ. Người thông minh tài trí như vậy cũng đủ để đảm nhiệm chức vị Bồ già này. Ta xem ra người sau này sẽ phát uy danh hiển hách là không thể nghi ngờ, thế nhưng. Người vô pháp hoàn thành mộng tưởng của mình...”

“Vì sao?!” Tô Đại Phong thình lình đứng lên.

“Bởi vì, vũ lực của người đang thiếu, một thể lực ngằm cường đại, phải có mấy điều kiện tiên quyết, mà người lại không có!”

“Nói đi!” Lồng ngực Tô Đại Phong phập phồng kịch liệt, chậm rãi ngồi xuống.

“Một tổ chức xã hội đen, nếu như muốn cường đại hơn, đầu tiên phải có một nhóm tử sĩ, ví dụ như trong “Bồ già” người Sicilian, bản thân bọn họ cũng rất đoàn kết, hơn nữa, người cần phải tự mình có cường đại thể lực chính trị làm chỗ dựa vững chắc, hiện giờ không có nghe nói người châu Á có ảnh hưởng đến nền chính trị Nước Mỹ..., cuối cùng do bản thân người không hợp, người chỉ thích hợp làm một vị quân sư, mà không phải là một kẻ thống lĩnh...”

“Ta có điểm gì không được?” Tô Đại Phong xuất hiện một tia tức giận, hiển nhiên hắn đang chịu đựng nghe Trương Dương nói.

“Vô công của người không được, người không có bối cảnh chính trị và ảnh hưởng đến bối cảnh xã hội đen, thậm chí người đang ở Đại Quyền Bang cũng chỉ là một kẻ lâu la, ở bên ngoài hỗn loạn mà thôi, căn bản nếu người không đạt đến đỉnh cao sẽ bị người giết, e rằng một ngày nào đó người lại đạt được đến đỉnh cao của nhân sinh, thế nhưng khi đó người sẽ chán nản..., ha ha, ta biết người muốn vì mình mà biện hộ, người thu phục Muhammad Ridwan chính là vì mình mà đạt được lực lượng vũ lực cường đại mà hậu thuẫn, thế nhưng một Muhammad Ridwan là không đủ, hơn nữa hắn là người Indonesia, hắn sẽ khiến Đại Quyền Bang bài xích, lão đại của Đại Quyền Bang sẽ cho rằng người là con rối của Đại Quyền Bang, đến khi sự nghiệp của người đạt được đỉnh cao, lúc đó Muhammad Ridwan sẽ vô dụng, nếu giết sẽ bị người ta nói người không nói nghĩa khí, giết chết vị huynh đệ đã cùng nhau tranh đấu giành thiên hạ, nếu không giết sẽ khiến nội bộ hỗn loạn...”

Trương Dương tỉ mỉ phân tích, thời gian lẳng lặng trôi qua.

Tô Đại Phong thỉnh thoảng quay đầu nhìn Trương Dương bên người, phảng phất như hư không, hắn có một loại cảm giác, đã đánh giá thấp người thanh niên này.

“Ý của người là sẽ không theo ta?” Cuối cùng Tô Đại Phong nói .

“Người quyết định phải làm Bồ già?” Trương Dương cảm thấy được thái độ của Tô Đại Phong.

“Đương nhiên, nếu như vì lời nói của người mà hủy đi giấc mộng của ta, như vậy sao có thể xứng làm Bồ già của người châu Á chứ.” Tô Đại Phong cười to nói.

“Tốt, tốt, tốt, chính là vì những lời này, ta sẽ giúp người một thời gian ngắn, hy vọng tại sinh thời ta sẽ thấy một người Hoa tại nước Mỹ có thể hô phong hoán vũ”. Trương Dương cũng cười to.

“Cảm ơn!” Về mặt Tô Đại Phong vui mừng nói.

“Nửa tháng, tính từ lúc cập bờ, ta giúp người nửa tháng!”

“Nửa tháng?” Tô Đại Phong sững sốt.

“Ừ, nửa tháng, thời giờ của ta rất gấp, chỉ có thể giúp người nửa tháng thôi.”

“Xem ra, ta nói vậy mà cũng không thuyết phục được người.”

Tô Đại Phong không khỏi uể oải, hắn muốn chính là Trương Dương sẽ giúp hắn lâu dài, mà không phải giúp đỡ trong nửa tháng. Trên thực tế, một người bình thường giúp đỡ nửa tháng đối với hắn không có ý nghĩa gì.

“Sau này ta xem xem, nếu như người trong vòng nửa tháng có thể tạo thành một (Bồ già) bang cơ bản, ta sẽ suy nghĩ xem có tiếp tục giúp người hay không.”

“Một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

Trương Dương đứng lên, nhẹ nhàng vỗ một cái lên vai Tô Đại Phong, sau đó đi nhanh đến khoang thuyền.

Tô Đại Phong nhìn bóng lưng dưới ánh trăng của hắn, nhíu mày cũng không nói gì. Mới vừa rồi bị Trương Dương vỗ một cái, hắn có một loại cảm giác không cách nào hình dung được.

Cảm giác gì?

Là cái loại cảm giác gì?

Được sủng ái mà lo sợ?

Đối với hắn. Đúng là được sủng ái mà lo sợ!

Vì sao lại chính là loại cảm giác này?

Mãi cho đến khi bóng lưng Trương Dương biến mất, Tô Đại Phong vẫn còn không minh bạch tại sao mình lại có loại cảm giác đó.

Tô Đại Phong mạnh mẽ lắc đầu, cố xua đuổi cái cảm giác này trong đầu đi, hắn hiện tại không có dư thừa thời gian để tìm hiểu điều này, hắn muốn tàu hàng nhanh chóng tiến nhập đường ven biển Nước Mỹ sau đó nghĩ ra một kế hoạch lớn.

Đương nhiên Tô Đại Phong đối với Trương Dương căn bản không có ôm nhiều hy vọng. Thêm một Trương Dương cũng không là nhiều, thiếu một Trương Dương cũng không phải là ít, hắn hiện tại nếu lôi kéo được người nào hay người đó, mặc kệ là ai cũng được, bây giờ đang là giai đoạn gây dựng sự nghiệp. Chỉ cần có đồng người là được, căn bản không cho phép hắn lựa chọn...

Tô Đại Phong nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối với hắn mà nói gặp phải Trương Dương chính là một kỳ ngộ, phải biết rằng Trương Dương trên địa cầu chính là đệ nhất cao thủ.

Tự nhiên Tô Đại Phong không biết đệ nhất cao thủ của loài người là như thế nào, mà hắn căn bản không có nghĩ tới vấn đề này, trong ý nghĩ của hắn. Tuyệt thế cao thủ phải có khí chất siêu phàm, giở tay nhắc chân đều làm cho lòng người kính sợ.

Tô Đại Phong đương nhiên cũng không biết, công phu của Trương Dương đã đến giai đoạn có thể nội liễm, nếu hắn không tự nguyện phóng xuất ra, người ngoài cũng không thể biết được.

Trương Dương vẫn ở bên trong phòng liên tục tu luyện, nỗ lực đột phá năng lượng thân thể đạt tới cảnh giới 90%.

Khiến Trương Dương phiền muộn chính là, hắn thủy chung chỉ có thể thông thả khiến tinh thể hóa đạt tới 90% mà vô pháp trong nháy mắt đem năng lượng điên cuồng tụ tập.

Điều này làm cho Trương Dương uất ức muốn chết.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, hiện tại đã đến canh ba. Trương Dương đã tu luyện hơn sáu giờ mà không có tiến triển chút nào.

Trương Dương dứt khoát dừng tu luyện lại. Cảm giác được biến rộng bên ngoài và không trung điên cuồng lan tràn, năng lượng sinh động trong màn đêm hầu như có thể bắt được. Cảm giác giống như thủy triều lan tràn, Trương Dương chưa từng có thử qua loại cảm giác này, hắn không kiêng kị gì cả đem cảm giác tại biến rộng không bờ bến mở rộng...

Một km!

Hai km!

Năm km!

Mười lăm km!

Thần thức vẫn đang tỏa ra, chân khí vẫn không có hiện tượng giảm bớt, Trương Dương cũng không khỏi xuất hiện một tia tò mò, xem rốt cuộc thần thức có thể đến xa bao nhiêu?

Đây là một đáp án.

Dường như vĩnh không có giới hạn...

Tại dị không gian và thời gian, thần thức Trương Dương có thể tỏa ra hơn mấy trăm ngàn km, ở trên địa cầu ngoại trừ tốc độ chậm hơn rất nhiều, ngoài ra đều như nhau, duy nhất là tốc độ không giống.

Cảm thụ được sóng lớn nhấp nhô, cảm thụ được không khí ma sát, cảm thụ được năng lượng của đất toát ra, cảm thụ được ánh trăng rơi xuống, cảm thụ được con cá đang nhảy lên...

Thành linh!

Con mắt đang khép kín của Trương Dương bỗng nhiên mở, bắn ra tia sáng màu vàng đem toàn bộ gian phòng chiếu sáng thành một màu vàng rực rỡ...

Có chuyện!

Trong nháy mắt, thân thể Trương Dương biến ảo thành một luồng khói nhẹ, động tác đóng mở cửa như mây bay nước chảy, không có chút nào cản trở...

Thân thể Trương Dương đã đứng lặng ở phía trước boong tàu.

Không biết là bầu trời phải đổi ánh bình minh xua đuổi bóng đêm hay không, ánh trăng đột nhiên biến mất, toàn bộ bầu trời ngoài khơi đen kịt, phẳng phất như hòa tan thành một thể.

Hoàn toàn có thể dùng cụm từ “Đưa tay không thấy được năm ngón” Để hình dung tầm nhìn hiện tại, mà ngay cả ánh mấy ngôi sao tỏa ra sáng ngọc trên bầu trời cũng ảm đạm không ánh sáng...

Tới!

Tới!

Trương Dương ngược mắt nhìn bầu trời.

Đột nhiên chỉ thấy không trung hư vô bỗng nhiên một đoàn tia sáng màu vàng, tia sáng màu vàng chiếu sáng toàn bộ bầu trời ngoài khơi, toàn bộ địa phương bị ánh sáng chiếu xạ đều biến thành màu vàng.

Chỉ thấy một viên hình thoi kéo theo ánh lửa màu vàng đằng sau đang lao xuống phía dưới, nước biển hơi rẽ ra...

Thân thể Trương Dương lập tức tựa như chim từ trên không trung lướt đi, điên cuồng hướng viên sao băng đang rơi xuống biển đuổi theo, bởi vì tốc độ quá nhanh, phía sau hắn, xuất hiện một đoàn ánh sáng xanh nhạt rực rỡ.

Gần!

Gần!

Đã tới gần!

Trương Dương cảm giác được không khí rất nóng, thân thể phề ỷ ng phát như bị hòa tan, “Tiên Đạo Mạn Mạn” điên cuồng vận chuyển. Thân phệ năng lượng xung quanh phạm vi mười km.

Sao băng đã lướt trên đầu Trương Dương, hắn có thể thấy hình dạng thoi dài của sao băng, bởi vì cùng không khí ma sát mà phát ra ngọn lửa màu vàng.

Lúc này ngoài khơi đang biến động gầm rú thét gào, vô số loài cá liều mạng nhảy lên, dường như muốn thoát khỏi đại dương. Trương Dương cảm giác hai bên thân mình đang bốc cháy, hắn vội đem một phần năng lượng dùng để điều hòa lại nhiệt độ.

Cảm giác cực nóng càng lúc càng mãnh liệt. Lốp da bên ngoài có cảm giác giống như bị thiêu đốt.

“Ầm!”

Một âm thanh đất rung núi chuyển vang lên khiến màng nhĩ Trương Dương rung động, sao băng ở trước mắt năm mươi thước đã rơi xuống làn nước, khiến cho phạm vi xung quanh mười km nước biển gào thét rung động đang từ từ khuếch trương. Bầu trời biến sắc...

Trương Dương không do dự, thân thể điên cuồng hấp thu năng lượng do vụ va chạm tỏa ra, thân thể đồng thời hấp thu luồng năng lượng như suối chảy cuộn cuộn đi vào. Năng lượng “Tiên Đạo Mạn Mạn” Hấp thu rất uy mãnh, năng lượng long trời lở đất bị Trương Dương hấp thu, ngoại trừ năng lượng tràn lan lúc đầu bị thoát ra, vòng xoáy này cứ nhiên như kỳ tích yên tĩnh trở lại, phẳng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Ánh sáng màu vàng trên không trung đã biến mất, chỉ còn sót lại một chút tinh quang yếu ớt.

Biển rộng và không khí lại dung hòa làm một thể.

Sao băng đã biến mất trong lòng biển rộng. Mà Trương Dương cũng biến mất không còn thấy bóng .

Thời gian từ từ trôi qua, mặt biển lại yên tĩnh trở lại, Trương Dương phẳng phất giống như bị biển rộng nuốt chửng.

Từ lúc Trương Dương đuổi theo sao băng đến bây giờ, đã qua hơn hai giờ, bầu trời đã xuất hiện màu trắng bạc, tia nắng ban mai mờ lung bao phủ biển rộng vô biên, loài người tại đây có vẻ như rất nhỏ bé...

Vào lúc năm giờ bốn mươi hai phút, đột nhiên, ngoài khơi một trận sóng ngầm nổi lên. Trong nước biển điên cuồng giống như bị mãnh thú thật lớn quấy lên.

Thật chậm, rồi đột cuộn trào mãnh liệt dần dần dịu đi. Mặt biển dần dần lộ ra một vật thể hình thoi hoa văn sắc sỡ, vật thể tựa hồ là kim loại, hơn nữa đại bộ phận kim loại tỏa ra màu vàng kim, thỉnh thoảng mấy chỗ hiện ra màu nâu và xanh biếc, khiến người ta thấy một loại màu sắc sắc sỡ lóa mắt.

Cuối cùng vật thể kim loại hình thoi cũng lộ cả trên mặt biển, toàn bộ vật thể chiều dài khoảng chừng mười lăm thước, dày năm thước, bốn thước rộng, giống như hình giọt nước, thoát nhìn rất thoải mái giống như hình giọt nước, một khối phía dưới ước chừng có một khối bằng dày khoảng năm mươi thước tinh khiết dưới ánh sao lóe lên tia sáng trong suốt...

“Rầm!” Một tiếng vang rất nhỏ, một thân thể từ trong nước vọt ra.

Đúng là Trương Dương.

Một thân chạt vật, trên mặt tràn ngập vẻ uể oải.

Vừa ở dưới đáy biển hắn đã làm một công việc phi thường lớn, đem khối hình thoi đạt mấy trăm tấn nâng lên, Trương Dương phải nỗ lực di động, loại đồ chơi này trọng lượng vượt quá tưởng tượng của hắn, tuy rằng chiều dài chỉ có mười lăm thước, thể nhưng lại không có cách nào khác di chuyển, Trương Dương dưới đáy biển di chuyển hai tiếng đồng hồ mới đem khối kim loại này nâng lên...

Đây là một khối từ dị không gian bay tới.

Khi thần thức Trương Dương tản ra, lập tức cảm ứng được không gian kia thông đạo đột nhiên bị xé rách ra một không gian, một vật thể không xác định xuất hiện ở không gian địa cầu, hiển nhiên thứ này mạnh mẽ đột phá không gian thông đạo kia, bởi vì Trương Dương cảm ứng được thông đạo lập tức khép kín lại...

“Tiên Đạo Mạn Mạn” phút chốc đã giúp Trương Dương đã đủ bổ sung nguồn năng lượng, loại này chính là nguồn năng lượng tốt nhất để cơ năng thân thể phát huy tác dụng, nó có thể hội tụ năng lượng, thậm chí còn chữa trị các bộ phận của thân thể khi bị thương.

Lau nước biển trên mặt, Trương Dương bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra vật thể kim loại này.

Hiển nhiên, đây là một loại kim loại đặc biệt, cùng không khí ma sát cường liệt như vậy, vậy mà hao tổn về thể tích cực kỳ nhỏ, rất hiển nhiên cũng là bởi vì ma sát tổn thương mà phát ra ánh sáng màu vàng sắc sỡ.

Trương Dương không chắc chắn vật thể này có phải là cấu tạo nên đĩa bay hay không.

Đĩa bay có cấu tạo kiên cố dị thường, cũng không biết là kim loại gì chế tạo thành, Trương Dương thi triển “Tiên Đạo Mạn Mạn” đều không thể lưu lại vết tích nào.

Hiển nhiên đây không phải là thiên thạch, có thể là sản phẩm công nghệ cao từ dị không gian, vô luận là bề ngoài hình giọt nước hay kim loại cứng rắn đều cho thấy đây không phải là vật bình thường, mà là trí tuệ của một loài nào đó trong dị không gian tạo thành.

Nhưng mà nó là cái gì đây?

Nhìn một khối kim loại vô pháp phá hư, Trương Dương không khỏi nghi hoặc, từ trọng lượng của thứ này mà phân tích, không gian bên trong hẳn là phi thường nhỏ, thậm chí vốn cũng không có rỗng.

Không thể nghi ngờ, đây là một đĩa bay, mọi người đối với khái niệm về đĩa bay không đồng dạng, bên trong đĩa bay này không có sinh mệnh tồn tại.

Thần thức Trương Dương tại bên trong biển rộng kiểm tra thăm dò vô số lần, hẳn có thể khẳng định, bên trong khối kim loại này là không có sinh mệnh tồn tại.

Hơn nữa, từ bề ngoài đĩa bay mà thấy, căn bản không có khả năng chứa thiết bị sinh hoạt, lần trước đại hán mặc áo giáp vàng ngồi trên thuyền cứu nạn có thể thôi trắc đi ra, nếu như muốn để cho người sinh hoạt bên trong đĩa bay, vậy hình thể của nó phải rất lớn.

Tìm đủ nửa giờ, Trương Dương ngoại trừ phát hiện một ít lỗ nhỏ tinh mịn tại mặt trên đĩa bay, ngoài ra không có phát hiện bất luận cái gì, hơn nữa, những lỗ nhỏ này chỉ như sợi tóc, lại bên trong mặt kim loại liên tiếp tương hỗ cho nhau, căn bản không biết có tác dụng gì.

Ngồi ở mặt trên đĩa bay, Trương Dương suy nghĩ một hồi, cuối cùng hắn quyết định để vật này chìm vào biển rộng, giữ lại cũng không có tác dụng gì, đầu tiên hắn vô pháp phá hư đĩa bay này để kiểm tra, thứ hai hẳn không thể mang cái vật cồng kềnh này đi được, nếu như không phải mượn sức nổi của băng, hẳn căn bản không có khả năng đem vật mấy trăm tấn, thậm chí hơn một nghìn tấn đi, càng không thể quay lại Trung Quốc, ở đây dù sao cũng là Thái Bình Dương...

“Răng rắc!”

“Răng rắc!”

Khối băng dưới công kích thần công của Trương Dương liên tục vỡ tan, mắt thấy đĩa bay chìm vào trong lòng biển rộng, Trương Dương mới thất vọng ly khai...

“Tướng quân!”

“Tướng quân!”

Một cự hán thân mặc giáp trụ cao to từ trong hành lang như mê cung của mẫu hạm chạy tới, trên mặt dày đặc mồ hôi.

Cuối cùng cự hán này chạy tới bộ vị trái tim của mẫu hạm: Phòng điều khiển.

Tại phòng điều khiển, một trung niên tóc dài mặc giáp trụ chấp hai tay sau lưng đứng lặng im trong đại sảnh, ánh mắt nhìn đồ biển thật lớn, vẻ mặt ngưng trọng.

“Lôi tướng quân chuyện gì mà khẩn trương như vậy? Ài, không cần chào, tướng quân không cần bỏ mũ, ở đây cũng không có người ngoài.” Thanh niên tóc dài quay đầu lại nhẹ nhàng cười, thân thể cao lớn đứng lặng như núi, không ảnh hưởng bởi thái độ của cự hán mà giao động.

“Vâng!”

Lôi tướng quân cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ vô cùng không thể chống lại đem thân thể nửa quỳ của hắn nâng lên.

“Thí nghiệm thành công rồi !”

“Thành công?!” Thanh niên tóc dài thình lình hỏi, cả người bộc phát ra một cỗ khí thế phô thiên cái địa, cự hán bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể lão đảo, liền lùi lại mấy bước mới đứng vững.

458. Chương 458: Một Người Bạn Nước Mỹ

“Đúng vậy thưa tướng quân, thành công rồi, chỉ có điều...”

Cái trán cự địch mồ hôi chảy ra đầm đìa, trung niên tóc dài uy thế quá nặng vô biên vô hạn, ngay cả hán công phu cao thâm cũng không chống đỡ được áp lực kéo dài không dứt.

“Nói đi!” Trung niên tóc dài trên mặt lộ ra một tia bất duyệt, tóc dài vờn bay.

“Lúc đó chúng tôi định vị đĩa bay đã xuyên qua không gian loạn lưu, tiến nhập vào không gian địa cầu, chỉ có điều phi thường kỳ quái, đó là đĩa bay tiến nhập không gian địa cầu được hai tiếng đồng hồ, chúng tôi liền mất tín hiệu, qua mấy giờ sau, tín hiệu xuất hiện, từ từ liệu phản hồi lại cho thấy từ các dòng sông và đồi núi đã khẳng định, đĩa bay đúng là tiến nhập không gian địa cầu, thế nhưng có chuyện quỷ dị xảy ra...”

“Gi?” Trung niên Tóc dài tóc không gió mà bay, hai đạo lông mày rậm nhú chặt.

“Ngay nửa giờ sau, chúng tôi lại mất vị trí định vị của đĩa bay...” Cự hán lau mồ hôi trên mặt, trung niên tóc dài tản mát ra áp lực khiến hán có một loại cảm giác hít thở không thông.

“Vì sao?”

“Tìm không ra nguyên nhân, rất bất ngờ, tựa như tín hiệu đột nhiên xuất hiện, sau đó lại đột nhiên biến mất, thưa tướng quân đại nhân!”

“Có thể máy móc định vị đĩa bay trục trặc?” Trung niên tóc dài hỏi.

“Không có khả năng, nếu như bởi vì nguyên nhân khác ngoài ý muốn còn có thể, thế nhưng máy móc dò tìm đĩa bay bị trục trặc hẳn là không có khả năng, bởi vì chúng tôi đã thả hơn mười quang não mini cường lực định vị, không có khả năng toàn bộ đều bị hỏng, hơn nữa trước khi đĩa bay xuất hiện Thatta đế quốc đã chế tạo rất nhiều tháp canh kỹ thuật để quan sát, chế tạo đĩa bay kim loại chọn dùng phi thường kiên cố, số lượng có hạn, để chế tạo chiến thuyền định vị đĩa bay, chúng tôi cơ hồ đem vài loại kim loại hiếm của Thatta đế quốc dự trữ dùng hết phân nửa...”

“Có thể khiến cho cường giả ở địa cầu chú ý mà phá hoại hay không?” Thanh niên tóc dài hỏi.

“Chúng tôi đang lo lắng đến vấn đề này. Cấu tạo của đĩa bay tương đối kiên cố. Qua thực nghiệm với võ công của chúng tôi. Căn bản vô pháp phá hư đĩa bay. Tôi nghĩ. Chúng ta mới ly khai địa cầu mười tám năm. Địa cầu cũng không có khả năng sinh ra cường giả có thể phá hư đĩa bay. Hơn nữa địa cầu tuy rằng rất nhỏ. Thế nhưng lại phù hợp với hoàn cảnh của loài người. Đĩa bay hơn mười thước căn bản không dễ dàng bị người phát hiện. Huống chi lập tức bị cường giả địa cầu phát hiện... Không ổn...” Cự hán tóc ngắn thỉnh thoảng giật mình.

“Lôi tướng quân. Có chuyện gì vậy?”

“Đại nhân. Chúng ta quên một vấn đề phi thường trọng yếu”.

“Gi?”

“Bảy mươi phần trăm diện tích địa cầu đều là hải dương. Chúng ta thiết kế đĩa bay định vị không có nghĩ đến vấn đề này. Máy móc kỹ thuật của đĩa bay vô pháp đạt được yêu cầu ở trong nước. Chỉ có điều nếu như rơi xuống nước, ngay từ đầu không nên xuất hiện tín hiệu mới phải...”

“Vì sao không có suy nghĩ đến vấn đề đó? Đường như, đây không phải là một vấn đề dễ để quên” Trung niên tóc dài cắt đứt lời Lôi tướng quân. Trên mặt lại lần nữa lộ ra vẻ mặt không vui. Một cỗ áp lực vô hình xuất hiện. Đường như hán chỉ cần giở tay nhắc chân đều ảnh hưởng đến không khí xung quanh. Làm cho người ta có một loại cảm giác sợ hãi.

“Thực ra... Thực ra... Ta nghĩ, điều này mấy nhà khoa học gia hẳn là cũng nghĩ tới rồi, thế nhưng lúc đó đại nhân nóng lòng mở không gian thông đạo. Mà thiết kế để đĩa bay trôi ở trong nước rất khó. Bởi vì không gian thông đạo cùng loại hắc động tồn tại giống nhau, dưới tình huống đó vô pháp định vị, bên trong không gian loạn lưu hầu như có thể xé rách bất luận vật thể gì, đó là điều là tối trọng yếu. Máy móc của chúng

ta căn bản là lực không đủ so với không gian xé rách như tự nhiên... Khoa học gia phải tại nơi cố định của đĩa bay đặt định vị quang não, nếu như lại thêm hơn một nghìn tấn thiết bị có thể trôi, khả năng...”

“Mặc kệ thế nào đi nữa, tốn bao nhiêu chi phí đều phải mở không gian địa cầu, chúng ta không có thời gian nữa, nếu như hoàng đế Thatta đế quốc ở địa cầu thành lập một chi chiến hạm vũ trụ, như vậy chúng ta sẽ gặp nan đề khó giải quyết, hủy diệt địa cầu hay là không hủy diệt địa cầu?! Chiến lược tại nơi không gian nhỏ hẹp. Chúng ta ưu thế căn bản không thể sử dụng được. Trái lại sợ ném chuột vỡ đồ?”

“Thế nhưng, Thatta đế quốc dự trữ kim loại hiếm lại không nhiều lắm. Nếu như muốn đĩa bay có thể nổi trên mặt nước, kim loại hiếm số lượng sẽ thiếu...”

“Tình hệ này có mấy đại hình đế quốc, chúng ta có thể thu mua, chúng ta có thể xuất ra số tiền lớn để thu mua” Thanh niên tóc dài thần nhiên nói.

“Đại nhân, điều này không thể thực hiện được, những kim loại này phi thường ít ỏi, Thatta đế quốc trải ni qua mấy ngàn vạn năm mới dự trữ được hai nghìn tấn, hơn nữa kim loại này đều thuộc về tài liệu dự trữ chiến lược, bởi vì chuyện mở không gian thông đạo dùng đĩa bay gián điệp mới phải dùng, nếu như không gặp phải chuyện mở thông đạo không gian vũ trụ trọng yếu phi thường, loại tài liệu này sẽ không dễ dàng sử dụng, cho nên những kim loại này cũng không đem ra mua bán!”

“Ừm, nếu là tài liệu dự trữ chiến lược, nói như vậy rõ ràng các quốc gia khác cũng có, phát ra mệnh lệnh, vô luận là quốc gia cường thịnh thế nào, đều lấy danh nghĩa của ta phát ra, nói ta Vương Hào cần mượn bọn họ một ít kim loại hiếm”.

“Tướng quân!” Thân thể cự hán chấn động, chẳng phải nói rõ là sẽ có chiến tranh sao.

“Chấp hành mệnh lệnh đi, ta không có thời gian, đã đợi mười tám năm rồi, mười tám năm trời, bây giờ cũng nên trở về. Địa cầu còn các nàng, còn nhớ lúc đó vẫn còn rất xinh đẹp, nếu như kéo dài thời gian, các nàng đều già hết, cho dù đem toàn bộ Thatta đế quốc hủy đi, ta cũng phải quay về, cứ như vậy đi, đem ý của ta nói cho bọn họ biết, nói ta Vương Hào cần gấp một ít kim loại, sẽ trả giá cao, nếu như không nể tình, sẽ phát động chiến tranh quy mô toàn quốc, huống gì ta cũng đang muốn có cái cớ để phát động chiến tranh!”

Trung niên tóc dài nói như đinh đóng cột, tràn ngập một cỗ khí phách chưa từng có từ trước đến nay, tóc dài phiêu dật giống như hắc sắc tầm ti, bộ dáng rất giống Trương Dương.

“Vâng, tướng quân đại nhân!”

Cự hán cúi đầu lui ra ngoài, trái tim đập kịch liệt, hắn đã cảm giác được trong thanh âm kia tràn đầy khí phách giết chóc.

Hắn tin tưởng, chỉ cần những quốc gia khác không đáp ứng yêu cầu, khói lửa sẽ lan tràn khắp ngõ ngách trên vũ trụ. Biển rộng vắng vẻ không tiếng động, chỉ có ánh mặt trời chiếu màu vàng ánh mặt trời chiếu lên khắp biển khơi, nổi lên nghìn vạn điểm lấp lánh như vẩy cá, tràn ngập một loại sự sống trong yên tĩnh.

Thân thể Trương Dương ở ngoài khơi điên cuồng bay, hắn muốn đuổi kịp tàu hàng, hắn căn bản vô pháp biết được ngoài dị không gian đã xảy ra chuyện, hắn lại càng không biết, chính là bởi vì hắn đem đĩa bay nhấn chìm vào biển rộng lại mang đến cho dị không gian mấy chục năm chiến tranh kéo dài. Mà lý do chiến tranh chỉ là vì mượn kim loại hiếm để chế tạo đĩa bay tiến nhập vào không gian loạn lưu...

Cuối cùng tàu hàng thật lớn đã xuất hiện ở trong mắt Trương Dương.

Để không khiến cho người trên tàu chú ý, thân thể Trương Dương thành linh gia tốc, biến ảo thành một đoàn sương mù. Căn bản nhìn không thấy đó là một người đang chạy ở ngoài khơi. “Tiên Đạo Mạn Mạn” thần công phát huy đến cực hạn, không gian xung quanh Trương Dương giống như sụp đổ.

Cửa mở, Trương Dương trực tiếp tiến vào cửa, cởi quần áo sau đó nằm dài trên giường.

“Trương Dương, người đang ở đây?!” Ngay khi Trương Dương nằm xuống, vốn cửa đang khép hờ liền bị đẩy ra, về mặt Tô Đại Phong kinh ngạc đứng ở ngoài cửa nhìn.

“Có việc gì sao?” Về mặt Trương Dương lạnh nhạt nói.

“Người... Người... Người đã đi nơi nào?” Tô Đại Phong lắp bắp nhìn Trương Dương. Hắn cảm giác được cràn điều quý dị, hắn vừa tiến vào phòng này một phút đồng hồ trước thấy bên trong trống trơn, chờ hắn xoay người trở lại liền phát hiện cửa đã khép hờ, khi mở cửa vừa nhìn, đã thấy Trương Dương nằm đó.

Trên thực tế, suốt buổi sáng Tô Đại Phong đi tìm kiếm Trương Dương khắp tàu hàng, lại hỏi cả mỗi người trên ca-nô, thế nhưng không có chút tin tức nào của hắn. Phảng phất giống như người này đột nhiên biến mất trong không khí vậy.

Sự tình tràn ngập vẻ quỷ dị.

Phải biết rằng đây là một con tàu lại ở trên biển rộng. Căn bản không cách nào rời đi.

Thậm chí Tô Đại Phong còn nghĩ đến khả năng xấu nhất cho rằng Trương Dương đã trượt chân rơi xuống biển ...

“Ha ha, ta vẫn trên tàu mà”.

“Thế nhưng ta không có thấy người...” Tô Đại Phong vẫn không thể nào tin.

“Không thấy được là không thấy được, mà nói chung, ta hiện tại nhìn thấy người là ổn rồi, người có tính toán gì không?” Trương Dương không muốn vì chuyện này mà dây dưa với Tô Đại Phong, chuyện này căn bản không cách nào giải thích rõ ràng được, tốt nhất là nên lảng tránh.

“Khi lên bờ ta sẽ không cần lo lắng nữa, dù sao tại nước Mỹ bằng hữu của ta cũng rất nhiều, nhiều người là bạn nói khổ. Ta hiện tại lo lắng nhất chính là làm sao để lên bờ”.

Quả nhiên, Tô Đại Phong bị Trương Dương dẫn dắt rời khỏi trọng tâm câu chuyện, về mặt hắn u buồn, xem ra vấn đề này quả là khó giải quyết.

“Vì sao?”

“Tái Hạng Tử đã chết, căn bản không cách nào thông tri cho thủ hạ của hắn đón chúng ta ở vùng biển quốc tế, huống chi dù có liên lạc được, bọn thủ hạ của hắn cũng không dám tiếp đãi chúng ta”.

“Bọn họ trước đây áp dụng thủ đoạn gì để lên bờ?” Trương Dương hỏi.

“Có rất nhiều loại biện pháp, nếu như tàu hàng không sợ phiêu lưu, bọn họ tận lực đem tàu hàng chạy thẳng đến gần nước Mỹ, sau đó để chúng ta lên bè, tự chúng ta chèo vào bờ, đương nhiên cần phải có Xà Đầu chỉ huy, mặt khác để tránh mạo hiểm, giống loại tàu hàng viễn dương này, Xà Đầu sẽ an bài thuyền đánh cá tiếp ứng tại vùng biển quốc tế, sau khi lên bờ, Xà Đầu còn có thể lái xe đến tiếp ứng, đem một vài người phân tán, đưa đến thành thị, trên cơ bản, một ít người nhập cư trái phép lão luyện chỉ cần lên bờ chính là sẽ có biện pháp, muốn Xà Đầu làm kẻ chỉ huy đa phần đều là người mới đến, hơn nữa một câu tiếng Anh cũng không biết...” Tô Đại Phong tỉ mỉ vì Trương Dương giải thích một ít sự tình về chuyện nhập cư trái phép.

“Người không có cách nào sao?”

“Khụ khụ...” Tô Đại Phong đỏ mặt, nói: “Nếu như chỉ là vài người ta còn có thể nghĩ biện pháp, thế nhưng hơn bảy trăm người, ta thật sự là không cách nào làm được, đến lúc đó, nếu như thật sự là nghĩ không ra biện pháp, chúng ta chỉ có thể một mình rời đi, mặc kệ bọn họ”. Tô Đại Phong trên mặt có một tia phiền muộn, nếu như lần này nhập cư thất bại, như vậy toàn bộ nhân mạch mới thành lập trên tàu đều hóa thành hư ảo.

“Người cứ nghĩ biện pháp khiến tất cả mọi người cùng đi, ta cũng vậy, ta có một người bạn đến nước Mỹ từ rất nhiều năm, có người nói là đang làm nghề đùn nh cá, hiện tại không biết thế nào, ta trước tiên thử liên hệ xem sao...”

“A, làm nghề đánh cá à!” Tô Đại Phong nhất thời mừng rỡ nói: “Chỉ cần là thuyền đánh cá, bọn họ tuyệt đối có biện pháp, mau mau, nhanh lên một chút liên hệ đi”.

Trương Dương xuất ra điện thoại vệ tinh về mặt như suy nghĩ cân nhắc nhìn Tô Đại Phong.

“A... Ta đi ra ngoài, ta lập tức ra ngay, không cản trở người gọi điện thoại” Tô Đại Phong lập tức tỉnh ngộ, vội vã đứng lên lui ra ngoài.

“Tít tít...”

“Tít tít... Tiểu tử à?” Điện thoại đã liên lạc được. Truyền đến tiếng cười sang sảng của Lão Đầu.

“Lão Đầu, thế nào rồi?” Nghe thanh âm quen thuộc, Trương Dương cảm giác một cổ thân thiết, ngoại trừ cha mẹ và Lưu Bưu bọn họ, Lão Đầu vẫn là người thân nhất, trên thực tế Trương Dương rất nhiều điều đối nhân xử thế đều học từ Lão Đầu, đặc biệt với tri thức về súng ống, hơn nữa lần nọ từ nhà trọ của Lão Đầu chạy thoát cũng có thể do công lao của Lão Đầu, nếu như không có Lão Đầu, Trương Dương lúc này đã bị đánh đến long cả đầu khớp xương.

“Hắc hắc, không sai không sai, lão bà tử thân thể vẫn tốt, nhi tử trong bụng cũng rất khỏe mạnh”.

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, cố chăm sóc bác gái, người nên để bác gái về nước sinh con đi”.

“Ừ, chuyện đó nói sau, bên này thiết bị chữa bệnh càng ngày càng hiện đại. Cái này không cần lo lắng, nói chung ta sẽ về nước. Chuyện nơi đây cũng không xê xích gì nhiều, hiện tại đang ở Somali, đến lúc chính phủ cho phép khai phá một ít khoáng sản, chỉ cần lấy được những giấy chứng nhận này, chúng ta sẽ phát tài á, ha ha...” Lão Đầu cười lớn, hiển nhiên. Hẳn tại Somali rất vui vẻ.

“Chuyện tình về hải tặc thế nào?”

“Thế lực của chúng ta đã lớn mạnh, chỉ có điều vùng ven biển của Somali đang tu sửa, ảnh hưởng đến bộ tộc rất nhiều, chúng ta hoàn toàn khống chế toàn bộ hải tặc Somali quả thực đúng là chuyện không thể nào”.

“Không cần khống chế, chúng ta cần chỉ là lực ảnh hưởng mà thôi”.

“Đối với chuyện đó ta cũng nghĩ như vậy, hiện tại toàn bộ thế lực hải tặc Somali đều phải nhìn mặt mũi của chúng ta. Ai cũng không dám quên sự tồn tại của chúng ta. Hơn nữa, chúng ta hầu như đã khống chế sáu mươi phần trăm quyền lợi đàm phán. Rất nhiều hải tặc chủ động đem người trung gian giao nhiệm vụ cho chúng ta, bởi vì chúng ta có tín dự, hơn nữa còn có thể chi ra tài chính, cho nên rất nhiều tàu chở dầu cũng nguyện ý cùng chúng ta hợp tác, hiện tại chúng ta rất ít tham dự cướp bóc ở ngoài khơi, mà chỉ ngồi ăn phần trăm...”

“Vậy là tốt rồi, Lão Đầu lần này chú hãnh diện rồi nhé, hắc hắc, so với khi làm sát thủ có khoái hơn không?”

“Đó là đương nhiên, hiện tại bộ tộc Mục Hân Mặc Đức đều đem người cung phụng giống như thần vậy, một ít thanh niên đều lấy người làm thần tượng, hiện tại tài chính của chúng ta cũng rất đầy đủ, hoàn cảnh sống rất sang khoái, chúng ta chuẩn bị đem bộ tộc này biến thành một đặc khu kinh tế, làm một khu chợ giao dịch thật lớn, từ đó trực tiếp khống chế vận chuyển trong nước và hàng hóa của quốc gia...”

Trương Dương lẳng lặng nghe, hẳn có một loại cảm giác như mê như say, Lão Đầu quy hoạch bản đồ quy hoạch quá mỹ diệu, hiện tại, Lão Đầu đã khống chế vũ lực còn muốn khống chế cả kinh tế, đồng thời hưởng đến xa hơn nữa...

Khống chế kinh tế một khu thậm chí một quốc gia, đó cũng chỉ là để cầm thụ một loại thành tựu mà thôi.

“Lão Đầu, tại San Francisco nước Mỹ có biết Xà Đầu không?”

“Ừ, có chuyện gì sao?”

“Ta hiện tại đang ở Thái Bình Dương, không bao lâu nữa sẽ tới nước Mỹ, mà trên tàu Xà Đầu đã chết, trên tàu có hơn bảy trăm người, muốn nghĩ biện pháp để đưa bọn họ lên bờ, mà mục tiêu lớn như vậy rất dễ bị cảnh sát nước Mỹ phát hiện...”

“Cái này hẳn không phải là vấn đề lớn, trước tiên người chờ một chút, ta cho người một số điện thoại”.

“Được.”

Chỉ là bốn phút sau, điện thoại vệ tinh của Trương Dương đã vang lên.

“Thế nào rồi?”

“Không thành vấn đề, lần trước ta nói cho người có một người bạn ở nước Mỹ làm nghề đánh cá, hiện tại hắn thành lập một công ty, hắn bình thường vẫn đánh cá, ”quen việc dễ làm” mà, ta đem số điện thoại của hắn đọc, để chính người liên hệ với hắn xem thế nào, ta đã nói qua với hắn, lần này thuần túy là hỗ trợ thôi, mà hắn thiếu chúng ta một món nợ ân tình mà”.

“Có hơn bảy trăm người đó”.

“Không sao, bảy ngàn người hắn cũng có biện pháp, hắc hắc, người cứ việc yên tâm” Bên trong điện thoại có thể nghe thấy âm thanh vỗ ngực của Lão Đầu.

“Ha ha, ta sẽ không nói lời cảm ơn đâu đấy”.

“Ta kháo, với ta mà còn nói lời khách khí như vậy, được rồi, người bạn của ta rất thú vị, người có thể cùng hắn tiếp xúc, tại nước Mỹ có chuyện gì có thể tìm hắn, đặc biệt là chuyện có quan hệ đến nhập cư trái phép, chỉ có điều, người phải nhớ kỹ hắn đối với chuyện tình ám sát thất bại vẫn canh cánh trong lòng, cho nên hắn nghe được người là sát thủ, sau đó phi thường hưng phấn, hắc hắc... Có lẽ muốn tìm người luận bàn một chút...”

“Luận bàn một chút sao, ta cũng lâu không có chơi súng” Trương Dương cười nói.

“Ha ha, yên tâm, hắn cả đời chơi súng, có người nói hắn chưa từng có bắn trúng hồng tâm, mà người chính là nhắm mắt cũng có thể đánh bại hắn, không cần cho hắn mặt mũi, người càng lợi hại hắn càng tôn trọng người, nếu như người biểu hiện không tốt, hắn lập tức sẽ gỡ mặt, đem người đuổi đi, lần trước ta đi nước Mỹ gặp hắn, ta nhường hắn một ván, hắn lập tức vênh đuôi lên, lần này người hung hăng giáo huấn hắn cho ta, nhớ kỹ đó!”

“Ừ, nhất định nhất định” Trương Dương hiểu ý cười, có thể tưởng tượng được, tại nước Mỹ Lão Đầu có quan hệ không tầm thường.

“Được rồi, chị dâu người gần đây đặc biệt thích ăn chua, tính tình cũng nóng, ta phải vì nàng đi tìm đồ chua đây...”

“Ừ, thay ta hướng bác gái gửi lời hỏi thăm”. Trương Dương cười cười, hắn chính là gọi bác gái, không có gọi chị dâu, đối với Lão Đầu có thể xưng hô lộn xộn, mà đối với vợ Lão Đầu, Trương Dương thủy chung có một loại đối đãi như bậc trên và rất tôn trọng.

“Thế nào?” Tô Đại Phong thấy Trương Dương từ bên trong phòng đi ra, lập tức đi tới hỏi.

“Không thành vấn đề, đến lúc đó sẽ có người an bài”.

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi!” Tô Đại Phong hưng phấn vẽ mặt đỏ bừng nói: “Người nói cho đối phương biết chúng ta có bao nhiêu người?” Hiển nhiên hắn vẫn còn có chút lo lắng, dù sao một lần nhập cư trái phép hơn bảy trăm người là một con số khổng lồ, giống như con rắn nhỏ cắn bản không có biện pháp tiêu hóa.

“Đối phương nói, bảy ngàn người đối với hắn cũng không thành vấn đề”.

“Bảy ngàn người...” Đôi mắt Tô Đại Phong trừng lên.

“Ừ” Trương Dương gật đầu khẳng định.

“Trương Dương, có thể đem người này giới thiệu cho ta không?” Con mắt Tô Đại Phong đột nhiên phát sáng, kéo cánh tay Trương Dương vẽ mặt hi vọng hỏi.

“Cái này.. Để xem tình huống sao đã”.

Vùng biển quốc tế phụ cận nước Mỹ, đoạn thời gian này đối với việc tu luyện của Trương Dương ảnh hưởng phi thường lớn, Trương Dương tìm kiếm được biện pháp luyện Diệp Gia công lực “Tiên Đạo Mạn Mạn”. Hiện tại nếu như Trương Dương chậm rãi hấp thu năng lượng, hắn hầu như có thể đem thân thể tinh thể hóa đạt được trình độ chín mươi lăm phần trăm, đây là một đề thăng kinh người cứ chậm rãi tụ tập năng lượng, nếu như khi Trương Dương gặp phải địch nhân, hầu như không ai có thể chống đỡ được lực công kích điên cuồng của hắn...

Trong khoảng thời gian này, đối với Tô Đại Phong mà nói cũng là một quá trình củng cố thể lực, hẳn đường như lại có một kế hoạch mới, mỗi ngày đều vào thùng đựng hàng nói chuyện với người bên trong một lần, hỏi thăm một ít chuyện tình của người nhập cư trái phép.

Tô Đại Phong hiện tại trong lòng đám người này có uy tín rất lớn, đặc biệt sau khi mọi người nghe được hắn nói có kế hoạch lên bờ, mỗi người đối với hắn biểu hiện ra vẻ a dua nịnh nọt.

Đối với đám người này mà nói, nhập cư trái phép thất bại lại càng là đả kích trí mạng, bây giờ có thể an toàn lên bờ, bọn họ tự nhiên vui mừng phát điên.

Hiện tại trên tàu bầu không khí vui sướng tràn đầy, mà bọn thủy thủ cũng thở dài một hơi, bọn họ cuối cùng có thể thoát khỏi hơn bảy trăm người này...

Đó là một buổi sáng đẹp, dòng nước trong xanh như ngọc bích dập dềnh trên biển rộng, gió thổi nhẹ may bay, một con thuyền đánh cá lưới kéo xuất hiện ở trong tầm mắt Trương Dương, không thể nghi ngờ đây là John phái tới, John chính là tên học làm sát thủ mà không phải học đánh cá mà Lão Đầu giới thiệu.

459. Chương 459: Súng Thần!

Rất nhanh, hai chiếc thuyền tiến hành việc nối liền đều đều giảm tốc độ ngừng lại cùng lúc, thuyền đánh cá bên cạnh tàu hàng tựa như trẻ con nằm ở trong lòng mẹ vậy, lúc này mọi người mới phát hiện chiến tàu viễn dương này mới lớn đến mức nào.

“Ai là họ Trương?” Một người khuôn mặt ngăm đen, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, thân thể cường tráng đặc trưng của người Mỹ bò lên trên tàu hàng, con mắt cũng không nhìn ai, đi tới trước mặt Tô Đại Phong, vẻ mặt vênh váo tự đắc.

“Là ta” Trương Dương rẽ đám đông ra, thản nhiên nói.

“Người chính là Trương?” Người kia đang dò xét trên người Trương Dương, sau đó lộ ra vẻ mặt thất vọng.

“Ừ?” Trương Dương đối với vẻ mặt của tên Nước Mỹ như tinh tinh này, nghi hoặc.

“Không giống không giống...” Người Nước Mỹ này nhìn chung quanh Trương Dương một vòng, liên tục lắc đầu, khiến mọi người không hiểu hắn nói là có ý tứ gì.

“Chẳng lẽ người đúng là Trương?”

Thình lình người kia tiêu sái đến trước mặt Muhammad Ridwan, nhìn thân thể rắn chắc của hắn, đôi chiếu, phẳng phất giống như khoa học gia phát hiện động vật quý hiếm vậy.

“No, No...” Muhammad Ridwan liên tục xua tay, lui ra phía sau hướng Trương Dương chỉ, nói: “Là hắn, hắn mới là Trương Dương Trương tiên sinh”.

“A...”

“Đội lát nữa sẽ có thuyền tới đón các người, Trương tiên sinh và thủ hạ có thể cùng ta lên một thuyền”.

Người Mi kia thất vọng nhìn Trương Dương sau đó tại mặt trên tàu hàng kiểm tra một lần, xác định nhân số sau đó gọi một cú điện thoại, rồi xuống thuyền.

Không tới một giờ sau, ngoài khơi đã xuất hiện bảy chiếc thuyền đánh cá.

Thấy thuyền xuất hiện, trên tàu nhất thời tiếng hoan hô rung trời.

Hơn nửa tháng cuối cùng cũng đạt được mục đích, lập tức, bọn họ đã nghĩ đến chuyện đi vào thế giới dải vàng xa hoa truy lạc có rượu có tiền, rất nhiều người kích động đến độ khóc lên. Lúc này người Nước Mỹ kia đã ngồi một bên tàu hàng.

Tô Đại Phong sớm đã nắm chắc lí lịch của hơn bảy trăm người rõ như lòng bàn tay, khi thuyền đánh cá tới gần, hắn lập tức an bài một ít người thân cận ngồi cùng một thuyền.

Tô Đại Phong sau khi an bài đầu vào đây, rất nhanh vốn là chen chúc đầy tàu hàng giờ đã sạch sẽ, mấy người còn lại trên tàu thở dài một hơi. Tiếng còi vang lên sau đó tăng tốc, thoát nhìn phảng phất như cũng không có chuyện gì phát sinh, chỉ là trên tàu đã không có thuyền trưởng, về phần bọn họ làm sao hướng tới công ty giải thích, điều này không phải Trương Dương bọn họ cần lo nghĩ.

Sau khi lên thuyền đánh cá. Tô Đại Phong đã mất đi không chế đối với hơn bảy trăm người, bởi vì. Thuyền đánh cá vẫn duy trì cự ly rất xa, phương hướng đều không giống với lúc trước, Tô Đại Phong mặc dù có chút lo lắng, nhưng cũng không làm gì hơn được.

Trương Dương, Tô Đại Phong, Muhammad Ridwan và mười mấy phụ nữ ngồi ở xung quanh chiến thuyền.

Khi Trương Dương lên thuyền lại cảm giác so với tàu hàng nhỏ hơn nhiều, nhưng trên thực tế không gian cũng lớn, chỉ ít. Trong khoang thuyền hơn mười người nhưng cũng không có chút nào chật chội.

Tại đuôi thuyền, có một tấm thảm xanh biếc, mặt trên bày một ít đồ tập thể hình, hơn nữa đều là dụng cụ hạng nặng, bọn họ lên thuyền được một lúc, cái tên tinh tinh người Mỹ kia đã cầm hai tạ tay to lớn làm vài động tác, trên thân xích lửa cơ nhục liên tục co rút, lông mao dày đặc. Tựa như con tinh tinh vừa bị mưa làm ướt.

Thấy cái tên kia liên tục tập luyện thân thể. Trương Dương, Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan có một loại cảm giác rất muốn cười.

Người này sau khi cởi áo ra trông thật giống tinh tinh.

“Người, qua đây!” Tên Nước Mỹ dường như cảm giác được Trương Dương bọn họ khoe miệng đang mii trên cương không chế cho khỏi cười. Tuy rằng không rõ bọn họ vì sao cười, thế nhưng hẳn khẳng định suy đoán không có chuyện tốt, trông mắt vừa chuyển, buông hai tạ tay to lớn ra, đối với Tô Đại Phong ngoắc một ngón tay chỉ vào tạ tay trên mặt đất.

Không cần nói cũng biết, thằng nhãi này đúng là muốn để Tô Đại Phong cử tạ tay.

“A... Cái này, cái này... không phải là cái ta am hiểu...” Tô Đại Phong dù cho nói tiếng Anh lưu loát cũng không khỏi lắp bắp, nhìn tạ tay to lớn như vậy, thân thể không tự chủ được lui ra phía sau hai bước.

“Người!” Người Nước Mỹ khinh bỉ hướng Tô Đại Phong nhìn thoáng qua sau đó lại đem ánh mắt dừng lại trên người Muhammad Ridwan.

Muhammad Ridwan nhìn thoáng qua tạ tay to lớn trên mặt đất lắc đầu không lên tiếng, thành linh, thân thể hẳn tựa như thiếu điện, chỉ thấy hàn quang trên không trung vẽ lên một đạo hư vô ngân mang ...

“A...”

Một tiếng thét kinh hãi, thân thể người Nước Mỹ tựa như điêu khắc cứng đờ, một cử động cũng không có, bởi vì trong tay Muhammad Ridwan đã đem thủy quả đao chìa lên trên cổ hắn, hắn có thể cảm nhận được vật kim loại này phát ra khí tức băng hàn, thậm chí hẳn cho rằng, mũi đao đã phá da tay của hắn, một loại cảm giác sợ hãi lan tràn trong không khí, đôi mắt người Nước Mỹ trừng lên như chuông đồng, miệng há to, vẻ mặt hồi hộp.

Bầu không khí trên thuyền đột nhiên trở nên khẩn trương, mấy người ngư dân Nước Mỹ về mặt khẩn trương nhìn Muhammad Ridwan, biểu tình đều kinh ngạc.

“Khí lực không để dùng làm những việc như vậy”.

Muhammad Ridwan chậm rãi đem thủy quả đao thu hồi, thân thể lui ra phía sau, vẻ mặt bình thản.

Thấy động tác của Muhammad Ridwan, Trương Dương cười, hẳn nghĩ tới A Trạch, Muhammad Ridwan và A Trạch giống nhau kinh người, hai người đều thích dùng tiểu đao, đều ít nói, hơn nữa hai người đều sùng bái vũ lực.

Đương nhiên, Muhammad Ridwan khi xuất đao vẫn không bằng được A Trạch, đao của A Trạch nhanh hơn, ác hơn, hơn nữa trí tuệ của A Trạch hiển nhiên nếu so với Muhammad Ridwan cao hơn rất nhiều, chỉ ít A Trạch sẽ không dễ dàng tin thuyền trưởng lại giết Nguyễn Xích Sơn...

Một trận trầm mặc kéo dài, người Nước Mỹ lau một vốc mồ hôi, mà mồ hôi này lại không giống với mồ hôi khi bắt đầu luyện tập mà đó là mồ hôi lạnh.

Sau đó bầu không khí vẫn an tĩnh, người Nước Mỹ kia cũng không có tâm trạng rèn đúc thân thể nữa, chỉ liên tục thì thầm gọi điện thoại.

Hai giờ sáng, thuyền đánh cá ngừng tại sát đường ven biển, sau đó bươn ba cái bè chuẩn bị lên đất liền.

Ngoại trừ người Nước Mỹ làm người dẫn đường, mọi thủy thủ trên thuyền đều rời đi.

Xuyên qua bãi cát, qua một lần rừng cây. Mọi người đi tới một con đường cái thoạt nhìn rất chật hẹp. Trên đường hầu như không có xe cộ qua lại, an tĩnh quá khiến mọi người cảm thấy có áp lực.

Một đám người không dám đứng trên đường, ẩn núp tại rừng cây ven đường, ánh trăng chiếu xuống rừng cây, bị lá cây cắt đứt trông lấp lánh rực rỡ...

Không khí có vẻ ngột thở, trong rừng muỗi rất nhiều. Thẳng đến nửa giờ sau, xa xa một trận thanh âm xe cộ vang lên, người Nước Mỹ như trút được gánh nặng thở dài một hơi.

Hiển nhiên, người tiếp ứng đã tới.

Quả nhiên, hai xe tải hàng đã đỗ phía dưới biển báo giao thông. Tắt đèn.

Hai mươi mốt phụ nữ, bốn nam nhân. Tổng cộng hai mươi lăm người ngồi trên hai chiếc xe, tuy rằng nhân số rất nhiều, thế nhưng, phụ nữ Việt đa phần thân thể nhỏ bé, ngồi ở trên xe vẫn rất thoải mái.

Từ lúc lên xe mọi người một mực không nói chuyện.

“Địa chỉ” Khi xe đang chạy trên đường cao tốc được một lúc, tên tinh tinh người Nước Mỹ hỏi hai chữ, hiển nhiên, hắn đang hỏi những người này cụ thể muốn đưa tới đâu. “Chúng ta muốn gặp John tiên sinh” Tô Đại Phong nói.

“Không được. Chủ tịch chúng ta chỉ gặp Trương tiên sinh thôi” Đại tinh tinh trả lời.

“Chúng ta muốn tìm John tiên sinh có việc gấp...”

“No!” Ngữ khí Đại tinh tinh rất kiên định, không hề có điểm ngập ngừng.

“...” Hắn lại chăm chú nhìn Trương Dương, Tô Đại Phong vội vã hướng Trương Dương nháy mắt.

“Ta nghĩ, tiên sinh tôn kính, người hắn là điện được đến chủ tịch các người, bởi vì chúng ta hiện tại có một chuyện trọng yếu phi thường muốn nói với hắn, lại liên quan đến sự phát triển của quý công ty, trọng yếu phi thường” Trương Dương nói.

“Cái này...” Hiển nhiên thân phận Trương Dương vẫn có chút phân lượng. Đại tinh tinh có điểm do dự.

“Gọi điện thoại đi. Điều này sẽ khiến cho người tiền lương mỗi tháng gia tăng gấp đôi đó”.

“Vậy được rồi... Tự người nói nhé” Đại tinh tinh nghe tiền lương tăng gấp đôi, cuối cùng động tâm. Hiển nhiên rõ ràng nhìn ra, ông chủ bọn họ là một người không thích bị ai quấy rầy, nếu không phải việc gấp cũng sẽ không nên gọi cho hắn.

“Ai bảo người gọi?” Điện thoại đã thông, còn chưa kịp đưa tới tay Trương Dương, bên trong điện thoại đã truyền đến một thanh âm rít gào của tới một người đàn ông.

“John tiên sinh, ngài khỏe chứ, ta là Trương Dương đây, là một người bạn đã giới thiệu tôi với ngài”.

“A... Ha ha... Người bạn, đúng vậy đúng là người bạn! Thuận lợi không?” Thanh âm lão nhân bên trong đầu tiên là sững sốt, sau lập tức thoải mái cười to nói.

“Nhờ phúc của ngài, nên phi thường thuận lợi, chúng ta đã lên bờ rồi, chỉ có điều ta có mấy người bạn rất muốn gặp ngài”.

“Không được, chỉ mình người tới thôi” John không nể tình chút nào.

“Ha hả, ta nghĩ John ngài hiểu lắm rồi, bọn họ muốn đem một số sinh ý thật lớn đến cho ngài, ngài muốn mở một cái đường bộ cho người nhập cư trái phép không? Ngài muốn lũng đoạn đường dây nhập cư trái phép của các quốc gia châu Á không? Ngài muốn có người ta liên tục cung cấp người nhập cư trái phép không...?”

Bên trong điện thoại đột nhiên im lặng rất lâu, hiển nhiên Trương Dương nói đã đủ động được lão nhân kia.

Mà lúc này, Tô Đại Phong cũng âm thầm kinh hãi, hẳn căn bản không có nói qua muốn cùng lão nhân hợp tác chuyện nhập cư trái phép với Trương Dương, nghĩ không ra Trương Dương lại rõ kế hoạch của hắn như lòng bàn tay.

Đột nhiên Tô Đại Phong phát hiện, hắn đã đánh giá thấp thanh niên văn văn tinh tinh này.

Chỉ có điều Tô Đại Phong có một loại cảm giác, ngồi cùng một chỗ với thanh niên điềm đạm này có một loại cảm giác an toàn.

Tại sao lại sinh ra loại cảm giác này?

Tại sao mình lại đối với một người người xa lạ sinh ra cảm giác tín nhiệm?

Hiển nhiên Tô Đại Phong tìm không được đáp án mà hắn cần...

“Đến đây đi!”

Sau một lúc trầm mặc, bên trong điện thoại vang lên thanh âm hùng hồn của lão nhân.

Chạy xe hơn ba giờ, ánh bình minh đã ló dạng, hai chiếc xe mới chạy vào trong sân một ngôi biệt thự, biệt thự này giống như một trang viên, sau bức tường vây, cơ hồ là mặt cỏ mênh mông vô bờ, nơi kết thúc là một khu phòng ở dựa sát vào một sườn núi, phòng ở thoạt nhìn không lớn, khi lái xe đến cửa phòng mới thấy, phòng ở này trên thực tế rất lớn. Tối thiểu cũng là tám trăm mét vuông. Ba tầng lầu, thiết kế theo phong cách châu Âu, ngoại trừ vẻ bề thế bên ngoài, trông cũng không hẳn là xa hoa, mà cũng không hẳn là mộc mạc.

Khi mọi người xuống xe, đầu tiên mắt thấy bên cửa biệt thự xuất hiện một lão nhân mặc lễ phục trắng tinh, tinh thần lão nhân rất tốt. Có vẻ rất cường tráng, chòm râu đều hoa râm, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vẫn rất nhanh nhẹn.

Lão nhân thấy một đám phụ nữ, lông mày nhíu lại một chút, hiển nhiên. Lão không đồng ý để cho bọn họ tới, chính là không muốn một đoàn nhập cư trái phép xuất hiện ở biệt thự của lão.

“Người khỏe không, John tiên sinh tôn kính. Ta là Trương Dương, là vị bằng hữu kia của ngài muốn ta chuyển lời hỏi thăm đến ngài” Trương Dương phi thường lễ phép đi tới người lão nhân, vẻ mặt tôn kính.

Mọi người cảm thấy kì quái, Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan, bao gồm đám phụ nữ kia đều xuất hiện một loại ảo giác.

Trương Dương đột nhiên thay đổi, từ một người văn tinh rất bình thường, bây giờ lại trở nên không tầm thường, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều toát ra khí tức quý tộc, thậm chí còn mang theo một cỗ khí tức yêu mỵ.

“Không sai. Quả nhiên không sai, đôi tay này, đúng là của một tay súng cừ phách!” Lão nhân nắm chặt hai tay Trương Dương, cúi đầu lú rú, vẻ mặt ngạc nhiên.

Trương Dương mỉm cười, mà Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan vẻ mặt kinh ngạc liếc nhìn nhau, bọn họ căn bản không có nghĩ tới Trương Dương lại là một tay xạ thủ.

Không thể nghi ngờ, từ lời lão nhân nói và biểu tình không phủ nhận của Trương Dương đã chứng minh rồi Trương Dương đúng là là một xạ thủ, hơn nữa là một xạ thủ phi thường lợi hại. Bằng không với thân phận của lão nhân kia, hẳn là sẽ không biểu dương như vậy.

Đương nhiên bọn họ cũng không biết, lão nhân cũng chỉ suy đoán, vì dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, đồ đệ của lão hữu đương nhiên là lợi hại, trong mắt John, Trương Dương chính là một sát thủ tam lưu đã phi thường lợi hại, mà hắn là một sát thủ thất bại.

Khi Tô Đại Phong đang nghi hoặc, một đám phụ nữ bị dẫn tới một phòng để nghỉ ngơi, mấy nam nhân theo lão nhân tới một phòng khách nhỏ.

Bên trong phòng khách, Tô Đại Phong nói thẳng mọi chuyện, rất nhanh dùng ý nghĩ của mình thuyết phục lão nhân, hai người nhanh chóng đạt thành hiệp nghị.

Thực ra cách làm của Tô Đại Phong rất đơn giản, hẳn có thể tại Trung Quốc đại lục kiếm được rất nhiều người nhập cư trái phép, mà Muhammad Ridwan có thể tại Indonesia kiếm được vô số phụ nữ, lão nhân chỉ cần cung cấp khách ở Nước Mỹ, dĩ nhiên với thế lực của Lão Đầu đây là sự tình rất dễ dàng.

Đương nhiên hiệp nghị lần này thành công nhanh chóng như vậy cũng là do Lão Đầu đã sớm thăm dò sinh ý của đường dây nhập cư trái phép, trên thực tế Tô Đại Phong xuất hiện chẳng khác nào là muốn Lão Đầu lúc ngủ đã có người tặng gối đầu, ăn ý với nhau!

Từ đầu đến cuối, Trương Dương đều bảo trì trầm mặc, không tham dự đàm phán giữa Tô Đại Phong và John, trên thực tế cũng không cần Trương Dương tham dự, không thể không nói Tô Đại Phong là một người tài, trong đầu hẳn đã vẽ ra toàn bộ kế hoạch rồi, bao gồm cả quy định đường bộ, công ty cổ phần và nhân viên đều sắp xếp hoàn chỉnh, chỉ có điều nhân viên từ trong kế hoạch đó có thể thấy được, nhân viên của Tô Đại Phong quá nghèo nàn...

“Tốt tốt, các chàng trai, cứ buôn bán thành công đi đã, một ít vấn đề sau này hãy nói, hiện tại ta dẫn mang bọn người tới một nơi mà mọi người tuổi trẻ đều thích.”

Lão nhân đứng dậy, vung tay lên, sau đó dẫn mọi người đi ra ngoài.

Mọi người người nhìn ta ta nhìn người khó hiểu, chỉ có Trương Dương khoe miệng tươi cười, xem ra ngày trước lão nhân làm sát thủ thất bại vẫn còn canh cánh trong lòng...

Quả nhiên đúng như suy đoán của Trương Dương, lão nhân đem bọn họ xuống tầng hầm, đúng là một sân tập bắn, đủ loại vũ khí treo trên vách tường khiến người xem lóa mắt.

Đủ loại súng tự động, súng trường, súng trường ngắm bắn, súng lục, thậm chí còn có súng phóng lựu các loại vũ khí hạng nặng...

Bao gồm cả Trương Dương mọi người đều giương mắt mà nhìn, vũ khí ở đây quá phong phú, giống như một nhà sưu tầm vũ khí vậy, hầu như lá một kho súng ống đạn dược.

Đúng là một kho súng ống đạn dược.

Từng hòm từng hòm đạn, từng loạt từng loạt súng ống san sát chỉ có dùng cụm từ “Kho súng ống đạn dược” để hình dung mới thỏa đáng.

“Mọi người có thể tùy tiện chọn vũ khí mình thích, bên kia có bia ngắm” Lão Đầu từ giá vũ khí lấy xuống một khẩu súng lục màu vàng nói.

“Đát đát đát đát...”

Lão Đầu vừa dứt lời, một khẩu súng máy loại nhẹ trong tay Tô Đại Phong đã hướng bắn bia nổ súng, một loạt đạn như cuồng phong bão táp trút lên mặt trên bia ngắm, bia ngắm bị bắn nát bấy.

Hoàn hảo tầng hầm dường như dùng vật liệu các âm, thanh âm bắn tuy rất lớn thế nhưng lỗ tai vẫn không cảm thấy khó chịu.

Chỉ có điều mọi người tựa hồ cũng không có thói quen mang tai nghe cách âm, nên biết, người yêu thích môn bắn súng đều thích nghe được thanh âm đạn phóng ra, vì từ trong thanh âm đó, có thể phát tiết hormone, khiến não bộ hưng phấn.

“Chàng trai bắn rất tốt, khẩu súng máy này sức giật rất lớn, người cư nhiên có thể khống chế được phạm vi làn đạn như vậy, rất tốt...”

“Cái này... Hắc hắc...” Tô Đại Phong gãi đầu cười, vừa nãy hẳn cũng bất ngờ, sức giật rất lớn khiến hẳn cảm giác đầu khớp xương ê ẩm.

“Trương Dương, chúng ta thì xem, trước tiên bắn bia cố định thế nào?”

“Xin mời!”

Trương Dương khẽ khom người cười cười, bàn tay liên tục vuốt ve vũ khí trên tay, hắn đang kiểm chế cho linh hồn không nhảy lên, hiển nhiên số lượng vũ khí này thật lớn, súng ống đạn dược đa dạng làm cho ký ức của hắn như sống lại. Đường nhiên loại xúc động này Trương Dương hoàn toàn không thể khống chế, vô luận vô công hay kỹ xảo súng ống, Trương Dương đều có thể khống chế như thường, ngược lại tư tưởng lại không thể khống chế hoàn toàn.

“!”

“!”

“!” Liên tiếp xạ kích sáu viên đạn, đồng hồ điện tử bên cạnh biểu hiện bắn trúng vòng số 9 có bốn viên, bắn trúng vòng số 8 có hai viên.

Tuy rằng thành tích như vậy, thế nhưng không thể không nói dưới tình huống liên tục nổ súng, hơn nữa tùy tiện cầm lấy một khẩu súng mà có thể đạt được thành tích như vậy, đã phi thường tốt rồi.

“****, lại bắn không trúng hồng tâm!” Lão nhân thất vọng mắng một tiếng buông súng ý bảo Trương Dương xạ kích.

Trương Dương không bắn ngay, mà đem súng của lão nhân vuốt ve, ánh mắt không khỏi sáng lên.

“Súng tốt!” Trương Dương khen ngợi nói.

“Người biết nó!” Lão nhân mỉm cười nói.

“Là một khẩu súng Colt đặc biệt hình mãng xà của Mỹ, đúng năm 1986 để chúc mừng 150 năm công ty Colt sáng lập, chỉ sản xuất 1000 khẩu, đây là một trong những khẩu đó : Phía dưới hộp đạn, trục bánh răng bao bên ngoài kéo dài tới họng súng khiến nó khắc phục được sự lệch tâm vốn có” Trương Dương tỉ mỉ chọn một viên đạn tốt nhất, lẩm bẩm nói.

“Tốt, không hổ là đồ đệ của hắn” Lão nhân thoải mái cười to nói: “Nếu như người thích, súng này có thể tặng cho người”.

“John tiên sinh tôn kính, cảm ơn ý tốt của ngài, súng này chỉ thích hợp đặt ở đây thôi, mà không thích hợp để giết người: ”Trương Dương cười cười, hắn đối với việc quản lý súng ống ở Nước Mỹ phi thường rõ ràng, loại súng ống này số lượng hạn chế đều có thể tra ra được, người bình thường cũng không dùng loại súng này để giết người.

“Ha hả, vậy cũng được.” Lão nhân gật đầu. Lúc này Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan vẫn nhìn Trương Dương với vẻ mặt khiếp sợ, bọn họ nghĩ không ra tên thư sinh văn nhược kia cư nhiên lại có lý giải với súng ống sâu sắc như thế, bất quá hai người cơ hồ đồng thời xuất hiện ý nghĩ tương đồng: E rằng, nếu Trương Dương có lý giải sâu sắc với súng lục như vậy, nói không chừng...

Lúc này Trương Dương đã giơ súng lên, theo động tác chậm rãi giơ súng của hắn, trong hăm ngăm áp lực tự nhiên sinh ra, mỗi đôi mắt đều chăm chú lên cánh tay ổn như núi kia, ngừng thở cùng đợi Trương Dương xạ kích.

460. Chương 460: Eagle Desert Vàng

“!”

“!” Tiếng nổ như pháo liên tục vang lên, chấn động khiến lỗ tai mọi người tê dại. Khói thuốc súng tràn lan, mọi người sững sờ nhìn vết đạn trên mặt tấm bia, lại nghiêng đầu nhìn số liệu hiện lên .

Năm viên đạn ở vòng số 9, một viên đạn ở vòng số 7.

Đây là một số liệu bất ngờ, thậm chí mọi người còn cảm thấy ngoài ý muốn, tuy rằng thành tích của Trương Dương cũng không tồi, thế nhưng còn cách xa so với sự mong đợi của mọi người, Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan càng thất vọng.

Bầu không khí đột nhiên nhạt nhẽo, Trương Dương ngược lại lơ đãng cười cười, buông súng trong tay, lúc này hẳn chỉ là cấp chút mặt mũi cho Lão Đầu mà thôi, miễn cho John có thể nói này nọ, kết quả là hẳn cũng sẽ không nể mặt, dù sao hiện tại hẳn cũng không chỉ đại biểu cho chính mình mà còn có cả Lão Đầu, Lão Đầu đã biểu lộ thái độ rõ ràng, nhất định phải thắng, hơn nữa phải thắng thật thống khoái, để cho hẳn dài mặt ra.

Đương nhiên Trương Dương cũng nhìn ra, ông chủ John này đúng là như Lão Đầu đã nói, nếu như không có bản lĩnh thật sự, hẳn lập tức sẽ lộ vẻ mặt không hài lòng, cũng không có biểu tình khách khí như vậy.

“Tiếp tục không?” John có điểm thất vọng tiện tay cầm lấy khẩu súng lên đạn, hiện tại hẳn đối với Trương Dương đã mất đi hứng thú, đừng nói một sát thủ ưu tú, hay như sát thủ bình thường bắn ra trúng vòng mười cũng không phải là việc khó, bắn ra năm viên trúng vòng 9, một viên vòng 7 đối với một sát thủ mà nói là thành tích rất tồi.

“Đương nhiên là được.” Trương Dương nhún vai.

“Người tới trước?”

“Ngài trước đi. Tiên sinh.” Trương Dương lễ phép mỉm cười ý bảo John bắn trước.

“Được.”

“!”

“!”

“!” Sáu viên. Lúc này thành tích John đạt được tốt hơn lần trước. Hai viên trúng vòng 7. Bốn viên trúng vòng 9. John sung sướng nhảy lên. Hiển nhiên đối với hẳn mà nói thành tích như vậy rất khó có được.

“Xin mời!” John dương dương đắc ý đem súng đưa cho Trương Dương. Hiển nhiên thành tích tốt như vậy khiến hẳn rất hài lòng.

Trương Dương lắc đầu, không có tiếp nhận khẩu súng của John, con mắt thâm thúy nhìn lên giá thủy tinh trưng bày súng mặt dò xét, thỉnh thoảng ánh mắt hẳn sáng lên, hẳn thấy được một khẩu súng là chỉ nghe tên chưa được thấy.

Eagle Desert!

Eagle Desert vàng. Cả thế giới chỉ có một trăm khẩu Eagle Desert vàng.

Không có một sát thủ nào lại không thích súng, càng không có một người nào có thể chống đỡ được sức mê hoặc của Eagle Desert, không thể nghi ngờ, Trương Dương cũng không ngoại lệ, dòng máu một sát thủ trong ký ức hẳn đang chảy mãnh liệt...

Hiển nhiên đây là một khẩu súng chỉ để trưng bày. Cũng không thể mở ra, Eagle Desert vàng dưới ánh đèn lóe ra tia sáng chói mắt, tựa giống như ánh sáng trên vương miện vậy.

Không thể nghi ngờ, súng này phi thường trân quý!

“Ta muốn nó!” Trương Dương chỉ vào Eagle Desert rồi quay đầu hướng John thản nhiên nói.

“A...” John hiển nhiên không kịp phản ứng, vẻ mặt ngơ ngác.

“John tiên sinh tôn kính, ta muốn nó!” Trương Dương biểu tình thản nhiên như trước.

“Người điên rồi, dùng Eagle Desert vàng để bắn bia sao?” John cuối cùng tỉnh ngộ, kinh ngạc nói.

“Ta muốn nó, John tiên sinh tôn kính!” Ngực khí Trương Dương trở nên kiên định không gì sánh được. Bất luận kẻ nào cũng không thể nghi ngờ hẳn cần súng này để bắn.

“Người biết không? Khẩu súng kia trên thế giới chỉ có một trăm...”

“John tiên sinh tôn kính, ta nghĩ, người sai rồi, vô luận là vũ khí trân quý cỡ nào, đều dùng để giết người thôi, nếu như người một loại vũ khí giết người làm tác phẩm nghệ thuật để sưu tầm. Không thể nghi ngờ đó là phỉ của trời, vũ khí chính là vũ khí, vô luận quý trọng cỡ nào cũng chỉ là vũ khí, nó mục đích đều là

để giết người, ai cũng không thể thay đổi được điều này!” Ánh mắt Trương Dương thâm thúy không dao động chút nào, mỗi người đều cảm giác một cỗ áp lực rất lớn, rất quý dị, làm tim mọi người đập nhanh.

“Được rồi, người đã thắng. Mở ra đi!”

John nghe xong Trương Dương nói, sau đó ngơ ngác nhìn khẩu hoàng kim Eagle Desert số lượng hạn chế kia. Hắn hít một hơi thật sâu, sau đó phát phát tay bảo một tên bên người đi lấy.

“Cám ơn!” Trương Dương gật đầu lễ độ, tựa như một tên học sinh. “Hy vọng tài bắn súng của người sẽ không bôi nhọ giá trị của khẩu súng này, súng này ta phải mất rất nhiều tiền và mồ hôi mới kiếm được, cho đến bây giờ chưa có bắn một viên đạn nào”.

” Ngài sẽ không thất vọng đâu, John tiên sinh!”

Trương Dương đi tới bên tủ, cầm cả cái hộp gỗ tinh xảo ra, đặt ở trên mặt bàn, nhẹ nhàng đem Eagle Desert cầm trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, phẳng phất giống như vuốt ve làn da mềm mại của trẻ con vậy, ôn nhu không gì sánh được, hết sức săn sóc, tràn ngập tình cảm yêu thương...

Mọi người tựa hồ cũng bị biểu tình của Trương Dương dẫn động, vẻ mặt đều mê say nhìn khẩu súng nổi tiếng kia.

“Súng tốt, súng tốt..., đường kính 0. 50inch tốc độ —402m/s, động năng hòng 1570J, trích khí tự động, kiểu khoá, nòng súng không di chuyển khi bắn, đạn cung cấp kiểu băng, dung lượng 7 viên, súng dài 270mm, nòng dài 152mm, toàn bộ trọng lượng là 1.99kg, dùng loại đạn 0.50 inch...”

Ngay khi Trương Dương một bên lúc nói, tay hắn thành thạo tháo dỡ các chi tiết tinh xảo của Eagle Desert, linh kiện của Eagle Desert lóe ra màu vàng sáng bóng trong tay của hắn giống như chính sinh mệnh của mình chảy xuống, không có chút nào cản trở...

“Đúng như tên gọi súng này rất không thực dụng” Trương Dương mỗi lần tháo dỡ một linh kiện lại theo thói quen lấy tay ước lượng, giống như giải phẫu vậy, phi thường cẩn thận, ánh mắt hết sức chăm chú. Ánh mắt mọi người trong tầng ngầm không tự chủ được theo động tác của tay hắn mà ảnh hưởng đến sự lưu động của mạch máu đến trái tim.

“Súng này dùng vào thực tế có chỗ nào không tốt?” John nghe được Trương Dương nói súng này chỉ có tính thực dụng, nhất thời không vui nói. Đối với hắn mà nói Eagle Desert tựa như đứa con của hắn, hơn nữa không dễ dàng từ hộp trưng bày lấy ra, hiện tại có người nói con hắn không tốt, tự nhiên là khó chịu.

“Đường kính 50AE, trọng lượng 2kg, trọng lượng lớn đồng nghĩa với việc thao tác khó khăn, cho dù dùng cả hai tay nắm súng cũng rất khó cầm cự trong thời gian dài để nhắm bắn. Hiển nhiên nếu trọng lượng chỉ còn phân nửa có thể dễ dàng thao tác, nhất là dưới áp lực tâm lý phải tự vệ. Lớn cũng có nghĩa là thao tác khó hơn, hơn nữa bởi vì tay nắm thô to, nếu bàn tay xạ thủ nhỏ, cầm súng sẽ không ổn định...”

“Hòng súng là 440Cor-Bon và 5AE, lại hình cầu, quá lớn. Người có chút thưởng thức cũng biết. Nếu như trong bóng đêm đột nhiên gặp phải ánh sáng loang loáng, vòng mạc sẽ sinh ra hình ảnh, bởi vậy trong bóng đêm đừng ti điều kiện bắn để tự vệ, người dùng cần tiêu tốn một ít thời gian để khôi phục thị giác. Tin tưởng không có người nào bỏ qua thời cơ trọng yếu phi thường như vậy!”

“Còn gì nữa không?” làn da John bảo dưỡng rất khá, bây giờ đỏ ửng quý dị.

“Tính tin cậy— đúng là điểm trọng yếu phi thường. Giả thiết người tựa như cường tráng như Schwarzenegger, có thể thoải mái mà thưởng thức loại lực phản chấn cường đại này, mà người cũng không chú ý đến hòng súng hơi lớn sẽ có ảnh hưởng, thế nhưng nếu như súng bị kẹt thì sao? Người lại phát hiện mình ở vào vị trí bất lợi. Mỗi một người huấn luyện tự vệ bắn đều đã chỉ cho người khắc phục loại trục trặc này. Nhưng khi chiến đấu ở cự ly ngắn, độ tin cậy của vũ khí là vô cùng trọng yếu. Đương nhiên tất cả đều có thể phát sinh trục trặc, thế nhưng để khắc phục trục trặc của Eagle Desert thao tác không thể nhanh được, bởi vì khi nó bắn ra thời gian đợi tương đối lâu, so với các loại súng khác thì dài hơn, hơn nữa nắm tay lại to, bàn tay mà nhỏ người cũng không thể dễ dàng ấn băng đạn vào do đó động tác sẽ chậm lại”.

“Còn gì nữa không?” Khuôn mặt John đã trở nên trắng bệch. Khóe miệng vô ý thức run run.

“Đương nhiên còn, lực phản chấn— đó là khuyết điểm đặc biệt của Eagle Desert, đương nhiên cũng không phải nói lực phản chấn của nó không cách nào khổng chế, mỗi người kinh qua việc luyện tập có thể chú ý tới chi tiết này, đều có thể làm được. Nhưng kỹ thuật xạ kích nghe rất đơn giản: cổ tay không nên quá mềm. Cũng không thể nắm quá chắc, duỗi thẳng khuỷu tay, để vai triệt tiêu lực phản chấn, không nên cầm tận đáy băng súng. Đương nhiên tại bãi tập bắn tuyệt đại đa số người chỉ cần tiêu tốn một chút thời gian chuẩn bị sẵn sàng là có thể sử dụng tốt Eagle Desert, thế nhưng chỉ cần có áp lực tâm lý thì sao? Cuối cùng nói một chút về dung lượng của đạn — đây là khuyết điểm lớn của Eagle Desert, khi người dùng bị vây trong nguy hiểm. Trái lại với hộp đạn 17 viên, nó chỉ có 7 viên ít đến đáng thương cảm nếu duy trì duy trì liên tục hỏa lực, người sẽ bị động. Đối với tự vệ mà nói, đây là vấn đề trí mạng”.

“Chẳng lẽ không có ưu điểm gì sao?” Thanh âm của John trầm thấp. Thật sâu trong con mắt có tia chờ đợi, điều Trương Dương nói đại bộ phận hần cũng biết, thế nhưng Trương Dương phân tích cùng lý giả rất chi tiết, đều là những lời hần lần đầu tiên gặp phải, điều này làm cho tâm tình hần có một loại cảm giác trống rỗng.

“Có, đương nhiên là có!”

“Thật sao?” John nhất thời mừng rỡ, hần cũng biết nhưng vẫn hy vọng Trương Dương nói ra, dù sao một trăm câu nói của mình khen con tốt không bằng người ta nói một câu.

“Sự chuẩn xác, đó là ưu điểm lớn nhất của Eagle Desert, nó có thể tại cự ly mười thước bắn trúng một đồng tiền xu, không thể không nói đó là ưu điểm mà không phải loại súng nào cũng có được, đương nhiên ưu điểm này trên thực tế cũng là khuyết điểm, đối với một người có kỹ thuật bắn súng bình thường, bắn trúng tìm một người so với bắn trúng tiền xu dễ dàng hơn nhiều, cho nên để dùng Eagle Desert để phòng thân mà nói, theo đuổi sự chuẩn xác trên thực tế cũng là một lầm lẫn, dù sao đại bộ phận người dùng Eagle Desert không tất yếu mỗi lần phòng vệ phải bắn chính xác trên người kẻ địch như bắn tiền xu, hơn nữa ngoại trừ xạ thủ chuyên nghiệp, dân chúng bình thường cũng căn bản không cách nào làm được...”

“Nói cách khác, không có ưu điểm...” John rất muốn phản bác lời Trương Dương nói, nhưng lại tìm không được bất luận lý do gì, bởi vì Trương Dương nói đều là số liệu thực.

“Ta đã nói tính chuẩn xác của nó, nếu súng này ở trong tay ta, có thể đem ưu điểm phát huy đến mức tận cùng!”

“Ha ha... Tốt tốt, chúng ta đang mỗi mắt mong chờ đây!” John đầu tiên là sửng sốt, bất ngờ chợt cười nói.

“Xin hãy chuẩn bị cho ta hai băng đạn mười bốn viên” Trương Dương cười nhạt một tiếng.

John tự mình lấy bên trong rương ra loại đạn 0.50inch và hai vỏ đựng đạn đem cho Trương Dương, hơn nữa cũng đang sở hữu ba băng đạn hai mươi mốt viên.

Trương Dương tỉ mỉ kiểm tra băng đạn và mỗi một viên đạn, thậm chí còn chạm nhẹ lên những viên đạn đó.

“Tạm được...”

Lời hần còn chưa dứt thình lình trái tim mọi người đập mạnh.

Chỉ thấy tay hần biến ảo thành một đạo bóng ảnh mờ nhạt, giống như hồ điệp xen giữa bụi hoa màu vàng. Bay lượn nhẹ nhàng, mặt bàn inox lóe lên màu vàng của một đồng linh kiện sau đó biến mất trong một loạt tiếng động “Răng rắc” “Răng rắc”...

Quá nhanh, ánh mắt mọi người căn bản theo không kịp tốc độ tay của Trương Dương.

“Răng rắc!”

Thanh âm lên đạn khiến trái tim mọi người đột nhiên căng thẳng.

“!”

“!”

“!”

Không có điểm báo trước, tiếng súng vang lên. Mấy người căn bản không kịp suy tính gì thì đã vang lên vài tiếng, về mặt Trương Dương mỉm cười buông Eagle Desert xuống.

“Xong rồi!” John quên cả nhìn đồng hồ điện tử, con mắt ngơ ngác nhìn hai băng đạn trên mặt bàn.

“Đúng vậy, bắn xong rồi”.

“A, thực sự xong rồi sao!”

John cầm lấy băng đạn, thành linh thất thố hét rầm lên, mà Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan về mặt càng đại ra. Đôi mắt mở lớn, không thể tin được nhìn băng đạn trên bàn, hai người căn bản không thấy Trương Dương lên đạn lúc nào, lúc nào nạp đạn đưa vào băng đạn.

Khiếp sợ!

Khiếp sợ!

Tất cả đồng thời khiếp sợ nhìn đồng hồ điện tử biểu thị thành tích, không sai hai mươi một viên đều trúng vòng mười!

“Không có khả năng!”

“Không có khả năng!”

“Không có khả năng!”

Trong miệng John liên tục lẩm nhẩm, thân thể giống như mê muội hướng tới bia ngắm đi tới, hần không tin, muốn đích thân kiểm tra bia ngắm. Mà Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan về mặt khiếp sợ nhìn Trương Dương, bọn họ chưa từng nghĩ tới Trương Dương lại lợi hại như vậy, đã trực tiếp phá vỡ hình tượng cũ của Trương Dương trong lòng bọn họ.

Toàn bộ ánh mắt mỗi người trong tầng hầm đều nhìn về phía Trương Dương tràn ngập vẻ kính nể, một người nếu như trong nháy mắt có thể bắn hai mươi một viên đạn, hơn nữa lại bắn trúng hồng tâm, như vậy dưới tình huống có súng, hần có thể một chốc bắn chết hai mươi một tính mạng con người.

Đây là một nhân vật cực độ nguy hiểm!

Cơ hã van là mỗi một người đều xuất hiện ý nghĩ trong run sợ trong lòng .

Vốn Trương Dương, Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan . Chính là thủ hạ của John đều nghĩ Muhammad Ridwan mới là nhân vật cực độ nguy hiểm, lại quên Trương Dương và Tô Đại Phong, nghĩ không ra. Cái người về mặt văn tĩnh này lại càng nguy hiểm, điều này làm cho một đám thủ hạ của John cảm giác sau lưng phát lạnh, bọn họ đột nhiên phát hiện đã phạm phải sự tình ngu xuẩn cỡ nào, nếu như Trương Dương là kẻ địch, hần tại trong phòng này mà bắn hầu như có thể đem toàn bộ mấy người giết chết.

Mọi người càng nghĩ càng sợ liên tục trao đổi ánh mắt, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, không kim lòng nổi đưa tay nắm lấy vũ khí dưới thắt lưng.

“A, thượng đế ạ, thực sự làm cho người ta khó có thể tin được!”

Mọi người đang miên man suy nghĩ, John đột nhiên khen ngợi một tiếng, đem mọi người kéo lại hiện thực, hiển nhiên John đã xác định hai mươi một viên đạn kia đều bắn trúng hồng tâm, lão John khiếp sợ tột đỉnh, trên mặt bia ngắm chỉ có một vết đạn, mà ở phía sau bia ngắm có thể thấy một đầu đạn chen nhau cùng một chỗ hình thành một lỗ thủng.

“Trương, Trương thân ái, người là sứ giả do thượng đế phái tới cho ta!”

Thịt mỡ trên cằm John tiên sinh run run, kích động đi đến trước mặt Trương Dương, ôm thật chặt hần, Trương Dương bị lão ôm khiến cho dở khóc dở cười, một đại nam nhân ôm lấy, hần không có thói quen như vậy.

Quả nhiên Lão Đầu nói chính xác, muốn thu được tôn trọng của Lão Đầu bạch nhân này, nhất định phải sử dụng vũ lực thực sự.

“Trương Dương, ta có một chuyện trọng yếu phi thường cần sự trợ giúp của người” John đột nhiên nghiêng rằng nói, đôi mắt bắn ra tia sáng dữ tợn, phảng phất giống như mãnh thú.

“Ta cam tâm tình nguyện vì ngài cống hiến sức lực” Trương Dương không chối từ, vì Lão Đầu, giúp đỡ John cũng là chuyện đương nhiên.

“Ha ha, tốt tốt, quả nhiên là đệ tử của người bạn tốt, thống khoái, thống khoái, Trương, chúng ta trước tiên không vội, ta cần chứng thực tài bắn súng của người xem có thật sự hay không, đi, chúng ta đi ra bên ngoài bắn đĩa bay...”

Nhìn bóng lưng Lão Đầu da trắng này, Trương Dương không khỏi cười cười, hiển nhiên lão nhân còn đang muốn khảo nghiệm hắn, phải biết rằng bắn bia chết và bắn đĩa bay hoàn toàn là hai việc khác nhau, cao thủ chân chính phải dựa vào việc kiểm nghiệm bắn đĩa bay mới kiểm tra được thực lực thật sự.

Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan cũng không nói gì, chăm chú theo ở phía sau, hai người đột nhiên phát hiện, bọn họ cùng Trương Dương đã sinh ra một khoảng cách, khoảng cách này tựa như một hố sâu không cách nào vượt quá, đặc biệt là Tô Đại Phong, giữa đôi lông mày nhíu chặt, cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Trước mặt mọi người từ tầng hầm ngầm đến biệt thự lại ở gần sườn núi, mọi người giờ mới hiểu được vì sao diện tích biệt thự lại lớn như thế, bởi vì, tại phía sau sườn núi là một bãi bắn lộ thiên, toàn bộ đều có đủ khí giới, xem ra Lão Đầu này đối với súng ống đã yêu thích đến độ cuồng nhiệt.

“Hướng nào đây?” Khi John đi tới vị trí xạ kích liền bắn ra t”m lấy một khẩu súng trường, sau đó quay đầu lại hướng Trương Dương hỏi.

“Tùy tiện” Trương Dương không khiêm tốn, đây là ở Nước Mỹ, khiêm tốn cũng không phải là một loại phẩm chất tốt, mọi người ở Nước Mỹ thường tỏ ra mạnh mẽ, nếu như Trương Dương khiêm tốn, rất có khả năng trong mắt người Nước Mỹ đó là là một loại hành vi nhát gan, đây là đặc tính của dân tộc người Nước Mỹ.

“Vậy sẽ từ nhiều hướng!” Lão nhân gật đầu tán thưởng, ý bảo nhân viên bãi bắn bắt đầu chuẩn bị làm việc.

Đĩa bay nếu từ nhiều hướng mà tới, cự ly xa xa nhất là 75 thước, thời gian bay là 4 giây, đương nhiên tốt nhất là trong vòng cự ly 35 thước. Bởi vậy xạ thủ phải đợi đĩa bay bay ra tới khoảng cách 15 tới 20 thước sẽ bóp cò xong, nói cách khác yêu cầu xạ thủ phải hành động khi 0.4 tới 0 giây, nhắm vào, bóp cò một loạt động tác, động tác phải nhanh chóng, phản ứng cực nhanh.

Đĩa bay bay từ nhiều hướng tầm bắn là 15 thước. Trong thi đấu sáu xạ thủ có năm lần bắn liên tục. Trong mỗi hào mục tiêu có 15 máy bắn đĩa, 3 đài làm một tổ, phân biệt ném theo từng phương hướng. Sau đó đĩa bay sẽ xoay tròn hướng không trung, tốc độ đạt 80 km/h, cự ly mỗi cái là 65-80 thước.

Sử dụng loại súng trường M16A4, đầu thế kỷ 21, , là trang bị tiêu chuẩn cho hải quân lục chiến đội Nước Mỹ, mà không phải là súng trường chuyên dụng trong cuộc thi đấu.

So với giải thi đấu bắn tỉa, mọi người cũng biết, đang lúc xạ kích đĩa bay, không phải bắn bằng đạn thật, mà là một loại tán đạn. Đạn thật, đại biểu cho độ khó sẽ tăng lên gấp bội.

461. Chương 461: Bố Già Mafia Mỹ

Thấy khẩu súng này, Trương Dương thần phục năng lực của lão John, đây tuyệt đối là tiêu chuẩn của lính Mỹ, tay cầm bọc da, còn có ống nhắm, kính nhìn đêm, tia nhắm laser, đèn chiếu....

Có một số trang trí ở trên mặt, có thể căn cứ theo thói quen của bản thân mà trang trí lại.

Dùng loại súng đột kích này bắn đĩa bay cùng bắn đĩa bay trong Olympic có bản chất khác nhau. Bởi vì, đạn sử dụng trong thi đấu Olympic nặng 24 gam còn đây là tán đạn (đạn chùm) có tới 270 gam chì, sau khi bắn ra sẽ bao phủ lấy mục tiêu. Bởi vậy, chỉ cần nhắm sơ vào mục tiêu, có thể nói là không cần nhắm chính xác vào đĩa bay. Dù sao, viên đạn là tán đạn, có thể khống chế phạm vi bắn tương đối lớn.

“Mấy tổ?” Lão John thử hỏi.

“Trước tiên ba tổ” Trương Dương thoáng suy tư một chút. Dù sao, dùng súng thực bắn đĩa bay hẳn cũng là lần đầu tiên, tuy nguyên lý bắn cũng không sai biệt lắm, Trương Dương cũng lựa chọn số lượng bảo thủ, trước tiên nhìn xem sau đó mới đẩy nhanh tốc độ bắn.

“Ba tổ, người xác định?!”

Lão John nhất thời cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Phải biết rằng, một tổ là ba đài phóng, tuy một lần chỉ phóng ra một mục tiêu, nhưng ba tổ số lượng cũng tương đối lớn, tương đương với đồng thời bắn ra chín đĩa bay, hơn nữa phương hướng không giống nhau.

Không thể nghi ngờ, muốn trong không trung bắn trúng đĩa bay bay với tốc độ 80km/h, lại bay với các hướng khác nhau là khá khó khăn.

“Đương nhiên!”

Trương Dương cười cười, vẫn theo thói quen tháo rời súng ra, cẩn thận kiểm tra.

Nhìn thấy động tác cẩn thận tỉ mỉ của Trương Dương, vẻ mặt mọi người đều say mê, động tác của Trương Dương tràn ngập một cảm giác như nước chảy mây trôi, từng bước từng bước làm cho các linh kiện như có sinh mệnh không ngừng di chuyển trong tay hắn, làm cho người ta có một loại cảm giác thưởng thức.

“!” Một tiếng súng thanh thúy vang lên.

Trương Dương đem hơn mười băng đạn chuẩn bị xong, hướng tới một thân cây xa xa bắn một phát, thoáng tinh chỉnh lại một chút rồi ra hiệu có thể bắt đầu.

“Ha ha ha... John tiên sinh thân ái, ngài thích chơi súng sao?”

Trong khi mấy người đang chuẩn bị mục tiêu, thì một lão nhân mặc một bộ đồ tây màu trắng, đội mũ trắng, mắt đeo kính râm trong tay cầm một cây gậy màu đen đi tới, ở xa xa đã giang hai tay hướng tới lão John mà ôm.

Phía sau lão nhân có tám đại hán to cao mặc vest đen, mang kính râm, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn không ra điều gì. Bất quá, theo ngũ quan của bọn họ có thể thấy, mỗi người trong bọn họ đều phi thường cẩn thận nhìn chung quanh, ít nhất có hai người nhìn chăm chăm vào cây súng trong tay Trương Dương.

Hai lão nhân ôm chặt lấy nhau, vẻ vai đối phương tỏ vẻ thân thiết. Bất quá, Trương Dương rõ ràng thấy, vẻ mặt lão John có chút mất tự nhiên, thậm chí có một loại nhẫn nại, hiển nhiên là lão cũng không thích lão nhân này xuất hiện.

Lập tức, có người vì bọn họ chuẩn bị một cái dù che trên bãi cát, còn có một cái bàn nhỏ, trên bàn cẩn thận sắp xếp một cái khăn bàn trắng, một người vệ sĩ lấy ra một cái thùng kim loại, từ trong thùng lấy ra một bình rượu vàng cùng hai ly thủy tinh, sau đó lui ra phía sau, cung kính khoanh tay đứng thẳng.

Nhìn thấy tám vệ sĩ cùng một số người hầu ở sau lão nhân như hổ rình mồi, mọi người không khỏi đều nhìn nhỏ.

Sắp xếp thật tốt!

Khí thế thật lớn!

Chú ý cũng thật cẩn thận! Chỉ là uống rượu, giơ tay nhắc chân đã làm cho người ta cảm thấy quyền thế áp bức, loáng thoáng có một loại cảm giác nguy hiểm làm cho lão nhân có vóc người gầy ốm lại có vẻ cao lớn.

Đương nhiên, làm Trương Dương cảm thấy hứng thú không phải là cách bố trí cũng khí thế của lão nhân. Làm Trương Dương cảm thấy hứng thú hơn là khí chất quý tộc của lão nhân kia.

Hiển nhiên, lão nhân này từ nhỏ cuộc sống đã ở trong một xã hội rất kén chọn, cho nên đã bồi dưỡng xuất ra một sự kén chọn không tầm thường.

Hiển nhiên, đây là một gia tộc phi thường khổng lồ.

Vô luận là ở đâu, bồi dưỡng ra một quý tộc chân chính ít nhất cần có thời gian ba đời, mà giàu ba đời thì cũng không có gì lạ, rất nhiều khi đời thứ nhất đã để lại cho con cháu một gia sản khổng lồ, nhưng lại không thể chân chính bồi dưỡng nên con cháu tốt, ngược lại nhiều khi còn bồi dưỡng ra vô số bại gia tử.

Khi một gia tộc phú quý thực bồi dưỡng ra một quý tộc, hơn nữa gia tài nổi dài cả triệu vạn. Như vậy, đây là một gia tộc phi thường thành công. Hơn nữa, loại gia tộc này có một loại thủ đoạn cùng gia quy đặc thù để tiếp tục sự huy hoàng. Không thể nghi ngờ, loại gia tộc này rất đáng sợ, năng lực cùng sức ảnh hưởng của nó cũng tương đối mạnh. Dù sao, bọn họ ít nhất cũng đã có hơn ba đời tích lũy, thậm chí còn có thời gian cả trăm năm.

“Thịch thịch...!”

Trương Dương không khỏi nhú mày quay đầu lại, hắn nghe được tiếng tim đập thành thịch của Tô Đại Phong ở sau lưng.

Tô Đại Phong ánh mắt nhìn chăm chăm vào lão nhân ở bên cạnh, vẻ mặt tái nhợt, thậm chí, Trương Dương từ trong ánh mắt của hắn cảm giác được sự sợ hãi.

Vì sao hắn lại sợ hãi?

Trương Dương không khỏi có chút nghi hoặc, lão nhân này tuy uy thế vô cùng, nhưng còn xa mới đạt tới mức làm cho người ta sợ hãi. Hơn nữa, Tô Đại Phong tại tàu hàng biểu hiện phi thường không tệ, tuy có chút sợ chết, nhưng tuyệt đối không phải là hạng bỏ đi.

Trên thực tế, hiện tại lão John cùng lão nhân kia ngồi thật sự xa, đang thấp giọng nói chuyện với nhau, ngẫu nhiên cười to. Trương Dương ngẫm nghĩ, đem súng đặt xuống rồi đi đến trước mặt Tô Đại Phong, hắn cần phải hỏi cho rõ ràng.

“Hắn là ai?” Trương Dương trực tiếp hỏi.

“Người không biết hắn?” Tô Đại Phong vẻ mặt không khỏi kinh ngạc nhìn Trương Dương.

“Ta vì sao phải biết hắn?” Trương Dương ngắt ra.

“Lấy kỹ thuật bắn súng của ngươi, ngươi nên cũng là người trong đó, vì sao không biết hắn?”

“Trong đâu?” Trương Dương càng nghi hoặc.

“Xã hội đen, hoặc có thể nói là thế lực ngầm. Đương nhiên, cũng có thể nói là lưu manh, chỉ cần thuộc về trong đó, không thể không nhận ra hắn”.

“Hắn rất nổi danh?”

“Không phải rất nổi danh, mà là phi thường nổi danh, hắn là Kara!” Tô Đại Phong cười khổ lắc lắc đầu.

“Kara!”

Trương Dương nghe cái tên này, rõ ràng chấn động, cái tên này đối với hắn mà nói không lạ lẫm gì. Thậm chí, cái tên này đối với mọi người đều không phải là cái tên lạ.

Bố già Mafia đương nhiệm Kara!

Trong thế giới ngầm của Mỹ truyền lưu một câu như vậy, “Không biết Tổng thống nước Mỹ thì có thể, không biết Bố già Mafia thì không được!”

Theo những lời này thì có thể thấy được, Mafia tại Mỹ thanh danh đến cỡ nào.

Ngay từ khi Mafia hình thành, lịch sử Mafia cơ hồ cũng lâu đời như lịch sử nước Mỹ vậy, đại bộ phận bọn họ đều là người Sicilian, bọn họ nắm trong tay thế lực ngầm của nước Mỹ, bọn họ khống chế 70% thị trường thuốc phiện tại Mỹ, bọn họ từ buôn lậu thuốc phiện cùng buôn lậu đánh bạc phi pháp thu được lợi nhuận cực lớn thì mở rộng phạm vi “buôn bán”, hàng hóa có rất nhiều dạng, như là: công nghệ sex, công nghệ giải trí, công nghiệp, kiến trúc, vận tải, cho vay nặng lãi, máy bán hàng tự động, đầu cơ cổ phiếu vân vân, khiến cho toàn bộ xã hội chịu nhiều tổn thất.

Hơn nữa, bọn họ còn xâm nhập vào Hollywood mà nhiều người thêm muốn. Trên sự thật, cơ hồ mỗi một diễn viên cùng ca sĩ của Mỹ đều không tránh khỏi có liên quan đến xã hội đen, thậm chí còn không ít người là dựa vào hắc đạo mà kiếm cơm. Từng có rất nhiều đồn đãi Frank Sinatra cùng Mafia có qua lại. Trong bộ phim “Godfather” cảnh chặt đầu ngựa để ở trên giường là kinh điển, tương truyền đúng là thủ đoạn mà Mafia giúp Frank Sinatra ký được hợp đồng ghi âm.

Đương nhiên, Mafia tội ác còn xa mới ngừng, giết người đối với bọn họ có thể nói là như cơm bữa. Người bị hại bị trói ở trong lò nóng, hoặc là bị dùng chùy sắt đánh cũng là bình thường, thậm chí còn nghe nói có người bị tra khảo đầu bị dùng kèm kẹp đến lòi hai mắt ra mới thôi. Những chuyện này đối với Mafia cũng không có gì ngạc nhiên.

Tuy thủ pháp dùng súng hoặc thuốc nổ giết người cũng rất thường thấy, nhưng thủ pháp giết người truyền thống của Mafia quá nửa là đều có tính nghi thức. Có người bị “bóc hơi” (mắt tích không có manh mối); có người bị xiết cổ chết; có người bị chôn sống; cũng có người chôn trong khối xi măng...

Khác với hắc bang giết người bình thường, Mafia giết người là có nghi thức.

Nếu lưu lại thì thể tất nhiên cũng có ý nghĩa muốn biểu đạt: người chết tay bị chặt đứt đặt ở trước ngực chính là trả thù hắc giết phần tử của Mafia; sinh thực khí bị nhét vào miệng có nghĩa là hắc thông gian cùng vợ của phần tử Mafia; viên đạn bắt vào từ miệng, đương nhiên là đã nói lời không nên nói hoặc tố cáo mật với chính phủ; mà người chết trên mặt có bày tiền mặt, có nghĩa là vị lão huynh này là bởi vì tham lam, ăn tạp mà gặp họa sát thân vân vân... Bất quá, Mafia bởi vì thiếu thành viên trung thành. Hơn nữa lực đả kích của chính phủ Mỹ phi thường lớn, một số lớn thành viên Mafia khi ngồi tù hoặc phản bội. Lớp trẻ kế cận cũng không quan tâm đến danh dự cùng truyền thống, tùy ý mà làm việc, khiến cho trong nội bộ lại mâu thuẫn rất lớn. Hiện tại, Mafia đã xuống dốc rất nhiều. Đương nhiên, lạc đà gãy so với ngựa vẫn lớn hơn, không ai dám khinh thị sự tồn tại của bọn họ.

Đương nhiên, ngũ đại gia tộc của Mỹ xuống dốc cùng với Khô Lâu hội có quan hệ chặt chẽ.

Thập niên 50 thế kỷ 20, Mafia Mỹ phát hệ như rừng, ảnh hưởng đến cả nước. Nhưng những năm gần đây, Mafia Mỹ càng ngày càng thu hẹp, vốn lan rộng cả nước thì tổ chức trước mắt chỉ có thể chiếm cứ tại New York cùng Chicago. Bởi vì chính phủ Mỹ nhiều năm qua liên tục đả kích, Gambino, Genovese, Lu Keyser, Keluo cùng Nano ngũ đại gia tộc đã không còn “huy hoàng” như trước đây.

Trong đó, ảnh hưởng lớn nhất đối với Mafia chính là gia tộc Bush. Gia tộc Bush vốn là nhân vật đại biểu cho Khô Lâu hội, khi gia tộc Bush liên tục có hai đời liên tục nắm đỉnh cao của quyền lợi tại Mỹ, Bush đại biểu cho Khô Lâu hội dần dần từ phía sau màn đã đi lên đài, trở thành tổ chức thủ lĩnh mới.

Trước mắt, Mafia Mỹ bất chấp thế lực không còn được như trước, nhưng vẫn đang khống chế công việc làm ăn như đánh bạc, buôn lậu thuốc phiện, cho vay nặng lãi không ít. Nhất là khi Khô Lâu hội cùng chính phủ liên hệ mật thiết từng bước công khai hóa, khiến cho Mafia Mỹ trở thành một trong Mafia có thực lực hùng hậu nhất trên thế giới.

Vô luận thế giới ngầm có bất cứ quyền lợi gì, Kara vẫn là một trong nhân vật đại biểu của Mafia, hắc tượng trưng cho sự huy hoàng của Ngũ đại gia tộc!

Gia tộc Kara!

Khô Lâu hội!

Trương Dương nở nụ cười, chuyến đi lần này càng ngày càng thú vị. Bởi vì, hắn đã nghe được trong lời của hai lão nhân nói đến Quật Lung hội...

“John tiên sinh thân ái, cùng ngài nói chuyện phi thường khoái trá, không bằng, chúng ta cử hành một hồi thi đấu hữu nghị, ta đã lâu chưa có bắn súng, ha ha. Già rồi, hiện tại là thế giới của người trẻ tuổi”.

Lão nhân nhẹ nhàng cùng lão John cạnh chén, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua đám người Trương Dương. Hiển nhiên, hắn hiểu lắm Trương Dương là người lão John mới chiêu mộ.

“Mời!” Lão John cơ thịt trên mặt thoáng giật một chút, hắn thực không muốn cùng Kara tiến hành thi đấu hữu nghị gì, hắn thâm nghĩ tiền ôn thần này đi càng nhanh càng tốt.

Lập tức, một đám vệ sĩ đi tới, ý bảo Trương Dương rời đi, sau đó, phi thường cẩn thận vì hai lão nhân lựa ra hai khẩu súng, thậm chí, còn cẩn thận dùng khăn lau khẩu súng một lần.

Hiển nhiên, Kara thích sạch sẽ!

Nhìn thấy lão nhân cẩn thận dùng khăn tay lau bàn tay vốn đã sạch sẽ, Trương Dương cơ hồ lập tức phán đoán Kara có một loại bệnh tinh thần, bệnh sạch sẽ.

Thật ra, bệnh sạch sẽ chính là rất thích sạch sẽ. Một người yêu sự sạch sẽ cũng là chuyện tốt, nhưng quá chú trọng sự sạch sẽ lại ảnh hưởng đến sự học tập, công tác cùng cuộc sống, đặc biệt là sự sinh hoạt trong xã hội. Bệnh này có nặng nhẹ, nhẹ thì chỉ thích những thứ gì sạch sẽ, có thể thông qua trị liệu tâm lý để điều hòa. Nặng thì đã trở thành bệnh tâm lý, một chứng bất buộc.

Giáo dục gia đình đối với tăng hay giảm chứng này cũng rất quan trọng. Có một số cha mẹ người bệnh lại có sự bất buộc, đối với người bệnh không nhận thức được sự ảnh hưởng, người bệnh chịu sự giáo dục nghiêm khắc của gia đình, bên bỉ, thậm chí có chút lạnh lùng, vì thế người bệnh trở nên quá cẩn thận, do dự thiếu quyết đoán, không dám cùng người kết giao, cố chấp, thiếu sự linh hoạt nhân tình. Bọn họ trong cuộc sống đều có quy luật không thay đổi cùng thói quen vệ sinh, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, có chút thay đổi liền lo âu bất an.

Người bệnh quan niệm về thời gian rất mạnh, tuân thủ kỷ luật cùng chế độ, thói quen cuộc sống không thay đổi, gặp chuyện rất cẩn thận, không quyết đoán, không ít người có thể rất mê tín. Loại người có tính cách này thường có chứng thần kinh dưới áp lực cường đại.

Theo động tác giơ tay nhắc chân của Kara cho thấy, Kara bệnh đã phi thường nghiêm trọng.

Cái này không riêng gì một Bồ già Mafia, cũng là bệnh tinh thần của những người chịu áp lực cường đại.

Trương Dương đột nhiên có chút thấy lão nhân này đáng thương. Phi thường rõ ràng, gia tộc của lão nhân này, đã vì thân phận của lão nhân mà từ khi sinh ra đã tạo nên bệnh tình này.

Khi một người thừa nhận hưng suy của cả gia tộc, áp lực tinh thần tự nhiên là không thể tưởng tượng, càng huống chi là người như Kara không chỉ đơn giản chỉ là hưng suy của một gia tộc.

Rất nhiều người thường chỉ thấy phong cảnh của những người này, lại không biết áp lực mà bọn họ thừa nhận.

Nghĩ vậy, Trương Dương không khỏi thở dài một tiếng thật sâu. Làm xã hội đen cũng không dễ dàng!

“Tiểu tử, ngươi thở dài cái gì?” Đột nhiên, Kara cầm lấy súng rồi quay đầu lại, đôi mắt màu lam nhìn Trương Dương.

“Muốn ta nói! Kara tiên sinh làm cho người ta tôn kính?” Trương Duen ơng nhún vai, nhìn đám người chung quanh, nhẹ nhàng cười.

“Nói đi” Kara hơi ngẩng ra, hắn đột nhiên đối với người trẻ tuổi lạ mặt này tràn ngập tò mò.

Người trẻ tuổi này biết tên của hắn, hiển nhiên biết thân phận của hắn. Kara phi thường rõ thân phận địa vị của mình. Người bình thường sau khi biết hắn, nói chuyện cũng khó khăn, sẽ có vẻ bất an. Mà người trẻ tuổi này lại có vẻ khá thông dong không bức bách.

“Ta sẽ nói, ha ha, là Kara tiên sinh bắt ta nói, thật ra, ta cho rằng Kara tiên sinh rất đáng thương, bởi vì, Kara tiên sinh có bệnh về tinh thần phi thường nghiêm trọng”.

Đột nhiên!

Trương Dương vừa mới nói xong, mặt của lão nhân rõ ràng biến sắc, súng cầm trong tay cũng run lên nhẹ, hai mắt có chút mờ mờ bắn ra hai đạo hào quang hung ác.

Không khí trở nên áp lực, làm cho người ta hít thở không thông.

John cùng Tô Đại Phong đều kinh hãi thất sắc, Nguyễn Văn Vũ cả cơ thể khấn trương, tựa như một con báo.

Mà đám vệ sĩ của Kara tay đặt lên súng, giương cung bạt kiếm, trong không khí tràn ngập vị sát phạt...

Duy nhất vẻ mặt nhàn nhã chính là Trương Dương.

Đối với cường giả như Trương Dương mà nói, Mafia hay người thường cũng không có gì khác nhau, duy nhất khác nhau chính là, giết người như thế sẽ không lương tâm khiến trách.

Một cường giả nếu thực phải nhúng tay vào chuyện thế tục, có thể tổ chức xã hội đen có lịch sử hàng trăm năm như Mafia trong khoảnh khắc sẽ hóa thành tro bụi.

“Người không sợ ta giết người?” Lão nhân chân mày giật giật, ngón tay trắng kiện nắm thật chặt khẩu súng trong tay.

“Người giết không được ta, ta lại có thể dễ dàng giết chết người” Trương Dương phẩy phẩy tay, hắn không muốn giả bộ làm kẻ yếu, bởi vì, không cần thiết, đây chỉ là chỗ mà hắn ngẫu nhiên đi qua mà thôi. Có lẽ, hắn đời này cũng sẽ không gặp lại những người này, đương nhiên quan trọng nhất chính là, Trương Dương không muốn làm lão nhân mất mặt. Nếu hắn yếu thế, lão nhân trước mặt lão John tự nhiên sẽ không có mặt mũi.

“Rắc!” một tiếng, khóa bảo hiểm của khẩu súng trong tay lão nhân đã mở, đạn đã lên nòng, nòng súng đen ngòm nâng lên, tay của lão nhân rất ổn định, nắm báng súng tựa như bàn thạch vậy.

“Ha ha ha, ta giết không chết người? Chỉ cần nhẹ nhàng nhấn cò, đầu của người sẽ vỡ tung như quả dưa vậy” Lão nhân bất ngờ cười to, vẻ mặt đỏ lên.

“Kara tiên sinh tôn kính, ngài sẽ không nổ súng, ngài tới nơi này không phải để giết người. Hơn nữa, ngài nếu nổ súng, cũng sẽ không mang đến cho ngài ưu đãi gì, hơn nữa, sẽ mang đến tai ương diệt vong cho gia tộc ngài. Cho nên, ngài nên bình tĩnh, gia tộc các người đã đến thời điểm sinh tử tồn vong, gia tộc Bush sẽ không để cho các gia tộc Mafia cùng bọn họ chia phần, ngài cần đem sinh mệnh của mình lưu lại làm những chuyện có ý nghĩa hơn, mà không phải mất đi cùng với một người Trung Quốc qua đường, tiên sinh!”

Lão nhân khoe miệng giật giật một chút cũng không nói gì, súng trong tay vẫn không rời khỏi Trương Dương, không khí áp lực vô cùng lớn.

“Kara tiên sinh, nơi này là trang viên của ta, hắn là khách của ta, ngài nên bỏ súng xuống đi, hơn nữa, chúng ta còn có thể tiếp tục đàm phán, chỉ cần ngài buông súng, ta có thể... có thể... có thể... có thể đáp ứng ngài một số điều kiện...”

Lão John miệng tuy không ngừng nói, thân thể cũng không dám động, khăn tay trong tay không ngừng lau mồ hôi trên trán, bên cạnh hắn, có một vệ sĩ đeo kính đen đứng sát sau lưng hắn.

Trên thực tế, cả cục diện phía sau đã bị vệ sĩ của Kara khống chế, bên cạnh Tô Đại Phong cùng Nguyễn Văn Vũ cũng đã có người đứng, các vệ sĩ đã rút súng ở bên hông ra. Rất rõ ràng, chỉ cần có chút dị động, bọn họ sẽ không chút do dự mà nổ súng.

“John tiên sinh, ta phi thường cảm tạ ngài chiếu cố, chẳng qua, sinh mệnh của ta không cần ngài dùng ích lợi để đổi. Ta biết, ta biết Kara tiên sinh tôn kính sẽ không nổ súng. Bởi vì, Kara tiên sinh là thân sĩ, là quý tộc, tay của ngài, không nên cầm súng, mà là nên phát hiệu lệnh, đưa cho ta, ngài xem, tay của ta so với ngài thích hợp cầm súng hơn, đưa súng cho ta”.

Kara đột nhiên cảm thấy hoa mắt, hắn có một loại cảm giác thiên hôn địa ám, hắn chỉ nghe thấy người trẻ tuổi đối diện miệng không ngừng động, ánh mắt kia tràn ngập một cỗ lực lượng yêu mị, tựa như một cái hắc động không đáy, đang cắn nuốt tất cả lực lượng.

462. Chương 462: Vua Xạ Kích!

“Cho ta!”

“Cho ta!”

Thanh âm của Trương Dương vang lên yêu mỹ, khiến trong đại não Kara oxy giống như bị hư thoát, một cỗ lực lượng tinh thần cường hãn giống như vô hình khổng chế tứ chi của hắn.

Nên biết, Kara cũng chỉ là một người bình thường giữa các thượng vị giả, thời gian dài nắm trọng quyền, mặc dù có một loại đam mê như bệnh tâm thần, thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt của hắn, trái lại càng nuôi dưỡng khiến ý chí hắn giống như sắt thép, ngay cả cường giả như Trương Dương không có khả năng muốn làm gì thì làm với một người như vậy.

Về mặt mọi người ngỡ ra, Kara chậm rãi đưa súng trường trên tay cho Trương Dương.

Tất cả mọi người tràn ngập vẻ khó tin!

Cơ hồ không ai có thể tin một thanh niên xa lạ có thể làm cho Kara buông súng trong tay mình, mà bây giờ chuyện này thật đã xảy ra, hai người giống như hai ông bạn già, Kara đưa cho Trương Dương khẩu súng động tác hết sức tự nhiên.

“Kara tiên sinh tôn kính, ngài quả nhiên là một người điềm đạm, ta không có nhìn lầm ngài!” Trương Dương tiếp nhận súng trường đưa cho Tô Đại Phong bên cạnh, rồi vỗ vỗ lên thân thể mập mạp của Kara mấy cái, động tác này khiến một đám hộ vệ chấn động, trên thế giới này, không ai dám làm động tác vỗ vai Kara như Trương Dương đã làm, dù có biến thành bộ xương khô cũng không dám!

Nhìn con mắt thâm thúy của Trương Dương, trái tim Kara đột nhiên đập mạnh rồi tỉnh táo lại.

“Tốt tốt, tốt, quả nhiên là cao thủ!” Bên trong đôi mắt Kara hiện lên một tia tàn khốc.

“Kara tiên sinh tôn kính. Ngài có thể cùng John tiên sinh tiến hành trận đấu hữu nghị chưa” Trương Dương hơi hạ thấp người. Nhếch môi cười. Cái lão già này quả nhiên không hổ là trùm Mafia. Tâm chí kiên định dị thường. Chính mình dùng thuật thôi miên cũng chỉ có thể khiến hắn bị mê loạn trong nháy mắt. Không hổ là thượng vị giả!

“Xin mời!”

“Xin mời!”

Lão John sợ Kara còn dây dưa với Trương Dương. Vội vã lấy khẩu súng từ trong tay Tô Đại Phong đưa cho Kara. Động tác này thoát nhìn phi thường tự nhiên. Thế nhưng ẩn hàm ý tứ để Kara yên lòng.

Quả nhiên khi khẩu súng trường từ tay Tô Đại Phong trở lại với chủ. Đôi lông mày đang nhíu chặt của lão liền giãn ra.

Súng, thủy chung vẫn khiến người ta có cảm giác an toàn. Lão cũng không ngoại lệ.

“!”

“!”

Sau khi được sự đồng ý của John, đĩa được bắn lên, lão John nhanh như gió xạ kích, theo tiếng súng liên tiếp sau đó, là một cảnh tượng yên tĩnh hiếm có.

Một tổ ba đài cùng bắn ra. Phóng ra chín mục tiêu một cái cũng không bắn trúng.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn lên không trung, miệng há to không biết nói gì, chỉ có Trương Dương là chuyên gia bắn tỉa có thể hiểu nguyên nhân lão John vì sao khi làm sát thủ lại thất bại, lão John thật sự không có thiên phú làm sát thủ.

“Khụ khụ... Đến lượt ngài, Kara tiên sinh” Lão John đỏ mặt, xấu hổ ho khan vài tiếng nhắc nhở Kara.

“Ha ha ha ha... Thuật bắn súng của ngài quả nhiên là danh bất hư truyền, ha ha ha...”

Kara thành linh ngửa mặt lên trời cười rộ, tiếng cười tựa như chế diễu, lão John nhìn vẻ mặt hí hửng của Kara, khuôn mặt lại càng đỏ hơn.

“Kara tiên sinh tôn kính, ta đã già rồi, ài. Chỉ có điều thuật bắn súng của cháu ta phi thường lợi hại, ngài không phải thích đặt cược bằng tiền sao? Nếu vậy chúng ta bắt đầu phiên giao dịch, thế nào?”

“Cháu ngài?”

“Chính là Trương!” Lão John chỉ chỉ Trương Dương, hẳn gọi Trương Dương là cháu trai cũng không quá đáng, vì dù sao thân phận hiện tại của Trương Dương là đồ đệ của Lão Đầu, mà John và Lão Đầu đúng là bạn bè tri kỷ.

“A, thảo nào ngài khấn trương như thế. Không biết John tiên sinh có chủ ý gì hay?” Kara hứng thú hỏi.

“Nếu như người thắng ta có thể nhượng lại bốn mươi chín phần trăm cổ phần công ty, tuy rằng công ty vẫn dưới sự khống chế của ta, thế nhưng người vẫn có thể tham gia kinh doanh, hơn nữa nếu người cảm thấy hứng thú cũng có thể qua công ty đánh bắt cá với ta, chỉ có điều. Lợi nhuận vẫn là bốn mươi chín phần trăm. Kara tiên sinh nói vậy ngài cũng biết, công ty đánh bắt cá là tài sản của ông nội ta lưu lại. Ta nhượng lại bốn mươi chín phần trăm đã là nhượng bộ lắm rồi!”

“Nếu như ta thua thì sao?” Kara cúi đầu suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Xin lỗi...”

“Ba mươi chín phần trăm, nếu như ngài thua cũng có thể cho bọn ta ba mươi chín phần trăm cổ phần!” Ngay khi lão John định cự tuyệt, Trương Dương đột nhiên chen lời nói.

“Trương...” John sửng sốt, trong ánh mắt lộ ra một tia không vui.

“John tiên sinh thân ái, người nhượng lại ba mươi chín phần trăm cổ phần công ty, nhưng có thể đem sản nghiệp mở rộng gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần, ta nghĩ, ông nội của ngài ở dưới cũng cảm thấy vui mừng, hơn nữa công ty vẫn là của ngài, không ai có thể cướp đi!” Trương Dương chậm rãi nói, ngữ khí chậm rãi mà uy nghiêm, khiến người ta sinh ra một loại tín nhiệm không nói rõ được.

“Được!” Lão John suy nghĩ mấy phút đồng hồ cuối cùng gật đầu.

“Ha ha ha... Sáng khoái, ta nghĩ mình cũng già rồi, thanh niên bây giờ mới là nắm quyền chủ đạo, chúng ta cũng nên tạo cơ hội cho bọn họ, John tiên sinh thân ái, người nói có đúng không?”

“Hử?” Lão John khó hiểu nhìn Kara.

“Caesar, qua đây.”

Kara hơi xoay lại hướng một người đứng ở bãi cát, thanh niên này mặc một bộ âu phục, tóc chải chuốt sạch sẽ, tóc vàng áo cũng màu vàng, một đôi mắt màu lam giống như bảo thạch, người này chính là chuyên xách đồ, rót rượu, trải khăn trải bàn giúp Kara. Từ đầu đến cuối hẳn đều ở bên người lão.

“Bác cả” Thanh niên cung kính cúi đầu nhìn về phía Kara, ánh mắt tràn ngập vẻ tôn kính.

“Ta biết người rất có dã tâm, tuy rằng người không thuộc trực hệ trong gia tộc chúng ta, thế nhưng huyết quản bên trong người vẫn chảy dòng máu gia tộc Gambino, ngày hôm nay nếu như người thắng, ta sẽ suy nghĩ đề cử người làm một trong những người nối nghiệp gia tộc”.

“Cảm ơn bác cả”.

Thanh niên thi lễ gật đầu, biểu tình rất hồ hững, thế nhưng khi hắn trong nháy mắt cúi đầu, Trương Dương liền thấy trong ánh mắt hắn toát ra một ngọn lửa, đó là một ngọn lửa của dục vọng quyền lợi.

“Không nên khấn trương. Thắng thua không quan trọng, trên thực tế ta sớm đã quyết định nhượng lại bốn mươi chín phần trăm cổ phần rồi” John đi tới bên người Trương Dương nói nhỏ.

“John tiên sinh tôn kính, ngài quyết định như thế là đúng, chỉ có điều. Bốn mươi chín phần trăm so với ba mươi chín phần trăm rõ ràng tốt hơn nhiều” Trương Dương nhún vai cười cười.

“Đương nhiên, đương nhiên!” Lão John thoải mái cười to.

“Ha hử, người rất nắm chắc thì phải?” Kara mỉm cười nói với lão John.

“Không, ta không có một điểm nắm chắc, ngoại trừ bắn bia cố định, ta còn chưa thấy qua cháu ta bắn đĩa bay, chỉ có điều thắng thua đối với ta mà nói cũng không quan trọng lắm. Bởi vì cháu của ta mang đến một đối tác làm ăn vô cùng lớn” Ánh mắt John dừng lại trên người Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan.

“Chẳng lẽ bởi vì bọn họ người mới nguyện ý hợp tác với ta sao?” Kara bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Bọn họ sẽ dẫn thông toàn bộ con đường nhập cư trái phép của Á Châu giúp ta, đem toàn bộ phụ nữ Á Châu cuộn cuộn đưa đến Mỹ Quốc, hiện tại trong phòng ta thì có một đám phụ nữ xinh đẹp, các nàng chính là một mỏ vàng, những mỏ vàng này, chỉ đợi chúng ta đi khai thác thôi, Kara tiên sinh thân ái!”

“Phụ nữ Trung Hoa sao?” Con mắt Kara bắt ngờ sáng lên.

“Ha ha. Cái này chờ người phân định thắng thua sẽ nói sau”.

“Không vội không vội, nói chung mặc kệ là thắng hay thua, người cũng phải nói cho ta biết.” Kara cười to.

“Bắt đầu đi!”

“Răng rắc!”

“Răng rắc!”

Thanh âm ma sát do súng ống tạo ra liên tiếp vang lên, thanh niên tóc vàng được kêu là Caesar bộ âu phục lộ ra cái áo sơ mi bên trong trắng tinh, khẩu súng trường trong tay hắn như có ma thuật đều bị tháo rời.

Thanh niên tỉ mỉ kiểm tra súng trường, sau đó. Thanh âm “Răng rắc” của kim loại ma sát vang lên, một khẩu súng trường hoàn chỉnh đã xuất hiện ở trong tay của hắn.

Cao thủ! Đôi mắt Muhammad Ridwan phát sáng, cơ thể hắn vô ý thức khấn trương lên.

Từ động tác tháo dỡ súng của hắn cũng có thể thấy được, đây chính là một cao thủ chân chính về súng ống, hơn nữa hắn và Trương Dương không giống nhau, Trương Dương là lần đầu tiên tiếp xúc với súng trường đột kích của quân đội nước Mỹ, mà thanh niên này đối với súng này lại quen thuộc tựa như đối với thân thể của chính mình vậy...

“Hắn mười chín tuổi đã nhập ngũ, tại Iraq hai năm. Tại Afganistan ba ngày. Hắn là một người cháu xa của ta, hắn hy vọng có thể ở gia tộc kiếm được một địa vị nho nhỏ. Sau khi trở về ta vẫn để hắn mang theo bên người, để khảo nghiệm ý chí và lòng trung thành của hắn...” Kara nói đến Caesar bên trong đôi mắt hắn tràn ngập vẻ tự hào.

“Xem ra hắn đã qua đợt khảo hạch của ngài” Con mắt lão John đánh giá vị thanh niên này, hắn có cảm giác, người trẻ tuổi này rất có khả năng làm người nối nghiệp tiếp theo của gia tộc Gambino.

“Quay lại trận đấu thôi.” Kara khẽ cười không nói nữa.

Trương Dương có ý nhường Caesar nổ súng trước, “Mấy tổ thua ngài?” Một người người phục vụ hỏi Caesar. Caesar không nói gì, chỉ hơi gãi một đầu ngón tay lên.

“Vào!”

Thần thức Trương Dương nhạy bén cảm giác tiếng xé gió rất nhỏ của đĩa bay phát ra, chỉ có điều phương hướng bay của nó không đồng nhất, máy đã bắn ra ba cái đĩa bay cùng lúc.

“!”

“!”

“!”

16A2 là loại súng bán tự động, cũng có thể bắn rời 3 phát liên tiếp. Mà vừa lúc đĩa bay có ba cái, Caesar ngay từ đầu đã chọn phương pháp bắn tĩa liên ba phát, đây là một phương thức xạ kích tương đối khó, dù sao ba đĩa bay phương hướng cũng không đồng nhất, cho nên biên độ di chuyển của hòng súng tương đối lớn.

Hầu như ba tiếng súng đều trùng lặp vang lên, đĩa bay trên không trung vỡ tan tã nát ra một cỗ bụi phấn.

“Bộp bộp!”

“Bộp bộp!”

Một chốc yên tĩnh, sau đó một tràng tiếng vỗ tay vang lên. Xạ kích rất thành thực, hơn nữa thời gian và cự ly đều chuẩn xác, đĩa bay bay xa tối đa là 75 thước, trong vòng 4 tới 5 giây, điều kiện tốt nhất để bắn trúng mục tiêu trong vòng cự ly 35 thước. Bởi vậy xạ thủ phải bóp cò khi đĩa bay bay ra khỏi máy bắn ở cự ly khoảng 1 tới 20 thước. Nói cách khác yêu cầu xạ thủ phải trong khoảng 0.4 đến 0.6 giây hoàn thành việc nâng súng, nhắm chuẩn, bóp cò một loạt các động tác, phản ứng cực nhanh mới có thể làm được.

Caesar chính là dùng súng trường đột kích, hẳn hoàn toàn có thể tại cự ly 70 thước mới xạ kích, mà không cần xạ kích ngay trong vòng hai mươi thước, trên thực tế Caesar vừa bắn trúng đĩa bay ở cự ly 15 thước, đây là một cự ly xạ kích khó khăn vô cùng.

Trên mặt Caesar rất bình tĩnh, dường như việc bắn trúng mục tiêu căn bản không đáng để vui mừng.

“Xin mời!”

“Hai tổ!” Trương Dương bắt đầu kiểm tra súng trường rồi thản nhiên nói.

Hiện tại trận đấu này đã không giống như trò chơi lúc trước nữa.

“Răng rắc!”

Thanh âm ma sát do súng tạo thành thật ròn rã, trái tim mọi người tự nhiên khấn trương theo, phảng phất thanh âm tiếng lên đạn nặng nề gõ vào tim mọi người vậy.

Bắt đầu!

Trương Dương nhắc tay ra hiệu...

“!”

“!”

“!” , liên tiếp sáu phát đạn. Động tác hết sức trôi chảy, tự nhiên.

Động tác quá nhanh, nhanh đến nỗi đại não mọi người căn bản không kịp phản ứng, động tác liên tiếp rơi vào trong mắt mọi người giống như một người hóa hai vậy...

Sân bắn yên tĩnh kỳ lạ.

Hơn mười ánh mắt chăm chú nhìn lên làn khói mù mịt phía trên hư không

Sáu phát đều trúng cả sáu!

Thời gian trong nháy mắt như ngưng kết, mọi người quên cả vỗ tay, đều ngơ ngác nhìn lên không trung.

“Bộp bộp bộp bộp. . . !”

Một trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên. Mà ngay cả về mặt và Caesar cũng không keo kiệt, mạnh mẽ vỗ tay, lão John càng hưng phấn, về mặt đỏ bừng, cái bụng phì nộn liên tục rung rinh. Mà Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan bên trong đôi mắt bắn ra một tia đã không phải là kích động mà là cuồng nhiệt say mê.

Kỳ tích!

Đây tuyệt đối là kỳ tích!

Đến phiên Caesar xạ kích tiếp.

“Ba tổ!”

Caesar vốn mang vẻ mặt thoải mái, bây giờ trở nên ngưng trọng lên, hắn cầm lấy súng sau đó tỉ mỉ cân nhắc một chút, hít một hơi thật sâu. Trương Dương xạ kích rất quyết đoán tạo cho hắn áp lực tâm lý thật lớn, hơn nữa làm thay đổi tiết tấu xạ kích của hắn. Hắn vốn dự định tăng từng vòng từng vòng một số lượng đĩa bay, để cho mình quen cảm giác xạ kích .

Trên thực tế đá bóng cần có cảm hứng, hát cần phải có nhạc cảm, mà xạ kích đồng dạng cần bồi dưỡng cảm giác để cho mình đạt được trạng thái đỉnh cao nhất.

Caesar phải từ một tổ nâng lên tam tổ, bởi vì Trương Dương đã bắn trúng toàn bộ đĩa bay của nhị tổ, cho dù hắn có bắn trúng toàn bộ trong nhị tổ cũng không có thể thu được thắng lợi. Hắn nhất định phải bắt đầu từ tổ thứ ba.

Caesar làm động tác chuẩn bị thật tốt.

Đĩa bay bắn ra...

“!”

“!”

“!”

Âm thanh xạ kích vang lên liên tục. Đĩa bay cuối cùng ở cự ly 60 thước lúc gần rơi xuống đất trong nháy mắt đó bị bắn trúng, mọi người đều hít một hơi thật sâu.

Tất cả mọi người không hy vọng trận đấu kết thúc như vậy. Mà ngay cả lão John cũng không hy vọng Caesar thua quá nhanh.

Không thể không nói lúc này Caesar xạ kích so với lần trước rõ ràng bất đồng, lần này trên trán hắn đã xuất hiện lấm tấm mồ hôi.

Chín viên đạn này bắn ra, Caesar cũng không thoải mái gì!

Đến phiên Trương Dương xạ kích.

Trương Dương lúc này đem hộp đạn kiểm tra một lần, bổ xung thêm vài viên nữa, động tác này khiến mọi người khó hiểu, đây là hộp đạn tiêu chuẩn của quân đội Mỹ, một hộp chứa được ba mươi viên, để xạ kích đĩa bay vậy là đủ rồi, cần bản không cần bổ sung đạn.

Đương nhiên không có ai biết đây là thói quen của Trương Dương, khi bị đuổi giết, chỉ cần có súng, hắn luôn nạp đầy đạn mỗi lúc có thể.

“Mấy tổ?” Nhân viên phục vụ hỏi.

“Sáu tổ.”

“A... Mấy tổ cơ?” Nhân viên công tác tưởng mình nghe lầm, hỏi lại.

“Sáu tổ?” Trương Dương thản nhiên nói.

“Sáu tổ...” Nhân viên phục vụ há to miệng, vẻ mặt không thể tin được.

Đột nhiên Trương Dương giơ súng lên hướng tới tên nhân viên điều khiển máy bắn đĩa.

“!”

Tiếng súng vang lên, cả người tên nhân viên phục vụ đại ra, cái mũ trên đỉnh đầu hắn bị một lực thật lớn bẻ vụn bay lên không trung, hắn cảm giác đỉnh đầu mình mát lạnh, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó thân thể ngốc trệ thành linh lui về phía sau mấy bước rồi té lăn trên đất, vẻ mặt hoảng sợ nhìn hòng súng đen ngòm trong tay Trương Dương, cả người run rẩy...

Toàn bộ sân bắn rơi vào một trạng thái yên tĩnh quỷ dị, phẳng phất như hòng súng trên tay Trương Dương có thể xạ kích bất cứ người nào giống như tên kia vậy, một đám hộ vệ của Kara nắm lấy súng bên hông cứ nhiên không dám nhúc nhích, rất sợ bởi vì động tác của mình sẽ làm cho Trương Dương hiểu lầm, mà Kara cảm giác cái áo trong bộ âu phục đã ướt đẫm, lần đầu tiên hắn cảm thấy bản thân bị nguy hiểm, nếu như thanh niên này muốn giết hắn, hắn căn bản không bất cứ cơ hội nào để phản kháng, súng của Trương Dương quá nhanh, hơn nữa người của hắn không có dự trữ nhiều đạn trong hộp!

Đôi mắt mày lam của Caesar toát lên ngọn lửa lam sắc, hai tay run run, muốn nâng súng lên thế nhưng hắn lại không dám, trong không khí phẳng phất có một cỗ lực lượng vô hình khổng chế tâm thần hắn khiến hắn không dám manh động...

“Sáu tổ!” Trương Dương cầm súng bất động, trên mặt không có biểu tình gì, thế nhưng loại vẻ mặt này trái lại làm cho người ta cảm thấy tâm lý bị áp bách.

“Sáu tổ!” Lão John thấy biểu tình chỉ ngay ngực của nhân viên phục vụ, nhất thời quát lên.

“A... Đúng đúng.. Là sáu tổ...”

Nhân viên phục vụ vội vã chạy đến máy bắn.

Trương Dương ra hiệu, ý bảo có thể bắt đầu được rồi!

Ngay khi hấn ra hiệu trong chốc lát, thần thức Trương Dương ùn ùn tỏa ra, hấn cảm giác được trong không khí toát ra một nguồn năng lượng, cũng cảm giác được tiếng “Xào xạc” do lá cây ma sát phát ra, còn có nhịp tim đập kịch liệt của mọi người.

Mỗi đôi mắt đều thật to, phảng phất như sợ đánh mất một màn kỳ tích sẽ xuất hiện.

“Vù vù!”

“Vù vù!”

“Vù vù. . .”

Thần thức Trương Dương phát ra xung quanh máy bắn, chỉ trong tích tắc hấn đã nắm vững, đầu óc của hấn hoạt động nhanh chóng giống như một cái máy tính, tính toán vị trí và góc độ của mỗi một đĩa bay, thậm chí hấn còn tính toán đĩa bay cuối cùng sẽ rơi xuống đất khi nào, từ đó lựa chọn một phương án xạ kích tối ưu nhất. Điện cuồng suy nghĩ khiến làn da trắng của Trương Dương nổi lên một màu hồng quý dị.

Sáu tổ, mười tám đĩa bay đồng thời phóng đến khắp nơi...

“!”

“!”

“!” Giống như trải qua một thế kỷ dài đằng dặc, con mắt mọi người rất rõ ràng thấy đĩa bay trên không trung từng cái từng cái nổ tung, bụi trong gió nhẹ bay bồng bềnh...

An tĩnh!

An tĩnh!

An tĩnh đến kì lạ!

463. Chương 463: Trận Đấu Không Cân Sức

Nhìn đám bụi trên không trung từ từ bị gió nhẹ nhàng thổi sạch, vẻ mặt tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Tốc độ quá nhanh, nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng nổi.

Mười tám phát!

Liên tục mười tám phát súng, tiếng súng vang lên liên tục không chút ngắt quãng, càng làm cho tim mọi người đập nhanh chính là trên mặt Trương Dương thủy chung vẫn ung dung, phảng phất như không có chút áp lực nào.

Bầu không khí cổ quái tràn ngập trên sân bắn, tâm thần mọi người đều bị cây súng trong tay Trương Dương khống chế.

“Xin mời!” Thanh âm khách khí của Trương Dương phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Thanh niên tóc vàng trên mặt lộ ra vẻ ửng hồng, đôi mắt đã không còn vẻ bình thản nữa, thay vào đó là một loại biểu tình không cách nào hình dung được.

Áp lực!

Áp lực tâm lý thật lớn nặng nề áp bách lên mỗi một mạch máu chạy về trái tim Caesar, sự tự tin của hắn đã bị mười tám phát súng kia của Trương Dương đánh tan không còn sót lại chút gì.

Mỗi người đều cảm thấy được áp lực cực lớn mà Caesar phải chịu. Khi Caesar giơ họng súng lên, chuẩn bị xạ kích, bầu không khí càng trở nên nặng nề, trái tim mọi người có một loại cảm giác đồng cảm với hắn.

Caesar sẽ báo mấy tổ?

Mọi người đang suy nghĩ về câu trả lời, “Bảy tổ”. Caesar đã báo ra số liệu mà hắn muốn xạ kích, thanh âm của hắn có vẻ khàn khàn, khiến người ta cảm giác nó phát ra rất miễn cưỡng, đột nhiên trong lúc đó, mọi người cảm thấy thanh niên này có một chút đáng thương, Kara cũng thở dài một tiếng, hiển nhiên hắn để Caesar tham gia thi đấu là một quyết định sai lầm, lần này đã quá coi thường đối thủ rồi, rất có khả năng lòng tin của Caesar sẽ bị đả kích trí mạng, hắn tại Iraq và Afganistan đã bồi dưỡng được một loại lòng tin phi thường, cuối cùng nếu bị thất bại trong cuộc đấu này sẽ bị hao tổn nghiêm trọng mất.

Bảy tổ, hai mươi một mục tiêu xạ kích. Caesar có thể bắn trúng không?

Caesar chưa hô bắt đầu, hắn nhẹ nhàng buông súng xuống, nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Áp lực lên người Caesar rất lớn hắn có thể cảm giác được đầu ngón tay đang run rẩy, đầu ngón tay dùng để không chế cò súng đương nhiên đã không còn vững như núi Thái sơn giống như lúc trước.

Hắn cần phải hít sâu để bình ổn lại trạng thái của mình.

Hắn không thể thua, không thể !

Cuối cùng Caesar mở mắt. Về mặt tự tin lại xuất hiện trên khuôn mặt hắn, giơ súng, ra hiệu...

“!”

“!”

“!”

Từng viên đạn điên cuồng được bắn ra, tựa như mưa đá vậy...

“Bồng!”

“Bồng!”

Khiến người ta cảm thấy kỳ lạ chính là, lúc này mọi người sinh ra một loại ảo giác, phẳng phất như thanh âm trên không trung bạo liệt ra làm hai nửa, đạn xạ kích và sự bạo tạc của đĩa bay hình thành lên hai loại âm thanh dày đặc, tựa như có một loại lực lượng đem hai loại thanh âm tách ra, hết sức rõ ràng...

Đây cũng không phải là xạ kích nữa, mà là một loại biểu diễn.

Hai mươi một mục tiêu, đĩa bay đã bay đến hơn bảy mươi thước...

Con người Muhammad thành lĩnh cơ rút nhanh, Tô Đại Phong cũng cảm giác trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài. Mỗi người đều thấy được đĩa bay chuẩn bị rơi xuống đất rồi.

Thời gian lại lần nữa giống như ngưng kết lại.

Toàn bộ con mắt mọi người đều chăm chú vào đĩa bay sắp rơi xuống mặt đất kia...

“!” Một tiếng giòn giã vang lên.

Đĩa bay trong nháy mắt đã nổ tung ra, tựa như một pha quay chậm vậy, mọi người đều thấy, góc độ đạn dường như song song cách mặt đất một khoảng vô cùng nhỏ, sau đó đĩa bay vỡ tan, bãi cỏ bị viên đạn cày nát thành một cái rãnh nhỏ.

Thất bại!

Thất bại!

Một màn này, trên thực tế Caesar đã thua, khi viên đạn bắn trúng đĩa trong nháy mắt. Đĩa bay đã chạm lên ngọn cỏ rồi...

Caesar ngơ ngác nhìn bãi cỏ phía xa, đã hơn bảy mươi thước, đúng là cự ly bay xa nhất của đĩa bay, hắn đã thua, tuy rằng đây là cơ hội tốt nhất để hắn phát huy, thế nhưng sự thực đúng là hắn đã thua!

Con mắt Caesar lộ ra một tia mất mát. Lần này đúng là cơ hội duy nhất để hắn tiến nhập vào hàng ngũ hạch tâm của gia tộc, hơn nữa lại là chuyên môn mà hắn am hiểu nhất, thế nhưng hắn lại bị thua.

Không!

Không!

Hắn còn không có thua, hắn vẫn còn có một cơ hội, bởi vì, Trương Dương chỉ mới xạ kích được mười tám mục tiêu, mà hắn chỉ thất bại ở bước cuối cùng. Thế nhưng hắn cũng đã bắn trúng hai mươi mục tiêu...

Tinh thần Caesar bỗng chốc phục hồi.

“Tiên sinh. Đến phiên ngài rồi, xin mời!” Trong ánh mắt Caesar lại lần nữa bốc cháy lên ngọn lửa hy vọng.

“Mười bốn tổ!” Trương Dương nhếch môi khẽ cười báo ra con số. An tĩnh, mọi người cảm giác trái tim và mạch máu đã đình chỉ lưu động.

Mười bốn tổ, bên trong đôi mắt mọi người tràn ngập biểu tình khó tin, đây là một con số khiến người ta chấn động, phải biết rằng Caesar vừa rồi chỉ là bảy tổ mà cũng đã hết sức, mà một mục tiêu cuối cùng còn đang tranh luận, mà Trương Dương cư nhiên lại phun ra một con số lớn gấp đôi.

Lúc này mọi người đột nhiên phát hiện, Trương Dương mỗi lần tăng con số xạ kích đều gấp hai lần Caesar, một lần đều tăng như vậy...

Nếu như Trương Dương không phải thiên tài đó chính là cuồng đồ.

Thế nhưng tính khả năng thiên tài nếu so với cuồng đồ thì cao hơn.

“Cái này... Cái này... Xin lỗi...” Tên khổng chế máy bắn sờ sờ cái đầu trụi lủi ấp úng.

“Gi?” Trương Dương nhướn mày.

“Không thể không thể... Tiên sinh tôn kính, máy bắn chỉ có tối đa mười lăm cái, ba cái làm một tổ, trên thực tế, cũng chỉ có năm tổ, bởi vì nghĩ đến tình huống ngoài ý muốn, nên có thêm hai máy dự bị nữa, cho nên bảy tổ đã là tối đa rồi, căn bản không có mười bốn tổ...” Người da đen hói đầu bị Trương Dương nhìn, sợ đến nỗi liên tục lùi về phía sau mấy bước, đôi mắt sợ hãi nhìn súng trường trong tay Trương Dương, rất sợ lại bị hắn bắn nữa.

“Ài... Thật đáng tiếc!” Trương Dương nhún vai, vẻ mặt tiếc nuối nhìn lão John .

Mọi người không khỏi đưa ánh mắt hướng đến lão John, lộ ra biểu tình thất vọng, bao gồm cả Kara và Caesar đều hy vọng có thể thấy Trương Dương làm sao xạ kích mười bốn tổ năm mươi hai đĩa bay.

“Có biện pháp nào không?” Lão John có chút buồn bực nhìn tên da đen kia, vốn đang hưng phấn lại bị tạt tạt một chậu nước lạnh.

“Có...” Người da đen chần chờ một chút, nói.

“Nói nhanh!” Đôi mắt lão John sáng lên.

“Kỳ thực có thể cho một máy liên tục phóng ra đĩa bay, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Bởi vì không phải đồng thời phóng ra mà là theo sát phía sau mà ra, tuy rằng thời gian chênh lệch rất nhỏ, nhưng trên thực tế vẫn không thể cùng nhau phóng ra, hơn nữa bởi vì không đồng thời bắn ra nên đĩa bay trên không trung rất dễ tạo thành hỗn loạn...”

“Bắt đầu đi!” Trương Dương cắt đứt lời nói của người da đen. Hắn không muốn lãng phí thời gian .

“Vâng vâng...” Người da đen liên tục gật đầu, hắn sớm đã bị loạt đạn sượt đầu của Trương Dương dọa cho khiếp vía rồi.

Sân bắn lại trở nên im ắng.

Mọi người muốn nhìn xem kỳ tích phát sinh, Trương Dương nói xong sau đó chuẩn bị ổn thỏa, nhắm hai mắt lại, súng trường đặt trên vai.

Thần thức Trương Dương hình thành một chiếc vòng thật lớn, giống như vòng trời vậy, bao phủ tại mỗi một thốn không gian trên bãi bắn bia bao gồm tất cả mọi người nữa.

Trương Dương cảm nhận được người da đen kia đang run rẩy.

Trương Dương cảm nhận được Caesar đang nắm chặt hai tay mà vẻ mặt lão John lại đang hưng phấn nhìn hân.

Trong đó duy nhất chỉ có Kara và Tô Đại Phong cúi đầu dường như cũng đang lo lắng vấn đề gì đó.

Cường nhiệt nhất chính là Muhammad Ridwan, đôi mắt mở to. Trương Dương cảm giác được tim hân đang mạnh mẽ đập, máu huyết cũng lưu chuyển nhanh hơn...

Mọi người đều chờ mong, chờ mong...

Thành linh!

Trương Dương đã cử động, máy bắn do tên da đen khổng lồ còn chưa có phát ra âm thanh, hai tay Trương Dương đã động, súng trường nhẹ nhàng tựa như một luồng khói nhẹ...

Nâng súng, nhắm chuẩn... Động tác dường như mây bay nước chảy, không có ngắt quãng chút nào.

“!”

Khiến người ta cảm thấy quỷ dị chính là, Trương Dương lại đã nổ súng rồi. Mà khi hân nổ súng cơ hồ là lẫn áp tiếng la của tên da đen kia, hình như hân biết trước, tên kia đã khởi động chốt mở của máy bắn.

“!”

“!”

“!”

Đạn liên tục được bắn ra, một màn thần kỳ xuất hiện trước mắt mọi người, rất nhiều đĩa bay mới thoát ra khỏi họng máy bắn đã bị bắn nát bấy.

Một cái tiếp một cái liên tục lao ra khỏi họng máy bắn chưa được năm thước liền nổ tung, phẳng phất giống như bị sự khổng lồ của ma thuật vậy, mà căn bản không phải là bị bắn trúng.

Đôi mắt màu lam của Caesar lần đầu tiên lộ ra vẻ hồi hộp.

Điều này đã vượt khỏi phạm trù của loại hình bắn súng, hầu như không ai có thể trong nháy mắt bắn trúng đĩa bay ở ngay họng máy bắn, bởi vì suy nghĩ của người ta không theo kịp tốc độ của máy bắn, dù sao khi vòng mạc con người đem tin tức mục tiêu truyền đến đại não, mục tiêu đã xuất hiện khoảng cách mười thước đến mười lăm thước rồi...

Cuối cùng đĩa bay bay đến phạm vi càng lúc càng lớn, đến phạm vi năm mươi thước trên không trung mới bị bắn trúng.

“!”

“!”

“Răng rắc!” Một tiếng đổ hộp đạn vang lên đánh thức mọi người tỉnh lại, lúc này bọn họ mới nhớ tới, mỗi hộp đạn chỉ có ba mươi viên căn bản là thiếu.

Nhìn Trương Dương tiêu sái trôi chảy thay hộp đạn. Mọi người ngoại trừ vẻ khiếp sợ lại có một cảm giác thưởng thức, không thể không nói. Thanh niên này trong lúc đĩa bay dày đặc như vậy thủy chung vẫn duy trì một loại biểu tình thong dong tự tại, không chút nào luống cuống tay chân.

Thanh niên này tư duy lãnh tĩnh đến mức đáng sợ!

Mỗi người đều tin tưởng, nếu ở trong cảnh mặc giáp rơi xuống nước lũ, trong thiên quân vạn mã, thanh niên này vẫn như cũ đều có thể giết người, trình độ xạ kích của hắn đã đạt đến một cảnh giới mới, phần lớn thời gian, mọi người căn bản không thấy Trương Dương nhắm chuẩn, hắn chỉ tùy ý giơ súng, động tác lưu loát giống như súng và người đã hóa làm một vậy...

Có thể khi đĩa còn đang bay mà đổi hộp đạn, thật đúng là xưa nay chưa từng có ai.

Thuật bắn súng thần kỳ như Caesar ở trước mặt Trương Dương cũng có vẻ như ngọn đèn lờ mờ không ánh sáng...

“!”

“!”

“!”

Ba phát súng cuối cùng, ba âm thanh nổi lên, rất quả đoán bắn trúng ba mục tiêu cuối cùng, ba đĩa bay cuối cùng phương hướng không đồng nhất, hơn nữa đều chuẩn bị rơi vào bụi cỏ, chỉ có điều, đây chẳng qua là hầu như thôi, trên thực tế ánh mắt mọi người có thể rõ ràng thấy ba mục tiêu đều nổ tung trên không trung.

Một trận trầm mặc dài đằng đẳng.

Bụi bay tán loạn...

Bốn mươi hai phát, không có viên nào trượt, đây có thể được xem là một câu chuyện thần thoại.

Caesar không cầm súng lên nữa, bởi vì có cầm lên cũng đã không có ý nghĩa gì nữa, tuy rằng Trương Dương xạ kích lần này quán tính không đồng nhất, thế nhưng hắn lại có thể trong lúc đó đổi hộp đạn, nói cách khác cho dù là bốn mươi hai mục tiêu đồng thời phóng ra, Trương Dương cũng có đủ thời gian để bắn trúng mục tiêu...

Lúc này mọi người đều nhìn Trương Dương với ánh mắt tràn ngập vẻ kính nể, ngay cả ánh mắt Kara nhìn về phía Trương Dương cũng tràn ngập vẻ ngưỡng mộ.

Đây là một thanh niên thần kỳ, nếu như ở trên chiến trường, thanh niên này có thể địch hơn mười người, thậm chí mấy trăm người, có thể khẳng định, chỉ cần cung cấp cho hắn một khẩu súng, một vị trí tốt, hắn có thể giết chết một một chi đội...

“Xin lỗi” Về mặt Caesar dờ dẫm đến bên người Kara.

“Người đã tận lực rồi, người sẽ có cơ hội khác mà!” Ánh mắt Kara an ủi, vỗ vỗ vai thanh niên tóc vàng này, không thể không nói thanh niên ưu tú này vận khí thật không tốt, gặp một người Trung Quốc tràn ngập vẻ thần kỳ.

Caesar gật đầu im lặng đứng phía sau Kara.

Vừa lúc đó Tô Đại Phong nhìn về phía Caesar con mắt sáng lên...

Trương Dương thắng lợi không có tiếng vỗ tay, không có tiếng hoan hô, chỉ có kinh ngạc và chấn động.

464. Chương 464: Mười Ngày Trăm Vạn Phú Hào

Lần thắng lợi này khiến John nở mặt nở mày.

Đương nhiên, Trương Dương thắng khiến càng khiến Tô Đại Phong mừng rỡ hơn kĩ thật bắn súng của Trương Dương khiến hắn tâm phục khẩu phục, không riêng hắn, mà mỗi người ở đây cũng bị chinh phục.

Đêm đó, lão John và Kara tiến hành hội nghị, tham gia hội nghị còn có thêm Tô Đại Phong, Trương Dương từ chối lời mời, bởi vì hắn để Tô Đại Phong đại diện toàn quyền cho mình.

Đối với Trương Dương mà nói hắn chỉ cần Tô Đại Phong làm việc là đủ, không cần lão John và Kara hai tên người Mỹ cáo già này nhúng tay vào.

Tô Đại Phong đối với Trương Dương cảm ơn không lời nào có thể diễn tả được, có Trương Dương, địa vị của Tô Đại Phong trước mặt John và Kara được đề cao rất nhiều, đương nhiên, chân chính để bọn họ thừa nhận, con đường của Tô Đại Phong còn rất dài rất dài...

Dường như, kiếp sống giang hồ của Tô Đại Phong bởi vì gặp được Trương Dương sau này đều thuận buồm xuôi gió, Muhammad Ridwan đem một đám phụ nữ đến mạng lưới tình dục của lão Kara, đương nhiên những phụ nữ này đều được chiều cố thật tốt, đó đều là mỏ vàng của Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan.

Mấy ngày nay, Trương Dương đều từ chối lời mời của John và Kara, cả ngày đều ở trong phòng, trên internet tra xét một ít tư liệu về “Cơ sở nghiên cứu Sinh mệnh mật mã”, chỉ khi tìm được cơ sở nghiên cứu này, Trương Dương mới có thể tìm được Na Na.

Trong khoảng thời gian này Trương Dương cũng nỗ lực liên hệ với tiểu hòa thượng có số điện thoại của Na Na, thế nhưng tiểu hòa thượng cũng giống như biến mất, mà điện thoại di động của Na Na vẫn tắt máy.

Na Na và tiểu hòa thượng mất tích khiến Trương Dương có cảm giác sốt ruột, không có hệ thống tình báo của tiểu hòa thượng và Na Na giúp đỡ, hẳn căn bản không có biện pháp tìm được đại hán hoàng kim giáp và cơ sở nghiên cứu.

Để tìm được đầu mối của cơ sở nghiên cứu, buổi tối Trương Dương thậm chí còn lên vào cơ quan của chính phủ tìm kiếm một ít chuyện tuyệt mật, thế nhưng việc này vẫn như cũ không có tin tức gì về cơ sở nghiên cứu, phẳng phai trên thế giới này căn bản không có cái cơ sở nghiên cứu này vậy, toàn bộ thông tin có quan hệ đến cơ sở nghiên cứu trên công cụ network cơ hồ là trống rỗng...

Điều duy nhất khiến hắn vui mừng chính là trong khoảng thời gian này. Tô Đại Phong mỗi ngày đều thu được một số tiền lớn, một đám phụ nữ mỗi ngày kiếm được hơn mười vạn đô la, chỉ ngần ngại hơn mười ngày, Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan đã tiến nhập vào hàng ngũ những kẻ triệu phú.

Chỉ là điều tốt đẹp không tồn tại mãi.

Sự phát triển này chỉ là tạm thời. Cũng chính là cách mười ngày kể từ khi trận đấu xạ kích tiến hành. Tô Đại Phong là người thứ nhất gặp nguy hiểm.

Đám phụ nữ do Tô Đại Phong khống chế bị điên cuồng trả thù. Hơn mười người người Indonesia toàn bộ đều gặp nạn. Thủ hạ của Kara mấy người cũng bị trọng thương. Người Indo điên cuồng truy đuổi. Không tiếc mọi giá cùng gia tộc Kara đối địch cũng muốn thanh lý tên phản đồ Muhammad Ridwan...

Toàn bộ San Francisco lập tức náo loạn, bị vây trong hoàn cảnh giương cung bạt kiếm.

Vào thời điểm nhạy cảm này. Gia tộc Kara vẫn trầm mặc. Giống như những sự kiện xảy ra trong mấy ngày này đều không có liên quan đến gia tộc bọn họ vậy.

Ngày đầu tiên!

Ngày thứ hai!

Ngày thứ ba!

Ngày thứ ba liền xảy ra chuyện, Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan bị đẩy đến đường cùng, bọn họ đã đánh giá thấp quyết tâm của người Indo. Hiện tại đám phụ nữ kia không thể kiếm được lợi nữa, trái lại lại trở thành gánh nặng, bởi vì một đám phụ nữ đã bị thương tổn, hơn nữa Tô Đại Phong cũng không dám để đám phụ nữ này đi làm nữa.

Hiện tại Muhammad Ridwan đã thành kẻ phản bội của người Indo, bởi vì hắn đem phụ nữ người Indo đến cho Kara để hàng nghề mại dâm, hiển nhiên đã đụng đến lợi ích của bang phái, bọn họ muốn phụ nữ Indo phải đến chỗ ăn chơi của người Indonesia mà làm, đương nhiên những chỗ ăn chơi này so với chỗ của Kara vô luận là quy mô hay đẳng cấp đều kém hơn nhiều, đó cũng là lí do vì sao Tô Đại Phong có thể trong thời gian mười ngày đã trở thành triệu phú.

Sự tình dường như đã không thể khống chế được nữa. Con đường nhập cư trái phép tại Indonesia của Muhammad Ridwan cũng bị lão đại của người Indo phá hủy, hắn muốn triệt để chặt đứt đường sinh lộ của Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan.

“Vì sao Kara không có phản ứng gì?” Muhammad Ridwan nôn ruột đi lại trong phòng, vài lần muốn đi ám sát lão đại của người Indo đều bị Tô Đại Phong kéo lại, điều này khiến một kẻ nóng tính như hắn lại càng phát điên.

“Chúng ta không liên lạc được với Kara tiên sinh” Tô Đại Phong nói.

“Vì sao” Ta nghĩ bọn họ hẳn là đang cân nhắc” Muhammad Ridwan nói.

“Cân nhắc cái gì?”

“Cân nhắc xem chọn người Indo hay là chọn chúng ta” Con mắt Tô Đại Phong liếc Trương Dương, hắn thủy chung vẫn ngồi ở trên ghế sa *** nhắm mắt dưỡng thần.

“Chúng ta mới là đối tác của bọn họ, hơn nữa John tiên sinh và chúng ta đã đạt thành hiệp nghị rồi, tại sao phải cân nhắc?”

“Trương Dương, người nghĩ như thế nào?” Tô Đại Phong không trả lời vấn đề của Muhammad Ridwan. Trái lại quay ra hỏi Trương Dương.

“Đúng vậy. Bọn họ đang chờ đợi, bọn họ chờ hành động tiếp theo của các người. Xem Gặp các người rốt cuộc có đủ thế lực để cùng bọn họ hợp tác hay không, về phần hiệp nghị của các người, chỉ là nói trên miệng, hơn nữa chuyện trong giới hắc đạo, dù cho có trên giấy trắng mực đen cũng có thể phá bỏ, trên giang hồ đều dựa vào là thực lực mà không phải là hiệp nghị” Trương Dương mở mắt thản nhiên nói.

“Mặt khác ta dám khẳng định, người Indo hiện tại khẳng định đã cùng Kara có ước định gì đó, ví dụ như, bọn họ có thể cùng Kara hợp tác giống như chúng ta vậy, hơn nữa có thể làm tốt hơn so với các người”.

“Vậy chúng ta đây làm sao bây giờ?” Tô Đại Phong suy nghĩ một chút lại hỏi.

“Người nên tự nghĩ lại xem, ta nói rồi, ta chỉ giúp người mười lăm ngày thôi, mà hôm nay đã là ngày thứ mười ba rồi”.

Trương Dương vừa nói xong liền chậm rãi đứng lên đi vào phòng mình, hắn không muốn can thiệp nhiều vào sự tình của Tô Đại Phong, tuy rằng hắn cũng muốn đem Tô Đại Phong nhập vào thế lực của mình, thế nhưng quá trình này hắn cũng không muốn nhúng tay vào, bởi vì hắn chính là cường giả!

Đối với Trương Dương mà nói, mặc dù không có đem hiệp nghị để vào mắt, thế nhưng hắn lúc nào cũng có thể can thiệp vào hiệp nghị đó.

Hắn có thể giúp đỡ Tô Đại Phong giết người, thế nhưng cũng không can thiệp vào quyết sách của hắn, trên thực tế đại bộ phận cường giả đều áp dụng phương thức này, tuy rằng rất mâu thuẫn, thế nhưng lại có công hiệu để khống chế cường giả, dù sao một bang hội cường đại chủ yếu dựa vào quyết sách, mà không phải là vũ lực, vũ lực chỉ hậu thuẫn cuối cùng mà thôi.

Vô luận là làm ăn chân chính hay hắc đạo, đều đối với vũ lực làm lựa chọn cuối cùng, tng Ka như nước Mỹ và Triều Tiên, hai quốc gia căn bản không phải cùng cấp bậc, thế nhưng nước Mỹ chỉ chọn phương thức đàm phán, mà không phải áp dụng vũ lực, dù sao động võ nhất định sẽ liên lụy tới lợi ích của rất nhiều quốc gia khác.

“Làm sao bây giờ? Nếu không chúng ta đem mấy tên đầu sỏ giết chết?” Muhammad Ridwan so với Tô Đại Phong càng lo lắng hơn, bởi vì hắn một mực muốn đem theo đám phụ nữ kia, mà bây giờ muốn trở lại người Indo cũng không thể được.

Từ khi bắt đầu, Muhammad Ridwan đơn giản đã bị Tô Đại Phong lừa, đợi đến khi hắn hiểu ra, đành phải đâm lao phải theo lao thôi.

Lựa chọn, Muhammad Ridwan đã ngồi cùng một thuyền với Tô Đại Phong rồi.

“Khuya hôm nay bắt đầu hành động, chỉ có điều chúng ta không phải đi giết tên lão đại, mà là đi phá hoại, giết một hai tên lão đại căn bản không có tác dụng, nếu như muốn từ giờ về sau không phải lo lắng nữa, tốt nhất là bức bọn họ đến bàn đàm phán!” Tô Đại Phong cắn răng, hiện tại đây là biện pháp duy nhất, tập trung toàn bộ lão đại lại để đàm phán về sau mới có thể nhân nhả được.

“Hành động sao?”

“Đúng, hành động!” Tô Đại Phong cười gằn, từ dưới sô pha xuất ra một thanh đao được gói trong lớp giấy báo, mở lớp báo ra đao phong lóe ra làm cho lòng người khiếp sợ.

“Hai người chúng ta thôi sao?” Con mắt Muhammad Ridwan sáng lên.

“Đúng, chỉ hai người chúng ta thôi, Trương Dương chỉ dùng súng lợi hại thôi, chúng ta hiện tại còn chưa tới lúc dùng súng, nếu như dùng vũ khí nóng lại khiến chính phủ Mỹ hỗn loạn, đến lúc đó ai cũng đừng nghĩ đến tranh đoạt nữa”.

Tô Đại Phong mặc dù là người Trung Quốc, thế nhưng lại lớn lên ở Mỹ, hẳn đối với việc quản lý súng ống ở Mỹ rất rõ ràng, rất nhiều người Trung Quốc lầm cho rằng tất cả người Mỹ đều có súng, cho nên mới hỗn loạn, hơn nữa nhắc tới nước Mỹ người ta lại nói tới việc bắn nhau, trên thực tế việc quản lý súng ống ở đây rất nghiêm ngặt, để có chứng chỉ dùng súng cũng không phải là chuyện dễ dàng .

Tối trọng yếu chính là, chính phủ đối với chuyện dùng súng gây hỗn loạn xử lý tương đối nghiêm ngặt, vì vậy mà hắc bang chưa đến mức sinh tử tồn vong cũng sẽ không dùng đến súng ống để giải quyết, ngay cả Mafia trong lúc chiến đấu hỗn loạn nhất, cũng không hay sử dụng súng như vậy, những cảnh tượng đấu súng trên TV cũng hiếm khi xuất hiện một lần.

“Tốt! Vậy buổi tối nay sẽ hành động!” Bên trong đôi mắt Muhammad Ridwan toát ra một ngọn lửa cuồng nhiệt.

Màn đêm buông xuống tại thành thị San Francisco.

Thần thức Trương Dương cảm nhận được Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan cười một chiếc mô tô phân khối lớn biến mất trong bóng đêm, Trương Dương đứng trên mái nhà thành linh vọt lên, đột nhiên biến mất trên hư không.

Lúc này không ai chú ý lên bầu trời đêm xuất hiện một hư nhân nhạt xẹt qua, đang đuổi theo một chiếc xe máy...

465. Chương 465: Giết Chóc Chỉ Mới Bắt Đầu

“Két!” Một tiếng, bởi vì lốp xe ma sát kịch liệt với mặt đường mà tạo ra, không khí tràn ngập mùi cao su khét.

Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan chậm rãi từ trên xe bước xuống.

Xe máy dừng lại bên cạnh lề đường, nơi này có vẻ tối tăm bởi vì có một cây cổ thụ lớn chắn mất ánh đèn.

Hơn ba mươi thước phía xa là một khu giải trí có tên là “Á Châu Mộng Huyền Thành” Nơi thuộc về phạm vi thể lực của người Indo, hơn nữa nơi này còn là căn cứ huấn luyện của người Indo, hầu như toàn bộ phụ nữ người Indo nhập cư trái phép đều lưu chỗ này một thời gian ngắn, khoảng một tuần lâu thì vài tháng.

“Xoẹt!”

“Xoẹt!”

Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan đem hai thanh đao nhẹ nhàng rút từ chỗ bình xăng ra, thanh âm kim loại ma sát phát ra thật ghê người.

“Chỗ này người khá quen thuộc, nói xem chúng ta bây giờ làm gì?” Tô Đại Phong nhẹ nhàng dùng vải cuốn chặt bàn tay mình với chuôi đao chỉ có như vậy khi trong hỗn loạn đao mới không tuột khỏi tay, phải biết rằng người thường thể lực có hạn, khi liên tục vung lên chém ra hơn mười đao, sau đó đại bộ phận mọi người đều có cảm giác mệt nhọc. Mà nếu buộc chặt vào tay, như vậy có thể bảo đảm dù thể lực tiêu hao nghiêm trọng nhưng trong tay vẫn nắm vũ khí, sẽ không gặp phải đối kháng cường liệt mà bị rơi.

“Ở đây phòng bị rất nghiêm ngặt, hơn nữa phòng ở có kết cấu rất phức tạp, trước đây khi cảnh sát càn quét qua cũng rất khó bắt được người, biện pháp duy nhất của chúng ta là đột nhập vào, tốc độ phải nhanh, nhớ kỹ chúng ta nhất định sẽ gặp phải phản kháng kịch liệt, chỉ cần là người nào phản kháng sẽ là kẻ địch của

chúng ta!” Khóe miệng Muhammad Ridwan nổi lên một tia ác độc, phảng phất như người hấn sắp sửa giết cần bản không phải là đồng bào của hấn .

“Người định làm thế nào?” Tô Đại Phong cảm giác được luồng oán độc phát ra từ khuôn mặt Muhammad Ridwan, không khỏi tò mò hỏi .

“Thực ra, lần này chúng ta đem đám phụ nữ đến chính là chuẩn bị đơn độc ra làm riêng, lão đại của nơi này là huynh đệ sinh tử cùng chú của ta, bọn họ cùng nhau tại Mỹ gây dựng sự nghiệp. Thế nhưng người nọ lại thành lão đại, mà chú của ta chỉ trở thành tay chân mang danh kim bài, mặc dù là kim bài nhưng không có bất luận quyền lợi gì, thậm chí chú của ta khi gặp khó khăn, cần mười vạn USD, thế nhưng vị kia cũng không chịu giúp đỡ...”

Chỉ ngắn gọn nói mấy câu. Tô Đại Phong rốt cuộc hiểu rõ tại sao mình dễ dàng lừa tên thanh niên lãnh khốc này như vậy, hấn lại dễ dàng đầu nhập làm thủ hạ của người Trung Quốc như thế. Tất cả đều bởi vì nội bộ bọn họ sớm đã xảy ra mâu thuẫn. Cái chết của Frenky Ridwan cũng chỉ là một mồi lửa mà thôi.

Hai người không nói gì thêm nữa. Cầm một cái áo khoác che thanh đao trên tay chậm rãi đi tới khu giải trí. Lúc này còn rất sớm. Khu giải trí vừa mới bắt đầu mở cửa. Vẫn chưa có khách tới.

Phần lớn người tới nơi này tiêu tiền đều là một ít kẻ hạ tầng xã hội Mĩ Quốc. Bởi vì ở chỗ này tiêu phí tương đối rẻ. Năm mươi USD, thậm chí ba mươi USD là có thể kiếm một cô gái Indo xinh xắn. Đường nhiên thời gian bị hạn chế. Chỉ từ mười năm phút đến bốn mươi lăm phút. Căn cứ theo quy định đã đặt sẵn.

Thời gian càng lâu tiêu phí càng cao, gia tăng thêm giờ cũng có thể. Mỗi nửa giờ năm mươi USD. Cho nên phần lớn người tới nơi này tiêu phí đều không chế thời gian ở khoảng mười năm phút đồng hồ.

Nhưng dù sao cũng chớ xem thường việc buôn bán này. Một cô gái hơi có chút nhan sắc ở đây một ngày đêm chỉ ít có thể kiếm được hơn một nghìn USD. Cho dù bị Xà Đầu khấu trừ hai phần ba. Thu nhập của mấy cô gái này cũng tương đối cao. Có thể kiếm được hơn ba trăm USD một ngày . Gặp phải khách hào phóng lại được nhiều hơn thế. Cái này đối với mấy cô gái nghèo từ Indonesia tới tuyệt đối là một thu nhập rất lớn. Cho nên một hắc bang nếu như có thể tại Mỹ khống chế một khu giải trí. Vĩnh viễn không cần lo lắng không có phụ nữ...

“Tiên sinh... Ngài là?”

Khi hai người vừa đi qua chiếc cửa tròn. Một đứa bé giữ cửa cúi đầu khom lưng nghênh tiếp. Chỉ có điều Khi hấn ngẩng đầu nhìn Muhammad Ridwan khuôn mặt lập tức sững sốt. Cảm giác khuôn mặt này có điểm quen thuộc. Nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

“Xin lỗi!”

“Muhammad... A...!”

Muhammad Ridwan nhảy lên, thành linh Giơ tay cái áo khoác bay lên, đứa bé giữ cửa vừa mới nhớ ra liền phát ra tiếng kêu kinh ngạc, ánh đao giống như sao băng xẹt qua cổ họng hấn, chặt đứt thanh âm của hấn, một đạo máu tươi rục rở dưới ánh đèn vọt lên...

Nhìn Muhammad Ridwan bước đi tới đại sảnh, thanh đao rê xuống, máu tươi trên ngọn đao còn tí tách rơi, trái tim Tô Đại Phong một hồi sợ hãi, giống như có một bàn tay gắt gao xiết chặt vậy.

Thực ra Tô Đại Phong chỉ chuẩn bị đến để phá hoại thôi mà không nghĩ đến giết người.

Rất rõ ràng đứa bé giữ cửa này hấn có biết, thế nhưng thanh đao sắc bén không chút do dự, sạch sẽ lưu loát, một đao trí mạng bổ tới.

Muhammad Ridwan tựa như con sói ở bên trong đại sảnh nuốt chửng sinh mệnh đồng bào của hấn, tay hấn tựa như một cỗ máy chẳng biết mệt mỏi liên tục vung đao, tốc độ quá nhanh, nhanh đến nỗi rất nhiều tên phục vụ còn không kịp phản ứng mạng đã xuống Hoàng Tuyền, một bãi máu tươi chảy lênh láng bên trong đại sảnh, hai lão già da đen vừa mới bước xuống lầu thấy không trung tràn ngập máu tươi, sợ đến nỗi lập tức ngã xuống đất ngất đi.

Tô Đại Phong căn bản không có cơ hội rút đao.

Muhammad Ridwan dường như đem cái chết của Frenky Ridwan và oán hận của bản thân phát tiết trên đám người này...

Hai người không đi thang máy, mà trực tiếp đi cầu thang bộ.

“Người như thế nào rồi?” Muhammad Ridwan cảm giác phía sau không có tiếng động, nhìn lại thấy vẻ mặt Tô Đại Phong tái nhợt, không khỏi hỏi một câu.

“Không có gì”.

“Đi, cho tới bây giờ ta cũng chưa bỏ qua bất luận một tên cừu nhân nào” Muhammad Ridwan nghiêng răng oán hận nói.

“Đi!” Nhìn bóng lưng mạnh mẽ của Muhammad Ridwan, khuôn mặt vốn tái nhợt của Tô Đại Phong biến thành trắng bệch, không thể nghi ngờ hẳn chính là cừu nhân lớn nhất của Muhammad Ridwan.

“Các người làm gì? A...”

Hai người từ đại sảnh đi lên lầu hai, mà lúc này bắt đầu có sự phản kháng rồi, ra khỏi cửa cầu thang đã bị một nhân viên phục vụ tay cầm khay thấy Muhammad Ridwan cầm thanh đao đầy máu trong tay, không suy nghĩ trực tiếp đem khay đập lên trên người Muhammad Ridwan...

Bởi vì diện tích chật hẹp tuy rằng Muhammad Ridwan tránh được cú đập, thế nhưng nước nóng trên khay đã rơi trên cánh tay hắn, may là Tô Đại Phong đã chém lên cổ người nọ một đao, nếu không người này sẽ chạy mất.

Bọn họ phải tốc chiến tốc thắng, nếu không nhất định sẽ bị vây tại đây.

Phản kháng càng ngày càng kịch liệt, hơn nữa dường như các chỗ lầu khác đều nhận được tin tức, bắt đầu tổ chức chống cự, liên tục có người cầm đủ loại vũ khí xuất hiện trước mặt hai người. Có mộc côn, gậy, chén, khay...

Lầu ba!

Lầu bốn!

Tới lầu bốn, người đã trong tình trạng kiệt sức, miếng vải bó tay đã biến thành màu đỏ, máu chót nhất chính là bây giờ trong tay đám người kia đã xuất hiện một ít đao bào, đao trong tay hai người đã không còn ưu thế nữa.

“Đi!” Muhammad Ridwan điên cuồng quát lên một tiếng, chém cụt tay một tên đứng trước mặt, rồi quay người chạy, mà lúc này Tô Đại Phong ở phía sau, toàn thân đầm máu đương nhiên hẳn cũng không bị thụ thương, trên thực tế phần lớn máu đều là do Muhammad Ridwan chém kẻ khác rồi vẩy lên người hắn.

Hai người quát lên một tiếng bỗng nhiên quay người nhảy xuống phía dưới, vốn là toàn lực chống lại hai người, sáu người Indonesia vây cùng một chỗ đều sửng sốt ngẩn người, trong tích tắc hai người đã biến mất sau cửa cầu thang.

“Loảng xoảng” Một tiếng, Tô Đại Phong vừa chạy vừa tháo dây vải buộc, thanh đao rơi trên mặt đất.

“Brum...”

Tiếng bô xe máy gầm lên giận dữ, tựa như một mũi tên rời cung biến mất dưới ánh đèn hôn ám, phía sau xe vẫn còn truyền đến một trận âm thanh do thanh đao vừa rơi vang lên một loạt tiếng “Loảng xoảng loãng xoảng...”

“Thế nào rồi?” Tô Đại Phong dùng cùn tiêu độc giúp Muhammad Ridwan, băng bó vết đao trên người hắn. Tô Đại Phong không thụ thương là bởi vì hắn vẫn trốn phía sau Muhammad Ridwan, mà Muhammad Ridwan lại không có vận khí tốt như vậy, không chỉ lưng lúc chạy trốn bị chém hai đao, trên mặt cũng bị chém một đao, vết thương nhọt nhọt tuy rằng không sâu, nhưng lại rất dài, từ trán kéo đến khóe miệng, nếu lệch một chút là chém tới con mắt rồi.

“Không có việc gì, hiện tại chúng ta nên làm gì?” Muhammad Ridwan chịu đau hỏi.

“Ta vốn đang có một kế hoạch, chỉ có điều hiện tại người đang bị thương...” Tô Đại Phong chần chờ một chút, hiển nhiên vì Muhammad Ridwan thụ thương đã ảnh hưởng tới kế hoạch.

“Ta nghĩ khuya hôm nay đã không làm thì thôi, nếu là làm phải bức bách bọn họ cùng chúng ta đàm phán mới thôi” Tô Đại Phong nói.

“Không có việc gì, ta chịu được, lần này, phá ở chỗ nào...”

Muhammad Ridwan thành linh đứng lên, đôi mắt mất lộ ra hung quang, nghiêng rằng dùng băng gạc quấn quanh trán như là người đang để tang vậy.

Thấy khuôn mặt Muhammad Ridwan kiên nghị như vậy, Trương Dương âm thầm quan sát cũng không khỏi nhìn người Indonesia này với cặp mắt khác xưa, người này nếu như đi theo Tô Đại Phong mà không chết, ngày khác nhất định thành công vang dội.

Bất luận cái gì hấn theo Tô Đại Phong, một kẻ người Trung Quốc đối với việc giết chết người Indonesia không có bất luận cảm giác tội lỗi gì.

Đi đâu phá tiếp đây?

“Quay về Á Châu Mộng Huyền Thành, chúng ta vừa đốt p nơi đó, vậy vị huynh đệ của chú ta nhất định sẽ đến đó!” Trên mặt Muhammad Ridwan lộ ra một nụ cười gằn.

466. Chương 466: Người Indo Đàm Phán

“Trở lại?” Thân thể Tô Đại Phong chấn động, không thể nghi ngờ đây là một kế hoạch điên cuồng, lúc này trở lại khu giải trí có thể xảy ra hai loại khả năng, một là đụng với cảnh sát đã bao vây toàn bộ khu giải trí, hai là gặp đám cao thủ người Indo nhiều như mây.

“Người sợ sao?” Con mắt ti hí của Muhammad Ridwan lạnh lùng nhìn Tô Đại Phong.

Trong nháy mắt trong đầu Tô Đại Phong điên cuồng tính toán đủ loại khả năng có thể xảy ra, hiển nhiên đây giống như là đồ xúc xắc vậy, hơn nữa vô luận là thắng thua, đều có quan hệ trực tiếp tới bao nỗ lực và gạt hái trước đây.

“Đi!”

Tô Đại Phong cũng chỉ suy nghĩ trong chớp mắt, sau đó đưa ra quyết định.

Đời người không phải là một canh bạc sao?

Đương nhiên mấu chốt nhất chính là, nếu như hấn buông tha canh bạc này tuyệt đối sẽ bị Muhammad Ridwan coi thường, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch phát triển của hấn, hiện tại Muhammad Ridwan chính là thủ hạ duy nhất của Tô Đại Phong. Tô Đại Phong rất rõ ràng Trương Dương đã không phải là người hấn có thể nắm trong tay, nên Muhammad Ridwan trở thành hy vọng duy nhất của hấn.

Hai người lại lần nữa chuẩn bị một chút, sau đó hung hăng uống mấy bình sữa để bổ sung thể lực.

Lúc này vũ khí của hai người không phải là đao nữa, mà là hai thanh dao găm sắc bén 56 thức, đây là một loại vũ khí trí mạng, chỉ có điều cùng tay qua đao khi xuất ra không thích hợp với quần áo.

Khi thấy Muhammad Ridwan xuất ra hai thanh dao găm, trong lòng Tô Đại Phong có một loại cảm giác run sợ, khi đã dùng đến dao găm này, có thể nói hấn đã quyết tâm không thành công không quay về rồi.

Rất nhiều người không biết lợi hại của dao găm, chỉ có quân nhân chân chính ăn nằm với chiến trường mới biết được lực sát thương của dao găm.

Biệt hiệu 56 thức tam lăng dao găm địch nhân nghe tin đã sợ mất mật, nó còn được gọi là “Phóng Huyết Vương” Theo lời một vị bác sĩ chuyên nghiệp bình phán, bất luận loại lưỡi lê quân dụng nào uy lực đều kém xa so với 56 thức dao găm. Đương nhiên là có lợi cũng có mặt hạn chế: tam lăng dao găm ngoại trừ dễ đâm, ngoài ra hầu như không có tác dụng gì khác nữa.

Dao găm này còn có một đại danh khiến người ta sợ hãi nữa - Chiến Phu Dao, dùng để dọn dẹp sau khi kết thúc trận đánh, dùng để xử tử nhưng địch nhân nào chưa chết, dùng loại vũ khí này sẽ không gây ra tiếng động. Nó làm cho người ta trong thời gian ngắn ngủi xuất hết huyết mà chết. Sau lại có công ước cấm tàn sát tù binh, cho nên “Chiến Phu Dao” cũng không cần dùng để dọn dẹp tù binh nữa.

Đã hơn mười một giờ khuya, màn đêm như dòng nước đen kịt.

Khu giải trí đã tắt đèn, tựa như bị bao phủ bởi một tấm màn đen, khi hai người chạy tới đây, vừa mới thấy xe cảnh sát rời đi.

“Bọn người người Indo thật lợi hại, nhiều người chết như vậy cư nhiên có thể mua chuộc được cảnh sát!” Tô Đại Phong nhìn một đám cảnh sát lên xe, nói.

“Bọn họ còn không đa đoan mức lợi hại như vậy” Muhammad Ridwan đem dao găm ngậm trên miệng xuống, lúc này bọn họ đang ẩn nấp tại bụi hoa ven đường. Xe máy để sau một cây đại thụ cánh đó hơn một dặm.

“Vậy sao có thể?” Tô Đại Phong nghi ngờ nói.

“Rất đơn giản, toàn bộ thi thể mang đi nơi khác. Sau đó quét tước khu giải trí. Tùy tùy tiện an bài mấy người tạo ra vài vết xước trên người rồi đem dao giao cho cảnh sát mang đi là ổn...”

“À!”

Tô Đại Phong bình tĩnh đại ngộ, biện pháp như thế mặc dù có điểm ngu xuẩn, thế nhưng rất hữu hiệu, cảnh sát tới đã không thấy thi thể. Chỉ thấy một đám người ẩu đả thụ thương cũng không có cách nào, duy nhất chỉ có thể mang một đám tang vật đi điều tra.

Trên thực tế. Cảnh sát cũng không hy vọng có người bị giết.

Đương nhiên, chuyện này thoát nhìn rất giản đơn, mà kỳ thực cũng rất phức tạp. Cảnh sát cũng đem một vài nhân chứng chứng kiến tạm thời khống chế, hơn nữa bọn họ cũng có cái để nói với người của cục cảnh sát.

Cuối cùng bên trong cũng khôi phục về yên lặng, một chiếc xe cảnh sát cuối cùng cũng rời đi.

“Đi, chúng ta xông lên giết, khiến bọn hắn trở tay không kịp!”

Muhammad Ridwan rất quen thuộc địa hình ở đây, hai người luôn qua mặt một cái hẻm chật hẹp. Sau đó nhảy qua bức tường vậy nhẹ nhàng đáp xuống một cái sân rộng.

Lúc này Toàn bộ khu giải trí im ắng như tờ, dường như đã không còn một người nào còn thức.

Tô Đại Phong căn bản không lên tiếng. Thân thể Muhammad Ridwan trong bóng tối tựa như u linh, Tô Đại Phong chỉ có thể tập trung tinh thần theo sát phía sau hắn.

Cuối cùng hai người leo lên một ống thoát nước tới cửa sổ, thế nhưng Tô Đại Phong mơ hồ thấy bên trong bắn ra tia sáng, hơn nữa cửa sổ dường như không đóng lại hoàn toàn, có thể nghe thấy được một thanh âm ho khan và mùi khói thuốc.

Trái tim Tô Đại Phong Thành linh đập mạnh, bởi vì hắn cảm giác được thân thể Muhammad Ridwan cứng đờ.

Muhammad Ridwan đem ba đầu ngón tay bám lên cánh cửa, cơ thể bỗng nhiên căng thẳng. Hai người cùng lúc nhảy lên đập cửa, rèm cửa sổ bởi vì bị đập tan mà lật phất bay lên mắc lên ngọn đèn ...

“A...!” Một tiếng kêu thảm thiết xé rách màn đêm, khi Tô Đại Phong đặt chân lên mặt đất, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt chính là dao găm sắc bén trên tay Muhammad Ridwan đã đâm xuyên qua ngực một người đàn ông cường tráng hơn bốn mươi tuổi, người này hai tay gắt gao ôm ngực, đôi mắt mở to, vẻ mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Trong phòng có sáu người đang ngồi, khi Muhammad Ridwan đâm lên ngực người đàn ông trung niên trong nháy mắt, không gian trong phòng phẳng phất như bị đông lại, mọi ánh mắt đều mở thật to nhìn chuỗi dao găm đâm lên ngực người kia...

Chỉ có điều không gian đông cứng này trong nháy mắt bị Tô Đại Phong phá vỡ.

Cơ hội ngàn năm một thuở như vậy sao có thể bỏ qua, Tô Đại Phong rút dao găm ra, sau đó trong phòng bắt đầu trở nên hỗn loạn, trong khoảng thời gian ngắn, gạt tàn, bàn trà, ghế đều bay loạn trên không trung, mọi người căn bản ném không có mục tiêu, hoàn toàn là một loại động tác vô ý thức...

Thế nhưng tất cả đều không thể xoay chuyển, hai thanh dao găm xuất hiện quá đột nhiên, hơn nữa mỗi một kích của Muhammad Ridwan đều là trí mạng, gian phòng này tựa hồ đối với hắn đặc biệt quen thuộc, thân thể giống như cá trong nước, liên tục trong hỗn loạn liệp sát mạng sống người khác.

Rất nhanh sáu người lúc trước còn sống đã biến thành thi thể, thậm chí có hai cổ thi thể trên tay cầm một khẩu súng lục, đáng tiếc bọn họ không có cơ hội lên đạn, dao găm quá bá đạo, chỉ trúng một nhát, thân thể bọn họ đã quy xuống tất thảy...

“Huynh đệ của chú người đã chết rồi sao?” Tô Đại Phong nhìn Muhammad Ridwan đến bên cửa sổ chuẩn bị đào tẩu, hắn vội hỏi.

“Chết rồi, chúng ta đi mau, người dưới lầu sẽ mau chóng giết lên đây!” Lúc này hai người đã nghe thấy bước chân “Bình bịch” ngoài hành lang.

“Chờ một chút.”

Tô Đại Phong nhặt lấy một chiếc khăn tay thấm lên vũng máu, sau đó nhanh chóng viết một dòng chữ trên bức tường trắng như tuyết: bọn họ không phải là kẻ cuối cùng, đàm phán!

“Thùng thùng...”

“!”

Tiếng đập cửa dồn dập vang lên. Ổ khóa bên trong lung lay như sắp bung, hiển nhiên người phía dưới đã bắt đầu đánh lên, hơn nữa. Trong tay bọn họ còn có súng, đúng là thanh âm báng súng đập lên cửa.

“Đi!”

“Đi!”

Cửa gỗ bị đá văng ra trong nháy mắt, Muhammad Ridwan đã nhảy xuống trước, Tô Đại Phong cũng theo sát phía sau.

“Bịch” “Bịch” Liên tục hai tiếng muộn hưởnɡ, hai người lăn trên mặt đất.

“!”

“!” Trên lầu lại truyền đến một loạt tiếng súng dày đặc. Tô Đại Phong cảm giác vai mình truyền đến một trận đau đớn, hắn đã bị trúng đạn. Tô Đại Phong cắn chặt răng dựa lên tường, hắn không thể nhúc nhích bởi vì tay Muhammad Ridwan giống như kim sắt đã nắm lấy hắn.

Bọn họ không thể cử động, hiện tại địa phương an toàn duy nhất chính là góc tường này.

Cuối cùng tiếng súng trên lầu cũng thưa dần, theo đó là một trận âm thanh kinh hoàng thét lên “Đại ca”, cuối cùng đám người bên trên tựa hồ cũng để ý tới thi thể đại ca không có nổ súng nữa.

Hai người trải qua nguy hiểm cuối cùng cũng về tới phòng mình. Tô Đại Phong bị đạn bắn trúng xương bả vai, Trương Dương mất một hồi khí lực mới gấp được viên đạn ra. Đương nhiên Trương Dương cũng không hỏi gì, hắn cũng lười hỏi, bởi vì hắn đã tận mắt thấy toàn bộ quá trình xảy ra, thậm chí đạn bắn trúng xương bả vai Tô Đại Phong trong nháy mắt hắn cũng biết, từ đầu tới đuôi sự an toàn của hai người đều được Trương Dương khống chế...

Hai ngày!

Hai ngày!

Thời gian này đúng là một loại chờ đợi dài đằng đẵng và buồn chán.

Hai ngày này nếu theo kết quả tính toán của Tô Đại Phong, hẳn cho rằng tâm lý đối phương cũng chỉ chịu đựng được hai ngày, đương nhiên đây chỉ là suy đoán, nếu như hai ngày không nhận được tin tức, bọn họ còn có hành động tiếp theo, đó là điên cuồng lập sát tiếp.

Bức bách để người Indo đi đến bàn đàm phán mới là mục đích cuối cùng Tô Đại Phong muốn.

Chết một tên đầu sỏ chỉ là giết gà dọa khỉ.

Đương nhiên mục tiêu mấu chốt nhất của Tô Đại Phong chính là đem toàn bộ lão đại của Người Indo tập trung lại, chỉ có ở cùng một chỗ đàm phán mới có hiệu quả, hướng chỉ hân còn có cỗ máy giết người là Trương Dương, nếu như người Indo có bất cứ điều gì gây bất lợi, chỉ cần trong tay Trương Dương có một khẩu súng, bất luận kẻ nào cũng sẽ không có cơ hội phản kháng.

Tô Đại Phong tin tưởng người của người Indo khẳng định muốn đàm phán hơn là mất mạng, cho nên Tô Đại Phong tin tưởng đám người Indonesia sẽ tìm tới mình để đàm phán.

Quả nhiên đến ngày thứ ba, Tô Đại Phong nhận được điện thoại, cú điện thoại này là của Kara gọi đến, hẳn là người có quan hệ tới việc song phương đàm phán. Về phần lão John, hẳn căn bản không muốn nhúng tay vào chuyện bang phái báo thù.

Hiện tại Kara và John đối với chuyện ai hợp tác với ai cũng không quan trọng, bọn họ chỉ không hy vọng San Francisco tiếp tục nháo loạn, nếu như người Indo nội chiến trong khoảng thời gian dài, vậy San Francisco sẽ như thùng thuốc súng, tuyệt đối sẽ khiến cho một ít bộ phận then chốt của chính phủ Mỹ quan tâm, đây chính là điều mà đám hắc đạo không muốn xảy ra nhất, cho nên đàm phán là cách lựa chọn duy nhất...

Về phần song phương có thành ý đàm phán thật sự hay không, đây không phải là chuyện tình để Kara phải bận tâm, nhiệm vụ của hân chỉ là người trọng tài ngăn cản để tránh hai bên xảy ra giết chóc mà thôi!

Đây là một tòa biệt thự ở nông thôn, rất lớn rất trống trải, mấy đồ vật bên trong đều có niên đại rất lâu, làm cho người ta có một cảm giác âm u, tối tăm.

Phòng khách rộng hơn tám mươi một mét vuông có thể làm phòng họp được.

Trương Dương ngồi trên ghế thủ tọa về mặt suy tư nhìn cái ghế không xa chỗ Tô Đại Phong.

Trương Dương rất rõ ràng, hôm nay là ngày cuối cùng, qua ngày hôm nay hân muốn rời đi, hiển nhiên Tô Đại Phong muốn lợi dụng ngày cuối cùng của Trương Dương, sau này hân sẽ nhàn nhã.

Tô Đại Phong là một kẻ rất biết cách lợi dụng nhân tài.

Hiện tại, bọn họ đang chờ lão đại của người Indo, Kara an tĩnh ngồi uống cà phê đối diện với Trương Dương, đôi mắt nhỏ liên tục quan sát Trương Dương và Tô Đại Phong, dường như muốn biết trong lòng bọn họ đang nghĩ cái gì, mà con mắt Tô Đại Phong liên tục dò xét trên người Muhammad Ridwan...

Tới rồi!

Ngay khi mọi người đang nghĩ ngợi, cửa phòng họp mở ra, một đám người Indonesia về mặt tái nhợt đầy sát khí đi tới, có hơn mười bảy người...

467. Chương 467: Lấy Lại Đồ Thuộc Về Mình

Mười bảy người Indonesia dừng hẳn.

Những người này cơ hồ là lực lượng tinh nhuệ nhất trong người Indo, mà người đi đầu là một kẻ thấp bé, ngăm đen, đôi mắt nhỏ lấp lánh hữu thần, tuổi khoảng chừng năm mươi, Trương Dương đoán đây là lão đại của người Indo: Firman.

Tại phố người Hoa ở New York, hoạt động mạnh và hung hãn nổi danh nhất là người Indo.

Người Indo toàn bộ là quân nhân trước đây của Indonesia, mỗi người thân thủ nhanh nhẹn. Bọn họ đều ăn mặc giống nhau, quần áo màu đen. Da ngăm đen, vóc dáng thấp bé, nhưng mỗi người đều hung ác tàn nhẫn hết sức.

Người Indo ở phố người Hoa là một trong những bang phái mới nổi, trước đây đoạn đường này vẫn do Thanh bang khống chế, từ khi người Indo xông vào sau đó đã phá vỡ cục diện độc tôn của Thanh bang. Bọn họ ở khắp nơi tranh đoạt địa bàn, danh tiếng nhanh chóng quật khởi. Thanh bang tại phố người Hoa cũng đã cùng bọn họ giao thủ cũng đã ném mùi lợi hại.

Người Indo khi đánh cướp có một đặc điểm rõ rệt, bọn họ nói tiếng Anh cũng không linh hoạt, cho nên cũng không dùng tiếng Anh. Khi người ta chỉ cần nghe được: EVERYBODY, nằm úp sấp xuống! Cũng biết là người Indo đến đánh cướp.

Mà nhân vật tinh thần của người Indo chính là là Firman.

Có người nói Firman thời trẻ tuổi tại phố người Hoa tranh đấu giành địa bàn, đem toàn bộ người Indonesia tụ tập lại dưới trướng của hắn, chỉ có điều gần đây có người truyền lưu nói, Firman đã rất ít quản lý sự vụ, trên thực tế hắn đã thành lãnh tụ tinh thần của người Indonesia rồi.

Khi Firman đi vào, Kara liền đứng lên gật đầu lui xuống, hiển nhiên hắn không muốn cuốn vào bên trong cuộc đấu tranh của mấy bang phái Á Châu, đối với bọn hắn mà nói, vô luận là Á Châu Đại Quyền Bang và người Indo cũng không phải là hắn có thể nhúng tay vào, những bang phái này cũng không hẳn là có nhiều tiền như Mafia, thế nhưng thủ hạ của bọn họ trải rộng khắp nơi, lại rất tàn nhẫn, rất liều mạng. Đây là điều mà mấy bang phái phương tây không cách nào so được.

Ngay khi Kara đi khỏi phòng họp, không khí bên trong nháy mắt đột nhiên lâm vào an tĩnh.

Firman tóc có chút hoa râm, ánh mắt của hắn thủy chung chăm chú nhìn lên người tên thanh niên tóc ngắn ngồi ở vị trí thủ tọa đối diện với mình, thanh niên này thờ ơ cầm một khẩu súng lục màu bạc chơi đùa, súng trong tay hắn liên tục biến ảo, khi thì tháo rời ra sau đó lại lắp lại, trên mặt bàn hội nghị bày rất nhiều những viên đạn màu vàng...

Cơ hồ ngay khi Firman bước vào, tinh thần của hắn đã tập trung toàn bộ vào người thanh niên tóc ngắn này. Thanh niên này có một đôi tay khéo léo hết sức. Súng lục trong tay của hắn giống như có sinh mệnh không ngừng biến ảo. Điều này tạo cho Firman một loại áp lực tinh thần rất lớn.

Firman đột nhiên có một tia hối hận. Hắn không nên tham gia hội nghị này. Đường như sự tình cũng không phải đơn giản như hắn tưởng tượng.

Đương nhiên Firman chỉ nghĩ vậy mà thôi. Dù cho hắn biết trước có nguy hiểm cũng phải lại. Bởi vì hắn chính là lãnh tụ tinh thần của người Indo. Hiện tại nội bộ người Indo xuất hiện sự chia rẽ. Làm lão đại không những phải lo lắng cho lợi ích bên ngoài của bang phái mà còn phải giải quyết mâu thuẫn của nội bộ nữa.

Mà ngay khi Firman để ý tới Trương Dương. Mấy người hán tử cường tráng vẻ mặt lại cảm tức nhìn Muhammad Ridwan. Có mấy người lại làm ra bộ rục rịch muốn động thủ.

“Firman. Ta là Muhammad, người còn nhớ ta đi không!” Người đầu tiên lên tiếng ngược lại là Muhammad Ridwan.

“Đương nhiên ta còn nhớ. Người là cháu trai của Frenky. Sự tình lần này...”

“Firman!” Muhammad Ridwan đứng lên cắt đứt lời Firman nói: “Firman, ta tôn trọng ngài là lão nhân gia, cũng biết ngài chính là chỉ huy đoàn người Indo tại San Francisco, gây dựng sự nghiệp rực rỡ, thế nhưng ta cũng không thể không nói, Người Indo hiện tại sự đoàn kết đã không còn như trước nữa, cũng chỉ là nắm chặt thời cơ rồi mưu đồ tư lợi mà thôi, ta và chú ta thay mọi người chém giết đoạt thiên hạ, thế nhưng khi bọn ta gặp khó khăn, có ai giơ tay giúp đỡ, ai?”

Ánh mắt Muhammad Ridwan tựa như lưỡi dao quét hết mọi người xung quanh, khi mắt tên người Indo gặp phải ánh mắt của hắn, đều không kim lòng nổi cúi đầu tránh qua. Hiển nhiên Muhammad Ridwan đang uy hiếp bọn họ.

“Muhammad. Chuyện đó ta cũng biết một chút, chỉ có điều rất nhiều chuyện cũng không thể hoàn toàn trách các huynh đệ, tính tình hủ người người cũng biết, tuy rằng rất nhiều huynh đệ nợ ân huệ của hắn, thế nhưng không ai trợ giúp hắn để bị hắn chửi?”

“Đúng vậy, đúng vậy, tính tình chú người rất nóng và cố chấp mọi người đều biết...”

Lúc Firman nói xong lập tức một số người phụ họa, những lời này đều rơi vào trong tai Trương Dương, tính cách Frenky Ridwan có điểm cổ quái kiên cường, bên trong Người Indo đặc tội với không ít người, cho nên gặp rủi ro một vài tên còn giàu đồ bìm leo.

“Ta mặc kệ, nói chung chú ta đã chết, ta muốn đem thứ thuộc về chúng ta đòi lại, sau khi thanh toán xong, mọi người cả đời không qua lại với nhau nữa, nước giếng không phạm nước sông, nếu như còn có người ngăn cản, vậy cùng lắm thì ta liều cái mạng nhỏ này...”

“Phập!” Một tiếng, dao găm của Muhammad Ridwan đã hung hăng cắm ở trên bàn hội nghị, đôi mắt toát ra hung quang bắn ra bốn phía.

“Muhammad, chú người không phải chúng ta giết, sao lại quay về chỗ bọn ta đánh rắm, người giết lão đại của chúng ta vậy bây giờ nên tính sao?” Một thanh niên vóc dáng rắn chắc mắt lộ ra hung quang đường như không sợ Muhammad Ridwan, bỗng nhiên đứng lên quát.

“Tuy rằng chú ta đã chết, ta cũng không tới phiên các người tới khi dễ, người đừng nói với ta bằng cái giọng đó, chẳng phải mấy phụ nữ chỗ ta bị các người đánh sao?” Muhammad Ridwan cười lạnh nói.

“Là chúng ta đánh thì sao? Người đã làm trái với bang quy trước, đem phụ nữ của chúng ta đưa tới cho người khác kiếm lời, chẳng lẽ chúng ta vẫn cùng người nói lời khách khí?”

“Ta không đem phụ nữ mang đi, chẳng lẽ đưa tới cho các người, Muhammad Ridwan ta còn có thể sống yên ổn sao?”

“...” Người thanh niên trợn mắt nhìn cư nhiên cũng không nói nữa, hiển nhiên hẳn không phải là người khéo nói.

“Ta cho người biết mấy người phụ nữ đó đều là do ta đưa đến, sẽ không phân cho các người một người, không hài lòng trực tiếp tìm ta” Muhammad Ridwan cười gằn nói.

“Ta khát, giết lão đại của chúng ta, người còn dám kiêu ngạo...”

Thình lình, tên kia bỗng nhiên lôi từ trong áo ra một khẩu súng. Mà cơ hồ đồng thời, bốn người khác cũng rút súng theo.

Thình lình!

Trong lúc nháy mắt...

“!”

“!”

“!”

Trương Dương không có bất luận động tác gì báo hiệu mình sẽ nổ súng, năm phát đạn! Năm tiếng súng vang lên sau đó là thanh âm cơ thể liên tiếp ngã xuống, bao gồm Tiểu Cường đứng mãnh như vậy cũng ngã trên mặt sàn, trên tim bọn họ đều có vết đạn, thậm chí bọn họ còn không kịp kêu, điều này có thể thấy được đường đạn chuẩn xác cỡ nào.

Phòng họp đột nhiên rơi vào một trận an tĩnh quỷ dị, cơ thể mỗi người ươu căng thẳng, thể nhưng không người nào dám nhúc nhích, bao gồm cả Firman cũng không dám.

Đôi mắt Firman gắt gao nhìn người tuổi trẻ kia, lúc này thanh niên kia vẫn ngồi trên ghế thủ tịch, đang dùng miệng nhẹ nhàng thổi làn khói trên họng súng, hình dạng hẳn làm như chuyện xảy ra vừa rồi rất nhỏ không đáng kể...

Trương Dương cũng không gây ra áp lực bởi vì hắn vẫn lười biếng mà ngồi đó. Nhưng không khí yên tĩnh có thể nghe rõ từng tiếng tim đập.

Trên thực tế Trương Dương đã tháo súng lục thành từng bộ phận đặt trên bàn.

Nhìn một đồng bộ phận kia, bất luận kẻ nào cũng không dám coi thường, bởi vì khi Trương Dương xạ kích, khẩu súng kia cũng vẫn là một đồng linh kiện như thế...

Đây là một cao thủ chơi súng, về phần cao thủ này đạt đến cảnh giới như thế nào cũng không ai rõ, bởi vì cho dù là một ít nhân vật dùng súng lợi hại trong truyền thuyết cũng vô pháp đạt được loại tốc độ như vậy.

“Ta thiếu chút nữa quên nói cho mọi người, ta rất ghét súng, cho nên nếu thấy có người ở trước mặt ta mà cầm súng, ta sẽ nổi lên một loại dự cảm không cách nào kiềm chế được đành phải nổ súng, ha ha, mọi người không cần nhìn ta như vậy, tiếp tục tiếp tục đàm phán đi, dù sao cũng phải đàm phán mà...”

Nhìn miệng Trương Dương tràn ngập vẻ mỉm cười, mọi người cảm giác sau lưng phát lạnh. Thanh niên này tựa như ma quỷ, giết người sau đó lại cười nói như thường, phẳng phất như nằm thi thể nằm dưới kia không phải là sinh mệnh vậy.

Firman không chế nhịp đập trái tim mình, hắn cũng là người từng trải qua sinh tử, tự nhiên cảm giác được trong nụ cười kia của Trương Dương ẩn chứa một tia coi thường, đây là coi thường đối với sinh mạng, loại nhân thân này chỉ có kinh qua việc giết người vô số mới có được...

Trong chiến tranh thế giới lần thứ hai đã từng có người nghiên cứu qua tâm lý và ánh mắt của một số tay súng bắn tỉa. Một người đủ tư cách trở thành tay súng bắn tỉa khi đối với mạng sống sinh ra một loại mặt coi thường có sẵn trong xương tủy, thường thường một người bắn tỉa khi liệp sát qua mấy trăm người ánh mắt rất đáng sợ, tinh thần lực sinh ra khiến người thường căn bản không cách nào dám đối mặt.

Hiện tại thanh niên tóc ngắn này lại khiến Firman có loại cảm giác này.

Hắn là ai?

Firman vắt óc suy nghĩ, thế nhưng không có một tia đầu mối, hắn có điểm không hiểu, xạ thủ xuất sắc như thế cư nhiên hắn hoàn toàn không biết gì cả. Nếu như hắn sớm biết có loại xạ thủ siêu cấp ở chỗ này. Hắn tuyệt đối sẽ không lao thân vào hiểm cảnh...

Đáng tiếc tất cả đều đã muộn. Hắn để mấy tay súng bắn tỉa mai phục bên ngoài cũng vô dụng, đương nhiên Firman ở bên ngoài có sự chuẩn bị chủ yếu là đề phòng Kara đem người đứng đầu Indo bọn họ giết sạch, mà không phải để đối phó với loại tiểu nhân vật như Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan.

Hiện tại Muhammad Ridwan và Tô Đại Phong đã không còn là tiểu nhân vật nữa, bởi vì bên cạnh hắn có một siêu cấp xạ thủ, thần bí này chỉ cần giơ tay nhắc chân cũng tràn ngập một cỗ lực lượng yêu dị.

“Muhammad, ngươi có yêu cầu gì, ngày hôm nay mọi người đều ở đây cả, cứ đem mọi chuyện nói rõ ràng ra”.

Firman hít sâu một hơi, đem tạp niệm trong đầu xua đi, hôm nay đã không có lựa chọn nữa, biện pháp duy nhất chính là trấn an Muhammad Ridwan trước, sau này tính sau.

“Các vị lão đại cứ an tâm đừng nóng, chúng ta cũng không phải có ý định gây khó dễ cùng mọi người, Muhammad cũng chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về mình mà thôi, thực ra tất cả mọi người đều muốn phát tài, nước Mỹ khắp nơi đều có vàng bạc, ai cũng kiếm không hết, chúng ta không cần phải nội bộ đấu đá khiến lão hồ ly Kara kia chế giễu...” Tô Đại Phong đứng lên nói.

“Tiếp đi!” Firman và một đám người Indonesia gật đầu, Tô Đại Phong nói chính là lời trong lòng bọn họ, chính xác một bang phái mà xảy ra nội chiến đúng là làm cho người khác chê cười.

“Yêu cầu của chúng ta cũng không cao, lão đại của khu giải trí là huynh đệ của chú Frenky hắn, hắn làm chuyện có lỗi với bọn họ, hiện tại hắn đã chết, ta nghĩ mấy người vừa chết cũng là thủ hạ đắc lực của hắn, vậy khu giải trí để Muhammad quản lý mọi người hắn là không có ý kiến gì chứ?”

“Cái này...”

Firman nhíu mày chần chờ một chút, cũng chưa đáp lại, hắn mặc dù là lão đại, thế nhưng cũng chỉ là một người lãnh tụ tinh thần mà thôi, đối với chuyện trọng đại liên quan đến phân phối lợi ích này cũng không có thực quyền.

Lập tức không riêng gì Firman do dự, mấy người khác cũng bàn luận xôn xao, dù sao hiện tại đó cũng liên quan tới một khối địa bàn, lại là một địa bàn kiếm được rất nhiều tiền, rất nhiều lão đại cả đời cũng vô pháp tại Mỹ có một sự nghiệp chân chính, huống chi là một khu giải trí cỡ lớn, có lắm người thêm nhỏ dãi mà không được, mỗi người đều hy vọng bản thân không cần làm mà hưởng.

“Răng rắc!”

Một thanh âm do kim loại ma sát vang lên cắt đứt cuộc bàn luận của mọi người, phòng họp lại lần nữa lâm vào sự yên lặng đáng sợ.

Chỉ thấy thanh niên tóc ngắn kia vẽ mặt chuyên chú lắp ráp các bộ phận của cây súng trên bàn, động tác hết sức thông thả, đương nhiên động tác này lại giống như thôi miên vậy, khiến người ta có một loại cảm giác không thờ ơ nổi...

468. Chương 468: Gặp Lại Na Na

Áp lực trên người Trương Dương tỏa ra khắp nơi, từ lúc hắn giết năm người, bây giờ còn lại mười hai người, hiện tại mười hai người cũng không dám nhúc nhích mấy may.

Đôi tay kia tràn ngập ma lực.

Khẩu súng kia tràn ngập cảm giác áp bách.

Áp lực không khí trong phòng khiến người ta hít thở không thông, tựa như có một ngọn núi thật lớn đè lên trái tim.

Cuối cùng Trương Dương nói, đây là lời đầu tiên Trương Dương giúp Tô Đại Phong .

“Huynh đệ của ta yêu cầu không cao, ta nghĩ mọi người có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, mà đó cũng là phần mà hắn nên được, đương nhiên ta cũng không sợ các người bất mãn, ta chỉ là muốn nói cho các người biết, trên thế giới này, cũng không phải cứ có tiền là có người có thể làm tất cả, chỉ ít mười hai người các người ngồi ở trước mặt ta so với người bình thường không có gì khác nhau.”

“Cạnh cạnh” Một tiếng, động tác lắp ráp súng thông thả cuối cùng cũng được Trương Dương hoàn tất, sau đó lên đạn, thanh âm lên đạn làm cho tim mọi người đập mạnh. Trương Dương không muốn đem thời gian phung phí ở chỗ này nữa, bởi vì hôm nay là ngày cuối cùng hắn giúp Tô Đại Phong, hắn đem mấy người Indonesia này dọn dẹp. Không thể nghi ngờ dùng võ lực là biện pháp trực tiếp mà hữu hiệu nhất.

Uy hiếp!

Đây là sự uy hiếp trắng trợn!

Mười hai người Indonesia vẽ mặt đều phần nộ nhưng lại không làm sao được, tuy rằng trên người bọn họ đều có súng, thế nhưng bất luận kẻ nào đều có một loại bản thân không có cơ hội nổ súng.

“!”

Trương Dương đột nhiên nổ súng, đạn bắn trúng trên mặt bức tranh Mona Lysa treo trên tường, ở giữa con mắt trái Mona Lysa có một vết đạn tối om, khiến người ta cảm giác hết sức quỷ dị.

“Không có người đứng ra làm chủ sao?” Ánh mắt Trương Dương chậm rãi quét lên người Firman.

Hiện tại toàn bộ phòng họp đã rơi vào sự khống chế của Trương Dương, toàn thân Firman căng thẳng cũng không dám lộn xộn, càng là trải qua sinh tử chiến đấu người ta lại càng quý trọng sinh mệnh của mình, Firman cũng không ngoại lệ.

“Làm trưởng bối của Muhammad ta đương nhiên ủng hộ Muhammad lấy lại những gì thuộc về hắn. Đương nhiên ta chỉ đại biểu cho bản thân, bởi vì ta cũng nợ một món ân tình của Frenky” Firman rất thành thạo đem sự tình đổ lên trên người khác, hắn chỉ đồng ý do bản thân mà không có nghĩa là người khác trong đó không thể nghi ngờ điều này là để tránh cho mình rơi vào trung tâm của phiền phức, hiện tại hắn thậm chí nghĩ giải quyết mọi việc nhanh lên một chút rồi rời đi sau đó tính tiếp, thanh niên tóc ngắn này khiến hắn chịu áp lực tâm lý quá lớn.

Rời khỏi nơi đây, hẳn sẽ có biện pháp chắc chắn giết chết thanh niên này, Việt Bang không thiếu nhân thủ!

“Người sao?” Trương Dương đem ánh mắt như đao phong quét qua một đám người Indonesia dò xét, cuối cùng rơi vào một người đứng cạnh Firman, đây là một lão nhân cường tráng. Tuổi khoảng chừng năm mươi, mặc một bộ quần áo màu đen, làm cho người ta cảm giác một loại sắc bén nhanh nhẹn.

“Ta không hoàn toàn đồng ý, chỉ ít chúng ta nên tìm ra một phương pháp khác khả thi hơn. Miễn cho sau này mọi người...”

“!”

Lão nhân còn chưa nói dứt lời đã bị tiếng súng cắt đứt, thân thể bỗng nhiên chấn động, vẻ mặt kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Trương Dương, sau đó lại chậm rãi cúi đầu nhìn trái tim không ngừng tuôn ra máu tươi từ vết đạn, biểu tình không thể tin được.

“Ta không cần ý kiến. Ta muốn chỉ là kết quả”.

Trương Dương nhẹ nhàng thổi khói trên họng súng. Vẻ mặt bình thản nhưng mọi người lại cảm thấy sau lưng mình phát lạnh, người này giết người căn bản không có dấu hiệu báo trước, bất luận kẻ nào đều nhìn ra được lão già kia cũng không phải không đồng ý, chỉ là có một chút ý kiến nói ra...

Không riêng gì một đám người Indonesia run sợ, ngay cả Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan cũng đều sợ hãi... Bọn họ đột nhiên phát hiện, bọn họ tuyệt không biết rõ tên đồng bọn mới biết này, lúc trước đều xem Trương Dương là một kẻ văn nhược thư sinh, sau đó là một siêu cấp xạ thủ, hiện tại người này đã không thể coi là siêu cấp xạ thủ để hình dung, nên dùng từ ma vương giết người để hình dung có vẻ chuẩn xác hơn.

Trương Dương bây giờ tuy rằng mang biểu tình vô hại, nhưng lại làm cho người khác cảm giác nguy hiểm hơn trước tựa như mãnh thú đang ẩn núp, tùy thời có thể nhảy lên đả thương người.

“Bịch” Một tiếng, cuối cùng lão nhân kia con người trợn trừng chết không nhắm mắt ngã xuống.

Không khí càng nặng nề, ai cũng không ngờ đến, cuộc đàm phán cư nhiên lại có cục diện như vậy, ngay cả Tô Đại Phong sợ rằng cũng không nghĩ tới loại kết quả này.

“Người sao?” Trương Dương thờ ơ đưa ánh mắt tùy tiện quét tới một người Indonesia.

“Ta không có ý kiến” Người Indonesia này vội vã lắc đầu nói.

“Ừ, tốt, các người thì sao?” Ánh mắt Trương Dương quét qua toàn bộ người Indonesia.

Về mặt mọi người đều dẫn đầu động tác rất chỉnh tề.

“Tốt, vậy là tốt rồi, ta tin tưởng mọi người phối hợp cùng Muhammad làm tốt thủ tục hợp pháp, đương nhiên nếu không phối hợp ta cũng không có ý kiến, San Francisco cũng không lớn, người Indonesia ở đây cũng không phải nhiều, để ta tìm kiếm mấy kẻ không phối hợp cũng rất dễ” Trương Dương nhẹ nhàng cười, dùng nòng súng gõ lên bàn, phát ra thanh âm thật vui tai, nhưng nó truyền vào tại mọi người lại tạo thành một cỗ áp lực vô biên.

Trên mặt một đám người Indonesia bỗng chốc biến sắc, đây là một loại uy hiếp càng thêm rõ ràng.

Trương Dương nói với tất cả mọi người nếu như Muhammad Ridwan không lấy được quyền khống chế khu giải trí, như vậy hẳn sẽ tiến hành trả thù.

Nghĩ đến thuật bắn súng xuất quỷ nhập thần của Trương Dương, mọi người lại phát hiện quần áo bên trong đã ướt đầm. Im lặng, chỉ có điều, sự trầm mặc này bị Kara phá vỡ.

“Ha ha, ha ha, tốt tốt, người Trung Quốc có câu tục ngữ nói rất hay, hòa khí phát tài a, tất cả mọi người đúng là muốn cầu tài thôi mà, hà tất phải động đao động súng, tới đây tới đây, sự tình nếu chưa giải quyết được, vậy ta vì mọi người hiến một tiết mục trợ hứng...”

Cửa phòng họp bị đẩy ra, Kara vừa đứng xuất hiện phá vỡ sự trầm mặc, Trương Dương nhàn nhạt cười cười, trên thực tế hẳn biết Kara vẫn dùng cameras quản chế phòng họp này, đương nhiên Trương Dương cũng không biết mục đích thật sự của lão.

Chỉ có điều Trương Dương tin tưởng, Kara tuyệt đối không dám hạ thủ đối với người Indo, ở đây tuy rằng tập trung toàn lão đại của người Indo, thế nhưng nếu như đem những người này giết, hấn vẫn không cách nào thu được địa bàn của người Indo, trái lại lại nghiêng đón sự trả thù điên cuồng của người Indo, chỉ cần là tổ chức hắc đạo tại Mỹ đều biết. Người Indo khi đối ngoại đặc biệt rất đồng lòng, so với Đại Quyền Bang mà nói, người Indonesia càng thêm hung hãn liều mạng hơn. Bởi vì bọn họ đã đến đường cùng rồi!

Nếu loại trừ khả năng Kara hạ thủ đối với người Indonesia, như vậy, mục tiêu của lão phải là bọn họ.

Nghĩ tới đây khoe miệng Trương Dương nổi lên một tia mỉm cười khó hiểu.

Trương Dương suy đoán cũng không sai. Chính xác ngay từ đầu Kara chỉ muốn tìm một đồng bọn để hợp tác, vì khu giải trí cung cấp phụ nữ Á Châu cuốn cuộn không ngừng. Thế nhưng, từ camera quan chế cho thấy, thủ đoạn sát nhân của Trương Dương, sau đó Kara cũng cảm nhận được một cỗ áp lực rất lớn.

Không người nào nguyện ý hợp tác với loài cạp hung mãnh. Huống chi thuật bắn súng của Trương Dương cường đại vượt xa sự hung mãnh của cạp.

Diệt trừ Trương Dương!

Khi Kara đẩy phòng họp trong nháy mắt hấn đã quyết định xong, đối với Kara mà nói sự tồn tại của Trương Dương khiến hấn rất bất an, Kara không thích loại cảm giác cái gì mình cũng không nắm chắc được trong tay này.

“Kara tiên sinh tôn kính, xin lỗi chúng ta không có hứng tham gia bất luận hoạt động gì cả” Về mặt Firman lạnh lùng nói. Đối với Firman mà nói, hấn thủy chung cho rằng hôm nay là bị Kara đâm sau lưng một đao, thậm chí hấn còn đoán tên thanh niên châu Á tóc húi cua này là nhân thủ do Kara phái đến. Hấn có lý do tin tưởng Muhammad Ridwan không cách nào lôi kéo được nhân tài ưu tú như vậy.

“Firman còn chưa thấy mà. Ta lấy danh dự của gia tộc để đảm bảo an toàn cho các người, ngài nhất định sẽ thích tiết mục này. Đương nhiên nếu như Firman không thích, có thể tùy thời rời đi, xin mời!”

Firman không nói từ chối, dù sao nhân vật như vậy nói dùng danh dự gia tộc để đảm bảo là rất có uy tín rồi, thật sự nếu không nể tình tựu có vẻ hẹp hòi.

Một đám người Indonesia nhìn nhau liếc mắt nói gót theo Kara đi ra ngoài.

Ở ngoài cửa, có mấy chiếc xe sang trọng có rèm đã đợi sẵn.

Thấy Trương Dương đã lên xe, Firman cũng lên xe, Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan cũng đi theo.

Lúc này đèn xe rực rỡ đã được bật lên, bóng tối bị xua tan, có vẻ rất mờ lung, hai mươi mấy chiếc xe sang trọng từ biệt thự xuyên qua nửa khu thành thị đi tới một nhà xưởng hoang vu.

Đây là một nhà xưởng cổ xưa rất lớn, khắp nơi trên mặt đất mọc đầy cỏ hoang, một ít máy móc kênh cang rỉ sét nằm ngổn ngang bên trong xưởng, dưới ánh trăng giống như những bóng ma thật lớn.

Cuối cùng đoàn xe dừng ở tại một mái che của một phân xưởng rất cao, phân xưởng này tựa như một tòa thành cổ xưa vậy.

Mọi người xuống xe, sau đó đoàn xe lập tức rời khỏi, Trương Dương phát hiện khi Firman xuống xe rõ ràng hấn thở dài một hơi, hiển nhiên đối với nơi đây cũng rất quen thuộc.

“Rầm!” Cửa kim loại thật lớn bị đẩy lên...

“Nữ võ sĩ, thưa các tiên sinh, ngày hôm nay địa quyền đài chúng ta sẽ được chứng kiến một màn rất đặc sắc, số mười hai, số mười hai, số mười hai lại thắng rồi...”

Khi cửa vừa mở ra, một cỗ sóng nhiệt cuốn tới, một trận tiếng reo hò điên cuồng phát ra, như nước sông cuộn cuộn.

Không riêng gì Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan khuôn mặt đại ra, chính Trương Dương trong nháy mắt cũng thất thần.

Bên ngoài là một nơi hoang vu mà bên trong không đồng dạng như vậy, có ngọn đèn kỳ quái, còn có kết cấu bằng sắt thép thật lớn.

Tại trung tâm phân xưởng là một lối dài quyền anh, đoàn người ngồi đầy phía dưới diên cuồng hò hét, còn có cả một đám phụ nữ trên ngực lộ ra một đôi song phong cực đại diên cuồng lắc lư...

Đây là một thế giới diên cuồng, trong không khí đầy rẫy mùi rượu và mùi hôi thối nồng nặc, còn có mùi son phấn thoang thoảng nữa.

Trên đài quyền anh đang có một nam một nữ đứng đối diện, thân thể chậm rãi chuyển động, hiển nhiên đang tiến hành kịch liệt quyết đấu.

Nam nhân là một người da đen phi thường cường tráng, cơ thể giống như thép tắm dưới ánh đèn lóe ra vẻ đẹp đầy nam tính.

Phụ nữ mái tóc phiêu phiêu, vóc người thon dài, quần đen, con mắt lạnh như băng tràn ngập vẻ thần nhiên...

Na Na!

Đúng là Na Na!

Thân thể Trương Dương thành linh chắn động, phụ nữ trên lối dài cư nhiên đúng là Na Na...

469. Chương 469: Thách Đấu

Trương Dương không khỏi xoa xoa mắt, hắn không thể tin được vận khí lại tốt như vậy ở nơi đây gặp lại Na Na.

Đúng vậy, đúng là Na Na!

Tóc dài phiêu phiêu, da thịt tuyết trắng, đặc biệt con mắt hờ hững kia... Trên thế giới này, không có người thứ hai có khí chất băng lãnh như Na Na.

Trương Dương dâng lên một luồng nhiệt huyết kích động.

“Xin lỗi...”

Ngay khi Trương Dương định nhảy lên, bước đầu tiên đã bị hai người da đen giống như tháp sắt chắn trước mặt hắn.

“Tránh ra!” Con mắt Trương Dương lạnh lẽo. Toàn thân tràn ngập một loại áp lực không thể đỡ được.

Thình lình không khí phảng phất trở nên lạnh giá, hai người da đen rung mình một cái, chỉ có điều bọn họ không hề động, bởi vì đây là chức trách.

“Tiểu huynh đệ, đây là quy củ, chỉ cần người tới chỗ này đều phải giao vũ khí ra” Vốn Kara chạy tới trước, lão vội vã đi tới nói: “Người xem, bọn họ đều phải giao vũ khí ra mà”.

Trương Dương lúc này mới phát hiện, ngay khi hắn vừa mới nhìn Na Na ngậy người, một đám người Indonesia đều đem súng ống của mình bỏ vào bên trong một hộp kim loại, sau đó một người da đen ăn mặc đồng phục tiếp lấy đánh số từng hộ rồi đem lưu trữ...

Trương Dương không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng đem súng trên người bỏ vào trong hộp.

Tích tích!”

“Tích tích ”

Máy dò xét kim loại quét trên người Trương Dương đột ngột kêu lên.

“Còn nữa!” Người da đen thân thể giống như tháp sắt chặn trước cửa, vẻ mặt chờ đợi nhìn Trương Dương.

“!”

“!”

Liên tiếp tiếng kim loại va chạm vang lên.

“Có thể đi chưa?” Trương Dương thần nhiên đem vũ khí trên người đặt trên khay kim loại, ba con dao găm rằng cửa. Một con dao găm bình thường, còn có năm thanh phi đao đều bỏ vào khay.

Trên thực tế Trương Dương căn bản không cần vũ khí nữa, mang theo những vũ khí này trên người hoàn toàn là một loại thói quen.

Loài người có rất nhiều thói quen không giải thích rõ ràng được. Những vũ khí này cũng không thể mang đến sự an toàn cho Trương Dương, nhưng có thể khiến tâm lý hắn có một loại cảm giác an toàn.

Nhìn mấy vũ khí nhọn hoắt kia, Kara và Firman, còn cả Tô Đại Phong và Muhammad đều ngây người, ai cũng không ngờ trên người Trương Dương lại có nhiều vũ khí như vậy.

Cơ hồ trong đầu mỗi người đều có ý nghĩ: xem ra Trương Dương không chỉ có tài bắn súng!

Kara và Firman đều cảm giác được một cỗ áp lực không tên.

Không ai hy vọng đối thủ của mình lại hoàn mỹ cả.

Khi theo dòng người đi vào phân xưởng mấy nghìn mét vuông này, Trương Dương có một loại khát vọng muốn lập tức gặp mặt Na Na .

Hiển nhiên Na Na không có khả năng vô duyên vô cớ lại tới hắc quyền này thi đấu, làm một thành viên Long tổ, mỗi một việc đều phải rõ ràng sáng suốt, mà không phải mù quáng đi tìm kiếm đầu mối.

Rốt cuộc ở đây có đầu mối gì?

Trương Dương vứt bỏ tạp niệm trong đầu. Tập trung điên cuồng tính toán loại địa phương này có thể có đầu mối gì.

Địa Hạ Hắc Quyền, Địa Hạ Hắc Quyền!

Thình lình con mắt Trương Dương bỗng nhiên sáng ngời, hắn nghĩ tới một vấn đề căn bản, lần trước Na Na đã nói qua, sinh mệnh mật mã nghiên cứu ở chỗ chính phủ Mỹ trong một ít văn kiện cơ mật cũng không có ghi lại, điều này không đúng, hơn nữa tiểu hòa thượng cũng nhiều lần tiến nhập Mỹ tìm không được một chút manh mối nào.

Điều này tuyệt đối không hợp với lẽ thường, phải biết rằng, sinh mệnh mật mã đó là công trình nghiên cứu lớn cần phải có nguồn tài chính khổng lồ để duy trì. Chỉ cần nguồn tài chính xuất ra từ chính phủ nhất định sẽ để lại manh mối, vô luận là bí mật cỡ nào. Chính phủ tất nhiên sẽ ghi lại, bởi vì chính phủ mỗi lần chi tiền cũng cần dự toán, cho dù là không công bố ra ngoài cũng vẫn có tài liệu ghi lại.

Hiện tại ngay cả internet, cả tiểu hòa thượng thân thủ ra vào mọi nơi như chỗ không người cũng đều không thể tìm được đầu mối, như vậy chỉ có một loại khả năng, tài chính của nghiên cứu này toàn bộ độc lập, căn bản không cần chính phủ giúp đỡ.

Không thể nghĩ ngờ, tham gia tổ chức thi đấu hắc quyền đối với cơ quan nghiên cứu sinh mệnh mật mã mà nói đúng là con đường hay nhất để thu được nguồn tài chính khổng lồ, bởi vì bọn họ nghiên cứu toàn bộ là người biến đổi gen cường đại...

Hiển nhiên, Na Na đã tìm được đầu mối.

Người biến đổi gen!

Suy nghĩ này chỉ là trong nháy mắt, cơ hồ là vô ý thức Trương Dương đem thần thức cố định trên nắm tay đối diện với Na Na.

Đây là một người da đen mạnh phi thường, da trên người cũng không phải hoàn toàn là màu đen, mà là một loại màu nâu, chính xác phải là một màu hồng huyết.

Cơ hồ lập tức Trương Dương khẳng định, người da đen này tuy rằng rất dũng mãnh, thế nhưng so với người biến đổi gen còn chênh lệch rất lớn, đương nhiên tới trọng yếu chính là, người da đen này không toát ra cảm giác bạo ngược như người biến đổi gen...

Ngay khi Trương Dương đưa ánh mắt đến trên người tên da đen kia, Na Na thành linh phát động công kích. Thân thể Na Na mềm mại đột nhiên kéo căng, một đôi chân dài trên không trung đá ra vô số tàn ảnh...

Na Na mặc một bộ quần áo luyện công màu đen rộng thùng thình, khiến cho khí chất của nàng càng thêm rõ ràng tựa như một con hồ điệp màu đen nhẹ nhàng tung bay trên lôi đài, mọi người có một loại cảm giác thường thức chứ không phải đang xem thi đấu.

Đây là Na Na sao?

Nhìn Na Na khởi vũ trên lôi đài, Trương Dương sửng sốt, đây không phải là phong cách của Na Na, bởi vì phong cách chiến đấu của Na Na chính là trực tiếp mà hiệu quả, một kích tất trúng, tuyệt đối sẽ không có động tác võ thuật đẹp mắt như vậy.

Hai người dường như đang giằng co, nắm đấm của tên da đen kia mạnh mẽ như bão táp, khắp không gian đều tràn ngập bóng đen, hai người tựa như đang biểu diễn...

Đương nhiên đây chỉ là cảm giác, trong cuộc chỉ có người da đen kia là hiểu.

Hắn cảm giác quả đấm của mình tựa như đánh lên không khí vậy, mỗi một quyền cũng đều phí công vô ích, mà mỗi một đòn của đối phương khiến hắn phải toàn lực ứng phó...

Nữ nhân này cả người mềm mại giống như không xương vậy, hơn nữa lại nhẹ bẫng, thân thể mềm mại cư nhiên có thể nương theo quyền phong mà vũ động, đây quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi.

Người da đen tên là Ngõa Cách, trên mặt đất địa hạ quyền tái tuy rằng không phải là bách chiến bách thắng. Thế nhưng tuyệt đối là một tay quyền thủ, năng lực đỡ đòn tiếng tăm cũng rất nổi, đã từng xác lập qua mười bảy trận thắng địa mười hai. Điều này ở Địa Hạ Hắc Quyền tàn nhẫn đẫm máu này cũng thật hiếm có.

Rất nhiều người tham gia địa hạ quyền tái qua năm trận đấu mà sống sót đã là không dễ dàng rồi, huống chi đạt được thành tích huy hoàng như vậy.

Dưới lôi đài là đám người điên cuồng hò hét, hiển nhiên người da đen và Na Na chiến đấu quá đẹp mắt, người chủ trì cũng không cần tốn nước bọt để kích động khán giả.

Song phương chia ra làm hai phe để cổ vũ cho người mình thích, tràng diện rất sôi động.

Na Na tại sao phải kéo dài thời gian?

Trương Dương rõ ràng cảm giác được, Na Na hiện tại đang chiếm ưu thế, chỉ cần nàng muốn, tùy thời có thể kết thúc trận đấu.

“!”

Khi Trương Dương còn đang suy nghĩ. Tên da đen đã bị một cước của Na Na đá trúng mặt, thân thể cường tráng nặng nề rơi xuống lôi đài. Chỉ có điều bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, người da đen mặc dù thua nhưng không bị thương trí mạng.

Na Na thắng!

“Số mười hai thắng!”

Về mặt Na Na lạnh lùng, vị tài phán nắm tay nàng giờ cao lên tuyên bố thắng lợi, khuôn mặt nàng không hiện ra bất kỳ vẻ hỉ nộ ái ố nào, khuôn mặt băng lãnh khiến không gian tràn ngập một cỗ áp lực thật lớn khiến người ta hít thở không thông.

“Trương tiên sinh, ngài có hứng thú không?” Kara không biết khi nào đã đi tới bên người Trương Dương “Gi?” Ánh mắt Trương Dương bất động, vẫn nhìn bóng lưng thướt tha biến mất phía sau lôi đài.

“Thi đấu trên lôi đài rất thú vị, bất luận kẻ nào cũng có thể tham gia, hơn nữa. Nơi này là thi đấu khiêu chiến. Nếu như thắng đoạt giải quán quân, sẽ được một món tiền thưởng rất lớn.”

“Bao nhiêu?” Trương Dương thản nhiên nói.

“Một nghìn vạn USD!” Trong ánh mắt Kara hiện lên một tia cười quỷ dị.

“Ừm. Quy tắc của trận đấu ra sao?”

“Không có bất luận quy tắc nào cả, chỉ có điều, muốn khiêu chiến nhất định phải báo danh trước mấy trận, chỉ có người trụ lại cuối cùng mới có thể đối mặt với kẻ đoạt giả quán quân đợt trước.”

“Điều này có vẻ không công bằng?” Trương Dương lập tức nghĩ tới vấn đề then chốt, phải biết rằng khi một tuyển thủ thắng toàn bộ đối thủ, khi đối mặt với kẻ giành quán quân đợt trước khẳng định đã trong tình trạng kiệt sức hoặc cả người bị thương nặng rồi.

“Ha ha, vấn đề này không cần lo lắng, tuy rằng trên nguyên tắc là không công bình, thế nhưng mỗi một tuyển thủ sau khi thắng trận đều có đầy đủ thời gian để khôi phục thể lực.”

“À.” Trương Dương không có ý kiến nữa, tâm tư của hắn toàn bộ đang đặt trên người Na Na.

“Ngài có hứng thú không?”

“Không có.” Trương Dương lắc đầu.

“Ài, vậy thật đáng tiếc, ta còn chuẩn bị đặt cược trên người ngài.” Về mặt Kara thất vọng.

“Ha ha, Ngài chuẩn bị đặt bao nhiêu.” Trương Dương thu hồi ánh mắt cười nói.

“Ừm... Hai nghìn vạn, ta sẽ đặt cho ngài thắng!”

“Người đối với ta rất tự tin thì phải?” Về mặt Trương Dương suy nghĩ cười nói.

“Ta tin vào trực giác của mình!” Kara xấu hổ cười cười.

“Tốt lắm, người an bài một chút đi, ta sẽ là người cuối cùng quyết đấu với kẻ đoạt quán quân!”

“A... Cái này... Có điểm không hợp quy tắc...”

“Ngài cứ làm đi!” Trương Dương vỗ vỗ vai Kara nói: “Ta tin tưởng ngài sẽ làm được, ngài là Kara tiên sinh tôn kính, hơn nữa lại là Bố già người Mỹ, quy tắc chính là do ngài lập nên!”

Kara nhú mày không nói gì, nhìn theo bóng lưng Trương Dương biến mất trong đám người.

Dường như thành công tới rất dễ dàng.

Trên thực tế ngay từ đầu Kara đã muốn tìm cách lừa Trương Dương tham gia thi đấu lôi đài, để giết chết Trương Dương, trên lôi đài không thể nghi ngờ là biện pháp tốt nhất, hơn nữa, Kara có lý do tin tưởng Việt Bang cũng sẽ phái cao thủ tham gia.

Trên lôi đài quang minh chính đại giết chết Trương Dương nếu so với ám sát hắn, chi phí ít hơn nhiều, dù sao thuật bắn súng của Trương Dương rất đáng sợ đã bám sâu trong lòng của bọn họ, không ai ngu xuẩn đến mức dùng súng để giết Trương Dương, nếu như giết không chết hắn, hậu quả không ai có thể gánh chịu nổi.

Đối với bọn hắn mà nói, Trương Dương so với một chi quân đội càng đáng sợ hơn, không người nào nguyện ý mạo hiểm, nếu như không có mười phần nắm chắc, cũng không ai nghĩ muốn kết thành hận thù với một kẻ xạ thủ thần kỳ như Trương Dương, mà thi đấu lôi đài lại không đồng dạng, vô luận là thắng thua đều không có liên quan đến bọn họ, cho dù không thành công cũng sẽ không kết thành hận thù với Trương Dương.

Đương nhiên, Trương Dương căn bản không quan tâm tới bọn Kara và Firman có âm mưu gì, vô luận có âm mưu gì, Trương Dương cũng sẽ không để ở trong lòng, cũng như loài người không quan tâm đến một con kiến tìm cách hại họ vậy.

Trương Dương bây giờ chỉ nghĩ đến Na Na, thân thể của nàng phẳng phất giống như ma lực hấp dẫn trí mạng đối với hắn vậy...

470. Chương 470: Em Chính Là Người Vợ Duy Nhất Của Anh

Tại phía sau lòi đài bị ngăn cách bởi một tấm vải đen che lại, đại đa số tuyển thủ đều ở phía sau ghế nghỉ ngơi.

Na Na mặc một thân y phục màu đen, nàng đang ngồi trên một chiếc ghế nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt hồ hững, một lọn tóc bị mồ hôi thấm ướt dính trên khuôn mặt.

Thình lình! Na Na cảm giác được một người đứng trước mặt mình, một cổ cảm giác nguy hiểm đột nhiên xuất hiện.

Na Na không mở mắt, thế nhưng thân thể mềm mại của nàng lại căng thẳng, cả người tựa như một con báo đang ẩn nấp chờ thời cơ để vồ con mồi.

Thế nhưng khí thế tựa như cảnh cáo của Na Na phát ra không có tác dụng, người nọ dường như không cảm giác được Na Na phát ra khí tức nguy hiểm, trái lại càng tiến sát hơn...

Vù!

Cả người Na Na tán phát ra sát khí, hai chân bỗng nhiên phát lực, đối phương đã tiếp cận tới phạm vi nguy hiểm, bắt buộc nàng phải xuất thủ...

Đột nhiên cả người Na Na đều ướt đẫm, bởi vì nàng phát hiện, thân thể của chính mình cứ nhiên không cách nào nhúc nhích được nữa, một cổ lực lượng thâm sâu không thể dò, cổ lực lượng mềm dẻo của nàng không thể ràng buộc được thân thể hần, nàng tựa như bị kẹt bên trong vậy.

Nàng đột nhiên mở mắt, nhưng trước mặt là một khoảng trống.

Ai?

Na Na phát hiện mình không thể phát được ra thanh âm. Toàn bộ cơ thể đều phẳng phất như đông cứng. Dưới ánh mắt nàng ,một ít tuyển thủ và nhân viên phục vụ cũng đều như đông cứng lại. An tĩnh. An tĩnh khiến người ta hít thở không thông.

“Na Na!”

Bên tai Na Na vang lên một âm thanh mềm nhẹ. Một đôi tay trắng nõn mà mạnh mẽ từ phía sau nhẹ nhàng đem mấy lọn tóc đang phát phơ của nàng vuốt lại.

Bàn tay đã luyện cứng như sắt bỗng biến thành ôn nhu mềm mại...

“Anh!”

Na Na nhẹ nhàng hừ một tiếng, thân thể cứng ngắc trở nên mềm mại vô lực, nhẹ nhàng dựa vào thân thể rộng rãi mà vững chắc của hần.

“Khỏe không?”

“Không khỏe chút nào cả.”

“Có phiền phức gì sao?”

“Ừm.”

“Vậy cứ đứng như vậy nhé.”

“Ừm.”

Chỉ là vài câu đối thoại giản đơn, nhưng còn hơn thiên ngôn vạn ngữ, trong khoảnh khắc đó toàn bộ mọi người bên trong phòng nghỉ khôi phục lại tự do, phẳng phất như mọi chuyện chưa hề phát sinh qua. Trong nháy mắt thời gian dừng lại đó một người có cảm giác giống như trong mơ vậy.

Đương nhiên sự tình vẫn còn xảy ra, mọi người trong phòng tròng to con mắt mà nhìn Na Na khép hờ hai mắt ỷ ôi trong lòng Trương Dương.

Trong mỗi con mắt đều tràn ngập biểu tình không thể tin nổi.

Na Na tới địa hạ quyền tái đã được hơn một tuần, cảm giác của mỗi người ở đây về nàng đều là vẻ lạnh lùng, nếu như có kẻ nào trên đầu nàng đều động tay động chân ngay, không ai nghĩ đến Na Na sẽ có khuôn mặt ôn nhu như thế. Cái này thật là khó tin... Trương Dương đứng phía sau Na Na cũng không động thân, Na Na nhẹ nhàng hấp háy đôi mắt tựa trong lòng hắn, dường như thời gian đã dừng lại. Dường như toàn bộ phòng nghỉ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Loại tình cảnh thân mật không coi ai ra gì này lại không khiến mọi người cảm thấy bất ngờ, bọn họ vẫn hô hấp như bình thường.

“Số mười hai, đến lượt người đó!”

Cuối cùng không gian yên tĩnh cũng được phá vỡ.

“Ta đến đây !” Trương Dương ấn vai Na Na xuống.

“Tạm thời không cần đi.”

“Được, cẩn thận một chút.”

Mọi người đều ngậy ngốc nhìn kỹ, hai người không coi ai ra gì dắt nhau cùng bước lên lôi đài. Sau đó dưới ánh mắt của mấy nghìn người Trương Dương nhẹ nhàng hôn lên làn môi mềm mại đỏ mọng của Na Na, đem miệng trượt lên vàng tai của nàng.

“Em mãi mãi là vợ của anh.” Giọng nói của Trương Dương nhẹ nhàng mà kiên định.

“Anh quyết định rồi sao?” Nhân tình Na Na sáng lên, tựa như viên ngọc quý phát sáng vậy.

“Đúng vậy, trên thế giới này, không ai có thể ngăn cản chúng ta ở cùng một chỗ, không ai có thể!”

“Em biết rồi.” Trên mặt Na Na tràn đầy nụ cười, toàn thân nàng tràn ngập vẻ hạnh phúc.

“Anh sẽ dẫn em đi ngắm cảnh đêm ở San Francisco!”

“Ừm.” Nhìn con mắt thâm thúy của Trương Dương. Trên mặt Na Na hiện lên một tia đỏ hồng.

“Được rồi, điện thoại của em sao lại có người khác nghe?” Thành linh trên người Trương Dương phát ra một cỗ sát khí nồng đậm.

“Điện thoại của em đã nộp cho tổ chức rồi.” Ánh mắt Na Na trắng dã liếc Trương Dương gắt giọng.

“A...” Trương Dương cười gượng một tiếng, có điểm xấu hổ.

Cuối cùng hai người lưu luyến không rời tay, Trương Dương bình tĩnh từ trên lôi đài đi xuống, chiếm một chỗ ngồi phía dưới, Kara và Tô Đại Phong, Firman bọn họ đều ngồi ở đó.

“Dương ca, người đứng là cường hãn!”

Khi Trương Dương ngồi xuống. Tô Đại Phong lập tức giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt sùng bái, một nam nhân có can đảm trên lôi đài, trước mắt mấy nghìn người hôn một cô gái, dũng khí loại này cũng đủ khiến hắn bội phục.

Lúc Tô Đại Phong giơ ngón tay cái lên, Trương Dương cũng chỉ đáp lại bằng một nụ cười mỉm, ánh mắt của hắn thủy chung vẫn rơi trên người Na Na .

Đối với lời hứa hẹn của Na Na lúc này cũng không phải khiến Trương Dương hưng phấn, mà là kết quả của mấy ngày nay hắn suy nghĩ rất nhiều, hắn vẫn đang lo lắng vấn đề này. Nếu như nói một đám phụ nữ khiến hắn phân vân chọn lựa. Hắn duy nhất không thể bỏ qua chính là Na Na.

Về phần Vương Yến các nàng, chỉ có thể nói lời xin lỗi. Nghĩ đến Vương Yến và Liễu Ám các nàng, trong lòng Trương Dương không hiểu sao lại đau đớn, hai tay chỉ bắt được một con cá, hắn lại phải chọn lựa!

Na Na đã chiếm hết linh hồn hắn, bọn họ chính là trời sinh một cặp.

Na Na chỉ cần mỉm cười cũng khiến linh hồn Trương Dương bị chấn động, mỗi tin tức liên quan đến Na Na là thủy chung đều tác động đến mỗi sợi dây thần kinh của Trương Dương...

“Cậu biết nàng ta sao?” Thân thể mập mạp của Kara ở bên cạnh Trương Dương, khàn khàn hỏi, ánh mắt vẫn rơi trên người hắn.

“Nàng là vợ của ta.”

“Vợ cậu rất lợi hại, nàng đã chiến thắng năm đối thủ rồi, nếu như nàng thắng thêm một lần nữa sẽ được lên cấp đó.”

“Đương nhiên, bởi vì nàng chính là vợ của ta”.

Kara nhú mày không nói gì. Mấy ngày gần đây tiếp xúc, Trương Dương vẫn biểu hiện thâm trầm, thậm chí cả ngày còn không nói lời nào, mà bây giờ hắn đột nhiên như biến thành một người khác, cả người tràn ngập khí thế nhìn đời bằng nửa con mắt, khi nói về Na Na càng không kiêng nể gì cả biểu hiện ra một cổ ngạo khí. Dường như vợ của hắn vốn là người ưu tú nhất vậy.

Đương nhiên không ai có thể phủ định được lời nói của Trương Dương, đích xác Na Na rất ưu tú, vô luận là khuôn mặt đẹp hay là vóc dáng cũng vậy.

Tối trọng yếu chính là. Na Na có một loại tính cách lãnh ngạo băng hàn càng dễ khiến đàn ông sinh ra một loại dục vọng chinh phục, có thể nói trên thế giới này bất luận một người nam nhân nào cũng đều hy vọng chinh phục được Na Na, một người con gái có tính cách băng hàn, khí chất ưu nhã.

A a a...”

“Xích Luyện Xà!”

“Xích Luyện Xà!”

“Medusa!”

Dưới lời đài tiếng hoan hô như sấm dậy, ngay cả Tô Đại Phong và Kara đang trao đổi, trên lời đài đã bắt đầu triển khai rồi.

Loại địa hạ quyền tái này căn bản không có quy tắc gì, khi bắt đầu trận đấu trọng tài chỉ đứng ở chính giữa phát tay ra hiệu bắt đầu sau đó liền rút lui xuống phía dưới, động tác kia hết sức lưu loát, hình như hắn rất sợ đứng trên lời đài.

Địa hạ quyền tái rất tàn khốc. Cho dù là trọng tài đứng trên lời đài cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Trên thực tế loại thi đấu này mọi người khi tham gia đều phải ký một văn kiện, phần văn kiện này khi người thi đấu không sao trước mặt pháp luật cũng không có tác dụng gì. Thế nhưng một ngày có người chết, loại văn kiện này có tác dụng giống như một loại sinh tử công văn vậy.

Na Na đối mặt với đối thủ, trên mặt nàng lập tức khôi phục vẻ hàn băng, cả người tràn ngập một cổ hàn khí băng lãnh.

Đối thủ của Na Na là một người da trắng vóc dáng thấp bé trên thân cỡi trần, cơ thể tựa như tám thép, bên trên cánh tay trắng kiện có sấm hình rắn đuôi chuông, miệng phun ra cái lưỡi màu đỏ trông rất sống động, khiến người ta sinh ra một loại sợ hãi vô hình.

“Rắn đuôi chuông!”

“Rắn đuôi chuông!”

“Medusa!”

“Medusa!”

Bầu không khí dưới lời đài càng ngày càng điên cuồng, rất nhiều người đều đứng lên hô lớn, hiển nhiên người da trắng kia rất nổi danh trong giới địa hạ quyền tái.

Nghe một ít khán giả hô lên “Medusa” cái tên này, lông mày Trương Dương nhú lại, hắn không thích cái tên này.

Đương nhiên Trương Dương không biết, Na Na ở chỗ này hơn một tuần. Danh tiếng không nhỏ, lại xinh đẹp như hoa, tính cách băng hàn, hơn nữa võ công lại xuất quỷ nhập thần, vóc người mềm mại, biến hóa giống như xà vương, cho nên một ít người gán cho Na Na biệt hiệu như vậy.

Hiện tại rắn đuôi chuông và Medusa đối đầu. Trọng tài đã cho trận đấu bắt đầu, bầu không khí đã đạt đến cao trào. Hàng loạt làn sóng người điên cuồng nhấp nhô.

Na Na và đối phương vẫn chưa lập tức động thủ, đây cũng là quy tắc bất thành văn ở địa hạ quyền tấu. Mục đích để khán giả có thời gian hòa hoãn một chút để đặt cược, dù sao ý nghĩa căn bản của thi đấu này cũng là đánh bạc...

Cuối cùng việc đặt cược cũng kết thúc.

Thái độ của Na Na rất khác thường, đứng lặng trên lôi đài không hề động, điều này đã phá vỡ hình tượng lúc đầu của nàng, bởi vì mấy ngày nay Na Na vẫn dùng sự động tác và tốc độ linh hoạt để thủ thắng, mà động tác bây giờ không phải là phong cách của nàng.

Không biết vì sao Na Na đứng lặng trên lôi đài lại làm cho người ta cảm như một ngọn núi không gì lay chuyển được, hơn nữa bộ quần áo màu đen khiến mọi người càng cảm thấy một cổ áp lực c tình thần cường đại.

Người da trắng nhìn một đôi lạnh lùng kia, hắn có chút thất thần, có một loại ảo giác, phảng phất cô bé này và cô gái có vẻ mặt ôn nhu lúc trước hoàn toàn không phải cùng một người, nữ nhân này hiện tại tỏa ra cỗ sát khí quá cường liệt, khiến hắn không dám manh động.

Thình lình, bọn họ di chuyển!

Na Na động trước, thân thể thon dài của nàng trên không trung tạo ra một cơn lốc xoáy, lưu lại vô số tàn ảnh, tựa như một đạo hắc sắc quang mạc.

“!”

“!”

“!”

Thân thể Na Na bật lên không trung, đôi chân dài tựa như cuồng phong bão táp hướng tới người da trắng, tên kia liên tục dùng cánh tay khỏe mạnh chống lại, từng cước không dứt, cước đá vào cánh tay phát ra từng tiếng muện hưởng, làm cho lòng người kinh sợ.

Cước pháp thật nhanh!

Thân thể thật cường tráng!

Ngay khi mọi người sợ hãi than thở, người da trắng vóc dáng thấp bé cũng ngẩng đầu lên, nữ nhân này cũng không mềm yếu như hắn tưởng tượng, khí lực kinh người, mỗi một cước làm cho hắn có một loại cảm giác đầu khớp xương vỡ nát, đau tới tận tim.

Người da trắng căn bản không có cơ hội phản kích, từng loạt cước công kích giống như mưa đá, như nước sông cuộn cuộn lao vào hắn.

Hiện tại hắn chỉ hy vọng thể lực của Na Na sẽ nhanh chóng tiêu hao, hắn đang đợi thời cơ đó, chỉ cần nắm chắc cơ hội phản kháng, hắn tin tưởng mình sẽ nắm chắc có thể đánh bại nữ nhân này.

Nhược điểm lớn nhất của phụ nữ chính là thể lực không tốt, không duy trì được lâu!

471. Chương 471: Mỹ Nữ Quyền Thủ Hung Hãn

Lập tức tên da trắng phát hiện mình đã sai rồi, Na Na tựa như một cỗ máy chẳng biết mệt mỏi, thậm chí lực đạo tập trung trên đôi chân lại càng tăng lên...

Thân ảnh Na Na liên tục di chuyển, động tác nhanh như thiểm điện, mỗi kích đều trúng mục tiêu. Dưới lời đài khán giả đều hoa mắt mà thường thức một màn hết sức kinh diễm này.

“Bồng!”

“Bồng!” Người da trắng trên trán mồ hôi chảy đầm đìa, song chưởng của hắn đã có cảm giác tê rần, hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, song chưởng đã sưng lên rồi.

Khiến hắn kinh hãi chính là vẻ mặt của cô gái băng lãnh kia không có một tia xuống sức, thân thể mềm mại phẳng phất ẩn chứa lực lượng bất tận vậy.

“Đủ rồi!”

Ngay khi tên da trắng đang vất vả tránh né trong cơn mưa quyền cước, trong đám người đang điên cuồng gào thét vang lên một thanh âm rõ ràng mà nặng nề áp lên đoàn thanh âm hỗn loạn kia, giống như chuông thần vãn lên vậy.

Chính là thanh âm của Trương Dương, hắn không muốn Na Na tiêu hao thời gian trên người tên phế vật kia.

Thanh âm Trương Dương vừa phát ra, thân thể Na Na thành linh nhảy lên, một chân thon dài bổ xuống, giống như sấm sét thiểm điện...

Tốc độ quá nhanh, nhanh đến nỗi khán giả còn không kịp phản ứng.

Người vóc dáng thấp bé da trắng cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm lan tràn trong không khí, cơ hồ là một loại bản năng, hắn nín thở giờ song chưởng lên chặn một cước uy mãnh này.

“Răng rắc!”

Một tiếng khớp xương gãy vang lên làm cho tim mn mình i người đập mạnh, hai cánh tay tên da trắng truyền đến một trận đau nhức đến tận tim.

Chuyện khiến người ta kinh khủng đã xảy ra.

Người da trắng kia song chưởng căn bản không chống lại được một cước long trời lở đất của Na Na, khi cước vừa giáng lên song chưởng dường như không có chút lực nào ngăn lại, thế như chẻ tre trực tiếp bổ xuống...

“Răng rắc!”

Một tiếng rít vang lên, bàn chân đã bổ thẳng lên mặt tê da trắng, mọi người có thể nghe rõ thanh âm xương vỡ.

“A. . . !”

“Bồng!”

Tên da trắng phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Sau đó ngã xấp xuống mặt lôi đài, tựa giống như một cây cọc gỗ không có tính mạng đổ xuống.

Cả khu xưởng mấy nghìn mét vuông đột nhiên lâm vào một trận áp lực yên tĩnh.

Hơn một nghìn ánh mắt nhìn người da trắng đã ngã xuống, người này được xưng là rắn đuôi chuông vốn am hiểu nhất là cước pháp, bởi vì vóc dáng hắn thấp bé, cho nên chân hắn rất lạnh lẽo xuất quỷ nhập thần, giống như thần long thấy đuôi không thấy đầu vậy, cho nên hắn mới được xưng là “Rắn đuôi chuông”, nghĩ không ra một nhân vật như vậy cư nhiên không có cơ hội xuất cước.

Khiến người ta càng kinh khủng chính là, mọi người có thể thấy rõ ràng. Đầu người da trắng đã bị đá vỡ .

Điều này cần bao nhiêu khí lực đây?

Mấy ngày qua Na Na vẫn khiến người khác cảm thấy một loại khí chất linh động phiêu hốt, lấy thân pháp để thủ thắng, thật không ngờ võ công của nàng cư nhiên lại bá đạo mãnh liệt như thế, mọi người gán cho nàng biệt hiệu “Mỹ Đô Toa” chủ yếu là do nàng lãnh diễm vô cùng, vóc người mềm mại, mà không phải do nàng dùng mãnh bá đạo như vậy.

Lúc này mọi người đã được mở rộng tầm mắt rồi, thì ra nữ tử mỹ lệ mềm yếu cũng có thể có võ công cường mãnh như vậy.

Trong lúc toàn trường đang yên tĩnh. Trương Dương chợt đứng lên đi tới sát lôi đài vươn tay ra.

Khiến người ta khó tin là sát khí trên vẻ mặt sương lạnh của cô gái kia liền biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đỏ bừng, tóc dài phiêu phiêu cúi đầu đi tới trước mặt Trương Dương. Đem bàn tay nhỏ bé trắng muốt đặt trong lòng bàn tay Trương Dương...

Khi Trương Dương và Na Na biến mất sau cánh cửa, đại sảnh thật lớn hoàn toàn yên tĩnh, dường như sự kiện chấn động vừa xảy ra vẫn vĩnh viễn lưu trong đầu bọn họ vậy.

Có cả khuôn mặt xấu hổ kia.

Có cả mái tóc dài đen nhánh phiêu phiêu kia.

Còn có thân thủ ưu nhã mà nhẹ nhàng kia.

Tất cả đều giống như một giấc mộng...

“Mỹ Đỗ Toa!”

“Mỹ Đỗ Toa!”

“Số Mười hai!”

“Số mười hai!” Đầu tiên là có tiếng hô lên làm mọi người giật mình, sau đó một ít người tỉnh ngộ lại điên cuồng hướng phía Trương Dương và Na Na biến mất hô to.

Trong đám người cũng có ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm bóng lưng Trương Dương biến mất sau cánh cửa.

Firman, Kara, còn có Tô Đại Phong và Muhammad.

Firman và Kara mang một bộ mặt suy tư. Mà Tô Đại Phong và Muhammad lại có vẻ mặt ước ao.

Đồng thời, Firman và Kara đứng lên, khi hai người đứng lên, vẻ mặt đều sưng sốt một chút, lập tức cùng hiểu ý gật đầu...

“Đại Phong ca, bọn họ có thể gây bất lợi cho Dương ca hay không?” Nhìn Kara và Firman đứng dậy đi vệ sinh, Muhammad lập tức nghĩ tới một vấn đề.

“Điều này, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, bây giờ người bọn họ muốn đối chính là chúng ta.”

Tô Đại Phong cảm giác mình nói có điểm chưa đủ, nếu như không có Trương Dương, hẳn căn bản không dám cùng Firman đàm phán.

“Ta có cảm giác bọn họ đối với Dương ca sẽ gây bất lợi.”

“Đi, chúng ta rời khỏi nơi đây, chỉ cần chúng ta không chết, bọn họ cũng không dám trắng trợn trả thù đâu.”

Tô Đại Phong và Muhammad lập tức cũng làm bộ đi vệ sinh rồi biến mất trong đám người đông nghịt.

Khi Tô Đại Phong và Muhammad vừa ly khai, Kara và Firman cơ hồ đồng thời xuất hiện ở chỗ ngồi cũ.

“Bọn họ đi rồi.” Firman nhìn mấy cái ghế trống nơi Tô Đại Phong nói.

“Bọn họ không quan trọng” Kara lắc đầu.

Mọi người đều khó hiểu vì sao mà hai nhân vật kiêu hùng lại kể vai sát cánh, lý do rất đơn giản bởi vì sự xuất hiện của Trương Dương.

Địch nhân của địch nhân chính là bạn của mình, đây là quy luật mãi mãi không thay đổi trong lịch sử.

“Nếu như ngày mai thi đấu người đàn bà kia không có xuất hiện. Như vậy người có thể đối phó hai tên lông ngắn kia rồi” Khóe miệng Kara nổi lên một tia nụ cười lạnh như băng.

“Nếu như thành công vậy ta tuyệt đối sẽ không quên ơn Kara tiên sinh” Firman sang sảng cười, hắn đã đáp ứng lời hứa, trên thực tế hắn vẫn trần trở vì không có cơ hội hợp tác với bang phái của Mỹ. Nếu như lần này có thể cùng Kara đạt thành hiệp nghị. Nói không chừng lần này chính là nhân họa đắc phúc.

“Ta chỉ hy vọng hắn không cầm súng” Kara thở dài một tiếng.

“Hắn là hắn sẽ không cầm súng đâu, khi có mỹ nữ làm bạn, nam nhân là rất dễ quên chuyện quan trọng”. Trận đấu đợt thứ hai, hai người đưa ánh mắt chú ý đến lôi đài, thế nhưng trong đầu bọn họ vẫn lo lắng đến bàn tay sạch sẽ mà nhanh như thiểm điện kia, hai người đều tin rằng, chỉ cần trong tay người này có súng, không ai có thể thắng hắn...

“Tích tích!”

“Tích tích!”

Gần như đồng thời. Hai người cúi đầu nhìn tin tức từ điện thoại di động.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau liếc mắt, bọn họ đều có một cảm giác như trút được gánh nặng.

Bởi vì tin tức phản hồi chứng tỏ Trương Dương và nữ tuyển thủ kia đi ra ngoài không mang theo súng.

Đây tuyệt đối là một tin tức tốt.

Hồ lạc bình nguyên bị chó khi, long nhập chỗ nước cạn bị tôm đùa!

Trương Dương chính là hổ sao?

Trương Dương chính là rồng sao?

Hiển nhiên Trương Dương không phải những thứ đó, Trương Dương so với hổ, so với rồng càng đáng sợ hơn! Phố người Hoa tại San Francisco chính là phố người Hoa lớn nhất tại Mỹ, lịch sử tồn tại đã hơn 120 năm rồi. Cổng vào có một đôi sư tử bằng đá xanh biếc kiểu Trung Quốc. Còn có bốn chữ lớn thiên hạ vì công của Thượng thư Tôn Trung Sơn đề trên nóc, đó chính là biểu tượng của phố người Hoa, cũng là biểu tượng cho nền văn minh Trung Hoa. Đường tên là Grant street, hai bên đường có rất nhiều cửa hàng bán đồ kỷ niệm phẩm đủ màu sắc và một số cửa hàng ăn của Trung Hoa, người tới đây ngắm cảnh và mua sắm chật như nêm cối. Phía tây song song với Grant street là Stockton street, cũng là nơi Hoa kiều thường hay chọn mua vật phẩm ...

Màn đêm buông xuống phố người Hoa, hàng loạt đèn lồng cùng đèn nháy tỏa sáng đặc biệt hấp dẫn.

Ở ngã tư đường mặc dù không sầm uất như ban ngày nhưng du khách vẫn rất đông, nhiều người ở chỗ này có cảm giác rất thân thiết như ở quê hương mình mà không phải đang ở nước ngoài.

Trương Dương và Na Na tay trong tay an tĩnh đi theo dòng người, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của hai người, cùng nhau cảm thụ nhịp tim của đối phương, cảm thụ làn da mềm mại trắng mịn...

“Anh thật đã đến rồi sao?”

Na Na đột nhiên hỏi một câu không rõ ràng, khi nói xong nàng mới phát hiện lời này rất khờ khạo, nhất thời mắc cỡ đỏ bừng mặt, đầu còn có hình dạng nữ anh hùng như lúc trước, đáng đắp hoàn toàn là một cô gái nhỏ bé.

“Bởi vì có em ở đây”. Trương Dương nhẹ nhàng nắm bàn tay mềm mại của nàng. Phảng phất giống như chứng minh sự tồn tại của mình vậy.

“Anh làm thế nào biết em ở chỗ này?”

“Anh không biết. Chỉ có điều anh sống ở đây. Dường như trong đêm tối có một cỗ lực lượng nói cho anh biết, em sẽ xuất hiện tại thành phố này, mà bây giờ em đã xuất hiện thật”.

“Phải vậy không?”

“Đúng vậy”.

“Anh lừa em?”

“Không có”.

“A...”

Hai người dường như nói chuyện không có đầu có đuôi, thế nhưng loại nói chuyện phiếm này dường như cũng đủ để bọn họ thỏa mãn, Na Na nhẹ nhàng đem thân thể mềm mại dựa vào vai Trương Dương, mái tóc buông xuống như một thác nước đen tuyền.

Hai người chậm rãi bước đi không mục đích, dọc theo đường đi bắt gặp vô số ánh mắt ước ao cùng ngưỡng mộ.

Không thể nghi ngờ, Trương Dương và Na Na chính là điển hình cho câu nói “Kim Đồng Ngọc Nữ!”

“Đây là nơi nào?”

Hai người lẳng lặng mà đi, cứ nhiên đã tới một khoảng sân rộng, bây giờ đã là mười hai giờ đêm, bên trong sân vẫn còn tiếng người huyên náo, rất nhiều người chơi cờ vua, chơi bài, hơn nữa chín mươi chín phần trăm mọi người đều là người Hoa, tùy tiện cũng có thể nghe thấy tiếng người nói truyện bằng Hán Ngữ, hai người phảng phất như rơi vào khu vực chính của phố người Hoa .

“Quảng trường phố người Hoa tại San Francisco.”

“Chúng ta đi chỗ khác.”

Nhìn một đám người cùng với một núi rác chồng chất, bên trong đôi mắt của Trương Dương hiện lên một tia chán ghét.

“Đi thôi.”

Na Na thở dài một tiếng, nàng biết vì sao Trương Dương khó chịu, Quảng trường phố người Hoa vốn là khu trung tâm nghỉ ngơi công cộng của San Francisco, lão nhân gia ở đây giết thì giờ, tiểu hài tử tới đây vui đùa, du khách đến ngắm cảnh, kẻ lang thang cũng đến đây, một ít quán ăn lưu động cũng hoạt động ở chỗ này, vốn là một nơi rất rộng rãi thoáng đãng. Nhưng bởi nhiều người không có ý thức bảo vệ quang cảnh ở đây khiến nó giống như một bãi rác vậy.

Quảng trường phố người Hoa chia ra làm hai tầng, người tới nơi này đa số là lão niên người Hoa đến giết thì giờ. Thông thường đánh tú-lơ-khơ ở tầng trên, cờ vua phía dưới. Tầng trên có vẻ sạch sẽ hơn, bởi vì ở tầng dưới gần ngay chỗ ba con đường đi qua, lại đặt rất nhiều ghế công cộng, rào chắn, hầu như chỗ nào cũng có thể bắt gặp giấy vụn, túi đựng thức ăn, lá rụng, quần áo và đồ dùng hàng ngày đầy bụi đất của đám lang thang.

“Trung Hoa có rất nhiều thói hư tật xấu, nếu như không trừ tận gốc được, lúc nào mới có thể trở nên cường đại đây?!” Trương Dương liên tục né tránh đám rác rưởi cùng những kẻ lang thang.

472. Chương 472: Đông Bắc Hồ Hay Hồ Lạc Bình Dương

”Cũng không thể nói như thế, không riêng có người Trung Quốc, chỗ này cũng có người châu Á khác. Hút thuốc trái phép, đi vệ sinh tùy tiện, nam nữ làm trò mờ ám, tiện tay vứt rác, những thứ này đại đa số đều là do người mới nhập cư mang đến, lão kiều dân cũng chưa quen với lối sống Mỹ, bọn họ cũng không quá chú ý đến việc bảo vệ môi trường. Ngoài ra còn một ít kẻ châu Á lưu lạc ở tại Quảng trường phố người Hoa cũng là nguyên nhân trọng yếu dẫn đến hoàn cảnh vệ sinh kém như bây giờ.

“Phải không?” Trương Dương cười nhạt, hắn cũng không kiêng nể gì cả, dù xung quanh đầy thanh âm của người Trung Quốc.

“Có rất nhiều nguyên nhân, mà quảng trường này cũng không đơn giản, phía sau còn có người khổng chế.”

“Ở đây cũng có người khổng chế sao?” Trương Dương không khỏi ngăn người, hắn thật sự không nghĩ ra nơi bụi bặm đầy rác khắp nơi này lại có giá trị.

“Nơi này có rất nhiều người tụ tập, ví dụ như chơi tú-lơ-khơ, cờ vua, đừng xem họ đặt cược nhỏ mà nhầm, đó chỉ là mặt ngoài thôi, bọn họ đều được một số bang phái ngầm coi trọng, có người nói để thu được quyền khống chế của mảnh đất này, các bang phái đã sống mái với nhau vài lần rồi...”

“Ai thắng?” Trương Dương cảm thấy nhiều hứng thú hỏi.

“Hi hi, không phân rõ ai lợi hại hơn, bởi vì ở chỗ này cũng không phải là lực lượng hạch tâm của bang hội, người chân chính có năng lực cũng không ở lại chỗ hỗn tạp này, ở chỗ này phần lớn đều là một số tên côn đồ tép riu thôi, bởi vậy những kẻ này đều bình yên vô sự ở chỗ này kiếm cơm qua ngày.”

Na Na không hổ là một trong nhân viên ưu tú của Long Tổ, đối với từng chi tiết nhỏ của quảng trường này nàng cũng rõ như ban ngày.

“Nói cách khác, ở đây đều tập trung những người thuộc tầng lớp dưới của xã hội?”

“Cơ bản là như vậy, đương nhiên cũng có người từ quốc nội tới, rất khá, tới Mỹ nhưng không cách nào chen chân với những nhân vật lợi hại, anh xem người nọ chính là điển hình trong số đó, hắn ở quốc nội phạm tội rất nghiêm trọng chạy tới nơi này, nếu như không phải hắn ở đây. Quảng trường nho nhỏ này sớm đã bị người Indo triệt để khống chế rồi”.

Ánh mắt Trương Dương theo ngón tay Na Na chỉ quét tới một người đàn ông mặc một bộ y phục màu đen, lưng hùm vai gấu đang uống rượu giải sầu, người đàn ông này tuổi khoảng chừng ba mươi, vóc người cũng không cao to, nhưng dũng mãnh rắn chắc. Râu mép dài ngắn không đồng nhất, vẻ mặt tang thương.

Bên người hắn có vài chai bia, một đĩa lạc. Một người uống rượu giải sầu. Xung quanh mọi người cố gắng tránh xa hắn. Chỗ hắn ngồi tự nhiên hình thành một bức bình phong kì lạ.

“Hắn là ai vậy?”

Thấy nam nhân này con mắt Trương Dương không khỏi sáng lên. Nam nhân này thoạt nhìn rất chán chường. Thế nhưng mỗi người đều có một khí chất khác nhau. Cả người hắn toát lên khí chất khiến tim người khác phải đập mạnh.

“Hắn họ Vương tên Dũng. Ở quốc nội thống lĩnh toàn bộ thế lực ngầm toàn bộ vùng đông bắc. Rất nhiều người đã quên danh tự của hắn là Đông Bắc Hồ. Nổi danh vùng Hồ Nam, Hoa Nam. Bởi vì do một lần ẩu đả hắn đã lỡ tay giết chết một nhân vật có bối cảnh chính trị lớn nên bị truy nã toàn quốc. Bây giờ hắn lưu lạc đến Mỹ”.

“Xem ra tên bị giết chết cũng không phải thứ gì tốt?” Đương nhiên nếu như là người tốt. Đông Bắc Hồ cũng không dám trắng trợn ngồi ở chỗ này uống rượu. Chỉ có điều dù cho người nhà kẻ bị giết không trực tiếp ra tay. Hắc bang người Hoa tại Mỹ cũng không dám lưu hắn. Đầu tiên sẽ làm cho gia tộc người bị giết ghi hận. Dù sao người nọ tuy rằng đã chết. Người chịu ân huệ của hắn rất nhiều. Thứ hai người này cũng không phải kẻ vô dụng. Không người nào dám mạo hiểm lưu hắn lại...”

“Đáng tiếc ta không có thời gian nếu không cũng sẽ giúp hắn một chút” Trương Dương ôm vòng eo mềm mại của Na Na cười cười.

“Nếu là việc anh thích làm, em sẽ không can thiệp vào” Na Na ôn nhu hiểu ý nói.

“Quên đi, chúng ta hiện tại ắc còn không mang nổi mình ắc, em xem, có người tới tìm chúng ta gây phiền phức kia” Trương Dương dừng lại cước bộ. Phía trước bọn họ có mười mấy thanh niên vẻ mặt bất lương đã đi tới, rõ ràng có thể nhìn ra bọn này tới đây có mục đích, bởi vì mỗi người bọn chúng đều có vũ khí.

“Đề em” Na Na nhẹ nhàng cười vẽ mặt quyến rũ, Trương Dương thấy vậy trái tim liền đập kịch liệt, nhìn biểu tình lạnh lùng mà tươi cười của Na Na, hắn có một loại cảm giác kinh diễm kì lạ.

“Được rồi” Trương Dương nhéo nhéo bàn tay mềm mại của Na Na, nàng xuất thủ và hắn xuất thủ đều giống nhau, đây chỉ là một bọn côn đồ mà thôi, mặc dù là một đám có chuẩn bị mà đến, thế nhưng côn đồ vĩnh viễn là côn đồ mà thôi, tuyệt đối sẽ không đột nhiên biến thành vô lâm cao thủ.

“Hắc hắc khuôn mặt này trông hơi quen, cái chỗ này từ lúc nào xuất hiện một cô nàng xinh đẹp như vậy!”

Một tên xem ra là trùm của đám côn đồ từ trong đám kia bước ra, đôi mắt khinh mạn dò xét trên thân thể lả lướt của Na Na.

Đám này đều mặc quần áo màu đen, gầy gò vóc dáng thấp bé, trên mặt tràn ngập vẻ hung hãn, tiếng Anh cũng không nói trôi chảy, Trương Dương vừa nhìn cũng biết là người Indonesia.

Khóe miệng Trương Dương không khỏi nhếch lên một nụ cười tà ác, xem ra Firman căn bản không tuân thủ điều kiện đàm phán trước đó.

“Người biết ta sao?” Vẻ mặt Na Na lần đầu tiên không phải băng hàn mà là cười mỉm, chỉ là nụ cười đó lại chứa một cỗ sát khí nồng đậm.

“Lập tức các người sẽ biết thôi...” Tên côn đồ nhỏ bé kia liếc Trương Dương, vẻ mặt đắc ý chuẩn bị ra tay.

“Dừng tay!”

Đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, một thanh âm hùng hậu đầy nam tính vang lên.

Chính là Đông Bắc Hổ, hắn không biết từ lúc nào đã qua đây, trong tay cầm một thanh trường đao sáng loáng, một cỗ khí tức dũng mãnh tỏa ra bốn phía, vóc người thấp bé như vậy nhưng giờ lại giống như một tòa tháp sắt.

Đông Bắc Hổ lưng quay về phía Trương Dương và Na Na, hai người liền ngửi thấy trên người hắn tràn ngập mùi rượu.

“Đông Bắc Hổ, chuyện này không liên quan đến người!” Tên côn đồ người Indo nhìn trường đao sắc bén trong tay Đông Bắc Hổ, dường như hơi kiêng kỵ, lui về phía sau một bước lạnh lùng nói.

“Chỉ cần là chuyện liên quan đến quảng trường này đó chính là chuyện của ta, cút, ngày hôm nay ông không muốn đánh nhau!” Đông Bắc Hổ giơ trường đao lên, tay trái nhẹ nhàng búng lên lưỡi đao phát ra một tiếng oanh minh vui tai.

“Đông Bắc Hổ, người chỉ là một con cạp lạc xuống đồng bằng, ở đây không phải đồng bắc Trung Hoa, nơi này là San Francisco, Đại Quyền Bang cũng không thèm để ý đến người, Indo chúng ta cảm thấy thương cảm thay cho người đó, người khác sợ người, nhưng người Indo chúng ta thì không như vậy, nếu quả thật chúng ta muốn giết người, Firman chúng ta chỉ cần một ngón út cũng có thể bóp chết người...”

“Ha ha ha...” Đông Bắc Hổ cười to nói: “Firman ở chỗ này còn được gọi là Firman, tại nơi khác thì được kêu là gì? Hổ gia ta có tiền, ta hiện tại tuy rằng cả ngày ở chỗ hỗn tạp này, nhưng không có nghĩa là Hổ gia ta thực sự nghèo túng, nói cho người biết Hổ gia ta muốn tiền có tiền, muốn người có người, nói chung quảng trường này sau này sẽ là địa bàn của Hổ gia ta, ta mặc kệ các người với Firman cút chó của các người, đừng để Hổ gia mất hứng, ta sẽ giết tới cửa đó, các huynh đệ ra đi, để cho bọn chúng nhìn thấy Hổ gia có đúng hay không nghèo túng đến nỗi để mấy tên côn đồ cũng dám khi dễ...”

“Hổ ca!”

“Hổ ca!”

Đông Bắc Hổ thành linh quát một tiếng, trong quảng trường đột nhiên chạy ra hơn mười đại hán, những bạo này không kiêng nể gì cả cầm theo đủ loại vũ khí lạnh chạy qua, người này cũng không đơn độc như Trương Dương tưởng tượng ...

Rất uy phong!

Không hổ là Đông Bắc Hổ!

Thấy Hổ ca quát một tiếng sau đó hơn mười người ăn ý chạy ra, vẻ mặt Trương Dương cũng không khỏi tán tụng, quả nhiên là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Hổ ca này cũng không phải sa sút như Na Na nói, chỉ ít hần ở chỗ này còn có thể kêu gọi được số người lớn giúp đỡ.

“Đông Bắc Hổ, đừng tưởng rằng người ở đây tập hợp được một đám người là có thể tung hoành như ở đồng bắc, đừng có vội kiêu ngạo!” Mấy tên côn đồ cầm vũ khí trong tay, dưới ánh đèn phản chiếu loang loáng trông thật kinh nhân.

“Hổ gia ta cho tới bây giờ vẫn kiêu ngạo như thế, nếu như Hổ gia ta tại Mỹ tham sống sợ chết, vậy còn không bằng oanh oanh liệt liệt chém giết đám Indo các người, Hổ gia chính là muốn nói cho các người biết, người Trung Quốc chúng ta cũng có dũng khí liều mạng chém giết, lão đại Đại Quyền Bang hiện tại chính là đang hưởng thụ vinh hoa phú quý, những chuyện liều mạng này cứ để cho Hổ gia làm, đến đây đi, không phải nói người Indo đánh nhau không bao giờ sợ chết sao, hung hãn dũng mãnh lắm mà, để Hổ gia ta nhìn xem...”

“Đông Bắc Hổ, người không nên được một tắc lại muốn tiếm khi đến một thước, chúng ta đã để cho người hẳn một quảng trường làm chỗ dung thân rồi, người còn muốn thế nào?” Tên trùm của đám côn đồ bị chiến ý cường liệt của Đông Bắc Hổ dọa phải lùi về phía sau mấy bước.

“Ha ha ha, vấn đề là địa bàn này đã là của Đông Bắc Hổ ta rồi không đến phiên người Indo các người cho phép! Ngày hôm nay nếu các người đã tới, vậy ta nói rõ luôn, ở đây chính là địa bàn của Đông Bắc Hổ ta, người Indonesia các người không được phép tiến nhập, chỉ đơn giản như vậy thôi!” Đông Bắc Hổ nói như đinh đóng cột, giọng nói không có chút do dự.

“Người...” Đám người Indonesia trên trán gân xanh nổi lên cuộn cuộn về mặt bạo nộ nhưng lại không dám động thủ, bộ dạng rất bối rối.

Ngay Đông Bắc Hổ phát ra khí thế như báo táp, một đám người Indo cũng đang tiến thoái lưỡng lan, một người Indonesia vóc dáng thấp bé nhanh nhẹn đi tới trước mặt Đông Bắc Hổ.

“Người là ai?” Đông Bắc Hổ nhướng mày, mấy tên Indonesia này hẳn hầu như đều biết, mà người Indonesia này hẳn lại không nhận ra, trông rất lạ mặt.

“Hổ ca, ngày hôm nay ta có chuyện trọng yếu phi thường muốn làm, qua ngày hôm nay quảng trường này sẽ thuộc về Hổ ca ngài, người Indonesia tuyệt đối sẽ không bước vào đây nửa bước!” Người Indonesia này vẻ mặt hồ hững, ngữ khí rất thông thả, làm cho người nghe có một loại cảm giác rất máy móc.

“Có chuyện rất trọng yếu phải làm?” Về mặt Đông Bắc Hổ nghi hoặc quay đầu lại hướng Trương Dương và Na Na dò xét, bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ nói: “Các người tìm đến bọn họ gây phiền phức sao?”

Người Indonesia kia lẳng lặng đứng im, cũng không thừa nhận hay phủ nhận, hẳn vốn là sát thủ do Firman phái tới, làm bộ kiêu ngạo gây sự, sau đó trà trộn vào đám người tìm cơ hội giết chết Trương Dương, nào biết nửa đường lại lòi ra một tên Trình Giảo Kim làm rối loạn kế hoạch của hắn, khiến sự tình phát sinh ngoài mong muốn của hắn. Đương nhiên hắn căn bản cũng không lo, đối phương vô luận là có khả năng thuật bắn súng thần kỳ như thế nào đi nữa, chỉ cần trong tay đối phương không có súng hắn sẽ không sợ, về phần võ công lợi hại của phụ nữ kia, hắn càng không để ở trong lòng, võ công hắn học chính là để giết người, mà không phải võ công dùng trên lời dài.

“Các người là người Trung Quốc?” Đông Bắc Hổ đột nhiên dùng Hán ngữ hỏi Trương Dương và Na Na.

473. Chương 473: Áp Lực Tinh Thần

Trương Dương không nói chỉ cười mỉm mà Na Na như con chim nhỏ nép vào người Trương Dương.

“Bọn họ tại sao phải tìm các người gây phiền toái?” Đông Bắc Hổ tiếp tục hỏi.

“Người cứ làm chuyện của mình đi, không cần phải xen vào chuyện của chúng ta” Trương Dương cuối cùng mở miệng, hắn vốn không định lên tiếng, thế nhưng hắn xem trọng Hổ ca này là một hán tử nên mới đáp lại.

Câu trả lời của Trương Dương khiến Đông Bắc Hổ ngạc nhiên, nhú mày không nói gì, hắn trầm mặc một lúc, ngay lúc đó người Indonesia kia đã chậm rãi ép tới, trong tay hắn là một thanh loan đao, dưới ánh đèn loan đao lóe ra ánh sáng kim loại chói mắt khiến tim kẻ khác đập nhanh.

< p=“>Tràng diện đột nhiên ngưng trọng .

Người Indonesia này cả người tản mát ra một cỗ khí tức khiến người ta cảm thấy áp lực, mỗi bước đi thật giống như dẫm nát trái tim mọi người.

Ánh mắt kẻ này tựa như đao phong rơi trên người Trương Dương, hắn không muốn đem thời gian lãng phí ở chỗ này, giết một người cao thủ dùng súng mà lại không có súng trong tay đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện khó, hắn thầm nghĩ làm nhanh rồi sớm rời khỏi nơi này.

Cuối cùng người Indonesia này cũng đến gần Đông Bắc Hồ, hắn cũng không tới quá gần Đông Bắc Hồ, mà vẫn duy trì một cự ly khiến Đông Bắc Hồ cảm thấy an toàn, hiển nhiên Đông Bắc Hồ rất lợi hại người này cũng biết, cho nên bọn họ mới tình nguyện buông tha mảnh đất này.

Thành linh!

Đông Bắc Hồ đang cúi đầu trầm tư thân thể bỗng nhiên di chuyển, trường đao trong tay vung lên rồi chém xuống, phát ra một tiếng “Xoát” xé gió, nhanh như thiểm điện.

“Đông Bắc Hồ, Indo chúng ta đã nhường nhịn nhiều rồi, người không nên quá đáng!” Thân thể tên kia bỗng nhiên lui về phía sau, khó khăn lắm mới né tránh một đao của Đông Bắc Hồ, về mặt hắn lúc đỏ lúc đen, rất khó coi, lúc bắt đầu hắn đã giữ một khoảng cách sẵn, chính là sợ Đông Bắc Hồ bất ngờ ra tay. Nghĩ không ra thằng nhãi này xuất thủ thật, may là gã có chuẩn bị, nếu không cho dù là có né tránh được cũng bị thương nhẹ.

“Không được. Bọn họ là người Trung Quốc. Nếu như các người dám đánh một người Trung Quốc trước mặt Đông Bắc Hồ ta. Đông Bắc Hồ ta đây nếu không quản thì đúng là con rùa.” Đông Bắc Hồ khí khái nói.

“Người giỏi. Ta xem người có thể bảo vệ bọn họ trong bao lâu. Ta ở ngoài quảng trường chờ hắn!”

Người Indonesia này dường như không muốn cùng Đông Bắc Hồ dây dưa. Hung hăng vung loan đao lên. Trên thực tế Đông Bắc Hồ không nhận ra hắn, nhưng hắn lại rất rõ Đông Bắc Hồ. Hắn không có chút nào nắm chắc có thể thắng được Đông Bắc Hồ. Hướng chỉ hiện tại nhân thủ của Đông Bắc Hồ lại đông hơn bên mình.

“Cứ tùy tiện. Chỉ cần không ở địa bàn của ta gây rối là được.” Đông Bắc Hồ cười lạnh nói.

“Đi!”

Hắn quay người bỏ đi. Một đám du côn cũng ùn ùn theo sau. Từ lúc này kẻ cầm loan đao kia chính là thủ lĩnh của đám du côn Indonesia.

Dưới ánh mắt nhìn soi mói của mọi người, một đám người Indonesia quả nhiên đứng ở quảng trường phía xa nhìn về bên này, dường như bọn chúng quyết tâm ngày hôm nay phải làm thịt Trương Dương vậy.

Trên thực tế cái tên cầm loan đao kia nóng lòng như lửa đốt, nhiệm vụ ám sát của hắn hiện tại biến thành quang minh chính đại giết chóc, điều này không hợp với phong cách làm việc của hắn. Thế nhưng không có lựa chọn khác, bởi vì Firman đã nói, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đối phương không màng theo súng mới có cơ hội ra tay, mà tin tình báo đã nói, hiện tại là cơ hội duy nhất của hắn, nếu như không nắm chặt cơ hội này chẳng khác nào thất bại cả, cơ hội tiếp theo chẳng biết khi nào mới xuất hiện.

Làm một kẻ sát thủ hắn tự nhiên minh bạch, một người siêu cấp xạ thủ, rất ít khi rời khỏi súng ống.

Hiện tại hôm nay đúng là cơ hội duy nhất của hắn!

Đương nhiên để ám sát, một xạ thủ có rất nhiều thủ đoạn, ví dụ như ngắm bắn, mai phục, bao vây, đủ loại thủ đoạn, thế nhưng những thủ đoạn này đều cần một quá trình chuẩn bị rất lâu, ví dụ như: phải biết thói quen sinh hoạt của đối phương, sau đó chọn một lộ tuyến để khi làm xong việc còn rút lui, cho nên để giết một người cũng không phải đơn giản như trong phim ảnh, tin tình báo cho biết, thanh niên này rất có khả năng sẽ sớm rời đi, lại không ai biết hắn đi nơi nào.

Đại Quyền Bang và Indo ngoại trừ lúc đầu tranh đoạt địa bàn mới dùng súng ống và vũ khí hạng nặng, còn lại mấy chục năm nay không hề động đến súng ống nữa, đạo lý rất đơn giản, một khi dùng đến súng, đó phải là một trận chiến quét lớn, điều này đối với bang hội mà nói chính là một chuyện được một mất mười không đáng.

Không phải sự tình trọng yếu, bang hội cũng chỉ dùng vũ khí lạnh để xử lý, súng ống sẽ làm đối phương kinh sợ, cuối cùng sẽ gây đại loạn, ngay cả Mafia cũng tận lực tuân thủ loại quy định bất thành văn này.

“Các người định làm gì?”

Ngay khi Indo rời đi, Đông Bắc Hồ kinh ngạc phát hiện, hai người này ôn nhu dựa sát vào nhau đi ra ngoài, cần bản không có nhận thấy bên ngoài có một đám người Indonesia hung hãn nhìn chằm chằm họ.

“Cám ơn chuyện này chúng ta sẽ tự xử lý” Trương Dương xoay người lại khách khí nói với Đông Bắc Hồ. Hấn tử vùng đông bắc này khiến hấn tôn trọng, nếu như người Trung Quốc nào cũng đều có loại tâm tính này, vô luận là tại bất luận một quốc gia nào, người Trung Quốc cũng sẽ không bị người khác khi dễ.

“Thế nhưng bọn họ đang ở bên ngoài chợ hai người, không bằng các người tạm thời ở chỗ này, buổi tối chúng ta có có rất nhiều huynh đệ hóng mát ở đây, sau đó lúc hừng đông lại có người đi tuần tra, bọn kia sẽ rời đi, cũng không dám trước mặt cảnh sát đánh các người” Đông Bắc Hồ chân thành khuyên bảo, dù sao tất cả mọi người đều là người Trung Quốc, nhìn một người đồng bào bị người Indonesia chém giết, điều này làm cho hấn không cách nào chấp nhận được.

“Không cần, chúng ta rất cảm ơn người, lúc khác ta sẽ tìm đến chỗ của người, hơn nữa sẽ giới thiệu hai người bạn rất thú vị cho người” Trương Dương sâu xa nói.

“Cái này...”

Đông Bắc Hồ nhú mày đứng đó, nhìn bóng lưng hai người rời đi, hấn không có lý do gì để đi theo bảo vệ hai người xa lạ này. Mà chính hấn cũng vừa nói qua địa bàn của mình sẽ không quản. Huống chi nếu như hấn theo hai người kia đi ra ngoài, đám người Indonesia kia nhất định sẽ giận dữ trả thù.

Hiển nhiên, hai người kia đối với đám người Indonesia rất trọng yếu, thậm chí còn trọng yếu đến độ bọn họ tình nguyện buông tha quảng trường này cũng muốn giết hai người này.

Bọn họ rốt cuộc là người như thế nào?

Ngay khi Đông Bắc Hồ ngây người, Trương Dương và Na Na đã chậm rãi hướng đám người Indonesia kia đi tới.

Nhìn một nam một nữ đang đi tới, người Indonesia mang loan đao đột nhiên cảm giác được một cỗ áp lực, hấn cho rằng phải phí một phen công phu, nào biết được đối phương cư nhiên thoải mái đi tới tận cửa, hiển nhiên đối phương cũng không phải mềm yếu như hấn tưởng tượng...

“Người muốn giết ta?” Đôi mắt sáng như ngọc của Trương Dương nhìn người Indonesia tay cầm loan đao kia.

Người Indonesia kia nắm chặt loan đao trong tay, hấn phát hiện toàn thân mình đã toát ra mồ hôi lạnh đầm đìa, hơn nữa hai chân lại hơi run run.

Đối diện với người thanh niên tản mát ra một cỗ áp lực tinh thần khổng lồ như vậy, hấn cảm giác thân thể của mình giống như đang phiêu đảng trong biển rộng mà không tìm thấy bờ vậy.

“Bịch!” Một tiếng, thân thể tương đối nhỏ bé của một người Indonesia bởi vì chịu không nổi áp lực như sông Trường Giang của Trương Dương bỗng nhiên nặng nề quỳ xuống, sau đó ngã xuống ngất xỉu.

474. Chương 474: Nụ Cười Khuynh Quốc Khuynh Thành

Không riêng gì một đám người Indonesia cảm giác được áp lực cực lớn do Trương Dương phát ra, mà ngay cả đám Đông Bắc Hồ đứng xa xa đứng xem cũng cảm giác toàn thân khó chịu, hình như có cảm giác muốn nôn mửa.

Áp lực loại này khiến người ta không rõ , phần lớn mọi người cũng không cho là Trương Dương gây ra, mà tưởng là thân thể chính mình xuất hiện vấn đề.

“Trương Dương, để em tới”. Na Na nhẹ nhàng thoát ra khỏi cánh tay Trương Dương, vẻ mặt dịu dàng, nói.

“Được!”

“Triasdi, người muốn giết chúng ta sao?”

Thình lình vẻ mặt nhu tình của Na Na trở nên nghiêm túc đầy sát khí, ánh mắt nhu tình như nước cũng trở nên lạnh giá.

“Người biết ta sao?!”

Người Indonesia này bỗng nhiên lùi lại, vẻ mặt sợ hãi, mọi người mọi người thấy được trong ánh mắt hắn lộ ra một tia sợ hãi.

“Người Indo, nam nhân, cao một thước sáu hai, bảy mươi kg, ba mươi hai tuổi, mười ba tuổi gia nhập hội Indo, mười bảy tuổi trở thành sát thủ, cùng Frenky Ridwan rất nổi danh, hai mươi hai tuổi theo đại ca đi Mỹ, trong lúc đó nhiều lần được phái đi làm nhiệm vụ ám sát, trong vòng mười năm này cùng Frenky Ridwan không chế Xà Đầu, thành lập lên một con đường an toàn mà ổn định cung cấp người nhập cư trái phép...” Na Na chậm rãi nói như thuộc lòng bàn tay khiến Triasdi run rẩy.

“Người là ai?”

“Ta là ai đối với người không trọng yếu, có điều người đã từng lên vào Trung Quốc ám sát Đông Bắc Hồ nhưng không thành...”

“Là người!” Thân thể Đông Bắc Hồ như một trận gió xoáy cầm theo trường đao chạy tới. Vẻ mặt dữ tợn.

“Ta...” Triasdi dường như đang lúng túng.

“Khó trách ta thấy người có vẻ quen thuộc. Thế nhưng ta lại chưa từng tiếp xúc với người. Tốt. Tốt. Nguyên lai là quá khứ người đã ám sát ta. Hắc hắc như vậy trên cánh tay ta có vài vết đao đúng là loạn đao của người lưu lại!” Đông Bắc Hồ cười gằn.

“Ta cũng chỉ làm theo lệnh thôi. Hồ huynh!” Triasdi rất kiêng kỵ Đông Bắc Hồ. Vội lùi về phía sau một bước giải thích.

“Hắc hắc. Chúng ta chính là oan gia ngõ hẹp lại có thể gặp nhau tại Mỹ. Hồ gia ta là người có cừu tất báo...”

“Chúng ta muốn sớm rời khỏi chỗ này. Người tìm ông chủ phía sau hắn mà báo thù. Na Na mau đuổi đám ruồi này đi. Anh không thích bọn họ phá hư ngày đoàn tụ đầu tiên của chúng ta.” Trương Dương cắt đứt lời Đông Bắc Hồ.

“...” Đông Bắc Hồ bị Trương Dương chen ngang nói không ra lời.

“Ừm, Em sẽ giải quyết nhanh thôi!”

Na Na cười quyến rũ quay đầu lại, đột nhiên trong một khắc đó, toàn bộ quảng trường tựa hồ cũng trở nên sáng bừng.

Nụ cười này dùng cụm từ “Khuyhnh quốc khuyhnh thành” để hình dung cũng không quá đáng.

Cơ hồ là mỗi một người thấy nụ cười này cũng không khỏi mê say, mà ngay cả Trương Dương trong nháy mắt cũng bị thất thần...

Thần công mê hoặc nhân tâm!

Trương Dương thình lình chấn động, lực mê hoặc thật mạnh. Trương Dương từng nghe Na Na nói qua thân thể nàng trời sinh Huyền Âm, thế nhưng hắn chưa từng thấy qua Na Na thi triển thần công mà nàng am hiểu nhất. Nghĩ không ra thần công kia chỉ là một nụ cười cứ nhiên lại cường hãn như vậy thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn mấy trăm người trên quảng trường biểu tình si ngốc, Trương Dương chấn động đến tột đỉnh.

Công phu của Na Na chỉ dừng lại ở mức cường giả, thế nhưng đã thi triển được hiệu quả kinh người như vậy, nếu như đạt đến trạng thái đỉnh cao, vậy sẽ là loại cảnh giới như thế nào? Có thể thực sự trở thành đúng như ý nghĩa cụm từ “Khuyhnh quốc khuyhnh thành” hay không?

Mọi người đều si ngốc, khi Trương Dương đang chìm sâu trong suy nghĩ. Khuôn mặt Na Na thình lình trở nên lãnh khốc giống như hàn băng.

Thân thể mềm mại lả lướt chợt động!

Không có bất luận dấu hiệu nào báo trước nàng sẽ động thủ.

“Rắc rắc!” Một tiếng đầu khớp xương vỡ tan vang lên đem mọi người từ trong mộng tỉnh lại, dường như nụ cười khuyên quốc khuyên thành vừa rồi chỉ là một ảo giác mà thôi, khuôn mặt nàng ta vẫn tràn đầy sát khí và lãnh khốc.

“!”

Một tiếng cơ thể nặng nề ngã xuống triệt để đem mọi người bừng tỉnh.

Ánh mắt đại ra nhìn Triasdi nằm trên mặt đất, mọi người bị nụ cười kinh tâm động phách của Na Na làm nhiễu loạn tâm trí, căn bản không thấy rõ động tác của nàng, chờ khi phục hồi tinh thần, đã thấy Triasdi kẻ nguy hiểm cực độ ngã trên mặt đất. Loạn đao sáng loáng vẫn còn nắm trong tay, hấn căn bản không có cơ hội xuất đao, thậm chí hấn căn bản là mình chết thể nào cũng không minh bạch, hoàn toàn chìm đắm trong nụ cười khuyên quốc khuyên thành kia, đợi đến khi hấn kịp phản ứng, một trường thối đã nặng nề bổ lên đầu hấn, ý thức cuối cùng truyền đến đại não là một trận đau đớn, sau đó quay cuồng cuối cùng mất đi tri giác...

“Định chạy à!”

“A!”

Đầu tiên là một mảng hỗn loạn, sao đó ngay lập tức một đám người Indo cuộn cuộn chạy trốn chết, rất nhiều âm thanh, “Đinh đinh đang đang” vang lên do sắt thép chạm lên mặt đất tạo thành, đó là do bọn kia khi chạy đã vấp lại vũ khí.

Trên mặt Đông Bắc Hồ lúc đỏ lúc trắng nhìn Triasdi nằm trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn về mặt ôn nhu đang ý ời của Na Na trong lòng Trương Dương, bây giờ Na Na đã không phải là tiên nữ mà là một nữ ma đầu giết người không chớp mắt...

“Đông Bắc Hồ, cảm ơn ý tốt của ngươi, coi như ta thiếu nợ, sẽ có người tới tìm ngươi, ta họ Trương, tên là Dương.”

Mãi cho đến khi Trương Dương rời đi, Đông Bắc Hồ vẫn còn đứng dờ ra, đôi mắt sững sờ nhìn thi thể trên mặt đất, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Trong mắt hấn cừu so với sói càng hung mãnh càng đáng sợ hơn.

Thảo nào bên trong đôi mắt thiếu niên tóc ngắn có một loại khinh thường, thờ ơ, quả thực hấn có căn cứ để làm như vậy, nữ nhân kia thật lợi hại.

Đông Bắc Hồ đối với võ công của Triasdi tương đối quen thuộc, tại Trung Quốc, khi Triasdi ám sát hấn và hấn cũng đã giao thủ qua, tuy rằng lúc đó Đông Bắc Hồ chạy trốn, nhưng cũng bị thụ thương, điều này cũng có thể thấy được người này lợi hại thể nào, mà một nhân vật lợi hại như thế lại bị một nữ tử nhu nhược đánh một kích đã mất mạng.

Trương Dương và Na Na cũng không trốn tránh, vẫn thờ ơ như cũ bước tới chỗ ngã tư vắng vẻ, hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh khó có được này.

“Trương Dương, anh chừng nào thì đi?”

“Anh sẽ không đi nữa, anh đến là vì em.”

“A...” Na Na nhắm mắt lại hạnh phúc nỉ non.

“Chuyện về sinh mệnh mật mã như thế nào rồi?”

“Có đầu mối rồi.”

“Ở địa hạ quyền này sao?” Trương Dương hỏi.

“Ừm, bọn em tốn lượng lớn nhân lực điều tra tài chính của địa hạ quyền tái không ngừng thất thoát, hơn nữa đều là tiền mặt, cuối cùng bọn em quyết định thâm nhập điều tra. Phát hiện tại Mỹ rất nhiều địa hạ quyền tái đều ẩn núp rất nhiều siêu cấp cao thủ, những cao thủ này đều chiếm vị trí đứng đầu, rất ít khi

xuất thủ, mỗi một lần xuất thủ đều kiếm được một số tiền khổng lồ, bọn em có lý do tin tưởng. Đám cao thủ này chính là sinh mệnh mật mã nghiên cứu sở phải ra để thu thập nguồn tài chính, cũng chỉ với phương thức này mới không bị người khác chú ý...”

Tất cả giống như suy đoán của Trương Dương, toàn bộ Địa Hạ Hắc Quyền ở Mỹ đều bị một kẻ đứng sau chỉ huy.

“Bọn họ chẳng phải có thể tùy tiện mà lấy sao?” Trương Dương đột nhiên nghĩ đến những cường giả này có thể tùy tiện lấy tiền mà không cần thi đấu.

“Không thể được, tuy rằng bọn họ có thể thu được nguồn tài chính, nhưng không cách nào nắm được kết quả thắng lợi trong tay, rất nhiều thế lực cũng không phải chỉ có cao thủ là có thể muốn làm gì thì làm, hơn nữa nhân loại bình thường cũng có cao thủ tồn tại, người biến đổi gen cũng không thể bách chiến bách thắng. Huống chi còn có cường giả tồn tại, phía sau Địa Hạ Hắc Quyền cũng có rất nhiều cường giả hỗ trợ, người biến đổi gen ngoại trừ khả năng thu về nguồn tài chính. Cũng vô pháp thao túng địa hạ quyền tái...”

“Ừm, đúng là phải như vậy, sao em có thể phát hiện ra đầu mối?”

“Ừm, có một ít người biến đổi gen rất lợi hại, em ta xem băng ghi hình, thấy người biến đổi gen thi đấu qua, em dám khẳng định người nọ chính là người biến đổi gen mà chúng ta cần tìm!” Giọng nói Na Na rất chắc chắn.

“Rất lợi hại sao?” Trương Dương quan tâm hỏi, hẳn biết tính cách quật cường của Na Na, nàng rất hy vọng bản thân có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

“Rất lợi hại. Người này ngoại trừ tính tình tàn bạo, thân thể còn mạnh mẽ đã đạt đến trình độ hoàn mỹ, với lực lượng của em cũng không thể đánh thắng hẳn.”

“Tại sao phải đánh bại đối phương?” Trương Dương có đi, toà không rõ, hỏi lại.

“Bọn em giám sát người này mấy tháng rồi, mấy tháng này hẳn thực chất không quan hệ qua lại cùng với ai cả, cho nên bọn em muốn đánh bại hẳn, chỉ cần đánh hẳn trọng thương, bọn em tin tưởng sinh mệnh mật mã nghiên cứu sở sẽ đem hẳn về nghiên cứu sở, bởi vì bọn họ cần tiêu bản để nghiên cứu, đặc biệt là thân thể có tình trạng chiến đấu gần như hoàn mỹ này, giá trị nghiên cứu lại càng lớn.”

“Vì sao không theo dõi đường đi khi bọn chúng chuyển tiền?”

“Không có cách nào khác, tiền kiếm được của quyền thủ đều được đưa vào tài khoản, mấy tháng tài khoản mới được chuyển một lần, đối phương dường như không có tiêu đến tiền. Hơn nữa bọn họ đều là lãnh tiền mặt thông qua mật mã, bọn em căn bản không cách nào kiểm soát...” “Nếu như không thể đánh bại thương người kia. Có đúng hay không kế hoạch chẳng khác nào thất bại?”

“Ừm, chỉ có điều, không cần lo lắng, tổ chức đã phái cao thủ qua đây rồi, em nghĩ anh không nhất định phải ra tay đâu.” Na Na nhẹ nhàng nói.

“Ha hã, em có thể báo lại cho tổ chức, không cần phái người tới nữa, bởi vì, anh đã quyết định tham gia trận thi đấu này rồi.”

“A.”

“Tư liệu liên quan đến hẳn em có không?”

“Em có, thân cao một thước tám, nặng một trăm bảy mươi kg, có người nói hẳn tóc màu vàng, nam tính, có một biệt hiệu kêu là Kim Mao Sư Vương... Hi hi...” Na Na nói đến cái tên Kim Mao Sư Vương cũng nhịn không được bật cười khúc khích.

“Kim Mao Sư Vương...”

Trương Dương không khỏi tức cười, một người ngoại quốc lấy một cái tên trong tiểu thuyết võ hiệp của một người Trung Quốc làm tên, khiến người ta cảm giác hết sức quỷ dị.

Hai người bước đi chậm chạp không có mục đích trên ngã tư đường, bàn luận xôn xao.

Thình lình một cổ cảm giác cường liệt nguy hiểm quanh thân Trương Dương lan tràn.

Có kẻ bắn tỉa!

Bọn họ bị tay súng bắn tỉa theo dõi.

Cơ hồ là trong nháy mắt, một bức tường băng đã xuất hiện chắn sau lưng hai người, tường băng trong suốt như vô hình này dưới ánh đèn đường phản xạ ra ánh sáng thật mê người.

“!”

“!”

“!”

Ba phát súng vang lên, đạn bắn trên bức tường phát ra âm thanh nặng nề.

Chính là có ba kẻ bắn tỉa. Ba tay súng bắn tỉa an bài hơn mười người thay phiên theo dõi Trương Dương, hoàn cảnh hiện tại chính là mục tiêu ngắm bắn thích hợp nhất, bởi vì bên người Trương Dương trống trải không có xe cộ hay người qua lại che chắn, ngoại trừ đèn đường hầu như không có bất luận chướng ngại vật gì.

475. Chương 475: Công Phu Khổ Luyện

Ba tay súng bắn tỉa đều tin tưởng đây là một nhiệm vụ dễ dàng có thể hoàn thành, vô luận đối phương là cao thủ xạ kích lợi hại cỡ nào, thế nhưng dưới hoàn cảnh trống trải như vậy, không ai có thể thoát khỏi tầm ngắm của bọn họ, đây cũng không phải là vấn đề lợi hại hay không, mà là kĩ năng chiến đấu.

Bọn họ lập tức phát hiện mình sai rồi.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị bóp cò trong nháy mắt, hai người rõ ràng đã bại lộ dưới ống kính của súng trường, phía sau đôi tình lữ đang âu yếm kia đột nhiên xuất hiện một bức tường trong suốt.

Bức tường này như một cung điện trong thần thoại, tản mát ra tia sáng lung linh mờ ảo.

Trong lúc đang chấn động, ba người vô ý thức bóp cò.

Trong nháy mắt bọn họ sững sờ, kỳ tích lại lần nữa xuất hiện, màn thất thải quang mang tường băng cư nhiên lại biến mất, bọn họ rõ ràng có thể thấy được.

Một đôi con mắt bao quát thiên hạ đang nhìn ba người.

Quá nhanh!

Tư duy con người căn bản còn không kịp thích ứng tràng cảnh biến hóa trước mắt, ngay khi tường băng biến mất trong nháy mắt, chín viên đạn khảm trên tường giống như có sinh mệnh bay ngược trở lại, trên không trung vẽ thành chín đạo đường cong mỹ lệ...

“A!”

Ba người đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết, tựa như chỉ do một người kêu vậy, sau đó tiếng kêu như bị ai bóp chặt yết hầu.

Trên thân thể mỗi người đều có ba lỗ máu.

Một viên đạn xạ kích trên trán! Một viên xạ kích trên yết hầu. Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến tiếng kêu đột nhiên bị chặt đứt.

Một viên đạn còn lại bắn trúng tim bọn họ. Hai kẻ tình lữ đã biến mất ở cuối con đường. Bọn họ căn bản không cần để ý đến ba cỗ thi thể đang đông lại kia. Ba tay súng bắn tỉa không ảnh hưởng chút nào đến tâm tình của bọn họ.

Ai cũng không quan trọng. Quan trọng chính là Trương Dương có thể dùng quả đấm của mình đập nát bất cứ lực lượng nào cản trở hắn!

“Trương Dương.” Na Na ngồi ở đầu giường con mắt long lanh nhìn Trương Dương. Khi nàng theo Trương Dương vào khách sạn trái tim điên cuồng đập. Thế nhưng sự việc lại không giống nàng dự đoán. Sau khi vào phòng Trương Dương lại ngồi im trên ghế nhắm mắt luyện công.

“Ừm?”

Trương Dương vẫn không mở mắt.

“Anh luyện công sao?” Na Na cúi đầu vẽ mặt ngượng ngùng rất khấn trương, nàng nguyện ý vì người đàn ông mà mình ngày đêm tưởng niệm mà hiến dâng trinh tiết.

“Anh đang luyện công, em nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Trương Dương vẫn không mở mắt.

“Trương Dương!” Thanh âm Na Na tràn ngập thất vọng, trong ánh mắt chứa vô tận u oán.

“Na Na, em là người vợ duy nhất của anh, anh nghĩ chúng ta nên giữ lại lần đầu tiên cho ngày đại hôn.”

Lông mi Trương Dương hơi rung lên, cuối cùng hắn mở mắt, vẽ mặt dịu dàng nhìn khuôn mặt kiều diễm như hoa của Na Na. Hiện tại Trương Dương cũng bị vây trong sự dày vò thống khổ, đối mặt với thân thể phát ra vô tận mê hoặc của Na Na. Hắn phải khắc chế cho bản thân khỏi trầm mê trong nhục dục, hắn phải cắn răng khắc chế.

“Ừm!”

Trên mặt Na Na xuất hiện vẻ hồng nhật, trên mặt nàng hiện lên vẻ hạnh phúc dào dạt. Cuối cùng nam nhân này cũng cho nàng một lời hứa hẹn.

“Ngủ đi, ngày mai chúng ta đi tham gia Địa Hạ Hắc Quyền.”

Trương Dương đứng lên nhẹ nhàng đến bên giường, đem thân thể mềm mại vô lực của Na Na đặt trên giường, ôn nhu đắp chăn cho nàng.

“Ừm!”

Na Na ôm lấy cánh tay Trương Dương không buông, hai mắt khép kín, hiện tại cả người nàng đều chìm đắm trong sự hạnh phúc thật lớn. Nàng không thể tin được vốn tưởng rằng đã mất đi Trương Dương, không ngờ hạnh phúc cứ nhiên lại tới dễ dàng như vậy, điều này làm cho nàng có một loại cảm giác không chân thật.

“Tiên Đạo Mạn Mạn” thần công của Trương Dương tu luyện tựa như có từ lực hấp dẫn nàng.

Na Na rất rõ, nàng cả đời này chỉ có thể thuộc về Trương Dương mà thôi, người bình thường ngay cả một nụ cười mỉm của nàng cũng chịu không nổi...

Nụ cười của nàng. Có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, khi nàng cười có thể biến thành một loại vũ khí trí mạng!

Buổi tối ngày hôm đó sẽ mãi mãi khắc sâu trong tâm trí của Na Na, lần đầu tiên trong giấc ngủ nàng có giấc mơ ngọt ngào như vậy.

Khi ánh dương quang buổi sáng chiếu qua cửa sổ, Na Na đã tỉnh dậy, nàng phát hiện cả buổi tối mình cũng không thay đổi tư thế ngủ. Mà khiến nàng cảm giác an toàn chính là một cánh tay kia của Trương Dương.

“Xin lỗi.” Na Na vội vã buông cánh tay trong lòng ra. Vẽ mặt đỏ bừng yếu đuối nói.

“Không có việc gì.”

Trương Dương cười khở dùng tay trái xoa xoa lên cánh tay phải, cánh tay cả buổi tối bị gối tê rần. Không đổi bất luận tư thế gì, ngay cả tu luyện “Tiên Đạo Mạn Mạn” thần công hắn vẫn có cảm giác cánh tay mình bây giờ như khúc gỗ vậy.

Cả ngày hôm nay đi chơi rất thoải mái, mãi cho đến khi tám giờ tối, không có bất luận kẻ nào đến quấy rầy bọn họ, hai người dạo chơi hết phần lớn cảnh đẹp của San Francisco. Cầu Golden Gate, Chinatown, Union square, Lombard Street, Tòa Thị Chính đều lưu lại thân ảnh lãng mạn của hai người.

Tâm tình Trương Dương cũng chưa bao giờ buông lỏng như thế.

Bọn họ đã quên người biến đổi gien, quên kim giáp đại hán, quên Yakuza, bọn họ quên luôn cả địa hạ quyền...

Đương nhiên Trương Dương vĩnh viễn không cách nào quên được người trung niên kia, tóc dài lay động, khuôn mặt tràn ngập khí phách, người nọ tựa như nghìn cân đá đè chặt lên trái tim của hắn.

Thời gian hạnh phúc vĩnh viễn qua nhanh hơn lúc u buồn, rất nhanh màn đêm buông xuống, hai người cuối cùng cũng phải quay lại thế giới hiện thực.

Bọn họ hiện tại, một người chính là một trong những nhân viên phục vụ bí mật của một quốc gia, một người chính là gánh trên vai sứ mệnh ngăn cản chiến tranh vũ trụ giữa các siêu cấp cường giả, không để nó lan tràn đến địa cầu.

Khi tia nắng mặt trời cuối cùng đã tắt, hai người giống như vô ý thức hướng về phía Địa Hạ Hắc Quyền đi tới.

“Trương Dương, anh có tâm sự sao?” Na Na cảm giác được Trương Dương đang có áp lực.

“Không có gì.” Trương Dương tịnh không muốn khiến Na Na lo lắng.

“Ừm, không có là tốt rồi, em nghĩ, tin tức về người biến đổi gien rất nhanh sẽ có kết quả thôi, Long Tổ đã phải ra thành viên ưu tú nhất tới Mỹ rồi, chắc chắn sẽ đem nghiên cứu sở tà ác này diệt trừ tận gốc.”

“Có thể trừ tận gốc sao?” Về mặt Trương Dương thản nhiên nói, người biến đổi gien hiển nhiên là sự phát triển tất yếu của khoa học, phá hư một hai lần cũng chỉ là trì hoãn thời gian mà thôi, giống như năm đó Trung Quốc phát triển vũ khí hạt nhân vậy.

“Kỳ thực. Không cần phá hư, chúng ta chỉ cần kéo dài thời gian thôi, bởi vì cường thân thuật của Trung Quốc chúng ta cũng không kém chút nào so với người biến đổi gien, chúng ta cần chỉ là một chút thời gian mà thôi.” Na Na một chữ cũng không dừng nói.

“Ừm.”

Trương Dương gật đầu, hiển nhiên người lãnh đạo của Trung Quốc có tầm nhìn xa, loại chém giết này chỉ có tác dụng nhất thời, muốn vượt lên đầu đối thủ nhất định bản thân phải không ngừng đề cao, mà không phải là chèn ép đối thủ.

Khi hai người tới nơi, bên trong đã tấp nập đầy người, lúc tấm rèm thông đạo được mở ra, một cỗ sóng nhiệt lập tức cuộn tới khiến người ta hít thở không thông.

Trương Dương đi tới phía trước yên lặng ngồi xuống. Na Na trực tiếp biến mất sau tấm màn che, lập tức sẽ đến phiên nàng ra thi đấu. Ngày hôm nay chính là ngày đầu tiên nàng tấn cấp, nói cách khác nàng sẽ tiếp cận mục tiêu gần hơn. Hiện tại Na Na còn phải tiến lên hai cấp nữa mới có tư cách bước vào trận chung kết cuối cùng.

Ngay khi Na Na đi vào phòng nghỉ, Trương Dương cũng ngồi xuống, trong nháy mắt Kara và Firman cũng đều đến bắt chuyện với hắn, khoe miệng nở nụ cười, chỉ có điều nếu như nhìn kỹ nụ cười của hai người rất miễn cưỡng.

Trên thực tế hai người này cũng đã nhận được tin tức của mấy kẻ mình phái đi ám sát toàn bộ đã bị diệt, chỉ là hai người còn chưa có từ bỏ, đều đem hy vọng đặt vào nơi thi đấu này.

“Hai vị rất thất vọng sao?” Vốn Trương Dương đang ngồi ngay ngắn trên ghế đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Kara và Firman, trên mặt hiện lên một nụ cười yêu dị.

“A... Không, không có...”

Hai người không có chuẩn bị trước, vội vàng lắc đầu.

“Ha hã, ta mà chết đi các ngươi chẳng phải sẽ thiếu mất một người bạn sao. Ta còn sống các ngươi sẽ có thêm một người bạn, ta nghĩ nếu ta còn sống đối với các ngươi tuyệt đối có lợi hơn là khi ta đã chết!”

“Đó là đương nhiên.” Hai người cười gượng.

“Lần sau ta không muốn xảy ra chuyện như vậy nữa, được rồi, Đông Bắc Hổ là người của ta đừng động đến hắn, lần này ta sẽ tha cho các ngươi. Coi như ta cấp mặt mũi cho Đông Bắc Hổ.”

Trong ánh mắt Trương Dương hiện lên một tia hung ác. Kara và Firman trong lòng run sợ, toát mồ hôi hột, ánh mắt Trương Dương sắc bén tựa như đao phong có thể giết người, khiến người ta hít thở không thông.

Hai người đột nhiên phát hiện, phục kích Trương Dương chính là việc làm sai lầm lớn nhất của bọn hắn.

“Số mười hai, số mười hai, mồi Medusa của chúng ta đã ra, hoan nghênh Medusa!” Hú hú.....”

“Medusa!”

“Medusa!”

“Số mười hai!”

Khi người chủ trì đọc tên, toàn bộ không gian lâm vào một trận cuồng nhiệt, không khí nóng lên, hiển nhiên trong khoảng thời gian này, Na Na ở đây đã tạo thành danh khí không nhỏ.

Trong tiếng gọi ầm ĩ của mọi người, Na Na đã thay một bộ quần áo luyện công màu đen đi lên, trên mặt là vẽ băng hàn cổ hữu.

Thế giới này chỉ có hai loại người khiến Na Na nở nụ cười.

Người thứ nhất đương nhiên là Trương Dương.

Về loại thứ hai đó chính là địch nhân của Na Na, chỉ có điều cho tới bây giờ Na Na ngoại trừ giết chết Lê Xuân và Tiểu Thái Nguư Dao, nàng còn chưa từng dùng nụ cười đó để mê hoặc đối thủ.

Đối thủ của Na Na là một người da trắng Mỹ dũng mãnh.

Phương thức mở màn trận đấu dường như có sự thay đổi, càng hấp dẫn ánh mắt người khác, người da trắng dũng mãnh sau khi lên đài song quyền giơ lên, quyền phong vũ vũ, liên tục tung ra mọi động tác dũng mãnh, động tác của hắn tràn ngập vẻ đẹp nam tính, một ít nữ khán giả điên cuồng hò hét chói tai...

Người da trắng dạo qua một vòng lôi đài, sau đó có hai đại hán vạm vỡ khiêng lên một tấm bia đá, tấm bia đá nề nặng xuống sàn lôi đài, không gian phẳng phất như bị rung động, hiển nhiên đây là một tấm bia đá thật, mà không phải đạo cụ biểu diễn.

Hai người đại hán sau khi khiêng khối đá lên lôi đài xong, lập tức liền lui xuống, người da trắng cười gằn vỗ ngực sau đó đi tới tấm bia đá vươn một tay nắm lấy một góc của bia đá.

“Ya!”

Người da trắng thành linh chợt quát một tiếng, bỗng nhiên phát lực, tấm bia đá nặng mấy trăm cân trong tay hắn đột nhiên bay lên, tựa như không có trọng lượng vậy.

“Ầm!”

Một tiếng long trời lở đất vang lên, người da trắng tung một quyền rất mạnh lên tấm bia đá đang rơi xuống, tấm bia đá bị tạc nứt ra thành vô số mảnh, bụi bay mù mịt...

Không gian thật lớn đột nhiên lâm vào một trận yên tĩnh.

Hơn một nghìn ánh mắt đại ra nhìn đám bụi bay trên lôi đài.

Trương Dương cũng không khỏi âm thầm kinh hãi, một quyền thủ bình thường không có bí tịch võ công gì mà có thể luyện được công phu đạt được cảnh giới như vậy chính xác không thể tưởng tượng nổi, xem lần này Na Na gặp kinh địch rồi.

476. Chương 476: Nụ Cười Yêu Mỹ

Vẻ đẹp nam tính bùng nổ khiến khiến người ta dễ dàng sinh ra một loại nhiệt huyết điên cuồng.

Tấm bia đá kia bị một quyền chấn nát bầy, sau đó lập tức khiến không gian thật lớn sôi trào, đồng thời khiến đám người như thủy triều hướng các cửa sổ để đặt cược.

Thực ra đây cũng chỉ là phương thức do tuyển thủ phối hợp với chủ sự tạo ra, loại biểu diễn này có thể kích thích khiến mọi người đặt cược nhiều hơn.

Loại sòng bạc ở chỗ này chủ yếu là tự do, ông chủ bình thường cũng sẽ không tự mình đặt cược, trừ phi là bọn họ có thể không chế thắng bại, giống như Na Na vậy, bọn họ không biết nội tình của nàng, một ít ông chủ đứng phía sau cũng không tùy tiện tiền đặt cược.

Ngoại trừ một vài trận bọn họ để thả tự do, còn ngoài ra, ông chủ phía sau đều không chế thắng thua của trận đấu, chỉ như vậy mới có thể thu được toàn bộ tiền đặt cược của dân cờ bạc.

Hơn nữa loại không chế thắng thua của một trận đấu không thể lợi dụng mãi được, có khi mấy tháng cũng không có một lần, có khi một buổi tối lại có mấy lần, dù sao loại chuyện này để đem danh dự mà bọn họ vất vả gây dựng hủy đi.

Căn bản mà nói, ngoại trừ một vài trận ông chủ đứng phía sau nhúng tay vào không chế việc cá cược, còn phần lớn thời gian chính là đặt cược công bằng.

Đương nhiên mặc dù là phần lớn thời gian đặt cược công bằng, thế nhưng dân cờ bạc bình thường vĩnh viễn cũng không thể thắng tiền của nhà cái, trừ phi người thắng một lần, sau đó vĩnh viễn không tới nữa...

Người tổ ch

c cũng không yêu cầu Na Na biểu diễn, hiển nhiên tuyển thủ người da trắng này có quan hệ với tổ chức cá cược.

Ngay khi người da trắng biểu diễn, Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan cũng đã tới, bọn họ dường như biết Trương Dương không có việc gì, hai người đi thẳng tới chỗ Trương Dương, hiển nhiên hai người cũng nhận được tin tình báo.

Ba người liếc mắt nhìn nhau sau đó nở nụ cười, rồi lại đưa ánh mắt dừng lại trên lôi đài.

Mọi người đều không nói!

Ánh mắt Na Na thủy chung vẫn băng lãnh nhìn người da trắng thấp lùn này.

Na Na rất rõ ràng cảm giác được một cỗ áp lực. Dường như người chủ sự cũng không muốn nàng tiếp tục thắng nữa. Người này đã không thể dùng từ cao thủ bình thường để để hình dung. Cơ thể khỏe mạnh ẩn chứa trong từng thớ thịt. Còn có tốc độ nữa.

Khi lực lượng cùng tốc độ kết hợp sinh ra lực phá hoại rất đáng sợ.

Đương nhiên nếu như Na Na thi triển nụ cười vô địch của nàng. Muốn chiến thắng người da trắng này tự nhiên là dễ dàng. Thế nhưng Na Na cũng không muốn đối với kẻ nào cũng thi triển thần công điên đảo chúng sinh đó.

Lực Lượng Chi Hồ!

Người da trắng này có một biệt danh là Lực Lượng Chi Hồ. Có thể hình dung hắn vừa mạnh mẽ lại vừa khôn ngoan như hồ ly, mà hồ ly đồng thời còn có tốc độ rất nhanh.

Người này hai mươi bốn tuổi, chức nghiệp là quyền thủ bác kích, thành tích đánh hai mươi bảy trận thắng hai mươi lăm, chiến tích như vậy tại giới hắc quyền đã là rất hiếm thấy.

Trọng tài đã xuống lôi đài, hai người người đã tiến nhập vào trạng thái chiến đấu, bầu không khí bắt đầu khẩn trương.

Rõ ràng không khí bây giờ nếu so với ngày hôm qua áp lực lớn hơn nhiều, không khí giống như bị bốc cháy. Toàn bộ không gian rơi vào một trận yên lặng, toàn bộ ánh mắt đều chăm chú nhìn lên lôi đài, rất sợ sẽ bỏ lỡ cảnh tượng đặc sắc trong nháy mắt...

Áp lực!

Áp lực!

Na Na cảm giác được một cổ áp lực tinh thần cường đại. Thân thể người da trắng này di chuyển rất thông thả, cũng không giống những tuyển thủ khác thường lấy thân pháp để mê hoặc đối thủ, thân thể hần nhẹ nhàng di chuyển từng điểm từng điểm chiếm lấy không gian trên lôi đài.

Na Na cũng có điểm lo nghĩ, bởi vì người da trắng này thông thả đến độ trên người hần không có một điểm sơ hở, đặc biệt con mắt bên trong hốc mắt sâu thẳm kia càng không có một tia biểu tình nào, giống như người máy vậy.

Đối thủ này có ý chí cứng cỏi đến mức đáng sợ!

Không thể lui nữa!

Thân thể Na Na đã chạm đến mấy đoạn dây thừng trên lôi đài.

Thình lình!

Thân thể mềm mại của Na Na bỗng nhiên hướng về phía vách lôi đài, ba đoạn dây thừng do ngoại lực tác dụng khiến chúng bị kéo căng hết mức...

Ngay trong nháy mắt đó thân thể Na Na nhảy lên. Ba đoạn dây thừng sinh ra lực phản chấn bật lại, thân thể Na Na nương theo bỗng nhiên bắn lên.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Thân trên không trung Na Na lại tung đòn quen thuộc của mình, một đôi chân thon dài tựa như bánh xe gió không biết mỗi một hướng thân thể người da trắng phách lên, phát ra tiếng xé gió liên tiếp khiến người ta rùng mình sợ hãi.

“!”

“!”

Theo sát tiếng xé gió lại vang lên một trận thanh âm trọng kích dày đặc mà trầm trọng, mỗi một tiếng cũng giống như gõ thẳng vào tim mọi người vậy.

Đây tuyệt đối chính là một đòn liên hoàn thể như sấm vang chớp giạt không thể đỡ được, thể nhưng đòn trí mạng này rơi trên song chưởng người da trắng chỉ khiến hần lui về phía sau vài bước. Thân thể cường tráng tựa như một tòa núi lớn sừng sững đứng im bất động...

Tròng mắt của Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan đều như muốn rớt ra, người da trắng này có khả năng phòng ngự thật đáng sợ, một vòng liên hoàn cước hung mãnh như vậy tựa như không có chút cảm giác nào đối với hần vậy.

Đột nhiên trái tim mọi người đập mạnh.

Người da trắng lúc trước vẫn bị bay giờ hần ra quyền rồi!

Một quyền mạnh mẽ bỗng nhiên đánh về phía tiểu thối của Na Na, tốc độ nhanh như thiểm điện, quyền phong mơ hồ tạo thành một trận gió lốc, thanh thể kinh người.

“A. . .”

“A!”

Khán giả phát ra một trận âm thanh sợ hãi, một quyền của người da trắng vừa nãy đánh tan tấm bia đá rõ ràng còn hiện lên trước mắt. Cơ hồ toàn bộ mọi người cho rằng một quyền này nếu như đánh trúng, chân Na Na chắc chắn sẽ bị vỡ nát. Huyết nhục tung toé...

“Lên!”

Na Na quát một tiếng gọn ghẽ, thân thể thành linh xoay tròn một trăm tám mươi độ trên không trung. Tiểu thối biến đổi vị trí, hoá thành cước chưởng quay lại hung mãnh chặn một quyền.

“Ầm!”

Một tiếng muộn hưởng thật lớn khiến màng tai rung động, một quyền kia nặng nề đánh lên lòng bàn chân Na Na, lực đánh vào thật lớn khiến thân thể Na Na như tiễn rời cung bắn lên không trung.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Na Na sẽ bị một quyền kia đánh rớt xuống lôi đài. Không trung xuất hiện một màn khiến người ta vĩnh viễn không thể quên.

Chỉ thấy thân thể mềm mại của Na Na trên không trung liên tiếp lộn mấy vòng, bộ quần áo luyện công rộng thùng thình mở rộng, tựa như một con hồ điệp trên không trung đổi hướng, sau đó vẽ lên một đường vòng cung đẹp mắt...

“Số mười hai!”

“Số mười hai!”

“Medusa!”

“Medusa!”

“Võ công, võ công. . .”

“Lí Tiểu Long!”

“Lí Tiểu Long!”

Khi thân thể thon dài của Na Na ưu nhả rơi trên lôi đài, toàn bộ toàn trường địa hạ vang lên tiếng reo hò rung trời, mọi người đều điên cuồng, đây cũng không phải là xiếc mà võ công chân chính! Rất nhiều người thậm chí không chế không được kích động hô to tên Lý Tiểu Long. Tại Mỹ, Lí Tiểu Long chính là một đại tông sư võ công nổi tiếng nhất.

Người da trắng thấy vậy cũng đỡ ra, cư nhiên đã đánh mất cơ hội phản công, mà vẻ mặt khó tin nhìn Na Na như tiên nữ phiêu nhiên hạ xuống.

Một màn lộn người chuyển hướng thật sự quá thần kỳ, làm thị giác mọi người rung động không ngớt. Ánh mắt mọi người lại dán chặt trên người Na Na.

Hiện tại người da trắng đã không còn bình thản ung dung như lúc trước nữa, ánh mắt tràn ngập vẻ ngưng trọng, hiển nhiên hãn cũng phát hiện Na Na linh hoạt hơn rất nhiều so với hãn tưởng tượng, hiện tại ưu thế của hãn chính là lực lượng.

Lực lượng!

Ưu điểm của hãn chính là lực lượng! Hãn có đầy đủ lực lượng để chiến thắng nữ nhân này!

Trong ánh mắt người da trắng này dâng lên một cỗ chiến ý nồng đậm. Giống như ánh mắt hung mãnh của dã thú đang rình mồi vậy.

Na Na dừng mãnh như vậy hãn cũng không cảm thấy khủng hoảng, trái lại khiến hãn cảm thụ được một cỗ chiến ý hùng hực chưa từng có...

“Ngao!”

Bỗng nhiên người da trắng điên cuồng quát lên, thân thể cường tráng dừng mãnh phát lực vọt tới, nắm tay giống như mưa đá bổ tới người Na Na, không có chút kỹ xảo nào, hoàn toàn là tốc độ và lực lượng kết hợp.

Hiện tại hãn muốn đạt quyền chủ động.

Quá nhanh!

Nhanh đến nỗi chỉ nghe thấy thanh âm “Vù vù” của quyền đầu ma sát với không khí phát ra, mọi người căn bản không nhìn thấy nắm tay, chỉ thấy một cái bóng hư vô liên tục công kích thân thể Na Na.

Khiến người ta khó tin chính là, thân thể mảnh khảnh mềm mại của Na Na tựa như cây liễu trong gió. Lắc lư hai bên, dường như nắm tay không gặp phải chút trở lực nào...

Nhiệt huyết của mọi người lại bị đánh thức, ánh mắt mở thật to rất sợ sẽ không thấy hết được màn đặc sắc này.

Lúc này mọi người có cảm giác đến xem trận đấu này thật không tệ, ngoại trừ một ít người đặt cược, phần lớn người đều cho rằng cho dù thua cũng đáng, bởi vì để xem được trận đấu đặc sắc như vậy bỏ ra chút tiền cá cược cũng không quá đáng...

Đây là một trận chiến mà lực lượng hai bên đều cân bằng!

Trận chiến này thời gian có lẽ sẽ kéo dài.

Lông trên ngực người da trắng đều bết lại. Cả người tựa như vừa mới trong hồ bơi đi ra, thỉnh thoảng hắt lại dòng quyền đầu vuốt mồ hôi chảy xuống khóe mắt.

Mà quần áo luyện công của Na Na cũng ướt đầm, rõ ràng có thể thấy được tốc độ của nàng đã chậm lại rất nhiều, vốn do thể lực tiêu hao, mà quần áo lại ướt đầm đã cản trở nàng di chuyển, tốc độ lại càng chậm...

Trương Dương nhíu mày, hắn cũng nhìn ra, hiện tại hai người không phải dùng kỹ xảo mà là dùng thể lực.

Rất rõ ràng chính là thể lực của Na Na kém xa so với người da trắng.

Tốc độ của người da trắng tuy rằng cũng chậm lại, thế nhưng quyền đầu khi đánh ra vẫn không vì thế mà giảm đi uy lực, hơn nữa mỗi một quyền đều có một loại lực áp bách nặng nề, Trương Dương ngồi ở dưới lôi đài cũng cảm giác được xung quanh quyền phong hình thành một dòng khí lưu mờ ảo...

Trương Dương có điểm không rõ vì sao Na Na còn chưa sử dụng thần công mê muội mà nàng am hiểu nhất.

Hiện tại nếu Na Na muốn thắng cũng chỉ cần vài giây mà thôi, mê muội chân khí hoàn toàn có thể làm được, phải biết rằng ngay cả Trương Dương đối mặt với thần công đó cũng bị thất thần trong vài giây, người da trắng kia tuy rằng tinh thần lực cường đại thể nhưng muốn chống lại nụ cười khuyên quốc khuyên thành của Na Na đó là không thể.

“Ầm!” Ngay khi Trương Dương đang suy nghĩ, hai người đã đánh xáp lá cà rồi, một quyền của người da trắng đánh trúng khuỷu tay Na Na, thân thể Na Na điên cuồng lui về phía sau, bàn chân ma sát trên mặt đất tỏa ra một làn khói mỏng...

“!”

Dù Na Na liên tục lùi lại phía sau cũng không giảm bớt lực đạo của một quyền này, thân thể Na Na không chống đỡ được nữa ngồi xồm trên mặt sàn.

“Đông!”

“Đông!”

“Đông!”

Người da trắng mặc dù không lập tức phản công, thế nhưng từng bước một tiến lên khiến người ta cảm giác như một ngọn núi áp xuống vậy, toàn bộ không gian lâm vào một loại yên lặng khiến người ta hít thở không thông.

Về mặt Na Na trắng bệch, một quyền vừa rồi khiến cho ngũ tạng lực phủ của nàng đảo lộn, nàng có một loại cảm giác muốn nôn, nàng nỗ lực đứng dậy, thế nhưng khớp xương khắp người giống như bị chia ra vậy, cố gắng đứng lên cũng không được.

477. Chương 477: Khổng Lão Nhị Cũng Tới

“Medusa, đứng lên!”

“Medusa, đứng lên!”

“Số mười hai , số mười hai!”

“Đứng lên!”

Tiếng quát tháo điên cuồng tràn ngập trên mỗi một thốn không gian, mọi người đều lâm vào trạng thái nhiệt huyết cuồng nhiệt. Hiện tại thắng thua đã không còn trọng yếu, quan trọng là nữ nhân trên lôi đài kia có thể đứng lên.

Tiếng hô như sấm dậy, cuộn trào mãnh liệt!

Đột nhiên vốn đang bất động giống như bức tượng điêu khắc Na Na đã cử động.

Nàng đã cử động rồi!

Hơn nữa nàng còn nở nụ cười, nụ cười thật tươi, nét mặt tươi cười như hoa đã đánh tan vẻ lãnh khốc thường thấy...

Mọi người cảm giác hình như mình vừa đặt chân vào trong hoa viên hưởng thụ đắm chìm trong xuân phong, nụ cười say lòng khiến người ta từ trong điên cuồng đều bình tĩnh lại, mỗi người đều lâm vào một loại trạng thái trống rỗng.

Đây là nụ cười của thiên sứ.

Hay là nụ cười của ma quỷ.

Khiến người ta không thể tự thoát ra khỏi nụ cười này...

Nụ cười róc rách khiến người ta nhớ lại màu sắc rực rỡ khi mình còn nhỏ.

Nụ cười thanh thuần khiến người ta nhớ lại mối tình đầu vĩnh viễn không bao giờ quên.

Nụ cười hiền lành khiến người ta nhớ lại vòng tay che chở của người mẹ.

Đây là nụ cười tràn ngập thần kỳ. Bên trong còn chứa hồi ức, lo nghĩ, thống khổ... Mọi người khi chìm ngập trong nụ cười kia. Trong đại não từng hình ảnh như thiểm điện lần lượt trôi qua...

Chỉ trong chớp lát, Trương Dương nhớ lại bản thân lúc nhỏ.

Sao lại trở về lúc nhỏ đây?

Dường như trong kí ức của hắn không có tuổi thơ, vẻ mặt mẫu thân như thế nào?

“Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương cũng không thể chống lại nụ cười khuynh quốc khuynh thành của Na Na.

Không phải, đây cũng không phải là nụ cười khuynh quốc khuynh thành, nụ cười này giống như là một loại ma huyền gây nên, bởi vì rất nhiều người khi thấy nụ cười này của Na Na đều lâm vào một giấc mơ, có người hoa chân múa tay vui sướng, có người đang thấp giọng ca hát, có người che mặt khóc...

Nàng đã đứng lên rồi!

Thấy thân thể thướt tha của Na Na chậm rãi đứng lên. Trương Dương thành linh thanh tỉnh lại, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra.

Mê muội chân khí thật mạnh!

Không gian bao phủ thật rộng lớn!

Trương Dương nào biết đâu rằng, trong lịch sử cũng không chỉ có Na Na có loại thần công khuynh quốc khuynh thành này. Đắc Kỷ, Dương quý phi, Trần Viên Viên. Những người phụ nữ này đều làm cải biến lịch sử, chỉ một thân nữ nhi khiến thiên hạ khói lửa triền miên...

Na Na nhẹ nhàng đứng lên, động tác hết sức uyển chuyển mà ưu nhã, toàn thân toát ra một loại ma lực làm cho tâm thần con người chập chờn rung động.

Thân thể Na Na vẫn rất yếu ớt.

Khuôn mặt xinh xắn của nàng lớt phớt vài nét tái nhợt, nụ cười kia lại có một vẻ thê lương mỹ lệ.

Người da trắng cắn chặt răng, thân thể run rẩy, bên trong đôi mắt lộ ra vẻ sợ hãi vô biên, chỉ có hấn là người duy nhất nhìn thấy Na Na bằng một hình ảnh hoàn toàn khác biệt.

Hiện tại Na Na trong mắt hấn giống như một con yêu quái có pháp lực vô biên.

Càng lúc càng gần!

Càng lúc càng gần!

Người da trắng rất muốn nâng cánh tay cường tráng của mình lên, thế nhưng một cỗ sợ hãi vô biên đã cướp đoạt lực lượng của hấn, nụ cười thuần khiết của Na Na trong mắt hấn tựa như màu đỏ trong miệng rắn vậy, tóc dài phiêu đảng phảng phất như vô số con rắn nhỏ. Lại tựa hồ như vô số oan hồn chết ở trong tay hấn đang dương nanh múa vuốt chậm rãi bổ tới.

Đây mới chính là ma lực thực sự của mê muội chân khí.

Nó có thể khiến người khác sinh ra ảo giác không giống nhau.

Mê muội chân khí cảnh giới cao nhất có thể khiến mấy vạn người đồng thời đặt mình trong huyền cảnh trong mơ.

“!”

“Ầm!”

Na Na xuất cước, người da trắng hai tay cũng chỉ miễn cưỡng làm ra động tác chống lại, thế nhưng tốc độ thật sự là quá chậm, tựa như động tác quay chậm trong phim, căn bản không cách nào chống lại trường thời của Na Na.

Thần trí người da trắng đã bị thần công của Na Na cướp đoạt rồi.

Lực lượng Na Na lúc ra đòn cũng không lớn, thế nhưng dưới tình huống không có lực phản kháng cũng đủ đem người da trắng đá bay xuống lôi đài, thân thể người da trắng trên không trung vẽ lên một đạo vòng cung sau đó nặng nề rơi trên mặt đất.

Đầu tiên là một trận vắng vẻ, ngay sau đó bộc phát ra một trận cuồng hô giống như một trận lũ bất ngờ tràn tới.

Mọi người trong nháy mắt dường như quên mất chuyện mình vừa thất thần.

Đau thương, rơi lệ, lo nghĩ, nụ cười đơn thuần, dường như cũng đã rời xa bọn họ, bọn họ chỉ là rơi vào ảo mộng trong khoảng khắc mà thôi.

Nếu như có thể hình dung rõ nhất, trong nháy mắt thất thần đó tựa như một vòng quay của đĩa DVD mà thôi, đây chẳng qua là hành động trong phút chốc, tịnh không ảnh hưởng đến việc gián đoạn tư duy của mọi người, những giọt nước mắt rơi lệ cũng chỉ khiến đoàn người xoa xoa con mắt sau đó lại lập tức điên cuồng hét chói tai.

Người da trắng bị đá bay xuống lôi đài liền lập tức xoay người bật lên, vẻ mặt ảm đạm, hấn không bị thương nặng, thế nhưng hấn đã thua, hấn đã rơi khỏi lôi đài rồi.

Tuy rằng đây là Địa Hạ Hắc Quyền. Thế nhưng hai người cũng có quy tắc để phân thắng thua, thứ nhất chính là đem đối thủ triệt để đánh không gượng dậy nổi. Thứ hai chính là đem đối thủ đánh bật khỏi lôi đài.

Đặt ra hai quy tắc trên chủ yếu là suy nghĩ đến có rất nhiều tuyển thủ thực lực chênh lệch quá lớn. Vì để tránh xảy ra thương vong đáng tiếc cho quyền thủ, người nào không có khả năng đánh tiếp có thể chọn cách rút lui.

Đương nhiên đây là một quy tắc nhân đạo, trên thực tế Địa Hạ Hắc Quyền từ khi mở ra cho tới nay, chưa từng xuất hiện qua việc tuyển thủ tự mình bỏ cuộc...

Sau khi người da trắng bị đá bay xuống lôi đài, thân thể Na Na liên lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, hiển nhiên trận chiến đấu này đã khiến nàng kiệt sức.

Võ công của Na Na nếu so với người da trắng kia thì lợi hại hơn một chút, thế nhưng khoảng cách không phải là lớn, mà người da trắng kia lại có thể lực mạnh mẽ và thân thể rắn chắc khiến Na Na căn bản không thể tiếp tục duy trì.

Còn có một nguyên nhân trọng yếu nhất chính là công phu mà Na Na học chính là để giết người, mà giết người chính là cần vũ khí, trên lôi đài mặc dù không có quy tắc, có thể sinh tử không màng, thế nhưng cũng nghiêm cấm mang vũ khí lên lôi đài, đó là điều kiện bắt buộc, Na Na không cách nào dùng thủ đoạn bình thường để bất ngờ thắng một hắc quyền thủ ưu tú trên lôi đài.

Từ nơi này Trương Dương đối với loài người mới biết.

Tại trong đám người bình thường vẫn có không ít cao thủ tồn tại.

Quyền phong của người da trắng kia rất sắc bén, khả năng phòng thủ bền bỉ cũng khiến cho Trương Dương được mở rộng tầm mắt.

Trương Dương lại quên một vấn đề, có thể tham gia Địa Hạ Hắc Quyền cũng không phải người thường, hơn nữa mỗi một hắc quyền thủ đều là bách luyện kim cương, trải qua vô số lần sinh tử, ý chí của bọn họ, thân thể của bọn họ giống như được rèn bên trong lò luyện kim vậy.

Rất nhiều quán quân quyền anh thế giới tại đây cũng không thể chịu được một đòn, ngay cả quyền vương danh chấn thế giới là Tyson khi tham gia Địa Hạ Hắc Quyền cũng không kiên trì được ba phút đồng hồ, cái loại quyền thuật điên cuồng mà không có quy tắc như cuồng phong bão táp này khiến hắn căn bản không cách nào thích ứng được.

Dưới ánh mắt nhìn soi mói của khán giả Trương Dương đi tới lôi đài nhẹ nhàng ôm lấy thân hình đang lão đảo của Na Na.

Na Na cũng không bị thương, nàng chỉ là dùng lực quá độ mà thôi.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Trương Dương nhẹ nhàng nói.

“Người ta chưa tuyên bố em thắng mà, sao anh đã lên đây vậy.” Na Na tựa như hài tử, trên mặt hiện lên một nụ cười nghịch ngợm.

“Đừng thi triển võ công của em nữa, anh không chịu nổi đâu.” Trương Dương nhìn nụ cười mỉa mai của nàng không khỏi cười khổ, cảm giác Na Na đang cố ý hoặc là vô tình thi triển võ công với mình.

“Em vốn là muốn sau này chỉ để một mình anh nhìn thôi mà.” Na Na chớp chớp hàng lông mi cong vể mặt tiếc nuối nói.

“Ha hã, đây là võ công cũng không phải để thưởng thức, anh sẽ không bởi vì một nụ cười mà đổ kị đến mức đem kẻ thưởng thức nụ cười đó giết đâu.”

“Vì sao lại không?” Na Na liếc mắt gắt giọng.

“Khụ khụ... Xin lỗi...” Một âm thanh âm ho khan vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Gì?” Trương Dương thành linh trừng mắt. Hai mắt phảng phất như một mũi tên nhọn hoắt bắn ra.

“A... Chuyện này, chuyện này, xin lỗi. Chúng ta muốn tiến hành trận đấu tiếp theo, ở đây, nơi này là lôi đài...”

Chính là trọng tài lên tiếng, vị trọng tài này bị Trương Dương trừng mắt liên ngã ngửa đặt mông xuống đất, vẻ mặt kinh hãi nhìn Trương Dương, quả thực là khó tin con mắt người ta có thể bắn ra điện mang sao?

“Khụ khụ, xin lỗi...”

Trương Dương ôm lấy Na Na hướng tới màn che đi xuống. Đúng lúc này hai người tuyển thủ khác mới bước lên lôi đài.

“Trương Dương!”

Một thanh âm kinh ngạc hô lên khiến Trương Dương dừng lại, hẳn nghĩ không ra ở đây lại có người biết hắn.

“Là người” Trương Dương quay đầu lại, vẻ mặt không khỏi kinh ngạc, chính là Khổng lão nhị, đúng là Khổng lão nhị, là hậu duệ của quân viễn chinh.

Cơ hồ ngay lập tức Trương Dương nghĩ tới cái tên Wragg kia, hiển nhiên hẳn không lừa được Lưu Bư đến nước Mỹ, nhưng lại đem Khổng lão nhị lừa tới đây.

“Là ta là ta...” Vẻ mặt Khổng lão nhị đầy kích động, có thể tại nơi tha hương thấy được một khuôn mặt quen thuộc thật không dễ dàng gì.

“Được rồi, người ổn không?” Trương Dương cau mày nhìn thoáng qua một cự hán đứng đối diện, cự hán này tối thiểu cũng cao tới hai thước, tựa như một tòa tháp sắt, hết sức dũng mãnh. Khiến trong lòng người ta sinh ra một cỗ lực áp bách thật lớn.

“Vẫn tốt!” Vẻ mặt Khổng lão nhị khinh thường nhìn thoáng qua cự hán. Hắn đang làm động tác khởi động.

“Vậy là tốt rồi.”

Trương Dương cười cười xoay người đi xuống phía dưới không tiến vào phòng nghỉ, bởi vì. Hắn rất muốn nhìn một chút Khổng lão nhị thì dấu như thế nào.

“Ha ha. . .”

“Ha ha. . .”

Khi Trương Dương đi xuống phía dưới, dưới lời đài liên vang lên một trận tiếng cười, Trương Dương và Na Na ngồi vào chỗ của mình sau đó đưa ánh mắt nhìn lên lời đài, giờ mới hiểu vì sao khán giả lại cười to như vậy.

Vóc người Khổng lão nhị tuy rằng cũng cường tráng rắn chắc, thế nhưng so với người da đen thân cao hai thước trông như trẻ con vậy.

Người da đen không đến ba mươi tuổi, nắm tay to như cái bát ăn cơm, cơ ngực và cơ bụng gồ lên thành từng khối, đường nét rõ ràng, cả người tựa như một tòa tháp sắt, một tòa tháp sắt màu đen, sừng sững đứng trên lời đài tỏa ra áp lực tựa như một ngọn núi vậy.

“Đến đây đi!”

Khổng lão nhị cũng không bởi vì vóc người mình mà xấu hổ, vẻ mặt ngược lại rất kiêu ngạo hướng tới đối phương ngoắc ngoắc.

“Hô. . .”

Người da đen cũng không nói nhiều, một quyền bổng vang lên, cánh tay của hắn thật sự quá dài, cự ly phải hơn hai thước, hắn chỉ khẽ nghiêng thân thể một chút nắm tay đã bao phủ toàn bộ không gian chỗ Khổng lão nhị đứng.

“!” Bụp một tiếng, một quyền nặng nề bị Khổng lão nhị dùng lòng bàn tay ngăn cản, thân thể hắn lùi lại mấy bước.

Nắm tay thật cứng cỏi!

Thấy người da đen này quét ngang một quyền nặng như nghìn cân, Trương Dương đột nhiên có một loại cảm giác, Địa Hạ Hắc Quyền này đúng là nơi tàng long ngọa hổ.

Hiển nhiên ngay từ đầu hẳn xem nhẹ ở loại địa phương này nhân tài cũng nhiều vô số kể.

Hiện tại là trận đấu tấn cấp, chắc hẳn trận đấu phía trước càng trở nên quyết liệt, Trương Dương đột nhiên có một loại chờ mong đối với địa hạ quyền tái này, rốt cuộc cuối cùng là loại nhân vật nào xuất hiện đây?

”Không tồi, xem ra người cũng lợi hại lắm!”

Khổng lão nhị lau vết máu đang trào ra trên khóe miệng, một quyền kia lực lượng quá lớn, lại bất ngờ không kịp đề phòng, Khổng lão nhị đã chịu thiệt rồi, hắn cảm giác đầu lưỡi truyền đến một vị mặn chát, điều này càng làm cho chiến ý của Khổng lão nhị tăng cao, đôi mắt hắn biến thành màu đỏ đậm.

478. Chương 478: Sự Tàn Khốc Của Quyền Thái

“Hô!”

“Hô!”

Người da đen giống như tháp sắt phải một quyền trái một quyền, quyền phong sắc bén như đao, ngay cả Trương Dương và Na Na dưới lời đài đều cảm giác được.

Tay chân người da đen này đều rất dài, phạm vi khống chế rất lớn, Khổng lão nhị chỉ có thể liên tục nhảy né tránh, thân thể của hắn thay đổi linh hoạt, nhưng vẫn như cũ chật vật bị vây trong phạm vi nắm tay cương mãnh kia.

Bất quá, cuộc thi đấu nhìn như hết sức hung hiểm lại làm cho khán giả cười không ngớt, bởi vì vóc dáng hai người quá chênh lệch, hơn nữa Khổng lão nhị lại nhảy nhót né tránh không ngừng trông như một con khỉ, rất tức cười.

Đương nhiên Trương Dương lại không cảm thấy buồn cười.

Hắn cảm giác rõ ràng, người da đen kia đã lợi dụng vóc người to lớn của mình để khống chế toàn bộ lời đài, nếu như Khổng lão nhị không có đòn đánh bất ngờ nào, thua trận cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, hơn nữa rất có thể nguy hiểm đến tính mạng, bởi vì lực lượng của Khổng lão nhị nếu so với đối phương rõ ràng chênh lệch rất lớn, nếu như bị trúng một quyền của người da đen kia, cho dù không chết cũng bị trọng thương. Huống gì bây giờ Khổng lão nhị lại đem hết toàn lực để né tránh.

Thoạt nhìn dường như người da đen tiêu hao thể lực so với Khổng lão nhị nhiều hơn, trên thực tế người da đen bởi vì tay chân đều dài, phạm vi khống chế lớn, vì vậy cường độ di chuyển cũng ít, trái lại không tiêu hao thể lực, mà Khổng lão nhị lại vất vả hơn nhiều, cho dù người da đen tung ra động tác giả rất nhẹ nhàng, hắn cũng phải dùng hết sức né tránh, chỉ mới năm phút đồng hồ Khổng lão nhị đã đỏ bừng mặt, mồ hôi như mưa rơi xuống...

“Bằng hữu của anh sẽ thắng chứ?” Na Na nhìn ra có điểm không ổn.

“Có chút khó khăn, chỉ có điều khả năng thắng của hắn rất lớn, anh nghĩ hắn hiện tại đang tìm nhược điểm của đối thủ.” Trương Dương nắm bàn tay của Na Na nhẹ nhàng nói.

“Người da đen này e rằng không lợi hại bằng người da trắng lúc trước, thể nhưng lại khó đối phó hơn. Chân dài, tay to, nếu không có vũ khí, đối phó với hắn cũng không phải dễ dàng gì.” Na Na chăm chú nhìn người da đen nói: “Chỉ có điều, người bạn của anh cũng rất lợi hại, hắn ở đây một tuần mà đã thắng vài trận, hơn nữa lại vận dụng Thái Quyền dung hợp với Thái Cực Quyền, rất dũng mãnh đáng tiếc hắn lại gặp một tên quái vật...”

“Ha hã. Nếu như hắn tại thời cổ đại nhất định sẽ là một nhân vật khai tông lập phái. Cho dù là ở thời đại bây giờ cũng có thể so sánh với Lý Tiểu Long. Đáng tiếc vận số của hắn không tốt như Lý Tiểu Long, Không có cơ hội trở thành một đại tông sư.” Trương Dương cười nói. Trên lời đài dường như đã xuất hiện biến hóa. Khổng lão nhị đã bắt đầu dùng khuỷu tay chống lại quả đấm của người da đen. Mỗi một lần quyền và cánh tay tiếp xúc đều sinh ra tiếng vang nặng nề.

Đây là một loại đối kháng khiến người ta cảm thấy thương cảm. Hai người vô luận là vóc người hay là thể lực cũng không phải là cùng cấp bậc. Mỗi khi quả đấm của người da đen nện trên người Khổng lão nhị cũng làm cho khán giả có một loại cảm giác không đành lòng nhìn tiếp.

“Xem ra thắng bại đã phân rồi.” Trương Dương cười cười.

“Ai sẽ thắng?” Tô Đại Phong nhìn không được hỏi.

“Đương nhiên là bằng hữu của ta.”

“Vì sao?” Tô Đại Phong há to mồm vẻ mặt không tin nói.

“Bởi vì hần đang dùng thân thể của mình để tạo cơ hội, người da đen kia quả đấm thoát nhìn lực phá hoại tương đối lớn, trên thực tế khi đánh, khuỷu tay đã sử dụng Thái Cực Quyền mượn lực đẩy lực khổng lồ chế được mức độ chấn động, cũng không khiến thân thể thụ thương, người da đen nếu cứ tiếp tục công kích như vậy, do cánh tay quá dài thủy chung sẽ lộ khuyết điểm, chỉ cần thân thể hần lộ ra một chút kẽ hở, người bạn của ta lại am hiểu Thái Quyền, với công kích như mưa rền gió dữ cũng đủ đánh bại thân thể cường tráng của người da đen...”

“Trương Dương, người am hiểu loại võ công này sao?” Con mắt Tô Đại Phong chăm chú nhìn chằm chằm Trương Dương, vẻ mặt khẩn trương. Đôi mắt của Muhammad Ridwan cũng trông mong nhìn Trương Dương, hiển nhiên bọn họ đều muốn có đáp án.

Trên thực tế không riêng gì Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan, ngay cả Kara và Firman một bên con mắt cũng giả vờ đảo đảo trên lôi đài nhưng thực ra tâm thần cũng hết sức chăm chú đặt ở trên người Trương Dương.

“Học đã hơn một năm rồi, cũng là hiểu biết một chút thôi.” Ánh mắt nhìn Trương Dương vẫn nhìn lên lôi đài, tùy tiện trả lời.

“A...”

Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan không khỏi thất vọng, mà Kara và Firman lại vui mừng không thôi. Không thể nghi ngờ Trương Dương không phải là cao thủ dùng võ, đây là một tin tức tốt, nếu như một người đã đạt đến cảnh giới cao nhất về súng ống sau đó võ công lại không tầm thường. Vậy quả thực là một người vô địch rồi.

Chỉ có điều Kara và Firman vẫn kìm chế thái độ hoài nghi, tịnh không dám xác định Trương Dương nói thật hay là giả, Trương Dương có lợi hại hay không chủ yếu là trình độ cường tráng từ bàn tay và thân thể để phân tích, nắm tay Trương Dương lại mềm mại không có chút nào cứng rắn trau dồi như người luyện võ trong thời gian dài.

“Àm!”

Ngay khi mấy người nói chuyện phiếm đã quên mất trận đấu trên lôi đài, đột nhiên trên lôi đài truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Chỉ thấy Khổng lão nhị một chân vừa đạp, thân thể bay lên, nương độ cao mà chiếm ưu thế, một chương đao chém lên cánh tay người da đen.

“A...”

Người da đen bất ngờ không kịp đề phòng bị sức nặng của cả cơ thể Khổng lão nhị chém tới cánh tay, hần không kịp được đau đớn hô lên một tiếng, mà thân thể to lớn lại bị Khổng lão nhị ép xuống khiến hần lão đảo.

Một động tác sơ hở này là cơ hội ngàn năm có một của Khổng lão nhị.

Thành linh!

Thân thể Khổng lão nhị trầm xuống sau đó đột nhiên phóng mạnh, giống như thả chạy vậy...

“!”

“!”

“!” Bụp... Liên tiếp là quyền đả, cước đánh, đạp, quét, huých khuỷu tay, lên gối, vai đẩy, cánh tay.. Hung hăng dày đặc được tung ra... Bên trong còn dung hợp một số động tác di chuyển của Thái Quyền được Khổng lão nhị biểu diễn hết sức hoa lệ.

“A...”

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng tại địa hạ quyền tràng, toàn bộ người trong quyền tràng vẻ mặt đều hoảng sợ, bất luận kẻ nào cũng không nghĩ tới người bắt đầu còn không có lực hoàn thủ, giờ lại trở nên hung mãnh như vậy, nhiều chiêu mạnh như sấm đánh nhanh như thiểm điện, đều là đòn trí mạng!

Bên trong đôi mắt mọi người chính là huyết nhục tung bay, thanh âm đầu khớp xương vỡ nát.

Thế nhưng sự tình không kết thúc đơn giản như vậy, dù sao thân thể người da đen kia cũng quá mức to lớn, ngay cả khi dùng Thái Quyền hung hãn như vậy cũng không thể huých khuỷu tay một hai cái là có thể đánh bại đối thủ, bây giờ mọi người mới được chứng kiến sự tàn khốc và dã man của Thái Quyền.

Từ lúc khuỷu tay Khổng lão nhị đánh trúng xương sườn người da đen. Người da đen đã hoàn toàn mất đi sức chống cự, thân thể hắn chỉ có thể theo đòn công kích của Khổng lão nhị liên tục lui về phía sau nỗ lực tìm một không gian an toàn, Khổng lão nhị lại như bóng với hình mỗi một động tác đều trí mạng làm cho hắn liên tục phát ra tiếng kêu thảm, máu từ trong miệng không ngừng phun ra.

“Ầm!”

Một tiếng nặng nề giã lên trái tim mọi người, Khổng lão nhị nhảy lên, đầu gối đã đánh trúng ngực người da đen đang khom người lui về phía sau.

“Răng rắc!” Chỉ nghe thấy một tiếng xương vỡ tan khiến da đầu người ta tê dại, sau đó thân thể người da đen nặng tới hai trăm kg bay qua sợi dây thừng.

“!”

Một tiếng vang thật lớn. Thân thể khổng lồ kia nặng nề rơi xuống, khiến mặt đất chấn động kịch liệt.

Người da đen rơi trên mặt đất trong nháy mắt đã bò lên, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, người da đen đang che ngực bước đi...

“Khụ. . .”

Người da đen phun ra một ngụm máu đen sẫm, con mắt đen trắng rõ ràng tàn bạo nhìn chằm chằm Khổng lão nhị trên lối dài, Khổng lão nhị cũng thờ ơ nhìn lại người da đen, giống như nhìn một con chó nhỏ vậy.

“Ầm!”

Người da đen đi được hai bước, sau đó lại té trên mặt đất, thân thể vụn vụn muốn đứng dậy. “Phốc!” Một tiếng, người da đen nằm trên mặt đất trong miệng giống như suối phun, phun đến nỗi không thể ra máu được nữa. Mà là nôn ra từng ngụm từng ngụm nước bọt có lẫn cả dịch mật xanh lè.

“A...A...” Cổ hắn bỗng nhiên cứng ngắc, nỗ lực ngồi dậy, thỉnh thoảng thân thể hắn cứng đờ, đầu bỗng nhiên rũ xuống, phát ra một tiếng vang nặng nề, con mắt trắng dã...

Nhìn người da đen chết không nhắm mắt, toàn bộ người trong quyền tràng đều yên lặng. Không khí hết sức nặng nề.

Trong trận đấu có người chết cũng là chuyện bình thường, loại địa hạ bỉ tãi này vốn là tràn ngập giết chóc và máu tanh.

Thế nhưng những người khác chết đa số là nhẹ nhàng, cũng rất ít khi có người chết một cách tàn khốc như vậy.

Động tác vừa rồi của Khổng lão nhị rất mau lẹ như thiểm điện, khán giả cũng không kịp nhìn, từng quyền được tung ra liên tiếp, khuỷu tay điên cuồng giã xuống khiến người ta không kịp nhìn, cảnh tượng tàn nhẫn này đã in sâu trong tâm trí mọi người.

“Thật lợi hại...” Tô Đại Phong cảm giác sau lưng lạnh toát, nói cũng lắp bắp.

“Lợi hại!” Muhammad Ridwan cũng gật đầu. Nếu so sánh sự dũng mãnh với Khổng lão nhị, Muhammad Ridwan còn cách một khoảng xa.

“Thái Quyền chính là võ thuật truyền thống của Thailand. Đặc điểm của nó là có thể tại cự ly rất gần mà vẫn ra đòn được, lợi dụng khuỷu tay, tất cả các bộ vị trên cơ thể tiến hành công kích, là một loại võ thuật

rất tàn nhẫn, trong võ thuật có văn luyện, võ luyện, khổ luyện, Thái Quyền thuộc về loại khổ luyện, có lực sát thương rất lớn. Khổng lão nhị vừa rồi lợi dụng thân thể nhỏ bé để tiếp xúc gần với người da đen, lại có ưu thế về kỹ xảo, trên thực tế nếu như người da đen kia ngay từ đầu không áp dụng sách lược đánh chắc thủ chắc mà mãnh liệt công kích. Khổng lão nhị nếu muốn thắng chính là khó khăn vạn phần...”

Trương Dương đối với Thái Quyền nghiên cứu rất cặn kẽ. Loại võ thuật này ưu điểm lớn nhất là phát lực được ở cự ly gần, cả người đều là vũ khí. Dưới tình huống võ công ngang nhau, đối với Thái Quyền mà muốn phòng thủ thật không có khả năng, mà một khi đối thủ công kích sẽ giống như bão táp, làm cho đối phương không cách nào phản kích lại được, phá vỡ tiết tấu cảm nhận của đối phương.

Thực ra trong rất nhiều loại võ công, Thái Quyền chính là loại tương đối coi trọng tiết tấu, rất nhiều động tác đều là phô diễn, người quen thuộc với những động tác này mà nói, chặn đứng đòn đánh và phòng thủ của đối phương cũng không phải quá khó khăn.

“Nếu như vậy, Thái Quyền cũng không phải quá lợi hại.” Na Na nhẹ nhàng nói, bộ dạng giống như chú chim nhỏ nép lòng Trương Dương, đầu còn có vẻ lãnh ngạo trên lời dài nữa.

“Khổng lão nhị coi như là một thiên tài về võ thuật, hẳn đem Thái Cực Quyền mượn lực đẩy lực trộn lẫn với Thái Quyền, cái này khiến uy lực phòng thủ và tấn công của Thái Quyền tăng mạnh.”

“Nhân tài à!” Con mắt Tô Đại Phong phát sáng.

479. Chương 479: Tuổi Thơ Đã Mất

“Tốt tốt!” Tô Đại Phong mừng rỡ, mà vẻ mặt Muhammad Ridwan cũng rất chờ mong, hiển nhiên hắn cũng muốn biết Khổng lão nhị là dạng cao thủ như thế nào.

“Trương Dương, ta mời người đi uống rượu!”

Khổng lão nhị nhảy từ trên lời dài xuống, động tác hết sức đẹp mắt, vốn bầu không khí tràn ngập áp lực bây giờ lại hòa hoãn xuống, lúc này thì thể người da đen đã được bốn người đàn ông lực lưỡng mang đi.

Sóng sau đẩy sóng trước, đối với hắc nhân kia mà nói, vô luận bao nhiêu lần thắng lợi đã không còn trọng yếu nữa, quan trọng là hắn đã bị một nhân tài mới xuất hiện đẩy lui giống như con sóng vậy...

“Ta còn có mấy người người bạn nữa.” Trương Dương mỉm cười nói.

“Ta mời tất, hắc hắc, hiện tại ta đang có tiền, mới qua đây hơn mười ngày, ta đã kiếm được hơn một trăm vạn USD rồi...” Vẻ mặt Khổng lão nhị đắc ý mang theo một nụ cười thuần phác, đối với hắn mà nói hơn một trăm vạn đã là một con số trên trời rồi.

“Được rồi, các người có hứng thú đi cùng không?”

Ánh mắt Trương Dương dừng lại trên người Kara và Firman.

“Chúng ta...Được...” Kara và Firman liếc nhìn nhau, chỉ chần chờ một chút sau đó đồng thời gật đầu.

“Tốt tốt, ngày hôm nay tại dị quốc tha hương khó có thể gặp được người quen, chúng ta phải say một trận, được rồi, Na Na gọi Đông Bắc Hồ tới đây.” Trương Dương đứng lên nói.

“Vâng.”

Không thể không nói Na Na làm việc hiệu suất rất cao, khi Trương Dương và một đám người đến phố người Hoa tìm một quán cơm Trung Quốc ngồi xuống, Na Na đã mang theo Đông Bắc Hồ với vẻ mặt thấp thỏm đi đến.

Trên thực tế Na Na có biện pháp đơn giản mà lại hữu hiệu.

Nàng chỉ nói một câu với Đông Bắc Hồ : “Trương Dương muốn gặp người, người đi cũng được, không đi cũng được.”

Đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Na Na, Đông Bắc Hồ chỉ suy nghĩ vài giây đồng hồ liền quyết định đi theo Na Na tới gặp người đồng hương kia.

Đông Bắc Hồ rất rõ ràng hắn không thể giết phụ nữ này, có thể đơn giản giết chết Lê Xuân, nếu như nữ nhân này muốn giết hắn, nàng cần bản không cần dùng âm mưu thủ đoạn.

Ngay khi Đông Bắc Hồ đi vào quá cơm, trong nháy mắt cả người đều dừng lại, hắn thấy hai người.

Kara!

Firman!

Đây đều là hai nhân vật trong truyền thuyết, một người chính là chủ môn nhân gia tộc Mafia Mĩ, một người chính là lãnh tụ tinh thần của người Indo. Hai người kia tuy rằng có danh khí không tốt, không bao giờ đội trời chung, vậy mà hôm nay hai người này lại ngồi cùng một chỗ...

Ánh mắt Đông Bắc Hồ sáng quắc nhìn Firman, hắn và Kara cũng không có trực tiếp xung đột, mà với Firman lại không như thế, hắn đã nhiều lần xảy ra xung đột cùng người Indo.

Đáng tiếc Firman cũng không nhận ra hắn, trong mắt Firman hắn chỉ là một tên côn đồ lẩn lộn tại quảng trường mà thôi, hắn không có thời gian mà đi quan tâm tới một tên côn đồ.

Đông Bắc Hồ ở quốc nội đúng là tiếng tăm không nhỏ, thế nhưng tại Mỹ hắn cũng chẳng có gì nổi bật so với những người khác.

“Người biết ta sao?” Firman cảm giác được bên trong đôi mắt Đông Bắc Hồ có chứa địch ý.

“Đông Bắc Hồ!”

Đông Bắc Hồ trả lời rất khéo léo, hắn không có kêu Firman, mà chỉ giới thiệu tên mình, như vậy không cần xưng hô Firman, cũng không hạ thấp thân phận của mình.

“Đông Bắc Hồ... Về mặt Firman bỗng chấn động ”Người là Đông Bắc Hồ?!” Hiển nhiên Firman có nghe qua cái tên Đông Bắc Hồ này.

“Đúng, bị người Indo truy sát đến đông bắc. Lại bị bức đi tới Mỹ, chính là Đông Bắc Hồ ta.” Đông Bắc Hồ cười gằn, cả người tràn ngập sát khí, hiển nhiên hắn đã đem chuyện Lê Xuân ám sát mình tính trên người Firman.

“Hồ ca, đến đây đi, trước tiên uống một chén đã, coi như nể mặt Trương Dương ta đi!” Trương Dương đứng lên giơ lên chén rượu lên nói: “Có thể ngồi ở đây toàn là bạn bè mà thôi, ân ân oán oán trước đây một chén rượu này coi như xong đi.”

Áp lực vô biên tràn ngập tại mỗi một thốn không gian.

Firman và Kara không khỏi liếc mắt nhìn nhau, bọn họ phát hiện, Trương Dương đột nhiên thay đổi, hắn khiêu tốn nhưng lại phát ra khí phách cao ngất, trong giọng nói tràn ngập một cỗ lực lượng không thể phản kháng. Khí thế nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đây rốt cuộc là một người như thế nào?

Cơ hồ là vô ý thức Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan cũng bưng chén rượu đứng lên, mà Đông Bắc Hồ hơi do dự cũng đi tới cạnh bàn cầm lên một chén rượu. Bởi vì hắn cảm giác người phụ nữ bên cạnh kia đang tỏa ra sát khí.

Lúc này chỉ còn lại Firman và Kara.

“Không nể mặt ta sao?” Ánh mắt Trương Dương lạnh lùng sắc bén giống như đao phong, quét mắt liếc Kara và Firman, một cỗ áp lực tinh thần cường đại phô thiên cái địa phát ra.

Kara và Firman có một loại ảo giác, Trương Dương phẳng phất như một vị đế vương cao cao tại thượng, mỗi cái giơ tay nhắc chân đều tràn ngập một cỗ uy nghiêm khiến người khác không thể khinh nhờn.

“Tiểu huynh đệ sao lại nói vậy, sao chúng ta lại không nể mặt người chứ, Kara tiên sinh ngài nói xem có đúng không?”

“Dương nhiên, đương nhiên!”

Firman và Kara đều đứng lên, giơ chén lên uống một hơi cạn sạch.

Người duy nhất hài lòng trong bữa tiệc rượu này chính là Khổng lão nhị, hẳn không nhận ra cái gì là Firman, không nhận ra cái gì là Bồ già Mafia, Đông Bắc Hồ lại càng không biết, điều cao hứng của hẳn chính là có thể tại nơi dị quốc tha hương gặp được Trương Dương.

Thủy chung không khí trên bàn rượu vẫn hết sức nặng nề.

Kara và Firman đều miễn cưỡng tươi cười thỉnh thoảng đón ý nói hòa, hiện tại toàn bộ bàn rượu đều biến thành sân khấu của Trương Dương, dường như Trương Dương chính là trung tâm là vương giả vậy.

Không khí trong bữa tiệc rất trầm lắng, lại giống như lọt vào trong sương mù vậy.

Na Na chính là không rõ Trương Dương vì sao lại phải đem đám ngu muội này tới đây lại cùng nhau hò hét uống rượu.

“Trương Dương, Bưu Ca hiện giờ đang ở nơi nào?” Khổng lão nhị cảm thấy hứng thú nhất chính là Lưu Bưu.

“Hắn đang ở quốc nội có chút việc xử lý, chờ sự tình xử lý xong sau đó mới tới tới được.”

“Vậy phải chờ trong bao lâu?” Về mặt Khổng lão nhị thất vọng nói: “Võ công của Bưu Ca thực sự là rất lợi hại, nếu như hẳn có thể tham gia địa hạ quyền tể, rất dễ đoạt được chức quán quân”.

“Ha ha, Lưu Bưu đối với người cũng rất có hảo cảm, nhiều lần nhắc tới người. Hẳn nói đến lúc đó sẽ dạy người mấy chiêu, hơn nữa sau đó xử lý tốt chuyện tình trong nước, lập tức sẽ chạy tới đây, cũng rất nhanh thôi.” Trương Dương cười nói.

“Trương Dương, A Trạch và Tiểu Lý Tử đều rất lợi hại phải không?”

“So với Lưu Bưu lợi hại hơn.”

“A! Thực sao?!” Khổng lão nhị bỗng nhiên đứng lên vẻ mặt khó tin cả kinh nói.

“Đương nhiên” Về mặt Trương Dương khẳng định nói.

Nhìn biểu tình kích động của Khổng lão nhị. Lão Kara và Firman cũng chấn động đến tột đỉnh, cái tên Lưu Bưu này bọn họ cũng chưa có nghe qua, thế nhưng dường như tên Lưu Bưu này khiến một kẻ cao thủ như Khổng lão nhị cũng phải tâm phục khẩu phục, cũng đủ biết hẳn lợi hại thế nào, lại còn có hai người lợi hại hơn so với kia Lưu Bưu, nghe khẩu khí của Trương Dương vậy Lưu Bưu kia chính là bạn của Trương Dương. Hơn nữa quan hệ cũng không tầm thường.

Hiển nhiên điều này đối với lão Kara và Firman mà nói không phải là một tin tức tốt.

Trong suốt bữa ăn, hai người càng kiên định quyết tâm muốn giết chết Trương Dương, hiện tại Trương Dương dù cố ý hay vô ý trong lúc đó đã hình thành một cỗ lực lượng bao gồm Tô Đại Phong, Muhammad Ridwan còn có Đông Bắc Hồ và Khổng lão nhị, những người này dường như quan hệ ngày càng xích lại, loại tình huống này nếu như không ngăn chặn, nếu để một đám người này tập hợp lại cùng một chỗ, đó tuyệt đối là một lực lượng không thể coi thường.

Tuyệt đối không thể nuôi hổ để nó gây họa!

Chỉ có giết chết Trương Dương, những người này mới tan rã tan thành mây khói, bởi vì bất luận kẻ nào đều nhìn ra được. Những người này trước đây không có quan hệ gì, thậm chí Khổng lão nhị cũng không biết Đông Bắc Hồ và Tô Đại Phong.

Lần gặp mặt này khiến cho hai người bọn họ chịu áp lực rất lớn.

Mãi cho đến khi bốn giờ sáng bữa tiệc mới tàn.

Tâm tư mỗi người đều không giống nhau, Khổng lão nhị chính là đang cao hứng bừng bừng, tại nơi dị quốc tha hương cuối cùng cũng gặp được người quen, sau đó lại một hồi nhậu nhẹt, hơn nữa sau này hẳn có thể được Lưu Bưu chỉ điểm, đó là chuyện mà hẳn đã ước ao từ lâu.

Về phần Tô Đại Phong cũng hoan hỉ không thôi, bởi vì hắn đã có thêm một người bạn là Đông Bắc Hồ. Đông Bắc chính là một hán tử điển hình, mà tối trọng yếu chính là hắn có thể cùng Đông Bắc Hồ hợp tác, hiện tại Đông Bắc Hồ cần nhất chính là có thêm đồng bọn, điều đó chính là hai bên đều có lợi.

Buồn bực nhất chính là Firman và lão Kara, hai kẻ không bao giờ cùng một đường, hai đại hắc bang đầu sỏ lần đầu tiên hợp tác cùng nhau.

“Ta nghĩ hẳn là Firman tiên sinh cảm giác được áp lực rất lớn” Lão Kara giả hoạt cười nói.

“Áp lực cũng không phải trên một mình ta” Firman dựa lưng lên xe lạnh lùng cười, hắn tự nhiên minh bạch ý nghĩ của Kara.

“Được rồi, chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề, chỉ cần diệt trừ Trương Dương, sau đó ta giúp người giết chết Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan, người Indo các người cung cấp phụ nữ cho ta, dựa theo quy củ cũ chia ra mà làm, thế nào?”

“Không cần thiết, người Indo chúng ta không cần sự giúp đỡ của Mafia” Firman nghe chia phần theo quy củ cũ sau đó nhếch miệng cười, tựa hồ nghe được một chuyện rất đáng cười vậy.

“Chúng ta bây giờ đang có cùng chung địch nhân, người chỉ cần nói ra một cái giá, chỉ cần trong phạm vi ta có thể tiếp thu là được” Lão Kara nhìn biểu tình lơ đãng của Firman, nói.

“Ha hả, ta có chút không rõ người là muốn ta diệt trừ Trương Dương hay là do người diệt trừ hắn”.

“Đương nhiên là người rồi, nếu như người thất bại vậy sẽ đến phiên ta” Về mặt Kara âm trầm, hắn đối với chuyện ngày hôm qua tổn thất mất ba tay súng bắn tỉa vẫn còn canh cánh trong lòng, đương nhiên loại chuyện này không thể nói cho người khác biết được.

“Nếu như vậy ta đây sẽ ra tay trước, nếu như giết chết Trương Dương, chúng ta sẽ phân chia theo tỷ lệ hai tám, ta tám người hai, nếu như ta không thể giết chết Trương Dương vậy cứ theo quy củ cũ đi, ba bảy, thế nào?”

“Tốt!”

Hai bàn tay to mạnh mẽ vỗ vào nhau...

Buổi sáng ở San Francisco rất mát mẻ, Trương Dương cùng Na Na bước chậm rãi trên bãi biển, cảm thụ mùi nước biển hiu hiu lẫn trong gió, hết sức dễ chịu.

“Trương Dương, sao anh phải đem bọn họ giới thiệu cho nhau? Em có một loại cảm giác hình như anh đang có một mục đích nào đó”

“Đương nhiên” Con mắt Trương Dương mỉm cười nhìn biển rộng.

“Vì sao?”

“Cục diện hiện tại của San Francisco hơi hỗn loạn, Đại Quyền Bang đang tụ tập đám lão đại lại, thế lực ngầm đang ở trạng thái giằng co. Có anh, Tô Đại Phong có thể chậm rãi đem thực lực của Đại Quyền Bang tập hợp lại, mà có Muhammad Ridwan, Tô Đại Phong có thể chậm rãi thâm nhập vào nội bộ người Indo, chỉ ít có thể khiến nội bộ của bọn họ tan rã, về phần Đông Bắc Hồ càng cần cho Tô Đại Phong, bọn họ sẽ hình thành một sợi dây liên kết lại mới có thể lớn mạnh. Mà Khổng lão nhị lại có vũ lực, nhưng hắn lại thiếu tiền, chỉ cần Tô Đại Phong bọn họ cung cấp đủ tiền, hắn sẽ vì bọn họ dốc sức, hơn nữa hậu duệ quân viễn chinh lại rất nhiều nhân lực...”

“Em cảm thấy có một chỗ mâu thuẫn.” Na Na y ôi tại trên vai Trương Dương, đột nhiên ngẩng đầu, về mặt nghiêm túc nhìn Trương Dương nói.

“Em nói thử coi!”

“Anh đã nghĩ tới hậu quả chưa? Tuy rằng bọn họ liên kết lại sẽ khiến thực lực người Trung Quốc tăng mạnh, thậm chí có thể cùng năm đại gia tộc Mafia đối kháng, thế nhưng đợi đến khi bọn họ thành công, làm sao phân phối lợi ích đây, ai là người quản lý toàn bộ hệ thống thế lực ngầm? Đến lúc đó, không phải nội bộ đổ máu sao...”

“Ha ha, điều này không ai đoán trước được, nhiệm vụ của anh chỉ là tập hợp bọn họ lại, về phần hậu quả sau này thế nào, anh không quan tâm.”

“Thế nhưng. . .”

“Không có thế nhưng gì cả, trên cái thế giới này vô luận là làm gì cũng đều phải chấp nhận phiêu lưu, anh chỉ là người ngẫu nhiên đi ngang qua đây mà thôi, không có khả năng đem tinh lực của mình để diệt trừ tổ chức hắc bang, anh còn có rất nhiều chuyện trọng yếu phải làm, chỉ có thể trong thời gian ngắn nhất đem bọn họ tụ tập lại một chỗ, để cho bọn họ phát huy sở trường đặc biệt của mình, hình thành nên một thế lực cường đại khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải khiếp sợ!” Trương Dương cắt đứt lời nói của Na Na.

“Ừm, Chỉ cần là việc anh là em đều ủng hộ.” Biểu tình Na Na có chút ảm đạm, dường như nàng không thừa nhận lời nói của Trương Dương, thế nhưng nàng cũng không muốn trái ý hắn.

“Na Na, không cần lo lắng, tất cả sẽ tốt thôi, bọn họ đều là người thông minh, người thông minh sẽ biết nghĩ tới tương lai, nếu như bọn họ không cách nào nghĩ được, vậy chỉ hi vọng vào số mệnh thôi.”

“Chỉ là hy vọng thôi sao.” Na Na thở dài một tiếng.

“Na Na, hiện tại anh có một chuyện trọng yếu phi thường muốn hỏi em.”

“Ừm?”

“Công phu của em có đúng hay không có thể gọi lên ký ức lúc nhỏ của người khác?” Con mắt chăm chú của Trương Dương nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của Na Na.

”Ừm, đúng vậy. em có thể căn cứ vào suy nghĩ của mình khiến người khác chìm đắm trong ký ức vui sướng lúc nhỏ mà không thể tự thoát ra được.

“Vì sao thời thơ ấu của anh chỉ là một mảng trống rỗng?”

“Không có khả năng, mỗi người đều có tuổi thơ, vô luận là hạnh phúc hay là thống khổ, tuổi thơ không cách nào quên được, nó chính là một điểm trọng yếu trong cuộc sống của mỗi người...”

“Nhưng anh lại không có!” Trương Dương lắc đầu.

“Thật không có sao?”

“Không có!”

“Điều này không có khả năng!”

“Anh cũng không tin như vậy, Na Na hiện tại em thử thôi miên xem, ký ức lúc nhỏ của anh chỉ là một khoảng trống, anh không cách nào nhớ được những việc lúc nhỏ của mình.”

“Thế nhưng...” Na Na nhìn một chút lên bãi cát trống trải, về mặt nhất thời ngượng ngùng cúi đầu.

“Không có việc gì, anh kiểm chế được mà.” Trương Dương nhẹ nhàng cười, hai tay đặt trên vai Na Na nói: “Đây là một vấn đề rất quan trọng, anh đang tìm bí ẩn của bản thân, hiện tại điều bí ẩn này càng lúc càng gần rồi, mà ký ức lúc nhỏ của anh lại có tác dụng rất quan trọng, đến đây đi, chúng ta bắt đầu!”

“Na Na anh chuẩn bị xong rồi chứ...” Na Na lập tức ngồi thẳng lên.

“Bắt đầu đi!” Về mặt Trương Dương nghiêm túc nói.

“Em bắt đầu đây...”

“Ừm.”

“Em bắt đầu nhé...”

Na Na áp a áp ứng về mặt đỏ bừng, ngay cả ánh trắng mờ lung cũng không thể so sánh với ánh mắt Na Na lúc này.

“Bắt đầu đi. . .”

Trương Dương có chút buồn bực Na Na chỉ nói mà chưa bắt đầu, đột nhiên hắn cảm giác được một cỗ lực lượng không cách nào hình dung tràn ngập ở trong không khí, nụ cười ngưng ngừng của Na Na đã trở nên mờ ảo, tựa như một muôn vàn cánh hoa đang bay bay, lại giống như ảo cảnh trong mộng, tiêu cự trong mắt hắn chậm rãi nhỏ lại...

480. Chương 480: Đám Người Lưu Bưu Tối

Khuôn mặt cười tươi như hoa càng ngày càng mờ lung, khuôn mặt ngưng ngừng kia đã đem Trương Dương tiến vào một thế giới kỳ dị...

Có thiếu niên thả sức chơi đùa!

Có tình yêu thâm kín rồi lại cay đắng!

Còn có một vụ bạo tạc hình thành sóng xung kích...

Trương Dương tuy rằng bị Na Na khống chế tâm thần, nhưng hắn vẫn đặc biệt rõ ràng, đương nhiên mục đích của hắn chính là minh xác ký ức lúc còn nhỏ, tìm kiếm xem tại sao mình lại mất đi ký ức.

Không có tuổi thơ, chỉ nhớ mang máng vô số nhân viên mặc quần áo trắng đang di chuyển.

Lúc nhỏ!

Ta lúc nhỏ đã ở nơi nào?

Ở nơi nào?

“Ngao...”

Vốn Trương Dương đang ngồi im lặng thình lình đứng lên, bỗng nhiên hắn trường khiếu kêu lên một tiếng vang vọng đến tận trời cao, mây đen trên bầu trời hân ám bắt đầu di chuyển rất nhanh, sóng biển cuộn trào mãnh liệt, giống như có thiên quân vạn mã đang điên cuồng chiến đấu.

Nhìn mái tóc ngắn đang dựng đứng của Trương Dương, Na Na thật sợ hãi. Tuy rằng nàng đã hạn chế chân khí mê muội. Thế nhưng nàng rất rõ loại công phu này không ai có thể thoát ra khỏi ảo cảnh. Cái đó gọi là tâm ma. Mê muội chân khí chính là khiến người ta xuất hiện tâm ma. Làm cho bản thân người ta tưởng tượng ra vô số điều mà mình say mê rồi chìm đắm trong đó...

Trương Dương lại có thể đi ra trong ảo cảnh, điều này khiến nàng thật khó tin.

“A...”

Trương Dương bỗng nhiên huy động song chưởng. Sóng biển đột nhiên dựng thẳng lên rồi ầm một tiếng trời long đất lở mặt đất rung chuyển. Bầu trời biến sắc...

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên. ngọn sóng khổng lồ cao mấy chục thước ầm ầm đổ xuống. Ngoài khơi cũng nổi lên từng cơn sóng cuộn cuộn đến như lốc xoáy. Nước biển bắn tung tóe trên không trung...

Chậm rãi. Chậm rãi. Ngoài khơi lại khôi phục vẻ yên ả như mọi khi.

Trương Dương đứng lặng trên bờ cát, con mắt thâm thúy nhìn ngoài khơi bao la vô tận, gân xanh trên mặt nổi lên. Kinh mạch không ngừng pháp phồng, dường như hắn đang cố gắng khống chế cơn bạo ngược đang dâng lên trong lòng.

“Trương Dương.” Na Na đi tới bên người Trương Dương, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mơ màng của hắn.

“Ta không có tuổi thơ.”

“Không có sao?”

“Không có!”

Trương Dương chậm rãi ngồi xuống, vẻ mặt cô đơn, khi một người phát hiện mình đột nhiên không có tuổi thơ, vậy người có thể bình tĩnh được không.

Không có ký ức tuổi thơ. Chính là cuộc đời không trọn vẹn!

Thế giới toàn màu trắng, quần áo màu trắng, bức tường màu trắng, sàn nhà màu trắng, máy móc, đồ vật cũng màu trắng, tất cả đều là màu trắng, tuổi thơ chỉ tràn ngập một màu trắng, không có bất luận tình cảm nào khác. Đường như mình tựa như một phong thư kiện chưa được mở ra...

Tại sao lại như vậy?

Vì sao?

Trương Dương cảm giác đầu mình đau đến độ muốn nứt ra. Hắn ôm chặt lấy đầu về mặt thống khổ, hẳn lúc này mới phát hiện ra một sự thực đáng sợ...

“Trương Dương, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Na Na cảm giác được trong lòng Trương Dương đang thống khổ, đó là một loại thống khổ khắc cốt ghi tâm.

“Cả em cũng muốn bỏ anh mà đi sao?” Trương Dương thành linh ngẩng đầu, con mắt tràn ngập tơ máu chăm chú nhìn Na Na.

“Không đâu, cho dù là toàn bộ thế giới từ bỏ anh, em cũng sẽ không bỏ rơi anh đâu, bởi vì chúng ta giống nhau, em sống chính là vì có anh.” Na Na ôn nhu nói.

“Cám ơn.”

Trương Dương hít thật sâu sau đó thở ra, nhẹ nhàng nắm tay Na Na về mặt ôn nhu, cho dù hẳn mất đi toàn bộ thế giới, cũng sẽ không để mất Na Na...

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì đâu, chúng ta đi thôi!”

Về mặt Trương Dương lãnh khốc chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng dắt tay Na Na, hai người biến mất trong tia nắng ban mai, ngoài khơi xa xa mặt trời giống như một bánh xe toát ra quang sáng màu vàng chậm rãi xuất hiện...

Tại Địa Hạ Hắc Quyền tràng.

Khi Trương Dương và Na Na tới, bên trong đã có rất nhiều người, mọi người đứng ở trước cửa để đặt cửa, có vài nhóm lại tụ tập cùng một chỗ để thảo luận tuyển thủ mà mình thích, mà phớt màu n lớn mọi người lại ăn vặt và uống bia để đợi trận thi đấu thứ nhất.

Có thể tới nơi này xem thi đấu đa số đều là người có thân phận địa vị, một tên côn đồ căn bản không có khả năng trà trộn vào những chỗ như thế này, mỗi một khán giả đều được kiểm tra rất kỹ thân phận.

Đương nhiên còn có một loại phương thức khác để tiến vào, đó là có người bảo lãnh. Ví dụ như Kara mang theo Trương Dương, Tô Đại Phong bọn họ tiến vào cũng không có vấn đề gì, hơn nữa lại được an bài ở hàng ghế trên cùng. Với thân phận của Kara, khách của hắn cũng không phải nhân vật bình thường.

Khiến Tô Đại Phong phiền muộn chính là, lão John thủy chung vẫn không có xuất hiện, song phương đã có một vài lời hứa hẹn nhưng giờ bị đình trệ, hiển nhiên lão John đang ở phía xa mà nhìn, xem Tô Đại Phong rốt cuộc có thực lực để cùng lão hợp tác hay không.

Na Na cũng không đến phòng nghỉ, mà ngồi xuống bên người Trương Dương, trông như chú chim nhỏ nép vào lòng hắn.

“Trận chung kết cuối cùng bao giờ mới bắt đầu?” Trương Dương không muốn đem thời gian lãng phí ở chỗ này.

“Ngày mai, hôm nay cũng là trận đấu loại cuối cùng, em và Khổng lão nhị, còn có hai tuyển thủ nữa chọn hai người thôi.” Na Na hồi đáp.

“Bốn người sao?” Trương Dương nghi hoặc hỏi.

“Ừm, bốn người, ngày mai là hai người đấu để chọn ra một người khiêu chiến với kẻ đạt danh hiệu quán quân.” Na Na đáp.

“Nói cách khác, khiêu chiến với tuyển thủ quán quân phải qua hai lần chiến đấu nữa, dường như điều này cũng không công bình.”

“Đây là quy định bất thành văn, quán quân cũng nên được hưởng thụ loại đãi ngộ này, hơn nữa, mỗi một quán quân được sinh ra đều phải trải qua quá trình này, cho nên cũng không thể nói là công bình hay không công bình được.”

“Ừm.”

Trương Dương gật đầu, dù sao nơi này là Địa Hạ Hắc Quyền, quy tắc không có khả năng giống như thi đấu quốc tế, hưởng chi loại quy tắc này cũng không phải áp dụng với một người, mà là đối mặt với mọi người.

Khi Trương Dương và Na Na nói chuyện phiếm, Tô Đại Phong và Đông Bắc Hồ cũng đang thấp giọng trò chuyện, hai người đều có một loại cảm giác “Tại sao không sớm gặp nhau chứ!” Từ khi hai người đến đây vẫn luôn bàn luận sôi nổi.

Đương nhiên lão Kara và Firman cũng đang nhẹ giọng giao lưu, xem ra rất lịch sự lễ mạo.

Ngay khi mọi người đang nói chuyện phiếm, hai người đã xuất hiện trên lôi đài, vì vậy toàn bộ không gian trở nên yên tĩnh.

Hai người cự hán!

Hai cự hán khiến người ta chấn động, cánh tay giống như thép nguội. Cơ ngực và cơ bụng từng khối từng khối tựa như thép tấm, vóc người thật lớn tràn ngập một cỗ lực lượng dũng mãnh, nếu như nói đối thủ trước đây của Khổng lão nhị cũng là một kẻ đồ con, vậy hai người kia chính là người to lớn trong đám người to lớn.

Đây là hai người da trắng, đương nhiên da cũng không hoàn toàn trắng, đó là màu nâu rám nắng, toàn thân đầy lông khiến người ta cảm giác hai người giống như hai con đại tinh tinh.

Một kẻ là người Mĩ Quốc.

Một kẻ là người Nga.

Hai người lên lôi đài nhưng không có biểu diễn, cơ hồ là mở màn đã quyết liệt rồi.

“Ầm!”

“Ầm!”

Người Nga ra tay trước. Quả đấm cương mãnh liên tiếp như đạn pháo hướng tuyển thủ người Mĩ Quốc, quyền phong vũ vũ, người khán giả nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Đây là trận chiến giữa hai siêu cấp tuyển thủ.

Ngay cả Khổng lão nhị đã tấn cấp cũng cảm thấy sợ hãi. Hắn phát hiện vận khí của mình thật sự rất tốt, nếu như ngay từ đầu gặp phải hai cự hán này vậy không biết kết quả sẽ như thế nào nữa.

Đương nhiên Khổng lão nhị không biết, đây là tổ chức ngầm đã khéo léo an bài, Khổng lão nhị giống như loài hắc mã, người tổ chức cũng không muốn để hắn bại trận quá sớm, bởi vì Khổng lão nhị chính là người dễ dàng nhất khiến khán giả cá cược...

Đây là trận chiến của những chú voi.

Trận đấu cũng không kịch liệt như mọi người tưởng. Thậm chí có thể dùng từ thông thả để hình dung, dù sao đây cũng là hai tên quái vật thể trọng nặng đến hai trăm kg, động tác có nhanh đi nữa người xem vẫn cảm thấy chậm chạp.

Thế nhưng mặc dù tốc độ không nhanh như điện chớp cũng rất tàn khốc, từng quyền tung ra kéo theo da tróc thịt bong máu tươi vẩy đầy.

Lực lượng của hai người mạnh đến kinh người. Chỉ dùng tay không có thể phá vỡ da thịt, được một lát hai tuyển thủ đã biến thành người máu, thế nhưng sức chiến đấu vẫn cường hãn như thường, mỗi một đòn tung ra đều khiến tim người khác đập mạnh...

Nhìn hai người giống như hai con voi đang chiến đấu, Trương Dương không khỏi thở dài một tiếng, trận đấu này hoàn toàn nghiêng về hình thức vật lộn, chính là lợi dụng thân thể cường tráng để lao vào nhau. Cao thủ bình thường căn bản không có cách nào đánh bại thân thể đã đạt được cảnh giới đỉnh cao của loài người. Đối với bọn hắn mà nói, lại đối lập. Chỉ cần nắm được một cơ hội là có thể giết chết đối thủ.

Đương nhiên khi gặp cao thủ chân chính, loại chiến đấu như đồ vật này tựa như một loại chiến đấu tự sát.

Ngay cả gặp phải Lưu Bư, một kẻ đã luyện quả đấm đến mức hỏa hậu, đối mặt với loại tuyển thủ này thắng lợi cũng rất dễ dàng, chỉ có điều trên thế giới này người như Lưu Bư dù sao cũng rất hiếm có, rất khó tìm được vài người...

“!”

“!”

Ngay khi Trương Dương đang miên man suy nghĩ, phía bên ngoài truyền đến một tiếng vang thật lớn, tựa hồ là liên tiếp thanh âm thân thể bị quật ngã.

“A...”

Một tiếng hét thảm vang lên, một cơ thể to lớn từ ngoài cánh cửa bay lên.

“Ầm!”

Cơ thể nện xuống chỗ ngồi của đám khán giả, một trận hỗn loạn lan tràn, toàn bộ không gian truyền đến một trận ầm ỹ, vô số người mặc âu phục màu đen canh cửa lao đến.

Xảy ra chuyện lớn rồi!

Mỗi người đều xuất hiện ý nghĩ đó trong đầu, bởi vì có thể rõ ràng thấy rất nhiều người bảo vệ tay lăm lăm cầm vũ khí...

“Cút ngay, Bư đại gia ta tới tìm Kara trùm Mafia...”

Nghe được tiếng quát kia, hai người trên trán mồ hôi chảy ròng ròng.

Người thứ nhất chính là Kara, trên trán gân xanh nổi đầy, hai tay nắm chặt, hẳn mặc dù là Mafia, thế nhưng chưa từng có người đứng trước mặt kẻ hèn là Mafia, cho dù là cảnh sát cũng sẽ không dám.

Mà mấy người hộ vệ ngồi xung quanh Kara về mặt lại càng phát ra sát khí dày đặc, dường như lúc nào cũng có thể đứng lên giết người vậy.

Một người nữa chính là Trương Dương.

Chính là Lưu Bư.

Nghe được âm thanh ngang tàng hống hách như vậy, Trương Dương cơ hồ là như có một loại phản xạ đứng bật dậy, hẳn cũng thật không ngờ Lưu Bư lại đến nhanh như vậy, hẳn nhớ rõ chính là ngày hôm trước mình mới điện thoại, nói là bên kia còn có một chút phiền phức, không nghĩ tới hôm nay Lưu Bư đã đến Mĩ Quốc, hiển nhiên hẳn vui mừng vì chuyện phiền phức của Đỗ Tuyết các nàng đã được giải quyết.

481. Chương 481: Tuyển Thủ Nhật Bản

Ngoảnh lại nhìn, Trương Dương chỉ cần liếc mắt một cái là thấy được vẻ mặt kiêu ngạo của Lưu Bư cùng đám Tiểu Lý Tử, A Trạch.

Lưu Bư một mình đi ở phía trước, cánh tay trắng kiêu nhắc một vệ sĩ mặc đồ Tây đen ném ra ngoài, trên mặt còn lộ vẻ hung ác.

Đám vệ sĩ cầm súng trong tay nhưng thấy cảnh này cũng không dám bắn vừa, chỉ đành lèo đèo theo sau Lưu Bư. Dù sao người ta cũng là cờ xi của mafia, không phải ai cũng có can đảm dám khiêu chiến với quyền uy của mafia....

Trong đám người thì Lưu Bưu giống như một cỗ xe tăng bằng thịt vậy, đi tới chỗ nào là người chỗ đấy rồi rít bỏ chạy. Chẳng may có ai chạy chậm là liền bị gã tóm lấy rồi ném vào trong đám đông.

Trái lại, Tiểu Lý Tử và A Trạch lại nhàn nhã như đang đi chơi, đôi lúc Tiểu Lý Tử còn tốt bụng lên dùng chân khí bảo vệ những người bị ném lên không, tránh cho bọn họ bị thương.

Kara mặt tái nhợt nhìn Lưu Bưu đang từ phía sau đi tới, hay ở chỗ là nhà xưởng này sau khi sửa thành sân đấu vật cũng được thay đổi một chút, bước vào cửa thì có một cầu thang đi lên, sau khi tiến vào sân đấu thì lại dốc xuống như một chiếc thang, thiết kế kiểu như rạp chiếu phim vậy, để vị trí của người ngồi phía sau cao hơn người ngồi trước một chút đủ để nhìn được lời đài.

Trong lúc hỗn loạn, Kara làm một động tác rất nhỏ, bởi vì, lão đã nghĩ rằng những người này tới tìm lão để gây phiền phức.

Ngay khi Kara gật đầu, xung quanh lão bỗng có mười mấy đại hán cao to vạm vỡ đứng dậy, tiếng súng lên đạn “lách cách” “lách cách” vang lên, mười mấy đại hán đã chuẩn bị tốt cho chiến đấu, vây xung quanh bảo vệ Kara ở trong. Những người xem ngồi chung quanh thấy vậy thì sợ tái mặt, cố gắng nằm sấp người xuống, không dám nhúc nhích.

Trong giờ phút kiểm duyệt cương giương, Trương Dương đang muốn mở miệng thì Khổng lão nhị đã lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí khiến người ta cảm thấy áp bức này.

“Bưu ca!” Khổng lão nhị đột nhiên nhảy lên, sải bước tới nghênh đón đám người.

“Ha ha ha ha... Lão nhị, người cũng tới Mỹ rồi sao, nước Mỹ thật hay, nước Mỹ thật hay, nhiều tiền nhiều con gái. Xem người ăn mặc dạng chó hình người kìa, sống cũng không tệ lắm hả?” Lưu Bưu vừa thấy Khổng lão nhị thì mặt mày hớn hở, vung tay ôm lấy người hán kiểm tra trên dưới.

“Cũng không tệ, cũng không tệ...” Khổng lão nhị sờ sờ bộ âu phục sang trọng của mình, tỏ vẻ hơi xấu hổ.

Ánh mắt của Kara dừng ở trên người Trương Dương, bởi vì, lão đã nghe được một cái tên rất quen thuộc: Lưu Bưu.

“Bằng hữu của ta” Trương Dương thần nhiên nói.

Kara khẽ phát tay, đám vệ sĩ liền chậm chậm ngồi xuống, có điều cả đám vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm đám người Lưu Bưu.

“Trương Dương.”

“Dương ca.”

“Dương ca!”

Lưu Bưu sải bước tới bên người Trương Dương rồi thực hiện một cái ôm kiểu tây với hán, mà A Trạch với Tiểu Lý Tử sau khi gọi tên Trương Dương lại đưa mắt dò xét chung quanh. Ánh mắt hai người giống như đao phong, khiến cho đám người xem náo nhiệt vội vàng quay mặt né tránh.

Tiểu Lý Tử và A Trạch đều đã tiến vào cảnh giới của cường giả, dĩ nhiên người thường khó có thể chịu được ánh mắt bén nhọn của họ.

“Ngồi...” Trương Dương ra hiệu bảo bọn họ ngồi xuống, sau đó mới phát hiện ra là xung quanh đã hết chỗ ngồi rồi.

Có điều, Trương Dương thấy, không cần hán phải phiền não đi tìm chỗ ngồi, bởi vì Lưu Bưu đã nhìn và hiểu ra được vẻ mặt của hán.

“Cút ngay.”

Trương Dương trợn mắt há mồm, bởi vì không ngờ Lưu Bưu lại chọn mục tiêu là lão Kara. Chuyện này làm Trương Dương thấy bối rối, vì sao Lưu Bưu lại chọn đuổi một ông già chứ. Mãi về sau này khi Trương Dương hỏi, Lưu Bưu mới trả lời rất đơn giản: Bởi vì lão già này vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Kara mặt tái nhợt, có thể thấy rõ được thân hình mập mạp của lão vì đang cố gắng kiềm chế cơn giận mà cứ run run, lão đã vô cùng tức giận rồi.

“Lưu Bư.”

“A.”

Lưu Bư quay đầu lại nhìn Trương Dương, Trương Dương lắc lắc đầu rồi chuyển ánh mắt sang người Firman.

“He he, hiểu rồi.”

Lưu Bư nở một nụ cười quái dị rồi đi tới bên người đám vệ sĩ.

“Nể mặt mũi của Dương ca, đại gia sẽ không ra tay, nhường cho đại gia ba chỗ ngồi, mau!” Lưu Bư đột nhiên cúi người, lộ vẻ mặt hung ác nhìn một tên vệ sĩ trâu bò.

“...” Tên vệ sĩ trợn mắt há mồm nhìn Lưu Bư, ngơ ngẩn không biết nên làm gì cho phải.

“Nhường!”

Kara mặt tái nhợt khạc ra một tiếng, mọi chuyện rất rõ ràng, đây là dụng túng cho Trương Dương. Từ lúc bốn người gặp mặt nhau, bằng kiến thức rộng rãi của lão đã lập tức nhận ra rằng ba người kia coi Trương Dương là trung tâm.

“Ừnh!”

“Ừnh!”

Ngay lúc mấy vệ sĩ đứng dậy nhường chỗ, Lưu Bư vừa ngồi xuống thì trên lôi đài vang lên hai tiếng động lớn.

Vừa rồi ồn ào như vậy, đa phần mọi người đều đem sự chú ý tập trung lên đám người Lưu Bư, nên bây giờ vội nhìn lại về phía lôi đài thì liền trợn mắt há mồm...

Chỉ thấy trên lôi đài có hai cự hán đồng thời ngã ra, cả lôi đài giờ toàn là máu, cảnh tượng khiến người xem thấy rất khủng bố. Hai cự hán vẫn còn cố giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng do bị thương nặng nên căn bản không thể đứng dậy được. Mãi cho tới lúc trọng tài đếm xong mười tiếng, hai người to như con voi này mới chịu nằm yên từ bỏ, để cho mười mấy người đi lên nâng họ xuống...

“Khụ khụ... Lão đại, ở đây đang làm trò gì vậy?” Lưu Bư mở to hai mắt nhìn thân thể to vật vờ của hai người...”

“Giao đấu...”

“Sao ta thấy như biểu diễn trong vườn bách thú thế?” Lưu Bư gãi gãi đầu, gãi lần đầu tiên được thấy những tuyến thủ to như tinh tinh, voi tham gia đấu vật, điều này đã vượt quá phạm trù tư tưởng của gã.

“Ha ha, đúng rồi, sao các người biết ta ở đây?” Trương Dương rất tò mò với việc Lưu Bư có thể tìm được tới đây.

“Hắc hắc, hệ thống tình báo của lão đầu đã bắt đầu phát huy tác dụng, lão nói mỗi ngày lão đều mua được một ít tư liệu tình báo của các bang hội ngầm từ khắp nơi trên thế giới...” Lưu Bư ghé sát miệng vào tai Trương Dương thì bí mật.

“Ồ...”

Trương Dương liền hiểu ra, hiển nhiên, lão đầu đã bước được những bước đầu tiên trên con đường tình báo ở Mỹ, ít nhất, lão John đã có thể cung cấp một ít tin tình báo cơ bản cho hắn. Thông qua lão John có thể tìm được chỗ này cũng chẳng phải chuyện gì lạ.

Lúc Trương Dương với A Trạch thấp giọng nói chuyện, thì Kara và Firman lại có vẻ thâm trầm, hai người liếc mắt nhìn nhau.

Trương Dương đã thành một kẻ nhất định phải chết!

Ánh mắt của Kara và Firman trở nên rất kiên định, sau khi hung ác gật đầu với nhau một cái liền dời ánh mắt lên trên lôi đài.

Lúc này, lại có hai người đi lên lôi đài.

Lần này đi lên là hai người rất bình thường, có vẻ do ảnh hưởng của hai cự hán to như voi ở trận đấu trước nên vóc dáng của hai người này hình như hơi nhỏ bé.

Một người da đen, một người là người Nhật Bản.

Tuyển thủ da đen vừa nhìn làn da là biết hắn là người da đen tiêu chuẩn, hơn nữa còn là thuần chủng nữa, làn da đen nhánh. Tuyển thủ Nhật Bản trên đầu có buộc vải trắng, trên sợi vải có vẽ hình tròn màu đỏ, chỉ cần là người trái đất thì đều biết đây chính là trang phục tiêu chuẩn của người Nhật Bản.

Tuyển thủ Nhật Bản rất tinh táo, trên mình mặc một bộ võ phục judo màu trắng, còn rất lễ độ thi lễ với người da đen.

Tuyển thủ da đen kia có vẻ chưa trải nhiều việc đời, thấy tuyển thủ Nhật Bản hành lễ với mình thì thấy bối rối không biết làm sao, do dự một chút rồi cũng học theo tuyển thủ Nhật Bản khom người cúi chào....

“Hô!”

“!”

Một đạo kinh phong cương mãnh quét tới, ngay lúc tuyển thủ da đen vừa mới khom người xuống, tuyển thủ Nhật Bản không ngờ lại đột nhiên nhấc chân đá tới, tuyển thủ da đen do vội vàng không kịp phòng bị nên bị một cước đá bay ra, nặng nề ngã xuống nền lôi đài....

“Hèn hạ, vô liêm sỉ, không ngờ lại đánh lén!” Lưu Bưu đột nhiên bật dậy mắng chửi.

482. Chương 482: Judo

“Bưu ca, trọng tài đã quyết định rồi, mặc dù hơi hèn hạ một chút, nhưng nó vẫn thuộc phạm vi cho phép, hơn nữa, đây là địa hạ hắc quyền... Lão đại, người đang che tầm nhìn của những người phía sau...” A Trạch vốn ít nói lên tiếng.

“Hả... à... ta ngồi xuống đây.” Lưu Bưu gãi gãi đầu rồi tức giận ngồi xuống.

Lúc này, tuyển thủ da đen bị đá lặn lông lốc đã đứng dậy được, động tác rất nhanh nhẹn, hiển nhiên, một cước vừa rồi không gây thương tổn lớn cho hắn.

“Tổng túc tảo” (động tác chân đá ngã đối phương của judo).

Trương Dương khẽ thốt ra ba chữ, khi hắn tìm manh mối tu luyện trong cổ tịch mệnh môn đã từng cất công nghiên cứu judo, hơn nữa còn phát hiện được không ít manh mối có giá trị ở trong đó.

“Trương tiên sinh biết judo sao?” Lão Kara càng lúc càng thấy người trẻ tuổi này có chút thần diệu khó lường, không chỉ có kỹ thuật bắn súng vô cùng kì diệu, hơn nữa còn có mấy thủ hạ hung hăng ngang ngược. Bây giờ theo lời của người trẻ tuổi này lão cảm thấy tựa hồ hắn không chỉ dùng súng mà còn biết cả võ công. Đương nhiên, điều này chỉ là do Kara suy đoán mà thôi, lão vẫn luôn tin rằng Trương Dương không biết võ công.

“Không luyện qua, chỉ biết một chút” Ánh mắt của Trương Dương tập trung lên lôi đài, tình huống trên lôi đài đã rơi vào thế giằng co, hai tuyển thủ chính đang tiến tiến lui lui tìm cơ hội tấn công.

“Ha ha, ta cũng rất có hứng thú với judo, thời trẻ cũng thường luyện tập, tiếc là bây giờ già rồi, ài... Không biết Trương tiên sinh có cái nhìn thế nào về judo?” Lão Kara đang nói trên trời dưới đất đột nhiên hỏi.

“Judo?” Trên mặt Trương Dương nở một nụ cười khó hiểu, đối với hắn hiện giờ mà nói, judo tựa như trò chơi của trẻ con vậy.

“Xin nghe cao kiến” Kara cảm nhận được sự khinh thường trong ánh mắt của Trương Dương, lão nhìn xuống lôi đài một chút rồi lại quay sang Trương Dương. Lúc này hai người trên lôi đài tựa hồ rất thận trọng, cần

thận từng li từng tí, thi thoảng mới tấn công một hai chiêu bình thường, xem ra trong thời gian ngắn khó mà phân được thắng thua: “Judo, thật ra là một loại thuật giao đấu của Trung Quốc. Kara tiên sinh có thể tìm hiểu tư liệu về mặt này. Judo là một kỹ thuật giao đấu uy lực mạnh trong các thuật giao đấu cận thân tốc thành (học được nhanh), so với các loại thuật giao đấu tốc thành như taekwondo, karate, hợp khí đạo và tán đả mà nói thì judo có uy lực, sức sát thương lớn nhất, có điều...”

Trương Dương đổi giọng.

“Judo ngoại trừ ưu điểm học nhanh ra thì trong các thuật giao đấu chân chính cũng chẳng phải công phu gì cao thâm. Chưa nói tới những võ công được truyền lại hàng trăm năm của Trung Quốc, ngay cả quyền Thái, Yoga cũng mạnh hơn judo. Hơn nữa judo cũng không mạnh như mọi người tưởng tượng, nếu trong một trận đấu thực lực hai bên xấp xỉ nhau, có thể nói judo không chịu nổi một đòn...”

“Không chịu nổi một đòn?” Trong giọng nói của Kara có vẻ không đồng ý.

“Nhớ thể vận hội 1964 ở Tokyo không?”

“Cái này...” Kara liền nín thinh.

Tại thể vận Olympic năm 1964 ở Tokyo, khi xác định các hạng mục tranh tài ở thể vận hội, Nhật Bản do là nước chủ nhà nên được quyền thêm vào một hạng mục tranh tài, vì vậy Nhật Bản đã chọn judo. Judo trong thể vận hội Olympic ở Tokyo chỉ tổ chức thi đấu ở bốn cấp bậc, trong đó tuyển thủ Nhật Bản giành được ba huy chương vàng.

Nhưng trong trận đấu cấp bậc xấp xỉ nhau, tuyển thủ người Hà Lan Anton Synck thân cao 1m98, tại võ đạo quán Nhật Bản trước mặt 15.000 khán giả đã liên tục ba lần đánh bại quán quân Nhật Bản Thần Vĩnh Chiêu Phu (Kaminga Akio), hơn nữa trong trận thi đấu lại đánh bại một lần nữa, do đó đã phá vỡ luận điệu cao thủ judo Nhật Bản có thể chiến thắng bất cứ đối thủ nào.

Trận đấu đấy chẳng khác gì đã phá vỡ thần thoại judo, nói rõ rằng trước mặt đối thủ có thực lực thật sự thì ưu thế của judo rất nhỏ.

“Người nói trong hai người này ai sẽ thắng?” Kara dời ánh mắt lên lôi đài, thay đổi chủ đề.

Đúng lúc này, trận đấu trên lôi đài đã bắt đầu va chạm nhẹ. Hai tuyển thủ không thăm dò nữa mà bắt đầu tấn công thật.

“Tuyển thủ Nhật Bản hẳn sẽ thắng, người này nắm giữ thành thạo các kỹ xảo. Nếu hẳn không liều lĩnh thì thắng trận này không khó. Ngoài ra tuyển thủ Nhật Bản này cũng có thể coi là cao thủ judo thật sự, ra tay thận trọng. Hơn nữa, người xem hẳn, mỗi lần ra chiêu đều chính xác, còn tuyển thủ da đen kia tuy thân thể cường tráng, nhưng có vẻ đã nổi giận, mất đi bình tĩnh rồi...”

Kara gật đầu, mặc dù lão không thể dự đoán được ai thua ai thắng trận này, nhưng người da đen kia quả thật đang tức giận. Hiển nhiên là do lúc bắt đầu đã bị tuyển thủ Nhật Bản đánh lên nên hẳn ức chế, cứ gặp được cơ hội, dù không phải là cơ hội tốt, cũng điên cuồng xông vào tấn công.

Hai người ngừng nói chuyện, ánh mắt đều tập trung lên lôi đài, rõ ràng là trận đấu trên lôi đài đã đến hồi gay cấn, động tác càng lúc càng nhanh, mà tần suất hai bên chủ động tấn công nhau cũng càng lúc càng nhiều.

Quan sát hai người trên lôi đài người tới ta lui, Trương Dương đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

Hai cự hán vừa rồi đều trọng thương, hòa nhau, vậy đã thiếu mất một tuyển thủ định mức vào vòng trong.

Mà theo tình hình bây giờ, Khổng lão nhị cùng Na Na đã thắng, cho dù là tuyển thủ da đen hay tuyển thủ Nhật Bản thắng thì cũng chỉ còn ba người....

Có điều Trương Dương cũng chẳng nghĩ nhiều về vấn đề này làm gì, đây là vấn đề của người tổ chức, hẳn không cần phải bận tâm. Đương nhiên, mấu chốt chính là vào lúc này trên lôi đài cuối cùng cũng bắt đầu phân thắng bại.

Tuyển thủ da đen lúc này bắt đầu lấn tới, ỷ vào thân thể cường tráng của mình mà từng bước ép sát, mà bộ ổn định, một quyền rồi lại một quyền thu nhỏ không gian của tuyển thủ Nhật Bản lại.

Tiếng hò hét điên cuồng xung quanh liên biến mất, tất cả đều như ngừng thở, do họ đều cảm nhận được thắng bại sẽ phân định vào lúc này. Bởi vì tuyển thủ Nhật Bản đã bị dồn vào góc, không thể lùi được nữa.

“Bộp!”

“Bộp!”

Một trận quyền phong dày đặc được tung ra, tuyển thủ da đen tựa hồ cũng cảm nhận được thắng lợi đã trong tầm tay nên quyền phong trở nên rất lợi hại. Tuyển thủ da đen chắc đã phải trải qua huấn luyện xuất quyền rất tàn khốc, nên tốc độ xuất quyền cực nhanh, động tác nhanh nhẹn có lực, tựa như một con báo đen, hung hãn dũng mãnh.

Bống!

Tuyển thủ da đen đột nhiên đá ra!

“Vụt...”

Một đá thật mạnh mẽ, dũng mãnh.

Trương Dương thấy cú đá này cũng không khỏi tán thưởng, người da đen từ đầu trận tới giờ chưa ra chân đá một lần nào, vốn tưởng hẳn không giỏi. Ai ngờ hẳn am hiểu nhất chính là thói pháp, hiển nhiên, đờ,y chính là đòn sát thủ của hắn!

Ngay lúc tuyển thủ da đen vung chân ra, trên mặt tuyển thủ Nhật Bản xuất hiện một nụ cười nhạt mơ hồ.

Bống!

Tuyển thủ Nhật Bản hạ thấp người xuống, hai người giống như đang phối hợp vậy, ngay khi tuyển thủ da đen vung chân, tuyển thủ Nhật Bản lập tức luồn xuống hạ bộ tuyển thủ da đen....

Đứng dậy!

Ôm lấy!

Ngã!

Các động tác liên tiếp nhau như nước chảy mây trôi, liền thành một chuỗi, thoát nhìn thấy vô cùng trôi chảy.

“Ừnh!”

Thân thể hai người cuốn lấy nhau, cùng nặng nề ngã xuống sàn lôi đài, tạo ra một tiếng vang lớn trong không gian vốn đang yên tĩnh này.

Tuyển thủ da đen đã bị tuyển thủ Nhật Bản đè xuống dưới.

Tuyển thủ Nhật Bản khóa tay trên đầu tuyển thủ da đen...

“Rắc!”

Mọi người đều thót cả tim, tất cả đều nghe được tiếng xương gãy giòn tan vang lên.

483. Chương 483: Mượn Cớ Để Tới

Tiếng xương gãy vang lên giữa không gian trống trải trở nên thật thanh thúy.

Mọi người có thể thấy rõ ràng, tuyển thủ da đen bị tuyển thủ Nhật Bản khóa cổ giờ xụi lơ như quả bóng bay xì hơi, cánh tay cứng như thép rủ xuống, vô lực...

Ừ ù cạc cạc một hồi, bầu không khí bi thương dần lan ra khắp quyền tràng, sắc mặt của khán giả ngồi xem đều trở nên ảm đạm.

Rất rõ ràng, người da đen này là một tuyển thủ ưu tú, rất có tiềm năng.

Tuyển thủ Nhật Bản từ từ đứng dậy, khom người vái một vái thật sâu với thi thể nằm trên mặt đất rồi chậm rãi đi xuống...

Sau một thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, lại có hai tuyển thủ đi lên, theo như lời người chủ trì nói, trận đấu này được tổ chức để chọn người khiêu chiến với quán quân lần này.

Nói cách khác, quán quân lần này còn chưa xuất hiện thì đã tiến hành đấu để khiêu chiến với quán quân.

“Trương Dương, người nói xem, người da đen kia rõ ràng lợi hại hơn, tại sao lại thua?” Khổng lão nhị lúc này đã hết hứng thú xem trận đấu, dù sao đây cũng chỉ là thi đấu tuyển chọn sơ cấp, chưa có gì đáng xem, hẳn không chịu nổi tịch mịch nên quay sang hỏi Trương Dương.

“Rất đơn giản”.

“Nói thử xem” Khổng lão nhị mừng rỡ nói.

“Có thể khẳng định rằng tuyển thủ Nhật Bản đã nghiên cứu rất kỹ về tuyển thủ da đen, từ khi bắt đầu, tuyển thủ Nhật Bản luôn tỏ vẻ đang đề phòng cái gì đó. Khi ta thấy tuyển thủ da đen vùng chân đá thì ta đã hiểu, hóa ra, tuyển thủ Nhật Bản vẫn luôn đề phòng chân của tuyển thủ da đen... Hơn nữa, tuyển thủ Nhật Bản còn tìm được phương pháp để đối phó với thói pháp của tuyển thủ da đen, hẳn vẫn luôn dự đoán tuyển thủ da đen vùng chân đá vào thời điểm mấu chốt nhất, thứ hẳn muốn chính là hiệu quả ra một đòn chuẩn xác ngay này...”

“Ồ... Trương Dương, người nói liệu có kẻ nào tìm hiểu về ta không?” Khổng lão nhị giật mình hiểu ra.

“Người tham gia mấy trận đấu rồi?”

“Khoảng năm sáu trận gì đấy.”

“Thế chắc là có, ở đây hẳn phải có máy quay ghi lại mọi cảnh, đối thủ của người sẽ dựa vào đấy để phân tích một vài động tác quen thuộc của người”.

“Ồ...” Khổng lão nhị như có điều gì phải suy nghĩ, cúi đầu trầm tư.

Tất cả mọi người không còn tâm tình để mà xem tiếp các trận đấu nữa. Đầu tiên là Firman cùng Kara dẫn theo đám vệ sĩ rời đi, lát sau, đám Lưu Bưu không thể kiên nhẫn ngồi xem những trận đấu vớ vẩn này nữa lên đề nghị ra về.

Cuối cùng cả đám lũ lượt rời đi, nhóm Đông Bắc Hồ, Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan cũng đi theo.

Lúc này hãy còn sớm, Đông Bắc Hồ hào phóng nói muốn làm tiệc tẩy trần cho mọi người.

Mọi người đi đến một quán ăn đêm ở gần khu phố người Hoa, quán này do người Trung Quốc mở.

Mà khi cả đám đi tới quán ăn, ngay cả Trương Dương cũng không phát hiện được bọn họ đang bị người ta theo dõi. Phương pháp theo dõi rất khéo léo, giống như thi chạy tiếp sức vậy, trên đường đi luôn có người thay phiên theo dõi, cho dù là nhân tài chuyên nghiệp như Na Na cũng không thể đề phòng được. Dù sao, không ai lại đi chú ý tất cả những người đi đường cùng xe cộ, mà dù có muốn cũng không thể chú ý được hết, nhiều lắm đó.

Tại một tòa nhà xa xa khu phố người Hoa, Firman chính đang đứng trên mái nhà, trong tay cầm ống nhòm quan sát con đường. Quả nhiên không ngoài dự đoán của y, Trương Dương bọn họ đang tới phố người Hoa để ăn đêm. Đối với người Trung Quốc mới đến nước Mỹ, phần lớn đều có thói quen ăn đêm.

Sau khi đám người Trương Dương đi vào nhà hàng, Firman chậm rãi móc điện thoại ra, kê vào tai nói nhỏ vài câu rồi tắt điện thoại.

Hiện giờ, chuyện không cần y phải giải quyết nữa.

Đêm nay chính là thời điểm giải quyết triệt để Trương Dương cùng Tô Đại Phong, Muhammad Ridwan, Firman không muốn để lại hậu hoạn. Hiện giờ Muhammad Ridwan đã có Trương Dương và Tô Đại Phong làm chỗ dựa, chẳng mấy nữa là đủ lông đủ cánh.

Đối với Firman mà nói, uy hiếp của Muhammad Ridwan so với Tô Đại Phong và Trương Dương thì lớn hơn nhiều. Bởi vì, hắn gần như biết hết tất cả sự vụ bên trong bang Indonesia. Hơn nữa, ở Indonesia cũng có người của chú hắn ở khắp nơi, hắn căn bản không cần bang Indonesia hỗ trợ cũng có thể thành lập được con đường nhập cư trái phép, thậm chí có thể xây dựng được cả một thế lực mới thuộc phe Indonesia.

Hôm nay là lần đầu tiên quyết sống mái với bang Indonesia trong mười năm gần đây, bởi vì lần hành động này Firman đã huy động hơn hai trăm người. Dù sao thì phố người Hoa cũng là nơi ngoạ hổ tàng long, mà Đông Bắc Hồ với Muhammad Ridwan cũng không phải loại người dễ trêu chọc.

Dương nhiên, khiến Firman lo lắng nhất chính là vì có Trương Dương, y bố trí người theo dõi trên đường chính là để xác định xem Trương Dương có mang súng trên người không. Đến cả lão Kara cũng cảm thấy e ngại thì chứng tỏ thuật bắn súng của hắn rất đáng sợ.

Firman cũng không định nổ súng giữa phố xá sầm uất, y không có bản sự như lão Kara, dám thuê bắn tỉa đến bắn lên Trương Dương.

Đây là một quán cơm chính cống, đại sảnh rộng rãi, trang thiết bị đầy đủ. Dĩ nhiên, nói nó chính cống cũng chỉ tương đối mà thôi, bất cứ là món ăn gì của Trung Quốc sang đến Mỹ đều trở thành không chính cống, ít hay nhiều gì cũng có thay đổi, súnẽ có thể thích hợp với khẩu vị của người Mỹ.

Bữa ăn đêm này trôi qua một cách nặng nề.

Tô Đại Phong và Đông Bắc Hồ hai người rõ ràng cảm nhận được áp lực, mà có áp lực này chính là vì sự trầm mặc của Trương Dương.

Trương Dương vẫn luôn trầm mặc tỏ vẻ như đang suy nghĩ gì đó, tựa như có tâm sự nặng nề.

Bây giờ Tô Đại Phong càng lúc càng không hiểu Trương Dương, y không rõ người trẻ tuổi này so với lúc cùng ở trên thuyền sao lại như hai người hoàn toàn khác biệt. Trương Dương bây giờ tạo ra một áp lực khiến người khác tim đập nhanh, không dám đối mặt với hắn. Ngay cả khi hắn trầm mặc cũng không ai dám nói chuyện...

Vì sao lại xuất hiện cảm giác này?

Những người này đang làm cái gì vậy?

Tô Đại Phong thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lưu Bư và A Trạch, cả Tiểu Lý Tử nữa, ba người này tạo cho y một cảm giác rất kỳ lạ. Đặc biệt là Tiểu Lý Tử, trên người đầy vẻ yêu dị, một loại ảo giác mãnh liệt như có như không, mơ hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Mà ánh mắt của Đông Bắc Hồ trước sau không rời được người Lưu Bư.

Đông Bắc Hồ tu luyện công phu khổ luyện, mà chỉ cần nhìn những khối cơ bắp trên người Lưu Bư liền đủ biết gã là một cao thủ tu luyện công phu khổ luyện tới tận cùng.

“Hắc hắc, nhìn cái gì? Muốn luận bàn một chút à?” Ánh mắt bất thiện của Lưu Bư lướt trên cơ bắp của Đông Bắc Hồ.

“À... khụ khụ... Có dịp thì nói tiếp...” Thấy bộ dáng kích động của Lưu Bư, Đông Bắc Hồ vội ho khan. Mặc dù y không biết rốt cuộc Lưu Bư lợi hại tới mức nào, nhưng trực giác cho y biết y không phải là đối thủ của Lưu Bư. Người trẻ tuổi này khắp người tràn đầy sức bùng nổ khiến người khác cảm thấy bị áp bức, những bắp thịt cuộn cuộn lại khiến người khác vô duyên vô cớ xuất hiện cảm giác sợ hãi.

“Thật đáng tiếc...” Lưu Bư nốc một hớp rượu, vẻ mặt thất vọng nhìn cơ bắp của Đông Bắc Hồ.

Trương Dương thì vẫn đau cau mày suy nghĩ, tự hỏi.

“Ta đang nghĩ một vấn đề, rằng, chúng ta đợi lần địa hạ quyền tái này kết thúc phải rời khỏi đây ngay. Ta phải làm một vài việc, bằng không Kara cùng Firman của bang Indonesia quyết sẽ không bỏ qua cho chúng ta... A... Không cần nghĩ cách nữa, ha ha, bọn họ tới rồi. Lưu Bư, đón khách...”

Trương Dương bỗng mỉm cười.

Ngay khi Trương Dương vừa dứt lời, ở ngoài cửa quán ăn đã có mấy trăm đại hán to con, cưỡi trần trùng trục, tay vác dao sáng loáng đứng đông nghịt.

Người tuy nhiều, nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Đầu tiên có mười mấy hán tử đi vào đuổi những khách hàng ở đại sảnh vào trong bao gian rồi khống chế lại, không để cho bọn họ đi báo cảnh sát.

Thoạt nhìn đám đại hán trần trụi đông nghịt thì có vẻ như rất hoành tráng, nhưng thực tế nhân số cũng chỉ khoảng hai trăm người cùng cưỡi trần mà thôi. Cả đám tay vác dao ào vào cửa như sóng triều, đội hình có vẻ rất cường đại.

Bầu không khí trong đại sảnh trở nên nặng nề.

Ngoại trừ Trương Dương, Na Na còn có đám Tiểu Lý Tử, A Trạch tỏ vẻ dừng dừng ra, Tô Đại Phong, Muhammad Ridwan cùng Đông Bắc Hồ đều trở nên khẩn trương, cả người căng cứng. Bọn họ không ngờ Firman lại trả giá lớn như vậy, phải biết rằng làm ầm mọi chuyện lên thế này nhất định sẽ khiến chính phủ Mỹ ra mặt can thiệp.

Như vậy có thể thấy, bang Indonesia đã quyết diệt trừ phản đồ Muhammad Ridwan này.

Trong quán ăn vẫn yên ắng, Trương Dương không khỏi khâm phục tổ chức và năng lực tổ chức của bang Indonesia, nhiều người như vậy mà không hề lộn xộn. Hiển nhiên, đám côn đồ Indonesia gặp ở sân rộng không thể so được với những người này, đây mới là phần tử xã hội đen, thuộc đẳng cấp khác. Khó trách Firman lại không thêm để ý tới sự tồn tại của Đông Bắc Hồ.

Lưỡi đao dưới ánh đèn phản chiếu ra những ánh sáng lấp lánh khiến người khác run sợ.

Hai trăm đại hán này tựa hồ cũng không vội, cứ từng bước từng bước ép tới, bầu không khí như bị đốt cháy lên vậy.

Vừa lúc đó, Lưu Bư đứng bật dậy, ra vẻ bất cần đời.

“Đừng, chỗ này không thích hợp để giết người” Bỗng Trương Dương lạnh nhạt nói một câu với Lưu Bư đang đứng lên.

Nhưng ngữ khí lạnh nhạt của Trương Dương truyền vào tai đám Tô Đại Phong lại khiến họ cảm thấy sống lưng lạnh giá. Đây là một loại ngữ khí coi thường tính mạng.

Rất rõ ràng, Trương Dương căn bản không để việc giết người vào trong lòng, hắn chỉ quan tâm đến địa điểm giết người không phù hợp mà thôi. Chắc nếu đây không phải là một quán ăn Trung Quốc thì hẳn hắn đã ra lệnh giết người.

Đích xác Trương Dương cũng suy nghĩ như vậy. Hiện giờ đang ở trong quán ăn Trung Quốc, nếu như giết người ở đây, quán ăn coi như bị phá luôn rồi...

“Vâng” Lưu Bư cười gằn rồi đứng dậy khỏi ghế, sau đó đi về phía đám người Indonesia đang tiến tới gần.

“Bư ca...” Khổng lão nhị lên tiếng, đang muốn đứng dậy, đột nhiên hắn phát hiện ra thân thể mình không thể nhúc nhích được. Dù cho hắn cố hết sức cũng không cử động được.

Khổng lão nhị vẻ mặt sợ hãi nhìn chung quanh, lúc này hắn mới phát hiện ra Tô Đại Phong và Đông Bắc Hồ tựa hồ cũng gặp tình huống giống mình, mặt để lộ vẻ sợ hãi nhìn xung quanh.

“Từ từ thưởng thức là được, không cần kích động” Tiểu Lý Tử rót đầy cốc bia cho mỗi người, cười nói.

Lúc này, mọi người mới cảm thấy sức mạnh khổng lồ đang trói buộc trên người đột nhiên biến mất. Bọn họ cảm thấy tứ chi của mình đã cử động được.

“Nào, cạn cốc!” Khóe miệng Trương Dương nở một nụ cười, nhắc cốc lên nói.

Mọi người có cảm giác kinh hoàng lúng túng, tay run run nhắc cốc lên uống, xong lại liếc nhìn đôi mắt với ánh mắt khiến người khác sợ hãi của Tiểu Lý Tử.

Mặc dù bọn họ đều là hảo hán giang hồ, nhưng khi gặp phải những chuyện như thế này vẫn khiến họ cảm thấy thất hồn lạc phách. Nó đã vượt quá niềm tin và tư duy của con người.

“Đây là võ công?” Mặt Khổng lão nhị đang tái nhợt dần dần hồng lên, vẻ mặt kích động nhìn khuôn mặt non nớt cho người ta một cảm giác siêu thoát kỳ lạ của Tiểu Lý Tử, thật không hài hòa tí nào.

Mọi người lại chuyển ánh mắt ra đại sảnh, lúc này cả quán ăn đã bị phong tỏa hoàn toàn, cửa bị đóng, rèm cửa cũng bị kéo xuống.

Những người Indonesia đều tỏ vẻ bình tĩnh, bộ dáng thật chuyên nghiệp, hiển nhiên bọn họ đã làm quen những chuyện như thế này rồi, đầu tiên là khống chế những người báo án, sau đó khống chế hiện trường, tạo ra một môi trường có thể “công tác” được...

484. Chương 484: Giết Chóc Thành Sông

Hiện giờ tình cảnh có vẻ hơi kỳ lạ, hai bên tựa như đều cố giữ bình thản. Hai trăm người Indonesia tay vác đao sáng loáng lặng lẽ tụ tập trong đại sảnh.

Mà bàn của Trương Dương vẫn bình tĩnh uống rượu như trước, duy chỉ có mình Lưu Bưư đứng lên.

Lưu Bưư cười gằn, chậm rãi đi tới đón đầu, trên thân thể cường tráng của gã phát ra một cỗ áp lực tinh thần kinh người.

” Nào đến đây, cho đại gia xem xem bang Indonesia các người có bao nhiêu bàn chải ...” (bàn chải ở đây có nghĩa là kẻ ngu ngốc).

Đáng tiếc không mấy người có thể nghe hiểu được cách nói tiếng Anh cực nhanh kiểu Trung Quốc của Lưu Bưư, hai trăm người Indonesia vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, từ từ tiến tới gần. Nếu như không phải trên cơ thể những người này có vẻ một vài hình vẽ, thì những phần tử hắc bang này rất dễ khiến người khác tưởng nhầm là quân nhân có tổ chức.

Trên thực tế, đám lưu manh có mặt ở đây phần lớn là quân nhân giải ngũ.

Bang Indonesia cùng Đại Quyền bang khá giống nhau, đều dùng quân nhân giải ngũ làm cơ sở. Hơn hai trăm người này thật ra chính là tinh nhuệ của bang Indonesia, nhưng thực ra cũng không phải tất cả đều thuộc thể lực của Firman, mà là tinh nhuệ của một vài lão đại ở dưới.

Người đi đầu là một thanh niên thấp, khỏe, nước da ngăm đen, cơ bắp cuộn cuộn. Ngũ quan vốn nho nhỏ, nhưng trên mặt lại có một vết sẹo kéo dài từ trên trán xuống tận cằm, khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

” Tiểu tử...”

” Hô!”

Ánh đao lóe lên, người Indonesia kia đột nhiên vung đao, Lưu Bưư vốn đang định nói mấy câu đùa giỡn cũng bị một đao kia cắt đứt. Trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị, Lưu Bưư căn bản không tránh kịp. Ánh đao kia mang theo thể như giông tố bổ xuống nhanh như chớp.

Ngay lúc Tô Đại Phong kinh hô, cho rằng Lưu Bưư sẽ bị chém trúng thì đột nhiên gã làm ra một động tác không thể tưởng tượng nổi. Gã xòe năm ngón tay ra, vung tay Chop tới ánh đao.

” Bồng!”

Âm thanh nặng nề vang lên. Một đao này chém lên bàn tay Lưu Bưư, làm phát ra một tiếng trầm muộn như đánh vào da thuộc, khiến mọi người thót cả tim.

Đột nhiên.

Cả đại sảnh trở nên yên tĩnh một cách kỳ dị.

Hơn hai trăm ánh mắt, khuôn mặt chờ đợi nhìn cảnh tượng khiếp sợ kia.

Con dao sắc nhọn hình liễu diệp bị Lưu Bưu nắm chặt trong bàn tay. Thân thể của Lưu Bưu giống như tảng đá không chút sụt mẻ, mà người Indonesia kia mặt mũi nhăn nhó, gân tay nổi xanh rờn, giống như liễu mạng dốc sức ra chém vậy.

Không một ai biết được tình cảnh hiện giờ của người Indonesia kia.

Chỉ có mình hắn trong lòng hiểu rõ nhất, hắn cảm thấy dao của mình như chém phải một cục bông mềm nhũn, không dùng sức được. Càng khiến hắn cảm thấy kỳ dị hơn là cục “bông” này tựa hồ rất dính, làm hắn không tài nào rút dao ra được.

Hắn không thể tưởng tượng được một người lại có thể tay không bắt được lưỡi dao sắc bén, hắn biết rất rõ con dao này sắc như thế nào, mặc dù chưa tới mức thổi tóc đứt đôi, nhưng cũng không phải thứ mà cơ thể người có thể chịu được.

Cả không gian rơi vào yên lặng, những đôi mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Lưu Bưu, đặc biệt là những người Indonesia. Bởi vì có thể nói, họ có một loại sùng bái điên cuồng với người Indonesia dẫn đầu kia.

Người Indonesia kia tên Triasta. Đùng thấy hắn tuổi trẻ mà khinh, thực ra hắn là một thanh niên rất nổi bật, được công nhận là nhân tài có thể thay thế cho Frenky Ridwan.

Thực ra, Frenky Ridwan dần dần mất uy tín cũng bởi vì cao thủ thanh niên Triasta này quật khởi. Nếu so với Frenky Ridwan, người thanh niên này càng hung mãnh, tấn công càng dữ dội hơn, mà một bang hội cần nhất chính là những thanh niên bất cần hậu quả như hắn.

Khi mọi người trên mặt vẫn còn vẻ khiếp sợ, Lưu Bưu lại làm ra một động tác không thể tưởng tượng nữa. Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng đá chân ra, động tác thoát nhìn rất chậm rãi.

Nhìn bàn chân chậm rãi đá tới, Triasta phát hiện thấy thân thể mình không né tránh được, vừa vặn bị đá trúng, cây dao trong tay văng ra, một cổ hậu kinh mệnh mông mẫm mẽ ập tới, khiến thân thể hắn bắn tung ra như con diều đứt dây...

“Uỳnh!”

“Uỳnh!”

“Uỳnh!”

Những tiếng động vang lên liên tiếp, thân thể khỏe mạnh kia va vào người đám đại hán, nó tựa như một cái máy ủi vậy, với quán tính cực lớn liên tiếp ngã mười mấy người....

“Giết!”

“Giết!”

Hai tiếng hét vang lên, là do hai người dẫn đầu khác hô hào, người của bang Indonesia như đột nhiên tỉnh ngộ, mỗi người hai mắt đều đỏ hồng, tay xách dao bước từng bước lại gần.

Mấy trăm người cùng tấn công trong không gian hạn hẹp này, thật giống như một chiến trường cổ đại vậy. Tất cả bọn họ đều có chung một suy nghĩ, bất kể đối phương lợi hại tới mức nào, nhưng bọn họ đã chiếm được ưu thế tuyệt đối về mặt nhân số. Không một ai tin tưởng rằng hơn hai trăm người lại không đánh lại được mấy người.

Trong bầu không khí tràn ngập sát khí mãnh liệt, ai nấy mắt đều đỏ hồng.

Đám người tản ra, rất nhiều người đi tới chiếc bàn lớn kia, trên thực tế, khi vừa mới bắt đầu có rất nhiều người đã thấy không vừa mắt với những người ngồi ở chiếc bàn đó. Không chỉ đơn giản vì đây là địch nhân, mà còn tức giận vì bị người ta khinh thường.

Giết giết giết giết!

Trong đại sảnh như núi lửa phun trào, không chỉ ánh dao lấp lánh, mà còn bàn ghế bay khắp nơi, bát đĩa thì như mưa đá từ trên cao đổ ập xuống...

Tình cảnh trở nên hỗn loạn, người của bang Indonesia vốn ổn định trật tự nay đã bị sự hung hãn của Lưu Bư kích thích khiến cho máu nóng sôi trào, mất đi lý trí.

Đột nhiên, Lưu Bư chuyển động, thân thể cực mịch kia không ngừng di chuyển trong đại sảnh, tạo ra một bức tường không thể vượt qua được. Hay tay gã không ngừng vung vẩy, tạo thành một đạo ánh sáng màu trắng bạc...

“A!”

“A!”

“A!”

Máu tươi văng khắp không trung, các bộ phận cơ thể rơi xuống không ngừng, tiếng la hét thảm thiết vang lên liên tiếp. Càng khiến người khác không thể tin được là bát đĩa bay tán loạn trong không trung tựa hồ bị đạo ánh sáng của Lưu Bư ngăn cản, không một thứ nào bay về chỗ Trương Dương.

Tô Đại Phong, Muhammad Ridwan, Đông Bắc Hồ còn có Khổng lão nhị đều đều dẫn nhìn cơ thể cực mịch của Lưu Bư di chuyển qua lại. Đây là một loại tương phản thị giác rõ ràng, một thân thể cực mịch là vậy lại có thể có những động tác nhanh chóng và linh hoạt đến thế, tất cả đều tràn ngập sự thần kỳ không thể tin được.

Bỗng!

Thân hình đang chuyển động của Lưu Bư nhảy vọt lên, tung chân đá một cái bàn đang rơi xuống.

“Uỳnh!” một tiếng vỡ kinh thiên động địa vang lên, cái bàn đã bị đá cho nát vụn, những mảnh vụn gỗ rải xuống như tiên nữ tán hoa.

Chợt tất cả mọi người đang điên cuồng trong đại sảnh đều dừng lại, tựa như thời gian và không gian đã ngưng đọng, áp lực nặng nề lan ra khắp bầu không khí.

Lưu Bư tay xách cây đao dính đầy máu tươi, đứng sừng sững như một pho tượng môn thần trước bàn của Trương Dương.

Hiện giờ Lưu Bư chính là Lôi Trì, không một ai có thể vượt qua Lôi Trì dù chỉ một bước.

Ngắm nhìn bóng lưng hùng vĩ của Lưu Bư, Tô Đại Phong không khỏi hít một hơi khí lạnh, đây mới là cao thủ, cao thủ chân chính!

Đột nhiên, Tô Đại Phong nhớ lại cảnh cửa container đột nhiên sập xuống.

Chẳng lẽ Trương Dương cũng là cao thủ?

Chẳng lẽ cánh cửa kia là do Trương Dương làm đổ?

Cho tới nay, Tô Đại Phong vẫn canh cánh trong lòng chuyện cánh cửa sắt của container tự dưng đổ sập, nhưng hắn không tìm ra đáp án. Bây giờ hắn cảm thấy như mình càng ngày càng tiến tới gần đáp án hơn.

Hơi mất tự nhiên, ánh mắt của Tô Đại Phong dừng lại trên người Trương Dương. Lúc này hắn mới phát hiện ra Trương Dương căn bản không thèm nhìn cảnh Lưu Bư chiến đấu, mà chỉ một mình uống rượu buồn, một chén rồi lại một chén. Ngay cả Na Na cô gái với khuôn mặt lạnh giá, xinh đẹp không vương khói lửa nhân gian cũng đang ôn nhu nhỏ giọng nói cái gì đó. Cứ như bọn họ không phải đang ở giữa đao quang kiếm ảnh, chiến trường đẫm máu....

Cả đại sảnh yên tĩnh chừng mười giây.

Lúc này, Lưu Bư mở miệng nói một chữ.

“Cút!”

Một chữ này giống như sét đánh, thanh thế khiến người ta sợ hãi, làm trái tim mọi người thót lên.

“Keng keng!”

“Keng keng!”

Một loạt những tiếng kim loại chạm đất vang lên, vô số khảm đao tủa hàn mang lấp lánh rơi xuống đất, làm phát ra những tiếng động thanh thúy dễ nghe.

Sát khí ngập trời tan thành mây khói.

Đám người bang Indonesia này cũng cứng cỏi, mặc dù bị Lưu Bưu giết cho trong lòng run sợ, nhưng vẫn can đảm mang những người Indonesia bị thương đi, thậm chí cả những đầu ngón tay trên mặt đất cũng nhặt mang đi hết.

Lúc này mọi người mới phát hiện ra trong đám người số người bị thương chiếm một nửa. Xem ra đây là do Lưu Bưu cố ý khống chế số lượng, để tránh lại không có ai mang người bị thương đi...

Gã thô kệch này không ngờ lại rất cẩn thận!

Tô Đại Phong nhìn Lưu Bưu thì không khỏi lẩm bẩm, từ lúc này Tô Đại Phong mới phát hiện ra Lưu Bưu là một nhân vật có sự tinh tế ẩn sau vẻ thô kệch, chứ không chỉ thô cuồng như vẻ ngoài của gã.

Trong năm phút, hơn hai trăm người Indonesia đã rời đi sạch sẽ, để lại trong đại sảnh những đồng bừa bộn cùng những thanh đao rớt trên mặt đất. Máu tươi văng khắp mặt đất tỏa ra một mùi kỳ dị...

Bởi vì phần lớn bàn ghế đều bị ném bay nên đại sảnh có vẻ hơi hỗn loạn và trống trải.

Quan sát đại sảnh trống trải, vẻ mặt đám Tô Đại Phong trở nên dờ dẩn, bọn họ không nghĩ rằng lại có kết quả như vậy. Đặc biệt là Khổng lão nhị, hẳn vốn còn tưởng võ công của mình và Lưu Bưu chênh nhau không xa, nhưng giờ hắn mới phát hiện ra được, chênh lệch giữa võ công của hai người căn bản không thể tính theo lẽ thường.

Lúc này chủ quán ăn mới dẫn nhân viên nơm nớp lo sợ đi ra, đám khách ăn bị đuổi vào bao phòng cũng run rẩy đi theo sau, nhiều người còn cầm di động ẩn số báo cho cảnh sát...

“Đi thôi!”

Trương Dương vẻ mặt cô đơn đứng dậy.

“Cho người, tự mình sửa sang lại nhé!” Tiểu Lý Tử đi tới trước mặt người Trung Quốc có bộ dáng chủ quán, đập vào tay y mấy xấp tiền dày cộp, ông chủ quán thiếu chút nữa bị Tiểu Lý Tử đập cho ngã ngửa ra.

Lưu Bưu có vẻ như cũng phát hiện ra Trương Dương có tâm sự nên cũng không kiêu ngạo làm ầm ĩ lên như trước, mà chỉ đi theo sau mọi người rời khỏi quán ăn.

Sau khi lên xe, vì để thoát khỏi sự theo đuổi của cảnh sát, bọn họ đổi taxi mấy lần, rồi xuống xe ở bờ biển.

“Các người qua đây.”

Trương Dương đi tới bên bờ cát, quay đầu lại gọi Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan, hai người vội vàng chạy tới.

“Hiện giờ hai người tới gặp Firman, bảo y gọi điện thoại cho ta, đây là số điện thoại” Trương Dương ngữ khí bình thản, trong tay cầm một tờ giấy đưa cho Tô Đại Phong.

“A... Chúng ta...”

Tô Đại Phong cùng Muhammad Ridwan liền há mồm tròn mắt, lúc này đi tìm Firman không phải là chịu chết sao.

“Các người sợ à?” Ánh mắt thâm thúy của Trương Dương nhìn Tô Đại Phong.

“Ta...” Tô Đại Phong đầu tiên là ngẩn ra, sau đó đột nhiên nghiêng rằng, nói: “Có gì phải sợ, cùng lắm là chết!”

“Đúng, đi thôi!”

Tô Đại Phong cùng Muhammad Ridwan nhanh chóng rời đi, dần dần biến mất trong bóng tối, bóng lưng họ để lại sự bi tráng như tráng sĩ một đi không trở lại.

“Hổ ca, cảm ơn huynh khi ở sân rộng đã giúp ta” Trương Dương đi tới trước mặt Đông Bắc Hổ, mỉm cười nói.

“Cái này... Khụ khụ...” Đông Bắc Hổ có vẻ hơi xấu hổ, mặt đỏ bừng. Cũng may đang là trời đêm nên không ai nhìn ra.

“Hổ ca, huynh ngươi là người Trung Quốc, sau khi xuất ngoại mà huynh còn có thể nhớ rõ mình là người Trung Quốc, hơn nữa còn biết trợ giúp đồng bào, Trương Dương ta thấy rất bội phục. Người Trung Quốc đã thành thói bo bo giữ mình, người như huynh chẳng còn được mấy nữa...” Trương Dương thở dài nói.

” Ta chỉ cảm thấy là người Trung Quốc ở Mỹ không đồng lòng, một khi gia nhập được vào xã hội thượng lưu liền quên đồng nghiệp ngày xưa, cũng không nhắc tới đồng bào của mình nữa. Điều này khiến cho người Trung Quốc ở Mỹ tuy đông, nhưng tiếng nói không có sức nặng, trên chính đàn cũng không phát huy được tác dụng hết sức quan trọng. Nếu như người Trung Quốc có thể như người Do Thái, ta nghĩ người Trung Quốc muốn hô gió gọi mưa ở Mỹ cũng không phải việc khó...”

“Ân, đúng vậy, nhưng đây là thói hư tật xấu của người Trung Quốc, không thể thay đổi được trong một sớm một chiều. Đương nhiên, chúng ta phải phấn đấu vì mục tiêu này. Huynh có biết vì sao ta phải đưa huynh tới đây không?”

“Không biết.”

“Hiện giờ, bang Đại Quyền đã đã sa sút, bang Indonesia cũng sắp tan rã, Mafia cũng sẽ trở thành đồng bọn hợp tác, đây chính là một cơ hội của mọi người, tuy vậy có một vấn đề rất nghiêm trọng” Trương Dương vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Vấn đề gì?”

“Hổ ca, ta biết rõ huynh ở nội địa là nhân vật cấp bậc đại ca, nhưng huynh lớn lên ở nội địa nên không quen thuộc nước Mỹ. Huynh dù có cố gắng cỡ nào tại Mỹ cũng chỉ có thể rúc ở một chỗ làm đại ca, không thể nào khống chế đại cục, bởi vì huynh không quen thuộc nước Mỹ. Mà Đại Phong lại khác, hắn mới hơn hai mươi tuổi, phần lớn thời gian đều sống ở Mỹ, hắn quen thuộc các thế lực ngầm ở đây, đương nhiên quan trọng nhất là hắn có dã tâm lớn. Ta nghĩ huynh nên giúp đỡ Đại Phong, huynh thấy thế nào? Ta biết điều này rất khó cho huynh, bình thường người Trung Quốc đều suy nghĩ thà làm đầu gà chứ không làm đuôi trâu...”

“Ta sớm đã có ý này, ta nói chuyện với Đại Phong rất hợp ý, bọn ta hiểu ý của người” Đông Bắc Hổ nói.

“Ha ha, quả nhiên là kiêu hùng, co được duỗi được, tốt, nếu có cơ hội ta sẽ giúp huynh xóa án tử trong nội địa, đến lúc đó là huynh có thể quang minh chính đại áo gấm về nhà”.

“Thật sao?” Đông Bắc Hổ liền trở nên kích động.

“Ta giống đang nói láo lắm sao?” Trương Dương cười cười.

“Hắc hắc...” Đông Bắc Hổ hơi ngại ngùng mỉm cười.

“Khổng lão nhị, còn người?”

“Ha ha.... Ta...” Khổng lão nhị bị Trương Dương hỏi thì cứ ù ù cạc cạc.

“Vừa rồi ta nói chuyện với Đông Bắc Hổ người cũng nghe được, người định thế nào?”

“Ta... ta... ta dù sao cũng chỉ có một mình, có điều ta đã ký kết với địa hạ quyền tràng, cái này có vẻ hơi rắc rối...”

“Người không cần phải lo lắng, chỉ cần nói cho ta biết suy nghĩ ý nghĩ của người là được”.

“Làm xã hội đen có tiền không?”

“Khụ khụ...”

“Khụ khụ...”

Khổng lão nhị hỏi một câu khiến cho cả đám người bị hỏi đều ho khan.

485. Chương 485: Quyết Đấu

“Người có biết trên thế giới buôn bán gì có lợi nhuận nhất không?” Trương Dương cười nói.

“Không biết.” Khổng lão nhị yếu ớt nói.

“Thuốc phiện, vũ khí và phụ nữ, mà ba cái này đều móc nối với hắc đạo. Người nói làm hắc đạo có kiếm được không?”

“Vậy sao... Vậy ta sẽ theo Bưu ca làm...” Khổng lão nhị liếc mắt nhìn Lưu Bưu bưu hãn cường tráng.

“Chúng ta còn có việc quan trọng cần xử lý, tạm thời không thể ở lại San Francisco. Cho nên người không thể đi theo chúng ta được. Người có thể theo Tô Đại Phong, chúng ta sẽ cung cấp sự bảo vệ cần thiết cho hắn...”

“Cái này...”

“Quyết định luôn đi, chúng ta không có thời gian để trì hoãn ở đây.”

“Thôi được, dù sao cũng là người Trung Quốc, theo ai cũng được, he he.” Khổng lão nhị cười cười.

“Tốt, tốt, vậy chuyện này cứ quyết định như thế, Đại Phong đã có kế hoạch kín đáo, các người cứ nghe hắn là được. Bây giờ các người đi tìm Tô Đại Phong đi, ta còn chút việc phải xử lý, hẹn ngày mai gặp lại ở địa hạ quyền tràng.”

“Được, ngày mai gặp lại!”

Khổng lão nhị và Đông Bắc Hồ rời đi, bãi biển lại trở nên im lặng.

Trông thấy Trương Dương cô độc ngồi một mình trên bờ cát, trong lòng mọi người xuất hiện cảm giác không thể thân cận. Ngay cả Na Na cũng có cảm giác bị xa lánh.

Bốn người mắt lớn trừng mắt nhỏ, không biết nên nói cái gì, tựa hồ bất cứ lời nào cũng là dư thừa vậy.

Rốt cuộc vẫn là Lưu Bưu đi tới gần, dù sao Lưu Bưu gã cũng là huynh đệ thân thiết nhất của Trương Dương.

“Trương Dương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lưu Bưu nhẹ nhàng đi tới ngồi xuống cạnh Trương Dương.

“Ta không biết.” Đôi mắt thâm thúy của Trương Dương lộ vẻ mê man.

“Trương Dương, chúng ta là huynh đệ, cho dù là đau đớn hay vui vẻ, huynh đệ đều sẽ chia sẻ cùng người. Còn nhớ thời gian ăn không ngồi rồi của chúng ta ở trường học không? Còn nhớ thời gian chúng ta cùng vào sinh ra tử không?”

“Nhớ chứ, dĩ nhiên nhớ, chỉ là ta không nhớ rõ thời thơ ấu của ta, không, không phải không nhớ rõ, mà phải nói là thời thơ ấu của ta là một thế giới trắng tinh, một thế giới bị người quên lãng. Không có ầm ập, không vui sướng, không đau đớn, không có gì cả. Là một thế giới chỉ toàn màu trắng...”

Trương Dương từ từ quay đầu lại, trong mắt hắn lộ vẻ đau đớn, hắn vẫn luôn lo lắng tới vấn đề này. Nhưng càng suy nghĩ, hắn lại càng cảm thấy đáng sợ, dường như có rất nhiều thứ của hắn sẽ từ từ rời xa hắn.

“Ta... Ta không hiểu lắm.” Lưu Bưu gãi gãi đầu.

“Đúng vậy, không ai hiểu được, thật ra nói một cách đơn giản thì ta là một kẻ trắng tay, không có gì cả, không cha mẹ không thân thích. Ký ức trước năm tuổi của ta trống rỗng, cha mẹ ta hình như đã xuất hiện trong ký ức của ta vào một buổi tối...”

“Cái này, người đã gọi điện thoại hỏi bá mẫu sao?” Lưu Bưu hỏi.

“Không.”

“Vì sao không gọi?”

“Ta không dám gọi.” Trương Dương cười khổ, nói: “Ta sợ, ta sợ ta sẽ mất mát.”

“Ta thấy tốt nhất là người nên hỏi rõ ràng một chút, ít nhất thì bộ dạng hiện giờ của người cũng chẳng tốt hơn lúc mất mát là bao.” Lưu Bưu hơi suy nghĩ rồi nói.

“Được, ta gọi.”

Trương Dương chậm rãi rút điện thoại vệ tinh ra rồi cứ ngơ ngẩn nhìn những phím bấm trên điện thoại. Từ lúc Na Na mở ra cánh cửa ký ức của hắn, hắn vẫn luôn muốn gọi cuộc điện thoại này, nhưng hắn cố nhịn, bây giờ cuối cùng hắn cũng gọi...

“Tút tut...”

“Tút tut...”

Hiện giờ ở Trung Quốc đang là ban ngày, chắc hẳn cha mẹ Trương Dương còn đang đi làm.

“Alo, là Trương Dương phải không?”

“Mẹ, là con.”

“Con ngoan, mẹ rất nhớ con, hi hi, Tiêu Di Nhiên cũng rất nhớ con, chỉ là...” Thanh âm của mẹ Trương Dương khá lớn.

“Chỉ là cái gì?” Trương Dương nghe thấy thanh âm tần số cao của mẹ thì cảm thấy ầm ập trong lòng.

“Chỉ là Đỗ Tuyết cũng nhớ con.”

“....” Trương Dương ngẩng đầu nhìn thoáng qua Na Na, hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ. Trong những cô gái này, hắn chỉ có thể lựa chọn một người.

“Con ngoan, con thật có bản lĩnh, hi hi, so với cha còn còn mạnh mẽ hơn vạn lần!” Giọng nói của mẹ Trương Dương đầy kiêu ngạo, hiển nhiên, bà coi có được một đứa con vĩ đại như vậy là một niềm tự hào.

“Mẹ, con có một vấn đề, mong mẹ có thể trả lời con.” Ngữ khí của Trương Dương bỗng trở lên thận trọng.

“Được được, mẹ sẽ không dối con đâu, có phải muốn hỏi ý kiến mẹ xem Tiêu Di Nhiên hay Đỗ Tuyết tốt hơn phải không?” Thanh âm của Trương mẫu vô cùng vui sướng.

“Không, mẹ, con muốn mẹ nói cho con biết, trước năm tuổi con sống ở đâu?”

Đột nhiên trong điện thoại trở nên yên lặng, thanh âm vui sướng của Trương mẫu dường như biến mất. Sự trầm mặc kéo dài khiến người ta thấy khó thở.

“Mẹ, nói cho con biết, mẹ đồng ý rồi mà.”

“Con...” Thanh âm ở đầu bên kia trở nên nghẹn ngào.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Trương Dương kinh hãi.

“Con có phải không cần mẹ nữa rồi không?” Thanh âm đầu bên kia từ nghẹn ngào chuyển sang nức nở.

“Không phải, mẹ vĩnh viễn là mẹ của con, trừ phi mẹ không cần Trương Dương nữa. Trương Dương không thể không có mẹ.” Trương Dương nói nhanh.

“Con ngoan, mẹ yêu con, con có thể không hỏi vấn đề này được không?”

“Không được, mẹ, điều này rất quan trọng, vô cùng quan trọng. Cho dù thế nào thì mẹ vẫn là mẹ của Trương Dương, không ai có thể thay đổi sự thật này.” Ngữ khí của Trương Dương vô cùng kiên định.

“Vậy được rồi, nếu con đã kiên quyết muốn biết, vậy thì mẹ sẽ nói cho con. Nếu con đã hỏi vấn đề này thì chắc con đã đoán được một ít...”

Trương mẫu dừng lại một lát, tựa như đang sắp xếp lại các chi tiết.

“Trương Dương, ta cùng cha con đều không có khả năng sinh nở, chính vì vậy chúng ta mới đến với nhau. Tình cảm giữa ta và cha con rất tốt, nhưng sau hai năm sống cùng nhau, chúng ta vẫn luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó, cho nên chúng ta đã xin chính phủ mang cô nhi về nuôi, nhưng...”

“Mẹ tiếp tục đi, con hy vọng có thể hiểu về thân thể của chính mình.”

“Nhưng vì điều kiện kinh tế của chúng ta bình thường, không phù hợp với điều kiện nhận nuôi, cho nên kế hoạch nhận con nuôi vẫn không được thực hiện. Nhưng vào mùa hè năm XX, khi chúng ta dậy đến ca làm sớm, thì phát hiện con nằm ở cửa nhà chúng ta.”

Trương mẫu lại dừng lại, tựa hồ đang tìm tòi trong ký ức.

“Khi đó con đã rất lớn, khoảng chừng năm tuổi.”

“Mẹ, sao mẹ biết lúc đấy con năm tuổi?”

“Khi chúng ta nhặt được con, trên người con có đeo một tấm biển nhỏ ghi chép một ít tư liệu về nhóm máu, chiều cao, cân nặng, tuổi tác của con. Khi chúng ta nhặt được con thì còn sợ không nuôi nổi, nên chúng ta không dám giữ con lại, liền đem con đến cô nhi viện. Hơn nữa còn tỏ ý sẵn sàng nhận con về nuôi.”

“Sao ban đầu cha mẹ xin nhận thì không được cho, mà sau đó xin thì lại được?” Trương Dương cảm thấy có điều không đúng.

“Khụ khụ...” Trương mẫu tựa hồ có điều khó nói, cứ ho khan mãi.

“Mẹ, đừng có ho nữa, có gì thì nói luôn đi.”

“Có hai nguyên nhân, một là con do chúng ta nhặt được, hai là, con lúc ấy, lúc ấy hơi, hơi ngốc nghếch. Cho nên cô nhi viện liền đồng ý ngay.”

“Ngốc nghếch?” Trương Dương trợn mắt há mồm.

“Khái khái, đúng vậy, khi chúng ta nhặt được con thì con có vẻ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không khóc cũng không cười. Năm tuổi mà không biết nói chuyện, hơn nữa cũng không biết chữ, ngoại trừ ngủ ra thì cứ ngơ ngẩn. Khi ấy chúng ta đang không được phép nhận con nuôi, lại cũng không cầu kỳ, cho nên...Khái khái...” Trương mẫu có vẻ hơi xấu hổ.

“Là vậy sao?”

“Ừ ừ, chính là như vậy, sau khi chúng ta nhận nuôi con, ta với cha con suốt sớm tối nói chuyện với con, trêu đùa, dẫn con đi chơi, con mới dần dần hồi phục lại được trí khôn như người bình thường. Có điều con lại không thích nói chuyện, từ nhỏ đến lớn đều không giỏi biểu đạt...”

“Không còn gì khác nữa?” Trương Dương hơi thất vọng.

“Hết rồi.”

“Mẹ còn nhớ khi nhặt được con thì con mặc quần áo gì không?”

“Nhớ, dĩ nhiên là nhớ, khi ấy con mặc quần áo bằng vải bông màu trắng, rất cao cấp. Khi ấy ta với cha con còn cho rằng con là con nhà giàu có.”

“Ồ....” Trương Dương hơi thất thần, vốn còn tưởng rằng sẽ biết được bí mật gì đó. Nào ngờ, biết so với không biết cũng chẳng khác gì nhau. Duy nhất biết được mình chỉ là cô nhi bị bỏ rơi, nhưng đây không phải là điều Trương Dương muốn biết.

“Trương Dương, con có biết vì sao lúc ấy mẹ muốn nhận nuôi con không?”

“Vâng?” Trương Dương không yên lòng nói.

“Khi ta ôm con lên, con đã cười một cái, nụ cười thoáng chốc ấy đã khiến ta quyết định nhận nuôi con. Nhưng, lần thứ hai con cười với ta lại là tận hai năm sau. Ài, chờ một nụ cười của con mà không biết đã hại ta bao lâu...” Trong ngữ khí vui vẻ của Trương mẫu có ẩn chứa một sự tang thương mong khổ tận cam lai. Hiển nhiên, bà nuôi Trương Dương lớn đã gặp phải rất nhiều đau khổ. Thực ra, một đôi vợ chồng không thể sinh nở nhận nuôi một đứa con ngu ngốc vốn đã phải chịu một áp lực tinh thần rất lớn.

“Mẹ, cảm ơn mẹ.”

“Con là con ta, có gì mà phải cảm ơn chứ, đúng rồi, tấm biển trên người con vẫn còn ở nhà, khi nào có thời gian sẽ đưa cho con. Thực ra nó cũng không có đầu mối gì, chỉ có ít ghi chép cùng một tờ tranh hoạt họa thôi. Đã hai mươi năm rồi, mẹ cũng không nhớ rõ nữa. Nếu có thể giúp con tìm lại được cha mẹ ruột của mình, mẹ cũng thấy rất vui mừng.”

“Được rồi, mẹ, làm phiền mẹ rồi, cảm ơn mẹ chiều cố cho con mấy năm nay, mẹ mãi mãi là mẹ của Trương Dương, Trương Dương vĩnh viễn là Trương Dương, bất kể là hiện tại hay tương lai!”

“Được được, ta biết con chúng ta sẽ không bao giờ rời bỏ chúng ta mà, hì hì.” Trương mẫu vui vẻ cười to. Mà vẻ mặt của Trương Dương tối sầm, hần lại trở nên trầm mặc.

Thân thể của hắn đã trở thành một bí ẩn vĩnh cửu.

Thế giới trắng tinh kia cũng đã thành một ký ức không thể khôi phục.

“Tút tut...”

“Tút tut...”

Trong đêm tối, những tiếng chuông điện thoại chói tai đánh vỡ sự trầm mặc kéo dài này.

Là điện thoại của Trương Dương kêu: “Alo!” Thanh âm của Trương Dương trầm thấp mà đầy áp lực.

“Là ta.”

“Firman, khỏe chứ” Trương Dương khôi phục lại vẻ lạnh lùng cổ hũ.

“Tạm tạm” Thanh âm của Firman hơi khàn khàn.

“Firman, ta hy vọng người có thể phối hợp với Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan, người già rồi, đã đến lúc về hưu hưởng phúc rồi đây.”

“Nếu hiện giờ ta giết chết bọn họ thì sao?” Thanh âm của Firman tràn ngập sát khí, cỗ sát khí lạnh giá đáng sợ này như ngấm trong sóng vô tuyến.

“Ha ha, Firman, có biết vì sao ta không giết người không?” Trương Dương không đáp mà hỏi ngược lại.

“....” Firman không nói gì, nhưng Trương Dương có thể nghe được tiếng nghiến răng của y.

“Giết người dễ như giết một con kiến, nhưng con kiến như người lại khác với những con kiến khác. Giữ người lại có ích hơn nhiều so với giết người, đây cũng là giá trị duy nhất của người.”

“Người....” Firman có xu hướng nổi điên.

“Cứ vậy nhé, người muốn giết bọn họ thì cứ việc giết, ta cũng không ngại giết thêm mấy con kiến nữa. Ngày mai ta chờ người tại địa hạ quyền tràng.”

“Bíp!” Trương Dương tắt điện thoại.

Trương Dương cắt điện thoại được chừng năm phút rồi mà điện thoại của Firman vẫn còn dán ở lỗ tai, đôi mắt hung ác nhìn chăm chăm hai người đang ngồi trước bàn làm việc, bọn họ là Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan.

Đây là văn phòng của Firman, cũng là địa bàn của Firman, bên ngoài chính là một sông bạc ngăm rất lớn. Trong văn phòng có đứng mười mấy đại hán tay cầm vũ khí, chỉ cần Firman ra lệnh một tiếng, chưa mất tới một giây bọn chúng có thể biến thân thể Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan thành tổ ong vò vẽ.

Tô Đại Phong cùng Muhammad Ridwan không dám nhúc nhích, hai đôi mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tay Firman. Tính mạng bọn họ giờ phụ thuộc vào cái điện thoại kia.

Cuối cùng!

Firman chậm rãi buông điện thoại trong tay xuống.

Bàn tay của Firman vỗ xuống bàn làm việc đánh “bộp” một cái, Tô Đại Phong cùng Muhammad Ridwan thốt cả tim, bọn họ không khỏi xuất hiện ý nghĩ tiên hạ thủ vi cường.

“Cút!”

Thanh âm của Firman đầy sự giận dữ.

“Cảm ơn Firman, sau này sẽ gặp lại!”

Tô Đại Phong cùng Muhammad Ridwan bước nhanh rời khỏi văn phòng, khi hai người ra khỏi phạm vi khống chế của Firman mới hít một hơi thật sâu. Lúc này hai người mới phát hiện ra quần áo trên người mình ướt đầm, cứ như vừa mới bước từ dưới nước lên vậy.

Trên thực tế, khi hai người đi vào sòng bạc do Firman khống chế cũng đã thấy hồi hận, nhưng lúc ấy đã ở thế cưỡi trên lưng cọp, bọn họ chỉ đành ký thác vào dây số điện thoại do Trương Dương đưa.

Khiến hai người cảm thấy vui mừng chính là số điện thoại kia đã có tác dụng, bằng không hai người thật chết không nhắm mắt. Loại chuyện ngu xuẩn kiểu tự nộp mình tới trước cửa địch nhân thế này lần sau có đánh chết cũng không nhận. Lần này không biết đã bị dọa chết bao nhiêu tế bsau o rồi.

Màn đêm lại buông xuống.

Khi Trương Dương và Lưu Bư, Na Na bọn họ đi tới quyền tràng, bên trong đã ồn ào tiếng người. Hiển nhiên do hôm nay là thời điểm quyết đấu nên vài người đến từ rất sớm.

Lúc Trương Dương đi tới hàng ghế ngồi ở phía trước, liếc mắt một cái liền thấy được Firman và lão Kara.

Firman mặt tái xanh, lẳng lặng ngồi một chỗ.

Mà lão Kara khi thấy Trương Dương xuất hiện thì trong mắt lóe lên những ánh sáng kỳ dị, hiển nhiên lão nghĩ tới việc Firman đã thất bại.

Kara nhìn thoáng qua Trương Dương, rồi lại nhìn Firman, lão không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nhưng lão cảm nhận được rõ ràng rằng đã xảy ra việc gì đó.

Đương nhiên, bất kể đã xảy ra chuyện gì, lão Kara cũng sẽ không để ý. Lão chưa bao giờ có thói quen bỏ hết trứng vào trong một giỏ cả.

486. Chương 486: Giết Hẩn

Đối với Kara mà nói, kế hoạch của Firman thành công thì tốt, mà thất bại cũng chẳng ảnh hưởng tới lão. Biện pháp cuối cùng để đối phó với Trương Dương chính là ở quyền tràng này, Firman chẳng qua chỉ là một nước cờ của lão mà thôi, có thể chiếu tướng thì tốt, mà không chiếu tướng được cũng không ảnh hưởng tới đại cục.

“Khổng lão nhị!”

“Tam Bồn Nghĩa Phu!”

Mỗi người ở đây đều mang theo suy nghĩ trong lòng, khi họ ngồi xuống, người chủ trì tuyên bố trận đấu được an bài đêm nay, quả nhiên giống với dự đoán của Trương Dương.

Bởi vì Na Na là phụ nữ nên được chiếu cố đặc biệt, trận đầu tiên sẽ là tuyển thủ Nhật Bản đấu với Khổng lão nhị, người thắng sẽ tiếp tục đấu với Na Na, cho đến lúc xuất hiện tuyển thủ khiêu chiến với quán quân lần trước.

Tuyển thủ Nhật Bản bước lên lôi đài trước, vẻ mặt y rất nghiêm túc đứng trên lôi đài làm một vài động tác giãn gân cốt, nhảy lên nhảy xuống, dừng mảnh như hổ vậy.

Khổng lão nhị không đi ra sau màn đen, mà cởi áo nhảy trực tiếp từ tiền bài lên lôi đài.

“Khổng lão nhị!” Lưu Bư hô lên với Khổng lão nhị trên lôi đài.

“Vâng, Bư ca.” Khổng lão nhị quay đầu lại,

“Giết chết tên tiểu Nhật Bản kia, ta liền dạy ngươi vài tuyệt chiêu.” Lưu Bư hắc hắc cười gian.

“Vâng!” Khổng lão nhị đột nhiên giơ tay lên, gồng cơ bắp rắn chắc như cục sắt lên rồi trả lời đồng dục, trong ngữ khí đầy sự tin tưởng.

Người trọng tài dưới lôi đài cho bắt đầu trận đấu.

Hai người ngay từ đầu đã rất cẩn thận thăm dò lẫn nhau.

Khổng lão nhị thân thể rất mềm dẻo, hai tay không ngừng vẽ Thái Cực Đồ án trên không trung. Mà nhu đạo của người Nhật Bản kia cũng nổi tiếng vì động tác linh hoạt. Hai người ở trên lôi đài cứ người tiến ta lùi, ta tiến người lùi, động tác vô cùng hoa lệ nhưng lại không đủ lực sát thương.

“Giết chết tiểu Nhật Bản!”

Đột nhiên Lưu Bưu ngồi dưới lôi đài hét lên một tiếng, tựa như tiếng sét giữa trời quang, khiến cả đại sảnh phải rung động.

“Giết!”

Lưu Bưu vừa dứt lời, Khổng lão nhị tựa như ăn phải thuốc kích thích, thân thể tùy thời mà động đột nhiên nhảy lên, đá ra liên tục hoa tay mắt.

“Bịch!”

“Bịch!”

“Bịch!”

Chân của Khổng lão nhị như đá phải da thuộc, làm phát ra những âm thanh khiến người ta tim đập dồn dập.

Tam Bồn Nghĩa Phu đầu đã lấm tấm mồ hôi, hán tử cao gầy người Trung Quốc này xương chân cứng như sắt vậy, mỗi lần hai tay bị đá trúng y đều cảm thấy như xương khớp nát tan.

Tam Bồn Nghĩa Phu cắn răng, khoe miệng nở một nụ cười nhạt độc ác.

Y tin tưởng rằng nhuệ khí của đối phương chỉ được trong thoáng chốc, y chỉ cần nắm được sơ hở của hắn là có thể khiến đối phương ôm hận dưới hoàng tuyền.

Khiến cho Tam Bồn Nghĩa Phu khiếp sợ chính là hậu kinh của đối phương vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Một hồi đá chân điên cuồng này không ngờ lại kéo dài tới năm phút, mãnh liệt như nước sông vậy, cuộn cuộn không dứt.

Không riêng gì Tam Bồn Nghĩa Phu khiếp sợ mà ngay cả các tuyển thủ khác cũng tỏ vẻ sợ hãi, biểu hiện của Khổng lão nhị đã vượt qua biểu hiện bình thường, đặc biệt là sức chịu đựng cứng cỏi không chệch vào đâu được.

Chỉ có người chân chính hiểu được Thái quyền và Thái Cực Quyền mới biết được.

Bất kể là Thái Cực Quyền hay Thái quyền đều chú trọng tu luyện sức chịu đựng cùng tinh thần lực. Đặc biệt là Thái quyền, huấn luyện với cơ thể con người đến mức tàn nhẫn. Một cao thủ Thái quyền chân chính từ ba tuổi đã bắt đầu huấn luyện khắc khổ, không chỉ phải huấn luyện cường hóa thân thể, mà còn được huấn luyện tinh thần bằng một nghi thức tông giáo, đây mới là chỗ đáng sợ.

Hiện giờ, tất cả mọi người đều suy nghĩ cùng một vấn đề: Đợt tấn công cường độ cao này của Khổng lão nhị rốt cuộc có thể duy trì được bao lâu?

Hiển nhiên, công kích của Khổng lão nhị tuy hung hãn dũng mãnh, nhưng năng lực phòng ngự của Tam Bồn Nghĩa Phu cũng khiến người ta thấy sợ hãi. Y như một ngọn cỏ nhỏ đứng vững giữa mưa to gió lớn.

Tất cả mọi người đều tin tưởng, rằng sau khi kết thúc đợt tấn công này, cuộc giao đấu tự do tàn khốc mới thật sự bước vào cao trào, lúc đấy mới là thời điểm phân định thắng thua.

Rất nhiều người thậm chí còn tin rằng Khổng lão nhị không có hy vọng thắng lợi, hẳn quá liều lĩnh, liều lĩnh một cách rất chủ quan.

Tam Bồn Nghĩa Phu cố gắng chống đỡ đợt tấn công như gió vào cửa đối phương, hai cánh tay y vì ngăn đỡ đôi chân mạnh mẽ kia mà sưng cả lên. Đau đớn kịch liệt nhưng lại càng làm đầu óc y thêm tỉnh táo.

Y tin tưởng, thắng lợi đang rất gần y.

“!” Một âm thanh trầm muộn vang lên, chân của Khổng lão nhị lại đá trúng vào tay của Tam Bồn Nghĩa Phu.

Bống! Trái tim của Tam Bồn Nghĩa Phu thót lên, cơ hội tới rồi, y cảm thấy sức mạnh trên chân đã yếu đi nhiều, máu chốt là tốc độ của Khổng lão nhị cũng chậm lại.

Tam Bồn Nghĩa Phu liên tục lùi về sau, y không lựa chọn lập tức đánh trả, y còn muốn quan sát xem đã. Y muốn một đòn phải trúng. Sự hung mãnh cường hãn của đối phương đã vượt qua người da đen kia nhiều, phải cẩn thận đề phòng đối phương, một khi trúng kế, y sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Uỳnh!”

“Uỳnh!”

Có vẻ như thể lực của Khổng lão nhị đã thật sự giảm sút, hẳn không còn dùng hai chân mạnh mẽ nhưng tốn sức nữa, mà chuyển sang dùng khuỷu tay và đầu gối để tấn công. Mặc dù sức lực yếu đi nhiều, nhưng lại càng thêm hung mãnh, kiểu tấn công cự ly ngắn này chính là tinh túy của Thái quyền....

“!”

Tam Bồn Nghĩa Phu thử phản công thăm dò, đá một cước về phía đầu Khổng lão nhị, tốc độ của Khổng lão nhị có vẻ như không theo kịp, bất ngờ không kịp né tránh, chỉ đành dùng hai khuỷu tay ngăn đỡ một đá này. Mà cơ thể vì không ngăn cản được quán tính khổng lồ nên phải lùi liên tục về phía sau, cuối cùng không chống nổi phải ngã nhào xuống sàn.

Đương nhiên, đây chỉ là một động tác trong thoáng chốc, thân thể của Khổng lão nhị linh hoạt vô cùng, khi vừa ngã xuống sàn hẳn liền lăn sang bên để tránh bị truy sát liên tục, sau đó lập tức đứng dậy.

Quyền tròng đột nhiên rơi vào tĩnh lặng.

Hơn một ngàn ánh mắt nhìn chăm chú lên lôi đài.

Bầu không khí tràn ngập áp lực nặng nề.

Khi trận đấu đến giai đoạn này, thường là tới thời điểm phân định thắng thua. Trên thực tế, những người đứng trên lôi đài tham gia giao đấu võ công không chênh lệch nhau lắm, nên nếu muốn giành được thắng lợi thì phải dùng nhiều sách lược.

Hơn nữa, khi trận đấu mới bắt đầu, bởi vì thể lực của hai bên đều ở trạng thái đỉnh cao, muốn một chiêu đẩy đối phương vào chỗ chết là không có khả năng. Nhưng giai đoạn sau của trận đấu, nếu có một bên có thể không chế được tiết tấu của trận đấu, vậy thì cục diện một chiêu chiến thắng rất dễ xảy ra.

Tam Bồn Nghĩa Phu không thừa thắng xông lên, mà chỉ lẳng lặng đứng yên, ánh mắt trở nên sắc bén như lưỡi dao.

Y có một cảm giác rằng thắng lợi đã đến rất gần mình.

Khổng lão nhị có lẽ không hiểu về y, nhưng y lại hiểu Khổng lão nhị như lòng bàn tay.

Y xem đi xem lại Cd-rom mỗi cuộc đấu có Khổng lão nhị tham gia rồi cho ra một kết luận, mỗi khi Khổng lão nhị cần môi mình, thường là lúc hẳn muốn dùng tuyệt chiêu.

Tuyệt chiêu của Khổng lão nhị là Liên Hoàn Thối Gia Tất Kích, đây là một loạt những động tác phức tạp, chỉ cần bị trúng một động tác trong đó thì rất có thể sẽ mất đi sức chiến đấu. Mà Khổng lão nhị vẫn luôn dùng tuyệt chiêu này để đánh bại đối thủ...

Hiện giờ lồng ngực của Khổng lão nhị đang phập phồng kịch liệt, mồ hôi trên đầu nhỏ cả xuống quần. Răng hằn cắn chặt môi dưới, đôi mắt thì trông như mắt điều hầu.

Đây là thời điểm sinh tử chung đường!

Cơ thể hai người cắn thận di chuyển trên lôi đài, tựa hồ đều đang tìm sơ hở của đối phương:

“Giết chết hắn!”

“Giết chết hắn!”

“Giết chết hắn!”

Lưu Bưu có vẻ như đã khơi gợi được thú huyết sôi trào trong huyết quản của mọi người, khiến mọi người cao giọng hò hét điên cuồng, những thanh âm cuồng nhiệt như cơn sóng một đợt qua lại đến một đợt...

Kỳ thật, đối với người xem mà nói thì giết ai không quan trọng, quan trọng là phải có người bị giết. Mỗi cuộc thi đấu thể này cao trào là lúc xuất hiện tử vong.

“Giết!”

“Giết!”

Đột nhiên, hai người thét tướng lên, hai thân thể cìnhồng tráng đột nhiên phát lực, thể tới như sấm sét vậy.

“Uỳnh!”

Một tiếng nổ trầm muộn vang lên, hai người đang chạy nhanh đột nhiên va chạm với nhau, sau đó, hai thân thể gần như đồng thời bắn ra, lão đảo ngã phịch xuống sàn đấu.

Trên lôi đài trở nên yên tĩnh.

Dưới lôi đài tiếng la hét bỗng nhiên cũng biến mất.

Hai thân thể vạm vỡ cố gắng chống dậy, vừa rồi lợi dụng tốc độ để va chạm đã khiến hai người bị thương không nhẹ...

Khổng lão nhị vẻ mặt độc ác bò được dậy, hắn dùng mu bàn tay lau đi máu tươi ở khóe miệng, rồi bước từng bước áp sát lại gần Tam Bồn Nghĩa Phu.

Tam Bồn Nghĩa Phu một tay chống người từ từ đứng dậy, y không động dậy, trên mặt cũng chẳng tỏ vẻ gì, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm vào đùi của Khổng lão nhị.

Ngoại trừ Trương Dương, không ai phát hiện được trong mắt Tam Bồn Nghĩa Phu thoáng qua một nụ cười nhạt.

Đương nhiên, gần như đồng thời, Trương Dương cũng thấy được sự giảo hoạt trong nụ cười gần của Khổng lão nhị.

Ai là chim sẻ?

Ai là bộ ngựa?

Trong ánh mắt của Trương Dương cũng thoáng qua một nụ cười.

Trương Dương biết, ngay đêm hôm qua, Khổng lão nhị đã kiếm được tất cả băng ghi hình các trận đấu của tuyển thủ Nhật Bản.

“Giết!”

Ngay khi hai người cách nhau không tới bốn mét, Khổng lão nhị đột nhiên chuyển động!

Một mét!

Hai mét!

Nhảy lên!

Tam Bồn Nghĩa Phu vẫn đứng yên không nhúc nhích, chỉ là trong mắt y đã xuất hiện một nụ cười tàn nhẫn. Y biết, y phải thắng, tất cả đều như dự liệu của y. Vào thời điểm quan trọng nhất, đối thủ chắc chắn sẽ dùng tuyệt chiêu sát thủ của mình...

Thời gian dường như dừng lại.

Thân thể Khổng lão nhị tạo ra một trận cuồng phong, rơi xuống....

Tam Bồn Nghĩa Phu có một loại thói thức muốn nhắm mắt lại, y quá quen thuộc chiêu thức này rồi, y cơ hồ có thể nhắm mắt lại cũng tính ra được quỹ tích chuyển động của nó.

Nhảy lên, vung chân, vung khuỷu tay ra đánh, cuối cùng là một chiêu co gối đánh. Đây là một loạt các chiêu thức liên kết chặt chẽ, một người bình thường khó mà tránh khỏi được. Những chiêu thức liên hợp này rất mạnh, chỉ cần trúng phải một chiêu, chiêu liên sau đó đủ để đánh nát xương của đối thủ.

Không thể nghi ngờ gì, đây là do Khổng lão nhị kết hợp sự nhu hòa của Thái Cực Quyền và sự cương mãnh của Thái quyền mà sáng tạo ra một bộ quyền pháp thực dụng.

Ra tay!

Tam Bồn Nghĩa Phu mở hai tay ra, chỉ cần y đỡ được cú đá đầu tiên, y liền nắm chắc được sẽ một chiêu đánh trúng. Eo và chân y đã chuẩn bị tốt cho việc phát lực, chỉ cần đỡ được đòn tấn công trong nháy mắt kia là đòn phản công của y sẽ thành trí mạng.

Bỗng, đồng tử của Tam Bồn Nghĩa Phu đột nhiên nở rộng, y cảm nhận được một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Giác quan thứ sáu của Tam Bồn Nghĩa Phu rất linh mãnh, nó từng giúp cứu mạng y.

Hai tay đang mở ra lập tức buông thông, tốc độ quá là nhanh, trong tích tắc, thân thể của Tam Bồn Nghĩa Phu vọt về phía sau...

Đáng tiếc, tất cả đã muộn rồi!

Khổng lão nhị chưa hoàn thành được động tác vung chân đá, chân chỉ đi được nửa đường liền co gối lại. Nói cách khác, động tác co gối lại này đã kéo giãn cự ly giữa hai người ra...

“Xoạt!”

Thân thể của Khổng lão nhị rơi xuống, chân đang co gối lại duỗi ra, dán chặt xuống sàn quét mạnh một cái.

“Rắc!”

“A!”

Cự ly vừa vặn sinh ra một sức mạnh không gì không phá được, Tam Bồn Nghĩa Phu chỉ cảm thấy từ xương chân mình truyền lên một cảm giác đau đớn.

Xong rồi!

Xong rồi!

Tam Bồn Nghĩa Phu rất rõ ràng, tất cả đều xong rồi, y đã mắc phải một cái bẫy, đối phương căn bản không tấn công theo phương thức phát động tấn công quen thuộc, mà lại chuyển động tác cuối cùng lên đầu, làm cho hai tay y không có chỗ dùng sức, thân thể mất đi cân bằng trong thoáng chốc. Mà đối phương chính là lợi dụng giây phút mất cân bằng này làm cơ hội, chặt gãy xương một chân của y...

Ở trên lôi đài bị đánh gãy một chân chẳng khác gì bị tuyên án tử hình.

“Dừng giết ta, dừng giết ta, ta nhận thua...”

Tam Bồn Nghĩa Phu té ra mặt đất đang liều mạng xê người về phía sau, mặt lộ vẻ kinh khủng nhìn Khổng lão nhị đang bước tới gần từng bước.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra mục đích của Khổng lão nhị, bởi vì trên mặt hắn đã lộ rõ sát cơ, cả người như bị bao phủ trong sát khí, vẻ mặt hung tàn khiến người khác sợ hãi.

“Không được phép giết tuyển thủ đã nhận thua!” Trọng tài nhảy lên lôi đài, tuy vẻ mặt nghiêm túc nhưng cũng không dám tới gần Khổng lão nhị. Sống trong cái nghiệp này của y, y đã từng nhìn thấy rất nhiều đồng nghiệp bị tuyển thủ một quyền đánh chết, y không muốn đi vào vết xe đổ đấy.

“Sao ngươi lại nghĩ thế? Ta chỉ muốn đỡ y dậy thôi...”

Khổng lão nhị nhún vai tỏ vẻ vô tội, chân thì vẫn bước về phía tuyển thủ Nhật Bản.

“Đừng qua đây, tự ta có thể đi được.”

Người Nhật Bản hiển nhiên cũng cảm nhận được sát cơ mênh mông của Khổng lão nhị, y nén nỗi đau gãy xương mà cố xê người về phía sau. Lúc này y đã tới gần dây thừng, chỉ cần rơi khỏi lôi đài là y sẽ an toàn.

Tiếc là y vĩnh viễn không có cơ hội xuống khỏi lôi đài.

“!”

“A...”

Khổng lão nhị một cước đá vào bên đùi bị gãy xương, thân thể Tam Bồn Nghĩa Phu va mạnh vào cây cột ở góc lôi đài. Y cảm thấy chân mình như bị chặt thành mấy đoạn, hai tay y ôm lấy cái chân bị thương mà lăn lộn.

“Hắc hắc, người đấu sáu trận thì đã giết tới năm người, nếu ta để người rời khỏi lôi đài thì chẳng phải đã có lỗi với năm oan hồn kia sao?” Khổng lão nhị cười gằn.

“...” Tam Bồn Nghĩa Phu không nói gì, chỉ là trong mắt lộ vẻ oán độc.

“Quy xuống cầu xin thì ta sẽ tha cho người.” Khổng lão nhị từ từ ép tới.

“Ta quy... ta quy...” Tam Bồn Nghĩa Phu run rẩy vịn người vào cái cột rồi gian nan đứng dậy.

Bỗng!

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Tam Bồn Nghĩa Phu sẽ quy xuống, thì y đột nhiên quay người, dùng cái chân không bị thương đạp mạnh vào cái cột làm sinh ra lực phản chấn cực mạnh, cả người bắn ngược về phía Khổng lão nhị...

Tốc độ quả thật quá nhanh, nhanh tới mức một số người xem không kịp thét lên thì cơ thể Tam Bồn Nghĩa Phu đã bay lên không trung, để lại đằng sau một cái tàn ảnh, có thể thấy được tốc độ nhanh tới mức nào.

Đây là một đòn long trời lở đất!

Đây là một đòn chó cùng rứt giậu!

Cơ thể cong vồng của Tam Bồn Nghĩa Phu giống như một chiếc xe tăng thịt bay trên không, gầm mang theo tiếng như tiếng sấm, thanh thế cực kỳ hãi người....

487. Chương 487: Người Cải Tạo Gien Sinh Hóa

Trong thoáng chốc, tất cả mọi người đều lộ vẻ ngơ ngẩn.

Không ai ngờ được Tam Bồn Nghĩa Phu bị trọng thương như thế mà vẫn có thể phản công hung mãnh như vậy, điều này đã gây bất ngờ cho số đông người.

Đương nhiên số đông người ở đây chỉ là phần lớn người xem như không phải là tất cả.

Ít nhất, Trương Dương và Lưu Bưu bọn họ không ở trong nhóm đó.

Mà Khổng lão nhị càng không thuộc số đông kia.

Ngay khi Tam Bồn Nghĩa Phu xoay người đạp chân lên cột ở góc lồi đài, thì Khổng lão nhị thực hiện một động tác rất đơn giản, rất quyết đoán, không hề dây dưa.

Nâng gối lên!

Đây là một động tác vừa quyết đoán, hữu hiệu, lại có lực sát thương rất lớn.

Không thể nghi ngờ gì, xương đầu gối so với xương sống lưng thì cứng hơn nhiều, huống chi Khổng lão nhị còn là người được huấn luyện tàn khốc từ nhỏ.

Đương nhiên độ cứng chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn là dùng đầu gối chịu lực ít hơn so với xương sống nhiều...

“Rắc!”

Lưng của Tam Bồn Nghĩa Phu đập mạnh vào đầu gối vốn đang giữ thế chờ của Khổng lão nhị, làm phát ra một tiếng xương gãy giòn tan.

“A...”

Trong tiếng la hét thảm thiết đau thấu tim gan, hai người đồng thời ngã lăn ra.

Mặc dù Khổng lão nhị phải chịu lực ít hơn một chút, nhưng Tam Bồn Nghĩa Phu lao cả người tới tấn công nên có quán tính rất lớn, khiến hai người đều ngã lăn.

Khác nhau duy nhất là Tam Bồn Nghĩa Phu không thể đứng dậy được, cả người y co quắp lại mà la hét thảm thiết. Cú va chạm vừa rồi đã khiến xương sống của y gãy nát.

Khổng lão nhị vừa ngã ra đất liền lăn một cái rồi đứng lên, hấn ngã xuống đất chỉ để phân tán lực đánh tới mà thôi.

Bống!

A.... Trong tiếng hô kinh hãi của mọi người, Khổng lão nhị đột nhiên nhảy vọt lên, ít nhất cũng phải cao hơn hai mét.

“Uỳnh!”

Một tiếng động trầm muộn vang lên khiến lỗ tai người nghe ngứa ngáy. Cơ thể vạm vỡ cường tráng của Khổng lão nhị ở giữa không trung khom gối lại, đầu gối nhắm thẳng cổ Tam Bồn Nghĩa Phu mà thúc mạnh xuống.

“Rắc!” Liền sau đó là tiếng xương gãy vang lên.

Thời gian, không gian dường như ngưng đọng.

Tam Bồn Nghĩa Phu đang đau đớn giãy dụa cơ thể đột nhiên nằm im không nhúc nhích. Mà Khổng lão nhị thì quỳ trên người y, hai người cứng lại như những bức tượng điêu khắc vậy...

Quyền tràng như bị một cơn gió rét thổi qua, những người xem đều cảm thấy sống lưng mình lạnh giá.

Quyền phong hung hãn mạnh mẽ của Khổng lão nhị khiến cho người ta cảm thấy một loại khí tức tử vong.

Hóa ra giết người còn có thể giết như vậy!

Nhìn lồi đài dính đầy máu, rất nhiều người không khỏi thấy buồn nôn. Vừa rồi một thúc kinh thiên động địa của Khổng lão nhị gần như đánh nát cả cổ Tam Bồn Nghĩa Phu, bây giờ trông như đầu y liền với người chỉ bằng một chút da, khiến cho người xem thấy mà giật mình...

“Hay lắm!”

Lưu Bưư hét lên một tiếng đánh vỡ sự trầm mặc của mọi người.

“Bưư ca, có thể dạy ta vài chiêu không?”

“Đương nhiên, đương nhiên!” Lưu Bưư cười kỳ quái, nói.

“Hắc hắc...”

Khổng lão nhị vui vẻ cười khúc khích, hiện giờ Lưu Bưu ở trong lòng hắn như tồn tại của thần vậy. Đêm qua hình tượng vô địch một mình Lưu Bưu đánh hơn hai trăm người đã in sâu trong lòng hắn. Kỳ thực Khổng lão nhị không biết, Lưu Bưu một mình đánh hơn hai trăm người không chỉ chinh phục được hắn, mà còn chinh phục cả Firman. Nếu như không có Lưu Bưu phát uy, muốn Firman phục tùng để bảo như vậy thật không đơn giản.

Kỳ thực, từ khi Lưu Bưu tới Mỹ quốc hiểu được tình hình, hắn vẫn luôn thắc mắc không hiểu vì sao Trương Dương lại phải tốn nhiều tinh lực như vậy để giúp đỡ đám Tô Đại Phong.

Hơn nữa cách trợ giúp này có vẻ khá lãng phí, Trương Dương hoàn toàn có thể dứt điểm gọn gàng, dùng vũ lực uy hiếp Kara và Firman đi vào khuôn khổ.

Đối với đám Lưu Bưu mà nói, hiện giờ bọn họ với lão Kara đã không còn là người cùng tầng lớp nữa, bọn họ không cần thiết phải tốn thời gian đi quan hệ với mấy tên đại ca hắc đạo. Với năng lực của họ, bất cứ lúc nào cũng có thể làm một tổ chức xã hội đen khổng lồ biến mất, bất kể là lịch sử của đối phương lâu đời tới mức nào.

Thực ra đây là một chiến thuật tâm lý của Trương Dương, để lão Kara vĩnh viễn không biết chi tiết về hắn.

Hắn không chỉ muốn sự khuất phục từ lão Kara và Firman, mà còn muốn cho chúng một cảm giác sợ hãi xuất phát từ nội tâm. Chỉ sau khi khiến bọn chúng cảm thấy sợ hãi như vậy, cho dù Trương Dương rời khỏi nước Mỹ cũng không phải lo bọn chúng dám đối phó với Tô Đại Phong, đây mới là điều Trương Dương muốn...

Đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng khác, đó là để lão Kara và Firman sống so với để bọn chúng chết thì có giá trị hơn.

Hiện giờ Trương Dương chỉ cần giao thiệp với lão Kara và Firman, nếu như bọn chúng chết, hắn sẽ phải giao thiệp với nhiều đại ca hơn, mà trở ngại cho việc Tô Đại Phong thượng vị cũng sẽ nhiều hơn. Không nghi ngờ gì, khiến lão Kara và Firman từng bước khuất phục mới phù hợp với hoàn cảnh hiện tại của Tô Đại Phong.

Đối mặt với hai đại ca này so với phải đối mặt với nhiều đại ca khác thì tốt hơn nhiều!

Những vết máu trên lời đài nhanh chóng được tẩy rửa sạch sẽ.

Mà Khổng lão nhị giết chết đối thủ có vẻ cũng không khiến mọi người công phẫn, vì dù sao người Nhật Bản này cũng đã giết chết năm đối thủ, hiện giờ bị người ta giết trái lại còn thỏa mãn tâm lý trả thù mãnh liệt của mọi người. Huống hồ khi Khổng lão nhị giết người Nhật Bản thì y còn đang tấn công hắn...

Ở địa hạ quyền tái vốn không tồn tại công bằng, nếu không cũng không được gọi là địa hạ quyền tái. Không ai lại vì một quyền thủ đã chết mà đi đắc tội với một nhân tài mới nổi.

Khi thi thể được kéo xuống, vết máu được tẩy rửa, Khổng lão nhị đột nhiên phát hiện ra hắn đang rơi vào một hoàn cảnh xấu hổ. Bởi vì người đứng đối diện với hắn không phải là địch nhân phải sinh tử đối chiến, mà lại là bạn gái của Trương Dương: Na Na.

Đây là tình cảnh khiến người ta phải xấu hổ.

Tuyển thủ khiêu chiến quán quân lần trước nhất định phải chọn từ hai người bọn họ, nói đơn giản thì trong hai người họ chỉ có một người được lưu lại trên lời đài.

“Ta...”

“Ta...”

Trông thấy vẻ mặt lạnh lùng của Na Na, Khổng lão nhị nói lắp bắp, liên tục đánh mắt kêu cứu trợ với Lưu Bưu.

“Không cần phải lo lắng, hy vọng ngươi có thể đánh bại ta.” Trên khuôn mặt lạnh như băng của Na Na đột nhiên nở một nụ cười, nụ cười này giống như một cơn gió xuân mát mẻ, khiến tất cả người xem trong quyền tròng đều thấy mê say.

“Lão nhị, không cần để tâm, nếu ngươi có thể đánh bại chị dâu, ta sẽ dạy cho ngươi thêm vài chiêu.” Lưu Bư ngồi dưới đài cười hắc hắc nói vọng lên.

“Thật sao?” Khổng lão nhị mắt sáng lên.

“Hắc hắc, mặc dù Bư ca ít khi nói thật, nhưng câu này khẳng định là thật.” Lưu Bư cười lớn.

“Được!”

Khổng lão nhị đột nhiên dân tứ chi, cá đốt xương phát ra những tiếng rắc rắc khiến người khác cảm nhận được sức mạnh của hắn. Một cỗ chiến ý hùng hực cháy giữa không trung.

“Đến đây đi!” Na Na đứng bất động, nụ cười làm người ta mê say dần dần trở nên nghiêm túc. Nàng cũng không dám khinh thường Khổng lão nhị, nếu như nói về thủ đoạn giết người thì Khổng lão nhị còn thua xa nàng, dù sao thứ Na Na học cũng thủ đoạn giết người, chứ không phải thi đấu trên đài. Mà nếu nói về thi đấu, thủ đoạn tấn công hung mãnh, hoàn toàn dùng tứ chi làm vũ khí của Khổng lão nhị lại nhỉnh hơn một chút.

Na Na am hiểu sử dụng các loại vũ khí, khả năng khống chế các loại vũ khí lạnh, vũ khí nóng đã đến mức lô hỏa thuần thanh. Nàng là một cô gái, cường độ đối kháng thân thể không bằng được đàn ông, cho nên võ công cao như nàng ở trên đài cũng chưa chắc đã có thể thắng được Khổng lão nhị. Đương nhiên, nếu như Na Na thi triển Huyền Vực chân khí thì không cần phải nói nữa. Trên thế giới này người có thể ngăn cản Huyền Vực chân khí của nàng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, trong đó chắc chắn không bao gồm Khổng lão nhị.

Ngay khi Na Na đối đầu với Khổng lão nhị trên đài, trong lòng Trương Dương đột nhiên xuất hiện một tia cảnh giác.

Một cảm giác nguy hiểm như thủy triều dần dần lan ra khắp quyền tròng.

Đây là một loại áp lực khiến trái tim người khác đập rộn lên.

Trong mấy ngày Trương Dương ở quyền tròng, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được áp lực như vậy.

Gần như tức thì, Trương Dương lần theo khí tức nguy hiểm đấy mà nhìn lại....

Đột nhiên, lông tơ khắp người Trương Dương dựng lên.

Một người đàn ông thật uy mãnh!

Chỉ thấy ở hàng ghế cuối trên khán đài đối diện, một người đàn ông mặc đồ tây đen chính đang chậm rãi ngồi xuống, trông giống như một ngọn núi vậy. Thân hình khổng lồ của hắn gần như chiếm chỗ của hai người, bởi vì to quá nên hai người ngồi phía không thể nào che được thân hình hắn.

Đương nhiên, chỉ riêng vóc người thì không thể nào khiến Trương Dương cảm thấy áp lực. Khiến Trương Dương cảm thấy áp lực chính là sát khí tỏa ra từ người này. Trên thế giới này cơ hồ không có ai chỉ dựa vào cường độ thân thể mà khiến cho Trương Dương cảm thấy áp lực, nhưng hôm nay Trương Dương đã gặp được!

Người đàn ông này tuổi chừng ba mươi, Trương Dương thấy người này cao tầm mét chín, tóc ngắn màu vàng, ngũ quan có vẻ giống tiên sinh Schwarzenegger của Mỹ. Có điều so với Schwarzenegger mà nói, cơ bắp ngũ quan càng nổi hơn, cơ bắp hai bên quai hàm nhô lên rõ ràng. Gân xanh trên trán giống như điêu khắc vậy.

Đây là một người đàn ông đã khổ luyện công phu tới cực hạn, khắp người đều ẩn chứa một sức mạnh rất lớn. Hắn lẳng lặng ngồi ở hàng cuối cùng, lại giống như một con bá vương long tiềm phục trong bóng tối để săn mồi.

Trương Dương tin tưởng rằng người này ngang hàng với Lưu Bư.

Nếu như chỉ dựa vào vóc người mà đoán thì người này có thể hơn Lưu Bư....

“Trương Dương, người cho rằng bọn họ ai thắng..... Ồ, đó chính là quán quân lần trước.” Kara thấy Trương Dương nhìn lên khán đài đối diện thì đưa mắt nhìn theo.

“Quán quân lần trước?” Trương Dương thót tim, hiển nhiên, dựa vào trực giác hần biết, dù là Không lão nhị hay Na Na cũng không thể thắng được người này.

“Đúng, chính là hần, thường thì hần chỉ xuất hiện trong trận đấu cuối cùng, để có thể quan sát đối thủ của hần.” Lão Kara nói.

“Ồ...”

Trương Dương cúi đầu suy nghĩ, hiện giờ trong lòng hần xuất hiện một cảm giác nguy cơ nghiêm trọng.

Rất hiển nhiên, người này chính là người cải tạo gen sinh hóa mà Na Na đã nói, nhân loại bình thường nếu như không học một ít võ thuật cao thâm thì thân thể căn bản không thể đạt tới cường độ như thế. Mà người này chỉ luyện công phu khổ luyện, căn bản không thể nào luyện được võ công nào cao thâm.

Một người không luyện võ công mà cường độ thân thể có thể đạt tới mức này, đây mới là điều khiến Trương Dương cảm thấy sợ hãi.

Một cao thủ như vậy thì không sao, nhưng mười người? Trăm người?

Ngàn người thì sao?

Vạn người thì sao?

488. Chương 488: Quán Quân Ra Sân

Nghĩ tới đại quân người cải tạo gen sinh hóa như thủy triều ừn ừn kéo tới, mạnh như Trương Dương cũng cảm thấy sống lưng lạnh giá.

Nếu như kỹ thuật của phòng nghiên cứu mật mã sinh mệnh đạt tới mức hoàn mỹ, thì nó sẽ thành đại nạn của nhân loại, không ai có thể đối kháng với hàng nghìn người cải tạo gen sinh hóa cả.

Rất rõ ràng, kỹ thuật này nếu đạt tới mức thuần thực thì có thể phục chế vô số clone người cải tạo gen sinh hóa....

Bất kể là cao thủ Trung Quốc có nhiều thế nào thì người cải tạo gen sinh hóa vẫn có thể chiếm ưu thế tuyệt đối. Với tập quán tu luyện võ thuật của Trung Quốc, muốn tạo ra một cao thủ cần mất mấy chục năm, mà muốn làm cao thủ thì phải bắt đầu huấn luyện khắc khổ từ lúc mấy tuổi, mà người cải tạo gen chỉ cần dùng tế bào là có thể điên cuồng phục chế clone.

Nguy cơ này không thua kém so với nguy cơ người ngoài hành tinh xâm chiếm địa cầu!

Nếu như quốc gia nắm giữ kỹ thuật người cải tạo gen sinh hóa đồng thời nắm giữ cả kỹ thuật không gian gấp khúc (kỹ thuật thuần di không gian), vậy sẽ mang tới hậu quả rất đáng sợ. Khi kỹ thuật này hoàn chỉnh, cơ hồ trong thoáng chốc là có thể tạo được vô số clone người cải tạo gen sinh hóa trưởng thành.

Theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật, con người nắm giữ được kỹ thuật không gian gấp khúc chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Trương Dương cuối cùng cũng hiểu được vì sao chính phủ Trung Quốc lại coi trọng nghiên cứu khoa học về người cải tạo gen sinh hóa như vậy, bởi vì nó liên quan tới tồn vong dân tộc, liên quan tới sống còn.

Khó trách tổ chức quân đội thần bí nhất Trung Quốc lại không hạn chế thành viên cấp dưới tự do hoạt động, qua đó có thể thấy được mức độ coi trọng...

“Uỳnh!”

Một tiếng va chạm cắt đứt dòng suy nghĩ của Trương Dương.

Đúng vào lúc này, Khổng lão nhị với Na Na đã cuộn lại thành một, có thể thấy rõ được kỹ xảo vật lộn cường mãnh hung hãn của Khổng lão nhị đang khiến Na Na phải vất vả ứng phó.

“Trương Dương, bọn họ ai sẽ thắng?” Kara nào biết trong thời gian ngắn Trương Dương lại suy nghĩ tới vấn đề sâu xa như vậy, nên nghiêng người sang hỏi.

“Khó nói.”

Trương Dương lắc đầu, không trả lời câu hỏi của lão Kara.

Nếu như chỉ đấu trên lôi đài thì Na Na dĩ nhiên không phải là đối thủ của Khổng lão nhị. Cách đánh cự ly ngắn có lực sát thương cực mạnh của Khổng lão nhị rất hữu hiệu, nhưng không ai có thể coi nhẹ nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của Na Na.

“Ta đoán rằng người thanh niên kia sẽ thắng.” Trên mặt Kara xuất hiện một nụ cười quỷ dị.

“Khó nói.”

Trương Dương vẫn lắc đầu, trên thực tế hẳn tin tưởng rằng Na Na sẽ thắng, bởi vì đây không chỉ là trận đấu trên lôi đài, đối với Na Na nó còn là chấp hành nhiệm vụ, năng không thể thất bại. Nếu không năng sẽ không thể tiếp cận mục tiêu.

“Chúng ta cá cược một chút xem sao?”

“Bao nhiêu?” Ánh mắt thâm thúy của Trương Dương dừng ở trên mặt Kara.

“Cái này... Một trăm vạn đô la được không?”

Trông thấy ánh mắt thâm thúy của Trương Dương, lão Kara càng lúc càng thấy người thanh niên này có một cảm giác quỷ thần khó lường.

Lão vốn chỉ định thử Trương Dương, từ tình báo cho thấy, Trương Dương nhập cư trái phép từ Indonesia vào Mỹ. Lão Kara tin rằng một người nhập cư trái phép chắc cũng không có tài lực hùng hậu. Hiện giờ, lão phát hiện suy đoán của mình sai lầm nghiêm trọng.

“Được, vậy một trăm vạn đô la, Tiểu Lý Tử, có tiền không?” Trương Dương nghiêng đầu sang hỏi Tiểu Lý Tử.

“Cần bao nhiêu?” Tiểu Lý Tử dời mắt từ trên lôi đài xuống người Trương Dương.

“Một trăm vạn đô la.”

“Ồ, có có...”

“Rầm...” một tiếng, Tiểu Lý Tử nhấc cái ba lô ở dưới ghế Lưu Bư rồi đổ xuống đất, một chồng đô la rơi ra, toàn là những xấp tiền mặt mới tinh.

“Khụ khụ...” Thấy một đồng tiền dưới đất, Kara trợn mắt ho khan liên tục. Số tiền này với lão cũng không nhiều lắm, thậm chí còn không được coi là tiền. Chỉ là lão có thói quen dùng thẻ, nên đây là lần đầu tiên được thấy nhiều tiền mặt đến vậy.

Không riêng gì Kara lộ vẻ kinh ngạc, mà ngay cả những người xem chung quanh cũng đều dẫn nhìn đồng tiền dưới đất. Nếu như không phải có đám vệ sĩ của lão Kara cứ nhìn chằm chằm thì chắc đã có người muốn ra tay cướp đoạt.

“Ở đây chắc cũng khoảng một trăm vạn đô la đó”.

Trương Dương nhìn xuống, lập tức tính ra được một con số lớn.

Đối với việc đám Lưu Bư mang theo người một số tiền lớn, Trương Dương cũng không thấy kỳ lạ. Hẳn cho rằng đây là việc đương nhiên, nếu như trên người bọn họ không có tiền mặt hẳn mới cảm thấy kỳ lạ.

Trương Dương có thể nói là khá hiểu về Lưu Bư, khi hai người bỏ trốn, Lưu Bư luôn thích mang tiền mặt đi trốn, đây đã thành một thói quen sinh hoạt của gã.

“Ta không có tiền mặt.” Lão Kara cuối cùng cũng khôi phục được sự bình tĩnh, hắng giọng một cái rồi nói.

“Không cần, người chỉ cần nói miệng là được, ta tin tưởng người.”

“Cảm ơn!”

Trương Dương chuyển ánh mắt lên lôi đài, lão Kara và Firman trong lòng thấy khiếp sợ vô cùng. Vốn bọn họ còn cho rằng Trương Dương chỉ là một cao thủ sa sút mà thôi. Nhưng bây giờ xem ra bọn họ đã đoán sai, Trương Dương chắc chắn không phải chỉ là một tên côn đồ có chút vũ lực.

Chỉ cần thấy khí độ vừa rồi của hắn cùng mấy tên thủ hạ là có thể hiểu được, bọn họ căn bản không để tâm tới một trăm vạn đô la. Nhưng Tô Đại Phong và Đông Bắc Hồ thì ngược lại, hai mắt sáng rực lên...

Điều này chứng tỏ được gì?

Gần như là cùng lúc, Kara cùng Firman liếc mắt nhìn nhau, bọn họ cùng đưa ra một kết luận: Trương Dương không đơn giản, rất không đơn giản!

Bọn họ vĩnh viễn không biết được rằng, hiện giờ Trương Dương đã là chủ của mười ức đô la, chỉ một trăm vạn dĩ nhiên hắn không để tâm tới.

Hiện giờ hai người họ từ một trăm vạn đô la mà có một nhận thức hoàn toàn mới về Trương Dương.

“!”

“!”

Những đợt tấn công liên tiếp nổ ra, hiện giờ Khổng lão nhị cả người hừng hực chiến ý, mục tiêu của hắn không chỉ là đánh bại Na Na, mà là muốn khiêu chiến quán quân lần trước. Cho dù hắn có thua bởi quán quân thì hắn vẫn có một số tiền thưởng rất lớn, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là hắn phải còn sống.

Cơ thể mềm mại của Na Na giống như cây liễu trong gió, không ngừng đung đưa, động tác yêu kiều, khiến cho người xem mê mẩn tâm thần.

Chậm rãi.

Chậm rãi.

Người xem dưới lôi đài có cảm giác như mình không phải đang xem địa hạ quyền đài, mà là xem một màn biểu diễn ca vũ vui tai vui mắt.

Bầu không khí xuất hiện hai cảm giác cực đoạn, một là tấn công hung hãn như gió bão, một là biểu diễn như mềm mại không xương.

Trương Dương biết, Na Na đã thi triển Huyền Vực chân khí độc nhất vô nhị của nàng.

Đây là một loại võ công thần kỳ, cùng một mục tiêu, nhưng mỗi người xem lại có một kết quả khác nhau, cảm nhận cũng rất khác. Hiện giờ trong mắt người xem thì nói giống như một màn vũ đạo khiến vạn người mê say, thân hình thon dài của Na Na giống như một con bạch hạc ưu nhã đang nhẹ nhàng nhảy múa. Mà trong mắt Trương Dương Na Na lại trở nên phong tình vạn chủng, một đôi mắt long lanh như nước hồ thu, khiến trái tim hắn đập rộn rã, nảy sinh một xung động muốn lập tức ôm Na Na vào lòng để vuốt ve...

Đương nhiên, trong mắt Khổng lão nhị thì lại khác biệt hoàn toàn.

Trong mắt của Khổng lão nhị, Na Na giống như đang múa Thiên Ma vũ, vũ đạo này như đang rút dần sức mạnh của hắn. Hắn cảm thấy tứ chi cường tráng của mình dần trở nên yếu ớt, hơn nữa hai mắt càng lúc càng mơ hồ.

Trương Dương không khỏi phải tán thưởng sự lợi hại của loại võ công này, ma do tâm sinh, mà Huyền Vực chân khí này lại là ma dẫn dẫn hình!

Trương Dương không khỏi cảm thấy mong chờ, mong ngày thần công của Na Na đại thành thì sẽ như thế nào? Theo như Na Na nói, Huyền Vực chân khí luyện tới cảnh giới tối cao có thể đi lại giữa thiên quân vạn mã như không, nghiêng nước nghiêng thành, quay đầu mỉm cười khiến chúng sinh điên đảo....

Cảnh giới này như thế nào đây?

Dần dần.

Quyền phong mạnh mẽ của Khổng lão nhị dần chậm lại.

Đối mặt với võ công trong truyền thuyết có thể báo tin ngàn dặm, gió lửa giỡn chơi hầu, ngoảnh mặt nhìn lại cười điên đảo chúng sinh, phần hồng tam cung chịu thua sắc, Khổng lão nhị căn bản không có cơ hội.

Chiếc chân thon dài của Na Na đá lên vai Khổng lão nhị, Khổng lão nhị cứ mơ mơ màng màng không chút lo lắng mà bay ra khỏi lôi đài, nặng nề té xuống mặt đất. Khi hắn bò từ dưới đất lên thì vẫn còn chưa rõ tại sao mình lại rơi khỏi lôi đài, giống như vừa mới tỉnh dậy đã đứng ở dưới lôi đài rồi.

Khổng lão nhị đã mất đi một đoạn ký ức ở trên lôi đài.

Không chỉ riêng Khổng lão nhị, trong cả địa hạ quyền tràng, duy chỉ có Trương Dương và Tiểu Lý Tử là không mất đi ký ức, ngay cả A Trạch đã tiến vào cảnh giới cường giả cũng có cảm giác mơ mơ màng màng.

Trên thực tế, trận quyết đấu của Khổng lão nhị và Na Na đã trở thành một dấu hỏi vĩnh viễn.

Sau này khi Trương Dương bọn họ rời đi, có rất nhiều người đã nghiên cứu nhiều lần về trận đấu giữa Khổng lão nhị và Na Na. Nhưng tất cả đều có một cảm giác kỳ diệu khó hiểu, bọn họ căn bản không thể tập trung tinh lực để xem trận đấu giữa hai người, chỉ cần nhìn thấy vũ đạo như thiên ma của Na Na là tất cả lại mê say, động tác yêu mị của Na Na khiến cho không ai có thể tập trung tinh lực để quan sát. Từng có người hoài nghi Khổng lão nhị đã nhường, nhưng không đưa ra được một chứng cứ nào. Bởi vì có người đã dùng công nghệ che đi hình ảnh của Na Na, sau đó quan sát cẩn thận Khổng lão nhị thì phát hiện, từ đầu tới cuối, Khổng lão nhị sĩ khí cao như cầu vồng, hoàn toàn không giống đánh giả vờ. Mà sau đó, Khổng lão nhị lại như cần phải thuốc, tốc độ dần dần chậm lại, lực lượng cũng yếu đi nhiều, giống như đã rơi vào tình trạng vô ý thức...

Tóm lại, nó đã thành một bí mật không giải thích được, ngoại trừ Trương Dương ra không ai biết được nguyên nhân thực sự. Cho dù là Khổng lão nhị cũng không hiểu được.

“Ta thua rồi.”

Thấy Khổng lão nhị vẻ mặt mờ mịt bò dậy từ mặt đất, lão Kara cười khổ, lão không ngờ lại có kết cục như vậy. Trận đấu này quá yên bình, thậm chí còn không có ai bị thương.

“Ta đã có hai trăm vạn tiền vốn rồi.” Trương Dương cười nhạt một tiếng, tựa như không để tâm tới việc thắng thua.

“Làm thêm ván nữa?” Lão Kara mắt sáng lên.

“Tiếp tục.”

Trương Dương gật đầu, ánh mắt của hắn vẫn luôn tập trung lên người người cải tạo gien sinh hóa. Tại lúc Khổng lão nhị bị đá xuống dưới, người cải tạo gien sinh hóa kia đã đứng dậy, từ từ đi đến sau tấm màn đen, nếu như không phải vóc người của hắn vô cùng cao lớn, căn bản rất khó khiến người khác chú ý.

“Ta cá Aierbaita thắng!”

“Aierbaita?”

“Chính là quán quân lần trước, đó là tên của hắn.”

“Aierbaita, cao quý đấy, hiển hách đấy!” Khóe miệng Trương Dương nở một nụ cười nhạt, hàm nghĩa của cái tên này chính là cao quý, hiển hách. Hắn thực không nghĩ ra được một người cải tạo gien sinh hóa thì có cái gì mà cao quý mới hiển hách. Một người cải tạo gien sinh hóa thành công thì chắc chắn được tổng hợp gien của nhiều loại động vật, mà theo luận thuyết chủng tộc thuần khiết là chủng tộc cao quý của con người mà nói thì người cải tạo gien sinh hóa chính là biểu tượng của sự dơ bẩn, căn bản không đủ trình xách dép cho cao quý với hiển hách.

“Ồ, quán quân của chúng ta đã tới rồi, chúng ta hãy dùng tiếng hoan hô, hò hét để hoan nghênh quán quân của chúng ta....”

“Yahoo...”

“Yahoo...”

“Aierbaita! Aierbaita! Ta yêu người!”

Trong tiếng hò hét kích động điên cuồng của người chủ trì, bầu không khí được đẩy tới trạng thái cao trào nhất, đa phần mọi người đều đứng cả dậy vung vẩy tay gào thét điên cuồng, như đều đã rơi vào trạng thái tâm lý điên cuồng vậy.

“Xoạt!”

Tấm màn che màu đen bất ngờ được kéo ra, một đại hán khổng lồ khoác áo choàng màu đen bước ra...

489. Chương 489: Trận Chiến Kinh Tâm Động Phách

Aierbaita lẳng lẳng đứng trên lôi đài, người hơi run lên, tấm áo choàng ngoài đen trong hồng tung lên, bay phất phơ như bị một cơn gió thổi qua rồi rơi xuống sàn lôi đài, uy thế ngập trời.

“A...”

“Hừ...”

Cả quyền trượng vang lên những thanh âm sợ hãi, ngay cả Lưu Bưu, Tiểu Lý Tử cũng không khỏi há mồm kinh ngạc, mắt nhìn chăm chăm vào thân thể cường tráng hoàn mỹ đến tận cùng đứng trên lôi đài.

Nếu như nói con người có thân thể hoàn mỹ, không nghi ngờ gì thân thể hiện đang đứng trên lôi đài hoàn toàn xứng đáng được công nhận là một thân thể hoàn mỹ.

Cơ ngực hoàn mỹ!

Cơ bụng hoàn mỹ!

Vóc dáng như tam giác ngược hoàn mỹ!

Không ai có thể tìm được tỳ vết nào từ trên thân thể này, nó không giống như dùng thuốc kích thích hay luyện tập cường độ cao để phát triển cơ bắp, mà thoát nhìn rất hài hòa, trông không hề chướng mắt. Dưới làn da trơn bóng là những đường cong cơ nhục nhu hòa, khiến người ta cảm nhận được sức mạnh dương cương vô cùng, đồng thời lại có vẻ đẹp âm nhu khiến người khác mê say.

Đây là sự kết hợp hoàn mỹ giữa sức mạnh và âm nhu.

Đây là kiệt tác của thượng đế.

Đối mặt với làn da trơn láng của cự hán, da thịt tuyết trắng của Na Na cũng đành chịu thua chị kém em. Bình thường người da trắng mặc dù da có màu trắng, nhưng bởi vì nguyên nhân giống nòi mà da của người da trắng kém mịn hơn da người châu Á nhiều, lỗ chân lông và tế bào đều thô ráp hơn. Nhưng người cải tạo gien sinh hóa này làn da không chỉ tản mát ra một màu trắng sữa khỏe mạnh, mà còn vô cùng mịn màng nhẵn nhụi, tựa như một món đồ sứ hoàn mỹ của trấn Cảnh Đức vậy.

Aierbaita: Cao quý, hiển hách!

Hiện giờ cuối cùng Trương Dương cũng hiểu được người cải tạo gien sinh hóa này lại có cái tên là “Aierbaita”, nếu chỉ nói riêng về thân thể của người này thì hẳn hoàn toàn xứng đáng có được cái tên ấy, không ai thích hợp với cái tên này hơn hẳn được.

Có điều, dưới thể xác hoàn mỹ này có lẽ đang chảy một dòng máu dơ bẩn, có cá sấu, có voi, có rắn, có khủng long, có sinh vật viễn cổ....Hắn là thể hỗn hợp của vô số loại gien!

Na Na cảm nhận được một cỗ áp lực tinh thần khổng lồ.

Loại áp lực này khiến Na Na lần đầu tiên cảm giác được mối nguy hiểm cắt da cắt thịt.

Na Na không phải lần đầu giao thiệp với người cải tạo gien sinh hóa, nhưng đối mặt với người cải tạo gien sinh hóa thì đây vẫn là lần đầu tiên nàng cảm thấy cảm giác nguy hiểm cực độ như này. Giống như nàng đang phải đối mặt với một con mãnh thú viễn cổ ẩn dưới đáy vực sâu vậy.

Lần này, người trọng tài lại im re, không nói được lời nào nhảy xuống khỏi lôi đài, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, khiến người khác có cảm giác hần như chó nhà có tang bỏ trốn mất dạng.

“Đông!”

“Đông!”

“Đông!”

Không nói một lời, không, cũng không có động tác làm nóng người, ngay khi người trọng tài nhảy xuống, hần chỉ giơ hai tay lên làm động tác hồi ý. Ngay khi hần giơ hai tay lên, quyền tràng rung lên vì những tiếng hò hét. Hào khí dâng lên tới đỉnh. Trong bầu không khí cuồng nhiệt, Aierbaita bước từng bước một về phía Na Na.

“Đông!”

“Đông!”

Bước tiến của Aierbaita rất thông thả, nhưng lại tạo một cảm giác kiên định vô cùng, mỗi bước chân lại phát ra tiếng động như tiếng trống da, khiến người ta cảm thấy một áp lực kinh tâm động phách.

Tiến vào!

Tiến vào!

Na Na buông thông hai tay, trong tâm lý thẩm tính toán cự ly giữa hai bên.

Năm mét!

Bốn mét!

Ba mét!

Đột nhiên, thân thể thon dài của Na Na rất nhẹ nhàng nhảy lên không trung rồi biến ra vô số tàn ảnh. Dưới áp lực khổng lồ, tốc độ của Na Na đã phát huy tới trạng thái đỉnh cao, nàng chưa từng nghĩ tới việc mình có thể đạt tới tốc độ cao như thế. Nàng tin rằng tiếp tục trận đấu này, võ công của nàng sẽ có đột phá lớn.

Trong mắt của người xem, Na Na giống như một con hồ điệp bay múa, động tác vô cùng đẹp mắt.

Na Na không dám khinh địch, cùng lúc phát động tấn công, nàng cũng vận hành Huyền Vực chân khí viên cổ.

“Bồng!”

“Bồng!”

“Bồng!”

Những tiếng trầm muộn vang lên liên tiếp, mỗi chân của Na Na đều đá trúng hàm dưới của Aierbaita.

Nguy hiểm!

Na Na cảm thấy sống lưng lạnh giá, một chiêu liên hoàn kích của nàng trúng vào người người cải tạo gien sinh hóa kia giống như đá vào cọc gỗ. Chẳng có tí cảm giác nào, thậm chí thân thể người cải tạo gien sinh hóa kia cũng chẳng thềm nhúc nhích một tí nào...

Không ổn! Gần như tức khắc Na Na liền cảm nhận được nguy hiểm, chân phải đập mạnh một cái lên bờ vai rộng rãi của người cải tạo gien sinh hóa, mượn phản lực của một đá để bay ngược người về sau như tên rời khỏi cung.

Ngay khi Na Na đá trúng sinh hóa cơ nhân nha, cơ thể cao lớn của người cải tạo gien sinh hóa kia đột nhiên khụy xuống, giơ tay phải lên đâm ra một quyền.

” Uỳnh!”

Cả mặt đất hơi rung động.

Na Na khó khăn lắm mới tránh được một quyền sơn băng địa liệt này, một quyền này khiến cho cả quyền tràng rung động, giống như có một chiếc xe tải cỡ lớn chạy qua đây vậy, uy thế kinh người.

Trong chớp nhoáng, cả người Na Na bay ngược về phía sau, đá vào cây cột ở góc lối đi, nàng nhìn người cải tạo gien sinh hóa đang khuyụ trên lối đi thì không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh. Sàn lối đi bị người cải tạo gien sinh hóa đánh ra một hố sâu tầm nửa mét vuông. Trên nền xi măng hiện ra những vết rạn nứt như tơ nhện, người xem trông thấy mà giật mình.

Trông thấy Aierbaita khuyụ giữa lối đi giống như điêu khắc từ đá Đại Lý, cả quyền tràng rơi vào trầm lặng.

Trong đôi mắt Trương Dương lóe lên một ngọn lửa màu vàng.

Mà đám Tiểu Lý Tử thì đứng hết cả dậy, trừng mắt nhìn những vết rạn nứt trên sàn lối đi.

Điều này đã vượt qua cực hạn sức mạnh của thân thể con người, cho dù là Trương Dương, nếu không có thần công “Tiên Đạo Mạn Mạn” giúp đỡ thì cũng không thể chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể mà đánh cho sàn lối đi xuất hiện một hố sâu như vậy được.

Đây chính là uy lực của người cải tạo gien sinh hóa!

“Rắc rắc!” Aierbaita mặt không đổi sắc từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng làm một động tác ưỡn ngực. Xương cốt hần phát ra những âm thanh ngập tràn sức mạnh, âm thanh này đã phá vỡ sự yên tĩnh của không gian.

“Aierbaita!”

“Aierbaita!”

“Aierbaita!”

Quyền tràng phát ra những tiếng hò hét diếc tai, hơn một ngàn người xem trăm miệng một lời la lên tên của Aierbaita, máu của bọn họ vào giờ phút này đã sôi trào.

Đây là một trận đấu không cân sức.

So với dáng người cao hơn một mét chín của Aierbaita, cơ thể mềm mại cao một mét bảy của Na Na có vẻ rất yếu ớt, không một ai tin rằng nàng có thể chiến thắng.

Không ai tin!

Chính Na Na cũng không tin, nàng không thể đối kháng được với cường độ thân thể của người đàn ông đứng đối diện này, cho dù hần đứng yên không phản kháng, để mặc cho nàng tấn công thì cũng chỉ phí công.

Đứng ở đối diện không phải là người, mà là một con quái vật, một con quái vật gien sinh hóa được con người chế tạo!

Hiện giờ nàng chỉ có thể dựa vào Huyền Vững chân khí!

Huyền Vững chân khí!

Kỳ công có một không hai này liệu có thể chiến thắng người cải tạo gien sinh hóa không?

“Đồng!”

“Đồng!”

“Đồng!”

Thân thể khổng lồ của Aierbaita lại một lần nữa ép tới, không nhanh không chậm, thu hẹp từng chút từng chút không gian của Na Na. Na Na khàn khàn lùi được, hơn một mét sau lưng nàng là mép lối đi.

Tiếng bước chân như tiếng trống trận từng bước từng bước tiến tới gần, tạo ra một cảm giác kinh tâm động phách, khiến trái tim những người đang xem vọt lên tận cổ. Hiện giờ bọn họ thấy rất mâu thuẫn, bọn họ vừa hy vọng, Aierbaita thắng, nhưng cũng không mong thấy hần lật thủ tội hoa...

Tới gần!

Tới gần hơn nữa!

Khoảng cách chỉ còn hai mét, mà đôi tay của Aierbaita có thể khống chế trong phạm vi một mét rưỡi, chỉ cần hơi nghiêng người là có thể đạt tới hai mét.

Nhưng có vẻ như là Aierbaita không vội, hắn không nóng lòng vung nắm tay to như chiến chùy của mình, hắn rất trầm ổn, rất yên tĩnh, thậm chí rất hòa nhã bước từng bước một.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Na Na đột nhiên mỉm cười.

Mỉm cười...

Nụ cười nhẹ nhàng này như trăm hoa đua nở, xuân sắc đầy vườn!

Một nụ cười này khiến cho người người mê say, hồn vía lên mây, thời gian như ngừng lại tại khoảnh khắc này, một niềm sung sướng kỳ diệu khó hiểu tràn ngập trong mỗi tác không gian. Khóe miệng mỗi người đều nở một nụ cười trẻ thơ.

Không!

Không phải mỗi người!

Còn có một người không cười, đó chính là Aierbaita, thực ra mà nói hắn cũng cười, nhưng là nhe răng cười tà ác. Khuôn mặt vốn hòa nhã an tĩnh nay trở nên tàn nhẫn, một cỗ sát khí vô tận vô biên lan ra khắp không trung...

Không ổn!

Nhìn thấy nụ cười kỳ dị đấy, trong thoáng chốc Trương Dương nghĩ tới một loại khả năng. Đó chính là người cải tạo ghen sinh hóa này không phải là con người thuần chủng, mà là được tạo thành bởi kết hợp gen của một số sinh vật viễn cổ. Trong ký ức tế bào của hắn căn bản không có hai chữ “sung sướng”, chỉ có ký ức đầm máu giết chóc vì sinh tồn còn sót lại từ viễn cổ.

Huyền Vững chân khí của Na Na không chỉ vô dụng, ngược lại còn kích thích phần tử bạo lực ẩn sâu trong tế bào.

Trong nụ cười tàn bạo, Aierbaita chậm rãi giơ nắm tay lên, ra quyền.

Na Na nguy hiểm!

“Lùi...!”

Trương Dương bỗng hét lên một tiếng, cả người đột nhiên nhảy lên, lảng không đánh ra một quyền.

“Ừnh!”

Một tiếng nổ trầm muộn vang lên, một quyền của Trương Dương có mục tiêu không phải là Aierbaita, mà chính là Na Na. Trong điều kiện thời gian và cự ly vội vàng, Trương Dương không dám đảm bảo trong tình huống không sử dụng “Tiên Đạo Mạn Mạn” có thể đẩy Aierbaita tới được vị trí không gây nguy hiểm cho Na Na, nếu đã không thực hiện thì chỉ còn một biện pháp duy nhất, đó là đẩy Na Na tránh khỏi một quyền mạnh mẽ vô cùng của Aierbaita.

Đây là lựa chọn tốt nhất!

Trong nháy mắt trước khi nghe được Trương Dương hét lui, Na Na vẻ mặt kinh ngạc, không thể tin nổi nhìn nụ cười độc ác của Aierbaita.

Hắn đã thoát khỏi khống chế của nàng.

Nàng chưa từng nghĩ tới có ngày Huyền Vững chân khí nàng vẫn lấy làm tự hào lại mất đi hiệu quả, dù nàng đã trải qua huấn luyện tâm lý tàn khốc nhưng tại giây phút đó vẫn không chịu nổi kích thích, thân thể rơi vào trạng thái hỗn loạn. Mãi cho đến lúc tiếng huyết gió do nắm tay xé rách không khí truyền tới tại nàng thì nàng mới kịp phản ứng, chỉ tiếc là tất cả đều đã muộn....

Đột nhiên, một lực đẩy rất mạnh từ bên cạnh đẩy tới, thân thể nàng không ngờ lại bay lên.

“Xẹt!” Nắm tay lướt qua người.

Quyền phong lạnh lẽo lướt qua tai, Na Na cảm thấy trên mặt đau đớn như bị không khí xé rách vậy.

490. Chương 490: Đứng Trên Lôi Đài Là Tỉ Phú

Uy lực của một quyền này mạnh tới nỗi dù đã lướt qua Na Na nhưng vẫn khiến cả người nàng thấy lạnh giá. Trong thoáng chốc khi cả người bay lên né tránh một kích trí mạnh, Na Na đã hiểu là do Trương Dương ra tay cứu nàng.

Na Na cả người bay tới bên dây thừng, nàng nắm lấy sợ dây rồi nhẹ nhàng đáp xuống, không hề bị tổn thương.

“Úc!”

“Thượng đế ơi!”

“Trời ơi, điều này là thật sao?”

Trong quyền tràng vang lên những tiếng than thở sợ hãi, vừa rồi Na Na đột nhiên bay xéo đã thoát khỏi khái niệm của vật lý. Mọi người căn bản không biết nguyên nhân là do Trương Dương đứng ở cách đó hơn mười mét. Theo như bọn họ thấy, Na Na giống như trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã đột ngột bay lên, né tránh một quyền hung hiểm vạn phần.

Có điều Na Na tránh được một quyền nguy hiểm này cũng là mong ước chung của mọi người. Tất cả mọi người đều thấy rõ, một quyền này nếu đánh trúng đầu Na Na thì Na Na sắc nước hương trời chắc chắn sẽ hương tiêu ngọc vãn. Đây là kết quả không ai mong muốn. Sức mạnh của một quyền này đủ để đánh chết cả voi, huống hồ chỉ là một Na Na yếu ớt mảnh mai thế kia.

Khi mọi người dời ánh mắt từ Na Na về phía Aierbaita thì không khỏi kêu lên kinh ngạc, bởi vì trên lôi đài không biết từ lúc nào có thêm một thanh niên nữa. Xuất hiện rất đột ngột.

Người thanh niên này tóc ngắn, quần áo giản dị, ngoại trừ vẻ ngoài trong khá nghị lực ra thì cũng không có gì đặc biệt. Đương nhiên mọi người kinh ngạc không phải vì vẻ ngoài bình thường của hắn, mà bởi vì trên lôi đài trống trải là vậy mà hắn đột nhiên xuất hiện như u linh. Giống như hắn vốn đã đứng trên lôi đài từ lâu vậy.

Không chỉ những người xem bất ngờ, mà ngay cả Aierbaita cũng bất ngờ. Thời điểm Trương Dương nhảy lên lôi đài hắn không ngờ lại không cảm nhận được. Hơn nữa Trương Dương còn nhảy vào giữa lôi đài, ngay sau lưng hắn. Aierbaita tin rằng, nếu như không phải Trương Dương cố tình phát ra tiếng động, thì đến bây giờ Aierbaita vẫn chưa phát hiện ra sự tồn tại của Trương Dương.

Aierbaita nghiêm túc hẳn lên, nụ cười tà ác trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ ngưng trọng.

“Thật xin lỗi...A...”

Người trọng tài chạy tới bên lôi đài hò hét, ngay lập tức thanh âm của hắn liền bị đứt đoạn, giống như một con vịt đang cạc cạc thì đột nhiên bị bẻ gãy cổ vậy.

Lúc này, người trọng tài hai mắt trợn trừng, miệng há hốc, lưỡi lè ra ngoài, chảy cả nước bọt. Hắn không thể nói tiếp được nữa, bởi vì một thanh niên ngũ quan uy mãnh, tướng mạo tà ác đã một tay nhắc bổng hắn lên. Cánh tay rất lớn, rất mạnh mẽ, khiến người trọng tài cảm thấy như tính mạng đang rút đi dần, hắn chỉ có thể yếu ớt giãy dụa, vùng vẫy hai chân mà bất lực.

Chủ nhân của cánh tay kia chính là Lưu Bưư kiêu ngạo.

“Hừ!”

Lưu Bưư đưa tay trái đặt lên miệng, làm một động tác ra hiệu trật tự. Sau đó liền buông người trọng tài xuống, bàn tay khổng lồ còn vỗ nhẹ mấy cái lên người hắn, ôn nhu giống như đang vuốt ve thú cưng của gã vậy. Khiến người khác trông thấy thì khắp người nổi đầy da gà.

“Khụ khụ... khụ khụ...”

Người trọng tài còn nói được lời nào nữa, hai tay ôm cổ họng ho dữ dội, mặt thì tím bầm như gan lợn.

Người trọng tài không thể nói được, mà dù nói được cũng không dám nói ra. Người có thể làm trọng tài ở đây thì ít nhiều gì cũng có chút bản lĩnh, hai, ba người thường không phải là đối thủ của họ. Vừa rồi người trọng tài có thể cảm nhận được rõ ràng, rằng người thanh niên có vẻ mặt tà ác kia có lực tay rất đáng sợ, giống như một cái kim sắt vậy. Người trọng tài hoàn toàn tin tưởng rằng chỉ cần cánh tay đẩy bẻ nhẹ một cái, cổ của hắn lập tức sẽ gãy thành hai đoạn, đầu rời khỏi thân. Hiện giờ trong mỗi tế bào của hắn đều ngập tràn nỗi sợ, nào còn tâm tư để quản tới chuyện trên lôi đài.

Trông thấy bộ dáng chật vật của trọng tài, người chỉ trì đứng ở một cái lan can trên cao không khỏi há hốc miệng. Y đã sớm nhận ra Lưu Bưu, đây chính là người đã tới gây sự trong ngày đầu tiên. Hôm đó người này đã ném mười mấy bảo vệ ra ngoài, y đứng trên cao nên thấy rõ tất cả mọi việc.

Lúc này bảo vệ trong quyền tràng như gặp phải đại địch, cả đám vẻ mặt trở nên khẩn trương, nghiêng tai lắng nghe tai nghe, tựa như đang đợi tin tức. Nhưng buồn đời là bọn họ không nhận được bất cứ mệnh lệnh nào.

Trên thực tế, đám Lưu Bưu Trương Dương đã trở thành đối tượng chú ý trọng điểm của người tổ chức. Nếu không nể mặt Kara thì bọn họ sớm đã ra lệnh liều mạng đánh rồi. Họ phải cố nhân nhượng cho đám người Kara. Dù sau Kara cũng là một trong những giáo chủ của hắc đạo nước Mỹ, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, không ai dám khinh thường sự tồn tại của Kara.

“Điều này không hợp quy định!” Đây là câu đầu tiên Aierbaita nói trên lôi đài, thanh âm trầm thấp đầy nam tính chứ không ồm ồm như mọi người tưởng tượng.

Aierbaita quan sát người thanh niên đứng đối diện, trong mắt hừng hực chiến ý. Phút thất thần thoáng chốc vừa rồi đã biến mất, tinh thần lực mạnh mẽ đã giúp khí thế của hắn một lần nữa đạt tới trạng thái định cao. Trong ký ức tế bào của hắn không hề có từ “sợ hãi”.

Kỳ thực, đơn giản mà nói thì bất kể Trương Dương tinh thần lực có mạnh bao nhiêu, thì khi gặp người cải tạo genesinh hóa cũng đành phải yếu đi vài phần. Dù sao thì genesinh loại trong người cải tạo genesinh hóa có thể chỉ còn rất ít. Mà tinh thần lực của genesinh loại chủ yếu chỉ ảnh hưởng tới genesinh loại mà thôi. Đối với một con chim mà nói, sự nguy hiểm của một người cường tráng với một người gầy yếu trong mắt nó giống hệt nhau. Nếu có gì khác thì khác ở chỗ xem trong tay ai có súng mà thôi....

“Nàng thua rồi!” Trương Dương mặt không đổi sắc.

“Nàng thua?” Aierbaita dời ánh mắt lên người Na Na, lúc này Na Na vẫn đang đứng trên lôi đài.

“...” Na Na liếc nhìn Tréo, Trương Dương, trầm mặc hai giây rồi nhu thuận đáp: “Ta thua rồi!”

Người xem thấy Na Na cúi đầu từ từ bước xuống lôi đài, có vẻ như không hề thấy bất bình. Trên thực tế, không ai biết rằng chữ “thua” muốn ra được khỏi miệng Na Na khó tới ngàn nào. Bây giờ đang ở trước mặt Trương Dương nên Na Na mới có thể nói ra dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Na Na chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, mà nàng hiểu rất rõ rằng nàng không thể nào hoàn thành được. Bởi vì nàng không phải là đối thủ của người cải tạo genesinh hóa đỉnh cấp này. Huyền Vững chân khí nàng vốn hào giờ mất tác dụng với người cải tạo genesinh hóa kia, nàng chỉ có thể lựa chọn từ bỏ để Trương Dương lên thay. Về phần Trương Dương dùng thủ đoạn gì để đạt được mục đích thì nàng không cần phải lo lắng, nàng chỉ cần biết tới kết quả.

“Ta biết quy định, Kara tiên sinh đã nói với ta.” Trương Dương vẫn tỏ vẻ dửng dưng.

“Kara tiên sinh?” Đồng tử của Aierbaita co lại, hiển nhiên hắn đã nghe qua uy danh của Kara.

“Đúng vậy!”

“Lão đảm bảo chứ?” Aierbaita lộ vẻ thận trọng,

“Không, chúng ta chỉ quen biết thôi.”

“Cái này...” Aierbaita cau mày.

“Năm ngàn vạn đô la (50 triệu), nếu như ta thua thì năm ngàn vạn đô la là của người, nếu như người thua thì chỉ phải trả năm trăm vạn đô la (5 triệu) mà thôi!” Cả quyền trường yên lặng.

Năm ngàn vạn đô la không phải là con số nhỏ, đừng thấy trong phim trên TV cứ động một cái là mấy tỷ, mười mấy tỷ, thực ra, bất kể là ở quốc gia nghèo khó hay quốc gia phát triển ở phương tây, năm ngàn vạn đô la cũng không phải là số tiền nhỏ.

Không chỉ người xem bất ngờ, mà ngay cả lão Kara và Firman cũng khiếp sợ. Bọn họ phát hiện ra bọn họ lại một lần nữa đánh giá thấp Trương Dương. Thấy vẻ dũng mãnh của Trương Dương thì có vẻ như hẳn không dễ tâm đắc tới năm ngàn vạn đô la. Về mặt thông dụng bình tĩnh khiến cho lão Kara cũng phải thấy hổ thẹn. Mặc dù tài lực của gia tộc lão hùng hậu, nhưng bảo lão lấy năm ngàn vạn đô la ra đánh cược một lần thì lão cũng phải do dự rất lâu.

Về phần Firman thì căn bản chỉ là đồ nhà quê, bất kể là bang Indonesia trước kia hay bây giờ, cũng chưa bao giờ có tiền thật sự.

Điều đáng nói ở đây là, trong trận đấu ở địa hạ hắc thị quyền có một quy củ rất văn minh, nếu như có người muốn khiêu chiến vượt cấp quán quân thì người đó phải trả giá gấp sáu lần. Nói cách khác, nếu Aierbaita tự đặt cược cho mình năm trăm vạn đô la, có người khiêu chiến hẳn thì người đó phải đặt ba ngàn vạn để độ với năm trăm vạn. Mà bây giờ Trương Dương vừa mở miệng đã ra giá năm ngàn vạn, gấp mười lần liền, đây mới là điều khiến mọi người kinh sợ.

Không nghi ngờ gì, lấy sáu độ một là quy tắc cá độ không công bằng, cho nên tại địa hạ quyền tràng phần lớn mọi người đều lựa chọn lên cấp từng bậc từng bậc một, chứ không phải dùng tiền để mua tư cách khiêu chiến vượt cấp. Lại nói, nếu có người có ý định này, người đó cũng chưa chắc đã có tiền để mà làm.

Dùng ít tiền nhất để thu được thù lao lớn nhất mới là chân lý bất thành văn của nghiệp cá độ.

“Tiền...” Trong huy ra bọn t quần của Aierbaita tuy chảy dòng máu của các loại động vật, nhưng không nghi ngờ gì hẳn cũng là một người cẩn thận. Tính cách này so với dáng người cao lớn của hẳn đúng là không ăn nhập.

Có lẽ đây là bản tính đa nghi xảo trá của một ít sinh vật viễn cổ.

“Tiểu Lý Tử, để người của sòng bạc kiểm toán.”

“Vâng!” Tiểu Lý Tử vô cùng hưng phấn mở laptop ra, nối mạng wifi rồi đăng nhập trang web của ngân hàng Thụy Sĩ. Sau khi đánh mật mã vào, lập tức có nhân viên chuyên nghiệp của sòng bạc đi tới bên người Tiểu Lý Tử rồi bắt đầu thẩm tra, xem xem bọn họ có khả năng chi trả không.

“Mười tỷ đô la!”

Nhân viên sòng bạc há hốc miệng, mắt tròn trũng nhìn con số khiếp người kia, thiếu chút nữa là ngã lăn ra đất. Gã vội vàng kiểm tra cẩn thận trang web, lại gọi nhiều cú điện thoại kiểm tra xong mới thở dài một hơi, quay ra giơ nắm tay làm thủ thế báo hiệu với người chủ trì ở trên cao, hơn nữa còn khua rất mạnh nữa.

Đây là một động tác rất đơn giản, hàm ý cũng rất đơn giản, hẳn nói với chủ nhân, rằng đây là khách hàng lớn, một đỉnh cấp phú hào chân chính.

Ngay sau khi gã nhân viên kia làm thủ thế, tất cả nhân viên trong quyền tràng đều nhận được một ám hiệu rất ngắn gọn từ tai nghe. Sau khi mọi người nhận được ám hiệu, ánh mắt của tất cả nhân viên nhìn Trương Dương đều lộ ra vẻ kính sợ.

Ở bất kỳ chỗ nào, siêu cấp phú hào đều nhận được địa vị và tôn nghiêm xứng đáng với tài phú của bọn họ. Ở địa hạ quyền tràng này cũng không ngoại lệ.

Đây là quy luật sinh tồn của con người!

Không thể nghi ngờ, Trương Dương có trong tay mười tỷ đô la đã đứng trên đỉnh kim tự tháp của con người.

Hiện giờ, một siêu cấp phú hào trong tay có mười tỷ đô la đang đứng trên lôi đài khiêu chiến với một cỗ máy giết người!

491. Chương 491: Trương Dương Xuất Thủ

Tự nhiên, Trương Dương dùng tiền trực tiếp khiêu chiến Aierbaita cũng không có vấn đề, trên thực tế, đây là sòng bạc do Hắc Quyền tổ chức để người ta giải trí, bởi vì, Trương Dương còn không biết, sau khi khiêu chiến vượt cấp thành công, người đứng ra tổ chức sẽ trừ ba mươi phần trăm tiền hoa hồng, mà dưới tình huống giống nhau, người đứng ra tổ chức chỉ trừ có 10%.

Đương nhiên, Trương Dương biết hoặc không biết quy tắc này cũng không đáng nói, mục đích của hắn đều không phải vì tiền, mà là đánh bại sinh hóa người cải tạo gien, màn này sau khi qua hắc thủ đã thành chiến đấu “Hợp pháp”!

Hai ánh mắt sắc bén trên không trung chạm vào nhau, nếu như ánh mắt có thể giết người, người đều bị đối phương giết chết vô số lần, bất quá, khán giả phổ thông căn bản không biết, hai người tuy rằng đứng im bất động, thế nhưng, chiến đấu giữa hai người sớm đã thành triển khai, đã bước vào giai đoạn gay cấn, hai người tinh thần lực căng cứng cõi đang chống đỡ áp lực chưa từng lúc nào nghỉ ngơi.

Aierbaita là lần đầu tiên gặp phải nhân loại như Trương Dương có tinh thần lực cường hãn như vậy, mà Trương Dương cũng là lần đầu tiên gặp phải loại hòa nhân loại tinh thần lực hình thức tuyệt nhiên khác biệt với sinh mệnh, ánh mắt hắn đang nhìn, Trương Dương có một loại cảm giác bị mãnh thú nhìn thẳng vào mình, cái đó so với nhân loại có tế bào sợ hãi và tinh thần lực bản chất là khác nhau, tựa hồ dã thú tinh thần lực trong lúc đó mạnh hơn nhân loại, hoặc đó cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao mà dã thú đối mặt với nguy hiểm nếu so với nhân loại thì miễn cảm hơn rất nhiều.

Hơn một nghìn ánh mắt nhìn hai người đứng im trên lôi đài, không hiểu, bầu không khí tựa hồ bị một loại lực lượng vô hình khống chế, áp lực trở nên trầm trọng, áp lực trong không gian tựa hồ đã lên đến đỉnh, phẳng phát tùy thời có thể nổ tung.

“Đông!”

“Đông!”

“Đông!”

Tiếng bước chân kinh tâm động phách lần thứ hai vang lên, thân thể khổng lồ kia của Aierbaita bắt đầu từng bước một tiếp cận Trương Dương. Một loại cảm giác áp bách làm đất rung núi chuyển, mọi người ở dưới lôi đài có một loại cảm giác không thở nổi, cảm giác như mây đen đè trên đỉnh đầu vậy.

Trương Dương không hề động. Hai tay vẫn buông xuống.

Gần!

Gần!

Ba thước!

Khán giả trái tim như ngừng đập dõi mắt nhìn lên, bọn họ đều đợi một kích kinh thiên động địa,

Đứng trên lôi đài, Trương Dương cùng người sinh hóa cải tạo gien, vóc người to lớn so với vẻ gầy yếu, mỗi người đều cũng hoài nghi Trương Dương có thể hay không chịu được một quyền của Aierbaita, phải biết rằng, Aierbaita cao to cường tráng, cánh tay dài hầu như có thể khống chế được toàn bộ lôi đài, Trương Dương căn bản tránh cũng không thể tránh...

Hai thước!

Thình lình. Trái tim mọi người vừa nhảy, di chuyển, di chuyển, ngay khi Aierbaita vững vàng đặt chân trong nháy mắt, thân thể đột nhiên phát lực, thân thể khổng lồ kia nghiêng về phía trước. Tựa như cánh tay vươn dài mở ra, đánh ra một quyền, tốc độ vọt tới của cánh tay thật dài đã khống chế phạm vi gần hai thước.

“Hô !” Kinh phong vang lên, cư nhiên sản sinh ra một loại thanh âm như tiếng xé gió, làm cho lòng người kinh sợ không gì sánh được. Gần !

Nhìn cánh tay cùng nắm tay quét tới, con người Trương Dương bỗng nhiên co rút lại. Giống như một lỗ kim vậy.

Giơ cánh tay!

Nắm tay thật lớn đang cố gắng tiếp cận cái lỗ tai Trương Dương trong nháy mắt, cánh tay Trương Dương vung lên...

“Bồng!” Một tiếng vang thật lớn long trời lở đất, một quyền trọng trọng nện lên trên cánh tay trái Trương Dương.

“A!”

“A!”

Một trận tiếng thét chói tai vang lên, thân thể Trương Dương bị một quyền này lướt ngang qua nửa thước, có thể thấy một quyền này lực lượng lớn cỡ nào.

Thế nhưng, vên vên chỉ là một màn khởi đầu, ngay khi thân thể Trương Dương lướt ngang, đùi phải Aierbaita trụ vững, tay trái bỗng nhiên tung một quyền đánh về phía mặt Trương Dương.

Một quyền trực tiếp !

Đây là hiệu suất tối cao của nắm tay. Hai người trong lúc đó cự ly không thể nghi ngờ thẳng tắp hay nói cách khác là cự ly ngắn nhất, nắm tay loại này mặc dù không có lực lượng giao động thật lớn, nhưng vẫn rất mạnh, Bãi Quyền (cú đấm thần) lực lưỡng. ng khá lớn, nhưng vì động tác biên độ quá lớn, hơn nữa công kích lại ở trước mặt, rất dễ bị ngăn chặn. Thế nhưng, quyền thẳng cự ly lại thẳng tắp, điểm đối điểm. Nếu tốc độ nhanh đồng thời đón đỡ cũng không dễ, sở dĩ, quyền anh quốc tế trong trận đấu, đại bộ phận đối thủ đều sử dụng quyền thẳng làm phương thức công kích chủ yếu...

Một quyền này quả nhiên uy lực thật lớn, hung hãn không gì sánh được, mượn lực lượng cước bộ rơi xuống đất thân thể liền đứng vững, sau đó thừa dịp thân thể Trương Dương chưa có đứng vững liền ra quyền, vô luận là thời gian cùng cơ hội đều nắm chặt thích hợp hoàn mỹ.

Lúc này, hấn dùng tốc độ quá nhanh, quyền trằng không có tiếng rít, toàn bộ khán giả đều trừng to mắt, há to mồm, căn bản không kịp nhìn bất kì động tác nào của hấn.

Rất hiển nhiên, một quyền này là phi thường trí mạng, từ quyền thứ nhất sai bước tới, rồi đến quyền thứ hai, tiết tấu đều nắm chặt rất chuyên nghiệp.

Từ nơi này cũng có thể thấy được, Aierbaita là người biến đổi gien, không chỉ có khí lực lớn, hơn nữa đã chịu qua nghiêm khắc huấn luyện vật lộn kịch liệt, khi ra quyền tốc độ trên mặt đất cũng nắm chắc thời cơ đều đạt đến mức lô hỏa thuần thanh.

Mọi người ở đây cùng đợi da tróc thịt bong, tiên huyết vấy ra, nghĩ Trương Dương tránh cũng không thể tránh, vậy mà dưới tình huống đó cư nhiên làm một động tác kì diệu.

Ra quyền!

Ra quyền!

Thời gian phẳng phất như dừng lại một phần hai, ánh mắt mọi người khó tin nhìn nắm tay nho nhỏ nhanh như thiểm điện hướng nắm tay thật lớn đối đầu ...

Mọi người tư duy đối với thời gian trong nháy mắt rơi vào trầm mê.

Không gian cũng đọng lại, phẳng phất là như động tác quay chậm của một bộ phim, nắm tay hai người thông thả phi thường tiếp cận tiếp cận tiếp cận...

Tiếp cận!

Trái tim mọi người vừa nhảy!

Tiếp xúc ...

“Oành!”

Giống như tiếng sấm nổ vang, nắm tay hai người tỷ lệ không cân đối trọng trọng đụng vào nhau, không khí như nứt ra, cứ nhiên sản sinh ra một cỗ sóng xung kích cường đại, khán giả ngồi ở hàng cuối cùng cũng cảm giác được một cỗ gió lạnh thấu xương...

“Oành!”

Trong tích tắc, nắm tay đang chạm nhau trong nhảy mắt lần thứ hai vang lên một tiếng nổ vang, bộ quần áo màu trắng của Trương Dương bị nứt ra thành vô số mảnh nhỏ bay múa đầy trời, tựa như con hổ diệp bay lượn vậy. đúng là một kỳ quan.

“A!”

Hơn một nghìn người đứng lên ánh mắt đều tản mát ra tia sáng cuồng nhiệt chăm chú nhìn lên trên người Trương Dương.

Thời gian lại một lần nữa lâm vào trạng thái ngưng trệ.

Ngồi ở dưới lồi đài Na Na vẻ mặt mê say nhìn thân thể tràn ngập mị lực nam tính ở bên trên .

Nếu như nói người biến đổi gien Aierbaita thân thể rất hoàn mỹ, như vậy thân thể Trương Dương cũng tràn ngập mị lực giống đực. Tương đối mà nói, thân thể Aierbaita vô cùng hoàn mỹ, làm cho mọi người có cảm giác không có thật sự tồn tại, mà Trương Dương lại làm cho người ta cảm giác được sinh mệnh lực của nhân loại.

Đây là một thân thể rất dũng mãnh.

Cơ ngực khỏe mạnh, cánh tay rắn c hắc, cơ bụng từng khối từng khối. Đường viền phân minh, hơn nữa từng sợi đều giăng khắp nơi hơn mười đạo dấu vết kinh khủng, càng làm nổi bật vẻ đẹp nam tính dương cương.

Một trận im lặng, sau đó là một trận tiếng than sợ hãi, không ai tin tưởng thân thể bề ngoài gầy yếu như vậy, bên trong lại có khí lực cường tráng như thế.

Lúc này, mọi người có một loại ảo giác, tựa hồ, vô luận là chiều cao hay thể trọng đều chỉ bằng phân nửa Aierbaita, thanh niên trước mắt cường tráng không kém chút nào, hai người trong lúc này thực lực hoàn toàn cân bằng.

Chính xác, thân thể Trương Dương mặc dù không có hoàn hảo như Aierbaita, nhưng lại có lực bùng nổ, mấy vết sẹo do đao càn làm nổi bật sự hung hãn dũng mãnh không gì sánh được của cơ thể.

Thực lực hai người lần đầu tiên tiếp xúc, khiến Trương Dương nghĩ không ra chính là, trong mắt khán giả lực đối kháng của một quyền kia cũng không phải kinh thiên động địa lắm, ngược lại là chú ý đến khí lực khỏe mạnh của bản thân.

Trên thực tế, Trương Dương đúng là dồn khí lực làm quần áo trong nứt ra, để cho người xem thấy một loại ảo giác, làm cho bọn họ nghĩ lầm hắn cũng là khổ công tu luyện công phu...

Mục đích của hắn đã đạt được, không ai hoài nghi Trương Dương không có tư cách khiêu chiến với Aierbaita.

Nắm tay hai người sau khi tiếp xúc, đều lui lại phía sau hai thước, hiện tại, hai người cách xa nhau hơn năm thước, Aierbaita cũng không có lập tức phát động công kích, mà chăm chú nhìn chằm chằm Trương Dương.

Đây là địch nhân chân chính đầu tiên mà hắn gặp phải.

Tại thế giới ngầm Hắc Quyền ngày tháng đều hỗn loạn, hắn lần đầu tiên gặp phải nhân loại có thể hoàn toàn bằng vào lực lượng thân thể cùng hắn đối kháng một quyền, hắn thậm chí còn có điểm hoài nghi có đúng hay không nghiên cứu sở có sản phẩm mới...

Chỉ có điều, Aierbaita tin là điều đó cũng không phải, bởi vì, bên trong thân thể hắn có gien của loại mãnh thú ưu tú nhất, hắn có thể dựa vào mùi để phân biệt ra được đối phương có phải là nhân loại thật hay không, hiển nhiên, đối phương là một nhân loại chính hiệu.

Bầu không khí lần thứ hai trở nên trầm trọng!

Hai người bắt đầu thông thả di động thân thể theo chiều ngược kim đồng hồ. Không gian giữa hai người từ từ bị nén lại.

Một loại giống như gió thổi mưa giông trước cơn bão áp lực đầy rẫy trong mỗi một thốn không gian.

Không ai thét chói tai, không ai hò hét. Mỗi người cũng cảm giác mình thực sự khó thở, áp lực vô hình khiến bọn họ không thở nổi, tinh thần lực khiến đại não bọn họ vô cùng thiếu dưỡng khí.

Nhìn người biến đổi gien đối diện đang di động, Trương Dương cảm thấy khiếp sợ đến tột đỉnh, tuy rằng người biến đổi gien đối với hắn mà nói không chịu nổi một kích, thế nhưng cùng nhân loại bình thường khi đánh ra cùng người biến đổi gien ưu thế không cách nào hình dung, người biến đổi gien trước mắt này hầu như đạt đến hoàn mỹ, vô luận là tốc độ hay lực lượng, thậm chí trí tuệ cũng đã siêu việt hơn người thường...

Trương Dương hiện tại nghĩ căn bản không phải làm sao để chiến thắng người biến đổi gien cường đại trước mắt này, vô luận là người biến đổi gien tiến hóa đến cái loại trình độ này, đối với hắn mà nói đều tồn tại giống như con kiến hôi.

Thế nhưng, nơi đây có một vấn đề vô pháp lảng tránh, người chỉ có một mạng mà người biến đổi gien lại có thể phục chế vô hạn...

Tìm được mật mã sinh mệnh nghiên cứu sở!

Triệt để tiêu hủy toàn bộ thành quả nghiên cứu về người biến đổi gien!

Giết chết toàn bộ khoa học gia liên quan !

Muốn làm được chuyện kể trên, đầu tiên chính là muốn từ nơi này khống chế người biến đổi gien, tìm được nghiên cứu sở tồn tại trong truyền thuyết...

“Ngao...!”

Aierbaita tựa hồ đối với động tác xoay quanh của đối phương có điểm không kiên nhẫn được, bỗng nhiên rít một tiếng, hai chân dài thật lớn đột nhiên phát lực, song chưởng mở ra như càn cung cua, thân thể giống như một cơn gió xoáy đánh về phía Trương Dương, khí thế uy mãnh vô cùng, tựa như một chiếc máy ủi đất cao tốc đang chạy...

492. Chương 492: Kế Hoạch Hoàn Mỹ

Khi tên cao to động tác cuộn cuộn như máy ủi đất động hành động, là lúc người ta lại nghĩ, lời đài lại càng chật hẹp.

Hiện tại, Trương Dương đối mặt với tên Aierbaita giống như đối diện với công kích hung mãnh của một chiếc máy xay vậy.

Đối mặt với thân thể bư hãn giống như núi áp tới, Trương Dương lần thứ hai làm ra động tác khiến người khác kinh ngạc.

Trương Dương di chuyển rồi!

Hắn cư nhiên lại phát lực để chạy trốn.

Trên lời đài nho nhỏ, hai nam nhân cường tráng đáng sợ cư nhiên đồng thời đuổi bắt, hơn một nghìn khán giả về mặt kinh ngạc nhìn một màn này.

“Bồng!”

Cự ly thật sự là quá ngắn, ngắn đến nỗi khiến người xem kinh ngạc không kịp phản ứng, hai thân thể đã mạnh mẽ đụng vào nhau, phát sinh một tiếng nổ trời long đất lở, chấn động màng nhĩ mọi người.

Tốc độ chạm vào nhau quá nhanh, mọi người chỉ thấy hai đạo hư ảnh chạm vào nhau, sau đó sản sinh thanh âm thật lớn, hai cái bóng lập tức tách ra, phảng phất chỉ là một cái tiếp xúc như thiểm điện rồi lập tức tách ra.

“Xet”

“Xet...!”

Thanh âm ma sát chói tai, mọi người ngửi thấy như là mùi hôi của cao su ma sát tạo thành vậy, lúc này mọi người mới chú ý tới, hai thân thể lui về phía sau bởi vì lực đạo vô cùng lớn. vết giày trên mặt đất sinh ra lực ma sát khổng lồ, rõ ràng toát ra vài làn khói nhẹ...

Lực va đập thật lớn!

Phản lực bắn ngược thật lớn!

Hai người đứng hai góc đối diện, cự ly khoảng bảy thước, cho đến lúc này, mọi người mới chú ý tới biểu tình hai người. Chỉ thấy Aierbaita giống như đao chém lên tuyết, không có chút nào không có chút tỳ vết nào nhưng mặt trở nên tái nhợt dị thường, mồ hôi to bằng hạt đậu liên tục từ trên trán chảy xuống, chảy tới cổ, sau đó rớt xuống ngực, xuống bụng...

Hiển nhiên, một kích trời long đất lở khiến ăn một trái đắng, vóc người cao gần hai thước cũng không chiếm chút ưu thế nào.

Trái lại Trương Dương, bộ dạng lại nhàn nhã cặp mắt thản nhiên nhìn Aierbaita.

Khán giả vẻ mặt đều là khẩn trương nắm chặt hai tay, không ai ngồi xuống. Loại va chạm vừa rồi khiến bọn họ cảm nhận được một loại lực lượng của giống đực.

Mà ngay cả võ tay cũng quên, người chủ trì cũng quên điều tiết bầu không khí.

Trên thực tế, căn bản không cần người chủ trì điều tiết bầu không khí, bởi vì, không khí bây giờ áp lực đã lên đến đỉnh điểm, không khí phảng phất đều đạt đến điểm thiêu đốt cực hạn.

Quá khẩn trương!

Quá khẩn trương!

Rất nhiều người cầm ly bia trên tay mà quên cả uống, rất nhiều người tàn thuốc đốt tới ngón tay mà lúc này mới phát hiện mình rõ ràng vừa mới hít một hơi...

“Dương ca, giết chết hắn!” Lưu Bưu vĩnh viễn là người thích náo nhiệt nhất, hắn bị áp lực làm cho thở dốc nhưng cũng mặc kệ.

“Giết chết hắn!”

“Giết chết hắn!” Tô Đại Phong và Muhammad Ridwan bọn họ đều điên cuồng gào thét. Bọn họ đều quát lớn, một ít khán giả cũng điên cuồng quát theo, nhiệt huyết dâng trào, trên thực tế, khán giả căn bản không biết mình mong muốn ai giết chết ai, chỉ là một loại vô ý thức mù quáng hò hét theo.

Hiện tại, Tô Đại Phong rất cực cũng tin tưởng tại nơi tàu hàng lúc Trương Dương cứu bọn họ, và vừa nãy hắn biểu hiện. Hắn có năng lực như thế.

Khiếp sợ nhất phải là Kara cùng Firman, Kara vẫn cho là Trương Dương chỉ có thuật bắn súng lợi hại, nghĩ không ra võ công rõ ràng cũng thâm sâu khó dò.

Người khác lại không biết Aierbaita lợi hại, nhưng lão Kara phi thường rõ ràng, Aierbaita đã ở địa hạ quyền tràng này chính là quán quân thứ mười một, tại Mĩ Quốc, địa hạ Hắc Quyền, còn không có người nào liên tục vượt qua thất giới...

Chân chính người trong địa hạ Hắc Quyền đều biết, nếu muốn ở địa hạ quyền đài liên tục ba lần đạt quán quân so với quán quân thế giới còn khó hơn, cùng chính phủ tổ chức thi đấu vật lộn cùng đánh đấm, địa hạ Hắc Quyền tràn ngập bạo lực cùng giết chóc. Mỗi ngày đều có người mới thay thế. Người già sẽ bị biến mất, đây chính là sự tàn khốc của địa hạ Hắc Quyền!

“Đồng!”

“Đồng!”

“Đông!”

Tiếng bước chân trầm trọng lần thứ hai vang lên. Khiến mọi người lại một lần nữa bất ngờ chính là, lúc này chủ động điều không phải là Aierbaita, mà là Trương Dương, dưới ngọn đèn, thân thể Trương Dương phát ra một cỗ màu cổ đồng mê người, vết sẹo đao giăng khắp nơi dường như cũng tràn ngập mị lực, rất nhiều khán giả nữ nhịn không được hét rầm lên.

Cùng Aierbaita thân thể hoàn mỹ không kém, thân thể Trương Dương càng chân thực, Aierbaita như bức tượng thần thoại được điêu khắc mà thành, dường như không nên xuất hiện trong thế giới nhân loại.

Thân thể Trương Dương trái lại làm cho người ta sinh ra một loại mỹ cảm gần gũi cùng lực tương tác.

Tiếng bước chân giống như tiết tấu của tiếng trống trận.

Aierbaita mắt không lộ vẻ gì nhìn Trương Dương từng bước một tiến đến, hần không hề động, không muốn di chuyển, một kích vừa nảy khí va chạm khiến hần cảm giác đầu khớp xương cả người dường như muốn gãy.

Aierbaita biểu tình nhìn như bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khiếp sợ đến tột đỉnh, hần chưa từng nghĩ tới xã hội nhân loại lại có cao thủ như thế tồn tại.

Hần cũng không tin nhân loại có thể có thân thể cường hãn hơn chính mình như vậy, tại khoa học kỹ thuật hiện đại ngày càng phát triển, nhân loại nghiêm trọng ỷ lại, thân thể càng ngày càng yếu, đây là chuyện thực không cần bàn cãi...

Bọn họ còn không có biết, ngay khi hai người chạm vào nhau, xa xa bên trong phòng có mấy người mang con mắt đang nhìn chăm chăm xuống, vẻ mặt lão già bạch nhân (da trắng) rất khẩn trương nhìn trên lôi đài, cắn chặt hàm răng, cả người căng thẳng, trên khuôn mặt bệnh trạng nổi lên một tia ửng hồng.

“Người nói xem, ai sẽ thắng?” Một người trung niên thở khê rất cục không chế không được áp lực hỏi một câu, chỉ là, những lời này của hần dường như không có nhằm vào bất kì ai, thậm chí còn, lúc đang hỏi cặp mắt hần vẫn gắt gao chăm chú lên trên lôi đài.

“Không biết” Một người tóc hoa râm lắc đầu, chau mày, dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

“Nếu như thua vậy phải làm sao bây giờ?” Thanh niên nhân tựa hồ đối với lời đáp án này không hài lòng, hơn nữa, từ ngữ khí hần mà xem. Tựa hồ thủ lãnh trong đám người này.

“Nếu như Số 1 có thể liên tục thắng mười hai trận, ta có thể từ Bộ quốc phòng lấy được một số lớn tiền lớn để nghiên cứu tiếp, chúng ta có thể du thuyết với chính phủ Mĩ Quốc gia tặng người biến đổi gen...”

“Đúng vậy, Đạo Nhĩ tiên sinh, chúng ta đều mong muốn thành công, chúng ta đều là khoa học gia, cũng đều không phải thương nhân, chúng ta không hy vọng trong lúc đang say mê lúc nghiên cứu khoa học lại phải nghĩ biện pháp kiếm tiền duy trì công tác nghiên cứu!” Linh Việt Đại bạch nhân vẻ mặt nghiêm túc đưa ánh mắt tới trên người thanh niên nhân.

“Sở dĩ, chúng ta không thể thất bại. Chỉ có thể thành công, đây là ta gần hai mươi năm thành quả, khi người biến đổi gen có thể chân chính ra chiến trường, là lúc chủng tộc, quốc gia của chúng ta sẽ trở thành chúa tể địa cầu...” Thanh niên nhân vẻ mặt cuồng nhiệt nói.

“Tại sao phải thắng mười hai trận?” Tên tóc hoa râm đột nhiên nói.

“Đây là ước định của chúng ta, tại hạ quyền đài một tháng một lần sẽ trao giải quán quân, mười hai tháng vừa tròn một năm, chỉ cần thắng được cuộc tranh tài này, ngày mai ta có thể mang theo tư liệu đi quốc hội du thuyết, hơn nữa, ta sẽ có một cơ hội cùng tổng thống đơn độc nói chuyện với nhau.” Nếu như thua vậy làm sao bây giờ?” Trung niên đầu hoa râm ánh mắt nhìn trên lôi đài thấy Trương Dương đang bức tới Aierbaita hỏi.

“Không thể thua...” Trung niên tuổi trẻ hơn vẻ mặt bạo ngược nói: “Số 1 là người biến đổi gen hoàn mỹ nhất hiện nay, nhân loại không có khả năng đánh bại hần, huyết quản bên trong, là máu cao quý từ ức vạn năm trước, hần là người hoàn mỹ, hần là mục tiêu cuối cùng mà nhân loại hướng tới...”

Vài người liếc nhìn nhau không có lên tiếng, bầu không khí trầm xuống, mọi người rõ ràng thấy, thanh niên Trung Hoa khí thế đã áp đảo Số 1. Hơn nữa, Số 1 đang run rẩy, hiển nhiên, hắn còn không có khôi phục lại sau kích vừa rồi.

“Nếu như thua, chúng ta cần phải tìm được nguyên nhân...” Trung niên tuổi hơi nhỏ thở dài một tiếng, vốn hắn nghĩ thắng lợi dễ như trở bàn tay, bây giờ nó đã trở nên xa xôi.

“Không cần tìm.” Người trung niên lắc đầu.

“Vì sao?”

“Ta dám khẳng định, thanh niên Trung Hoa kia ở trong thân thể có một cỗ lực lượng kì lạ, nếu như chúng ta muốn đem người biến đổi gien đề cao đến mức hoàn mỹ, như vậy. Biện pháp duy nhất là bắt được gien của thanh niên nhân này. Thế nhưng, đây là một nan đề. Thanh niên này cùng Số 1 tiếp xúc hai lần, ngay cả lớp da cũng bị xước, chúng ta vô pháp lấy được mẫu gien của hắn...”

“Vậy Số 1 thì sao?”

“Số 1 là một người biến đổi gien có trí tuệ, chúng ta không thể bỏ qua hắn, hơn nữa, chúng ta còn cần hắn cung cấp số liệu thân thể của thanh niên kia, nhìn sức bật cùng khả năng chống chịu rất cuộc là đạt đến trình độ thể nào, thực ra, ta lo lắng nhất chính là, người trẻ tuổi kia chính là do chính phủ Trung Quốc phái tới.” Niên Linh Lực Đại trung niên con mắt nhíu lại một chút, trong ánh mắt tràn ngập vẻ u buồn.

“Chính phủ Trung Quốc!” Na Niên Kinh trung niên cắn răng, vẻ mặt mịt mờ nói: “Mặc kệ thế nào, chúng ta không thể bỏ dỡ nửa chừng, chúng ta chỉ thiếu chút nữa, một chút nữa thôi, Số 1 hiện tại đã tồn tại gần như hoàn mỹ, không ai có thể ngăn trở chúng ta...” Một quyền tung ra trong nháy mắt, miệng hắn phát ra một tia tươi cười, hắn cảm giác được toàn bộ quyền trằng giống như bị bao phủ trong một cái lồng, đám người dưới kia đang đối thoại, hắn cũng nghe rõ từng chữ...

Mục tiêu xuất hiện, hiện tại, hắn cần phải làm là tạo ra cơ hội.

“!”

“!”

Hai thân thể hùng tráng mạnh mẽ nện trên lôi đài, một quyền này của Trương Dương đập trúng lên ngực Aierbaita, mà cơ hồ đồng thời, nắm tay thật lớn của hắn cũng rủ xuống, lực đánh vào thật lớn khiến thân thể hắn bay lên, hiểm hiểm rơi xuống lôi đài.

“Phụp...”

Không trung một lần nữa máu tươi bay lượn, Aierbaita bị một quyền này của Trương Dương đánh trúng máu tươi phun ra, thân thể khổng lồ ngã trên mặt đất, làn da trắng bị máu tươi phủ lên, trông gai mắt không gì sánh được.

Aierbaita vẻ mặt thống khổ vặn vẹo, thân thể khổng lồ kia trên mặt đất gãy dựa, lo lắng, một quyền kia bắn trúng ngực, hắn còn nghe rõ vài tiếng gãy xương thanh thúy vang lên, hắn cảm giác mình lực phủ ngũ tạng tựa hồ cũng bị nát bấy, hắn chưa từng có nghĩ tới mình lại không chịu được một kích như thế...

Nhìn Aierbaita trên mặt đất vẻ mặt thống khổ, khán giả đều mở to hai mắt, vẻ mặt khó tin, mà trái tim lão Kara càng kinh hoàng hơn.

493. Chương 493: Đến Phiên Tiểu Lý Tử Làm Náo Động

Bất luận kẻ nào đều nhìn ra được, Aierbaita đã mất đi sức chiến đấu, hiện tại đứng lên được hoàn toàn đều nhờ ý chí kiên cường.

Aierbaita đứng lên trong miệng còn đang học ra từng ngụm từng ngụm máu, hắn bắt đầu từng bước một hướng tới Trương Dương, máu tươi từ trong miệng rơi tí tách trên lôi đài, người khác nhìn thấy mà giật mình.

Trận thi đấu này khiến người xem cảm giác rất quý dị, không có giao tranh kịch liệt, không có kỹ xảo đẹp mắt, thế nhưng, mỗi một lần xông tới cũng làm cho nhiệt huyết người ta sôi trào, hoặc là con tim đập nhanh không gì sánh được, một cỗ áp lực vô hình áp lực vô hình thủy chung tràn ngập toàn bộ quyền tràng.

Nhìn Aierbaita tập tễnh đi tới, Trương Dương cũng có chút bất ngờ, tánh mạng sinh hóa gien thật cường hãn khiến hắn cũng phi thường kinh ngạc, một quyền kia đã đem lực phủ ngũ tạng Aierbaita đều chấn bị trọng thương, nghĩ không ra hắn rõ ràng vẫn có thể đứng lên...

Dương nhiên, vên vẹn chỉ là bất ngờ mà thôi, khỏe miệng Trương Dương nổi lên một nụ cười quý dị, bởi vì hắn cảm giác tên trọng tài đang nghe điện thoại, mà người gọi chính là mấy người khoa học gia nghiên cứu mật mã sinh mệnh bên trong phòng kia...

Hiện tại, thân thể Aierbaita giá trị đã quá siêu việt, muốn hắn khỏe mạnh lại, chỉ có đem Aierbaita quay về nghiên cứu sở, mới có thể tìm ra chỗ thiếu hụt của người biến đổi gien.

Mà điều này cũng chính là điều Trương Dương muốn nhìn thấy.

Điều này cũng chính là nguyên nhân chủ yếu mà Trương Dương không giết chết Aierbaita, chiếu cố một người bệnh hoặc trọng thương nếu so với chiếu cố một cỗ thi thể phiền phức hơn rất nhiều, theo dõi một người sống được rất nhiều người chiếu cố, so với theo dõi một người nằm trong quan tài cũng càng thêm dễ dàng.

Aierbaita gian nan bước trên lôi đài.

Hắn không cho phép bản thân ngã xuống.

Từ nhỏ hắn đã tiếp thu tẩy não và nghi thức giáo dục vẻ vang. Mọi người đều nói hắn có thân phận cao quý. Hắn rất hoàn mỹ. Hắn là vô địch. Là hình thể hoàn mỹ mà là nhân loại hướng tới...

Hắn muốn vinh dự vì mình mà chiến đấu. Dù cho có đến giọt máu tươi cuối cùng.

Loại ý niệm trong đầu này phát sinh. Là lúc con người màu xanh bên trong đôi mắt Aierbaita đột nhiên bắn ra một tia nanh ác. Tia sáng màu xanh chậm rãi biến thành màu hồng. Aierbaita cảm giác giòng máu trong mình đang biến đổi. Hắn cảm giác thân thể mình đang suy yếu một lần nữa tràn ngập lực lượng. Một cỗ khí tức bạo ngược trước giờ chưa thấy tràn ngập trong mỗi tế bào. Hắn xuất hiện một loại ý nghĩ điên cuồng. Muốn hủy diệt toàn bộ những gì mình thấy trước mắt, sinh vật đang di động...

Trong ánh mắt Aierbaita một tia trấn tĩnh cuối cùng cũng từ từ tiêu thất. Suy nghĩ của hắn lâm vào trạng thái hỗn loạn. Phảng phất như hắn được về với đại thảo nguyên chỉ có cá lớn nuốt cá bé. Về với giết chóc sinh mệnh thời kỳ tiền sử. Dòng máu dã thú ẩn núp bên trong hắn bị Trương Dương đánh thức.

Trương Dương trong lòng nhảy lên. Cảm giác được

Người biến đổi gien này có biến hóa. Hắn cảm giác được một cỗ khí tức cực độ nguy hiểm đang tràn ngập ở trong không khí.

Dã thú chung quy cũng vẫn là dã thú. Cho dù là trí tuệ cao cấp như nhân loại gặp phải nguy hiểm đến tánh mạng cũng sẽ bạo phát ra tiềm lực vô cùng. Hướng chỉ là dòng máu mãnh thú bên trong người biến đổi gien.

Cuộc đại chiến hết sức căng thẳng!

Không khí phảng phất giống như muốn bốc cháy .

Hơn một nghìn khán giả gắt gao nắm tay lại. Ánh mắt bọn họ cũng biến thành màu đỏ đậm, thú tính sâu trong tâm linh ẩn núp cũng được khơi dậy.

Thình lình!

Aierbaita di chuyển!

Hắn di chuyển rồi, hắn làm một động tác khiến Trương Dương bất ngờ, trợn mắt cứng lưỡi.

Rõ ràng không có hướng Trương Dương phát động công kích, mà bỗng nhiên hướng tới nơi khác chạy đi...

Chạy trốn!

Khi không thể chiến thắng đối thủ. Chạy trốn thường thường đều là bản tính của động vật, giống như con chuột gặp phải mèo, cừu gặp phải sư tử, mà bây giờ, Aierbaita trong não đang hỗn loạn, đã từ bỏ tất cả tôn nghiêm cùng vẻ cao quý, một thanh âm hỗn loạn trong đại não nói cho hắn biết, hắn chạy trốn, nếu như không chạy, tánh mạng khó giữ được.

“Bồng!”

“Bồng!”

“Bồng!”

Ba tiếng nổ. Thân thể khổng lồ của Aierbaita tựa như đạn pháo phóng ra khỏi lối dài, lực đánh thật lớn rõ ràng đem ba đoạn dây thừng phát ra thanh âm cự đại mà, phảng phất giống như thuốc nổ nổ tung, thanh thể cực kỳ đáng sợ...

Mọi người căn bản còn không kịp phản ứng, thân thể thật lớn Aierbaita đã rơi xuống lối dài, mục tiêu của hắn là lối đi kia, hắn trong nháy mắt lao tới, giẫm đạp lên người mấy nhân viên bảo vệ Kara. Hơn nữa, lão Kara là người ưu tú nhất trong đám mấy nhân viên bảo vệ, vì thế hắn là người phản ứng nhanh nhất!

Aierbaita chân dài đá ngã lẫn mấy người bảo tiêu, sau đó thân thể khổng lồ không có chút nào dừng lại hướng giữa đám người cuộn cuộn mà đi, nhanh như điện chớp! Hiện tại, hắn căn bản không có thời gian để chạy tới hàng lang, đối với thanh niên trên lối dài kia tràn ngập một loại cảm giác sợ hãi vô pháp ngăn chặn, hắn thậm chí nghĩ trước tiên nên rời khỏi người so với cự thú tiền sử càng thêm đáng sợ này...

Đáng tiếc!

Aierbaita chọn sai phương hướng. Ở trước mặt có vài quả núi lớn hắn vĩnh viễn cũng vô pháp vượt quá.

Tiểu Lý Tử!

A Trạch!

Lưu Bư!

Ba người này chọn ra một người hắn cũng không thể nào chiến thắng. Mà nếu như muốn đào tẩu, nhất định phải vượt qua chỗ ba người đang ngồi...

Bư ca của chúng ta vĩnh viễn là người thích náo động, thế nhưng, lúc này đây hắn cũng không làm náo động, ngược lại nghiêng người né tránh một chút, nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản, bởi vì, Lưu Bư không phải cường giả, hắn và cường giả chỉ kém hơn một đường chỉ thôi, mà võ công của hắn lại cần có thời gian cường hóa, đối mặt với cao thủ như Aierbaita, hắn không có nắm chắc, ngay cả khi muốn ngăn chặn, cũng không tránh khỏi người ngã ngựa đổ càng thêm xấu mặt, mặt mũi đối với Bư ca mà nói, tuyệt đối không thể bị mất mặt, vì vậy mà hắn buông tha cơ hội gây láo loạn lần này, mà cơ hội lại cơ hội nhường cho A Trạch.

Đáng tiếc là, A Trạch dường như chẳng muốn cậy mạnh dụng độ với tên đại hán tứ chi phát triển kia, mà ngồi ở trên ghế không chút sút mẻ, dường như không hề muốn động thủ, đối mặt với Aierbaita giống như ngọn núi lớn, bộ dạng hắn vẫn bình tĩnh tỏ ra là phong độ của một đại tướng.

Cơ hội để lại cho Tiểu Lý Tử, một tên thanh niên tiên phong đạo cốt tuổi tác không tương xứng với ngoại hình.

Tiểu Lý Tử động tác luôn luôn phiêu dật thoát trần không có gì lay chuyển được, cho dù tại đây trong lúc hỗn loạn, âm ỉ, động tác của hắn vẫn như cũ, dù bận vẫn ung dung nhàn nhã đi chơi.

Đứng lên!

Nâng quyền!

Ra quyền!

Ngồi xuống!

Động tác như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, liên mạch lưu loát, không có chút nào trở ngại, thoát nhìn an nhàn không gì sánh được.

“Bồng!”

Một tiếng xé rách không gian chợt nổ.

Nắm tay trắng nõn của Tiểu Lý Tử như thiểm điện mạnh mẽ nện trên ngực Aierbaita. “A...” Một tiếng thê lương thấm thiết, Aierbaita giống như đạn pháo bay ngược lên lồi đài, một vòi máu đẹp mắt như cầu vồng phun ra, trong không khí nồng nặc mùi máu tanh, làm cho mọi người muốn ói.

“!”

Aierbaita thân thể trầm trọng mạnh mẽ nện lên trên lồi đài, cổ dùng sức muốn gượng dậy. Cuối cùng không thể đứng dậy.

Toàn trường một trận an tĩnh.

Đặc biệt một ít khán giả ngồi ở phía sau Tiểu Lý Tử về mặt càn kinh hồn nhìn đám kia Kara bảo tiêu ở hàng thứ nhất, hiện trường một đồng hỗn độn, mấy nhân viên bảo vệ chỉ là bị Aierbaita va vào, đều là cánh tay căng chân gãy lìa, thoát nhìn thảm liệt không gì sánh được...

Nếu như không phải mới vừa có người ngăn cản Aierbaita, hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Một ít khán giả nhịn không được hướng ánh mắt cảm kích về phía bóng lưng gầy yếu kia, đáng tiếc lúc này Tiểu Lý Tử sớm đã thành im lặng ngồi xuống, hắn không muốn nói nhiều. Hiện tại hắn không phải người thường, mà là người tu đạo, vinh dự trong cõi trần đối với hắn mà nói dường như là phù vân trên trời.

Đáng tiếc. Tiểu Lý Tử nghĩ như vậy, cũng không chế không được tư tưởng chủ nghĩa anh hùng, trên mặt lộ ra vẻ đáng tươi cười nhàn nhạt, chậm rãi quay đầu lại, giơ lên tay phải vẫy vẫy, sau đó, rụt rè ngồi nghiêm chỉnh lại...

“Ngao!”

“Ngao!” Giống như đồng chất xúc tác, bầu không khí trong quyền tràng lập tức bị tiếng hoan hô, tiếng reo hò, tiếng thét chói tai xâm chiếm mỗi một thốn không gian, thậm chí mọi người đều nghĩ quán quân chiến thắng trên lồi đài là ai...

Nghe tiếng hoan hô diếc tai nhức óc này, Tiểu Lý Tử cực độ thỏa mãn đáng vẻ tươi cười không ngậm miệng lại được, lần này có thể thỏa mãn hư vinh trong lòng, một hồi làm anh hùng cứu vớt nhân loại.

Về phần Lưu Bưư có điểm cảm giận nhìn vẻ mặt dương dương đắc ý của Tiểu Lý Tử. Hai tay nắm chặt âm thầm nảy sinh ý nghĩ độc ác! Đây chính là cơ hội do ta nhường cho ngươi nha!

Trong tiếng hoan hô, thân thể mập mạp của Kara khó khăn giật mình, hắn cảm giác thân thể của chính mình đã cứng đờ, Aierbaita giống như một chiếc xe trọng tải xông lại, lần đầu tiên hắn cảm giác được cái chết chỉ cách mình trong gang tấc.

“Tiên sinh Kara tôn kính, ngài không có sao chứ!” A Trạch nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua người Kara, bên trong đôi mắt lóe ra một cổ châm biếm không chút nào che giấu.

“Không có việc gì, không có việc gì...” Lão Kara hai tay chống đỡ để thân thể ngồi thẳng dậy. Bảo trì dáng vẻ uy nghiêm, đáng tiếc. Hắn nỗ lực cách mấy mà hai chân vẫn run rẩy, sợ hãi vẫn như cũ lan tràn trong linh hồn hắn, đặc biệt khi nhìn thấy một nhân viên bảo vệ bị Aierbaita bị đá vỡ tan đầu, óc tương vấy ra, cảm giác sợ hãi lại càng cường liệt.

Tử vong trước mặt, mỗi người đều giống nhau, thậm chí càng là nhân vật lớn, lại càng sợ chết, giống như Tần Thủy Hoàng, sắp chết nhưng vẫn muốn đuổi theo thuật trường sinh bất tử.

Tiểu Lý Tử xuất thủ, khiến mọi chuyện xoay chuyển vô cùng huyền diệu, Firman lúc này mới chính thức xác thực, Trương Dương có một thể lực có kinh tế cùng vũ lực cường đại hậu thuẫn phía sau.

Đồng dạng, Tô Đại Phong bọn họ cũng kiên định vào lòng tin của mình!

Sau khi một trận diên cuồng cổ vũ kết thúc, ánh mắt của mọi người rốt cục cũng rơi xuống mặt lôi đài, Trương Dương vẻ mặt thản nhiên chấp tay mà đứng, thẳng đến khi trọng tài tuyên bố bản thân thắng cuộc mới tiêu sái rời lôi đài.

Trương Dương sau khi hạ lôi đài trực tiếp đi tới bên người lão Kara, hắn không có ngồi xuống, mà hơi khom lưng, đem miệng tới gần cái lỗ tai của lão Kara.

“Kara tiên sinh tôn kính, thật đáng tiếc, kế hoạch của ngài thất bại rồi, ta không có bị giết chết trên lôi đài”.

“A... Ta không có...” Trương Dương khoe miệng nổi lên một nụ cười đen tối, khiến lão Kara cực kì sợ hãi, lắp bắp giải thích.

“Có đúng không ?” Con mắt Trương Dương thâm thúy chăm chú nhìn thẳng lên con mắt lão Kara.

“...” Lão Kara liếc mắt lau mồ hôi trên trán.

“Biết ta vì sao không giết ngươi không?” Trương Dương ánh mắt trở nên sắc bén giống như lưỡi dao.

“...” Lão Kara cảm giác gấp gáp đến độ muốn ngất..

494. Chương 494: Đỉnh Cao

Ánh mắt sắc bén của Trương Dương nhìn lão Kara cảm giác giống như một lưỡi răng cưa sắc bén, người xem cảm thấy tâm thần chập chờn, run rẩy không ngừng.

“Ta không giết ngươi, là bởi vì, ngươi sống so với đã chết rất có tác dụng, ta phải rời khỏi cái thành phố này, ta cũng không thích thành phố này, không hy vọng trở lại nơi đây nữa, vì vậy ngươi có thể minh bạch ý của ta, không để Kara tiên sinh tôn kính đơn độc trở lại cái thành phố này, Tô Đại Phong sẽ là người phát ngôn thay ta ở lại!”

Mãi cho đến lúc Trương Dương dẫn Tô Đại Phong bọn họ nghênh ngang bước đi, biến mất khỏi cửa, tinh thần lão Kara thối:

Rốt cục.

Lão Kara cũng tỉnh lại, lại một lần nữa nghĩ tới ánh mắt sắc bén có thể cắt vỡ trái tim hắn, lão Kara cảm giác mình cả người lạnh run.

Ý đồ bên trong lời của đối phương phi thường rõ ràng, nếu như Tô Đại Phong xảy ra điều gì bất ngờ, Trương Dương sẽ không kiêng nể gì cả giết đến tận gia tộc bọn họ...

Hiện tại Trương Dương trong mắt của lão Kara giống như ma quỷ tồn tại, dù có tài phú giàu có, có vô số kẻ cao thủ, bao nhiêu kẻ trung thành.

“Tránh ra, Kara tiên sinh, đi thôi!”

Thanh âm Firman có điểm khàn khàn, hắn đã hoàn toàn mất đi dũng khí đối đầu cùng Trương Dương.

“Đi thôi.”

Nhìn thoáng qua Firman. Lão Kara thở dài một tiếng. Rất rõ ràng Firman cùng hắn có chung một vấn đề. Trong cuộc sống sau này. Cái tên thanh niên Trung Hoa kêu là Tô Đại Phong kia bọn họ sẽ phải buông tha. Bọn họ cũng không có biện pháp. Mây bao phủ trên bầu trời. Buổi tối San Francisco khiến cho người ta có cảm giác mờ mịt. Một đốm sáng nhỏ của ngọn đèn đường trong bóng tối xua tan đi lớp sương mù dày đặc. Thế nhưng cũng không làm giảm bớt không gian mờ mịt. Đó là một loại an tĩnh đầy áp lực trong bóng đêm.

Trương Dương nhìn bờ biển rộng. Chắp hai tay sau lưng. Nhìn biển rộng mênh mông. Mặt trời đang yếu ớt phát ra ánh sáng nhàn nhạt như muốn níu kéo chút thời gian, sắc trời giống như một bức tranh điêu khắc trên biển.

Lưu Bưu. Tiểu Lý Tử. A Trạch. Na Na. Đông Bắc Hổ. Tô Đại Phong. Muhammad Ridwan. Khổng lão nhị đều đứng cách xa Trương Dương mười thước.

“Ta phải đi.” Trương Dương không xoay người. Thanh âm có điểm trống rỗng. Phảng phất từ một nơi xa vọng về .

“Trương... Dương ca...” Tô Đại Phong nhìn chung quanh một chút. Ho khan hai cái sau đó hô một tiếng.

“Ta đã dọn đường cho các người rồi. Sau vài ngày. Sẽ có người Somali liên hệ đến các người. Bọn họ sẽ hỗ trợ tài lực và nhân lực giúp các người. Sự tình còn lại phải dựa vào chính các người thôi.”

Dương ca... Ta...”

“Không cần phải nói, các người tự giải quyết cho tốt, ta sẽ không kiểm soát việc của người phát triển, lại càng không đòi hỏi cái gì, điều ta cần chính là. Bản thân người không ngừng cường đại, cường đại! Hổ ca, nếu có duyên sẽ gặp lại!”

“Hẹn gặp lại ...”

“Lão nhị, nếu muốn học võ công, hãy nhớ dây số Q Q của ta” Lưu Bư cười quái dị nói.

“Ừ, nhớ kỹ, thế nhưng... Ta sẽ không lên mạng...”

“Ha ha, nếu không đi học, người đến vòng loại còn không qua được. Lại còn muốn làm cái gì mà xã hội đen? Xã hội đen bây giờ muốn tiến nhập, cũng phải học, nếu không rất dễ bị loại...” Lưu Bư tận tình khuyên bảo .

Nhìn Trương Dương biến mất trong màn đêm, Tô Đại Phong cảm giác mình giống như đang trong mộng, tất cả tối rồi lại rất dễ dàng ra đi.

“San Francisco, địa bàn thuộc về chúng ta” Tô Đại Phong thu hồi ánh mắt. Cặp mắt lóe ra quang mang cực nóng.

“Đúng vậy!”

“Là của chúng ta!”

Bốn đôi bàn tay chồng lên nhau. Không khí tràn ngập cuồng nhiệt. Hiện tại, bọn họ muốn người có người. Muốn tiền có tiền, bây giờ đã quét sạch hai thế lực cản trở.

Trát tn thực tế, tầm nhìn của Trương Dương rất xa, hẳn không có giết lão Kara cùng Firman, vì để cho Tô Đại Phong bọn họ có một đoạn thời gian quý giá, trong khoảng thời gian này, Tô Đại Phong lợi dụng Muhammad Ridwan đem nữ nhân Indonesia cuộn cuộn không ngừng vận chuyển đến Mỹ đãi vàng, dưới sự trợ giúp của lão John, mấy cái giấy tờ nhập cư trái phép cũng đã xong.

Đông Bắc Hổ cùng Khổng lão nhị cũng tham gia, Tô Đại Phong chậm rãi bước vào trung tâm của Đại Quyền Bang, hết sức quan trọng, bang người Indo cùng vài bang Mafia lớn đầu tiên là áp dụng chính sách né tránh, khi thấy thực lực Tô Đại Phong càng ngày càng bành trướng, vài hắc bang lớn rốt cục nhịn không được hướng Tô Đại Phong áp dụng thái độ hợp tác.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai năm, Tô Đại Phong đã khống chế được Đại Quyền Bang và bang người Indo, hơn nữa cùng ngũ gia tộc Mafia lớn thâm nhập hợp tác.

Sau năm năm, Tô Đại Phong tại Mỹ cũng chỉ có gia tộc Rockefeller Khô Lâu hội là có thể chống lại hắc bang của hắn...

Mười năm, Tô Đại Phong đã ba mươi lăm tuổi, hắn đã trở thành người trong xã hội thượng lưu Mỹ, là người Hoa duy nhất có bệnh viện tư, tại quốc hội hắn cũng chiếm được một ghế, kiến thế lực của bản thân lại càng bành trướng.

Hắn khống chế cùng ảnh hưởng của thế lực ngầm càng trải rộng toàn bộ nước Mỹ, các hạng mục kinh doanh có cả, như súng ống đạn dược, tình dục, tiêu khiển, công nghiệp, kiến trúc, vận tải, cho vay nặng lãi, vận tải hàng không, rác thải, đầu cơ cổ phiếu cùng kiến trúc, nhập cư trái phép v...v...

Mất mười năm thời gian, hắn đã hoàn thành địa lý tưởng của mình, hắn đem toàn bộ Châu Á ngoại trừ Yakuza trong Mỹ tổ hợp thành một tổ chức hắc bang thật lớn, vô luận là tại Ấn Độ hay là Indonesia, hoặc là Myanmar, hắn đều có vô số người phát ngôn.

Chỉ là, khi đứng trên đỉnh quyền lợi, hần phát hiện mình rất cô độc.

Tình cảm mãnh liệt dâng trào phai nhạt theo năm tháng, trong quá khứ hần và bọn huynh đệ cùng nhau phấn đấu cũng chỉ còn lại có Khổng lão nhị, một người võ công đã đạt được đỉnh cấp cường giả của nhân loại.

Muhammad Ridwan, Đông Bắc Hồ... Từng bước từng bước đã cũng chỉ còn nắm tro tàn, giang hồ có tiền tài mỹ nữ, có khu nhà cấp cao, rượu ngon, thế nhưng cũng phải đổi bằng máu và tính mạng, còn có vô số tiếc nuối.

Mỗi khi đêm khuya thời gian yên tĩnh, hần lại nhớ tới lời nói của thanh niên kia, con mắt thâm thúy dường như ngồi yên lặng ở nơi nào đó đang nhìn chăm chú vào hần.

Mười lăm năm, vào một ngày thu. Một người huynh đệ cuối cùng của hần, Khổng lão nhị cũng rời bỏ hần, đi theo con đường truy tìm võ đạo mờ ảo, có người nói, hần đã tiến nhập vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Hai mươi năm, Tô Đại Phong chính là đang lúc tráng niên, hần đột nhiên cảm giác ý chí phấn đấu đã mờ. Hần đã mất đi mục tiêu, mất đi lạc thú sinh hoạt, hần mang theo hơn mười lọ tro cốt trở lại tổ quốc, những hũ hủ tro cốt này đều là của Đông Bắc Hồ, Muhammad Ridwan ...

Sinh mệnh khi đi qua luân hồi, sẽ là cái gì?

Hủy diệt, hay là sáng tạo?

Đứng ở đỉnh cao thì thế nào?

Giang hồ, thiếu gì nhữn vng không thể thiếu nhiệt huyết và tình cảm mãnh liệt. Khi mất đi toàn bộ bằng hữu đứng trên đỉnh cao mới phát hiện vị trí này rất lạnh. Rất lạnh lẽo!

Ba mươi năm kể tiếp, Tô Đại Phong tìm kiếm vô số sách cổ, hần đạp biển tìm sông trên khắp thế giới, truy tầm nền văn minh tiền sử, hần muốn thám hiểm để giải thích ý nghĩa cuộc sống này.

Hần muốn tìm kiếm huynh đệ vào sinh ra tử còn lại duy nhất của mình, Khổng lão nhị.

Thấy khuôn mặt đậm bạc của huynh đệ, Tô Đại Phong đột nhiên phát hiện, hai người không có vẻ kích động của hai người bạn thân xa cách từ lâu nay được gặp lại, dường như có một tòa núi lớn vô hình chắn ngang giữa hai người giữa hai người. Bọn họ, đã không còn là hai người cùng một thế giới!

Nơi này tiếng thông reo rì rầm, trời đất sáng tỏ, gió nhẹ phơ phất, Tô Đại Phong rốt cục minh bạch, thế giới này, còn có một người lánh xa thế giới, không muốn cho ai biết, đó chính là: thế giới của cường giả!

Hần đang nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng lãnh khốc kia. Hần rốt cục minh bạch, tất cả vật mà mình có được trong mắt người cũng chỉ là một câu chuyện cười mà thôi.

Thế giới cường giả!

Đột nhiên trong lúc đó, Tô Đại Phong lại có một mục tiêu mới...

Cuộc đời của Tô Đại Phong và Trương Dương vĩnh viễn như một đường thẳng song song không bao giờ giao nhau, chỉ là một màn vô tình, Trương Dương đã cải biến cuộc sống của Tô Đại Phong.

Tô Đại Phong là một người có ý chí kiên cường đến đáng sợ, hần dùng bốn mươi năm thời gian từ một người không có võ công đột phá đến cảnh giới cường giả, năm nay hần đã chín mươi lăm tuổi, tên của hần tại Mỹ. Tại San Francisco đã thành một huyền thoại. Được nhiều người nhắc đến.

Đáng tiếc, đáng tiếc là, Tô Đại Phong cho dù là có đột phá cảnh giới cường giả, mấy chục năm kể tiếp, hần vẫn như cũ không cách nào tìm được người đã làm biến đổi suốt đời hần, người kia giống như biến mất trong hư không, gồm có bằng hữu cùng nữ nhân đều biến mất.

Không ai quan tâm tới tồn tại của Tô Đại Phong.

Càng không có người quan tâm tới chấp nhất trong lòng hần.

Mỗi người đều có lý tưởng và mục tiêu của mình, mà mục tiêu cùng lý tưởng của Trương Dương, tự nhiên Tô Đại Phong không thể minh bạch, Tô Đại Phong trong lòng Trương Dương mà nói cũng chỉ là một vị khách qua đường mà thôi, hẳn giúp đỡ Tô Đại Phong chỉ là thuận tiện mà thôi.

“Trương Dương, mục tiêu trong tầm không chế, đang ở trên đường cao tốc, nếu hẳn tăng tốc sẽ rất khó không chế.” Na Na cầm trong tay điện thoại di động nói.

“Một chiếc xe chữa bệnh, hai xe bảo vệ?”

“Đúng vậy.”

Trái tim Na Na thành linh chấn động, nàng nghĩ không ra Trương Dương cư nhiên như thử lại rõ ràng như vậy, đây quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng, hiện tại ba chiếc xe ít nhất ở ngoài bốn mươi km.

“Yên tâm, bọn họ chạy không thoát đâu, chúng ta đi thôi, ha ha, được rồi, Long Tổ các người hẳn là đem xe sao?” Trương Dương cười nói.

“Ừm...” Na Na đột nhiên có một loại cảm giác đáng sợ, năng lực của Trương Dương siêu việt hơn của nàng tưởng tượng rất nhiều.

“Em vĩnh viễn là vợ của anh.” Trương Dương dường như biết trong lòng Na Na nghĩ cái gì, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai thon gầy của nàng an ủi.

“Ừm.” Na Na cảm thụ được bàn tay hẳn truyền tới vô vàn ý nghĩ - yêu thương, trên mặt nhất thời nổi lên một tầng phấn hồng, vẻ mặt e lệ gập đầu.

Lí trí của đàn bà ở trước tình yêu vĩnh viễn tồn tại rất yếu ớt.

“Ồ...”

Một chiếc xe thương vụ ba hàng ghế vững vàng dừng ở trước mặt mọi người, một người trung niên châu Á thoạt nhìn rất bình thường thò đầu ra.

“Các vị tốt chứ”.

“Không tốt chút nào cả, thấy người thật không tốt, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, người có thể đi.” Trương Dương gật đầu, mở cửa taxi.

“A...Khụ khụ... Na Na?” Con mắt trung niên chăm chú nhìn trên người Na Na.

“Xin lỗi.” Na Na có điểm bất đắc dĩ.

“Cái này... Ta, sự tình giao cho các người vậy.” Trung niên kia chỉ trong nháy mắt thoáng do dự, lập tức nhảy xuống xe nói.

“Cám ơn, được rồi, giúp ta chuyển một lời.” Trương Dương ngồi trên xe taxi đóng cửa lại, nói.

“Cho ai?”

“Cho tướng quân, nói cho hẳn biết, ta không tìm được nhà.”

“Tìm không được nhà là sao?” Trung niên sững sốt, hẳn cảm thấy có điểm quái lạ.

“Người cứ nói như vậy cho hẳn biết là được, hẳn sẽ rõ.”

“Ồ... Có bất thường, mở nhanh lên một chút!”

Đây là một chiếc xe cứu thương thật lớn, Aierbaita nằm ở trên giường chữa bệnh đang thở ô xi, vẻ mặt trắng bệch quỷ dị, lồng ngực đang kịch liệt phập phồng, đường khí tựa hồ cũng không đủ để cung cấp cho hẳn, khỏe miệng liên tục trào ra tia máu màu đen.

495. Chương 495: Mật Mã Sinh Mệnh

“Vì sao không đưa vào bên trong bệnh viện?”

Câu hỏi này chính là phát ra từ một tên nhân viên bảo vệ bên cạnh Aierbaita, tên nhân viên bảo vệ này thoạt nhìn bề ngoài cũng tương tự Aierbaita, da trắng bạch, tóc màu vàng, khuôn mặt lãnh khốc, vóc người mặc dù không có cao to như Aierbaita, thế nhưng, cũng cực kì cường tráng, hiển nhiên, đây cũng là một người biến đổi gen.

“Ngu xuẩn, Aierbaita thân thể cấu tạo cùng nhân loại khác nhau rất lớn, dòng máu bên trong cũng là của viễn cổ mãnh thú, nếu như chúng ta đưa vào bệnh viện, sẽ có hậu quả thế nào ? Xin người lần sau trước khi nói nên động não!” Trung niên đầu lĩnh kia ngẩng đầu về mặt nổi giận quay về phía tên vệ sĩ giận dữ hét.

“Thế nhưng tính mệnh của Aierbaita quan trọng hơn” Người biến đổi gen vệ sĩ cãi lại nói.

“Thối lắm, tính mệnh mật mã nghiên cứu sở không coi tính mệnh là trọng yếu, chỉ cần chúng ta nguyện ý, có thể một đêm tạo ra ngàn vạn Aierbaita... Câm miệng lại đi!”

Trung niên đầu lĩnh dường như phát hiện mình ngu xuẩn đi cãi cọ với một người biến đổi gen, hung hăng trợn mắt nhìn tên vệ sĩ, sau đó đem ánh mắt dừng trên một số dụng cụ chữa bệnh, đối với hắn mà nói, Aierbaita chính là tâm huyết của hắn, Aierbaita hiện tại giá trị phi thường to lớn, không riêng gì lí do muốn tìm ra chỗ thiếu hụt trên cơ thể mà còn muốn thông qua vết thương của hắn để kiểm tra lực công kích...

“...” Người biến đổi gen vệ sĩ kia nhú mày không nói gì, bên trong đôi mắt hiện lên một tia phẫn nộ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên khuôn mặt tái nhợt của Aierbaita, giống như vuốt ve cha, người yêu, con của mình của mình vậy.

Không ai chú ý tới ánh mắt oán độc của tên vệ sĩ kia, trong mắt bọn họ, người biến đổi gen chỉ là một vật thí nghiệm mà thôi. Tính mệnh mật mã nghiên cứu sở tồn tại người biến đổi gen loại này đều là trăm nghìn, mỗi ngày đều có người biến đổi gen tử vong hoặc được sinh ra.

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, tốc độ lên tới hơn hai trăm mã (1 Mã = 0.914 m)

Trương Dương trước sau không chế khoảng cách với ba chiếc xe trong phạm vi ba mươi km,

Trương Dương phát hiện ba chiếc xe dường như đã phát hiện có người theo dõi. Thỉnh thoảng lại hạ tốc độ của một vòng trong thành thị. Lựa chọn tuyến đường cũng phi thường phức tạp rất khó theo dõi. Có đôi khi thậm chí còn xuống xe tạo chướng ngại vật trên đường. Trương Dương tin tưởng. Nếu như không dùng cảm giác không chế. Căn bản không cách nào theo dõi.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Đầu tiên là ánh bình minh chiếu xuống. Sau đó mặt trời thiêu đốt mãnh liệt. Cuối cùng đêm tối mù mịt phủ xuống.

Ba chiếc xe căn bản không có dừng lại nghỉ ngơi. Ngoại trừ thời gian đi vệ sinh và lúc mua thức ăn nhanh hamburger. Căn bản không có dừng lại. Một ngày đêm!

Hai ngày!

Buổi sáng ngày thứ ba, tầm khoảng hơn năm giờ sáng. Phía chân trời đã nổi lên tia sáng đầu tiên báo hiệu ngày mới đã đến. Trương Dương kinh ngạc phát hiện. Ba chiếc xe đã tiến vào sa mạc. Từ cột mốc đường có thể thấy, ở đây là California - Mỹ Quốc.

Liên tục vài ngày chạy như điên, Bọn họ đã đến sa mạc lớn nhất nước Mỹ, sa mạc phía tây Mojave đại sa mạc.

Sa mạc Mojave, nằm phía tây nam nước Mỹ, nam California. Sa mạc Mojave trải rộng trên toàn tiểu bang, ở miền nam và vùng tây bắc Arizona. Diện tích 22,000 thước vuông (57.000 km²) địa hình là một thung lũng tiêu biểu, với phong cảnh đặc thù là sa mạc phía tây.

Thấy tên trên cột mốc đường, Trương Dương cơ hồ vô ý thức nhớ tới tổng sở vũ trụ “NASA”.

Tổng sở vũ trụ được lắp đặt một vệ tinh trinh thám. Cùng với một vài căn cứ khác tạo thành liên hợp vũ trụ.

Tất cả, tất cả có vẻ mơ hồ như sự sắp đặt của Chúa.

Nhìn ánh bình minh chiếu lên cuộn cuộn cát vàng, Trương Dương đột nhiên có một loại cảm giác khó hiểu, loại cảm giác này rất mãnh liệt, thế nhưng, vừa rồi không có bất luận đầu mối gì.

Chẳng lẽ là có quan hệ với người biến đổi gien sao?

Hiển nhiên, cái này cùng người biến đổi gien không có liên hệ chút nào, tổng thự vũ trụ đặt chỗ này cũng đã rất nhiều năm rồi. Hơn nữa, trong tài liệu lịch sử có ghi lại, cái đó và bí mật của tính mệnh mật mã nghiên cứu sở hoàn toàn không giống.

Rất rõ ràng là, tổng thự vũ trụ có thêm tổ chức quân đội nhúng tay vào, mà tính mệnh mật mã nghiên cứu sở bối cảnh rất phức tạp...

“Trương Dương, chúng ta có đi hay không?” Lưu Bưu thấy Trương Dương dừng xe sát biên giới sa mạc, không khỏi rút ruột hỏi.

“Đi!” Trương Dương suy nghĩ một chút nói: “Xe này hẳn là không dùng được, trên sa mạc kết cấu kiểu lòng chảo, chỗ lồi chỗ lõm. Nếu như chúng ta tiếp tục theo dõi. Rất dễ bại lộ mục tiêu, hiện tại chỉ có thể tự mình theo dõi thôi.”

Mọi người xuống xe, dọc theo bên trong sa mạc theo vết bánh xe một đường cuộn cuộn, không khí cuộn cuộn giống như lốc xoáy, cát bay đá chạy, che cả ánh sáng mặt trời, giống như vạn con ngựa đang chạy.

Nhìn Trương Dương đầu lĩnh ở phía trước chạy như điên, Na Na âm thầm kinh hãi, nàng đối với Trương Dương có thể nói là tri kỷ, thế nhưng, mỗi một lần Trương Dương đều khiến cho nàng bất ngờ, một lần tiếp một lần bất ngờ làm cho nàng không cách nào suy đoán võ công Trương Dương sâu cạn ra sao.

Đột nhiên, thân thể Trương Dương chậm lại.

“Đến đây để anh giúp.” Trương Dương nhẹ nhàng kéo Na Na, thành linh Na Na cảm giác thân thể mình đột nhiên nhẹ bẫng giống như chim yến đang bay, rõ ràng không cần vận chút khí lực nào, thân thể của hắn giống như thiếu điện băng băng chạy đi.

Khi Trương Dương kéo theo Na Na, Tiểu Lý Tử cùng A Trạch một người một tay phát lực kéo Lưu Bưu, ba người liền bám sát theo Trương Dương điên cuồng chạy, cát vàng cuộn lên ngập trời, giống như thiên quân vạn mã chồm lên, khí thế như hồng. Phát hiện rất nhiều băng cầm tiến nhập, ven đường thỉnh thoảng có thể một ít xác động vật, thỉnh thoảng còn có xe quân dụng chiếu đèn pha gai mắt quét qua, trong tia nắng buổi sớm có thể thấy mấy nòng súng đen ngòm...

Rất rõ ràng, đây là vệ binh của tổng cục vũ trụ.

Ba người dọc theo vết bánh xe, phát hiện canh phòng càng ngày càng sâm nghiêm. Tuy rằng không phải ba bước một đội tuần tra bộ bước một trạm canh gác, thế nhưng, mật độ tuần tra càng lúc càng nhiều, Trương Dương cảm giác thậm chí còn có máy bay không người lái đang thám thính trên bầu trời.

Đương nhiên, vô luận khoa học kỹ thuật tiên tiến cùng tuần tra dày đặc cỡ nào, muốn phát hiện mấy người cao thủ cường giả quả thực là không thể nào.

Cũng không phải nói công nghệ cao phát hiện không được Trương Dương bọn họ. Mà là tốc độ của bọn họ quá nhanh, vả lại bão cát cũng che chắn cho bọn họ, phi cơ không người lái đã bị Trương Dương phá hủy.

Diện tích sa mạc dưới tốc độ cực nhanh của bọn họ cũng trở nên chật hẹp.

Trương Dương rút cục minh bạch vì sao tính mệnh mật mã nghiên cứu sở muốn chọn cái chỗ này làm nơi nghiên cứu, hiển nhiên, nghiên cứu sở cùng tổng cục vũ trụ có một loại kết hợp ngầm, tổng cục vũ trụ cho phép tổ chức này bí mật hoạt động, mà chỗ tổng cục nghiên cứu vũ trụ phòng thủ người thường căn bản không cách nào tiếp cận.

Đồng thời, Trương Dương cũng hiểu vì sao đối phương trước sau không đổi xe, rất có khả năng ba chiếc xe này là được tổng cục vũ trụ đã lập hồ sơ, có lẽ có một ít kí hiệu đặc thù, vì thế chúng mới có thể thông qua.

Ngay khi Trương Dương đem tinh thần lực mở rộng toàn phạm vi bộ tổng cục vũ trụ. Ba chiếc xe đột nhiên ngừng lại.

Lúc này, Trương Dương bọn họ đã ly khai ba chiếc xe kia, cự ly cách không đến một km, bởi vì tình hình giao thông càng ngày càng kém, xe cộ tốc độ trên mặt đất cũng càng ngày càng chậm.

Mặt trời buổi sáng đã lên cao, ngoài xa khoảng một km Trương Dương hầu như có thể thấy được, ba chiếc xe dừng lại trên một giải đất, hiển nhiên, nơi này không thích hợp để chạy xe.

Chẳng lẽ nghiên cứu sở đặt ở giải đất vôi hóa này?

Quả nhiên!

Ngay khi Trương Dương bọn họ ẩn núp xong là lúc ba chiếc xe trên dưới một đoàn thanh niên ăn mặc âu phục, đi giày da. Những người trẻ tuổi kia khiêng một cái cáng cứu thương đi qua đám đá lờm chờm hướng giải đất đồi núi đi vào, xung quanh cáng cứu thương chính là mấy người trung niên trong xe. Trung niên thấy cáng cứu thương run lên, Aierbaita thiếu chút nữa ngã xuống, nhất thời chửi ầm lên.

“Xin lỗi, tiên sinh!”

“Xin lỗi!”

“Xin lỗi!”

Liên tiếp thanh âm “Xin lỗi” vang lên, đều là thanh âm áy náy của thanh niên mặc âu phục.

“Xin lỗi có ích lợi gì? Ta muốn Aierbaita sống, sống đến phòng thí nghiệm là được! Hiểu chưa?!”

“Dạ hiểu!”

“Dạ hiểu!”

Một đám thanh niên cảm như hén. Thế nhưng, không ai chú ý tới trong đó có một tên bảo vệ tuổi trẻ bên cạnh cáng cứu thương hoảng sợ trong mắt hiện lên một tia hàn quang.

Bởi vì có một ít tảng đá che chắn, Trương Dương bọn họ có thể tiến gần, thậm chí còn dễ dàng di chuyển qua mấy tảng đá.

“Vì sao không mở một con đường thẳng đến phòng thí nghiệm?” Lưu Bưu hạ giọng khó hiểu hỏi.

“Nếu như muốn giữ bí mật, biện pháp tốt nhất chính là đường bộ, không ai cảm thấy hứng thú với khu đá vôi bị phong hoá cả do đó càng dễ dàng giữ bí mật.” Trương Dương chậm rãi di động thân thể nói.

“Ồ... Thế nhưng, ta cuối cùng cảm giác bọn họ suy nghĩ uống công vô ích, nếu dưới sự giám sát của tổng cục vũ trụ. Vì sao còn muốn giữ bí mật như vậy?”

“Rất nhiều chuyện không ai nói rõ được. Vĩnh viễn không tìm được đáp án, chúng ta hiện tại điều cơ bản chính là đem nghiên cứu sở móc ra. Mang đi toàn bộ tư liệu nghiên cứu...”

“Trương Dương...” Na Na đột nhiên ập a ập ứng cắt đứt lời Trương Dương nói, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“”Nói đi!” Trương Dương cảm giác được trái tim Na Na đang đập mạnh, nhẹ nhàng nhéo nhéo bàn tay nàng, hắn cũng không hy vọng Na Na sợ hãi đối với bản thân, tuy rằng hắn biết mình càng ngày càng đáng sợ.

“Em... Em...” Na Na không dám nhìn thẳng vào mắt Trương Dương.

“Em là vợ anh mà!” Trương Dương ngữ hơi to tiếng.

“Trương Dương, em mong muốn anh có thể bảo lưu toàn bộ tư liệu, em muốn cầm về nước.” Na Na bỗng nhiên ngẩng đầu, cổ lấy dũng khí, đôi mắt giống như hồ thu nhìn chăm chăm Trương Dương. Hắn nhìn ánh mắt thâm thúy không gì sánh được của nàng, giống như ánh sáng long lanh của lưu tinh vậy.

Hắn đã sớm nghĩ đến vấn đề này, rất rõ ràng, Trung Quốc có kế hoạch nuôi dưỡng cao thủ cũng không thành công lắm, mà thu hoạch được tính mệnh mật mã nghiên cứu sở không thể nghi ngờ là điều kiện tốt nhất.

496. Chương 496: Căn Cứ Ngầm

Lúc này, không riêng gì lợi ích quốc gia, người biến đổi gen xuất hiện đã uy hiếp an toàn tính mạng của cả nhân loại.

Ngay cả Trương Dương cũng cảm thấy sự việc đang thay đổi như chong chóng, thất thường như mưa, công phu hơn cả siêu cấp cường giả, nghĩ đến ngàn vạn, thậm chí mấy trăm vạn người biến đổi gen cuộn cuộn không ngừng xuất hiện ở trên chiến trường, cũng làm cho người người cảm thấy sợ hãi.

Nếu như mấy tên khoa học này đạt đến giai đoạn cuối để cho bọn chúng đầu nhập lực lượng nhân lực và vật lực vào các quốc gia, sau đó xuất hiện một cuộc chiến tranh cuồng nhân, lúc đó nhân loại chỉ có thể cầu chúa mà thôi!

Trương Dương chưa bao giờ tự cho mình là đạo đức cao thượng, thế nhưng chuyện này trái phải rõ ràng ngay trước mặt, hẳn đã có quyết định trong lòng.

Cho tới nay, Trương Dương từ trong miệng Na Na lấy được rất nhiều tin tức toàn bộ đều là liên quan đến việc phá hủy người biến đổi gen, bao quát tư liệu cùng nhân viên nghiên cứu khoa học.

Hiện tại, Trương Dương phải đối mặt chính là Na Na.

Na Na đúng là người mà Trương Dương cảm thấy không dễ dàng cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của nàng, đặc biệt đối mặt với con mắt thâm thúy đang chăm chú nhìn mình ...

“Trương Dương...” Na Na cắn răng đột nhiên nói, nàng cảm thụ được Trương Dương đang suy nghĩ tìm cách, trên thực tế, khi nàng trên lô đài bị người biến đổi gen đe dọa tính mệnh nguy hiểm cho trong nháy mắt đó, nàng đối với người biến đổi gen sinh ra một loại cảm giác cường liệt kinh khủng, khi một người không cần tu luyện bất luận cái gì có thể đánh bại nàng, đây là một điều phi thường đáng sợ, huống chi, người như thế lại có thể chế tạo và khắc phục vô hạn.

“Được rồi!”

Trương Dương cắt đứt lời Na Na nói, xoay người hướng phía trước tiến tới, lúc này, người biến đổi gen đã biến mất trong một khối đá vôi.

“Người đâu?”

Trước mặt mọi người chỉ là đám loạn thạch. Cả đám nhất thời kinh ngạc tròng lớn hai mắt. Một đám người toàn là cao thủ đệ nhất mà để mấy tên kia biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tuy rằng bọn họ nhiều lần để đám người kia thoát khỏi tầm nhìn. Thế nhưng, chưa từng để một đám người biến đổi gen cùng khoa học gia thoát khỏi tinh thần lực của mình.

Dường như bọn chúng phát hiện có kẻ theo dõi nên lặng lẽ tiêu thất. Hiện tại bốn phía đều là đá vôi. Không có thấy bất luận sự sống nào tồn tại Giống như chưa từng có hơi thở con người qua đây.

Cho dù Trương Dương cảm thấy kinh ngạc. Hẳn liền lập tức tập trung trước sau dùng tinh thần lực tra xét dường như nghe được hai tiếng rất nhỏ vang lên sau đó một đám người liền biến mất.

“Có cơ quan!”

Lập tức mọi người đều nghĩ tới một loại khả năng, đó chính là đám đá vôi xung quanh này có ẩn chứa cơ quan, nếu không sao một đám người lại có thể sờ sờ biến mất.

Mọi người bắt đầu tỉ mỉ tìm tòi, quả nhiên, trong một đồng đá vôi thật lớn có một khe thông đạo. Thông đạo phía trước mở rộng thành hai nhánh, một cái hướng ra ngoài khe sâu, cái còn lại thoát nhìn do gió lốc tự nhiên hình thành. Trên mặt đất đều là đá vụn sắc lẹm, thế nhưng đầu cuối thông đạo lại khiến người ta cảm thấy đột ngột có một tảng đá lớn ngăn trở.

Sự tình đã rõ ràng, đám khoa học gia cùng người biến đổi gen kia đã đi vào thông đạo hẹp dài này sau đó đóng lại, chỉ có như vậy bọn họ mới phản ứng không kịp.

Không thể nghi ngờ, đây là một thiết kế điều luyện sắc sảo, thông đạo này hẹp dài mà lại hơi cong, người phía sau rất khó theo dõi, người theo dõi không có khả năng theo sát để tiến vào thông đạo. Bởi vì, thông đạo này dường như còn có tác dụng hồi âm, mà đám đá vụn lại rải đầy đất, rất dễ tạo ra âm hưởng.

Cho dù có thể theo vào được, người sau khi biến mất, cũng rất dễ làm cho người theo dõi hiểu lầm đi theo đường còn lại, căn bản mọi người không nghĩ đến cái thông đạo bị viên đá chặn mới chính là căn cứ.

“Bọn mi cho rằng dùng một tảng đá là có thể đánh lừa Bưu đại gia!” Lưu Bưu vung tay vận khí phát lực.

“Chậm đã” Trương Dương lập tức quát để Lưu Bưu dừng động tác lại. Chỉ vào đỉnh đầu từng khối từng khối đá so le không đồng đều nói: “Nơi này là đá vôi mấy trăm vạn năm hình thành, nếu như chúng ta dùng sức, khe sâu này có thể lún xuống, ta nghĩ, người thiết kế thông đạo cũng hiểu đạo lý này, hẳn thực sự là muốn lợi dụng ưu thế khả năng sạt lở để cầm chân kẻ khác...”

Nghe Trương Dương nói như vậy, mọi người đều nhìn lên đỉnh đầu, sau đó đều hít một ngụm không khí.

Nếu như đỉnh đầu là mấy ngàn vạn khối đá sắc lẹm sập xuống, cho dù bọn họ có võ công cao tới đâu cũng đều uống công. Cho dù là Trương Dương đối mặt với vụ sạt lở của mấy ngàn vạn tảng đá sắc lẹm cũng vô lực chống lại. Tại đây hoàn cảnh hạn chế, ngay cả khi có tấm thân bất tử Trương Dương cũng bất lực. Trừ phi, võ công hắn đạt được đến cảnh giới cao nhất.

“Vậy làm sao bây giờ?” Lưu Bưu xiết chặt nắm đấm phiến muôn hai nắm tay dầm vào nhau, phát sinh tiếng va chạm khiến người ta kinh sợ.

“Không có biện pháp, trước tiên lui ra ngoài trước”.

Ngay sau đó cả nhóm rời khỏi thông đạo, lúc này mặt trời trên sa mạc từ màu vàng đã biến thành màu trắng, nhiệt độ bắt đầu tăng cao.

Mặc dù ngồi xổm trên tảng đá vắt hết óc suy nghĩ, lúc này mới phát hiện, việc này thoát nhìn tưởng đơn giản thế nhưng cơ quan then chốt rõ ràng không có biện pháp phá giải.

Hiện tại chỉ có hai lựa chọn.

Thứ nhất, dùng sức mở thông đạo, tuy mạo hiểm nhưng xác suất thành công rất cao, cái này thì khỏi phải nghĩ ngợi. Thứ hai há miệng chờ sung, đợi người ở bên trong đi ra, thừa dịp bọn họ ra tới trong nháy mắt đó chúng ta tiến vào.

Hiển nhiên, cách thứ hai cũng không phải là lựa chọn tốt, dù sao, bất luận kẻ nào đều có thể đoán được, bên trong là một căn cứ, hệ thống sinh hoạt đều hoàn chỉnh, mười ngày nửa tháng không ra là rất bình thường, trên mặt đất có rất ít dấu vết để lại, chứng tỏ người bên trong căn bản rất ít ra vào cái thông đạo này, hơn nữa đợi cũng không phải phong cách của Trương Dương bọn họ.

Căn cứ!

Căn cứ!

Đúng! Là căn cứ. . .

“Đi, có biện pháp rồi!” Trương Dương thành linh đứng lên.

“Biện pháp gì?” Lưu Bưu mừng rỡ, hiện tại hắn đang rất bức tức, một thân sức mạnh cũng không dám dùng.

Đây nhất định là một căn cứ khoa học thực nghiệm rất lớn, một nơi như vậy nguồn điện cung cấp là không thể thiếu, tính mệnh mật mã nghiên cứu sở dựa vào tổng cục vũ trụ bí mật xây dựng, nói vậy chính là có thể lợi dụng một ít tài nguyên của tổng cục vũ trụ.

Đương nhiên, Trương Dương thủy chung không cách nào nghĩ thông suốt tính mệnh tính mệnh cùng tổng cục vũ trụ có quan hệ gì.

Nếu như tính mệnh mật mã cùng tổng cục vũ trụ có liên hệ mật thiết, vì sao tính mệnh mật mã hội lại thiếu tài chính?

Phải biết rằng, tổng cục vũ trụ Mỹ Quốc không thiếu tiền, động chuyện là có thể xuất ra hơn một nghìn ức tài chính, căn bản không cần phải mấy người quyền thủ đến Hắc Quyền cần quét để lấy tiền nghiên cứu...

Đương nhiên, Trương Dương cũng chẳng muốn nghĩ đến vấn đề này, lịch sử có rất nhiều lớp sương mù dày đặc mà không thể vạch ra. Huống chi loại bí mật nghiên cứu hạng mục này.

Tại tổng cục vũ trụ phải tìm được hệ thống nguồn năng lượng bố trí.

Chính là phải phải tìm được hệ thống nguồn năng lượng bố trí, Trương Dương mới chắc chắn tìm được tính mệnh mật mã nghiên cứu sở.

Ngay khi Trương Dương bọn họ quay đầu đi đến tổng cục vũ trụ tìm kiếm nguồn điện, bên trong tính mệnh mật mã nghiên cứu sở đang hỗn loạn.

“Aierbaita!”

“Aierbaita!”

“Người thế nào rồi?”

Cánh cứu thương vừa tiến vào sở nghiên cứu, bên trong tụ tập hơn trăm người biến đổi gen mặc âu phục vây chung quanh, một đường cuộn cuộn hướng phòng thí nghiệm.

Những người biến đổi gen này đều gánh vác nhiệm vụ bảo an hằng ngày của sở nghiên cứu.

Nếu như nói người trung niên nhân kia là người đứng đầu sở nghiên cứu, như vậy Aierbaita chính là người đứng đầu đám người biến đổi gen, hẳn tại tính mệnh mật mã nghiên cứu sở rất nổi tiếng, là người biến đổi gen chân thật đáng tin, đầy quyền uy.

“Tránh ra!” Trung niên thấy người biến đổi gen chen chúc ở chung quanh, nhất thời giận dữ sau khi hắn rống một tiếng, toàn bộ người biến đổi gen lập tức câm như hến đứng thẳng bất động, lúc này xe đẩy đã đến cửa phòng giải phẫu, một đám nhân viên mặc blue trắng đã chuẩn bị kỹ càng.

“Wily! Aierbaita đã xảy ra chuyện gì?” Lúc xe đẩy dời tiến vào phòng giải phẫu, một người da đen xông ra, hai tay thô lớn túm ngực áo một tên vệ sĩ giơ lên không trung. Về mặt dữ tợn nói.

“Hắn bị người đánh trọng thương” Vệ sĩ tên Wily nhìn thoáng qua phòng thí nghiệm, vẻ mặt ảm đạm, đối với tên da đen thô bạo không để ý chút nào.

“Là ai?”

“Là ai?” Một cỗ lửa nóng hừng hực, tập trung tại cửa phòng, người biến đổi gen từng người từng người trên mặt đều tràn ngập vẻ nanh ác, phảng phất giống như ma quỷ từ trong địa ngục đi ra, rất nhiều khuôn mặt trắng đều biến thành màu đỏ...

“Là ai?”

Tên da đen buông Wily ra, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào Wily.

“Trương Dương!”

“Trương Dương! Trương Dương! Tốt tốt!” Người da đen lăm bắm về mặt bạo ngược, hai cánh tay dài khua lên, sinh ra thanh âm không khí “vù vù” Thanh thế kinh người.

“Trương Dương...!”

Rất nhiều người biến đổi gen đều cúi đầu nhắc tới cái tên này, chính tên đó đã đánh trọng thương Aierbaita.

Quá trình giải phẫu thật lâu.

Phòng giải phẫu thủy chung nghiêm cấm bất luận kẻ nào tiến vào.

Tụ tập ở cửa phòng, người biến đổi gen càng ngày càng nhiều, tại căn cứ ngầm, người biến đổi gen hoạt động tịnh không bị khống chế, bởi vì có thể người biến đổi gen hoạt động và tâm trí không khác nhân loại, có người biến đổi gen thậm chí còn ở xã hội nhân loại sinh hoạt một thời gian ngắn, thích ứng với xã hội nhân loại.

Một giờ!

Hai giờ!

Ba giờ! Kim đồng hồ đã chỉ qua mười lăm tiếng đồng hồ, phòng thí nghiệm không có động tĩnh chút nào, hơn hai trăm người biến đổi gen trong ánh mắt rất nôn nóng...

Mười bảy giờ!

Mười tám giờ!

Rốt cục, đến giờ thứ hai mươi mốt, cửa phòng thí nghiệm được mở ra, người đi ra đầu tiên là trung niên, trung niên mặc blue trắng, mặt trên đều là máu. Trong tay của hắn đang cầm một tập tư liệu dày cũng nhiễm đầy máu...

Trung niên này tại căn cứ ngầm có quyền uy cao nhất. Sau khi hắn đi ra, chỉ mạnh mẽ hừ một tiếng. Mấy trăm người biến đổi gen lập tức giống như thủy triều rẽ ra nhường hắn một cái thông đạo.

“Aierbaita!”

“Aierbaita!”

Khi trung niên nhân kia vừa sau rời đi, mấy trăm người biến đổi gen lập tức chen chúc mà vào.

497. Chương 497: Người Biến Đổi Gen Bạo Động

Lúc này Aierbaita rất khó có thể được gọi là một thân thể, cơ hồ là trên người mỗi một thốn cơ thể đều bị cắt, bụng cũng bị giải phẫu, nội tạng mất trật tự rơi lả tả bên trong một ít đồ đựng dụng cụ, còn có mấy khoa học gia mang khẩu trang đang thu thập một ít cơ quan nội tạng, máu tươi đem toàn bộ bàn mổ đều nhuộm đỏ, trông kinh khủng vô cùng...

“Aierbaita!”

Cánh tay dài buông xuống về mặt người da đen sợ hãi nhìn Aierbaita nằm trên bàn mổ, trong miệng lầm bầm, thân thể run rẩy lui về phía sau, tựa hồ bị một cỗ sợ hãi vô biên chiếm giữ thân thể.

Một cỗ áp lực trầm trọng trong không khí tản ra, mấy người khoa học gia phảng phất không có chút cảm giác nào, vẫn như cũ gọn gàng móc bộ phận khí quan, dùng dụng cụ tỉ mỉ kiểm tra...

“Aierbaita...”

Thình lình, tên gia đen kia giống như thiểm điện chạy vội tới bàn mổ, đem thân thể nát bét đầy máu của Aierbaita ôm ở trên tay, điên cuồng gào thét.

“Các người đem Aierbaita làm gì rồi ? Rốt cuộc đã làm gì ?” Người da đen con mắt phảng phất phun ra ngọn lửa phẫn nộ, nanh ác nhìn mấy tên khoa học gia.

“Tank, buông hắn xuống, Aierbaita đã chết, đã chết ! Hiểu chưa ?” Một nhà khoa học về mặt nghiêm khắc quát lớn nói.

“Vì sao không cứu sống hắn? Vì sao?” Người da đen gắt gao ôm lấy Aierbaita không chịu buông tay, nội bộ người biến đổi gen Aierbaita cùng hắn lớn lên, cùng nhau sinh hoạt, bọn họ giống như một đôi song bào thai, có một điểm duy nhất không giống đó là Aierbaita càng thêm hoàn mỹ hơn nữa Aierbaita càng tôn trọng bọn họ hơn, do đó Aierbaita trong căn cứ ngầm tuyệt đối chiếm được lòng ủng hộ.

“Thân thể hắn, nội tạng đại bộ phận đã bị hủy hoại, chúng ta không có cách nào! Một nhà khoa học vừa nói một bên nỗ lực đem thi thể đặt trên bàn mổ, hiện tại, giải phẫu thi thể tuy rằng đã hoàn thành, thế nhưng còn cần một ít công tác cắt miếng nữa, hơn nữa muốn đem một vài nội tạng làm tiêu bản để bảo tồn. Dù sao, đây là thi thể người biến đổi gen thành công nhất trong lịch sử, giá trị không thể đếm được”.

“Không. Không! Nơi này là sở nghiên cứu sinh hóa gen. Ở đây có thể tạo ra con người từ nội tạng. Ta biết có thể mà. Có thể mà !” Người da đen ôm thi thể liên tiếp lui về phía sau.

“Tank. Hãy nghe ta nói. Chúng ta không có y học kỹ thuật tiên tiến như thế” Khoa học gia này tiến thêm một bước nói.

“Không! Không! Các người gạt ta. Ta biết. Chỉ cần phần đầu không có thụ thương. Các người có thể cứu Aierbaita...” Người da đen liên tiếp lui về phía sau.

Mấy người khoa học gia liếc nhìn nhau. Trầm mặc. Đích xác. Nếu như bọn họ muốn cứu sống Aierbaita cũng không phải không có khả năng. Sở nghiên cứu này rất am hiểu kỹ thuật cấy trồng mô. Mà từ một bộ phận cơ thể là có thể tạo ra nguyên bản.

“Vì sao?” Con mắt người da đen chăm chú nhìn thẳng vào các khoa học gia.

“Được rồi. Tank. Ta cho người biết. Aierbaita đã hoàn thành sứ mệnh của hắn. Chúng ta tuy rằng có thể cứu sống hắn. Thế nhưng. Hiện tại giá trị của hắn nếu so với khi còn sống không lớn bằng. Hơn nữa. Cứu sống hắn giá rất cao. Yêu cầu nguồn tài chính cũng tương đối khổng lồ...”

“Không! Không! Các người như vậy, Aierbaita đã làm lợi cho các người mấy ngàn vạn mỹ kim, các người không thể đối với hắn như vậy !”

“Tank, buông Aierbaita ra, chúng ta còn cần hắn để thu một ít số liệu bệnh lý!”

“Không! Ta van cầu các người. Đem hắn cứu sống đi, ta có thể vì phòng thí nghiệm kiếm tiền, chúng ta cũng có thể làm !” Người da đen ánh mắt cầu khẩn nhìn các khoa học gia, vẻ mặt thương cảm, một ít người biến đổi gien mà xung quanh đều liên tục gạt đầu, tựa hồ cũng tán thành ý kiến của người da đen.

“Tank, đã quá muộn rồi, sở trưởng muốn vẫn là đem thi thể Aierbaita lên trên bàn mổ...”

“Tank. Người đang làm gì đó?”

Mấy người khoa học gia đang tận tình khuyên bảo người gia đen kia. Đột nhiên bên cửa vang lên thanh âm nghiêm khắc, một trung niên da trắng đã đi tới. Hắn sở trưởng sở nghiên cứu này, hắn đem tính mệnh suốt đời mình đặt lên sở nghiên cứu dưới đất này, mục đích duy nhất của hắn đó là có thể để Mĩ Quốc chống đỡ dùm, để xã hội thừa nhận.

“Sở trưởng, ta...” Người da đen dường như có điểm e ngại người này, cơ bắp trên mặt liên tục co rúm, thân thể cao to lui lại mấy bước, tựa ở trên bàn mổ. “Buông Aierbaita ra ! Trung niên lần thứ hai lớn tiếng quát .

“Không...” Người da đen tuy rằng vẻ mặt sợ hãi, thế nhưng biểu tình kiên quyết không gì sánh được .

“Buông Aierbaita ra!”

“Không! Trừ phi ngài cứu sống hắn...”

“!”

Một tiếng đình tai nhức óc vang lên, trong tay trung niên là một họng súng đen ngòm họng súng vẫn còn bốc khói.

“A...”

Thời gian giống như đột nhiên dừng lại, người da đen kia rõ ràng đợi vài giây sau mới kêu lên thảm thiết, vẻ mặt đại ra nhìn lồng ngực của mình bị một vết đạn găm vào máu tươi chảy ra.

Thời gian không gian đều dừng lại, toàn bộ người biến đổi gien vẻ mặt đều không thể tin được nhìn ngực người da đen đang chảy máu.

“Vì sao?” Người da đen trong ánh mắt tràn ngập biểu tình đau thương nhìn người trung niên .

“Hừ!” Trung niên căn bản không thèm trả lời vấn đề của tên da đen, đi nhanh tới bàn mổ, tất cả công việc đã hoàn thành, còn có một chút tư liệu để đó, đương nhiên hắn căn bản không cần lo lắng người biến đổi gien làm loạn, tại căn cứ ngầm này hắn chính là chủ thể hưởng gì sau khi nghe thấy tiếng súng bốn người súng vác vai, đạn lên nòng cảnh vệ chạy vội tới, chuyện kể tiếp căn bản không cần hắn quản.

“Buông thi thể ra!”

Quả nhiên, ngay khi trung niên kia đi tới bàn công tác, mấy người cảnh vệ đã chạy tới, chĩa súng nhằm người da đen ra mệnh lệnh.

Thành linh, không khí trở nên khẩn trương cảm giác như giương cung bạt kiếm đến nơi, cảnh vệ không có giống như khoa học gia, tại căn cứ ngầm thành lập tuyệt đối là chúa tể, cảnh vệ có thể tùy ý bắn chết người biến đổi gen mà không phải chịu bất cứ sự trừng phạt nào, pháp luật nhân loại tại đây chỉ là chuyện cười.

“Không!” Người da đen tuy rằng e ngại, nhưng vẫn như cũ nhất mực cự tuyệt đem thi thể Aierbaita ôm trước mặt.

“!” Cảnh vệ đồng loạt nổ súng, bắn trúng bắn trúng thi thể Aierbaita.

“A...”

“Bồng!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, người da đen bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, cặp mắt thật to trừng lên, bởi vì cảnh vệ khi nổ súng đã bắn trúng đầu Aierbaita, óc tương đều chảy ra.

Loạt đạn này đã triệt để đánh tan khả năng phục sinh của Aierbaita!

“Người giết hân!”

“Người đã giết hân!”

Người da đen chậm rãi buông Aierbaita trong tay, từ từ ngẩng đầu, cặp mắt toát ra màu đỏ, phảng phất giống như hai ngọn lửa thiêu đốt. Dị thường kinh khủng.

Người da đen đứng lên, trong ngực vẫn chảy ra máu tươi, vẻ mặt dữ tợn từng bước một hướng bốn người cảnh vệ bức qua, một cỗ bạo ngược từ trong không khí thiêu đốt, xung quanh vây hơn hai trăm song sinh người biến đổi gen con mắt đều gắt gao nhìn vào bốn người cảnh vệ.

Một cỗ sát khí ở trong không khí lan tràn, làm cho lòng người run sợ, bốn người cảnh vệ dường như cũng cảm giác được cỗ sát ý điên cuồng này, khẩn trương nắm chặt khẩu súng từng bước một lùi lại...

“Các người muốn tạo phản sao?!”

Trung niên nam nhân cầm trong tay tư liệu bước đến trước mặt người da đen. Hắn dường như đã cảm giác được có điểm không ổn từ mấy trăm người biến đổi gen, tình huống này chưa từng xuất hiện, hiện tại. Hắn phải ngăn chặn loại giết chóc này.

Tại căn cứ ngầm, người biến đổi gen số lượng chiếm ưu thế tuyệt đối, bình thường để bồi dưỡng người biến đổi gen thích ứng cùng nhân loại, sở dĩ cũng không có hạn chế hoạt động của người biến đổi gen, hơn mười năm thời gian cũng vẫn bình an vô sự hơn nữa, đích xác cũng có số ít người biến đổi gen dung nhập vào bộ máy nhân viên tính mệnh mật mã mã nhiên cứu sở, rất nhiều người đã là thành viên vinh dự của sở.

Thế nhưng hiện tại tất cả đều thay đổi. Tất cả đều do Aierbaita bất ngờ tử vong.

Kỳ thực, Aierbaita chỉ là một nguyên nhân trong đó mà thôi, tuy rằng người biến đổi gen tại căn cứ không có gì hạn chế, thế nhưng, vô luận là cảnh vệ hay là đang trong mắt người biến đổi gen, người biến đổi gen thủy chung đều là vật thí nghiệm mà thôi, hơn nữa nếu không phù hợp để làm vật thí nghiệm bọn họ sẽ bị đào thải. Nhân loại hoặc nhiều hoặc ít đều biểu lộ ra bộ dáng cao cao tại thượng trong ngũ khí, mà thời gian này kéo dài cho đến hôm nay Aierbaita tử vong, tất cả đều muốn bạo động...

Thành linh!

Người da đen buông cái chân của Aierbaita ra, cánh tay giống như thiểm điện duỗi thẳng, hai tay giống như kim sắt chăm chú đưa lên cổ, thân thể cường tráng của sở trưởng bị giơ lên khỏi mặt đất.

“Người muốn làm gì.... A... Cảnh vệ..”

Con mắt màu xanh của sở trưởng lồi ra, hắn cảm giác mình rất khó thở, tính mệnh đang nằm trong cánh tay trắng kiện kia.

“Răng rắc!”

”Răng rắc!

Một trận thanh âm súng ống lên đạn.

“Buông sở trường ra, lập tức buông, nếu không, chúng ta sẽ nổ súng !”

Mấy người cảnh vệ quá sợ hãi. Đầu gối vũ khí trong tay lên.

“Răng rắc!”

Sở trường nghe được một tiếng thanh thúy do đầu khớp xương gãy tạo ra. Thanh âm có vẻ rất xa xôi, rồi lại rõ ràng không gì sánh được. Sở trường cảm giác cần cổ đau nhức một trận.

“!”

“!”

“!”

Chỉ một khác cuối cùng tính mệnh đã trôi qua, sở trường cảm giác được thân thể của chính mình bay lên, bay về phía mấy người cảnh vệ, sau đó, hắn thấy ngọn lửa trong nòng súng bắn ra, nghe được tiếng súng dày đặc...

Khi thân thể sở trường rơi xuống đất trong nháy mắt, hắn thấy mấy trăm người biến đổi gien đánh về phía mấy người cảnh vệ, hắn còn thấy, mấy người khoa học gia bị xé nát, máu tươi bắn đầy, đoạn chân, cánh tay bay đầy mặt, hắn phảng phất như bước vào địa ngục vậy.

“Tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Tiếng reo hò vang lên!

Tiếng súng nổi lên!

Âm thanh chạy trốn!

Tính mệnh mật mã nghiên cứu sở tại căn cứ ngầm đã hỗn loạn, Âm thanh cảnh báo chói tai trong lòng đất không gì sánh được, thỉnh thoảng có thể nghe được thanh âm của đồ đạc bị ném xuống đất.

“Xẹt!”

Một thanh âm rất nhỏ, đột nhiên, toát n bộ căn cứ ngầm rơi vào trong bóng tối...

498. Chương 498: Cửa Mở

Đèn báo động dự trữ khẩn cấp sáng lên, phòng giải phẫu cùng bên ngoài phòng khách trong nháy mắt an tĩnh lại, hơn hai trăm người biến đổi gien giống như dã thú điên cuồng tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn mấy thi thể không trọn vẹn trên mặt đất.

Hiển nhiên một đám người biến đổi gien tịnh vẫn không thích ứng được việc đột nhiên giết chết nhân loại cùng mình sớm chiều ở chung, huống chi những người này vẫn là chúa tể của bọn họ.

Lúc này, còn lại một người cảnh vệ cầm trong tay khẩu súng tự động thân thể núp ở góc tường, trước mặt hắn trên mặt đất toàn là thi thể và mấy khẩu súng, bởi vì cự li nổ súng quá gần cho nên thi thể bị phá thành mảnh nhỏ, huyết nhục bay tứ tung...

Nhìn trên mặt đất mấy thi thể người biến đổi gien vốn bọn người biến đổi gien đang chờ ra bây giờ hai mắt lại đỏ đậm trở lại bọn họ tuy rằng bị vây trong thời gian dài bị áp chế, thế nhưng dòng máu bên trong bọn họ đều ẩn núp của mãnh thú bây giờ bị đánh thức dậy.

Ngọn đèn u ám mấy trăm người biến đổi gien tụ tập cùng một chỗ chậm rãi hướng đến tên cảnh vệ bước qua...

“Đừng tới đây!”

“Đừng tới đây!”

“Căn cứ cảnh báo đã khởi động, nguồn năng lượng bị cắt đứt, mọi người lập tức trở lại căn cứ, lập tức...”

“Bồng!”

“!”

“!”

Cảnh vệ hướng phía trước nổ súng lên cánh tay đang vươn ra của Tank. Đạn bắn trúng lên ngực hắn. Lúc này Tank ngã xuống. Tuy rằng đường đạn lệch khỏi quỹ đạo một chút. Thế nhưng khẩu súng xạ kích diện tích rất lớn.

Cảnh vệ đã bị vây trạng thái tinh thần thác loạn phân liệt. Mắt nhìn đồng bạn mình rõ ràng bị xé tử vong. Cái loại sợ hãi này đã triệt để chiếm giữ thần kinh hắn.

“Hú...!”

“Hú.....”

Khi tên cảnh vệ bắn lên người Tank đã triệt để khiến người biến đổi gen điên cuồng, một trận điên cuồng gào thét vang lên, vô số người biến đổi gen như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng tên cảnh vệ bổ nhào tới, khiến cho lòng người kinh sợ chính là, rất nhiều người biến đổi gen trên da mặt nổi lên từng cục lân giáp, giống như lân giáp vốn là giấu ở phía dưới lỗ chân lông vậy.

“Bồng!”

“Bồng!”

Súng tự động bắn ra rất nhanh. Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng rất nhanh bị thanh âm điên cuồng mà cắn xé bao phủ, chỉ nghe thấy thanh âm đầu khớp xương bị nghiền nát.

Rất nhanh căn cứ tự biến thành chiến trường tàn khốc, khi người biến đổi gen hiện lên trong khuôn mặt viễn cổ tàn bạo, lực phá hoại thật lớn lập tức lộ ra.

Đối mặt với người biến đổi gen, một ít cảnh vệ cùng khoa học gia rất nhanh mất đi năng lực tổ chức chống lại chỉ có thể dựa vào ưu thế vũ khí và địa hình chống cự lại, hy vọng có thể đợi được viện quân.

Thế nhưng. Cùng nhân loại tương phản chính là người biến đổi gen rất nhanh tổ chức công kích rất hiệu quả hơn nữa. Bọn họ đều phát hiện ra ưu điểm lân giáp trên người bắt đầu phát huy tác dụng, có năng lực chống chọi rất mạnh, căn cứ nhân loại rất nhanh triệt để bị phá hủy...

Trên thực tế những người biến đổi gen này trình độ trí lực không kém chút nào so với nhân loại, bọn họ chỉ thiếu tri thức và kinh nghiệm mà thôi, phải biết rằng tại căn cứ ngầm không phải người biến đổi gen nào cũng đều có thể có cơ hội học tập, có thể tại xã hội nhân loại tham gia đại hội quyền anh chỉ có một phần trăm mà thôi. Thế nhưng, tại một hội giao phong ngăn ngừa người biến đổi gen rất nhanh thích ứng với chiến đấu, giống như dã thú học cách săn mồi vậy, bản lĩnh trời sinh của chúng nó là giết chóc.

Căn cứ ngầm biến thành địa ngục nhân gian.

Rất nhiều mãnh thú bị nhốt được người biến đổi gen thả ra, viễn cổ voi ma mút, khủng long, cá sấu, thậm chí còn có giao long trong truyền thuyết đều xuất hiện. Những mãnh thú này hỗn tạp trong đám người điên cuồng chạy trốn, chúng nó nỗ lực lao ra cái chuồng sắt thép đúc, rất nhiều mãnh thú viễn cổ thù địch lâu năm lúc trên đường chạy trốn gặp nhau, lập tức phát động giết chóc tàn khốc.

Chỉ có điều. Tại căn cứ ngầm chiếm chủ đạo vẫn là người biến đổi gen, bọn họ có vũ khí hình thành nên tổ chức trong con người có ẩn dấu ký ức tà ác đã tỉnh lại. Phan Dora đã mở ra cái hộp tà ác...

“Chúng ta muốn tự do , tự do !”

Người nói chính là Wily. Chính là người biến đổi gen, tên đã theo mấy khoa học gia đến địa hạ quyền tái, hắn đứng trên mặt một cái rương lớn, nắm tay giơ lên cao, cầm một khẩu súng máy bán tự động, cánh tay trắng kiện nổi lên một tầng ngăm đen lân giáp, dưới ánh đèn u ám phản xạ quang mang làm cho lòng người hoảng sợ.

“Tự do!”

“Tự do!”

Rất nhiều người không rõ ý nghĩa của cụm từ này, thế nhưng trong tiềm thức nói cho bọn họ biết bọn họ làm như vậy, mà Wily người biến đổi gen cũng không nói lời nào, chỉ giơ tay lên diên cuồng gào thét, con mắt đỏ đậm phảng phất giống như muốn bốc cháy.

Các khoa học gia đến chết đều nghĩ không ra, bọn họ để những người biến đổi gen tiếp cận nhân loại còn cho bọn họ xem một ít hình ảnh bắn nhau của điện ảnh Hollywood để giải trí nữa, không ngờ bây giờ lại gây hậu quả, Mỹ là nơi chứa đầy rẫy những kẻ có lý niệm tự do, chủ nghĩa anh hùng cá nhân...

Toàn bộ căn cứ người biến đổi gen đều tụ tập cùng một chỗ, họ trong lúc đó có một loại bản năng bầy đàn, cho dù là một ít ước thúc nửa người nửa thú, người biến đổi gen khi bước vào quần thể cũng trở nên an tĩnh.

Khi vô số mãnh thú còn đang ở căn cứ ngằm lẫn xé tán loạn, hơn ba trăm người biến đổi gen đã tụ tập ở cửa căn cứ nơi tiếp giáp với sa mạc, bọn họ đơn giản hợp lại bầu Wily một kẻ có đầu óc, mưu trí làm người dẫn đầu.

Không thể không nói, người biến đổi gen trình độ trí lực đã cùng nhân loại ngang nhau, chỉ gần hai mươi phút hội họp, bọn họ đã nhất trí cùng một ý kiến.

Tuyển Wily làm người dẫn đầu.

Phá hủy căn cứ ngầm!

Mang đi toàn bộ thành quả nghiên cứu!

Sau khi thoát khỏi sa mạc lập tức chia làm mấy tiểu đội phân tán đào tẩu, sau đó tuân theo ước định tụ tập ở một địa điểm nào đó...

Người mưu trí trong nhóm bắt đầu phát huy tác dụng, toàn bộ chuyện tình đều tiến hành đều vào đấy.

Hiện tại, cản trở còn lại duy nhất chính là cánh cửa mở ra thông đạo.

Đây là một cánh cửa lớn bằng sắt.

Từ bên ngoài căn bản không có khả năng tiến vào, toàn bộ thông đạo cùng cửa sắt hợp thành một chỉnh thể, căn cứ này được thiết kế hoàn toàn có thể chống lại chiến tranh hạt nhân, trên thực tế đây là căn cứ của tổng cục vũ trụ, sau này do một vài nguyên nhân nhạy cảm nên tính mệnh mật mã nghiên cứu tiếp quản.

Cửa sắt to lớn do máy tính khống chế, người nắm giữ mật mã đều chết hết, thế nhưng điều này tịnh không làm khó được một đám người biến đổi gen, phải biết rằng bọn họ coi như là được sinh ra ở đây, đối với địa hình lý giải của bọn họ so với khoa học gia cũng không kém hơn bao nhiêu, đó là do bọn họ trong căn cứ cũng không bị hạn chế hành động tự do.

Vô luận là cánh cửa nào, họ dùng vật lý khống chế hệ thống, mà sẽ không hoàn toàn ỷ lại vào máy tính.

Khi hệ thống máy tính khống chế mở ra, nội bộ kết cấu rất nhanh đã bị mấy người có chỉ số thông minh tương đối cao tìm được ...

“Dát!” Một trận thanh ma sát âm chói tai vang lên. Cánh cửa kim loại nặng nề được hơn hai mươi người có thân hình vạm vỡ mở ra, khi cửa vừa mở ra trong nháy mắt, tia sáng chói mắt chiếu vào, Wily cảm giác hai mắt của mình tối sầm lại.

Đương nhiên tia sáng này chỉ gây trở ngại trong nháy mắt, người biến đổi gen lập tức điều chỉnh ánh mắt để thích nghi, năng lực thích ứng nếu so với nhân loại còn cường đại hơn vài phần.

“Hú...!”

“Hú...!”

Ngoài cửa căn cứ ngằm âm thanh tru lên cuồng nhiệt, tiếng hoan hô vang dội, mấy trăm người biến đổi gen hưng phấn kêu to.

Đột nhiên!

Toàn bộ căn cứ ngằm lâm vào một loại yên tĩnh cực độ quỷ dị. Bởi vì, tại cửa thông đạo, có mấy bóng người màu đen dưới ánh sáng mặt trời chiếu lên thân hình trông có vẻ nổi bật không gì sánh được ...

“Đông!”

“Đông!”

“Đông!”

Mặt trên thông đạo xuất hiện một đoàn người chậm rãi đi xuống, trong thông đạo vang lên tiếng bước chân rõ ràng, chói tai không gì sánh được, làm cho người ta có cảm giác vô cùng sợ hãi, đặc biệt lại xuất hiện ở đằng trước mặt. Mỗi một bước thật giống như dẫm nát lòng của bọn họ vậy...

“Các người là ai?” Wily không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao hiện tại bọn họ đã ở trên mặt đất, nếu như đối phương có chuẩn bị, chỉ cần dùng vũ khí hạng nặng giữ cửa thông đạo, bọn họ căn bản không có khả năng chạy ra khỏi căn cứ.

“Là ta !”

Trương Dương chậm rãi lướt qua cánh cửa to lớn, từng bước một tới gần DWily.

“Là người, Trương Dương !”

Lúc này Wily đã thích ứng được với tia sáng ban ngày. Khi Trương Dương đi vào lập tức thấy rõ ràng khuôn mặt của hắn, nhất thời rít gào cặp mắt trở nên đỏ đậm khoe miệng rõ ràng chảy xuống dòng nước dãi, hai cánh tay lân phiến bao phủ từng khối từng khối có nhục khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

“Trương Dương!”

“Chính hắn là kẻ giết chết Aierbaita!”

Một tên đã cùng mấy khoa học gia đến địa hạ quyền tràng thi đấu bỗng nhiên quát lên điên cuồng, thân thể vọt tới, giống như một con dơi bay lên hướng Trương Dương đánh tới. Kinh phong như thấm vào xương nhanh như thiểm điện bổ tới.

Nhìn người biến đổi gien bổ nhào tới thân thể Trương Dương không nhúc nhích, hắn chỉ làm một động tác nhẹ nhàng, vươn tay phải ra.

“!”

Một âm thanh trầm muộn vang lên, người biến đổi gien phảng phất giống như chủ động đem thân thể mình đưa đến tay Trương Dương, thân thể hắn trên không trung cũng đột nhiên giống như bức tượng ngưng kết lại trong tay Trương Dương.

Người biến đổi gien cảm giác thân thể của chính mình bị một cỗ lực lượng cự đại trói buộc lại, hắn cảm giác rất khó thở, khí tức tử vong đang đến gần...

Thời gian phảng phất đột nhiên bất động.

Bao gồm cả Lưu Bưu, Tiểu Lý Tử bọn họ về mặt đều là hồi hộp nhìn Trương Dương, bởi vì bọn họ căn bản cũng không có thấy rõ động tác xuất thủ của Trương Dương, dường như tất cả đều là xảy ra rất đột ngột nhưng lại cảm tưởng như đã được sắp đặt sẵn, mà người biến đổi gien chỉ là phối hợp cùng Trương Dương mà thôi.

“Răng rắc!” Một tiếng gãy xương rất nhỏ vang lên, Trương Dương nhẹ buông tay, thân thể cường tráng của tên kia dường như một đồng rìu sắt rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng trầm đục.

499. Chương 499: Lợi Thế Tối Hậu

Trương Dương tại tổng cục vũ trụ chặt đứt nguồn năng lượng chủ yếu mong tính mệnh mật mã nghiên cứu phát hiện ra nguồn năng lượng bị chặt đứt sau đó sẽ phái người đi ra liên hệ với tổng cục vũ trụ, như vậy

Trương Dương bọn họ có thể tùy thời tìm kiếm kẻ hở, căn bản căn bản không có nghĩ đến chỉ chặt đứt nguồn năng lượng chưa được một lúc cánh cửa hợp kim to lớn kia đơn giản được mở ra.

Đương nhiên bọn họ càng không nghĩ đến căn cứ ngầm đã lâm vào trạng thái bạo loạn, thành địa ngục nhân gian...

“Hú...!”

“Hú...!”

Trong căn cứ ngầm vang lên tiếng gầm gừ đất rung núi chuyển, mấy trăm người biến đổi gien như thủy triều hướng Trương Dương đánh tới, dày đặc ùn ùn kéo đến, rất nhiều người biến đổi gien dường như có bản lĩnh bay lượn trên không trung, trong khoảng thời gian ngắn mấy ngọn đèn tại căn cứ ngầm đều bị che khuất...

Một người!

Hai!

Ba!

Đối mặt với mấy trăm người biến đổi gien, thân thể Trương Dương vẫn bất động như núi, thầm tính toán nhân số đánh tới.

Hai trăm ba mươi bảy người, trong đó hai mươi ba người có cự ly ngắn nhất đang phi hành, năm mươi tám người toát ra năng lực đặc biệt xuất sắc, mười hai người có lân giáp hộ thể, còn lại bốn mươi bốn người ẩn dấu năng lực, chỉ có điều cơ hồ là trong lúc chớp mắt, Trương Dương càng là người ẩn dấu năng lực trí tuệ càng cao, tại thời gian bọn họ điên cuồng công kích bốn mươi bốn người hầu như đều đứng chỗ an toàn nhất, hơn nữa trong lúc đó có ý hay vô ý bọn họ lại phối hợp chỉ huy tác chiến...

Gần!

Gần!

Nói thì rất lâu. Trên thực tế chuyện này đều là xảy ra trong chớp mắt. Sát khí tỏa ra bốn phía trên không trung. Người biến đổi gien bản chất đã ngày càng đi xuống thay vào đó bọn họ đã cuồng hóa thành mãnh thú. Con mắt đều biến đổi, đỏ đậm hoặc là xanh biếc. Căn bản hình thể cũng đột nhiên cải biến trong lúc đó. Dường như ở trong thân thể giồng máu mãnh thú trong nháy mắt này đã chiếm thể thượng phong. Lý trí nhân loại căn bản không cách nào khống chế được.

Nhìn đám người biến đổi gien điên cuồng bổ nhào đến. Lưu Bư, Tiểu Lý Tử, A Trạch bọn họ cảm giác cả người rét run. Bọn họ chỉ là tiếp cận cảnh giới cường giả còn không có đạt được mức độ có thể đối kháng nhiều người biến đổi gien như vậy.

Đây là cuộc tử chiến đến cùng phía sau bọn họ chính là thông đạo chật hẹp. Bên ngoài là sa mạc mêhông mông bát ngát không thể lùi được!

Cả người Lưu Bư bành trướng hãn khổ luyện công phu đã tới mức đỉnh phong rồi.

Tiểu Lý Tử toàn thân cũng lộ ra một cổ khí thể màu xanh.

Mà ánh mắt A Trạch tản mát ra khí tức băng lãnh tiến vào cảnh giới cường giả hãn vẫn không có bỏ vũ khí của mình. Hiện tại trên tay của hãn là một thanh yêu đao đã nhiều lần xuất sinh nhập tử, chỉ có điều hiện tại yêu đao cùng trước đây hình dạng không có chút nào cải biến thể nhưng bản chất lại đã hoàn toàn cải biến khi rót vào chân khí yêu đao bắn ra một cổ phong mang chói mắt không gì sánh được, làm cho người ta có một loại cảm giác không gì địch lại.

Na Na thì sao?

Nàng không hề động thậm chí cũng không có vận hành chân khí. Mà thân thể mềm mại đứng ở phía sau Trương Dương, hãn cho nàng một loại cảm giác rất an toàn nàng tin tưởng căn bản không cần bản thân xuất thủ, đây là một loại trực giác kì lạ không nói bằng lời, Na Na tin tưởng vào loại trực giác này...

Quả nhiên!

Tất cả đúng như Na Na suy đoán, Trương Dương đã xuất thủ!

Trương Dương xuất thủ rồi!

Lúc Lưu Bưu, A Trạch cùng Tiểu Lý Tử còn bị vây, Trương Dương đã xuất thủ, tay hắn giống như tia sét trong đêm tối âm u...

Tay!

Rất nhiều rất nhiều bàn tay!

Vô cùng vô tận bàn tay!

Hiện tại Trương Dương giống như phật nghìn tay vậy, trước mặt của hắn xuất hiện một bức tường được tạo thành từ bàn tay vậy, không có bất luận kẻ nào có thể vượt qua bức tường này, đây chính là bức tường của phật tạo nên!

Thình lình bàn tay khép lại hình thành một mảnh đao mang!

Chưởng đao!

Tiểu Lý Tử con mắt lợi hại nhất thấy năm ngón tay Trương Dương dung hợp làm một hình thành một bả lưỡi đao sắc bén trong suốt, nhất thời trái tim co thắt.

Đây là chưởng đao trong truyền thuyết đạo gia. Có người nói khi năm ngón tay hợp lại có thể hòa tan thời gian, bàn tay người đó đã đạt đến trình độ khai thiên tích địa, Phá Toái Hư Không...

Tiểu Lý Tử tự nhiên còn không biết đạo gia hư không chính là Ngoại Tinh Dị Không Gian mà Trương Dương đã sớm tự mình có năng lực Phá Toái Hư Không.

“Xoát!”

“Xoát!” Ngay khi Tiểu Lý Tử bị chưởng đao làm cho kinh ngạc chưởng đao thình lình di chuyển giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động không hề có bất luận cái gì ngăn trở, khí thế phô thiên cái địa ừn ừn bổ nhào tới người biến đổi gien .

Không có tiếng kêu thảm thiết!

Không có tiếng rít gào!

Có chăng chỉ là máu tươi vẩy đầy làm cho người ta hít thở không thông!

Đầu người!

Đầu người!

Khắp bầu trời đều là đầu người thỉnh thoảng rơi trên mặt đất phát ra thanh âm “Thịch” “Thịch”

Bàn tay Trương Dương giống như cự ly không gian không có hạn chế, ở trước mặt hắn cự ly năm thước cầu tạo một tòa Lôi Trì, không người nào có thể vượt qua Lôi Trì, vô luận là tiến tới một người hay tiến đến mười người hoặc là hơn nữa, không ai có thể chạy trốn càng gần Lôi Trì đầu càng dễ bay ra khỏi thân thể...

Trong phạm vi năm thước cho dù là một giọt máu tươi cũng không có bắn vào được, chưởng đao trên không trung tạo thành một bức tường huyền ảo.

“!”

Thân thể nửa người nửa thú nặng ba trăm kg mạnh mẽ rơi trên mặt đất, khiến mặt đất đều bị một trận rung động, Tiểu Lý Tử rõ ràng thấy có cả người biến đổi gien là cá sấu, cổ của hắn đẩy lên giáp lóe lên màu ngăm đen sáng bóng.

Người biến đổi gien này đầu một nơi thân một nẻo, tại cổ của hắn có một vết chém giống như laser cắt kim loại vậy, không có ướm át dơ dáy chút nào mà ngay cả lân giáp nặng nề cũng bị cắt thành hai.

Giết chóc đình chỉ căn cứ ngăm lâm vào một trận an tĩnh khiến người ta hít thở không thông, còn lại hơn bốn mươi người , bọn này thoạt nhìn trông giống loài người đối mặt với giết chóc điên cuồng như vậy cũng

không có bộc lộ ra đặc thù mãnh thú. Chỉ có điều hơn bốn mươi người này đáng ra không nên bình tĩnh như thế...

Thì ra bốn mươi đôi mắt đang chết lặng nhìn hiện trường.

Trong ánh mắt bắn ra khí tức băng lãnh.

Trên thực tế hơn bốn mươi người đại bộ phận đều là nhân viên công tác của căn cứ ngầm bọn họ rất quen thuộc với nhân loại thậm chí còn được coi là một thành viên của là nhân loại...

Trước mặt Trương Dương hơn mười thước là toàn bộ thi thể chồng chất như núi máu tươi trên mặt đất nhuộm thành một mảng đỏ thẫm, trong không khí đầy rẫy một mùi tanh làm cho người ta muốn ói, rất nhiều thi thể còn đang phun ra máu tươi...

Đây là Trương Dương đã lựa chọn phương thức tàn sát hiệu quả nhất, những người biến đổi gen này có lực chịu đựng rất cường hãn, đặc biệt thân thể rất cao to, nửa người nửa dã thú nếu không thể không chém rơi đầu bọn họ sẽ không chết.

Mà dùng dụng cụ dao chính là một loại giết chóc có hiệu suất cao nhất!

Không khí áp lực rất nặng nề.

Na Na cảm giác hàm răng mình đang cắn chặt, lần đầu tiên thấy loại tàn sát máu tanh này, ngay cả người coi thường tính mệnh như nàng cũng cảm thấy tàn nhẫn.

Tiểu Lý Tử, A Trạch, Lưu Bư bọn họ như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Trương Dương. Bọn họ dần dần phát hiện bản thân chưa từng có hiểu hết con người Trương Dương mà Trương Dương vẫn đứng im nhìn đám thi thể chồng chất như núi trước mặt. Có vẻ cực kỳ cô độc...

Đây là Trương Dương sao?

Nội tâm bọn họ cảm thấy càng lúc càng xa xôi.

Lưu Bư, A Trạch hai người nhìn nhau liếc mắt, nhú mày không nói gì.

Hiển nhiên Trương Dương đã thay đổi, nếu như là trước đây hẳn tuyệt đối sẽ không chọn lựa thủ đoạn tàn sát tàn nhẫn như vậy, Lưu Bư có lý do tin tưởng Trương Dương muốn giết chết những người biến đổi gen này hẳn là nên cân nhắc, không thể ngờ hắn lại chọn thủ đoạn tàn khốc nhất.

Dường như Trương Dương đang lấy việc tàn sát để phát tiết...

Đột nhiên Trương Dương trở tay nhẹ nhàng vung lên, phiến cửa hợp kim chậm rãi khép lại phát sinh thanh âm ầm ầm...

“!” Một tiếng vang thật lớn, cánh cửa hợp kim trọng lượng hơn mười tấn đóng lại, căn cứ ngầm lần thứ hai rơi vào trong u ám, đèn báo sự cố lại sáng nhưng không thể nào chiếu sáng hết mọi nơi, không gian lớn như vậy, mọi người có một loại áp lực khiến tim đập nhanh hơn.

“Các người vĩnh viễn không thể tiến vào thế giới nhân loại!”

Trương Dương chậm rãi hướng hơn mười một người biến đổi gen bức qua, thi thể giống như bị một cỗ lực lượng quét sạch. Mà ngay cả máu tươi cũng vô hình bị lực lượng này quét sạch sẽ khởi hành lang...

Hơn bốn mươi một người biến đổi gen đều dựa lưng vào cánh cửa kim loại, dường như cánh cửa chính là vật bảo đảm tính mệnh duy nhất để cho bọn họ dựa vào vậy.

“Đem tất cả vật sau cánh cửa giao ra, ta sẽ cho các người chết một cách thống khoái.”

Trương Dương chấp hai tay sau lưng vẻ mặt lạnh băng nhìn đám người biến đổi gen đứng cách mười thước, mà Na Na cùng Lưu Bư bọn họ thủy chung ở phía xa không hề động đậy, mỗi người đều cảm giác được Trương Dương không có nôn nóng.

“Nếu như các người ly khai ta sẽ tha các người một con đường sống.” Lời nói là của một người người biến đổi gen mặc tây trang màu đen.

“Các người còn có lợi thế đó sao ?”

Trương Dương thình lình mở rộng bàn tay, người mặc tây trang cảm giác mình bị một bàn tay thật lớn nắm lấy. Sau đó thân thể giống cưỡi mây đạp gió, lơ lửng trên không trung bay về phía thanh niên có vẻ mặt sát khí kia.

“A...” Người mặc tây trang hét thảm một tiếng. Liều mạng dấy dựa, thế nhưng cổ họng hắn bị một bàn tay giống như gọng kìm xiết lấy, hắn cuối cùng chỉ có thể nghe được thanh âm yết hầu bị xiết vỡ nát.

“Ta không thích đặt ra điều kiện, hơn nữa lại càng không muốn cùng một đám người biến đổi gien trao đổi điều kiện !”

Trương Dương tựa như ma vương trong địa ngục vậy vẻ mặt bạo ngược khí phách vô biên.

Hiện tại hắn đang là chúa tể trong căn cứ dưới mặt đất này, không ai có thể làm trái mệnh lệnh của hắn !

“Răng rắc...”

Đột nhiên, trong đại sảnh sâu thẳm vang lên một tiếng kim loại ma sát tạo thành, dường như có bộ phận then chốt bộ phận then chốt gì đó bị khởi động.

Một trận thanh âm máy móc cổ quái truyền ra.

Đột nhiên một cánh cửa kim loại rất lớn mở ra một cái khe, hơn mười người người biến đổi gien dựa lưng vào cánh cửa kim loại trên mặt nổi lên một tia cười cổ quái...

“Gầm...!”

“Gầm...!”

“Ồ ô...”

Bỗng nhiên bên trong cánh cửa truyền đến một tiếng huýt gió, căn cứ hơi bị rung động, theo sau là một trận chấn xé rít gào phát sinh như trời long đất lở...

500. Chương 500: Mãnh Thú Tiền Sử Đại Tụ Hội

Cửa sắt thật lớn ma sát phát ra thanh âm làm cho lòng người run sợ, đột nhiên một cái đầu cực đại dò xét đi ra, trên đầu là hai hốc mắt giống như đèn lồng, da trên mặt đều là bướu thịt nhô lên, cái miệng lớn chứa đầy răng nanh sắc nhọn đang nhỏ đầy nước dãi, mỗi lần hô hấp đều phun ra mùi tanh tưởi...

Khủng long!

Lưu Bư trên mặt nhất thời biến sắc, đây đúng là một con khủng long hàng thật giá thật, hơn nữa lại là vương giả của loài khủng long Bá Vương Long, cái đầu thật lớn ánh mắt hung ác độc địa, cái miệng như chậu máu khiến bất cứ người nào đều có thể nhận ra được.

Lịch sử nhân loại có ghi chép lại, Bá Vương Long là một loại khủng long hung mãnh ăn thịt. Sinh tồn vào cuối kỉ kỷ phấn trắng . Là một trong những loài có thân thể to lớn nhất đại lục, bản tính trời sinh tính thích ăn thịt, kể cả thịt đồng loại, thân dài 15 thước, từ cổ đến đầu dài 1,5 thước, thân cao đến 6 thước. Xương sọ rộng khang cao mà dẹt, con mắt rất lớn viền mắt hình trứng.

Bá Vương Long giống như một cỗ máy nghiền thịt. Bá Vương Long (tyrannosaururex) là một loại khủng long phi thường hung tàn, nó ở trong thế giới khủng long được coi là ” Hành động của bạo chúa” Danh bất hư truyền. Hàm răng rất lớn cực kì sắc bén có thể đem con mồi xé rách thành cây tăm nhỏ. Loại khủng long này hình thể rất khổng lồ, thân dài 40 thước Anh, cao 20 thước Anh, thể trọng 1,6 vạn bảng (1 bảng = 0,9072 kg).

Đầu khủng long này thân cao tối thiểu cũng là tám thước, cánh cửa kim loại kia cũng không vừa, nó phải cúi đầu từ từ đi tới.

“Kẹt...!”

Cửa sắt lần thứ hai phát sinh một thanh âm chói tai, động tác của Bá Vương Long ưu nhã không gì sánh được đi đến, nó cũng không cuồng bạo như lời đồn đại mà là cẩn thận dùng con mắt như hai quả trứng quan sát xung quanh căn cứ ngầm, trong ánh mắt tràn ngập tia xảo quyệt.

Đối mặt với loại mãnh thú tiền sử này Lưu Bưu bọn họ kim lòng không được lui về phía sau một bước, cái động ngầm rộng rãi này khi mãnh thú tiền sử Bá Vương Long xuất hiện thật đúng là nhỏ bé không gì sánh được...

Rất khó tưởng tượng mãnh thú thân cao tám thước, dài gần hai mươi thước lại dạo chơi tại căn cứ ngầm này, vốn là căn cứ ngầm rất rộng rãi đều bởi vì đầu Bá Vương Long này xuất hiện khiến cho không gian thật chật hẹp.

Nhìn đầu mãnh thú đã tuyệt chủng cách đây năm trăm vạn năm trước Trương Dương sẽ hoài nghi mình có đúng hay không đi đến thế giới viễn tưởng của công viên kỷ Jurassic ...

Trương Dương mặc dù trăm phần trăm có thể đánh thắng đầu khủng long này thế nhưng nếu muốn đơn giản giết chết một con vật đã tuyệt chủng từ mấy nghìn vạn năm trước của địa cầu cũng tuyệt đối không phải là sự tình thoải mái.

Khiến Trương Dương cảm thấy kinh ngạc hơn là con khủng long này phảng phất không có nhìn thấy bọn họ. Thân thể to lớn đứng im lặng trước cánh cửa. Sau đó rõ ràng dùng cái đầu hai thước kia để huých huých lên tấm cửa hợp kim. Nó nỗ lực muốn đem cánh cửa kia đóng lại.

Nhìn bộ dạng đầu khủng long cẩn thận như vậy. Mọi người không khỏi cực kỳ kinh ngạc. Điều này đã nằm ngoài tưởng tượng của bọn họ. Rất khó tin được đầu bạo long có danh tiếng không tốt này rõ ràng lại làm ra biểu tình cẩn thận như thế. Động tác cùng với bộ dáng dữ tợn rất không phù hợp...

Vì sao ?

Vì sao nó muốn đóng cánh cửa kia lại ?

Cơ hồ là đồng thời mọi người đều nghĩ đến một vấn đề!

Chẳng lẽ sau cánh cửa kia còn có một đầu Bá Vương Long còn hung mãnh hơn ?

Bồing chốc !

Mọi người toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Mau, đóng cửa lại !”

Cơ hồ là vô ý thức Trương Dương rõ ràng cảm giác được một cỗ cảm giác nguy cơ, khí tức nguy hiểm tràn ngập đầy rẫy trên mỗi một thốn không gian .

Đáng tiếc, chờ khi Trương Dương kịp phản ứng hết thấy đầu đã đã muộn !

“Bồing!”

Một tiếng vang thật lớn, đất rung núi chuyển phảng phất giống như toàn bộ căn cứ ngầm đều sụp đổ, sàn nhà run run phiến cửa sắt thật lớn bị phá vỡ, vốn Bá Vương Long đứng vững gần cánh cửa bất ngờ không kịp đề phòng bị đẩy bay ra bên ngoài mấy thước đề chết một đám mười mấy người biến đổi gien.

Ác mộng còn ở xa phía trước, không có kết thúc.

Bá Vương Long đang gần cửa sắt bị đánh bay trong nháy mắt, một đạo màu xanh giống như loài mèo nhanh như thiểm điện chạy ra, động tác ưu nhã không gì sánh được. Da lông màu xanh dưới ánh đèn u ám càng lóe lên quang mang quý dị mà mê say.

Xem ra đầu miêu này thể trọng chỉ tầm tầm bằng một con trâu thôi, so với Bá Vương Long kia nhỏ yếu không gì sánh được thế nhưng khí độ lại toát lên vẻ vương giả chi thỉnh, bước đi ưu nhã, ánh mắt tỏa ra hàn khí lạnh thấy xương, mỗi người ở đây không cần nói cũng biết, nó so với Bá Vương Long kia còn nguy hiểm hơn nhiều...

Làm cho lòng người kinh hãi chính là đầu đại miêu này khi đi đều không phát ra âm thanh, thân thể hơn một nghìn cân mà mềm mại giống như lông ngỗng, cái đuôi dài đến ba thước nhẹ nhàng phe phẩy, theo thân thể di động. Hiển nhiên đây là con vật hung ác độc địa tàn bạo khiến cho Bá Vương Long cũng không dám ho hoe.

Lúc này đầu Bá Vương Long kia vật lộn thân thể đứng lên, cằm thù nhìn đầu đại miêu kia nhưng không dám công kích, Trương Dương xem ra đầu Bá Vương Long kia như là muốn phòng ngự mà không phải chuẩn bị công kích.

Ngay khi Trương Dương vận chân khí đến đến cực hạn, đại miêu rõ ràng làm một động tác làm cho mọi người khó có thể tin được.

Nó ưu nhã quay đầu lại hướng trên người Trương Dương, Lưu Bưu bọn họ liếc mắt dò xét. Sau đó quay người đi tới cạnh cửa sắt...

Thành linh!

Đại miêu di chuyển, nó giơ lên móng vuốt bàn tay phải hướng đến cánh cửa, bỗng nhiên cánh cửa kim loại cực lớn vang lên một tiếng cực lớn “Sát!”.

Trương Dương rõ ràng thấy đại miêu khi chụp vào cửa sắt năm móng vuốt sắc bén nhô lên hiện rõ màu xanh của gai xương, gai xương cào lên trên cửa lưu lại năm đạo vết tích thật sâu...

Trương Dương cảm giác thân thể một trận rét run, hẳn chưa từng có thấy qua động vật hung mãnh như thế, rất khó tưởng tượng móng vuốt dã thú có thể đem hợp kim cào sâu như vậy, đây quả thực không thể tin nổi, sách khoa học cũng không có ghi chép lại phương diện này, thảo nào ngay cả Bá Vương Long được xưng là bá vương lục địa gặp phải đầu đại miêu này cũng phải nhượng bộ lui binh.

Từ vết tích của cánh cửa kim loại mà xem xét, sức bật của loài vật này thật kinh người hơn nữa móng vuốt sắc bén dị thường hầu như đạt đến độ vô địch, Trương Dương thầm nghĩ ngay cả đầu Bá Vương Long kia cũng không chịu nổi một trảo.

“Sát!”

Đại miêu vừa ra một trảo, cánh cửa cực lớn chậm rãi khép lại...

Rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ còn có thứ còn lợi hại hơn ?

Trương Dương cảm giác tim đập thật nhanh, đối mặt với nhức đầu miêu đang chờ tại cạnh cửa, Trương Dương không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao ai cũng không biết thông đạo phía sau cánh cửa có cái gì, thế nhưng từ đám người biến đổi gien buồng bỏ phần kháng có thể thấy được, thông đạo phía sau hẳn là có động vật phi thường đáng sợ, bằng không cũng sẽ không xảy ra việc Bá Vương Long cùng đại miêu sau khi đi ra đều khẩn cấp muốn đóng cửa lại. Thậm chí ngay sau khi đại miêu đóng cửa, đầu Bá Vương Long kia rõ ràng cũng đồng ý, xem chừng dường như có ý muốn trợ giúp đại miêu đóng cửa lại vậy, hiển nhiên là nó sợ đại miêu tập kích, nên đành bỏ đi ý nghĩ này, dù sao bên trong cặp mắt hình trứng có thể thấy một tia lo nghĩ...

Giúp đỡ miêu đóng cửa?

Loại sự tình này khiến mỗi người đều tò mò. Nhân loại thường có tâm lý tìm kiếm cái lạ cuối cùng thường lẫn át nỗi sợ hãi.

Tất cả sự việc giống như Trương Dương suy nghĩ. Ngay khi đại miêu nỗ lực muốn khép lại trong nháy mắt đó cánh cửa lại mở ra.

“Bồng!” Một tiếng vang thật lớn, cánh cửa hợp kim nhoáng lung lay, rõ ràng như muốn đổ đến nơi.

“Ngao!”

Đại miêu dường như đã bị làm cho sợ hãi, thân thể mềm mại bỗng nhiên nhảy ra, trên không trung vẽ thành một đạo màu xanh như thiểm điện, chỉ là trong chớp mắt, thân thể khổng lồ kia của nó rõ ràng đã nhảy tới một cái đèn treo trên nóc hầm ngầm...

Tốc độ thật nhanh!

Trương Dương cùng Lưu Bưu liếc nhìn nhau, không khỏi hít húp một hơi lạnh khí. Tốc độ đại miêu này đã không thể dùng đơn vị tốc độ trên địa cầu để miêu tả, cho dù là tốc độ nhanh nhất của báo săn cũng vô pháp so sánh với nó.

Ngay lúc này, căn cứ ngầm lâm vào một trận áp lực khiến không gian yên tĩnh, đầu Bá Vương Long kia thân thể cũng run rẩy lui ra sau góc tường, phảng phất giống như ngày tận thế đã đến vậy, bên trong đôi mắt tràn ngập quang mang sợ hãi.

Giữa hai cánh cửa cực lớn có một thân thể trắng kiệu như túi nước không có tay chân, chỉ có một con mắt. Dường như đây là một thân người lại giống loài bò sát, thế nhưng không có loài bò sát nào giống vậy, thoạt nhìn giống như một người khoác lân giáp như túi nước.

Quái vật kia lân giáp lộ ra màu nâu nhạt, tại chỗ đánh nhè là cánh tay lại xuất hiện một khối lân giáp to từng tầng đè lên nhau, cảm giác như tầng tầng lớp lớp rất dày, Trương Dương tin tưởng có tầng lân giáp này bảo hộ. Cho dù là súng máy cũng vô pháp tạo thành thương tổn ...

Đột nhiên !

“Túi nước” này giật mình, tại trước mắt bao người. “Túi nước” rõ ràng rụt đầu, biến mất trong khe cửa.

Trong đại sảnh lại một lần nữa lâm vào cảnh vắng vẻ.

Chỉ có điều, đầu đại miêu kia dường như cũng không dám tới gần cửa sắt kia nữa, thân thể mềm mại thon dài trên đỉnh một cây kim loại có điểm nóng tìm kiếm lối ra, thế nhưng phòng khách ngoại trừ người biến đổi gen ở ngoài, tất cả cửa kim loại đều đóng, phóng mắt nhìn lại phòng khách cao tới hai mươi thước xung quanh đều là cửa sắt đóng kín, giống như cửa sắt đem toàn bộ phòng khách bao quanh .

Cũng không biết nguyên nhân gì, đại miêu rõ ràng không tiến vào thông đạo mà người biến đổi gen đứng, chỉ liên tục liếc tới mấy cánh cửa còn lại, dường như muốn tìm kiếm biện pháp mở một trong những cánh cửa kia ra vậy.

Đầu miêu này chỉ số thông minh cao đáng sợ !

Trương Dương kết luận như vậy.

“Trương... Trương Dương...” Lưu Bưu nhìn đầu khủng long kia thỉnh thoảng lại nhìn một chút đại miêu trên đỉnh đầu, lắp bắp gọi Trương Dương.

“Hử?”

Trương Dương tuy rằng luôn quan sát đến hành động của đại miêu, thế nhưng ánh mắt của hắn thủy chung vẫn chăm chú vào thông đạo giữa hai cánh cửa, hắn phát hiện ” Túi nước” quanh thân phủ lân giáp tuy rằng rút nhỏ trở lại, thế nhưng thủy chung còn có một bộ phận tại giữa khe cửa, nói cách khác chỉ cần ” Túi nước ” chặn ở ở chính giữa sẽ không ai có thể đóng cửa thông đạo lại.

Chỗ này rốt cuộc có bao nhiêu mãnh thú có trí tuệ?

Đột nhiên trong lúc đó Trương Dương có một tia chờ mong...

501. Chương 501: Cự Mãng Chi Chiến

Sau khi thấy được uy phong của con đại miêu, Lưu Bưu đành phải thối lui, hắn tuy tu luyện công phu đã đạt đến cực hạn tiếp cận đến cảnh giới của những người mạnh, nhưng mà, hắn tin rằng, hắn không có khả năng đấu tay đôi với đầu đại miêu kia, đầu đại miêu kia có lực bộc phát cực mạnh thân thể hắn không có khả năng thừa nhận, càng huống chi, còn có một đầu tiên sử bá vương long đang nhìn chăm chăm hắn như hổ rình mồi.

Lưu Bư nói như vậy chưa chắc không có đạo lý, chỉ cần đem cửa sắt bên ngoài đóng lại, thì mãnh thú ở căn cứ dưới đất này chẳng khác nào bị ngăn cách với thế giới bên ngoài qua cái cửa sắt thép này sao, căn bản không có khả năng chạy ra ngoài.

Phương tiện của trụ sở dưới đất này chắc là để chuẩn bị cho chiến tranh hạt nhân, mỗi một đạo phòng tuyến không phải sức người có thể mở ra được, nếu không có “tiên đạo mạn mạn” của Trương Dương thì cũng không có khả năng phá hủy nguồn năng lượng để tiến vào trụ sở dưới đất, nên có thể thấy được căn cứ này chắc chắn đến cỡ nào.

“Chờ một chút xem, không cần lo lắng, cho dù là không giết chết mấy quái thú đó, bọn chúng cũng không thương tổn đến chúng ta.”

“Xoát!”

Trương Dương vừa dứt lời, thời điểm 2 mắt còn đang nhìn chằm chằm vào cánh cửa trung gian “Thủy dừng”, thân thể mềm mại của con đại miêu đột nhiên bắn lên, hai tròng mắt phát ra quang mang hổ phách hướng sau lưng Trương Dương đánh tới, hiển nhiên, muốn đem hắc biến thành một bữa ăn ngon, hơn nữa, nó cũng cảm giác được, trong những nhân loại này thì Na Na là người yếu nhất.

Không thể không nói, năng lực phân tích của đại miêu phi thường cường hãn, năng lực quan sát cũng rất mạnh, đáng tiếc là nó lại quên phía trước Na Na là Trương Dương. Động tác của đại miêu phi thường đẹp, động tác vô cùng tao nhã, nhưng mà, kinh phong lại mang theo hơi thở của giết chóc, cái móng vuốt màu lam lúc mở ra phát ra tiếng vang “nhè nhẹ” do xé rách không khí mà ra, uy thế vô cùng.

Nếu đây là một con mèo nhỏ, một đầu tiểu miêu màu lam, thì không thể nghi ngờ, đây là một con thú cưng của con người, nhưng đáng tiếc, đây là một cỗ máy giết người, ngay cả bá vương long cũng phải tránh xa cỗ máy sát nhân này.

Lúc Na Na cảm giác sau lưng có kinh phong thì đã chậm rồi, cơ hồ theo bản năng lùi về sau một bước.

Lập tức, năng cảm giác được an toàn!

Lưng nàng đặt ở trong bộ ngực rộng rãi của Trương Dương. Nàng cảm giác từ trong lồng ngực truyền ra lực lượng ấm áp, kỳ diệu. Tại thời khắc nguy hiểm này, Na Na phát hiện ra toàn thân mình trở nên vô lực, nàng chìm đắm trong khí tức nam nhân mạnh mẽ của Trương Dương không thể tự kiềm chế được.

Na Na vẻ mặt như tô son vậy, nàng hoàn toàn quên đi cảm giác nguy hiểm trước mắt. Thậm chí, khi móng vuốt của đại miêu tới gần không đến một thước, nàng vẫn chìm đắm trong trạng thái mê ly.

Bất ngờ!

Trái tim Trương Dương nhảy dựng lên.

Hắn chứng kiến, đầu đại miêu kia trên không trung đột nhiên co rút thân thể lại. Đuôi dài chặn lại. Thân thể đột nhiên gia tốc. Bộ lông màu lam cũng bởi vì tốc độ cực nhanh mà dính sát vào thân thể. Xuất hiện lưu tuyến do thân thể phát ra tốc độ cực nhanh. Bộ lông màu lam khi tăng tốc cũng ngẫu nhiên tung bay, tựa như một ngọn lửa màu lam đang đốt cháy vậy.

Ra tay! Trương Dương không dám khinh thường. Hắn vốn chuẩn bị thử nghiệm xem lực lượng của đầu đại miêu này có bao nhiêu cường đại. Nhưng mà, Na Na đang ở phía trước, hắn không thể không sớm phát động.

Tay Trương Dương bất ngờ mở rộng, tay phóng ra với tốc độ cực nhanh, tuy nhiên trong lúc điện quang hỏa thạch, tiểu lý tử bên người cảm giác như thời gian đang dừng lại vậy, hắn vốn thấy tay Trương Dương là màu sắc da thịt, theo quan sát liền biến thành màu vàng, sau đó, biến thành màu trắng, sau một lát thay đổi cả cánh tay tựa như ngọc trong suốt vậy, phát sang quang mang ngọc điều.

“Xẹt”.

Cánh tay của Trương Dương cùng móng vuốt của đại miêu va chạm vào nhau, cái trảo kia chộp vào bàn tay trên cánh tay của Trương Dương, phát ra âm thanh ma sát như kim loại. Sau đó đại miêu như cảm giác lợi trảo của mình vô dụng, trảo vừa thu lại, cái đầu liền hướng Na Na trong ngực Trương Dương đánh tới,

khí thể uy mãnh, lực lượng đánh sâu vào như lời đình vạ quân vậy trước đến nay chưa từng có, mọi người trông thấy liền ngạc nhiên lẫn sợ hãi.

Hiển nhiên, đại miêu này không chỉ có riêng móng vuốt là sắc bén lợi hại, mà còn có cái đầu nữa.

“Bồng!”

Một tiếng nổ lớn, núi rừng như bị rung chuyển vậy. Một lực lượng khổng lồ từ cánh tay truyền qua, Trương Dương đang ôm Na Na thân thể tự nhiên không có khả năng chống đỡ được lực lượng lớn như vậy, cuống quýt lui về phía sau.

“Miêu.....!”

Đại miêu kêu thảm một tiếng, tựa như ăn phải đau khổ vậy, “Tiên Đạo Mạn Mạn” uy lực tự nhiên không phải nó có khả năng đỡ được, dưới lực lượng mãnh liệt mệnh mông, thân thể đại miêu bị Trương Dương đánh bay ra ngoài, bị đánh văng trúng vào đường dẫn ống nước, làm đường dẫn ống nước bị lõm vào.

Con đại miêu rất to, sau khi va chạm vào ống dẫn nước, thân thể mềm mại dán chặt lên trên ống dẫn nước, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, mở miệng ra, làm lộ ra những hàm răng nanh dữ tợn.

Lực lượng kinh người!

Lúc Trương Dương lùi về phía sau ánh mắt chăm chú nhìn thân thể đại miêu, năng lực kháng cự cùng năng lực phản ứng của đại miêu nằm ngoài dự kiến của hắn.

Rốt cuộc, thân thể Trương Dương cũng ổn định lại, lực công kích của đại miêu rất lớn làm Trương Dương phải lùi lại phía sau hơn 10 bước mới đứng vững được, vui mừng chính là, Na Na không có bị thương, bất quá, Na Na vừa rồi nhìn thấy điện quang hỏa thạch một kích, mặt liền trắng bạch.

Bất ngờ!

Trương Dương cùng Na Na trên người lông mao đều dựng đứng cả lên!

“Trương Dương, nguy hiểm!”

Lý Tử bất ngờ hét to một tiếng, cả người như chim hướng Trương Dương phi qua, mà A Trạch cùng Lưu Bưu phản ứng có chậm một chút, liền vọt tới theo sau tiểu Lý Tử.

Ngay trong nháy mắt, Trương Dương cả người như lâm vào trạng thái không minh.

Cảm giác thời gian như dừng lại, cả không gian phẳng phất như bị đình trệ, thậm chí, Trương Dương còn có thể nhìn thấy tiểu Lý Tử tại không trung phi hành phi thường thông thả, có thể thấy Lưu Bưu sau lưng Lý Tử vẽ mặt cực kỳ hoảng sợ, A Trạch thì ánh mắt như đao phong vậy.

Trương Dương làm một động tác phi thường đơn giản, hắn đem Na Na đẩy qua cho tiểu Lý Tử, sau đó, xoay người!

Cái miệng thật lớn!

Bởi vì cái miệng quá lớn, nên Trương Dương căn bản không thể nhìn thấy thân thể phía đằng sau to lớn bao nhiêu, từ cái miệng này cũng không thể nào suy đoán.

Nhìn thấy cái miệng cao tới 2 thước, Trương Dương cảm giác lỗ chân lông cả người như muốn nổ tung vậy, cũng không biết đây là đầu của dã thú nào, có chút giống cá sấu, nhưng so với cá sấu thì lớn hơn nhiều. Hàm răng vô cùng sắc bén, cái miệng kia ước chừng có thể đem cả thân thể đang đứng thẳng của hắn nuốt vào, phỏng chừng cái miệng này khi mở ra cũng cao hơn ba thước.

Không thể nghi ngờ, đây là một dã thú có trí thông minh cao đáng sợ, nó dĩ nhiên biết nắm chắc tha chi cơ, hơn nữa, thủy chung vẫn ở cánh cửa lớn sau lưng chờ đợi thời cơ hành động.

Trương Dương cảm giác được mùi hôi thối từ trong cái miệng đó phun ra, thậm chí, tại ngọn đèn yếu ớt mờ ảo này, hắn còn thấy được những hàm răng sắc bén bên trong đang rung động.

“Rắc!”

Trương Dương còn nghe thấy thanh âm ma sát khi hàm răng khép lại.

Hết thấy đã không còn kịp, tốc độ thật sự quá nhanh, rất nhiều người tính toán sức mạnh khi hàm răng cắn lại, nhưng mà, rất ít người tính toán đến tốc độ hàm răng cắn lại, bởi vì, cái này không có khả năng tính toán, trong nháy mắt phi thường nhanh, nếu dùng điện quang hỏa thạch để hình dung cũng không quá đáng.

Trương Dương cũng không có cách tính toán. Thậm chí “Tiên Đạo Mạn Mạn” vận dụng đến cực hạn cũng vô pháp tránh thoát khỏi.

“!”

“!”

Khi hai tiếng thanh âm cọ sát vào nhau, hàm răng trên của cái miệng cắn trên đầu Trương Dương, còn hàm dưới cắn ở bắp chân Trương Dương, một cái cắn này góc độ phi thường xảo quyết, đem thân thể Trương Dương lẳng không mang lên.

Trương Dương cảm giác một trận thiếu dưỡng khí, cái cắn đó làm cho bộ xương thân thể của hắn phát ra những tiếng vang nhỏ.

Hắn không biết một cắn kia có bao tấn nhiều lực lượng.

Một người bình thường có sức cắn tới 7 vạn 2 nghìn khắc, cũng chính là 140 cân, đây là số liệu tương ứng với một người khỏe mạnh. Nhưng mà, so với giới động vật, loài người có lực cắn yếu đến đáng thương, một đầu sư tử Châu Phi có lực cắn đạt tới 600 kg, mà một đầu cá sấu có lực cắn đạt tới sức mạnh kinh người 3800kg.

3.800kg mà cắn vào một người, đây là khái niệm gì?

Rất nhiều người có lẽ căn bản không cho là có khái niệm gì, nhưng mà, chắc chắn chính là, 3.800kg mà cắn vào bất cứ động vật gì hay con người thì chỉ có chết chắc. Ngay cả rùa là động vật có khi giáp để bảo vệ mà còn bị cắn nát bấy thì không có loài động vật nào có khả năng thoát được.

Trương Dương tin tưởng, cái miệng này có lực cắn gấp vô số lần 3.800kg, mặc dù đã đem “tiên đạo mạn mạn” tu luyện đến trình độ cực hạn tiếp cận đến tinh thể hóa, mà thân thể còn cảm giác có một cỗ lực lượng áp bách, cho nên, Trương Dương không thể không cuộn cuộn không ngừng bổ sung thể lực mà mình hao tổn.

Làm cho Trương Dương chịu không được là cái mùi hôi thối bốc ra từ bên trong cái miệng kia, làm cho hắn muốn ngất đi.

“Khai!”

Trương Dương bất ngờ hét lớn một tiếng, song chưởng thi triển, một quyền như đao phong đánh vào trên cái răng lớn.

“Răng rắc!” Một tiếng vang lên, cái răng nọ bị Trương Dương đánh một quyền làm cho nát bấy.

“Ngao...!”

Cái miệng kia chịu đau không được, hét thảm một tiếng như xé gió, đột nhiên mở miệng, Trương Dương với xu thế sét đánh không kịp che tai nhân cơ hội trốn thoát.

Nói thì chậm, nhưng trên thực tế là phát sinh trong lúc điện quang hỏa thạch, ngay sau khi Trương Dương từ miệng con quái vật thoát ra, tiểu Lý Tử cũng đỡ được Na na, mà Lưu Bưu và A Trạch cũng đã hình thành một cái vòng phòng ngự, hiện tại trụ sở dưới đất, tràn ngập sát khí, không cho phép có một chút lơ lỏng, ít nhất, bây giờ ba đầu mãnh thú không có con nào thiện lương tín chủ cả, ngay lúc Trương Dương bị cắn nuốt, đầu bá long vương cùng đại miêu thấy bọn Trương Dương lùi về phía sau, cũng lộ ra bộ dạng nóng lòng muốn thử.

“Ngao!”

Trụ sở dưới đất vang lên âm thanh khinh thiên động địa của tiếng tru, đại não đau đớn cực liệt không ngừng đong đưa, cánh cửa lớn kia cũng bị cái đầu lớn kia làm hư, mãnh thú toàn thân rớt cuộc cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn trên mặt đất một con cự mãng dài mấy chục thước đang uốn lượn, làm cho mọi người có một áp lực cực lớn, lúc này Trương Dương mới hiểu được, lúc đầu cái ống nước thô kia, bao trùm lân giáp không phải thân thể gì, mà là cái đuôi của con cự mãng.

Cái đuôi!

Bộ phận nhỏ nhất là cái đuôi mà đã lớn như vậy, thì có thể thấy được thân thể đầu cự mãng này to lớn bao nhiêu, hơn nữa, tại cái trụ sở u ám quanh co này cự mãng không thể đo đạc được, Trương Dương đoán, cự mãng này ít nhất cũng dài hơn 50 thước.

502. Chương 502: Sát Khí Lẫm Liệt

Lưu Bưu vẽ mặt trắng bệch mắng to một tiếng, trong các loại quái vật hấn sợ nhất là xà, không nghĩ tới từ khi sinh ra hấn có cơ hội gặp siêu cấp đại xà này.

Cái này đã thoát ly khỏi phạm trù xà, ngay cả lịch sử nhân loại từ trước tới nay cũng không có ghi lại có loại đại xà nào trên trăm tấn cả, càng không phải nói ngay cả lục địa bá vương long cũng e ngại đầu đại xà này.

“Cái gì mà đi nhầm đường?” Tiểu Lý Tử nhanh chân lùi về sau một bước, sợ chọc giận đầu mãng xà này.

“Ngất, chúng ta giống như không phải đến trụ sở căn cứ, mà là đến sở thú, ****, động vật của sở thú này cũng thật lớn.”

Lưu Bưu sợ hãi lùi bước đến góc tường nhìn bá vương long, rồi nhìn một chút đại miêu trên đỉnh đầu đang đi tới đi lui, cái tinh thần và dũng khí đấu đá với trời đất của hấn đã bị vứt sang oa quốc rồi.

Lúc mọi người chờ người ra nhìn mãng xà, thì con mãng xà này di thường thông thả bò ra, đôi mắt toát ra quang mang hung ác, từ trong cái quang mang này người ta có thể thấy được một đầu cự xà đói khát, cự mãng mở nửa miệng ra, nước dãi từ khóe miệng chảy xuống mặt đất, mọi người nhìn thấy làm tim đập nhanh lên.

Bề ngang của cái đầu cự mãng này dài chừng 10 thước, đỉnh đầu đụng đến trần nhà, lân giáp ngăm đen sáng bóng, tạo áp lực vô cùng.

Nó tựa như đang chọn lựa thực vật vậy, hai tròng mắt như đôi lồng đèn dò xét hai bên, đầu tiên là nhìn đại miêu trên đỉnh đầu, trong nháy mắt nó vừa chứng kiến đại miêu màu lam, tựa hồ hoảng sợ, thân thể to lớn đột nhiên co rút lại, cái cổ trắng kien mở lớn ra như hình cây quạt, mà đại miêu đang nằm trên đường ống nước, con mắt nhìn chằm chằm như lâm phải đại địch vậy, hiển nhiên, nó với đầu cự mãng này bất mãn nhau.

Hai cường giả đồng thời lùi về sau một chút, lùi lại một chút khoảng cách. Trên thực tế, ngay từ đây đại miêu cùng mãng xà vùi vùi luôn duy trì khoảng cách nhất định, một đứng tại trước cửa, một trên trần nhà, bởi vì cự mãng quá lớn, cho nên khoảng cách của 2 cường giả cũng không quá xa. Trên thực tế, cự mãng với thân thể và vốc người siêu cấp, cùng đại miêu với tốc độ như tia chớp, khoảng cách giữa song phương căn bản không là gì.

Dời ánh mắt khỏi thân thể màu lam của đại miêu, cự mãng một lần nữa nhìn xuống trên người bọn Trương Dương, bất quá chỉ trong nháy mắt, sau đó hai tròng mắt đói khát lại nhìn xuống thân thể của bá vương long đang run lên, lúc này, đầu bá vương long với bộ dáng đáng thương đáng rút lại tại một góc tường bên cạnh, ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, làm gì còn dáng vẻ phong phạm của lục địa vương giả.

Hiển nhiên, đầu bá vương long nặng mấy chục tấn này so với bọn Trương Dương, thì hấp dẫn cự mãng hơn nhiều.

Tương đối mà nói, bọn người Trương Dương là tiểu bánh bao, mà bá vương long chính là siêu cấp bánh bao.

Quả nhiên!

Cặp mắt hung tàn của cự nhân gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người bá long vương, bá long vương tựa hồ cũng cảm giác được nguy hiểm. Vốn đang lùi lại thân thể đột nhiên đè thấp, cái đầu lớn duỗi thẳng ra. Tựa như một cây cung, vừa nhìn sẽ thấy tràn ngập sức mạnh.

Nhìn thấy ánh mắt đối địch của hai bên, Trương Dương chậm rãi lui về sau, ý bảo mọi người thối lui theo.

Vô luận là bọn họ lợi hại như thế nào, bị kẹt giữa 2 đầu quái thú nặng hơn 10 tấn, thậm chí cả trăm cả ngàn tấn, khi mà quái vật đang trong trạng thái chiến đấu, thì thật không phải sự tình thoải mái gì.

“Ngao.” Một tiếng hồng rung trời động đất.

Bá vương long không hổ là bá vương long, nó tựa hồ biết đây là trận chiến không thể tránh khỏi, nên phát động công kích đầu tiên, hai chân sau đột nhiên bộc phát, thân thể khổng lồ hung mãnh nhanh chóng tiến về phía cự mãng, mở cái miệng rộng lớn đầy máu, với hàm răng thật lớn sáng bóng.

“Bồng!”

Cái đầu đầy lân giáp của cự mãng và cái đầu lớn kia đụng vào nhau, 2 con quái vật khổng lồ va chạm vào nhau, sơn băng địa liệt, cả trụ sở căn cứ dưới đất như tựa như bị động đất vậy.

Chiến đấu!

Chiến đấu kịch liệt!

Hai đầu mãnh thú điên cuồng cắn xé, cái miệng lớn của bá vương long thỉnh thoảng cắn lên trên thân thể trắng kiện kia, mà thân thể cự mãng cũng điên cuồng quất vào bá vương long, phiên giang đảo hải, diện tích chiến đấu cơ hồ chiếm hết cả đại sảnh, cái đầu đại miêu ở trên không trung linh hoạt nhảy lên tránh né những cú vung lên của cự mãng.

Nhìn hai đầu mãnh thú trên mặt đất quay cuồng, làm mọi người một trận hải hùng khiếp vía. Ngay cả Trương Dương mặt cũng phải biến sắc, mặc dù năng lực của hắn hơn xa 2 đầu quái thú này, nhưng mà, loại chiến đấu toàn sử dụng sự cường hãn của thân thể này làm cho hắn cảm thấy rung động.

Bên trong đại sảnh một đồng hỗn độn, một ít đồ vật từ sắt thép bị quái vật đánh cho vụn vỡ biến dạng, đèn nhiều cái trên trần nhà cũng bị đánh cho nát bấy, ngọn đèn càng ngày càng yếu, hai tròng mắt của vài đầu quái thú càng ngày càng sang, giống như đèn lồng lúc ẩn lúc hiện trong đêm.

“N gao!”

“Ngao!” Một tiếng kêu thảm thiết phát ra, nếu như không phải là tiếng kêu đặc biệt của khủng long, bọn Trương Dương căn bản không thể nhận ra tiếng kêu của ai.

Tiếng tru xé gió vang lên chỉ hơn mười mấy giây, một thân thể đột kích liệt ngã nhào xuống rồi bất động.

“Hả.”

Lưu Bư Trương Dương cả đám há hốc miệng ra, nhìn một màn khó tin diễn ra trước mắt, chỉ thấy đầu siêu cấp cự mãng gắt gao siết lấy thân thể to lớn của bá vương long, thân thể cường tráng của bá vương long không thể gãy dựa được, sau khi cự mãng siết cổ, thân thể chắc chắn như gong kim.

Nhưng mà, sự tình đến đây vẫn chưa chấm dứt, mọi người giật mình nhìn thấy một cảnh tượng làm cho người ta khiếp sợ.

Chỉ thấy cái đầu mãng xà đột nhiên mở rộng ra, so với cái miệng lúc đầu cắn nuốt Trương Dương thì lớn hơn nhiều, cứ như vậy một hơi đem cả cái đầu to lớn của bá vương long nuốt xuống, thanh âm của bá vương long tru lên càng ngày càng nhỏ dần, tứ chi gãy dựa càng lúc càng yếu, tựa hồ, đã đạt tới cực hạn như đèn cạn dầu vậy.

Chậm rãi, chậm rãi, thân thể khổng lồ của bá long vương biến mất trong cái miệng kia.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Không biết là mười phút hay là năm phút sau, thân thể to lớn của bá vương long chỉ còn lại 2 cái chân sau trắng kiện mà thôi, bất quá, từ đầu đến cuối 2 cái chân kia đều bị cự mãng gắt gao siết chặt, hiển nhiên, cự mãng cũng không dám khinh thường đầu bá vương long này, cắn nuốt phi thường cẩn thận.

Tất cả mọi người như quên mình đang ở địa phương nguy hiểm, hoàn toàn bị tình cảnh trước mắt làm cho khiếp sợ, nếu như bọn họ nói ra sự tình này, tin rằng, cả nhân loại toàn thể giới không ai tin tưởng cả.

Không một người nào tin rằng một đầu mãng xà có thể cắn nuốt một đầu bá vương lục địa bá vương long.

Theo lịch sử khảo cổ của nhân loại cho tới nay, loài động vật có thể cắn nuốt bá vương long rất rất là ít, thậm chí có thể nói rằng không có, cho dù là đối đầu với cá sấu tiền sử nặng hơn 10 tấn, bá vương long cũng không hề thua trận.

Trương Dương rất tin tưởng vào điều đó. Nhưng chính là ngay cả bá vương long cũng không nghĩ ra có ngày mình bị một đầu mãng xà nuốt sống.

“Tê!”

“Tê!”

“Tê!”

“Tê tê!”

Đột nhiên, trong không khí vang lên âm thanh rất nhỏ giống như răng cửa đang cọ sát vào nhau vậy, thanh âm tuy không lớn, nhưng mà, làm cho cả bọn Trương Dương có cảm giác như bị một loại răng cửa vào trái tim vậy.

Xuất hiện một đầu quái thú mới chăng?

Vào thời điểm tất cả mọi người ở đây ánh mắt đều nhìn lên cánh cửa kia, đầu mãng xà đột nhiên nổi điên thân thể run rẩy, nhìn giống như sắp chết vậy, tựa hồ muốn nhổ bá vương long trong miệng ra.

Cũng đúng vào lúc đó, đầu đại miêu đột nhiên phát cuồng nhắm về phía cửa sắt, lúc từ trên trần nhà bay vọt qua cánh cửa hợp kim, đại miêu thân thể dừng trên thân mãng xà mượn lực. Không thể nghi ngờ, đây là một động tác phi thường nguy hiểm.

“Bồng!”

“Bồng!”

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa, một là âm thanh do đầu đại miêu va chạm với cánh cửa sắt, âm thanh khác là do thân thể to lớn của mãng xà đánh lên cánh cửa.

“Răng rắc!”

Âm thanh do kim loại ma sát vào nhau sinh ra, cánh cửa hợp kim đóng lại.

Trong nháy mắt cánh cửa hợp kim đóng lại, Trương Dương không hiểu sao thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

“Trương Dương, mày nói xem, là động vật ở trên đóng lại sao?” Lưu Bưu trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua mãng xà trên mặt đất đang cố gắng nhổ thân thể khổng lồ ra, tuy nhiên, mãng xà muốn nhổ thân thể bá vương long ra là rất khó khăn, bởi vì, răng trong miệng mãng xà đều đâm vào nhau, nuốt vào thì dễ dàng, nhưng nhổ ra là một việc còn khó hơn cả lên trời, mà mãng xà tựa hồ cũng không muốn buông tha, không ngừng giãy dụa thân thể, muốn lợi dụng thân thể chuyển động để phun thực vật trong miệng ra.

“Không biết, bất quá, khẳng định so với đầu đại miêu cùng mãng xà này lợi hại hơn, hơn nữa, số lượng rất nhiều, phi thường nhiều. Trương Dương dung cảm giác, suy đoán bên trong đại môn.

“Tại sao?”

“Rất rõ ràng, con mãng xà này tựa hồ rất sợ hãi quái thú bên trong, nhưng mà, mãng xà bởi vì nuốt bá vương long mà mất đi sự linh hoạt, cho nên, bây giờ liều mạng muốn nhả ra.”

“Nhưng mà.....”

“Tê tê!”

“Tê!”

“Tê, tê!” âm thanh phô thiên cái địa vang lên, như gió lốc vậy, lại giống như máy bay ném bom bay xẹt qua vậy.

“Bất hảo!”

Trương Dương đột nhiên nhanh chóng hướng về phía sau thông đạo lùi lại, thân thể hình thành một nguồn năng lượng cực lớn, đem cả thông đạo phong tỏa lại.

“!”

“!”

“!”

Những âm dày đặc vang ra do va chạm tại phía trên nơi Trương Dương bố trí tường khí, mỗi một âm thanh vang lên làm Trương Dương cảm giác được bức tường khí như bị cắt vỡ vậy, âm thanh càng ngày càng dày đặc, Trương Dương không thể không lợi dụng “Tiên Đạo Mạn Mạn” bổ sung chân khí để tu bổ cho tường khí.

Hạc!

Hạc!

Hạc màu đen

Phô thiên cái địa, râm rạp, toàn là hạc đen.

Có thể từ ngọn đèn lơ mờ phía dưới cứng kiến, đầu hạc đen nhánh hé miệng lộ ra một cái móc câu, lập loè sáng bóng, vô cùng sắc bén.

Rất nhanh, cả đại sảnh đều bị vô số phi cầm hắc hạc chiếm cứ, tầng tầng lớp lớp cao thấp trái phải bay lượn, tựa như dơi đêm bay lượn vậy, càng giống như u linh ban đêm thường lui tới vậy.

“Nó... Nó... Chúng nó như thế nào có thể vào đây?” Lưu Bưu lấp bắp nhìn không gian cách xa không đến 5 thước trước mắt, không gian như bị một lực lượng vô hình khuấy động lên vậy.

“Cái cánh cửa kia lúc đầu bị bá long vương cùng măng xà đánh nhau làm cho biến dạng, mà không gian chỗ biến dạng kia, cũng đủ cho hắc hạc bay vào” Trương Dương ánh mắt gắt gao nhìn vào một mảnh dày đặc trong đại sảnh, vẻ mặt phi thường nghiêm túc.

503. Chương 503: Hạo Kiếp, Phía Sao Đại Môn

Làm cho người ta kinh hãi nhất là, hai tròng mắt của hắc hạc cũng một màu đen, một loại màu đen phi thường sáng. Tại bên trong không gian này trông có vẻ vô cùng chói mắt, phẳng phất như ánh sao vậy, làm người xem kinh hãi.

“Ngao....!”

“Ngao ngao!”

“Miểu!”

“Miểu!”

“Bồng bồng!” Những tiếng gầm gừ như xé gió. Hiển nhiên, là do đầu măng xà cùng đầu đại miêu đang rít gào. Bất quá, âm thanh rít gào chỉ trong nháy mắt, rồi lập tức trở nên yên lặng vô cùng.

Tựa hồ, hết thảy đã kết thúc im lặng.

Loại im lặng này tràn đầy một loại áp lực bất an.

“Trương Dương, bên ngoài như thế nào rồi?” Na Na nhìn phía trước 5 thước vô số hắc hạc đang phi hành.

“Đầu măng xà cùng đại miêu đã chết rồi”.

Trương Dương nhàn nhạt nói ra một câu sau đó cánh tay nhẹ nhàng vung lên, một đạo kim quang tại không trung chuyển động. Một đạo lốc xoáy vô hình dưới sự thúc giục của lưu quang vận hành tốc độ càng ngày càng nhanh. Năng lượng mệnh môn từ dưới mặt đất điên cuồng chuyển động theo “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương.

“Măng xà cùng đại miêu đã chết?” Lưu Bưu kinh ngạc nhìn Trương Dương, vẻ mặt khiếp sợ hỏi. Không riêng gì Lưu Bưu đang kinh hãi, ngay cả Tiểu Lý Tử cùng A Trạch vẻ mặt bọn họ đều rung động. Bởi vì, bọn họ thủy chung không có khả năng kháng cự lại măng xà cùng đại miêu. Nhưng mà, hai thân thể cùng tánh mạng cường hãn này đột nhiên biến mất, làm cho bọn họ tưởng rằng đầu măng xà cùng đại miêu đã chạy trốn rồi, căn bản không nghĩ đến chúng nó thật sự đã chết.

Thời gian cứ từng giây trôi qua, cả người Trương Dương tản ra một tầng ánh sáng màu vàng kim sáng chói, ánh sáng chói mắt nồng đậm giống như sương mù vậy. Thậm chí, tầng sương mù màu vàng còn che lại tầng tầng lớp lớp hắc hạc đang phi hành bên ngoài. Ánh mắt bọn Tiểu Lý Tử căn bản không thể nhìn xuyên thấu qua tầng sương mù này để quan sát hắc hạc.

Trương Dương tựa như đang chờ đợi điều gì đó.

Thời gian trôi qua phi thường thông thả, bọn Tiểu Lý Tử cảm giác được bầu không khí vô cùng áp lực. Đương nhiên, bọn họ không nghĩ đến, loại áp lực này hoàn toàn là do Trương Dương dùng “Tiên Đạo Mạn Mạn” quấy động năng lượng dưới căn cứ.

Chờ đợi!

Chờ đợi!

Trương Dương thủy chung vẫn bảo trì trầm mặc, hãn đang chờ đợi thời cơ. Hãn cảm giác giống như có thể đem căn cứ dưới đất không chế trong bàn tay vậy.

Khắp mỗi ngõ ngách.

Mỗi một tắc không gian.

Phi hành, di động, bò sát.

Hiện tại mỗi tắc không gian bên trong căn cứ dưới đất tràn ngập giết chóc. Cả căn cứ tràn ngập sát khí. Loại sát khí này vô thanh vô thức. Chỉ có Trương Dương là cảm giác được loại sát khí dày đặc hung ác này.

Đây là một loại sinh vật vô cùng đáng sợ! Nó cơ hồ đem tánh mạng của căn cứ thôn phệ.

Mọi người nhìn thấy hai tròng mắt của Trương Dương khép hờ, bọn họ không rõ vì cái gì mà Trương Dương đối mặt với hàng ngàn hàng vạn hắc hạc mà vẫn vững như thái sơn vậy.

Trên thực tế, tất cả mọi người đều nghĩ đến một vấn đề. Đó chính là cái chết của măng xà và đại miêu. Rất rõ ràng, đầu măng xà cùng đại miêu chết bởi bảy hắc hạc.

Vô luận là đại miêu hay măng xà, chúng nó đều là những tồn tại siêu việt cường giả. Ít nhất, A Trạch cùng Lưu Bưu căn bản không thể địch lại, mà Tiểu Lý Tử muốn chiến thắng đại miêu cùng măng xà căn bản là không có khả năng. Nhiều nhất chỉ có thể tự bảo vệ mình thôi, từ đó có thể thấy được sự lợi hại của chúng. Mà bây giờ, đại miêu cùng măng xà đều chết trong tay vô số hắc hạc phô thiên cái địa kia.

Không thể nghi ngờ, hắc hạc là sinh vật vô cùng nguy hiểm, mức độ nguy hiểm này đã vượt qua tồn tại siêu việt cường giả.

Đột nhiên!

Trương Dương mở mắt ra. Lương đạo kim nang bắn ra, giống như ánh sáng sao trong màn đêm vậy, vô cùng sáng chói chói mắt.

Kim quang xung quanh Trương Dương đột nhiên tăng vọt, phẳng phất như một vòng thái dương chói mắt vậy.

Ánh kim quang tại không trung ngưng kết lại, chậm rãi ngưng tụ lại. Từ từ, hình thành một lốc xoáy màu vàng, lốc xoáy mở rộng ra vô hạn. Thời điểm đó hắc ám hư không trong căn cứ dưới đất như dung nhập vào bên trong lốc xoáy màu vàng nọ.

Lưu Bưu miệng há hốc nhìn Trương Dương như một pho tượng vàng do điêu khắc, hắn không thể át chế sùng bái cùng kính ngưỡng. Tựa như, Trương Dương là một vị thần cao cao tại thượng vậy.

Mỗi người nhìn về phía Trương Dương đều có biểu tình cùng cảm giác không giống nhau.

Na Na trước sau vẫn tràn ngập mê say, Trương Dương tỏa ra khí tức làm cho nàng mê say, nàng thích loại khí tức phát ra từ thân thể Trương Dương.

Mà A Trạch lại nhìn thấy Trương Dương tràn ngập khí tức sát phạt, loại khí tức sát phạt này đã siêu việt khỏi cái sát khí của A Trạch.

Tiểu Lý Tử lại có cảm giác bất đồng, trong những người này võ công của Tiểu Lý Tử là cao nhất. Từ trước tới nay, hắn vẫn không hiểu rõ về Trương Dương, hắn rất muốn biết. Bây giờ, hắn đã biết, hắn đã biết cái bí mật này, nhưng lại không cảm thấy vui mừng, mà ngược lại có một loại sợ hãi.

Võ công của Trương Dương đã đột phá đến một cảnh giới hoàn toàn mới. Trương Dương hiện tại, đã không thể dùng cường giả để hình dung được nữa.

Trương Dương chậm rãi đi ra, hai cánh tay đột nhiên vung lên. Lốc xoáy màu vàng đột nhiên gia tốc, tựa như có vô số các hạt màu vàng đang chuyển động vậy.

“Tê!”

“Tê. Tê!”

“Tê. Tê”

Những tiếng kêu chói tai dày đặc, tựa như bên tai có vô số răng cưa đang cưa lên kim loại vậy, phát ra âm thanh là cho người ta vô cùng khó chịu.

“Phác!”

“Phác!”

“Phác!”

Âm thanh rơi xuống không ngừng bên tai, tựa như có vô số vật gì đó đang rơi xuống trên mặt đất, cứ như vậy tiếp tục. Tầng sương mù màu vàng dày đặc trở nên mỏng manh dần, bọn Lưu Bưu nhìn thấy một màn kỳ cảnh.

Chỉ thấy trên không trung tầng tầng lớp lớp phi hành hắc hắc rơi xuống. Giống như ruồi bị phun thuốc sát trùng rồi rơi xuống vậy, duy nhất bất đồng chính là dày đặc hơn, đồ sộ hơn.

Mặc danh kỳ diệu, mọi người chỉ có thể dùng từ “đồ sộ” để hình dung màn kỳ cảnh này .

Đúng thật là đồ sộ.

Nếu như mấy ngàn, thậm chí mấy vạn chim chóc từ trên bầu trời rơi xuống, tuyệt đối chỉ có thể dùng từ đồ sộ để hình dung.

Đương nhiên, đồ sộ chỉ thích hợp dùng với sinh mệnh sống thôi. Còn chứng kiến thấy vô số tánh mạng tử vong, làm cho mọi người đều có một áp lực trầm trọng. Đây là một loại tâm tình không thể nào giải thích.

Mọi người chậm rãi đi theo sau Trương Dương ra ngoài, trên không trung vô số thi thể hắc hắc dày đặc rơi xuống như mưa. Nhìn xuống dưới đất hắc hắc chỉ còn lại một bộ xương khô, nhìn thấy cảnh tượng này làm mọi người giật nảy mình.

Thân thể Trương Dương tựa như một cái hắc động đang phần nộ vậy, hắc diện cuồng cắn nuốt những u linh đang phi hành trên không trung.

Khủng hoảng bắt đầu lan tràn bên trong hắc hạc, chúng nó cảm giác như ngày tận thế vậy, bay ra, cố gắng tránh xa Trương Dương một chút. Thế nhưng thân thể Trương Dương tràn ngập từ tính, hắc hạc căn bản không thể trốn thoát.

Trên thực tế, cả căn cứ dưới đất đều bị “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương khống chế, hắc hạc bay đi đâu đều phí công.

Nhìn xa xa thấy hắc hạc đang chạy trốn, Tiểu Lý Tử nhin không được dùng chân khí khống chế một đầu hắc hạc muốn rơi đưa đến trước mắt.

Lúc này, mọi người chứng kiến trên không trung hắc hạc đang phi hành giống như u linh vậy.

Đây là một loại phi điều rất hung ác, có chút giống như kền kền, nhưng mà, kền kền rất nhỏ, cả thân thể rất nhỏ. Nhưng làm cho người ta có cảm giác như cương thiết vậy. Toàn thân ngăm đen, vũ mao tề đoản, gắt gao dán chặt trên thân thể. Một bộ cương thảo sắc bén dị thường. Mà cái miệng vừa nhìn là thấy có lực công kích phi thường hung mãnh rồi.

Hắc hạc này quả nhiên là hung mãnh. Cả thân thể tuy bị Tiểu Lý Tử khống chế nhưng ánh mắt vẫn hung ác vô cùng, cả bộ lông mao dựng lên, tràn ngập lệ khí.

Nhìn thân thể lơ lửng hung ác của hắc hạc đang giãy giụa trên không trung, Tiểu Lý Tử không tránh khỏi trong lòng run sợ có một loại cảm giác sợ hãi. Hiển nhiên, năng lực thân thể của hắc hạc cũng không phải rất mạnh mẽ. Nhưng mà, nhìn động tác hắc hạc phi hành, có thể thấy hắc hạc phi hành rất có tổ chức. Đây là loại động vật chim ăn thịt quần cư. Hơn nữa rất thông minh, bằng không sẽ không khả năng làm cho mãng xà cùng đại miêu sợ hãi.

Trên thực tế, trong xã hội loại người. Động vật có thân thể cường đại thường không bằng những động vật sống có tổ chức theo bầy đàn. Đặc biệt là số lượng khổng lồ hình thành động vật quần cư. Tỷ như đứng trên đỉnh kim tự tháp nhân loại vậy, nhân loại sức mạnh kém xa sư tử, cọp, cá sấu. Thậm chí rất nhiều loài động vật ăn cỏ cũng dễ dàng chiến thắng loài người. Nhưng mà, xã hội nhân loại là động vật có tính quần cư, thông qua hợp tác chế tạo công cụ, loài người thủy chung đứng trên đỉnh tối cao của động vật.

Thời điểm mọi người đang kinh ngạc, Trương Dương cũng kinh ngạc vô cùng. Hắc hạc cường đại vượt xa hắc tướng tượng. Nếu như không có bản lĩnh hấp thu năng lượng của động vật. Chỉ dựa vào “Tiên Đạo Mạn Mạn” căn bản không thể chiến thắng hắc hạc. Bởi vì, cATin cứ dưới đất không thể cung cấp đủ năng lượng cho hắc.

Làm cho Trương Dương không thể tin chính là, cái miệng cùng móng vuốt sắc bén của hắc hạc tự nhiên không thể dùng “Tiên Đạo Mạn Mạn” để hấp thu năng lượng. Hơn nữa, trên cánh hắc hạc còn có cốt thứ, cũng cứng rắn dị thường. Có thể thấy được bộ xương cùng khí quan có mật độ tốt như thế nào. Lực phá hoại có bao nhiêu cường đại.

Một ngàn!

Hai ngàn!

Năm nghìn!

Một vạn!

Trương Dương hai mắt khép hờ, hắc đang dùng cảm giác để tính toán số lượng hắc hạc bên trong đại sảnh. Sau một hồi tính toán, trong đại sảnh này ít nhất có nhiều hơn ba vạn hắc hạc.

Trương Dương có chút không hiểu rõ, vì cái gì mà căn cứ này lại tạo ra nhiều động vật như vậy. Nếu nói là làm thí nghiệm thì cũng không thể tin nổi. Dù sao, thí nghiệm căn bản không có khả năng căn số lượng khổng lồ như vậy. Rất hiển nhiên, căn cứ này bồi dưỡng ra một số lượng khổng lồ động vật hung mãnh như vậy chỉ có thể là một bí mật không biết thôi.

“Bồng!”

Rốt cuộc, con hắc hạc phi hành cuối cùng trên không trung cũng rút xuống. Trương Dương có cảm giác như năng lượng trong thân thể nổ mạnh vậy, trong lúc bất tri bất giác, năng lượng thân thể hẳn lại được tinh thể hóa đề cao hơn rất nhiều. Cái này ít nhiều, làm cho Trương Dương có cảm giác ngoài ý muốn, hẳn chưa từng nghĩ tới thông qua cắn nuốt năng lượng sinh vật lại có thể đột phá chướng ngại của “Tiên Đạo Mạn Mạn”. Dù sao, loại võ công hấp thu năng lượng sinh vật này cũng rất nghịch thiên.

“Hả!”

Lưu Bưu há hốc miệng nhìn vào vách tường đại sảnh. Đôi mắt mở tròn tròn, ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Mọi người theo ánh mắt hắn nhìn lại, nhất thời, tóc gáy mọi người như muốn nổ tung. Chỉ thấy bên dưới góc tường một bộ xương thật lớn, màu trắng sẫm sẫm có vẻ dị thường kinh khủng. Tựa như một pho tượng nghệ thuật tinh xảo trống không. Chỉ là, tác phẩm nghệ thuật này có vẻ vô cùng khổng lồ.

Hiển nhiên, đây là hài cốt của đầu mãng xà.

“Két!” Âm thanh của tiếng kim loại ma sát vang lên, cánh cửa sắt khổng lồ đã được sự can đảm của Lưu Bưu mở ra, làm cho người ta có một loại cảm giác âm u quỷ dị.

504. Chương 504: Bí Ẩn

Đây là một hành lang rộng rãi làm từ xi măng, có lẽ, hành lang không gian thiết kế làm căn cứ ngầm cho trụ sở dưới đất, phi thường rộng rãi, chiều rộng ít nhất cũng 15 thước, cao hơn 10 thước, có thể cho đại lượng lớn xe cộ cùng thiết bị vận chuyển qua lại.

Đích xác, cái hành lang này là vận chuyển số lượng lớn thiết bị khổng lồ mà làm ra, trên đỉnh hành lang, có mạng lưới đèn chiếu sáng, trên vách tường hành lang cứ 10 thước lại có 1 cái đèn chiếu sáng khẩn cấp, có thể là do số lượng lớn hắc hạc, làm hư hao một số bộ phận đèn chiếu sáng khẩn cấp, một số điểm ngẫu nhiên bên trong hành lang rộng lớn còn đang phát sáng, mắt nhìn tới, dĩ nhiên không thấy tới đầu hành lang.

Trên mặt đất hành lang đều là hắc hạc bị Tr cóng Dương hút khô năng lượng, tầng tầng lớp lớp cao tới nửa thước, người ở bên trong căn bản rất khó đi, hắc hạc mặc dù đã tử vong, nhưng mà bộ xương cùng miệng của nó lại cứng rắn như cương thiết vậy, làm cho người ta có cảm giác run sợ khi bước chân lên trên đó.

Đương nhiên, những công việc nặng nhọc này thì nên giao cho Lưu Bưu, Lưu Bưu mặc dù sợ hắc hạc khi còn sống, nhưng mà, đối phó với mấy xác chết lại là điều bình thường, hẳn dùng võ công ngang ngược đem thi thể dạt sang hai bên, vì bọn Trương Dương mà làm một thông đạo nhỏ đi qua.

Làm cho mọi người giật mình chính là, theo hướng tiến vào bên trong, Lưu Bưu dùng chân khí dời hài cốt động vật qua, thì gặp một ít hài cốt thiên kỳ bách quái, có một số còn to lớn hơn cả đầu mãng xà kia, hơn nữa không biết tên là gì, vô cùng kì lạ.

Bất quá, vô luận là động vật hung mãnh đến đâu, cũng đã biết thành những bộ xương trắng rồi, trên bộ xương cho dù là dính ít thịt cũng không có.

Hiển nhiên, những động vật có thể di động dưới căn cứ này đều trở thành thực vật trong miệng hắc hạc.

Càng tiến vào sâu, mọi người càng kinh hãi, mỗi một người đều có một vấn đề đồng dạng.

Tại sao trụ sở dưới đất này lại nuôi dưỡng một số lượng khổng lồ hắc hạc như thế?

Rất rõ ràng, hắc hạc là động vật có số lượng nhiều nhất, các động vật khác mặc dù hung mãnh, nhưng từ một số hài cốt mà phân tích, hẳn là đều không chế số lượng nhất định, duy nhất chỉ có hắc hạc là bất đồng.

Không thể nghi ngờ, dưới căn cứ này hắc hạc là vương giả.

Hắc hạc được thả ra, cũng có nghĩa là trụ sở dưới đất biến thành tử thành.

Tử thành!

Đột nhiên, Trương Dương nghĩ tới một vấn đề, rất có thể, đây là do căn cứ dưới đất thiết kế, nếu như mỗi một không gian trong này bị mất trạng thái khống chế, thì hắc hắc sẽ dùng toàn bộ lực lượng tiêu diệt bất cứ sinh mệnh nào dưới căn cứ này.

Nghĩ tới đây, Trương Dương đột nhiên có cảm giác thông suốt sáng tỏ.

Rất rõ ràng, hắc hắc dưới căn cứ này không có tác dụng dùng để nghiên cứu, mà là một đạo phòng tuyến cuối cùng. Có lẽ, ngày bình thường hắc hắc bị vây bởi trạng thái thôi miên. Một khi trụ sở này mất quyền khống chế, thì bấy hắc hắc sẽ đem toàn bộ sinh vật thời tiền sử mất khống chế này giết hết. Để tránh cho mấy đầu siêu cấp quái thú tiến vào thế giới loại người, phá hủy nền cân bằng sinh thái.

Chẳng qua, bên trong này còn có một vấn đề, nếu như người cải tạo gien mở ra cánh cửa trụ sở dưới đất, làm cho bấy hắc hắc này thoát ra ngoài thì sao bây giờ?

Đây là một vấn đề không thể lý giải, Trương Dương đi theo sau Lưu Bư một đoạn đường khổ sở suy tư, mặc dù hắc hắc đã tử vong, nhưng mà, với vấn đề tính cách của Trương Dương, sẽ cố gắng đem sự tình làm sáng tỏ.

“Ha ha, trong này có một cái xe nâng, không biết có di chuyển được hay không!”

Ngay lúc Trương Dương đang cố vắt óc ra mà suy nghĩ, Lưu Bư đột nhiên cười ha hả. Thì ra cách bọn họ khoảng chừng 100 thước có một cái xe nâng đặt ở bên trong không gian, mà không gian bên cạnh đó, còn có rất nhiều loại hình máy móc cơ giới, có máy đào móc, có xe tải hạng nặng, hiển nhiên đây là máy móc phương tiện dùng để đào móc.

Hơn nữa, xem mấy cái màu sắc máy móc này, cũng được bảo dưỡng tương đối kỹ càng.

Thực ra, tại căn cứ dưới đất này, cái khác có thể thiếu, nhưng mà, lực lượng lao động thì không thể thiếu, không ngừng bồi dưỡng ra người sinh hóa cải tạo gien cũng đủ để hoàn thành mấy sự tình này, mà bí mật nghiên cứu bồi dưỡng ra người sinh hóa cũng là phương diện về tri thức, cho nên, mấy máy móc cơ giới này được bảo trì kỹ lưỡng cũng không có gì ngạc nhiên.

Lưu Bư không thể đợi liền chạy đến bên xe nâng, loại máy móc này dựa vào các mạch điện mà hoạt động, đây là việc mà hắn quen thuộc và dễ làm nhất. Chiếc xe đưa 250 ban đầu của hắn cũng là do hắn tự tay sửa chữa, mở ra lắp ráp, loại mạch điện của xe nâng này đơn giản hơn nhiều so với xe máy, tự nhiên không thể làm khó hắn.

“Oành oành!”

Mọi người phía sau chờ đợi sau vài phút đồng hồ, thì âm thanh oanh minh của động cơ xe nâng phát mạnh mẽ, làm cho người ta có cảm giác được đây là một động lực mạnh mẽ, hành lang u ám được ngọn đèn xe chiếu sáng như ban ngày.

Cái xe nâng này 50 động lực quả nhiên mạnh mẽ, dưới thao tác của Lưu Bư, hắc hắc dưới đất rất nhanh bị dời sang một bên làm ra một cái thông đạo rộng lớn, một số ít hài cốt cũng bị nghiền cho nát bấy.

Bọn Trương Dương cũng không có lên xe, mà đi theo phía sau xe, Lưu Bư lái xe như nổi điên vậy vọt mạnh lên phía trước, Trương Dương cũng không lo lắng cho an toàn của Lưu Bư, cả cái trụ sở này đã không còn dấu hiệu của sinh mệnh, hơn nữa, theo như thiết kế của căn cứ, chắc là có thông với bên ngoài.

Hiển nhiên, cái thiết kế của căn cứ không gian này chủ yếu chỉ phòng hộ khu đại sảnh lớn khi nãy thôi, cái cửa kim loại đó là một đạo phòng tuyến không thể phá vỡ.

Dọc theo đường đi, Trương Dương cũng chứng kiến dấu hiệu NASA của Mỹ.

Bất quá, trừ cái dấu hiệu NASA này, còn có 2 dấu hiệu chữ NY, hiển nhiên đây là dấu hiệu sở nghiên cứu tánh mạng mật mã, mà bên trong này còn có không ít dấu hiệu tiêu chuẩn của cơ quan không gian có vẻ không chỉ một loại, làm cho người ta sinh ra cảm giác quỷ dị, tựa như bên trong nồi cơm trắng có một ít ruồi bọ màu đen rơi vào.

“!”

Xa xa truyền đến một tiếng nổ, động cơ xe nâng đột nhiên oanh minh một tiếng rồi đình chỉ, vốn bên trong hành lang đang ồn ào bỗng nhiên yên tĩnh, lại một lần nữa khôi phục lại cảm giác âm u.

Trái tim Trương Dương nhảy mạnh lên.

Chẳng lẽ Lưu Bưu xảy ra chuyện gì?

Còn có sinh mệnh nào có thể trốn thoát khỏi “Tiên Đạo Mạn Mạn” giám sát?

“Trương Dương, mau đi tới đây!” Ngay lúc thân thể Trương Dương đang bay vọt qua, thì xa xa âm thanh của Lưu Bưu dồn dập vang lên.

Mọi người vội vàng chạy tới, vừa rồi chỉ hơn 10’, Lưu Bưu đã đi xe nâng cách bọn họ hơn vài trăm thước, dọc theo đường đi ngoại trừ vô số hài cốt động vật chết đông như núi, thì cũng không có cái gì khác thường.

Rất nhanh, mọi người đã chạy tới nơi, vào lúc này, Lưu Bưu đang đứng ngậy người ở đó, ngửa đầu nhìn lên trên với vẻ mặt kinh hãi.

Đây là một kiến trúc rộng rãi như cái vòm trời.

Trên thực tế, bọn họ chạy tới nơi một cái đại sảnh, cả đại sảnh cao hơn 20 thước, diện tích đại sảnh ít nhất cũng hơn 400m², tại phía sau hành lang vô cùng âm u, chính là một không gian lớn phi thường sạch sẽ, cơ hồ không có một hài cốt nào của hắc hạc. Trên thực tế thời điểm bọn Trương Dương đi vào, thì thể hắc hạc ngày càng ít, hiển nhiên, hắc hạc lúc ấy cũng hướng ra ngoài bay đi, ngược lại địa phương sâu nhất nhất định không có hắc hạc tồn tại.

Mọi người nhìn lại cái đại sảnh trước mắt, nhất thời cả đám trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt hồi hộp nhìn chung quanh vách tường.

Nếu hình dung như vậy, trời xanh giống như lò gạch phóng đại vô số lần, xung quanh là một vài hầm lò chết đông gạch.

Mọi người nhìn thấy, hầm trú ẩn đều do thiết trụ cấu tạo nên cánh cửa, hiện tại, mấy cái cửa sắt nặng hơn 10 tấn này đang mở ra, bên trong hoàn toàn trống rỗng.

Đương nhiên, làm cho mọi người hồi hộp không phải là bên trong mấy cái hầm trú ẩn trống rỗng này, mà là cái hầm trú ẩn đã đóng lại, bên cạnh cây cột thiết lớn có thể thấy bên trong có một bộ hài cốt rất lớn trong hầm trú ẩn, bộ xương màu trắng dưới ánh đèn lóe ra một màu trắng sáng lộng lẫy.

Cơ hồ không cần nghĩ cũng biết, là có vô số hắc hạc thông qua khe hở thiết trụ mà bay vào cắn nuốt mãnh thú đang bị giam cầm bên trong.

Trương Dương bắt đầu cẩn thận quan sát vách tường chung quanh hầm trú ẩn. Rất nhanh phát hiện ra một vấn đề, tại mấy cái hầm trú ẩn không có mở cửa, có một bộ hài cốt nhân loại đầy đủ, bên cạnh bộ xương có cái trọng hình vũ khí, từ động tác cùng tư thế của bộ xương có thể thấy, tựa hồ bọn họ đang cố gắng mở cái cửa sắt.

Nơi này đã xảy ra rất nhiều sự cố.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Tại sao những người này lại đi mạo hiểm tánh mạng nguy hiểm mở cửa thả mãnh thú ra?

Căn cứ dưới đất này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Từng đầu mối từng đầu mối cứ lần lần quanh đầu Trương Dương.

Đây là trụ sở sau họa kiếp.

Là ai tạo ra cái họa kiếp này?

Tại sao?

Trương Dương cũng để tâm vào chuyện vụn vặt đó, trực tiếp tiến vào cái thông đạo, bên trong đầu Trương Dương đang hình thành cái hình dáng của trụ sở dưới đất, đây là dùng cảm giác để tính toán ra kết quả.

Trương Dương không thể không than thở, mê cung dưới căn cứ này thật lớn. Tựa như, bọn họ vĩnh viễn đều gặp phải một cánh cửa hợp kim vậy.

“Chờ một chút!”

Ngay lúc Trương Dương dẫn mọi người tiến vào trong, Trương Dương đột nhiên dừng bước.

“Lưu Bư, mày đem cánh cửa kia đóng lại một chút xem.”

“Oh. A. Kỳ quái không thể đóng được hơn nữa.”

Lưu Bư cùng A Trạch vận khởi chân khí thôi động cánh cửa cực lớn hơn 10 tấn này, nhưng bọn họ nhanh chóng nhận ra, cái cánh cửa sắt này không thể hoàn toàn đóng lại, chỉ có thể đóng đến một trình độ nhất định thôi, chuyển trục của cánh cửa tựa hồ bị kẹt, thủy chung vẫn có một cái khe hở không thể đóng lại.

“Ta rõ ràng rồi!”

Nhìn thấy khe hở này, Trương Dương thở dài ra một hơi.

“Như thế nào rồi?” Lưu Bư nghi hoặc dò hỏi.

“Ta tin rằng, cả căn cứ dưới đất cửa đều không thể đóng lại hoàn toàn. Rất rõ ràng, cánh cửa này đã được thiết kế, sau khi căn cứ này bị phá hủy, cả căn cứ cánh cửa bên ngoài đều không thể đóng lại.

“Vì cái gì mà phải thiết kế như vậy?” A Trạch cau mày nhìn cái khe hở không lớn này, hẳn cũng không biết tại sao phải thiết kế kì quái như vậy.

“Rất đơn giản, hết thảy là vì thuận tiện cho hắc hạc phi hành, người cẩn thận nhìn kỹ lại một chút, cái khe hở này vừa vặn cho hắc hạc nghiêng người bay qua. Trên thực tế, cánh cửa đầu tiên căn bản không phải do măng xà cùng đầu đại miêu đánh cho biến dạng, mà là cánh cửa kia vốn hoàn toàn không thể đóng lại. Ta nghĩ, đã sớm có người muốn đem nơi này biến thành tử địa, mà hắc hạc chính là mấu chốt.

“Là ai?” Na Na trên mặt lộ ra một cổ sát khí.

“Không biết, chúng ta bây giờ còn không biết căn cứ này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chúng ta chỉ có thể từ từ làm rõ ràng rồi mới đi đến kết luận, đi thôi, ta tin tưởng, căn cứ này đã mất khổng chế, có lẽ, chúng ta có thể tìm ra tư liệu bên trong”.

Trương Dương quay đầu nhìn thoáng qua Na Na đang đi nhanh về phía trước, hẳn có một dự cảm mãnh liệt, trái tim của trụ sở dưới đất đang ở phía trước, tựa như có một loại lực lượng nào đó không biết đang gọi hắn lại.

505. Chương 505: Ma Nhĩ

Cảm giác thực chất là gì? Kỳ thật, cảm giác thực chất cũng chính là cảm giác có thể nhìn có thể sờ mó, mà Trương Dương bây giờ, cơ hồ còn có thể khổng chế cảm giác, có thể dùng cảm giác để đo lường tính toán khoảng cách xa gần hay bất cứ vật thể gì.

Ngay khi tiến vào căn cứ dưới đất, Trương Dương đã cảm giác được phô thiên cái địa hắc hạc rồi, tuy nhiên hắn không thể khẳng định đây là loài động vật hung ác nào, nhưng mà, hắn cảm giác được đây là loại động vật vương giả của căn cứ này.

Cũng vì nguyên nhân phát hiện ra hắc hạc, nên lúc đó Trương Dương mới chờ đợi quan sát, bởi vì, theo cảm giác hắn phát hiện ra, mãnh thú dưới đất tựa hồ mới thức tỉnh, căn bản không có ý tứ tàn sát lẫn nhau.

Hết thảy giống như Trương Dương dự liệu, dễ dàng xử lý kẻ thắng lợi cuối cùng.

Trên thực tế, trong nháy mắt khi Trương Dương tiến vào căn cứ dưới đất đã xác định được trái tim của khu căn cứ, hơn nữa hắn còn có một phát hiện...

Mọi người theo Trương Dương dẫn đầu tiến vào, trên đường cũng không có phát hiện gì, ngẫu nhiên chỉ gặp một vài bộ hài cốt linh tinh của động vật, xem bộ xương thon dài của động vật, đầy đều là những động vật

nhẹ nhàng dễ dàng, nhưng mà, tuy bọn chúng có thể chạy xa hơn một ít đối với các động vật to lớn khác, nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi hắc hắc liệt sát.

Rất cực, mọi người cũng đi tới một cánh cửa kính đã bị làm vỡ, trên mặt đất đều là những mảnh vụn thủy tinh, hiển nhiên, đây là bị một ít động vật hung mãnh phá hoại, còn nhìn thấy xung quanh cánh cửa kính còn một vài bộ hài cốt, bất quá, rất rõ ràng có thể thấy, có vài bộ hài cốt nhân loại, xem hình dáng, tựa hồ bọn họ đang cố chạy vào trong cánh cửa kính .

Bên trong cánh cửa kính là phòng điều khiển, bao phủ rậm rạp các dụng cụ, chung quanh có vài cánh cửa hợp kim màu trắng còn đang đóng lại, đây là cánh cửa duy nhất trong toàn bộ căn cứ còn đóng.

Nhìn giống như bầu trời đầy sao vậy, bọn Lưu Bưu cũng trợn tròn mắt. Nhiều dụng cụ phức tạp như vậy, nếu muốn tìm ra thiết bị điều khiển cơ quan khẳng định là không có khả năng, hơn nữa, nếu phạm phải sai lầm, làm không tốt có thể đem chính mình nhốt ở bên trong cánh cửa, đến lúc đó thì không xong.

Đây là một cái căn cứ kiên cố, nếu như phong bế từ bên ngoài, thì ngay cả Trương Dương cũng rất khó để chạy đi, ngay cả có thể chạy đi, thì không chết cũng trọng thương.

Mọi người ở đây đều bó tay không có biện pháp, thẳng đến khi Trương Dương đang tự hỏi đột nhiên hướng về phía đại môn đi nhanh qua.

Trương Dương đi đến cái cánh cửa hợp kim màu trắng, trong nháy mắt khi tới gần cánh cửa, cánh tay Trương Dương kim quang đại thịnh, chói mắt vô cùng, chói mắt như ánh mặt trời vậy.

Mọi người vốn đang đứng gần Trương Dương, đột nhiên bị nhiệt độ cao làm cho phải lùi nhanh về sau. Thời điểm ánh mắt mọi người nhìn lên Trương Dương, nhất thời ánh mắt trợn to lên như chuông đồng. Chỉ thấy trên cánh tay của Trương Dương như có một ngọn lửa, ngọn lửa kia khi chạm vào cánh cửa hợp kim, lập tức, cánh cửa như mỡ liền bị hòa tan.

Khó có thể tin!

Rất khó tin!

Nhìn chất lỏng kim loại đang chảy xuống đất, mọi người há hốc miệng, rung động bội phục, đây mới là chân chính lực lượng của Trương Dương!

Tại lúc này dưới căn cứ này, cái khăn che mặt thần bí của Trương Dương tựa hồ một tầng một tầng bong ra, lúc đầu là khi phô thiên cái địa rậm rạp hắc hắc vô duyên vô cớ rớt xuống mặt đất chỉ còn bộ xương. Còn bây giờ là hòa tan cánh cửa hợp kim dày gần nửa thước!

Hết thấy đều trần gập thần kỳ, làm cho người ta không thể tưởng tượng được.

Không ai có thể tin có người nào có thể dùng nhiệt độ cơ thể người sinh ra nhiệt độ làm tan chảy sắt thép, cái này đã thoát ly khỏi phạm trù nhân loại rồi.

Đặc biệt là Na Na, đối với Trương Dương trần ngập cảm giác thần kỳ, có một chút mạc danh kỳ diệu, phảng phất võ công Trương Dương vô cùng lợi hại, tia khát vọng nguyên thủy trong nội tâm Na Na cơ hồ càng ngày càng mãnh liệt.

Cánh cửa bị hòa tan thành một cái thông đạo cao tới 2 thước, từ bên trong cánh cửa truyền ra tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ.

Trước mắt mọi người đằng sau cánh cửa trần ngập hơi nước kia, đầu tiên là một lão nhân tóc bạc trắng, thân thể cao gầy, đang đứng bên cạnh cái thùng thủy tinh, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

Đây là một cái văn phòng làm việc, một văn phòng làm việc phong bế, nghiêm khắc là nói đây là một cái phòng tư liệu, bởi vì, có thể chứng kiến rõ ràng, trong căn phòng này trần ngập vô số kết bảo hiểm, bất quá, là cho mọi người thấy kỳ quái là, tất cả kết bảo hiểm đều được mở ra, trên mặt đất giấy tờ tán loạn, trong có vẻ rất bừa bộn....

Cơ hồ đồng thời, ánh mắt mọi người đều nhìn vào bên trong cái thùng thủy tinh kia, từ hiện trường mà thấy, mọi người đều có thể phân tích ra, ông lão này đang ở đây đem tất cả tư liệu bỏ vào trong cái thùng

thủy tinh kia, hơn nữa, từ bên trong thùng thủy tinh tản mát ra mùi mà xem, bên trong chắc là chất lỏng có tính ăn mòn phi thường mạnh mẽ, tư liệu bỏ vào trong hoàn toàn bị hủy diệt.

Đột nhiên, trong phòng một cỗ sát khí lan tràn trong không trung.

Là Na Na!

Vẫn ôn nhu như nước, gắt gao đi theo phía sau Trương Dương bên người, Na Na vẻ mặt nổi giận, lông mày dựng lên, sát khí lăm lăm.

“Người là ai?”

Thân thể mềm mại của Na Na như một mũi tên màu đen vậy bắn về phía lão đầu trước mặt, trong tay nàng một thanh chủy thủ sắc bén, dưới ánh đèn hàn quang từ thanh chủy thủ làm làm cho người ta sợ hãi.

“Ma... Ma Nhĩ...” Lão nhân ánh mắt thủy chung vẫn nhìn chăm chăm Trương Dương, trong mắt hẩn, Trương Dương giống như ma quỷ vậy, hẩn tận mắt chứng kiến người thanh niên trẻ tuổi này trên cánh tay phát ra quang mang màu trắng đem cánh cửa hợp kim hòa tan nửa thước.

“Người tại sao muốn hủy mấy tư liệu này?” Na Na trên mặt vô cùng lãnh khốc, phảng phất như con báo mẹ đang nổi giận vậy, thanh chủy thủ lạnh gắt gao đặt trên cái cổ trắng.

“Ta... Ta... các người... các người là ai?” lão nhân thân thể tuy đang run rẩy, bất quá, đã trấn tĩnh lại không ít, hẩn bắt đầu quan sát Trương Dương.

“Na Na để cho anh hỏi vài vấn đề.” Trương Dương vỗ vai Na Na.

“Anh...”

Na Na cảm giác một cỗ lực lượng hùng hồn ảm áp từ bàn tay Trương Dương truyền vào thân thể mình, trong nháy mắt luồng khí tức bạo ngược kia liền bị Trương Dương nhẹ nhàng hóa giải, Na Na chậm rãi thu hồi chủy thủ, rồi chậm rãi lui về sau Trương Dương, bộ dáng như con chim nhỏ khép nép vậy, làm cho ai cũng không thể tin rằng luồng sát khí ngập trời vừa nãy là từ người phụ nữ này mà ra.

“Nói cho ta biết thân phận của người?” Trương Dương sau khi vỗ vai Na Na thì đi lên, ánh mắt thâm thúy gắt gao nhìn lão nhân đã khôi phục trấn tĩnh.

“Ma Nhĩ, người Mỹ, nhà khoa học nghiên cứu tánh mạng ghen mật mã!” Lão nhân đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường, hiển nhiên, hẩn đã xác định bọn Trương Dương là nhân loại, sự sợ hãi phát ra từ nội tâm cũng yếu bớt.

“Không, ta muốn biết thân phận thật sự của người, một nhà khoa học bình thường không có khả năng biết mật mã của phòng tư liệu này, hơn nữa, cũng sẽ không biết trình tự điều khiển căn cứ này” Trương Dương khẽ cười, nụ cười rạng rỡ như một đứa trẻ vậy.

Cổ ý trong lúc vô tình, Trương Dương vận dụng tinh thần lực.

Đáng tiếc, làm cho Trương Dương ngoài ý muốn chính là, lão nhân biểu tình vẫn như thường, không có bị vẻ mặt đơn thuần của Trương Dương mê hoặc.

“Các vị tiên sinh, nếu như các ngài muốn biết bí mật của căn cứ này, các người đầu tiên phải nói cho ta biết, các người là ai? Đến nơi này có mục đích gì?!” Lão nhân tố chất tâm lý phi thường tốt, chỉ ngần ngừ một phút đồng hồ, hẩn đã khôi phục lại phần nào khí chất nho nhã, làm cho người ta có cảm giác không quan tâm đến mất mát lợi ích cá nhân.

506. Chương 506: Thân Ảnh Vương Hào

Trương Dương lạnh lùng nhìn lão đầu da trắng từ hoảng sợ đã trở nên bình tĩnh, nhìn lão đầu toàn nếp nhăn, lão đầu hiển nhiên đã trải qua nhiều thăng trầm của cuộc đời, người như vậy thì lịch duyệt tương đối phong phú, cùng người như vậy nói chuyện sẽ không mất thời gian.

“Các người đến đây để đoạt tư liệu?”

Quả nhiên, lão đầu đã đoán trúng ý đồ của bọn Trương Dương.

“Người cho rằng, chúng ta đi tới cái nơi đầy quái vật, cái căn cứ tràn ngập nguy hiểm này để du ngoạn à?”

“Đương nhiên là không, ta nghĩ các người là người do Trung Quốc phái tới, hơn nữa là Long Tổ trong truyền thuyết của Trung Quốc, nghe nói tổ chức này cao thủ như mây, tự nhiên có thể tìm ra được căn cứ dưới đất này, tối quan trọng chính là, các người dĩ nhiên có thể tránh được bức hạc truy sát, không dễ dàng... không dễ dàng...” Lão đầu hai mắt dò xét trên người mọi người.

“Bức hạc?”

Mọi người không khỏi sửng sốt, “bức hạc” cái tên này dùng cho hắc hắc thật đúng, trên thân thể nó có sự ưu nhã của bạch hạc, nhưng lại nắm giữ được kỹ năng phi hành vô thanh vô thức của biên bức, tại trong bóng đêm phi hành như u linh vậy.

“Sở trường của người là nghiên cứu tính mệnh mật mã?” Trương Dương đột nhiên hỏi.

“Không phải” Lão đầu thở dài một tiếng, vẻ mặt buồn bã.

“Đã từng?” Ánh mắt thâm thúy của Trương Dương gắt gao nhìn chăm chăm vào đồng tử màu xám kia, phảng phất như xem thấu linh hồn của lão vậy.

“Đúng vậy, tiên sinh, ngài rất thông minh. Đáng tiếc, các người phải thất vọng. Tất cả tư liệu cùng hồ sơ của căn cứ này đều bị ta hủy hết rồi. Tuy nhiên trong này còn một ít tư liệu linh tinh, nhưng mà, đây đều là tư liệu không quan trọng. Chân chính hữu dụng là nhóm tư liệu đầu tiên bị tiêu hủy. Nếu như các người cảm thấy có hứng thú có thể lấy đi”.

Lão đầu nhìn thoáng qua tư liệu còn sót lại xung quanh, buông tay, nhún vai làm ra biểu tình không sao cả.

“Là người hủy đi căn cứ này?” Trương Dương căn bản không có xem tư liệu, tựa hồ, hẳn căn bản không có hứng thú đối với tư liệu này.

“Không phải ta, không phải ta” Lão đầu đột nhiên nổi giận, nắm chặt hai tay, hai tròng mắt đỏ lên nói: “Đây là tâm huyết của ta, là tâm huyết hơn 30 năm của ta, tâm huyết của cả đời ta”.

“Là người làm, chỉ có người mới có thể phá hủy trung tâm căn cứ này. Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán. Trên thực tế, cả trụ sở này chỉ còn lại mình người. Cho nên, đây là kết luận duy nhất. Chỉ có người làm ra mới có thể an toàn ở địa phương này” Trương Dương chậm rãi nói, không chút ảnh hưởng tới sự kích động của lão đầu.

Lão đầu thân thể đang run rẩy đột nhiên bất động như bức tượng điêu khắc vậy, vẻ mặt với biểu tình chán nản.

Một hồi trầm mặc.

Rốt cuộc, lão đầu cũng nói chuyện.

“Đúng là ta làm, nơi này là một tay ta kiến thành, cho nên, chắc hẳn là nên hủy trong tay ta, chỉ có ta mới có đủ tư cách để phá hủy hoàn toàn căn cứ này. Chỉ có thể là ta”.

“Ta có thể lý giải được thống khổ của người, ta cũng hiểu áp lực của người” Trương Dương nhẹ nhàng thở dài một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên vai lão đầu trấn an.

“Người hiểu rõ? Người hiểu được?” Lão đầu hai mắt sáng ngời.

“Đúng vậy, ta hiểu!” Trương Dương gật đầu khẳng định.

“Có thể nói không?”

“Đương nhiên, thật ra, khi ta đi vào trụ sở này đầu tiên ta đã cảm nhận được công việc nghiên cứu của các nhà khoa học ở căn cứ này rất thống khổ, mỗi người đều có hy vọng được đoàn tụ với người nhà mình, không ai muốn hao phí cả đời dưới cái căn cứ không thấy ánh mặt trời này, cho dù là nhiệt tình với công việc này, cũng sẽ có một ngày chán ghét”.

“Đương nhiên”, lão đầu vẽ mặt tựa hồ thất vọng, Trương Dương lại nói tiếp: “Mấy cái này không phải là vấn đề chủ yếu, một người có tín ngưỡng có thể vượt qua khó khăn, vì quốc gia của mình, vì dân tộc mình, khổ một chút, mệt một chút vẫn có thể, nhưng mà, nếu sự nghiệp nghiên cứu của mình mà phải đem đến cho quốc gia, cho nhân loại tai ương diệt vong. Công việc này tựa thành một loại dày vò”.

“Người hiểu được, người quả nhiên hiểu được” Lão đầu vẽ mặt vui mừng, mày nhíu chặt cũng bắt đầu giãn ra, phẳng phất như tìm được tri âm vậy.

“Đúng vậy, ta hiểu, ta hiểu rõ ràng, cho nên, ta đối với việc người hủy đi căn cứ này cũng không cảm thấy kỳ quái, bất quá, lòng hiếu kỳ của ta rất nặng, ta muốn biết chuyện gì đã xảy ra, hơn nữa, ta muốn xác nhận, chuyện này có phải giống như người suy nghĩ hay không, có đúng là toàn bộ đã bị phá hủy không thể khôi phục lại không”.

“Người là một người có tinh thần chính nghĩa!” Lão đầu đột nhiên vẽ mặt vô cùng nghiêm túc.

” Khụ khụ...”

” Khụ khụ...”

Không riêng gì Trương Dương ho khan, mà ngay cả bọn Lưu Bư cũng ho không ngừng.

Trương Dương này bọn họ trong lòng hiểu rõ, có thể là người tốt, có thể là người lương thiện, thậm chí có thể là một tên bại hoại không từ thủ đoạn nào, mấy lần trên đường chạy trốn hắn cũng đã thể hiện ra, nhưng mà Trương Dương tuyệt đối không phải là một người có tinh thần chính nghĩa.

“Ta biết, người hoài nghi chính mình, đúng vậy, không có ai có thể xác định chính mình có hay không có tinh thần chính nghĩa, con người là một loại động vật cao cấp mâu thuẫn, tại một thời điểm nào đó thì phi thường tà ác, một lúc nào đó thì phi thường chính nghĩa. Nhưng mà, ta có thể nhìn ra thế giới nội tâm của một người, từ một câu nói, một cái động tác... những năm gần đây ta nghiên cứu gen của loài người cùng động vật, nhân loại thông qua mấy ngàn năm tiến hóa, tế bào trên cơ thể người có một loại khuynh hướng g tính thần trọng nghĩa, cái này cùng bản chất của động vật bất đồng, động vật thân thể vào thời điểm nào đó, sẽ không vì đồng loại mà hy sinh, nhưng mà nhân loại thì có thể vì đồng loại mà hy sinh”.

Trương Dương há hốc miệng không còn gì để nói, cùng mấy nhà khoa học gen đàm luận mấy vấn đề này thật không phải đối thủ, người ta có cách lý luận, mà không phải là cái thứ biện luận, đương nhiên, Trương Dương cũng không muốn tham gia vào cái biện luận vô vị này.

Trương Dương bây giờ chỉ muốn biết bí mật của trụ sở này, hắn có một loại cảm giác không thể hiểu, hắn tin tưởng dưới căn cứ này có cất giấu bí mật mà hắn cần.

Một đám đi theo sau Ma Nhĩ, từ động tác của Ma Nhĩ mà xem, hắn tựa hồ muốn dẫn mọi người vạch trần đáp án của căn cứ dưới đất.

“Cái căn cứ này xây dựng 19 năm trước, lúc ấy là một căn cứ cơ quan không gian, lúc ấy, phía Mỹ cho ta mượn một nửa làm trụ sở”.

Lão đầu đi về phía trước, hướng phía ngoài phòng điều khiển đi ra, một đường vuốt ve một ít cương thiết cấu tạo trụ. Dáng người cao gầy có vẻ lam lũ.

Nhìn thấy bóng lưng cô độc, mọi người không hiểu sao sinh ra một cảm giác đau thương, đây là một người vì quốc gia mà hiến dâng cả đời thanh xuân cho khoa học.

“Ngay lúc đầu tới nơi này, nơi này thực ra lúc đầu phi thường đơn giản đều chế tạo từ cement, khắp nơi đều là thông đạo, rất ít có cửa, vì đây là căn cứ cơ quan không gian nên phải thông suốt, trong nơi này mỗi thiết bị đều là ta tự mình làm ra. Người xem, đây là cánh cửa bên ngoài. Cánh cửa này, muốn đi vào nhất định phải có khẩu lệnh mới có thể mở ra, hơn nữa, cánh cửa này dày mấy thước, có thể phòng cả đạn hạt nhân”.

Lão đầu tay run rẩy nhẹ nhàng vuốt ve đồng hồ đo mặt trên có một ít đèn, trong mắt tràn đầy quyến luyến.

Mọi người cũng không có cất lời hắn, túy ý lão đầu đắm chìm trong quá khứ năm tháng, chỉ có loại tâm tình như vậy, người ta mới có thể nói ra bí mật trong lòng.

“Bây giờ, chúng ta xem một lát căn cứ dưới đất rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lão đầu chậm rãi ngồi xuống trên đài điều khiển, nhẹ nhàng ấn vài cái nút kế tiếp.

Lập tức, trên đài điều khiển bắt đầu hiện ra hình ảnh.

Đầu tiên là một ít đoạn ngắn tư liệu về tánh mạng nghiên cứu, có một ít tư liệu quá trình sửa sang lại, còn có một ít tư liệu về quá trình duy trì căn cứ, còn một ít hình ảnh nhân viên đang nghiên cứu, có thể là bởi vì hình ảnh có thời gian lâu rồi, nên màu sắc có chút xưa.

Từ từ hình ảnh càng ngày càng rõ ràng, hiển nhiên, là kỹ thuật hiện đại làm cho hình ảnh càng ngày càng rõ.

Đột nhiên, hình ảnh vừa chuyển.

Mọi người thấy một ít hình ảnh bên trong đột nhiên điên cuồng, người này sau khi vào trạng thái điên cuồng, tự nhiên đem quần áo không giống với các nhà khoa học xé rách tan nát, từ hình ảnh bên trong có thể chứng kiến rõ ràng, rất nhiều nhân viên xuất hiện tình trạng phát cuồng, thân thể bên ngoài xuất hiện một tầng lân giáp.

Chỉ là một cái màn ảnh, dưới lão đầu điều khiển, cái màn hình lớn liền chia làm nhiều cửa sổ nhỏ, từ những cái cửa sổ này có thể chứng kiến, cả trụ sở dưới đất tựa hồ bị vấy vào trạng thái điên cuồng, khắp nơi đều là máu, có một thi thể người bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Hình ảnh dị thường tàn khốc máu tanh, ngay cả người như Lưu Bư mà cũng có cảm giác sợ hãi.

Trong màn hình Trương Dương bọn họ thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, đều là tại địa hạ quyền tái cũng đã gặp qua, cũng chính là theo dấu bọn hắn trên đoạn đường truy tung tới nơi đây.

“Bọn họ bởi vì đồng bạn nghiên cứu mà mất đi lý trí, bọn họ thủy chung không phải loại người chính thức. Bọn họ... bọn họ là sai lầm của cả đời ta...”

Lão đầu vẽ mặt tang thương, ấn nhẹ cái nút một cái, màn hình liền tắt đi.

“Người đã sớm có kế hoạch phá hủy nơi này?” Trương Dương nhìn lão đầu nói.

“Đúng vậy, vào 19 năm trước đây tánh mạng nghiên cứu mật mã từng xuất hiện một lần nguy cơ, nhưng mà, có rất nhiều mãnh thú tiền sử từ trụ sở đào tẩu, nơi này là sa mạc lớn nhất trên thế giới, dã thú bình thường căn bản không thể sinh tồn, bất quá, lúc đó chúng ta thiếu chút nữa gây ra đại họa, lúc ấy có vài loại sinh vật đặc biệt cường đại có thể thích ứng với sa mạc sinh trưởng, may mắn chính là, ngay lúc có rất nhiều dã thú đào thoát, nơi này đã xảy ra một hồi vụ nổ hạch nhân, có vài khối đạn hạch nhân nổ mạnh, đã giết nhiều dã thú tiền sử, nếu không, hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi”.

“Là sa mạc Sahara?” Tim Trương Dương nhảy dựng lên.

“Đúng vậy.” Lão đầu ánh mắt vô cùng âm u nói: “Khi đó là sở phó chuyên môn nghiên cứu tánh mạng mật mã, ta lúc đó không có ở trụ sở, hơn nữa, ta còn mang theo cái đĩa bí mật giao cho quân đội, đó là thành quả nghiên cứu, cũng là do nguyên nhân ngoài ý muốn đó, ta trở thành tân sở trưởng căn cứ chủ quản công việc nghiên cứu, vì tránh cho một lần tai nạn như vậy phát sinh, ta thiết kế căn cứ này vào thời điểm đặc biệt có hậu quả, ta bồi dưỡng ra mấy vạn bức hạch, một khi trụ sở xuất hiện nguy hiểm, bức hạch sẽ phụ trách vai trò sát tử mãnh thú tiền sử”.

“Người không sợ bức hạch bay ra ngoài sao?” Lưu Bư bắt mắt lầm bầm nói.

“Sẽ không đâu, mấy con bức hạch này chu kỳ phi thường ngắn, hơn nữa đều là giống bức hạch đực, chúng nó có thể sống cũng không có khả năng sinh sôi nảy nở!” Lão đầu tự tin nói.

“Ta muốn biết sự việc 19 năm về trước, có tư liệu không?” Trương Dương hỏi.

“Có, chẳng qua rất linh tinh, cho tới bây giờ thủy chung ta vẫn không rõ ràng lúc ấy xảy ra chuyện gì.”

Đang nói chuyện, lão đầu lần nữa mở màn hình...

“Ai vậy?”

Trương Dương đột nhiên tiến tới, hai tròng mắt gắt gao nhìn vào màn hình, từ trong ánh mắt bắn ra kim quang làm cho người ta không dám nhìn vào.

Trên màn hình là cát vàng cuộn cuộn, trên cát vàng có một người trẻ tuổi đang chạy như điên, phía sau hắn là cát vàng bị nhấc lên giống như một con cuồng long màu vàng.

Hình ảnh không phải rất rõ ràng, hiển nhiên lúc quay hoàn cảnh không được tốt lắm, nhưng mà có thể chứng kiến, đó là một người tuổi trẻ có cái đầu tóc dài.

507. Chương 507: Còn 27 Phút

“Gọi là gì?” Ánh mắt Trương Dương phát ra hai đạo kim quang làm cho tim người khác đập mạnh, cả người phát ra một cỗ áp lực khôn cùng, mỗi một người ngay cả Tiểu Lý Tử ở bên trong cũng cảm giác áp lực làm cho hít thở không thông, thân thể Trương Dương phẳng phất như động cơ hạng nặng vậy.

“Vương Hào!”

Cả không gian căn cứ dưới đất không khí đột nhiên lạnh lẽo, áp lực trong tim cũng bắt đầu biến mất, thay vào đó chính là cảm giác lạnh lẽo làm cho người ta rét lạnh thấu xương, mọi người nhin không được rùng mình một cái.

Mà ở phía sau, hai con mắt của Na Na đột nhiên sáng ngời, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm người thanh niên tóc dài trên màn hình.

Tốc độ rất nhanh!

Mái tóc dài tung bay!

Khuôn mặt lãnh khốc!

Sở hữu hết thảy, làm cho người thanh niên tóc dài có một khí thế hùng bá thiên hạ, nhìn hắn trong sa mạc chạy như điên, bên trong vô số mãnh thú giết chóc, cát vàng bắn tung tóe, người xem nhiệt huyết sôi trào.

Vương Hào!

Vương Hào!

Là hắn!

Là hắn!

Trương Dương ánh mắt sắc bén như đao phong vậy, hiện tại hắn có thể khẳng định, trung niên nhân tóc dài trong dị không gian kia chính là người thanh niên tóc dài trong màn hình, theo thời gian phỏng đoán phi thường ăn khớp.

Hiển nhiên, người thanh niên tóc dài này là phụ thân của Vương Yến, ngay lúc cơ thể Trương Dương đang khấn trương, Na Na giống như mê muội vậy chậm rãi hướng màn hình đi đến, cái màn hình rất lớn. Cao cao tại thượng, Na Na dáng người đứng phía dưới có vẻ vô cùng nhỏ bé, Na Na bộ dáng rất say mê mà kiên định, đôi mắt đầy nhu tình.

Rốt cuộc, Na Na cũng đi tới phía dưới màn hình, vươn đôi bàn tay trắng nõn ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt ve hình ảnh đang chạy trên màn hình.

Nhìn thấy vẻ mặt si mê của Na Na, Trương Dương mọc lên luồng ghen ghét khó hiểu. Hắn cơ hồ chưa từng chứng kiến Na Na thất thố khi nhìn thấy nam nhân khác như vậy. Mà hôm nay, hắn đã được thấy, trái tim Trương Dương như có cảm giác rỉ máu vậy.

Đột nhiên, Trương Dương tâm lý vừa động.

“Na Na, em biết người này?” Trương Dương đi tới sau lưng Na Na, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mềm mại, một luồng chân khí cường đại quán quanh Na Na, làm cho đại não Na Na khôi phục lại thanh minh.

Đáng tiếc, Na Na vẻ mặt vẫn mang biểu tình si mê, thậm chí còn có chút ngốc trệ, hai tròng mắt sáng ngời giống như bị một tầng sương mù bịt kín vậy.

“Cha, là cha em” Na Na trong miệng lẩm bẩm.

“Cha!”

Trương Dương cảm giác như trong đầu mình bị nổ tung vậy, đột nhiên trong lúc đó, trong đầu hắn hiện ra vô số hình ảnh hư cấu trọng điệp lại cùng nhau.

Áp lực!

Áp lực ở nơi nào?

Thì ra, sở hữu áp lực cường đại như vậy là một người, lão đại Mãi Mãi Đề, phụ thân Vương Yên, phụ thân Vương Phong, phụ thân Na Na..., chính mình đ/p> n bây giờ vẫn quên một cái vấn đề trọng yếu, hắn căn bản không có nghĩ tới những người này căn bản là một người, mặc dù ý niệm này chỉ ngẫu nhiên có trong đầu, nhưng mà, hắn không thể ngờ vô số phụ nữ ưu tú như vậy lại gả cho một người nam nhân, mà cái người nam nhân kia, đúng vậy chính là trung niên nhân tóc dài trong dị không gian chỉ huy trăm vạn chiến hạm.

Vô luận là ở Nhật Bản hay tại Mỹ, bóng dáng người trung niên này không chỗ nào không lưu lại.

Trên thực tế, ngay từ đầu Trương Dương đã muốn phát triển thế lực của mình để đối kháng lại cái uy hiếp không thể nhìn thấy, nhưng mà, cho đến hôm nay, hắn phát hiện ra, chính mình vô luận như thế nào cũng không thể vượt qua nhiệm vụ ẩn hình nào, cho nên, Trương Dương bắt đầu đem tầm nhìn lên làm cho thế lực của mình cường đại cùng hợp tác cộng tác với các thế lực khác.

Hiện tại, Trương Dương rốt cuộc cũng đã xác định được một ít địch nhân cùng một ít đối thủ ẩn dấu cùng là một người.

Đây là một người đàn ông tương đối thần bí.

Hắn khống chế cả hắc đạo Trung Quốc.

Hắn khống chế vô số tập đoàn quốc gia.

Thậm chí, hắn còn khống chế cả thượng tầng Trung Quốc, vô luận là tướng quân hay tổng thư ký, bọn họ sau lưng đều có bóng dáng của hắn.

Hơn nữa, phi thường rõ ràng chính là, hòa thượng trí tuệ nhân tạo cũng nghe lệnh của người trung niên tóc dài.

Trương Dương rốt cuộc cũng đã hiểu rõ ràng tại sao tiểu hòa thượng lại muốn mở ra không gian thông đạo, hết thấy là vì muốn người trung niên tóc dài này trở về.

“Các người biết hắn?” Ma Nhĩ thực ra không có nghe được Na Na đang lẩm bẩm, thấy bộ mặt si mê của Na Na không khỏi tò mò hỏi.

“Biết một ít, ông còn biết cái gì nữa không?” Trương Dương hít sâu một hơi làm cho trái tim mình bình tĩnh trở lại, khôi phục lại tỉnh táo như cũ.

“Ta biết được rất ít, theo như tướng lĩnh cao cấp kia nói, cái này có quan hệ đến cơ mật quốc gia, ta chỉ nghe nói qua đây là tin tức phi thường quan trọng, căn cứ dưới đất sa mạc Sahara chúng ta xây dựng là do chinh hấn phá hủy”.

“Là hắn cho nổ chín đầu đạn hạt nhân?” Sống lưng Trương Dương một trận phát lạnh.

“Nếu như tin tức nơi phát ra đáng tin, thì đây đúng là sự thật, tại một khu vực phi thường nhỏ tập trung chín đầu đầu đạn hạt nhân, mục đích phi thường rõ ràng, đó chính là hoàn toàn phá hủy trụ sở nghiên cứu tánh mạng mật mã, hơn nữa lúc ấy đây là quân sự cơ mật cao nhất phía Mỹ, không ai hiểu tại sao mấy quốc gia đồng thời phóng ra đầu đạn hạt nhân”.

Sau khi Ma Nhĩ vừa dứt lời, đại sảnh trống rỗng này đột nhiên lâm vào tĩnh lặng, tĩnh lặng làm cho người ta có áp lực, làm cho người ta hít thở không thông.

Vô luận là Tiểu Lý Tử hay A Trạch, vẻ mặt bọn họ đều rung động.

Ngay cả to gan lớn mật như Lưu Bưu vẻ mặt cũng ngốc trệ.

Một lần tập trung tại một chỗ chín đầu đạn hạch nhân.

Là ai mà có thể vùng tay lớn như vậy.

Nghĩ đến trên đầu có khả năng rơi xuống chín đầu đạn hạch nhân, mọi người đột nhiên có cảm giác như có một cái mũi nhọn đâm sau lưng vậy. Bây giờ, trước tiên là phải rời khỏi cái nơi căn cứ âm u này đã, hơn nữa, xem ra có thể cái căn cứ dưới đất này càng ngày càng tối, có thể là nguồn năng lượng không còn nhiều.

“Trương Dương, đây là cha em!” Na Na đột nhiên kéo cánh tay Trương Dương, vẻ mặt kiêu ngạo, giống như đứa bé đang tự hào vậy.

“Ừm!” Trương Dương cảm giác thân thể mình rất khó chịu, hắn không dám nhìn vào hai mắt Na Na.

“Trương Dương, cha em là người cha vĩ đại nhất trên thế giới này, trên thế giới này không có chuyện gì mà ông không thể làm được”.

Na Na còn đang si mê nhìn hình ảnh người thanh niên tóc dài đầy vui vẻ, hai tay mặc dù đang ôm chặt Trương Dương, tuy nhiên ánh mắt thủy chung vẫn nhìn lên màn hình không trọn vẹn kia. Tựa hồ, cố gắng đem hình ảnh đó khắc sâu vào trong đầu.

“Em không gặp lại cha mình sao?” Trương Dương hỏi.

“Không có, ông ấy mất tích hơn 19 năm trước, bọn em đã cho vô số người đi tìm kiếm nhưng không có dấu vết của ông ấy, bất quá, bọn em tin tưởng, ông ấy nhất định quay trở lại.

“Mười chín năm... mười chín năm...”

Trương Dương có chút hồn lìa khỏi xác, nếu như thời gian là chính xác. Như vậy có thể nói, người thanh niên tóc dài kia 19 năm trước đã tiến vào dị không gian, mất 19 năm đánh bại người thống trị của dị không gian, rồi thành lập trăm vạn chiến hạm không gian bộ đội.

Mười chín năm!

Hắn dùng 19 năm, làm một sự kiện mà cả đời người khác không thể làm được.

Tất cả chuyện này thật khó có thể tin.

Một hồi trầm mặc dài dằng dặc, ngoại trừ Na Na đang chìm đắm trong hình ảnh kia, bọn Lưu Bưu và Tiểu Lý Tử đều nhìn ra Trương Dương đang có tâm sự. Không người nào biết Trương Dương đang nghĩ gì.

Tại nhiều năm sau, có vài nhà sử học muốn phân tích nội tâm tư tưởng bấy giờ của Trương Dương, nhưng mà, không có ai có thể biết Trương Dương đang chân chính nghĩ cái gì. Sợ là ngay cả địa vị cao như A Trạch cũng không biết, cái này vĩnh viễn là một cái bí ẩn....

“Chúng ta đi thôi!” Trương Dương vỗ nhẹ vào Na Na.

“Đi” Na Na thanh tỉnh trở lại, ánh mắt bắt đầu rõ ràng thanh minh hơn, nàng vẫn không có quên nhiệm vụ của mình.

“Tiểu thư tôn kính, sợ là nàng phải thất vọng rồi. Ta nguyện ý phối hợp với các người vì ta tương đối nắm chắc. Các người tại căn cứ này, sẽ không có thu hoạch gì về tánh mạng mật mã cả” Nhìn thấy ánh mắt dò xét của Na Na, lão đầu lập tức biết tâm tư Na Na muốn gì, buông tay nhún vai.

Na Na không có nhìn Ma Nhĩ, ánh mắt bắt đầu nhìn lên màn hình, cau mày suy nghĩ, tựa hồ, đang ra một cái quyết định gian nan.

“Một khi ta đã biết cha ta không muốn chứng kiến người sinh hóa cải tạo ghen xuất hiện, ta cần gì phải cưỡng cầu?!”

Rốt cục, Na Na thở dài một tiếng hạ quyết định, điều này làm cho Trương Dương thở dài nhẹ nhõm, thẳng đến bây giờ, hắn vẫn đang đắn đo việc được mất, từ sự kiện xảy ra tại căn cứ này có thể thấy được, người sinh hóa cải tạo gien thì vẫn là người sinh hóa cải tạo gien, mà không phải nhân loại chính thức, đây là một nghiên cứu tràn đầy nguy hiểm.

“Cảm ơn!”

Ma Nhĩ tự nhiên thất thố đi tới trước mặt mọi người cúi đầu một cách thật sâu, bộ dáng vô cùng chân thành. “Ông có tính toán gì không?” Trương Dương nhìn vào đỉnh đầu lão đầu, hắn đối với mỗi nhà khoa học đều có một sự kính trọng khó hiểu, không phải mỗi nhà khoa học đều có thể hủy bỏ được thành quả của mình, mà lão đầu này lại làm được, tinh thần của hắn đã thăng hoa đến một loại cảnh giới rồi, loại cảnh giới này, không phải người bình thường có thể lý giải được.

“A a, không có dự tính gì, các người rời đi, sau nửa canh giờ nữa, ta sẽ đem căn cứ này hoàn toàn phong tỏa lại” Lão đầu thản nhiên tiêu sái cười.

“Nửa giờ!?”

Tim Trương Dương đột nhiên nhảy dựng lên.

“Đúng vậy, nửa canh giờ.” Lão đầu có chút cười nói: “Thời gian của các người không có dư thừa”.

“Người đã cài đặt bom hẹn giờ?” Trương Dương thân hình chấn động.

“Người rất thông minh, ha ha, sau nửa giờ, nơi này sẽ biến thành một đồng trống, ồ, không, phải là sau 27 phút nữa.”

“Đi!”

Trương Dương đột nhiên quát to một tiếng, cánh tay mở ra, kéo Na Na vào trong tay, cả người nhảy một cái điên cuồng chạy đi, cơ hồ cùng lúc đó, bọn Tiểu Lý Tử cùng Lưu Bưu cũng theo sát phía sau điên cuồng chạy trốn.

“Ma Nhĩ, cảm ơn ông” Một âm thanh hùng hậu của Trương Dương truyền đến.

“Người thanh niên, còn tới 27’ đồng hồ, không cần phải gấp gáp đâu”.

Nhìn thấy thân ảnh đám người biến mất trong cái thông đạo u ám, Ma Nhĩ dùng cánh tay thô ráp nhẹ nhàng xoa lên cái hình cầu trên đài điều khiển, khóa miệng hiện lên một tia mỉm cười hiền lành.

Ngay từ lúc đầu, hắn cũng đã quyết định cho quân xâm nhập này chôn cùng, nhưng mà, ở một khắc cuối cùng, hắn lại quyết định buông tha cho ý nghĩ này.

508. Chương 508: Muốn Tiêu Di Nhiên Hay Đỗ Tuyệt?

Đương nhiên, Ma Nhĩ có chết cũng nghĩ không ra là bởi vì Trương Dương phát ra tinh thần lực làm ảnh hưởng đến phán đoán của hắn, trong suy nghĩ của hắn, Trương Dương tuyệt đối là một người chính phái tràn đầy tin thần chính nghĩa. Cho nên, Ma Nhĩ nghĩ rằng không nên làm cho một người chính nghĩa như vậy chết cùng mình.

“Oành oành!” toàn bộ đều sụp đổ, long trời lở đất. Trương Dương mới vừa ra khỏi căn cứ dưới đất qua cánh cửa không tới 100 thước, thì dưới đất truyền đến tiếng nổ mạnh, cả sa mạc tựa hồ đang run rẩy, cát đá đầy trời.

Mọi người mặt này đầy bụi bặm điên cuồng chạy trong bụi mù, cả người đầy vết thương, Na Na rốt cuộc cũng chỉ là một người con gái, bị tiếng nổ kinh thiên động địa chấn văng là cho ngất xỉu.

Nếu như bọn Trương Dương là người bình thường, thì đã bị vụ nổ “sơn băng địa liệt” bạo chết rồi.

Cả đoạn đường chạy nhanh như điện chạy như hơn 10’ đồng hồ, mọi người mới thoát ra khỏi hiểm địa.

“****, lão đầu đáng chết hại người kia, còn nói là dư thời gian” Lưu Bưu lau vết máu trên trán mở miệng mắng to, lấy võ công của hắn cũng không thể chống cự lại vụ nổ lớn như vậy, rốt cuộc, loài người cường

độ cũng có hạn, hơn nữa, Lưu Bưư còn chưa đạt tới cảnh giới cường giả, mà A Trạch cùng Tiểu Lý Tử thì mạnh hơn nhiều, trên người không dính một hạt bụi.

“Hắn chỉ là một nhà khoa học, không phải chuyên gia phá hủy” Trương Dương nhìn hơn 100 thước cát bụi dựng lên không khỏi cười khở, nghĩ không ra hắn vô công cái thế, nhưng thiếu chút nữa lại chết ở địa phương này, lấy vụ nổ vừa rồi mà tính, thì cũng không thua gì cỡ một đầu đạn hạt nhân nổ mạnh.

“Có thể ông ta cho rằng số thuốc nổ này chỉ đem căn cứ phá hủy mà thôi”.

A Trạch gật đầu, mà Tiểu Lý Tử cũng gật đầu, trên thực tế, trong lòng cả hai vẫn cảm tạ lão đầu nhà khoa học kia, vì hắn đã sớm thông báo. Ở tại trung tâm có vụ nổ quy mô lớn như vậy, ngay cả bọn hắn có võ công thông thiên cũng bị nổ cho nát bấy.

“Trời ! Xem ra chúng ta còn muốn cảm ơn tử lão đầu kia, đúng rồi, Trương Dương, Na Na thế nào rồi?” Lưu Bưư nhìn Na Na trong lồng ngực Trương Dương hỏi.

“Không có việc gì, là do ta quá sơ ý. Nàng bị chấn động mạnh một chút, ta đã giúp nàng điều hòa kinh mạch rồi. Nghỉ ngơi một lát liền không có việc gì”.

Lúc này đây hành trình tại Mỹ Quốc Trương Dương đã hoàn thành nhiệm vụ của Na Na, nhưng mà, không có đạt được mục tiêu. NY tánh mạng mật mã nghiên cứu, sợ rằng ngay cả một trang giấy bọn họ cũng không có lấy ra nữa.

Bất quá, NY tánh mạng mật mã nghiên cứu hoàn toàn đã bị hủy diệt. Cho dù Mỹ Quốc còn có một bộ phận tư liệu, nhưng mà, nếu muốn khôi phục lại trình độ quy mô nghiên cứu NY tánh mạng mật mã như bây giờ, tuyệt đối không phải ngày một ngày hai là có thể làm.

Có lẽ một thời gian không khác biệt lắm, các quốc gia trên địa cầu trong tương lai các lĩnh vực đều sẽ có đột phá lớn. Có lẽ, đến lúc đó người sinh hóa gen sẽ bị đào thải.

Trên thực tế, cái mà Trung Quốc muốn, chính là có đủ thời gian. Dù sao, để bồi dưỡng ra một người võ công cao thủ khẳng định còn khó khăn hơn so với bồi dưỡng ra một người sinh hóa cải tạo gen. Có lẽ khoảng thời gian sau, Trung Quốc khẳng định sẽ làm ra một cái kế hoạch bồi dưỡng.

Sau khi đi ra khỏi sa mạc, Trương Dương trở về Trung Quốc. Đến chỗ Đỗ Tuyết cùng Tiêu Di Nhiên ở đây vài ngày. Mà Na Na thì trực tiếp trở về Bắc Kinh. Nàng muốn đem sự việc này báo cáo lên cấp trên.

Trương Dương càng ngày càng trở nên trầm mặc, càng ngày càng cổ quái, không có ai có thể đến gần hắn, hắn cả ngày chỉ đứng ở trong phòng tu luyện.

Mỗi lần chứng kiến Trương Dương, Tiêu Di Nhiên cùng Đỗ Tuyết cảm giác Trương Dương tiêu tụy đi rất nhiều. Hắn đang trau dồi lại những gì đã xảy ra hơn 1 năm nay. Cũng trau dồi lại cuộc sống thời thơ ấu của mình.

“Mẹ, có manh mối về thân thể của con không?” Trương Dương lẳng lặng ngồi trên ghế, đôi mắt thâm thúy nhìn mẫu thân hắn. Mà phụ thân hắn thì vẻ mặt khấn trương nhìn Trương Dương.

“Có” Trương mẫu chần chờ một chút rồi trả lời vấn đề của Trương Dương.

“Là cái gì?”

“Trương Dương, có phải con muốn rời khỏi mẹ không?” Trương mẫu hai con mắt đầm lệ.

“Không đâu, mẹ, con vĩnh viễn sẽ không rời khỏi các người, các người là cha mẹ ruột của Trương Dương, ai cũng không có thể thay thế sự thật này!” Trương Dương lắc đầu, vẻ mặt kiên định nói.

“Ừm, mẹ biết là con yêu mẹ nhất?”

Trương mẫu liền mỉm cười, ôm đầu Trương Dương thân mật vuốt ve tóc Trương Dương, đây là loại ngôn ngữ thể hiện tình cảm từ mẫu.

“Mẹ, nói cho con biết, đồ vật đó đặt ở nơi nào, con muốn xem, bởi vì, thân thể của con rất trọng yếu” Trương Dương ôm thắt lưng của mẹ mình, đột nhiên sinh ra một loại tính ỷ lại nghiêm trọng, Trương Dương còn nhớ

rõ, khi còn nhỏ, mẹ vẫn luôn chăm sóc mình như bảo bối vậy, chẳng đến khi trưởng thành đi học, Trương Dương lúc này mới rời nhà ở lại ký túc xá tại trường học, cha mẹ mới đi xa tha hương làm công.

“Tại thành thị C bên trong căn phòng của chúng ta”.

“Hả, là cái phòng trọ kia hả!” Trương Dương nhất thời khần trương, cái phòng đó là cha mẹ Trương Dương vì hắn mà tại thành thị C đặc biệt mua, nhưng mà Trương Dương vì muốn giảm bớt gánh nặng kinh tế cho cha mẹ mà cho thuê, còn mình thì ở trong trường học, mấy năm nay, hắn chưa từng nghĩ tới trong căn phòng đó còn có vật quan trọng liên quan đến thân thể hắn.

“Ha ha, con ngoan đừng lo lắng, căn phòng đó là do mẹ lắp đặt, ở bên trong tường có một cái kết bảo hiểm, bên trong toàn là một số đồ vật trọng yếu của người nhà chúng ta”.

“Kết bảo hiểm ở phía sau tủ quần áo?” Trương Dương linh quang chợt lóe.

“Đúng, ha ha, phía sau tủ quần áo, chính là ngay cả trên ăn trộm cũng không thể nghĩ đến phía sau có kết bảo hiểm, hơn nữa, trong kết bảo hiểm ngoại trừ một ít đồ vật có tính quan trọng, thì không có đồ vật nào đáng giá cả, ngay cả khi tên trộm mở kết bảo hiểm ra cũng không muốn lấy.”

“Đúng vậy, hắc hắc” Trương Dương gật đầu, trước mặt cha mẹ, hắn cảm giác mình như một đứa hài tử chưa trưởng thành. Bây giờ Trương Dương căn bản không lo lắng đến an toàn của cái kết bảo hiểm, dù sao, ở trọ trong căn phòng đó là một đôi vợ chồng buôn bán, cũng rất yên phận, đã thuê nhiều năm.

“Mẹ, ba. Con phải trở về thành thị C một chuyến, các người chú ý một chút đến thân thể chính mình, con rất nhanh sẽ quay lại”.

“Ừm, chúng ta cũng không cần con lo lắng, con làm cho xong xuôi sự tình rồi quay lại đây, Di Nhiên mỗi ngày đều trông ngóng người, lần này tới liền nhốt mình cả ngày ở trong phòng người nào cũng không gặp, Di Nhiên bây giờ cả ngày buồn bực”.

“Mẹ, người nói Di Nhiên tìm bạn trai khác đi, con không thích hợp đâu” Trương Dương vẻ mặt ảm đạm, hắn không dám nhìn vào hai mắt của mẹ, bởi vì, hắn biết, cho tới nay, cha mẹ đã chọn Tiêu Di làm con dâu rồi.

Quả nhiên!

“Người người... Người người nói cái gì?!” Trương mẩu nổi trận lôi đình, đem đầu Trương Dương đẩy mạnh ra, thiếu chút nữa làm cho Trương Dương ngã trên mặt đất, thấy vậy Trương phụ đau lòng không thôi, vội vàng từ phía sau Trương Dương đỡ Trương Dương.

“Con... Con không thích hợp.” Trương Dương không dám ngẩng đầu lên, âm thanh nhu nhược nói.

“Trương Dương, người là tên hỗn đản vong ân phụ nghĩa, nếu như người không cần Tiêu Di Nhiên, thì cũng không cần nhận người mẹ này, ta biết, người đã sớm không muốn có người mẹ như ta, hừ!”

Trương mẩu thanh âm nổi giận đùng đùng phất áo bỏ đi, Trương Dương nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, hắn cho tới bây giờ không có nghĩ tới hậu quả sẽ như thế này.

“Trương Dương, con không cần khần trương, ta đi khuyên mẹ con, mẹ con chính là tính tình như vậy, một hồi sẽ tốt hơn... Hả... Tiêu Di Nhiên.”

Ngay lúc Trương phụ đang an ủi Trương Dương, đột nhiên, bên ngoài truyền đến âm thanh chạy trốn cùng với âm thanh đuổi theo, cùng với tiếng khóc nức nở.

Là Tiêu Di Nhiên.

Trương Dương nhất thời tối sầm lại, hắn tự nhiên không có giám sát hoàn cảnh xung quanh, mà Tiêu Di Nhiên ở bên ngoài nghe trộm hắn cũng không biết, cái này quả thực khó tin.

Đương nhiên, Trương Dương căn bản không có ngờ phòng cha mẹ, mà Tiêu Di Nhiên cũng ở chỗ này, hơn nữa còn đứng ở bên ngoài cửa, quan trọng là, Trương Dương cũng sẽ không đối với Tiêu Di Nhiên sinh ra ý nghĩ giám sát.

Bây giờ, rối loạn!

Ngay lúc Trương Dương đang đau đầu, Trương phụ vội vàng chạy trở về.

“Trương Dương, có phải là con muốn Đỗ Tuyết?”

“Hả. Không có, không có” Trương Dương nhìn vẻ mặt thần bí của phụ thân trợn mắt há hốc mồm.

“Cái gì?! Không muốn Tiêu Di Nhiên, cũng không muốn Đỗ Tuyết, rốt cuộc con muốn thế nào?!”

Lần này, đến lượt Trương phụ đột nhiên nổi giận, đầu ngón tay đâm lên trán Trương Dương, Trương phụ rất ít khi nổi nóng, cũng có vài phần uy nghiêm của cha mẹ, Trương Dương cũng muốn tránh khỏi rắc rối này.

“Con...”

“Con cái rắm, ta không quản người nhiều như vậy, tóm lại, chọn Đỗ Tuyết hay chọn Tiêu Di Nhiên, hay là cả hai, bằng không, người cũng đừng nhận ta là phụ thân nữa.”

“Khụ khụ... con... con đi ra ngoài một chút”.

Trương Dương đứng dậy, ngay lúc phụ thân vừa muốn mở miệng thì đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu cả, động tác không một chút ưu nhã, cầm đầu chạy trốn như chuột.

Trong nháy mắt, Trương Dương chứng kiến cách đó không xa Tiêu Di Nhiên đang ôm lấy mẫu thân khóc nức nở, Trương Dương chỉ có thể thở dài một hơi.

Trên con đường khi còn bé vẫn hay đi, Trương Dương quyết định trước tiên quay về thành thị C, tránh cha mẹ nổi nóng.

“Lưu Bư các người đang ở đâu?” Trương Dương gọi điện thoại cho Lưu Bư.

“Hả, chúng ta đang ở trong quán trò chơi, Tiểu Lý Tử, bên trái, bên trái, ngất, người như thế nào không nổ súng hả? Người là cường giả, cường giả cái rắm, mau mau, lại tới nữa, cương thì”.

Lưu Bư trong điện thoại phi thường ồn ào, bên trong tràn ngập các loại âm thanh, Trương Dương nghe thấy toàn bộ tiếng mắng chửi ầm ĩ của Lưu Bư, người đang cộng tác chơi trò chơi với hắn bị mắng cho chó huyết cũng không dám cãi.

Trương Dương tắt điện thoại, đột nhiên cảm giác vô cùng buồn bực, thậm chí có chút ghen tị, Lưu Bư thẳng thắn này vĩnh viễn so với hắn lúc nào cũng khoái hoạt, vô luận là trong trường học, hay ngoài xã hội.

Đi thôi.

Xem xét lịch bay một chút, vừa vặn có chuyến bay nửa giờ nữa khởi hành đi thành thị C, Trương Dương lập tức mua vé máy bay rồi ngồi taxi tới thẳng sân bay.

509. Chương 509: Tình Định Xuất Hiện

Ngồi bên cửa sổ, nhìn vào biển mây màu vàng dưới ánh mặt trời biến hóa thành những hình dạng vô cùng lộng lẫy, Trương Dương cảm giác mình có lối suy nghĩ cực độ hỗn loạn. Giống như tầng tầng lớp lớp đám mây chật chội bị gió thổi đi vậy.

Hắn không biết đối mặt như thế nào với Vương Yến.

Nếu như đối với Tiêu Di Nhiên cùng Đỗ Tuyết các nàng hắn có thể tàn nhẫn nói ra. Nhưng mà, Vương Yến lại làm cho hắn không thể nào mở miệng được. Dù sao, bọn họ quan hệ đã không phải là yêu đương bình thường.

Từ sân bay GZ bay đến tỉnh thành mất 2 canh giờ. Đứng ở bên ngoài sân bay Trương Dương đột nhiên có một cảm giác héo rút trước đây chưa từng có.

Vấn đề tình cảm, không phải võ công cao là có thể giải quyết.

Hiện tại Trương Dương đang lâm vào trong cực độ mâu thuẫn. Trên thực tế, Trương Dương vẫn mong muốn gặp lại Vương Yến, nhưng lại muốn tránh né Vương Yến. Đây là một loại tâm linh dần vật.

Quan trọng nhất chính là, quan hệ với Vương Yến, Trương Dương thủy chung có một loại cảm giác hư ảo. Tựa hồ, Vương Yến cho tới bây giờ chưa từng quan tâm tới Trương Dương. Từ sau khi cùng Trương Dương tách ra, Vương Yến ngay cả một tin tức cũng không có gửi cho Trương Dương. Điều này làm cho Trương Dương cảm thấy rất mất mát.

Tựa hồ, đây không phải là tính cách của Vương Yến. Vương Yến là loại người dám yêu dám hận. Ngay lúc đầu ở chung với Vương Yến, Trương Dương thậm chí còn lo lắng Vương Yến cả ngày dính theo hần một chỗ. Nhưng mà, chuyện này hoàn toàn trái ngược.

Đương nhiên, tại tỉnh thành phiên nào của Trương Dương không chỉ có Vương Yến, mà còn có Liễu Âm.

Dây dưa mãi rồi cuộc cũng đi tới con phố.

Lúc này đã là ba giờ chiều. Trên đường người đi lại phi thường đông đúc. Trương Dương cảm thấy mình cô đơn lạc lõng trong khung cảnh này.

Cho tới nay, Trương Dương đối với thân thể Vương Yến rất mê luyến. Mà bây giờ, hần lại muốn nói cho Vương Yến biết bọn họ không có khả năng ở cùng một chỗ.

Quý tộc thành nằm trên con phố phi thường phú lệ hào hoa. Lối vào làm bằng đá cẩm thạch màu vàng kim cùng cánh cửa thủy tinh tự động không dính một hạt bụi làm cho người ta úy kị. Dân chúng bình dân căn bản không dám đi vào.

Đương nhiên, Trương Dương không biết, bây giờ tại quý tộc thành khái niệm hoạt động kinh doanh đã chính thức trở thành quý tộc thành.

Nhìn vào cánh cửa mặt tiền quen thuộc, Trương Dương bất ngờ sinh ra một loại cảm giác nhút nhát.

Trương Dương tình nguyện đối mặt với thiên quân vạn mã cũng không muốn đối mặt với Vương Yến, nhưng mà, cứ không thể mỗi lần gặp mặt lại trốn tránh.

Trương Dương thoát nhìn có một tia nhu nhược. Nhưng mà, bên trong lại là một loại ý chí vững vàng. Cho dù là đối mặt với tình cảm, hần cũng chỉ thích khoái đao trăm loạn mã, chứ không phải là ướt át bẩn thỉu.

Chết thì chết!

Trương Dương cắn chặt răng. Dứt khoát đi nhanh vào.

“A. Trương Dương!”

“Trương Dương!”

“Trương Dương đã trở về!” Các thành viên cũng nhiệt tình chào hỏi. Bất quá, quý tộc thành tựa hồ rất bận rộn. Ngay cả Liễu Âm cũng phải ra tiếp khách.

Trương Dương có chút xấu hổ ngồi ở trên ghế sa ***. Nơi này hần mặc dù rất quen thuộc. Nhưng mà nếu công việc bề bộn không có ai bắt chuyện cùng hần. Hần tựa hồ có một loại cảm giác đứng ngồi không yên.

Hiển nhiên, Vương Yến không có mặt ở chỗ này.

Chẳng qua, Liễu Âm ở đây. Trước tiên giải quyết trước một người cũng tốt. Ngay từ đầu Trương Dương còn đang lo lắng khi gặp lại hai người, nói ra chuyện đó thật sự có chút khó khăn.

Lúc này, Liễu Âm tựa hồ đang vì một người thanh niên mà giới thiệu một bộ tây trang hữu nhân.

Có thể nhìn thấy, Liễu Âm nhìn thấy Trương Dương liền rất vui vẻ. Lúc bắt chuyện với khách hàng thường hay quay đầu lại hướng Trương Dương thần nhiên cười. Mỗi nụ cười làm cho tim Trương Dương đập nhanh hơn. Mấy tháng không có gặp lại Liễu Âm. Liễu Âm thiếu đi một chút ngây ngô của con gái, thành thực nhiều hơn một chút. Nhưng lại càng có mị lực của người phụ nữ.

Không cần phải nói. Liễu Âm là một mỹ nữ. Vô luận là vóc dáng hay làn da, hoặc là khí chất đều là thượng đẳng.

Đáng tiếc!

Nhìn vóc người yếu điệu thướt tha kia. Trương Dương thở dài một hơi. Hắn phát hiện, bây giờ mình đối với sắc đẹp có sức kháng cự mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nhưng mà, sâu trong tâm linh có một loại dục vọng càng ngày càng mãnh liệt có một loại, đó là dục vọng chiếm giữ mãnh liệt. Thậm chí, còn có một loại không nên có, một loại dục vọng hủy diệt hoàn toàn.

Đôi khi, Trương Dương cho rằng tâm lý mình bị méo mó nghiêm trọng, tuy nhiên không có đạt tới trình độ biến thái, nhưng mà so với người thường thì mạnh mẽ hơn nhiều. Trương Dương tin tưởng, nếu không có “Tiên Đạo Mạn Mạn” khắc chế. Hắn có thể trở thành một tên bạo ngược sát nhân điên cuồng.

“Trương Dương, anh về tỉnh thành lúc nào vậy? Tại sao không gọi điện thoại trước?!”

Lúc này, khách hàng của Liễu Ám đã lấy một bộ quần áo vào phòng thử. Liễu Ám liền giao việc lại cho một thành viên quý tộc thành khác rồi vội vàng chạy tới trước mặt Trương Dương ngồi xuống. Ôn nhu nắm lấy bàn tay của Trương Dương, liền đặt câu hỏi liên tục như pháo liên thanh.

“Mới vừa về.” Nhìn vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi của Liễu Ám, Trương Dương không đành lòng đem tay rút ra khỏi bàn tay của Liễu Ám. Há miệng thở dốc không biết mở miệng như thế nào. Dù sao, hiện tại hoàn cảnh không có thích hợp. Mà Trương Dương lại không muốn lè mề.

Ngay lúc Trương Dương đang vắt óc suy nghĩ nên mở miệng như thế nào. Thì liên tiếp những hành động của Liễu Ám đã chặn đứt lối suy nghĩ của hắn.

“Trương Dương, anh như thế nào rồi! Sao lại tiêu tụy như thế này?” Liễu Ám vuốt chòm râu khuôn mặt Trương Dương, nhìn đầu tóc rối loạn của Trương Dương hỏi.

“Vẫn bình thường” Trương Dương có chút không yên lòng. Hắn trong khoảng thời gian này cả ngày nhốt mình trong phòng tự hỏi. Nào có để ý đến hình dáng mình trông như thế nào. Thậm chí, tóc hắn một tháng rồi vẫn chưa cắt.

“Anh chờ một chút...”

Liễu Ám liền chạy như gió tới phía sau căn phòng tiếp khách. Lập tức, nàng liền chạy ra. Cầm trong tay một cái máy cạo râu, một lọ gel, còn có một cái lược.

Sau khi trở lại liền lập tức bắt đầu sửa sang lại cho Trương Dương. Đầu tiên là cạo sạch chòm râu, sau đó dùng lược chải vuốt lại tóc tai. Cuối cùng là trên tóc phun lên một ít gel.

Cảm thụ sự chăm sóc của Liễu Ám. Trương Dương chỉ có thể cười khổ cho qua.

“Hi hi, không tệ. Đẹp trai hơn nhiều, nhưng mà, hình như có phải còn thiếu cái gì đó hay không?”

Đôi mắt sáng ngời của Liễu Ám nhìn Trương Dương. Hai con mắt không ngừng chuyển động. Bây giờ tuy Trương Dương đã sạch sẽ hơn nhiều, nhưng mà, chung quy còn thiếu một cái gì đó.

“Liễu Ám tỷ tỷ...”

Lúc này, quý tộc thành đã vắng vẻ hơn nhiều. Một số thành viên cũng có vẻ nhàn hạ. Bất quá, các nàng cũng không có qua đây. Trong đó có một nữ hài tử kêu Liễu Ám một tiếng sau khó nháy mắt đối với Liễu Ám.

“Oh. Đúng. Đúng! Quần áo. Anh cần phải thay đổi quần áo!” Liễu Ám thấy nữ hài tử kia chỉ vào quần áo trên người, nhất thời giật mình hiểu ra.

Đích xác, quần áo Trương Dương có chút thô thảm không đành lòng. Mặc dù là mặt hàng cao cấp. Nhưng mà bởi vì Trương Dương mấy ngày nay chán nản, nên ngay cả quần áo cũng bẩn thỉu nhếch nhếch.

Trên thực tế, Trương Dương mấy ngày nay ăn mặc rất luộm thuộm, Trương mẫu cùng Tiêu Di Nhiên mỗi ngày đều giúp hắn đem quần áo ủi thẳng. Đáng tiếc, Trương Dương một khi chán nản uể oải đều không chú ý đến. Ngồi chỗ này nằm chỗ nọ, làm cho quần áo bẩn thỉu nhếch nhếch đến chịu không nổi.

Trương Dương chỉ ngây người một lát. Lập tức, Liễu Ám liền vì Trương Dương lấy một bộ tây trang màu trắng nhã nhặn lại đây.

“Thay đi, đây là mặt hàng mới năm nay, rất nhiều người đều thích.”

Trương Dương không có động. Chỉ lẳng lặng nhìn Liễu Ám. Hắn cảm giác hai mắt mình có chút khó chịu. Không cần nói cũng biết, rất nhiều người thích mà không có bán là bởi vì rất đắt, mà Liễu Ám lại không chút do dự lấy cho hắn, tự nhiên là nàng dùng tiền mình để mua.

“Anh nhìn em làm gì...” Liễu Ám bị Trương Dương nhìn cho đỏ mặt, sắc giọng nói.

Trương Dương lắc đầu, vẫn như cũ lẳng lặng nhìn nữ hài tử thanh thuần này. Nữ hài tử này mặc dù không có cùng hắn phát sinh quan hệ, nhưng có một chút đụng chạm da thịt.

Liễu Ám tựa hồ cũng nhận ra được ánh mắt ôn nhu của Trương Dương, cũng không có lên tiếng. Ánh mắt hai người nhìn nhau. Khó khăn hưởng thụ lúc bình an này. Lúc này, Trương Dương đã đem dục vọng của mình vút lên chín tầng mây rồi.

“Hắn là ai vậy?”

Nhưng mà, cảnh đẹp này không có kéo dài lâu, một âm thanh the thé của nam nhân phá hỏng tâm linh trao đổi của hai người. Thanh âm mang theo vẻ tức giận.

Người nói chuyện chính là một người thanh niên, là khách hàng lúc đầu Liễu Ám tiếp. Trong tay hắn đang cầm bộ tây trang màu đen mới tinh.

510. Chương 510: Niềm Vui Mới

“A... Em em...” Liễu Ám bị Trương Dương nhìn bằng ánh mắt lạnh như băng. Cả người cứng đờ như vừa rơi vào hầm băng, lắp bắp nói không ra lời.

“Tôi đang hỏi anh là ai!” Lúc này người trẻ tuổi mới nhìn Trương Dương lạnh lùng nói.

Trương Dương im lặng. Chỉ lạnh lùng nhìn bộ mặt dữ tợn của người trẻ tuổi. Rất hiển nhiên, trông quan hệ của người trẻ tuổi và Liễu Ám không bình thường. Ít nhất, người tuổi trẻ phi thường này thích Liễu Ám.

“Đây là bằng hữu của em” Liễu Ám rút cuộc cũng định thần. Vội vàng trả lời người trẻ tuổi.

“Anh cũng là bằng hữu của em” Người trẻ tuổi cười lạnh nói: “Mà em, lại đem y phục của bằng hữu mà em thích đưa tới cho một bằng hữu khác”.

“Không không, anh ấy khác anh” Về mặt Liễu Ám đỏ lên nhìn thoáng qua Trương Dương rồi lại nhìn người trẻ tuổi. Có chút hoảng sợ không tìm được lời nào cho thỏa đáng.

“Có gì không giống?” Người trẻ tuổi đôi mắt hung hăng nhìn Trương Dương chằm chằm.

“Em em... em... Em thích anh ta...”

Liễu Ám về mặt e lệ. Cúi đầu lắp bắp nói. Khó giải thích. Trương Dương cảm thấy trong lòng ảm áp, nhìn về phía Liễu Ám với ánh mắt hòa nhã hơn rất nhiều.

“Thì ra là vậy. Em chính là vì hắn mà xa lánh anh. Ha ha. Vậy mà anh còn tưởng rằng thần thánh phương nào!” Người trẻ tuổi thấy một người thì e lệ, một người thì ôn hòa. Ngay tức khắc về mặt âm u trở nên tươi tỉnh. Ánh mắt nhìn bộ đồ của Trương Dương.

“Tôn thiếu. Em xem anh là bằng hữu. Xin anh tỏ ra tôn trọng một chút.” Liễu Ám vốn là người ngoài nhu trong cương. Người trẻ tuổi ngữ điệu lúc này tổn hại Trương Dương. Nhất thời về mặt giận dữ

“Tốt tốt tốt. Bằng hữu! Loại bằng hữu như người này không cần cũng được. Ta sẽ không thiếu một bằng hữu là nữ bán hàng!” Người trẻ tuổi giận dữ cười nói.

“Anh...” Liễu Ám mặt đỏ bừng.

“Đừng có anh anh gì nữa. Tôi là khách hàng của cô. Hơn nữa, tôi là khách VIP của Quý Tộc Thành. Bây giờ. Tôi cần bộ vest màu vàng trắng này, ừm, cái áo sơ mi này nữa!”

“Không được. Đây là y phục tôi đã mua” Liễu Ám như đinh đóng cột, ngữ khí không chút đường lui.

“Cô... cô mua sao?” Tôn thiếu sững sốt

“Đúng vậy. Tôi đã mua. Tôi tặng cho anh ta” Liễu Âm không chút do dự. Hiển nhiên, Liễu Âm cũng biết Trương Dương tức giận. Bây giờ cái nhìn của nàng không chút nhượng bộ có thể khiến cho Trương Dương hiểu lầm. Thậm chí cho dù nàng đã đánh mất điều này thì công việc tuyệt đối không thể thoái lui.

“Cô xác định rằng cô đã mua? Người có biết bộ vest này giá bao nhiêu không?” Người trẻ tuổi thấy Liễu Âm cương quyết thì có chút ngạc nhiên.

“160.000, nếu tôi dùng thẻ hội viên để giảm giá. Chỉ cần 112.000”.

“Tốt tốt. Ha ha... Thế giới này quả nhiên thay đổi. Một nhân viên bán hàng tầm thường cũng biết nuôi trai. Ha ha...” Người trẻ tuổi sắc mặt biến đổi. Về mặt dữ tợn nói: “Gọi ông chủ các người ra đây. Bộ quần áo này ta xem trước. Ta phải được quyết định. Nếu không. Hừ hừ...”

“Nếu không thì sao?” Trương Dương vẻ mặt lạnh nhạt nhìn người trẻ tuổi mất đi lý trí.

“Nếu không. Cái cửa hàng này... Ha ha... Cái cửa hàng này...” Người trẻ tuổi nhìn xung quanh cười ẩn ý. Như thể cả cái Quý Tộc Thành này đã thành rau trong đĩa của hắn ta.

“Ta rất muốn biết. Cái cửa hàng này rốt cuộc sẽ trở nên thế nào?” Trương Dương cười nhếch mép, như thể đang dụ người phạm tội.

“Nói vậy người còn không biết bốn công tử đây là ai. Nói cho các người biết. Bốn công tử họ Tôn. Tại tỉnh hội...”

“Người họ Tôn hay họ Hầu ta cũng không có hứng thú. Ta chỉ biết. Nếu phụ thân người biết có đứa con như người. Hẳn chắc học máu vì tức. Ta không có thời gian nói chuyện phiếm với người. Cút nhanh!” Trương Dương đột nhiên có chút hứng thú ác độc. Bất kể đối phương có thân phận gì. Trong mắt hắn có ý nghĩa gì? Một con voi sẽ chỉ bỏ qua khi đang đối mặt với sự khiêu khích của con kiến. Hơn nữa, hắn phát hiện, dường như hắn đã quên mục đích chính khi đến đây.

“Người cút đi cho ta!”

Người trẻ tuổi cơn giận công tâm. Vẻ mặt đỏ lên. Thân thể đột nhiên xông tới, vẻ mặt hung hãn.

“Cút đi!” Một tiếng quát chói tai truyền đến. Người trẻ tuổi giật mình, lùi về phía sau hai bước.

Đó là tiếng của Vương Yến. Không biết từ khi nào. Vương Yến đã đứng ở trong đại sảnh. Sau lưng là hai người to cao đeo kính mát, mặc vest đen.

“Cô là ai?” Rõ ràng, người trẻ tuổi không biết Vương Yến. Nhưng bị khí thế cùng sự phô trương của Vương Yến đàn áp. Đã bớt phần kiêu căng mà cẩn thận hỏi lại.

“Tôi chính là chủ ở đây” Sau khi Vương Yến duyên dáng thoáng nhìn Trương Dương lại lạnh lùng chăm chăm nhìn người trẻ tuổi.

“Cô là chủ?” Trong ánh mắt của người trẻ tuổi hiện lên một tia kinh ngạc. Đương nhiên, một chút mừng vui cũng nhen nhóm. Hiển nhiên đối phó với một tiểu cô nương yếu đuối dễ hơn nhiều với một thương nhân chân chính.

“Đúng” Vương Yến liếc mắt nhìn người trẻ tuổi một cái. Ánh mắt lại vô cùng dịu dàng nhìn về phía Trương Dương. Nhìn mơ hồ đến nỗi Trương Dương run cả da đầu. Trương Dương thậm chí tin rằng. Nếu như không có ai ở đây. Vương Yến đã sớm nhào lên người hắn rồi.

“Cô chính là bà chủ. Vấn đề dễ giải quyết thôi. Là như thế này. Ta đã xem bộ vest vàng trắng này. Nhưng người làm của cô lại đột nhiên nói có người khác đã mua” Người trẻ tuổi giọng rõ ràng.

“Vậy anh muốn thế nào?” Vương Yến rút cuộc cũng rời ánh mắt khỏi Trương Dương quay sang nhìn người bên cạnh.

“Tôi hy vọng. Quý cửa hàng cho tôi một câu trả lời!” Người trẻ tuổi cười nói.

“Được thôi. Bộ y phục này anh có thể mua. Dựa theo chiết khấu mà làm. Anh vừa lòng chưa?” Vương Yến lạnh nhạt nói.

“Chị Yến” Liễu Âm nhất thời khản trương.

“Liễu Âm tỷ tỷ. Đừng nóng vội. Trên lầu còn một bộ nữa. Đợi lát nữa đưa cho chị mà tặng cho tình lang” Vương Yến nhìn Liễu Âm ranh mãnh cười nói. “A, khụ khụ...” Liễu Âm nhất thời xấu hổ mặt đỏ bừng. Chính Trương Dương cũng cảm giác trên mặt một trận hỏa khí. Hắn không thể hiểu Vương Yến làm trò nhiều như vậy để làm gì. Hơn nữa. Vương Yến cùng Liễu Âm đã có chút quan hệ. Nhiều ít Trương Dương cũng cảm thấy quái lạ.

“...” Người trẻ tuổi nhất thời trợn mắt há hốc mồm. Trong khoảng thời gian ngắn có chút không biết như thế nào cho phải.

“Hiện tại ngài chưa vừa lòng sao? Ngài có thể trả tiền rồi đi!” Vương Yến quay đầu lại. Ánh mắt giá băng.

“Không. Tôi thay đổi ý định. Tôi không cần bộ y phục này nữa. Tôi cần quý cửa hàng cho tôi một câu trả lời hợp lý. Bởi vì, tôi đã vì bộ y phục này mà tiêu phí thời gian. Hơn nữa. Đã bị hạ nhục nhân cách. Tôi nhớ, cô khi vào đây từng nói một câu, cô bảo tôi cút đi”.

“Vậy tôi sẽ nói một lần nữa. Cút đi!”

“Cô...”

“Dẫn hắn đến trước mặt phụ thân hắn. Cho ông ấy biết, ông ta có một đứa con trai rất vĩ đại. Hơn nữa, nói cho ông ấy, con trai ông ấy không phải lần nào cũng gặp may đâu” Vương Yến nhẹ nhàng phát phát tay.

“Vâng!” Bốn đại hán cao to trả lời lớn. Khí thế làm cho người ta sợ hãi. Cả Quý Tộc Thành đều bị chấn động.

“Cô... Các người biết mình làm cái gì không? Làm cái gì? Buông ta ra. Buông ta ra...”

Người trẻ tuổi vẻ mặt trắng bệch. Đáng tiếc. Không chờ hắn nói hết câu. Bốn đại hán cao to đã bắt lấy hắn, gần như là quăng ra ngoài. Sau đó Quý Tộc Thành đã đặc biệt yên an tĩnh. An tĩnh đến có chút quái dị.

Vô số ánh mắt nhìn vào Trương Dương. Trương Dương cảm giác lo lắng như có mũi nhọn kẻ lưng. Đặc biệt Vương Yến với cái nhìn bốc lửa làm hắn có một cảm giác sợ hãi. Dù sao. Hôm nay hắn tới nơi này cũng không có chuyện gì tốt lành.

“Trương Dương”.

“Trương Dương”

Vương Yến và Liễu Âm đồng thanh gọi. Hai người nhìn nhau thoáng qua, trên gương mặt đã đỏ ửng. Ngay cả Vương Yến da mặt như tường thành cũng biết ngượng ngùng.

“Chị Yến, chị nói trước đi”.

“Liễu Âm. Chị nói đi”.

“Chúng ta hay là cùng nói đi” Trương Dương thở dài một tiếng. Nhìn thoáng qua những người trong Quý Tộc Thành xung quanh che miệng cười.

“Anh”.

Hai người lại đồng thanh trả lời. Thấy xung quanh mọi người cười trộm. Nhất thời mặt hai nàng đỏ lên như ánh nắng buổi chiều thiêu đốt. Vội vàng như một trận gió thơm chạy lên lầu hai.

Khi Trương Dương lên lầu hai. Hai người đang chuẩn bị bộ vest vàng trắng, lột nhãn. Trên bàn trà đặt một đồng lớn y phục. Có sơ mi, tất, dây lưng, và cả quần đùi.

“Vương Yến”.

“Không cho nói!” Hai người lại lần nữa đồng thanh nói.

“...” Trương Dương há miệng vẻ mặt ngạc nhiên.

“Tắm rửa rồi nói chuyện. Dơ bẩn. Tránh bị hiểu lầm là trai bao” Vương Yến tức giận nói.

“Đúng vậy. Cả người thối muốn chết”.

“Khụ... anh tắm, để anh tắm...”

Trương Dương ôm lấy quần áo lập tức chạy vào phòng tắm. Hắn là người thông minh. Hắn sẽ không ngu xuẩn cùng 1000 con vịt tranh luận.

Rất nhanh. Trương Dương liền xuất hiện.

Đầu tóc đã sạch. Nửa khô nửa ướt. Rõ ràng là rất thanh lịch. Khác hẳn phong cách trước kia.

Bộ vest cũng đã mặc vào, bên trong là áo sơ mi trắng. Không có caravat, vạt mở rộng, lộ rõ vẻ tùy ý.

“Rất đẹp!”

Ngay cả một thiếu nữ cũng phải ngạc nhiên khi nhìn thấy Trương Dương. Trương Dương lúc này và hiện tại hoàn toàn là hai người khác nhau. Trương Dương lúc trước tràn ngập cảm giác tang thương, hơn nữa có chút tiêu tụy và hơi nhạt. Trương Dương hiện tại, tinh thần hay khí chất đều làm cho người ta có cảm giác quý tộc.

“Ừm, anh hôm nay đến. Có chuyện quan trọng muốn nói với các em. Các người đừng nói gì, hãy nghe ta nói xong. Bất kể ta có nói điều gì, làm ơn hãy kiên nhẫn nghe anh nói. Có được không?” Trương Dương ngồi xuống ghế tựa. Nhẹ nhàng uống một ngụm nước. Vẻ mặt nghiêm túc.

“Liễu Âm. Chúng ta hãy đoán, Trương Dương định nói gì với chúng ta?” Vương Yến không thèm quan tâm thái độ nghiêm túc của Trương Dương.

“Ồ. Chị Yến đoán trước đi. Chị là chủ, chị trước!” Liễu Âm nói, vừa sắp xếp lại bộ quần áo cũ của Trương Dương vừa trêu ghẹo.

“Nha đầu chết tiệt kia. Lúc này ta là bà chủ của người. Người mua y phục mà không thèm nghĩ tới bà chủ này. Sống chết phải muốn đem bộ y phục này lưu lại?”

“Yến tử.” Liễu Âm nhất thời đỏ bừng mặt. Chạy đến bên Vương Yến không ngừng đánh.

“Được rồi được rồi. Chị nói trước. Chị dám khẳng định. Là tên vô lương tâm này có niềm vui mới. Hôm nay tìm đến đây là để nói rõ, muốn vứt bỏ chúng ta...”

“A...” Trương Dương vẻ mặt khó tin nhìn Vương Yến.

511. Chương 511: Không Cần Chịu Trách Nhiệm

“Vương Yến... Liễu Âm... anh...” Hào khí ngút trời của Trương Dương bỗng chốc hoá thành hư không, cúi đầu không dám nhìn vào mắt của Vương Yến và Liễu Âm

“Thật là...”

Vương Yến chợt rơi vào trạng thái trầm lặng, Liễu Âm cũng đang nhìn Vương Yến và Trương Dương mà không biết phải nói gì, thực tế, quan hệ giữa ba người họ vẫn chưa được làm rõ ràng, bây giờ càng phức tạp.

“Vương Yến, Liễu Âm, anh cũng không biết phải nói như thế nào, tóm lại, các em trừng phạt anh như thế nào cũng được, anh... anh... anh không thể...” Trương Dương vốn là người ăn nói rất lưu loát, nhưng khi nói đến trọng điểm thì vẫn không có cách nào nói ra khỏi miệng, hắn chỉ hi vọng Vương Yến và Liễu Âm có thể tự hiểu.

“Được rồi, Trương Dương, chuyện của anh em biết, chỉ là Liễu Âm không hiểu thôi, nhưng, em hiểu, không cần anh phải nói với em, em biết em nên làm như thế nào rồi, em biết rồi...”

Vương Yến đột nhiên nhẹ nhàng bước tới trước mặt Trương Dương, ngồi lên đùi y, đôi tay mềm mại nâng mặt Trương Dương lên dịu dàng vuốt ve, ánh mắt đầy tình ý, dường như những tảng băng hàng vạn năm cũng đều bị ánh mắt đó làm tan chảy.

“Vương Yến, anh xin lỗi” Trương Dương nắm chặt lấy đôi bàn tay ấm áp của Vương Yến, có một chút xót xa, hẳn từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ có kết cục như thế này.

“Liều Ám, chị muốn một mình ở cùng Trương Dương một lúc có được không?” Vương Yến quay đầu nói với Liều Ám đang cúi đầu với vẻ mặt ngại ngùng

“Ừm... ừm...” Liều Ám liên tục gật đầu trả lời, chạy nhanh xuống lầu như một cơn gió.

U u ...

Những âm thanh nhỏ lướt qua, rồi cửa kính và rèm cửa đều tự động đóng lại, giờ đây, nơi này đã trở thành thế giới của hai người.

Nơi đây đã trở thành chốn nẩy nở mối quan hệ thân mật của hai người.

Khi chiếc rèm cửa được kéo vào, ánh đèn của gian phòng trở nên mờ nhạt. Mờ mờ ảo ảo chỉ có thể nhìn thấy bóng của hai con người đang kề sát bên nhau, Vương Yến ngồi trên đùi của Trương Dương, hai đôi bàn tay đan chặt vào nhau, không khí cũng bắt đầu trở nên đam mê.

Đột nhiên, bóng hai người càng lúc càng dựa sát vào nhau

Cuối cùng, giữa hai cái bóng đó không còn một chút khoảng cách nào, chỉ còn nghe thấy những tiếng hôn mãnh liệt

Sự kiềm chế của Trương Dương như núi lửa phun trào.

Quan hệ giữa hắn và Vương Yến sớm đã vượt qua khỏi mối quan hệ nam nữ bình thường. Hai người đối với cơ thể của nhau đã quá quen thuộc rồi.

“Anh...”

Trong màn đêm, chỉ nghe thấy tiếng kêu rên khắc cốt của Vương Yến, còn có âm thanh phát ra khi y phục rơi xuống, âm thanh đó đầy sự mê hoặc, cơ thể như ngọc của Vương Yến trong bóng tối giống như đang phát sáng, vô cùng loá mắt.

“Không...”

“Không...”

Trương Dương nghĩ tới Na na, trong lòng anh nảy sinh sự kháng cự mãnh liệt. Nhưng sự mê hoặc quá lớn cùng với khoái cảm trong tay đã làm anh không có cách nào kìm lòng đẩy Vương Yến ra, tất nhiên là Trương Dương đã đẩy ra. Chỉ là cái đẩy đó rất yếu chẳng có chút sức nào. “Trương Dương, Trương Dương, em muốn chàng, em muốn chàng...” Vương Yến như đang trong mơ, cô hoàn toàn vứt bỏ đi cái vẻ kiêu ngạo giả tạo, cô giờ đây chỉ như là một cô gái muốn giữ người yêu cho riêng mình mà thôi. Sự dịu dàng đó đã hoá nham thạch nóng chảy, cơ đồ làm tan chảy trái tim đang do dự của Trương Dương

“Không”

“Em muốn!”

“Em muốn!”

Cơ thể của Vương Yến giống như một con cá bắt quái, giữ chặt lấy Trương Dương, da thịt mềm mại chạm vào nhau làm cho Trương Dương như đang đi trong hoả diệm sơn...

Trương Dương là một người đàn ông

Là một người đàn ông chân chính.

Sự mê hoặc của mềm mại ngọc ngà và hương thơm nồng đối với một người đàn ông mà nói thì đó là một điểm chí mạng. Nhưng, trong tâm trí của họ, luôn có một sợi dây không có cách nào vượt qua, đó chính là đạo đức.

Hắn không thể cho Vương Yến hạnh phúc.

“Vương Yến, nghe anh nói. Không được, anh không thể cho em hạnh phúc... không thể...” Tiếng của Trương Dương có một chút gì đó khàn khàn run rẩy, hần vận dụng chân khí của “Tiên Đạo Mạn Mạn” nhằm hoá giải ngọn lửa nhục dục tày trời, nhưng, “Tiên Đạo Mạn Mạn” dường như có tác dụng hoàn toàn ngược lại, ngọn lửa nhục dục càng lúc càng bốc cháy hừng hực, không chỉ tiếng nói của hắn run rẩy mà cả đôi tay cũng run lên, hắn nhận ra rằng hắn không có cách nào khống chế đôi bàn tay của mình không vuốt ve chạm vào cơ thể mềm mại đẹp không tì vết kia, sơn lam kia, đê cốt kia, rừng rậm rạp đều làm thoả mãn sự mê hoặc chí mạng...

“Trương Dương, chúng ta cuối cùng sẽ ở bên nhau, sẽ như vậy, cho dù anh không cần em, em cũng sẽ không hận anh, cho em đi, em muốn...”

Giọng nói của Vương Yến cứ vang vọng bên tai Trương Dương, đầy mê lực, ý thức Trương Dương bị ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, mà “Tiên Đạo Mạn Mạn” lại giống như dầu làm ngọn lửa lớn hơn.

Lời của Vương Yến hoàn toàn làm Trương Dương thoát ra khỏi hạn chế của đạo đức.

Không có một người đàn ông nào có thể chống lại sự mê hoặc của một người con gái đẹp đang nằm trong lòng mình, người phụ nữ này còn nói không cần chịu trách nhiệm

Đương nhiên, vẫn có những người chống lại được sự mê hoặc này, nhưng loại người này đã không thể gọi là đàn ông, nên trở thành thánh nhân.

Hỏi thế gian thánh nhân có bao nhiêu?

Không nhiều, không nhiều, từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, thánh nhân không sắc giới ít lại càng ít hơn, Liễu Hạ Huệ cũng mới có một người. Chính Khổng Tử cũng biết, thực sắc, tính dã!

Trương Dương đương nhiên không phải là thánh nhân, Trương Dương càng không phải là Liễu Hạ Huệ, thứ da thịt mềm mại đó, những ngọn núi làm cho Trương Dương mê mết hoàn toàn, lòng bàn tay truyền đến một cảm giác gia thịt khoẻ khoắn, mềm mại mà lại đầy tính đàn hồi, làm mạch máu người ta căng nở ra, ngọc nữ với sắc thanh tú vô cùng càng then thừng không kiềm chế nổi, má lúm đồng tiền làm người ta ngây ngất, then đỏ vô cùng.

Hai người không phải là lần đầu, xa cách lâu ngày gặp lại làm cho hai người như đang thiêu đốt hừng hực, cơ thể hai con người trên ghế sofa đang quấn vào nhau,, rên rỉ, lú lú.

Thiếu nữ với quốc sắc thiên hương, đẹp như tiên nữ, cơ thể nõn nà trắng như tuyết có thể so sánh với những đoá hoa đang động đậy, thuần khiết nhả nhặn, khuôn mặt với nhan sắc làm động lòng người trở nên hồng hào với má lúm đồng tiền ửng đỏ, mắt nhú mày ngài, ngượng ngùng e then, hết lòng hầu hạ, dịu dàng khéo léo, những lần co giật người không có quy luật... Vương Yến trong cơn phấn khích cực độ dưới ánh đèn mờ lung, má lúm đồng tiền đỏ như lửa, đẹp không sao tả xiết, mày liễu hơi nhíu lại, hàm răng trắng bạc cắn nhẹ vào vai Trương Dương. Một lúc sau, đôi trai gái đã đến cực điểm khoái lạc của hợp thể. Cơ thể mềm mại của Vương Yến như không còn sức nằm soài trên giường, mồ hôi đầm đìa, hơi thở như hoa lan, thở nhẹ nhẹ, tuyệt sắc má lúm đồng tiền đỏ như lửa, chiếc cằm nhỏ xinh đẹp làm cho người ta phải yêu mến. Lúc này, trong đầu nàng chỉ là một khoảng trắng, mơ hồ không biết cơ thể mình đang ở đâu.

Trong bóng tối, một chút ánh sáng đỏ lúc tỏ lúc mờ. Trong không khí phảng phất lờ mờ mùi khói thuốc lá, nhìn cơ thể yếu điệu trên giường, trong đầu Trương Dương là một màu trắng xoá. Dường như ngày càng xa với cái kết quả mà anh đã đến đây.

Làm sao đây?

Phải làm sao đây?

Sau những kích thích tất nhiên sẽ là sự trừng phạt, trong lòng có một cảm giác nóng lòng khó tả, nếu như nói là lần đầu tiên quan hệ với Vương Yến là trong hoàn cảnh bản thân vẫn chưa có bất kì quyết định gì,

nhưng lần này lại xảy ra lần nữa trong lúc đã suy nghĩ rõ ràng, điều này rõ ràng là không thể tha thứ được, hơn nữa, đây chính là sự phản bội với Na Na, nghĩ đến Na Na, Trương Dương có cảm giác trái tim mình đang bị dao cứa....

Thời gian dần trôi qua, Vương Yến luôn trong trạng thái yên lặng. Sự điên cuồng của cô ấy lúc trước đã lấy đi sức lực của cô ấy.

Trương Dương ngồi chờ người trên ghế sofa, anh ấy không dám nhìn cơ thể trắng ngần như tuyết, mềm mại làm mê hồn người kia, anh sợ bản thân không thể kiềm chế được mê hoặc.

Một bao thuốc lá đã hút gần hết, trong gian phòng nồng nặc mùi thuốc lá, từ khe hở của rèm cửa có thể nhìn thấy, bây giờ đã là nửa đêm, cũng chính là nói họ đã ở trong căn phòng này từ trưa đến giờ.

Cuối cùng, Trương Dương cũng đã đứng dậy

Hắn không có lựa chọn nào, hắn chỉ còn cách không từ mà biệt.

Trong bóng tối, Trương Dương nhẹ nhàng mặc quần áo, đeo cà vạt. Sau đó đi đến bên giường, nhẹ nhàng đắp một chiếc chăn mỏng lên tấm thân đẹp đẽ của cô ấy, cuối cùng, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của Vương Yến...

Trời tối như mực.

Trương Dương quay đầu lần nữa nhìn người con gái xinh đẹp đang nằm trên giường, mở cửa sổ.

“Trương Dương”.

Một tiếng gọi khẽ vang lên, Trương Dương đang định bước ra ngoài bỗng nhiên dừng lại, giống như bức tượng, không động đậy, cũng không quay đầu.

“Trương Dương, đi đi, anh là người đàn ông đầu tiên của em, em tin, anh cũng sẽ là người đàn ông cuối cùng của em, nhưng, anh cũng không cần phải có áp lực tâm lý, có rất nhiều chuyện mà không phải chúng ta đều có thể khống chế được, em yêu anh, nhưng, em sẽ không dùng tình yêu của em để ép buộc anh”.

“Yến...” Trương Dương cảm thấy giọng nói của mình thật nặng nề.

“Không sao, đi đi, em mãi mãi sẽ không hận anh, anh sau này sẽ hiểu, vì anh là Trương Dương, chỉ có anh biết “Tiên Đạo Mạn Mạn”, nhớ điện thoại cho em”.

“Ừm”.

“Anh đi xuống dưới đi, em nghĩ Liễu Âm đang đợi anh dưới đây” Nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng trượt qua cửa kính, rõ ràng Vương Yến đã mở cửa kính tự động. Trương Dương lặng im một lát, hắn không hiểu Vương Yến rốt cuộc đang nghĩ gì, nếu như nói Na Na đối với tình cảm thì chỉ có một chút, vậy thì Vương Yến đã quá dễ dãi với tình cảm ư, thoáng với Trương Dương có gì đó là không thích hợp, thậm chí hắn còn nghi ngờ Vương Yến rốt cuộc có yêu hắn không, nếu như yêu thì tại sao không ghen? Tại sao lại còn đẩy mình về phía người con gái khác?

Rất nhiều điều không thể hiểu nổi, nhưng, đây là câu hỏi không có cách nào có thể trả lời, hắn không thể hỏi Vương Yến nguyên nhân.

“Đi đi, không cần phải hứa gì cả, em sẽ không nói với cô ấy”.

“Được rồi” Trương Dương thở dài một tiếng quay đầu bước về phía cửa kính.

“Không hôn em một cái ư?” Vương Yến nũng nịu.

“Em muốn”

“...” Trương Dương cảm thấy tim mình đang đập, anh lại có cảm giác máu đang trào lên cuộn cuộn.

Lần này, Trương Dương không một chút do dự, sải bước tới bên cạnh giường, hôn vội lên đôi môi thỏ ra mùi hoa lan, khi Vương Yến giơ cánh tay định ôm Trương Dương, người Trương Dương vội lùi ra sau, biến mất sau tấm cửa kính.

“Không được ức hiếp Liễu Âm nha... hi hi”

Khi Trương Dương đi ra khỏi cửa kính, nghe thấy những tiếng cười như chuông bạc.

Tầng một của Quý Tộc Thành không còn ánh điện, nhưng vì những cái cửa cuốn điện vẫn chưa được kéo xuống, ánh đèn đường của phố đi bộ hắt vào trong, lơ mơ có thể nhìn thấy sự bày trí bên trong của cửa hàng.

512. Chương 512: Không Thể Chờ Đợi

Khi nhìn ngũ quan xinh xắn của nàng, Trương Dương cảm thấy vô cùng đau lòng.

Thời gian dường như đọng lại tại khoảnh khắc này.

Trong giấc mơ Liễu Âm như có một thần giao cách cảm, đột nhiên mở mắt ra thì thấy vẻ mặt ảm áp của Trương Dương.

“Trương Dương...” Liễu Âm nhẹ nhàng kêu một tiếng, cố gắng tựa cánh tay vào ghế mà đứng dậy.

“Ngủ đi, anh lập tức phải rời khỏi đây rồi” Trương Dương nhẹ nhàng giữ thân thể mềm của Liễu Âm lại.

Liễu Âm vô cùng ngạc nhiên nói: “Muốn đi rồi sao?”

“Ừm”

“Có việc gấp lắm sao?”

Trương Dương gật nhẹ đầu: “Đúng vậy”.

“Thế Vương Yến có biết không?”

“Biết”.

“Ồ...” Trong lòng Liễu Âm có ngàn lời muốn nói, thế nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Anh đi rồi, nói với Vương Yến biết, không cần phải chờ anh nữa, không cần đâu” Trương Dương đứng dậy đi gần tới cạnh cánh cửa pha lê, nhẹ nhàng giơ tay lên, ổ khóa trên mặt cánh cửa pha lê liền phát ra âm thanh rắc rắc.

“Trương Dương” Thanh âm Liễu Âm tràn ngập u oán.

“Không cần phải đợi nữa”.

Tiếng của Trương Dương có vẻ khàn khàn, lúc mà ở trên lầu bước xuống đã gấp lại bức “Đại tỳ thiếp giáp như vân”, Trương Dương cảm thấy vô cùng nặng nề, cái người thanh niên kia giống như một quả núi đè nặng trên vai của Trương Dương, và Trương Dương nhanh chóng vụt biến mất. Cánh cửa pha lê nhìn trống rỗng. Không kiềm được cảm xúc, nước mắt Liễu Âm đã tuôn ra.

Bên trong những lời nói của Trương Dương ý nghĩa rõ ràng, Vương Yến đã không cần chờ nữa, nên Liễu Âm không cần phải nói thêm gì.

Trương Dương một mình đi trên con đường tối tăm, cái bóng cũng trông dài hơn, và cảm thấy vô cùng cô độc.

Tĩnh thành vào ban mai rất im ắng, tấp nập xe qua lại trên đường, thỉnh thoảng có bắt gặp một số người lớn tuổi đặc biệt dậy sớm đang đi bộ trên đường.

Trương Dương cứ thế chờ đợi để làm một chuyện.

Hiện giờ, hắn không còn kiên nhẫn nữa, hắn cảm thấy dường như có một con người vô cùng vĩ đại ngày càng gần hắn, thậm chí là rất gần nữa.

Cái cảm giác không thể nào kháng cự lại được.

Vương Hào!

Vương Hào!

Vương Hào!

Sự tồn tại của một người có loại siêu sức mạnh, thể giới của những vị vua, một cường giả dấu chân có sức ảnh hưởng hơn cả một thế giới, bản thân dù có cố gắng thế nào hắn cũng không thể vượt qua được cái thần thoại đã từng tồn tại. Suốt cả cuộc đời hắn luôn sống dưới bóng ma.

Cuối cùng vương giả là ai?

Ai mới chính là chủ nhân của “Tiên Đạo Mạn Mạn”?

Trương Dương cảm thấy bên trong cơ thể máu nóng sôi trào, đột nhiên, cơ thể như sắp vỡ tung, giống như làn khói trong không trung lướt ngang qua.

Tăng tốc!

Tăng tốc!

Tăng tốc!

Thân thể điên cuồng của Trương Dương đang tăng dần lên, một trận điên cuồng đã nổi loạn lên, phía sau những chiếc lá từ từ rơi xuống đất và cứ thế, lá càng lúc càng rơi nhiều hơn, xếp thành một con rồng, và Trương Dương chính là đầu của rồng.

“Vù”.

Thân thể của Trương Dương đang bay lên không, và con rồng cũng bay lên, tại không trung vút đi rất nhanh, và nhanh chóng biến mất trong hư không mờ mịt.

“!”

“Ái ui...”

Đó là lão nhân dậy sớm, vừa lúc Trương Dương ở trên không đã đi qua, lão nhân kinh ngạc nhìn một người trẻ tuổi đang mặc trên người bộ đồ tây bay vút đi, lão nhân liền thần người, lão cứ thế mà theo quán tính đi về trước đụng phải cây cột điện.

“Vợ, vợ ơi...”

“Hả?”

“Tôi thấy có người bay lên trời...”

“Lão già chết tiệt, cho lão lợi hại, không phải thấy xe bay lên thì gặp người bay lên, ngủ đi...”

Lúc lão nhân ngắt điện thoại, một mình ngồi ở bậc thang sân thượng, đang sờ vào vết thương trên đầu, trên không tại đường cao tốc khu C, xuất hiện một con rồng xám uốn lượn cách nơi đó hơn mười dặm, cả bầu trời tất cả các con thú đều hoảng hốt bay hết, chấn động cả vùng nơi đó.

Chính là Trương Dương ở trên không đang phát ra lực chạy như điên.

Hiện giờ, hắn không còn muốn chờ đợi nữa, chờ đợi không còn ý nghĩa gì nữa.

Hắn muốn làm một việc lớn mà từ lâu đã chuẩn bị.

Việc này, rất có thể là hành động tự sát như thiêu thân, nhưng hắn không thể không làm vậy, hắn không thể đợi “Tiên Đạo Mạn Mạn” đạt đến cảnh giác cao nhất.

Không còn thời gian nữa!

Không còn thời gian nữa...

Phụ nữ, quyền lợi, tiền tài, đối với hắn cũng chỉ là phù du.

Tại trên không, gương mặt của Trương Dương vô cùng tức giận, “Tiên Đạo Mạn Mạn” liền xuất ra chiêu lốc xoáy, nó mang sức mạnh của quỷ, nó hủy diệt tất cả nơi mà nó đi qua, bầu trời cũng trời cũng trở nên u ám.

Trương Dương vung tay nhẹ lên trời, liền tạo ra nguồn điện chói mắt, tốc độ cũng tăng dần lên, Trương Dương liền biến thành ánh sáng hư vô.

Bùm, một tiếng nổ tại khu C quảng trường tòa nhà Bạch Vân, tại không trung xuất hiện một bóng người, quảng trường rộng lớn nơi đó bị hấn làm nổ một nửa, mặt đất nứt ra kéo dài gần mấy chục thước.

Là Trương Dương.

Trương Dương về mặt đỡ đỡ, rồi nhẹ nhàng bươ nhúc vào tòa nhà Bạch Vân, tại bên dưới lầu có một kho bạc phú khả địch quốc.

Âm thanh chói tai của tòa nhà Bạch Vân vang lên, vô số lính bảo an vọt đứng dậy, hiển nhiên đó là đã kích lớn tại tòa nhà an ninh.

Không đến mười phút, tin rằng cảnh sát thị cục cũng sẽ đến.

Đương nhiên, đây không phải là điều mà Trương Dương lo lắng, người nhiều bao nhiêu với Trương Dương không còn quan trọng nữa.

“Đứng lại!” Một trung niên bảo an có vẻ mặt nghiêm túc đang đứng trước mặt Trương Dương.

“Trương Dương”.

“Trương tiên sinh, tuy rằng tôi quen biết ngài, nhưng tôi hiện giờ tôi không có quyền cho ngài đi vào tòa nhà Bạch Vân, xin Trương tiên sinh đừng làm chúng tôi khó xử”.

“Cho người 5 phút thông báo ngay cho Lâm chủ tịch, ta muốn gặp cô ấy ngay bây giờ!”

“Trương tiên sinh...”

“Còn 4 phút 50 giây”.

“Trương tiên sinh...”

“Còn 4 phút 40 giây” Trương Dương không hề quan tâm mà cứ thế nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Vị trung niên an ninh sờ nhẹ vào thắt lưng súng, mắt trầm trầm đầy do dự nhìn Trương Dương.

“Còn 4 phút 20 giây” Trương Dương như thể không nhìn thấy hành động sờ vào súng của hắn.

“Đợi đã, để ta liên lạc với Lâm chủ tịch, ta không bảo đảm cô ấy sẽ gặp người” Vị bảo an kia rút cuộc cũng khuất phục, Trương Dương không cho chút đường lùi.

“Còn 3phút 50 giây!”

Các bảo an đổ mồ hôi như thác, bầu không khí vô cùng nặng nề, hắn có cảm giác không thể nào thở được.

Các bảo an không còn ngần ngại nữa, ngay lập tức lùi về sau lấy ra một bộ đàm nhỏ.

“Lâm chủ tịch...”

“Hả?” Tiếng nói kéo dài hẳn ra, dường như không còn tính nhẫn nại thêm nữa.

“Trương tiên sinh muốn gặp người ngay bây giờ?”

“Ai là Trương Tiên sinh?”

“Trương Dương tiên sinh, chính là lần trước đã đến đây” Bảo an lòng sợ hãi nhìn Trương Dương, hiển nhiên chuyện lần trước hắn còn nhớ như vừa xảy ra.

“Ừm, dẫn hắn vào phòng làm việc của ta”.

“Vâng”.

“Ngài đã có thể gặp mặt, mời!”

“Cảm ơn”.

Trương Dương gật nhẹ đầu rồi nhanh chân rời khỏi, đối với nơi này, hắn đã vô cùng quen thuộc, cũng tại nơi này, hắn cũng đã từng với Vu Cơ giao đấu, hơn nữa tại bên dưới kho bạc cũng đã từng gặp qua...

513. Chương 513: Bí Mật Thân Thế Của Trương Dương

Nhìn Trương Dương đi vào, Lâm Tuyết Di phẩy tay ra hiệu cho bảo an đi ra ngoài. Bảo an chân chờ một lúc cuối cùng vẫn đi ra ngoài nhân tiện đóng cửa lại.

“Mời ngồi.” Lâm Tuyết Di đích thân mang cho Trương Dương một tách trà, rất có phong độ tỏ ý muốn Trương Dương ngồi xuống.

Trương Dương vẫn không ngồi xuống, cứ đứng tại chỗ mà lắc đầu, ánh mắt sắc bén cẩn thận đánh giá người phụ nữ có dáng vẻ thướt tha này. Hắn biết người phụ nữ này cũng giống như nhiều phụ nữ khác, đều đang chờ người trung niên tóc dài trở về.

“Nói đi, chỉ cần tôi có thể giúp được tôi sẽ giúp. Quyền thế, gái đẹp, tiền tài đều có thể được.” Lâm Tuyết Di cười một cách tao nhã ngồi xuống.

“Tôi muốn gặp tiểu hòa thượng!”

“Tiểu hòa thượng?” Lâm Tuyết Di nhíu mày.

“Tôi muốn gặp tiểu hòa thượng!” Trương Dương

“Đã lâu tôi không liên hệ với hắn rồi.”

“Cô có cách, tôi biết cô có cách.” Ánh mắt của Trương Dương toát ra vẻ quái lạ.

“Không phải từ trước đến nay cậu vẫn liên lạc với hắn sao?” Lâm Tuyết Di cảm thấy bị một áp lực rất lớn.

“Bây giờ thì không, hắn tránh tôi, tôi tránh né tôi.” Giọng nói của Trương Dương có vẻ trống rỗng. Giống như một thây ma.

“Nói với hắn. Tôi biết tin tức của Vương Hào.”

“A.....” Lâm Tuyết Di bỗng nhiên đứng lên. Kinh ngạc nhìn Trương Dương. Trong sự kinh ngạc lại có một sự mừng rỡ.

“Thật đó.” Trương Dương gật đầu khẳng định.

“Nói cho tôi đi, nói cho tôi, nói cho tôi biết. Nói cho tôi biết tin tức của hắn. Nói cho tôi biết.....”

Người phụ nữ thanh nhã này lại có thể vui mừng đến phát khóc như vậy. Lấy hai tay che khuôn mặt đẹp như hoa mà khóc nức lên, cơ thể run rẩy không kiềm chế được.

“Tôi muốn gặp tiểu hòa thượng.”

“Nói cho tôi biết trước đã.”

“Tôi muốn gặp tiểu hòa thượng”. Trương Dương nói một cách kiên quyết.

“....Nhưng, tôi không biết làm thế nào để liên hệ với hắn.” Lâm Tuyết Di rút cuộc cũng trấn tĩnh lại. Nhẹ nhàng lấy khăn tay lau mắt rồi cúi đầu suy nghĩ một lúc.

“Cô nhất định có cách.”

“Tôi không biết.” Lâm Tuyết Di nhìn lướt qua điện thoại trong văn phòng với vẻ mặt chần chờ.

“Cô nhất định có cách.” Trương Dương nói một cách quả quyết.

“Được, để tôi thử xem.”

Lâm Tuyết Di nhắc điện thoại lên bấm một dãy số.

“Là Tuyết Di đây, có tin tức của tiểu hòa thượng không?”

“Tuyết Di, có tin tức của tiểu hòa thượng không? Có việc gấp.”

“Biết tiểu hòa thượng không?”

Lâm Tuyết Di không ngừng gọi điện thoại, khuôn mặt của nàng hiện rõ lên vẻ lo lắng. Rõ ràng tất cả các tin tức phản hồi đều không biết nơi ở của tiểu hòa thượng.

“Xin lỗi, cậu cũng đã thấy rồi đấy.” Lâm Tuyết Di nhún vai: “Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết chỗ ở của Vương Hào không?”

“Chờ một lát.”

Trương Dương đến đến bàn làm việc. Đặt tay phải lên điện thoại.

Một giây

Hai giây

Năm giây

Mười lăm giây

Trương Dương nhắm thắm trong lòng, hẳn tin rằng tiểu hòa thượng từ mạng lưới điện thoại biết được có người muốn tìm hắn.

Quả nhiên!

Đúng như Trương Dương tính toán, đúng hai mươi giây sau chuông điện thoại vang lên. Trương Dương từ từ cầm điện thoại lên.

“Tuyết Di, tìm tiểu hòa thượng có việc gì?” Giọng nói của tiểu hòa thượng vẫn giống như trước, giọng rất trẻ con nhưng lại có đầy sự lão luyện.

“Tôi đây.”

“Trương Dương!!” tiểu hòa thượng ở đầu dây bên kia nét mặt đầy ngạc nhiên. Nhưng cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Một chương trình thông minh như vậy không hiển thị màn hình thời gian, không có hình thức biểu đạt tình cảm.

“Tiểu hòa thượng, đừng cúp máy, nếu như cúp máy thì cho dù tốn một năm tôi cũng sẽ phá tan mạng lưới này một cách triệt để. Ông biết, tôi nói được làm được.” ngữ khí của Trương Dương đầy đe dọa.

“....***. Người thật tàn nhẫn!” Tiểu hòa thượng ngạc nhiên một lát rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nói cho tôi biết, tôi là ai?”

“Phía bên kia điện thoại im lặng, Trương Dương cũng không lên tiếng, lắng nghe sự im lặng trong điện thoại.

Im lặng rất lâu, Lâm Tuyết Di ngồi ở trên ghế không còn kiên nhẫn, nàng không biết Trương Dương và tiểu hòa thượng đang chơi trò gì.

“Người đã biết rồi?”

“Tôi không biết, chính ông sẽ nói cho tôi biết.”

“Cái này..... tại sao bây giờ lại hỏi?” giọng nói của tiểu hòa thượng chưa từng thận trọng như thế.

“Bởi vì tôi muốn làm một việc lớn.” Trương Dương nói với vẻ mặt đồ ải.

“Việc lớn?”

“Đúng vậy.”

“Là việc gì?”

“Người nói cho ta sự việc, ta cũng sẽ nói cho người.”

“Mẹ của người có còn giữ đồ từ khi còn nhỏ của người không?” Tiểu hòa thượng đột nhiên hỏi.

“Có, lần này tôi quay về C thị chính là muốn xem mấy thứ kia.”

“Xem được chưa?”

“Chưa.”

“Tại sao không đi xem trước?”

“Tôi nghĩ ông sẽ nói cho tôi biết, mà không phải là tự tôi phát hiện. Bởi vì tôi phải cảm ơn ông, cảm ơn ông rất nhiều. Tôi hy vọng có thể nghe chuyện này từ chính miệng của ông.” Trương Dương nhấn mạnh từng chữ, khuôn mặt rất nghiêm túc.

“Trương Dương, ta.....” Giọng điệu của tiểu hòa thượng có phần lắp bắp, còn mang theo một chút áy náy.

“Nói đi, cho dù như thế nào tôi cũng không trách ông đâu. Dù sao bây giờ tôi sống cũng tốt, cực kỳ tốt! Tôi chỉ muốn biết rõ thân thế của tôi mà thôi” Giọng điệu của Trương Dương đã bình thản trở lại.

“Cái này.....cái này....là rất nhiều năm về trước. Ta, ta lấy tên của mình thành lập một viện nghiên cứu gen.....” tiểu hòa thượng muốn nói rồi lại thôi.

“Nói tiếp đi.”

“Có điều, viện nghiên cứu này và cái viện nghiên cứu mật mã sinh mạng NY đã bị người phá hủy kia không giống nhau. Công việc của viện này là tổng hợp gen, mà không phải là sinh hóa cải tạo gen người.

“Tổng hợp gen?” Trương Dương nhướng mày, lần đầu tiên hắn nghe thấy thuật ngữ này, gen cũng có thể tổng hợp được sao?

“Đúng vậy, tổng hợp gen, viện nghiên cứu của chúng ta thu thập được hơn 10 triệu mẫu gen của con người, tất cả các gen này đều là huyết thống chính cống của dân tộc Trung Hoa, tuyệt đối là huyết thống của con cháu Viêm Hoàng, tìm được thông qua phả hệ từ ngàn năm trước của tổ tiên những người này. Ngay cả khi kết hôn với người ngoại tộc thì cũng là số lượng nhỏ, chúng ta đem gen này thông qua một công nghệ tiên tiến để loại bỏ một số di truyền xấu và gen ngoại tộc. Sau đó chúng ta thông qua các thiết bị đem gen tốt đã được lựa chọn tạo thành huyết thống thuần túy nhất của người Trung Quốc.

“Tiếp đi.”

“Kế hoạch thất bại, chúng ta phát hiện ra huyết thống người Trung Quốc được quyết định bởi tính đồng hóa và tính nhào nặn. Các vật thí nghiệm của chúng ta đều chết non hoặc bị dẫn dộn, tóm lại các tình huống đều xuất hiện, chúng ta đưa ra một kết luận, thực sự không có chủng tộc người Trung Quốc thuần túy. Người Trung Quốc trải qua mấy nghìn năm lịch sử đã mất đi sự thuần túy của huyết thống. Trên thực tế, con người trên toàn thế giới đều không có huyết thống thuần túy, bất luận là tộc Hán, tộc Duy ngô nhĩ (dân tộc thiểu số ở Tân Cương), hoặc người Ireland, những chủng tộc này trải qua bệnh tật, chiến tranh, những thiên tai lớn của tự nhiên, dung hợp thành một đại dân tộc. Trong máu của người Nga cũng chảy dòng máu người Trung Quốc, nhất định trong máu người Trung Quốc cũng có tế bào gen của người Châu Phi...”

“Nói vấn đề chính đi.” Giọng nói của Trương Dương vẫn bình thản.

“Thật ra, nói một cách thẳng thừng thì chúng ta lấy những trẻ sơ sinh có huyết thống Trung Quốc thuần túy căn bản không thích hợp với cuộc sống của con người bây giờ, thậm chí chăm sóc chu đáo tới mức không thể tốt hơn, vật thí nghiệm của chúng ta có hơn 200 trẻ con. Mà người, là đứa duy nhất còn sống, các đứa trẻ khác không phải chết vì bệnh tật thì cũng chết vì các nguyên nhân khác.”

“Tại thời điểm người năm tuổi, ta từ bỏ nghiên cứu bởi vì ta không muốn nhiều đứa trẻ vô tội chết dưới ý tưởng kỳ quái của ta.”

“Tôi là người duy nhất còn lại trong số đó?”

“Đúng vậy.”

“Nói cách khác, căn bản là tôi không có cha, cũng không có mẹ, tôi chỉ là một trong số ngàn ngàn vạn vạn ống nghiệm gen tổng hợp.”

“Khụ khụ.... Phải nói là người có hơn ngàn vạn người cha người mẹ.” Tiểu hòa thượng cười một cách gượng gạo.

Trương Dương nhập tâm suy nghĩ.

“Thực ra, Trương Dương, tiểu hòa thượng bây giờ mới phát hiện ra, chúng ta đã thành công rồi, thí nghiệm của chúng ta gần như đã thành công rồi. Mà người chính là cột mốc của sự thành công đó.”

“Tại sao ư?” Bởi vì chỉ số IQ của người rất cao, năng lực tính toán của người cũng rất mạnh, điều quan trọng là người có thể học “Tiên Đạo Mạn Mạn”

“ Có quan hệ với “Tiên Đạo Mạn Mạn” sao?” Trương Dương hỏi ngây ngô.

“Có, thông qua nghiên cứu người càng có huyết thống thuần túy càng dễ dàng tu luyện “Tiên Đạo Mạn Mạn”, mà gần hai mươi năm nay người chính là người đầu tiên!”

“Vậy tại sao lại nói gần như thành công?” Trương Dương cảm giác được còn có thâm ý trong lời nói của tiểu hòa thượng.

“Cái này... cái này...” Tiểu hòa thượng lắp bắp.

“Nói!”

“Qua nghiên cứu chúng ta phát hiện vì huyết thống của người quá thuần túy, mà con người được tạo nên thông qua sự kết hợp di truyền cho nên, cho nên...”

“Cho nên cái gì?”

“Tính cách của người, tính cách của người còn có khuyết điểm”.

“Ví dụ.”

“Như là có chút ích kỷ...”

Sắc mặt Trương Dương trở nên trắng bệch.

“Trương Dương, đây không phải là lỗi của người, là lỗi của tiểu hòa thượng ta đây”.

“Cho nên ông vẫn cứ tha thứ cho tôi, vẫn cứ bảo vệ tôi, vẫn dùng mọi khả năng của ông để giúp tôi đạt được mục đích của mình?” Ánh mắt Trương Dương trở nên sắc bén như dao, làm Lâm Tuyết Di đang ngồi trên ghế cảm thấy lạnh.

“Khụ khụ.... đây là việc ta có thể làm được, khi người ở trường làm cho ta thức dậy, ta bắt đầu điều tra người, phát hiện người chính là vật thí nghiệm của ta. Ta nghĩ, ta muốn dùng năng lực của mình để giúp đỡ người, để bù đắp lại sai lầm mà ta gây ra...” Giọng nói của tiểu hòa thượng tràn đầy sự hiền từ, giống như đang nói với con trai của mình.

“Tôi muốn biết làm sao mà các ông tính được tuổi của tôi? Tôi bây giờ hơn hai mươi, trên thực tế thí nghiệm của các ông cũng đã tiến hành mười tám năm”.

“Chúng ta có một loại thiết bị cực kỳ tiên tiến, không phải là công nghệ khoa học của trái đất, loại công nghệ này trên trái đất được gọi là thời gian cong. Chúng ta thông qua thời gian cong này làm ngắn thời gian phát triển của người lại 5 năm”.

Trương Dương thở dài một tiếng, hẳn cuối cùng cũng hiểu được vì sao tất cả ký ức thừa nhỏ hẳn đều không nhớ, tất cả đều là do loại thời gian cong này.

“Tiểu hòa thượng, tôi cần ông giúp đỡ”.

“Nói đi, chỉ cần ta làm được, tiểu hòa thượng ta nhất định dùng toàn lực giúp đỡ!” Tiểu hòa thượng tự nhiên thấy Trương Dương nhờ mình, liền nhảy lên vui mừng.

“Nói cho tôi biết Đại Hán Kim Giáp đang ở đâu”.

“Không được!” tiểu hòa thượng một câu liền bác bỏ.

“Nói cho tôi biết!” Ngữ khí của Trương Dương có phần nặng thêm, một luồng áp lực thông qua không khí truyền vào hệ thống.

“Tại sao? Người không phải là đối thủ của hần, “Tiên Đạo Mạn Mạn” của người còn chưa tiến vào đại thành chỉ cảnh!”

“Bởi vì tôi ích kỷ.....”

514. Chương 514: Gặp Lại Tiểu Hòa Thượng

Nghe Trương Dương nhắc đến hai chữ “ích kỷ”, tiểu hòa thượng đột nhiên trầm ngâm hồi lâu, dường như, hai chữ này tựa như một cái gai sắc nhọn đâm vào tim của hần.

“Nói đi, ta biết, tin tức và chốn ở của Kim Giáp Đại Hán đều nằm trong sự kiểm soát của nhà ngươi” Giọng Trương Dương lạnh như băng, tràn đầy sát khí.

“Ta sẽ không nói ra đâu” Tiểu hòa thượng kiên định nói.

“Nói hay không nhà ngươi tự quyết định, tóm lại, nếu ngày mai ta không có đáp án, ta sẽ làm hỏng hết tất cả các kế hoạch của nhà ngươi, nhà ngươi biết đấy, ta có khả năng này, đừng có ép ta, đừng có ép ta và Kim Giáp Đại Hán xích lại gần nhau!”

“Làm sao mà ngươi biết được?” Tiểu hòa thượng giọng nói đầy kinh ngạc.

“Nếu ngươi không né tránh ta, ta tất yếu sẽ không hoài nghi, nhưng, ngươi quá bình tĩnh, đối mặt với người ngoài hành tinh có thể gây nguy hại đến toàn thể nhân loại, ngươi lại là người duy nhất trên trái đất có trí tuệ tư duy vậy mà không thềm đả động đến bất cứ cái gì, quả thật, không hợp lẽ, vả lại, khủng hoảng kinh tế toàn cầu xảy ra làm cho giá sắt và giá vàng tăng giá một cách điên rồ, ta tin rằng, đây không phải là ngẫu nhiên là ng .

“Đúng vậy, tiểu hòa thượng đúng là né tránh ngươi, nhưng, tiểu hòa thượng có nỗi khổ riêng” Tiểu hòa thượng buồn bực nói.

“Bất luận ngươi có nỗi khổ gì, vào giờ này ngày mai, ta muốn biết kết quả, nếu ngươi không đưa ra được kết quả, ta sẽ tìm biện pháp mạnh để tìm ra mục tiêu, hơn nữa, ta sẽ dùng hết sức mạnh của ta phá hủy toàn bộ mạng internet của loài người, làm cho tốc độ mạng chậm như con rùa, làm cho kế hoạch của ngươi trở nên bại liệt”.

“Ngươi thật biết được kế hoạch của tiểu hòa thượng ư?”

“Tiểu hoà thượng, đừng nên bỏ qua trí tuệ của ta, hiện giờ ta rất ít dùng trí tuệ để xử lý mọi việc rồi, bởi vì ta phát hiện ra rằng, bạo lực có thể giải quyết vấn đề tốt hơn. Nhưng, nó không đồng nghĩa với việc ta mất đi khả năng tư duy suy nghĩ, được rồi. Cứ thế này đi, ngày mai ta chờ điện thoại của ngươi”.

“Trương Dương”.

“Cạch!”

Trương Dương dập điện thoại xuống. Dường như Trương Dương có điều gì muốn nói, nhưng không biết nên nói từ đâu.

“Cô có thể hỏi được rồi, tôi sẽ cố gắng trả lời mọi câu hỏi của cô” Trương Dương nhìn vào người đàn bà gần 40 tuổi, mà hình dáng lại giống như cô gái ngoài đôi mươi. Người đàn bà này không những có sức hút mê người, mà còn có phong thái tao nhã, lại cộng thêm một chút mạn mà, nữ tính của người đàn bà có tuổi, thứ mà không phải cô gái nào cũng có được.

“Anh Hào khi nào trở về?” Lâm Tuyết Di dùng đôi tay trắng nõn bám chặt vào mặt bàn làm việc, rất chặt, có thể nhìn ra được cô ấy vô cùng hồi hộp.

“Thời gian cụ thể thì tôi không thể trả lời cô được. nhưng mà, tôi tin rằng, anh ấy cũng sắp về rồi, nhanh thôi...” Giọng của Trương Dương trống rỗng vô cùng.

“Anh ấy... anh ấy có khoẻ không ?” Lâm Tuyết Di giọng run run, hai hàng lệ lăn dài trên má.

“Anh ấy vẫn khoẻ, rất khoẻ, anh ấy rất nhớ các người, anh ấy sẽ mang đến cho các người sự danh tiếng và tiền bạc, đương nhiên, còn cả những thứ tài sản quý giá mà các người không bao giờ tưởng tượng nổi”.

“Không... những thứ đó không quan trọng, quan trọng là anh ấy trở về, anh ấy trở về...”

“Anh ấy sẽ về, thưa cô Lâm, quấy rầy giờ cô nghỉ ngơi, thành thật có lỗi”.

“Không sao không sao, tôi rất biết ơn anh đã cho tôi biết tin của anh Hào”.

“Cảm ơn!”

Trương Dương khom người bước nhanh ra ngoài, để lại Lâm Tuyết Di ngồi một mình ngẩn ngơ trong phòng làm việc, ánh mắt của cô ấy rơi trên một bức tượng điêu khắc rất nhỏ phía trên bàn làm việc, bức điêu khắc đó quá nhỏ để có thể nhìn rõ mặt mũi, thế nhưng có thể nhận ra bức điêu khắc đó là hình một nam nhân, có một mái tóc uốn lượn bông bênh, trong mái tóc đó phảng phất tiềm ẩn một sức sống vô cùng mãnh liệt, đến cả bức tượng cũng làm cho người ta có cảm giác khao khát muốn bay....

Đêm dài tĩnh mịch.

Trương Dương cô đơn bước đi trên đường, đây là một trong những thành phố mà hần đã trưởng thành, cũng là nơi mà hần đã học bốn năm đại học, nhưng mà hần lại có một nỗi cô đơn khó hiểu.

Đột nhiên phát hiện ra, ở thành phố này bốn năm, mà mới chỉ có mỗi một người bạn.

Nếu như không có Lưu Bưu, thành phố này đối với hần chẳng có ý nghĩa gì hết.

Mà với phụ nữ, Trương Dương nhận ra, hần cho rằng ngày trước vì quá tự ti mà không dám đối mặt với phụ nữ, vậy mà bây giờ, hần lại phát hiện ra mình quá kiêu ngạo, lạnh lùng quá mức, đến nỗi không có một người phụ nữ nào có thể chinh phục được trái tim của hần, ngoại trừ Na Na, Na Na chinh phục được hần không phải vì Na Na xinh đẹp đa tình, Na Na chinh phục được hần vì hai người đều thuộc cùng một loại người như nhau.

Cô độc!

Lạnh lùng!

Không biết từ lúc nào, Trương Dương đã đi bộ đến trường của hần: Học Viện Nghệ Thuật.

Trông cái cánh cổng có vẻ rách nát, Trương Dương đột nhiên cảm thấy trong lòng trở nên ấm áp, chỗ này, vẫn còn người quan tâm đến hần, hoặc có thể nói là người mà hần quan tâm.

Ông cụ gác cổng.

Cánh cửa sắt của trường học khoá kín, phòng bảo vệ le lét ánh đèn mờ.

“Đùng đùng!”

“Đùng đùng!”

Trương Dương đập vào cánh cửa nhỏ bên cạnh phòng bảo vệ theo từng nhịp, trong thời gian mấy năm học ở đây, hần đều đập cánh cửa này vào ban đêm như thế này, ông cụ gác cổng sẽ lập tức mở cửa cho hần. Trương Dương đang cầu nguyện, hy vọng rằng hôm nay ông cụ đó trực ban.

“Ai vậy ?”

“Cháu đây” Trương Dương đột nhiên cảm thấy vô cùng xúc động, đúng là giọng của ông cụ bảo vệ hồi đó.

“Thằng ranh con, không phải mày chẳng lẽ lại là tao, đêm rồi mà lại đập cửa cái quỷ gì chứ” Ông cụ vừa chửi vừa mở cổng.

“Ông” Trương Dương đứng ngăn người trước cổng, nhìn ông, cái đầu hói không còn bao nhiêu tóc của ông, từ lúc trước vẫn còn hoa tiêu mà đến giờ đã trắng hết cả, thể nhưng thể trạng nhỏ nhắn săn chắc của ông trông vẫn rất khỏe mạnh, minh mẫn.

“Nhìn cái gì mà nhìn, biết ngay là mày sẽ cười lão già này tóc bạc hết rồi, nói cho mày biết, lão già này vẫn còn khỏe và minh mẫn lắm” Ông lão dường như không lấy làm hiếu kỳ và bất ngờ về việc xuất hiện đột ngột của Trương Dương cho lắm, trong mắt ông cụ, có lẽ ban ngày ban mặt mà Trương Dương xuất hiện thì mới làm ông cảm thấy bất bình thường...

“Ông ơi, ông có bánh mì không ?”

“Đói rồi hả ?”

“Đói rồi!”

Ông cụ lấy từ trong ngăn bàn ra một cái túi nilon màu trắng, và từ trong cái túi nilon đó ông cụ lấy ra một cái bánh mì được gói tầng tầng lớp lớp đưa cho Trương Dương.

Trương Dương tiếp lấy cái bánh, và cẩn thận đưa lên mũi ngửi ngửi, có vẻ không có mùi gì ghê lắm, và dường như ăn cũng chẳng chết được.

“Không sao, không sao, mới để có bốn ngày thôi, hạn sử dụng là bảy ngày mà” Ông cụ vội vàng giải thích.

Trương Dương liếc mắt vào hạn sử dụng, đã quá 11 ngày rồi. Cũng có nghĩa là, ông cụ đã mua cái bánh thuộc hàng giảm giá này đúng vào ngày cuối cùng của hạn sử dụng.

Trương Dương không nói gì, cắn nhẹ một cái, cảm nhận cái vị hơi khác lạ của cái bánh quá hạn, cảm giác như lại được quay lại thời đi học vậy...

“Xảy ra chuyện gì rồi ư?” ông cụ đưa cho Trương Dương một cốc nước, ông luôn cảm thấy Trương Dương có gì đó không hạn.

“Không” Trương Dương cười trừ một cái, tiếp lấy cốc nước từ tay ông lão.

“Thế Lưu Bưu đạo này thế nào ?”

“Vẫn chưa quay về, vẫn ở bên GZ” Trương Dương từ từ bỏ từng miếng bánh bỏ vào miệng.

“Hề hề, lâu lắm rồi không thấy chúng mày rồi, đúng là có chút mong chúng mày, ông cũng có tuổi rồi, ài, cũng nên về hưu thôi...”. Ông cụ nói đến câu sau, âm thanh trở nên cô đơn lạc lõng.

“Vâng, ông cũng sắp nghỉ hưu rồi, đời người rất ngắn, rất ngắn”.

Trương Dương nói với giọng như một kẻ mất hồn.

“Trương Dương, học kỳ sau ông sẽ không làm nữa, ha ha, ông phải về quê rồi, nếu mày có thời gian thì ghé qua đó thăm lão già này nhé”.

“Ha ha, vâng chắc chắn rồi”.

Trương Dương đứng dậy, nhét nốt phần bánh còn lại vào miệng, rồi uống nốt chỗ nước còn lại.

“Mày lại đi hả cháu?” Ông cụ hồ nghi.

“Vâng, thưa ông, cháu biết ông cũng không sung sướng gì, ở quê ông còn hai người con trai, ông sắp về hưu rồi, đây là chút tấm lòng của cháu, xin ông đừng chê ít, cũng đừng nói là nhiều, tóm lại, đây là tiền của ông, ông hãy đưa bà về quê mà an dưỡng tuổi già...” Trương Dương rút ra một tấm séc và ký vào đó.

“Không không... Trương Dương, cháu xem lão là người nào vậy, không, tuyệt đối không được...” Ông lão liên tiếp cự tuyệt, đem tấm séc dúm lại về phía Trương Dương.

“Ha ha, ông à, ông đừng từ chối nữa, đúng rồi, cho ông nhiều tiền quá cũng không tốt, trong một gia đình tiền nhiều quá có khi lại sinh ra nhiều chuyện, cháu ký thêm cho ông một tấm séc khác, tấm séc này ông đem cho trường học, nói là để sửa sang lại thư viện của trường, thêm ít tài liệu và trang bị thêm mấy thiết bị mới nữa...”

“Trương Dương...”

“Ông à, ông mà cứ từ chối như vậy thì chẳng khác nào khinh thường cháu, ông cũng biết, thằng cháu Trương Dương của ông bây giờ là một đại gia mà, ha ha, được rồi, tạm biệt ông”.

“... Chào ông...” Bóng Trương Dương đã khuất sau bóng đèn le lét mờ ảo, phẳng phất giống như Trương Dương chưa bao giờ đến nơi này rồi vậy, nhìn từ cửa sổ, trên đường chỉ còn những chiếc lá xoay vòng theo gió, ông lão bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh nơi sống lưng.

Theo phản ứng tự nhiên, ông cụ tay run run nhìn vào hai tấm séc, hai tấm séc đó rơi xuống đất, ông lão vội vã mở cửa đuổi theo, nhưng bóng của Trương Dương đã khuất từ rất lâu rồi....

“Ừm.... ai vậy.... Ông Bưư đang ngủ, xin gọi vào ngày mai”.

“Cạch!” Lưu Bưư đập máy, một tay gã đặt lên đôi vú mìn màng, và phát ra vài tiếng ư ư đầy thoả mãn.

“Reng.... reeng.... reng...” Chuông điện thoại kêu không ngừng

“Mẹ kiếp, mày là đứa nào thế, đêm hôm khuya khoắt thế này, không để ai ngủ hả ?! Mày có tin là tao cho người đến băm mày ra không!” Lưu Bưư bóp mạnh vào cặp vú căng tròn bên cạnh, cả thân thể gã trần như nhộng chồm dậy hét vào cái di động.

“Thằng.... thằng... thằng ranh con....” Ông cụ tức đến run hết cả tay chân.

“Ôi... Ông...” Cả người căng đầy cơ bắp của Lưu Bưư cũng run lên, đưa tay vuốt một lượt mồ hôi trên mặt.

“Mày vẫn còn nhận ra tao hả !” Ông cụ cười nhạt nói.

“Hà hkh... cháu nhầm, cháu nhầm... cháu cứ tưởng điện thoại của khách sạn làm phiền, hề hề, ông đại nhân đại lượng, xin đừng chấp nhặt thằng cháu tiểu nhân này...” Lưu Bưư vừa ôm di động vừa cười vừa nói.

“Hừ, cái tội này là tao cứ để đây đã, tao hỏi mày nhé, thằng Trương Dương dạo này thế nào?”

“Rất tốt”.

Mặt trời buổi sớm rọi những tia nắng vàng ban mai, toàn bộ thành phố C như nhuộm vào mình một màu vàng óng ả, so với nhịp sống gấp rút ở vùng duyên hải, cuộc sống của những người ở thành phố C vẫn chậm chậm trôi qua, bất kể đó là người làm ăn buôn bán hay làm việc tại văn phòng.

Trương Dương đi đến căn phòng nhỏ mà bố mẹ hắn mua cho hắn, đây là căn phòng có hai phòng ngủ và một phòng khách và chỉ rộng có 80m2, Trương Dương cho một cặp vợ chồng buôn bán thuê ở căn phòng này.

“Đùng đùng...” Trương Dương gõ cửa.

515. Chương 515: Hắn Tên Gọi Là Vương Hào

Cánh cửa bị mở ra, người mở cửa là một cô gái nhỏ tóc rối bù, cô gái tuổi không lớn, nhưng trên da mặt ngăm đen để lại dấu vết của năm tháng, trước nhà làm điểm bán hàng lưu động, mùa hè bán dưa, mùa đông bán các hàng hóa linh tinh.

Cô gái tựa hồ đã quên người trẻ tuổi trước mặt, mặc dù khi năm thứ nhất thuê phòng hai người đã gặp mặt, nhưng đã qua bốn năm, Trương Dương đã không còn ngây ngô như ngày nào.

“Là tôi, chị Trâu, tôi là Trương Dương” Trương Dương lễ phép cười nói.

“Trương... Trương Dương... vào... vào đi, ngồi xuống đây”.

Cô gái đầu tiên là ngẩn ra, có chút lo lắng bất an theo Trương Dương đi vào, Trương Dương đi vào phòng khách liền thấy nam chủ nhà đang ngồi ăn mì dưới sàn nhà, mồ hôi đầm đìa.

“Anh à, đây là Tiểu Trương”.

“Tiểu Trương?” Người đàn ông vẻ mặt mơ hồ.

“Phòng của chúng ta đó” Cô gái nhắc.

“A, Tiểu Trương, cậu khỏe không, cơn gió nào thổi cậu đến đây vậy” Người đàn ông vội vàng đứng lên, vẻ mặt nhiệt tình bắt tay Trương Dương, bất quá Trương Dương cũng nhìn ra trong ánh mắt người này cũng có vẻ lo lắng bất an.

“Mời ngồi”.

Nữ chủ nhân mời Trương Dương ngồi xuống, rót ly nước mời Trương Dương.

“Cảm ơn” Trương Dương gật đầu nói: “Là như thế này...”

“Tiểu Trương, cậu cũng biết, tôi cũng chỉ là làm ăn nhỏ thôi. Mấy năm nay, chúng tôi cũng chưa từng thiếu tiền nhà, mỗi tháng đều đem đến đúng hạn. Cậu xem... cậu xem...” Nữ chủ nhân nói chuyện có chút lắp bắp, tựa hồ khó có thể mở miệng.

“Ha ha. Chị Trâu yên tâm, tôi không phải là đến tăng giá phòng” Trương Dương cười nói.

“Ồ...”

Nam nữ chủ nhân cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Bọn họ đều lo Trương Dương đến tăng giá phòng. Phải biết rằng, phòng của Trương Dương vẫn giữ giá của bốn năm trước. Sau bốn năm giá thuê phòng cơ hồ đã tăng gấp đôi.

Bất quá, hai người vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, lập tức vẻ mặt khẩn trương nhìn Trương Dương.

“Tiểu Trương, ngài có phải muốn thu hồi phòng?”

Hai người khẩn trương nhìn Trương Dương, phải biết rằng hai người tuy làm ăn, miễn cưỡng cũng chỉ có thể nuôi miệng, phòng của Trương Dương vị trí không tệ, giá mềm, ở cũng thoải mái. Nếu Trương Dương thu hồi phòng, bọn họ chỉ sợ có bỏ ra gấp đôi cũng không tìm được phòng tốt như vậy được.

“Ha ha, không đâu, phòng này mọi người ở bao lâu cũng được, nếu mẹ tôi thích thì mọi người có thể mua lại cũng được mà”.

“Thật không?!”

Hai người vẻ mặt vui mừng, phải biết rằng, phòng của Trương Dương giá hiện tại đã lên gấp đôi gấp ba, nếu Trương Dương thực nguyện ý bán giá như cũ, thì cho dù bằng mọi giá cũng phải mua lấy, loại cơ hội này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu!

“Ha ha, bất quá, phải được mẹ tôi đồng ý cái đã” Trương Dương gật đầu khẳng định. Hắn sớm đã mua cho cha mẹ mấy tòa sản nghiệp ở thành phố C, mấy cái phòng nhỏ này có hay không cũng được, chỉ sợ cha mẹ đối với cái phòng này có cảm tình đặc biệt gì đó mà không nỡ bán, nếu thực phải bán, Trương Dương thật ra cũng nguyện ý bán cho vợ chồng nghèo khổ này.

“Vậy vậy... vậy thì khi nào cậu nói với mẹ, chúng tôi ở tại thành phố C này cũng đã nhiều năm, chưa từng có nhà của mình” Nam chủ nhân có chút kích động, có thể có được căn nhà của mình là giấc mơ của mỗi một người dân Trung Quốc hiện nay.

“Tốt, yên tâm, mẹ tôi quá nửa sẽ bán, phòng này chúng tôi cũng không có ở, cũng không có ý nghĩa gì”

“Vậy vậy... vậy thực phải cảm tạ cậu” Nữ chủ nhân xoa xoa tay nói: “Tiểu Trương, ăn chút điểm tâm không, mấy ngày nay có kiểm tra, chúng tôi rảnh rỗi ở nhà không có chuyện gì làm, không bằng cứ ở lại ăn cơm”.

“Cảm ơn, không cần, tôi lấy chút đồ rồi sẽ đi ngay”.

“Lấy thứ gì?” Nam chủ nhân hồ nghi hỏi.

“Ừm, tôi có một thứ đặt trong tủ bảo hiểm ở đây từ trước, tôi muốn lấy đi”.

“Tủ bảo hiểm?”

Vợ chồng nhìn nhau, bọn họ sống ở đây cũng đã hơn bốn năm, lại không phát hiện ở trong phòng có tủ bảo hiểm.

“Lưu ca, phiền toái anh giúp một chút, ở trong phòng ngủ của anh”.

“A... được được...” Ba người đi vào phòng ngủ, Trương Dương cùng nam chủ nhân đẩy cái tủ quần áo ra, quả nhiên ở trên tường lộ ra cái tủ bảo hiểm.

Trương Dương lấy ra chìa khóa, mở tủ bảo hiểm, trong tủ bảo hiểm phần lớn là văn kiện hộ khẩu cùng chút giấy tờ của người nhà Trương Dương.

Thấy một cái bao màu đỏ, trái tim Trương Dương đột nhiên đập nhanh.

Tuy Trương Dương đã biết thân thế của mình, nhưng gặp lại đồ vật thời thơ ấu của mình, cũng không thể át chế được sự xúc động.

Trương Dương run rẩy mở cái bao màu đỏ ra, quả nhiên, bên trong có một cái khăn màu trắng, đây là cái khăn dùng làm tã cho trẻ con.

Mở ra, Trương Dương lập tức thấy được một khuôn mặt cười, đó là hình vẽ một tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng bộ dáng tinh quái, làm cho người ta nhìn không được muốn bật cười.

Cơ sở nghiên cứu gen Tiểu hòa thượng!

Trương Dương thấy được một dòng chữ nhỏ màu đỏ.

Một hồi trầm mặc đến gần người, mọi chân tướng đều đã rõ ràng, hơn nữa, đây là một chứng cứ rất có lực.

Hiện tại, hắn là người Trung Quốc thuần chủng nhất, hơn nữa, là người duy nhất.

Trương Dương không khỏi cười khở, nghiêm khắc mà nói, hắn chính là một sản phẩm thí nghiệm thất bại mà thôi, hắn không có cha mẹ, không có thời thơ ấu.

“Cậu không lấy đi sao?”

Thấy Trương Dương đem mấy thứ đó cất lại, nam chủ nhân không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Tôi chỉ muốn xem thôi” Trương Dương thở dài một tiếng nói.

“Ồ...”

Trương Dương có chút thất hồn lạc phách, hắn không biết đã rời khỏi căn phòng kia như thế nào, biết là một chuyện mà gặp lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Một ngày này, Trương Dương tắt di động, một mình lẳng lặng đi khắp các đường ngang ngõ tắt trong thành phố C.

Một ngày này, hắn ở về nhà cũ một chuyến, ở tại triền núi lưu lại một hồi, ở đây, hắn có thời thiếu niên hạnh phúc, hắn ở đó xem người khác câu cá, ở đồng ruộng xem người ta làm việc, nhìn thấy gà chó rượt nhau trong vườn.

Một ngày này, hắn đi thăm các thầy cô giáo cũ.

Một ngày này, hắn không có ăn cơm, đi qua các đường ngang ngõ tắt, ăn khoai nướng, thịt nướng, đậu hủ thối qua ngày.

Một ngày này, hắn không có việc gì, đến chỗ nào cũng dừng lại một thời gian để ngắm, ánh mắt hắn trống rỗng vô hồn, tựa như xác cương thi vậy.

Trương Dương vẫn tự hỏi, tự hỏi hành vi của bản thân.

Hắn có năng lực siêu nhân, lại bị đạo đức, pháp luật cùng một ít lực lượng vô hình trói buộc, trong đó, có tình thân, có tình cảm, có tình yêu.

Nhưng sự ích kỷ thủy chung vẫn tựa như ma quỷ bám chặt lấy trái tim của hắn.

Ích kỷ là động lực!

Nhân loại là ở trong sự ích kỷ mà phát triển, vô luận là tài phú địa vị, hoặc là quốc gia, hoặc là phát triển khoa học kỹ thuật, bên trong đó đều có cái bóng của sự ích kỷ phát huy tác dụng.

Nhưng sự ích kỷ thủy chung chỉ là một phần của động lực, mà nhân loại phát triển càng phải dựa vào sự cống hiến, có sự cống hiến của cha mẹ, có cống hiến những người đã ngã xuống, chúng ta mới có thể ở nhà xem TV, hưởng thụ tách cà phê.

Ý nghĩa của sinh mệnh là ở cái gì?

Trương Dương cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến vấn đề sau như vậy, khi hắn học đại học chỉ mong tìm được một chỗ làm tốt, nhưng hiện tại hắn không thể không tự hỏi vấn đề này, năng lực càng lớn thì trách nhiệm mà người ta gán vác càng lớn, cái này không phải là một câu nói trong phim, mà là vấn đề không thể không lo lắng.

Sống có gì vui, chết có gì sợ!

Một khi đã không thể tránh né, vậy oanh oanh liệt liệt cống hiến một lần thì thế nào?

“Gầm...”

Đứng ở bờ sông Trương Dương thét dài một tiếng, trong lòng sông dựng lên sóng lớn ngập trời, bầu trời gió mây nổi lên, phảng phất như đột nhiên khởi lên phong ba bão táp vậy.

Trương Dương một mực né tránh, một mực chờ đợi, hắn chờ đợi một thời cơ thích hợp, hắn chờ đợi “Tiên Đạo Mạn Mạn” của mình đại thành, nhưng hiện tại hắn không thể chờ đợi, vô luận là vì cống hiến hay là ích kỷ thì hắn đều không thể chờ đợi.

Từ khi giá cả của thép và các loại kim loại quý hiếm bắt đầu leo thang, Trương Dương đã cảm giác được một cỗ áp lực không hiểu, cỗ áp lực này đã càng ngày càng nặng, đủ làm suy sụp bả vai của hắn.

Văn minh khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh không phải địa cầu có thể chống lại được, theo biểu hiện của đại hán kim giáp ở dị không gian kia, hắn hiển nhiên là không có khả năng dưỡng già ở tại địa cầu...

Nhẹ nhàng phát mái tóc, Trương Dương kinh ngạc phát hiện, tóc của mình đã dài quá cổ.

Trương Dương trên mặt không khỏi cười khổ, bất tri bất giác mình đã bị mái tóc dài khí phách phiêu dật của Vương Hào kia ảnh hưởng.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Trương Dươn mở di động.

“Tích tích!”

“Tích tích!”

“Tích tích...”

Mở điện thoại không đến một phút, đã nhận được hơn mười tin nhắn, toàn bộ là do đám người Lưu Bư cùng Tiểu Lý Tử nhắn lại.

Trương Dương không có gọi lại, tùy tiện bấm hơn mười con số.

“Lão Đại, người tốt cuộc cũng đã chịu gọi điện cho hòa thượng ta” Trong điện thoại vang lên thanh âm thở hổn hển của tiểu hòa thượng, Trương Dương cơ hồ tưởng tượng được bộ dáng nổi trợn lồi đình của tiểu hòa thượng hiện tại, chắc là đang cầm hai thanh đao thật lớn đâm chém dọa người!

“Làm gì?”

“Hu hu... đến bây giờ, ít nhất có mấy chục người tìm ta muốn hỏi tin tức của ngươi” Tiểu hòa thượng buồn bực nói.

“Người nào?”

“Đám người Lưu Bư, còn có Na Na, Vương Yến, tướng quân, Tuyết Liên...”

“Ồ, biết rồi, vậy tin tức của đại hán kim giáp?”

“Ngươi không gọi điện cho bọn họ?”

“Không cần, nói cho ta đi”.

“...” Tiểu hòa thượng trầm mặc.

“Đừng ép ta” Trương Dương thanh âm trở nên lạnh lùng, không khí phảng phất cô đọng lại.

“Người tìm hấn làm gì?”

“Làm thiêu thân”.

“Làm thiêu thân...”

“Đúng vậy, đại trưởng phu có việc nên làm có việc không, nếu ta không đi, ta đời này cũng sẽ sống trong thống khổ dày vò, ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ sẽ làm anh hùng, bất quá ta cũng không muốn mình sẽ hối hận cả đời, nói cho ta đi!” Trương Dương tóc phấp phới trong gió, hấn lại nghĩ tới bộ dáng của trung niên tóc dài, hấn tên là Vương Hào, hấn thủy chung vẫn không thể thoát khỏi cái bóng của người này.

516. Chương 516: Trương Dương Mất Tích

Tiểu hòa thượng dường như trầm tư suy nghĩ. Còn Trương Dương lại kiên nhẫn chờ đợi trong yên lặng. Hấn biết tiểu hòa thượng sẽ khuất phục bởi vì hấn có lý do buộc tiểu hòa thượng phải khuất phục.

Quả nhiên!

“Đại Hà”

“Đại Hà?”

“Đại Hà đến từ Nhật Bản ư?” Ánh mắt Trương Dương trở nên sắc bén như có thể xé rách cả không gian.

“Đúng. Tìm hấn. Thực tế, tiểu hòa thượng ta đã để mất tung tích của kim giáp đại hấn.” Thanh âm của tiểu hòa thượng rất buồn bực, so với Trương Dương càng phiền não hơn. Hấn có chút không hiểu là tại sao một kẻ sống sờ sờ như thế lại đột nhiên mất tăm mất tích. Đối với hấn mà nói, truy tung một người là chuyện rất dễ dàng. Hấn có thể sử dụng tất cả các nguồn thông tin để tìm kiếm.

“Vì sao?/p>

” Ánh mắt Trương Dương thâm thúy ngược nhìn bầu trời xa xăm.

“Ta cũng không hiểu nguyên nhân vì sao. Ta có thể tìm ra tung tích của Vu Cơ. Nhưng rút cục vẫn không thể tìm được tung tích của kim giáp đại hấn. Nhưng tiểu hòa thượng thông qua biện pháp loại trừ thì dường như Đại Hà là người đại diện cho kim giáp đại hấn. Vu Cơ nếu không phải thực hiện nhiệm vụ nào thì sẽ luôn đi theo bên cạnh Đại Hà...”

“Người chắc chắn chứ?” Trương Dương thu lại tâm thần, hỏi.

“Chắc chắn. ta ngi ngờ rằng, kim giáp Đại hấn có thể mất đi khả năng hành động nên để Đại Hà ra mặt đại diện cho mình.”

“Ừm.” Trương Dương gật đầu đồng ý, chậm rãi cất điện thoại. Chỉ cần có mục tiêu hấn sẽ có biện pháp. Huống hồ lại là một nhân vật như Đại Hà.

“Chậm đã...” Trong điện thoại tiếng tiểu hòa thượng vang lên.

“Nói đi”

“Người chuẩn bị đi tìm Đại Hà ư?”

“Đúng vậy, nếu không thì thế nào?” Trương Dương bình thản nói, nhưng trong ngữ khí tràn ngập một cổ dày đặc sát khí, lần này hấn sẽ không để Đại Hà lại có cơ hội sống sót.

“Nếu bây giờ người đi tìm Đại Hà làm lộ hành tung của mình mà không tìm được Kim giáp đại hấn thì người định thế nào?”

“Cái này...” Trương Dương bất giác sửng sốt, hấn cũng chưa nghĩ đến vấn đề này.

Đây là vấn đề mà Trương Dương cũng chưa hề nghĩ tới. bây giờ mục tiêu của hắn chỉ là Đại Hà, mà chưa khẳng định được liệu có thể từ Đại Hà tìm ra được kim giáp đại hán hay không. Nếu đã thảo kinh xà dù sao cũng không ổn, hiện tại kim giáp đại hán không muốn cùng hắn giao đấu. Việc Vu Cơ không tìm đến hắn gây phiền toái đã cho thấy điều đó.

Trương Dương không tưởng tượng nổi, kim giáp đại hán và Vu Cơ sợ bị hắn làm hỏng kế hoạch, muốn tránh hắn còn không kịp nữa là.

“Tiểu hòa thượng ta có một đề nghị.” Tiểu hòa thượng thần bí nói.

“Nói đi”

“Thông qua tình báo thu thập được trong mấy tháng nay. Đại Hà và Vu Cơ tụ họp với nhau trên một quần đảo ở Thái Bình Dương. Thực tế, khoảng thời gian này một số hình tài và thiết bị quang điện phần lớn được vận chuyển đến quần đảo này. Nhưng vì nó là quần đảo tư nhân được phòng bị rất nghiêm ngặt bằng vệ tinh. Ngoài việc nghi ngờ...”

“Ý của ngươi là nói. Đó là khu căn cứ được bọn họ xây dựng?” Trương Dương ngắt lời tiểu hòa thượng.

“Đúng đúng”

“ngươi cho rằng kim giáp đại hán và Vu Cơ tụ họp ở đây?”

“Đúng vậy”

“Lúc nào?”

“Cái này thì...” Tiểu hòa thượng do dự không trả lời

“Nói!”

“Vẫn còn 11 ngày nữa”

“Được, được! ta muốn hỏi một chút. Đại Hà đã trở mặt với Thiên Hoàng tại sao Đại Hà còn có khả năng mua nguyên vật liệu để chế tạo không gian chiến hạm?”

“Ta cũng thấy việc này rất khó hiểu, ngay từ đầu Thiên Hoàng còn hạ lệnh truy sát, nhưng sau khi Vu Cơ xuất hiện, quan hệ giữa Đại Hà và Thiên Hoàng lại đột nhiên trở nên tốt đẹp hơn. Hơn nữa, các công ty lớn của Nhật Bản như Matsushita, Mitsubishi, Sony đều có thái độ hợp tác, mua rất nhiều thiết bị cho Đại Hà. Nhưng có thể khẳng định, chúng không thể chế tạo t” tạo không gian chiến hạm cỡ lớn, vì diện tích của những hòn đảo này không thể chứa được chiến hạm dài tới 10 km được, thậm chí chiến hạm có kích thước chỉ vài trăm mét cũng là không thể. Nếu quả thực chúng chế tạo chiến hạm cỡ lớn thì vệ tinh không thể không phát hiện được...”

Tiểu hòa thượng nói xong, Trương Dương rơi vào trầm mặc.

Rút cục bọn Đại Hà muốn làm gì thì hiển nhiên là không thể phán đoán được, nếu là chế tạo chiến hạm cỡ lớn, Trương Dương còn có thể hoài nghi là kim giáp đại hán muốn trở lại dị giới để tái chiến với Vương Hào. Nhưng nếu chế tạo chiến hạm cỡ nhỏ thì Đại Hà đang định làm gì?

Ngay sau đó Trương Dương ngừng suy nghĩ. Những vấn đề này hắn không cần phải lo lắng vì ở đầu dây bên kia là một sinh mệnh trí tuệ duy nhất trên trái đất, có khả năng tập hợp tất cả các nguồn thông tin toàn cầu!

“Tiểu hòa thượng, ngươi cho rằng đây sẽ là loại tình huống nào?”

“Cho đến nay tiểu hòa thượng ta luôn hoài nghi bọn chúng muốn chế tạo chiến hạm để quay lại dị giới nhưng hiện tại khả năng này là rất nhỏ.”

“Uh, bọn chúng hẳn là không phải muốn trở lại dị giới. một phi thuyền loại nhỏ quyết không thể đối kháng với Vương Hào chiến hạm. Nói tiếp đi, ta biết ngươi đã có một đáp án.”

“Đến 90% khả năng là bọn chúng căn bản không muốn trở lại dị giới, mà là chúng muốn rời khỏi địa cầu...”

“Vì sao phải rời khỏi địa cầu?” Trương Dương cau mày hỏi lại.

“Bởi vì địa cầu quá nhỏ bé, lại đông người. Chỉ cần phương diện quân sự có chút động tĩnh là sẽ làm cho mấy nước lớn chú ý. Tuy nhiên, khoa kỹ của nhân loại địa cầu không thể so sánh được với văn minh ngoài trái đất. Nhưng là địa cầu lại có nguồn nhân lực phong phú. Bây giờ kim giáp đại hán lại chỉ có một thân một mình mà cái hán cần lại là binh lính. Hơn sáu tỉ người địa cầu là một nguồn tuyển binh rất lớn. Nếu kim giáp đại hán muốn san bằng dị giới thì trước hết phải chinh phục được trái đất. Hiển nhiên, lấy một quốc gia để làm điểm bắt đầu cho việc chinh phục cả trái đất là một điều không tưởng. Do đó, khả năng duy nhất chính là y muốn rời khỏi địa cầu để tìm một hành tinh khác trên dải ngân hà, chuyển hóa những văn minh khoa học kỹ thuật cao trên dị giới thành sức mạnh quân sự sau đó quay trở lại chinh phục trái đất. Đến lúc đó trái đất sẽ biến thành căn cứ để y phản công lại dị giới...”

“Những động tĩnh lớn như vậy của Đại Hà liệu có làm các nước lớn chú ý hay không?”

“Có. Thực tế thời gian này, Mỹ và Nga đã cử nhiều gián điệp thâm nhập vào Nhật Bản để thu thập tin tức nhưng kinh nghiệm đối phó với bọn gián điệp này của Đại Hà rất phong phú. Chúng thông qua các công ty lớn của Nhật Bản chia nhỏ các nguyên vật liệu cần mua rồi vận chuyển tới Nhật Bản. Đặc biệt thông tin về các căn cứ quân sự có được là do phân tích hàng triệu thông tin thu thập được từ các quần đảo ở Thái Bình Dương.”

“Tốt. Đã như vậy, mười một ngày sau ta sẽ đến Thái Bình Dương. Người cho ta kinh độ và vĩ độ cụ thể là được rồi.”

“OK.”

Tít...tít....

Khi Trương Dì tống vừa kết thúc cuộc điện thoại với tiểu hòa thượng thì điện thoại y lại đổ chuông. Là Lưu Bưu.

Nhìn thấy dây số quen thuộc trên điện thoại, khuôn mặt Trương Dương thoáng hiện lên một nét ảm áp. Bất luận là như thế nào thì trên thế giới này vẫn còn có người quan tâm đến hán.

Trương Dương không nghe máy, chuẩn bị nhấn phím tắt thì điện thoại lại vang lên tiếng tít tít. Đó là một tin nhắn.

“Trương Dương , nhận được tin nhắn này thì gọi lại cho em nhé! Na Na”

“Trương Dương, hồi âm”

“Trương Dương, là Vương Yến đây, em rất lo cho anh, hồi âm cho em nhé!”

Điện thoại không ngừng đổ chuông. Toàn là tin nhắn của Na Na và mấy người con gái khác.

Nhìn điện thoại trong tay, Trương Dương ngây ngốc thật lâu.

Cuối cùng.

“Vù.” Cánh tay Trương Dương duỗi ra, chiếc điện thoại theo đó bay ra ngoài, trong không trung vẽ lên một đường vòng cung mất hút trong đêm tối.

Yên lặng.

Cả không gian trở nên yên tĩnh.

Nét mặt Trương Dương hiện lên vẻ quyết tâm. Tất cả đều không quan trọng. Tình bạn, tình yêu, tình thân đều không quan trọng. Chỉ cần còn sống trở về mới là quan trọng.

Tiểu hòa thượng không thể biết rằng căn bản Trương Dương không hề dừng lại. Thực tế, Trương Dương không hoàn toàn tin chắc vào những gì tiểu hòa thượng đã nói.

Mười một ngày. Nếu thực là mười một ngày có lẽ hán cũng không cần phải làm gì nữa.

Không phải mười một ngày, mà là ngay lập tức hán muốn tìm được đảo nhỏ tư nhân này trên Thái Bình Dương.

Đêm đó, Trương Dương liền bắt xe lên tỉnh đặt vé máy bay đi WH.

Trương Dương tin rằng tiểu hòa thượng sẽ nhanh chóng tìm ra được hành tung của hắn thông qua mạng internet.

Buổi sáng, Trương Dương nhặt một đoạn dây điện, tìm một mã số giả, mất hai tiếng đồng hồ để làm ra một bộ giấy tờ giả gồm chứng minh thư và giấy phép lái xe... sau đó tại một hãng taxi, hắn chi ra một khoản tiền lớn để thuê một chiếc Volkswagen Passat.

Ngày trong sáng đó, Trương Dương đã biến mất.

Cả thế giới dường như lâm vào một trạng thái hỗn loạn.

Vương Yến dường như đã huy động toàn bộ nhân lực để tìm kiếm Trương Dương, còn tiểu hòa thượng dường như dùng cả vệ tinh quân sự để thu thập tin tức nhưng đáng tiếc là không có được bất kỳ một thông tin nào về Trương Dương cả.

“Tiểu hòa thượng, làm sao bây giờ?” Nhìn biểu hiện bình bình của tiểu hòa thượng, Vương Yến lo lắng hỏi.

“Tôi cũng không biết.” tiểu hòa thượng cẩn thận nhìn Vương Yến. Nếu là trước kia, tiểu hòa thượng tự nhiên không cần xem xét sắc mặt của cô gái nhưng từ bây giờ bất đồng, phụ thân nàng lại sắp trở về.

Vương Yến vẻ mặt dữ tợn, không còn ra dáng đại tiểu thư: “Ta mặc kệ, sau khi anh ấy đến gặp người thì mất tích luôn, nếu có chuyện gì xảy ra, ta sẽ tính sổ với người. Nhớ lấy!”

“Để ta nghĩ, ta nghĩ”

Tiểu hòa thượng mờ mờ hồ hồ, trên màn hình hiện lên sự nhiễu loạn. Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì ở chiếc máy chủ của Bộ quốc phòng Mỹ bên kia bờ đại dương bốc lên một cột khói xanh lè.

Lúc tiểu hòa thượng suy nghĩ, hậu quả thật là nghiêm trọng. Tại thời điểm hắn suy nghĩ đã dùng đến máy tính của Bộ quốc phòng Mỹ để tính toán.

“Hắn hẳn là đã đến hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương.”

“Na Na, vậy thì chúng ta còn chờ gì nữa, nhanh đi thôi!”

Vương Yến đứng phắt dậy, vội vã nói.

“Không được. Bây giờ chúng ta không thể đi được.” tiểu hòa thượng lập tức phản đối với giọng điệu cương quyết.

“Ta mặc kệ, ta mặc kệ. Người không muốn ta cũng cứ đi” Vương Yến nổi trận lôi đình, đập hai tay vào bàn phím.

“Tiểu thư, để tôi nghĩ một chút đã”

Lúc này đây, máy tính trong Viện khoa học Trung Quốc bốc lên một đạo khói xanh.

“Nghĩ ra chưa?” Vương Yến giục.

“Ra rồi, ra rồi! Hãy cho tôi một ngày thời gian”

“Không được!”

“Chỉ một ngày thôi, nếu Trương Dương không đi máy bay thì một ngày không thể tới được những hòn đảo tư nhân trên hòn đảo Thái Bình Dương kia, khi đó tôi sẽ đi máy bay và sẽ đuổi kịp anh ấy”

“Được, vậy thì một ngày”

“Một ngày, tiểu thư, thời gian khẩn cấp, tôi đi trước đây.”

Tiểu hòa thượng không đợi Vương Yến trả lời liền nổ máy chạy đi, để lại Vương Yến ngẩn ngơ đứng nhìn theo.

517. Chương 517: Trương Dương Là Con Của Ta

Tiểu hòa thượng rất giận dữ !

Tiểu hòa thượng trút bỏ sự giận dữ lên hàng chục ông già tóc bạc phơ.

Đây là cơ sở nghiên cứu có quang cảnh tao nhã ở Bắc Kinh, cổng của cơ sở được trang bị vũ trang bảo vệ, ở đây, cũng là một trong những cơ sở được tướng quân trực tiếp quản lý, nơi này tập trung các nhà khoa học nổi bật nhất Trung Quốc trong lĩnh vực công nghệ không gian.

“24 giờ , ta cho các người 24 giờ đồng hồ , nếu các người không truy cập được vào không gian mở thì ta sẽ bắn chết các người !”

Trên màn hình tiểu hòa thượng nổi giận lôi đình, vẻ mặt hung tợn, hai thanh đao nằm trong tay chuyển động như cối xay gió, làm cho người ta có một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Còn ở dưới màn hình, tướng quân đứng đó, phía sau tướng quân là hơn ba mươi nhà khoa học già với mái tóc bạc phơ, những nhà khoa học này đều đang mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào tiểu hòa thượng, họ đều lần đầu tiên nhìn thấy huyền thoại phần mềm trí tuệ.

Tướng quân thì mồ hôi đầy đầu , không ngừng lấy tay lau mồ hôi trên trán.

Xử bắn toàn bộ những nhà khoa học ở đây !

Tướng quân chỉ còn biết im lặng, nếu thật sự xử bắn tất cả những nhà khoa học ở đây, công nghệ vũ trụ của Trung Quốc sẽ bị tụt hậu vài thập kỷ, phải biết rằng, cần một thời gian rất dài mới có thể bồi dưỡng ra một nhà khoa học vũ trụ.

“Tiểu hòa thượng, ta thấy ...” tướng quân không thể không nói, hắn cũng không thể hạ lệnh xử bắn các nhà khoa học ở đây, cách lựa chọn còn lại là thuyết phục tiểu hòa thượng.

“Cà lăm. Tiểu hòa thượng không thêm để ý. Tóm lại. Trong vòng 24 giờ các người phải mở được cửa không gian. 24 giờ đồng hồ. Không cho các người nhiều hơn một giây nào nữa.” Tiểu hòa thượng tức giận ngắt lời tướng quân.

“Nhưng. Hiện giờ có rất nhiều nan giải trong kỹ thuật không thể giải quyết được vấn đề này, ít nhất cũng phải cần đến 3 tháng.” Một lão già đầu chỉ còn vài sợi tóc không hề sợ sệt tiểu hòa thượng. Ông ta hắn cũng không biết tiểu hòa thượng đáng sợ thế nào.

“Lão già. Lão ăn cơm miễn phí trong vài thập kỷ, tiểu nạp cho các người nhiều dữ liệu như vậy, nhiều thông tin như vậy. Vậy mà các người vẫn không có cách nào mở được cửa không gian. Đúng là những lão già vô tích sự!” Tiểu hòa thượng tức giận, mở miệng chửi bới.

“Người người người ...”

Ông già sau khi nghe tiểu hòa thượng chửi bới thì sắc mặt lúc thì đỏ lựng khi thì tái mét. Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên ông bị người khác chửi bới như vậy.

Vấn đề này, các nhà khoa học khác đều giận dữ nhìn tiểu hòa thượng trên màn hình. Rốt cuộc. Trách mắng ông già kia chẳng khác nào là đang lên án họ cả.

“E hèm , tiểu hòa thượng, hay là người hãy tính toán xem có còn cách nào khác có thể mở cửa không gian không. Nơi này để đó cho ta nói cho, xem có đối phó được trong vòng 24 giờ đồng hồ không.” Tướng quân cảm giác được mồ hôi nhỏ giọt ướt sũng trên người ông. Những nhà khoa học này còn quý giá hơn cả gấu trúc, không ngờ bị tiểu hòa thượng chửi té tát vào mặt. Hiện giờ cách duy nhất là tách rời hai bên ra, nếu không tình hình sẽ càng xấu đi, tuy ông ấy là tướng quân, nhưng, không có nhiều ràng buộc lắm với những nhà khoa học này.

“Mẹ kiếp, nếu ông mày có cách rồi thì ông cũng chẳng thêm tìm đến các người! Được rồi, 24 giờ đồng hồ, đến lúc đó, nếu không mở được cửa không gian, ông mày sẽ cho nổ luôn chỗ nghiên cứu này, **, một đám già vô dụng...”

Tiểu hòa thượng lại tiếp tục chửi bới, sau đó, màn hình chợt lóe lên, phòng điều khiển trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại vẻ mặt khó coi của những nhà khoa học và tướng quân người đầm mồ hôi.

“Tướng quân, mặc dù chúng ta nắm trong tay số liệu của nền văn minh khoa học ngoài trái đất, nhưng, cửa không gian không thể trong vòng 24 giờ có thể mở ra được, cho dù đó là không gian song song hay không gian khác, đều tồn tại một loại lượng tử ...”

“Nhảm nhí, không có gì trong thế giới này là không thể cả, lão già, đừng có nói với ta cái gì mà nguyên tử lượng tử, lúc tiểu hòa thượng ta chơi công nghệ cao thì nhà ngươi vẫn còn đang đóng khổ cơ, ta cho 24 giờ, nếu trong vòng 24 giờ mà vẫn không có cách nào mở ra được đường thông không gian, thì ngày sau tiểu nạp sẽ không cung cấp công nghệ ngoài vệ tinh cho chính phủ nữa, được rồi, cứ thế đi, có việc gì thì tìm ta, chờ đợi trong vòng 24 giờ !”

Ông già còn chưa nói xong, tiểu hòa thượng đột nhiên lại nhảy tới màn hình, vẻ mặt đầy hung ác, nhìn hấn như thể ngay lập tức muốn cầm lấy con dao chạy xuống màn hình đâm chết lão già cho xong chuyện vậy.

Một đám bạn già đột nhiên nhìn nhau, nếu mà nói là bắn chết họ, họ chắc chắn sẽ không hề để tâm, cũng không để bụng, họ cũng biết sẽ chẳng có ai giết họ, nhưng, nếu tiểu hòa thượng nói là sẽ không cung cấp công nghệ không gian, điều này là một sự uy hiếp đáng sợ đối với họ.

Là một nhà khoa học ưu tú, đối với việc nghiên cứu đã gần như trở nên điên cuồng, nếu tiểu hòa thượng đe dọa không cung cấp công nghệ nữa, điều này đối với họ mà nói có thể nói đó là một sự trừng phạt nặng nề, trong những năm gần đây, họ cũng nghe nói đến phần mềm trí tuệ cung cấp cho họ những hỗ trợ kỹ thuật , tất nhiên là biết một số khả năng của tiểu hòa thượng.

Cuối cùng, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tướng quân.

“Tôi cũng không có cách nào, trong thế giới của loài người, chỉ có một người duy nhất có thể ràng buộc cậu ta, nhưng hiện nay có rất nhiều nguyên nhân làm cho người này không có cách nào ràng buộc được cậu ta, các ông chỉ có 24 giờ đồng hồ, chúc các ông may mắn !”

Tướng quân nhún vai, đẩy về bất lực, đi nhanh ra phía ngoài, ông ấy bây giờ bắt buộc phải tìm ra Trương Dương, ông ấy biết rằng, Trương Dương chính là nguồn gốc của chuyện này, nếu có thể tìm ra được Trương Dương thì tất cả mọi việc đều trở nên dễ dàng.

Tuy nhiên, tướng quân vô cùng chắc chắn, cơ hội tìm ra Trương Dương là con số không, với khả năng của Trương Dương, nếu hấn không muốn bị ai tìm thấy thì chẳng ai có thể tìm ra hấn được cả .

“Tướng quân, chúng ta vẫn còn một sự lựa chọn cuối cùng.”

Ngay lúc tướng quân rời khỏi cửa lớn trong nháy mắt, một nhà khoa học do dự hô tướng quân dừng lại.

“Nói !” Mắt tướng quân bỗng bừng sáng, lập tức dừng lại.

“Hiện giờ chúng ta chỉ có thể dùng những kỹ thuật mà tiểu hòa thượng cung cấp để tìm kiếm vị trí của cửa sổ không gian, nhưng, chúng ta không có cách nào mở được cửa không gian, bởi vì, những công nghệ mà tiểu hòa thượng cung cấp cần tạo ra một số thiết bị, mà những thiết bị này lại đòi hỏi một số lượng lớn kim loại quý hiếm, trên trái đất lại không có những kim loại này, chúng ta mà muốn nghiên cứu ra kim loại địa cầu để thay thế cho những kim loại này thì phải cần có một thời gian rất dài ...”

“Nói trọng điểm , mỗi lần ông nói thêm một câu thì sẽ tiêu tốn vài giây trong 24 tiếng.” Tướng quân ngắt lời nhà khoa học.

“Trên thực tế, ngày trước chúng ta hứa hẹn rằng trong vòng một tuần có thể mở ra cửa sổ không gian là không thể, huống hồ là 24 tiếng, đây hoàn toàn là một nhiệm vụ không thể hoàn thành bằng việc tính toán thời gian, bởi vì, trên trái đất này không thể tìm ra được vật thay thế những kim loại quý hiếm kia, hiện giờ cách duy nhất để có thể mở cửa sổ không gian của chúng ta là dùng sức lực...”

“Như thế nào? Tướng quân hứng thú nói.

“Trên thực tế cửa không gian là một đường khe không gian nén, nó luân chuyển tốc độ ánh sáng xung quanh mặt trời không theo quy tắc nào cả, không theo một phương hướng nhất định, trôi dạt vô định, nhưng, theo

như những dữ liệu mà tiểu hòa thượng cung cấp, chúng ta có thể tính ra được quỹ đạo hoạt động của nó, vì vậy, việc tìm ra đường thông không gian không còn khó khăn nữa, khó ở chỗ chúng ta làm thế nào để mở ra đường thông không gian đó, theo lý thuyết của tiểu hòa thượng là chúng ta xây dựng một cỗ máy, một cỗ máy có thể phát ra tần số sóng não, điều duy nhất không giống là, tần số phát ra của chiếc máy này phải mạnh hơn người bình thường hàng vạn lần, thậm chí nhiều hơn thế nữa, thông qua loại tương tự như sức mạnh tinh thần của các sóng não bộ xé nát khe không gian trong trạng thái chuyển động.

“Ta chỉ là một tướng quân đem quân đi đánh trận, xin hãy nói thẳng vấn đề ra.” Tướng quân cau mày nói.

“E hèm ... đơn giản mà nói, hiện giờ chúng ta không tìm ra được người có thể dùng sức mạnh tinh thần xé nát không gian thông đạo, vì thế cho nên, chúng ta mới phải tự chế tạo loại máy phát ra sức mạnh tinh thần, nhưng, tôi nghĩ ra một cách, nước chúng ta có rất nhiều chủ lực sức mạnh tinh thần, ví dụ như tướng quân!”

“Ừm, tiếp tục đi!” Tướng quân gật gù đầu, ông ấy hiểu được cái đạo lý này, ông đã từng dùng sức mạnh tinh thần phát hiện cửa không gian đó, nhưng, để kiểm soát tốc độ ánh sáng di động đến cửa không gian đã khó, chứ đừng nói đến mở đường thông vào không gian.

“Chúng ta có thể triệu tập một nhóm các cao thủ sức mạnh tinh thần, kéo đường thông không gian đến một không gian cố định, sau đó, dùng tên lửa lớn xé nứt không gian thông đạo...”

“Dùng tên lửa? !” Tướng quân miệng há hốc nhìn nhà khoa học với biểu hiện đầy kinh ngạc.

“Đúng vậy, đây là cách duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra để mở ra đường thông không gian trong vòng 24 giờ, tất nhiên, dùng tên lửa xé rách không gian khác chỉ là một ý tưởng, cũng không thể đảm bảo được rằng có thể thực sự mở được đường thông không gian không .

“Cái này ... cái này phải để tiểu hòa thượng tính kỹ tính khả nghi của nó, hơn thế nữa, không phải nói phóng tên lửa là có thể phóng được, nếu là ở trên mặt biển, còn cần phải công bố thời gian phóng và giờ giới nghiêm của quân đội, đỡ làm thương vong đến các thuyền chở cá và chở dầu ...” Quay trở lại, ngay lập tức, các dòng dữ liệu chảy như một thác nước ở trên màn hình, toàn bộ nguồn dữ liệu trở thành một đường ánh sáng, điều đó cho thấy tốc độ tính toán của tiểu hòa thượng nhanh đến mức nào.

“20% !”

“Cái gì 20% ?” Tướng quân và các nhà khoa học tất cả cùng nhìn vào tiểu hòa thượng đang suy nghĩ ở trên màn hình lớn.

“Xác xuất thành công có thể đạt tới 20%.” Tiểu hòa thượng nét mặt ngưng lại.

“Vậy tìm biện pháp khác.” Tướng quân đầy vẻ thất vọng, 20% đồng nghĩa với thất bại, nếu là 50%, hoặc là 40% thì còn có thể đánh cuộc một lần, còn xác xuất thành công chỉ đạt có 20% thì quả thực là quá thấp.

“Cực đi !” Tiểu hòa thượng đột nhiên bổ một nhát dao vào một cây gỗ hư ảo, cây gỗ bị bổ nát bét, giống như những bông tuyết bay khắp trời.

“Cực !” Tim tướng quân một trận co rút.

“Đúng đấy, không thể dựa vào đám lão già này để nghĩ ra cách gì được, muộn hơn chút nữa, Trương Dương sẽ gặp nguy hiểm, nếu Trương Dương gặp nguy hiểm, tiểu nạp, tiểu nạp, tiểu nạp cũng sẽ không sống nữa ...” giọng tiểu hòa thượng trầm xuống, vẻ mặt dứt khoát.

“Tại sao chứ? ” Tướng quân mồm há hốc mắt trợn ngược, ông chưa bao giờ nghĩ trong lòng tiểu hòa thượng Trương Dương lại giữ địa vị quan trọng đến vậy.

“Nó là con của ta, là đứa con duy nhất còn sống sót trong hàng trăm đứa con khác, ta không thể để nó chết, ta không thể để nó chết, không thể ... ” Giọng tiểu hòa thượng có phần tê dại.

Nhìn vẻ mặt nặng nề của tiểu hòa thượng, lần đầu tiên tướng quân thấy rằng, tiểu hòa thượng không còn là một chương trình nữa, mà là một con người đích thực, cậu ấy trừ không có thân thể của một con người ra, suy nghĩ của cậu ấy, vẻ mặt cậu ấy, hành vi của cậu ấy còn giống con người hơn cả con người.

518. Chương 518: Không Tiếc Trả Giá Để Mở Thông Đạo

Hòa thượng không những có vui buồn thịnh nộ của con người, mà còn có tình yêu vĩ đại nhất của con người.

Tình yêu này là tình yêu của bậc cha mẹ.

Người mà tiểu hòa thượng yêu thương là Trương Dương.

Trên thực tế, khi Trương Dương xuất đạo, từ trước tới giờ đều là ở dưới sự che chở của tiểu hòa thượng, bắt đầu từ khi bị Mãi Mãi Đề đuổi giết đến giờ, tiểu hòa thượng luôn làm lạc hướng sự truy sát của Mãi Mãi Đề .

Một trong những điều quan trọng nhất là, tiểu hòa thượng trợ giúp Lưu Bư thực ra chính là trợ giúp Trương Dương, tiểu hòa thượng làm cho một người không thích hợp luyện võ như Lưu Bư trở thành một cao thủ võ thuật, đó cũng là hy vọng Trương Dương sẽ nhận được sự bảo vệ từ Lưu Bư.

Tình yêu của tiểu hòa thượng ở khắp mọi nơi, nhưng không để lại dấu vết nào cả, cậu ta rất mâu thuẫn, cậu không dám tin rằng mình vẫn còn một người con còn sống sót, và thành người, hơn nữa lại xuất sắc như vậy.

Tất nhiên, ngày trước Trương Dương cũng không được gọi là xuất sắc, nhưng, trong mắt tiểu hòa thượng, Trương Dương là xuất sắc nhất, bởi vì, cậu ta là con trai của tiểu hòa thượng, sự lựa chọn của mỗi gen trong tế bào, mỗi một sự chuyển dịch của một gen tế bào tự tay làm nên.....

Trương Dương, chính là con của cậu ta.

Là tiểu hòa thượng đã cho Trương Dương một sinh mệnh, cậu ấy là cha mẹ đích thực của Trương Dương!

Hòa thượng không dám nói cho Trương Dương biết cậu là cha của hắn, bởi vì, cậu ấy đã ngủ trong một thời gian dài, cậu ấy đã không làm tròn bổn phận của một người làm cha, thậm chí, tiểu hòa thượng luôn tự trách mình, trách mình ngày đó lại có thể bỏ rơi đứa con ngu ngốc, tuy đứa trẻ đó ngu dốt, nhưng, đó thực sự do một tay cậu tạo nên không ai có thể thay đổi được.

Bây giờ, Trương Dương cần sự giúp đỡ của cậu ấy, Trương Dương gặp nguy hiểm, cậu ấy muốn giúp Trương Dương, cho dù phải đổi bằng tính mạng vĩnh cửu của mình.

Thời gian trước, sự cưng chiều của tiểu hòa thượng đối với Trương Dương đến độ làm cho người khác cảm thấy đáng sợ, cậu ấy lo sợ Trương Dương sẽ phát sinh xung đột với bọn Kim Giáp Đại Hán và Vu Cơ rồi tổn thương, tiểu hòa thượng cố tình che giấu hành tung của bọn Vu Cơ. Bất luận Trương Dương nỗ lực thế nào đi nữa cũng không tìm ra được Kim giáp Đại Hán, trên thực tế, đây cũng là lý do chính cho việc thiếu tiến bộ của Trương Dương

“Thôi được rồi. Ta sẽ lập tức huy động mọi lực lượng sức mạnh tinh thần ở Bắc Kinh, bố trí buổi họp báo về thời gian phóng tên lửa, mặt khác, ta còn huy động toàn bộ thế mạnh của Trung Quốc. Để xô tới những hòn đảo tư nhân vào thời gian sớm nhất ...”

“Cảm ơn.” Tiểu hòa thượng khom lưng cúi đầu trước tướng quân, một hành động trước giờ chưa từng có.

“Không có gì, cậu cũng làm cho chúng tôi quá nhiều điều rồi. Yên tâm, ta sẽ đích thân đưa quân đội đến những hòn đảo đó, nếu Trương Dương có bất trắc gì, ta sẽ san bằng những hòn đảo đó !” Giọng tướng quân bình thản nhưng kiên định vô cùng.

Hòa thượng không lên tiếng, chỉ gật gật đầu, lặng lẽ thoát ra khỏi màn hình.

Tướng quân nhẹ thở dài một tiếng. Ông chưa từng nghĩ đến. Một phần mềm trí tuệ lại có thể bộc phát ra được tình cảm của loài người, có thể sản sinh ra tình yêu nguyên sơ nhất.

Tình yêu ! Đã ảnh hưởng đến phần mềm trí tuệ.

Tình yêu ! Làm thay đổi cả gió cả mây.

Tình yêu ! Làm cho dòng nước ngầm ở Trung Quốc phải trào dậy.

Tình yêu ! Làm cho vô số anh hùng và mỹ nhân hội tụ lại với nhau. Viết lên một bản trường ca oai hùng nhiệt huyết giang hồ

Khi tướng quân Cà Lăm hạ lệnh, trong vũ trụ vô biên. Vật cố định bao xung quanh tòa nhà kim loại lớn đã được gỡ bỏ, có vô số công trình thuyền chiến loại nhỏ đang dò xét cái dụng cụ kim loại to lớn này. Cách ngoài đó hơn 100 km, có một chiếc thuyền nhỏ dài vài chục km đứng chình ịch giám sát tất cả mọi thứ xung quanh nó, chiếc pháo binh cực đại đen sì từ bên trong áo giáp lộ ra, lớp vỏ bảo vệ năng lượng cũng được mở ra.

Rõ ràng, do lần trước Trương Dương tấn công vào nơi này, làm cho việc phòng ngự ở đây càng thêm chặt chẽ.

Có lẽ, bất kể người lạ và chiến thuyền nào đến gần đều bị chiếc pháo binh cực đại của chiếc thuyền mẹ này bắn thành tro bụi.

Trong phòng điều khiển chính của thuyền mẹ, có một người đàn ông trung niên với mái tóc dài đang chăm chú theo dõi bản đồ hành tinh trên màn hình, nếu có người địa cầu thì sẽ phát hiện, trong bản đồ hành tinh này có một hành tinh chấy rục màu đỏ, cách hành tinh đó không xa, có một hành tinh màu xanh lam, một hành tinh tràn đầy sức sống .

Bất kỳ một người trái đất nào nhìn thấy bản đồ hành tinh này đều hiểu rằng, đây chính là hành tinh mà con người đang sinh sống : Trái đất.

Người đàn ông trung niên với mái tóc dài chăm chú nhìn rất lâu vào hành tinh đó, số liệu về bản đồ hành tinh là nhờ phần mềm trí tuệ thông qua khe hở của không gian bị mở ra trong giấy lát lần trước tải về...

“Tướng quân!”

Một người mặc một chiếc áo giáp màu bạc, đầu cạo trọc đi vào, hơi quỳ xuống chấp tay nói.

“Tôn tướng quân không cần đa lễ, hiện giờ ở đây không có người ngoài, mời đứng dậy đi!” Về mặt vốn trang nghiêm của người đàn ông trung niên tóc dài giãn ra, giờ tay ra ý, sau đó, chậm rãi ngồi dựa lên chiếc ghế salon, ông có một phong thái làm người khác luôn phải nể phục.

“Thưa ngài, thiết bị đường thông không gian đã được xây dựng, đang được điều chỉnh! ”

“Tốt!”

Người đàn ông trung niên tóc dài đột nhiên đứng dậy, mái tóc đen như bị cuồng phong thổi phồng lên, gương mặt điềm tĩnh bỗng trở nên hưng phấn lạ lùng.

“Cuối cùng cũng sắp được về nhà rồi, 20 năm rồi, 20 năm rồi, Tôn Kiếm, sắp được về nhà rồi, ông có cảm giác gì?”

Người đàn ông trẻ tóc dài lại một lần nữa đứng dậy đi đến trước bản đồ hành tinh, còn tướng quân đầu trọc thì đi theo ở phía sau, động tác cử chỉ đầy vẻ tôn trọng người đàn ông trẻ tóc dài.

Nhân vật đứng trước mặt ông ấy là một nhân vật huyền thoại, ông ta chỉ cần đến 18 năm ngắn ngủi mà đã chinh phục được một lãnh thổ bao la rộng lớn, có hàng vạn đế quốc trên khắp các hành tinh, dân số của đế quốc này cũng lên đến chục tỷ, đơn vị của chủng tộc cũng phải tính vào hàng vạn.

Cái đế quốc này, ngày càng trở nên hùng mạnh, trong cái vũ trụ bao la này, tốc độ chiếm đóng các hành tinh tăng theo từng ngày.

Đây là một nhân vật vĩ đại, đa mưu nhiều tài, bất kể là ở trái đất hay ở Không Gian Khác này, ông ấy vẫn là trung tâm của tất cả mọi người, ông ấy giống như một ánh sáng chói lọi, tất cả các hành tinh đều chuyển động xung quanh ông. Không biết, tâm trí thật hỗn loạn Gã đầu trọc vò đầu bứt tai, có vẻ như đang nghĩ về vấn đề này, cuối cùng, vỗ một cái, và bỏ cuộc nói, vấn đề này phức tạp quá.

“Đúng vậy, tâm trí ta cũng hỗn loạn vô cùng, vốn cho rằng chỉ là đi một hai năm, làm sao biết được vừa đi cái đã là 20 năm, 20 năm, những người đàn bà kia, mất đi 20 năm thanh xuân cho ta, thật sự không còn mặt mũi nào mà gặp họ !” Người đàn ông trung niên tóc dài thở dài một tiếng thật dài.

“Không đâu, thưa ngài. Họ không oán trách ngài đâu, nếu mà họ biết rằng ngài chỉ dùng có 20 năm ngắn ngủi mà đã lập ra một đế quốc rộng lớn như vậy, họ sẽ rất hãnh diện về ngài đấy ạ, hơn nữa, hiện giờ chúng ta đang nắm giữ một lượng lớn công nghệ làm đẹp cao cấp, hoàn toàn có thể làm cho họ quay trở lại tuổi thanh xuân của ngày nào.

“Ha ha ...”

Người đàn ông trung niên tóc dài cười cười nhưng không gật đầu, ánh mắt sâu hút nhìn vào bản đồ hành tinh bao la kia.

Hiện giờ, ông ấy vẫn luôn suy nghĩ về một vấn đề vô cùng quan trọng.

Có phải là làm cho văn minh trái đất hòa quyện vào văn minh ngoài hành tinh không ?

Có phải là thành lập điểm không gian nhảy ở trái đất không ?

Có phải là để cho con người một không gian rộng lớn hơn để phát triển không? Văn minh loài người so với nền văn minh cơ khí phát triển cao độ ở không gian khác, giống như là so sánh người nguyên thủy với người hiện đại vậy.

Vấn đề lớn nhất chính là vấn đề dân số, mặc dù là sở hữu vài vạn hành tinh nhưng đế quốc Tháp Tháp chỉ có vven vẹn hơn mười tỉ người, vậy mà hành tinh loài người đã có đến hơn 6 tỉ người, nguồn nhân lực rõ ràng là một sự cản trở rất lớn trong việc phát triển văn minh máy móc. Thậm chí còn là một ngòi nổ nguy hiểm. Hơn nữa, gen hiếu chiến của nền văn minh trái đất liệu có đem đến cho Không Gian Khác nhiều chiến tranh hơn nữa không

Những vấn đề này đã biến thành những vấn đề thực sự đặt trên bẫy làm việc của ông ta.

Trên thực tế. Sáu triệu năm trước, trái đất chính là một trong những thuộc địa của Không Gian Khác. Vì các nguyên nhân khác nhau, mà bị một đám người phong tỏa đường nhảy không gian duy nhất nên đã hình thành nên văn minh đặc biệt của trái đất.

“Ông nói đi, con của chúng ta bao nhiêu tuổi rồi?” Người đàn ông trung niên ngừng suy nghĩ, chậm rãi ngồi lên trên ghế, tướng quân đầu trượt đổ nước trà đi, rót ra một tách trà xanh thơm lừng, chỗ trà xanh này, là sản phẩm gen được trồng ở trái đất.

“Không biết, có điều, tôi nghĩ rằng, có lẽ đều cao bằng chúng ta rồi, đã 20 năm rồi mà, ***, còn không biết chúng có biết gọi chúng ta nữa không. ” Đầu trượt vò đầu cười.

“Ta cũng không biết nữa”

Hai người đàn ông vắt hết óc để nghĩ đến con mình lớn như thế nào, một cái nhìn vốn lạnh lùng đầy sát khí bỗng trở nên vô cùng ảm áp.

“Thưa ngài, ngài có cần dùng trang thiết bị để khôi phục lại diện mạo ngày trước của ngài không? ” gã đầu trượt nói.

“Không cần.” Người đàn ông trung niên với mái tóc dài sờ vào cái bụng phát phì của mình, bình tĩnh nói: “Nếu muốn thay đổi thì cũng phải đợi sau khi đoàn tụ với chúng rồi cùng trở lại tuổi thanh xuân, bây giờ, có vẻ hơi sớm, ta không muốn con ta nhìn thấy ta mà không thể gọi ta một tiếng cha.

“Cũng đúng, mấy chị dâu nhìn thấy ngài như 20 năm về trước thì sẽ không vui đâu, đợi sau khi họ đều khôi phục lại thanh xuân, lúc đó chúng ta khôi phục cũng không muộn”

“Tít tít”

“Tít tít”

Đúng lúc hai người đang nói chuyện đông tây nam bắc thì dưới màn hình những chiếc đồng hồ đo phát ra những tiếng chuông cảnh báo .

Cùng lúc với tiếng chuông cảnh báo vang lên, thân thể của người đàn ông trung niên tóc dài hóa thành một đám khói xanh lao về phía đài không chế chính .

“Nói mau! ”

“Thưa tướng quân, máy dò của chúng ta đang điều khiển để tìm ra điểm nhảy không gian để đến Trái Đất, nhưng trong lúc mở con đường không gian tiếp giáp với máy định vị tại Trái Đất, thì con đường không gian đột nhiên bùng nổ, sự bùng nổ làm cho không gian thoát lưu nhiễu loạn, điểm tiếp giáp của chúng ta đã bị cắt, hơn nữa con đường không gian đang trong giai đoạn mở, nhưng chúng ta không có mục tiêu định vị, đường thoát lưu không gian bị nhiễu loạn có thể sẽ đưa chúng ta lạc vào không gian tiếp theo, và chúng ta vĩnh viễn không quay lại được nơi này, hay quay về Trái Đất được nữa”

Bản đồ hành tinh trên màn hình đã biến mất, một người cũng tóc dài như vậy, mình mặc giáp trụ, tuổi tầm trung niên thân hình to lớn cao tầm 2m, xuất hiện trên màn hình, vẻ mặt trầm trọng nói .

“Lôi tướng quân, có cách giải quyết nào không? ” người trung niên tóc dài toát lên một vẻ làm người khác cảm thấy tim đập chân run, bộ tóc dài trông như những oan hồn bay lượn trong đêm .

“Không có, nếu như chúng ta không liên hệ được với tọa điểm trên Trái Đất, thì không có cách nào không chế được đường thoát lưu không gian, trừ phi, chúng ta làm lại một tọa điểm khác và điểm nhảy mới, dĩ nhiên, chúng cũng có thể chờ đường thoát lưu không gian ngưng lại...”

“Cần thời gian là bao lâu? ” Người đàn ông tóc dài cắt ngang lời của Lôi tướng quân .

“Làm lại tọa điểm cần thời gian là mấy tháng, còn chờ đợi đường thoát lưu không gian ngưng lại không nhiễu loạn nữa, thì không biết đến bao giờ mới ngưng lại cả, bởi vì, nhiễu loạn đường thoát lưu không gian không ai có thể kiểm soát được cả, thế nên cũng không thể dự tính trước được, có lẽ, một giây sau sẽ ngưng, có lẽ, cả ngàn năm sau mới ngưng” Lôi tướng quân với dáng người to lớn, trầm tư nói .

“Ừm, vậy thì hãy phóng phi thuyền thăm dò để làm lại cái tọa điểm mới đi, nhưng phải chắc chắn thành công đấy, đúng rồi, nhiễu loạn thoát lưu không gian không ảnh hưởng gì đến phi thuyền thăm dò chứ ? ”

“Dạ, có ảnh hưởng ạ, nhưng, vì phi thuyền thăm dò không phải vật thể sống, trừ kim loại phải chịu đựng sự giằng xé của không gian ra, công nghệ chế tạo vô cùng đơn giản, chỉ cần phi thuyền thăm dò tìm thấy một đường không gian an toàn trong đường không gian nhiễu loạn này, chúng ta sẽ lập tức khởi hành.....thế nhưng, ti chức đến giờ vẫn không hiểu, tại sao đầu không gian bên kia của Trái Đất lại bị nổ tung ra như vậy ? ”

“Lẽ nào có kẻ cố tình phá hoại nó ? ”

Thấy Lôi tướng quân nói như vậy, gã đầu trọc toàn thân đột nhiên toát ra một luồng sát khí, mặt mũi bỗng chốc trở nên dữ tợn .

“Không thể hiểu nổi, nếu như là Hoàng Đế của đế quốc Tháp Tháp, thì ông ấy cũng không cần đến bom để nổ tung con đường không gian chứ, bởi vì, không ai biết được bom sẽ làm cho con đường không gian sẽ có hậu quả ra sao, vả lại, bom cũng chỉ làm nổ con đường không gian, mà không thể bịt nó lại được, bọn họ không ngu ngốc đến mức dùng bom để phong tỏa” Lôi tướng quân nói .

“Tiểu hoà thượng ! ” người đàn ông trung niên rùng mình nói .

“Tiểu hoà thượng ? ”

Lôi tướng quân và gã đầu trọc cùng nhìn nhau .

“Đúng tiểu hoà thượng, tiểu hoà thượng gặp nạn, cậu ta muốn chúng ta mau chóng quay về, nhưng cậu ta không có cách nào mở đường không gian cả, cho nổ đường không gian là sự chọn lựa duy nhất của cậu ta ! ” biểu hiện trên nét mặt của người trung niên bỗng sầm xuống, hai đường lông mày nhíu sát vào nhau .

“Vậy vậy..... làm thế nào bây giờ ? ”

“Dùng hết mọi cách, không từ bất kể thủ đoạn nào, phải mở đường không gian ngay lập tức ! ” Người trung niên tóc dài vừa nói, vừa đưa hai tay múa loạn, không ngừng đưa ra các mệnh lệnh.

Trong lúc các mệnh lệnh được đưa ra như dòng thác, thì trong vũ trụ bao la, chỉ chút những phi thuyền cỡ lớn bắt đầu hội tụ lại ...

Trương Dương nhảy xuống từ máy bay đứng trên bờ biển, đập vào mắt hắn là Ngân Mị, dường như Ngân Mị biết trước hắn sẽ đến, dáng người nho nhã của nó không ngừng nhảy nhót dưới hàng cây trên đảo, vẽ lên trên không một đường cong tuyệt mỹ .

Không ngờ Ngân Mị cũng đến hòn đảo Thái Bình Dương này .

Khi Ngân Mị nhảy vào lòng của Trương Dương, thì hắn nhận thấy rằng Ngân Mị đã nặng lên rất nhiều, lông lá cũng mượt mà sáng lạn.

Cùng Ngân Mị liên hệ tư tưởng xong, Trương Dương đã hiểu vì sao Ngân Mị lại ở đây .

Thì ra, Ngủi n Mị lần theo dấu vết của hai kẻ mạnh, không ngừng phải đổi máy bay, và không ngờ lại bị lạc, Ngân Mị không còn cách nào khác, bám theo sau lưng hai người đó, và cuối cùng là đến hòn đảo này, rốt cùng Ngân Mị không có cách nào rời khỏi đây được nữa, tuy Ngân Mị biết bay, nhưng, cũng không thể bay qua được Thái Bình Dương một mình được...

Như vậy cũng có nghĩa là, 2 kẻ mạnh kia vẫn ở trên hòn đảo này .

Trong ánh Mắt của Trương Dương bùng lên một ngọn lửa, một ngọn lửa chiến đấu bùng bùng dữ dội.

519. Chương 519: Uy Phong Của Ngân Mị

Quần đảo này phạm vi không đến một trăm kilomet, tựa như từng viên từng viên trân châu nằm rải trên biển Thái Bình Dương rộng lớn.

Trương Dương hiện diện tại đúng là đang ở trên một hòn đảo nhỏ trợ trụ, Ngân Mị ở đây nên là tìm khoáng sản kim loại trong cát sỏi.

Ngao...

Trương Dương không che giấu hành tung, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hú dài, âm thanh cực lớn vang động núi sông, sóng biển tung cao chục thước, bầu trời phong vân biến sắc.

Ở cái nơi này, việc che giấu hình tích đã chẳng có ý nghĩa gì.

Tư cảm của Trương Dương cơ hồ có thể giám sát toàn bộ những hòn đảo lớn nhỏ ở đây, hắn tin rằng cho dù chỉ một con ruồi bay ra hắn cũng có thể biết.

Ngao ngao.

Ngao ngao.

Tiếng hú dài của Trương Dương vừa dứt, phía xa cũng dội lại một tiếng hú khiến người ta kinh hãi, mặc dù nó không uy mãnh như tiếng hú của Trương Dương nhưng lại có một khí phách ngang ngược chưa từng có.

Máu trong người dường như bốc cháy.

Chiến ý tại không trung cuộn trào dữ dội

Đây là tiếng hú của hai người, âm thanh nối tiếp nhau, tựa hồ đang hướng phía Trương Dương mà đuổi tới, Trương Dương không có động tĩnh gì, thân hình to lớn đứng lặng trên bờ cát sỏi tro tro, mái tóc dài qua tai bay theo gió, ánh mắt xa xăm nhìn về chân trời bao la.

Trời xanh mây trắng,

Gió nhẹ thổi trên mặt biển lăn tăn gợn sóng, nếu không khí không dày đặc sát ý thì đây tuyệt đối là một ngày đẹp, trời trong nắng ấm.

Đáng tiếc, sát khí đang lan tràn khắp mặt biển, hải diện trên không tựa hồ cảm giác được sự nguy hiểm, liềm mạng bay đi.

Bây giờ còn rất sớm, buổi sáng, ánh mặt trời vàng mang từng cơn gió nhẹ chiều rọi tựa như một mảnh lân giáp vàng, những hòn đảo xen lẫn nhau trên mặt biển phẳng phất như trong tiên cảnh

Rất nhanh, cảnh sắc khiến người đắm say mê hoặc này bị hai đạo nhân ảnh phá vỡ.

Chính là hai cường giả Trương Dương gặp tại Nhật Bản.

Trương Dương từ đầu đến cuối không hề động

Tựa y như bức tượng đứng lặng trên bãi cát, đôi mắt trước sau chỉ nhìn bầu trời bao la, hần đang suy nghĩ một vấn đề, đây là một vấn đề vô cùng quan trọng.

“Là hần”

Vị trung niên mặc áo bào trắng Ả rập kia làm cắt ngang suy nghĩ của Trương Dương. Lúc này hai người đã đứng trước mặt Trương Dương, bọn họ không vội, đây là cô đảo, cái họ có là thời gian.

“Là ta” Trương Dương mắt không chút biểu tình. Hần ngay cả nhìn hai người cũng không, đôi mắt trước sau vẫn chỉ nhìn chân trời, tư cảm của hần cảm thấy rằng cái không gian khác thường không ngừng quay quanh trái đất kia đang chuyển động, tốc độ nhanh vô cùng. Nếu như không phải có thể dùng tinh thần nắm bắt, dựa vào giác quan thứ sáu căn bản không thể theo dõi.

Đôi lúc Trương Dương không thể không bội phục sự thần kì của tạo hóa, rồi lại có ai sẽ biết, trong phạm vi lực hút của địa cầu có một đạo lộ thông đạo không gian khác thường để tốc độ vận tốc ánh sáng xung quanh địa cầu chạy như điên.

Vậy vạn vật bao la kia còn bao nhiêu cái sự thần kì nữa đây?

Không sao nói rõ được. Trương Dương lại nghĩ tới vị trung niên tóc dài nọ. Thực tế hần sớm biết danh tính người này, nhưng hần không có cách nào khẳng định vị trung niên tóc dài này là Hào ca mà nhiều người nói.

Hào ca.

Hào ca.

Trương Dương trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười khổ, trước đây, hần chưa từng nghe qua cái tên này, nghe nói qua Buffett, nghe qua Bill Gates, nghe qua đệ nhất gia tộc, nhưng chưa nghe qua ai gọi là Vương Hào.

Mà đúng là cái người mà ngay cả chủ tịch nước cũng phải tôn xưng là Hào ca này, dường như đang khổng chế trật tự ngầm của cả nhân loại.

Đây là một người không thể tưởng tượng, bất luận là ở bạch đạo hay hắc đạo, ảnh hưởng của hần đều không có người so bì được, thậm chí ngay cả tổ chức sát thủ Thời Đại Thần Thoại cũng là do hần khổng chế.

Điều quan trọng nhất là cái thông minh nhất loài người cũng nghe lệnh hần.

Hần đã mất tích hai mươi năm nhưng vẫn không có người có thể thay thế hần.

Trương Dương đã từng nghĩ dùng các cách để thay thế vị trí của kẻ kia, nhưng không có kết quả, cho dù hần là cường giả, cho dù hần là cường giả lợi hại nhất trái đất, hần vẫn không có cách nào lay chuyển sức ảnh hưởng của kẻ kia trên trái đất.

“Người tới làm gì?”

Nhìn Trương Dương yên lặng bất động, hai cường giả cùng cảm thấy một áp lực khó hiểu, nó phảng phất giống như núi cao, nặng nề không sánh nổi, khiến hai người có cảm giác khó thở.

Đột nhiên trong lúc đó hai người có cảm giác rất quen thuộc, dường như mái tóc phất phơ kia mơ hồ lộ ra những kí ức ở nơi sâu trong trí nhớ họ.

Tóc dài.

Tóc dài.

Mặc dù mái tóc này không phất phơ linh động như mái tóc ấy, nhưng đều có một áp lực vô hình.

Hai cường giả không dám manh động, bọn họ từ khi tiếng hú bắt đầu đã phán đoán, võ công của người thanh niên này đã lại lần nữa đột phá, không phải vì họ có thể đủ ngang hàng, quan trọng hơn là, vẫn còn có một động vật nhỏ lông màu bạc, nằm sấp trên bờ vai Trương Dương giống như một bức tượng màu bạc, không nhúc nhích, nếu như không phải đôi mắt hỏa hồng đang đảo qua lại thì hai cường giả sẽ hoài nghi đây vốn là một tác phẩm nghệ thuật.

Dương nhiên hai người cũng không sợ hãi, dù sao họ có hai người, trong thế giới của những kẻ mạnh, số lượng có thể chiếm ưu thế tuyệt đối, mặc dù thí dụ xuất hiện một cường giả có thể chiến thắng vài cường giả, nhưng thí dụ kiểu này là rất hiếm, thiên tài của nhân loại nhiều, thiên tài trong thiên tài lại không nhiều như người ta tưởng tượng.

“Ta muốn gặp Đại Hà”. Trương Dương từ mặt biển mênh mông thu hồi mục quang, ung dung bình thản nhìn lướt qua mặt hai cường giả.

Oành.

Hai cường giả cảm giác ánh mắt lạnh lùng kia giống như một băng đao, khiến họ cảm giác toàn thân lạnh thấu xương, không nhìn được, hai người lùi lại hai bước. Trên bờ cát lưu lại vài dấu chân sâu.

Hai người đứng vững không đáp lời, liếc nhìn nhau, trong lòng kinh hãi tột đỉnh, họ không ngờ võ công của Trương Dương lại có thể tiến bộ thần tốc như thế, quả thực không tưởng tượng nổi, phá vỡ quá trình cường giả từng bước tu luyện.

“Các người không phải là đối thủ của ta”. Ta muốn tìm Đại Hà, Vu Cơ cũng được! Trương Dương nhẹ nhẹ vuốt ve Ngân Mị trên vai một chút, lúc này, từng cái lông trên mình Ngân Mị dựng đứng lên, giống y như những cái kim màu bạc, đôi mắt bắn ra hai đạo hào quang như ngọn lửa

Bầu không khí nguy hiểm ngập tràn không trung.

Hai cường giả kinh hãi vô cùng, họ cảm giác được sát khí tỏa ra từ bên trong thân mình cái động vật nhỏ kia, thật khó tưởng tượng, một động vật nhỏ lại có thể phát ra sát khí mạnh mẽ đến vậy.

Không khí ngột ngạt vô cùng

Trương Dương khuôn mặt lạnh nhạt từ từ trở nên đỏ như máu, “Tiên Đạo Mạn Mạn”, chân khí dồi dào ấy cơ hồ đã bao trùm cả hòn đảo nhỏ

Trương Dương còn đang khiến vòng xoáy vô hình kia tập trung năng lượng.

Năng lượng không kiêng nể gì tập trung tại biển lớn hình thành sóng to gió lớn. Bầu trời đột nhiên trở nên âm u.

“Nói!”

Bất ngờ, Trương Dương quát một tiếng, âm thanh tiếng quát dường như làm nổi lên gió lốc, trên bờ cát giết chóc tung tóe. Quần áo trên người hai cường giả bị thổi bay phấp phới. Hai người thảm hại vô cùng bước lui về sau liền mười bước. Tựa như đã thối lui đến mặt biển.

Khí thế thật uy mãnh!

Khí phách thật ngông cuồng.

Hai cường giả đều hoang mang, trạng thái của họ đã điều chỉnh đến đỉnh điểm, nhưng, họ vẫn cảm thấy một áp lực to lớn. Kiểu áp lực này tựa như thủy ngân chỗ nào cũng có, dường như mỗi một lỗ chân lông đều bị áp lực vô hình kia xâm chiếm.

Tiến tại huyền thượng!

Hai người nhìn nhau

“Sát”

Đột nhiên, hai người đồng thời thét một tiếng, quần áo trên người bay vút lên, tựa như sung khí, cơ hồ là cùng lúc, thân hình hai người hóa thành hư ảnh, một tả một hữu hướng về Trương Dương đánh tới.

Nhìn hai cường giả cuốn theo kinh phong đánh tới, thân hình Trương Dương vẫn bất động, thân hình cao lớn ấy tựa như một cây đại thụ.

Gần rồi.

Gần rồi.

Trương Dương yên lặng tính toán khoảng cách giữa hai người, hắn đã rất lâu không dùng đến sở trường tính toán của mình, dường như, hắn thích dùng bạo lực thuần túy để giải quyết vấn đề hơn.

Hai mươi thước.

Mười thước.

Năm thước.

Đồng tử của Trương Dương bất ngờ co rút lại, tựa như một lỗ kim, dường như cùng lúc, Ngân Mị trên vai một đôi lui về sau đột nhiên phát lực, sức bật mà đôi chân sau mạnh mẽ kia sinh ra lại đập Trương Dương ngã lùi ba bước, tuy là Trương Dương cũng thất kinh, phải biết rằng, hắn đã chuẩn bị kỹ càng, ai mà biết, trong hoàn cảnh có chuẩn bị còn bị Ngân Mị đập thụt lùi, có thể thấy sức mạnh của Ngân Mị lớn đến mức nào.

Hiển nhiên, Ngân Mị trong thời gian lang thang bên ngoài thực lực lại tăng đáng kể.

Mọi sự tình đều phát sinh trong thời gian điện quang hỏa thạch, trong lúc Trương Dương thụt lùi, Ngân Mị đã vạch trên không trung một đường màu bạc, đường nét đó như dùng dao khắc, tựa hồ cắt không khí thành hai mảnh

“Tê”

Trong miệng Ngân Mị phát ra tiếng kêu the thé, hai cường giả cảm thấy một cơn đau đầu, âm thanh tiếng hí giống như âm của địa ngục, hai người chạy trốn rất nhanh không hiểu.

“Cát”

Ngân Mị trong không trung quá ngắn lại vạch ra một động tác biến tướng hoa lệ, đường nét màu bạc kia trong không trung bỗng nhiên biến chuyển, chuyển ngoặt rất bất ngờ, tựa như sự dừng lại đột ngột của phi cơ trên không trung, sau đó lại tăng tốc.

Không tốt.

Hai cường giả trong mắt lóe lên một tia hoang mang kinh sợ, dường như là động tác vô thức, cả hai dường như đồng thời bắt tay chặn chỗ hiểm của yết hầu, hai người tuyệt đối không ngờ, động tác vô thức này lại cứu mạng họ

“A”

Hai tiếng kêu thảm thiết cùng một chỗ, máu tươi trên không trung tóe ra, thân hình hai cường giả lùi về phía sau.

520. Chương 520: Đại Hà, Ta Tới Đây!

Chỉ trong một cái nháy mắt, Ngân Mị với động tác như tia chớp liên tiếp lướt qua thân thể hai cường giả, răng nanh đều cắn đúng ngay vị trí yết hầu của họ.

Hai người may mắn dựa theo bản năng né tránh mà cứu được một mạng. Nhưng răng nanh sắc bén của Ngân Mị cũng đã biến hai cánh tay của hai người thành một khối huyết nhục lẫn lộn.

Tốc độ của Ngân Mị thực là quá nhanh, ngay cả Trương Dương cũng có chút theo không kịp, chỉ chớp một cái, Ngân Mị đã trở về lại trên vai Trương Dương mà dương dương đắc ý, ngay cả Trương Dương còn chưa kịp ổn định lại thân thể đang lui về phía sau.

“Tê tê.”

Ngân Mị ở trên vai Trương Dương lại lú lú khoe công, thân thể không ngừng cọ xát vào mặt Trương Dương. Bộ lông thoát nhìn như cương châm lại trở nên mềm mại, dễ chịu vô cùng.

“!”

“!”

Hai cường giả không kịp phòng bị, bị Ngân Mị cắn một cái, rồi dùng hai chân sau bồi thêm một cước làm cho mất thăng bằng, lui liền mười mấy bước rồi ngã ngửa trên đất, chặt vật vô cùng.

Hai người chặt vật đứng lên, kinh sợ nhìn về phía Ngân Mị trên vai Trương Dương.

Một con vật nhỏ bé không rõ là gì lại bức lui hai cường giả, thậm chí còn làm họ bị thương, thật sự là chưa từng nghe thấy bao giờ.

Nếu đem tin này truyền ra, phỏng chừng sẽ làm oanh động cả giới cường giả.

Thật ra không riêng gì hai cường giả, ngay cả Trương Dương cũng khiếp sợ vô cùng, hắn còn không có ngờ được chỉ trong một khoản thời gian ngắn như vậy, Ngân Mị lại có thể tiến hóa đến mức có thể cùng hai cường giả đối kháng. Đây thực là không thể tưởng được. Phải biết rằng, mấy tháng trước, Ngân Mị còn không thể chống lại một cường giả.

Trương Dương tự nhiên không biết sự thăng cấp mạnh mẽ của Ngân Mị chính là nhờ hưởng lợi từ Tiên Đạo Mạn Mạn của hắn.

Rốt cục, hai cường giả cũng từ trong rung động mà tỉnh táo lại.

“Ngao...”

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng thét chói tai vô cùng, tưởng như muốn xuyên thủng trời xanh.

Nghe tiếng hai người thét gào, Ngân Mị tựa hồ như bị kích thích, ở trên vai Trương Dương không ngừng ngo ngoáy, hai con mắt hỏa hồng bắn ra một cỗ quang mang hung lệ.

Trương Dương lạnh lùng nhìn hai cường giả. Hắn thực sự không có ngăn cản hai người, ngược lại còn vỗ về Ngân Mị ở trên vai. Ngân Mị được Trương Dương vuốt ve cũng ngừng xao động, lộ ra bộ dáng hưởng thụ. Nó rất thích khí tức do Tiên Đạo Mạn Mạn tỏa ra từ trên người Trương Dương. Mà hiện tại, cả thân người Trương Dương cũng dần tinh thể hóa rồi.

“Các người vì cái gì lại đi theo Đại Hà?” Trương Dương lạnh lùng nhìn hai người.

“Chuyện đó không liên quan gì đến người.”

“Ừm. Đúng là không liên quan tới ta. Chẳng qua là chuyện các người ngăn cản lộ trình của ta lại có quan hệ. Ta xem xem các người làm sao có thể ngăn cả được ta, ta cho các người năm phút.”

Hai cường giả cười, trên mặt tràn ngập tự tin. Đương nhiên bọn họ cũng không chạy trốn, vô luận là tốc độ của bọn họ có nhanh đến đâu cũng không có khả năng so sánh với tốc độ của Ngân Mị. Điểm mấu chốt là bọn họ ở cùng một chỗ thì còn có chút cơ may đối phó với Ngân Mị nhưng nếu tách ra thì chỉ có thể bị Ngân Mị lần lượt giết từng người.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt biển vẫn yên ả, không có ai đến tiếp viện cho hai người.

Theo thời gian trôi qua, ánh mắt của hai cường giả càng lúc càng trở nên bất an, thậm chí có chút lo âu.

“Ha ha, xem ra các người đã bị bỏ rơi, không còn giá trị lợi dụng.” Trương Dương khẽ cười sau khi ung dung nhìn thoáng qua mặt biển xung quanh.

Một luồng áp lực nặng nề chợt phủ xuống, cặp mắt thâm thúy của Trương Dương lộ ra những tia sắc bén, phảng phất như có thể nhìn thấu linh hồn của người khác.

Thân thể hai cường giả trở nên căng thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào người trẻ tuổi đã tạo nên vô số truyền kỳ này. Một người trẻ tuổi chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi đã có thể bước chân vào thế giới cường giả, rồi trong vòng vài tháng lại có thể đột phá đạt tới cảnh giới cường giả trong truyền thuyết.

Mà hiện tại, người trẻ tuổi đầy truyền kỳ đó lại đang bước từng bước tới trước mặt bọn họ, mà sau lưng họ lại là biển lớn.

Không thể lui!

Hai cường giả bởi vì ở chung với nhau thời gian dài, tâm ý tương thông, chỉ với một cái nhìn và gật đầu, hai người đã đưa ra một quyết định. Cơ hồ như cùng một lúc, biểu tình của hai người đều trở nên kiên định, ánh mắt cũng quyết liệt hơn.

Bọn họ là cường giả! Bọn họ không phải là hạng tôm tép.

Cường giả có tôn nghiêm của cường giả. Cường giả cũng là một loại vinh dự. Một cường giả có thể khổng chế cả một tập đoàn, thậm chí là một quốc gia. Cũng không phải ai cũng có thể bước vào thế giới của cường giả.

Hiện tại bọn họ là vì tôn nghiêm của cường giả mà chiến đấu.

Chết! Cũng phải chết một cách oanh liệt.

“Sát!”

Đột nhiên, hai người đồng thời hét to, thân thể vọt lên, hai chân điên cuồng đạp xuống bãi cát đầy những viên đá sắc nhọn. Chớp mắt, một luồng gió mạnh nổi lên, sắc lẹm tựa như một lưỡi đao lớn muốn xẻ đôi cả hòn đảo. Thanh thế làm cho người ta khiếp sợ.

Mà bên trong luồng gió sắc bén ấy, chính là thân thể hai cường giả sát vào nhau, tựa như một thanh lợi kiếm sắc bén đang đâm về phía Trương Dương.

Đây là một trận tử chiến.

Đây là khoảnh khắc “Cá chết lưới rách.”

Hai cường giả không còn giữ lại chút gì, cơ hồ đem toàn bộ lực lượng dồn lên một kích này.

“Không thành công, cũng thành nhân!”

Gần!

Gần hơn!

Hai cường giả không nhận được điều lộ ra sắc mặt vui mừng, bởi vì tại thời điểm cuối cùng, Trương Dương vẫn không nhúc nhích, tựa như một khối đá.

Quá kiêu ngạo!

Chẳng qua, hai cường giả cũng không bởi vì sự kiêu ngạo của Trương Dương mà tức giận, ngược lại họ càng mong Trương Dương khinh địch.

Gần hơn!

Mười thước!

Tám thước!

Bảy thước!

Hai người dựa vào tốc độ bản thân thềm tính.

“Năm thước! Giết!”

Hai người một lần nữa điên cuồng hét lên, tiếng hét này làm cho cả hòn đảo chấn động, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Đây mới là lực lượng của bọn họ!

Là một cường giả, sẽ có vài tuyệt kỹ bảo mệnh, mà đây chính là tuyệt kỹ hai người sau một thời gian dài cùng hành tẩu giang hồ mà tu luyện thành, một chiêu hợp kích. Khi hai người thi triển chiêu này, lực lượng cũng không phải đơn giản là một cộng một bằng hai.

Có thể tưởng tượng, mỗi một cường giả đều có lực lượng kinh người, mà khi hai cường giả phối hợp thi triển một chiêu hợp kích thì lực phá hoại sẽ như thế nào đây?

Trên đảo, bụi bay lất phất, cả bầu trời cũng vì vũ điệu điên cuồng của họ mà trở nên mờ đi.

Còn một thước nữa!

Một thước!

Tại khoảnh khắc này, hai người chợt có một cảm giác gì đó không thật... Bởi vì người trẻ tuổi kia thủy chung vẫn không động, tựa như một bức tượng điêu khắc bình thường, ánh mắt thâm thúy đó khiến cho lòng họ phát lạnh.

Không thể lui được, không thể không đánh!

Tiếng “Sát” còn chưa kịp phát ra, đầu ngón tay cứng rắn của họ đã chạm vào người Trương Dương.

“Không ổn!”

“Không ổn!”

Cơ hồ cùng một lúc, trong lòng hai người đều xuất hiện cảm giác nguy hiểm. Bọn họ phát hiện có một lực hút rất lớn đang hấp dẫn thân thể của họ, có cảm giác như lực công kích cùng tốc độ của họ tăng lên, nhưng mà không phải do bọn họ khổng chế.

Đây là một loại cảm giác rất khó chịu, tựa như dùng súng bắn người khác không có cảm giác thống khoái bằng dùng tay chân hành hạ người đó.

Lui!

Không chút chần chờ, hai người cơ hồ cùng lúc muốn lui về sau, khí tức nguy hiểm đó càng ngày càng lớn hơn. Khí thể công kích như bão táp vừa rồi lại bị một cỗ khí tức nguy hiểm này đánh tan.

Hai người rút cuộc cũng là cường giả, ngay lúc chỉ còn cách Trương Dương chừng nửa thước, làm ra một động tác bất khả tư nghị, tách ra làm hai nhanh chóng lui về sau.

Đáng tiếc!

Đã muộn!

Trương Dương này giờ vẫn bất động lúc này lại như điện quang hỏa thạch bắn ra, hai tay vung lên một cách quỷ dị.

“Bồng!”

Bàn tay của Trương Dương bám chặt trên thân thể hai người.

Thời gian phẳng phất như dừng lại, cát bay đá chạy đầy trời chợt lắng xuống, bầu trời lại trở nên trong xanh, không khí nhàn nhạt mùi nước biển.

Hai cường giả miệng há hốc, bọn họ không thể phát ra âm thanh nào, yết hầu tựa như bị một tảng đá ngàn cân đè ép.

“Cường quốc có rất nhiều phương pháp tranh đấu, nhưng giết người của quốc gia khác để đạt được ích lợi cho bản thân là không đúng, làm sai thì phải chịu trừng phạt. Các ngươi có gan giết tướng quân, thì kết cục của các ngươi đã định rồi. Đại Hà không cứu các ngươi, Vu Cơ cũng không cứu các ngươi. Hãy đi đi.”

Trương Dương vừa dứt lời, thân hình hai cường giả như bị một máy bơm nước công suất lớn hút hết máu trong người. Bọn họ hoảng sợ phát hiện, chính thân thể mình đang héo rút dần. Họ khó khăn giơ cánh tay giờ đây chỉ còn lại da và xương lên nhìn trần trời.

“A...”

Hai cường giả cuối cùng phát ra một tiếng kêu trầm thấp thăm thiết.

“Hoa lạp” một tiếng, hai túi da bọc xương rơi trên mặt đất, rồi tứ phân ngũ liệt, hai túi da khô héo không thể bảo trì cơ thể không còn chút sinh cơ của họ.

Nhìn hai bộ xương khô, Trương Dương thở dài một hơi.

Trước tới giờ, hắn vẫn không muốn dùng chiêu này. Nhưng mà hôm nay, khi đối mặt với địch nhân cường đại như vậy, hắn không thể không dùng.

Đại Hà, Vu Cơ!

Điều quan trọng nhất là còn có Kim Giáp Đại hán.

Vận hành Tiên Đạo Mạn Mạn một vòng, cảm thụ chân khí sung mãn trong cơ thể, Trương Dương cảm thấy rất thoải mái. Hấp thu chân khí thuần chính của hai cường giả, Tiên Đạo Mạn Mạn lại có dấu hiệu đột phá, có cảm giác đã tiếp cận cực hạn.

Kiểm tra lại thân thể một chút, Trương Dương không do dự, đi nhanh hướng về phía mặt biển, đạp trên mặt biển mà đi. Mục tiêu của hắn chính là hòn đảo lớn nhất kia. Dựa theo dò xét của tư cảm, trên đảo có rất nhiều sinh mệnh khí tức, hẳn nhiên là căn cứ của Đại Hà.

Đại Hà, ta đến đây!

Vu Cơ, ta đến đây!

Bệ Hạ, ta đến đây!

Trương Dương nhẹ vuốt Ngân Mị đang hưng phấn ở trên vai, ánh mắt hướng về hòn đảo lớn nhất đang càng ngày càng gần. Bên dưới tán cây trên đảo, Trương Dương có thể thấy rõ những đầu người đang di động.

521. Chương 521: Khí Tức Tử Vong

Khoảng cách ngày càng gần lại.

Trương Dương đã có thể nhìn thấy rõ những lính cảnh vệ súng vác vai trên đảo. Đây là một căn cứ vũ trang.

Hiển nhiên, người trên đảo vẫn chưa nhìn thấy Trương Dương. Tuy mỗi người đều đã súng vác vai nhưng rất chi là uể oải, bơ phờ. Thực ra, đây là một quần đảo Thái Bình Dương bốn bề là biển. Những lính cảnh vệ được trang bị vũ khí này chỉ là một cách bài trí mà thôi.

Chỉ là, bọn họ tuyệt đối không ngờ tới, ngoài biển khơi không một hộ dân này lại có người vượt biển tìm tới.

Đúng lúc Trương Dương tiếp cận chưa đến 100m, trên đảo đột nhiên trở nên hỗn loạn. Có người đã phát hiện ra Trương Dương.

“!”

“!”

Trong tiếng gào thét rập rờn. Trên đảo vọng lại một phát súng cảnh báo.

Nhìn thấy những người trên đảo càng lúc càng nhiều ở ngay trước mắt. Khóe miệng Trương Dương nở ra một nụ cười lạnh lùng. Hắn lơ đãng với phát súng cảnh báo, vẫn lướt sóng thong thả đi trên biển. Nhưng có điều, hắn đã làm một động tác rất nhẹ nhàng. Hắn vỗ nhẹ lên sống lưng của Tiểu Ngân Mị...

“Vù!”

Một âm thanh vỡ ra trong không trung. Ngân Mị giống như một mũi tên bạc phóng ra...

Tốc độ của Ngân Mị giống như một tia chớp, đã đạt đến mức mắt thường hầu như không nhìn thấy gì. Người trên đảo hoàn toàn không hề phát hiện ra một con vật chí mạng đang bổ về phía họ.

Trong tích tắc, Ngân Mị đã bổ nhào lên trên đảo.

“A!”

“A” tiếng kêu liên tục không ngớt. Chỉ một vài giây. Vùng duyên hải của đảo trở nên yên tĩnh lạ thường.

Hiện ra một bầu không khí vô cùng kỳ lạ. Trong không khí bao phủ một mùi máu tanh nồng, ngọt ngào và ức chế.

Trương Dương thong thả đi trên hòn đảo cây cối xanh tươi này.

Chỉ thấy trong những bụi cây đều là xác chết. Chỉ ít cũng hơn 10 người. Trong phạm vi khoảng 100m. Điểm chỉ mạng trên mỗi xác chết đều là điểm vết hầu. Điểm vết hầu trên xác chết hầu như bị cắn thủng. Hơn nữa là thiếu đi một miếng thịt...

Nhìn những thi thể ven đường. Trương Dương càng kinh hãi. Tốc độ của Ngân Mị thật lạ lùng. Lại có thể chỉ trong thời gian vài giây mà giết hàng loạt ở phạm vi 100m. Đây quả là một tốc độ khó mà tưởng tượng được. Trương Dương tin. Cho dù là hắc ám ở trạng thái trên đỉnh “Tiên Đạo Mạn Mạn” cũng không thể đạt được tốc độ này.

Trương Dương cũng có thể cùng lúc giết nhiều người như vậy. Nhưng hắc ám tuyệt đối không thể giống Ngân Mị, hắc ám thường một mình đối mặt với kẻ thù. Sau đó giết chết kẻ thù.

Ngân Mị bộc phá tốc độ trong chớp mắt. Rất có khả năng đột phá tốc độ âm thanh.

Ngân Mị không quay về bên cạnh Trương Dương. Nó tiếp tục công việc sát hại của mình.

Trương Dương phát hiện. Ngân Mị là một loại động vật khát máu cực độ. Mỗi lần gặp phải giết hại, Trương Dương đều cảm nhận được sự nóng nảy vội vàng của Ngân Mị.

Trong bụi cây lại liên tục vang lên mấy tiếng kêu thê thảm.

Sau khi trải qua một trận giết hại của Ngân Mị. Trong khu rừng thật im ắng. Trương Dương vẫn đi thong thả trong rừng.

Trương Dương phát hiện. Đây là một hòn đảo có vết tích của con người sinh sống rất rõ ràng. Hơn nữa, cứ cách một đoạn lại có biển cảnh báo: “Quần đảo tư nhân. Cấm vào.”

Cây cối trong rừng rất dày đặc.

Mặc dù Trương Dương đã có tư tưởng thăm dò đến các địa điểm. Nhưng hắc ám luôn cảm thấy có một cái gì đó bất thường. Đây không phải là kết quả thăm dò của tư tưởng, mà là giác quan thứ 6 của con người.

Khu rừng này quá yên tĩnh. Yên tĩnh đến nỗi có chút quái dị.

Điều quan trọng nhất, đó là có một cảm giác ức chế. Đây không giống như một khu rừng tràn đầy sức sống. Đường như trong khu rừng này đang ẩn nấp một con mãnh thú cực kỳ nguy hiểm.

Hình như Ngân Mị cũng cảm giác được điều bất thường này.

Ngân Mị đã quay về bên Trương Dương. Không ngừng nhảy nhót bên cạnh Trương Dương, đan dệt nên vô số những đường ảo trắng bạc.

Đương nhiên là Ngân Mị đang từng bước kiểm tra những khoảng không gian xung quanh Trương Dương.

Ngân Mị và Trương Dương rất tâm đầu ý hợp. Có thể chia sẻ các dữ liệu thu được bên trong não. Trương Dương cảm thấy khu rừng bất thường. Ngân Mị cũng có thể nhạy cảm với áp lực vô hình đó một cách tự nhiên.

Đây là một khu rừng nguy cơ phục bốn phía. Ánh nắng gay gắt rọi qua từ những khóm cây. Chiều xuống những vầng sáng sắc sảo, hiện ra sự kỳ quái. Càng khiến cho con người có một sự ức chế kỳ lạ.

Chậm chậm. Trương Dương đi sâu vào và phát hiện ra, khí tức nguy hiểm bị ức chế đó dường như có một cái cảm giác quen thuộc.

Vu Cơ!

Là Vu Cơ!

Trương Dương đột nhiên thấy lạnh sống lưng. Chỉ có Vu Cơ mới khiến cho hắn ấy có cảm giác này.

Sở trường của Vu Cơ chính là phục kích!

Sự mai phục của Vu Cơ cho dù là Ngân Mị cũng không thể nào phát hiện ra được. Hình như cô ấy có một loại võ công đặc biệt, có thể ẩn náu được khí tức của mình, thậm chí cả mùi được phát ra từ lỗ chân lông. Lần trước Trương Dương đã thua nặng nề, nếu không có Ngân Mị thì suýt chút nữa là bị Vu Cơ giết chết.

Nhớ lại sự mai phục của Vu Cơ lần trước. Trương Dương nghĩ lại còn thấy rùng mình. Thậm chí ngay chính Ngân Mị cũng cảm thấy vô cùng căng thẳng khi gặp lại đối thủ xưa, lông toàn thân dính chặt trên cơ thể, lộ rõ tư thế tấn công bất cứ lúc nào.

Không khí càng ngày càng bị ức chế nặng nề.

Tốc độ đi của Trương Dương cũng càng lúc càng chậm lại. Từng bước kinh hồn. Chân dẫm trên những cành cây khô trong rừng phát ra tiếng “răng rắc, răng rắc”. Trong khung cảnh yên tĩnh lạ thường như vậy càng khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi...

Sát khí!

Sát khí đang lan ra!

Sát khí ở khắp mọi nơi!

Sát khí của Vu Cơ giống như cô ấy ẩn thân vậy. Tuy nó có thể khiến cho người khác cảm nhận được nhưng lại không thể nào xác định được vị trí của nó.

Sát khí càng ngày càng dày đặc.

Theo phỏng đoán thì Vu Cơ cũng phát hiện ra Trương Dương đã cảm nhận được sự tồn tại của cô ấy. Nhưng ngược lại, cô ấy không hề kiêng nể gì cả mà phát ra sát khí mãnh liệt hơn. Sát khí lạnh thấu xương khiến cho khu rừng đang nóng hầm hập trở nên lạnh lẽo.

“Răng rắc!”

Trương Dương nhắc chân lên và từ từ đặt xuống.

“Răng rắc!”

Lại đặt chân xuống. Các cơ bắp tinh thể hóa trên khắp cơ thể Trương Dương căng cứng. “Tiên Đạo Mạn Mạn” đã đạt đến đỉnh cao. Giống như một dây cung được kéo căng.

Trương Dương thu hẹp không gian lại trong phạm vi bán kính vài km. Nhưng hắn ấy vẫn không thể nào phát hiện ra hành tung của Vu Cơ. Sát khí mà Vu Cơ phát ra làm cho người ta có cảm giác quái dị không tài nào so sánh được. Phát ra từ trong thân cây, lá cây, cành cây. Mỗi cây đều phát ra sát khí nồng nặc thẳng tiến về phía trước. Hoàn toàn không tìm thấy dấu vết gì cả...

Rốt cuộc là ở đâu?

“Răng rắc!”

Trương Dương nhẹ nhàng dừng chân lại. Bây giờ, mỗi một bước đi của hắn ấy đều phải cảnh giác có nguy hiểm hay không. Võ công của Vu Cơ lúc này có thể không cao hơn hắn, nhưng phải khẳng định một điều là kinh nghiệm giao đấu của Vu Cơ vượt xa hắn. Hơn nữa, võ công tàng hình của Vu Cơ khá lợi hại. Trương Dương không dám mạo hiểm nữa.

Phát tấn công đầu tiên của Vu Cơ nhất định sẽ là phát tấn công kinh thiên động địa, chớp giật sấm rền!

Trong đầu Trương Dương nhanh chóng nghĩ ra diệu kế. Hắn vẫn đang duy trì cự ly giữa mình và Ngân Mị là 10m. Giữa Trương Dương và Ngân Mị đã tạo nên một bố cục có góc cạnh ăn khớp nhau.

Bầu không khí đã bị ức chế đến mức cố định.

Trương Dương tin rằng, Vu Cơ đang ở ngay bên cạnh mình. Nhưng hắn lại không thể xác định được vị trí chính xác của nó.

Đột nhiên Trương Dương dừng bước. Trên khóe môi nở nụ cười.

Khi có chủ tâm giết người từng bước thì đột nhiên bản thân quên mất võ công sở trường của mình.

Cho dù Vu Cơ ở đâu thì xét cho cùng cô ấy vẫn chỉ ở trong khu rừng này. Chỉ cần biến khu rừng này thành một khu phố chết thì cô ấy không còn chỗ ẩn thân rồi.

Tiên Đạo Mạn Mạn...

“.....”

Đột nhiên Trương Dương ngược nhìn lên trời huyết một tiếng sáo dài. Hai cánh tay rung lên. Toàn thân hấn ấy giống như một miếng bọt biển khổng lồ. Chỉ khác ở 1 điều duy nhất là miếng bọt biển này hút vào không phải là nước, mà là sinh mệnh!

Tử vong !

Tử vong !

Chính khí tức tử vong là nguyên nhân chủ yếu làm cho toàn thân Trương Dương trở nên dần dần điên cuồng. Những cây cỏ trong rừng đều đang tàn lụi nhanh chóng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Tốc độ này thật đáng kinh ngạc. Cây đại thụ cao chọc trời chỉ trong nháy mắt đã biến thành cây gỗ mục. Có cây thì hãy còn đứng, có cây thì chỉ bị làn gió thổi nhẹ một cái đã ngay lập tức biến thành bột mịn. Còn các loại cây cỏ dại thì hầu như đã biến thành tro bụi ngay tức khắc.

Sự tan biến của sức sống đang được bành trướng với tốc độ đáng sợ.

Nếu như trong khoảnh khắc này mà có người thì nhất định sẽ bị cảnh tượng hãi hùng này làm cho thót tim sợ mất vía. Vì không chỉ có cây cối héo khô đến mức không thể tưởng tượng nổi, mà còn vô số những loài động vật nhỏ phát ra những tiếng kêu kinh hãi trong lúc bạt mạng trốn chạy. Trong khu rừng có chí ít cũng được 10000 con chuột chạy tán loạn xung quanh. Đáng tiếc, tốc độ của chúng không bao giờ có thể bì kịp với tốc độ bành trướng của “Tiên Đạo Mạn Mạn”. Hàng ngàn hàng vạn con chuột và các động vật nhỏ bé đều ngã chết trên đường. Trong chớp mắt tất cả đều biến thành những cái đầu lâu với da bọc xương.

Vận mệnh của những con chim biển tốt hơn nhiều so với những động vật bé nhỏ ở trên đảo. Những con chim đang đậu trên đảo đều bạt mạng vỗ cánh bay đi thoát khỏi cái địa ngục này. Những con chim hơi chậm 1 chút thì bị lực hút mạnh mẽ vô song kéo rớt xuống đất, biến thành một đồng xác khô được che phủ bởi lông chim...

Cả hòn đảo đều rơi vào một trạng thái điên cuồng. Ngay cả Ngân Mị cũng có một chút bất an. Nó nhảy không ngừng trên những cây gỗ mục. Tiếc là những cây gỗ mục đó làm sao còn có thể chịu được lực tiếp xúc của nó. Vừa tiếp xúc thì ngay lập tức đổ ầm xuống, cát bụi bay mù mịt. Ngân Mị buộc phải di chuyển cơ thể một cách điên dại để tránh bụi. Cần phải biết, Ngân Mị là một động vật ưa sạch sẽ.

Khí tức tử vong bao trùm cả hòn đảo.

Đột nhiên con người của Trương Dương thít chặt giống như lỗ kim.

Lực khí thật mạnh!

Một làn khí từ xa xa ùn ùn kéo đến rồi phủ lấy.

Đương nhiên đây không phải là Vu Cơ. Sát khí của Vu Cơ theo chiều hướng nhẹ nhàng nhưng thâm hiểm. Nhưng sát khí này lại tràn đầy sự ngang ngược cứ thế mà thẳng tiến.

Đại Hà?

Tuyệt đối không phải là Đại Hà!

Trương Dương đã từng giao đấu với Đại Hà. Hấn ấy có thể nhận ra hơi khí của Đại Hà. Đại Hà vẫn chưa thể nào có được loại sát khí như vậy, càng không thể nào có loại khí thế bá chủ thiên hạ này.

Chẳng lẽ là Kim Giáp Đại Hán?

Bỗng nhiên lỗ chân lông trên cơ thể Trương Dương đều nở ra. Một ý nghĩ giao đấu đang bùng cháy hừng hực trong máu.

Tầm mắt của hắn ấy chính là Kim Giáp Đại Hán!

“Răng rắc ”

Cả người Trương Dương đứng lạng lạng rồi đi theo hướng của sát khí đó...

“Bùm!” một tiếng nổ lớn. Khoảng đất trước mặt Trương Dương bỗng nổ tung. Đất bùn cuốn theo lá cây giống như một bức tường nâu tiến gần đến chỗ Trương Dương.

Trương Dương bị hút bởi một sát khí mãnh liệt. Hắn đã xem thường Vu Cơ.

Là Vu Cơ!

Không thể phủ nhận, giác quan thứ sáu của Trương Dương đã đạt đến mức thiên nhân hợp nhất. Vu Cơ đã ẩn núp ngay trước mặt hắn chưa tới 5m. Và Trương Dương dừng bước đứng ngay cự ly này để hấp thụ năng lượng của cả hòn đảo nhỏ ép Vu Cơ phải hiện hình. Trên thực tế thì Trương Dương sắp đã thành công rồi. Thật đáng tiếc là đã bị Kim Giáp Đại Hán làm hỏng hết ...

Trương Dương không nhìn thấy Vu Cơ vì Vu Cơ đã núp sau bức tường.

Trong lúc quá bất ngờ không kịp đề phòng, Trương Dương chỉ biết lùi, lùi về sau một cách điên cuồng.

Tiếc là mọi thứ đã quá muộn. Khoảng cách giữa 2 người lúc này thực sự là quá gần. Cả người Vu Cơ giống như một con dao nhọn đâm xuyên qua bức tường ấy. Sau đó, đâm thẳng về hướng Trương Dương đang lùi dữ dội...

522. Chương 522: Đại Hà

Mặc dù vậy, chỉ với một cánh tay này, Vu Cơ cũng đủ trở thành một sát thủ đáng sợ. Hơn thế nữa là một sát thủ có thể làm chí mạng kẻ địch bất cứ lúc nào.

Cánh tay đó của cô ta giống như là một lưỡi dao, chỉ có điều lưỡi dao này không như những lưỡi dao bình thường khác, nó làm bằng bạch ngọc, sáng loáng chói mắt. Lưỡi bạch ngọc dao đó đâm xuyên chân khí hộ thể của Trương Dương. Như chẳng có chút gì cản trở. Cứ thế đâm thẳng vào tim Trương Dương...

Nhanh quá!

Động tác đó thật sự quá nhanh!

Trong lúc không kịp đề phòng, Trương Dương không có cách nào tránh được nhát đâm chí mạng này

Sắp đến rồi!

Khóe môi của Vu Cơ mỉm một nụ cười băng giá. Cô cảm nhận được cánh tay của mình đã đâm xuyên qua lớp lớp chướng ngại. Đã gần đến trái tim của Trương Dương. Cô thậm chí còn cảm nhận được hơi ấm thân thể của Trương Dương

Vu cơ tin rằng, ngay lập tức da thịt của cô có thể chạm đến huyết dịch ở đó.

“Phập!”

Cuối cùng thì cánh tay sắc bén như lưỡi dao ấy đã tìm đến đúng mục tiêu của nó . Đôi mắt của Vu Cơ dán chặt vào gương mặt của Trương Dương. Cô thích nhìn thấy cặp mắt sợ hãi và cái vẻ mặt tuyệt vọng lúc sắp chết của kẻ địch.

Nhưng không có!

Vu Cơ không hề thấy có sự sợ hãi nào trên gương mặt đó. Mà thay vào đó cô chỉ nhìn thấy một đôi mắt trống rỗng đến điềm nhiên. Hơn thế nữa, cô chợt nhận ra thân thể của Trương Dương đã không còn lùi về sau nữa.

“Rắc”

Bất thành linh tiếng xương cốt gãy đôi vang lên kịch liệt. Tiếp theo đó là cơn đau thấu xương cốt từ kẽ tay truyền đến trung khu thần kinh của đại não.

“A a..”

Một tiếng kêu thê lương, thảm thiết vang động cả khu rừng yên tĩnh như cõi chết này. Gần như lập tức, thân người Vu Cơ bị đẩy mạnh ra sau, hai chân đảo điên giữ thăng bằng trên mặt đất. Cát bụi tung lên mù trời.

Tất cả diễn ra nhanh như chớp.

Từ đầu đến cuối, Trương Dương chỉ đứng yên bất động, vững như Thái Sơn. Khi Vu Cơ định bỏ chạy, hần vắn ung dung không đuổi theo mà chỉ dùng ý nghĩ giữ chặt lấy thân thể của Vu Cơ.

Lúc bấy giờ Vu Cơ ngã ập xuống, cú ngã đó làm nổi lên một cơn cuồng phong. Cơn cuồng phong này với sức mạnh tàn phá của nó đã cày nghiêng, xé nát rừng cây, để lại một vệt dài rộng hơn mười mét. Mấy cây đại thụ chọc trời trong phút chốc đều ngã xuống nát vụn.

Im lặng!

Tất cả trở nên yên lặng.

Một sự yên lặng kỳ lạ!

Chỉ nhìn thấy cây cối vẫn nối nhau ngã đổ xuống mà không hề phát ra một chút tiếng động nào, cứ như là đã lạc vào một thế giới không có sự tồn tại của âm thanh vậy.

Thân thủ nhanh nhẹn mềm dẻo của Vu Cơ đẹp như một con báo hoa. Nhưng cặp mắt của cô lại chứa đầy nỗi khiếp sợ và tuyệt vọng. Bởi vì cái thân thủ chậm chạp của Trương Dương trước sau vẫn luôn giữ được khoảng cách cố định không đến 20 mét với Vu Cơ, cứ như là cái bóng của cô vậy.

Trương Dương không cần vội vã

Hần cần cô làm con mồi nhử kim giáp đại hán xuất hiện.

Rất nhanh. Tốc độ nhanh như tia chớp của hai người chẳng mấy chốc ư mã đến ngay chính giữa của hòn đảo này. Đến đây, Trương Dương đột ngột chậm lại, không giấu được vẻ kinh ngạc trên gương mặt.

Trước mắt Trương Dương là một bình địa mênh mông, không có lấy một cái cây nào, chỉ thấy trên mặt đất đầy những thân cây nằm ngổn ngang. Và cả cái bình địa này được phủ kín bởi một tấm màng màu xanh lục. Dưới tấm màng xanh ấy là một chiếc phi thuyền có cánh hình tam giác. Chiếc phi thuyền có hình dáng thon dài, hẹp, chiều dài trên dưới 150m, rộng hơn 30m, chiều cao không đến 10m.

Cả chiếc phi thuyền có một màu xám bóng của kim loại, sáng lấp lánh. Hiện ra một vẻ bóng loáng không gì sánh bằng. Cái vật thể kim loại bóng sáng như gương đó nhìn qua là biết ngay không phải sản phẩm của nền khoa học trên địa cầu. Vì trình độ khoa học kỹ thuật của địa cầu chưa thể đạt được đến mức cao như vậy được. Hơn nữa, chiếc phi thuyền này chỉ có một cái giá đỡ bằng kim loại, chứ không hề có bộ phóng.

Điều này chứng tỏ chiếc phi thuyền này đã hoàn thành và đang sử dụng. Thêm vào nữa là ở phía dưới bụng máy có rất nhiều người đang vận chuyển hàng hóa lên trên khoang phi thuyền...

“Bùm bụp!”

Trong lúc Trương Dương còn đang chưa hết sự kinh ngạc thì Vu Cơ đã lao nhanh về đến phía dưới chiếc phi thuyền. Đột nhiên cô quỳ phịch xuống đất và phun ra một ngụm máu tươi.

Vu Cơ đã bị trọng thương. Mặc dù lúc này cô và Trương Dương chỉ giao đấu với nhau trong tích tắc, nhưng sự cách biệt quá lớn về nội công của hai người đã làm cô bị trọng thương. Chính cái lúc cô tấn công vào đến tâm tạng của Trương Dương thì hần đã dùng chiêu thức bá tuyệt thiên hạ “Tiên Đạo Mạn Mạn” tấn công từ cánh tay của cô và đã thương đến tận lục phủ ngũ tạng.

Lúc này, người đàn ông đứng giữa một đám người tay cầm bản vẽ như những kỹ sư công trình từ từ bước ra khỏi đám đông. Hắn ta mặc một cái áo dài màu xám. Hắn bước đến gần và nhẹ nhàng kéo Vu Cơ đứng dậy. Ngay lập tức Vu Cơ lấy lại ngay được thần sắc tươi tỉnh như ban đầu, cứ như là đã được truyền vào người một nguồn năng lượng vô hình vậy. Cô nhìn người đàn ông đó bằng một ánh mắt cuồng nhiệt, cơn đau đớn kịch liệt lúc nãy như đã tan biến mất hết.

Đại Hà!

Là Đại Hà!

Nhịp tim của Trương Dương đập mạnh, nhìn Đại Hà bằng một ánh mắt sắc nhọn. Hắn có một cảm giác rất kỳ lạ, con người này là Đại Hà, nhưng lại không giống Đại Hà.

Nếu là Đại Hà thì từ lúc nào mà hắn ta có được cái khí thế hùng bá thiên hạ này?

Nhìn cái dáng vẻ ung dung điềm tĩnh của Đại Hà, bất chợt Trương Dương nghĩ đến Vương Hào, một người trung niên với mái tóc dài. Chỉ có ông ta mới có thể có được cái bá khí làm người khác phải thần phục như vậy...

Đại Hà nói nhỏ điều gì đó với tên kỹ sư đứng bên cạnh, tên kỹ sư đó lập tức cúi người gật đầu. Sau đó Đại Hà chậm rãi tiến đến chỗ của Trương Dương.

Trương Dương lùi về sau một bước một cách không tự chủ.

Một cảm giác không thể diễn tả được. Đại Hà đã cố ý không để thoát ra chút chân khí hay nội lực nào từ người y, nhưng Trương Dương vẫn cảm nhận rõ mồn một luồng chân khí với áp lực cực lớn đang hướng về phía mình. Là một loại áp lực của tinh thần. Nó tồn tại ở khắp mọi nơi, trong từng hang hốc. Nhưng không hề để lại vết tích nào.

Đại Hà trước mắt hắn bất kể một hành động khua tay, bước chân đều chứa đầy cái khí thế cao cao tại thượng.

Đột nhiên Trương Dương có cảm giác thật mơ hồ.

Một con người dù có biến hóa lớn đến đâu, thì cái bản chất tinh thần nội tại của họ vẫn không thể biến khác đi được. Nhưng đối với Đại Hà, hắn đã hoàn toàn biến thành con người khác. Thật là một sự thay đổi không thể ngờ. Đại Hà trước đây, lúc nào cũng sát khí đằng đằng, tuyệt đối không thể có được cái vẻ bề thế của kẻ tại thượng. Cái khí thế mà có khi cả nguyên thủ của một quốc gia cũng không thể có được

“Người là Trương Dương?”

Trong khi Trương Dương cứ mơ hồ với những suy nghĩ của mình, Đại Hà đã đến trước mặt hắn tự lúc nào, với vẻ mặt rất nghiêm túc

“Người không phải là Đại Hà”

Đột nhiên nhịp tim Trương Dương trở nên căng thẳng, toàn thân lông dựng đứng. Và như lập tức, hắn khẳng định, người này không phải Đại Hà, bất kể giọng điệu hay là động tác. Mà quan trọng hơn cả là Đại Hà sẽ không hỏi như thế!

“Ta là Đại Hà, mà cũng không phải là Đại Hà”. Gương mặt Đại Hà thoát mỉm một nụ cười quái dị.

“Người là ai?” Trương Dương lạnh lùng hỏi lại mà thấy lạnh cả sống lưng.

“Ta là ai không quan trọng, điều quan trọng là bây giờ ngươi có hai sự lựa chọn. Thứ nhất: đi theo ta, ngươi sẽ được đi vào một thế giới rộng lớn, nhộn nhịp. Ta sẽ làm cho cuộc sống của ngươi trở nên muôn màu muôn vẻ, cho ngươi có được trọng quyền sát sinh!”

Giọng nói của Đại Hà đặc sệt sự mê hoặc ma quái. Những lời nói đó giống như một miếng mồi thơm ngon.

“Còn điều thứ hai là gì?” Trương Dương tự cắn nhẹ vào lưỡi của mình. Rõ ràng là đối phương đang thể hiện một loại võ công đặc biệt làm mê hoặc tâm trí của con người. Đương nhiên điều này hoàn toàn không thể tạo nên một sự uy hiếp nào đối với Trương Dương. Hắn tự cắn vào lưỡi để đầu óc hắn có thể giữ được sự tỉnh táo cực độ. Đối phương là một kẻ thù hiểm gặp, hơn nữa, hắn chưa biết điểm yếu của hắn là gì.

“Chết đi!”

Đại Hà đáp lại.

Không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo hơn. Tưởng như có cơn gió lạnh từ đâu đó cuốn theo vô số băng đao bay đến.

523. Chương 523: Hoàng Tộc Huyết Thống

Sát khí nghiêm nghị. Trong không khí chiến tranh bốc cháy rừng rực. Tiên Đạo Mạn Mạn của Trương Dương đã vận hành. Năng lượng trong cơ thể Trương Dương đã hoàn toàn tinh thể hóa.

Trong con mắt của Đại Hà ánh lên một tia kinh ngạc.

“Rõ ràng người biết Tiên Đạo Mạn Mạn”?

“Người cũng biết?” Trương Dương hẳn cảm thấy năng lượng bị mất dần đi trong không khí. Nhưng chỗ của Đại Hà đứng giống như hắn đã quá quen thuộc với loại cảm giác này. Đây đúng là đặc thù điển hình của Tiên Đạo Mạn Mạn.

“Ha ha ha” Đại Hà cười một trận lớn. “Người muốn đến để giết ta, hiện tại người chỉ có thể gia tăng công lực của bốn vương, trở thành bổ phẩm của bốn vương!”

“Người là Đại Hán kim giáp đó!”. Ánh mắt của Trương Dương sắc bén như đao phong.

“Chết đi!”

Bàn tay to lớn của Đại Hà bỗng nhiên vung lên. Mây gió vì thế mà biến sắc. Cơ hồ có một nguồn năng lượng phóng tới Trương Dương, long trời lở đất, uy lực vô cùng.

Giảm bớt không khí vô cùng khẩn mật. Năng lượng ẩn chứa bên trong không khí hình thành một cây côn lớn siêu cấp. Trương Dương phát hiện. Bất luận hắn tránh né thế nào. Hắn đều không có cách nào thoát ra khỏi phạm vi của cây côn lớn này. Cây côn này thực sự là quá lớn. Cái độ lớn của nó cũng đủ để không chế được cái không gian mà hắn sở hữu.

“Hây!”

Trương Dương hét lên một tiếng.

Một quyền này không có tiếng động. Nhưng có thể nhìn thấy cánh tay và nắm tay của Trương Dương phát ra một đờn huỳnh quang. Vì tốc độ quá nhanh, cái đờn huỳnh quang kia tựa như một viên lưu tinh cắt qua phía chân trời.

“Bùng!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa. Không khí bùng nổ.

Ở không trung. Bỗng nhiên nhìn thấy vô số mảnh nhỏ năng lượng mà mắt thường có thể nhìn thấy. Đây là một loại kỳ cảnh không có cách nào hình dung được. Hai mắt rõ ràng nhìn thấy những vật thật. Những vật đó chợt lóe lên trong không trung rồi biến mất, phảng phất cho đến bây giờ mà không xuất hiện.

Các đờn chỉ là để dò xét.

Trương Dương và Đại Hà đều không công kích ngay.

Trương Dương nhìn Đại Hà với vẻ mặt chú trọng. Đây là kẻ địch có kinh mạnh nhất mà hắn gặp.

Đại Hà nhìn Trương Dương có chút kinh ngạc. Rất khó tưởng tượng tuổi của Trương Dương nhỏ như vậy mà bỗng nhiên có công lực sâu như vậy. Mặc dù “Tiên Đạo Mạn Mạn” là một môn phái võ công tuyệt thiên hạ. Nhưng, nếu muốn tu luyện tiên đạo lâu năm thì cảnh giới của hiện tại cũng không phải là một tình cảnh dễ dàng. Nếu hắn biết Trương Dương tu luyện “Tiên Đạo Mạn Mạn” không đến 2 năm, không chừng con mắt của hắn muốn rớt ra!

“Người là người của hoàng tộc chúng ta?” Ánh mắt thâm thúy của Đại Hà nhìn chăm chăm Trương Dương, đầy hoài nghi.

“Hoàng tộc gì?” Trương Dương sững sốt. Hay là đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy có một quần tộc như vậy.

“Tiên Đạo Mạn Mạn là võ công của hoàng gia ta. Chỉ có nhân tài mới có thể tu luyện, người thường thì không thể. Bởi vì, thân thể bọn họ không thích hợp, tu luyện võ công này là quá nặng. Ngay cả có tu luyện đến đâu thì thành tựu chỉ có giới hạn. Ta chắc chắn rằng ngươi có dòng máu của hoàng gia chúng ta.”

“Ta không phải”.

Trương Dương lắc đầu, lâm vào một vấn đề bên trong. Còn nhớ tiểu hòa thượng đã nói, hắn cũng là loại người tổ hợp, những tổ hợp này là vô số trên người. Nói cách khác, trên người của mỗi loại người này đều có cái mà Kim Giáp Đại hán gọi là người hoàng tộc.

Tại sao?

“Lẽ nào nền văn minh địa cầu và những liên kết gì đó có mối quan hệ tất nhiên?”

“Trương Dương, do ngươi có mang dòng máu của hoàng tộc chúng ta, hay là ngươi đi theo ta. Chỉ cần ngươi đi theo ta. Ta có thể chia sẻ cho ngươi những bí mật của hoàng tộc”.

“Không cần, giờ đây ngươi đang chiếm dụng thân thể Đại Hà. Vốn nguồn gốc đã không xác thực rồi. Vì ta biết, cái cơ thể ngươi đang chiếm hiện nay là một chủng tộc hèn hạ nhất. Ta không hợp tác với chủng tộc như vậy”. Trương Dương lạnh lùng nói.

“Ngươi”

Đại Hà như run lên vì tức giận nhưng lại bất lực. Bởi vì Trương Dương đã chỉ ra thực sự, hắn đã sở hữu thân thể này, nhưng lại không phát huy được hết năng lực của bản thân. Mà dùng chính gen của mình để tái tạo lại một khối thân thể thì phải dùng rất nhiều dụng cụ.

Mặc dù hắn sở hữu nhiều công nghệ cao, tuy nhiên, áp dụng các công nghệ này vào lực lượng sản xuất là một quá trình lâu dài.

Trên thực tế, Kim Giáp đại hán muốn rời khỏi Trái đất chính là vì lý do này. Hắn muốn xây dựng đế chế của riêng mình với sắt thép. Hắn muốn đưa toàn bộ công nghệ vào trong sản xuất. Hiển nhiên điều này không thể thực hiện trên Trái Đất. Nguồn tài nguyên của trái đất có hạn. Mặc dù may mắn có nguồn nhân lực phong phú. Tuy nhiên nguồn tài nguyên thiên nhiên lại rất khan hiếm. Muốn xây dựng đế quốc của riêng mình quả là mộng tưởng.

Nếu thâm nhập vào lãnh thổ rộng lớn của dải Ngân hà để tìm một vài hành tinh giàu tài nguyên thiên nhiên. Chắc chắn trong thời gian mười năm hắn sẽ tạo dựng được một hạm đội bất khả chiến bại. Khi đó mưu đồ chiếm trái đất sẽ được thực hiện. Sau đó lợi dụng nguồn nhân lực của trái đất để quay trở lại hành tinh mẹ.

Kế hoạch sở hữu đều rất thành công. Hắn đặt mua để có thể chế tạo thành một trăm linh kiện của phi thuyền để mê hoặc sự theo dõi của các nước lớn trên địa cầu. Thật ra, vật chất sở hữu đều chuẩn bị tốt rồi. Những vật chất này cũng đủ để bọn chúng kiến tạo một căn cứ đơn sơ trên ngân hà. Như vậy là đã đủ rồi.

Hơn nữa. Hắn còn thông qua thiên Hoàng Nhật Bản mang theo hơn mười nhà khoa học. Mặc dù mấy nhà khoa học này không có cách nào để chế tạo ra vũ khí tiên tiến cho đế quốc. Nhưng lại có thể chế tạo ra các thiết bị cơ bản.

“Đánh” Trương Dương la hét tức giận, lạnh lùng nhìn Đại Hà đến phát run.

“Đợi đã. Ta rất muốn biết. Người là ai vậy? Vì sao ngươi lại có huyết thống như vậy?” Đại Hà từ tốn hỏi.

“Ta chỉ có cha mẹ nuôi chứ không có cha mẹ ruột” Trương Dương không hề giấu giếm.

“Không có cha mẹ thật sự” Đại Hà nói một cách đầy suy ngẫm.

“Đúng vậy. Không có. Ta chỉ là sự tổng hợp của nhiều cơ thể” Trương Dương nói, mặt đầy thất vọng.

“Tổ hợp gen. Tổ hợp gen...” Ta hiểu rồi. Cuối cùng ta cũng hiểu rồi. Phản đồ. Một đám phản đồ.

“Người thì hiểu cái gì?” Trương Dương hỏi.

“Ta với người chẳng có quan hệ gì”. Đại Hà nghiêng rằng nói: “Tính đi. Người và ta có cùng quan hệ huyết thống. Ta vẫn cho người cơ hội chọn lựa. Trở về gia đình hoàng tộc của chúng ta đi!”

Trương Dương lắc đầu. Hắn cảm thấy có chút gì đó không đúng. Đại Hà dường như không có chút chiến ý. Vì sao lại có tình huống này chứ?

Theo bản năng, ánh mắt của Trương Dương xoẹt qua mặt trên của cái phi thuyền tam giác kia.

Đột nhiên, Trương Dương hiểu ra. Đại Hà đang cố trì hoãn.

“Đánh !”

Trương Dương quát to.

Hai chân đế điên cuồng đập mạnh bay về phía trước, mặt đất động như sắp sụp đổ, tạo thành khe sâu khó lường, trải rộng như mạng nhện.

Cùng lúc đó. Bóng ma của cơ thể biến thành một dòng bạc. Trong không trung mọi động tác của quy luật không tồn tại. Nhanh như chớp.

524. Chương 524: Vương Giả Quay Về - Đại Kết Cuộc (1)

Đây chính là thành quả tính toán cẩn thận của Trương Dương.

Từ sau khi học “ Tiên Đạo Mạn Mạn”, Trương Dương rất hiếm khi sử dụng đến khả năng tính toán của mình, bởi vì, võ thuật của hắn đủ sức để hóa giải bất kỳ khó khăn nào, giờ thì không được nữa rồi, chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng có thể khiến hắn hối hận cả đời.

Vào lúc mà Ngân Mị bay đến chỗ chiến hạm hình tam giác đó, Trương Dương trong thế đó không thể trụ được cơ thể đang thuận theo khí thể tăng mạnh khủng khiếp ở khoảng cách không đến 100 mét, sau lưng hắn, mặt đất nứt thành từng đường, từng đường khủng khiếp, người xem nhìn thấy mà giật mình....

Đại Hà không hề động đậy, nhưng trong ánh mắt của hắn biểu lộ sự ngạc nhiên cao độ, khả năng của Trương Dương vượt quá tưởng tượng của hắn, hắn cảm nhận được trong bầu không khí trong lành kia có áp lực của một luồng sức mạnh được hình thành.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, khi mà Ngân Mị biến thành một luồng sáng bạc, thì thân thể Trương Dương cũng trở nên mơ mơ hồ hồ, giống như là một luồng khói xanh di chuyển trong không trung.

Đại Hà đột nhiên bất động.

Gần rồi.

Càng lúc càng gần hơn.

Khoảng cách 100m chỉ trong chớp mắt đã chỉ còn 20m, Ngân Mị trước Trương Dương, giữa không trung làm động tác xoay chuyển hoa mắt rồi đột nhiên ngoặt một cái 90 độ, rời xa Đại Hà, xoay một cái thật lớn đánh mạnh, hướng về phía phi thuyền tam giác, không biết là Ngân Mị cố ý hay là do một nguyên nhân nào khác, mà một Ngân Mị vốn tĩnh lặng khi tấn công lại mang theo âm thanh ầm ầm như sấm động vậy, tiếng động đó làm người khác khiếp sợ, vài phu thuyền vác trên phi thuyền kinh ngạc mở to mắt nhìn theo hướng của Ngân Mị, nhưng đáng tiếc, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một đường nét hư vô....

Đại Hà vẫn đứng im bất động, hắn không quan tâm đến Ngân Mị đang phóng đến từ phía sau hắn, mà đôi mắt tập trung toàn bộ tinh thần nhìn vào Trương Dương đang điên cuồng lao đến .

Đại Hà mặc dầu không hề động tĩnh, nhưng khí lực lại phát ra bùng bùng, nhưng lại không giống với sát khí lâm liệt của Trương Dương ở chỗ, khí thể của Đại Hà có gì đó không giống với đại khí. Mặc dù không có được sự sắc bén của Trương Dương nhưng lại mang cho người khác cảm giác ngợp tràn trời đất.

Đó là sắc thái hoàng tộc của “Tiên Đạo Mạn Mạn”

Hình ảnh Đại Hà trong mắt Trương Dương to hơn, càng lúc càng gần lại....

Mười lăm mét!

Mười mét!

Trương Dương im lặng suy tính, bộ não của hắn đang vận động hết công suất. Tính toán mọi khả năng có thể xảy ra sau đòn công kích này.

Đột nhiên, đồng tử mắt của Trương Dương thu nhỏ lại thành một khe hẹp

Gần lại rồi!

Đại Hà đã cử động, thân hình đột nhiên vọt lên. Đường như cơ thể cũng lớn thêm mấy lần, tấm áo choàng cũng như kích động, giống như một thiên thần, tung một chưởng hướng tới Trương Dương.

Một áp lực long trời nhằm hướng Trương Dương mà phóng tới.

Trương Dương cũng không hề tránh né, lại còn tăng tốc độ, cơ thể phát ra một luồng hào quang. Hào quang này bao trùm lấy Trương Dương, nhìn từ xa thì giống như là một đạo hào quang lao đến Đại Hà với tốc độ chóng mặt.

Đây đúng là một đòn kinh thiên động địa.

Trương Dương đánh còn Đại Hà thì thủ thế!

“Bùm !” Một tiếng nổ vang lên, như tiếng bom nổ kinh động trời đất, chưởng lực của Đại Hà và thân thể Trương Dương vừa vận dụng phải nhau.

“Rắc , rắc !”, mặt đất dưới chân Đại Hà phát ra một luồng âm thanh kinh động, vô số chưởng lực khiến lớp đất dày nứt vỡ ra, san sát nhau nhìn thấy mà giật mình.

Thân thể Đại Hà không chút sút mẻ. Mà thân hình của Trương Dương lại như một ngôi sao băng bay ra xa “!”

Thân thể của Trương Dương bay ra đến mấy chục mét, đập mạnh xuống mặt đất.

“Phi...” Trương Dương xoay người nửa quỳ trên mặt đất, bực bội nhổ ra một ngụm máu tươi. Đôi mắt trở nên đỏ ngầu, gương ảnh nhìn gườm gườm lên người Đại Hà.

Giữa lúc mà Trương Dương bị Điện quang hỏa thạch đánh bay đi, Ngân Mị sau khi diệt được hai kỹ sư đã gặp phải sự cản trở của Vu Cơ.

Mặc dù hai tay Vu Cơ đều bị phế, nhưng Ngân Mị cũng không phải có thể chiến thắng được. Vu Cơ giống như một bức tường ngăn cản Ngân Mị hạ sát, cả phi thuyền này đều nằm trong phạm vi khống chế của Vu Cơ

Nhưng mà, hai tay Vu Cơ đã bị phế, muốn giết Ngân Mị rõ ràng là có chút lực bất tòng tâm, hơn nữa tốc độ của Ngân Mị làm cho cô ta đuổi theo cũng mệt mỏi....

Tính cách của Ngân Mị vốn không phải là người nhẫn nại, sau khi gặp phải sự cản trở của Vu Cơ thì lại càng trở nên nôn nóng, cơ thể nhỏ bé trong không trung biến hóa thành vô số các tia sáng, từng cái từng cái một lao đến mê hoặc Vu Cơ, nhưng đáng tiếc là giác quan thứ 6 của Vu Cơ rất mạnh, mỗi lần Ngân Mị muốn tấn công vào một mục tiêu nào thì cô ta cũng đủ thời gian chạy trước một bước rồi.

Tình hình cuộc giao chiến càng lúc càng nóng, Ngân Mị dường như cũng cuồng lên, âm thanh tấn công vang lên liên tục, bắt đầu một cuộc chiến tiêu hao sức lực với Vu Cơ....

Trong lúc Ngân Mị và Vu Cơ tiến vào trong chiến cứ, Trương Dương cũng từ tư thế nửa quỳ chậm chậm đứng lên, đôi mắt vốn đỏ ngầu giờ cũng đã trở lại sáng suốt, tinh anh, tốc độ hấp thu nhanh chóng của “Tiên Đạo Mạn Mạn” mạnh mẽ đã giúp hắn bổ sung lại năng lượng.

Vừa rồi là đấu một trận cương đối cương, Trương Dương đã ở vào thế hạ phong, võ thuật của hai người rõ ràng là vẫn cách nhau một khoảng cách rất xa, “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Đại Hà có lực sát thương hơn rất nhiều.

Nhưng mà, Trương Dương cảm thấy vẫn có chỗ nào đó không đúng, cái cảm giác này cùng với sự hồi phục cơ thể của hắn càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Đại Hà vẫn đứng ở phía trước phi thuyền tam giác đó, vững như một ngọn núi lớn.

Không đúng ở chỗ nào nhỉ?

Trương Dương rất tin tưởng vào giác quan thứ 6 của mình, nhưng trong thời gian ngắn ngủi này lại không cho phép hắn suy nghĩ, bởi vì, đòn công kích của Ngân Mị đã bị Vu Cơ chặn lại rồi, hắn muốn phá hủy phi thuyền này thì nhất định phải vượt qua được hàng rào cản Đại Hà này.

“Tiên Đạo Mạn Mạn ” đang cuồng cuồng thu thập năng lượng trên bầu trời.

Không khí càng lúc càng nặng nề hơn.

Đại Hà đưa ánh mắt sâu sắc gườm gườm nhìn Trương Dương, tựa hồ như hắn đang chờ đợi....

Tại sao?

Tại sao hắn không chủ động công kích?

Cho dù là kéo dài thời gian thì cũng có thể chủ động tấn công, võ lực của Đại Hà rõ ràng là lợi hại hơn hắn rất nhiều, cần bản đầu có cần kéo dài thời gian, tại sao chứ?

“Bùm”

“Bùm!” “Tiên Đạo Mạn Mạn ” cũng tăng vọt theo, trong không gian hình thành lên một hố đen hư vô, hố đen này lấy Trương Dương là vị trí trung tâm lan rộng ra theo hình vòng tròn phạm vi đến hàng ki lô mét...

Trong lúc cố gắng cho qua đi, bộ não của Trương Dương hoạt động không ngơi nghỉ, điên cuồng suy tính lý do tại sao Đại Hà không chủ động công kích, mà lại chọn cách phòng ngự như thế

Mơ hồ, Trương Dương cảm giác có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng mà dường như không thể nắm bắt được trọng điểm là ở đâu.

Dẫu sao, bất luận thế nào, Trương Dương cũng sẽ cố toàn lực để phá hủy không cho phi thuyền tam giác kia có thể cất cánh. Chỉ cần Đại Hà chịu rời khỏi mặt đất đi vào trong hệ Ngân hà rộng lớn kia, thì cũng giống như rong về với biển, đến khi Đại Hà quay trở lại, thì đó sẽ là đại họa của toàn nhân loại. Nhân loại trên khắp Trái đất này sẽ bị hắn quăng lên chiếc chiến xa của mình.

Đến lúc đó thì cho dù “Tiên Đạo Mạn Mạn” của Trương Dương có đạt được tới cảnh giới cao nhất, cũng chẳng có cách nào ngăn cản được bước chân của Đại Hà.

Không khí lại một lần nữa trở nên áp lực nặng nề, giống như chỉ cần một mồi lửa thì sẽ tạo thành một ngọn lửa thiêu đốt kinh hồn.

“Giết !”

Mái tóc của Trương Dương tung bay trong gió, hai chân đột nhiên đạp mạnh, cả cơ thể bay vút lên không trung, lao về phía Đại Hà với một tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy được

Đại Hà vẫn yên tĩnh bất động gườm gườm nhìn Trương Dương, trong ánh mắt lộ ra một tia lo lắng, nhưng mà, tia lo lắng đó lóe lên rồi biến mất, lập tức thay thế bằng ánh nhếch nhếch nụ cười dữ tợn.

Dẫu sao thì ánh nhìn lo lắng đó cũng đã bị Trương Dương bắt gặp.

Nếu như trên thế giới này còn có người thông minh hơn Trương Dương, thì cũng chỉ có tiểu hòa thượng, chỉ cần Trương Dương chịu động não mà thôi. Trương Dương có lối suy nghĩ kín kẽ, tuyệt đỉnh vô song. Bình thường, vì Trương Dương có võ lực tuyệt đối rồi nên đâm ra lơ là với trí tuệ của mình, chỉ thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề mà lại ít dùng đến mưu lược. Trí tuệ của Trương Dương chỉ đến khi nào thực sự bị truy sát thì mới hoàn toàn bộc lộ ra được.

Trong lúc Trương Dương đánh về phía Đại Hà, ánh sáng sót lại vẫn nhìn thấy Vu Cơ đang chơi trò mào đuổi chuột với Ngân Mị, Vu Cơ dường như cảm giác ứng phó đã có chút mệt mỏi, Ngân Mị liền dựa vào tốc độ tăng nhanh, cho dù là cô ta có thể đoán trước được phương hướng và mục tiêu tấn công của Ngân Mị, muốn ngăn cản thì cũng phải mất lượng sức lực như thế, hơn nữa, Ngân Mị dường như cũng đã cảm nhận được thể thượng phong của mình, tốc độ càng lúc càng nhanh hơn, phạm vi xung quanh phi thuyền đều huyền ảo một màu sáng bạc của cơ thể hần.

Trương Dương ánh mắt sáng ngời, khí thế càng lúc càng phát ra uy mãnh, phía sau lưng chân khí nổi cuộn cuộn mang theo tất cả lá cây bay lên thành một con rồng dài bao trùm hướng về phía Đại Hà....

“Giết”

“Giết”

Chiến ý của Đại Hà bỗng dưng cũng lên cao hùng hực, sau khi cả hai cùng thét lên, thân thể to lớn của Đại Hà đã chủ động ra đòn....

“Bùm !”

“Bùm!”

“Bùm !” Tiếng va chạm kinh động của cơ thể trên không trung, mặt đất chấn động, bầu trời cũng đổi sắc, âm thanh của tiếng nổ đinh tai nhức óc, dường như đã đến tận tận thế, đám kỹ sư kinh ngạc trợn tròn mắt há hốc, thần người ra mà nhìn bóng người va chạm trên không trung....

“!” Sau một trận đối đầu kịch triển không hề thích thú gì, Trương Dương cuối cùng cũng không thể địch lại với thân hình to lớn của Đại Hà mà lại bị lẳng ra xa trên không rồi đập ngã thật mạnh lên trên nền đất.

“Phì...”

Trương Dương lộn mười mấy vòng liên tục trên mặt đất rồi mới có thể trụ vững người lại, quỳ trên mặt đất tức tối phun ra vài bụm máu màu vàng chói mắt

Trương Dương có cảm giác như lục phủ ngũ tạng trong cơ thể mình bị lộn tung lên, kinh mạch toàn thân dường như bùng nổ, vừa rồi mới bị Đại Hà giáng cho một đòn trọng thương, sức lực trong thân thể bỗng nhiên biến mất, thành ra một cơ thể yếu ớt.

Lau máu ở khóe miệng, ánh mắt của Trương Dương dừng lại trên người của Đại Hà, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng vui sướng.

Đại Hà cũng đã bị thương!

Trương Dương tin chắc rằng Đại Hà cũng đã bị thương.

Bởi vì, Trương Dương nhìn thấy cơ thể của Đại Hà dưới lớp áo choàng đang run nhẹ nhẹ, đây không phải là do gió thổi khiến áo choàng lay động, mà rõ ràng là hai chân Đại Hà đang run rẩy, mặc dù Đại Hà vẫn đứng vững như núi nhưng cái run rẩy kia thì không thể nào là giả được.

Tại sao Đại Hà lại có biểu hiện như vậy?

Mặc dù khoảng cách về võ thuật giữa hai người vẫn còn một hố sâu khoảng cách, nhưng mà Trương Dương cũng đã liên tục đối đầu với Đại Hà mấy chiêu rồi, biểu hiện này rõ ràng là không bình thường

Trong lúc Trương Dương và Đại Hà đang long tranh hổ đấu, thì bên lề của một vùng không gian khác là hàng loạt chiến hạm, cuộn cuộn như mây vẫn vũ kéo dài đến hàng ngàn km, đây chính là một trận hình tấn công.

Tại chiến hạm điều khiển dài hàng chục km kia, một người trung niên tóc dài người mặt tĩnh lặng nhìn lên màn hình bản đồ sao rộng lớn, sau lưng ông ta là hàng chục đại hán mặc giáp trụ.

Bầu không khí lực nặng nề, mười mấy đại hán vẻ mặt đều căng thẳng nhìn vào trận tinh đồ rộng lớn đó không dám thốt ra một lời.

Thời gian trôi đi vùn vụt..

Trừ nhân vật trung niên tóc dài từ đầu đến giờ vẫn đứng thẳng như bình thường, còn lại mười mấy vị đại hán đều bắt đầu cử động, ánh mắt của tất cả đều nhìn vào đại hán trọc đầu ấy.

“Tướng quân, thật sự phải mạo hiểm thế sao?” Người đầu trọc đưa mắt dò xét mọi người một lượt, do dự một hồi rồi cuối cùng cũng tiến lên một bước, đứng sau lưng nhân vật tóc dài cung kính nói.

Người trung niên tóc dài vẫn không cử động. Đôi mắt ánh lên một cái nhìn sâu sắc lên bức màn tinh đồ, ở giữa tinh đồ đó, có một vùng xoáy đen, vùng xoáy đó đen đến mức làm cho người ta say lòng. Đen đến mức giống như một cái hồ sâu không đáy, đen đến mức giống như một hang động không hề có bất kỳ sự sống nào.

Xung quanh khu vực vòng xoáy đó là hàng ngàn chiến thuyền nhỏ, các chiến thuyền đó rậm rạp ken đặc bầu trời đêm.

Mục tiêu của chúng chính là vòng xoáy sâu không tính được kia.

Chiến hạm này tiếp theo chiến hạm kia không nhập vào trong vòng xoáy kia, những chiến hạm bị nuốt chửng cũng không làm cho màu đen tĩnh lặng đó xao động một chút nào hết, giống như giọt nước rơi xuống mặt biển lớn. Không một tiếng động...

525. Chương 524: Vương Giả Quay Về - Đại Kết Cuộc (2)

“Mở động lực dẫn kính phản vật chất.”

Ánh mắt người trung niên tóc dài không thay đổi, biểu hiện vô cùng kiên nghị.

“Tướng quân.....”

“Tướng quân!”

“Tướng quân.”

Bọn đại hán đều há miệng hô lớn.

” Chấp hành mệnh lệnh!”

Người trung niên tóc dài bất ngờ xoay người, tóc bay phấp phới. Ánh mắt sắc như dao nhìn mọi người dò xét. Không khí đột nhiên trở nên lạnh giá. Một luồng áp lực vô hình che trời cản đất, mọi người nhất thời cảm như hén, không nói ra lời.

“Chiến hạm trở về hạm đội!”

“Kỳ hạm gia tốc!”

“Mở nắp năng lượng!”

Người trung niên tóc dài nhìn đài điều khiển chính ra một loạt lệnh.

Mọi người liếc nhau một cái rồi sau đó thở dài một tiếng.

“Các người còn có cơ hội rời khỏi kì hạm!” Người trung niên tóc dài ra một loạt lệnh rồi sau đó dừng ánh mắt vào mọi người.

“Thề cùng tướng quân cùng tồn vong!”

“Thề cùng tướng quân cùng tồn vong!” Các đại hán nửa quỳ xuống đất, một giọng sắt thép thanh khiết, vô cùng trầm trọng.

“Các người không cần theo ta mạo hiểm.” Tướng quân nhìn đám người trên mặt đất, hai tay kéo nhẹ. Thờ dài một tiếng, biểu hiện lạnh lùng cũng trở nên ôn hòa.

Mọi người cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn kéo họ đứng lên đầy sức sống.

“Bất kể tướng quân quyết định như thế nào, chúng tôi đều phục tùng vô điều kiện, nhưng, tướng quân, chúng ta có thể mở ra lối vào không gian, chúng ta sở hữu cả tài nguyên của Tháp Tháp đế quốc, chúng ta chỉ cần thời gian thôi, chúng ta vốn không cần thiết mạo hiểm.....”

Đại hán đầu trục hình như còn muốn thuyết phục người trung niên tóc dài, mà lúc đó, kì hạm đang tăng tốc, rồi lỗ đen lốc xoáy càng ngày càng gần, chỉ cần đạt đến tốc độ á quang, sẽ nhảy vào được không gian

“Ý ta đã quyết, nếu như người thân của ta lúc cần ta mà ta không về đến nhà kịp, cho dù sau này ta an toàn trở về không gian trái đất còn ý nghĩa gì nữa?” Ánh mắt sâu sắc của người thanh niên tóc dài nhìn vào lỗ đen to tướng trên màn hình, lúc này, một đám binh sĩ điều khiển kì hạm đã vào trạng thái ngủ mê, thân thể của họ không thể so sánh với các thiết giáp đại hán, không thể chịu đựng tốc độ á quang.

Mọi người nhìn nhau một cái rồi không lên tiếng nữa, hình như cùng lúc đó, ánh mắt mọi người đều hướng tới một mảng khác của màn hình lớn phòng điều khiển chính, đó cũng là một bộ hệ thống to lớn, toàn bộ sơ đồ sao của đế quốc Tháp Tháp, sơ đồ sao hào nhoáng trong màu đen kéo dài mãi, vô biên vô tận.....

Sau lưng họ, là vị trí của sơ đồ sao, họ ở đây chiến đấu hết hai năm, hệ sao Tháp Tháp đã chinh phục hàng vạn tinh cầu, chiếm được giang sơn rộng lớn. Hiện tại, họ sắp rời khỏi rồi, có lẽ, họ vĩnh viễn không thể trở về nữa, vĩnh viễn.

“Nhận được lối vào không gian hệ sao khác, có vào không?”

“Nhận được lối vào không gian hệ sao khác, có vào không? Đột nhiên, hệ thống thông minh của kì hạm phát ra một loạt âm thanh điện tử tích hợp, đèn phòng điều khiển chính không ngừng lóe sáng nhắc nhở mọi người”

“A.....!”

Mọi người ngẩn ngơ trước, dường như là điều quá vui mừng chạy đến đài điều khiển.

“Báo cáo chi tiết. Báo cáo chi tiết!” Đầu trục nhào tới đài điều khiển chính gào thét điên cuồng.

“Không gian khác đã bị người mở, mở khóa, mở khóa.....”

“Tiến vào!”

Người trung niên tóc dài tóc bay phấp phới, nhấn mạnh nói lên hai chữ.

Phía sau hàng chục km kì hạm.Triệu chiếc chiến hạm như một con rồng to lớn tiến vào lỗ đen xoáy đen, đen mịn, kéo dài hàng vạn km.....

Trận chiến của Đại Hà và Trương Dương đã vào đến bách nhiệt hóa, Trương Dương giống như một con thú bị thương, điên cuồng vùng vẫy, hấn phát hiện được bí mật của Đại Hà.

Công lực của Đại Hà tuy thâm hậu hơn hấn. Nhưng, Đại Hà không thể như Trương Dương dùng tốc độ nhanh lợi dụng “Tiên Đạo Mạn Mạn” để bổ sung năng lượng cơ thể.

Nói cách khác, Đại Hà mỗi khi chiến đấu tiêu hao năng lượng là năng lượng dự trữ của chính cơ thể, nhưng Trương Dương lại có thể rút năng lượng không giới hạn từ vũ trụ.

Kim Giáp đại hán chiếm thân thể của Đại Hà, tuy hấn có “Tiên Đạo Mạn Mạn” mạnh mẽ, nhưng, thân thể này không đủ giúp hấn ta đưa “Tiên Đạo Mạn Mạn” phát huy tới cực điểm.

Cũng vì vậy, Đại Hà không dám sử dụng quá năng lượng cơ thể, nếu hấn mà sử dụng năng lượng dự trữ của cơ thể không giới hạn, hấn không thể nào kiên trì đến hiện tại. Mà hấn ta cũng không chắc chắn cho Trương Dương một đòn chí mạng.

Có sự lo lắng như vậy, sự công kích của Đại Hà có vẻ vướng víu.

“A.....”

Một tiếng hét thảm phá vỡ bầu trời bao la.

Là tiếng của Vu Cơ.

Tại vòng truy đuổi điên cuồng, Ngân Mị truy đuổi chiếm được thượng phong. Hàm răng sắc nhọn của nó xé mất một miếng thịt máu chảy ròng ròng từ cánh tay bị thương của Ngu Cơ

“A.....”

“A.....!”

“A!”

Ngay thời khắc Ngu Cơ bị thương, một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên. Lúc này, những nhân công đã dọn toàn bộ đồ vật đến phi thuyền Tam Giác, một số công trình sư đang từ phần bụng phi thuyền leo lên trên, Ngân Mị đã phục kích bọn họ.

Ngân Mị chỉ tấn công một cái, lập tức có bảy công trình sư mất mạng, cổ họng bị xé toạc một lỗ to, bởi Ngân Mị mượn sức trên người họ, tim của những cái xác này đã bị đập đến nát, thịt máu lẫn lộn, ghê rợn đến không dám nhìn.....

“Bồng, bồng, bồng.....”

“Bệ hạ!”

Đôi chân dài của Vu Cơ tấn công Ngân Mị điên cuồng, cuối cùng chặn được một đòn tấn công điên cuồng này của Ngân Mị, nhưng, Ngu Cơ biết rõ rằng cô đã không thể đỡ được đòn tấn công của Ngân Mị nữa, trong lúc chống đỡ hết một tiếng lớn.

“Đỡ lấy, bốn vương lập tức đến ngay!” Khí thể toàn thân Đại Hà đột nhiên tăng vọt, toàn thân phát ra một luồng sáng trắng.

“Tiểu tử, cho người biết thế nào là Tiên Đạo Mạn Mạn chân chính.....”

Đôi mắt Đại Hà long lanh, hào quang màu vàng chớp tắt không ngừng, dường như muốn ra khỏi thân thể, một lúc, sát khí phùng phệ!

Đôi tay Trương Dương đột nhiên vung lên, trong không khí có một luồng sức mạnh vô hình lập tức tập trung thành một lỗ xoáy, lỗ xoáy như sản sinh lực hút, như một từ trường vậy, hút hàng chục km năng lượng mặt biển, mặt biển sóng xô đẩy nhau, bầu trời mây đen cuộn cuộn, giống như sắp có một trận bão lớn vậy, áp lực vô cùng.

Chiến!

Chiến!

Chiến!

Hai người vận hành công lực toàn thân, đây sẽ là một đòn kinh thiên động địa, quyết định thắng thua.....

“Bồng!”

Một tiếng vang lớn kinh thiên động địa, là lúc Trương Dương tập hợp năng lượng triệt để, lúc thân thể tinh thể hóa đạt đến chín mươi chín phần trăm, Đại Hà đột nhiên xuất chiêu sớm, một nguồn sức mạnh khổng lồ va chạm giữa không trung, Trương Dương bất ngờ không kịp phòng thủ bị đòn tấn công của Đại Hà văng cao hàng chục mét, như viên đạn vậy.

Rốt cuộc kinh nghiệm chiến đấu của Trương Dương không phong phú bằng Kim Giáp đại hán.

Trong đó, quan trọng nhất là, tuy Đại Hà không thể lợi dụng Tiên Đạo Mạn Mạn hút năng lượng, đây là một ưu thế, tuy Trương Dương có thể hút năng lượng nhanh chóng, nhưng nhanh hơn nữa cũng có một quá trình, Đại Hà mê hoặc thời điểm Trương Dương hút năng lượng tấn công là một đòn thành công.

Đương nhiên, Trương Dương sở hữu năng lực hút năng lượng nhanh chóng căn bản không sợ đòn tấn công kinh thiên động địa này của Đại Hà. Hắn thậm chí còn mừng thầm, ít nhất, khi này Đại Hà tiêu hao năng lượng lớn, mà đòn này không làm tổn hại nặng đến hắn.....

Đáng tiếc!

Đại Hà chủ yếu cần thời khắc điện quang hỏa thạch này.

Chính thời khắc Trương Dương bay lên không trung. Đại Hà đột nhiên xoay người, làm một động tác biến hình cấp tốc, thân hình to lớn đi về phi thuyền cánh tam giác, tại lúc này, dưới sự chống đỡ của Vu Cơ, mười mấy kỹ sư đã vội vàng leo lên phi thuyền tam giác, mà Ngân Mị lại điên cuồng tấn công Vu Cơ, Vu Cơ đã toàn thân thương tích, máu chảy ròng ròng.....

“!” Đại Hà đánh một chưởng về phía Ngân Mị đang tấn công Vu Cơ.

“Chi chi.....”

Ngân Mị phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể tinh xảo bị ngã lên phần thân kim loại của phi thuyền Tam Giác, sau đó rơi xuống, sống chết không rõ.

Ngân Mị cho dù lợi hại đến đâu, cũng không chịu nổi một đòn của Đại Hà.

” Ngân Mị!”

Lúc Ngân Mị rơi xuống đất, Trương Dương đau lòng, hấn và Ngân Mị tâm ý tương thông, cảm giác được Ngân Mị bị trọng thương, hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng đi tiến về phía Ngân Mị.....

“Vu Cơ, cản lại!”

“Vâng”

Chính lúc Trương Dương xông về phía Ngân Mị, nhanh như chớp Đại Hà xông vào phần bụng của Tam Giác. Để lại Ngu Cơ toàn thân đầm máu ở dưới. Nội tạng của Ngân Mị dường như đã vỡ hết. Ngay cả lớp lông bạc cứng như sắt thép cũng trở nên mềm nhũn. Ngân Mị đã bị trọng thương nguy hiểm đến tính mạng.

Năng lượng Tiên Đạo Mạn Mạn hùng hậu của Chương Dương lập tức truyền vào thân thể Ngân Mị, hiện tại Ngân Mị đã hấp hối, cái chết gần kề, không được chậm trễ một chút nào.

Từ từ, da lông của Ngân Mị bắt đầu cứng cáp trở lại, nội tạng bị vỡ cũng nhờ nguồn năng lượng mạnh mẽ đó dần dần hồi phục, dần dần hồi phục.

Đôi mắt ngờ nghệch của Ngân Mị lộ ra ánh sáng màu đỏ ngầu.

Cảm nhận được sự động đậy của thân thể Ngân Mị, Trương Dương nhẹ cả người, hấn và Ngân Mị tâm ý tương thông, cùng trải qua biết bao phen sinh tử, đã sớm hình thành tình cảm sâu nặng.

Đột nhiên, Trương Dương cảm giác được một luồng khí lớn mạnh thổi đến thân thể hấn đứng không vững.

Trương Dương giật mình, đột nhiên ngẩng đầu, bất ngờ phát hiện, vô số lỗ nhỏ phần bụng của phi thuyền Tam Giác bắn ra luồng khí lưu mạnh mẽ.....

Đại Hà muốn trốn chạy.

Dường như ý thức được, Trương Dương nghĩ đến vấn đề này.

Khi điện quang hỏa thạch, Trương Dương xông đến phần bụng của phi thuyền cách xa không đến ba mươi mét, lúc này, thông đạo của phần bụng phi thuyền chưa đóng.....

“Bang!”

Thấy Trương Dương chạy như điên đến, Ngu Cơ thủ ở phần bụng phi thuyền cố nhịn toàn thân đau đớn, dùng đôi chân còn lại tấn công điên cuồng.

“!”

“!”

Một loạt va chạm, Vu Cơ tuy không phải đối thủ của Trương Dương, nhưng, trong tình thế liều mạng, Trương Dương muốn phá vỡ phòng thủ của cô không dễ dàng, lúc này toàn thân Vu Cơ đầy thương tích, toàn thân rướm máu, thê thảm đến không dám nhìn, chính Trương Dương cũng không dám tưởng tượng một người phụ nữ trong thương tích như vậy lại dám đối đầu với sự công kích điên cuồng của hấn.....

Khí lưu càng ngày càng mạnh, trong luồng khí lưu lớn mạnh này, Trương Dương lại có một cảm giác không thể đứng vững.

Chính lúc này, Trương Dương mới hoảng hốt phát hiện, phi thuyền Tam Giác dài đến một trăm năm mươi mét này đã từ từ cất cánh.

“Vu Cơ, lên đây!” Mặt Đại Hà xuất hiện ở miệng thông đạo phía bụng.

“Bằng!”

Trong lúc Trương Dương kinh ngạc, Vu Cơ dùng sức lực toàn thân tấn công về phía Trương Dương, mượn phản lực của đòn tấn công này, thân thể của cô hướng về thông đạo ở phần bụng của Tam Giác nhảy vào, hình như cùng lúc đó, tay Đại Hà nắm chặt lấy tay Vu Cơ.....

“Ngao!”

Nhìn thấy phi thuyền Tam Giác cấp tốc bay lên, Trương Dương hét lên một tiếng, thân thể đột nhiên ra sức, mặt đất sinh ra chấn động mạnh lớn, rung trời chuyển đất giống như động đất vậy, mà thân thể Trương Dương giống đạn pháo bắn về thông đạo phía bụng.

Tay của Vu Cơ đã được kéo vào thông đạo, mà cửa thông đạo đã từ từ đóng lại, đôi mắt đầy trù ẻo của Vu Cơ nhìn người đàn ông của mình, người đàn ông này, rốt cuộc vẫn không bỏ rơi nàng, đột nhiên, nàng cảm thấy cơ thể trầm xuống.

526. Chương 524: Vương Giả Quay Về - Đại Kết Cuộc (3)

Ngay tức khắc, Vu Cơ cúi thấp đầu, nàng nhìn thấy một gương mặt sát khí đằng đằng, đó là gương mặt của Trương Dương. Trương Dương một tay tóm lấy một bên chân Vu Cơ, nàng đang cố hết sức trèo lên trên.

Ánh mắt Vu Cơ chợt ánh lên một tia sáng, trong phút chốc ấy, nàng đã đưa ra quyết định.

Ngay chính thời khắc Vu Cơ đưa ra quyết định, đột nhiên nàng cảm thấy cánh tay nắm lấy vai mình đã phần nào buông lỏng, thân thể nàng bỗng chốc nhẹ như chiếc lá đang rơi xuống.

Vu Cơ ngẩng đầu, nàng nhìn thấy gương mặt không chút biểu cảm của Đại Hà, rồi từ từ, từ từ, gương mặt nghiêm như gỗ ấy dần biến mất sau cánh cửa đóng của khoang tàu.

Trái tim Vu Cơ như rơi vào động tối.

Nàng không biết làm thế nào mình có thể rơi từ không trung chạm đất. Thế giới trong mắt nàng bỗng chốc đảo lộn.

Bệ hạ đã từ bỏ nàng, từ bỏ nàng trong thời khắc cuối cùng quan trọng nhất, mặc dù nàng đã quyết định dâng hiến tính mạng mình cho bệ hạ, nhưng vẫn không chấp nhận được việc mình bị ruồng bỏ.

Chiếc phi thuyền trên trời ngày một nhỏ đi, cuối cùng biến mất trong biển mây, tốc độ ấy, con người không thể nào đuổi kịp.

Trương Dương ngẩn người, đến giờ phút cuối cùng, vẫn chẳng đạt được gì, tất cả công sức đều ra sông ra bể.

Nhìn người con gái ngồi ngẩn ngơ ấy, Bàn tay Trương Dương không biết bao nhiêu lần giơ lên định giết nàng, nhưng vẫn không hạ thủ. Đây là một người đàn bà đáng thương, giết hay không giết cũng không có gì khác biệt. Bởi lẽ, trái tim người đàn bà ấy đã chết rồi...

Chậm rãi khom lưng, nhẹ nhàng ôm lấy Ngân Mị, ánh mắt Trương Dương có phần nào cô độc. Hắn đã hết sức cố gắng, hết sức cố gắng, giờ đây, mọi chuyện đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của hắn.

“Mở thông đạo không gian!”

Ngay lúc Trương Dương quay mình bước đi, một âm thanh rất đanh vang lên làm Trương Dương phải dừng lại.

“Thông đạo không gian?” Mắt Trương Dương sáng lên, quay lại thấy gương mặt lạnh lùng của Vu Cơ.

“Bây giờ mở thông đạo không gian vẫn còn kịp, hần vẫn chưa thoát được?” Vu Cơ quả quyết.

“Thật ư?”

“Đúng vậy, khoa học trái đất vẫn chưa làm được những loại phi thuyền hiện đại, chỉ cần mở thông đạo không gian, nhất định sẽ đuổi kịp hần!”

“Được!”

Trương Dương không chút do dự, “Tiên Đạo Mạn Mạn” cuộn cuộn mà ra, trong không trung xuất hiện một vùng xoáy. Năng lượng vùng xoáy càng ngày càng lớn, cuối cùng nắm bắt được thông đạo không gian, chớp mắt, thông đạo không gian vốn bị khóa chặt nay được mở ra, trong tích tắc ấy, Trương Dương bỗng cảm nhận thấy vô số chiến hạm bị mất tích trong khoảng không gian đang cuộn cuộn chảy.

Rất nhanh, những chiến hạm mất tích ấy hợp thành một đội hình

“Đội kết quả vậy” Trương Dương thở dài một tiếng rồi ngồi xuống đất.

“Đội thôi”

Vu Cơ mặt xám như tro tàn, thân thể gầy như người chết cũng ngồi xuống đất, tất cả cao ngạo, tôn nghiêm đã không còn nữa, chỉ còn sự lạnh lẽ.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút.

Đột nhiên trong không trung xuất hiện một chiếc phi thuyền quen thuộc.

Phi thuyền cánh tam giác!

Thân phi thuyền rất lớn, phát ra ánh hào quang trong không gian, vô cùng chói mắt.

Đúng là phi thuyền rồi!

Vu Cơ ngẩng đầu chỉ nhìn liếc qua, ánh mắt nàng có chút gì hiềm độc, rồi nàng lại cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Trương Dương tự nhiên cảm thấy khó hiểu.

Nhưng, Trương Dương ngay lập tức hiểu ra nguyên nhân, chỉ thấy không gian xuất hiện một màn đen, màu đen vô cùng vô tận quyện lại với nhau, dường như toàn bộ không gian bị màu đen bao phủ.

Dần dần, màn đen ngày càng lớn.

Bất ngờ, Trương Dương đứng lên.

Đó là một chiếc chiến hạm rộng ngút tầm mắt, thân chiến hạm màu đen, dài không đo được, lóe ra những tia sáng bóng của kim loại, tia sáng ấy đầy ắp sự mê hoặc.

Đằng sau chiếc phi thuyền cực đại ấy là một dãy dài những chiến thuyền gồm hàng loạt các loại chiến thuyền bao lấy nó, càng làm cho chiếc phi thuyền trở nên oai hùng.

Trương Dương ngẩn người.

Mặc dù hần đã vô số lần nhìn thấy loại phi thuyền dài đến 10 km trong dị không gian, nhưng đó là trong dị không gian, hơn nữa là dùng dục cảm quan sát, hoàn toàn khác với cảm giác lần này, trực tiếp nhìn thấy nó ngay trước mắt.

Loại phi thuyền cực đại này làm con người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Đây là một tăng văn minh máy móc mới mà loài người không thể nào địch lại được.

Trương Dương tin rằng, dù cho hần có huyện “Tiên Đạo Mạn Mạn” đến độ nào đi nữa cũng không bao giờ thắng được loại phi thuyền này, đây là hai loại sức mạnh không so sánh được. Đột nhiên chiếc phi thuyền mở cửa khoang dưới, một người tầm trung niên tóc dài bước xuống, mái tóc dài nhẩy múa trong gió như có linh hồn sau người đàn ông ấy. Khoảng 10 người mặc áo giáp đứng vây quanh ông ta.

Khí thể cuộn cuộn trong khoảng không gian.

Người đàn ông trung niên tiến gần mặt biển, hai bàn tay nhẹ nhàng vung lên trên mặt biển...

“Rắc rắc”

“Rắc rắc”

Tiếng “rắc rắc” vang lên, Trương Dương kinh ngạc phát hiện ra, biển cả vô cùng vô tận đóng băng trong chớp mắt. Một vùng biển trước kia nổi sóng dữ dội nay biến thành chiếc gương khổng lồ.

100 km?

1000 km?

Trương Dương không làm cách nào đo được mặt biển, bởi lẽ, mắt thường không thể đoán định được.

Sát theo sau, chiếc phi thuyền dừng trong không gian giờ chầm chậm hạ xuống. Người trung niên tóc dài trở thành trung tâm, một hàng chiến hạm giờ biến thành vòng tròn, cả một quần đảo bị bao vây bởi hàng loạt chiến thuyền.

Lúc này, phi thuyền cánh tam giác của Đại Hà đã bị ép đến độ phải dừng trên mặt băng.

Trương Dương lặng người không có động tĩnh gì.

Vu Cơ chỉ nhìn thoáng qua, mặt không chút biểu cảm gì, nàng đã quá quen với cảnh tượng này.

Sau khi một vài chiến hạm dừng lại, rất nhiều binh lính mặc áo giáp từ trong chiến hạm đi xuống, mang trên người những loại vũ khí không biết tên gọi là gì, đứng giám sát ở vị trí cách người đàn ông trung niên khoảng vài trăm mét. Cùng lúc đó, rất nhiều kỹ sư dùng những máy móc chưa từng thấy, đang bắt đầu xây một bệ cao trên mặt băng, tốc độ kinh người, không tới 15 phút sau, một chiếc bệ kim loại màu trắng đã xuất hiện trên mặt băng.

Ngay lập tức, chiếc bệ được phủ lên một lớp thảm nhung, trên đó là 10 chiếc ghế gỗ như loại ghế gỗ giả cổ của trái đất, một trong số đó có một chiếc điêu khắc hình rồng trông thật quý phái. Trên chiếc ghế rồng ấy có khắc hình 9 con rồng đang cười mây đạp gió, như thể thực sự biết bay.

Khi Trương Dương nghĩ rằng mọi việc đã kết thúc, lại xuất hiện một cảnh tượng làm người ta kinh ngạc.

Hắn thấy đoàn chiến hạm đen kịt ấy đột nhiên chuyển động. Dần mở ra một con đường, rộng khoảng 20m, chiều dài không thể nào đo được, không thấy điểm cuối con đường ở đâu.

Tầm thăm nhưng màu đỏ bắt đầu phủ lên con đường rộng 20m ấy.

Kỹ sư nhiều vô kể. Cứ cách một đoạn lại có người nối tiếp tầm thăm ấy, rất nhanh, tầm thăm đỏ đã nối đến chân trời...

Người đàn ông trung niên tóc dài và cả đám binh lính mặc áo giáp đều không ngồi xuống, dường như đang chờ đợi điều gì.

Hình như, họ đã quên mất sự tồn tại của Trương Dương và Đại Hà.

Thời gian chầm chậm trôi.

Trương Dương cảm thấy một cảm giác khó chịu, cái áp lực nặng nề ấy làm hắn khó thở.

Bất thành lĩnh, Trương Dương đứng phắt dậy, hắn nhìn thấy một người

Mãi Mãi Đề!

Là Mãi Mãi Đề, sau Mãi Mãi Đề là Tuyết Liên, Mãi Mãi Đề không để ý đến Trương Dương, cúi đầu đứng sau người đàn ông tóc dài, chỉ có Tuyết Liên liếc mắt nhìn Trương Dương, há miệng không nói gì.

Thất Ca!

Là Thất Ca!

Còn có Âu Dương Chánh Minh, chủ soái thực sự, người mà bất luận ở hắc đạo hay thương giới đều là nhân vật quan trọng.

Đột nhiên

Ánh mắt Trương Dương như biến thành một kẻ hồ, hắn nhìn thấy hai người, một gã trung niên thấp bé, sau hắn là tướng quân...

Lưu Thanh Sơn, Trương Hãn.

Người nối dõi của gia tộc hàng đầu ở nước Mỹ

Kẻ mạnh của Myanmar, Ấn Độ đều đứng trên tấm thảm đỏ. Về mặt ai cũng rất xúc động, nhưng lại rất nặng nề, không ai dám lên tiếng, tất cả đều đứng sau lưng người đàn ông tóc dài.

Cuối cùng, Trương Dương nhìn thấy Vương Yến, Na Na, Vương Phong, còn rất nhiều người bằng tuổi họ...

Lúc này, Trương Dương thấy gương mặt vốn bình tĩnh của người đàn ông tóc dài có vẻ xúc động, hình như thân mình hắn đang run rẩy.

Trương Dương nhìn thấy, bất kể là Vương Phong hay là Na Na, nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông ấy đều lộ vẻ kích động, đương nhiên cả những người tới từ đầu cũng vậy.

Càng ngày càng nhiều người tới.

Mẹ Vương Yến, mẹ Vương Phong, còn có Lâm Tuyết Di. Lại có cả một người con gái trông giống Lâm Tuyết Di nữa, hình như Trương Dương có nhớ cô gái này, đó là một ca sĩ, rất nổi tiếng, đúng rồi, tên là Lâm Tuyết Tâm...

Có rất nhiều người đẹp mà Trương Dương không quen biết, tất cả họ đều đứng cạnh người đàn ông tóc dài ấy, đứng rất gần. Ánh mắt người đàn ông trung niên đó cũng tràn ngập sự dịu dàng.

Không khí có chút khác thường, nhiều người như vậy mà không ai nói gì, mọi người đều dùng ánh mắt để bày tỏ ý mình, người duy nhất có vẻ kích động là một người con gái và một người lính trực đầu đang ôm nhau, thân mình người con gái khẽ rung lên. Sau lưng nàng một thiếu niên mười mấy tuổi, mặc dù không to khỏe như gã trực đầu, nhưng hai người đều trông rất dị thường.

A Trạch, Lưu Bư, Tiểu Lý Tử, ba người đang ngó nghiêng, cẩn thận bước đến tấm thảm đỏ, dường như bước vào một khu vườn lớn.

Cổ họng Trương Dương như nhảy lên. Cùng lúc đó, A Trạch bọn họ đã nhìn thấy Trương Dương, lập tức lộ vẻ mừng vui. Ba người không bước lên bệ, chạy vội đến bên Trương Dương.

“Trương Dương, đệ..., chào đón bọn huynh cũng không cần phải làm to tát như thế này chứ, làm bọn huynh sợ đến tim nhảy dựng lên...” Lưu Bư không đợi Trương Dương lên tiếng, liền quàng cổ Trương Dương.

Khụ khụ...

Trương Dương ho một chặp, hắn bỗng cảm thấy ấm áp, dù hôm nay có thế nào chăng nữa, hắn vẫn còn 3 người huynh đệ không bao giờ xa rời.

“Trương Dương, rốt cuộc có chuyện gì?” A Trạch đã nhìn ra sự khác thường.

“Đó không phải là bạn của ta, cũng có thể sẽ trở thành kẻ thù của ta, ta không khẳng định được.”

“Kẻ thù!”

Ba người cùng đồng thanh nói, mở to mắt nhìn Trương Dương, nét mặt không tài nào hiểu được.

“Không thể khẳng định được...”

“Cái đó...Cái đó....Trương Dương, ta không quen ngươi, ngươi đừng nói là biết ta...” Lưu Bưu vội vàng lùi sau mấy bước, mắt nhìn hàng loạt chiến hạm dày đặc, lại nhìn chiếc phi thuyền đang dừng trong không trung.

527. Chương 524: Vương Giả Quay Về - Đại Kết Cuộc (4)

Tiểu Lý Tử vội vàng cùng Lưu Bưu lui về phía sau.

“Ngươi thì sao?” Trương Dương nhìn thoáng qua A Trạch cười một cách đau khổ.

“Ta cũng muốn chạy” A Trạch lắc lắc đầu cười.

“Ài, Trương Dương, chúng ta cũng muốn đi, chúng ta cùng đi luôn, không thì cả bọn cùng xông ra, người xem, dưới băng là nước biển, để ta dùng lực đánh vỡ lớp băng bề mặt, sau đó lặn xuống đào tẩu?”

Lưu Bưu lùi về phía sau, hít thở sâu sau đó dùng lực đập mạnh xuống lớp băng trên bề mặt.

“Ý kiến hay, ý kiến hay”.

Tiểu Lý Tử liên tục gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

“Ngươi nhận thấy, chúng ta sẽ chạy thoát sao?” Trương Dương đứng trên đài cao nhìn xuống nói.

“Không thể...”

Hai người nhất thời nhụt chí, vẻ mặt buồn bực.

“Hãy chờ xem, các người sẽ không sao đâu”.

“Cái gì mà chúng ta không sao, huynh đệ có phúc thì cùng hưởng, có họa thì cùng gánh!” Lưu Bưu tự vỗ ngực nói. Trong lúc bốn người đang đôi co qua lại, người trên đài cao càng đông đúc, trừ cái người trung niên tóc dài ra, cũng không còn ai ngồi nữa.

Cũng trong lúc đó, Đại Hà từ phi thuyền tam giác đi ra, tuy là sắc mặt không tốt, nhưng cũng giữ vẫn một khí chất không thể xem thường, có một chút gì đó trong hàng trăm vạn quân mặt không chút đổi sắc.

Đại Hà chậm rãi bước tới trước mặt Vu Cơ thở dài một tiếng.

“Là ta đã bán đứng ngươi, là ta đã khiến hãn mã mở ra thông đạo” Vu Cơ ngẩn đầu nhìn Đại Hà, vẻ mặt không một chút biểu tình.

“Là ngươi!” Mặt Đại Hà liền biến sắc, vẻ mặt dùng dằng nổi giận.

“Đúng vậy”.

“Ngươi dám phản bội ta, ngươi dám phản bội ta...”

Đại Hà niệm trong miệng, rõ ràng, bàn tay như hóa vô ảnh, cắm vào ngực của Vu Cơ.

“Ta là người cuối cùng đã phản bội ngươi, chính ngươi đã chính tay giết ta, ta rất vui, rất vui...” Vu Cơ không phản kháng, thậm chí thân người không hề nhút nhích, trên mặt vẫn nở nụ cười, máu đỏ từ miệng tuôn ra.

“Tại sao? Tại sao?” Vẻ mặt Đại Hà dữ tợn.

“Ngươi thân bạn bè đã bỏ ngươi mà đi, còn hỏi ta sao, Bệ hạ, thiếp yêu ngươi, thiếp nguyện vì ngươi làm tất cả, tại sao ngươi lại bỏ ta, tại sao?”

“Ta...” Đại Hà vẻ ngẩn ra.

“Bệ hạ, chúng ta cùng xuống hoàng tuyền hội ngộ...” Giọng của Vu Cơ ngày càng yếu dần.

“Vu Cơ, là ta không phải với nàng, ta không phải với nàng. Ta nguyện chết dưới tay nàng” Đại Hà nhắm mắt lại hít vào thở ra một hơi dài.

“Xẹt!”

Thân thể Đại Hà vừa xoay ra, đoản đao của Vu Cơ đã cắm vào ngực của hắn, máu đỏ nhuộm cả vào thân thể của 2 người, tựa vào nhau, thân người không ngừng run lẩy bẩy.

Đột nhiên, Đại Hà mở to mắt ra, hắn có một loại cảm giác rất lạ kỳ.

Quả nhiên, người trung niên tóc dài đã đứng bên cạnh hắn, vẻ mặt lạnh lùng đang nhìn hắn.

“Vương... Vương Hào, người đã thắng rồi...” Máu ở miệng Đại Hà không ngừng chảy.

“Không phải là ta thắng, mà là người đã thua” Người trung niên tóc dài lạnh lùng nhìn Đại Hà nói.

“Khụ khụ... đúng, ta đã thua, ha ha... ta thua rồi, Long mạch hoàng tộc, đã đứt đoạn trong tay ta”.

“Không phải, đã đứt đoạn vào tay của tổ tiên ngươi, đã mấy ngàn vạn năm trước, chính tổ tiên ngươi đã gieo nhân quả đó, người và động vật trên quả đất này sinh sản toàn là việc tốt của tổ tiên ngươi làm đấy. Hoàng tộc chỉ vì giang sơn của mình, đã bỏ mặc họ. Họ đã lợi dụng hoàng tộc của nhà ngươi, khiến cho cá ở biển, loài vượn ở mặt đất thành loài người, cho đến tận hôm nay, loài người đã trở thành loài động vật có tri thức tối cao...”

“Thì ra là như vậy, ra là như vậy...” Đại Hà cũng cảm thấy có một chút an ủi, từ từ nhắm mắt lại, lúc đó Vu Cơ sớm đã không còn sinh khí. Nhìn cơ thể của cả hai dựa vào nhau, Trương Dương và người trung niên tóc dài trầm mặc một hồi lâu.

“Đi theo ta”.

Người trung niên tóc dài nhìn thoáng qua hai thi thể nằm trên mặt đất khi xoay người rời đi thì nói một câu.

Mấy người Trương Dương sau khi liếc mắt nhìn nhau thì yên lặng đi theo tại người trung niên tóc dài, ngay cả Lưu Bưu luôn kiêu ngạo cũng quy củ, đương nhiên, hai mắt hắn vẫn lơ đãng không thôi, đối với hắn mà nói, thiên vương lão tử có đến đây thì cũng chỉ có một cái mạng mà thôi.

Khi bốn người lên trên đài, chung quanh không một tiếng động.

“Người chính là Trương Dương!” Người trung niên tóc dài chậm rãi ngồi trên chiếc ghế lớn ở giữa.

“Vâng” Trương Dương cảm giác tim đập mạnh.

“Người tu luyện là Tiên Đạo Mạn Mạn?”

“Vâng”.

“Hấp thu năng lượng cho ta xem”.

“Được”.

Trương Dương vung tay lên, một cổ lốc xoáy hội tụ trong không trung, đột nhiên, Trương Dương vẻ mặt trắng bệch, hắn phát hiện, trong không trung lại không có chút năng lượng nào để hắn hấp thu, rất rõ ràng, người trung niên tóc dài đã cắt đứt mọi liên lạc của hắn với bên ngoài.

“Ừm, biết là tốt rồi, phải biết rằng thiên ngoại hữu thiên, ta giới thiệu cho ngươi một người”.

“Là ai?”

“Đến là người biết ngay” Người trung niên tóc dài mỉm cười.

“Thịch!”

” Thịch!”

” Thịch!” Tiếng bước chân truyền đến, Trương Dương quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một robot đang đi từng bước thình thịch đến.

“Là hắn?” Trương Dương không khỏi hồ nghi nhìn người trung niên tóc dài, hắn còn tưởng rằng sẽ giới thiệu cho hắn nhân vật quan trọng gì chứ.

“Đúng!” Người trung niên tóc dài mỉm cười nhìn robot kia, trong hai mắt tràn ngập sự âm áp.

“Trương Dương” Đột nhiên, robot kia hô một tiếng với Trương Dương.

“A... là người.... Tiểu hòa thượng...” Trương Dương vẻ mặt sợ hãi, lui lại mấy bước, hẳn rất quen thuộc thanh âm này, đây đúng là thanh âm của tiểu hòa thượng, đột nhiên gặp lại tiểu hòa thượng biến thành một robot, hẳn có chút không thích ứng.

“Là ta” Thanh âm non nớt của Tiểu hòa thượng lại vang lên, đôi mắt là ngọn đèn màu đỏ của robot điên cuồng lập lòe, hiển nhiên, tiểu hòa thượng rất kích động.

“Tối đây” Tiểu hòa thượng ngoắc Trương Dương lại.

Trương Dương chần chờ một chút, rồi đi đến trước mặt tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng đưa cánh tay robot vuốt nhẹ lên đầu của Trương Dương, miệng phát ra thanh âm thỏa mãn hàm hồ.

“Giấc mộng lớn nhất của tiểu nạp chính là hy vọng có thể vượt được đầu của người, hắc hắc, tiểu nạp rất cuộc đã đạt được mục đích, Hào ca, tiểu tử này giao cho người” Tiểu hòa thượng cười cười lui ra sau một bước.

“Ha ha, Trương Dương, ta bề bộn nhiều việc, người cũng thấy. Rất nhiều người chờ gặp ta, chúng ta đều đã hơn hai mươi năm không có gặp mặt. Cho nên, ta cần người lập tức ra quyết định, người có mấy nữ nhân, trong đó có cả con gái của ta, người muốn ai?” Người trung niên tóc dài vỗ vỗ vai tiểu hòa thượng lúc này đã đi đến bên cạnh.

“...” Trương Dương ngẩn ra, hẳn vốn tưởng rằng người trung niên tóc dài sẽ có rất nhiều lời muốn nói, mà lúc này lại nói thẳng đến vấn đề này, điều này làm cho hắn có chút không kịp chuẩn bị tâm lý.

“Nhanh lên, thời gian của ta rất quý giá”.

Người trung niên tóc dài nhẹ nhàng vỗ lên ghế dựa, nhất thời, một cỗ khí phách ngập trời đập vào mặt mà đến. Trương Dương không khỏi liên tục lùi lại mấy bước.

“Na Na...”

Trương Dương không dám nhìn mấy cô gái kia, chỉ có thể cúi đầu.

“Tốt, cứ quyết định như vậy đi!”

Người trung niên tóc dài vung tay lên, đột nhiên, chiến hạm đông đen chung quanh bắt đầu thăng không, lập tức biến mất về phía chân trời, trong khi đám người Trương Dương Lưu Bư còn ngây người ra, các chiến hạm đông vô cùng đã giống như thủy triều mà rút hết, mà người trung niên tóc dài kia trong vòng vây của mọi người đã rời đi.

Mười phút sau, trên mặt băng chỉ còn lại có bốn người Trương Dương, không, còn có Na Na.

Na Na nhìn thoáng qua Trương Dương, thấy Trương Dương nhìn về phía mình, nhất thời xấu hổ cúi đầu.

“Na Na...”

“Trương Dương, đừng nói, em hiểu mà” Bàn tay mềm mại của Na Na nhẹ nhàng nắm lấy tay của Trương Dương.

“A a a, trời ơi, chúng ta làm sao mà trở về?” Lưu Bư nhìn thấy tiểu đảo cô độc giữa biển giữa mặt lên trời tru lên, Trương Dương buông Na Na ra phóng mắt nhìn, lúc này mới phát hiện, cả tiểu đảo đã trở nên trống trơn, thi thể Đại Hà cùng Vu Cơ, còn có phi thuyền hình tam giác kia, đều đã biến mất khỏi tiểu đảo.

Trương Dương đứng đó mà nhìn gió thổi sóng biển đến gần người.

“Trương Dương, Trương Dương!”

“Trương Dương...” Đột nhiên bừng tỉnh, chỉ thấy Na Na vẻ mặt giận dữ đang nhìn mình.

“Em gọi anh năm tiếng rồi đó!”

“Cái này... anh nghĩ, anh đã già, đã có chứng lãng tai...”

“Trương Dương, hối hận rồi sao?” Na Na ngồi xuống đất, đầu tựa vào Trương Dương, hai mắt sáng ngời nhìn Trương Dương.

“Hối hận?” Trương Dương ngẩn ra.

“Anh lựa chọn em, hối hận rồi sao?” Ánh mắt u oán của Na Na làm cho người ta tan nát cõi lòng.

“Không, không, anh không hối hận, Na Na, anh yêu em”.

“Ồ” Na Na thỏa mãn nhắm mắt lại.

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa...”

Trương Dương thở dài một tiếng, nhìn khuôn mặt kiều diễm như hoa kia, chợt thất thần, hần nhớ tới Vương Yến, nhớ tới Liễu Ám, nhớ tới Tuyết Liên.

“Trương Dương, em biết anh không vui, anh cả ngày hồn không ở xác, chúng ta ngày mai đi đế quốc Thatta có được không?”

“Không đi, anh thích địa cầu” Trương Dương lắc lắc đầu, hần tuy thực hướng tới vũ trụ rộng lớn khôn cùng kia, nhưng hần càng thích loại cuộc sống không ưu tư không có áp lực này.

“Hãy đi đi” Na Na kiên trì nói.

“Không đi”.

“Đi đi mà!”

“Không đi!”

“Ồ đó có thể cười rất nhiều vợ, các nàng đã sớm ở đó chờ anh” Na Na trên mặt đỏ bừng, thanh âm nhỏ xíu.

“Cười rất nhiều vợ?” Trương Dương thiếu chút nữa ngã vật ra mặt đất.

“Đừng kích động như vậy chứ?” Na Na đột nhiên nhắm đui của Trương Dương mà nhéo.

“Không... không đúng...”

“Phụ thân nói, cho anh qua đó...”

“Em... em... em nguyện ý...” Trương Dương lắp bắp nhìn Na Na vẻ mặt không thể tin được.

“Em dám lấy lời của phụ thân ra đùa sao!” Na Na cả giận nói.

“Vậy vậy... thật ra, anh cũng sùng bái Hào ca, người là thần tượng của ta, cười nhiều mỹ nữ như vậy. A... vợ yêu, đừng nhéo đừng nhéo, anh không đi là được mà...”

Trong gió biển, truyền đến một trận thanh âm kêu rên thống khổ mà thực khoái hoạt.

Hậu ký: Lưu Bưu đi theo Tôn Kiếm đi dị không gian chinh chiến sa trường, khai thác các tinh vực bao la, A Trạch đi theo tướng quân Cà Lăm vào quân đội, quan đến Đại tướng quân, thành nhân vật linh quân của phái chủ chiến Trung Quốc, còn Tiểu Lý Tử, vẫn chơi trò nhân gian, trà trộn vào trong người dân bình thường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-than-chi-lo-do-than-duong>